

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VILLAINS ARE DESTINED TO DIE

Bilgi

İçindekiler URL: <https://novelfull.com/index.php/death-is-the-only-ending-for-the-villain.html?page=1&per-page=50>

Yazar:

권겨을

Alternatif isimler:

DITOEFTV, DOEV, Kötüler Ölmeye Mahkumdur, 악역의 엔딩은 죽음뿐

Tür:

Romantik, Dram, Komedi, Josei, Macera, Psikolojik, Trajedi, Reenkarnasyon, Fantastik, Aksiyon

Kaynak:

D&C Medya

Durum:

Tamamlandı

Ters harem oyununun kötü kadını, dük Eckart ailesinin biricik evlatlık kızı olarak yeniden doğdum.

Ama bu zorluk en kötüsü olmalı!

Yaptığım her şey beni sadece ölüme

götürecek.

Dük ailesinin 'gerçek kızı' ortaya çıkmadan önce kadın kahramanın haremdeki ana erkek karakterlerden biriyle eşleştirilmeliyim!

Her küçük şeyde benimle kavga eden iki ağabey. Rotası her zaman beni ölüme götürecek olan deli veliaht prens.

'Ben sadece kadın kahramanı görüyorum, başka kimsenin büyücüsünü görmüyorum, bir de onun sadık s*ave şövalyesini!

"Öncelikle, hiç umut görmediğim bazılarını listeden çıkaralım!

"Şimdiye kadar haddimi bilmiyordum. Bundan sonra bir fare kadar sessiz yaşayacağım, böylece en ufak bir şey bile umurunuzda olmayacak!

Ama neden çizgiyi her çektiğimde bana olan ilgileri artmaya devam ediyor?!

Bölüm 1 önsöz

Bölüm 1 önsöz

Önsöz.

Her şey mükemmeldi.

Daha önce yaşadığım evin banyosu büyüklüğünde olan tek kişilik yarı yeraltı evi bile.

Bundan sonra çalışmak zorunda olmam da benim için önemli değildi.

Sonunda o cehennem gibi evden kaçtım ve özgürlüğüme kavuştum. Sadece bu tek şeyle bile mutlu yaşayabilirim.

Ama.....

"Size bir fare kadar sessiz yaşamınızı, nefes alış verişinizin bile duyulmamasını söylediğime eminim."

Bir adam ağzını açtı.

Bana nefret dolu bakışları sanki iğrenç bir böcek görüyormuş gibiydi.

"Veliaht prensin dönüş töreni ziyafetinde kuduz bir köpek gibi davrandığınızı duydum."

Beni öldüresiye tekmelemek istiyormuş gibi görünen o buz gibi ölümcül bakışlar bana tanıdık geliyordu.

Bu, o evden her zaman aldığım türden bir bakıştı.

Ancak bu, çok deneyimlemiş olsam da iyi olduğum anlamına gelmiyordu.

"Böyle davranmaktaki amacın neydi?"

Aurasından nefes alamıyordum. Dudaklarım korkudan titremeye başladı. İşte o zaman.

Yüzümün önünde beyaz bir çizelge belirdi.

Ve tabloda satır satır yazılmış kelimeleri görebiliyordum.

1. Nereden bilebilirim ki?

2. Bir amacım yoktu.

3. (Acıması bir ses tonuyla) Şey..... Hımm..... bu..... .

'.....Bu nedir?'

Bunun ne olduğunu soracaktım ama sanki boğazıma bir şey takılmış gibi sesimi çıkaramadım.

Tek kelime etmeden öylece durduğumda adamın sesi beni tehdit etti.

"Konuşsan iyi olur."

Ölümcül aurayı derimi acıtacak kadar hissettim. Bir cevap vermezsem öleceğim.

Farkında olmadan beyaz tablonun üzerindeki 3 rakamına

bastım. "Şey..... Um, bu..... ."

Çizelgedeki aynı kelimeler benim iradem dışında otomatik olarak ağzımdan çıktı.

"Bu da ne. Bu da ne?!"

Ağzım aptalca açıldı, hala söylediklerime inanamıyordum. Şu

anda nasıl bir durumda olduğumu tahmin bile edemiyordum.

Uyandığımda tanımadığım bir yerdeydim ve hepsi ölümcül bir auraya sahip olan bu tanımadığım insanlarla yüz yüze geldim.

Sanki uykudan yeni uyanmışım gibi hiçbir şey

düşünemiyordum. "Sırada bu var."

Adam eksik cevaptan hoşlanmamış olacak ki, korkutucu bir yüz ifadesiyle asıl cevabı vermemi emretti.

İşte o zaman yeni cümleler sonunda tabloda yer aldı.

1. Özür dilerim. Bir dahaki sefere düzgün davranacağım.

2. Bütün bu yaygarayı başlatan aptal bir hizmetçiydi.

3. Alçak olanlar bana alçakça davrandı. Eckart'ın tek kızı olan ben!

Şu anda neler olup bittiğini düşünerek oturacak vaktim yoktu. Buradaki ruh halinin ipucunu alarak aceleyle bir cevap seçtim.

Hiçbir şey bilmesem de bu durumda bir şeylerden bahsetmeliyim. Bu, o zamanlar yaşadığım tüm acı deneyimlere verdiğim tepkinin bir sonucuydu.

"Ben sor....."

"Her şey basit bir özürle çözülebilecek bir şey olsaydı, en başta birbirimizle bu şekilde tanışmazdık."

Hattım onun tarafından hemen kesildi.

Kullandığı bıçak gibi ses tonu yüzünden kalbim dibe vurdu.

İçgüdüsel olarak bedenimi yukarı doğru kıvırdım. Sonra adam buz gibi bir ses tonuyla konuştu. "Penelope Eckart."

"Penelope Eckart?"

"Bir süreliğine 'Eckart' ismimizi sizden geri alacağız." Bu cümle

ve isim çok tanıdıktı.

Başımı yıldırım hızıyla kaldırdım.

O zaman daha önce iyi göremediğim adamın yüzünü net bir şekilde görebiliyordum.

Yatağın biraz uzağında duran adam 'o evin sakinlerinden' biri değil, daha önce hiç görmediğim bir yabancıydı.

Okyanusu yansıtan mavi gözler ve bana obsidyen hatırlatan siyah saçlar.

Üstlerinde, telefonun pil işaretine benzeyen uzun bir çubuk vardı ve üzerinde parıldayan beyaz bir kelime vardı.

'In..... terest.....?'

Eğer gözlerim gayet iyiye, adamın başının üzerindeki beyaz parlak kelimeler kesinlikle 'İlgi' diyordu.

"Bu süre zarfında kesinlikle parti veya ziyafet yok ve odadan çıkmanıza kesinlikle izin verilmiyor. Neyi yanlış yaptığınızı düşünün ve bundan sonra ne yapacağınızı düşünün..... ."

"..... ."

"Nereye bakıyorsun?"

Adamın duygusuz yüzü, bakmam gereken yerden başka bir yere bakmamdan rahatsız olmuş gibi kaşlarını çatı.

Ancak buna tepki veremedim ve sadece adamın başının üzerindeki çubuğu kontrol etmeye devam ettim.

[Faiz %0]

"Yol yok..... .

Bilinçsizce birkaç kez başımı salladım.

Gerçekten inanılmazdı.

Gerçekten mi?

"Delirdiğinize dair söylentiler doğruymuş."

Adam tuhaf hareketlerimden dolayı bir an için bana ters ters baktı ve sonra benden uzaklaştı.

Sanki benimle bir saniye bile aynı yerde kalmak istemiyormuş gibi büyük ve hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. [Benden uzaklaşıyor.

"Neyi yanlış yaptım?

Ayrılan figürün arkasından bakarken bu durumun neyle ilgili olduğunu düşündüğüm zamandı.

Birinin gözlerini üzerimde hissettim, aura sırtarak benimle alay ediyor gibiydi.

Başımı çevirdiğimde kapının yanındaki gölgede kollarını kavuşturmuş duran pembe saçlı başka birini gördüm.

Az önce giden kişiyle aynı mavi gözlere sahipti. Yüzünde alay eder gibi bir gülümseme vardı.

[Faiz -%10]

Beyaz kelime çocuğun figürünün üzerinde

parlıyordu. Hatta negatif.

"Aptal sürtük. Hak ettiğini buldun."

Güzel bir yüze sahip olmasının aksine, birkaç kötü küfür etti ve daha önce çıkan adamı takip ederek odadan çıktı.

Thud-! Kapı çarptı.

Sadece benim var olduğum odada uzun bir süre kafam boş bir şekilde oturdum.

Kafam iyi çalışmıyordu ve şu anda içinde bulunduğum durumu hala anlayamıyordum.

Bir süre düşündüm ve hem bulunduğum yerin hem de az önce gördüğüm iki kişinin bana biraz tanıdık geldiğini fark ettim.

"Bu bir yalan değil mi.....?"

Sonunda yalnız kaldığımda konuşmak istediklerimi söyleyebildim.

Ama bunu fark edecek zamanım olmadı.

Buna inanamıyordum. Bu benim için de her gün olan bir şey değildi.

"Hiçbir yolu yok."

Uykuya dalmadan önce oynadığım bir oyunun sahnesi gerçekmiş gibi tekrarlanıyor olamaz.

Ve oyundaki karakterlerden biri de benim. "Şu anda rüya görüyorum."

Bunun için bunun dışında başka bir vaka yoktu.

Ancak ne kadar saçımı çeksem ve yüzümü çimdiklesem de bu rüyadan uyanamıyordum.

"N, hayır..... Hayır, hayır! Hayır! Hayır diyorum!"

Penelope Eckart.

Bugünlerde kızlar için en popüler oyunun kötü kadını ve zor modun kahramanıydı.

Sadece

-CatLovesTowels -Lizette^^

Merhaba! Ben şu anda 'Bir Gün Ansızın Prenses Oldu'yu çeviren çevirmenim. Bugünlerde büyük bir ara verdim ve Ağustos ayının sonuna kadar olmayacağım.

Bu roman, şimdiye kadar okuduğum romanlar arasında en sevdiğim ve daha fazla kişi tarafından bilinmesi gereken bir roman olduğunu düşündüğüm romandır. ^^

Çıkış tarihini henüz bilmiyorum. Bazen bir süre güncelleme yapmayacağım ama bazen de günde 3-4 bölüm güncelleyeceğim.

Teşekkürler ve iyi eğlenceler ~

Önemli Not: Bu romanı daha az sonuç için yapan bir tarama varsa lütfen bana bildirin.

Düzelten kız kardeşim Celina

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 2

Bölüm 2

Kız kardeşlerini rahatsız ettikleri için pişmanlık duymaları ve kahramanın yavaş yavaş kalplerine saldırması, bu oyuna dalmam ve içinde boğulmam için yeterliydi.

Bir zamanlar oyuna bir göz atmayı seçen ben, şimdi oyunun içinde boğuluyordum.

Bu tür oyunları ilk kez oynamama rağmen sona ulaşmak kolaydı.

Eğlenceliydi, buna katılıyorum, ancak normal mod benim gibi bir acemi için bile çok kolaydı.

Baştan beri, erkek başrolün kadın kahramana olan ilgisi %30 ile başladı.

Normal değil, kolay mod olarak adlandırılabilen bir

noktadaydı. Her karakterin sonunu 3 saat içinde gördüm.

Sonra ekranda üzerinde kilit çizimi olan ve 'Gizli Son' yazan bir kart belirdi.

"Bir hu, yüz dolar mı? Deli mi bunlar? Neden bu kadar pahalı?"

Gizli sonu görmek için ya çok yüksek bir ücret ödememiz ya da her karakterin zor modlarını bitirmemiz gerekiyordu.

"Kahretsin..... çoktan gece yarısı oldu."

Sabah erken saatteki dersimi düşündüm. Ancak bu uzun sürmedi.

"Ah, her neyse! Hadi şu işi bitirelim!"

Delirmiştim, oyun tarafından kontrol ediliyordum. Normalde böyle bir şey yapmazdım.

Parmaklarım heyecanla zor mod düğmesine tıkladı.

Farklı bir prolog videosu, bu kez büyük bir BGM ile oynatıldı. "Ooh.

Kadın kahraman ona dönüştü."

Kahramanın bu modda değişmesi beklenmedik bir şeydi.

Normal moddaki kötü adamdı, dük ailesinin sahte metresiydi.

Hikaye, normal modun kahramanı ortaya çıkmadan önce geçiyordu, bu yüzden farklı bir oyundan tamamen farklı bir hikaye gibi hissettirdi.

"Belki de bu oyunun bu kadar popüler olmasının nedeni budur."

Zor moddaki kahramanın ayrıntılı çizimi ekranımda belirdi ve beni tamamen uyandırdı.

Bu oyunun benzersiz sistemi başka hiçbir oyuna benzemiyordu. Bu, bu uygulamaya daha fazla ilgi duymamı sağladı.

Melek gibi kadın kahramana kötülük eden kötü adam, şimdi aşkla bağlanmış erkek başrollerin kalbini kazanıyordu.

Bu bana tam olarak açıklayamadığım bir heyecan ve kalp çarpıntısı verdi.

Zor modun ana hikâyesine geçtim. Tüm normal mod rotalarını bitirdiğim için bu konuda kendime aşırı güveniyordum.

Zor mod olarak adlandırılrsa da, çizgi seçimlerinin biraz daha zor olmasını bekliyordum.

Ancak, bu sadece benim yanlış tahminimdi.

"Ack! Ack! Neden yine öldüm!"

Zor mod son derece zordu.

En başından beri kötü kadın olan kahraman. Karakterlerin ilgisini çekmenin çok zor olduğu belirlenmişti.

Sadece o da değil.

Sıkı çalışmalarım ile yükseltilecek faizler, en küçük bir hatadan sonra 'oyun bitti' seviyesine düştü.

Sadece normal bir oyun bitme olayı değil, kahramanın çok rahatsız edici 'ölümü'.

"Neden bu kadar aşırı olmak zorundaydı?"

İllüstrasyon da çok gerçekçi ve acımasızdı.

Taçlı prens tarafından boynu kesilen kadın kahramanın resmini görünce kaşlarımı çattım.

"Bu çılgın oyun....."

Oyunda içtenlikle yaptığım zor seçimler nedeniyle birkaç kez öldüm. Bu korkunç sistem karşısında hayal kırıklığı kalbimi doldurdu.

Yapımcı zorluk ayarını bu şekilde yaparak ne düşünüyordu? O kadar çok öldüm ki bunu oynarken stres hissetmeye başladım. "Lütfen bir kez olsun yaşamama izin ver, lütfen!"

Amacım 'Gizli Son'un kilidini açmaktı, ancak bu hedef unutulalı uzun zaman oldu.

Bu zavallı kötü kadının ölmediğini ve en azından erkek başrollerden biriyle mutlu bir şekilde yaşadığını görmem gerekecek.

'Kötü kadını suçlu yapan nedir? Dürüst olmak gerekirse onu kötü kadın yapan yazardır!

Hangi seçimi yaparsam yapayım herkesin sevgisini kazanan normal moddaki kadın kahramanın aksine, sevgi için ne kadar yalvarsa da sadece istismar edilen ve kötü muamele gören kötü kadın bana önceki hayatımı hatırlattı.

"Ne olursa olsun bu işin sonunu göreceğim."

Büyük piç kardeşler yüzünden tekrar öldürüldüm. Dişlerimi gıcırdatma sesim odadan duyuldu.

Şimdi burada ne kadar öldüğümü hatırlamıyorum.

Isınmış telefonumu sıkın iki elim titredi.

Bunun için fazla duygusallaştığımı düşündüm ama parmaklarımın reset düğmesine basmasına engel olamadım.

Her şeye yeniden, en baştan başladım.

Hatları seçtim, ilgilerini yavaşça artırdım ve yeni rotayı açmak için şöhret, cazibe ve para kazandım.

"Ack! Neden!

Neden!" Ama yine

öldüm.

Faizi parayla satın almayı düşünecek kadar sinirlenmişim.

Eğer yapımcının amacı başkalarının bu lanet şey için para ödemesini sağlamaksa, o zaman büyük ölçüde başarılı oldular.

Paraya kimsenin değer vermediği kadar değer veren beni, paramı bunun için kullanmak zorunda bıraktıkları için.

Paramı sonuna kadar kullanmadım ama bütün gece karakterlerden en az birinin sonunu görmek için yanıp tutuştum.

Öl ve baştan başla.

Tekrar öl ve baştan başla.

Ölmek,

Öl,

Ve tekrar öl.

Ben sadece güneş doğana kadar öldüm.

Ancak o zamana kadar hiçbirinin sonunu görememiştim. "Fuck.....

Again..... ."

Reset düğmesine tekrar basacak olan ben, daha fazla dayanamadım ve elimde telefonumla bayılıp uyudum.

Sadece

Ve gözlerimi açtığımda. "Penelope

Eckart."

Üzerinde pırıl pırıl harflerle 'Faiz %0' yazılı boş gösterge çubuğu olan adam söyledi.

"Bir süreliğine 'Eckart' ismimizi sizden geri alacağız."

Sonunu hiç göremediğim oyunda kötü kadındım.

-CatLovesTowels -Lizette

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 3 "Hanımefendi. Uyan artık."

Bölüm 3 "Hanımefendi. Uyan artık."

"Hanımefendi. Uyan artık."

Üstümde birinin fısıldadığını duydum.

Derin uykuda olmama rağmen, birinin en küçük varlığıyla bile uyanabiliyordum.

Başıma gelenlere inanmayı reddettim ve tüm gece bunun sadece bir rüya olduğunu umarak uyanık kaldım. Bu rüyadan uyanmayı o kadar çok diledim ki, sanırım bu sırada uykuya daldım.

"Hanımefendi."

Temkinli ses tekrar duyuldu. "Beni

mi arıyor?

Mavi gözlü iki adam çoktan gitmişti ve hatırladığım kadarıyla uyanık olduğum son ana kadar bu odada benden başka kimse yoktu.

Bu nedenle 'hanımefendi' olarak adlandırılacak kişi sadece

bendim. "....."

Düşüncelerimin içinde kaybolduğumda uykuluydum ve çağrıya hemen cevap veremedim.

Bir süre sonra arkadan bir hışırtı sesi duydum.

Artık uykudan biraz uyanmıştım. Kendimi yataktan kaldırmak için bedenime güç vermek üzereydim.

Yorganın dışından ön kolumda şimşek gibi bir acı hissettim. "Ack!"

Gözlerim otomatik olarak açıldı.

Yerimden kalkıp yorganı tekmeleyerek uzaklaşırken çığlık attım. Sonra, kollarımı yukarı çektim.

Ağrıyan ön kolumu kontrol etmek

içindi. "Th, this..... .

Açık gök mavisi pijama kollarının altından görünen teni görünce şok oldum ve çenem düştü.

İnce ön kol, iğnelerin mavi çürük izleriyle kaplıydı.

Eğer insan eti değil de bir tür kumaş olsaydı, üzerinde bir sürü görünür delik olurdu.

O sırada ön kolumdaki bir damla kanı gördüğümde hâlâ şoktaydım.

"Artık uyanıksın."

Yatağın yanından umursamaz, rahat bir ses geldi.

Başımı o yöne doğru çevirdiğimde kahverengi saçlı, bol çilli bir kız gördüm. O bir hizmetçiydi.

Çizimlerde tüm hizmetçilerin yüzleri çizilmemiş ve hepsi aynı hizmetçi kıyafetini giymiştir.

Önümde duran kız da dahil.

Bana batırdığı iğneyi nereye sakladığını bilmiyorum ama elinde hiçbir şey yoktu.

Yüzünde alaycı bir ifade ve bir tür memnuniyetle beni izliyordu.

"Onun nesi var, hiçbir şey yapmayan bir insana böyle bir şey yapıyor!

Ona çıkışma arzusuyla ağzımı açtım. ".....!"

Ancak ne kadar çabalasam da ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı. 'Böyle

bir durumda neden hiçbir şey bana yardım etmiyor? Lanet olsun!

Ben ona hiçbir şey söylemeden sadece ters ters baktığımda, hizmetçi hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

"Banyoda sizin için banyo suyu hazırladım, önce gidip yıkanın hanımefendi."

Yatağı yapmaya başlarken yüzüne şeytani bir gülümseme yansımıştı. Bu bedene bunu yapmaya alışkın gibi görünüyordu.

Kıpırdamadan oturdum, alt dudağımı ısırdım ama hizmetçinin itmesi nedeniyle banyoya girmek zorunda kaldım.

Bana banyo suyunu hazırladığını söyledi ama boş banyodaki tek şey soğuk suyla dolu bir kovaydı.

Buz gibi soğuktu, öyle ki sadece parmağımın ucunu daldırdığımda bile tüylerim diken diken oldu.

"Banyo yapmama yardımcı olacak bir hizmet beklemiyordum ama bu, bu çok aşırı.

Kötü kadının şimdiye kadarki en kötü muameleyi gördüğüne dair bazı hikayeler vardı, ancak hiçbiri bu kadar spesifik bir şeyi açıklamıyordu.

Bir kez daha, gerçekliğin taşan hissinden farkına varmak zorunda kaldım.

Gerçekten oyuna girdiğimi.

Kurumuş kanla kaplı yara izini tekrar görmek için kolunu yukarı çektim ve bunu yaptığımda gözlerim doldu.

"Bu da ne? Ga'da böyle bir şey gösterilmemişti..... . Birden,

hatırlatıcı olarak kafamda bir görüntü belirdi.

Omuzları açık bir elbise giymiş kötü bir kadının resmiydi.

İçinde en ufak bir hata bulunmayan diğer illüstrasyonların aksine, kötü kadının illüstrasyonunda bir ön kola birkaç küçük nokta çizilmişti.

"Saçmalık. Onların gerçek doğum lekeleri olduğunu sanıyordum!"

Eğer öyle olmasaydı..... belki de kilidini açmayı başaramadığım hikayelerden birinde bahsedilecek önemli bir şeydi.

Tüm suistimalleri kanıtlayan izlerin bunlar olduğunu kim bilebilirdi?

Bu inanılmaz olsa da, hikayenin ne kadar ayrıntılı kurgulandığına bir kez daha şaşırdım.

"Hanımefendi. Kahvaltı hazırlandı. Daha bitirmediniz

mi?" Hizmetçi banyo kapısının diğer tarafından seslendi.

'Ah, diyor bana denk olmayan kadın.

Sinirlenmiştim ama başka çarem yoktu, elimi tekrar dondurucu soğuk suya daldırdım.

Yıllarca üvey kardeşim piçlerden en kötüsünü çekmiş olan benim için bu gıdıklama bile değildi.

Zaten kötü olan bendim, bu yüzden hazır başlamışken o kaltağa da bana yaptığı gibi iğne izleri yapmak istedim ama biraz daha zaman tanımam gerekiyordu.

nce her Şeyi araştırın.

Çünkü ne yazık ki konuşmak istediklerimi bile özgürce konuşamayacak durumdaydım.

Banyodan çıkıp havluyla yüzümü kuruladığım anda, hizmetçinin söylediği gibi üzerinde yemek olan masayı görebiliyordum.

Yemeğimi bile odada yemek zorunda kalmış gibiydım. Muhtemelen Dk'n ilk oğlu tarafından cezalandırıldığım içindir.

"Oturun hanımefendi."

Hizmetçinin elinden tuttum ve masanın yanındaki koltuğa oturdum. Ancak oturur oturmaz kaşlarımı çatmaktan başka bir Şey yapamadım.

Bir insan için yemek olarak hazırlanan yiyecekler hiç de yenilebilir görünmüyordu.

Tabakta bir parça mavi küflü ekmek, ksede ise içinde tanımlanamayan katı maddelerin yüzüğü bir tür koyu gri çorba vardı.

"Acele et ve ye. A olduğunu biliyorum."

Hizmetçi beni yemeye çağırırken genişçe gülümsedi. Dişlerimi sıktım ve ona ters ters baktım.

Gözlerimin önünde beyaz kare bir ekran belirdi.

(Bu da ne? Deli misin sen?! Bana hemen Őefi getirin! Hemen şimdi!

(atalı hizmetçinin ağzına sokar) Köpeklerin bile yemediği bu Şeyleri yememi mi söylüyorsun? O zaman önce sen yapmaya ne dersin!

(Ye.)

Bu sahnede iki kez 'oyun bitti' deneyimi yaşadım.

Ben 1'i seçtiğimde, işçilerin her biri acınacak ve zavallı bir halde düke koşarak kötü kadının baş belası eylemlerini itiraf etti.

Kötü kadını cezalandıran oğlu bunu duyuyor ve o kadar öfkeleniyor ki, cezalılı günler boyunca bana tek bir damla su ikram edilmesini yasaklıyor.

Ben de açlıktan öldüm.

Sonraki sıramda 2'yi seçtim.

O sırada tesadüfen oradan geçmekte olan dükün oğlu, kötü kadını hizmetçinin üzerinden almak için araya girdi.

Bu esnada sert bir şekilde itilen kötü kadın düşmüş ve ardından üzerine düşen çatal boynuna saplanmıştı.

Ölmek için gerçekten saçma bir yoldu.

"Sonunda, seçilecek sadece bir kişi

vardır.

Bu sahne muhtemelen kahraman haline gelen kötü kadın ile burada uzun süre çalışan işçiler arasındaki ilişkilerin anlatıldığı bölümdür.

Ancak, kadın kahramanın kötü muamele gördüğü sahneyi en başından beri görmek istemeyen ben, iki kez öldükten sonra bölümü atlayarak bir sonrakine geçtim.

Çünkü bu bölüm olmasa bile zaten açmam gereken onlarca bölüm vardı.

Ancak şu anda, gözlerimin önünde, beni bölümleri seçmemi sağlayan sayfaya götürecek 'Geri Dön' düğmeleri yoktu.

"Kahretsin..... .

Güçsüzce 3 rakamına tıklarken yanımda duran hizmetçiye üzüntüyle baktım.

Bunu yaptıktan sonra, sanki biri bedenimi kontrol ediyormuş gibi, iradem olmadan otomatik olarak hareket etmeye başladım.

Ellerim kaşığı tuttu ve bir kaşık dolusu çürümüş çorba aldı.

Bunu yemek istememe isteğim hareketlerimi etkilemiş olacak ki kaşık ağzıma doğru giderken ellerim titremeye başladı.

Gri sıvı damlaları masanın üzerine düştü.

İradem ne kadar güçlü olursa olsun, bedenimin kendi kendine hareket etmesini engelleyemiyordum.

Sonunda içinde çorba olan kaşık zorla açılan ağzıma sokuldu.

"Ugh."

Gri sıvının sıcak hissi dilimin üzerinde hissedildi. Aynı zamanda korkunç tadı da hissediliyordu.

Bu yemek değildi. Haşlanmış bir fincan organik çöpün tadıydı.

Vücudum kendi kendine hareket etmeye devam etti ve ağzıma giren çöp suyunu zorla boğazımdan aşağı yuttu.

"Gasp!"

Beni izleyen hizmetçi sanki gerçekten yememi beklemiyormuş gibi soluk soluğa kaldı. "Kusacakmışım gibi hissediyorum!"

Öğürdüm. Şu anda hissettiğim duyguyu unutmak için çok uğraşıyordum.

"Sanırım bir kez yeterli."

Sadece bir kaşık organik çöp tüketerek ölmezdim. Bir atağı sağ salim atlattığım için rahat bir nefes aldım.

Benim yanlış anlamamdı.

Kaşığı tutan elim hiç durmadı. 'Ne yapıyor bu!

Ne-!'

Sonrasında bile küflü mavi ekmeğı ve gri çorbayı ağızıma atmaya devam etmek zorunda kaldım.

Benim isteğimle olmadı.

Hizmetçinin yüzü, benim aşırı pişmiş yiyecekleri zorla yediğimi görünce soldu.

Bu çılgın hareketleri tekrarlayan bedenim, dükün oğlu içeri girdiğinde durdu.

"Ne yapıyorsun?"

"Y, genç efendi Reynold!"

Hizmetçi, bir figürün aniden ortaya çıkmasıyla panikledi.

"Urgh, ugh!"

Öte yandan benim buna odaklanacak vaktim yoktu. Çok hızlı bir şekilde iki elimle ağızımı kapatmak zorunda kaldım.

Çok fazla öğürdüm. Sanki bugün tükettiğim her şey her an sel olup akacakmış gibi hissediyordum.

"Neden bunları yaşamak zorundayım?"

Zaten oyuna girmeden önce bile bunları yeterince yaşadım.

O cehennem gibi evde iki piç tarafından verilen tüm acıları kaç kez çekmek zorunda kaldım.

Ama bu kurgusal dünyada bile bunları tekrar yaşamak zorunda mıyım?

"Uhh, ugh..... ."

Bir tutam salvia ağzımdan kaçıp avuçlarımdan dışarı çıktı.

Bu adaletsiz durum ve tiksinti nedeniyle gözyaşlarımı tutamadığımı hissettim.

Az önce zehir içmiş biri gibi inledim. Bunu gören pembe saçlı, yüzünde şok olmuş bir ifadeyle bana yaklaştı.

"Hey, sen oka mısın..... ."

Sözlerinde durdu. Masanın üzerindekiyle bakarken yüzündeki şaşkınlık daha da artarak donup kaldı.

"Bu..... ."

Küflü mavi ekmek, çürük çorba.

Tam bir karmaşaydı. Kimse bunun dükkanesinden bir hanıma servis edildiğini tahmin edemezdi. Sıradan insanlar bile kahvaltıda bu çöpleri yemezdi.

O yiyeceklerin yarısının gittiğini ve solgun küçük üvey kız kardeşinin ağzını kapattığını gördü.

Hizmetçiye bakmak için yüzünü çeviren pembe saçlı adamın yüzü dehşet verici bir kaş çatmaya dönüştü.

"Hey, az önce ona ne yedirdin?"

"Evet, genç efendi! Bu, iyi..... ."

Hizmetçi ölümcül aura karşısında solgunlaştı ve korku içinde titremeye başladı. "Belli ki tahmin edememiş.

Oradan geçmekte olan bir figüran, her zaman bir başkasının yaygarasını koparan sahte hanımefendinin, kasıtlı olarak hazırlanmış çürük yiyecekleri hiçbir şikâyetle bulunmadan yiyeceğini nasıl tahmin edebilirdi ki?

Pembe saçlı, doğru düzgün cevap vermeyen hizmetçiye ters ters baktı.

"Ailemizle alay etmeye cüret etmen yeterince aşağılayıcı! Senin gibi sıradan bir hizmetçi..... hizmet ettiği kişiye bunları yapıyor!"

Sadece

"Genç efendi! Bu, bu bir yanlış anlaşılma! Genç efendi!" "Kaybolun!"

Bu odadan defolun!"

"Y, genç efendi!"

"Tüm bu olanları babama ve kardeşime açıklayacağım. Orada biri mi var? Butler!"

-CatLovesTowels -Lizette ☆

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

**Bölüm 4 'Bu hayatın acınası
ben..... için Tanrı'nın bir armağanı
olduğunu düşünerek.**

Bölüm 4 'Bu hayatın acınası ben..... için Tanrı'nın bir armağanı olduğunu düşünerek.

'Bu hayatın acınası ben..... için Tanrı'nın bir hediyesi olduğunu düşünerek'.

Ancak dayanmayı başardım ve sonunda o lanet evden kaçtım.

Dünyadaki herkesin bildiği ünlü bir üniversiteye kabul edildim.

Küçük ve kirli olmasına rağmen tamamen rahatlayabileceğim bir ev vardı.

İki piçten ayrıldıktan sonra en parlak geleceğe giden yolda bana yardımcı olacak şeylerden başka bir şey kalmamıştı.

Söylemeye çalıştığım şey, Penelope'nin her küçük hatada beni ölüme götüren hayatının daha iyi olmadığı. Boş ver. Çok daha kötü.

En azından her kararı onu çiçek yolunda yürümeye yönlendiren normal modun kahramanı olsaydım farklı bir mesele olurdu.

".....Ama neden?"

Ama neden, bana göre, bu cehennem gibi evden kaçmayı başaranlara göre.

"Sadece neden!"

Slam-!

Lavaboya vurarak çığlık attım. Kızın aynaya yansıyan güzel yüzünde dehşet verici bir ifade vardı.

Üzgün olmaktan çok öfkeli görünmesi, onu kesinlikle oyundaki en büyük kötü adam gibi gösterdi.

"Hah..... ."

Derin bir iç çektim ve elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Penelope hakkında bir şeyler düşündüm.

Penelope Eckart. Bir oyunun kötü kadını, zor modun kahramanı. Penelope aslında soyadı olmayan sıradan biriydi.

[Yoksul annesiyle oradan oraya giderek büyüyen Penelope, kaybolan makne kızını umutsuzca arayan dükün ilgisini çeker.

Bir hastalık geçiren annesi vefat edince Eckart dük ailesine evlatlık verildi].

Dük ailesinin hanımefendisine dönüşebilmesinin tek nedeni vardı. Dükün kayıp kızıyla eşleşen görünümü sayesinde.

Ölen düşesten miras kalan pembe saçlar ve Eckart ailesini sembolize eden berrak mavi gözler.

Aklıma kısa bir süre önce gördüğüm dükün ikinci oğlu geldi. Saçları çok güzel bir pembe rengindeydi.

Ancak aynadaki kadınların saç renkleri pembeden çok alev rengine yakındı.

Ve ailenin diğer üyelerinden biraz farklı olan turkuaz renkli gözler.

"Kızını bulmaya devam etmeliydi, neden rastgele bir çocuğu yanına almak zorunda kaldı?"

Penelope büyüdükçe artık dükün kızına benzememeye başlar. Dük kısa süre sonra ona olan ilgisini kaybetti ve onu gözünün önünden uzaklaştırdı.

Dükün ilgisini kaybeden Penelope için geriye kalan tek şey iki üvey erkek kardeşi ve işçinin istismarıydı.

"Benim hayatıma o kadar benziyor ki..... hiç hoş değil."

Penelope'nin hayatı ve gördüğü tedaviler benimkine çok

benziyordu. Bunu bir oyun olarak oynarken fark etmediğim bir

şeydi. Birden kendimi kötü hissetmeye başladım.

"Sahte bayan.

Penelope adındaki bu malikanede çalışan tüm işçiler sahte.

Penelope'nin kendisi nefes kesici bir güzelliğe sahipti, ancak diğerlerinin gözünde, orijinaline bile benzemeyen sadece bir klonu vardı.

Belki başkalarına karşı sevimli davransa hikaye daha farklı akabilirdi ama sadece tesadüfen aileye giren bir kız olmasına rağmen kişiliği dibe vurdu.

Hikayenin önsözüne geri dönersek, 'Sivri uçlu bir kirpi gibi herkese karşı her zaman tetikteydi ve gittiği her yerde, yer ya da durum ne olursa olsun her zaman sorun çıkardı' diye açıklanmıştı.

"Satır seçimlerinin neden kesinlikle yaygara yaratacak şeyler olduğunu merak ettim."

Başımı salladım, sonunda seçmem gereken tüm seçeneklerin neden bu kadar çılgınca olduğunu anlamıştım.

Penelope aslında sadece ismiyle bile güçlü görünen bir kötü adamdı.

Normal moddaki kadın kahramanların naif görünüşünün aksine, o çok keskin ve keskin görünüyordu.

Ama Penelope'yi anlıyor gibiydim.

Sadece bugün. Hayır, sadece birkaç saat. Sadece birkaç saat boyunca gördüğü tedavileri tecrübe ettim, ancak sanırım bu onun hayatının nasıl olduğunu anlamam için yeterliydi.

"Ona sahte denmesine rağmen.

Onu iğnelerle dürterek nasıl uyandırabildiler? Öyle bile olsa, Dük'ün bizzat seçtiği bir kız.

Bir hizmetçi bile diğer hizmetçileri bu şekilde uyandırmaz.

Penelope 12 yaşındayken dük ailesine evlatlık verildi. Eğer o günden

itibaren istismara uğradıysa..... .

Ne kadar bağırsın bağırsın sözlerini bile dinlemeyen yetişkinlere küçük bir çocuğun yapabileceği çok fazla şey yoktu.

"Bu, kötü bir kadın olduğunu kanıtlamaya çalışan bir kanıt mı?"

Bugüne kadar sürekli istismara uğradığı gerçeğini hiçbir şey değiştiremezdi.

Hiçbir karakter Penelope'ye karşı en ufak bir merhamet göstermiyordu ve Penelope'yi içeride öldüren hareketler kaba ve deliceydi.

"Onun için biraz üzülüyorum."

Elimi kaldırdım ve Penelope'nin kırılgan, yumuşak yanağını okşadım.

Aynaya yansıyan güçlü pembe saç tonuna sahip figür kederli görünüyordu.

Ancak, diğerine karşı duyduğum acıma hissinden kurtuldum.

"Ha, kim kim için üzgün." Sadece

Huzur içinde bir şeyler düşünmenin zamanı

değildi. Artık Penelope'ydim.

Bu, Penelope'nin oyunda yaptığı gibi her an erkek karakterlerin elinde ölebileceğim anlamına geliyordu.

Bana bunu hatırlattığında hissettiğim şey korkuydu.

-CatLovesTowels -Lizette ^^

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

**Bölüm 5 Banyodan çıkar çıkmaz
bir kalem ve bir parça kâğıt
aradım.**

Bölüm 5 Banyodan çıkar çıkmaz bir kalem ve bir parça kâğıt aradım.

Banyodan çıkar çıkmaz bir kalem ve kağıt parçası aradım.

Penelope olduğum sürece hayatta kalmanın bir yolunu bulmalıydım.

Bu zor modda, birinin ilgisini artırmak zordu ve negatife düşmek ölümle sonuçlanıyor.

Dükün ikinci oğlu için durum daha da kötüydü. Onun ilgisi zaten negatifti. İlgisi kısa sürede pozitif dönmese benim için gelecek olan ölüm olacaktı.

Oyunla ilgili bazı bilgileri organize etmem gerekiyordu.

Sahte hanımefendinin en azından bir hanımefendi olarak hak ettiği bazı şeylere sahip olması büyük bir şanstı.

Geniş odada lüks bir kitaplık ve bir masa duruyordu.

Yanına gidip oturmakta tereddüt etmedim. Tüy kalemin ucunu mürekkebe batırdım.

"Önce karakterler."

Oyunda toplam 5 erkek karakter vardı.

Dükün iki oğlu ve taç giymiş prens, büyücü, şövalye.

Zor mod, her birine %30 ilgi ile başlanan normal modun aksine, ilgileri %0 veya negatif olarak başladı.

Hatırladığım her şeyi boş kağıda yazmaya başladım.

İlk olarak, Derrick Eckart.

(Korece Telaffuzlar: Derrick Eckart)

Dükün ilk oğluydu, teknik olarak ailenin genç düküydü. Derrick tipik bir soylu adamdı.

Bu ailenin bir sonraki dükü olmaya hazırlanmakla meşgul olduğu için Penelope'ye karşı genellikle ilgisizdi.

Bununla birlikte, kan bağı olan kız kardeşinin yerini aldığı için ona karşı güçlü ve yoğun bir aşağılama ve nefret vardı.

Oyunda Derrick'in Penelope'yi bizzat öldürmesi nadir görülen bir durumdu. Ancak, ne zaman bir hata yapsa onu cezalandırmayı da ihmal etmedi.

Bu durumda oyuncuya bir ceza verilecek ve seçebileceği hat seçenekleri kısıtlanacaktır.

Tıpkı bugün olduğu gibi dün de verilen ceza nedeniyle odadan çıkamıyorum.

Her neyse, sıradaki. Dükün en küçük oğlu, Reynold Eckart. (Korece

Telaffuz: Re Nuhld [Rennald] Eckart)

Bu çocuk için açıklanacak pek bir şey yok.

Kötü huylu, eleştirel bir kişiliğe sahip ve Penelope ile her karşılaştığında onunla her konuda kavga eden çok kaçık ve aktif bir adam.

Penelope'yi istismar edenlerin lideri olduğu için, Penelope'yi ilk istismar edenin o olması şaşırtıcı bile değildir. Şaşırtıcı olan, Penelope'yi beklenmedik tuhaf yollarla ölüme götüren kişinin hep o olmasıdır.

"Şimdi görüyorum ki, bu ikisi bizim evdeki piçlere biraz benziyorlar, değil mi?"

Yazdığım iki kişinin bilgilerini gözden geçirirken dilimi şaklattım.

Bu ikisi normal modda ustalaşması en kolay rotalara sahipti.

Çünkü bu ikisi kan bağı olduğu için ona karşı 'aşk' değil 'aile sevgisi' besliyordu.

Bununla birlikte, Penelope'nin bu ikiliyle en ufak bir kan bağı yoktu. Bu nedenle, normal moddan farklı bir sona sahip olma şansı daha yüksekti.

Ancak başımı salladım.

Yazdığım isimlerin üzerine büyük bir 'X' işareti

koydum. "Hiçbir cevapları yok. Bu ikisi umutsuz

vaka." Buna ek olarak, Reynold'un ilgisi negatiften

başlıyor. 0 bile değil, negatif.

Negatif neden negatif olsun ki?

Yapımcının bana söylediği buydu:

İlk etapta hiç umut yok, bu yüzden Reynold ile bir sondan vazgeçin.

Ayrıca, 'Oppa' kelimesini duyunca bile midesi bulanana bırıydim, bu yüzden onlardan tamamen vazgeçmeye karar verdim.

"Sırada, taç giymiş prens var."

Callisto Régulus, taç giymiş prens.

(Korece Telaffuzlar: Callisto reguleuce)

Onun hakkında sahip olduğum tek bilgi normal moddaydı.

Çocukluğunda yaşadığı talihsiz olaylar nedeniyle hayatını değersizleştiren taçlı prens, melek gibi kahramanla tanışır ve kötü kadın Penelope'yi cezalandırmadan önce kalbini iyileştirir.

Bu bir adaletin yerini bulmasıydı ama Penelope'nin bakış açısına göre taç giymiş prens bir Azrail'di.

Zor modda Penelope'yi en çok öldüren oydu.

Rotası boyunca reset düğmesine o kadar çok bastım ki tüm oyunda ne olduğunu bile hatırlamıyorum.

"Bu adamın olduğu yere yaklaşmayalım bile."

Callisto'nun boynumu birkaç kez kestiğı illüstrasyonu hatırladım.

Omurgamdan aşağı ürperdiğimi hissettim.

Criss cross. Taçlı prensin isminin üzerine birçok kez 'X' çizdim.

Sonra hızla bir sonrakine geçtim.

Sıradaki Buinter Verdandi'ydi. O bir büyücü ve markiydi. (Korece

Telaffuz: Vuinter [Bwinter] Berudandi)

Bir büyücü olarak, marki kimliğini gizleyerek çalışır.

Bilgi ve gizemli nesneleri değış tokuş eder ve bu sayede kahramanın dükün kayıp kızı olduğunu öğrenebilir.

Bundan sonra, kötü planlar yapan kötü kadın hakkında bilgi edinir. Ya kahramanı uyarır ya da tehlikeyi kendisi engeller.

Bunun yanı sıra, onur ve cazibe kazanmasında en çok yardımcı olan bir karakterdi.

Normal modda romantik büyüler sundu. Kahramana arkadan yardım eden tatlı bir adamdı.

Ama zor modda nasıl olduğunu bilmiyorum.

Buinter'in rotası daha başlamadan önce veliaht prens ve dükün iki oğlundan ölmekle meşguldüm.

Her neyse, önceki üç veledin aksine bazı yüksek olasılıkları ve umutları vardı, bu yüzden şimdilik olmasına izin vermeye karar verdim.

"Ve son olarak, Eclipse."

(Korece Telaffuzlar: Eclipse)

Dük ailesinin bir şövalyesi olan Eclipse halktan biriydi.

Geceleri şehre inen dük, kılıç kullanmada üstün olan Eclipse'i görmüş, onu yüksek bir fiyata satın alarak yanına almış ve eğitilmiş bir şövalye haline getirmiştir.

Daha sonra en genç kılıç ustası olur ve soylu statüsü verilir. 'Genç ve yakışıklı adam' unvanını kazanır.

Eclipse, beş erkek arasında en çok sonunu bekleyebileceğiniz karakterdi.

Penelope'ye karşı sonuna kadar sempati duyan tek kişi oydu.

Penelope onun hizmet ettiği son efendisiydi ve bence bu yüzden Penelope'nin kahramana zorbalık etmesini en azından o engellemiştir.

Zor modda onunla hiç tanışmamış olmama rağmen..... . "Hahh.....

Bu noktada bana yardımcı olacak pek bir şey yok."

Bitirdiğim listeye bakarak derin bir iç geçirdim.

Zor mod hakkında pek bir şey bilmiyordum çünkü orada her şey yolu kapatıyordu.

Bunu yapsam bile, sistemin gerçekte oyundan nasıl farklı olabileceğini bilmediğim için yararlı olup olmayacağını bilmiyorum.

Yine de emin olduğum tek şey, erkek karakterin çıkarları negatife ulaştığında öleceğim ve bir sona ulaşmam gereken bir zaman sınırı olduğu.

Penelope'nin reşit olma töreni.

Yakalanan karakterlerden en az birinin rotasını o günden önce bitirmeliyim.

Çünkü o gün, başkahramanın hikâyedeki ilk çıkışını yaptığı gündür.

"Zavallı Penelope.

Tam yetişkin olduğunda dükün gerçek kızının ortaya çıkması nedeniyle her şeyini kaybeder.

Bu normal modun başlangıcıydı.

O zamana kadar kimseyle birlikte olmasaydım, bir kötü kadın gibi davranmasam bile büyük olasılıkla onlardan birinden ölecektim.

Tabii ki, bu başlamadan önce ölmeyeceğimin garantisi yoktu.

".....I ölemez."

Kederli geleceğimi düşünerek dişlerimi sıktım. Evet. Ben

ölemem.

O çürümüş evden daha yeni kaçtım. Böyle bir oyunda öylece ölemem. "Ne olursa olsun ölmeyeceğim."

Okuldaki sabah dersim beni bekliyor.

Yaşayacağım ve ait olduğum yere geri döneceğim.

'Bilmem ne'ye boş boş bakarken, yaşayacağıma karar verdim.

İşte o zaman. Tak tak-.

Kapıdan iki kez vurulma sesi duydum. Yazdığım bilgilerin olduğu kâğıtları saklamaya bile vakit bulamadan kapı aniden açıldı.

"Hanımefendi."

Karşımda beliren kişi yaşlı, beyaz saçlı bir uşaktı. İçeri girmedi ama konuşurken kapının yanında durdu.

"O'nun lütfu sizin varlığınızı emrediyor."

Kâğıtta yazan kelimelerin gözlerine yansımayacağını biliyordum ama kaba tavrından hoşnut olmadığımı hissettim.

Bir evde yaşarken bir müdür vardı.

O müdür benden hoşlanmıyor gibi görünse de, az önce uşağın yaptığı gibi kapıyı açmadı.

Dahası, bu dünya demokrasiye değil, sınıfçılığa dayanıyordu.

(Demokrasi: Vatandaşlar kendileri üzerinde kimin güç sahibi

olacağına oy verir.) (Sınıfçılık: Güç sosyal sınıflara göredir - Dük,

Marki, Halk, vb.)

Bununla başa çıkmam mı yoksa bir şeyler yapmam mı gerektiğine karar veriyordum.

Ancak ne yapacağıma karar vermeden önce gözlerimin önünde beyaz bir kutu belirdi.

1. (Odadaki eşyaları fırlatarak) Benim iznim olmadan odamın kapısını açmaya nasıl cüret edersin? Ölmek mi istiyorsun, ihtiyar?!

2. Eğer söyleyecek bir şeyi varsa, söyleyin kendisi gelsin!

3. (5 saniye boyunca ona bakar, sonra ayağa

kalkar) Tamam. 'Ah.'

Yine unuttum. Her şeye istediğim gibi kızabilecek durumda olmadığımı.....

.

Ancak bana verilen üç seçenekten herhangi biri beni yapmaya zorluyormuş gibi davranmak da istemedim.

Üçüncü seçeneği seçerken düşündüm, sinirle. İlgı ya da her neyse,

bu seçenek tablosu hakkında bir şeyler yapmam gerekiyor. ".....

Tamam."

Dük'ün beni bu saatte araması büyük bir şanstı.

Yerimden kalkmadan önce yazdığım kâğıtları çekmecenin derinliklerine sakladım.

Sonra uşağı odamdan çıkarken takip ettim.

Bu konak hakkında sadece birkaç illüstrasyondan haberim vardı, bu yüzden bu şansı etrafı dikkatlice incelemek için kullandım.

Konak, Avrupa'da bir kaleyi gösteren bir filmde görebileceğiniz bazı binalar gibi devasa boyutlardaydı.

Penelope'nin odası ikinci kattaydı.

Konağın içi oldukça kalabalık görünüyordu. Koridorlarda yürürken pek çok işçiyle karşılaştım.

Yanlarından geçerken bana bakan işçilerin bakışları pek de nazik değildi.

Ancak ben hiç telaşlanmadan onları görmezden geldim.

Bu tür bakışlar beni zerre kadar rahatsız etmiyor çünkü buraya gelmeden önce de bu bakışları çok fazla hissediyordum.

Yolu gösteren uşak birinci kata indi ve kısa süre sonra iyi dekore edilmiş kapıya vardı.

Dük'ün ofisi gibi görünüyordu. Tak

tak tak.

"Ekselansları. Hanımefendiye buraya kadar eşlik ettim."

Sadece

"İçeri gel."

Gıcırtı- Kapı uşağın kapıyı açmasıyla açıldı. Biraz gergin

hissederek odaya girdim.

-CatLovesTowels -Lizette ♡

Düzeltilme için Salty Pretzel-Buying Day'e teşekkürler^^

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 6

Bölüm 6

Aslında endişelenecek bir şey yoktu. "Bu sadece bir oyundan tek bir sahne..... .

Yine de ellerim biraz titremeye devam etti.

Bunun nedeni bilinçaltımda kan bağımlı olan babamı hatırlamam ve oyunda dükün Penelope'ye karşı tutumunu hatırlamamdı.

Artık tamamen odanın içindeydim ama dük başını bile kaldırmadı.

Teredditle masasına yaklaştım ve ayağa kalktım.

Titreyen parmaklarımı sakladım ve selamlamak için eğildim.

Oyun içinde bu kadar detay yoktu.

Ancak sesim çıkmıyordu, bu yüzden varlığımı konuşarak göstermemin bir yolu yoktu. Ayrıca, auraya bakarak yapmam gerekenin bu olduğunu hissettim.

"Geldiniz."

Dük sonunda başını hafifçe kaldırarak bana bir bakış attı. Derrick

ile aynı siyah saçlara ve mavi gözlere sahipti.

Yüzünde tıpkı oyundaki çizimlerde gösterilen yüksek statülü soylular gibi hiçbir duygu yoktu.

Aynı anda görüş alanımda beyaz bir kutu belirdi.

1. Neden aradınız?
2. Meşgulüm. Lütfen doğrudan konuya girin.
3. (Hiçbir şey söylemeden parlar.)

Geri kalan çılgınca cevaplar arasından 1 numaralı seçeneğe bastım.

"Neden aradınız?"

"Bugün sabah bir yaygara koptuğunu duydum."

Cümlesi sona erer ermez, kutudaki seçenekler hızla yeni seçeneklere dönüştü.

1. Sizin lütfunuzun bununla hiçbir ilgisi yok.
2. Muhtemelen bu yaygaranın çıkmasını istiyorsunuz.
3. Benim hatam değildi. Hepsi o aptal hizmetçinin suçuydu! Bu seçimleri okurken zihnimin kontrolünü kaybettim. "Ha..... Bu çılgınca seçimler..... .

Tabii ki bu daha önce de yaşadığım bir şeydi.

Oyunu diğer dünyada oynarken, seçimim olarak ikincisine basmaktan mutluydum, planım "Penelope'yi Sassy Chic Femme Fatale yapacağım!" idi.

Ancak bunun bana bu gerçeklikte geri döndüğünü düşünmek beni suskun bıraktı.

"Hâlâ kötü adam unvanına sahip olmama rağmen..... .

Dünyada hangi baba 'kan bağı bile olmayan' kızına bu kadar iyi davranır. Kahretsin.

Tap-.

Bir süre konuşmayıp olduğum yerde kalınca Dük elindeki kalemi bıraktı ve başını kaldırıp beni gördü.

Bana bakarken gözlerinde keskin ve keskin bir aura vardı.

'Umarım bu karar..... bir ölüm bayrağı yapmaya zarar vermez.

İçim titreyerek 1 numarayı seçtim. 'O' kelimeyi söylememek için dişlerimi sıktım.

"Lütfunuzla birlikte nussing tu du var."

Ancak sonunda bu kelimeyi durduramadım ve bunun yerine gerçekten tuhaf çıktı.

"Penelope."

Dük ağzını açtı. Sesi buz gibi soğuktu, hiçbir şekilde sıcaklık içermiyordu.

Bu şekilde ne kadar denediysem de hikâye akışında bir değişiklik olmadı.

"Bu eve geleli 6 yıl mı oldu?"

Anılarımda geriye giderek oyun ortamı hakkında doğru bilgileri aradım.

Hem normal hem de zor modlardaki kadın kahraman aynı yaşıyordu, 18.

Penelope 12 yaşındayken dük evine evlatlık verilmişti. Bu da demek oluyordu ki, evet, o haklıydı.

Oyun hakkında unuttuğum tek şeyi hatırladım.

18. yaş günü, buradaki herkes için reşit olma töreninin yapıldığı zamandır.

Bu da Penelope'nin reşit olma töreninin yapılacağı güne fazla zaman kalmadığı anlamına geliyor, değil mi?

"O zaman ne kadar zamanım var?"

Aniden hatırladığım bilgilerle beynimi çalıştırırken oldu.

Neyse ki Dük, 3 seçenekten birini seçmeme gerek kalmadan sözlerine devam etti.

"Biliyor musunuz bilmiyorum ama bu eve adım atmak hiç de kolay değil. Sadece evimize faydalı olabileceklerini kanıtlayanlar, birkaç sıkı denetimden sonra Eckart malikanemizin kapılarından geçebilirler."

"....."

"Sana destek olmak için hiçbir şeyden çekinmedim ya da tasarruf etmedim. Sizi lüks hayatınızda affedilemez şeyler yaparken gördükten sonra bile her şeyi kabul ettim."

"....."

"Ancak, son altı yılda ailemize ne gibi bir fayda sağladığınızı anlayamıyorum."

Doğru.

En azından görünüş olarak onun kan bağı olan kızına benzeseydim ilgisini biraz olsun çekebilirdim.

Ancak Penelope'nin saç ve göz rengi, pembenin doğru tonundan ve mavi renkten çok farklı bir renge dönüştü.

Söylediklerinin hepsinin doğru olduğunu söylerken başımı sallamak istedim, ancak Dük konuşmaya başladıktan sonra vücudumu kontrol eden sistem yüzünden vücudum bir santim bile hareket etmedi.

Sessizliğimden kaybolan beyaz kutu tekrar ortaya çıktı.

1. Peki ne yapmamı bekliyorsun? Şimdi de beni bu evden mi atacaksın?

2. Hatalı olan ben değilim!

3. (Nihayet!

Tereddüt etmeden seçebileceğim gerçekten normal bir cevap gördüğüm için mutluydum. Buraya geldiğimden beri hiç hissetmediğim bir heyecandı bu.

Olmayacağını biliyordum ama yine de kaybolma ihtimaline karşı hızlıca

3'e bastım. Thud-!

Bacaklarımın arka tarafına sertçe vuran ve omuzlarımı aşağıya doğru iten bir tür güç nedeniyle vücudum otomatik olarak diz çökmek üzere hareket etti.

'Ack! Neden bu kadar güçlü!'

Bunu bekliyordum ama beklediğimden daha fazla canım yandı, gözlerim hafifçe yaşardı.

"Sen, ne yapıyorsun?"

Dük, gümbürtü sesinden benden daha fazla şok olmuş gibiydi. Gözleri büyüdü.

Bunu oynarken kararımı hiç böyle vermemiştim. Yani, mantıklı gelmedi.

"Ucuz bir kabak neden diz çöksün ki?"

Yapımcı tembel miydi yoksa bunun zaman kaybı olduğunu mu düşündü bilmiyorum ama bir sonraki kararı normal moddaki seçimlerle örtüştürdüler.

1. Seni tatmin etmenin tek yolu diz çökmem mi?

2. (Sözsüz bakışlar.)

3. Her şey için özür dilerim, baba!

Daha önce yaptığım gibi aceleyle 3'e

bastım. "Her şey için özür dilerim, baba!"

Ağzımdan çıkan ses yüksekti, muhtemelen 3'ten eminmişim gibi 3'ü seçtiğim için.

".....Ne?"

Dük hiçbir şey anlamamış gibi sordu.

İşte o zaman artık bana tanıdık gelen beyaz kutu ortaya çıktı. Sadece

Gizli Görev [Bir 'Baba'nın Kayıp Unvanı]

Görev Tamamlandı!

Ödül olarak [Seçenekler AÇIK/KAPALI] işlevi

verilir. Seçenekleri [KAPATMAK] İster misiniz?

[Evet. / Hayır]

Beni tutan hiçbir şey olmadığı için tereddüt etmeden [Evet] butonuna tıkladım.

Seçenekler Şimdi [KAPALI]. Seçenekleri Tekrar Görmek İstiyorsanız, [Seçenekler AÇIK] Diye Bağırın.

Ve nihayet, o sinir bozucu beyaz kare kutu gözümün önünden tamamen kayboldu.

"Harika!

Ellerimi yumruk haline getirirken içimden kutlama yaptım.

Gizli işlev [Seçenekler AÇIK/KAPALI] düke 'baba' dememe izin vermişti.

Oyundaki seçenekler için [KAPALI] seçeneğini seçersem, çizgiler kayboluyor ve ekranda yalnızca 1, 2 ve 3 sayıları gösteriliyor.

Bazen basit yanıtlar veya cevaplar telefon klavyesi ile yazılabiliyordu. Basit cevap ya da cevaplardan kastım 'EVET/HAYIR', karakterlerin isimleri ve benzeri şeylerdi.

Normal modda oynandığında oyunda kazanılması kolay bir işlevdi.

Bence bunun amacı, seçilen hatlara bağlı olarak tekrarlanan durumları önlemek ve ayrıca oyunun esnekliğini yansıtmak ve hızlı oyunu teşvik etmektir.

Ancak, verilen işlevle bile, onları nadiren kullandım.

Kullanmanın hiçbir faydası yoktu. Normal mod bu kadar kolay ve hızlıydı.

Bu yüzden zor modda bu sahneye pek dikkat etmedim. Çünkü sadece agresif çizgileri seçmiştim.

"Zor modun normal modla aynı şekilde çalışacağını bilmiyordum.

Yanlış satırları seçmem nedeniyle [Choices ON/OFF] işlevini alamadım, ancak kötü kadın için doğru satırları seçme konusunda bağımlı olan benim için gerekli bir işlev değildi.

"O zamanlar bilmiyordum. Bağımlılığın daha sonra benim için bir zehir haline geleceğini ve daha sonrasının şu anda doğru olacağını..... .

O zamanki aptallığıma iç geçirdim, çünkü kelimeleri daha önce seçmem gereken 3 satırdan değil, kendi irademle okudum.

"Fa. Th. Er."

Kendi irademle ağızımdan çıkan kelimeleri duymak beni o kadar etkiledi ki ağlayabilirdim.

Gözyaşlarım kelimenin tam anlamıyla gözlerimde kaldı.

Ve Penelope'den 'baba' kelimesini hiç duymamış gibi görünen dük, zaten genişlemiş olan gözleri daha da genişlerken bunu söylediğime inanmıyor gibiydi.

Dük'ün tepkisinden en ufak bir şekilde etkilenmeden sözlerime devam ettim. "Cezalı olduğum günlerde yaygara kopardığım için özür dilerim.

"Cezalı olduğum günlerde görgü kurallarını daha düşük olanlardan daha üstün göstermiş ve bu skandalın ortaya çıkmasına neden olmuştur."

"....."

"Cezalı olduğum süre boyunca davranışlarım üzerinde derinlemesine düşüneceğim. Bir dahaki sefere böyle bir yaygara olmayacak, bu yüzden lütfen bu seferlik beni affedin baba."

Yere diz çökerek yalvardım.

Düşündüğünüzde, sabah koparılan yaygara benim suçum değildi.

Bir hizmetçi bana zorbalık yaptı. Benim hatamdı, birinden yardım istemek zorunda kaldığım bir durumdu.

Ancak Penelope'nin ben o olmadan önce yaptığı geçmiş eylemler, bunu seçme şansım olmadan zorla yapmamı sağladı.

Diz çökmeden yaşayamayacağım bir durumdaydım.

Dük benden hoşlanmasa bile hayatım hemen tehlikeye girmez.

Ancak sırf seçenekleri kapatma işlevine sahip olduğum için bu durumu ciddiye almazsam

beni bekleyen tek şeyin ceza olacağı bir rota.

Bu çok açık bir şeydi. Penelope zaten yaygara çıkardıktan sonra şu anda cezalıydı ve yaygara sırasında bir tane daha yaptı.

Sözde 'genç usta' (nam-ı diğer Derrick) bu sefer beni cezalandıran kişiydi ve şu anda inatçı ve agresif davranmanın sadece bana olan ilgisini azaltacağını biliyorum.

"Şimdiye kadar ne kadar çocukça davrandığımı anlıyorum." "..... ."

"Bana bir şans daha vererseniz, reşit olma törenimin yapılacağı güne kadar bu aileye hizmet etmek için elimden geleni yapacağım."

Konuşmam bittikten sonra bile yerden bir santim bile kıpırdamadım.

Gerçek öz aileme bile asla diz çökerek yalvarmadım.

Bu oyunun ne kadar boktan olduğunu kanıtlıyor.

'Vücudum yere düşmüş yalvarıyorum. Sadece acele et ve tamam de.'

Yorgun bir şekilde uyandıktan hemen sonra zihinsel olarak kendimi tokatlıyordum. Dinlenmeye ihtiyacım vardı.

"Sen..... ."

Dük, Penelope'ye sanki bir yabancıyı görüyormuş gibi baktı. Sözcükleri kolayca ağzından çıkaramıyordu.

Çenesi hareket etti ama bir cümle kurmayı başarana kadar bir süre ses çıkarmadı.

"..... Ne demek istediğini anlıyorum. Hemen yerden kalk."

"Evet."

Hiç tereddüt etmeden kalktım.

Bacaklarım pozisyonumu daha fazla koruyamayacak kadar yorulmuştu.

"Eckart ailesi tarafından söylenen sözler çok ağır Penelope."

Dük hâlâ bana bakarak alçak bir ses tonuyla konuştu. Bu sözlerin çok fazla anlamı vardı.

"Teşekkür ederim. Bugün beni affettiğin için pişman olmana

izin vermeyeceğim baba." "Artık gitmelisin."

Sözleri sona erdiğinde aceleyle vücudumu hareket ettirdim.

Yavaş hareket ettiğim için ya rota değişirse diye endişelenmemden kaynaklanıyordu.

-CatLovesTowels -Lizette

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirir < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 7

Kötü Adam İçin Tek Son Ölümdür Bölüm 7 Creak-.

Kapı kolunu çevirdiğim andan koridora çıktığım ana kadar arkamda keskin bir bakış hissettim.

Odaya daha önce girdiğimden farklı bir tepki verdiğini fark ederek ferahlatıcı bir duygu hissettim.

Ancak, bunların hiçbirini önemsememeye karar verdim.

Dük, ilgiyi arttırmak için ihtiyaç duyduğum bir karakter değildi ve reşit olma törenindeki sona kadar uğraşmak zorunda kalmayacağım bir varlıktı.

Kapıyı yavaşça arkamdan kapattım ve arkamı döndüm. İşte o zaman.

"Size herhangi bir kargaşaya neden olmadan bir fare gibi yaşamınızı söylediğimden eminim."

"Gasp!"

Soğuk tonda bir ses kulaklarıma

doldu. Şaşkınlıkla arkamı döndüm.

Gölgenin ele geçirdiği salonun yanında, hoş olmayan bir pozisyonda bir figür duruyordu.

Karanlıkta [Faiz %0] yazmak için parlayan harfleri görebiliyordum.

Zorlukla görülen siyah saçları ve buz mavisi gözleri.

Dük ailesinin ilk oğlu Derrick'ti. "Emily."

"....."

"Neredeyse 10 yıldır bu aile için çalışan sadık bir hizmetçi."

Adım, adım. Derrick gölgeden çıktı.

Bir saniye içinde geniş salonun karşısına geçen adam kısa sürede önüme geldi.

Gözlerinde keskin bir aura ile bana baktı. Sanki bir çöpe bakıyor gibiydi.

Yanlış bir şey yapmadım ama ondan duyduğum nefret ve tiksintiden kendimi korumak zorundaydım.

"Ekstra ücret ödeyeceğimizi söylememize rağmen kimse kişisel hizmetçiniz olmak istemedi. O kadar hizmetçi arasından sadece bir tanesi size hizmet etmeye gönüllü oldu."

"....."

"Ve sanırım bugün bunun sonu. Çıldırıldığından ve yerini bilmeden tek kişisel hizmetçini kovduğundan beri."

Derrick'in sözleri yüzünden içimde adaletsizliğin yükseldiğini hissettim.

Onu kovalamak için ne zaman delirdim? Benden daha çok çıldırان o pembe kafalıydı.

"Ve o çürümüş yiyecekleri yiyerek neredeyse hayattan kovulan bendim!"

Bu durumdan duyduğum rahatsızlık nedeniyle bağırarak istedim.

Beni bunu yapmaktan alıkoyan şey Derrick'in başının üzerindeki [Faiz %0] idi.

"İçinde tut. Eğer bundan daha fazla aşağı inerse, ölürüm.

Birkaç kez nefes alıp verdim ve sakinleştim. Faiz %0.

0%..... '

Dük ile konuştuktan sonra zaten yorulmuştum.

Ayrıca, sadece seçenekleri 'kapatmaya' odaklandığım için, oyundaki bu sahnede neler olduğunu pek hatırlamadım.

Bu yüzden sistemden biraz yardım almaya karar verdim.

"Seçim açık.

Ha! Sanırım gece yatakta sana hizmet etti, ha?

Belki de kovulmasına degecek bir şey yaptığı için kovulmuştur.

(Tek kelime etmeden parlar.)

Seçenekleri tararken acele ettim ve zihinsel olarak bağırardım.

'Seçenekler KAPALI! KAPALI!'

Seçenekleri [KAPATMAK] İstiyor

musunuz? [Evet. / Hayır.]

Aceleyle [Evet] tuşuna bastım.

Eğer üçünden birini seçseydim, cehenneme giderdim.

Tüm bunları yapmamın üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki Derrick'in bakışları daha da soğudu.

"Ha. Görünüşe göre sözlerim artık senin için söz gibi değil."

Bakışları o kadar keskindi ki beni öldürecekmiş gibi bile bakıyordu.

Başka seçeneğim olmadığı için ağzımı açtım.

"Yaygara için özür dilerim."

Yanlış bir şey yapmadığım halde daha kaç kez böyle yalvarmam gerekecekti?

Ben de gurur denen bir şeye sahip bir insandım, bu yüzden başımı bir köle gibi eğmekten tiksindim ve kötü hissettim.

Ancak amaç yaşamaksa bunun hiçbir önemi yoktu.

Ayrıca, bu insanlar gerçek değil, sadece oyundaki bazı sahte karakterler.

O sürtük beni tırmaladı ve burada bir yara izi bıraktı, baba!

Kardeşim! Tabii ki, fare gibi bir kaltak bir dilenci gibi

davranır.

Önceki hayatımda kendi başıma yaşamak için dışarı çıkmadan önce sayısız kez af diledim.

O zaman da aynı durum söz konusuydu.

Önceki hayatımda, bu oyundaki gibi özür dilemeseydim hayatım tehlikeye girmezdi.

Ancak o zamanlar oldukça gençtim ve her durum bana ölümcül geliyordu.

Bu yüzden ellerim ayaklarıma dönüşene kadar yerde dilenerek yaşadım.

Bununla karşılaştırdığımda, bu benim haksız bulabileceğim bir şey değildi. Penelope benim yaptığımın aksine büyük bir yaygara kopardı.

Geçmiş yaşamımdaki deneyimlerimden mi kaynaklanıyor bilmiyorum, yaşamak için tüm hayatım boyunca özür dilemek bana gerçekten kolay geldi.

"Bu sinir bozucu derecede benzer.

Geçmiş hayatımdaki zamanı düşünerek ağzımı açtım. "Tıpkı

dediğin gibi, şimdiye kadar haddimi bilmiyordum." ".....Ne?"

"En başta durumumu iyi idare edememiş olmam benim hatam, bu yüzden onu kovmanıza gerek yok. Babamdan özür diledikten sonra odama dönüyordum."

Sözlerimi duyan Derrick'in ifadesi tuhaf bir hal aldı.

Biraz daha geniş mavi gözlerini görmek ferahlatıcıydı. Dük'ünkine benzer bir tepkiydi bu.

Ağzımı açtım. Bu diyalogları tekrarlamak o kadar da zor değildi, çünkü bu satırları zaten defalarca söylemiştim.

"Bundan sonra hayatımı o kadar sessiz yaşayacağım ki, hiçbir şeye aldırış etmeyeceksin bile. Bu yüzden lütfen bu seferlik beni affet."

Başımı eğdim.

"Konuşurken çok mu cansızdım?"

Ses tonumun ne kadar samimiyetsiz olduğunu fark ettim ve bu durum beni endişelendirmeye başladı.

Ama zalim bir oyunda olsa bile kız kardeşinin boynunu durup dururken kesmez.

Bunun zalim psikopat veliaht prensin dahil olduğu bir durum olmadığına dair düşüncelerime güvenerek hafif bir zihinle cevap bekledim.

Bu işin bir an önce bitmesini ve odama geri dönmek

istiyordum. Ayakta durmak bile artık bir işkenceydi.

Şimdi düşünüyorum da, sabah hizmetçiyle yaşadığım olay nedeniyle vücudum pek iyi durumda değil ve o olaydan sonra hiçbir şey yemedim.

Derrick, bu durumun çabucak sona ermesini istememin aksine 5 dakikadan fazla bir süre sonra konuştu.

".....This once."

"..... ."

"Seni bu seferlik affedeceğim."

Ona teşekkür etmeme fırsat vermeden ekledi,

"Ancak, bu şekilde davranmanı son kez affedeceğimi aklından çıkarma."

Dük'ün cevabından daha tatsız bir cevaptı bu.

Beklediğim gibi ölümle ilgili bir cevap olmadığı için rahatlamış hissettim.

Ama ne kadar zorlasam da ağzımdan teşekkür sözcükleri çıkmadı.

"Evet, evet. Bu sadece benim güvenliğim için.

Sırtımı öne eğdim ve son hayatımda ilk piç kurusuna yaptığım gibi iğrenç bir hisle eğildim.

Ondan sonra hemen odama geri döndüm. O zaman oldu.

"Ah..... ."

Başım dönmeye ve midem bulanmaya başladığında başım ağrımaya başladı. Görüşüm bulanıklaştı.

Ölmediğim gerçeğinin bana verdiği ani rahatlamadan mı bilmiyorum ama tüm gücüm bacaklarımı terk etti.

Kısa süre sonra dengemi kaybettim ve

tökezledim. "Düşüyorum.....!"

Yere yaklaşıyordum.

Tak-. Biri kabaca tek omzumu tuttu. "Hey."

Gücün beni yukarı çektiğini hissettim.

Başımı çevirdim ve gözlerimin önünde alev alev yanan mavi göz bebekleri gördüm. Derrick beni düşerken yakalamıştı.

"Çürük yemek yediğini duydum."

Onun duygusuz sesini duyduğumda zihnimin bana geri döndüğünü

hissettim. Ben şaşkınlıkla ona bakarken sordu.

"Doktora ihtiyacın yok mu?"

Karmaşık zihnim bir anda duruldu. "O biliyordu.

Bunun Penelope'nin hatası olmadığını biliyordu.

Biliyordu ama yine de tüm sorumluluğu ve hatta hizmetçinin hatalarını bana yüklemeye çalıştı.

"Eğer af dilemeseydim, muhtemelen hiç tereddüt etmeden beni öldürmek için atlardı.

Üzerime buzlu su dökülmüş gibi hissettim. "Hayır, genç efendi."

Tak, elimi onunkinden çektim. Bu, hayatta kalma içgüdülerimden kaynaklanan bilinçsiz bir hareketti.

Ama kısa süre sonra pişman oldum. Muhtemelen hoşnutsuz hissedecekti, bu yüzden yüzümü gülümsemeye zorladım.

"Bana aldırmamanız için elimden geleni yapacağımı daha önce de söylemiştim."

Sen kendi işine bak. "O zaman."

Bir kez daha kibarca selam verdim ve hızla uzaklaştım.

Koridorda o kadar hızlı yürüyordum ki sanki bir şeyden kaçırıyormuşum gibi komik görünebilirdim.

Ancak bu doğru. Bana kılıç çekmesinden korktum. Koridorda merdivenlere doğru aceleyle ilerlerken fark edemedim.

Arkamda kalan adamın yüzündeki ifade.

".....İlk genç usta, ha."

Derrick beklenmedik bir şekilde Penelope'nin gitmeden önce söylediklerini tekrarladı.

Kaltak düke 'baba' bile diyemiyordu ama ona ve Rennald'a her zaman 'kardeşim' diyordu.

Sadece

Onu düşerken yakaladığında kızın solgun yüzünün görüntüsü aklından çıkmıyordu.

Penelope'nin sanki kaçıyormuş gibi gidişini izlerken mavi gözleri parladı.

Ama çok geçmeden, ilgisizmiş gibi arkasını döndü.

[Faiz %5]

Başının üzerinde Penelope'nin fark edemediği beyaz harfler parlıyordu.

-CatLovesTowels -Lizette ~

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 8

Bölüm 8

Aceleyle merdivenleri çıkıp odama girdim. Kapıyı arkamdan aniden kapattıktan sonra doğruca yatağıma atladım.

"Whew..... ."

Sert vücudum yumuşak ve yumuşacık şilte ile temas eder etmez eridi.

Öğle yemeğine az kalmıştı ama sanki bütün bir gün geçmiş gibiydi.

Derrick'in yanındayken hissettiğim gerginlik nedeniyle çok hızlı atan kalbimi sakinleştirmek için bir sürü nefes alıp verdim.

Biraz sonra ağzımdan absürt kahkahalar kaçtı. "Hah.

Bak, ben hala hayattayım."

Her seferinde başarısız olduktan sonra oyunu sürekli tekrarladığımda yapılacak işe yaramaz bir şey değildi.

O sırada çok paniklemiş olmama rağmen Derrick'e 'ilk genç usta' diyebildiğime bakılırsa.

Bir süre sonra oyunun görüntüleri zihnimde belirdi.

Oyunu zor modda ilk denediğimde, diğer karakterlerin aksine Derrick'in ilgi çubuğu en büyük sorunlardan biriydi.

Dikkatlice verdiğim bazı kararlarla onun bana olan ilgisini biraz artırdığımda, bir sonraki seşimimde daha da azalacaktır.

Nedenini geręekten bilmiyordum.

"Neden oyunda ruh hali bu kadar değişiyor?

Sorum ancak sayısız ölümle cevap buldu.

Derrick Penelope'den o kadar nefret ediyordu ki, Penelope ona 'kardeşim' dediğinde dehşete kapıldı.

Bu yüzden ne zaman içinde 'kardeş' kelimesi geçen bir kelime sesem, ilgim daha da azalıyordu.

"Ne kadar seçici. Bizim en yaşlı piçten bile daha

kötü." Kaşlarımı çattım ve şikayet ettim.

Neyse, bu sayede kendimi hayatta tutabildim. "Bundan

sonra ona asla kardeşim demeyelim.

Bunu kafamda birkaç kez tekrarladım.

Tabii ki onunla yzleşmemeye çalışacağım ama bazı şeylerin olması ihtimaline karşı bunu aklımda tutmam gerekiyordu.

Yatakta bir onu bir bunu düşünürken kendimi bulanık

hissetmeye başladım. "Bir şeyler yemem lazım.

Yiyecek, her şey için gerekli olan ana kaynaktır. Ögle yemeği vakti

gelmişti. Ancak bugün yaşadığım şoktan dolayı kendimi pek a

hissetmiyordum. "Ah, her neyse.

Şimdi tembel hissederek gözlerimi kapattım. Aklımdaki ilk şey uyumaktı.

Belki de gerçeklikten kaçmak istediğim içindi. Gözlerimi kapattıktan kısa bir süre sonra uykuya daldım.

"Bu neden senin odanda?"

Başının üzerinden kış ortasındaki kristallerden daha soğuk bir ses duyuldu. Sonra yan taraftan yüksek sesli bir bağırış duyuldu.

"Cevap ver, seni sinsi kaltak! Onu sen çaldın!" "Rennald."

Dük, ağzından küfürler saçan Rennald'ı uyardı.

Ağzı kapalıyken öfkesini tutamamış olacak ki tepinmeye başladı.

"Bu da ne?"

Boş boş etrafıma bakındım ve başımı eğdim. Küçük iki el.

Bunun Penelope'nin rüyası olduğunu hemen anladım.

"Konuş, Penelope. Gong-nyuh'un kolyesi sende ne arıyor? Sana odaya giremeyeceğini söylediğimi sanıyordum."

[Gong-nyuh: Dük soylu kadın/kız için kullanılan Korece bir kelimedir. 'Lady' ile aynı anlama gelir ancak gong-nyuh gayri resmi ve sadece dükün kızı için kullanılırken, lady resmi ve tüm soylu bayanlar için kullanılır].

"Baba. Sana söyledim, o kaltak hiç şüphesiz onu çaldı!"

Dükün uyarısına rağmen Rennald öfkesini dizginleyemedi. Penelope

bağırırken ona ölümcül bir şekilde baktı.

"Ben çalmadım! Ben bir şey yapmadım!"

"Kapa çeneni! Yalan söylemeyi kes! O zaman babamın Yvonne'a verdiği hediye neden senin odandaki çekmecedен çıktı?"

Rennald elinde sallanan kolyeyle bağırdı.

Bu aksesuarı ilk kez görüyordu. Şüphesiz, Penelope bağırdı ve hiçbir şeyi kabul etmeyi reddetti.

"Bilmiyorum! O odaya hiç girmedim!" "Ben

her şeyi gördüm."

İşte o zaman oldu. Kalabalığın içinden, insanların arasından sıyrılan bir adam çıktı. Dük ve Rennald onunla yüzleşmek için döndüler.

"Butler."

"Leydi Penelope'yi birkaç haftadır sık sık 3. kata inip çıkarken görüyorum. Her ihtimale karşı kontrol ettim ama Leydi Yvonne'un oda kapısı kilitli değildi."

Dükünki de dahil olmak üzere herkesin bakışları küçük kıza çevrildi.

Penelope bile tüm bu bakışları görmezden gelemiyor, onlara hiçbir şeymiş gibi davranıyordu.

"..... O, ben değildim."

Geriye doğru adım attı.

Üçüncü kata sık sık çıktığı doğruydu.

Burası en az sayıda insanın dolaştığı kattı ve aynı zamanda tavan arasına giden patıkaya bağlanan kattı.

Oraya sadece tacizci hizmetçisiyle birlikte olmak istemediği için gitmiş, ama bir şey çalma niyetiyle değil.

Dük ailesinin gerçek hanımına ait bir şey olsaydı daha da fazla olurdu.

"Gerçekten yapmadım, baba! O odaya bir kez bile girmedim!"

Penelope düke bakarak bağırdı.

Ona sevgi ve güven dolu bakışlarla baktı. Ne de olsa onu buraya getiren kendisiydi.

Ancak dük buz gibi soğuk bakışlarıyla onu görmezden geldi.

"Sen, uşak. Üçüncü kattaki tüm odaları güvenli bir şekilde kilitle. Özellikle de Yvonne'un odasını."

"Elbette, majesteleri."

"Kuyumcuyu da yarın konağa getir." "F, baba..... ."

Penelope olduğu yerde dondu kaldı, yüzü beyaz bir kâğıt gibi soluktu. Dük mekânı terk ederken ona tek kelime etmedi.

"Sana söylediğimizde malikaneden ayrılmalıydın, aptal herif."

Rennald dükün gittiğinden emin olduktan sonra fısıldadı.

Sonra Penelope'yi kabaca itti ve dükün peşinden gitti. "Çöp."

Derrick soğuk bir şekilde mırıldandı ve Penelope'nin yerde çöp gibi yuvarlanışını izledi.

Sahne değişti.

Bundan sonra Penelope birçok mağazayı ziyaret etti ve devasa miktarda mücevher ve aksesuar satın aldı.

Paranın o kadar çoğunu harcadı ki Derrick ve Rennald 'Haddini bilmeyen bir kaltak' diyerek çıldıracaktı.

Ondan sonra da Dük'e bir daha asla 'baba' demedi.

..... Tak tak.

Bu küçük ses kendime gelmem için yeterliydi. Uykulu bir şekilde gözlerimi açtım.

Tak tak tak.

Benden yanıt alamayınca bir dizi kapı daha çalındı.

Kapının çalınması aceleye gelmiş gibiydi, bu da kapıyı çalan kişinin öfkesini ve sabırsızlığını fark etmemi sağladı.

Yavaşça doğruldum ve ağzımı açtım.

"Kim..... ."

Tık-. Ben daha cümlemi bitirmeden kapı açıldı. "Hanımefendi.

Benim."

Kapının açıldığı yerden odaya parlak bir ışık girdi.

Oda karanlıktı ve buna bakılırsa güneş çoktan batmış gibi görünüyordu.

Odada aniden parlayan ışık nedeniyle gözlerim yandı ve bakışlarımı kapıyı açan kişiye çevirirken kaşlarımı çattım.

"Butler.....?"

"Buraya geldim çünkü yapmam gereken acil bir şey vardı."

Kahyanın beni bulmaya bu kadar aceleyle geldiği pek görülmemiştir.

Sonra kalbimin düştüğünü hissettim. Az önce gördüğüm rüya yüzünden daha da fazla.

"Ne acil şeyi?"

O veletler yine beni mi suçladı? Şimdi suçum ne?

Soruyu sorarken sesim çok titriyordu. Uşak neden odama daldığını açıkladı.

"Akşam yemeğinden önce hanımefendinin yeni kişisel eşyalarını seçmenin en iyisi olacağını düşündüm, so..... ."

Bir adamın ağzından bu kadar rahat bir şekilde çıkan kelimeler yüzünden zihnim karardı.

"Bekle."

Elimi kaldırdım ve onu durdurdum.

Uşak durakladı. Ancak onu durdurmamdan hoşnut olmamışa benziyordu çünkü kaşlarını hafifçe çattı.

"Hepsi bu mu?"

Kahyanın söylediklerini duyduğumda hissettiğim ilk şey gülünç bir rahatlama oldu.

Ancak kısa süre sonra, rahatlama hissinin yerini öfke almaya başladı.

'Benim iznim olmadan odanın kapısını açıp içeri girmesinin nedeni..... sadece yeni bir hizmetçi seçmek miydi?

Kahyanın belirttiği sebep karşısında şaşkına döndüm. ".....

Butler."

Derin ve alçak bir sesle ona

seslendim. "Evet, hanımefendi."

"Adınız nedir?" ".....Pardon?"

Sanki beklenmedik bir soruymuş gibi sordu. Büyük yürekli olmaya karar verdim ve sözlerimi onun için tekrarladım.

"Adınız nedir?" ".....

Pennell, bayan." "Peki

benim adım ne?"

"Hanımefendi. Neden durup dururken bu soruları soruyorsunuz..... ."

Konuyla tamamen alakasız sorular sormamdan hoşlanmıyor gibiydi. Kaşlarının arasındaki kırısklık daha da derinleşti.

"Sana sorulana cevap ver. Benim adım ne?" ".....

Sen Penelope Eckart'sın."

Başka seçeneği olmadığı için cevap

verdi. "Evet. Penelope Eckart, bir

soylu."

Başımı salladım ve adımı söylerken güç uyguladım. Sonra sözlerime devam ettim.

"Soyadı olmayanların soyluların odasına izinsiz girmesine izin veren herhangi bir terbiye kuralı duymadım. Siz duydunuz mu?"

(A/N: Eğer soyadları yoksa, muhtemelen halktan kişilerdir, ama soyadları varsa, genellikle soylulardır).

Aptal Penelope.

Eğer bu cahilliklere ve nefrete kızgınsa, o zaman bağırıp çağırmamalı, bunun yerine bir asil olarak unvanını ve rütbesini kullanarak daha düşük olanlara yerlerini göstermeliydi.

Böylece size tekrar kötü davranmak için sizi kolay görmezler.

"Dük ailesi tarafından resmen evlat edinilmiş asil". Ve bir 'gong-nyuh'. Bu tür durumlarda kullanmak için ne güzel bir unvan.

'Zengin bir ailenin bilinmeyen fahişesinden' daha iyiydi.

Sadece

"Buna ek olarak, genç bir soylu kızın odasına istedikleri gibi giren bir adamın hikayesi, sıradan insanların başına gelebilecek bir vaka gibi görünüyor."

"..... ." "Haksız

mıyım?"

Sözlerimi bitirdikten sonra masumca

gülümsedim. Tabii ki beklendiği gibi etkisi

büyük oldu. "Ben, bayan!"

Kâhya panik içinde bağırdı, başkası tarafından duyulması mümkün olmayan sözlerimi duymuştu.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 9

Bölüm 9

Bir zamanlar ona tepeden bakan bakışlar titriyordu ve bu görülmesi gereken tatmin edici bir manzaraydı.

Yüzüme yerleştirdiğim gülümsemeyi sildim ve ciddi bir yüz ifadesiyle alçak bir sesle konuştum.

"Her bir şeyi tek tek göstermeme gerek var mı? Boğazımın ağrıdığını biliyorsun."

Bu daha çok, örnek alacakları daha üst sınıf soyluları olmayan yüksek sınıf soyluların kullandığı bir ifadeydi.

Bir örnek vermek gerekirse, imparatorluğun kılıcı Dük Eckart, kraliyet mensupları dışında kimseye tepeden bakmak zorunda değildir.

"Ben, ben özür dilerim, bayan!"

Kâhya da bunun ne anlama geldiğini anlamış görünüyordu.

Sanki az önce önümde kaskatı ve kendinden emin bir şekilde durması hiç yaşanmamış gibi hemen yere diz çöktü.

"Bu, zihnimdeki aciliyetten dolayı bir hata yaptım. Lütfen beni affedin....."

Bu sahneyi izlemek kendimi yenilenmiş hissetmemi sağladı. Sabahtan uyumadan önceye kadar hissettiğim duygu şimdi ferahlatıcı bir duyguyla kaplanmıştı.

Kısa bir an için benden bu kadar yaşlı bir insana böyle davranmanın fazla olduğunu düşündüm ama yine de ona kalkmasını söylemedim.

Çünkü Penelope, son 6 yıldır kendisini görmezden gelen bu kişiye saygı duyuyor olmalıydı.

"..... Sanırım bundan sonra kısa bir süre sizinle yüzleşmek zorunda kalırsam hoşnutsuz olacağım."

Soğuk bir şekilde uşağa bakarak söyledim.

"Tabii ki böyle hissedenin sadece ben olduğumu düşünmüyorum."

Aslında söylemek istediğim sözleri ancak arkamı dönüp ona baktığımda söyleyebildim.

"Eğer beni ilgilendiren bir şey yapmak istiyorsanız, kendiniz gelmek yerine başkasını gönderin."

"Ama hanımefendi. Yeni hizmetçiyi seçme fikri bana ait

değildi..... ." "Evet ya da hayır."

Soğukkanlılıkla sözünü kestim.

"Senden duymak istediğim tek şey iki kelimedenden biri."

"..... Evet. Anlıyorum, hanımefendi."

Uşağın yüzü belirgin bir şekilde buruşarak cevap

verdi. "Peki ya akşam yemeği..... ."

"İhtiyacım yok, çık dışarı."

Bunu ona son sözlerim olarak kabul ederek, uşağın yerden kalktığını bile görmeden olduğum yerde döndüm.

Çok geçmeden odadan çıkan dikkatli ayak seslerini duydum.

Creak-. Kapı açıldığından farklı bir şekilde kapandı.

Oda tekrar karanlıkla doldu. Az önce yaptığım şeyi düşününce içimi bir endişe dalgası kapladı. Ya her şeyi Dük'e rapor ederse?

"Ne yapabilir ki zaten."

Öyle bile olsa, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Şu anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve Penelope'nin adaletsizlik hissini azaltmaya yardımcı olacaksa az önce yaptığımı defalarca tekrarlayabilirdim.

Ayrıca, bu sadece kelimelerle yapılan bir azarlamaydı. Yaygara koparıp bir şey fırlatmadım ve çığlık atmadım.

Oyunu oynarken etrafınızdaki insanlarla ilişkinizi geliştirerek ününüzü artırabilirsiniz.

Bu daha sonra 5 karakterin sonunun kilidini açmanıza yardımcı oldu.

Ancak bunu gerçek oyundaki gibi yapmak gibi bir niyetim yoktu.

Tüm sonları görmeye ihtiyacım olmadığına göre, duygularınızı benimle hiçbir ilgisi olmayan insanlara harcarsanız israf olur.

'Şöhretmiş, hadi oradan. Zaten hayatta kalmak için 5 karakterin mevcut çıkarlarını korumaya çalışmakla meşgulüm'.

Bunların hepsi sadece oyun oynarken yapılabilir. Gerçek olduğunda çok fazla iş var.

Tüm düşüncelerimi bir kenara bırakarak gözlerimi bir kez daha kapattım.

Kâhya ve Penelope'nin rüyalarımın girmesiyle bölünen uykuma yeniden kavuşma vakti gelmişti.

Sabahın erken saatlerinde bir hizmetçinin yardımı olmadan gözlerimin bu kadar kolay açılmasına bakılırsa Penelope çalışkan bir insan gibi görünüyordu. Penelope'nin sahip olduğu kişiliği düşündüğünüzde bu bir sürprizdi.

Yataktan kalktım ve hafif bir esneme hareketi yaptım.

Tam o sırada biri sanki bunca zamandır uyanmamı bekliyormuş gibi odamın kapısını çaldı.

Tak tak-.

Bir süre yatakta hareketsiz oturdum ve kapıya baktım.

Çünkü dün gece yaptığım uyarının gerçekten etkili olup olmadığını merak ediyordum.

Kapıyı çalanın uşak olmadığı kesinleşti çünkü bir süre cevap gelmemesine rağmen odanın kapısı patlayarak açıldı.

"Kim o?"

Sonunda ağzımı açtım ve kimin geldiğini kontrol ettim.

"Hanımefendi, ben Reina."

Baş hizmetçiydi. Dün kullandığım yöntem işe yaramış gibi görünüyordu. Tatmin edici bir sonuçtu.

"İçeri gel."

Tık diye kapı açıldı ve orta yaşlı bir kadın odama girdi. "İyi

uyudunuz mu?"

"Neden geldin?"

"Yeni kişisel hizmetçiyi seçecek hanımefendi için geldim. Aklınızda biri var mı acaba?"

"Bir tane olmasına imkan yok.

Baş hizmetçinin sorusuna bir cevap vermedim.

Sonra sanki bunu bekliyormuş gibi konuşmak için ağzını tekrar açtı.

Ağzından çıkan bir sonraki kelime elbette yine gönüllü olan biri değildi.

"Eğer yapmazsan..... yeni bir tane seç."

"Daha önce bana hizmet eden hizmetçi kimdi?" "Emily'den mi bahsediyorsun?"

"Ah, evet. Emily."

Meraklıymış gibi davranarak

sordum. "Konaktan kovuldu mu?"

"Hayır, kovulmadı ama..... ."

"O zaman şimdi ne yapıyor?"

Gözlerinde ona neden böyle sorular sorduğumu sorar gibi sorular vardı.

"..... Hanımefendiye iyi hizmet edemediği için bundan böyle 3 ay boyunca çamaşır yıkama cezasına çarptırıldı."

"Öyle mi?"

"Ama neden sen..... ."

Kendine güven maskesi düşmeye başladıkça yüzünde endişe belirmeye başladı.

"Görünüşe göre ne olduğunu kısaca biliyor.

Ya da belki de o hizmetçinin arkasına saklanan gerçek

kışkırtıcı oydu. Bu şüpheleri bir kenara bırakarak sakince

konuştum.

"Ona söyle, benim özel hizmetçim olmaya devam

etsin." "..... Pardon?"

"Şu anda bana hizmet edecek kimse olmadığı için rahatsızım. Birini seçsem bile, bir şeyler öğrenene kadar amatör olacaklar. Eğer durum böyleyse, tecrübesi olan bir önceki daha iyi olacaktır."

Eğer Penelope olsaydı, bu ekstra bilgileri ekleme zahmetine girmezdi.

Ancak bu benim isteğim olduğu için bu konuya daha özenli yaklaşmaya

karar verdim. "Eğer anlıyorsanız, o zaman onu yukarı getirmenizi rica

edeceğim. Bu işi sana bırakıyorum." Çenesi düşen suskun baş hizmetçiye

gülümsedim.

"H, ancak hanımefendi. İkinci genç efendi Rennald da o çocuğu hanımefendiye yaptığı kötü muameleden dolayı cezalandırdı, yani..... ."

"Yani, yapamaz

mısın?" "..... ."

Onu mazeretlerinden vazgeçirip sordum.

Sonra baş hizmetçinin ağzı bir kez daha susarak kapandı. İşler iyi gidiyordu.

Sadece 2 gün oldu ve bu evdeki insanlar asla onlara söylediklerimi hemen yapmadılar. Onları ya azarlamak ya da uyarmak zorunda kaldım.

"Her zaman böyle midir?

Rütbelere ve unvanlarla oynanan oyun bir roman ya da filmin olmazsa olmazıydı.

Ancak normal modda, malikanedeki tüm insanların nasıl sadece kahramanı dinlediğini ve ne isterse yaptığını hatırladığınızda gerçekten böyle değildi.

Bunu olumlu bir değişiklik olarak düşünmeye karar verdikten bir dakika sonra bile rahatsız hissetmeye başladım.

"En iyisi..... sana söylediğimde dediğimi yapman."

Hatta cümle içinde 'senden rica edeceğim' ve 'bunu sana bırakacağım' dedim. Bu kelimeler cümleye güven ve yalvarma anlamı kattı. Gerçekten Penelope gibi davranmak zorunda mıyım?

"Sana bunun rahatsız edici olduğunu söyledim. Madem öyle söyledim, o zaman onu buraya getirin. Yoksa baş hizmetçi bana şahsen hizmet etmek mi istiyor?"

"Ekselanslarının iznini aldıktan sonra onu yukarı getireceğim, hanımefendi."

Sonuna kadar dediğimi yapmayacağını ifade ediyordu. Bu gülünç duruma güldüm.

"Hayır, gerek yok. Hemen şimdi babamı görmeye

gideceğim." Oturduğum yerden ayağa kalktım.

"Hazır başlamışken, ona dün tam olarak neler olduğunu ayrıntılı bir şekilde anlatacağım, sonra da Emily'yi affettiğimi açıklayacağım."

"....."

"Babam şu anda nerede?"

"Ben, bayan!"

Beni her an dışarı çıkmaya hazır görünce baş hizmetçinin gözleri büyüdü.

Dün meydana gelen olay bir hizmetçinin küçük bir cezaya çarptırılmasıyla halledildi ancak ben olaya dahil olursam işler karışabilir.

Gong-nyuh'u taciz etti. Dükün oğullarından biri de buna şahit oldu. "H,

Majesteleri kraliyet sarayına erken gitti."

"Öyle mi? Sonra geri geldiğinde..... ." "Emily'i

hemen getireceğim!"

Baş hizmetçi paniklemiş bir sesle konuştu, babamı bulmaya gidip gitmeyeceğimden endişeleniyordu.

"Çok yaşlı olduğum için hanımefendinin merhametini hemen anlayamadım. Özür dilerim."

Başı öne eğik hizmetçiyi izlemek beni ferahlatmadı, aksine acı hissettirdi.

Etrafımdaki insanlarla yakınlaşarak şöhret puanımı yükseltecek değildim ama şu anda sahip olduğum şöhretin eksiye ulaştığını hissediyordum.

"Emily'yi hemen getireyim mi hanımefendi?"

Baş hizmetçi panik içinde ama dikkatli bir şekilde öneride bulundu.

"Umarım bu tür şeyler bir daha yaşanmaz Reina."

Günümün nasıl mahvolduğunu düşünerek onunla konuştum.

"Git."

Emily elinde kahvaltıyla odama geldi. Baş hizmetçiden yoğun bir şeyler duymuş olmalı çünkü Reina gittikten hemen sonra geldi.

"Ben, hanımefendi. Ben kahvaltıyı hazırlayayım..... ."

Emily'nin yemeği önüme koyan elleri fena halde titriyordu. Dün olanlardan dolayı zihinsel olarak çok acı çekmiş gibi görünüyordu.

Geçen sefer çürümüş yiyecekleri yeme çılgınlığım buna değmiş gibi görünüyordu çünkü bugün tabaklardaki yiyecekler iyi görünüyordu.

Taze salata ve sulu biftek.

"Dışarıdan iyi görünüyor.

Yine de yemek istemedim, muhtemelen vücudumun çürümüş yemeği yerken yaşadığı şok yüzünden.

Yemeği yavaşça ağzıma götürdüm ve yanımda kaskatı duran Emily'ye baktım.

Gözleri benimkilerle buluşamadı.

"Yine de suçluluk hissediyor mu?

Muhtemelen onu neden tekrar kişisel hizmetçim olarak seçtiğimi bilmek için ölüyordur.

Bana verilen yemeğin yarısını bile bitirmeden Emily'yi çağırdım. "Emily."

"Evet, hanımefendi!"

Derin düşüncelere dalmış olan kadın, yüksek bir sesle cevap verirken şaşkınlıkla sıçradı.

Bir elimi ona uzattım.

"İğneyi bana ver." "Ha?

Ne..... ."

"Her sabah beni dürttüğün iğne." "Gasp!"

Emily bir saniye sonra neden bahsettiğimi anladı. Keskin bir nefes aldı, sonra solgun bir yüzle diz çöktü.

"Ben, bayan! Ben, ben özür dilerim! Beni affedin!" Sadece

Güm, güm. Kafasını yere vururken özür diledi. 'Gerçekten mi? Madem böyle özür dileyecekti neden böyle bir şey yaptı?

Kendimi alay edilmiş hissettim ve aynı zamanda şu anda özür dilemesi gereken kişi ben olmadığım için tiksindim.

Ona daha iyi davranmaya çalışan zihniyetimin bir kenara atıldığını hissettim ve o anda ağzımdan tehlikeli derecede keskin bir ses çıktı.

"Baş hizmetçiden haber almadın mı? Bir şey hakkında iki kez konuşmaktan nefret ederim." "L, lady..... ."

"İğneyi bana ver."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 10

Bölüm 10

Tir tir titreyen Emily her an yere yığılacakmış gibi görünüyordu. Yine de bağlı olan saçlarını karıştırmaya başladı.

Kısa süre sonra elinde saçlarından çıkan dev bir iğne görüldü. "Oh ho, şimdi güzelce gizlendi, değil mi?

Tabii ki Penelope her zaman kurbandı. Bu kadar gergindiler.

Kendisine sürekli kötü davranan hizmetçiye bağırmak isterdi ama elinde hiçbir kanıt olmadığı için bunu yapamazdı.

"H, burada..... ."

Emily titreyen elleriyle iğneyi bana uzattı.

Şimdiye kadar Penelope'nin canını sürekli yakmış olan nesneye baktım. O kadar büyük bile olmayan metal bir parçaydı.

Ancak dün bu ince ve küçük iğnenin bir insana ne kadar acı verebileceğini fark ettim.

"Bu onun için ne kadar acı verici olurdu.

Her sabah uyandığınızda hissettiğiniz acı nedeniyle kollarınız kanlı yara izleriyle zayıf düşse bile kimse fark etmezdi.

"Başını kaldır."

Dişlerimi sıktım ve emrettim. Emily

tereddütle başını kaldırdı.

Muhtemelen şiddetli gong-nyuh yüzünden şimdi yaşayacağı şeyleri düşündüğü için umutsuzluk, titreyen gözlerinde görülebiliyordu.

"Bunu yakından izle, Emily."

İğnesiz elimi Emily'nin önüne uzattım.

Yara izi olmayan, kırılgan görünümlü süt beyazı bir eldi. Elin arkası tavana bakacak şekilde çevrilmişti.

Sonra Emily'nin bana verdiği iğneyi hiç tereddüt etmeden üzerine batırdım.

"Ack! Bayan!"

İğneyle derinden dürtülen bendim ama sanki onun yerine dürtülen kendisiymiş gibi çığlık atan Emily'ydi.

Sonra elime yarıya kadar batmış olan iğneyi çıkardım. "Ugh.

Deliğin üzerinden kan damlaları akmaya başladı.

Kendimi buna hazırlamıştım ama gerçekten çok acıdı. Gözlerim yaşardı.

Ama iğneyi az önce kendime batırdığım yere yakın bir yerden tekrar elime batırırken bunu yüzüme yansıtmadım.

"Ah!"

Bu sefer acıya dayanamadım ve bir ses çıkardım. "Ben,

bayan!"

Emily panik atak geçiriyormuş gibi sertçe nefes aldı.

Ne yapacağını bilemeyen Emily, benim pervasız hareketlerim karşısında gözyaşlarına boğuldu. İzlemesi oldukça komik bir sahneydi.

'Daha önce bundan çok daha kötü şeyler yapmışken neden bu kadar korkuyor? "Hanımefendi, hic! Hanımefendi, bunu neden yapıyorsunuz!"

"Böyle ağlamana gerek yok, Emily. Çünkü bu senin bende açtığın yaralar." Nazik bir ses tonuyla cevap verdim. Sonra yüz ifadesi karardı.

"..... Ha?"

"Şu anda iki olabilir ama her zaman üç, dört ve beş olabilir. Belki daha da fazla."

"..... ."

Emily sözlerimi duyunca nefes almayı kesti. Titremesi de durdu.

"Bundan sonra bana yapacağın her şeyi senden tek bir şüphe duymadan kabul edeceğim. Hazırlayacağın banyo suyu, kıyafetler, yiyecekler. Her şeyi."

"L, lady..... ."

"Ne kadar çok yaparsan, bu elde o kadar çok yara izi oluşacak. Bir gün tamamen görünür olacak. O zaman bir gün biri fark etmez mi?"

"..... ."

"İnsanlar 'Eckart ailesinin bir üyesini görmezden gelmek için haddini bilmeyen istismarcı kim olabilir' diye merak ederdi. Bir örnek vermek gerekirse, tıpkı kardeş Rennald gibi."

Açan bir çiçek gibi gülümserken Emily'ye sözlü saldırıda bulundum.

"Ben sadece tüm bunların sizin tutumunuza bağılı olduğunu söylüyorum."

Kişisel hizmetçim tehditkâr sözlerime bir cevap vermedi.

Yüzü o kadar solgundu ki ben bile az önce biri tarafından boğulduğunu düşündüm.

"Şimdi kalk. Efendiniz yemeğini bitirdiğine göre artık işinizi yapmalısınız."

Ona uzattığım kolumu geri çektim.

Sonra bakışlarımı masanın yanındaki büyük pencereye çevirdim.

Emily bir süre daha diz çöktükten sonra aniden yerinden kalktı. Ardından robotik bir hız ve beceriyle masayı temizlemeye başladı.

"Görünüşe göre çabuk öğreniyor.

Şanslıydım. Onu şimdi ve gelecekte rahatlıkla kullanabileceğimi düşünüyorum.

Kişisel hizmetçim olarak yeni birini bulsam bile insanların bana bakışı aynı olacaktı.

Sonsuza kadar hiçbir şey yapmadan duramazdım, bu yüzden kullanabileceğim müttefikler edinmeye karar verdim.

Penelope'ye kötü muamele eden kişisel hizmetçim.

Ve doğru zamanda, bana bir şans verildi.

Emily'nin kendisine söyleneni sorgusuz sualsiz yapan kişiliğini de sevdim.

Emily masayı düzenlemeyi hızlıca bitirene kadar onu böyle düşünceli bir şekilde izliyordum.

O zaman oldu.

Thud-! Kapı aniden o kadar büyük bir güçle açıldı ki, kapının bundan nasıl kırılmadığını merak ettim.

Şaşkınlıkla bakışlarımı çevirdim.

Pembenin hoş bir tonuna sahip saçlar havada dalgalanıyordu.

Rennald Eckart kaşlarını çatmış bana bakıyordu. "Sen."

Aceleyle odaya girdi. Faiz -%3] gösteren çubuk bana çok yakındı.

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

Karanlık bir aura yaratarak bana yaklaşan Rennald, masanın yanında duran Emily'yi gördüğünde kaşlarını daha da çattı ve ölümcül bir aura yaydı.

"Sen.....!"

"Y, y, genç efendi."

Emily olduğu yerde dondu kaldı,

yüzü solgundu. Aceleyle masaya

baktım.

Bütün tabaklar tepsideydi ve sadece bir çatal önümde duruyordu. "Merhaba!

Bu durumla ilgili içimde kötü bir his vardı ve çatalı alıp tepsiye koydum.

Etrafımda silah olarak kullanılabilecek bir şey olup olmadığına baktım ve tehlikeli bir şey olmadığından emin olduktan sonra konuştum.

"Artık gitmelisin Emily."

Sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi tepsiyi aniden masadan kaldırdı. Ancak bunu yaptığında Rennald bağırdı.

"Sakın gitme!" "Acele

et."

Agresif genç efendi etrafta yaygara koparmaya başlamadan önce gitmesini söyler gibi Emily'ye bakarak söyledim. Emily sözlerimin ne anlama geldiğini anlamışa benziyordu çünkü aceleyle odadan çıktı.

Dünkü bana benziyordu, hayatta kalmak için Derrick'ten çılgınca kaçıyordu.

Rennald'ın hoşnutsuz bakışları üzerimde sabitlendiğinde Emily nihayet ayrıldı. "Cevap ver. Ne planlıyorsun da bunu yapıyorsun?"

Bir an ne söyleyeceğimi düşündüm.

Penelope oyunda Rennald ile her zaman gayri resmi olarak konuşurdu.

Rennald, Penelope'den iki yaş büyüktü. Aralarında büyük bir yaş farkı olmadığı için kedinin köpekle dövüşmesi gibi dövüşmeleri anlaşılabilirdi.

"Tıpkı evdeki ikinci piçle benim gibi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, beni taciz etti ve dayak yiyen hep ben oldum.

Benden büyük olduğu için Derrick'le konuştuğum gibi Rennald'la da resmi olarak konuşmayı düşündüm ama bu düşünce sona erdi.

Daha dün kendisiyle gayri resmi olarak konuşan bir kişinin şimdi kendisiyle resmi olarak konuşması komik olurdu.

"Sözlerimi görmezden gelmeye mi karar verdin?"

Rennald cevap vermediğimde hoşnutsuzca sordu.

"Şuna bak, ne kadar sabırsız.

Ona Penelope gibi cevap verdim.

".....Benim yaptığım 'bu' nedir?"

"Neden o kaltağı yine kişisel hizmetçiniz olarak kullanacağınızı söylüyorsunuz!"

[İlgi -3] dalgalanan pembe, güzel saçların üzerinde tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Ölüm bayrağından kaçınmak için ne cevap vermeliyim?

'Seçenekleri' açmayı düşündüm ama açmamaya karar verdim.

"Hayır, açsam bile sadece gereksiz satırlar olacak.

Yutkundum ve öfkeyle oflayan Rennald'a baktım.

Eğer Penelope olsaydı, kesinlikle ya "Seni ilgilendirmez." ya da "Odamdan çık." derdi ki bu da onu ölüme daha da yaklaştırırdı.

"Endişelenecek bir şey yok. Bunun için endişelenmene gerek yok." Ancak ben Penelope olmadığım için bu sözleri biraz yumuşattım.

Rennlad söylediğim hiçbir şeyi kabul etmez, kibarca zaten.

Yine de bu sözleri şekerle kapladım, bu yüzden durumla başa çıkmak için yeterli olacağını düşündüm.

"..... Ne?"

Ancak bu beklenenin tam tersi bir etki yaratmış gibi görünüyordu çünkü Rennald'ın bakışlarındaki duygu karanlıktan ölümcül bir hale dönüştü.

"Efendisini çürümüş yiyeceklerle beslemek sizin için endişelenecek bir şey değil mi?" "Hayır..... bu....."

"Bir Eckart'ı yok etmenin sınırları vardır. Bu ne cüret, haddini bilmeyen aşağılık biri!"

"....."

"Konakta böyle bir hizmetçiye ihtiyacımız yok. Burada ölene kadar çalışmak için yalvaran sayısız hizmetçi var, hem de para almadan!"

Rennald bağırdı.

Tüm bu olanları, bunun yaygara koparılabacak bir şey olmadığını söyleyerek sonuçlandırarak olan benim, onun beklenmedik tepkisi karşısında nutkum tutuldu.

Onun, kurban olan benden daha öfkeli olduğunu görmek beni güldürdü. Bu ne cüret, haddini bilmeyen aşağılık biri.

Rennald'ın Penelope'ye söylediği cümle hep buydu. "Bu durumda güler misin?"

Dedi, kısa bir an için sırtıttığımda kaşlarını çatı.

"Başkaları tarafından ne kadar aşağılık görülüyordunuz ki bu hakaretlere maruz kalıyorsunuz?"

Evet, bu doğru.

Tıpkı sorduğunuz gibi, insanlar Dük'ün kızını nasıl bu kadar aşağı gördüler ki buradaki işçilerden hiçbiri söylediğim tek bir kelimeyi bile hemen dinlemedi?

Kendimi sakinleştirdim, bunu söylersem öleceğimi biliyordum.

"Dünkü olay yüzünden babamla tanıştım."

Ona daha soğuk gözlerle baktım.

"Evet. Babam muhtemelen kabul etmiştir. Ona o kaltağı derhal kovmamız gerektiğini söyledimden beri."

Sadece

Rennald sanki yaptıklarından gurur duyuyormuş gibi göğsünü kabartarak kendinden emin bir şekilde ekledi.

Şimdiye kadar nefret ettiği sahte küçük kız kardeşinden bir iltifat ya da başka bir şey mi istiyordu?

Onun için talihsizlik, bunu yapmayı planlamamıştım.

"Babam ve ağabeyim Emily'nin kovulmamasını

istediler." "Ne?"

Ben sakın bir ses tonuyla devam edince Rennald'ın mavi gözleri

büyüdü. "Babam ve..... kardeşim mi yaptı?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirir <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 11

Bölüm 11

"Ve sen de benim sonunu görmeyi seçeceğim erkek başrol olmayacaksın, o yüzden endişelenme.

Ona bir kez daha bu konuyu aklından çıkarmasını

söyledim. "Yani benim işime burnunu sokmana

gerek yok, Rennald."

İşimi kendim halledeceğim. Sadece kafanı benim işlerimden kaldır, bana hakaret et ya da her neyse, ve git.

"Duş almam lazım. Artık gidebilir misin?"

Odanın kapısına bakarak söyledim.

Rennald kaşlarını çattı.

Şaşırdım çünkü bu daha önce oyunda hiç görmediğim bir ifadeydi. Aynı zamanda aklıma gelen ani bir düşünceyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

'Bekle, faiz seviyesi şimdi daha da mı düşecek? Hayır!'

Penelope'nin Rennald'ın önünde yaptığı gibi davranmadım. Onun yerine, kabul edeceği kelimeleri dikkatle seçtim, ama neden!

İşte o zaman. Rennald'ın güzel pembe saçlarının üzerindeki boş gösterge çubuğu parıldamaya başladı..... .

[Faiz %3]

"Bu da ne?

Zihnim karardı.

"Neden yükseldi? O

anda %6 yükseldi.

Gösterge çubuğuna ve Rennald'a bir ileri bir geri bakarken şaşkına dönmüştüm. Tam o sırada Rennald ağzını açtı ve mırıldandı.

"..... Burada size kısa bir an için bile olsa saygı gösterecek kadar aptalım."

Bana dik dik bakan mavi gözleri ağır bir hüznün taşıyor gibiydi.

Cümlesini bitirdikten sonra kapıya doğru yürüdü.

"Muhtemelen bir şeyler görüyordum.

Odadan çıkışını izlerken bir şeyler gördüğüme karar verdim. Thud-!

Kapı çarparak kapandı ve hemen ardından sessizlik geldi.

Bir dirseğimi masaya dayayarak kendimi destekledim ve düşünmeye başladım.

Bir şeyler garip geliyordu. Hiç umudum olmadığını düşündüğüm karakterin ilgi oranının yükseldiğini kendi gözlerimle görmek hiç de fena değildi.

"Seçenekler kapalıyken çizgilerim şimdi daha mı iyi?"

Benden nefret eden kardeşlerimin faiz oranı eksiye düştü.

"Her zaman kapalı tutmalıyım."

Buna karar verdikten sonra oturduğum yerden kalktım. Rennald'a duş almam gerektiğini söylediğimde yalan söylememiştim.

Hizmetçilere yukarı gelmelerini işaret eden ipi çekerken aklımdan bir düşünce geçti.

Rennald'a artık olumsuz diyemeyeceğimi.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen mola, düşündüğümünden daha kısa sürede sona erdi.

"Saraydan bir davetiye mi?"

"Evet, hanımefendi. En büyük genç efendi, hanımefendiye buna hazırlanmasını söylememi istedi."

"En büyük youn..... hayır, en büyük kardeş mi yaptı?"

Ona buradaki işçilerin dediği gibi en büyük genç usta demekten kendimi alıkoydum ve onların önünde ona en büyük ağabey demem gerektiğini kendime hatırlattım.

Ne de olsa ben bu ailenin kızıydım, en genç üyesiydim. 'Her neyse,

Derrick'in bana bunu yapmamı söylediğini düşünmek...'

Bana doğrudan söylemedi ama bu benim molamın sonu

anlamına geliyordu. "Bu davetiye, bayan."

Emily edepli bir şekilde davetiyeyi bana uzattı.

Penelope ismi, üzerinde kraliyet ailesinin sembolü olan altın ejderhanın çizili olduğu kâğıda yazılmıştı.

İkinci prensin doğum günü töreni. Yarındı.

"Acele etmeli ve bunun için hazırlanmalıyım..... ."

Bunu mırıldanırken bile, molamın bittiğine o kadar da sevinmedim.

Mola sırasında 2 kardeşle yüzleşmek zorunda kalmadan ve Emily tarafından iyi bir şekilde servis edilen günler çok güzeldi.

Oyun planına göre Derrick, Rennald ve ben birbirimizin işine müdahale etmeye devam edecektik..... .

"Bekle.

Ani bir düşünce araya girdiğinde gelecekte meydana gelecek olayları düşünüyordum.

'Eğer saraya gidiyorsam..... o zaman taç giymiş prensi görebilirim!

Hayır, 'belki' bile değil, kesin.

Penelope'nin saraya gittiğini gösteren bir sahne yoktu ama veliaht prensle tanışacağımdan emindim çünkü bu veliaht prens rotasının ilk bölümüydü.

Taçlı prensin Penelope'nin boynunu defalarca kestiği illüstrasyonu hatırlayınca bilinçaltımda bir çığlık attım.

"Hayır-!"

"Ben mi, bayan?"

Emily şaşkınlıkla bana baktı.

Sadece

"Gitmemeliyim. Hasta olduğumu ve bu yüzden

gidemeyeceğimi mi söylesem?" O deli veletten kaçınmak için

geriye kalan tek seçenek buydu.

Muhtemelen yanlış bir şey yapıp yapmadığını düşünerek yere bakan Emily'ye sorarken panikledim.

"Emily. Yarınki törene babam da katılacak mı?"

"Ekselansları yarın işle meşgul olacak, bu yüzden ilk genç efendi hanımefendiye eşlik edecek."

Vur.....

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 12

Bölüm 12

Kendimi depresif hissettim. Eğer törene gitmek istemiyorsam, o zaman dükle değil Derrick'le konuşmak zorunda kalacaktım.

Ama bunu yaparsam, faiz oranının düşme riski var.

"Rennald yerine ben olsaydım kumarı denerdim.

Rennald'ın negatiften yeni yükselen faiz oranını düşünerek bir iç çektim.

Zaten %0'da tutmaya çalışırken bile yeterince meşguldüm.

Derrick'e karşı kumar oynayarak risk almayı aklımdan bile

geçirmemeliydim. "L, bayan..... iyi misiniz? Solgunlaştınız."

Emily ciddi yüz ifademe bakarak ihtiyatlı bir şekilde sordu. "Odadan

çık. Düşünmem gereken bir şey var."

Sinirli bir ses tonuyla elimle işaret ettim. O

odadan çıkar çıkmaz bir iç geçirdim.

"Ha..... ."

Gitmezsem öleceğim, gidersem de öleceğim. Bu oyun ne kadar çılgınca?

Ara verdiğim süre boyunca cennet günlerimi özlemeye başladım.

"Elimden geldiğince ondan uzak durursam sorun olmaz, değil mi?"

Hikayenin nasıl aktığını düşündüm. Ama hatırlanacak pek bir şey yoktu.

Saray bahçesindeki labirentte taç giymiş prensle tanışın, sonra düzgün bir konuşma başlamadan önce ölün. Tekrar ve tekrar.

Her 5 saniyede bir sıfırlama düğmesine basmak zorunda kaldığımı söylerken abartmıyorum.

"Sanırım hasta olduğumu söyleyerek katılmamak..... en iyisi olacaktır." Ah.

İşte o zaman aklıma zekice bir fikir geldi. "..... Ölmeyi denemeli miyim?"

Düşündüğünüzde kötü bir fikir değil. Yani, kimse bilmiyor. Bu dünyada ölürsem kendi dünyama geri dönebilirim.

Oyuncu 'oyun bitti' noktasına ulaştığında sistem bu konuda ne yapacak?

Hızlı pes etmek, hiç umudum olmayan karakterlerden biriyle oyunun sonuna ulaşmaya çalışmaktan daha iyi olurdu.

Ayrıca, bu oyunda sıfırlama düğmesi

var. Kulağa melek gibi bile geliyor.

Yeniden ayarla.

Tabii ki, oyunu oynarken telefon ekranında olmasına rağmen 'geri' düğmesi veya diğer simgeler görünmüyor.

Şu anda görebildiğim tek şey seçeneklerin yer aldığı kare grafik.

Ancak [Seçimler AÇIK/KAPALI] sistemi mevcut olduğunda bir sıfırlama dğmesi mevcut olmaz mı?

"Bunu neden daha önce düşünemedim?"

Sıfırlama dğmesi olduğu sürece, her şeyi yüz yüze halletmem en iyisi.

"Harika."

Taçlı prensi görelim ve ölelim!

Her zamankinden daha erken uyandığım ve tüm tedavileri gördüğüm için yarı ölüydüm.

Süt ve koku özü ile karıştırılmış su dolu bir küvette banyo yaptım, ardından biraz masaj yaptırdım ve hem yüz hem de vücut maskesi yaptım. Bu sıkıcı adımlar birçok kez tekrarlandı.

Banyodan çıkıp makyaj masasına oturduğumda yarı ölüydüm.

Ancak hepsi bu kadar değildi.

"Hanımefendi, bu elbise nasıl? Bu geçen sefer alındı ve bir kez bile giyilmedi, yani yeni."

"Bu küpeye ne dersin? Bu elbiseyle iyi gider."

"Bence saçının yarısını bağlamak hepsini bağlamaktan daha iyi olur. Sen ne dersin?"

"Makyajını nasıl istersin..... ." Beni

tutarak sormaya devam ettiler.

"Gerçekten Penelope'den nefret mi ediyorlar?!"

Onlar benden daha heyecanlıydı.

Başımı kaldırdım ve aynaya baktım.

Bu sabah yaptırdığım tüm bakımlar işe yaramış gibi görünüyordu çünkü yüzüm her zamankinden daha fazla parlıyordu.

"Şey. Böyle bir yüzü süslemek kesinlikle eğlenceli olurdu'.

Neden bu şekilde tepki verdiklerini anlayarak başımı salladım ve konuştum.

"O elbiseyi geri götür ve boynumu tamamen kapatmanı getir. Takmam gereken en az aksesuarı takacağım ve diğerlerini de hafifleteceğim."

"Ehh?!"

Hizmetçiler sözlerim karşısında şok içinde sıçradılar ve ardından eklediler.

"Ama hanımefendi. Bu bir parti. Kraliyet sarayında..... ."

Sözler aynı zamanda 'diğerlerinden daha güzel giyinmeniz gerekmeyecek mi' diye soruyor gibiydi.

Hizmetçilerin getirdiği, yakamı geniş ölçüde belli eden kırmızımsı pembe elbise, Penelope'nin kıpkırmızı pembe saçlarına elbette çok yakışacaktı.

Elbiseyle takımmış gibi duran aksesuarlar ise Penelope'nin muhteşem güzelliğini tamamlıyordu.

Ama saraya bir tavus kuşu gibi güzelliğimi sergilemek için gitmiyordum.

Ama sonra oraya ölmeye gittiğimi söyleyemedim, bu yüzden Penelope'nin yaptığı gibi bir şeyler geveledim.

"Çok uğraşmana gerek yok. Sadece dediğimi yap."

Soğukkanlı ses tonumu duyan hizmetçiler beni daha fazla ikna edemediler ve üzgün bir yüz ifadesiyle giyinme odasına doğru yürüdüler.

Hizmetçilerin daha sonra getirdiği 3 elbise de son elbisenin aksine sakın bir şekilde süslenmişti.

"Bu."

Seçtiğim elbise koyu yeşil gece elbisesiydi.

Köprücük kemiklerimi örtüyordu ve fazla göze çarpmayan koyu yeşil bir rengi vardı.

Elbiseyi giydim ve hizmetçileri makyajımı olabildiğince hafif yapmaları için zorladım.

Penelope'nin gözlerini andıran zümrüt rengi küçük küpeler taktım ve bu kadarla yetindim.

Makyajdan sonra aynaya baktım ve o kadar erdemli bir kız gördüm ki, süslü bir partiye gitmek yerine kiliseye dua etmeye gittiğimi düşündüm.

"Bu neredeyse görünmez olmak için yeterli olacaktır.

Yüzü memnuniyetle parlayan benim aksime, hizmetçilerin yüz ifadeleri karanlıktı.

"Sadece Emily kalsın, diğerleri artık gidebilir."

Gitmelerini emrettim, sonra kişisel hizmetçimden bir şey daha istedim.

"Emily. Elbiseyle aynı renkte eldivenler hazırlayabilir misin?"

"Hanımefendi, eldivenleri de giyecek misiniz?"

Eğer giyersem, mükemmel olur.

Emily sanki beni bundan da alıkoymak istiyormuş gibi

kıpırdandı. "O zaman ne, bunu herkese gösteremem."

Elimdeki iğne izlerini göstererek söyledim.

İğne izleri silikti ve artık neredeyse hiç görünmüyordu.

Ancak, bunu fark edebilecek keskin görüşe sahip bazı soylular her zaman olabilir.

Ona gösterir göstermez Emily'nin yüzü soldu.

"Acele et ve getir."

"O, tamam!"

Dilimi şaklattım ve panik içinde gidişini izledim.

Bugünlerde ona biraz iyi davrandıktan sonra biraz tereddüt ettiği anlar oldu.

Benimle yüzleşirken gergin hissetmesini sağlayacak ihtiyaçlar

vardı. Daha sonra benim eldivenlerimi giymemle hazırlık

tamamlandı.

Derrick beni tepeden tırnağa taradı ve 'bu nadir bir durum' der gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Mola verdiğin şu son günlerde daha çok insana benziyorsun gibi görünüyor."

Günler sonra ilk kez karşılaşıyorduk ama Penelope'ye karşı tutumu hâlâ aynıydı.

Ancak buna üzülecek zamanım yoktu. Başının üzerindeki parlayan gösterge çubuğu yüzünden oldu.

[Faiz %5]

"Bu da ne. Ne zaman yükseldi?"

Benim haberim bile olmadan bana olan ilgisi arttı. Hem de yüzde 5!

Biraz şaşkına dönmüştüm. Beni görmediğinde bana olan ilgisi artıyorsa, Penelope'den ne kadar nefret ediyordu?

"Bunu daha önce bilseydim, hasta olduğu için gitmemesi konusunda onunla konuşurdum.

Kararımdan pişmanlık duymaya başladım.

Ama artık çok geçti. Üzerinde Eckart'ın sembolü olan süslü araba ana girişin önünde duruyordu.

Selamlamak için hafifçe eğildim, sonra elimi yakınımda duran korumaya uzattım.

Çünkü vagon düşündüğümde daha yüksekti.

Arabaya binmek için elbisemi yukarı kaldırmakla meşgul olduğumdan Derrick'in ne yaptığını göremiyordum.

Arabaya başarıyla bindiğim ve Derrick'e bakmak için arkamı döndüğüm zamandı.

Elini öne doğru uzatmış, sert bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

"Onun nesi var?"

Ne yaptığını anlayamamanın şaşkınlığıyla başımı öne eğdim. Ama törene zamanında yetişmek istiyorsak acele etmemiz ve yola koyulmamız gerekiyordu.

Benim bindiğim vagonla aynı vagona binmesi mümkün değildi, bu yüzden vagonun kapısının kapanmasını bekledim.

Ama sonra, olduğu yerde donup kalmış olan Derrick arabaya bindi.

'Ne oluyor! Neden buraya tırmanıyor!'

Yanlış bir şey yapıp yapmadığımı görmek için anılarımı araştırdım.

Ancak aklıma hiçbir şey gelmedi. Çok açıktı çünkü bugün daha yeni tanıştık ve sadece merhabalaştık.

Ben bunu yaparken Derrick benim oturduğum yerin karşı tarafındaki koltuğa oturdu.

"Y, benimle mi geliyorsun?"

Sorularım karşısında kaşları çatıldı.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır, hayır. Bu o değil..... ."

"Neyin var senin! Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştın!"

Bunu yüksek sesle söylemediğimden emin olmak için başımı salladım. Ama bunu söylememe rağmen yüzündeki kırılganlıklar gitmedi.

"Eğer bir sorunun varsa, diğer vagona binersin."

Soğuk bir ses tonuyla söyledi.

Vagonun penceresinden dışarı baktım, aslında onun önerdiği gibi yapmayı düşünüyordum.

Ancak içeri girerken arabanın kapısını zaten kapatmıştı, bu yüzden tekrar açıp çıkarsam komik görünecekti.

"..... Hoşuma gitmiyor değil."

Derrick'e döndüm ve yarım yamalak kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım.

"Ben..... beğendin mi?"

Sonra tepkisini görmek için dikkatle Derrick'e baktım. Bir an

bana ters ters bakan Derrick başını yana çevirdi.

'Yani, madem bu kadar ho lanmıyorsun, neden bunu ikimiz için de garip ve rahatsız edici hale getiriyorsun?

Penelope'yi kızdırmanın yeni bir yolu mu bu?

Soğuk bir aura yayan figürü karşısında  a kına dönmüştüm.

Ancak ba ının üstüne baktığımda bu durum kısa sürede

de i ti. [Faiz %6]

Yüzde bir oranında arttı.

Araba hareket etmeye ba ladı ında gözlerim fal taşı gibi

açılmış ona bakıyordum. "Evet. Arabada ne olabilir ki?"

%6'lık faizin tamamı yanımdaydı.

Vagonda bu kadar kısa sürede bu %6'lık d     gerçekleştirecek bir vaka olması mümkün değildir.

'Eğer ka ınamıyorsan, tadını çıkar' sözünü hatırlayarak, bunu iyi bir şey olarak kabul etmeye karar verdim.

Ancak yola çıktıktan kısa bir süre sonra Derrick ile aynı arabaya bindi ime pişman oldum.

'Bo uluyorum! Kurtarın beni!'

Sonunda saraya varana kadar sonsuzluk gibi geldi.

Kollarını ve bacaklarını kavuşturmuş oturan soğuk yakışıklı adamı sadece izleyebildiğim bir andı.

Sessiz vagonda sadece sessizlik vardı, bu da beni düzgün nefes almak için bile süper bilinçli hale getirdi,

Daha fazla dayanamayınca pencereyi açmayı denemeye karar verdim, ama Derrick hareket etmeye başladığım anda bana baktı, bu yüzden hiçbir şey yapamadım.

Bundan sonra birazcık bile irkildiğimde, kapalı gözlerini aniden açar ve bana ters ters bakardı.

"Ah, neden bana öyle bakıyorsun!

Arada bir [Faiz %6]'ya bakarak terledim.

Araba sarayın önünde durduğunda içimden sevinçle bağırdım. Sadece

Sonunda bu ölüm arabasından kurtulabilirdim.

'Acele edip dışarı çıkacağım, sonra da biraz temiz

hava alacağım. Klik.

Ama bu gerçekleşmeden önce, Derrick araba durur durmaz aniden ayağa kalktı.

Sonra benden önce kapıyı açar ve dışarı çıkardı.

Sonra..... .

"Al şunu."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 13

Bölüm 13

Derrick bir elini bana uzattı, ben de elbisemi ellerimle tutarak ayağa kalktım.

"Garip bir şey mi yedin?"

Bana eşlik etmeye çalışan Derrick'e boş gözlerle baktım. Bir süre sonra kaşlarını çattı.

"Ne yapıyorsun? Aşağı inmeyecek misin?" Kendime geldim ve etrafıma bakındım.

Az önce gelen soyluların bakışları da bu yöne bakıyordu. "Teşekkür ederim."

Aceleyle Derrick'in elini tuttum ve arabadan indim.

Elim onun elinin üzerinde, merdivenlerden balo salonuna doğru yürüdük.

"Eckart ailesinden genç efendi Derrick Eckart ve Gong-nyuh Penelope Eckart geliyor!"

Tam o sırada balo salonunun dev kapısı hizmetlinin yüksek sesle bağırmasının ardından açıldı.

"Aceleci olma."

Derrick'in soğuk sözleri kulaklarıma ulaştı.

"Mola sürenizin dün sona erdiğini unutmadınız, değil mi?" "..... ."

"Eğer yine yaygara koparırsan, bu iş sadece biraz zaman aşımıyla bitmez." Heyecan duygularım onun sözleriyle yok oldu.

Derrick'in hoş olmayan sözlerine karşılık vermek istedim ama kendimi tuttum. "Tamam, dikkatli olacağım."

Konuşurken gülümsemek için çaba sarf ettim. Cevabımdan sonra Derrick yüzünü benden çevirdi.

"Tsk.

Bakmadığı bir anda suratımı astım.

Sarayda düzenlenen parti gerçekten sorunsuz geçti. Başka bir deyişle, çok sıkıcıydı.

İçeri girdikten hemen sonra Derrick yanımdan ayrıldı ve şimdi diğer insanları selamlamakla meşguldü.

Buna kıyasla, benimle konuşmaya gelen hiç kimse yoktu.

Yaygara kopardığıma dair söylentiler büyük bir etki yaratmış gibi görünüyordu.

Etrafıma baktığımda Penelope'nin yaşındaki soylu hanımların bir grup halinde dans edip fısıldaştıklarını gördüm.

Çok fazla insanın geçmediği bir köşede manzarayı izledim. "Ben yalnız değilim.

Bu kesinlikle beyin yıkama değil.

Gerçekten. Buraya gelmemin açık bir nedeni vardı ve eğer başarılı olursam bu korkunç yerden kaçabilirdim.

'Ack! Şu lanet taçlı prens ne zaman geliyor!'

Zaman geçtikçe daha fazla insan beni süzüyor ve hakkımda dedikodu yapıyordu. Tüm bakışları üzerime çekmenin sınırına ulaştığımı düşündüğüm zamandı.

"Majesteleri imparatoriçe ve ikinci prens hazretleri içeri giriyor."

Sonunda oyunun bu bölümünde gerçekleşen asıl olayın başlangıcı oldu.

Kıkırdayan ve konuşan soyluların hepsi ya yere eğildi ya da girişe bakacak şekilde diz çöktü.

Ben de diğerlerinin yaptığı gibi eğildim.

İmparatoriçe ve ikinci prens kırmızı halıda kendinden emin bir pozla güç yürüyüşü yaptılar ve sanki 'biz kraliyet ailesiyiz' der gibiydiler.

Kraliyet ailesinin sembolü olan altın rengi saçlar balo salonunun parlak ışığı altında parlıyordu.

Balo salonunu geçip merdivenlere doğru yürüdüler ve sonra yukarı çıktılar. Merdivenlerin yukarısında sadece kraliyet mensuplarının oturma hakkına sahip olduğu koltuklar vardı.

Tüm sahneyi izleyen ben, ikinci prensin bir sandalyede oturduğunu görünce şaşırdım.

"Orası veliaht prensin koltuğu değil mi?"

İkinci prensin oturduğu koltuk, diğer sandalyelerden daha yukarıda bulunan ortadaki koltuktu.

Süslü altın ejderha süslemeli altın taht. İmparatorun oturduğu yerdi.

Ancak imparator oyunda neredeyse hiç görünmezdi, bu yüzden normalde onun yerine veliaht prens otururdu.

"Ama neden ikinci prens?"

İmparatoriçe ve ikinci prensin böyle bir şey yaptıklarında bu kadar sakin olmaları beni şaşkına çevirdi. Sanki ilk etapta olması gereken normal bir şeymiş gibiydi.

İkinci Prens'in doğum günü olduğu için mi izin veriliyor? >

"Herkes ayağa kalkabilir."

Koltuğa oturan ikinci prens emretti. Halk emredildiği gibi ayağa kalktı.

"Herkesin meşgul olduğundan emin olmama rağmen doğum günü törenime katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Bugün için fazla bir hazırlık yok ama herkesin iyi vakit geçirmesini umuyorum."

İkinci prensin konuşmasının bitmesiyle birlikte parti resmen başlamış oldu. Hayır, öyle olacaktı, ta ki...

Thud-! Girişten aniden yüksek bir ses geldi. "Bu da ne?"

"Wh, neler oluyor?"

Soyluların hepsi sesin geldiği yöne döndü ve konuşmaya başladı.

Bir figür kalabalığın arasından balo salonuna doğru

yürüdü. Adım, adım-. Ayak sesleri duyulabiliyordu.

Aynı anda, sürüklenen bir şeyin sesi de duyuldu. "Ben, bu taçlı prens!"

Biri bağırdı. O bağırıya bakmak için aceleyle döndüm.

Gerçek altından yapılmış gibi görünen zarif sarı saçları havada sallanıyordu.

İmparatoriçe ve ikinci prensin parlayan altın saçları artık bir şaka gibi görünüyordu.

Sarışın, altın saçlı, arkasında kırmızı pelerini dalgalanan adam gerçekten göz kamaştıran biriydi.

"Bu..... bir insan değil mi?" "Gasp! Bu.....

bu!"

Taç giymiş prene yakın duran insanlar çığlık atmaya başladı.

Sürükle, sürükle-.

Veliaht Prens'in görünüşü dikkatimi dağıttığı için fark etmedim.

Buraya kendisiyle birlikte sürüklediği şey, kesinlikle hiçbir hareketi olmayan bir insandı.

"Doğum günün kutlu olsun, sevgili kardeşim."

Merdivenlere ulaşan veliaht prens elindeki kişiyi fırlattı. "B, kardeşim!"

"C, taçlı prens!"

İmparatoriçe yerinden kalktı ve veliaht prensi işaret etti. "W, ne

utanç verici bir şey yapıyorsun!"

"Bir ağabeyin küçük kardeşinin doğum günü törenine katılması nasıl utanç verici bir şey olabilir anne?"

"Sen ta giymiş bir prensin ama..... davet bile edilmediğin bir yerde bu korkunç Şeyi yapıyorsun!"

İmparatorienin yüzü kıpkırmızı oldu ve buraya sürüklenen bir kişi hakkında konuşmasına izin vermeyerek titredi.

"Ne demek davet edilmedim. Bu sözler çok üzücü." "Sen kim oluyorsun da böyle bir yere geliyorsun!"

"Davet edildiğim için tüm görevlerimi bir kenara bırakıp buraya koşarak geldim."

Taçlı prens alaycı bir şekilde omuz silkti. Yüzüne bakılırsa hiç de zgn görünmüyordu.

İkisinin durumunu anlayamadım.

"İmparatoriçe, veliaht prensin öz annesi değil mi? Ben

bunları düşünürken, veliaht prens ekledi,

"Ama davetiyeyi getiren hizmetçi çok toydu."

Taçlı prens daha sonra eğildi ve sürüklenen bedeni saçlarından zorla çekerek yarı ayakta durmasını sağlarken ayağa kalktı.

Siyah maskesi nedeniyle yüzü görünmüyordu. Ancak giydiği karanlık ve dar kıyafetlerden bir katil olduğu anlaşılıyordu.

"Bana vermesini söylediğim daveti vermeyip başka şeyler yapınca ben de ona küçük bir ders verdim."

"....."

"Neden daha düzgün bir hizmetçi semedin, küçük

kardeşim." İşte o zaman.

Srrr-. Taçlı prens serbest elini kullanarak kılıcını çıkardı ve hemen ardından katilin boynunu kesti.

Sıçra-! Kan bir fıskiye gibi fişkırmaya başladı. "Sana hediyesi bununla değiştireceğim."

Taçlı prens kafayı ikinci prensin ayağına fırlattı. "Aaaaaack-!"

Balo salonu imparatoriçenin yüksek sesli çığlığıyla doldu. Bir insanın kafası yerde bir top gibi yuvarlanıyordu.

İkinci prensin yüzü her an bayılacakmış gibi solgundu ve tek kelime konuşamıyordu.

"Benden yine bir hediye istiyorsan, onun gibi bir hizmetçiyi davetiyeyle birlikte tekrar gönder."

Balo salonu şok olmuş insanlarla doluydu. Tüm bu insanların içinde sadece veliaht prens gülümsedi.

Keskin ve keskin gülümsemesi cehennemden gelen aslanı andırıyordu.

Balo salonuna girdiği gibi hızla odadan çıktı. Bizi sadece şok ve korkuyla baş başa bıraktı.

İnsanların şimdiye kadar tuttukları nefeslerini dışarı verdikleri duyulduğunda veliaht prens tamamen gözden kaybolmuştu.

Benim için de aynısı

oldu. ".....What.

Göğsümü tutarak anılarımı karıştırdım. 'Böyle bir şey gerçekten oyunda hiç olmamıştı!

Oyun hakkında ne kadar düşünürsem düşüneyim, bu tür büyük bir olay bir kez bile yaşanmamıştı.

Penelope'nin üzerindeki iğne izleri gibi oyunda bahsedilmeyecek kadar büyük bir olaydı.

[Kardeşi ikinci prensle arası pek iyi olmayan veliaht prens, bu küçük olaydan hoşnut olmayarak balo salonunu terk eder].

Bahsedilen tek şey buydu.

'Bu nasıl küçük bir olay, seni çılgın oyun!

Zihinsel olarak panikledim, kanı ve cesedi temizleyen hizmetkârlara baktım.

Tam o sırada beyaz bir kutu ortaya çıktı.

Demir Kanlı Taçlı Prens, Callisto Régulus] bölümü başladı. 'Labirent Bahçesi'ne gitmek ister misiniz?

[Evet./ Hayır]

Bir süre bunun hakkında düşündüm. Gördüğüm taçlı prens, hayal ettiğimden çok daha çılgındı ve bu da beni biraz şüpheyi düşürdü.

"Sanırım tanıştığımız anda dilimlenirim.

Ancak ölüm korkusu sadece bir saniye sürüyor. Buraya zaten ölmeye geldim.

'Eğer bu sefer bir kez dayanabilirsem, o zaman geri dönebilirim.

Ayrıca yanımda 'reset' adında bir sigorta da vardı. Eğer gerçekten ölürsem ve geri dönemezsem, o zaman her zaman sıfırlama düğmesine tıklayabilirim.

Bunu düşünerek titreyen elimi sakinleştirdim ve [Evet] tuşuna bastım.

Sonra etrafımdaki her yer beyaza büründü.

Gözlerimi tekrar açtığımda Labirent Bahçesi'nin girişinde duruyordum.

"Bu çok faydalı."

Aslında oldukça endişeliydim çünkü sık sık kaybolma eğilimindeyim, ancak oyundaki gibi ışınlanma sistemi olduğunu bilmiyordum.

"Şimdi, ölüme yürüyelim."

Hazırlıklı bir şekilde Labirent Bahçe'ye adımımı attım.

Neyse ki labirentte hiç kaybolmadım.

Belki de sistem terbiyeli davranıyor çünkü ışıklar sadece gitmem gereken yolda yanıyor.

Bir süre ışıkları takip ederek büyük labirentin içinde yürüdüm.

"Daha ne kadar sürecek?"

Oldukça uzun bir süre yürüdüm ama ışıklar bir yerde sönecek gibi görünmüyordu.

Topuklu ayakkabı giymekten ayağım ağrımaya başlamıştı.

Benden uzakta, diğer ışıklardan daha fazla parıldayan bir ışık görülebiliyordu. Sonunda sona gelinmişti.

O sona ulaştım, sonra bir dönüş yaptım.

Mekan çok genişti ve üzerinde oturup dinlenebileceğiniz bir bank ile küçük bir su çeşmesi vardı.

"Bu da ne. Nerede o?"

Etrafıma baktığımda yanan başka ışık göremiyordum. Bunun labirentin sonu olduğundan oldukça emindim.

Ancak etrafıma ne kadar bakarsam bakayım, veliaht prensse dair hiçbir ipucu bulamadım.

Başımı eğdim, sonra tereddütle su çeşmesine doğru yürüdüm. Sonra. Srr-
. Boynumda soğuk ve ağır bir şey hissettim.

"Gasp!"

"Buraları merak eden farenin ne olduğunu merak ettim."

Taçlı prens bana doğru yürüdü, kılıcı boynumun etrafında dönüyordu.

Soktu. Etimin kesildiği hissiyle birlikte sıcak bir şey aşağıya damladı.

Ama kesildiğimi fark edemedim. "Ha, bu Eckart'ın

yaygaracı köpeği değil mi?"

Üzerinde ay ışığı yansıyan parlak altın rengi saçlar ve kana bulanmış gibi görünen kıpkırmızı gözler.

Bana ilgiyle bakan veliaht prens hayalet gibi bir ifadeyle gülümsedi. Ancak bu sadece bir an sürdü.

"Balo salonundaki sahneye tanık olduktan sonra gelip takip edeceğini düşünmek. Görünüşe göre ölmek istiyorsun?"

Veliaht prensin aniden duygusuzlaşan ifadesinden tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Konuş. Neden sinsi bir fare gibi beni takip ettin?"

Kılıç derime daha derinden saplandı. Ama daha çok acı veren şey, bana yöneltilen ölümcül auraydı.

Sonra fark ettim. Taçlı prens şu anda beni öldürecek.

"Sıfırlama düğmesi!

Gözlerimle etrafta dolaşıp sıfırlama düğmesini bulmaya

çalıştım. Sadece

Nasıl olsa öleceğim ama ölmeden önce nerede olduğunu bilseydim iyi olurdu.

"Soruma yanıt vermediğinize göre, kardeşlerinizle son vedalaşmanıza başlayabilir misiniz?"

Ancak nereye bakarsam bakayım.

"Nazik olacağım ve onlara, Eckart'lara, son sözlerinizi

ileteceğim." Sıfırlama düğmesi hiçbir yerde görülmedi.

'Sıfırla! Sıfırlama nerede! Reset-!'

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 14

Bölüm 14

"Sıfırlama düğmesi yok!

Bayılmak üzereymişim gibi hissettim. Sıfırlama düğmesi baktığım hiçbir yerde yoktu.

Bu arada, veliaht prens kılıcını kaldırdığı için beni öldürmeyi planlıyormuş gibi görünüyordu.

"W, bekle! Bekle!"

Panik içinde bağırdım. Sonra veliaht prens başını eğerek konuştu.

"Görünüşe göre şimdi konuşacak zihniyete sahipsiniz."

"Aynen öyle! Anlatacağım! Ben, ben sana anlatacağım!"

Çılgınca başımı salladım. Kaldırdığı kılıç şimdi bir kez daha boynuma dayanmıştı.

"Devam et."

"W, well..... ."

Paniklediğim için ona söyleyeceğimi söyledim ama şimdi ona söyleyeceğim için zihnim karardı.

Yani, gerçekten ne diyebilirim ki? Takip ettiğimi söyleyemem çünkü ölmeye niyetliydim ve sıfırlama düğmesinin var olmadığını bildiğim sürece ölmemeliydim.

"Seçenekleri açmalı mıyım?"

Ancak açsam bile yaşayabileceğim garanti değildi. Aslında şimdiye kadar hayatta kalmamın nedeni açık olmamasıydı.

"Beyninin buradan bir şeyler bulmak için çalıştığını duyabiliyorum."

İşte o zaman veliaht prens soğuk bir şekilde sırtı, benim çılgınca bir şeyler bulmaya çalışmamı bir an bile bekleyemedi.

"Söyleyecekleriniz beni çok heyecanlandırıyor."

İlgi ölçer sopa başının üzerinde tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

"Makul bir mazeret olmalı, gong-nyuh."

"....."

"Birinin herhangi bir şeyin ortasında yolumu kesmesinden gerçekten hoşlanmıyorum."

Mırıldandı ve kılıcı öncekinden biraz daha fazla basınçla tenime yaklaştırdı. Sıcak kan boynumdan aşağı aktı.

Ölüm ve acı korkusu.

Bu beynimin kontrolünü ele

geçirdi. "..... Ben, senden

hoşlanıyorum!"

Bu nedenle, artık hiçbir şey düşünmeden, benim bile aptalca bulduğum kelimeleri tükürdüm.

".....Ne?"

Kıpkırmızı gözleri büyüdü. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve bağırdım. Ağzım çoktan kontrolümden çıkmıştı.

"Ben, ben başından beri senden

hoşlanıyordum!" "....."

"Önceki olaydan dolayı sizi teselli edebileceğimi düşündüm çünkü..... bundan incineceğinizi düşündüm."

Bu, ne zor ne de normal modda görünmeyen tamamen aptalca bir diyalogdu.

Normal modda, kadın kahramanın taç giymiş prensle yüzleştiği ve onu teselli ettiği doğrudu, ancak bu sadece kadın kahramanın katilin boynunu kestiği sahneye tanık olmadığı için mümkündü.

"Kahretsin.

Ne diyeceğimi bilemesem de, neden bu deli veletten hoşlandığımı söylemek zorundaydım ki?

Ancak düşünecek olursanız..... soylu bir hanımefendinin bir erkeği bu tür ürkütücü bir labirente kadar takip etmesinin tek bir nedeni olabilir..... eğer bu 'normal' bir erkekle bir kadın arasında geçen bir konuşma ise.

'Güle güle, seni çılgın oyun. Ben (muhtemelen) eve dönüyorum çünkü şimdi öleceğim. Benim iyileştirdiğim tek yıldızlı bir inceleme olacak.

Gözlerimi kapadım ve titredim, birazdan üzerime çökecek acıyı hissetmeye hazırlandım.

Ama ne kadar beklersem bekleyeyim, havayı kesen bir kılıcın sesi duyulmuyordu.

"Hm. Dük ailesinin çılgın köpeği kraliyet ailesinin sefiline aşık, huh."

Gece esintisi burun köprümü gıdıkladı. Gözlerimi dikkatlice açtım ve taç giymiş bir prensin alçak sesle mırıldanışını dinledim.

"Bu..... ." "..... ."

"Ne beklenmedik bir bahane."

Kana benzeyen kırmızı gözler gözlerimin önündeydi. Ne zamandan beri nefes almadığımı bilmiyordum.

Yüzü ilgiyle dolu bir şekilde bana baktı.

"Muhtemelen beni o kadar çok görmediniz. Muhtemelen beni ilk kez güvenli dönüş törenimde gördünüz."

Aslında onu o zaman da görmemiştim. Onu hayatımda ilk kez bugün gördüm. O törenden sonra bu bedene reenkarne olduğum için çok açıktı.

Vücudum gergin bir şekilde cevap verdim.

"Ben, ben o gün ilk görüşte aşık oldum." "Hangi yanımı seviyorsun?"

"Şey..... ."

Bu kez nutkum tutulmuştu.

Ne diyebilirdim ki? Hayır, NASIL diyebilirdim. Romanı son kez yeniden düzenlediğimde adının yanına birkaç kez 'X' çizdiğimi hatırlıyorum!

Ona şöyle bir baktım ve soğukkanlılığını kaybetmeden önce beynimden bir neden çıkarmaya zorladım. "Yüz bakımınız sizi çok çekici kılıyor..... ."

"Tek cazibemin yüzüm olduğunu düşünmek, bu beni üzüyor."

".....Y, çok cesursunuz ve kılıcınızla çok yeteneklisiniz..... ."

"Sizin gerekçeleriniz herhangi bir kutunun içinden çıkabilecek şeyler. Daha orijinal ve ilginç nedenleriniz yok mu?"

"Bu..... iyi..... ."

Aldığım tüm yanıtlar ve sorular yüzünden bayılmak üzereydim.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda titreyen bacaklarımla zar zor ayağa

kalkabiliyordum. Boynumdaki soğuk ve keskin his beni çok

korkutuyordu. "Uhh..... ben..... ."

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştığım her seferde taçlı prensin sırtışı daha da büyüdü.

Bir an için delirmiştim. Böyle korkunç bir sürüngen yüzünden ölmeye çalışmak benim için delilikti.

Tam geriye doğru bayılmak üzereyken oldu.

"Pekâlâ. Pek memnun olmasam da bugünlük seni serbest bırakacağım."

Derime saplanan kılıcın ağzı bu sözlerle açıldı.

Taçlı prens heyecan dolu bir sesle konuştuğunda şaşkınlıkla başımı kaldırdım, kıpkırmızı gözleri parlıyordu.

"Ancak, bir sonraki görüşmemizde benden neden ve nasıl hoşlanmaya başladığınızı özellikle açıklamamız gerekecek."

Deli gibi başımı salladım. "Git ve şimdi ayrıl."

Srr, diye konuştu kılıcını kınına sokarken.

O anda. Parlak altın saçların üzerinde bulunan ilgi göstergesi parlamaya başladı.

O zaman.

[Faiz %2]

Bir an şaşkınlıkla ona baktım. Mutlu olduğum ve rahatladığım için değil, çok, çok.

Çok saçma.

"Ne dikiliyorsun orada? Görünüşe göre yine kırmızı çizgi oyunu oynamak istiyorsun?"

Veliaht prens ayakta aptal aptal bana bakarken konuştu, başparmağı boynundaki bir dilimi işaret ediyordu.

"Hayır, hiç de değil!"

Yerimden sıçradım, sonra geri çekildim.

Tam geri adım atarak labirentin girişine varmış gibi görüldüğümde tamamen döndüm ve hızlıca yürümeye başladım.

O anda bir kraliyet mensubuna nasıl veda etmem gerektiğini düşünemedim. Taçlı prensin bakışlarını sırtımda hissettiğimde koşmadan hızlıca yürümek yapabileceğim en iyi davranıştı.

Tam köşeyi döndüğümde deli gibi koşmaya başladım.

Soğuk hava yanımdan sıyrılarak geçti, kesik boynuma battı ama acıyı hissedemeyecek kadar kafamın içindeydim.

"Sıfırlama düğmesi yok.

Taçlı prens boynumu kesmeden hemen önce beni en çok korkutan da bu gerçektir.

Şimdiye kadar güvendiğim sigortamın var olmadığı gerçeği.

(NOT: Sıfırlama düğmesi ölmeden birkaç dakika önce ortaya çıkıyor gibi görünüyor, böylece ölmek üzereyken var olup olmadığını anlayabilir).

Bu, istediğim gibi ölemeyeceğim anlamına geliyordu.

'Ya öldüğümde bu gerçekten bir sonsa? Ya geldiğim yere geri dönmeyip..... gerçekten sadece ölürsem?

Ben sadece normal bir kız öğrenciydim. Bu tür tehlikelerle başa çıkacak kadar cesur değildim.

Artık bana kalan tek seçenek karakterlerden biriyle sona ulaşmaktı.

"Ama nasıl?

En küçük bir hata yaptığım anda beni öldürmeye çalışan karakterlerden birine nasıl katlanıp bir sona ulaşabilirdim ki?

Tüm erkek karakterlerin ilgisinin artmış olması benim için önemli değildi.

Bu tür şeyler, onları yükseltmek için çok uğraşsanız bile, her zaman bir kumdan kale gibi tek seferde düşeceklerdir.

'Ya bana olan ilgilerini artırmak için kıcımlı yırtarsam ama oyunda olduğu gibi hepsi bir anda düşerse?

O zaman ölüm.

Ama ölmek istemedim.

"Neden öleyim ki?

Hayatta kaldığımda, kan bağımlı olan kardeşlerimden kaçmaya çalışırken hayatımı riske attım.

'Neden böyle çılgın bir evrende, tek yaptığım tanımadığım piçlerin gözüne girmekken bu kadar saçma bir şekilde ölmek zorundayım!

"Hnn, mm."

Gözlerimden yaşlar döküldü ve oflama sesiyle birlikte ses geldi ama hepsi benim kontrolüm dışındaydı.

Işıkları takip ederek tüm yolu geri koşmam sayesinde, labirentin merkezine ulaştığımdan daha hızlı bir şekilde kendimi Labirent Bahçesi'nin girişinde buldum.

Bahçeden temelli çıkmama sadece birkaç adım kalmıştı.

Bump-. Önümde karanlıktan göremediğim bir kişiye çarptım.

"Ah!"

Akli dengesi yerinde olmayan ben, veliaht prensin peşime düşmüş olabileceği düşüncesiyle büyük bir korkuya kapıldım.

Tekrar koşmaya başlayacaktım ki bileğimi yakaladılar. "Bırak beni!"

Çığlık attım, hayatımdan

endişe ediyordum. "Bırak

şunu!"

"Hanımefendi?"

"Neden ölmek zorundayım! Ölmek istemiyorum! Ölmek

istemiyorum!" "Hanımefendi! Hanımefendi!"

Yakaladığım eli titreten ben, birinin omuzlarımı sıkıca kavradığını hissedince kendime geldim.

"İyi misin?"

şaşkınlıktan irileşmiş lacivert gözler gözümün önüne geldi. Sonra zayıf ışığın altında parlayan gümüş saçları gördüm.

Sonra her şeyin üzerinde parlayan [Faiz 0%] 'i görmeye

geldim. "Ahh, hnn..... ."

"Şşş, sakin ol. Sana zarar vermeyeceğim."

Adam hoş bir sesle konuştuğunda ağlamaktan nefesim kesildi ve kaskatı kesildim.

"Yine ana karakterlerden biri mi?

Karşılaştığım kişinin kim olduğunu fark ettiğimde

umutsuzluğa kapıldım. Buinter Verdandi. O bir büyücü ve

markiydi. "Ben..... şimdi iyiyim."

Karşımdakinin veliaht prens olmadığı gerçeğiyle çabucak sakinleştim.

Elimi titreyerek gözlerime götürdüm ve gözyaşlarımı sildim.

Eve dönmek istedim. Burada bir saniye bile daha fazla kalmak istemiyordum.

Buna ek olarak, Buinter'le yüzleşmek için içimde herhangi bir zihniyet de kalmamıştı.

"Daha önce hiç tanımadığım bir insanın başına dert açtım. Lütfen şu anda olanları unutun. O zaman."

Yüzümü kabaca sildikten sonra kelimeleri

tükürdüm. Selam vermek için eğildim, sonra

yanından geçmeye çalıştım. Ama sonra yine

durduruldum.

"Çok kanaman var."

Boynumu işaret ederek söyledi.

"Ayrıca çok solgunsun. Seni doktora götüreceğim."

"Sorun değil. Acilen bir yere dönmem gerekiyor.....

."

"O zaman en azından bunu al."

Ŗu anda bununla daha fazla uğraşmak istemeyen benim aksime, Buinter gitmeme izin vermedi ama onun yerine göğüs cebinden bir şey çıkarıp bana uzattı.

"Bunu yaranın üzerine koy ve bastır. Kanamayı durduracaktır."

Beyaz bir mendildi.

Kabul etmeden önce bir süre ona baktım.

Bu şekilde kanarken balo salonuna geri dönemezdim zaten.

Bir kez daha eğildim ve konuşmak için ağzımı açtım.

"Teşekkür ederim. İyiliğinzin karşılığını vereceğimden emin olabilirsiniz."

Sadece

"Buna hiç gerek yok."

Elini bana doğru uzatırken reddetti. Sonra.

"Bunun yerine, bir sonraki karşılaşmamızda bu güzel gözlerdeki hüznün kaybolmasını diliyorum."

Sıcak eller gözlerimin etrafındaki bölgelere dokunmaya o kadar yakındı ki, ısıyı belli belirsiz hissedebiliyordum.

[Faiz %9]

Başının üzerinde parlayan harflere o kadar odaklanmışım ki bana nasıl baktığını kontrol edemedim.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 15

Bölüm 15

Mendil boynuma bastırılmış halde balo salonunun kapısına vardığımda kanamam durmuştu.

Buinter'in bir büyücü olduğunu bilerek gizlice büyü yapıp yapmadığını kimse bilmiyordu.

Kendimi kontrol etmek için balo salonuna girmek üzereyken irkilerek durdum.

"Bu kadar donuk renkli bir elbise giymenin bugün bu kadar yardımcı olacağını bilmiyordum.

Üzerimdeki elbisenin koyu rengi nedeniyle üzerindeki kan lekesi neredeyse hiç görünmüyordu.

Bu sayede, içeri girmeden önce sadece saçıma küçük bir dokunuş yapmam gerekti. Derrick'i bulmak çok kolaydı.

Soğuk auralı bay yakalama hedefimiz, etrafını saran onca insan arasında tek başına parlıyordu.

"Bana sessiz kalmamı ve yaygara çıkarmamamı söyledi..... Boynumun kesildiğini görürse çok kızardı.

Kraliyet arazisine vardığımızda Derrick'in bana yaptığı uyarıyı düşünmeye o kadar odaklanmışım ki insanların bakışlarının bana çevrildiğini fark etmedim.

Sadece elbisem iyi olduğu için iyi olmadığımı fark etmedim.

"..... Kardeşim."

Ona sessizce seslendim.

Neyse ki kalabalığın içinden gelen fısıltıya yakın bu sessiz çağrışı duydu çünkü hemen ardından dönüp bana baktı.

"Sanırım artık gideceğim, kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Derrick'in mavi gözleri, boynuna bastırđı kanlı bir mendille bayılacakmış gibi görünen solgun küçük kız kardeşini gördüğünde açıldı.

"Hemen şimdi."

O anda her şey bir anda karardı.

Son gördüğüm şey, ben baygın düşerken Derrick'in solgun bir yüzle bana doğru koştuğuydu.

Baloda bayıldıktan sonra hiçbir şey hatırlamadım.

"Hanımefendi-!"

"Çabuk! Acele edin ve bir doktor getirin!"

Acil bağırışlar ve aceleyle atılan ayak sesleri belli belirsiz duyulabiliyordu.

Sadece boynumdaki küçük bir kesik yüzünden günlerce yatakta yatıyor olmam beni güldürdü.

Sanki hayatta kalmaya çalışmakla meşgul olduğum için görmezden geldiğim tüm stres orada bir anda patladı.

O günlerde pek çok şey hayal ettim.

Penelope'nin geçmişi hakkında rüya göreeğimi sanıyordum, ama rüyalarımnda hep kendi geçmişimi gördüm.

O eve alındıktan sonra sadece zengin ailelerin çocuklarının gittiğı bir liseye girdiğim günün üzerinden çok zaman geçmemişti.

Dersten sonra eşyalarımı topluyordum ki biri omzuma dokundu.

- Hey. Kardeşin seni arıyor. Spor salonunun deposuna gelmeni söyledi.

Temelde merkezi güce sahip olan ve okulu kontrol eden ikinci piçi tercih eden çocuklardan biriydi.

Fazla düşünmeden depo odasına yöneldim.

İkinci piçin okulda zorbalığa karıştığını fark ettim ama düşünülecek kadar ciddi bir şey değildi.

– Kardeş.....?

Dikkatlice depoya girdim ve sessizce kapıyı açtım. Karanlıktan

hiçbir şey göremiyordum.

Sonra mekânda dolaşırken aniden başımın üzerine bir şey kondu. Plastik bir torbaya benziyordu.

– Wh, what..... Ack!

Yüzü kapalı olan ben, deponun derinliklerine atıldım ve ardından feci şekilde dövüldüm.

Onlarca ayak beni tekmeliyor ve üzerime basıyor.

Bilincimi toparlamak için bir saniyem bile yoktu. O anda yapabildiğim tek şey, sinmiş haldeyken üzerime gelen tüm küfürlerden dolayı çığlık atmaktı.

– Vay canına, işte bu ferahlatıcı! Bu dilenci olayı da nereden çıktı?
Bizim gittiğimiz okula gidecek seviyede değil.

– Hey. Ama kardeşleri öğrenirse başımız büyük belaya girmez mi?

– Saçmalık. Kardeşi ondan ölesiye nefret ediyor. Babamı bir toplantıya kadar takip ettim ve konuşmalarında ondan bahsettiler. Kardeşleri tiksintiyle ürperdi.

Kalan enerjimle kendime gelmeye çalışmamı izlerken sırttılar ve o değersiz sözleri söylediler.

Bu sözler, az önce bana yaptıklarından daha çok canımı yaktı.

– Hey. Şu andan itibaren, görüş alanımıza girmediğinden emin ol, tamam mı? Ve bugün hakkında tek kelime etme.

Bununla birlikte, depodan çıkan insanların ayak seslerini duydum.

Ondan sonra en az bir saat boyunca orada, yerde hareketsiz yattım.

Çünkü o kadar çok acı çekiyordum ki hareket bile

edemiyordum. Uzun zaman sonra tekrar zar zor ayağa

kalkabildim.

Plastik torbayı başımdan çıkardım ve hem çantamın hem de üniformamın mahvolduğunu gördüm.

Tuvalete gittim ve üniformamdaki tüm ayak izlerini silmeye başladım, ta ki endişelenmem gerekenin üniforma olmadığını fark edene kadar.

Aynada gözlerimin mavi olduğunu gördüm. Buradan sadece bedenime değil, yüzüme de tekme attığımı anlayabiliyordum.

'Dayak yedim' der gibi görünmem karşısında ağzımdan bir kahkaha kaçtı.

Bana tekme atıldığı zamanki hissi hatırlamıyordum, çünkü o sırada aklım başımda değildi ve zihnim boştu.

O cehennem gibi eve doğru yol aldım. Evden o kadar nefret ediyordum ki içeri girmektense ölmeyi tercih ederdim ama o evden başka gidebileceğim bir yer yoktu.

Eve girdiğimde talihsizdim. Ben girdiğim sırada üvey babam ve iki üvey kardeşim oturma odasında bir şeyler atıştırıyor olmalıydılar.

– Geri döndüm.

Onlara katılabilecek biri olmadığım için aceleyle eğilerek onları selamladım ve aceleyle merdivenlere yöneldim.

– Bekle. Orada dur.

Genelde geri dönüp dönmemem umurlarında olmazdı.

Ama o gün kötü bir gün olmaya devam etmek zorundaydı çünkü ikinci piç beni dışarı çağırırdı.

– Hey, sana durmanı söyledim!

Onu görmezden geldim ve yürümeye devam ettim. İkinci piç de ben yürüdüğümde yerinden kalktı.

Merdivenlere ulaşamadan bileğimden yakalandım.

– Hey, bütün bunlar da ne? Neden böyle görünüyorsun?

– Pek bir şey yok. Sadece düştüm.

Başımı sallayarak cevap verdim. Gözlerimdeki mavi morluğu saçlarımla gizlemeye çalışıyordum.

– Hey, bana bak. Dayak mı yedin?!

– Hayır. Dediğim gibi, düştüm.

– Ah, sana başını kaldırmanı söylemiştim!

Odama çıkıp bugün için dinlenmek istedim ama o bunu yapmama engel oldu ve saçımı çekti.

– Sen, o çürük de neyin nesi? Bunu hangi piç yaptı. Kim cehennemde.....!

Darmadağın olmuş yüzüm veledin eliyle ortaya çıktı.

– Önemli bir şey değil.

– Bu bir şey değil mi? Bu nasıl n.....!

– Gerçekten bir şey değil, cidden! Bir şey değil, sana bir şey değil dedim!

Sanırım aklımı kaçırmıştım çünkü ona bağırdım ve elini istemediğim halde üzerimden çektim.

Üvey babam ve en büyük üvey kardeşimin bile gözleri büyüdü. Muhtemelen beni daha önce hiç kızgın görmedikleri için böyle davranmışlardı.

O an, bundan daha fazla mutsuz olamayacağımı düşündüm.

Ben spor salonunun deposunda dayak yerken onların meyve yiyerek güzel vakit geçiriyor olmaları.

– Ne zamandan beri beni önemsiyorsun!

Kapıdan içeri girdiğimde oturma odasında ailece vakit geçiren üçlünün görüntüsü beni kışkandırdı. Kışkandırdı.

Ve onlara katılamayan ben.....

– Lütfen beni yalnız bırak! Daha önce senden benim için bir şey yapmanı istedim mi? Hiçbir şey yapmadım bile ama neden! Neden siz çocuklar..... devam ediyorsunuz!

Oturma odasını insanın tüylerini diken diken edebilecek bir sessizlik doldurdu.

Her zaman ağlamanın kayıp ve başarısızlık anlamına geldiğini düşünürdüm ama o an kendimi durduramadım. Şimdiye kadar tuttuğum tüm gözyaşları bir şelale gibi gözlerimden aktı.

Beni izlerken nasıl bir yüz ifadesi takındıklarını bilmeden küçük bir çocuk gibi ağladım.

Birkaç gün sonra, gözlerimdeki morluk kaybolduğunda, ikinci piç yanıma geldi ve konuştu.

– Hepsini yakaladım ve yarı ölü hale gelene kadar dövdüm.

Selam bile vermeden söylediği sözler bunlardı. Bazı sorunlu çocukların bir anda hastaneye kaldırıldığına dair söylentilerden zaten haberdardım.

– O piçler bunu yapmak için seni ne kadar küçümsedi? Başımı sallayan bana bakarak mırıldandı.

– Her neyse, böyle şeyler bir daha olmayacak, haberiniz olsun.

Yine de, ikinci piç kurusuna hiç minnettar değildim.

Okulda daha da yalnızlaştım. Hiçbir şey düzelmedi, hatta bazen bana daha fazla zorbalık yapıyorlardı.

– Teşekkür ederim, kardeşim.

Ona teşekkür etmek yerine bunun onun hatası olduğunu haykırmak istedim.

Sen kendi pisliğini temizlerken neden ben sana teşekkür edeyim? Ben sadece, gerçekten..... .

Sadece gerçekten..... .

".....bu söylediğiniz şey, ama neden uyanmıyor.....!"

Yüksek sesle bağıırışlar duyuluyordu ama kim olduklarını ve ne söylediklerini anlayamadım.

Başım ağrıyordu. Kolayca açılmayan gözlerimi açtım.

".....en azından bunu yap. Belli ki sen de o deli piçle birlikte taçlı prens.....!"

".....Çok gürültülü."

Ben sesimi çıkarmaya çalışırken biri hemen yanıma geldi.

"Hey, uyanık mısın..... ."

Her şey bulanıktı. Kişinin yüzünü çok iyi göremiyordum.

Ama o tanıdık ses sayesinde kim olduğunu hemen anlayabildim.

Evdeki ikinci piçti.

".....Senden nefret ediyorum....."

Daha önce söyleyemediğim kelimeleri söylemek için sesimi zorladım.

Sadece

"..... Gerçekten, senden çok nefret ediyorum. Senden..... senin benden nefret ettiğinden yüz kat..... bin kat daha fazla nefret ediyorum."

"..... ."

"Senden dünyadaki herkesten daha çok nefret ediyorum."

Gözlerimi kapadım, sözlerimi bitirdim, biraz tazelenmiş

hissediyordum. Ve göremiyordum çünkü tekrar uykuya

dalıyordum.

Mavi gözler bir deprem sırasında olduğu gibi titriyor ve pembe saçlı kişi olabildiğince sert.

(A/N: Kafanız karıştıysa diye söylüyorum, o Rennald ama Penelope uykuya dalmadan önce onu evdeki ikinci ağabeyi sanmış)

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 16

Bölüm 16

Aradan 4 gün geçtikten sonra ayağa

kalkabildim. "Lady..... şimdi iyisin, değil mi?"

Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey ağlamaklı gözlerle Emily oldu.

"Evet. Ben iyiyim."

"Bu gerçekten büyük şans! Ne kadar endişelendiğimi biliyor musunuz? Dük hazretleri ve genç efendiler de sizin için çok endişelendiler, hanımefendi."

"Öyle mi?"

Yarım ağızla cevap verdim çünkü Emily de muhtemelen söylediklerinin hiçbirini kastetmemişti.

Sonra Emily büyük bir hareketle başını salladı ve konuştu.

"Elbette! İlk genç efendi kucağında hanımefendiyle konağa koştuğunda beti benzi atmıştı!"

"..... En büyük ağabeyim mi yaptı?"

"Evet! Dük hazretleri başkentteki tüm yetenekli doktorlara emir verip getirtirken, uşak ikinci genç ustanın kraliyet sarayına gitmesini zar zor engelleyebildi."

Sözlerine devam etmesi beni oldukça şaşırttı.

Biraz abartıyor olabilirdi ama bunu bir kenara bırakırsak, Penelope'yi hiç umursamamaları beklenmedik bir şeydi.

"Başınıza bir şey gelebileceğini düşündüm hanımefendi... "

"Zor zamanlar geçirmiş olmalısın Emily."

"Zor bir zaman, ayağım! Böyle söyleme. Ben hanımefendinin özel hizmetçisiyim."

Ben baygınken pek çok şey olmuş gibi görünüyordu.

Emily'ye bakarken zihnim biraz boştu çünkü gözyaşları içinde olan kız oydu ve daha önce beni iğneyle dürttüğü halde önümde 'kişisel hizmetçiden' bahsediyordu.

"Ah doğru! Şimdi sohbet etmenin sırası değil. Hemen döneceğim, hanımefendi artık uyandı!"

Başımı sallayıp konuştuğumda Emily aceleyle yerinden kalktı. "Gelirken biraz kavun şerbeti getir."

Yataktan kalktıktan hemen sonra aynayı kontrol ettim.

Dört gün boyunca baygın kaldığım için yüzüm korkunç görünüyordu. Taçlı prensin kılıcıyla çizilen boynum kalın ve sağlam bandajlarla sarılmıştı.

"Neden etrafımı bu kadar kalın sardılar?"

Biri bunu görseydi, sadece yaralandığımı düşünmek yerine boynumu kırdığımı düşünürdü.

Bu bandajlar yüzünden kendimi kapana kısılmış gibi hissettim, bu yüzden onları çıkarmayı düşündüm ama bir süre daha öyle kalmasına karar verdim.

Çünkü bir süreliğine hasta gibi davranmanın o kadar da kötü olmayacağını düşünmüştüm.

Emily'nin bana getirdiği ıstırıdye çorbasını ve kavun şerbetini bitirdikten sonra yatağımda dinlendiğim sıralardaydı.

Tak tak-.

Odamın kapısının çalınma sesi duyuldu.

"Hanımefendi, ben Pennel."

Ziyaretçi Pennel'di, kahya.

Geçen günkü olaydan sonra artık kapıyı çalmadan içeri girmek gibi şeyler yapmıyordu.

Ancak bu durum kaşlarımı çatmama engel olamadı.

'Benimle bir işi varsa başkalarının beni ziyarete gelmesine izin vermesini söylediğimi sanıyordum.

Onu henüz tamamen affetmediğim için Emily'yi odamdan gönderdim. "Git ve buraya neden geldiğini kontrol et."

Emily başka soru sormadan söyleneni yaptı.

Geri döndükten sonra ağzından çıkanlar beklenmedikti.

"Hanımefendi, kâhya efendinin sizi çağırdığını söyledi." "Baba mı?"

Kimsenin sahibinden, yani bu konağın ana gücünden gelen emirleri diğerlerine iletmesine izin verilmiyordu.

Kâhyanın bu sefer neden kendisinin gelmek zorunda kaldığını anlayabiliyordum, bu yüzden yataktan kalktım.

"Emily, bana bir dış giysi getir."

"Kıyafetlerinizi değiştirmeyecek misiniz

hanımefendi?" Emily sanki böyle yapmamam

nadir bir durummuş gibi sordu.

şu anda uyandığımda üzerimde beyaz bir tek parça vardı. Bir yetişkinle görüşürken giymek için fazla resmi değildi.

"Daha önce giyinmiş bir hasta gördünüz mü?"

Emily'nin bana getirdiği dış giysiyi alarak cevap verdim.

'Bilincim daha bugün yerine gelmişken beni çağırarak zorunda mıydı gerçekten?

Niyetim bu değildi ama kraliyet sarayındaki törende bir olay yarattığım doğruydu.

Geçen sefer mola cezası almıştım. Bugün ne kadar azarlanacağımı merak ediyorum.

Bu olayla ilgili suçlamaların en azından bir kısmından kaçınmak istiyorsam, acı çekiyormuşum gibi davranmalıyım.

Bir süre baygın kaldığım için yüzüm, ben öyle görünmeye çalışmasam da hasta yüzü gibiydi.

"Vay canına..... hayatım.

Odadan çıkarken derin bir iç geçirdim.

Bir süredir odamın kapısında bekleyen uşak, odamdan çıktığım anda duruşunu yeniden ayarladı.

"Artık gidelim mi, hanımefendi?"

Sonra bir elini karnının üzerine koydu ve diğer elini gideceğimiz yöne doğru uzattı.

"Bu da ne?

Nereye gitmem gerektiğini bilmiyor değildim. Ayrıca, şimdiye kadar bunların hiçbirini bana yapmamıştı.

Kâhya eğildi ve ona şüphe dolu bakışlarım karşısında ağzını açtı.

"Burada çalışan basit bir hizmetkârken hizmet ettiğim efendinin huzuruna çıkamam."

Benimle dalga geçmeye çalışıp çalışmadığını anlamak için yüzüne baktım ama üzerinde samimiyetsizlikten eser yoktu.

Bunun yerine, bu anı bekleyen hazırlıklı bir şövalye gibi görünüyordu.

"Lütfen önden buyurun leydim."

Onun terbiyeli sözleri kulaklarımda farklı yankılanıyordu: 'Seni

bekliyordum. Bugün hanımefendiye iyi hizmet edeceğim.'

Tıpkı bir mağaza sahibinin, uzun süredir ziyaret etmeyen bir müdavimine davrandığı gibi.

Konağın aurası bugün gözle görülür biçimde farklıydı.

"Neden bugün herkes böyle davranıyor?

Eskiden beni süzmekle meşgul olan hizmetkârların hepsi, gözleri benimkiyle buluştuğunda edeple eğiliyorlardı.

Bu sefer, her şeyin arkamda yürüyen ve bakışlarıyla onları uyaran uşak sayesinde olduğunu bilmiyordum.

"Hanımefendi, lütfen bir dakika bekleyin."

Dük'ün ofisinin kapısına vardığımda oldu. Arkamda sessizce yürüyen uşak beni geçip kapıya doğru yürüdü.

Tak tak tak-.

"Ekselansları. Leydi Penelope geldi."

"Onu içeri alın."

Dük içeriden konuştuktan sonra uşak yine çok nazik bir şekilde bana kapıyı açtı.

"Lütfen içeri girin hanımefendi."

Odaya girerken kendimi biraz garip hissettim.

Sanki ben hastayken terbiye eğitimi almış gibiydi.

"Gelmişsin."

Dük bugün çalışma masasının ön tarafında bulunan kanepede oturuyordu.

"Aradınız mı?"

Başımı eğerek selam verdim. Selamımı başıyla onayladı ve oturmam için bana izin verdi.

"Oturun."

Dükün oturduğu yerin karşısındaki kanepeye oturdum. Sonra beynimde, bu konuşma için bulduğum bahaneleri gözden geçirdim.

Dük bir süre sessiz kaldıktan sonra konuşmak için yavaşça ağzını

açtı. "Bugün sizi çağırmamın nedeni..... ."

"Baba. Önce hızlıca bir şey söyleyebilir

miyim?" Hızla onun sözünü kestim.

Sonra oturduğum yerden kalktım ve kanepenin yanında yere diz çöktüm.

"Her şey için özür dilerim."

Planım buydu. Her şeyden önce özür dilemek.

"Görünen o ki, kraliyet töreninde yine böyle bir yaygaraya neden olduğum ve aileye utanç getirdiğim için mola sırasında yaptıklarımı yeterince gözden geçirmemişim."

Hazırladığım kelimeler dökülen bir su gibi ağzımdan döküldü.

Yani, böyle bir itirafta bulunurken, hastayken yeni uyanan kızını evden atacak kadar ileri gider mi?

"Hayır, bekle."

Planım işe yaramış gibi görünüyordu çünkü yaşadığı şok yüzünden okunuyordu.

"Beni affetmen için söz söylemeye cesaret edemeyeceğim. Burada hatalı olduğumu en iyi ben biliyorum."

"Ne yapıyorsunuz..... ."

"Vereceğiniz her türlü cezayı karşı çıkmadan üstlenirim. Yani..... ."

"Yeter!"

Beni biraz bağışlamasını isteyecektim ama tek elini havaya kaldırarak bağırması, bunu soramadan çenemi kapatmama neden oldu.

"Penelope Eckart."

Dük alçak ve derin bir sesle adımı söyledi.

"Nefes nefese. Bu stratejiyi bir kez kullandıktan sonra artık işe yaramıyor mu?"

Endişelenmeye başladım. Yutkunarak

cevap verdim. "..... Evet, baba."

"Kalk."

"..... Pardon?"

Bunu tekrar sorgulamam beklenmedik bir şeydi. Sorduğumda Dük'ün tek kaşı ırkildi.

"Bir Eckart, sebebi ne olursa olsun bacaklarının üzerine diz çökmez. O yüzden kendini bu kadar kolay alçaltma Penelope."

"..... ."

"Bir Eckart olduğunuz sürece kimse size diz çöktüremez. Bu kişi kraliyet ailesinden biri olsa bile!"

Dük, 'kraliyet' kelimesini söylerken sesini yükseltti. Bunu takiben, övgüde bulundu:

"Eğer anlıyorsanız, o zaman hemen şimdi yerden kalkın." "..... A, tamam!"

Aniden yerden kalktım ve bir kez daha kanepeye oturdum.

Dük'ün oyunu oynarken şahit olamadığım etkileyici karizması karşısında kalbim küt küt attı.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

Dük tekrar konuşmaya başladığında ben de bunu düşünüyordum.

"Penelope. Seni buraya çağırmamın nedeni seni azarlamak falan değil."

"Ha? Sonra..... ."

"Kraliyet sarayında olanları daha ayrıntılı bir şekilde dinlemek içindi." ".....
."

"Şimdi söyle bana. Veliaht prensle aranızda ne oldu?" Sözleri üzerine
geçen gün bayılmadan önceki zamana baktım.

Öldürülmek niyetiyle taçlı prensi takip ettim, sonra kılıcıyla neredeyse
boynum bedenimden uçuyordu.

Sonra o deli piçten ne kadar hoşlandığımdan bahsederek kendimi ölmekten
kurtardım.

Bunu tekrar düşününce tüylerimin diken diken olduğunu
hissettim. "Şey..... ."

Bir bahane buldum, düşün her an daha da solgunlaşan yüzüme dikkatle
baktığını fark etmedim.

"Labirent'in bahçesinde biraz temiz hava almaya gidiyordum ve orada
majesteleriyle karşılaştım. Ama o zaman..... kötü bir ruh hali içinde olması
gerekiyordu."

Başlangıçta olanlardan çok farklıydı.

Buraya geldiğim günden beri profesyonel bir yalancıya dönüştüğümü
hissediyordum. Sadece

Ama başka ne yapabilirdim ki? Gerçeği söyleyemem ve bunların hepsi
yalan değildi. "Yani."

"..... ."

"Veliaht prens, sırf morali bozuk olduğu için mi boynunuzu bu hale
getirdi?"

"Ha? Hayır. Benimki berbat değil..... ."

"Eğer boynunu mahvetmiyorsa! O zaman boynundaki ne! O bir çakal falan değil, ama sırf morali bozuk d i y e kılıcını soylu bir kıza doğrultmak zorunda kaldı!"

-CatLovesTowels -Lizette ^^

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 17

Bölüm 17

Dük nedense öfkeyle bağırdı.

Veliaht prensin bir yerlerde 'ne kadar gürültülü' gibi şeyler söylediğini duyduğumu sandım.

Hemen cevap verdim.

"İlk başta sinirlerini bozan bendim." "İyi iş çıkardın."

"..... Pardon?"

"Veliaht prensin sana verdiği zararı bir tehdit unsuru olarak kullanarak ondan bir iyilik talep edebiliriz. Eckart'ın harika bir üyesi oldun Penelope."

Dük'ün her konuştuğunda verdiği beklenmedik cevap karşısında çıldırmak üzereydim.

"Zaten bir gün onun bir ya da iki çıtasını aşağı çekmemiz gerekiyordu. Savaş kahramanı unvanını kazandıktan sonra çok fazla gururlandı."

"F, baba."

Bunlar, başka biri duyacak olsa bu aileye kaos getirebilecek sözlerdi. Bunlar kraliyet ailesine hakaretti.

Dük hiçbir şey olmamış gibi konuşmasına devam etti, içten içe telaşlanan benim aksime.

"Penelope, bilmelisin ki biz Eckartlar kimsenin tarafında değiliz. Biz sadece tarafsız bir şekilde çitin üzerinde oturuyoruz."

"Evet, tabii ki."

Hayır. Aslında yapmadım, hem de hiç.

"Durum böyle olsa da, eğer bir desteğimiz yoksa herhangi bir şeye direnmek zor. Majesteleri birinci imparatoriçe vefat etti ve veliaht prensi destekleyenlerin sayısı azaldı."

(NOT: İlk imparatoriçe, imparatorun ilk eşi ve aynı zamanda Calisto'nun [veliaht prens] vefat eden annesidir.

Şu anki imparatoriçe, imparatorun ikinci eşi ve ikinci prensin annesidir).

"....."

"Şu anda bir sonraki imparatorun kim olacağını kimse bilmiyor."

Veliaht prensin böyle bir geçmişi olduğunu bilmiyordum.

Çünkü o lanet oyun, erkek başrol oyuncularının kalbini ele geçirmekten başka bir şey değildi.

"Elbette. Ziyafette kuduz bir köpek gibi davranmasının bir nedeni vardı.

İlk başta imparatoriçe ve ikinci prensin neden veliaht prene bir katil gönderdiğini anlamamıştım.

"Yani, ileride de siz olmaya devam edeceksiniz."

Dük bunu söyledikten sonra, konuşmanın konusunu değiştirirken memnuniyet dolu bir gülümseme takındı.

"Bu davada iyi iş çıkardınız, bu yüzden sizi cezalandırmak yerine ödüllendireceğim. Aklınızda sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Ödül mü?"

Buraya cezalandırılmayı bekleyerek geldim. Bu şekilde ödüllendirileceğimi düşünmemiştim.

Orada öylece oturup boş gözlerle ona bakıyordum ki başını hafifçe salladı.

"Bir kuyumcunun sizi tekrar ziyaret etmesini mi istiyorsunuz? Yoksa sezon bitmek üzere olduğu için tüm elbiselerinizi atıp yenilerini mi sipariş etmek istersiniz?"

Düşünebildiğimden farklı ölçekteki ödül seçenekleri karşısında çenem düştü.

"Ne talih kuşu ama.

Ancak Penelope'nin daha önce satın aldığı mücevherlerden ve elbiselerden o kadar çok vardı ki, dükün önerdiklerine gerçekten ihtiyaç yoktu.

Ödül olarak ne istediğimi düşündüm ve kısa süre sonra düşünceli bir şekilde cevap verdim.

"Ödül olarak ne istediğimi size daha sonra, düşünmek için biraz daha zaman verdikten sonra söyleyeceğim."

Ca-chak, Dük ve ben konuşmamızı bitirmiştik ve tam ofis kapısını arkamdan kapatmışım ki bir anda önümde beyaz bir kutu belirdi.

Bu konakta çalışan insanlarla olan ilişkinizin yeniden düzenlenmesi nedeniyle şöhretiniz +5 oldu. (toplam : 5)

"Ha."

Bu durumun gülünçlüğü karşısında ağzımdan sahte bir kahkaha kaçtı.

"Bunu hak etmek için ben ne yaptım?"

Etrafımdaki insanlarla ilişkilerimi geliştirmeye gerçekten çalışmadım. Yaptığım tek bir řeyi dūřünmek zorunda olsaydım, o da beni küçük görmemeleri için onları biraz tehdit etmek olurdu..... .

'Veliaht Prens tarafından biraz yaralanmam gerçekten o kadar önemli bir şey miydi?

Dükün davranış biçimi de dahil olmak üzere beklenmedik bir şekilde akıp giden pek çok şey beni büyöledi.

Bunu yaparken bir bakıma kendimle de gurur duydum.

Çünkü ister ilgi ister şöhret olsun, artı (+) burada her zaman iyi bir şey anlamına geliyordu. 'Harika. Biz de bu akışta devam edelim.

"Hanımefendi, dönmüşsünüz."

Odama yeni adım atan Emily beni karşıladı.

Aceleyle masama gidip sandalyeye otururken başımı gönölsüzce salladım.

Çünkü ödöl olarak ne istediğimi dūřünmenin yanı sıra dūřünmem gereken çok řey vardı.

"Hanımefendi. Bu..... ."

Emily de peşimden geldi ve bana bir şey uzattı.

"Bayıldığın gün boynuna dayadığın şey. İlk genç usta onu atmamı söyledi ama ben her ihtimale karşı yıkadım ve sakladım."

"Ah."

Emily'nin bana uzattığı şeye baktım.

Beyaz bir mendil.

Buinter Verdandi'nin bana ödünç verdiği idi. Tamamen unutmuşum.

"Teşekkürler, Emily."

Teşekkür etmeye değer bir şey yapan Emily'ye iltifat ettim. Bunu yaptığım da yüz ifadesi aydınlandı.

Bir zamanlar kana bulanmış olan mendil şimdi bembeyazdı. Ona bakarken ne yapacağımı düşündüm.

"Bu nezakete bir şekilde karşılık vermem gerekiyor.

İstenmeyen bir ilgiydi, ama yine de bu konuda kibar olmam gerekiyordu.

Ayrıca, yakalama hedeflerinden biri olduğu için onunla en azından bir kez daha görüşmek gerekiyordu.

"Emily, uşağa yarın bir kuyumcu getirmesini söyler misin?" "Kuyumcu mu?"

Emily birdenbire gelen ricam karşısında başını eğdi, sonra bir kez alkışladı.

"Ah! Yaklaşan festival için yeni aksesuarlar almayı mı planlıyorsunuz?"

"Festival mi?"

Şaşkınlıkla sorduğumda Emily bana hemen cevap verdi.

"Bu ülkenin doğuşunu kutlayan festival önümüzdeki hafta düzenleniyor! Veliaht Prens Hazretleri'nin dönüşü nedeniyle festivalin çok daha büyük çapta yapılacağını duydum....."

"Veliaht Prens'ten bahsetme."

Emily aniden soğuklaşan ses tonum karşısında nefesini tutarak ağzını kapattı.

Veliaht prensi düşünmekten bile bıkmıştım. Elimi sinirli bir şekilde yüzümü incelemeye başlayan Emily'ye doğru uzattım.

"Şimdi kahyaya git."

"Tamam! Hemen

döneceğim!"

Emily gitti ve odamda beni sessizlik karşıladı.

Tek parmağımla masaya vurdum ve derin düşüncelere daldım. "Yani gelecek hafta festival var, huh..... ."

Oyunda, yakalama hedeflerinin her biriyle buluşmak için belirlenen bölümlerin kilidi bir sırayla açılır.

Örneğin, veliaht prensin rotasının kilidini açmak için Rennald ve Derrick'in rotasındaki bazı bölümleri geçmem gerekti.

Bu nedenle veliaht prensle görüştüktan hemen sonra Buinter ile tanışmam biraz beklenmedik oldu.

Ama o zaten o gün ziyafette tanışacağım bir karakterdi, bu yüzden şu ana kadar aynı şekilde aktığı için hikayede pek bir şey değişmedi.

Geriye kalan tek şey son yakalama hedefi olan Eclipse, yani Buinter ile görüştüktan sonra ortaya çıkan şövalye.

Son yakalanan hedefin malikâneye getirildiği zaman festivalin gerçekleştiği zamanlardı.

"Penelope festival sırasında yine ne yaptı..... ?"

Oyunun zor modunda, sadece dükün yeni yakalama hedefini getirdiğinden haberdar oldum ve onu asla göremedim. Ölmekle çok meşguldüm.

'Festival Day Together' bölümünü Rennald ya da Derrick ile oynarken.

"Bunu tekrar düşününce kanımın kaynadığını hissediyorum."

Sonuçta festivalde kimseyle tek bir huzurlu buluşma bile gerçekleştiremedim.

Aceleyle bir çekmece açtım ve daha önce sakladığım bir kağıt parçasını çıkardım. Hızlı hızlı yazmaya başladım ve mırıldandım.

"Dük'ten önce onu yakalamalıyım."

Veliaht Prens tarafından neredeyse öldürüldükten sonra bir şeye karar verdim.

Bir rotayı mümkün olan en kısa sürede bitirmek ve artık ölmeyi deneyemeyeceğim için bu lanet yerden çıkmak.

Bunu yapmak için, en yönetilebilir yakalama hedefinin ilgisini artırmaya odaklanmam gerekiyor.

"Eclise."

Kâğıtta yazılı ismine bakarken gözlerim parladı. "Seni seçiyorum."

Son zamanlarda malikaneyi keşfetmekle meşguldüm.

Eckart malikanesinin bir kasaba büyüklüğünde olduğunu söylesem abartmış olmam.

Şövalyelerin eğitim alanı ve yatakhaneleri ile küçük bir orman, güzel bir şekilde dekore edilmiş bahçeyi ve geniş bir çim alanı geçtiğinizde görülebilir.

'Bir yerlerde bir kaçış deliği olmalı..... .'

Bunu festival gününden önce malikâne arazisinden gizli bir çıkış yolu bulmak için yapıyordum.

Yine de, burası çok büyük olduğu için kolay değildi.

Bugün yine bir kaçış deliği bulamayınca, sarkık adımlarla bahçeye geri döndüm.

Daha sonra Emily'den atıştırmalık bir şeyler ve çay istedim ve sonrasında büyük bir ağacın altında kitap okudum.

Hikayenin doruk noktasına ulaştığı zamanlardı. Arkamda küçük bir hışırtı duydum.

"Emily. Bana bir kitap ayracı uzatabilir misin?"

Emily'nin olması gereken yere doğru elimi uzatırken gözlerimi kitaptan ayırmadığım bölümü bitirmek üzereydim.

Bölümün son sayfasını bitirene kadar bile cevap gelmedi.

".....Emily?"

Kitabı kapattım ve başımı çevirdim.

"Sen..... şimdi iyi misin?"

Yanımda, içinde atıştırmalıklar olan bir tepsi tutan bir kişi duruyordu. Emily değildi, ama burada görmeyi beklemediğim biriydi.

"Uhh..... .'

[Faiz %8]

Günlerdir görmediğim Derrick'in üzerindeki ilgi gösterge çubuğunu görünce aptalca bir ses çıkardım.

Onu son gördüğümde %6'ydı. Neden yükseldiğini bilmiyordum.

Whoosh-. Serin bir esinti Derrick ve benim aramda hafif bir çiçek kokusu yayıyordu.

Önümde uçuşan saçlarım görüşümü bir anlığına engelledi ve bu sayede kendime gelebildim.

Aptalca ona baktığımı fark ettim ve ayağa kalktım. Ayağa

kalktığım da Derrick beni durdurdu.

"Hayır. Kalkmana gerek yok."

"Sorun değil. Zaten şimdi geri dönecektim." "O

zaman tatlıları istemiyor musun?"

"Ah..... ."

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı elindeki tepsiye çevirdim.

"Diğerlerinin arasından bunu getiren o olmalıydı!

"Emily sizden böyle bir şey yapmanızı mı istedi?"

"Hayır. Seninle konuşmam gereken bir şey olduğu için bunu sana getireceğimi söyledim."

"Benimle mi?"

Penelope'den ölesiye nefret eden o adam bana ne söyleyecekti?

Ama ne demek istediğini anladığımda bu merak uzun sürmedi.

"Geçen gün olanlar hakkında, değil mi?"

Dük buna izin vermesine ve hatta bana bir ödül vermesine rağmen, Derrick kesinlikle bu meselenin peşini bırakmayacaktı.

"Haa. Bunu Dük'ün önünde yapacağım şey için özür dilemeye devam etmek olarak düşünelim.

Sözcüklerimi dikkatle seçerken içimi çektim. Sonra kelimeleri bir robot gibi ruhsuzca geveledim.

"Bana özellikle yapmamamı söylediğiniz halde yaygara kopardığım için özür dilerim."

Sadece

"....."

"Telaşlanmış olmalısınız, ilk genç efendi. Babamla konuştum ve ona malikane sınırları içinde kalarak kendime bir mola vereceğimi söyledim. Eğer daha sert bir cezayı hak ettiğimi düşünüyorsanız....."

"Öyle değil."

Sözlerimi soğuk bir şekilde kesti.

"Söyleyeceğim şey bu değildi."

Yüzüne baktığımda hafifçe kaşlarını çatmıştı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 18

Bölüm 18

"Bu da ne. Değil mi?"

Başının üstünden sürekli yukarı bakarak sordum. "O zaman ne..... ."

"Neden 'ilk genç efendiye' geri döndü?" ".....Pardon?"

"Hayır, boş ver. Bunu doğru söylemedim."

Derrick ne demek istediğini anlamama fırsat vermeden konuyu değiştirdi.

"Buraya sana bunu vermek için geldim."

Bir eliyle tepsiyi tutarken diğer eliyle göğüs cebini karıştırdı.

Derrick'in bana uzattığı şey karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kadınlar için bir eşarptı ve onun büyük eline pek de yakışmıyordu.

"Bu..... ."

"Artık her gittiğin yerde böyle görünmeye devam edemezsin."

Boynuma bakarak soğuk bir şekilde mırıldandı.

Boynum hala bandajlarla sarılıydı, böylece daha çok bir hasta gibi görünüyordum.

Böyle komik görünüyor olmalıyım ama Derrick'in yüzü duygusuzdu ve en ufak bir gülümseme bile yoktu.

"Zaten hakkınızda o kadar çok kötü söylenti dolaşıyor ki. Adını bile bilmediğin bir adamın sana verdiği mendille dolaştığında başka dedikoduların çıkacağını bilmiyorsun.

"....."

"Harekete geçmeden önce daima sosyal çevrenizdeki yerinizi ve omuzlarındaki ağırlığı göz önünde bulundurun."

Mendile ve Derrick'e bir ileri bir geri bakarken çenem düştü.

Buinter'in bana verdiği mendilden bahsediyordu.

Derrick Emily'ye atmasını söyledi ama yıkandı ve odamdaki çekmecedeki güzelce saklandı.

"Bunu bana bir erkeğin verdiğini nereden biliyordun?"

İnanılmaz kavrayışı ve feraseti karşısında tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Ağzını açtığı anda beni azarlayacağını düşündüm.....

Derrick'in de böyle olacağını bilmiyordum.

Bunu nasıl kabul edebileceğimi düşündüm ve

sonra konuştum. "..... Teşekkür ederim."

Derrick'e karşı nazik olmaya karar verdim ve Penelope'den çok nefret ettiği için atkayı kabul ederken onunla ten teması kurmamak için elimden geleni yaptım.

"Ohh. Oldukça pahalı görünüyor."

Bir hediye gibi paketlenmemişti ama elime aldığımda eşarbyn dokusundan pahalı olduğunu anladım.

Hediyeye gülümsedim.

"Onu iyi kullanacağım, ilk genç efendi."

Başımı eşarptan kaldırdım ve ona teşekkür ettim.

Derrick'in gözleri bir an için dalgalandı, sonra ifadesiz yüzü aniden sertleşti.

"Onun nesi var?"

Tepkisi karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Başının üzerindeki faiz göstergesi sopasına endişeyle bakıyordum.

"I..... önemli bir şey unuttum."

Bana sırtını döndü ve hızlı adımlarla elindeki tepsiyle bahçeden çıktı.

"Neden hep böyle davranıyor..... ."

Giderken ona bakarken gözlerim büyüdü. [Faiz

%10]

Başının üzerinde beyaz renkte parlayan sayılar değişti.

"Bu oyun da neyin nesi..... ."

Derrick saniyeler içinde kayboldu ve beni arkada mırıldanırken bıraktı.

Bu evin evlatlarının çıkarlarının yükselmesine neyin sebep olduğunu anlayamadım.

"Bu ilgilerin artmasına neyin sebep olduğunu bilmediğim için oyunda ölmeye devam ettim.

Burada geçirdiğim günlerin oynadığım oyundan giderek farklılaştığını hissetmeden edemedim.

"Buldum."

Günlerce yaptığım aramalar sonucunda nihayet gizli bir çıkış yolu bulabildim.

Tüm malikaneyi çevreleyen duvar neredeyse demir bir bariyer gibiydi.

Bu nedenle, şövalyelerin eğitim alanlarının yanında, şövalyeler eğitimlerini atlarken kullanıldığını düşündüğüm bir kaçış deliği bulabildiğim için şanslıydım.

Çalıların arasına öyle iyi gizlenmişti ki, küçük bir kayaya takılıp üzerine düşmesem onu bulmamın imkânı yoktu.

"Ha, neden bu lanet oyun bana bu şeylerin ve bilgilerin hiçbirini sağlamıyor?"

Üzerimdeki tozu silkeledim, sonra takıldığım taşı tekmeledim. Daha sonra boynumdaki atkıyı yeniden ayarladım.

Bandajlardan Derrick'in bana verdiği atkıya doğru ilerledim. "Whew..... yarından önce bir tane bulduğum için şanslıyım."

Yarın festivalin başlayacağı gündü. Şu ana kadar gerçekten endişeliydim.

Elbette Dük'ten ya da Derrick'ten izin alabilseydim yarın için malikaneden kolayca ayrılabilirdim.

Bir gong-nyuh'un imparatorluğun dört bir yanından gelen insanlarla dolu sokaklarda tek başına dolaşmasına izin vermeleri mümkün değil.

Hatta gece vakti gizlice açılan köle pazarına gideceğimi söylediğimde daha da fazla.

"Bütün bunları seni kurtarmak için yapıyorum, o yüzden beklentilerimi karşılasan iyi edersin Eclipse."

Yeni bulduğum kaçış deliğine bakarak mırıldandım.

Daha sonra üzerine düşmemle harap olan çalıyı orijinal haline getirdim.

Çalıları tamir etmeyi bitirip yerimden kalktığımda oldu. "Hey, orada ne yapıyorsun?"

Ses arkadan geldi.

Şaşkınlıkla sıçradım ve arkamı döndüm.

Bir figürün başının üzerinde yazılanlara tanık olduktan sonra gözlerimden şüpheledim.

[Faiz %7]

Rennald'ı bir haftadır görmedim ama ilgisi %4 arttı.

"Bu piçlerin çıkarlarının yükselmesi için Penelope'yi hiç görmemeleri mi gerekiyor? Kendimi biraz üzgün hissettim.

Oyunu oynarken bunu bilmiyordum çünkü bölümlerin kilidini açmam gerekiyordu.

Onların çıkarlarını bu kadar kolay

yükseltebileceğinizi düşünmek. Oyunu sıfırlamak

için harcadığım zaman boşa gitti.

"Neye boş boş bakıyorsun? Sana ne yaptığını sordum." "Uhh, huh?"

Rennald'ın ısrarlı sözleri üzerine kendime geldim. Bakışlarımı ilgi gösterge çubuğundan ayırdım ve konuştum.

"Bilirsin, sadece yürüyüşe

çıkıyorum." "Sadece yürüyüş.....?"

Rennald cevabım karşısında gözlerini kıstı.

"Kaçış deliğinin bulunduğu yerde yürüyüş yapıyor olmalıydınız, ne tesadüf."

"..... ."

Yüksek sesle solumamak için kendimi zor tutuyordum. Ensemde tüylerim diken diken oldu.

'O velet nasıl fark etti? Yine iyi saklamışım!'

Çalışa tekrar göz attım. Darmadağın edilmeden önceki ve sonraki görüntüsü arasında hiçbir fark yoktu.

Hiçbir şey olmamış gibi konuyu değiştirirken kendimi sakinleştirmek için elimden geleni yaptım.

"..... Peki ya sen? Neden buradasın?"

"Bugünkü antrenmanı bitirdiğim için geri dönüyordum."

Şimdi görüyorum ki, Rennald'ın pembe saçları eşofmanlarıyla nemlenmiş.

Üzerindeki ince ve beyaz antrenman kıyafetlerinin arasından vücudunu görebiliyordum.

"Ooh. Güzel bir vücudu var.'

Güzel görünen yüzünün aksine, vücudu kaslarla doluydu ve bu da onu garip bir şekilde seksi gösteriyordu.

'Evet. Bu evde hayatta kalmak için sen de bu tür bir eğlence istiyorsun.

Onu bir kez daha taradım, sonra ilkel bir şekilde konuştum.

"O zaman sen nereye gidiyorsan oraya git. Ben de yürüyüşüme devam edeceğim."

Sonra ileriye doğru birkaç adım attım. Uzaklaşmaya devam edecektim.

"Hey, gerçekten sınırlarını bil."

Arkamda bir ses duydum.

Onu görmezden gelmek istedim ama çıkarları için arkamı dönmekten başka çarem yoktu. "Ne için?"

"4 yıl önce eğitimini aksatan o şövalye gibi duvarı aşmaya çalışırken bacağını kırdığını ve bu yüzden duvarların daha da yükseldiğini unuttun mu?"

"....."

"O şövalyelerin sizi karalamak için söyledikleri tüm sözleri yazsanız 10 kitaptan fazla eder."

Konağı çevreleyen duvarın beklediğimden daha uzun olduğunu biliyordum.

'Bunlar gerçekten oldu mu?! Ha. Bu çocuk gerçekten.....'

Eğer 4 yıl önceyse, Penelope 14 yaşındaydı. Görgü kurallarını diğerlerinden daha geç öğrenmeye başlamış olsa da o zamana kadar tüm görgü kurallarını öğrenmiş olurdu.

Rennald'ın Penelope'nin geçmişinin oyunda bahsedilmeyen aşırı bir kısmını ortaya çıkaran sözlerine sinirlenmeye başladım.

"..... Ben böyle bir şey yapmıyorum."

Söylediğim o sözler benim için bile hiç inandırıcı değildi. Rennald korkutucu bir ses tonuyla konuşurken söylediklerimi duydu.

"Sadece babamdan izin al ve konaktan gizlice ayrıl. Geçmişte yaptıklarınızı tekrarlamayın ve tekrar iftiraya uğramayın."

"Sana söyledim, öyle bir şey değil."

Benim sözlerimden sonra başka bir şey söylemedi.

Bunun yerine, oradan ayrılmadan önce bir süre daha bana şaşkınlıkla baktı.

Faiz %7'nin benden uzaklaşmasını izliyordum.

Görev! Rennald] ile [Festivalde Randevu] görevine devam etmek ister misiniz? (Ödül: Rennald'ın ilgisi +%3 ve diğerleri.)

[Kabul / Red]

Beklediğim gibi, önümde bir görev belirdi.

"Bu işi yine o veletle yapmak zorunda mıyım? Ve ödül onun faizinin sadece %3'ü mü?"

Bir dakika önce ne kadar sinir bozucu olduğunu düşünerek homurdandım.

Oyunu oynarken, görevi kabul ettiğim o %3'ü gerçekten istiyordum. Ardından, sıfırlama düğmesine sonsuz sayıda basmak zorunda kaldım.

Daha da üzücü olan, görevi hâlâ tamamlayamamış olmamdı. "Bunu yapmayacağım, asla!"

Daha fazla düşünmeme gerek kalmadan birçok kez 'reddet' tuşuna bastım.

Sadece

"Beni her gördüğünde hırlayan bir adamla festivalde nasıl başarılı bir randevu geçirebilirim?"

O %3'ün boşa gittiğini hissetmedim. Zaten yanımda '%10' ve '%7' vardı!

Ayrıca, festivalde sadece bir randevum olsun diye bu kadar çalışmıyordum.

Rennald'ın daha önce durduğu noktaya dik dik baktım ve düşündüm. 'Can sıkıcı. Nefret ediyorum ondan.

Eğer bunu gerçek Penelope'nin önünde böyle bir tonda söyleseydi.....
Penelope kesinlikle bunu yapardı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 19

Bölüm 19

"..... kesinlikle denemek istiyorum. Huff, huff."

Dün Rennald'ın önünde söyleyemediğim sözleri mırıldanarak, ipe bağladığım yatak örtüsünü odamın penceresinden aşağı attım.

Sonra tüm gücümü kullanarak kendimi pencere çerçevesinin üzerine ittim. Nefesimin kesilmesi için yapmam gereken tek şey buydu.

Festivalin ilk günüydü.

Emily dün bana hizmet etmeyi bitirene kadar sabırla bekledim, sonra hemen elimdeki tüm çarşafları aldım ve onları bir ipe bağladım.

Bu kaçmanın en klasik yoluydu. "Şimdi,

hadi yapalım şunu."

Nefesim tekrar düzene girdikten sonra pencere çerçevesinden kalktım.

Bugün için çoktan hazırlık yapmıştım. Yüzümü ve saçlarımı örten kalın bir bornoz giymiştim.

Ayrıca yanımda birkaç altın sikke ve geçen gün meydana gelen olay için Dük'ten ödül olarak aldığım bir çek vardı.

Şimdi geriye kalan, konağın ikinci katında bulunan odamdan başarıyla aşağı inmekti.

"Ha..... Neden bütün bunları yaşamak zorundayım."

Pencereden aşağı bakarak şikayet ettim ve harekete geçtim. Halata

tutundum ve hızla aşağıya kaydım.

Sadece ikinci kattaydı. Malikane arazisinde birkaç kez dolaştıktan sonra odamdan güvenli bir şekilde aşağı inmenin mümkün olduğu sonucuna vardım.

Bunun mümkün olduğuna

eminim..... . "..... Shoot."

İpe bağladığım çarşaf düşündüğümde daha kısaydı.

Odamdan aşağıya ne kadar uzandığını iyi göremediğim için daha önce kontrol edememiştim. İp oldukça uzun olduğu için sorun olmayacağını düşündüm.

Bu yükseklikten aşağı atlarsam birini uyandırabilirdim ve yanlış bir hareket yaparsam yaralanabilirdim.

"Sadece.....!"

Gözle görülen uzunluğun gerçek uzunluktan farklı olduğunu fark etmek beni panikletmişti.

Yukarı baktığımda bulunduğum yerden odamın penceresine kadar olan mesafenin oldukça uzun olduğunu gördüm. Yukarı tırmanmak için yeterli gücüm yoktu.

Yapabildiğimin en iyisi olan çarşafı zar zor tutuyordum. "Ha..... Ne yapacağım."

Kendime engel olamadığım bu durum karşısında burnumu çektim.

O zaman oldu.

"Hey. Sen, şu anda ne yapıyorsun?"

Altımdan bir ses geldi.

Aşağıya baktım ve biriyle göz göze geldim. "Ha."

Bu sözlerin ardından o kişinin sahte gülme sesi duyuldu. ".....

Rennald?"

Pembe saçları ay ışığını yansıtıyordu.

Rennald anlamsız bir şeye bakıyormuş gibi görünen gözleriyle aşağıdan bana bakıyordu.

"Wh, neden oradan çıkıyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Senin odanın altındaki oda benim odam."

"..... ."

Çenemi kapattım. Onun odasının Penelope'nin odasının altında olduğunu nereden bilebilirdim ki?

"Sen..... Ha, bu o kadar saçma ki söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyorum. Şu anda kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Ne demek kaçmak!" Sorusu

karşısında irkildim.

"Ben de tam yürüyüşe çıkacaktım."

"Yürümek için mi? Bugünlerde senin yaşındaki kızların yürüyüşe çıkarken bir duvara tırmanması moda gibi görünüyor."

"..... ."

Cevap vermek için doğru kelimeleri bulamadım, onun yerine gözümü dağlara diktim.

Ancak paniklemekten unuttuğum bir şey vardı. O da kollarımın daha fazla dayanma sınırına ulaşmış olmasıydı.

İpten aşağı kayarken tüm gücüm o anda beni terk etti. "Ack!"

Tamamen yere düşmeden hemen önce bağırarak ipin ucuna tutundum.

"Haa, ha....."

Şimdi ipin ucuna tutunmuş, ağı tek ipine tırmanan bir örümcek gibi bir o yana bir bu yana sallanıyordum.

"Hey!"

Ardından, Rennald pencere çerçevesine hızla tırmanırken bağırdı.

Pencereden atladığında yüzü biraz solgun görünüyordu.

"Bırak."

Şu anda dışarıda yerde duran Rennald kollarını açarken şöyle dedi.

"Ne?"

"Bırak ve benim durduğum yere atla. Seni yakalayacağım."

O an, "sana nasıl güveneceğim?" dememek için kendimi zor tuttum.

"Eğer istemiyorsan, o zaman buna tutunmaya devam edebilirsin."

Sonraki sözleri karşısında tereddütüm uzun sürmedi. Başka bir seçeneğim yoktu.

".....Lütfen beni kaçırmayın. Beni iyi yakalayın."

Ben emrettim. Nefret ettiği küçük kız kardeşi olmama rağmen beni bilerek ölüme terk etmez, değil mi?

Kendimi iyi olacağıma ikna etmek için bunu tekrar tekrar düşündükten sonra nihayet tutuşu bırakabildim.

"Hupp-!"

Muazzam rüzgârın yanaklarımdan geçtiğini hissettim. Tam da midemde rollercoaster'a biner gibi kelekler hissetmeye başladığımda...

Flop-.

"Yakaladım

seni."

Gözlerimi açtığımda Rennald'ın bir şeytan gibi sırttığını gördüm.

".....P, beni yere bırak."

Sadece

Yüzümün onunkine çok yakın olduğunu fark ettim ve aceleyle kollarından aşağı indim.

Üzerimdeki bornozu düzeltirken Rennald sordu. "Nereye

gitmeyi planlıyorsun?"

"Sadece bir..... için."

"Eğer yine yürüyüşe çıkıyorum dersen, hemen babamın yanına gidiyorum."

Sıramı kesen vелеde nefretle baktım. Buradaki onca insan varken neden ona yakalanmak zorundaydım ki?

"Hayır. Yine de Derrick tarafından yakalanmaktan iyidir."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 20

Bölüm 20

Festivalin tadını çıkarmak için en iyi zamanın hava karardığında olduğunu duymuştum ve bu doğru gibi görünüyordu çünkü sokaklar zaten insanlarla doluydu.

İşlek cadde süslü fenerler ve çeşitli stantlarla (yiyecek stantları, oyun stantları, oyuncak stantları vb.) dekore edilmiştir.

Bu dünyaya gelmeden önce bu tür festivallerden çok görmüştüm, bu yüzden ilgisiz bir şekilde her şeyin yanından hızlıca geçip gittim.

"Hey. Festivalin tadını çıkarmaya geldiğine emin misin?"

Rennald bunu Penelope'nin yapacağı bir şey için oldukça tuhaf bularak sordu. Yarım ağızla cevap vermeden önce ona bir kez baktım.

"Hoşuma gidiyor."

"Sana bir şey almamı bile istemiyorsun. Genelde aksesuar gördüğünde çılgına dönersin."

Kızlar için çeşitli şeyler satan stantları göstererek yorum yaptı.

'O zaman gerçekten buraya sadece seninle festivalde eğlenmek için geldiğimi mi düşündün?

Bir süre ona baktım, sonra suskun bir şekilde geri döndüm.

Dürüst olmak gerekirse, tüm festival ya da her neyse, hiçbir şey görünmüyordu.

Kafam çok karışıktı çünkü Eclise'i aramaya nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Hey, bir dakika buraya gel." "Huh, ah!"

Tam o sırada Rennald beni elimden tuttu ve bir yere sürükledi. Derrick sözsüz bir şekilde ikimizin arkasından geldi.

"Bak. Burada güzel şeyler satıyorlar."

Rennald'ın beni götürdüğü yer bazı mücevherlerin satıldığı bir tezgâhtı.

"Vay canına, hoş geldiniz! Bir göz atın sevgili müşteriler! Bugün için Doğu'dan pek çok yeni şey geldi."

Şu anda ne yaptığım konusunda kafam karışık olduğu için adama boş boş baktım. Bunu yaptığım da Rennald hayal kırıklığı içinde bana bağırdı.

"Ahh, sana bir göz atmanı söyledi! Etrafa bakın!"

Onun sözleri üzerine mücevherlere baktım. Bunlar kesinlikle sadece festival zamanında görülebilecek gibi görünen çok eşsiz görünümlü mücevherlerdi.

Ancak, bunlardan herhangi birini satın almak istemedim. Penelope'nin mücevher kutusu zaten aksesuarlarla dolup taşıyordu.

Onlara olan ilgimi çok çabuk kaybettim. Ama

sonra. "Bu iyi görünüyor."

Arkamdan bir kol uzandı. Derrick sonra bir aksesuarı aldı.

Platin ipten yapılmış bir bileklikti ve üzerinde olgunlaşmış erik renginde küçük mücevherler asılıydı.

"Tanrım! Bu tür şeylerden çok iyi anladığınızı biliyordum bayım. Size bu bileziği anlatmak için..... sadece doğudaki o madende bulunan nadir mücevherleri kullanarak tam 3 ay boyunca gece gündüz çalıştım."

Stand sahibi kelimenin tam anlamıyla tükürürken bu kelimeleri

tükürmeye başladı. Derrick'in elindeki bileziğe bakarken kendimi biraz tuhaf hissettim.

Çünkü mücevherlerin renginin saçımın rengine benzediğini hissettim. 'Hey, hayatta olmaz. Bunu bana vermesine imkan yok.

10'a baktım ve şöyle düşündüm. "O zaman bu benim için."

Rennald her an ödeme yapacakmış gibi görünüyordu, bu yüzden acele ettim ve ilgimi çeken bir şeyi aldım.

Bir zamanlar bilezik hakkında gevezelik eden stant sahibi bu kez çenesini kapattı.

".....Ciddi misin?"

Rennald elimde tuttuğum şeye bakarken yüzünde derin bir kaş çatma ifadesi oluştu. Derrick için de aynısı oldu.

"Evet. Bu maske."

Seçtiğim şey, köşede uzakta duran beyaz bir maskeydi.

Sadece gözler ve gülümseyen bir yüz şeklinde yukarı doğru kıvrılmış olan ağız kısmı oyulmuştu. Bana bir hahoe maskesini (Kore geleneksel maskesi) hatırlattı.

Düşünüyorum da, benim gibi küçük bir kızın cübbe giymeme rağmen köle pazarına girmesine izin vermeleri mümkün değildi.

Bu nedenle, alınması gereken makul ve akıllıca bir karardı.

"Bunu alacağım."

"Hey. Bir süredir sana bunu sormak istiyordum....."

Rennald, vardığım sonuca karşılık yüzünde ciddi bir ifadeyle sordu.

"Bugünlerde iyi değil misiniz? Bazen aniden başınızın dönüp dönmediğini ya da zihninizin bulanıklaşıp daha sonra kendinize geldiğinizde kendinizi farklı bir yerde bulup bulmadığınızı ya da buna benzer bir şey olup olmadığını soruyorum."

"Bana bu şeyi almak istemiyorsan söylemen yeterli."

"Hayır..... istemediğimden değil! Bu şeyi gerçekten istediğini mi söylüyorsun?" "Evet!"

Sonunda bana aynı soruyu tekrar tekrar soran Rennald'a bağırmaya başladım.

Bana inanmayarak baktı ama sonunda maskenin parasını da ödedi. Tam o sırada.

Buzzzzzz-! Uzaktan bir ses geldi.

Arkamı döndüğümde bir grup insanın kostümler içinde sokaklarda ilerlediğini gördüm.

Bam, bam! Sokağı insanlarla daha da çılgın hale getiren havai fişekler başladı. Bu geçit töreninin başlangıcıydı.

İnsanlar geçit törenini görmek için her yerden geldiler.

İtin. Acele eden insanlar tarafından sürekli

çarpılıyordum. "Sıkı tutun."

Süslü bir giysinin parçasıymış gibi görünen bir kol, ön taraftan bana doğru uzandı. Kafamı kaldırdığımda Derrick'in duygusuz bir yüz ifadesiyle bana baktığını gördüm.

"..... Teşekkür ederim."

Gerçekten de tüm bu insanlar tarafından sürüklenip gideceğimi düşündüm, bu yüzden acele ettim ve koluna tutundum.

Ama sanki yanlış yere tutunmuşum gibi geldi çünkü tutunduğum kısımda bir şey takırdadı.

Buzzzz-!

O sırada geçit töreni yapan insanlar yanımızdan geçti.

Derrick'in kolunu olabildiğince sıkı kavradım ki akıp gitmeyeyim.

Ancak... Snap-.

"Uh, uhhhh.....!"

"Penelope!"

Derrick'in panikleyen yüzü, bir şeylerin kırılma sesiyle birlikte yavaş yavaş benden uzaklaştı.

"N, hayır..... ."

Tüm bu hareketli insanlar tarafından bir yere transfer edildim ve bir süre sonra onlardan zar zor kurtulabildim.

Kendime geldiğimde ürkütücü ve karanlık bir ara sokağın köşesinde olduğumu fark ettim.

Elimde sadece Derrick'in kolundan kopan altın bir düğme ve Rennald'ın benim için aldığı bir maske vardı.

"..... Neredeyim ben?"

Etrafıma bakarken kaşlarımı çatmıştım.

O anda önümde beyaz bir kutu belirdi ve...

Bölüm [Yenilmiş Bir Ülkenin Şanssız Kölesi, Eclipse] başladı. 'Köle Pazarı'na gitmek ister misiniz?

[Evet. / Hayır]

Çenem düştü. "Bu

aniden.....?"

Bu sayede Eclipse'in rotasını başlatabildim ki bu ikisinin beni takip etmesiyle bunun gerçekleşmeyeceğini düşünüyordum.

Evet'e bastıktan hemen sonra köle pazarının girişine götürüldüm.

Gerçekten eski püskü bir binaydı, bu yüzden buranın doğru yer olduğunu tahmin bile edemezsiniz.

Girişte sıraya girmiş birkaç kişi gördüm. Her birinin maskesi vardı.

"Biliyordum. Bunu almakla akıllılık ettim."

Diğer soyluların giydiklerinin aksine hiç de süslü değildi ama yüzümü sakladığı sürece bunun bir önemi yoktu.

Maskeyi taktım ve o insanların arkasında sıraya girdim.

Saç rengim görünmesin diye bornozumu kontrol etmeyi unutmadım.

Çok geçmeden sıra bana geldi.

"Lütfen bana davetiyenizi gösterin."

İri yarı bir adam elini bana doğru uzattı.

"Bu Şey için davetiyeye ihtiyaın var mı?"

Telařlandım. İçeri girebilmek için bir davetiyeye ihtiyaınız olduėunu dűőünmemiřtim.

'Bana bunların hiçbiri hakkında bilgi vermedin, seni çılgın oyun!

Ona cevap vermeden paniklediğimde adam kaşlarını çattı.

"Davetiyeniz yok mu? Burası sadece üyeliği olan kişiler için çalışıyor, bu yüzden davetiyeniz olmadan giremezsiniz. şimdi..... ."

"W, bekle!"

'Üyelik' kelimesini söylediğinde aklıma bir fikir geldi. Elimi aceleyle tek cebime attım.

"Al."

Koca adama verdiğim Şey Derrick'in kolundaki düğmeydi. Eckart

ailesinin sembolű düėmenin üzerine açıkça kazınmıřtı.

Elimdeki düğmeyi görünce adamın gözleri büyüdü.

"Davetiyemle ilgiliyse, evde unuttum. Bu iş görür, değil mi?"

"Ben, ben bu kadar yüksek ve asıl bir insanı fark etmemiştim. W,

hoş geldiniz!"

Aceleyle içeri girmem için bir yol açtı. Gayet rahat bir şekilde içeri girdim ama içeride şaşırmıştım.

'Dük ailesi işte bu kadar güçlü, hatta belki daha da güçlü.

Tabii ki bu kandırmacanın dükün bazen işe yarar köleler almak için gelen VIP konuk olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını asla bilemezsiniz.

Tüm bu köle meselesini dűőünmek benim için acı vericiydi.

"Müzayedeye kadar size eşlik edeceğim."

İnsanları içeri almakla görevli bir garson, girişte beni karşılamaya geldi ve beni içeri aldı. Ben de arkasından küçük merdivenlerden inerek onu takip ettim.

O zamandan bu yana ne kadar zaman geçti?

Merdivenler, içinden loş bir ışık gelen bir alan görüldüğünde sona erdi.

Kısa süre sonra, daha önce gördüğüm o eski püskü binada olduğuma inanamayacağım kadar geniş ve lüks bir alana geldim.

"Bu uçsuz bucaksız yer başından beri burada mı saklıydı?

Büyük salon bir kolezyum gibi dekore edilmişti, böylece büyük koltuklardan sahneye aşağıdan bakabiliyordunuz.

"Buraya oturun. Bunu da al."

Hizmetli beni sahneyi en iyi görebileceğiniz en ön koltuğa götürdü ve bana bir kazık verdikten sonra ayrıldı. Kazık açık artırma içindi.

Yerime oturdum ve sahneye baktım.

"Bayanlar ve baylar! Açık artırma nihayet başlıyor!"

Açık artırma çok geçmeden başladı.

Zincirlenmiş köleler, müzayedecinin yüksek sesle yaptığı anonsun ardından sahneye çıktılar.

"10 altın! 10 altın, başka kimse var mı? 10 altınla satıldı!"

Köleler soylulara satılırken hepsinin yüzü asıktı.

Bazıları büyüleyici numaralar yapmaya başladıkça ve bazıları inanılmaz bir görünüme sahip oldukça, her kölenin değeri kendilerinden önce satılanlardan daha iyi hale geldi.

"100 altın! 100 altın, başka kimse var mı? Ah, 102 altın!"

Kısa süre içinde burası, birbirinin yüzünü okuyan insanlar ve atmosfer nedeniyle bir savaş alanına dönüştü.

Ve son olarak.

"Hepinizin beklediği an geldi. Bugünün son kölesi şu anda sahneye çıkıyor!"

Şu ana kadar ilgisiz bir şekilde sahneye bakan ben, sahneye çıkan son köleyle birlikte vücudumu düzelttim.

"Yenilmiş bir ülkeden gelen bir barbar! Köle Eclipse'i takdim ediyorum!" Grimsi kahverengi saçlı.

Elleri kelepçeliydi ve ağzı da kapatılmıştı, ancak gözleri izleyicilere keskin bir şekilde parlıyordu.

Eclipse'di.

"Buradaki herkes bu köle hakkındaki söylentileri duymuş olmalı, değil mi?" Müzayedeci gülümsedi ve şöyle dedi.

Eclipse hakkında hiçbir söylenti duymadım.

Ancak, diğerleri başlarını salladıklarında biliyor gibi görünüyorlardı.

"Ancak söylentiler ile kendiniz gördüğünüz zaman arasında her zaman büyük bir fark vardır! İşte bu yüzden izleyicilerimiz için özel bir etkinlik düzenledik! Bir göz atın!"

Hizmetkârlardan biri müzayedecinin el hareketiyle Eclipse'e bir şey fırlattı.

Sadece

Çocukların kılıç kullanmayı ilk kez öğrendiklerinde kullandıkları küçük tahta bir kılıçtı.

"Neyin peşindeler?"

Merakla başımı eğdim.

Bunu yaptığımda, bir köşeden kafesin açılma sesi duyuldu. "Crrrrrr-!"

Sırtlanlar sahneye atladı.

Hem de beş tanesi.

—

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirir <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 21

Bölüm 21

'Bu da ne? Onlar ne..... . Gördüğüm

manzara karşısında şok olmuştum.

Sırtlanlar, olduğu yerde kıpırdamadan duran Eclise'in etrafında dolaştı ve günlerdir aç kalmış gibi salyalarını akıttı.

Kolları ve bacakları kelepçeliydi. Büyük hareketleri kısıtlanmıştı.

Ona verilen tek şey küçük bir tahta kılıçtı.

Buna ek olarak, üzerindeki tek şey vücudunun alt kısmını örten bir giysiydi. Hiçbir koruma yoktu.

"Bu çok fazla!

Yüreğim ağzıma geldi. Sanki niyetleri Eclise'in o açlıktan ölmek üzere olan canavarlar tarafından yenmesiydi.

"Ne yapmalıyım?

Bir şey olmadan önce onu satın alacağımı haykırısam mı diye düşünmeye başladım.

"Crrr-."

Tam o sırada, en büyük sırtlan Eclise'in üzerine atladı.

Aynı anda Eclipse vücudunu tahta kılıca doğru eğip yuvarladı ve yıldırım hızıyla sırtlanın tek gözüne sapladı.

Sırtlana iyi bir tekme atarak işini bitirdi. Yelp-!

Sırtlan ağladı ve yere düştü. Artık hareketsiz olduğu için kısa sürede bilincini kaybetti.

"Crrr, growl!"

Bunun ardından kalan sırtlanlar bir anda Eclipse'in üzerine atladı.

"*Gasp*"

Kısa bir çığlık attım.

Onlarla teker teker savaşabiliyordu ama hepsiyle aynı anda başa çıkmanın çok zor olacağından emindim.

Ancak, tüm endişelerimin boşuna olduğu ortaya çıktı.

Eclipse, kısıtlı hareketleriyle sırtlanın keskin pençelerinden ve dişlerinden kaçtı ve onlarla savaştı. Sadece tahta bir kılıçla.

İki sırtlan daha saniyeler içinde yere serildi. Sadece iki tane kalmıştı.

Eclipse önündekiyle savaşmakla meşgulken bir sırtlan sırtını hedef aldı.

Eclipse dövuştüğü sırtlanın boynunu büktü ve hızla diğeriyle yüzleşmek için arkasını döndü.

Yelp-!

Sonra sırtlanı karnından bıçakladı. Hiç de keskin olmayan o tahta kılıçla.

Flop- Son sırtlan kanlar içinde yere düştü ve dövüş sona erdi.

"Ha, haa..... ."

Omuzları çökmüş olan Eclipse'in ellerinden kan damlıyordu. Sessizlik alanı doldurdu.

Sonra insanlar teker teker alkışlamaya başladı. "Teşekkür ederim!"

Müzayedeci gösterinin bittiğini duyurdu.

"Urgh!"

Eclipse kanı gördükten sonra hiperaktifleşti ve dövüş sona ermesine rağmen kılıcını sallamaya devam etti.

Kendisini zapt etmek için yaklaşan insanlara kılıcını tehlikeli bir şekilde savurdu, ancak onlara vuramadan baygın düşerken irkildi.

Sonra da sürüklenerek sahneden indirildi.

Ona bir şey bağlamışlar gibi görünüyordu, muhtemelen kölelerin harekete geçmesini önlemek için.

"Haha, o oldukça enerjik biri..... Onu normal bir şekilde kontrol etmek zor."

Müzayedeci güldü ve şaşkın seyircileri sakinleştirdi.

"Şimdi o zaman! Sakin sakin gidip 50 bin altınla başlayalım mı?"

(50,000)

Eclise için açık artırma resmen başladı. Onun için başlangıç bütçesi zaten farklı bir ölçekteydi.

Açık artırmaya odaklanırken gerildim. "60

bin!"

"90 bin!"

"100 bin! 100 bin görüyorum!"

Eclise'in fiyatı hızla arttı. Bu hızla, fiyatın kolayca 10 milyona ulaşmasını bekliyordum.

"200 bin! Ah, orada 400 bin görüyorum!"

Neyse ki Eclise almak isteyenlerin sayısı zaman geçtikçe azalmaya başladı.

Yenilmiş bir ülkeden gelen bir köleyi 500 binden fazla altınla satın almak isteyen çok fazla insan yoktu. Özellikle de gece partneri olarak kullanılamayacak kadar vahşiyse. (NOT: Ne anlama geldiğini bilmiyorsanız lütfen bu kelimeyi araştırmayın).

Tabii bunu yapabilecek kadar çılgın insanlar yoksa.

"500 bin! 600 bin! 600 bin görüyorum!" Bu kadar

altınla küçük bir ev alınabilir. Şimdi hâlâ bahis

oynayan sadece iki kişi vardı.

Maskeleri yüzünden yüzlerini göremiyordum ama birinin boynunda kırışıklıklar olan yaşlı bir kadın, diğerinin ise şişman bir adam olduğunu anlayabiliyordum.

Yarı kapalı gözleri açgözlülükle parlıyordu. Bundan Eclise'i neden istediklerini anlayabiliyordum.

"900 bin!"

Yaşlı kadınlar değerli fiyata 300 bin altın daha ekleyerek fiyatı 900 bin altına çıkardılar.

"10 milyon! Şimdi 10 milyon oldu!"

Ancak şişman adam geri adım atmadı. Bakışlarını yaşlı kadına çevirdiğinde müzayedecinin çenesi düştü.

Kadın pes etmiş gibi görünüyordu çünkü öfkeyle elindeki kazığı yere fırlattı.

"10 milyon! Başka kimse var mı? 5! 4!"

Geri sayım başladı.

Dikkatle etrafıma bakındım. Şişman adama meydan okuyacak gibi görünen başka biri olup olmadığını kontrol etmek içindi.

"3! 2.....!"

Bundan daha yüksek bahis oynayacak kimsenin olmayacağını anladığımda nihayet kazığımı havaya kaldırdım.

"100 milyon."

(100,000,000.)

Ölüm
sessizliği.

Sadece

Eğer insanların bana bakmak için döndüklerinde çıkardıkları bir ses varsa, eminim ki bu gerçekten gürültülü olacaktı.

"1.....!"

Müzayedecinin çenesi yine düştü. Duyduklarına inanamıyormuş gibi birkaç kez takıldı, sonra sevinçle bağırdı.

"100 milyon! 100 milyon dedi! Başka kimse yok mu!"

Başka biri olmasına imkan yoktu. Olsaydı bile fark etmezdi.

Çünkü en başından beri, en son bağıranın on katı kadar bağırmaya karar vermiştim.

Hayatım buna bağılıydı. 100 milyon değil de 10 milyar olsa bile,

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirir <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 22

Bölüm 22

Adını söylediğimde gözlerim onunkilerle buluştu. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

Acı geçtikten hemen sonra beni öldürmeye çalışacağını anlayabiliyordum.

Böyle davranmaya devam edecekse onu malikaneye getiremezdim.

Alt dudağımı ısırdım, derin düşüncelere daldım, sonra boştaki elimle maskeyi yüzümden çıkardım.

"Bana bak, Eclise."

Eclise'i sakinleştirmek için bundan başka bir yol düşünemiyordum. Sadece gerçeklerle yüzleşmesini umabilirdim.

"Seni 100 milyon altınla satın alan sahibinin yüzüne bak."

Başından beri bir maskeyle örtülü olan yüzüm ortaya çıktı. Gri gözleri anında genişledi.

Muhtemelen Penelope'nin nefes kesen güzelliği ve çekici yüzü böyle bir yere yakışmıyordu.

Doğrudan gözlerine bakmaya devam ederken hiç tereddüt etmedim.

"Seni bu fiyata satın almamın nedeni yakacak paramın olması değil. Ne kadar deli olurlarsa olsunlar hiçbir soylu, yenilmiş bir ülkeden gelen sıradan bir köle için 100 milyon altın harcamaz, biliyorsun değil mi?"

Açık artırma sırasında kimsenin 10 milyon altının üzerinde para harcayarak bir köle satın almadığı düşünülürse, bu doğrudur.

Ülkenin başkentindeki bir banliyöde 100 milyon altınla bir kale inşa edebilirsiniz.

"Diyelim ki isyankâr davranarak ve rol yaparak kaçtınız. Ama bundan sonra ne yapabilirsin? Artık geri dönecek bir ülke bile yok."

Eclise sanki içindeki bir sinire dokunmuşum gibi dişlerini sıktı.

Tutuşumdan kurtulmak için mücadele etti, ama bu sadece kollarıma daha fazla güç uygulamamı ve onu tekrar yukarı kaldırmamı sağladı.

Ona baktım.

"Haddini bilmeyen o aptal insanlardan gerçekten nefret ediyorum. Sende bir olasılık gördüm ve bu bedeli isteyerek ödedim. Seninle aramda olan tek şey bu."

Ona sadece aşırı miktarda altın harcamadım. Onu elde etmek için neler çektiğimi bilmiyor.

"Bu nedenle, senin için harcadığım 100 milyon altının boşa gitmemesi için bana ne kadar değerli olduğunu kanıtlaman gerekecek."

"....."

"Eğer yapmazsan, seni acımasızca buraya geri gönderirim.

Anladın mı?" Gözlerim tehlikeli bir şekilde parlayarak

sordum.

Dürüst olmak gerekirse, ben bile bu kadar ileri gidebileceğimi beklemiyordum.

Bu çılgın oyunda hayatta kalmak için bu kadar çaresiz olduğumu bilmiyordum.

Sakinleşmesini istiyorsam, ona gerçeği soğukkanlılıkla kabul ettirmekten başka yol yoktu. Artık ülkesinde bir soyul değil, sadece satılacak bir köle

olduğunu.

Eclise'in gözleri dalgalandı.

Onu sadece zevk için almadığımı anlamış gibi görünüyordu.

"Anladıysan başını sallla. Eve dönmek için acele etmeliyim."

Başını benim fark edebileceğim kadar hafifçe sallayana kadar bir süre bu şekilde kaldık. Neyse ki ilgi gösterge çubuğunda herhangi bir değişiklik olmadı. Bu benim için fazlasıyla yeterliydi.

"M, bayan! Bir yeriniz incindi mi?!"

Yüzümdeki maskeyle tekrar ayağa kalktığımda müzayedeci tereddütle bana doğru yürüdü.

Elinde bir kırbaç tutarken dehşete düşmüş

görünüyordu. "Hey."

"Y, evet! D, söylemek istediğin bir şey var mı....."

Ayağa kalkmak için sendeleyen Eclise'e başımla işaret ettim.

"Kelepçeleri çözün."

"Ne?"

"Kelepçeleri çıkar."

"B, ama bayan! Bu köle.....!"

"Boynundaki gerdanlık ve kelepçeler dışında onu kısıtlayan her şeyden kurtulun. Onu eve kendim götüreceğim."

Başka çaresi kalmayan köle taciri, işçilerden birine gözleriyle işaret verdi.

Eclise kısa süre sonra elleri dışında özgür kaldı.

İşçiler ve köle taciri hemen geri çekildi ama Eclise hiçbir şey yapmadan öylece durdu.

"Ve sen."

Eclise'i en istekli şekilde kırbaçlayan bir işçiyi işaret ettim.

"Ben mi?"

"Soyun."

"H, huhhh?!"

"İç çamaşırların hariç şu anda giydiğin her şeyi çıkar ve hepsini ona ver."

Onlara içinde altın paralar olan bir para çantası

fırlattım. Cling-

"Çabuk yap."

Bir zamanlar yarı çıplak olan köle kısa süre içinde dışarıda dolaşabilecek bir hale geldi.

Eski püskü binadan çıktığımda neredeyse gece yarısının sonuydu. Bütün

geceyi korumalarım ile geçirdiğim için çok yorgundum. "Hahh....."

Gökyüzüne bakarken dudaklarımdan derin bir iç çekiş kaçtı.

Buraya gelmek için çok şey yaşadım ama nasıl geri döneceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Sadece, şimdilik beni takip et."

Arkamda duran Eclise'e göz ucuyla bakarak söyledim.

O da bir şey söylemedi. Bir kölenin yapması gereken küstahça bir şeydi, ama hareketlerini düzeltecek enerjim yoktu, bu yüzden olmasına izin verdim.

Eclise'i yönlendirdim ve o salaş binanın yanındaki en yakın ara sokağa girdim.

En büyük caddelere doğru gidecektim. Böylece yoldan geçen birinden yol tarifi isteyebilirdim.

Dolambaçlı sokağın köşesini döndüğümdeydi. "İşte orada! Bak, dışarı çıktılar!"

Bizden biraz uzakta duran bir grup insan koşarak yanımıza geldi. Ara sokaktaki küçük yolu kapattılar.

"Şey, merhaba."

Tanımadığım bir adam kalabalığın arasından bana doğru yürüdü. Kısa boylu ama şişmandı.

"Kim?"

Korumalarımı yukarı kaldırdım ve sorguladım. Bunu yaptığımda adam inanmaz bir şekilde sırttı ve sahte bir kahkaha attı.

"Kim olduğumu bilmiyor musun? Ha."

"Senin kim olduğunu nasıl bilebilirim ki?"

"Ben herkesin umut dediği kişiyim, Clurie.....!" "M, efendim!"

Hizmetçi dışarı fırladı ve kimliğini tükürmek üzere olan şişman adamın önünü kesti.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 23

Bölüm 23

"Ben,

bayan!"

Eclise ile birlikte Eckart malikanesine vardığımda sabah olmuştu bile.

Kâhya ve Emily beni görür görmez koşarak yanıma geldiler. "Leydi

Penelope. Sadece nerede.....!"

"Gecenin bir yarısı nereye gittin!"

Emily bağırdı ve uşak sözlerine devam edemeyince sordu. Tepkilerinden

Eclise'i gizlice içeri almanın imkânsız olduğunu anladım. ".....Babam da

biliyor mu?"

"Tabii ya! Her şey karmakarışık! Genç efendilerin ikisi de sizi bulmak için şövalyelerle birlikte dışarı çıkarken, gecenin bir yarısı bir köle taciri geldi!"

Emily'nin sözleri karşısında alnımı tokatladım.

Kimliğimden şüphelenen o köle taciri piç, güneş doğar doğmaz parasını almaya geldi. Ben daha doğmadan.

Ve Derrick ve Rennald'ın gidip tüm bunları yapacağını düşünmek...

'Kahretsin..... o ikisini yanımda getirmemeliydim.

Emily beni kapıdan içeri iterken tek bir saniyesini bile boşa harcamadı.

"Çabuk içeri girin, bayan. Acele edin!"

"Hanımefendi. Kim o?"

Uşak, beni konağa kadar takip eden Eclipse'in önünü kesti.

"Şu andan itibaren benim kişisel korumam olacak. Ona bir oda gösterin ve orada dinlenebilmesi için odayı hazırlayın."

"L, bayan! Bu.....!"

Butler çılgına döndü ve Eclipse'i tepeden tırnağa taradı.

"Bunu yapamazsınız hanımefendi! Kimliğini bilmediğimiz birinin erkeklerin arasına girmesine nasıl izin verebiliriz.....!"

"Uşak. O günden bu yana sadece birkaç gün geçti ama görünüşe göre sözlerimi yine şaka olarak algılamaya başlamışsın."

Çok yorgundum, bu nedenle çok hassastım.

Kendimi hemen yatağa atmak istedim ama öncesinde halletmem gereken yığınla iş vardı. Buradaki hizmetlilerle tartışacak zamanım yoktu.

"Eclipse'in rahat etmesi için onu iyi hazırlamanızı rica ediyorum."

".....Anlaşıldı leydim."

Kâhya başka seçeneği olmadığı için eğildi.

"Senden rica ediyorum "dan sonrası tehditti. Ama neyse ki onu tehdit etmek zorunda kalmadan bitti.

Girişe adım attığımda oldu. "Hey!

Sen.....!"

Bir ileri bir geri volta atan Rennald beni ilk fark eden oldu.

Oturmakta olan dük, Rennald'ın bağırması üzerine aniden sandalyesinden kalktı.

"Penelope!"

".....Baba."

Dük'ün keskin bakışları karşısında istemeyerek de olsa birkaç adım geri attım.

Dük, Rennald'ın yaptığı gibi bana bağıracakmış gibi göründü ama kendini tuttu. Onun yerine,

"..... Hemen ofisime gelin."

Dükün gidişini izlerken dudaklarımdan kocaman bir iç çekiş

kaçtı. 'Hahhh. Bu sefer affedilmek için nasıl yalvarmalıyım.

Tüm bunlar, sadece Eclise'i alabilmek içindi.

Kızgınlıkla Eclise'in yüzüne döndüm, ama başının üstünde ne olduğunu okuduğum anda bu kızgınlık içimde eridi.

[Faiz %18]

Kendimi tutmak zorundaydım. Yanımdaki tek umut oydu.

Bu arada Rennald, nefretle mırıldanırken arkamda duran Eclise'i fark etti.

"Bu dilencinin burada ne işi var?"

"Kahyayı takip et, Eclise."

Bunun bir yaygaraya dönüşmesinden korkarak acele ettim ve

emrettim. "Kahyayı takip et, ayağım! Burası Eckart malikanesi!"

Rennald sanki şu anda söyleyecek çok şeyi varmış gibi bir yüz ifadesi takındı.

Ama devam etmedi, muhtemelen hemen Dük'ün ofisine gitmem gerektiğini bildiğı için.

Aynı şey Eclise için de geçerliydi. Ağzını açtı, bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama söylemedi.

"Acele et. Uslu bir çocuk ol."

Bir şey söylemek istediğini duymazdan geldim. şu anda bunun için zamanım yoktu.

Elimde tuttuğum maskeyi Emily'ye uzattım, ardından biraz önce ayrılan dükün peşinden gittim.

Ofise adımımı atar atmaz soğuk ve keskin bir ses kulaklarımı tırmaladı.

"Penelope Eckart."

"Evet, baba."

Kibarca önünde durdum. Dük oturuyordu, sırtı masaya dönüktü.

"Her şeyi en başından sonuna kadar anlatmaya başlayın." Dük'ün

ağır ses tonu buz gibi soğuktu.

Buradan yüzünü göremiyordum, bu yüzden bunu başarıyla yapıp yapamayacağıma dair güvenim azaldı.

İki kardeşin çıkarlarını etkilemediğı sürece şöhretimin düşmesi umurumda değildi.

Bir süre düşündükten sonra şimdiye kadar kullandığım yöntemi denemeye karar verdim.

".....Sana haber vermeden dışarı çıktığım için özür dilerim baba."

"Bugünlerde senden en çok duyduğum sözler bunlar."

Birinci ve ikinci seferde işe yaradı ama üçüncüsünde yaramadı.

Söyleyecek söz bulamıyordum.

"Hep böyle özür diliyordun ama geriye dönüp bakmamışsın gibi görünüyor. Ne düşünüyorsun?"

"Bu..... ."

Alt dudağımı ısırdım ve dükün Penelope'den her zaman istediği sözleri söyledim.

"Yemin ederim bu aileye utanç getirecek hiçbir şey yapmadım, baba."

"Bütün gece uyumadım, sırf bu tür sözler duymak için seni bekledim!"

Sadece

Dük, ben sözlerimi bitirir bitirmez yumruğunu masaya vurdu.

"Hic..... ."

Şaşkınlıkla nefes nefese kaldım.

Penelope'ye karşı her zaman kayıtsızdı, bu yüzden Dük'ün böyle sinirlendiğini ilk kez görüyordum. Bu beklenmedik tepki karşısında korktum.

"Ne yapmam gerekiyor!"

Zihnim karardı.

Bu sefer sadece özür dilemenin işe yaramayacağını zaten tahmin ediyordum.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 24

Bölüm 24

"Derrick."

Derrick'in beni daha fazla azarlamasını engelleyen Dük oldu.

"Ne yapıyorsun, ben onunla konuşurken kapıyı çalmadan içeri dalıp kabalık mı ediyorsun?"

Derrick'in gözleri bir anlığına dalgalandı. Omuzlarımı bıraktı ve bir adım geri çekildi. Sonra dükün önünde eğildi.

".....Özür dilerim, baba."

Omuzlarım biraz ağrıyordu. Derrick'i izlerken elimle tek omzumu ovuşturdum.

"Ne oluyor, neden gitmiyor?"

Derrick masanın yanında durdu ve sanki yapılması gereken en bariz şeymiş gibi bana baktı.

Dük için de aynısı geçerliydi. İkisi de beni dinlemeye istekli görünüyordu.

"Vay canına..... şimdi uğraşmam gereken biri daha var..... .

Zihinsel olarak iç çektim.

".....Hm. Pekâlâ. Ne yapmaya çalıştığınızı

anladım." Dük boğazını bir kez temizledikten

sonra şöyle dedi.

Önceden düşündüğüm bahanenin ona yeterince makul görünmesi büyük bir şanstı.

Ama sorgulaması burada bitmedi.

"Ama eğer durum böyleyse, onu satın aldıktan sonra serbest bırakabilirdiniz. Onu neden buraya getirdiniz?"

"Eclise dövüş sanatlarında çok yetenekli, baba. Onu bu kadar yüksek bir fiyata satın almamın bir nedeni de bu."

Söylemek için hazırladığım tüm mazeret sözcüklerini tükürmeye başladım.

"Eclise'i eğitimdeki bir şövalye olarak kabul etmenizi diliyorum. Oldukça faydalı görünüyordu."

"Ailemizin şövalyesi olarak mı?"

"Evet. Onu burada gösteriş yapamayacağı bir hizmetçi yapmaktansa..... resmi olarak eğitmenin daha faydalı olacağına inanıyorum."

"Bunu daha fazla duymaya

dayanamıyorum." Derrick sözümü kesti.

"Bu konakta bir hizmetkâr olarak çalışabildiği için minnettar olan çok sayıda insan var."

"....."

"Ama şu anda, halktan biri bile değil, bir köle olan birini eğitmemizi öneriyorsunuz. Ayrıca, eğer eğitilmişse onu ne için kullanacaksınız?"

Dük de Derrick'le aynı fikirdeymiş gibi

görünüyordu. "Ah, yoluma çıkmayı bırak ve git

artık.

Hissettiğim yorgunluğu bastırdım ve cevap verdim.

"Onu kişisel korumam olarak kullanacağım." ".....

Kişisel koruman mı?"

"Beni koruyacak tek bir korumam bile olmadan sonsuza dek ortalıkta dolaşamam." Dük'ün gözleri biraz büyüdü.

"Sizi koruyan kimse yok derken ne demek istiyorsunuz? Eckart topraklarında çalışan 20 binden fazla şövalye var."

"Evet, ama şövalyeler arasında kötü bir şöhretim olduğunu da biliyorum, baba."

"....."

"Bu yüzden mi hiçbirini korumam yapmadın?" İkisi de çenelerini kapattı.

Her soylu hanımefendinin yanında en az 5-6 koruma vardı.

Asil bir hanımefendinin koruma sayısı, ailesinin asil rütbesine bağlı olarak artıyordu.

Emily'ye bunu sorduğumda, Penelope'nin tek bir koruması bile olmadığını söyledi.

Eğer bir yere gitmesi gerekirse, yapacak hiçbir şeyi olmayan bir şövalye onunla gelirdi, ama hepsi bu kadardı.

"İnsanlar onun hakkında ne kadar kötü düşünüyordu?"

Her ikisi de suskunlaştığında sadece tahmin ediyordum. Bu benim de bir an için susmama neden oldu.

".....Güvenliğimi, beni korumak istemeyen bu insanlara emanet etmek istemiyorum."

"....."

"Bugün başıma gelenlerin buradan ayrıldıktan sonra bir daha gelmeyeceğinin garantisi yok."

"Gidiyor musun?!"

İkisi de neredeyse aynı anda bağırdı. "Ne demek istiyorsun? Ayrılmaktan bahsediyorum." Dük acil bir sesle sordu.

"Söylediğim gibi. Ben artık bir yetişkinim."

Tepkileri karşısında gözlerim tekrar açıldı, sonra omuz silktim.

"Lütfen güvenliğim için korumamı kendim seçmeme izin verin. Sana yalvarıyorum, baba, kardeşim."

Başımı salladım. İkisi de reddetmek için bir şey söylemedi. "Reddetmekten çok edemediler."

Bugün olanlar tamamen benim hatam değildi.

Efendisinin peşinden tek başına bir yere gidecek kadar endişeli tek bir şövalyenin bile olmaması büyük bir sorundu.

Özellikle de bu efendi ülkeyi etkileyebilecek güçlü bir dük ailesinin üyesiye.

Dürüst olmak gerekirse, bunu beni koruması için bir şövalye bulmak amacıyla yapmıyordum. Sadece Eclise'in konakta kalması için bir bahaneye ihtiyacım vardı.

"First....."

Neyse ki planım işe yaradı.

"Pekâlâ. Bugün yorucu bir gece geçirmiş olmalısın. Şimdi yukarı çık ve biraz dinlen. Biraz uyuduktan sonra bir doktora gelip seni kontrol etmesini söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim, baba."

Bir yerim incinmediği için doktorun beni kontrol etmesine ihtiyacım yoktu ama daha fazla tartışmadım. Sonra bir kez eğildim ve kapıya doğru yürüdüm.

"Ve Derrick, sen kal."

Ben tam ofisten çıkarken Dük ekledi.

Arkamdan baktığımda Derrick'in kapının yanında sanki beni takip ediyormuş gibi durduğunu gördüm.

"Ahh, bu adamın nesi var böyle!

Ofisin kapısını aceleyle kapattım.

Başka ne için beni azarlamak istiyordu ki beni takip etmek istesin? "Hah.....

."

Kapattığım kapı geri açılmadı. Sonunda rahat bir nefes alabildim.

Ama sonra önümde beyaz bir kutu belirdi.

[Derrick] ile [Festivalde Randevu] görevi başarısız

oldu! Sadece

Tekrar dener misin?

(Ödül : Derrick'in faizi +%3 ve diğerleri.)

[Kabul / Red]

"Ne? Hayır, asla!"

Festivalin sona ermesine daha günler vardı.

Ancak, 'Reddet' seçeneğine tıkladım        onunla tekrar festivali izlemeye gitmemin hiçbir yolu yoktu.

Kaybolan beyaz kutuya bakmaya devam ettim, kendimi haksızlığa u ramı  hissediyordum.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <b l     bildir>, böylece m       olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 25

Bölüm 25

Tabii ki gerçekte olan bu değildi.

Zayıf bir soylu hanımın tek bir muhafız olmadan bir ara sokağa girmesi en kötü şeylerden biri olabilir.

"Anladınız mı? Eclise'i korumam olarak kullanmamın nedenini." "..... ."

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim kardeşim."

Bunu söyledikten sonra, olduğu yerde kaskatı kesilmiş olan Rennald'ın yanından geçerek merdivenlere doğru yürüdüm.

Arkamdan geldiklerinde Eclise duygusuzdu ve Emily yere bakıyordu.

Nefret için kullanılabilecek bir diğer terim de bakmak olabilir.

Burada çalışan ve Penelope her an tehlikede olabilecekken onu sadece uzaktan izleyen insanlar... Bunu yapmamın imkanı yoktu...

Onları iyi bir ışık altında düşünebilmemin hiçbir yolu yoktu.

"Kendimi ve bu dünyaya gelmeden önce yaşadıklarımı düşündüğümde de yapamadım.

Merdivenlerden yukarı çıkıyordum.

[Rennald] ile [Festivalde Randevu] görevi

başarısız! Tekrar deneyelim mi?

[Kabul / Red]

Hemen 'Reddet'e tıkladım.

Eclise, ben odama gidene kadar koridorda bir köpek yavrusu gibi beni takip etti.

Odamda beni takip etmeye çalışınca Emily çıldırdı, ben de ağzımı açtım.

"Beni nereye kadar takip etmeyi planlıyorsun?"

Eclise'in içeri girmesi benim tarafımdan

engellendi. "Ama..... ."

Başını öne eğdi ve fazla zorlanmadan konuştu. "Bana

değerimi kanıtlamamı söylediniz."

Şimdiye kadar bu kadar iyi davranmasının nedeni beni biraz şaşırtmıştı.

"Köle pazarına geri dönme fikrinden gerçekten nefret ediyor gibi

görünüyor. Sonra taktığı gerdanlıktaki sarı bilyeyi fark ettim.

"Yüzük.

İşte o zaman onu bastırmak için kullanabileceğim bir aracım olduğunu hatırladım.

Faiz %18'i gördüğümde hissettiğim heyecan, kafam soğudukça kayboldu.

Aklımda hala tazeydi. Kelepçeleri tek seferde kırdıktan sonra insanları öldürdüğü görüntüsü.

Kibar ve terbiyeli şövalye, normal modda ortaya çıkan, efendisinin bir canı gibi olduğunu bildiği halde Penelope'ye sonuna kadar sadık kalan şövalye.

Ancak, henüz eğitilmemiş olan Eclise beklediğimden daha da tehlikeliydi.

Belki de Penelope'ye olan sadakatinin ardında gerdanlık vardır diye düşünmeye başladım.

'Masum görünen yüzüne aldanamam. O sadece tahta bir kılıçla tüm o sırtlanları döven bir adam.'

Kendime aldanmamam gerektiğini hatırlattıktan sonra

ağzımı açtım. "Buna gece partnerim olman dahil değil." "O

zaman..... ."

"Konuşmayı duydun, değil mi? Seni buraya korumam olarak kullanmak için getirdiğimi."

"Evet."

Eclise başını salladı.

"Buradaki tüm insanların sizi bu konağa kabul etmesini sağlamak sizin ilk göreviniz."

"Mi.....ssion?"

"Evet. İşe yaramaz birini malikaneye almak için insanlarla sonsuza kadar tartışamam, biliyorsun değil mi?"

Soğuk bir tonda söyledim ve bunu söylediğimde kulağa çok gönülsüzce geldiğini fark ettim. Bu nedenle ekledim...

"Beni hayal kırıklığına uğratmayacağına inanıyorum. Değil mi?"

Eclise sorum üzerine yavaşça başını salladı.

Gri gözlerinin parladığını gördüğümü sandım.

[Faiz %20]

(NOT:)

İlgi yüzdesi tam o anda değişti.

Şu anda ilgi oranı %30'a yaklaşmıştı ki bu oran normal modda tüm erkek başrollerin ilgi alanlarının başladığı yerdir.

'Ha..... Ne zaman %30'a çıkarabileceğim ve ne zaman sonunu görmek için daha fazla çıkarabileceğim..... .

Daha önümde uzun bir yol olduğunu düşündükçe her şeyden yorulduğumu hissediyordum. "Emily, Eclise'e uşağın onun için hazırladığı odaya kadar eşlik et." "Peki, hanımefendi."

Tam o

sırada.

"Efendim."

Kuru bir ses tonu kulaklarımı delip geçti.

"Sizin tarafınızdan iltifat edilmek için elimden geleni yapacağım."

Sonra bir elimi kaldırdım ve şu anda kirli olan saçlarını okşadım.

Eclise sanki bunu bekliyormuş gibi başını elime sürttü. Ama bu yine de onun için hissettiğim korkuları tamamen ortadan kaldırmadı. Yine de, buradan kurtulma umudu.

"Beni oradan çıkaran usta olduğu için gerçekten çok mutluyum, usta."

Beni bir sonraki hamlemi yapmaya kararlı ve istekli hale getirdi.

Odamdan çıkmadım, mazeretim Eclise'i bu konağa getirdikten sonra kendi kendime mola verecek olmamdı.

Derrick ve dük, o gün yaptığım yanlış açıklamayı duyduktan sonra Eclise'i bu konaktan kovmadılar.

Ayrıca odada kalmam, günlerce yüzümü göstermemem konusunda da hiçbir şey yapmadılar.

Ama Emily'den duyduğuma göre Dük, soylu aileler arasında tam adında 'Clurie' geçen herkesi arıyormuş, bu da tüylerimi diken diken etti.

Sadece bu da değil, şövalyeler için eğitim süresinin ve zorluğunun aniden arttığını da duydum.

"O domuzu bulmasına imkan yok....."

Yapsa bile çok sorun olmazdı ama garip hissettim çünkü her şey oldukça garip akıyor gibiydi.

"Ah, her neyse!"

Elimdeki kitabı fırlattım, sonra da yatağa uzandım.

Öğle vakti ılık güneş ışığı pencereden içeri girip odayı aydınlattı.

Neyse ki, Eclise'i kurtardığım bir bölümü temizledikten sonra zavallı bana rahatlamak için kısa bir huzurlu zaman verildi.

Bütün gün uyusam, yemek yesem ve kitap okusam bile kimse beni rahatsız etmedi.

"Mola her zaman en iyisidir.

Derrick'ten mümkünse bir son görebilene kadar bana mola vermesini istedim.

Kıyafetlerimi yıkıyorlar, odamı temizliyorlar, zamanı geldiğinde bana yemek veriyorlar. Bu bir rüya gibi!

Tak tak-.

"Whew, bayan! Hâlâ yatağınızda mı yatıyorsunuz? Artık kalkmalısınız. Öğle yemeği vakti geldi."

"Öğle yemeğinde ne var?"

Yatağıma uzandım ve elinde bir tepsiyle odama gelen Emily'ye

baktım. "Balkabağı salatası ve kızarmış tavuk budu."

"Hepsi bu mu?"

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışmadım.

"Aşçıya baharatlı bir şeyler yemek istediğinizi söyledim, o da bu sosu özel olarak icat ettiğini söyledi."

"Gerçekten mi?"

Heyecanla yerimden kalktım.

Günlerdir Emily'nin önünde 'baharatlı tavuk budu' kelimesini tekrarlıyordum ve bu kelimeler sonunda aşçının kulaklarına ulaşmış gibi görünüyordu.

"Tanrım. Yemek zevkinin değiştiğini hissediyorum. Daha önce güçlü aromalı yiyeceklere bakmazdın bile....."

Emily tabakları masaya koyarken şaşkınlıkla başını eğdi.

Penelope'den nefret etmesine ve onu küçümsemesine rağmen yıllarca Penelope'nin hizmetçisi olarak çalıştı.

Hizmet ettiği kişinin bazı yönlerden değişmiş olmasını tuhaf buluyor gibiydi.

"İnsanların yemek zevklerinin büyüdükçe değiştiğini söylerler."

"Doğru."

Emily başıyla onayladı. Sonra bana söylediği gibi konuyu

kapattı. "Devam edin, bayan."

Artık yemeklerle oyun oynamayan Emily, tabaktaki eti kemikten ayırmaya başladı.

Bu sayede bunu benim yapmama gerek kalmadı.

"Nasıl olmuş? Yutmadan önce yemeği iyice

çiğneyin."

Eti kemikten ayırırken bile Emily zaman zaman beni kontrol etmeyi ihmal etmedi.

Tüm kalbiyle hizmet ederken onun daha önceki hizmetçi olup olmadığını merak etmeye başladım.

Ama yine de gardımı düşürmedim.

Rüyasında bile yemek yerken ona göz kulak olduğumu tahmin edemez.

'Her neyse, bu daha tatlı olmalı..... o zamanlar yediğim baharatlı sosun tadı değil."

Bu yemekte bir sorun olmadığından emin olduktan sonra yemek yerken tamamen rahatlayabildim.

İstediğim şey bazen arkadaşlarımla yediğim baharatlı tavuktu. Aşının

baharatlı tavuğu aslında sadece kızarmış baharatlı tavuktu.

"Artık Emily'nin önünde "tatlı-tuzlu" demeye başlamalıyım.

İstediğim lezzette değildi ama yine de uzun zamandır yemediğim baharatı sevdiğim için yedim.

"Şimdi doydum."

Emily hemen tabağı alıp tatlıyı bıraktığında çatalı bıraktım.

"Festival sona ermek üzere hanımefendi."

Emily kavun şerbetini yiyen bana dedi ki. "Öyle mi?"

"Evet! Festival günlerinde hep dışarı çıkar ve her seferinde yeni ve eşsiz mücevherler getirirdin. Bu sefer gözünüze çarpan bir şey olmadı mı?"

"Bilmiyorum."

O sırada belli bir şeye o kadar odaklanmıştım ki festivalde neler olduğunu bile göremedim.

Şimdi düşündüm de, Rennald'ın da buna benzer bir şey söylediğini

hatırlıyorum. Konu mücevherler olunca Penelope gerçekten delirmiş gibi görünüyordu.

"Birçok mağaza için ne kadar çalışkan bir müşteriydi.

Onun mağaza mağaza dolaşıp mücevherler aldığını hayal etmek bile beni yoruyordu.

"Ah, doğru! Kâhya, kuyumcudan kâhya aracılığıyla sipariş ettiğiniz şeyin geldiğini söyledi."

"Emirler mi? Ne..... ."

hıçkırır hıçkırır hıçkırır hıçkırır hıçkırır hıçkırır hıçkırır hıçkırır hıçkırır
hıçkırır hıçkırır hıçkırır...

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirir < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 26

Bölüm 26

Emily o gittikten kısa bir süre sonra elinde bir kutuyla geri döndü. Güzel kadife renkli kutu lüks görünüyordu.

Kutuyu aldım ve hemen açtım. "Vay canına! Rengi çok güzel!"

Emily, dairesel lacivert mücevher kutudan çıktığında hayranlıkla konuştu.

Lapis Lazuli'de genellikle bir miktar altın ve beyaz parçalar bulunur. Renk maviye doğru derinleştğinde ve bu altın ve beyaz renklerin daha azı dahil edildiğinde daha değerliydi.

Kutuyu elimde çevirerek kontrol ettim ama masmavi mücevherin içinde tek bir beyaz ya da altın parçaya rastlamadım.

"Hoşuma gitti."

Kutuyu masaya bırakırken memnun bir gülümseme takındım. Sonuçta verdiğim paraya değmişti.

"Bunu lütfuna hediye olarak mı vereceksiniz, hanımefendi?"

Emily hâlâ içinde yuvarlak bir lapis lazuli bulunan kol düğmesine bakarak sordu.

"Dük'e vermemin imkanı yok.

Sorusuna 'hayır' cevabını verdim ve rica ettim.

"Sahip olduğum mücevher kutularından herhangi birini getirebilir misiniz?" "Mücevher kutusu mu?

Elbette, hanımefendi."

Emily ne yapacağımı merak ediyor gibiydi ama başka soru sormadan istenileni yaptı.

Tak-. Bir an sonra Emily masanın üzerine büyük ve ağır görünümlü ahşap bir kutu koydu.

Doğru zamanda konuşmadan önce bir şey düşünüyormuşum gibi görünmesi için bir süre ona baktım.

"Birinden benim için yapmasını istediğim bir şey var." "Ehh?

Neymiş o?"

"Sokakların üst kısmındaki muhbir hakkında herhangi bir bilginiz var mı?"

"Bir muhbir..... ." Emily

mırıldandı, sonra konuştu.

"Bu konuda pek bilgim yok ama oda arkadaşım muhtemelen biliyordur. Buraya çalışmaya gelmeden önce sokakların üst kısmında çalışıyordu."

"Öyle mi?"

Devam etmeden önce bir an durakladım.

"Adı ne?"

"H, onun adı Renna..... ."

"Şu anda nerede?"

"..... B, ama bunu Renna'dan daha iyi yapabilirim,

hanımefendi!" Emily ekledi.

"Elbette çok şey biliyor, ama aynı zamanda koca bir ağzı var."

Yüzümü incelerken öyle dedi. Diğer hizmetçiyi çağırırsam itilip kakılmaktan korkuyor gibiydi.

"Emily. Bu işin gizlice ve içtenlikle yapılması gerekiyor. Kişinin de her duruma göre hareket etmesi gerekecektir."

Emily'yi kişisel hizmetçim olarak tutmamın asıl nedeni bu tür işleri ona bırakabilmektir. Bu iş için Emily'den daha uygun kimse yoktu zaten.

"Daha önce beni çok küçümsemiştin."

Ancak, onu bir kez uyarmak için bilerek daha endişeli hissetmesini

sağlamaya çalıştım. "Beni hor gören birine nasıl güvenebilirim ki?"

"Ben, Leydi Penelope!"

Uzun zamandır gündeme getirmediğim bir konuydu.

Emily'nin yüzü sanki geçmişini hatırlamış gibi saniyeler içinde solgunlaştı.

"O zamandan sonra sizin hakkınızda hiç kötü düşünmedim hanımefendi! Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım ve size elimden geldiğince hizmet ettim..... ."

"Malikanedeki herkes aynı şeyi söyleyebilir, Emily." Emily

benim soğuk sözlerim karşısında konuşmayı kesti.

"BEN..... ."

Biraz düşündü ve şöyle dedi:

"İpucu alma ve duruma göre hareket etme konusunda keskin olduğumu biliyorsunuz hanımefendi."

Mızımızlanmanın benim üzerimde işe yaramayacağını bu kadar çabuk anlaması ve planını değiştirerek neler yapabileceğini kanıtlamaya çalışması beni çok şaşırttı.

"Oldukça şaşırtıcı.

Emily'nin buradaki diğer figüranlardan daha zeki ve keskin olduğunu uzun zaman önce fark etmiştim ve şimdi görmek onun kesinlikle öyle olduğunu kanıtladı.

Penelope'yi iğneyle taciz etme fikri de muhtemelen bu yüzden aklına geldi.

Emily çaresiz bir yüz ifadesiyle beni ikna etmeye çalıştı.

"Bunu bir düşün. Bana yapmamı söylediğin şeyi yapmakta bir kez bile başarısız olmadım." "..... ."

"O yüzden lütfen bana bırakın. Sonuçta ben sizin kişisel hizmetçinizim..... ." Bundan sonra uzun bir sessizlik oldu.

Tık, tık. Artık odadaki tek ses parmağımın masaya vuruşuydu.

Tedirgin hizmetçiden tüm umutlar kaçmadan önce... ".....okay."

Kabul ettim.

"Bu sefer sana güvenmeyi deneyeceğim." "Lady..... ."

Emily dokunaklı bir yüz ifadesiyle bana baktı.

Onu iğneyle tehdit ettikten sonra bana iyi gözle baktığını hiç düşünmemiştim.

Ancak birinin güvendiği kişinin bir başkası için ayrılmak üzere olduğunu düşünmek, birinin diğerine sadakat yemini etmesine neden olur.

"Teşekkür ederim, hanımefendi! Sizi asla hayal kırıklığına uğratmayacağım!"

Beni selamlayan Emily'ye gönülsüzce başımı salladım. "Mücevher kutusunu aç."

Ben emrettikten sonra hemen hareket etti.

"Şu andan itibaren zaman aşımım bitene kadar, sabah servisinden sonra muhbirlerle gideceksin. Sonra onlardan benim için bir kişi bulmalarını isteyeceksin."

"Bir insan mı? Kimi arıyorsunuz..... ."

"Onu bulabilmeleri için bilmeleri gereken her şeyi yazacağım. Tek yapman gereken o kâğıdı onlara göstermek. Mücevher kutusundaki mücevherlerden kaç tanesine ihtiyacın varsa onlara ödeme yapmak için kullanabilirsin."

Kutunun içinde taşan miktarda mücevher vardı.

Ne yazık ki Penelope'nin fazla parası yoktu, bu yüzden onlara ödeme yapmak için kullanabileceğim tek şey tüm bu mücevherlerdi.

Gong-nyuh'un tüm değerli eşyalarını sakladıkları yerde mücevherlerle dolup taşan birkaç mücevher kutusu daha olduğu için hepsini o kutuda kullanmış olsam bile gerçekten önemli değildi.

"Tamam! Bunu yapabilirim, bayan! O kişiyi çok çabuk bulabileceksiniz."

"Ama işi birini bulmak olan bir muhbirden böyle bir şey talep edemezsiniz."

"O zaman kim..... ."

"Sadece çok değerli bilgi ve nesnelerin ticaretinin yapıldığı yerler. Sadece yüksek rütbeli soyluların gittiğı son derece gelişmiş ajanslar. Yani, bazılarını kendi başınıza bulma yeteneğiniz var, değil mi?"

"Evet! Tabii ki!"

Oyunda Buinter'in bu ajanslardan birine sahip olduğu söyleniyordu. İşlettiğı ajansın üssünün en iyi bilinen ve en büyüğü olduğu söyleniyordu.

"Böylece kolayca bulabilecektir.

Onun bir marki, bir büyücü olduğunu ve gizlice bir ajans işlettiğini zaten biliyordum.

Onunla tanışmak istiyorsam, gitmeyi düşünebileceğı partilere gitmeliyim.

Ancak Buinter ana erkek karakterlerden biriydi ve Eclise'den sonra en fazla olasılığa sahip olan da oydu.

Onunla daha dramatik bir toplantı yapmak için normal moddaki bir bölümde olanlardan yararlanmaya karar verdim.

[Kahramanımız malikaneye geri döndükten sonra, gerçek ailesini bulmasına yardım eden cankurtaranını aramaya başlar.

Onun hakkında bildiğı tek şey, tavşan maskesi takmış bir büyücü olduğuydu.

Ancak, 'gerçek gong-nyuh' olarak ilk kez sahneye çıktığı bir partide Buinter'le karşılaştığında, sadece göz rengiyle kendisine yardım eden kişinin o olduğunu hemen anlar].

'Bu nasıl mantıklı olabilir? Bir insanı sadece gözlerine bakarak nasıl tanıyabilirsin?

Bir zamanlar normal mod çok kolay olduğu için sevinçle gülen kendimden utandım.

Normal moddaki kahramanların yaptığı gibi Buinter'le tanışmak için dışarıdaki her partiye katılmak niyetinde değildim.

"Onun yerine beni bulmaya gelmesini sağlayacağım.

Ağzımı açtım.

"Ve bir şey daha. Yüksek rütbeli asil bir hanımefendinin hizmetçisi olduğunuzu onlara belli etmeyin."

"Ha? Nasıl..... ."

"Sadece soylu bir hanımefendinin ilk görüşte aşık olduğu bir adamı gizlice bulduğunu düşünmelerini sağlayın."

"Aman, bayan!"

Emily fısıldadığım sözler üzerine olduğu yerde sıçradı.

"Eğer böyle bir şeyse, bana sorman daha hızlı olur." Onun

tepkişi karşısında kaşlarımı çatmıştım.

"Yüksek rütbeli insanlar tüm hizmetçilerin birlikte dedikodusunu yaptığı kişilerdir. Eğer tek ve özellikle yakışıklı, soylu bir adamsa..... o zaman onları çoktan kafama takmışım demektir."

"Emily."

Sözlerini yarıda kestim.

"Senden istenileni yapabilir misin, yapamaz mısın? Sadece buna cevap ver."

"Bu işi bana bırakın hanımefendi! Hanımefendinin kime aşık olduğunu bulacağımdan emin olabilirsiniz.....!" "Öyle bir şey değil."

Bunu açıkça belirttim. Şu anda ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum.

"O hiçbir şey bilmiyor.

Ama Emily gözleri parlamaya devam ederken sözlerime inanmış gibi görünmüyordu. "Görünüşe göre bahar nihayet bizim hanıma yaklaşıyor.....
."

Onu gerçeğe döndürmek için kolları sıvamaktan başka çarem yoktu.

"Akıllıca davranın. İğnenizin varlığı bu işi nasıl yaptığınıza bağlı olacak."

"*Gasp*!"

"Bu sana verilmiş bir şans Emily. Senden istenmeyeni yaptığın için buradan kovulabilirsin."

Elimin arkası artık tamamen iyileşmişti, böylece iğne izleri artık görünmüyordu.

Ancak, Emily'nin ciddi bir yüz ifadesi takınırken elimin arkasını göstermemin ne anlama geldiğini bilmemesine imkân yoktu.

"Ona karşı bir yakınlık mı
geliştirdim? O yüzü gördüğüm için
biraz üzıldüm.

Tam o sırada. Tak tak-.

"Hanımefendi, ben

Pennel."

(Unuttuysanız Pennel uşaktır.)

Kapıdan bir tıklama sesi geldi.

Uşak artık kapıyı izinsiz hiç açmıyordu. Ama yine de, açmasına izin vermeden önce her zaman birkaç saniye beklerdim.

"..... İçeri gel."

Uşak kapıyı dikkatle açtı ve eğildi. "Ne oldu?"

"Leydi Penelope için kraliyet sarayından bir davetiye var."

"Benim için mi?"

Başımı öne eğdim. İkinci prensin doğum günü töreni çok uzun zaman önce yapılmamıştı, bu yüzden bir süre kraliyet arazisinde başka bir parti olmamalıydı.

"Evet, hanımefendi. Görünüşe göre festivalin son gününde bu ülkenin zaferini kutlamak için küçük bir parti var."

Kaşlarımı çattım.

Kraliyet ailesinin bu kadar sık parti vermesinin sebebi neydi?

"Dönüşü kutlamak için zaten bir ziyafet vardı. Oldukça görkemli bir ziyafet, değil mi?"

"Bu kez veliaht prens hazretlerinin bizzat ev sahipliği yaptığı söyleniyor."

Bir sonraki sözleri üzerine robotik bir hareketle başımı kâhyaya doğru çevirdim. "The..... Crown..... Prince.....?"

-CatLovesTowels -Lizette~

Sadece

Gerçekten çok özür dilerim! Bu ve önceki bölümü dün bitirdim ama yüklemeyi unuttum. Ama bu da bugünü 2+ güncelleme günü yapıyor~

YORUMLAR (Ham olarak):

– Bir leopar beneklerini değiştiremez. Bir kez çöp olan sonsuza kadar çöp kalır, ama en azından veliaht prens kardeşlerden daha iyidir.

– Penny, onlar değil. Sadece Eclipse ve o mücevherlerle kaç.

– öp, önce düzgünce özür dile ^^

– Penny onunla karşılaşırsa, ona nedenini söylemek zorunda...
Bleghhh

– Veliaht prens hakkında bu yorumu yapan herkes ilerleyen bölümleri okuduktan sonra dönüp pişman olacak...

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 27

Bölüm 27

Sessizlik...

'Veliaht Prens' kelimesi neredeyse malikâne sınırları içinde söylenmesi yasaklanmış bir kelime gibiydi.

O kırmızı gözler beni hemen öldürecek gibiydi.

Boynum iyileşmişti ama onu düşündükçe tekrar ağrımaya başladı.

İyi bir nedenim olmadan kraliyet ailesinden gelen davetleri reddedemezdim.

Ellerim titremeye devam ederken bir yumruk

oluşturdu. "..... Babam bu konuda ne dedi?"

"Bu..... ."

Uşak tereddüt etti.

"Sadece size geldi, Leydi Penelope. Davet burada sizden başka kimseye gelmedi..... Bu nedenle ekselanslarının henüz haberi yok."

"Vur.....!"

Thud-! Masaya vurup ayağa kalkarken artık beni rahatsız etmiyormuş gibi davranamazdım.

"Ben, bayan!"

Hem Emily hem de uşak davetiyeden dehşet içinde bana baktılar. Ama şu anda bakışlarını umursamıyordum.

'Aklını tamamen kaçırmış, o piç kurusu! Oyunun bana gösterdiğinden çok daha deli!

O piç beni unutmadı. Ayağımı boş ver, muhtemelen bunu bilerek yapıyor.

Muhtemelen hayatıma son vermek için.

– Bir dahaki görüşmemizde benden neden ve nasıl hoşlandığını özellikle açıklaman gerekecek.

En son ne söylediğini hatırlayınca korkudan titredim. "Bu bir bölümün parçası değildi, seni çılgın oyun!

Oyunun hikâyesini hatırlayınca panikledim.

Ama anılarımı ne kadar araştırırsam araştırayım.

Ah, doğru, oyunda labirent bahçesinden hiç canlı çıkmamıştım, değil mi?

"Bu davetiyeyi ne yapayım hanımefendi?" Uşak ihtiyatlı bir şekilde sordu.

"Hahh..... Ne yapmalıyım derken neyi kastediyorsunuz?"

Elimi saçlarımda gezdirirken kocaman bir iç geçirdim. "Ben hastayım."

Tekrar sandalyeye oturdum ve destek almak için arkama yaslandım.

Aslında bir an önce olmayan bir hastalıktan eriyormuşum gibi hissettim.

"Çok yüksek ateşim var, uşak."

Yarı kapalı gözlerle konuştum.

Bir an için telaşlanmış görünüyordu, ama gerçekten sadece bir an için.

"Hanımefendinin bu şekilde hasta olması gerçekten büyük talihsizlik. Soğuk yüzünden mi?"

Kâhya, bu konakta onlarca yıldır çalışan bir profesyoneldi ve hemen sebebini sordu.

(NOT: Kâhya bunu soruyor çünkü Penelope'nin gerçekten hasta olmadığını biliyor ama ona partiye katılmaması için kullanacağı bahaneyi söylüyor).

"O olayın etkilerini hâlâ üzerimde taşıdığımı söylesem daha doğru olur."

"Anlaşıldı, hanımefendi."

Uşak kibarca selam verdi ve odadan çıktı.

"Hahh..... ."

Başım ağrımaya başladığında alnıma bastırdım. İşte

o zaman Emily endişeli bir yüz ifadesiyle sordu.

"Hanımefendi. İyi misiniz? Doktor getirmesi için lütfuna söyleyeyim mi?"

"Hayır. Gerek yok..... ."

Reddedecektim ama sonra fikrimi değiştirdim. "Aslında,

evet. Evet, bir doktor çağır."

Benimle ilgili endişelerini daha da yoğunlaştırmalıyım ki bu sırada içeride daha uzun süre kalmama izin versinler.

"Bir süre yorganımın altından çıkmayacağım. En azından veliaht prens beni unutana kadar.

Emily önümüzdeki birkaç gün boyunca ona yapmasını söylediğim şeyleri yerine getirmeye başladı. Manşet düğmesinin zamanında yapılmış olması büyük bir şanstı.

Festival henüz sona ermediği için kimse Emily'nin sık sık dışarı çıktığından şüphelenmedi.

"Mücevher kutusunu getirene kadar hepsi çok ilgisizdi. Tavırları anında değişti."

Emily, muhbirleri aramak için dışarı çıktığı iki gün boyunca neler olduğunu anlattı.

Bana söylediği her şey bir kulağımdan girip diğerinden çıktı, ta ki 'orada beyaz tavşan maskesi takan adamdan başka kimsenin olmadığı garip bir üs' diyene kadar.

"Harika. Yemi yuttu."

Söyledikleri oyunun gösterdikleriyle örtüşüyordu.

Elimi kaldırarak Emily'nin daha fazla açıklama yapmasını engelledim.

"Yağmur yağmasına rağmen çok çalıştın Emily. Şimdi geri dönüp dinlenebilirsin."

"Tamam. Yemek vakti geldiğinde geri geleceğim!"

Emily tepeden tırnağa sıırıslık olmasına rağmen sonuna kadar enerjikti. Neyse ki üşütmüş gibi görünmüyordu.

Tak, kapı kapandı ve odayı sessizlik doldurdu.

Arkamı döndüm ve pencereden dışarı baktım.

Her şey grinin tonlarında olduğu için dünya renklerini kaybetmiş gibiydi.

"Neden bütün gün yağmur yağıyor?"

Hava durumu beni zaten olduğumdan daha da kötü hissettirdi.

Yağmurlu günlerden nefret ederdim. Çünkü kendimi en mutsuz hissettiğim gün yağmur yağıyordu.

Anneleri her zaman şemsiyeyle gelip onları alan arkadaşlarıma imrenirdim.

Hayatımda, yağmur altında okul sahasında yürürken çocukların bana kötü bir niyetleri olmadan "Senin annen yok mu?" diye sormalarından daha utanç verici ve mutsuz hissetmemiştim.

Hissettiğim o duygular zaman geçse de büyüdüğümde de hiç değişmedi.

İnsanlar okulun sonunda şemsiyesi olan arkadaşlarından birine yapışıyor.

Ve.

– Genç efendi! Acele et!

– Lanet olsun, hava durumu bugün yağmur yağacağını bildirmemişti. Şimdi sıırıslıklam oldum, ne sinir bozucu. Sekreter Kim, çabuk eve gel.

– Peki ya bayan.....

– Kimin umurunda? Kendisi bir şekilde geri dönecektir! Acele et ve arabayı çalıştır. Vrooom- Araba benden uzaklaşıyor.

Saniyeler içinde okul kapısında tek başıma kaldım çünkü daha sonra..... .

".....Sadece benim şansım."

Kafamda beliren bir anıyla kaşlarımı derin derin çattım.

Başımı birkaç kez salladım ve üzüntü hissinden kurtulmaya çalıştım.

"Sanki kendimi kötü hissederken oturup yağmuru izleyecek vaktim varmış gibi."

Oturduğum yerden ayağa kalktım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Herhangi bir şey. Böylece bu lanet yerden bir saniye bile daha hızlı çıkabilirdim. Elimde bir şemsiyeyle odadan çıktım.

Her yer çok sessizdi.

Birkaç kişi olmasına rağmen yağmur nedeniyle sanki kimse dışarıda değildi.

Yavaşça bahçeye doğru yürüdüm.

Buraya gerçekten bir şeyler yapmam gerektiğini düşünerek geldim ama şu anda burada olduğum için yapacak bir şey düşünemiyordum.

Daha az insanın olacağı bir yere doğru yürüyordum. Daha çok iki kardeşle karşılaşmayacağım bir yere.

Sıçrama, sıçrama. Ne kadar yürüdüm?

Bacaklarımın beni götürdüğü yere doğru ilerliyordum ve çok tanıdık bir yerde olduğumu fark ettim.

"Bu..... ."

Sizi eğitim alanına götüren ormandı.

Daha önce bir kaçış deliği bulmak için çektiğim acılar sayesinde nerede olduğumu hemen fark edebildim.

"Rennald"la karşılaşabileceğim bir yer."

Eğitimini bitirip geri döneceği zaman onunla burada bir kez karşılaşmıştım.

Sadece Rennald değil. Derrick'le de burada

karşılaşabilirim. "Hayır! Hayır!"

Çok uzağa çıktım. Hiç tereddüt etmeden geri döndüm.

Bir şeyler yapmam gerektiğini düşünerek dışarı çıktım ama bu, beni görmediklerinde ilgileri artan iki kişiyle buluşmayı içermiyordu.

Tam da konağa doğru bir adım atmak üzereydim. Whoosh, swing-!

Bir yerden esen rüzgârın sesi duyuldu. Daha doğrusu, kılıcını savuran birinin sesiydi bu.

"Yağmur yağarken de antrenman yapıyorlar mı?"

Şövalyeler için eğitim süresinin ve zorluğunun arttığını duydum.

Kendimi biraz saçma hissettim. Eğer aptal değillerse herkes tahmin edebilirdi. Tüm bunların, kimliği olmayan bir köleyi kişisel korumam olarak alan benim yüzümden olduğunu.

Sesin geldiği yere doğru yürümeye başladım. Aslında

şövalyelerin tepkisini merak ediyordum. "Benim

hakkımda kötü konuşacaklar mı?"

Yine de bir önemi yoktu. Hakkında kötü konuşulan gerçek ben değildim.

"Hazır oradayken Eclise'in de orada olup olmadığını

kontrol etmeliyim. Ama eğitim alanında kimse

yoktu.

Köşede tahta kılıcını sallayan bir kişi hariç.

İlk başta kim olduğunu göremedim. Çünkü ıslak gri saçları monoton gökyüzüne çok benziyordu.

Fark etmemesi için yavaş ve dikkatli yürüdüm. Ona

yaklaştıkça kişiyi daha net görebiliyordum.

Adam gömleksizdi ve kılıcını bir makine gibi dikey olarak sallıyordu.

Kaslı sırtında ve kollarında irili ufaklı, derin ve sık yara izleri vardı.

Acınacak halden çok

acımasız görünüyordu.

"Dışarısı soğuk ama.

Adam ona yaklaştığını fark etmemiş gibiydi, belki de ne kadar odaklanmış olduğundan.

Ve tam arkasına geçtiğimde. Shoosh-.

Adam şimşek hızıyla arkasını döndü. Rüzgarı kesen bir şeyin sesiyle birlikte.

Gözlerimi bir kez kırptım ve boynumda soğuk bir şey olduğunu fark

ettim. "Hah, ha..... ."

Eclise omuzları çılgınca sallanırken bana baktı. Beni

hedef alan ölümcül aura karşısında tüylerim diken

diken oldu.

Kılıcını sadece yukarı aşağı sallayan birinin sahip olması gereken harika bir yansıma becerisiydi.

Kim olduğumu anlamaya başladığında ölümcül aurası yumuşayana kadar bana dik dik bakıyordu.

Şimdi telaşlı görüldüğü için ölümcül aura tamamen kayboldu. Eclise ben olduğumu fark ettikten sonra kaşlarını çatı.

"Mas..... ter."

Sesi titreyecek kadar telaşlı görünüyordu. İşte o zaman

hiç nefes almadığımı fark ettim. Konuşmaya

başlamadan önce dudaklarım biraz titredi. "Bu..... ."

Soğuk tahta kılıç hâlâ boynumdaydı ama hiçbir şey olmamış gibi, şaşırmamış ya da korkmamış gibi dostane bir tavırla kelimeleri zorla söyledim.

"Yağmur yağıyor, Eclise."

Bana bakan gri gözleri bir kez daha dalgalandı. Bunu takiben,

ilgi gösterge çubuğu parladı.

[Faiz %23]

-CatLovesTowels -Lizette ^^

YORUMLAR (Ham olarak):

Sadece

- Herkesin boynuyla ilgili derdi ne? Zavallı boynunu rahat bırak.
- Bizim sevimli küçük 10 milyon
- SADECE ECLISE ILE GIT KARDEŞİM!
- .
- Neredeyse %30!

NOT: Tüm yorumları gözden geçiriyordum ve bunun bir spoiler olup olmadığını bilmiyorum ama (Eclise hakkında bir şey bilmek istiyorsanız aşağı kaydırın)

O M değil.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 28

Bölüm 28

İlgisinin %3'ü anında arttı ama bundan mutlu olabileceğim bir durumda değildim.

"Neden sen..... ."

"Önce şunu benden uzaklaştırabilir misin?"

Boynumdaki tahta kılıca bakarak sordum. "Soğuk."

".....Ah."

Farkına vardığı bir sesle kılıcın bulunduğu elini havaya kaldırdı. Whoosh-.

O anda üzerimde uzun bir cismin gölgesi belirdi. İçgüdüsel olarak gözlerimi kapattım.

Beni onunla kesmeyeceğini biliyordum ama dediğim gibi içgüdüsel oldu. Çat-!

Bir şeyin kırıldığını duyduğumda gözlerimi tekrar açtım.

Yere baktığımda çok sert bir şekilde fırlatılmış kırık bir tahta kılıç buldum.

"Ne..... .

Başımı kaldırdığımda Eclise dizlerinin üzerindeki ıslak çamura düştü.

"Efendim."

"..... ."

"Özür dilerim."

Yere diz çökerek özür diledi. "Ne

cüretle..... ustalık taslarım?"

Yüzündeki çatık kaşlar ağlamak üzere olan bir çocuğu andırıyor.

"Cezalandır beni."

Shaaa- Eskisinden daha şiddetli yağmaya başladı.

Yağmur damlaları sürekli burnuna ve çenesine düşüp geri iniyordu.
Acınacak halde görünüyordu.

Ama sonra hemen nereye baktığını fark ettim.

Sol elimin işaret parmağındaki kıpkırmızı yakut yüzük.

Ağzımdan ince bir iç çekiş çıktı.

Eclise'e ve kırık tahta kılıca baktım.

"Kim bilir, onu cezalandırmamı söylemesine rağmen, parmağımı ona doğru hareket ettirdiğimde üzerime gelebilir.

Tahta kılıç şimdi yarı yarıya çamurun altına gömülmüştü.

Tahta kılıcın keskin ucu hâlâ çamurdan dışarı çıkıyordu. Eğer üzerine düşersem..... gerçekten de düşebilirdi.

"Ahh..... .

Bu korkunç düşünce karşısında titredim.

Birdenbire, bir süredir kapattığım hat seçenekleri aklıma geldi.

'Eğer oyunu oynuyor olsaydım, bu sahnede böyle aptalca bir şekilde ölmüş olurum.

Eğer öyle olsaydı, 'sıfırla'ya tıklar ve bu bölümü yaşayana kadar oynamaya devam ederdim.

Zor modda oynarken bu bölüme hiç ulaşamadığım için bundan emin değildim.

Ama bu dünyada bir süre kaldığım için tahmin edebiliyordum.

Eğer bu bir oyun olsaydı, şu anda bu sahnede seçenekler olurdu.

".....Penelope yaşamak istiyorsa şu anda ne söylemesi gerekiyor?

Önümde diz çökmüş olan Eclise'e soğuk bir şekilde baktım.

Yere bakarken hüzünlü köpek yavrusu gözleri yaptı, ama içinde ne düşündüğünü merak ediyorum.

Bir günde ülkesini kaybeden ve asil olmaktan köle olmaya düşen bir köle.

Parayla satıldığı şu anki durumu hakkında kendini çok kötü hissediyor olmalı ki, şimdi gerçek arzusunu öldürmek ve muhtemelen nefret ettiği kibirli bir soylu kıza iyi davranmak zorunda.

Muhtemelen ne hissettiğini tahmin etmek zor olmadı.

Orada kimse olmamasına rağmen kılıcını savurması ve nefes kesici ölümcül aurası.

Bundan, içinde ne kadar öfke ve hiddet barındırdığını anlayabiliyordum.

Bunun tek bir cevabı vardı.

Sadece normal modun kahramanı gibi nazıkçe gülümseyin, sanki ölümcül auranın ne olduğunu bile bilmiyormuşsunuz gibi ve-

"Ona sorun olmadığını ve o kadar da büyütülecek bir şey olmadığını söyleyin.

Ama bu kelimeleri söylemek için kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, ağzımdan çıkmıyordu.

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin? O tahta kılıç yüzünden neredeyse ölüyordum.

".....Eclise."

Ellerimi yumruk yaptım ve onun yerine söyleyecek başka kelimeler buldum. "Biri sana sataşıyor mu?"

Hayatta kalmak için hâlâ iyi davranmam gerekiyordu.

En azından bu oyunun kötü adamı Penelope olduğum sürece.

"Buradaki insanlar şövalyelere bu kadar katı davranmaz..... . Neden hala böyle bir havada eğitim yapıyorsunuz?"

"..... ."

"Bu işte yalnızsın."

Zorla gülümsedim. Beni öldürmeye çalışırsa diye onu dikkatle inceliyordum. "Hmm?"

Cevap vermesi için ısrar ettim. Cevap verdiğimde, bir zamanlar duygusuz olan yüzü şaşkın birinin yüzüne dönüştü.

"Derine kadar ıslanmışsın."

Şemsiyeyi biraz eğdim ki yağmuru ondan da uzak tutsun, gerçi zaten sırlıklam olduğu için bir işe yaramayacaktı.

Uzun kirpikleri, aralarına sıkışmış küçük yağmur damlalarıyla ağır görünüyordu.

Elimi uzattım ve her iki göz çevresini de kurutmak istercesine kaydırdım.

"Söyle bana. Böyle bir şey yapmanı sana kim söyledi?"

Parmaklarım ona dokunduğunda Eclipse sanki ateşle ısıtılmış metal bir damgayla damgalanmış gibi irkildi.

Sonra nefes verirken cevap verdi...

".....Hiç kimse."

"....."

"Kimse bana bunu yaptırmadı."

"O zaman?"

"Ben sadece....."

Durakladı. Sonra bakışlarını yüzükten gözlerime çevirdi.

"Bir an önce efendimin yanında kalabilmek için resmen şövalye olmak istedim....."

"....."

"Bu yüzden yalnız çalışıyorum, efendim."

Cevabına nazikçe gülümsedim.

"Ne kadar övgüye değer."

Bana bakan gri gözler artık dalgalanmıyordu. "Bu kadar sıkı çalıştığın için sana bir ödül vermeliyim."

Yine parıldayan başının üstüne baktım. Sonra ne düşündüğümü saklamak için elimden geleni yaptım.

"Eğitiminizi ıslanmadan yapabilmeniz için buraya bir örtü koymalarını söyleyeyim mi? Yoksa istediğin bir şey mi var?"

"....."

Eclise tek kelime etmeden başını hayır anlamında salladı. Sonra bakışlarımı kırık tahta kılıca çevirdim.

"Ah, evet. Bu kılıç kırıldığına göre sana başka bir kılıç almalıyım."

"....."

"Bir zırhçı çağırmalıyım. Ya da bir demirci olabilir mi....."

." "İsterim."

Ağzını açtı ve sözlerimi yarıda kesti. "Ustamın

beni sık sık ziyaret etmesini istiyorum."

Beklenmedik isteği karşısında nutkum tutulmuştu. Devam ettiğinde ona hafifçe açılmış gözlerle baktım.

"Efendi beni bu yerde bıraktıktan sonra bir kez bile ziyaret etmedi....."

"....."

"Ustanın beni unuttuğunu sanıyordum."

Bana olan bakışları bir şekilde bana tapıyormuş gibi görünüyordu. Sanki aşk için yalvarıyor gibiydi.

".....Ha."

Ağzımdan kaçan bir kahkaha mıydı yoksa kendi kendime attığım bir kahkaha mıydı bilemedim.

Artık bundan emindim.

Bir cinayet makinesi gibi başkalarını dövdükten sonra bana diz çöktüğünde bile ondan duyduğum rahatsızlık.

Ben nasıl onun çıkarları için nazik bir efendi maskesi takıyorsam, Eclipse de hayatta kalması için benim sadık köpeğim gibi davranıyordu.

"Bir köpek yavrusu getirdiğimi sanıyordum ama belki de onun yerine yavru bir kaplan getirmişimdir.

Aptalca bir şekilde, Eclipse'in rotasının tehlikeli olduğundan hiç şüphelenmedim çünkü başından beri onunkinin en güvenli rota olduğunu düşünüyordum.

Ama şimdi emin değildim. Her karakterin rotasını denemediğim için bu benim hatamdı.

Ama yine de şimdi duramazdım.

".....Tamam. İstedğin buysa, ne zaman istersen."

[Faiz %25]

Eclipse cevabım karşısında hafifçe

gülümsedi. "Üşüteceksin, Eclipse."

Soğuk havada nefesi görünüyordu.

Sırtını dikleştirdiğinde ona nazik bir ses tonuyla söyledim.

Aynı anda şemsiye de bana doğru eğildi.

Yağmur Eclise'in üzerine yeniden yağmaya başladı.

"Eğitiminize bugün son verin. Bu bir emirdir."

Bunu söyledikten sonra arkamı döndüm.

İlk adımı atmak üzereyken oldu. "Efendim."

Eclise beni aradı.

Ona şöyle bir baktım ve hâlâ yerde diz çökmüş olduğunu

gördüm. Yağmurdan kaçmaya çalışmıyor, sadece bana

bakıyordu. ".....Bana hiç ceza vermeyecek misin?"

"....."

"Neredeyse ustamı incitiyordum."

Hayır. Sadece neredeyse canımı

yakmıyordun....." "Neredeyse beni

öldürüyordun.

Titreyen dudaklarıma rağmen gülümsemeye zorladım.

"Sadık bir şövalyeyi ufak tefek meseleler yüzünden cezalandırmak ancak aptal hikâye anlatıcılarının yapabileceği bir şeydir Eclise."

"....."

"Bunu bilerek yapmadın. Değil mi?"

Hızla uzaklaşırken sözlerime cevap vermesine fırsat vermedim. Ben oradan

tamamen uzaklaşana kadar bakışlarının beni terk etmediğini hissettim.

Bir daha ayağa kalkma emri almayan ve yaptıklarından dolayı tarafımdan asla affedilmeyen tek korumam.

Neyse ki efendisinin tekrar gitmesini engellemeye çalışmadı.

Elbisemin ıslanıp ıslanmadığını umursamadan hızlı adımlarla yürüdüm.

Çok hızlı yürüdüğüm için her şey yanımdan çok çabuk geçti. Daha önce yürüdüğümden tamamen farklı bir şekilde hareket ediyordum.

"Eclise'in rotası güvenli değildi.

Kısa bir süre önce fark ettiğim gerçek karşısında ruh halim dibe vurdu.

Aslında, tamamen beklenmedik bir şey değildi.

Her erkek başrolün ilgi alanı ya 0'dan ya da negatiften başlamıştır.

Zor modda oynarken rotaların hikayesinin ortasına bile ulaşamadan ölmeye devam ettim. Kolay bir rota olması mümkün değildi.

'Ne düşünüyordum? Neye bu kadar güvenmişim de ona korkusuzca yaklaşmışım?

Tahta kılıç, ben daha ona ulaşamadan yağmuru yararak boynuma saplandı.

Sadece düşününce bile irkildim. "Ah..... ."

Baş ağrısından kaynaklanan ani baş dönmesiyle tökezleyerek durdum.

Destek için yanımdaki ahşap sütuna uzandığımda kıyafetlerimin ıslak olduğunu fark edecek zihniyete sahip değildim. Titreyen bacaklarım her an tüm gücünü kaybedecekmiş gibi hissediyordu.

Başım dönene kadar sisin diğer tarafında bir yere baktım. Sonra aklıma gelen tek şeyi mırıldandım.

"Acele edip Buinter'le buluşmalıyım."

-CatLovesTowels -Lizette

^^ YORUMLAR (Ham

olarak):

– Çocuk. Sizce Buinter bu noktada normal olacak mı?

– Eclise bunca zamandır rol mü yapıyordu? Yine de onu şimdi daha çok seviyorum. Hâlâ bizim değerli köpeğimiz.

– Oyunculuk mu? Yine de ilgi alanları artıyor.

– Penny'nin yanlış anladığına dair bir his var içimde. Eclise'in rol yapması falan.

Sadece

– Gelecek bölümleri okudum. Eclise? Oyunculuk mu? Penny'e karşı ilgisiz mi? LMAO!!!

NOT: Şunu açıklığa kavuşturalım millet. Bir önceki bölümde yazdığım M ile 'erkek' ya da 'erkek başrol' demek İSTEMEDİM XD Ne anlama geldiğini bilmiyorsanız tekrar rica ediyorum, lütfen araştırmayın.

Bu kitaptaki erkek başrolün kim olduğuna dair herhangi bir spoiler vermedim. Spoilerlar, eğer ararsanız farklı bir web sitesinde bulunabilir~

Spoilerları okudum ve spoilerların pek çok ilginç noktayı kaçırdığını gördüm. Bunu saklayacağım, böylece daha sonra öğreneceksiniz, ama size romanda olan HER ŞEYİN bir nedeni olduğunu söyleyeyim. (Reenkarne olmasının nedeni bile.) Ama gerçekten spoiler istiyorsanız, onları sizin için 'roman güncellemeleri'nde yayınlayacağım ^^ (Gerçekten onları okumamanızı tercih ederim. Spoilerları ben de severim ama gerçekten. Bunda değil).

Bu arada, Buinter romanda oldukça önemli bir rol oynuyor. Elbette erkek başrollerden biri olduğu için önemli ama buna eklenen biraz daha farklı bir 'önemli' var.

AYRICA! (Eclise hakkında başka bir bilgi için

aşağı kaydırın) Tanrım, o da S değil, millet!!!

XD

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 29

Bölüm 29

25%

Eclise diğerlerinin arasında en yüksek ilgiye sahipti.

Ancak bir şey beni bu konuda heyecanlanmaktan alıkoydu.

Derrick'in ve Rennald'inki her seferinde sadece %2-3 civarında, en fazla %5 arttı.

Ancak kısa bir süre önce tanıştığım Eclise'e olan ilgisi hızla artıyordu.

"Bir şey ne kadar hızlı yükselirse, o kadar hızlı düşer.

Oyunu oynadığım zamana dönüp baktığımda, zor moddaki ilgi alanları genellikle beklenmedik sahnelerde düşüyordu.

Bu yüzden kaçışım için Eclise'e tam olarak güvenemem.

"..... İşler ters giderse diye bir tane daha almalıyım."

Başımı serinletmeye yardımcı olan soğuk yağmurun kollarıma düştüğünü hissettim.

"Evet, bu kadar yeter. Bu tamamen beklenmedik bir şey değildi, bu yüzden paniğe gerek yok."

Kendimi sakinleştirdim. Acele nefes alışı yavaş yavaş tekrar dengeli hale geldi. Mide bulantım da onunla birlikte geçti.

"Emily ıldırarak."

Soğuk bir şeyler hissederek yere baktım ve omuzlarımın ıslandığını gördüm. Dilimi şaklattım ve yürümeye başladım.

Sakinleştığım için kendimi üşümüş ve yorgun hissetmeye başladım.

Eğer acilen konağa dönmezsem, bu zayıf Penelope'nin bedeninin yarın hastalanacağından emindim.

Emily'nin bulmaya gittiği tüm muhbirler, onlardan istediğim şeyi 2 günden daha kısa bir sürede tamamladılar.

"Hanımefendi. İşte, bunlar hanımefendinin istediği şeylerle ilgili."

Emily istediğim siyah çayı ve bir parça keki masaya bıraktı, ardından kekin ve çayın bulunduğu tepsiye zarfları koydu.

Her zarfın üzerinde mühürlemek için balmumu vardı ve zarfın üzerine grubun sembolü basılmıştı.

Okuduğum kitabı kapattım ve tüm zarfları açtım.

Zarfların her birinde, üzerinde birçok isim ve soylu aile adlarının yazılı olduğu tek bir kağıt parçası vardı.

Her bir kağıt arasındaki tek fark bir ya da iki isimdi. "Hepsi bu kadar mı?"

Kağıt listeleri tarayarak sordum.

Emily duruşunu düzeltti. Yanında getirdiği sonuçları beğenmediğimi düşünmüş olacak ki panikledi ve açıklamaya başladı.

"Hanımefendinin o kişi hakkında biraz daha açıklama yapmasının yararlı olacağını söylediler. Bu şekilde daha fazla olabilirler..... ."

Sesi saniyeler geçtikçe daha da kısılırken Emily listelere baktı.

Tabii ki çıldıracaktı. Kısa sürede o kişiyi bulacağından o kadar emindi ki gitti ama karşılığında bir sürü ismin olduğu bir liste geldi.

Bu Emily'nin hatası değildi.

[2. prensin doğum günü ziyafetine beyaz bir mendille katılan bir soylu].

Emily'ye verdiğim kâğıda yazdığım bilgiler bir kişiyi tespit edebilmek için yeterli değildi.

Bir partide her zaman yanlarında bir mendil bulundurmak temel kurallardan biriydi.

"Ben gidip başka muhbirler bulacağım,

hanımefendi." "Hayır, sorun değil. Bu kadar

liste yeter."

Emily'nin sözleri üzerine başımı salladım. Asıl niyetim bir insan bulmak değildi.

"Gittiğiniz muhbirlerin numaraları. Birçok yeri ziyaret ettiğinizi söylemişsiniz."

"Ah..... ."

Emily bir zamanlar gergin olan yüz ifadesini nihayet

yumuşattı. "Şimdi anlıyorum, bir eksik var."

Başını eğdi, bunu tuhaf buldu.

Zarfları tekrar kontrol ettim. Sembollerin hiçbirisi 'Beyaz Tavşan'ı temsil etmiyordu.

"Onlarınkinin hemen geleceğini

düşünmüştüm. Buinte'ın harekete

geçmemesi beni hayal kırıklığına uğrattı.

Kendini göstermediği sürece geriye tek bir yol kalıyordu.

Onun katılabileceği her partiye katılmalı ve tıpkı normal moddaki kadın kahramanın yaptığı gibi onu kendim bulmalıydım.

"Ne kadar sinir

bozucu. İçimi

çektim.

"..... Onlara tekrar gitmeli miyim?"

Emily hayal kırıklığını fark ederek temkinli bir şekilde

sordu. "Gerek yok. Her neyse, ödeme nasıl gitti?"

"Doğru. Hepsine doğru miktarda mücevher verdim." "İyi

iş çıkardın."

Normal modda açılan yaklaşan partileri düşünerek söyledim.

"Son birkaç gündür çok çalıştınız, bu yüzden mücevherlerin geri kalanı sizde."

"Th, bu.....!"

Emily'nin çenesi sanki ödülün çok büyük olduğunu düşünmüş

gibi düştü. "Hayır, ben iyiyim hanımefendi! Kutuyu temizlikten

sonra geri getireceğim."

"Neden? Mücevherleri sevmiyor musun? O zaman sana biraz altın

vereyim..... ." "Hayır, hayır!"

Emily reddederken başını büyük hareketlerle salladı.

"I.....! Bunların hiçbirini istemiyorum, bayan."

Bu sözler başka şeyler düşünmeyi bırakıp yüzümü ona dönmemi sağladı. Pek iyi görünmüyordu.

"İnsanlar genellikle heyecanlanmaz ve ödülleri kabul etmez mi?

Emily hiç de heyecanlı görünmüyordu, aksine sanki mağdur edilmiş gibi bakıyordu. "O ödüllere ihtiyacım yok hanımefendi. Onun yerine..... ."

"Ah."

Sonra Emily'ye söz verdiğim bir şeyi hatırladım.

"Endişelenmenize gerek yok. Söz verdiğim gibi iğneden kurtulacağım." "Yapmak zorunda değilsin! Hanımefendi onu saklayabilir."

".....Hm?"

Şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırdım.

"İğneden korkan biri, şimdi de onu saklamamı mı istiyor? Onun bilinmeyen niyetleri karşısında hafifçe kaşlarımı çattım.

"Çıkar ağzındaki baklayı, ne istiyorsun?"

Emily ne istediğini söylemeye başlarken benim soğuk bakışlarım karşısında duraksadı. "Ben..... hanımefendinin gerçek kişisel hizmetçisi olmak istiyorum."

"..... ."

Gerçekten istediği şeyin bu olup olmadığını anlamak için Emily'ye baktım ve sonra umursamazca konuştum.

"Sen zaten benim kişisel hizmetçimsin. Bu konuda daha fazla bir şey

yapamam."

"Hanımefendi!"

Emily yere diz çöktü. "Ben,

ben özür dilerim!"

"....."

"Şimdiye kadar hanımefendiye o kadar çok kötülük yaptım ki. Bu ne cüret..... haddimi bilmemek..... hanımefendinin bana güvenmemesi çok açık."

"Emily."

"B, ama bana bir şans daha verirsen, sana bunu kanıtlayacağım! Ne kadar yararlı bir hizmetçi olabileceğimi kanıtlayacağım!"

Onun tepkisi karşısında ne diyeceğimi bilemedim.

"Yani sağ kolum olmak istediğini mi söylüyorsun?" "Evet!"

Anlayamadım. Şimdiye kadar Emily hep Penelope'yi taciz ettiği için dışarıdaydı.

Penelope bu konakta bu kadar hor görülüyordu.

Buradaki işçilerden daha kötü bir varoluş. Buradaki 'sahte gong-nyuh' buydu.

'Bundan sonra benimle kalırsa bundan daha büyük bir ödül alabileceğini mi düşünüyor?

Eğer öyleyse, yazıklar olsun ona çünkü Penelope'ye gereksiz şeylere harcamayı sevdiği için para harçlığı verilmiyordu.

Mücevherleri ancak bir kuyumcu çağırarak ve duruma göre kahya ya da dük aracılığıyla satın alabilirdi.

Yıllardır Penelope'nin kişisel hizmetçisi olarak çalıştığı için bunu en iyi Emily bilecektir.

"Ne planlıyor?

Ben ona şüpheyile bakarken Emily kendinden emin bir şekilde konuştu.

"İğneyi yanında tutabilir ve beni şüpheli bir şey yaparken bulduğunda düke gösterebilirsin."

"..... Bunu mu demek istiyorsun?"

Emily sorum üzerine güçlü bir şekilde başını salladı.

Yüzünü çok fazla incelemedim ama yalan söyleyen bir insanın yüzü olmadığı açıktı.

Emily önümde diz çökmüşken bir süre bunu düşündüm.

Bu beklenmedik bir durumdu. Ona buna değecek bir ödül verirsem harekete geçeceğini düşündüğüm bir figüranın gönüllü olarak benim tarafımda yer alacağını söylemesi.

"Bu oyun bölümlerinden biri mi?

Dürüst olmak gerekirse, bu gerçek hayatta olsa mantıklı olmayacak bir şeydi. Ancak beni olumsuz etkileyecek bir şey değildi.

"Her ne ise, sadık bir hizmetçiye sahip olmak faydalı

olacaktır. Düşüncelerim uzun sürmedi.

"O zaman mücevher kutusunu kalan mücevherlerle birlikte daha önce bulunduğu yere geri götürün."

"Lady.....!"

Emily dokunaklı bir yüz ifadesiyle hızla yerinden kalktı.

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim, hanımefendi! Bundan sonra da size hizmet etmek için elimden geleni yapacağım!"

"Şimdi gidin."

Emily, onu sinirli bir şekilde elimle uzaklaştırdığımda bile bana teşekkür etmekten vazgeçmedi.

Tık-. Emily tam odamdan çıktığında gözlerimin önünde beyaz bir kutu belirdi.

Bu konakta çalışan insanlarla olan ilişkinizin yeniden düzenlenmesi nedeniyle şöhretiniz +10 oldu. (toplam : 15)

"İlginç."

Beyaz kutudaki cümleyi gelişigüzel okudum.

Zaten en başından beri vazgeçtiğim şöhretim şaşırtıcı bir şekilde yükseliyordu.

Parlak güneş ışığı odamdaki büyük pencereden odama giriyordu.

Bir zamanlar pencerenin yanında duran masa kenara itilmişti ve ben yerde oturmuş uyukluyordum.

Yürüyüşe çıkmayı düşündüm ama iki 'X'le nerede, ne zaman ve nasıl karşılaşacağımı bilmediğim için kendimi bundan alıkoyuyordum.

Ama bu şekilde otururken güneş ışığı beni yıkıyor ve yürüyüşe çıkmak için ruh halim yerine geliyordu.

"Ne kadar huzurlu..... .

Aslında böyle davranmam için uygun bir zaman değildi.

Emily aracılığıyla bana ulaştırılan muhbirlerin cevap maillerini aldığımdan beri yaklaşık iki gün daha bekledim, ancak Buinter'den hala bir cevap gelmedi.

Bu yüzden uşaktan bir şey istemekten başka çarem yoktu.

- Yüksek rütbeli genç soylu erkeklerin katılacağı tüm parti davetiyelerini toplayın.

Aynen böyle.

Kâhya, sosyal çevreye yeniden katılmaya başlayacağım haberinden tedirgin olmuş görünüyordu.

(NOT: Sosyal çevre, örneğin, partiler/çay partileri ve diğer sosyal toplantılar gibi şeyler olacaktır).

Penelope daha önce ne kadar yaygara koparmıştı ki hemen refleks olarak böyle bir yüz ifadesi takınmıştı?

'Vay be, benim mutlu zaman aşımı hayatım. Artık huzur sona erdi..... '

Şimdi Buinter'i bulmak için mümkün olan tüm partilere katılmak üzere olan kendime acıyordum.

Tam o sırada. Creak-.

Biraz açtığım pencere birden daha da genişledi, ta ki sonuna kadar açılana kadar.

Bundan kısa bir süre sonra, açık pencereden odama güçlü bir rüzgâr girdi.

Foosh-!

-CatLovesTowels -Lizette^^

Sadece

NOT: Sizi bu kadar uzun süre beklettiğim için özür dilerim. Bu günlerde çok meşgul olacağım ama mümkün olan en kısa sürede yüklemek için elimden geleni yapacağım.

YORUMLAR (Ham olarak):

- Eğer Penelope'ye zorbalık yapan insanlar da mağdursa, o zaman suç işleyen herkes mağdurdur. Onlar kurban olamaz.
- Her ne olursa olsun, Penelope'ye zorbalık yapan tüm insanların gelecekte onunla bağ kurmasını istemem.
- Emily'nin rotasını fark etmeye başladım.
- Buinter'ın ne kadar çılgın olacağını merak ediyorum.
- Sadece hepsini öldür ve mutlu sonu görelim.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 30

Bölüm 30 "Bu

dane!"

Şaşkınlıkla gözlerimi açtım.

Ancak gözlerimi acıtan güçlü rüzgâr karşısında onları tekrar kapatmaktan kendimi alamadım.

Whoosh-! Saçlarım sallandı ve yüzümü dağıttı. "Ehhh!"

Ama bu sadece bir an sürdü.

Aniden esen güçlü rüzgâr aynı şekilde aniden durdu.

Ortalık yine kimsenin az önce olanlara inanamayacağı kadar sakindi. Yavaşça başımı kaldırdım.

"Tam olarak ne.....

." "Kyu?"

O anda garip bir ağlama sesi duyuldu. Şaşkınlıkla bakışlarımı sesin geldiği yere çevirdim.

Giydiğim elbisenin üzerinde. Beyaz bir kabarıklık..... .

"Kyu!"

Hayır, bir tavşan.

"Bu..... nedir?"

Bu inanılmaz durum karşısında sözlerime devam edemedim. Güçlü bir rüzgâr esti ve sonra odamda bir tavşan belirdi.

Bir şeyler görüp görmediğimi anlamak için gözlerimi ovuşturdum ama yine de önümdeki beyaz yavru tavşanı görebiliyordum.

"Kyu kyu!"

Tavşan, önündeki insana bakarken başını eğdi. Sonra zıplayarak bana doğru geldi.

Bir anda, beyaz tüy yumağı bacaklarımın üzerindeydi.

"Ha. Nereden çıktın sen? Bu ikinci kat..... ." "Kyu?"

"Seni rüzgârdan almalarına imkân yok."

Tavşan kırmızı gözlerini kırıştırdı ve sanki söylediklerimin tek kelimesini bile anlamamış gibi başını tekrar eğdi.

"Şey. Eğer sözlerimi gerçekten anlamış olsaydınız, o zaman bundan daha büyük bir dehşet olurdu."

Tam o anda. Bir süre bana bakan tavşan ağzını açtı. İki sevimli ön dişi görünüyordu. Ama aynı zamanda. "Görev tamamlandı."

Sevimli tavşanın ağzından yetişkin bir erkeğin sesi çıktı. "Ack!"

Çılgılık atıp geri çekilmeden önce bir saniyeliğine donup kaldım. Bu yüzden bacağımdaki tavşan yere fırladı.

Bir an için yanlış bir hamle yaptığımı düşündüm ama neyse ki tavşan halının üzerine mükemmel bir şekilde indi.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi bana baktı. "Kyu?"

"O da neydi? Sadece şimdi..... ."

O tavşandan bir erkek sesi gelmedi mi?"

Sadece yumruğum büyüklüğünde bir hayvandı ama yine de korkarak gardımı aldım.

Bir süre bekledim ama tavşan hala konuşmuyordu.

Hiçbir şey düşünemedim mırıldandım.

"Bu da ne. Az önce bunu mu duyuyordum..... ."

"Görev tamamlandı. Eğer talep edilenleri duymak istiyorsanız, lütfen üssümüzü kendiniz bulun."

"Aman Tanrım!"

Tam bir şeyler duyduğumu düşünürken tavşanın ağzı bir kez daha açıldı ve içinden bir erkek sesi çıktı.

Tavşandan uzaklaşırken tekrar korktum.

O kadar hızlı geri çekildim ki sırtım yatağın direğine değiyordu.

Tavşan bana daha fazla yaklaşmadığı için beni daha fazla korkutmaya niyetli değildi.

"Burası Beyaz Tavşan muhbir grubu. Elveda."

Bununla birlikte, güçlü rüzgâr tekrar odama doğru esmeye başladı.

Whoosh-.

Rüzgâr durdu ve başımı kaldırıp dağınık saçlarımı taradım. Büyük bir varlığı olan tavşan gözümün önünden kaybolmuştu.

"Tam olarak ne..... ."

Bir an önce tavşanın olduğu halıya boş boş baktım.

Sonra Vinter'in normal moddaki kahramanla nasıl iletişime geçtiğini hatırladım.

(NOT: Buinter yerine Vinter kullanmaya karar verdim çünkü yazar bana böyle yazdığını söyledi. Önceki bölümleri de yakında düzenleyeceğim).

Kimliğini gizlemek için kendisinin bir hamle yapması çok nadir görülen bir durumdu.

Mesajlarını iletme için genellikle kuşları, fareleri, yavru köpekleri ve diğer küçük hayvanları kullanırdı, ancak en çok kullandığı hayvanın muhbir grubunu temsil eden beyaz tavşan olduğunu hatırlıyorum.

Bunun oldukça romantik olduğunu düşündüğüm zamanı da

hatırladım. Ama bu kadar şaşırmamın nedeni şuydu.

"Hayvanların konuşarak mesaj ilettiği söylenmedi..... ." Oyun

seslendirilmedi.

Normal moddaki kadın kahramana gönderdiği mesajları sadece mektuplar aracılığıyla okudum, bu yüzden hayvanların mesajı yüksek sesle konuşmasını beklemiyordum.

"Ha."

Küçük ve sevimli bir tavşanın içinden çıkan alçak bir erkek sesi.

Az önce başıma gelen dramatik olay karşısında bir ses çıkardım.

Gönderebileceğiniz postalar ve bunları teslim edebileceğiniz iş arkadaşları varken neden bunu yapıyor?

"O da diğerleri gibi deli değil, değil mi.....? Bu

düşünceyle başımı iki yana salladım.

Her şeyimi ortaya koyacağımı düşündüğüm Eclise tarafından zaten bir kez sırtımdan bıçaklandım.

Bunu Eclise'nin çıkarlarının aniden düşmesi ihtimaline karşı onun çıkarlarını yükseltmek için yapıyordum ama ona da güvenilmezse.....

"Hayır. Beşinin de deli olmasına imkan yok."

Normal moddaki hikayeyi ve Vinter'la tanıştığım partideki zamanı düşünürken bu düşünceden sıyrıldım.

Bir caniyeye bile mendilini ödünç verebilecek kadar iyi huylu bir adamdı.

İlgisini çekmek daha kolay olabilir.

"Önce gidip onu bulacağım."

Sakinleştikten sonra yerden kalktım.

Bunu yaptığımda, bir süre önce uyukladığım noktadan ne kadar uzakta olduğumu fark ettim.

Yumruk büyüklüğünde bir hayvandan korkup buraya kadar kaçtığım için biraz utandım.

"Tüm bunları izlemiyordu, değil mi?

Her neyse, benimle iletişime geçmesi harika bir haberdı. Artık onu bulmak için partilere gitmeme gerek yoktu.

Ben bunları düşünürken önümde yine beyaz bir kutu belirdi.

Bölüm [Tuhaf bir büyücü, Vinter Verdandi] başladı. 'Beyaz Tavşan'ın üssüne' gitmek ister misiniz?

[Evet. / Hayır]

"Bekle."

Sistem beni gerçekten duymuyordu ama yine de arkamı döndüğümde sipariş verdim.

Hazırlanmak için acele ettim. Kimsenin haberi olmadan gizlice dışarı çıkıp tekrar içeri girmek istiyorsam biraz hazırlık yapmam gerekiyordu.

İlk olarak, Eclise'i almaya giderken giydiğim bornozu giydim.

Emily defalarca atmaya çalıştı ama ben gizlice geri aldım ve dolaba sakladım.

Sonra bir mücevher kutusundan safir bir kolye çıkardım. Ona bununla ödeme yapacaktım.

Her ihtimale karşı, daha sonra vermek üzere sipariş ettiğim hediye de beyaz mendiliyle birlikte paketledim.

"Bunu da yanımda getireyim mi?"

Rennald'ın bana aldığı maskeyi elime aldım ve düşündüm.

Tavşanı çoktan odama gönderdi. O kadarını yaptıysa, kimliğimi saklamanın bir anlamı yoktu.

Ama ben şu anda 'yüksek rütbeli asil hanımefendinin gizlice bir erkek bulması' konseptini kullanıyordum.

"Bir süre daha bu konsepte bağı kalacağım.

Maskeyi taktım, ardından sistem şemasının olduğu yere koşmadan önce aynaya bir göz attım.

"Her şey tamam. Hadi gidelim!"

Beyaz ışığın yanıp sönmesi ve kaybolmasıyla kendimi sadece birkaç kişinin geçtiği bir ara sokakta buldum.

"Bu kadar mı?"

Önümde eski püskü bir bina vardı. Binanın eski kapısının üzerinde çok belirgin olmayan beyaz bir tavşan oyması vardı.

Burayı oyun boyunca zaten görmüştüm, bu yüzden buranın Vinter'in üssü olduğunu biliyordum.

Merdivenleri çıktım ve hiç tereddüt etmeden kapıyı çalmak üzereydim.

Ancak elimi kapıya doğru kaldırdığımda, kapı bana temas etmeden otomatik olarak açıldı.

"Ne....."

Birinin beni izliyor olabileceğini düşündüğümde tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Kapının aralığından arkasındaki karanlık boşluğa baktım, sonra kapıyı daha geniş açtım ve içeri girdim.

İçerisi de oyun boyunca gördüklerimle aynıydı.

Bir masa, bir kitaplık ve müşterileri karşılamak için bir kanepe. Normal görünümlü bir ofisti.

Ancak ne kadar etrafa baksam da aradığım kişi hiçbir yerde görünmüyordu.

"..... Bir yere mi gitti?"

Tavşan geldikten hemen sonra buraya geldim.

Konağa dönsem mi dönmesem mi diye düşündüm ama zaten burada olduğum için biraz beklemeye karar verdim.

Dönüş yolunu bilmediğim için Beyaz Tavşan grubunun kullandığı bir arabayla konağa geri dönecektim. Buradaki araba diğer dünyadaki taksiyle aynıydı.

Ancak burada çalışan ve diğerlerinden daha değerli bilgiler satan hiçbir işçi yoktu.

"Ne tür bir muhbir iş arkadaşını kullanmaz?"

Düşündüm ama kısa sürede sebebini tahmin ettim.

"Muhtemelen bu yüzden tüyleri diken diken eden..... erkekçe konuşan bir tavşan gönderiyor.

Kapıyı kapattım ve kanepeye oturdum. Buraya davet edilmiş bir misafir olduğum için onu beklerken burada dinlenecektim.

Etrafa bir kez daha göz attım.

Bammmmmmm-!

Bir yerden bir ses geldi ve titreşimini hissedebiliyordum. "Wh, neler oluyor!"

Koltuktan fırladım. Binanın sarsıntısı hemen sakinleşti.

".....Sadece ben miydim?"

Başımı eğdim ve tekrar oturmak üzereydim.

Crrrrr-. Bir kez daha, dengemi kaybetmeme neden olacak kadar güçlü titreşimi hissedebiliyordum.

"Ack!"

Tökezledim ama çılgılık atarken kanepeye tutunmayı

başardım. "Buraya sadece Vinter'ı görmeye geldim ama bu da ne!

Titreşim bir öncekinde olduğu gibi hemen durdu. "E, deprem mi?"

Kanepeye sıkıca tutundum ve kendimi bir sonraki sarsıntıya hazırladım. Bir süre bu şekilde bekledim ama ondan sonra hiçbir şey olmadı.

Bu fırsatı değerlendirip pencereden dışarıyı kontrol ettim.

Bu dünyadaki doğal felaketlerden haberim yoktu. Buradaki insanların kendilerini nasıl koruduklarını görmek için pencereden dışarı baktım.

".....Hm?"

Ancak dışarıda sanki hiçbir şey olmamış gibi şaşırtıcı bir huzur vardı.

Yer iki kez sallanmasına rağmen kimse dışarı çıkmadı.

"Çok fazla insan olmasa da..... bu ara sokakta bu binadan daha fazlası var."

Festival halen devam etmekteydi, dolayısıyla doğal bir felaket yaşanması halinde yaygara koparılması gerekiyordu.

Kaşlarımı çattım ve kulağımı pencereye dayadım.

Hiçbir ses duyulmuyordu, bu yüzden buranın ses geçirmez olduğunu düşündüm. Ama..

Bam-! Ses başka bir yerden geldi. Bu binada,
arkamdan.

Sadece

-CatLovesTowels -Lizette~

YORUMLAR (Ham

olarak):

– Sistem: (Cevap vermeyen veliaht prens) (deli büyücü) (aklını kaçırmış köle) ve (gerçekçi ağabey 1 veya 2) arasından birini seçin.

Penny: Çıkış yap!

Sistem: Çıkış yok. Einkras kalesine hoş geldiniz.

– Deadpool sesli Pikachu mu?

– Bir an için tavşana dönüşenin Vinter olduğunu sandım.

– Hayır. Kimse normal değil. O hizmetçi de şüpheliydi.

– Anti-sosyal kişilik bozukluğu olan ve şu anda travma sonrası stres bozukluğu nedeniyle ilerlemekte olan bir prens.

Aile içi şiddet aktivisti olan 3 aile üyesi cevap vermedi.

Boynunuzu % 10000 ihtimalle kesmeye hazır bir koruma.

Medeni bir sapiens olarak farkındalığını kaybetmiş gibi görünen çılgın bir büyücü, yetişkin bir adamın yüksek sesiyle konuşan tavşanlar gönderdi ve

Bu romanın türünü gerilim/korku olarak

değiştirdim. Hepiniz kaybolun.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 31

Bölüm 31

"*Gasp*."

Şaşkınlıkla sıçradım ve arkamı döndüm.

Sonra duvarda garip bir şey fark ettim. ".....Bu çizgiler ne için?"

Duvarda bir dikdörtgen oluşmuştu.

Ona yaklaştım.

Güm! Bu ses bir kez daha bu alanda çınladı.

Sonunda bundan emindim. Ses, dikdörtgenin oluştuğu duvardan geliyordu.

Elimi uzattım ve hatta dokundum. "Bu.....

."

Yakından baktığımda bunun bir çizgi değil, bir çatlak olduğunu gördüm.

Bu bir kapıdan başka bir şey değildi. Gizli bir patikaya açılan bir kapı gibi görünüyordu.

"Oh ho. Mistik bir büyücü olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyor?"

Heyecandan kalbim küt küt atmaya başladı. Bu, romanlarda ya da filmlerde görülebilecek bir şeydi.

Oyunda Vinter, kadın kahraman kendini kötü hissettiğinde her zaman önünde bir hayalet gibi belirir ve 'şalala' büyüsünü gösterirdi.

Yapımcının bu Vinter karakteri üzerindeki niyeti oldukça açıktı.

'Ne zaman üzgün olsanız ortaya çıkan ve moralinizi düzelten biricik şifacınız!

Muhtemelen bu karakter için amaçladıkları şey buydu.

Normal mod gerçekten kolaydı ama Vinter'inki en kolayıydı.

Diğer zor erkek başrollerin aksine, en başından itibaren kadın kahramana ilgi göstermeye başladı.

Bu yüzden yaptığım listede onun adının üstünü çizmemiştim. Önemsiyor. Her ihtimale karşı.

"Şimdi bile onun ilgisini üzerime çekmeye çalışıyorum.

Düşünmeyi bıraktım ve etrafı incelemeye başladım.

"Bunu nasıl açıyorsun?"

Kapı kolu yoktu ve kapı kolu olmadan açılabilen türden bir kapı da değildi.

Sadece kapı şeklinde bir çatlak vardı.

"Bunun sadece bir tür ofis içi olmadığından kesinlikle eminim."

Çenemi ovuşturdum ve ciddiyetle kapıya baktım. Sonra elimi tekrar kapının üzerine koymayı denedim.

Kim bilir, belki gizli bir düğme vardır.

Tam elimle kapıyı yoklarken. Beyaz kare kutu belirdi.

Gizli Görev! [Büyücünün sırrını açığa çıkar!]

Büyücünün gizli alanını buldunuz. Girmek ister misiniz? (Ödül: Bilinmeyen bir şey.)

[Kabul / Red]

Bu ani görev karşısında gözlerimi açtım.

"Ne?"

Normal modda görünmeyen bir görevdi. Ödülü kontrol ettim ve kontrol eder etmez kaşlarımı çattım.

"Argh!"

Görev aynen söylediği gibi 'gizliydi', bu yüzden ödülün ne olduğunu söylemiyordu.

Tıpkı [Seçenekler AÇIK/KAPALI] sistemi

gibi. "Gerek var mı?"

Bir süre düşündükten sonra 'kabul et' düğmesine bastım.

Benim için önemli olan tek şey Vinter'ın ilgisiydi ve onun sırlarını gerçekten bilmek istemiyordum.

Her insanın mahremiyeti vardır ve ben bunu ifşa ederek ne kazanacağım?

'Faiz garantili bir ödül değil. Ya kötü bir şey olursa? Ha!' Tam da 'reddet' düğmesine basmak üzereydim.

Bam-. Bir kez daha, yüksek ses odayı doldurdu.

Duvar titredi. Bu kez kendi gözlerimle izliyordum.

".....Ama burası Vinter'ın gizli üssüyse, o zaman Vinter orada olabilir demektir."

Şimdi fark ettim ki epey beklemişim. Hala gelmedi.

Bu kadar dar görüşlü düşünmemeliydim. Bu, oynarken açmayı başaramadığım zor modun rotalarından biri olabilir.

Kutudaki harfleri tekrar dikkatlice okudum.

Sadece ödül vardı ve 'başarısızlık' için herhangi bir ceza yoktu.

Bu görevde başarısız olsam bile, sonrasında pek bir şey olmayacak. Muhtemelen.

"Evet, ne var biliyor musun? Zaten buradayım, bugün ayrılmadan önce onu göreceğim."

Fikrimi değiştirdim ve 'kabul et' tuşuna bastım.

Sonra kapı biraz büyük bir sesle açıldı. Gizli yol ortaya çıktı.

Tereddüt etmeden girdim.

Duvarın arkasında karanlık ve geniş bir koridor vardı.

Dışarıdan bakıldığında, bu kadar büyük ve uzun bir patika için yeterince büyük bir yer değildi.

Kendimi bir filmdeki kadın kahraman gibi hissettim ve bu da

beni heyecanlandırdı. Thud, bam-!

Yüksek ses patikadan gelmeye devam etti.

Ellerimi kulaklarıma götürdüm ve kapattım.

"Ne yapıyor bu?

Gürültü patikanın diğer ucundaki alandan geliyor gibiydi. Parlak ışık da oradan geliyordu.

Koridorda kulaklarımı kapatarak yürüdüm ve vardığım yerde durdum.

Eckart ailesinin malikane arazisi büyüklüğünde, son derece büyük bir arazi ortaya çıktı.

Her duvarda bir sürü kitap rafı vardı ve üzerlerine bir sürü kitap dizilmişti.

Eckart ailesinin malikânedeki kütüphanesi son derece büyüktü ama burası bir Ulusal kütüphane düzeyindeydi.

"Wow..... ."

Oyunu oynarken bile göremediğim sihirli alana boş boş baktım.

Tüm raflar ve kitapların yanı sıra görülecek çok fazla şey vardı.

Yerde cam kafesler. Ve içleri, hayatımda daha önce hiç görmediğim çeşit çeşit aksesuar ve mücevherlerle dolu. Yoksa onlar fosil mi?

Odanın diğer tarafında bilinmeyen birçok hayvana ait dev kemikler vardı.

"Burası sanki..... bir müze gibi."

Rüya gibi bir yerde etrafıma bakarak

mırıldandım. "Tanrım, burası harika bir yer."

Zaten gizemli olan bir yerde daha da gizemli şeyler olduğunu düşünmek!

Onları daha yakından görebilmek için etraflarında dolaşırken farkına varmadan ellerimi kulaklarımdan çektim.

Ve bir adım atmak üzereyken. BAM!

THUD-!

Bir an için unuttuğum o yüksek ses beni kendime getirdi.

"Hey, salak! Sana o şeye nişan almanı

söylemiştim!" "L, böyle mi?"

"İşte böyle!"

Güm, çat!

"Ack! Parçalara dikkat et!"

Küçük çocukların bir köşede birbirlerinden ayrıldıklarını gördüm.

Aynı anda, keskin buz parçaları yağmaya başladı.

Her çocuk bir hayvan maskesi takmıştı. Aslan, kedi, sincap, köpek yavrusu, domuz.....

"Ahh, Tanrım! Dikkatli ol! Kutulardan biri bozulursa ölürüz! Sang-dan-ju efendi bizi öldürür!"

(sang-dan-ju: Bilgi veren grubun sahibini tanımlamak için kullanılan bir terim).

(NOT: Bu arada, muhbir grubu diyor ama genellikle her grupta sadece bir muhbir vardır ve diğerleri iş arkadaşlarıdır. Vinter'in durumunda, Penelope daha önce hiç iş arkadaşı olmadığını söylemişti).

Aslan maskeli çocuk buz parçalarından zar zor kaçmayı başardı ve ayağa kalkıp bağırdı.

"Tamam. O zaman..... bölgeyi dikkatlice oyacağım."

Çocuklardan biri eline bir şey alırken üzüntüyle

mırıldandı. 'Bir asa mı? Bunlar büyücü mü?'

Parçalardan kaçan diğer çocuklar da geri geldi ve asalarını kaldırdı.

"Bu sefer sen solu yap! Ben sağ yapacağım!"

5 çocuk boylarından daha yüksek olan dev buzun etrafını sardılar.

Buzu inceledim. Buzun ortasında donmuş bir şey gördüm. Bu bana çok garip gelmedi.

Eğer doğru hatırlıyorsam..... bu..... .

"Kadim büyücünün emaneti! [Kadim

büyücünün emaneti kazanıldı!

Bu kolye Vinter'ın Kuzey'de keşfettiği kadim kalıntılardan biridir ve kadim büyücülerin kullandığı bir eserdir. Zehirli şeyler yaklaştığında renk değiştirir..... .

.....Diğer emanetler ayrılış sırasında yok edildi, bu nedenle dünyada kalan tek ve tek emanettir ve bu öğeyi kazanırsanız, kıtlık Vinter'ın ilgisi olarak kabul edilir.....]

Vinter'ın ilgisinin yüzde kaç arttığını hatırlamıyordum.

"Dünyada sadece bir kalıntı kalmasının bir nedeni var! Tam o anda.

"Nom Perdanyong Pero Ssoom!"

Domuz maskesi takmış bir çocuk garip bir büyü bağırdı.

Aynı anda asadan beyaz bir ışık fişkırdı ve ışık bir lazer gibi vuruldu.

Ve, thud-!

Işık buza değdiği anda bir patlamaya neden oldu. "Ack! Uzak dur!"

Çocuklar yine buzdan kaçtılar.

Beyaz sis kısa sürede kalktı ve içinden neredeyse buzdaki kutuya ulaşan küçük bir delik olan buz çıktı.

"Vay canına, çocuklar! Sonunda bir kenar yarattık!

Başardık!" "Gerçekten başardık. Bir kez daha deneyelim!"

Çocukların mutluluktan zıplamalarını izlerken şok oldum.

'Şu pervasız çocuklar! Antik kalıntılara yeni doğmuş bir bebeğe davrandığınız gibi davranıyorsunuz!

Yaptıklarına bakılırsa, buzı kıracakları kesin ama içindeki kutuyu da kıracaklar.

"Hey çocuklar!"

Aceleyle çocukların yanına koştum.

"Nom Perdanyong..... ."

"Çocuklar, durun!"

Yine o tuhaf büyüyü yapan çocukları durdurdum. "Ne yapıyorsunuz siz?"

10? Hayır, 11 yaşında mı? Çocukların bakışları bana döndü.

Aslan maskeli asasını buzdan kaldırdı ve bana işaret etti. "*Gasp*!"

Sen kimsin, teyze?"

(NOT: Kore'de teyze ve amca, çok genç olmayan ama oldukça yaşlı olan orta yaşlı insanlar anlamına da gelebilir).

"Ne demek teyze?!"

Ciddileştim.

"Ama sen soylu teyzelere benzeyen bir maske takıyorsun!" "Evet, evet! Korkunç asil teyze yüzü!"

Onlar yorum yaptığında maske taktığımı fark ettim. "Ama neden asil bir teyze?"

Başımı eğdim ve bir şekilde anladım.

Belki de gülen yüzlü beyaz bir maske onlara asil bir kadını hatırlatıyordur.

"Ben asil bir teyze değilim. Buraya müşteri olarak geldim."

Kendimi sakinleştirdim ve olgun davranarak açıkladım.

Sordum. "Siz kimsiniz?"

"Biz Sang-dan-ju Bey'in en iyi öğrencileriyiz."

(Gözbebeğinin ne olduğunu bilmiyorsanız ya da gözle ilgili bir şey olduğunu düşünüyorsanız, bu durumda gözbebeği, bir ustanın/öğretmenin öğrencisi/talebesi gibidir).

"Aptal! Bunu söylememeliydin!"

"Hey, müşterilerin buraya girmesine izin verilmiyor!"

"Buraya giremezler! O nasıl içeri girdi?"

Bütün çocuklar aynı anda konuşurken düzgün düşünemiyordum.

Ait olduğum dünyada bile çocuklarla aram iyi değildi.

Bu anaokulu cümlesi aklıma geldiğinde ne yapacağımı şaşırmıştım.

"Çocuklar! Durun, durun! Hokus pokus, herkes odaklansın!"

Sadece

-CatLovesTowels-Lizette ^^

YORUMLAR (Ham

haliyle):

– 3 kere alkışlayın!

– Anaokulu günlerimi hatırlıyorum.

– Bu bir saniye kadar işe yarıyor ama çocuklar 3 saniye sonra tekrar sohbet etmeye başlıyor.

– Bu iş çocukça bir hal aldı.

– Lmao, bu büyü de neyin nesi.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 32

Bölüm 32

Bağırmam üzerine çocuklar ağızlarını kapattı.

İçlerinden biri bir şey söylemeden önce hemen ekledim.

"Benim kim olduğum ve sizin kim olduğunuz şu anda önemli değil. Sorun şu ki siz o değerli kalıntıyı kırmaya çalışıyorsunuz!"

"....."

"Sizin mandallarınız ve çekiçleriniz yok mu? Efendiniz size buzu böyle kırmanızı mı emretti?"

Tamamen meraktan soruyordum ama çocuklar başlarını eğdiler, sözlerimi azarlama olarak algıladılar. Sonra mırıldandılar.

"Aslında bunu bize Sang-dan-ju Bey ayrılmadan önce verdi....."

Çocuk bir tığ ve kullanabilecekleri kadar küçük bir çekiç gösterdi. Bunu gören diğer çocuklar da kendilerininkini gösterdi.

"Buz o kadar kalın ve sertti ki bunlarla kırmak imkansızdı!"

"Ve buzun üzerinde bir büyü var, böylece kırılan nokta birkaç dakika sonra eski haline dönüyor!"

"Sir sang-dan-ju can..... gibi büyü kullanabildiğimiz için bu işi çabucak halledebileceğimizi düşündüm."

Çocuklar tüm üzüntülerini dışa vurdular. İçimi çektim ve elimi onlara uzattım. "Ver şunu."

Elimde tığ ve çekiçle dev buza yaklaştım. Çocuklar merakla peşimden geldiler.

"Bu doğru."

Buzun üzerindeki oyulmuş yer tekrar orijinal şekline doğru büyümeye başladı. Sürece baktım.

Sonuna kadar izledim ve rejenerasyonun bir sınırı olduğunu gördüm. Oyulan yer tamamen geri kaplanmamıştı.

"Doğru yaparsam bunu başarabilirim.

Aslan maskeli çocuğa sordum.

"Sıcak suyunuz var mı?"

"Evet! Sihirle biraz yapabiliriz!"

"Kenara değmeden kenarın etrafına biraz sprey sıkabilir misiniz? Çünkü kalıntı yıpranabilir."

Çocuk güçlü bir şekilde başını salladı ve buzu işaret etti. "Su pishon!"

Asanın ucundan su çıkmaya başladı. Bir dakika sonra.

"Şimdi dur. Sana söyleyene kadar bekle ve söylediğimde tekrar püskürt." "Tamam!"

Neyi yanlış yaptıklarını söylemeyi bıraktım ve bunun yerine onlara yardım ettim. Sıcak su nedeniyle buzun yüzeyi biraz eridi.

Tıgı buzun üzerine koydum ve kutuya dokunmamaya dikkat ederek çekiçle vurdum. Çatlak-. Kutunun etrafındaki buzda uzun bir çatlak oluşmuştu.

Çatlağın etrafını birkaç kez çekiçledim ve bir buz parçasından kurtuldum. Kutunun kenarı tekrar ortaya çıktı.

Başka hiçbir şeye dokunmadım ve ona baktım. Tam düşündüğüm gibiydi. Buz, aynı yerin ilk kez kıvrıldığı zamankinden çok daha yavaş bir şekilde yeniden oluşmuştur.

"..... Kalıntıya zarar vermeden buzı kırmak istiyorsam kullanabileceğim tek bir yol var."

"Nedir bu?"

"Hassas yöntem."

Gözleri parlayan çocuklara anons ettim.

"Diyorum ki büyü kullanmayalım, yavaş yavaş kendimiz oyup eritelim."

"Hnnggg..... ."

Çocuklar hayal kırıklığına uğramıştı. Muhtemelen buzı kolayca kırabileceklerini düşündüler.

"Ancak daha önce oyulmuş ve bir kez yenilenmiş olan yer, eskisinden daha yavaş yenilenir."

"O zaman aynı yeri oymaya devam etmeliyiz, değil mi?"

"Evet, doğru."

Başımı salladım.

"Ben aslan maskesiyle buzu oyacağım ve geri kalanlar da bundan sonra o noktayı sürekli oyacak. Tamam mı?"

"Tamam!"

Üzerimde parlayan bakışlar karşısında kendimi otoriter hissetmeye başladım.

Bu iyi olduğum ve iyi bildiğim bir şey olduğu için de heyecanlandım.

Çocuklarla birlikte buz üzerinde çalışmaya başladım.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda bir kitaptan çok şey okudum ama bir kez bile kendim denemedim.

'Üniversiteye girdiğimde bundan bıkana kadar bu tür şeyler yapacağımı sanıyordum.....

Acı acı gülümsedim.

Hayatımda yapmak istediğim bir şeyi bir oyunda yapacağımı düşünmemiştim.

"Şimdi. Bu parçayı çekiçle vur. Sivri kısmı kutuya değdirme. Eğer yaparsan çizik bırakır."

"Denemek

istiyorum!"

"Ben de!"

Umursamaz olduğunu düşündüğüm çocuklar, bu iş üzerinde çalışırken benden daha dikkatli ve detaycıydılar.

O günden sonra ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

Ben ve çocuklar yorgunluktan bayılmak üzereyken kutunun yarısı buzdan çıkmıştı.

Suyun zemini berbat edeceğini düşünmüştüm ama eskisi kadar temizdi.

Bunun nedeni buzun yapılan büyüyle o kadar kolay erimemesiydi.

"Ahh, sırtım..... ."

Yere çömeldiğim yerden kalktım.

Çocuklar da acı çekiyor gibi görünüyordu çünkü bir elleriyle ağrıyan yerlerini yumruklarken şikayet ediyorlardı.

"Ben yorgunum..... ."

"Ben de."

"Ama yarısını atlattık!"

Çocuklardan biri kalıntıya bakarken bağırdı.

"Haklısın!"

Ben de bakışlarımı kutsal emanete yönelttim ve emanette tek bir çizik bile olmadığını görerek gülümsedim.

"İyi işti çocuklar."

"Hepsi teyzem sayesinde!"

"Evet! Bize nasıl yapılacağını gösteren teyzem sayesinde!"

Çocuklar etrafımda toplandı ve alkışladı.

"Onlara teyze olmadığımı söyledim.

İçimde kederin yükseldiğini hissettim ama alkışladım. Zaten sadece bir maskeydi.

Tam o sırada.

"Sen, sen kimsin?"

Arkamda tüylerimi diken diken edecek kadar soğuk bir ses duydum. Ellerimi çırpma pozisyonuna getirerek olduğum yerde donakaldım.

Tamamen unutmuşum. Buraya gelme sebebim.

"Burada ne yapıyorsun?"

Biraz yağlanması gereken bir robot gibi döndüm.

Benden çok uzakta olmayan beyaz tavşan maskeli bir adam duruyordu.

"Hiçbir normal insanın buraya girememesi ve hatta burayı fark edememesi için bir büyü yaptım."

Maskenin üzerindeki küçük delikten görünen lacivert gözler buz gibi soğuktu.

Bunu söylerken elini bana doğru uzattı.

Çocukların sahip olduklarıyla kıyaslanamayacak kadar büyük ve zengin bir asa doğrudan bana doğrultulmuştu.

"Maske taktığınıza bakılırsa, büyücü müsünüz?"

Asasının ucunda beyaz bir ışık oluşmaya başladı. Her an beni vuracakmış gibi görünüyordu.

Yutkundum ve bir şeyler düşünmeye çalıştım.

Doğrudan 'Buraya gizli görevi tamamlamak için geldim'

diyemezdim. Bu durumda ne yapmalıyım?

"Maskemi hemen şimdi çıkarayım mı? Ve ona kim olduğumu göstereyim mi?" Tereddüt ediyordum.

[Faiz %9]

Bar tehlikeli bir şekilde parladı ve ardından.....

'Faiz -%1'

'Faiz -2%'

'Faiz -2%'

'Faiz -%1'

Barın üzerinde aniden beliren küçük harfler karşısında çenem düştü. 'Bu da ne? Bu da ne böyle!

['Hayır! Hayır,

lütfen-!'

9 olan ilgisi aniden düşmeye başladı.

Hepsi bu değildi. Harfler hala daha düşecekmiş gibi tehlikeli bir şekilde parladığı için %3'te tamamen durmadı.

Titreyen alt dudağımı ısırdım.

'Herhangi bir ceza yoktu. Sistem herhangi bir ceza olacağını söylemedi, ama neden!

Şanslıydım ki yüzüm bu maskeyle kaplıydı. Eğer

olmasaydı, faiz çubuğuna bakarken ağlayabilirdim. Vinter

bir santim bile kıpırdamadan cevabımı bekledi.

"Buraya nasıl girdiğinizi hemen açıklamaya başlamanız sizin için en iyisi olacaktır."

"Th, that..... ."

Bu dünyaya geldiğimden beri hiç yaşamadığım ani ilgi düşüşü karşısında aklım başımdan gitti.

Söyleyecek bir şey bulamadım çünkü çok telaşlıydım.

Ağzım bir şeyler söylemek için hareket ediyordu ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyordu. "Onu içeri aldık!"

Çocuklar önüme fırladılar ve beni korudular.

"Teyzem kalıntı kazısı hakkında çok şey biliyor gibiydi, onu buraya getirdik ve yardım istedik!"

"Evet!"

"Teyzemin yardımı sayesinde neredeyse bitiriyorduk! Bakın, efendim sang-dan-ju!" Çocuklar beni korudular ve arkamızdaki buzu işaret ettiler.

Vinter'in gözleri çocukları azarlamadan önce sadece bir an için büyüdü.

"Size buraya asla bir yabancı getirmemeniz gerektiğini defalarca söylemedim mi?"

"Teyzem onun yabancı değil müşteri olduğunu söyledi!"

"Ve bize verdiğiniz ödev çok zordu..... ."

Daha birkaç saat önce tanıştığım çocukların beni bu şekilde koruyacağını bilmiyordum.

Ama şu anda teşekkür edecek zamanım yoktu.

Vinter'ın soğuk bakışları 'müşteri' kelimesiyle değişti.

Asasını yere bırakıp kibarca eğilmeden önce bana ve kutsal emanete birkaç kez baktı.

"Çocuklara yardım eden bir kişiye karşı kaba davrandım. Özür dilerim. Buraya genelde kimse giremez."

Bu, Eclipse'in samimiyetsiz özründen sonra erkek başrol oyuncularından birinden gelen ilk özür oldu.

Burada kimse Penelope'den özür dilemedi.

Ancak, kabalığı için bir özür duymak beni mutlu etmedi.

Hayatımda daha önce hiç görmediğim kazı sahnesi karşısında heyecanlandığım için kendimi buz keserken buldum.

Ölmekten korkuyordum.

Sadece

-CatLovesTowels -Lizette^^

YORUMLAR (Ham yazılar

üzerine):

– Sadece bir tığ ve bir çekiçle mutlu olabilen mutlu Penny'yi neden üzgün yapmak zorundaydınız?

– Penny için her gün bir ölüm maçı.

– Yine de bu Vinter'ın suçu değil. Sonuçta burası onun gizli üssü. Ve orada bir yabancı buluyor.

– Sevimli çocuklar.

– R.I.P (Vinter'ın %9'u)

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 33

Bölüm 33

Orada öleceğimi sandım.

Faiz bu kadar hızlı düşmeye başladığında hissettiğim korku ve dehşet.

Bu dünya beni korkutuyordu. Etrafımdaki tüm tehlikelerden mutlu olacak zamanım bile yoktu.

Titreyen ellerimi arkama götürdüm ve bir arada tuttum. Sonra

konuşmak için ağzımı açtım.

"..... Gizli bir yer olduğunu bilmiyordum. Kabalığım için özür dilerim." (Penny rol yaptığı ve aynı zamanda yüksek rütbeli asil bir hanımefendi olduğu için gayri resmi bir şekilde konuşurken, Vinter herhangi bir mağaza sahibinin müşterileriyle konuşacağı gibi resmi bir şekilde konuşuyordu).

Başım korkudan fena halde sarsılmak istese de çenemi yukarı kaldırmaya zorladım.

Korkunun ne olduğunu bilmeyen kibirli, asil bir hanımefendi gibi davranmam gerekiyordu. Korkunçtu.

Vinter bu kadar hafif ve tatlı bir sese ve kendimden emin tavrıma biraz şaşırmış görünüyordu.

".....Lütfen bu taraftan gelin. Burası istekler hakkında konuşulacak yer değil." Kibarca beni buradan çıkarmaya çalıştı.

Beni buradan olabildiğince çabuk çıkarmak istiyor gibiydi.

Sistem çizelgesinin görünüp görünmediğini görmek için

olabildiğince yavaş yürüdüm.

Görevin açıkladığı gibi 'gizemli ve gizli yere' girdim, ancak başarısız olup olmadığını gösteren beyaz kutu henüz görünmedi.

Vinter'in ilgisinin nasıl düştüğünü görünce, yakalanmadan içeri girip tekrar dışarı çıkmanın 'gizli görev' olduğu anlaşıldı.

Eğer durum buysa, temelli başarısız oldum demektir.

Tüm zor mod görevleri bana böyle bir şey hakkında bilgi vermiyor mu? "Ne çılgın bir oyun. Görev ya da her neyse, bir daha asla kabul etmeyeceğim. Vinter'a yaklaşırken kafamda defalarca buna karar verdim.

Yanına varır varmaz arkasını döndü ve koridora doğru ilerledi.

"Ben çocuklara zarar veren bir canavar mıyım?

Bu konuda kendimi çok kötü hissettim.

Buraya gizlice girmek benim hatamdı ama burada çocuklara yardım etmek ve onlarla oynamak dışında bir şey yapmadım.

Tam o sırada.

"Asil teyze! Güle güle!"

"Bir dahaki sefere yine oynayalım, teyze!"

Arkama baktığımda 5 hayvan maskeli çocuğun bana el salladığını gördüm.

Önce beni korumaya çalışan aslan maskesi, parmağını ağzına götürdü ve bir 'ş' ile göz kırptı.

"Sevimli küçükler.

Onlara teşekkür etme fırsatı bulamadan bu şekilde ayrılmak zorunda kaldığım için biraz üzıldüm.

Ben de elimi salladım. Maskeden yüzüm görünmese de onlara gülümsedim.

Sonra durmuş beni izleyen tavşan maskesini fark ettim ve tekrar ona doğru koştum.

Koridorda yürürken tek kelime konuşmadık. "İşler nasıl

bu hale geldi..... .

Depresif gözlerle [Faiz %3]'e baktım.

Beni savunan çocuklar olmasaydı muhtemelen asasından çıkan lazer ışını yüzünden ölebilirdim.

Vinter, Eclise'in ilgisinin azalması ihtimaline karşı benim sigortam olacaktı ama şimdi Vinter'in ilgisi azalmadığı için şükredecek durumdaydım.

"Ha..... .

Zihinsel olarak derin bir iç çektim.

Tekrar dışarı çıktığımızda koridor çok daha kısaydı. Vinter açık kapının yanında durdu ve önce benim çıkmamı bekledi.

Yanından geçip gittim, içim titriyordu ama dışım gayet iyiydi.

Vinter ben çıktıktan hemen sonra mekandan çıktı ve bana arkasını dönerek az önce çıktığımız kapıya doğru asasını işaret etti.

Gıcırtı- Yana doğru açılan kapı kapandı. "Ha?

Az önce kapanan kapıya boş gözlerle baktım.

Dikdörtgen şeklindeki gıcırtı da duvardan tamamen kaybolmuştu. Bir dahaki sefere buraya tekrar gelirim kapının yerini bulabileceğimi sanmıyordum.

Vinter pek bir tepki vermedi.

Asasıyla büyü yaparak kapıyı birkaç kez kilitliyor gibiydi. Bu iş bittikten sonra asasını indirdi ve bakışlarını bana çevirdi.

"Çocuklarla ilgilendiğiniz için teşekkür

ederim." "..... ."

"Ancak isteğinizi dinlemek için çok geç, bu yüzden lütfen bir dahaki sefere tekrar gelin." (Vinter yine resmi bir şekilde konuşuyor.)

Açıkçası, buraya nasıl girdiğimi daha fazla soracağını düşünmüştüm.

Ama o öyle yapmadı ve terbiyeli

konuştu. Onun sözleriyle pencereye

baktım.

Öğlen olmuştu ve güneş batmaya başlamıştı. Uzun zamandır bugünkü gibi odaklanmamıştım ve ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim.

Emily muhtemelen gittiğimi çok önceden fark etmiştir.

"..... mahvoldum."

"Dük ile bir konuşma doğrulandı..... . Ağlamak

istedim.

Artık işler bu noktaya geldiğine göre, inatla gitmeye karar verdim.

"Buraya bir şey istemek için gelmedim, buraya geldim çünkü beyaz tavşan bana geldi ve yapmam gereken mesajı ilettiler." (Penny

gayri resmi konuşmak).

"Ah..... ."

"Burada kimse olmadığı için oldukça uzun bir süre bekledim. Geri dönüp bir dahaki sefere gelebilirdim ama tekrar ziyaret etmek için oldukça meşgulüm."

Doğrusu, gereğinden fazla zamanım vardı ama bir daha gelemeyecek kadar meşgul olduğumu ifade ettim. Bu bir gong-nyuh'un gururuydu.

"O çocuklar oradan çıkıp benden yardım istediklerinde bekliyordum."

Anladın mı? Bu benim suçum değil, geç geldiğin için senin suçun.

Yüzsüz bir ifadeyle kapının daha önce bulunduğu duvarı işaret ettim.

Vinter 'beyaz tavşan'dan bahsettiğimden beri telaşlı görünüyordu.

Gizli üssüne giren yabancıнын bugün temas kurduğu müşteri olup olmadığını göreceğ gücü yokmuş gibi görünüyordu.

Başını eğdi ve özür diledi.

"İçtenlikle özür dilerim. İnsanlar genellikle mesajı aldıktan bir ya da iki gün sonra gelir..... bizi bu kadar erken ziyaret edeceğinizi düşünmemiştim. Suçlu benim."

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Şanslıydım ki yüzüm bir maskeyle kaplıydı. "Ne yani, böyle bir kongre mi varmış?!"

Soyluların genellikle mesajı aldıktan bir ya da iki gün sonra geldiklerini nereden bilebilirdim ki?

Mesaj iletilir iletilmez sabırsızlıkla isteğimin sonucunu almaya giden bir kişiye dönüştüm.

Ve talep edilenin özeti şudur.

"Umutsuzca..... bir partide gördüğüm adamı arıyorum!

Vinter, talebi aldıktan hemen sonra bulmaya çalıştığım kişinin kendisi olduğunu fark etmiş olabilir.

'Mendil' kelimesini yazarken bunu hedeflediğim için. O kadar düşündükten sonra yüzüne bakamadım.

"Hiçbir şey talep etmemiş gibi davran. Beni beklettiğin ve oraya izinsiz girdiğin için ödeşdik diyelim."

Utançtan kelimeler geveledim ve arkamı döndüm.

Şu anda plan ya da ek talep umurumda değil. Tüm bunları buradan çıktıktan sonra tekrar düşünecektim.

Tam da Beyaz Tavşan üssünden çıkmak

üzereydim. "Bekle."

Çaresiz sesi kapıya doğru daha fazla yürümemi engelledi. "Lütfen bir dakika bekleyin."

".....Ne oldu?"

Kapıya doğru bir adım daha atamadan arkamı döndüm.

Lacivert gözler doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

"Benim için çocuklarla ilgilenen bir hayat kurtarıcının bu şekilde gitmesine izin veremem, özellikle de sizi bekleterek size kaba davranmışken."

Kafamda bir soru işareti belirlediğini hissettim.

'Az önce gitmemi şiddetle isterken neden birdenbire böyle oldu?

Abartılı sözlerini reddettim.

"Sorun değil. Ayrıca hayat kurtarıcı olarak adlandırılmak için pek bir şey yapmadım..... ." "Lütfen güveninizi boşa çıkarmamam için bana bir şans verin hanımefendi." Vinter sözlerimi yarıda kesti ve yalvardı.

Teklifini reddedecektim ve bir sonraki buluşmamızda bunu telafi etmesini söyleyecektim.

İşler daha fazla karışmadan acilen malikaneye dönmeliydim.

Ayrıca, gizli görevi kabul etmemle bozulan planı değiştirmek zorunda kaldım.

Ama o anda başının üzerindeki harfler parladı ve [Faiz %6]

Fikrimi değiştirdim.

".....O zaman isteğimin sonucunu duyalım."

Kanepeye oturmak için hareket ettim.

Az sonra Vinter yanıma geldi ve karşımdaki koltuğa oturdu.

Elini havaya kaldırdı.

Sonra bir yerden bir çaydanlık ve iki çay fincanı uçararak buraya geldi.

Çay fincanının çayı kendi kendine fincanlara dökmesini izlerken ilgimi çekti.

İlgilendiğimi belli etmemek için yüzüm zaten maskeyle kaplıydı.

"Bir yudum al."

Elini indirdi ve çaydanlık yavaşa masanın üzerine düştü.

ay fincanını elime aldım ve mükemmel sıcaklıktaki siyah aydan bir yudum aldım.

Vinter konuşmak için ağızını açtı.

"..... Hanımefendi biliyor mu bilmiyorum ama bu muhbir grubunun bir büyücü tarafından yönetildiğini çok az kişi biliyor."

"Sizin de bir marki olduğunuzu

biliyorum. Zihnimde mırıldanarak

başımı salladım.

"Buna ek olarak, orayı gören insanlar bir daha asla kendi ayaklarıyla geri dönmedi."

Söyledikleri karşısında yudumladığım siyah ayı neredeyse tkrecekdim. Fincanı yere bırakarak soğuk bir ses tonuyla sordum.

"Beni şu anda öldürmeye çalışacağını mı söylüyorsun?" ".....Ne? Hayır. Bu bir suç işlemek olurdu."

Vinter telaşla cevap verdi.

"Demek istediğim şu ki, birinin anılarını silen büyü, uykuya dalan kişinin enerjisini de alır. Dolayısıyla kendi ayaklarıyla geri dönemezler."

"Hmm hmm!"

Utanmış hissederek boğazımı temizledim.

"Ancak..... hanımefendinin anılarını da silmem gerekiyor." Vinter ise sakın bir şekilde sözlerine devam etti.

Sadece

-CatLovesTowels -Lizette~~

YORUMLAR (Ham yazılar
üzerine):

- Ne (Lol) Bundan daha kötü bir insan olacağını düşünmüştüm,,
- Diğerleri gibi deli değilsin. O zaman kibarca delirdin mi?
- Penelope'ye olan ilginin azalması, bir oyun karakterinin HP'sinin azalmasıyla aynı şeydir.
Ne kadar korkutucu.
- Normal mi? Tuhaf.
- Lollllll nesin sen???

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 34

Bölüm 34

"Sana karşı daha önce yaptığım kabalığı düşününce bunu yapmam mümkün değil." "..... ."

"Muhbir grubunun en büyük önceliğı müşterileriyle aralarındaki güvendir. Eğer hafızanızı silersem, o zaman bize talep göndermeniz de dahil olmak üzere her şeyi silmem gerekecek, ancak bunu istemiyorum."

"Anılarını sil" dediğinde kaşlarımı çattım.

Onu bulmuş gibi yapmak için neredeyse partilere katılmak zorunda kalıyordum. Tanrıya şükür böyle bir şey olmadı.

"Peki, bana söylemek istediğın şey nedir?"

"Lütfen bugün o alanda gördüklerinizi bir sır olarak saklayın."

"..... ."

"Karşılığında, eğer yapabilirsem, aradığınız kişi hakkında bilmek istediğınız her şeyi size sağlayacağım."

Teklifine şaşırdım.

Bu kadar ileri gitmesini gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?

"Oradaki çocukların nesi bu kadar önemli? Onlar hainlerin torunları falan mı?"

"Onlar yarı-büyülü organizasyonun kurtarılmış, hapsedilmiş ve istismar edilmiş yetimleridir."

"Yarı büyülü organizasyon.....?"

"Bu oyunun böyle soyut bir kurgusu var mıydı?"

Hafızamı yokladım ama böyle bir şey hatırlayamadım. Vinter biraz acı

bir tonda açıkladı.

"Büyünün ticarileşmeye başladığı sıralarda, inançlı Hristiyanlar olduklarını iddia eden insanlar büyücülerini şiddetle bastırmaya başladılar. Bunun doktrine karşı gelen ve onu bozan gizli bir kara büyü olduğunu söylüyorlardı."

"....."

"Kraliyet kültürü aynı zamanda Tanrı'dan gelen ilahi mesajlarla da bağlantılı, bu yüzden insanların büyücülere karşı davranışları bugünlerde sertleşiyor."

Vinter bir an durakladıktan sonra devam etti.

"Bazı putperest gruplar, ancak bu tür büyülerini yapan tüm varlıkların zamanı geldiğinde tanrının seçtiği gerçek imparatorun doğacağına dair yanlış bir açıklama yapıyor."

"....."

"Hanımefendi, kısa bir süre önce veliaht prens tarafından yönetilen savaşta kaybeden Reila'nın yeni ülkesinden geriye kalanların bugünlerde pek çok sorun çıkardığını muhtemelen biliyordur, değil mi?"

"Tabii ki."

Hayır. Hiç de

değil.

Ama yine de başımı salladım, her şeyi biliyormuş gibi davrandım.

"Bu kimsenin kabul etmeyeceği kadar yanlış bir ifade, ancak şaşırtıcı bir şekilde aynı şeyi düşünen birçok soylu var."

"Soylular.....? Neden böyle bir şey yapıyorlar?"

"Genellikle sihirli aletlerle iş yapan soylulardır. Elbette büyölü aletler üretmek için büyücülerini kullanıyorlar, ancak büyü kullanan tüm pazarları tekellerine almak istiyorlarsa onların varlığını silmeleri gerekiyor."

Oyunu oynarken Vinter'ın neden bir büyücü olduğunu sakladığını anlamadım.

"Sadece 'öylesine' olduğunu düşünmüştüm

Bunun arkasında böyle bir neden olduğunu bilmiyordum.

Bunun sadece basit bir hikaye kurgusu olduğunu düşünmüştüm ama taç giymiş prensin ve Vinter'in geçmişı, onlarla ilgili her şeyin arkasındaki nedeni barındırıyordu.

Bu dünyada ne kadar çok kalırsam, bunu oyuna o kadar çok benzetmeye başladım.

"Size yalvarıyorum leydim."

Vinter tekrar yalvarırken başını eğdi.

"Çocukların hayatı buna bağlı."

Çocuklar için endişelenirken başının üzerindeki [Faiz %6] parlıyordu.

Hemen fark ettim.

Vinter'ın ilgisi burada ona vereceğim cevaba göre artacak ya da azalacak.

Bunu bir sır olarak saklayacağımı söylemek için ağzımı açtım.

"Ama bekleyin..... .

Bir şeylerin yerinde olmadığını

hissettim. "Bu ilginin bununla ne

alakası var?

Bugün her şey çok ani oldu. Özellikle de gizli görev.

"Beyaz Tavşan muhbir grubuna bir şey talep etmek..... oyunda ilk etapta gerçekleşen bir şey değildi.

Sonra gözlerimde bir ışık parladı. Çünkü düşüncelerimde büyük bir hata bulmuştum.

Çok iyi bildiğim hikaye kurgusu, oyunun normal mod olarak ayarlandığı zamandı.

"..... Zor modda Vinter'ı tanımıyorum.

Vinter iyi bir insandı ve oyunda iyi bir doğaya sahipti. Yoksul insanlara yardım eder ve yetimlerle ilgilenirdi.

[Gecekondu mahallelerinde insanlara yardım etmek için dolaşan büyücü, fakir bir halk tarafından evlat edinilen ve büyütülen gerçek gong-nyuh ile tanışır.

Büyücünün yardımıyla malikâneye geri dönmeyi başaran iyi kalpli kadın kahraman, eşyalarını cömertçe bağışlamaya ve onunla birlikte talihsiz çocuklarla ilgilenmeye başladı].

Hikâye kurgusunu düşünürken aklıma bir soru geldi.

"Peki ama nazik ve iyi huylu Vinter neden kadın kahramanı Penelope'nin reşit olma törenine getirdi?

Sahte gong-nyuh'un en çok dikkat çektiği zaman.

Ne kadar başka nedenler düşünmeye çalışsam da aklıma Penelope'yi kızdırmak istemiş olabileceğinden başka bir şey gelmedi.

".....lady?"

Benden cevap gelmeyince Vinter beni aradı. Garip bir şey vardı.

Bir anda ortaya çıkan gizli görev. Vinter'ın ilgisinin çöküşü.

Zor mod hikayesini çok iyi bilmeyen ben, ölümünden kaçınmaya çalışırken hikayeyi nasıl akması gerektiğinden saptırıyordum.

'.....Ama ya tüm eylemlerim zor modda yer alan rotalardan biriye, sadece ben fark etmediysem?

Titreyen ellerimi tuttum ve bir süredir kapalı olan 'seçenekleri' açtım.

'.....Choices ON.'

Hemen kontrol etmem gerekiyordu.

Hemen önümde beyaz bir kutu belirdi. Seçenekleri

[ON] yapmak ister misiniz?

[Evet. / Hayır]

Evet'e tıkladım. Sonra seçenekler önümde belirdi.

1. Neden yapmak zorundayım?

2. Merak ediyorum..... bunun iyi bir anlaşma olduğunu sanmıyorum. Nadir mücevherleriniz yok mu?

3. Peki ya herkese buradaki çocuklardan bahsedersem? O zaman ne yapacaksın?

"Ah..... .

Zihinsel olarak iç çektim. Neden kötü hislerim hep haklı çıkıyor?

Bu tür durumlar Penelope'nin hayatının her yerinde vardı. Normal modda da tüm yakalama hedefleri tarafından nefret edilen biriydi.

Titreyen ellerimle üçünden birini seçtim.

"..... Peki ya herkese buradaki çocuklardan bahsedersem? O zaman ne yapacaksın?"

Ağzım kendi kendine hareket etmeyeli uzun zaman olmuştu.

Cümlem biter bitmez maskenin üzerindeki deliklerden görünen gözler sertleşti.

Ondan gelen aura artık öncekinden tamamen farklıydı. "O zaman sizin önemsiz asil rütbeniz bile risk altında olacak, sevgili müşterimiz." Kimliği hakkında kurnaz bir tonda fısıldadı.

Başını salladığı için ondan bir iyilik istemiyordu. Bu bir uyarıydı.

"Demek biliyor.

Hiç şaşırmadım. Beyaz tavşanı ondan aldığımı söylediğim sürece kim olduğumu bilmemesine imkân yok.

Normal moddaki Penelope, Vinter'in uyarısına rağmen düşüncesizce her şey hakkında gevezelik etti.

"Seçenekler kapalı.

Seçenekleri kapattım ve bu kez irademle konuştum.

".....Ağzıma dikkat edeceğimden emin olabilirsiniz."

Cevabımı duyduktan sonra ölümcül aurası kayboldu. Ve. [Faiz

%8]

Azalan ilgi daha önce olduğu yere yakın bir seviyeye yükseldi. Bu konuda rahatladığım için kendimi çok mutsuz hissettim.

Oturduğum yerden ayağa kalktım.

"Konuşmamız bitti mi? Artık gitmem gerekiyor. Çok geç oluyor."

Maskeli balo partisini tek başıma yapmaktan çok yorulmuştum.

Böyle olacağını bilseydim maske takarak gelmezdim. Vinter ayağa kalktı, beni takip etti ve merakla bana baktı.

"Peki ya o bayanın bulduğu kişi hakkındaki bilgiler..... ." "Artık ona ihtiyacım yok."

Cümlesini durdurmak için elimi kaldırdım. Soğuk bir şekilde konuştum, bu kadar kısa sürede kararımı çoktan vermiştim.

"Diğer muhbir sayesinde kim olduğunu biliyorum."

İrkildi ve kaskatı kesildi. Muhtemelen bu onun için beklenmedik bir darbeydi. Ama bu benim için ferahlatıcı değildi.

Diğer yakalama hedeflerine kıyasla oldukça normaldi, ancak bir şeylerin ters gitmesi durumunda ilgisini artırma planım başarısız oldu.

Bu lanet sistem yüzünden onun sırrını bilmek zorunda kaldım ve bu yüzden her şey altüst oldu.

Ve bu sayede Vinter yakında normal moddaki kahramanı bulacaktı.

Haftada bir gettoda (bir nevi gecekondu mahallesi) karşılaştığı hoş bir kadın ve dük ailesinden gelen ve onun zaaflarına sahip olan çılgın bir sürtük.

Artık Vinter'in umut bağıladığım 'nezaketini' bile hedefleyemez hale geldim.

"Kahramanla henüz tanışmamış ve daha uzun bir süre tanışmayacak olan diğer hedefleri yakalamayı tercih ederim.

Artık beni nasıl gördüğünü önemsemekten vazgeçtim. Yanından geçerken [Faiz %8]'i soğuk bir şekilde görmezden geldim.

"Ah."

Sonra bir şey hatırladım.

"Yanılmıyorsam, bir şeyi gizli tutmanız karşılığında bir bilgi sunuyorsunuz."

Sonra az önce bulunduğum noktaya geri döndüm ve cübbemin cebinden bir şey çıkardım.

"Herhangi bir bilgiye ihtiyacım yok ama bunun yerine bunları o kişiye verin. Buraya gelme sebebiniz bir talep eklemek olduğu için."

Beyaz mendili ve eski moda kadife kutuyu çaydanlığın yanına koydum.

"Bunları hangi mesajla teslim edeyim?"

"Karşılık vermek, anlaması gereken tek şey." Ultramarin mavisi gözler hafifçe genişledi. O anda.

Sadece

[Faiz %13]

-CatLovesTowels -Lizette ^^

YORUMLAR (Ham olarak):

- Yani Normal Mod, zor moddan sonraydı. Yani zor modda sona ulaşp ilerlerseniz normal modun hikayesi değişebiliyor.
- Oyun çılgınca... Sonunda, zor mod ilgiyi artırmaya değil, karakterlerin Penelope'den neden nefret edeceğine dair neden sağlamak için görevlere dayanıyordu. Yani normal mod kahramanını mutlu sona götürecek kurban Penelope... Ne oluyor?!
- Ya zor mod Penelope'den nefret etmek için bir neden sağlamıyorsa? Belki de zor mod, kullanıcıların normal modu gördükten sonra geleceği değiştirmelerine izin veriyordur? Yani zor mod sonlarının kilidini açarsanız, gizli sonu görebilirsiniz. Eğer kahraman yüksek çıkarlarla direnirse, rotaları gördükten sonra gizli son açılacaktır.
- İşte bu yüzden normal moddaki kadın kahraman, herkesin ona olan ilgisiyle '%30' seviyesinde başladı.
- Yorumcular: Conan

Ben: Neler oluyor???

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 35

Bölüm 35

İlgisi daha da arttı. Buna rağmen kapıya yaklaşmakta tereddüt etmedim.

"O zaman ben gidiyorum."

Bununla birlikte, ona daha önce olan tüm borçlarımı geri ödedim.

"Bir an önce eve gidip kâğıtta bazı şeylerin üzerini çizmeliyim. Kapıyı açıyordum ama tam o sırada.

Klik sesi, kapı açılmaya başladığı anda geri kapandı. ".....Hm?

Başımın üzerinde bir kol gördüğümde telaşlandım, eli kapıya dayanmıştı.

Arkamdan hızla yaklaşan adam kollarını açmış kapıyı kapalı tutuyordu.

Onunla kapı arasında sıkışıp kaldığım bir pozisyondaydım. ".....Lady."

Alçak bir ses odanın içinde çınladı.

İçinde bulunduğum beklenmedik durumdan dolayı gözle

görülür bir şekilde telaşlanmıştım. "Ne oldu? Hâlâ söyleyecek

bir şeyin var mı?"

Vinter bir anlık sessizliğin ardından cevap verdi.

".....Çocuklara benim için baktığın için bu iyiliğe karşılık vermek istiyorum." "Sorun değil. İlk etapta girmemem gerekiyordu..... ."

"Ben geri ödemem gereken borçlarım varken yaşayamayan biriyim."

Konuşurken başını bana doğru eğdi. İki maske şimdi bir seviye daha yakındı.

"Ağzımı kapalı tutmamı sağlamak için beni tehdit ediyor olabilir mi?"

Boğazım kurudu. Bu şekilde davranmasa bile, onunla daha derin bir ilişkiye girmek istemediğim için ağzıma dikkat edecektim.

Ondan biraz daha uzaklaşmak için sırt üstü kapıya yaslandım ama yine de omuz silerken sakın ve rahat görünmeye çalıştım.

"Özel olarak bir şeye ihtiyacım yok."

Kıçımı borçlandır, buradan çıktığımda adının üstü çizilmiş olacak.

Vinter damdan düşer gibi bir şey söylemeden önce bir an bekledi.

"Ben bir büyücüyüm."

"..... ."

"Diğerlerinin çoğunun yapamadığı şeyleri yapabildiğim bir yeteneğim var." Bununla nereye varmaya çalıştığını anlayamadığım için acı çektim. "Yani diğerlerinin beni öldüremeyeceğini ama kendisinin öldürebileceğini mi söylüyor?"

Tehditlerine cevap verecek kelimeleri bulmaya

çalışıyordum. "Yardıma ihtiyacınız olduğunda lütfen bizi ziyaret edin."

O anda Vinter'ın kafasının arkasında beyaz bir kutu belirdi.

Gizli Görev [Büyücünün sırrını açığa çıkar!] Görev Tamamlandı!

Büyücünün gizli alanındaki sırlarını başarıyla çözdünüz. Ödül olarak [Büyücünün Yardımı 1 kullanım] verilir.

Ödülü kabul etmek ister misiniz?

[Evet. / Hayır]

"Ha."

Ödül o kadar saçmaydı ki içimden sahte bir kahkaha yükseldi.

Korku, karar verme ve beklenmedik görev nedeniyle yaşamak zorunda kaldığım şiddetli endişeler.

Şu anda durumdan kaçan ve onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünen bana verilen ödül çok saçma değil mi?

".....Ne kadar

acımasız."

"Pardon?"

Ben kendi kendime mırıldanırken

Vinter sordu. Onu usulca kendimden

uzaklaştırdım.

İtmek için gücümü kullanmadım ama yine de geri çekildi.

Sistem kutusunun tamamen arkasındaydı. Sonra ellerimi onun üzerinden çekiyormuş gibi yaparken gizlice [Evet] tuşuna bastım.

"Bir şeye ihtiyacım olduğunda tekrar ziyaret edeceğim."

Benimle alay eder gibi görünen bu tür ödülleri bile kabul etmek zorunda olduğum bir konumdaydım.

Çünkü hayatımın tehlikede olduğu bir an geldiğinde onu ne zaman ve nasıl kullanacağımı bilmiyordum.

"Gerçi bunun olmasına imkan yok. En

azından olmamalı.

Büyücünün Yardımı 1 kullanım] aldınız.

Kullanmak için [İyilik] diye bağırın.

Arkamı dönüp kapıyı açmadan önce sistem kutusunu son kez kontrol ettim.

Sonunda Vinter'ın üssünden çıktığımda, gökyüzü çoktan ara sokağın üzerinde kararmıştı.

"Ha, kahretsin..... ."

Üssün girişindeki kısa merdivenlerden aşağı inerken umutsuzluğa kapıldım.

"Ne düşünüyordum ki, beni eve götürecek bir araba istemeyi unuttum, aptal..... ."

Orada başım dönerken bunu tamamen unutmuştum. Eve geri ışınlanamayacağımı.

"Geri dönüp yardım isteyeyim mi?

Çıktığım kapıya dönüp bakarak düşündüm. Ancak bu

düşünce uzun sürmedi.

Yardımaınıza ihtiyacım yokmuş gibi kendinden emin davranan bendim. Tekrar içeri girip bir araba istediğimde ne kadar tuhaf olduğumu düşünecekti.

Bugün daha fazla alay edilmeyi kaldıramadım.

'Ha..... Geri dönmek için çok uzun zaman var. Umarım ben döndüğümde dük hala çalışıyor olur.

Ara sokağın sonundaki yere baktım.

Neyse ki sokağın sonu, devam eden festival nedeniyle hâlâ parlayan çok sayıda ışıkla aydınlıktı. Kalabalığın sesi bile ta buradan duyulabiliyordu.

'Önce ana caddeye gidelim. O zaman bir araba kiralayabileceğim bir yer bulabilirim.

Eclise'i kurtarmak için geçtiğim yolun labirent gibi bir ara sokak olmadığına şükrederken adımlarımı hızlandırdım.

Ara sokaktan çıktığımda beni ana cadde karşıladı.

Burası geçen sefer dükün iki oğluyla birlikte ziyaret ettiğim sokaklara çok benziyordu.

Bir araba kiralamak zorunda kaldım ama hareket eden tek şey insanlar olduğu için tek bir araba bile görünmüyordu.

Etrafıma bakarken kaşlarımı çattım.

Sonra onu gördüm. Üzerinde çok tanıdık bir sembol olan bir zırh.

"Bize kimlik kartınızı gösterin."

Çok uzak olmayan bir yerden gelen gümüş zırhlı iki şövalye, pek de nazik görünmeyen bir adama yaklaşarak kimliğini sordu.

"Neden kimlik kartımı istiyorsunuz?"

"Festival süresince gizli suçluların yakalanması için bir emir verildi. Acele edin."

"Th, bu..... ."

Adam ve şövalyeler arasında küçük bir konuşma geçti. "Bu zırhları daha önce görmüştüm.

Hatırlamaya çalışıyordum, sonra gözlerimi açtım.

'Wha! Bu Eckartları temsil eden sembol!'

Etrafıma bir kez daha baktım ve Eckart şövalyelerinin her birinin arasında küçük bir boşluk olduğunu gördüm.

'Neden buradalar? Acaba beni bulmak için mi buradalar.....?'

Gözlerimin dalgalandığını hissettim.

Acil durum. Şu anda Eckart şövalyelerinden sorumlu olan kişi Derrick'ti.

Bu, Derrick'in burada bir yerlerde olabileceği

anlamına geliyordu. "Gizlice dışarı çıkarken

yakalanırsam ölürüm. Zaman aşımına

uğrayacağımı söyleyen bendim.

Bir kez daha etrafıma bakındım. Derrick'e yakalanmadan eve dönmem gerekiyordu.

Ama sonra.

"Neler oluyor?"

Adamın ve iki şövalyenin bulunduğu yerden tanıdık bir ses duyuldu.

"Komutan, geldiniz mi!"

Şövalyeler birini katı bir tavırla selamlarken eğildiler.

Düşündüğüm şeyin doğru olmadığını umarak o tarafa baktım.

Siyah saçlı. Üzerinde Eckart sembolü olan saf gümüş bir zırhın üzerinde süslü siyah bir pelerinle yürüyen bir adam.

Derrick'ti.

Anında manzaraya ulaştı. Kalbim hızlı atıyordu, yakalanır mıyım diye endişeliydim.

Ama neyse ki üzerimde yüzümü tamamen gizleyen bir cübbe ve maske vardı.

"Maskeyi tanımasına imkan yok, değil mi?" Bir

hafta önceydi.

Benden nefret eden Derrick, o zamanlar aldığım maskeyi hatırlayacak kadar önemseyen bir insan değildi.⁴²

Sokak insanlarla doluydu, bu yüzden beni fark edemedi.

Mümkün olduğunca çömelmiştim. Kalabalığın içinde kendimi gizlerken dikkatlice hareket etmeyi düşünüyordum.

"Harika. İşte grup bu!"

Zamanlamadan bahsetmişken. Maske takmış insanların olduğu bir grup bana doğru geliyordu.

Her saniye Derrick'e bakarken hareket etmek için doğru zamanlamayı bekliyordum.

Bir muhafızı dinlemekte olan adam aniden başını kaldırdı.

Başını eğdiği yön tam olarak bana doğruydu. Şaşkınlıktan geri adım attım.

Ve o an, gözlerimiz buluştu.

Bir saniye önce meraklı bir bakışa sahipken, bu bakış yavaş yavaş kaşlarını çatan bir bakışa dönüştü.

"Sen..... ."

Sadec

e

'Bok'.

Beni tam olarak tanıyamadan ona sırtımı döndüm ve aceleyle çıktığım sokağa geri döndüm.

Ancak ara sokağın sonu, neredeyse Vinter'in üssüne benzeyen birkaç bina tarafından kapatılmıştı.

Derrick beni buraya kadar takip ederse yakalanacağıma hiç şüphe yoktu.

Fazla seçeneğim olmadan merdivenlerden yukarı koştum. Ve..

Thud!

"Favor-!"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 36

Bölüm 36

Bu sözde [İyilik]'i kullanmayacağıma karar vermemin üzerinden 5 dakika bile geçmedi.

"Ha, haa..... ."

"..... ."

Garip bir sessizlik ortamı bozdu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Vinter ben ayrılmadan önce onu son gördüğüm yerde duruyordu.

Şaşırmış lacivert gözleri karşısında yüzüm kıpkırmızı oldu.

Neyse ki maske takıyorum.

".....Lütfen kapıyı kapattıktan sonra içeri gelin."

Şaşkınlıkla bana bakan Vinter kısa süre sonra içeri girebilmem için yoldan çekildi.

"Ehem."

"Kahretsin, ne kadar utanç verici.

Boğazımı temizledim ve utancımdan kapıyı hızla kapattım.

Karanlık sokağı görmek için kapıya baktım ama Derrick hiçbir yerde görünmüyordu.

"Beni kaybetti mi?

Öyle olsa bile, rahatlamam için çok erken. Malikaneye geri dönüp beni kayıp bulursa mahvolurum.

"Fikrimi bu kadar ani değiştirdiğim için üzgünüm, ama yine de bir dilek tutmama izin var, değil mi?"

"Tabii ki."

"O dileği şimdi kullanacağım. Beni Hamilton caddesine götürmeni istiyorum. Hemen şimdi."

Direkt konuya girdim. Derrick'ten önce eve gitmeliydim. Vinter büyü kullanabildiğine göre bunun için bir yolu olmalı.

"Eğer bu Hamilton sokağıysa..... ."

Nerede olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Nerede, huh.

Eckart malikanesinde bir blok ötede bir sokaktı.

Kim olduğumu zaten biliyor, o yüzden beni odama götürmesini istesem çok daha kolay olurdu.

Ama ben bilmiyormuş gibi davranmaya devam etmeye karar verdim. Zaten bugünden sonra onu bir daha görmeyecektim.

"Kalabalık nedeniyle vagon ayırmak zor."

Bundan bir saniye sonra bir bahane tükürdüm.

"Yanında bir koruma getirmedi mi?"

Tavşan maskesinin üzerindeki küçük deliklerden gözlerinin ciddileştiğini görebiliyordum.

Aklıma malikânedeki tek korumam geldi.

Eclise adı üstünde bir koruma, ama onu bir koruma gibi kullanmayacaktım.

'Ona bir bebeğe davrandığım gibi daha dikkatli ve ciddi davranmalıyım, artık o sahip olduğum tek umut.

Omuz silktim ve ona bir yalanla cevap verdim.

".....Her kadının sahip olduğu bir ya da iki sır vardır."

Gözlerindeki merakı sildi. Vinter söylediklerimin bir kısmını anlamış gibi görünüyordu.

Sonra giysilerinin arasından asasını çıkardı ve diğer elini bana doğru uzattı.

"Elinizi benimkinin üzerine koymanızı isteyebilir miyim?"

Beklendiği gibi beni oraya ışınlayacak gibi görünüyordu.

"Tanrıya şükür.

Rahatlamış hissederek bir elimi onunkinin üzerine koydum. Kısa süre sonra elimi sıktı.

O anda, tam önümde beyaz bir kutu belirdi. Büyücünün

Yardımları 1 kullanımını kullandınız.

Hamilton caddesine

ışınlanıyorum. "Biraz başınız

dönebilir. "6

Bununla birlikte, beyaz ışık gözlerimi kör etti.

Vinter ve ben tanıdık bir sokağın yanında, çok az insanın bulunduğu bir ara sokakta duruyorduk.

Hemen sihirli bir şekilde Hamilton caddesine taşındık.

"Harika. Artık malikâneye Derrick'ten daha erken gideceğim.

Kafamda bir soru belirdiğinde gülümsedim.

Işınlanmak için Vinter'ın sihrini kullandık ama bunun hissi..... .

".....sistemin beni ışınlamasına benziyor.

Merakla başımı eğdim.

"Artık bırakabilirsin."

Vinter yanımdan konuştu.

"Hm? Ne..... ."

"Tuttuğun elim." Sözleri üzerine

bakışlarımı indirdim.

Parmaklarımın onunkilerle kenetlendiğini

gördüm. "Ack!"

Şaşkınlıkla sıçrayarak elini sıktım.

"Bu da ne. Ne zamandan beri onun elini bu kadar sıkı tutuyorum?"

Sadece kısa bir an için korkmuştum, ta ki elinin yerine geri döndüğünü görene ve verdiğim tepkiyle çok ileri gitmiş olabileceğimi fark edene kadar.

Bunu görmezden gelerek, bana yardım ettiği için ona içtenlikle

teşekkür ettim. ".....Yardımlarınız için teşekkür ederim."

Vinter kibarca başını salladı.

"Önemli değil. İyiliğinize karşılık verebildiğim için mutluyum."

"Sanırım aramızdaki güven yeniden inşa edildi."

Küçük bir kahkaha attım. Vinter bir markiydi, yüksek rütbeli bir adamdı.

Muhbir grubu için kendini bu şekilde alçaltabildiğini görmek, onun 'garip büyücü' olarak karakter unvanına sadık olduğunu kanıtladı.

Vinter yaptığım şakaya absürt bir bakış atarak bana

baktı. "O zaman üssümüzü tekrar ziyaret edecek

misin?" ".....Merak ediyorum."

Doğrudan gözlerinin içine baktığımda gülümsemem soldu.

"Gelecekte tekrar karşılaşmamız için bir neden olacak

mı?" Soğuk bir esintiyle birlikte bir an sessizlik oldu.

İkimiz de birbirimizin kim olduğunu bildiğimiz halde, kimliğimizi bir maskeyle gizleyerek birbirimize bakıyoruz.

"Yine de onun kim olduğunu bildiğimi asla tahmin edemeyecek.

Onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranmaya devam etmek en iyisi olacaktır. Hem yakında kadın kahramanla karşılaşacak olan onun için, hem de benim için.

İkimiz de birbirimizin sırlarını sakladığımız için bu ikimize de fayda

sağlamayacak. "Güle güle."

Vedalaşırken sırtımı ona döndüm. Sonra da ara sokaktan dışarı adımımı atacaktım.

"..... Eğer hanımefendinin hediyeleri gönderdiği kişiden bir cevap gelirse."

Vinter'ın sesi beni olduğum yerde durdurdu.

"Onları sizin için o kişiye teslim ettikten sonra..... ."

"....."

"Bunları size teslim etmemin bir sakıncası var mı?"

Başımı hafifçe ona doğru eğdim. Ara sokakta duran tavşan maskeli adam beni biraz ürküttü.³

"Hayır."

O maskenin altındaki yüzün şu anda nasıl bir ifade takınacağını hayal bile edemiyordum. Ancak.

[Faiz %15]

Soğuk bir şekilde reddetmeme rağmen artan ilgi biraz beklenmedikti.

Vinter ile ayrıldıktan sonra hemen malikaneye gittim.

Daha spesifik olarak, konağı çevreleyen yüksek konak duvarlarına.

"Eminim buralarda bir yerdeydi....."

Duvarların etrafını araştırmaya odaklanmıştım. O kaçış deliğini bulmak içindi. Duvar sadece uzun değil, aynı zamanda genişti, bu da onu bulmayı zorlaştırıyordu.

Derrick'in yakında gelebileceği düşüncesiyle paniklemeye başladığım sıralarda.

"Buldum!"

Sonunda deliği bulabildim.

Çömeldim. Delik küçüktü, bu yüzden sürünerek girmek zorunda

kaldım. Ve kafamı içeri sokmaya başladığım an.

Adım, adım. Ayak sesleriyle-. "Penelope

Eckart."

Buz gibi soğuk ses arkamdan kulaklarımda çınladı.

"Demek sendin."

Olduğum yerde

donup kaldım.

"Lütfen..... .

Bir saniye içinde tanıdığım tüm tanrılara seslendim.

"Lütfen bir şeyler duyduğumu söyle.

Ama bu çılgın oyunda 'tanrılar' diye bir şey yoktu.

"Hemen ayağa kalk."

Dişlerini gıcırdattığını duyunca yerimden sıçradım.

Bana ölümcül bir bakış atan gözleri, başının üzerindeki [Faiz %13]'ten daha net parlıyordu.

Bu durumda söyleyecek kelime bulamıyordum. "Ho,

how..... ."

"Etrafta böyle iğrenç bir maske takarak dolaşan tek bir kız varken bunu fark etmemem mümkün değil.

Derrick zeki biri olduğu için ona ne sorduğumu hemen anladı ve sırtarak cevap verdi.

"Ne cüretle çirkin dersin!

Alay karşısında öfkemin yükseldiğini hissettim ama kısa süre sonra başımı eğdim.

Çünkü başının üzerindeki çubuk parlamaya başlamıştı.

"Bütün bunları neden yapıyorsun?"

Derrick kaşlarını çattı ve beni bir cevap

vermeye zorladı. "Konuş."

"....."

"Gece geç saatlerde festivale gitmek istediğinizi söylediğiniz zamanki durumu unuttum. Hatta amacının ne olduğunu bilmediğimiz bir köleyi korumanız olması için getirdiğinizde de bu olayı unuttum."

"....."

"Ama yine bu şekilde davranmanızdaki sorun nedir?"

Bahsettiğimiz 'bu şekilde hareket etmek', tek bir muhafız olmadan malikaneden kaçmam anlamına geliyordu.

Ne yazık ki, beni ne kadar cevap vermeye zorlasa da ona söyleyecek bir şeyim yok.

".....Özür dilerim."

Ondan özür diledim.

Tüm bunlar bana haksızlık gibi geliyordu ama başka seçeneğim yoktu. Onlara bunu hepinizle birlikte yaşamamanın bir yolunu bulmak için yaptığımı söyleyemezdim.

"Bana vereceğiniz her cezayı kabul edeceğim, ilk genç efendi."

"Cezalar, cezalar, cezalar."

Ne yazık ki bu yöntem Derrick üzerinde artık işe yaramıyor gibiydi. Sözlerimi duyan Derrick derin bir şekilde kaşlarını çattı.

"Beni gördüğünüzde tek yaptığınız ceza istemek."

"Bu..... ."

"O kadar kötü cezalandırılmak mı istiyorsun?" Derrick'in öfkeli bakışları karşısında paniğe kapıldım.

"Dünyada kim böyle cezalandırılmak ister ki? Tabii ki cezalandırılmak istemedim.

Ben arkasından bir şey söyleyemedim elimi sertçe tuttu. "Takip et."

"Huh, uhh..... ."

Hızlı hızlı yürümeye başladığında neredeyse beni de sürüklüyordu. 'Nesi var bunun! J, bana vereceği ceza ne olacak! Dışarıya yaydığı korkutucu aura karşısında korku hissettim.

Penelope'den ölesiye nefret eden onunla benim aramda bu tür bir temas kurulacağını hiç tahmin etmemiştim.

".....Nereye gidiyoruz?" "..... ."

"İlk genç efendi."

Derrick'in başının üzerine tedirginlikle bakarak sordum. Yine de ondan bir cevap gelmedi.

"Ha. Bugünün şansına ne oldu..... ."

Şimdi diz çöküp yalvarmam mı gerekiyor?

Beklenmedik olaylar karşısında derin düşüncelere dalmıştım.

"İmkânı yok. Nefret ettiği üvey kız kardeşi olmama rağmen, sırf malikaneden biraz ayrıldım diye beni veliaht prens gibi bıçaklamasına imkan yok. "26

Olumlu düşünmeye çalıştım. Ama bu uzun sürmedi.

".....Şimdi muhtemelen kılıçla, ama beni başka şekillerde de öldürebilir, değil mi?

Örneğın, beni malikaneye sürükledi ve 'çirkin' görünömlü beni Eckart malikanesindeki tüm insanlarla tanıştırdı.

Yaptığım en küçük hatayı büyük bir şeye dönüştürdü ve beni malikaneden kovdu.

Hatta Penelope'yi buraya ilk getiren dük için daha da fazla.

Bu tür şeyler, oyunda yanlış seçim yaptığımda iyi oldukları şeylerdi.

"Vay be. Evet, ne istiyorsan yap.'

Vazgeçmeye karar verdim.

Şimdi yalvarsam bile bir şey değışecek gibi değil.

Önceki hayatımdaki olaylardan dolayı tüm bu şeylere alışmıştım, bu yüzden bu tür şeyleri hep bu şekilde ele aldım.4

Öfkesini nasıl kontrol edeceğini bilmeyen Penelope'nin

aksine. Her şeyden vazgeçtim ve Derrick'i takip ettim.

Beklendiğı gibi, beni götürdüğü yer malikanenin ana ön kapısıydı. Girişte

nöbet tutan muhafızlar Derrick'i gördüler ve selam verdiler. O ana kadar

kesinlikle beni içeri sürükleyeceğini düşünmüştüm.

"Huh.....?"

Ancak Derrick doğruca metal kapıyı geçti. "Beni

nereye götürüyor?

Kocaman gözlerle sırtına baktım.

İçimde hapsettiğim huzursuzluk yine içimde patlamaya başladı.

-CatLovesTowels -Lizette^^1

YORUMLAR (Raw'larda):

– Az önce önemli bir şeyi geçmemiş miydik? Sistemin ve büyüünün birbirine benzediğini.35

– Favor] kullandı ama yine de yakalandı!

– Hepiniz sapık mısınız? Neden o her reddettiğinde ilginiz artıyor? Bana tokat atan ilk kadın sensin. Çok yeni. Çok taze.'

– Okuyan tüm okuyuculara teşekkür ederim . Bir sonraki bölümde devam edecek olan .

– Mmm. Şüpheli. Şüpheli sistem.

Soru ve Cevaplara verilen bazı yanıtlar (35. Bölümde hala soru

sorabilirsiniz)1 Soru: Neden Penelope olarak reenkarne oldu?

C: Bu büyük bir spoiler, bu yüzden sadece bazı anahtar terimleri

söyleyeceğim: Sistem/Penelope/Dünya/İnsanlığın sonu

S: Başka sürprizler de var mı? Gerçek kız geri dönecek mi?

C: Gerçek kız (aslında değil) geri dönecek. Ancak 'gerçekten gerçek' olan kız sonraki hikayede ortaya çıkacak.47

Sadece

S: Prens ne zaman ortaya çıkacak?

C: Hikayede gerçekleşecek bir sonraki olay 'Av Yarışması'dır. Penelope orada prensle birlikte vakit geçirecek.18

S: Eclipse hangi bölümde tekrar görünecek? Ve Penelope ile çok fazla etkileşimi var mı?

C: Önümüzdeki 10 bölümde. Eclipse sonunda Penelope'ye kalbini tamamen açacak mı?

S: Penelope waifu malzemesi mi? Ve ML kim?

A: Lol hayır, erkek başrol waifu malzemesi (?). ML'yi zaten biliyorsunuz, veliaht prens. Şu anda hepiniz Eclipse'i seviyor olabilirsiniz, çünkü ben de seviyordum, ama şimdi veliaht prensi daha çok seviyorum. ^^

S: Bekar mı Harem mi? (Bitiş)

C: Sonunda veliaht prensle birlikte oluyor, ama güzel soru, çünkü yazar diğer karakterlerle de bir 'eğer' sonu yapabileceğini söyledi.

S: Tüm bu etkileşimler kadın kahramanla nasıl bağlanacak? (Yvonne ile ilk temasa geçecek olan Vinter, peki Penelope'ye ne olacak? Vinter oyunda yine aynı şeyi mi yapacak? Penelope'nin bir sona sahip olmasının yolu beklenenden daha mı uzun?)

C: Penelope artık başka biri olduğu için, eylemleri hikayenin oyunda olandan farklı bir şekilde gelişmesine yol açıyor. Ve evet, sona giden yolu beklenenden daha uzun olabilir.

S: Zor mod, normal moddan üç (?) yıl önce olacak şekilde ayarlanmıştı, bu yüzden o zamanlarda karşılaştığı sorunların bir ders olmasını bekliyordum.

karar verme konusunda. Öyle olsa bile, zor modun sonunun kahramanın ortaya çıktığı zaman olması gerekiyordu ve sistemin yardımıyla sadece orada mı bitecek yoksa normal modda da sistemi kullanabilecek mi?

C: Sonrasında da sistemin yardımı olacak ve oraya gittiğinizde nedenini anlayacaksınız. ????

S: Normal moddaki kadın kahramanın hikayede bir kötü kadın olmasını bekliyorum. Yani Penelope bu tarihte daha sonra kahramanla tanıştığında, bir şekilde sistemin varlığından haberdar olabilecek mi?

C: Penelope sistem hakkındaki gerçeği ve gerçek kızı Yvonne hakkındaki gerçeği bilecek. Ancak Yvonne bilmeyecek. NOT. Normal mod kahramanı Penelope gibi reenkarne OLMADI ve diğer tüm kötüler gibi aptal da değil.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 37

Bölüm 37

Ana caddeye kadar bir süre yürüdükten sonra neredeyse hiç insanın olmadığı başka bir sokağa girdik.

Bazı binaların yanından geçtik ve yukarıdaki patika yolla buluştuk. Oradan, yeşeren ağaçları ve çim alanları görebiliyorduk.

Yol sıradan bir yol değildi, çünkü etrafı aydınlatan çok detaylı küçük lambalarla süslenmişti. Bu güzel manzara bana ateş böceklerini hatırlattı.

Sonra çimenlere ve ağaçlara daha yakından baktım ve hepsinin tıpkı bakımlı bahçedekiler gibi özenle işlendiğini gördüm.

Sonra üzerinde 'East Hill' yazan tabelayı gördüm ve merak ettim. "Neden birdenbire buradayız?"

Burayı hayal meyal biliyordum. Burası dük ailesine ait bir höyüğün oyulmasıyla yapılmış bir yürüyüş yolu.

Burası aynı zamanda normal mod kahramanı ve yakalama hedefleri için olağan buluşma yeri.

Tabii ki, hiçbiriyle çıkma durumum olmadığı için buraya ilk kez geldim.

Geçit lükstü, ancak buraya erişim sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu. Bu, sıradan halkın giremeyeceği anlamına geliyordu.

"İnsanların olmadığı bir yerde beni bıçaklamayı mı

planlıyorsun?!"

Tabelayı geçtikten sonra olduğum yerde durdum.

"J, bir dakika!"

Sonra Derrick soğuk bir şekilde bana

döndü. ".....Ne oldu?"

"Wh, neden oraya çıkıyoruz?"

"Cezalandırılmak istediğini söylememiş miydin? Şikayet etmeden takip edin. "55

tekrar geri döndü ve tekrar yürümeye başladı. Bir anda girişi geçtik ve rampaya tırmandık.

Daha önce söylediğim bir şey olduğu için buna karşılık veremedim. Gitmek istemediğimi söylesem ne diyeceğini de tahmin edemiyordum.

Çok fazla seçeneğim olmadan onu takip ettim, ama bu vücut çok fazla yürümediğimiz halde çok hızlı yoruldu.

Ve ben onun hızıyla yürümek yerine neredeyse koşmak

zorunda kaldım. "Ha, haa..... ."

Düşünürken yüzümdeki maskenin arkasından derin derin nefes aldım.

"Bana vereceği ceza belki de bu tepeye tırmanmak mı? "15 Eğer durum

buysa, o zaman gerçekten zalim bir piçti.4

Bir bayana yakışmayacak şekilde Derrick arkasına bakmadan hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Bu manzara karşısında kendimi daha fazla tutamadan konuştum.

"Haa, bekle!"

"Yine ne oldu?"

Sinirli bir şekilde cevap verirken bu sefer yürümeyi bırakmadı.

Ve bu beni tekrar korkutmaya yetti. Yine de onun tarafından bu şekilde sürüklenmeye devam edemezdım. Üzerimdeki bornozun alt kısımları çoktan kirlenmişti.

".....Bu kadar hızlı yürürsen yetişmek zor

olur." Çekingen bir sesle itiraz ettim.

Dürüst olmak gerekirse beni görmezden geleceğini düşünmüştüm. Ya da en azından her seferinde yaptığı gibi hakaretler yağdıracaktı.⁴

Ancak şaşırtıcı bir şekilde adımları yavaşlamaya başladı.²

Ve kısa süre sonra onunla aramda sürekli bir mesafe oluştu.

'.....İyiyim, değil mi?'¹

Başının üstünden yukarı baktım. [Faiz %13] karanlıkta bile bir gösterge gibi ışı l ışı l parlıyordu.

Daha ne kadar sessizlik içinde yürüyecektik.

Uzaktan güzel bir çardak görünüyordu. Sonunda tepenin zirvesine ulaştık.

İçeri baktım ve kaşlarımı çattım.

"Bu da ne, burayı buluşma yeri sanıyordum!

Oyunda bir erkek ve bir kız arasında gizli bir buluşma yeri olarak bahsediliyordu, ancak içine baktığımda içi boştu.

'Bu adamla yalnız kalmaktan korkuyorum..... .

"²¹ Güçsüz bir şekilde banka doğru ilerledim.

Buraya gelirken enerjim tükenmişti. Umutsuzca bir molaya ihtiyacım vardı.² "Bu taraftan gel."

Ama bir adım bile atamadan Derrick beni tekrar sürükledi.4

Ancak tepenin zirvesine ulaştığımızda yürümeyi bıraktı. "Aşağı bak. "2

İtiraz edecek gücüm olmadığı için dediğini yaptım.

Ama.

"Huh..... ."

Gördüklerim karşısında gözlerim büyüdü.

Burayı sadece tepeden dolayı hafife alırsanız çok şey kaçırsınız.

Altımızda, festivalin tüm hızıyla devam ettiği başkentin muhteşem manzarasını görebiliyorduk.17

Rengarenk fenerlerle süslü gece sokakları, antika binalar ve akıp giden sayısız insan.

Normal modda festival bölümü yoktu ve zor modda festival bölümünü oynayacak kadar ilerleyemedim.

Bu nedenle, şu anki sahne oyunda bile göremediğim bir şeydi.

"Wow..... ."

Büyülenmiş bir halde tepeden aşağı baktım.

Ben de sokaklardayken oranın bu kadar güzel bir dünya olduğunu bilmiyordum.5

O zamanlar şehrin güzelliğini hissetmeyi düşünemiyordum bile. Her zaman tetikteydim ve her ihtimale karşı olabilecek şeylerin planlarını düşünerek strese giriyordum.

Dünya'da da durum aynıydı. Hayatım boyunca etrafıma bakma şansım olmadı.10

Ama şimdi bir adım geri çekilip dünyaya bakıyorum..... .

"Neden bu kadar gerçekçi geliyor?

Bu garip, çok garip bir duyguydu. Kalbim... garip hissediyordu.

"Bu..... oyundaki bir sahneden başka bir şey değil.

İşte o zaman. Derrick elini kaldırdı ve bir yeri işaret etti. "Oraya bak Penelope."

Hayallerimden sıyrıldım ve bakışlarımı onun işaret ettiği yere çevirdim.

Yer bu tepeden çok uzakta değildi. Çok sayıda insanın yürüdüğü geniş bir caddeydi.

Kalabalığın ortasında gümüş zırhları içinde hızla koşan iki şövalye vardı.

"Bu..... ."

Bir adam kendisini kovalayan iki şövalyeden kaçıyordu.

Ancak sadece bir an sonra durdu ve yakalandı. Çünkü etraf kaçamayacağı kadar kalabalıktı.

Bir şey çalmış gibi görünüyordu, ki bu özellikle festival zamanlarında oldukça yaygın olan bir şeydi.

"Gerçekte ya da oyunda, insanların hepsi aynıdır. "1

Benimle aynı sahneye bakan Derrick ağzını açtığı anda bunları düşünüyordum.

"O soyguncular hiçbir şey değil. Festival sırasında etrafınızda çok daha ağır suçlar işleyen pek çok suçlu belirir."

"....."

"Buradan göremediğimiz yerlerde muhtemelen çok daha sert şeyler oluyor. Dün Hamilton caddesindeki bir barda bir cinayet olayı yaşandı. Gerçi her zaman odanda olan sen bunu bilemezsin. "37

"Şu anda bana iftira mı atıyorsun?

Merakla Derrick'e baktım. Bunu bana neden birdenbire söylediğini anlamamıştım.

"Dük ailesinin gözetimindeki bölgelerde bile durum böyle. Birçok suçlunun ve tehlikeli insanın ortalıkta dolaştığı üst kısımdaki küçük sokaklarda durum nasıl olacak dersiniz? "3

Devam eden sözleri, bunun buraya gelmeden önce, kaçış deliğinin yanında yaptığımız azarlamadan devam eden bir konuşma olduğunu anlamamı sağladı.

"Eğer öyleyse, bu bir öğüt mü yoksa alay mı?

Şimdi tek yapmam gereken onun beni buraya getirme amacını anlamak.

"Bu insanlarla arkadaş olmayı ve şimdi onlarla takılmaya başlamayı mı planlıyorsunuz? "30

İşte son soruma anında bir yanıt. Bu bir alay. "Vay be. Ne

bekliyordum ki?"

Bir kez iç çektim ve konuşmadan önce bir an sessizlik bıraktım.

"..... Yemin ederim, ailemizin itibarını düşürecek hiçbir şey yapmadım."

"İtibar için neyin iyi ya da kötü olduğunu seçen siz değilsiniz. İtibar, eylemlerinizden sonra gelen şeydir."

"Bu yüzden maske taktım."

Omuz silktim. Sonra Derrick bana buz gibi baktı.

"Ya benim gibi seni hemen tanıyanlar olursa? Hayır, tüm bunlardan önce, senin bir kız olduğunu öğrenen insanların seni maskenle bırakacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Ben küçük bir çocuk değilim, ilk genç

efendi. "6 Tereddüt etmeden cevap

verdim.

"Şimdiye kadar haddimi bilmeden pek çok olay yaşadığım doğru ama yine de tehlikeli bir yere kendi irademle giren bir aptal değilim. "6

Bunu ona söylediğim için bana nasıl cevap vereceğinden korkuyordum ama yine de en azından bir kez yaşamam gereken bir şeydi.

Şu ana kadar dükle ilgilenmekle meşgul olduğum için Derrick'le doğru düzgün yüzleşme fırsatım olmadı.

Bu yüzden, tıpkı Rennald'a yaptığım gibi, ikimizin de geçmemesi gereken bir çizgi çizmek zorunda kaldım.

"Aptal olduğunu söylüyorsun. Bir aptalın bile değil, bir gong- nyuh'un kaçmak için delikten sürünerek geçeceğini mi söylüyorsun? "2

"Kimseye haber vermeden gizlice dışarı çıkmamın nedeni.....

."

Konuşmamı yavaşlatarak kendime biraz zaman kazandırırken bir şeyler bulmak için beynimi çalıştırdım.

Abartılı olmayan bir mazeret, ama anlaşması dükten daha zor olan Derrick'in anlamasına yetecek kadar.

".....Sana var olmayan bir insan gibi yaşayacağımı söyledim, böylece hiç umursamana gerek kalmayacaktı. Ve ilk efendi de bunu istedi. "6

"..... . "9

"Bu yüzden sadece dışarı çıktım ve olay çıkarmadan sessizce geri döndüm."

Evet, bu doğru. Bana bir fare gibi sessizce yaşamamı söylediniz, ben de sessizce dışarı çıktım ve sessizce geri döndüm.2

Zekice bir bahane. Ama bu Derrick'i tatmin etmemiş gibi görünüyordu çünkü yüz ifadesi daha da sertleşmişti.

".....Oraya gitmekteki amacınız nedir? "4

Sorgulamasını durdurmadı. Bu da beni yordu.1 "Bunu da mı sana söylemem gerekiyor?"

"Bana cevap versen iyi olur. "7

"Bir muhbir talep ederek bir kişiyi arayacaktım."

'Bu bir hanımefendinin sırrı' gibi bir bahanenin sadece Vinter üzerinde işe yarayacağını biliyordum.

Bir şeyler uydurmak için gerçeklerin ve yalanların bir kısmını alırken içimi çektim. Bu Derrick'in önünde her zaman yaptığım bir şeydi.

"Kraliyet sarayında bana yardım eden bir kişi var ve bana ödünç verdiği eşyalarını kaybettiğim için özür dilemek istedim. "21

"..... . "1

Tüm bu sorularla işleri zorlaştıran Derrick, ben cümlemi bitirir bitirmez çenesini kapattı.

Bu manzara karşısında kendimi yenilenmiş hissettim.

Çünkü Derrick'in hizmetçilere atmalarını emrettiği Vinter'in mendilinden bahsediyordum.38

Sadece

-CatLovesTowels -Lizette^^

YORUMLAR (Ham yazılar

üzerine):

– Atmamı söylemiştin! Kaybetmişim gibi davrandım! Ve bu senin bakış açına göre senin hatan! Anladın mı? Hahaha!!5

– Siz onu zihinsel olarak öldürmeye devam ettiğiniz için gizlice gitti! Sizi kötü piçler!8

– Bunun bir oyun gibi değil de daha gerçekçi olduğunu söyledi. Burada bir önsezi seziyorum. Ya oyuna değil de farklı bir dünyaya geldiyse? Ve sistemin sihir gibi olduğunu söylemesinin nedeni belki de sistemin kendisinin sihirli olmasıdır.10

– Söyleyecek hiçbir şeyiniz yok, söyleyecek HİÇBİR ŞEYİNİZ yok, değil mi? Kekeke1

– Penny mazeret üretmekte usta lmao

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

**38. Bölüm Derek bir süre ağzını
kapalı tuttu, sonra sertçe açtı.**

38. Bölüm Derek bir süre ağzını kapalı tuttu, sonra sertçe açtı.

Derek bir süre ağzını kapalı tuttu, sonra ağır ağır açtı. "... ..eğer gerekliyse, altımızdaki şeyleri onlara yaptırabilirdik."

"Henüz evlenmemiş bir asilzadenin, bir hanımefendinin, kökeni bilinmeyen bir adamı aradığı söylentisi bu aile için bir utanç kaynağıdır."

Düzgün bir okuma ile bir kama yaptım. Derek'in bakış açısından görülen Penelope'nin de bir değişikliğe ihtiyacı vardı.

Her seferinde bana bağırp çağırın, saçmalayan ve inatlaşan bir parazit değil, sadece birazcık düşünce.

"Yani ne yaparsam yapayım, beni tamamen umursamayacak mısın?

Soğuk gözlerle [iyi bir %13'e] baktım. Kendimi olabildiğince alçalttım ve kibarca söyledim, böylece bir düşüş olmayacaktı. Ama bir yükseliş bile olmadı.

"...Penelope."

Ama neden? Derek derin bir iç çekerek ağzını açtı.

"Yakında bir yetişkin olacaksın, bu yüzden gideceğin yeri bilmek istemeyene kadar seni rahatsız etmeyeceğim."

"....."

"Ama dışarı çıkacaksanız, köpek deliğini kullanmayın, gururla ön kapıyı kullanın. Kahyaya söylerim."

[Favori %17]

"Ya da getirdiğiniz köleyi sürükleyerek çıkarabilirsiniz."

Derek'in popülaritesi arttı. Anlamadım. Sadece iyiliğini değil, bana söylediği sözleri de.

'Hatamın ne olduğunu bilmeden senin elinde öleceksem, o zaman neden bana iyilik yapıyorsun?

Penelope'nin geçmişı düşünöldüğünde, gizli bir gezintiyi sorgulaması haklıydı. Ve eğer bir yere gidip çılgın bir köpek gibi koşturursanız, o zaman her şey ona bağlı!

Ancak, bugünkü gibi dışarı çıkmayı kabul etmeye devam etmesi beklenmedik bir senaryoydu.

".... Beni cezalandırmayacak mısınız?"

Şaşkın bir bakışla sordum. Derek cevap vermek yerine kaşlarını çatı.

"Malikaneye kadar o aptal maskeyi takarak yürümedin, değil mi?"

"...Ne?"

Birden bana doğru uzandı. Sonra yüzüne taktığı maskeyi tuttu.

"Eckart'ın statüsünü düşürmek için, bu el koymadır."

"Uh...."

Maske bir an bile beklemeden çıktı. Serin bir gece esintisi bütün gün sıkı sıkıya örtölü olan yüzüme dokundu.

Dar bir açıdan baktığımda Derek çok soğuk ve kızgın görünüyordu. Ama onu Hahoe maskemi açık gözlerle tutarken gördüğümden.... bir şekilde hissettim.

"Bugünün cezası bu." Mutlu

görünmek bir illüzyon mu?

"Leonard bunu benim için

aldı....."

Dalgınca mırıldandım, dönüşümlü olarak yüzüne ve çıkarılan maskeme baktım.

"Al bunu."

Sonra bana bir şey söyledi.

"Mücevherlerin üzerine büyü işledim. Bunu taktığınızda koruyucu büyüyü ve görünüm değiştirme büyüsünü etkinleştirebilirsiniz."

"....."

"Onu taşıyan büyücüler, "Başkasının gözünden senin yaşında bir çocuk gibi görünecek" dediler."

Geniş avucunda, üzerinde ince kırmızı taşlar bulunan platin ipli bir bileklik olan bir mendil belirdi.

"Başlangıçta takılı olan şeyler ucuz oldukları için kırılmıştı, ben de onları en iyi lal taşıyla değiştirdim."

Derek ekledi. Sesi homurdanıyor gibiydi.

Onun büyük eline büyük bir ifadeyle baktım. Festivalin ilk günü Eclipse'i kurtarmak için gizlice kaçarken, maskeyi aldığım da Derek'in seçtiği bileklikti.

Olgun erik rengindeki mücevherlere bakınca saç rengime benzediğini düşündüm ama bana hediye olarak vereceğini düşünmemiştim.

Çünkü yeterince pembeydi. Onu saklayıp daha sonra FL'ye verirsin diye düşünmüştüm ama.....

"Bu zaten ikinci hediye.

Pahalı görünümlü eşarplar ve sihirli bilezikler.

Başımı kaldırıp Derek'in mavi gözlerini tekrar gördüğümde kendimi tuhaf hissettim. ".....neden?"

İşte böyle. Kelimeler düşündüğümde daha erken ortaya çıktı. "....Ne?"

"Bunu bana neden veriyorsun?"

Bileziğe tekrar baktım ve sordum.

Üst sınıf bir Garnet'e geçtiğimde, küçük kızıl taşlar karanlıkta ısıltı ısıltı parlıyordu. Aksesuarlarla pek ilgilenmeyen ben bile böyle güzel bir vücuda sahiptim.

Ancak bileziği verdiği için minnettarlıktan ziyade, sorular ve şüpheler öndeydi. O ve Leonard'ın bir geçmişi vardı.

-Adi şey-

Penelope'nin hafızasında kir gibi duran gözler.

"Savurgan olmamdan hoşlanmıyordun." "

.....Aksesuarları sevmiyor muydun?"

Derek söylediklerim karşısında nedense biraz utanmış gibiydi.

"Hoşuma gitti."

Hafifçe itiraf ettim. Oyunda bile Penelope süslü aksesuarlar kullanamıyordu. Ama yalnızlığı ve üzüntüyü gidermenin tek yolu buydu.

"Çalmadığım ya da başkalarından çalmadığım mücevherlerimin tamamı."

Beni bu kadar hor gördüğün için bunu bana neden verdiğini bilmiyorum.

Derek'in söylediklerimi ne kadar anladığını bilmiyordum. Eminim ne dediğimi hatırladığı için yüzünde sert bir ifade vardır.

"Eğer istemiyorsan," "

....."

"Kurtul ondan."

Bileziğin üzerine koyduğu mendili kolayca çevirdi. Parıldayan platin bir ip yere düştü. Ve kirli toprağın üzerinde yuvarlandı.

Saçma davranışıyla mücadele eden Derek döndü ve hızla yamaçtan aşağı yürüdü.

Takip etsem mi diye düşündüğüm bir andı. [Derick] ve

[Festival View] görev başarısı!

SİSTEM için ödül almak ister misiniz? [Evet. /

Hayır.]

Birden gözlerimin önünde beyaz kare bir pencere açıldı. ".....Huh"

Kahkahadan donup kalmıştım.

"Bu görev hala bitmedi mi?"

Daha önce tekrar yapıp yapmayacağım sorulduğunda kesinlikle "ret" tuşuna basmıştım, ama bu neden bir başarı?

Kaşlarımı çattım ve endişeyle [Evet] tuşuna bastım. Kare penceredeki yazı hızla değişti.

DERICK]'ten SİSTEM ödülleri için [favorability +3%] ve [magic bracelet] aldım.

"Oh, bu bir gitar ödülü mü?"

"En sevdiğim gitar, ama onun gibi değil" dediğini

hatırlıyorum. Gerçekten umurumda değildi çünkü

hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Toprak zeminde yuvarlanan bileziğe soğuk gözlerle baktım. "..... adi

piç."

Sonunda yere çömeldi ve yere düşen bileziği aldı. "Yani onu gerçekten

attın mı?"

Rüzgârın örttüğü toprağı silkelediğimden birden üzüldüm çünkü ödüllendirilmem ve böyle bir şey almam gereken çaresiz bir durumdaydım.

"Hediye ne işe yarar ki?" [Favori

%20]

Beyaz yazının gittikçe küçüldüğünü gördükçe memnuniyetsizce sızlandım.

Yaklaşık bir aydır uzun uzun süren festivalin son günü geldi çattı.

Emily, son gün olduğu için her zamankinden daha görkemli geçit törenleri, akrobasi grupları, havai fişekler ve diğer atraksiyonlar olacağı konusunda yaygara kopardı. Birlikte dışarı çıkmak istiyordu.

Ama bunu hiç yapmak istemedim, bu yüzden hafifçe görmezden geldim ve uyuyakaldım.

Az önce kalkıp kahvaltıda bir sandviç yedikten sonra uzun bir aradan sonra masamın başına oturdum.

Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu. Festival boyunca hepsinin teker teker çarpıştığını görünce, oyunun büyük bir bölümünü devretmenin zamanı gelmiş gibi görünüyordu.

"Ama hala sıkışmış durumda."

İlk geldiğimde her günüm ölümcül bir kriz gibiydi. Tabii ki hâlâ ipin ucundayım. Yapamadım. Önümde uzun bir yol var.

"Ara bir kontrol yapmam gerekecek."

Çekmeceyi açtım ve derinlerde sakladığım kâğıdı çıkardım. Buraya ilk gelen ve unutmamak için bir kenara yazan Erkek Başrol Oyuncuları'nın temel kurgusuydu bu.

Yeni bir kâğıt parçası çıkardım ve daha önceki tercihlerimi ve son gelişmeleri yazmaya başladım.

[Derrick Eckart %0 ila %20

Leonard Eckart -%10 ila

%10 Callisto Legoules %0

ila %2

Eclis %0 ila %25

Vuinter Verdandi %0 ila %15]

Bir bakışta yazdığım gibi, başlangıçtan farkı açıkça fark ediliyordu.

"Beklenmedik."

Derek ve Leonard'ın beğenisine bakınca gözlerimi yuvarlak açtım. Özellikle Leonard. Diğer erkek başrollerden çok daha düşük bir favori idi,

ancak negatif bölgede başladığı düşünüldüğünde, yüzde 20'ye kadar yükseldi. Derek de öyle.

"Onunla daha sık karşılaştığınız için mi?"

Başımı eğdim ve onların beklenmedik iyi savunmalarını düşündüm. Sadece başlangıçta yazılı olan kâğıda bakarak, hiç düşünmeden isimlerine bir X işareti koymuştum.

Bununla birlikte, ikilinin tercih edilebilirliği mutlu olunacak bir şey değildi.

"Çünkü ile görüşmediğimde tercih edilebilirliğimde hafif bir artış oldu."

Penelope'nin "aşırı derecede nefret edilen" bir kişi olmaktan çıkıp "utanç verici" bir kişi haline gelmiş olması kuvvetle muhtemeldi. Çünkü orijinal sahte prenses gibi pervasızca davranmadım.

"Birbirimize bu şekilde rastlamaya devam edersek, bunu sürdürebiliriz."

Normal modda verilen temel tercih edilebilirliğin "yüzde 30" olduğu düşünüldüğünde, her ikisi de istikrarlı değildi.

Ancak bir "sıfırlama" düğmem yoktu, bu yüzden risk almaya ve iyiliğimi artırmaya bile niyetim yoktu.

Squeak - Daha önce olduğu gibi Derek ve Leonard'ın isimlerinin üzerine

kesin bir X işareti çizdim. "Sıradaki, Veliaht Prens."

Bu adamı bir an bile düşünmedim. Ara vermeden birkaç kez X'e bastım ve bir sonrakine geçtim. Ama kısa bir süre sonra kalemi tutan el durdu.

"Eckliss..."

Planlandığı gibi, Eckliss şu anda bir numaralı favoriydi. Şimdi, sadece yüzde 5 artırırsanız, Normal Modun temel tercih edilebilirliğini dolduracaksınız.

Diğer Güneyliler kadar zor değildi. Eckliss'in tercih edilirligi çok artmıştı. Böyle devam ederse, sonunu görmek çabuk olur.

"Geçen seferden beri o kadar meşguldüm ki..... onunla görüşemedim."

Eckliss'in adının etrafında keskin uç sürekli bir daire çizdi.

Aslında ağız dolusu meşgul olduğumu söyledim ama Vuinte'le tanıştığım gün dışında başka hiçbir şey bu kadar meşgul değildi. Yine de gelip onu bulmadım.

" Neden kendimi bu kadar rahatsız hissediyorum?

O günü hâlâ çok net hatırlıyorum. Göz açıp kapayınca kadar doğrultulmuş tahta bir kılıç, sanki her an bir düşmanla karşılaşacakmış gibi korkunç bir bakış.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 39 'Ugh.'

Bölüm 39 'Ugh.'

"Ugh.

Düşünceli bir şekilde ürpererek, sol elimdeki yakut yüzüğü okşayarak alaycı bir şekilde çabaladım.

"Köpek sahibini ısırıldığı anda tasmaını çekersiniz."

Tabii ki, tasma köpeğı boğduğı anda, bir düşüşe katlanmak zorunda kaldı.

"Bunun tek atılım olduğunu düşünmüştüm ama neden bunu elde edemezsem bir şey yapacakmışım gibi hissediyorum?"

Endişeli düşüncelerimden uzaklaşmak için başımı salladım. Ve sonra bir sonrakine geçtim.

"Vuinte Verdandi."

Favoribilitenin düşmesi korkusunu ilk tadan karakter oydu. O an zaten geriye dönüp bakmamaya karar vermişim ama "yüzde 15" rakamını görünce biraz endişelendim.

Vuinte, FL ile en hızlı teması kuran kişi olarak en büyük dezavantaja sahip olsa da, beş kişi arasında en iyi kişi olma avantajına da sahipti.

Bir musluk, musluk, musluk ve kalemin ucuyla kağıt basma hızı giderek arttı.

"Ha."

Net bir karar vermeden kalemimi havaya fırlattım.

"Neden kolay bir yol yok?"

O zaman oldu. Kapı alındı. Son derece hassastım çünkü başkalarının görmemesi gereken önemli şeyleri karalıyordum. Bu nedenle sesim istemeden keskin bir şekilde uzadı.

"Kim o?"

"Bu Pennel,

hanımefendi."

Kahyaydı. ".....wait."

Sırıttım ve masamın üzerinde duran kâğıtları rahatça düzenleyip çekmecenin derinliklerine yerleştirdim. Elimdeki kalemi kalemlie koyduktan sonra ziyaretime izin verdi.

"İçeri gel."

"krieeett". Kapı dikkatlice açıldı ve uşak eri girdi. "Neler oluyor?"

"Hanımefendiye Dük'ün uzun bir aradan sonra hanımefendiyle öğle yemeği yemek istediğini söylemek için buradayım."

"...Öğle yemeği?"

Gözlerimi kırptım. Tanıdık olmayan bir sözdü. Buraya geldiğimden beri odamda tek başıma yemek yiyorum.

Tanıdığım bir asilzadenin akşam yemeği ile kıyaslandığında, açıkçası bir dizi saçma diyetti, ama kendimce tatmin olmuşum. Çürük yemek yemekten ya da ilk seferki gibi açlıktan ölmekten daha iyiydi.

Dük ve oğullarıyla hiçbir zaman boş yere karşılaşmayan ve sık sık benim tarafımdan bıçaklanan Emily dikkatli.

"Ne kadar mükemmel bir kendi kendine yemek.

Birinci kattaki yemek salonuna kadar inip öğle yemeği için rahatsız bir insanla yüzleşmek istemedim. Üstelik prenses olduğum için benden nefret eden çalışanların gözleri altında yemek yediğimi hayal ettiğimde zaten şişkinlik hissediyordum.

".... ..Eskiden olduğu gibi odada tek başıma yemek yemeyi sorun etmiyorum."

Eğer kaçınabilirsem kaçınmak istedim, bu yüzden ılımlı bir ret cevabı verdim. "Kendini yansıtırma dönemi henüz bitmedi."

"Dük, hanımefendiye söyleyecek bir şeyi olduğunu, bu yüzden hanımefendinin katılması gerektiğini söyledi." "Eğer... ..tüm kardeşlerimin de katılacağını mı söylüyorsun?"

"Tabii ki."

Mahvoldum. Buruşuk bir bakış yakalamayı başardım. Dükün ve Derek'in en yakın yardımcılarının önünde bariz bir hoşnutsuzluk göstermek aptallıktı.

' Huh, zihin kontrolü, zihin kontrolü...' İçimden derin bir nefes aldım.

"Uşak. Yemek odasına gitmeden önce sipariş etmem gereken bir şey var..." "Bana siparişinizi verin, bayan."

Benim sözlerimle farklı göründü.

"Eğer sindirim ilacınız varsa, öğle yemeğinden sonra odama getirir misiniz?"

"...sindirim ilacını mı kastediyorsunuz?"

Henüz yemek yememiş olmama rağmen beklenmedik sindirim ilacını merak ediyormuş gibi sordu.

"Evet."

Güçlü bir şekilde başımı salladım. Çünkü bundan sonra

acele edeceğim. Kahyayı odadan çıkarken takip ettim.

Çünkü öğle yemeği için tüm hazırlıklar tamamlandıktan sonra herkes beni aşağıda bekliyordu. Reddedilemeyecek tek taraflı bir bildirim için hazırlık bahanesiyle erteleme yapacak zaman yoktu.

"Dük bu günlerde kraliyet sarayı ile çok meşgul görünüyor."

Koridorda sessizce yürürken uşak aniden benimle konuştu ve adımlarımı düzeltti. Dük'ün meşgul olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eve geç geliyor gibi görünüyordu ama pek ilgilenmiyordum.

"Sanırım yaptı."

Ama ben ifadesiz bir yüzle başımı sessizce sallayarak cevap verdim. Nedense uşağın dikkatle yüzümü izlediğini hissettim.

"Geçmişte Dük evde olduğu her zaman yemek masasına düzenli olarak katılırdı."

"....."

"Acaba yemek salonunda herhangi bir sorun yaşadınız mı?" Ardından gelen soru alnımı hızla buruşturdu.

'.....Penelope böyle miydi?'

Ağızlık da iyidir. O pozisyonda boğazıma yemek tıkiştırmmanın ne yararı olabilir ki? Eğer bunu görürseniz, hor görölmekten ya da görmezden gelinmekten başka bir şey elde edemezsiniz.

"O gerçekten, uh... oops."

Yine de onu düşüncesizlikle suçlayamazdım çünkü Dük'ün yemeğine neden katıldığını anlayabiliyordum.

Geçmişte, her zaman çabuk pes eden ben, hiçbir zaman Penelope gibi davranmadım. Ama bu da daha az mutsuzluk getirmedi.

Yemek odasından gelen sofra takımlarının sesi, birbirini soran bir günün basit selamlaşması, bensiz kusursuz aile.....

"Leydi .Penelope, Leydi?"

Beni çağıran sese göz kırptım. Çoktan merdivenlerin önüne ulaşmış olan Pennel, cevapsız bir gözle bana baktı.

"Kendimi rahatsız hissetmedim."

Merdivenlerden onun önünde inerken, o beni bulmadan önce kayıtsızca cevap verdim.

"Bir hata yapmak için tetikteyim, bu yüzden odadaki yemeğime dikkat etmek iyi bir fikir."

"Gerçekten öyle düşünüyorum. Hayır. Hayır, düşünmüyorum. Dilim sürçtü."

Penelope'nin ağzından böyle bir ses çıkması belki de şaşırtıcıydı ama uşağın dili sürçtü. Aceleyle konuşmayı bıraktı ve konuyu değiştirdi.

"Dük çok yalnızdı çünkü Bayan odadan dışarı çıkmıyordu." " "

"Yemeğe katıldığım için beni suçlamayacaksın."

Kahyanın sözleri beni güldürdü. Köpeğiniz evinizden dışarı çıkmıyorsa, bunu araştırmanız gerekecek.

Evin reisi kendini yalnız hissediyor, ancak evlat edindiği en küçük kızının odanın bir köşesinde yemek yiyip yemediğini ya da aç kalıp kalmadığını araştırmakta hiçbir samimiyet yok gibi görünüyor.

"Peki. İlk kardeşim de böyle düşünür müydü?"

"Bu..."

Kendi kendime sorduğum soru üzerine uşak bir şeyler söylemeye çalıştı ama ben bir adım daha hızlıydım.

"Kapıyı aç."

Ne olduğunu anlamadan yemek odasına varmıştım.

Yemeği servis etmek için sıkıca kapatılmış kapının yanında saygıyla durdu ve garsonlara kibirli bir selam verdi. Eğildim ve siparişlerimi yerine getirdim ama bana bakan gözler güzel değildi.

Önemli değildi. Küçük ekstraları daha az önemseyemezdim.

Kapı açıldı ve içinden gerçekten uğraşmak zorunda olduğum insanların yüzleri çıktı. Masanın başındaki sert yüzlü orta yaşlı adam ve sağında yan yana oturan [%10 sever], [%20 sever].

"Zaman kavramın var mı yok mu? Neden bu kadar geç kaldın?"

Restorana girip beni görür görmez [%10 beğenilir] kaşlarını çatarak tartışmaya başladı. Bu cehennemde bir akşam yemeğinin başlangıcıydı.

Dükün sağ tarafında oturdukları için doğal olarak sol tarafa geçtim. Arkamdan gelip sandalyeyi çeken uşak, tam olarak oturduğumu teyit ettikten sonra geri çekildi.

Ayaklarımın üzerinde yürüdüm ve kendimi kovulmuş bir günahkâr gibi hissettim.

"Öğle yemeği demiştiniz ama masanız kırık.

Buraya geldiğinden beri hiç görülmemiş görkemli bir yemek ziyafetiydi. Tabii ki, bu çok ihtiyaç duyulan yiyecekleri yemek zor olacaktı.

Çünkü onları ikinci kattaki bir odada çözmemiz gerekiyor, ama Penelope'nin yerini fark ettim.

Sersemlemiş bir haldeyken, tepede oturan Dük'ten ağır bir ses yükseldi.

".....hazırlayın."

Tam teşekküllü bir yemek başladı.

Aslında soyluların kullandığı sofra takımlarının düzeni hakkında pek bir şey bilmiyordum. Ama Penelope her zaman bu kadar sağduyulu değildi. Bu nedenle, görgü kurallarına uymasanız bile çok fazla kusurlu olmazsınız.

"Kaybedecek bir itibarınızın olmaması iyi bir şey.

Herkesin elinde bir kaşık olduğundan emin olmak için önümdeki sofra takımına yan gözle baktım ve takip ettim.

".....ha"

Sonra hemen yüzümde serin bir gülümseme belirdi. Bana verilen tüm tabaklar, atal kullanmayı yeni öğrenmiş küçük çocukların oynaması içindi.

"Sorun nedir?"

Belki de kahkahalarımı duymuştu ama hemen yanımdaki Dük'ün keskin gözleri bana dikilmişti.

"Önemli bir şey değil."

Aceleyle başımı salladım. Ve sofra takımlarını gelişigüzel dinledim.

Düşündüm de, nasıl bir kaşıkla yemek yediğim umurlarında bile olmazdı.

'Birazcık umurunda olsaydı, hemen yanındaki Dük'ü zaten tanırdın.

Mutfaktaki biri prensesin masasında bu şakayı yapmaya cüret etti.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 40

Bölüm 40

Bebeklerle oynamanın verdiği ruh haliyle en büyük kaşığı elime aldım. İçlerinde en büyüğüydü ama bir çay kaşığından daha küçüktü. Onunla çorbayı almaya çalıştım ama sadece bir sıçan kuyruğu kadardı.

Çatal, marulu salatadan bile kaldıramadı. Boyut olarak iyi olan bıçak o kadar yavaştı ki, düzgün pişmiş etin yüzeyine bile nüfuz edemedi.

"Bu çok ilginç.

Sanki şaka yapıyormuşum gibi kapları sırayla kaldırdım. Ve önümde dumanı tüten yemeğe onlarla dokundum. Yiyip yiyemeyeceğimi görmek istedim.

"Mutfak bu kadar kötü durumdayken Emily yemekleri nasıl bu kadar sert uçurabildi?

Düşündüm de, öyleydi. Bozuk yemek dağıtılsa bile mutfakta çalışanlara kötü davranılıyor.

Emily onu tehdit ettiğimden beri bana bir sürü sağlıklı yiyecek getirdi. Ayrıca bazen yemek istediğim yemek hakkında konuştuğumda, onu bile garip bir şekilde yaptı.

"Odama döndüğümde ona bir ödül vermeliyim.

Bu arada demirden bir duvar ördüğü için Emily'ye biraz üzuldüm. Ayrıca tabağın üzerinde rastgele büzüşmüş tabaklara gözlerimle bakarak düşündüm.

"Bayrağı öldürseniz iyi olur.

Ne de olsa tek bir lokmayı bile doğru düzgün yiyemiyordum. Beklendiği gibi, Dük ve iki kardeşin yemek yediğim ya da yemekle oynadığım konusunda hiçbir fikri yoktu.

Penelope'nin pozisyonu

buydu. "Festival çoktan bitti."

Yemek zamanı biraz olgunlaşmıştı. Dük ağzını şarapla açtı. Ama ilk hedef bendim.

"Son gününde dışarı çıkmayacak mısınız?"

"Evet."

Sinirli bir halde, açıkça cevap verdim.

Penelope festivalin son gününde dışarıda olmalıydı.

Bunu yapmak istemedim ve Dük'ü memnun etmek istemedim çünkü önümdeki bu lezzetli şeylere dokunamıyordum bile.

Ancak benim soğuk tavrım birinci ve ikincinin gözlerini anında döndürdü.

"Ah, siz kılıç ustaları"

diye göz kırpıyorum.

Bir türlü ortaya çıkmayan gülümsememle Dük'e baktım. "Şartlı

tahliyedeyim."

"Görev sözünü uzun zamandır kullanıyor."

Dük, cevabım onaylanmamış gibi dilini tekmeledi.

"Tek bir köle yüzünden şartlı tahliye edildiğini iddia eden bir sakat görmedim."

Leonard alaycıydı. Kimse sanki böyle bir şey yaşanmış gibi cevap vermedi. Kimsenin ağzını kapatmasını bile beklemiyordum, bu yüzden umursamadım ve

kendime dur dedim.

"Bugün sizi öğle yemeğine çağırmamın başka bir nedeni daha var..." Bu arada Dük beni buraya çağırmasının asıl nedenini söyledi. "Yaklaşan av yarışması yüzünden."

".....Avcılık Yarışması mı?

Oyunun içeriği üzerine düşündüm. Böyle bir şey olup olmadığı hemen aklıma gelmedi.

"Yine sarayın kuzey ormanında yapılacak."

Bu sırada Dük sofra takımını zarif bir şekilde yere bıraktı ve konuşmaya devam etti.

"Hepinizin bildiği gibi, bu av yarışması çok önemli. Veliaht Prens, savaşta boyun eğdirilen ülkeden kraliyet ailesi ve aristokratlar da dahil olmak üzere her ülkeyi temsil eden nadir hayvanları serbest bırakmaya karar verdi."

"....."

"Savaşa katılmadığı için veliaht prensi destekleyenlerin gözleri olumlu değil. Böyle zamanlarda durumumuzu sağlamlaştırmak daha iyi olacaktır."

"Dün gece soyluların bir toplantısında Eckart da ava katılma niyetini dile getirdi."

Zaten benimle hiçbir ilgisi olmayan kelimelerdi. Dük'ü yarım ağızla dinlerken birden aklıma oyundaki "avlanma yarışması" geldi.

[İnka İmparatorluğu her üç ayda bir avlanma yarışması düzenler. Yenilen her ülkedeki nadir yaratıklara veya kölelere dolaylı baskı uygulamak için].

Normal modda oynarken kısa bir arka plan açıklaması gördüm.

Ancak FL bu sırada av yarışmasına katılamadı. Bunun nedeni Penelope'nin, erkek başrol oyuncularının ilgisini kıskanan geri dönen "gerçek prensese" gizlice zehir vermesidir.

Gezgin olduğu için av yarışmasına gidemeyen FL, onun yerine konakta kalan Eckliss'in gözüne girmeyi başardı. Bu, Penelope'nin son umudunun da tükendiği andı.

O zamandan beri, zalim imparatorluğun kötülüklerini göremeyen bir akraba gibi bir kadının veliaht prensi ikna etmesiyle av rekabeti ortadan kalktı.

Ve Veliaht Prens Root'un sonunda Penelope, FL'ye karşı işlediği tüm zulümler ortaya çıktıkça işkence görüyor.

Ölmesin diye kalbi canlı canlı dondurmak ve FL'ye yedirilen zehri bir bir içirmek işkencesiydi. Penelope'nin zehir tarafından acımasızca eritilen yüzü.

Ugh!

Bir dizi canlı resim ortaya çıkınca refleks olarak ürperdim. İşte o zaman. Aristokratların toplantısından bahseden Dük aniden bana döndü.

"Penelope."

"Evet, evet?"

Ne dediğini hiç dinlemedim ama afalladım ve aptal gibi kekeledim. Neyse ki Dük bunu hafife aldı.

"Toplantıda kadınların katılım yasağının kaldırılması için oylama yapıldı."

"Katılım... yasaklandı mı?"

"Evet... Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Dük'ün sorusuna hemen cevap veremedim.

"Bu da ne demek oluyor?"

Penelope'nin avcılık yarışmasında ne tür bir şiddet uyguladığını bilmiyordum. Kendimi huzursuz hissediyordum.

Ben tereddüt ederken, Dük bana katılıp katılmayacağımı tekrar sordu.

"Eğer katılacaksanız, onlara av malzemelerinizi de kesmelerini söyleyeceğim."

"Baba!"

İşte o zaman. Bum, pembe saçlı masaya şiddetle vurdu ve şiddetle bağırdı.

"O deli sürtük, hayır, o kız, geçen yıl bir şey yaptı ve yine yapacak!"

"Leonard."

Dük dilini şaklattı ve ikinci oğlunu çağırdı.

"Aristokrat kızlarının akın akın gelip bana yalvardığı zamanları düşündüğümde, her av yarışmasında onları hapiste tutmak gibi bir şey bu."

Ama Dük'ün tüm caydırmalarına rağmen Leonard sonuna kadar öfkeyle bana baktı ve dişlerini sıktı. Gözleri bando takımına bakıyordu.

Öncelikle durumun ne olduğunu anlamamız gerekiyor. Penelope gibi yüz­süzce dışarı çıktım.

"Ben ne yaptım?"

"Bilmediğin için mi soruyorsun?" "O

zaman bilsem sorar mıyım sence?"

Sinsi bir cevap veren Leonard'a fırlatmak istediğim kelimeler boğazımı doldurdu. Ama buna katlanmak zorundaydım. Onu kışkırtarak tüm hikâyeyi öğrenmeliyiz.

Ama asıl istediğim cevap hiç beklemediğim birinden geldi.

"Diğer hanımlardan önemsemedikleri bir yaylı tüfek yapmalarını istedim."

Leonard'a kıyasla sakın olan ses başımı çevirmeme neden oldu. İlki mavi gözleriyle bana baktı ve usulca fısıldadı.

"Çoktan unutmuş olmalısınız, tehlikeli olmasına rağmen onu yanınıza aldınız, bir canavar gibi muhafızları alt ettiniz ve çay partisinde Kontes Kellin ve sürüsünü vurup öldürmek için koşturdunuz."

"Bir süredir Eckart'ta birisinin çılgın bir şempanzeye arbalet öğrettiğine dair bir söylenti vardı."

Derek sözlerini bitirir bitirmez Leonard soğuk ve alaycı bir şekilde gülümsedi. 'Mahvolacağım...'

Kurtulamadığım o muazzam şiddet yüzünden hiçbir şeye cevap veremedim. Ama hazırlandığım kadar şaşırtıcı ve şok edici değildi.

"Evet, o oyundaki en kötü kötü adam ve bunu yapmalıydı.

Açılış toplantısında gördüğünüz bazı gerçekler kadar sarhoş değildi, ancak yeterince yönetilebilir bir çizgiydi.

"Kes şunu. Eminim yeterince pişman olmuştur."

Ben sessiz kalırken, Dük titrek bir sesle beni soyan iki adamı durdurdu. Zaten azarlanmış olmama rağmen kötü bir zamanlama değildi.

İki oğul susarken, Dük bana ciddi bir bakışla baktı ve uyardı.

"Eckart'ın ağzının ağır olduğunu hâlâ hatırlıyorsun, Penelope."

"Evet, bu sefer hayal kırıklığına uğramayacaksın baba."

Hemen cevap verdim. İlacın iyileşip iyileşmediğini görmek için bir taraftan dişlerimi gıcırdatma sesi duydum.

"Tamam, söyleyeceklerim bu kadar."

Dük, sanki bütün sözler söylenmiş gibi masanın üzerindeki zile hafifçe vurdu. Sonra yemek odasının kapısı açıldı ve elinde bir araba olan bir hizmetçi içeri girdi. Bu bir tatlıydı.

"Yemek bile yemedim, bu nasıl bir tatlı?"

Her biri farklı bir tatlı koyan hizmetkârlara hüzünlü gözlerle baktım.

Bayan Donna adında orta yaşlı bir kadın uzun süredir Dük'ün mutfağından sorumludur. Yemek zevklerini bu kadar iyi anlıyorlardı.

Duke ve Derek'in önünde içinde siyah çay bulunan çay fincanları, Leonard'ın önünde ise içinde el yapımı kurabiyeler bulunan bir tabak vardı.

Sıra bana gelmişti. Aslında tatlıları sevdiğim için hiçbir şeye aldırmadım.

Ne oldu?

Ancak önüme konan tabağa kaşlarımı çatmaktan başka çarem yoktu. Yumuşak bir sütlü pudingdi.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 41 "Pffft...."

Bölüm 41 "Pffft...."

"Pffft...."

Tatlımı bırakan kadın, yemek yediğine dair hiçbir belirti göstermeden temiz tabaklarımı bakıp güldü. Sadece kulaklarımın duyabileceği kadar küçük bir sestti.

Gözleri buluştu. Gözleri sanki sevinçten ölüyormuş gibi alay doluydu.

"Ohora... Hadi deneyelim, olur mu?"

O gitmeden önce en küçük kaşığı hızla yere bıraktım.

Dalang- Mermerler ve demirler birbirine çarpıyor ve oldukça fazla ses çıkarıyor. Doğal olarak yemek salonundaki herkes bana baktı.

"Ah, özür dilerim. Elim kaydı."

"....."

"Onu alıp götüreceksin?"

Yerdekilere göz kırparak özür diledim. Bayan Donna da benim beklenmedik davranışım karşısında soğukkanlıydı. Sanki bu konuda bir şey yapabilecekmiş gibi çok tanıdık görünüyordu.

"Elbette. Endişelenmeyin hanımefendi."

Eğer Penelope olsaydı, Bayan Donna'nın kafasına bir kaşık fırlatıp çoktan kalkmış olur muydu?

"Hayır.

Kendimi savundum.

Kâhyanın sözlerinden öğrendiğim yaşlı kadın, davetsiz bir koltuk için Dük'ün yemeğinin düzenli bir katılımcısı olmuş. Başka bir deyişle, böyle zamanlar dışında kimse onunla muhatap olmamış.

Hoş sohbetler edilirken onun sadece dışarıda bırakıldığı bir aile yemeği. Yabancılaşma ve sefaletle katlanırken kendini oturmaya zorladığı bir pozisyon.

Ancak, Dük çanak çömleği beğenmemiş olsaydı, bir daha asla onunla paylaşmaya çalışmazdı.

Penelope bunu çok iyi biliyordu. Bu nedenle açlığa ve öfkeye çaresizce katlanırdı. Bu etkinliğe bile katılamazsa, bu aileyle asla karşılaşmayacaktı.

"Ama ben değil.

Bayan Donna'ya baktım, yüzü o kadar ifadesizdi ki telaşından utandım.

Ve. Ddalang-!

"Aman Tanrım! Özür dilerim. Yine kaydım."

En küçük ikinci kaşık, benim düşürdüğüm kaşıkla ayağa kalkmakta olan Bayan Donna'nın önüne düştü.

Dikkat çeken insanların dikkati tekrar bana çekildi. Dük onaylamaz bir şekilde dilini şaklattı.

"Ne yapıyorsun?"

"Özür dilerim. Puding o kadar yumuşak ki kaşık sürekli düşüyor."

Omuz silkerek cevap verdim. Derek'in soğuk mavi gözleri bana sabitlenmişti. Leonard da farklı değildi.

"Sorun yok hanımefendi."

Bayan Donna yanına düşen ikinci kaşığı da şikayet etmeden aldı.

"Peki, iyi eğlenceler..."

Kendini kaldırdığı ve selamladığı andı. Ddalang, lang, lang-

Son kaşığı da yere fırlattım. "Penelope

Eckart."

Dük'ün yüzü ve sesi bir anda dondu. "Ha? Ne

yapıyorsunuz?"

Leonard şaşkına dönmüş gibi güldü ve Derek kaşlarını çatarak bana baktı. Kafalarındaki beyaz harfler titremeye başladı.

Sandalyemi gürültüyle sürükleyerek yerimden kalktım.

"Korkarım tatlı yiyemeyeceğim çünkü başka kaşığım yok." "Oturun."

"Eğer söylemek istediklerinizi bitirdiyseniz, odama çıkmayı düşünüyorum."

Dük'ün yüzü yavaş yavaş öfkeyle doldu.

"Uzun zaman sonra bir öğle yemeğinde bunu yapmanın ne

anlamı var?" "Çok açım baba."

Midemi bastırdım. Beklenmedik sözlerim Dük ve Oğulları'nın gözlerini kamaştırdı.

"..... ne?"

"Sofra takımlarını kullanmada üç yaşımdaki kadar iyi değilim, bu yüzden bu yiyeceklerden bir lokma bile yiyemiyorum."

Sanki gerçek bir çocukmuşum gibi hüzünlü bir bakışla yüzüme baktım. El değmemiş yiyecekler henüz soğumamıştı.

Bu haliyle odaya çıkarsam, her şey çalışanlara kalmış olacak. Aptal Penelope her seferinde halkını açlıktan öldürür.

"Değil mi hanımefendi?"

Masumca gülümsedim ve Bayan Donna'dan onayını istedim.

"Oh, hanımefendi."

Yüzü bir anda siyah ve beyaz oldu. Önceki özgüven ve alaycılığın bir anda yok olması komikti.

Yemek odasına serin bir sessizlik çöktü. Ana yemekte küçük oyuncak kaplar ve hiçbir dokunma izi yoktu. Tek bir sosu bile olmayan beyaz tabak o kadar temizdi ki, koltuktan şikayet etmeden bunu yapmak zordu.

Artık herkesin gözlerinin nerede olduğunu görmek zorunda kalmadan iyi biliyordum.

"Yukarı çıkıp Emily'den bana bir sandviç getirmesini isteyeceğim. Böylece ellerimle yiyebilirim."

"....."

"İyi vakit geçirin, baba, kardeşlerim."

Bu sefer kimse beni tutmadı. Kapalı kapıyı açıp yemek odasından tek başıma çıkarken birden kahkahayı patlattım.

"Herkesi onları yaylı tüfekle vurmakla tehdit ettim. Evet.....' derdim.

Gerçekten komik değil mi? Böylesine kötü bir kadın, böyle bir şey yapamadığı için tutsak ediliyordu.

Ama yine de böyle bir Penelope'ye gülebilen tek kişi ben değildim. Açlığa dayanamayıp sonuna kadar orada oturan o kadın için çok üzüldüm.

Tanrı aşkına

Doğruca odama çıkıp kitaplıktan okuduğum kitabı çıkardım ve masama oturdum. Aç olduğumu söyleyerek kendimden emin bir şekilde yemek odasından çıktım ama o kadar da aç değildim.

Daha ziyade, bu karmaşadan çıktıktan sonra ML'nin tercih edilirliliğini etkileyeceğinden endişe ediyordum.

"Sonunda hiçbir değişiklik olmadı.

Dük ve Bayan Donna'ya dikkatimi verdiğim için yüzlerini doğru düzgün kontrol edemediğimden endişelendim.

"Kaşığınızı kaba bir şekilde fırlatırsanız iyiliğinizi kaybetmezsiniz."

Ben de öyle düşünmüştüm ama kısa süre sonra

sakin olmaya karar verdim. "Eğer biraz

uzaktaysanız, bu fazla bir şey değil."

Bu bir rahatlama olabilir, ancak ne kadar değişiklik yapıldığının bir önemi yoktu çünkü bunlar zaten X-rated idi.

"Ölümcül bir dalış olmadığı sürece.

Kitabın içeriğine odaklanmak için çok uğraştım. İşte o andı. Tak tak.

Birinin kendini tanıttığını duydum.

"Hanımefendi, benim."

"İçeri gel."

Emily memnuniyetle içeri girdi. Kapıyı açarak, elinde kapaklı bir tepsiyle dikkatlice içeri girdi.

"Okuyor musun?"

"O da ne?"

Ben ters ters bakarak sorarken, getirdiği tepsiyi masanın üzerine bıraktı ve kapağını açtı. Buharda pişmiş çorbalar, biftekler ve sandviçler özenle yerleştirilmişti.

Hemen kaşlarımı çattım. Çünkü biftek tabağı akşam yemeğindeki tabakla aynıydı.

"Bu yeni bir şey çünkü Dük sipariş etti, hanımefendi."

Belki de tüm hikâyeyi duymuştu ama Emily yavaşça bana baktı ve ekledi.

"Kâhya sana bunu getirmemi söyledi....." Küçük

kahverengi bir şişe, bir sindirim ilacı.

"Hayır, teşekkürler. Fazla yemek istemiyorum, o yüzden çıkar."

Neyse ki ya da ne yazık ki, yiyecek bir şeyim yoktu, bu yüzden midemi rahatsız edecek bir şeyim yoktu. Geri almasını söylediğimde Emily ağladı.

"Sandviç yemek istediğini duydum. Acıkmışsın. Acele et ve ye. Hanımefendi"

"Sorun değil. Ve daha önce yedim."

"Bütün gün doğru düzgün yemek yemedin. O yüzden

birazcık..." "Sadece bugün değil, her zaman böyleydi."

Kitabı yere attım ve sinirli bir şekilde beynimi sıyırdım.

"Getirdiğiniz yiyecekler arasında aristokrat yemeği denebilecek bir şey var mıydı?"

"Oh, bayan....."

Emily benim soğuk bakışlarım karşısında ne yapacağını şaşırdı.

Bunun işe yaramaz bir havalandırma olduğunu biliyordum. Emily bana elimden geldiğince iyi davrandı. Sadece bir ya da iki yemek ve tatlıdan oluşan yemekten memnun kalmadığımdan değil. Açlıktan ölmedim.

Ama yine de benim durumumdaydı. Hayır, Penelope'nin karşılaştığı bu durum ve arka plan beni rahatsız ediyor ve çıldırtıyordu.

"Şunu taşımayı bırak ve dışarı çık. Şu anda yüzünü görmek istemiyorum."

Emily sonunda kasvetli bir yüz ifadesiyle tepsiyi geri aldı. Endişelendiğim için benimle ilgilenen birine fazla geldiğimi düşündüm ama çok da üzülmedim.

Yemek odasından çıktığım andan itibaren, yükselen duygularımı bastırarak kitabı tekrar açtım. Ama kısa bir süre sonra, sanki geri fırlatmışım gibi tekrar yere attım.

"Sinirlendim."

Masamın önünde ayağa kalkarak yatağa gittim ve uzandım.

Lüks, antika bir odanın tavanı görünüyordu. Odanın sahibi doğru düzgün bir yemek bile yiyemiyordu ama bu komikti çünkü makul bir şekilde sarılmış gibi görünüyordu.

".....Neden bunca yolu gelip bu saçmalığa katlanayım ki?"

Hiçbir şey anlayamadım, bu yüzden kendi kendime mırıldandım

Benden başka biri bu oyun tarafından ele geçirilmiş olsaydı, bu kadar geniş ve cömertçe dekore edilmiş bir oda görmekten mutlu olabilirdim.

Ancak bunlardan pek etkilenmedim çünkü ailemin evinde kaldığım yer de lüks ve yaşanabilecek kadar genişti.

Ancak ironik bir şekilde, bu kadar lüks bir odada yaşarken, ertesi gün yemek yemek konusunda endişeliydim.

İkinci orospu çocuğu mezun olduktan sonra, okuldaki zorbalık zirveye ulaştı. Sırada beklemek ve günün son yemeğini yemek temeldi ve kasıtlı olarak omuzlara vurmak ve tabağı dökmelerini sağlamak olağandı.

Bütün gün aç kalıp eve gitsem bile hemen yemek yiyemezdim. Benim dışımda, güzel bir aile yemeğine katıldılar.

"Onun gururu nerede...?"

Şimdi kaçmayı başardığımıza göre, bu gerçekten aptalcaydı. Yeteri kadar yiyecek almalıydım.

Hizmetçisi olan Penelope'nin aksine, beni besleyecek kimsem yoktu. Bulaşıkları bitirdikten hemen sonra işten ayrılırdı.

Karnımı sıkıca tuttum ve ancak evin erkekleri yemeklerini bitirip kendi odalarına girdiklerinde mutfağa gittim.

Sonra soğuk bir çorbanın içine pirinç koyuyorum ya da kalan garnitürleri büyük bir kaşığa döküp ovuşturarak yiyorum. Ancak, bütün olarak yiyebildiğim zamanlardan daha fazla, genellikle bir ısırık bile almadan tükürüyorum.

-Vay canına!

Çorbanın veya garnitürlerin geri kalanının tadı berbat; sirke, şeker, tuz, tuzlanmış balık ve bazen de bilinmeyen şeyler karıştırılıyordu.

İkinci orospu çocuğuydu.

-Bir dilenci. Peki neden bir sıçan gibi sinsice dolaşıyorsun?

Bazen saklanıp beni öyle izliyor, sonra da alaycı bir şekilde kıkırdıyordu. Bu yüzden o lanet yerden kaçana kadar yetersiz beslenme ve kronik gastritten muzdarip olmak zorunda kaldım.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 42 ".....I gerçekten bir dilenci gibiydi."

Bölüm 42 ".....I gerçekten bir dilenci gibiydi."

".....I gerçekten bir dilenci gibiydi."

Geçmişe dönüp baktığımda zayıfça gülümsedim. Benden daha iyi olmadığını düşündüğüm "sahte bir prenses" olmanın belki de şimdi çok daha iyi olduğunu düşündüm.

"Bu kadar yeter, geçmişten başka bir şey değil."

Yataktan fırladım. Böyle zamanlarda bedenimi hareket ettirmem gerekirdi. Hareketsiz kalmak sizi sadece kasvetli düşüncelere sürükler.

Bir şal çıkardım ve odadan dışarı çıktım. Biraz yürüyecektim.

Koridorun karşısındaki merdivenlerden aşağı iniyordum.

".....lady."

Yukarıdan inen uşağa rastladım. Şaşkınlıkla sordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Evin dışına."

"Havai fişekleri görmek için East Hill'e mi gidiyorsun?"

".....East Hill?"

Geri dönüp sorduğumda, hemen nerede olduğunu hatırladım. Kısa bir süre önce Derek tarafından götürüldüğüm ve tek başıma indiğim küçük bir tepeydi.

Penelope her yıl festivalin son gününde havai fişek gösterilerini izlemek için dışarı çıkıyor olmalı. Dük'ün neden böyle bir soru sorduğunu

yemek odası.

"Hayır."

Hemen başımı salladım. Sadece havai fişekleri görmek için oraya kadar gidecek kadar romantik değildim.

"Bu sefer ne yapıyorsun..."

"Sıkıldım."

Uşak garip bir yüz ifadesi takındı. Geçen yıla kadar istikrarlı bir şekilde devam eden bir çocuğun aniden tavır değiştirdiğini görmek oldukça utanç verici olabilir.

Ama fark etmezdi. Kötü bir kadın kaprislerle kaynar.

"Zaferi kutlamak için bu festivalin finali geçen yıldan çok daha büyük olacak..."

"Havai fişekler her yerde olacak."

Kahyanın beni neden tuttuğunu ve bana bu hikayeyi anlattığını bilmiyorum. Onunla yüzleşmek çok rahatsız ediciydi çünkü o da daha önce ögle yemeğindeydi.

"İyi şanslar o zaman."

Yanından geçip gittim.

"Leydi Penelope."

Ama beni tutan acil ses yüzünden merdivenlerden aşağı inemedim.

".....Neden?"

Bir kademe aşağı inince durdum ve ona dönüp baktım. Yaşlı uşak bir süre tereddüt ettikten sonra ağzını açmayı başardı.

"Tavan arasını düzenlemekten dönüyorum.
Dük'ün." " "

"Sana teslim etmek için yoldayım."

"Bana mı?"

Kahyanın bunu bana neden söylediğini merak ettim. Çatı katına çıkan geçit üçüncü kattaki koridorun sonundaydı. Yani oraya hiç gitmedim.

"Neden?"

"..... gençken sık sık yukarı çıkmaz mıydın? Düklüğe ilk geldiğinizde tavan arasında havai fişekler görmüştünüz."

"....."

"Dük muhtemelen hatırladığı için bana tavan arasını temizlememi söyledi."

"Söylemek istediğin şeyi hemen söylemelisin, uşak."

Soğuk bir şekilde, alaycı bir tavırla sözünü kestim ve

kahkahayı bastım.

"İstediğim halde yukarı çıkamadığım bir pozisyondaydım. Oraya sık sık çıkmamdan rahatsızlık duyan biri sayesinde üçüncü kat kapalıydı ve tavan arasına yaklaşamıyordum."

"....."

Ağzını kapattı. Normal olsaydım bu kadar agresif olmazdım. Uşak kötü bir zaman geçirdi. Çünkü geçmişle garip bir şekilde örtüşen durum yüzünden öfkemi yatıştırmak üzere olan beni yakalamıştı.

Sivri ucum uşağın alnında derin kırıışıklıklar oluşturdu.

"... Bayan Donna hemen kovuldu. Bayan."

Karanlık bir bakışla dikkatlice ağzını tekrar açtı.

"Dük o kadar kızmıştı ki, bir kuruş tazminat almadan çırılçıplak kovuldu."

"....."

"Uzun süre düşeslik yapmış, ailesi dağılmış ama kendi yazarı içinde düşmanları olan bu kadın için daha fazla ceza yoktu."

Beklemediğim bu haber karşısında gözlerimi kocaman açtım. Şaşkın bir ifadeyle uşağa baktıktan sonra sakın bir şekilde devam etti.

"Ancak Efendi Derek ortaya çıkıp iş sözleşmelerini ve tavsiye mektuplarını yaktı, bu yüzden aristokraside bir iş bulamayacak."

"Ee? Sana bir kadeh kaldırma borcum var mı?"

Gözlerimi kırıştırdım ve soğuk bir ses tonuyla sordum.

Biraz şaşırtıcıydı ama pek de hoş bir hikâye sayılmazdı. Neden geçen sefer hemen çözülebilecek bir sorunu çözmek için harekete geçmediniz?

'Bu önlemler de neyin nesi? Emily'nin ne kadar çalıştığını okur ve onu sessizce yaşaması için tehdit ederdim'.

O zamanki Derek'i hatırladığımda kendimi daha da acınası hissettim.

"Bütün bunları bana vermek zorunda değilsin. Zaten benim sorumluluğumda değil."

"Dük'ün gün geçtikçe kalbi kırılıyordu. Öğün atlamam konusunda endişelenmeye devam ediyor gibi görünüyor."

Peki ne yapmamı istiyorsun? Boğazımı dolduran kelimeleri bastırarak ağzımın köşelerini yukarı kaldırdım.

"Şimdi yemek odasına gidip yemek yersem babam kendini daha iyi hisseder mi?" "Prenses."

O zaman oldu.

"Bugün hepsi benim hatam."

Uşak aniden önümde derin bir şekilde eğildi. Gözlerimi kocaman açtım.

"Benim en büyük hatam, meşgul olduğum bahanesiyle size sadakatle destek olamamamdır. Eğer beni ayrıca cezalandırırsanız, bunu tatlı bir şekilde kabul edeceğim."

"....."

"Bu arada leydim... Dük'ün selamını kabul eder misiniz? samimiyet?"

Önümde eğilen uşağa sert bir bakışla baktım.

"Yemek odasını o şekilde terk ettikten sonra Dük, incinmiş duygularınızdan nasıl kurtulacağını çok düşündü. Sonra aklına senin gençken nelerden hoşlandığın geldi."

"Bize verdiğiniz bir emri geri çekmenizin çok nadir olduğunu biliyorsunuz."

Kahyanın söyledikleri doğrudu. Evlat edinilmesinden kısa bir süre sonra yaşanan küçük bir kargaşa nedeniyle üçüncü kattaki tüm kapıları kilitlemesinin ve içeri girmesini yasaklamasının üzerinden altı yıl geçmişti.

Ama şimdi geri çekmek istediğinize göre, size kırık kalbini gösteren istismara uğramış üvey kızınızı görmek birçok yönden şok edici olmalı.

Kâhya daha yakından eğildi, beni düşüncesiz ve sessiz görünce bir umut olduğunu düşündü.

"Yaşlı adam kendi kapattığı üçüncü katı açtı ve tavan arasını tüm kalbiyle düzenledi. Hadi gidelim buradan, hanımefendi."

"....."

Cevap vermeden donuk bir yüzle uşağa baktım.

Eğer şu anda burada olan ben değil de gerçekten Penelope olsaydı, çok mutlu olurdu.

Zorbalığı yöneten insanlardan biri kovuldu ve ailenin dikkati çekildi. Bu durum, her zaman üzüldüğüm diyakozun bana başını sallaması için ne kadar tatmin edici olurdu?

Ama...

Geç

oldu.

Ben Penelope değildim.

Neden ben bu bedene gelmeden önce en azından bir kez bunu onun için yapmadın? Öyle olsaydı, bu aptal, zavallı küçük kız benim aksime her şeyi affederdi.

"Artık çok geç.

O anda yüzümü karmakarışık bir halde bulan uşağın göz bebekleri iyice büyüdü.

"Oh, bayan?"

mahcup adam sırtını tamamen kaldırdığında "...evet.

Babamın samimiyetini nasıl görmezden gelebilirim?"

Yüzümde hızlı bir bakış vardı.

"Ben de tam yürüyüşe çıkıyordum, uzun bir aradan sonra oraya gitmek kötü bir fikir olmaz."

Ağlayacakmış gibi görüldüğünde, kibirli Penelope'uma geri döndüm ve şöyle dedim,

"Beni tavan arasına götür."

Üçüncü kat tam olarak açılmış gibi görünmüyordu. Koridoru geçerken, iki kapılı büyük bir kapı, etrafına sarılmış bir zincirle sıkıca kilitlenmişti.

'Bu bayanın odası, değil mi?

Penelope'nin odası oldukça iyiydi ama FL'nin odası kapının boyutundan farklıydı. Rahatsız edici ya da üzücü değildi.

'Gerçek bir kız ile evlat edinilmiş bir kıza nasıl aynı şekilde davranılabilir? Haddini bilmelisin.'

Önünden geçerken uşak bana özellikle baktı. Tabii ki hiçbir şey göstermedim.

Üçüncü kattaki koridorun sonundaki küçük kapıyı açtığımda spiral bir taş merdiven çıktı. İstilaya hazırlık için inşa edilmiş bir kule gibi görünüyordu ama belki de uzun süredir kullanılmadığı için diğer yerlere kıyasla kötü yönetiliyordu.

"Yüksek merdivenlere dikkat edin hanımefendi."

Önce uşak yukarı çıktı ve beni uyardı. Eteğimi tuttum ve dikkatlice merdivenleri çıktım.

Eski, dar bir taş kulenin tepesindeki tavan arası.

"Kesinlikle çocukların seveceği gizli bir yer.

Sonu görünmeyen sarmal merdivenleri tırmandı ve tırmandı. Uzun bir süre sonra merdivenler sanki sonuna gelmiş gibi kırıldı ve eski bir kapı çıktı.

Kâhya tanıdık bir şekilde kapıyı açtı ve içeri girdi. Ondan sonra açıkçası pek bir beklentim kalmadı. Tavan arası bile kabaca

depo olarak kullanılan yeri kaldırıyor. Oh.

Ama girdiğim yer şaşırtıcı derecede güzeldi. Küçük bir çalışma odası gibi, tavan arasının bir tarafı kitaplarla doluydu, diğer tarafında ise rahat bir kanepe ve bir şömine vardı.

Pencerenin ortasında büyük, yuvarlak bir pencere vardı. açık bir pencere boşluğundan

Serin bir esinti geldi ve burun köprüsünü gıdıkladı.

"Beğendiniz mi leydim?"

Etrafıma baktığımda uşak memnun bir yüz ifadesiyle bana sordu. Hafifçe cevap verdim.

"Bu iyi."

"Size içecek bir şeyler getirebilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler. Akşam geç saatlere kadar burada kalmayı tercih ederim."

"Elbette yapabilirsiniz. Dük zaten istediğimiz kadar harcama yapmamıza izin verdi."

Hoşuma gitti. Kendimi biraz daha iyi hissederek daha

yumuşak bir sesle konuştum. "Rehberliğiniz için

teşekkürler, uşak."

"Lafı bile olmaz. O zaman rahatınıza bakın hanımefendi."

Uşak beni selamladı ve tavan arasına indi. Yavaşça içeri girdim, sessiz içeriye bir kez daha baktım.

".....Penelope çok yükselmeyi hak etti."

Rahat; ıssız. Dük kızı olarak yeni evlat edinilmişti ve nefret edilen bir çocuğun nedenini bilmeden saklanması için mükemmeldi.

Açık büyük bir pencerenin önüne geldim. Sonra dışarı baktım.

Dükün bulunduğu alan çok genişti. Bu nedenle şehrin sokakları, bir süre önce Derek'i tepede takip ettiğim zamanki kadar görünür değildi. Bunun yerine, manzarayı engelleyecek kadar yüksek binalar olmadığı için uçsuz bucaksız gökyüzünü ve manzarayı görmek güzeldi.

Battaniyelerle örtülü kanepayı bıraktım ve pencere çerçevesinin önündeki çıplak zemine uzandım. Güneş pencerenin dışında batıyordu. Kızıl gün batımının taşıdığı ufkun ötesine boş gözlerle bakıyordum.

dalkak- Birden arkamdan bir ses duydum. "Ne....?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirir <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

**43. Bölüm Pembe saçlı biri az önce
kapıyı açarak içeri girdi ve göz
göze geldik.**

43. Bölüm Pembe saçlı biri az önce kapıyı açarak içeri girdi ve göz göze geldik.

Pembe saçlı biri kapıyı açıp içeri girdi ve göz göze geldik.

"Neden buradasın?"

Leonard benim olduğumu öğrendikten sonra el kol hareketi yapmayı bıraktı ve kaşlarını çatı.

"Öncelikle, seni gördüğüme sevindiğimi düşünüyor musun?"

Başının üzerinden baktım ve sakince cevap verdim.

"Buradayım çünkü uşak bana etrafı gösterdi." "Ben bundan bahsetmiyorum."

Leonard bana bir aşağı bir yukarı baktı, sonra güldü.

"Sen üçüncü kattasın, değil mi?"

'Aman Tanrım! Beni dışarıda tutan sebep kim?'

Birdenbire, nazlı bir gülümsemeyle ona ters ters baktım.

"Bugünden itibaren giriş yasağı kalktı. Babam bana izin verdi." "Oh!"

Demek bu yüzden aniden bana kullanmadığım tavan arasını sordu..."

"Peki sen neden buradasın?"

"Bir aptal gibi sınırların dışında değilim."

Alaycı bir tavırla içeri girdi. Bu figür hoş karşılanmadı. İstenmeyen davetsiz bir misafir tarafından yalnız başıma rahatsız edilmek istemiyordum. Ölesiye sinirlenmişim.

"Önce ben geldim."

Ben de sana koltuğumdan uzak durmanı söylüyordum. Ama o beni dinleyecek bir adam değildi.

"Kim bir şey söyledi?"

Leonard hiç mesafe tanımadan çatı katına çıktı ve kabarık bir kanepeye uzandı. Ve durgun, kısıp gözlerle bana baktı.

"Yerde oturuyorsun. Orası senin için mükemmel bir yer." "Neden odanızda değil de burada kalmak istiyorsunuz?"

"Çünkü bu evin ikinci efendisi öyle istedi." "Oh adamım, sadece.

Yumruğum titredi. O kaba adamın suratına çiçek fırlatmak istedim ama çaresizce kendimi tuttum.

"%10 tercih edilirlık, %10 tercih edilirlık...

Sadece yüzde 10'u kazanıldı. Cevap sadece bakımdı.

Leonard'ı görmezden gelmeye çalışarak tekrar pencerenin dışına odaklandım. Ama beni yalnız bırakmıyordu.

"Orada taş gibi oturup ne yapacaksın?"

"Havai fişekleri izleyip hemen gideceğim, merak etmeyin." "Üzücü, buradan duman alanını göremiyorum."

Kıkırdadı ve saçma sapan şeyler söyledi.

"Festivalin son günü, herkes erken ayrıldı ve srklediğiniz kle ocuk hala vurulup kaılacak."

".... Ne?"

Sanki duymadığım bir Şey duymuşum gibi zihnim karardı. Başımı yavaşça ona doğru çevirdim.

"..... bu ne anlama geliyor?"

"Elbette yalnız kalacak, kendini eğitecek ve ölecek."

Leonard sırttı ve ustaca cevap verdi. Uzun bir süre nutkum tutuldu.

Kekeledim ve zar zor sordum.

"..... neden?" "nk bunu

ona ben yaptırdım." "Seni

ılgın piç!

Ttuk, ttuk. Ecklis'in tercih edilirliliğinin dikey olarak düştüğünü duyuyorum. Ben umursamazken ne saçmalıklar dönüyor?

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır

Hemen uygunluğunu kontrol etmek için yerimden fırladım. Ve atı katından aceleyle çıkmak üzereydim.

Tak-.

"Onu görmeye mi gidiyorsun?"

Bileğimi sertçe yakaladı. Güzel pembe saçları gözlerimin önünde dalgalandı. Ne olduğunu anlamadan, yıldırım gibi yükselen Leonard beni tutuyordu.

Gerginliğimden dolayı kaşlarımı çattım.

"Bırak beni."

"Geç oldu. Onu getirdiğiniz andan itibaren benim gözetimim altındaydı."

"Ha....."

Leonard gözlerini kırpıştırarak şakacı bir şekilde konuştu. Gözlerim şaşkına dönmüştü. Derin bir iç çekerek elini zorla uzattım ve gergin bir şekilde okudum.

"İnsanlar neden bu kadar çocuksu? Nazik olun."

"Ağzından böyle bir şeyin çıktığını duymak tüyler ürpertici, dostum."

Kolunu çok sert ovuşturdu. Başının üstündeki [favorability 10%]'a yan gözle baktım.

Bugün neyi yanlış yedi?"

Sadece benim yiyemediğim bugünkü öğle yemeği mükemmeldi. Başka bir deyişle, yemek yedikten sonra bu kadar sabırsız bir adam gibi davranması için hiçbir neden yok.

Elbette onunla her karşılaştığımda bunu yapıyordu ama bugün alışılmadık derecede ciddiye.

"Beni burada sevmiyorsan, evet de." "

....."

"Sana bir yer vereceğim."

Sonunda içimi çektim ve istifa etmeye karar verdim. Daha fazla acı çekecek tek kişi bendim. Bundan kaçınmak en iyisiydi.

'Öyleyse bana buradan hemen çıkmamı söyle. Kendimi buradan

çıkaracağım.' Sessizce onun cevabını bekliyordum.

"Hiç vicdanın yok mu senin?"

Bana bakan bir adam aniden saçma sapan bir şey

söyledi. ".... Ne?"

"Buraya girmeye nasıl cüret

edersin?" "...ha."

Gülmekten kendimi alamadım.

"Bundan hoşlanmayan huysuz bir gelin gibi görünüyorsun.

Leonard'a gülmek istememiştim. Ancak mavi gözlerinde kahkahamı duyan bir kıvılcım görebiliyordum. Gözlerimi hızla indirdim ve itaatkâr bir şekilde cevap verdim.

"..... ne demek istiyorsun"

"Son zamanlarda yapmadığın şeyleri yapıyorsun ve odanda sıkışıp kaldın, bu yüzden sonunda aklını başına toplayıp toplamadığını merak ediyordum....Ben deliyim."

"....."

"Sanırım bu utanmaz küçük sürtük biraz değişti."

Tapınağa sızan bir iç çekişi yuttum. Öfkemden kurtulmak için neden buraya geldiğimi bilmiyorum.

Daha önce uşakla yaptığım konuşma sırasında tüm öfkemi tüketen ben, açıkçası bu durumdan dolayı kendimi yorgun ve yük altında hissediyordum. Veliaht prensle birlikte Leonard da mümkün olduğunca dokunulmaması gereken bir saatli bombaydı.

Yorgun bir sesle onu yatıştırdım.

"Leonard, dönüp dolaşma ve söylemek istediğin her şeyi hemen söyle. Bunu neden birdenbire yapıyorsun...?"

"Burada yine bir dilek tutacaktın, havai fişek falan var mı diye bakacaktın, değil mi?"

Ama daha sözlerim bitmeden onları çaldı.

"Umarım Yvonne bir daha bu eve geri gelmez, hayır" "....."

"Keşke ortadan kaybolsa ya da sonsuza dek

ölse."" "....."

"Altı yıl önce burada, festivalin son gününde Yvonne'u kaybettiğinizi bilerek tuttuğunuz dilek."

Leonard'ın burnunun önündeki yüzü, pencereden sızan gün batımının ışıltısıyla kızarmıştı. Öfkeyle gülüyordu. Gözler yaşanabilirdi.

"Penelope mi yaptı bunu?"

Şaşkınlıkla ona bakmaktan başka çarem yoktu. Festivalde FL'yi kaybettiğimi bilmiyordum.

Dikkatli düşününce, sanki oyunun önsözündeymiş gibi ortaya çıkmış gibi görünüyor, ancak hikayenin ilerleyişiyle hiçbir ilgisi olmadığı için özellikle akılda kalıcı değildi.

'... ...halk arasında bir gecede prenses oldunuz, bu yüzden gerçek prensesin geri dönmemesini dileyebilirsiniz.

Her neyse, ben de Penelope'nin konumunda olduğum için onun davranışlarına ikna olmuşum. Aslında bir gecede zengin bir ailenin kızı olma durumunu daha önce yaşadığı için anlaması daha kolay olmuş olabilir.

Ancak FL'nin ikinci kardeşi Leonard, onun geçmişte de yaptığı gibi tekrar tekrar tavan arasına tırmanmasından nefret ediyor gibiydi.

"Nasıl hissediyorsun? Nasıl isterseniz, altı yıldır Yvonne'un pozisyonundasınız."

Leonard'ın ivmesi, çıkmaz bayrağın açıldığına inanmak için yeterince ürkütücüydü. Sanki beni öldürecekmiş gibi bana bakan ona baktım ve ne söyleyeceğimi seçtim.

'O kirli mizacı bozmadan söylenecek ne var ki?

Tek erkek kardeşini kaybettiği kötü bir günde, onun yerini alan kötü bir kadınla bile karşılaştı.

"Eğer orijinal Penelope gibi davranırsan, başın büyük belaya girer.

Etrafta beni öldürecek bir şey olup olmadığına bakmak için refleks olarak gözlerimi devirerek başladım. Tavan arasında keskin bir nesne yoktu.

Ama böyle bir şey bulmanın faydası yoktu. Leonard heyecanlanıp beni pencereden aşağı iterse ya da boğarsa ölürüm.

"... ..o zamanlar çok gençtim."

Pencereden düştüğümde ağzımı zorlukla açtım.

"Özür dilerim. Şimdi özür diliyorum. Kendim hakkında çok düşündüm, bu yüzden lütfen beni affedin."

"Kendini düşünme mi? Ha."

Ancak Leonard, acılarım için seçtiğim özre duyduğu öfkeden vazgeçmedi.

"Tamam. Hepsi geçmişte kaldı, o

yüzden soralım." " "

"Bunu neden yaptın? Yvonne geri gelseydi bile seni hemen kapı dışarı etmezdim."

Onunla karşılaştığım en zor durumdu. Hafif bir özür bile işe yaramadı!

Şimdi ne söylemeliyim?"

Söyleyecek söz bulamıyordum çünkü ben bile yapmamıştım. Çok terliyordum.

"Cevap ver bana."

"Özür dilerim. Buraya gelmemeliydim ama doğru düşünemiyordum."

"Özür dilemek senin için kolay mı?"

"...Leonard"

"Babam sana karşı nasıl değiştiğini bana anlatmadı. Bana bu genç yaşta bir Dük'ü nasıl baştan çıkaracağımı anlat. Ben de öğreneceğim."

Durum kontrolden çıkmaya başlamıştı. Sevilirlik göstergesi tehlikeli bir şekilde parlamaya başladı.

Leonard'ın gözleri bana dik dik bakıyordu. Pencereden sızan gün batımından mı, yoksa öfkeden kan çanağına dönmüş olmasından mı kaynaklandığı belli değildi.

Bu adil değildi ve ruh halim yavaş yavaş yatıştı ama soğukkanlılıkla yargılamaya çalıştım. Bu durum yeterince tehlikeliydi ve yenilgiye uğratılamayacaksa hemen önlenmeliydi.

Yavaşça ağzımı açtım.

"Çocukken böyle bir şey yaptığım için çok özür dilerim. İçtenlikle özür dilerim. Ama kız kardeşini kaybetmenin benimle hiçbir ilgisi yok."

"....."

"Bugün buraya geldim çünkü kahya benden havai fişek gösterisini burada izlememi istedi. Sadece babamın bana izin verdiğini duydum, bu yüzden

Uzun zaman oldu ve yakında geri

döneceğim." "Çok gürültücüsün."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

**44. Bölüm Leonard birden canı
sıkılmış gibi parmaklarını
kulaklarına götürdü.**

44. Bölüm Leonard birden canı sıkılmış gibi parmaklarını kulaklarına götürdü.

Leonard birden sıkılmış gibi parmaklarını kulaklarına götürdü.

"Buraya Yvonne'un yedeği olarak getirildin. Taklit konusunda iyi olacağını düşündüm."

Tüm kalbimle dua ettim.

"yaylı şempanze hakkında bir söylenti çıkardınız ve nereden geldiğini bilmediğiniz bir köle çocuk getirdiniz ve itibarinizi çoktan kaybettiniz..."

Her zaman sağduyunun ve umursamazlığın arkasındaydı.

"Bu konakta daha ne kadar keski yapacaksın bilmiyorum."

Birinin yüzü Leonard'ın yüzüyle örtüştü ve Leonard ağzının kenarlarını bükerek alay etti.

-Neden buraya kadar gelip etrafta dolaşan dilenciği görmek zorundayım?

Kulaklarımda işitsel bir ses çınladı. Böyle bir şey görmek istemediğimi hiç söylemedim. Atılacağımdan korkuyorum.

"...bir yedek mi?"

Ama neden bana sakinleşmeyi başardığım daha önce olanları düşündürdü?

"Bana hiç yedek olarak davrandınız mı?"

Ağzım kendi kendine geveliyordu, sanki "Arbalet Atan Şempanze" benim anahtarım olmuştu. Beni dinlemeyen Leonard sorum üzerine hırladı.

"O zaman işin aslını bile bilmiyorsun. Seni aldım ve bir prenses yaptım. Sana daha ne kadar iyi davranmalıyım? Yoksa sana bir kraliçe gibi mi davranmalıyım?"

"Evet. Bana en azından bir kere iyi

davran." "..... ne?"

"Biliyor musun? Eğer kendimi iyi hissedersen, kayıp kız kardeşinin bir kopyasını sana vereceğim."

Alaycı bir tavırla dişlerimi sıktım ve dağınık bir yüzle güldüm. Öte yandan Leonard'ın ağzının alaycı köşeleri yavaşça aşağı indi.

Odadaki sıcaklığın her dakika daha da soğuduğunu hissettim. Eğer kısa bir süre önce böyle bir tartışma olduysa, şimdiki Leonard beni parçalara ayırıp hemen öldürecek kadar vahşiydi.

"Hey..."

Beni kısık bir sesle aradı. Ve...

'Favorability -2%'

Endişelendiğim bir şey oldu.

"Söylediklerine dikkat et, bu kadar kaba olma. Bu ne cüret."

"Neden? Çünkü bu konu üzerinde konuşuyoruz, sadece konuşmak

daha iyi." "Sen."

"Benden nefret eden tek kişinin sen olduğunu sanıyorsun, değil mi?"

On iki yaşındaki Penelope gözlerimin önünde canlandı. Bunu daha fazla yapamayacağımı biliyordum ama kendimi durduramıyordum.

"Ben de öyleyim. Büyük bir Dük'ün yanında açlıktan öleceğimi bilseydim, seninle gelmemi ne kadar istesen de asla gelmezdim."

"Penelope Eckart,"

"Onu nasıl baştan çıkardım? Hiçbir şey, tıpkı senin bana söylediğin gibi, sadece bir sürü saçmalık."

"Orada dur" diye uyardı

Leonard acımasızca.

'Favorability-1%'

Tercih edilirlilik yine düştü.

Kızgın ama içten içe utanmış görünüyordu. Küçümseyerek bakmak ve alay etmek her zaman onların ayrıcalığı olmuştur.

Penelope onu böyle gördüğüne şaşıracaktı, çünkü sinirlendiğinde inleyerek içeri girerdi. Belki de duygularıma elimden geldiğince karşı çıkmadığım için özrümdeki ani değişim beni şaşırtmıştı.

Her iki durumda da kendimi hasta ve yorgun hissediyordum.

"Hiç param olmadığı için annemin cenazesi olmadan günlerce aç kaldım ve bir gün baban bana kızım dedi ve onunla gitmemi söyledi."

"....."

"Çürüyen bir cesedin yanına düşen yağmur suyunu hiç denediniz mi?"

Gözlerimin önünde resmedilen 12 yaşındaki Penelope, yavaş yavaş 14 yaşındaki halime dönüştü.

"Peki ya birilerinin artıkları? Hiç çöp gibi tadı olan bir yemek almak için bir araya getirdiklerinizi karıştırdınız mı? Hiç yemedin, değil mi?"

".....sen"

"Neden kız kardeşinin asla geri dönmemesini

diledim?" 'Favorability-1%'

[Favori %4]

Leonard'ın itibarı bir anda düştü. Ölmek istemiyorsam hemen susmalı ve en azından dizlerini kaynatmalıydım.

"Korkarım o zamana geri döneceğim."

Ama yanıldığım için dua etmek yerine, çaresizce sakladığım korku ve çaresizliği ortaya çıkarmayı seçtim.

Çünkü Penelope o zaman bunu yapardı ve ben de gerçek prensesin geri gelmemesi için Tanrı'ya dua ederdim.

"Hayatıma geri dönmekten korkuyorum, bütün gün sokaklarda dolaşıp birinden yiyecek bir şeyler dileneceğim."

"...Penelope."

"Söyle, dinliyorum."

Leonard boğuk bir sesle beni aradı. Ağlamam sona erdi. Ağır nefes alarak onunla yüzleştim.

Tercih edilebilirliğin düşeceği ve öleceği korkusu ortadan kalktı.

Hemen ölsem bile pişman olmayacağım. Kayıp bir öfke ve tiksinti içinde büyüyen Penelope için. Ve...

"Ben... .."

Sadece bir anlık sessizlik ve sessizce sonun gelmesini beklemektir. Başı bir şimşek gibi çaktı.

[%7 beğenilirlik]

"Ben, uh, senin-"

Leonard kaskatı kesilmiş, donuk bir yüzle suskun kalmıştı. Bunu hak etmişti. Bu, daha önce hiç duymadığı o aşağılık hayatların hikâyesiydi.

Uzun bir duraksamadan sonra bir kelime

söylemeyi başardı. "... ..Bu kadar zor zamanlar geçirdiğini bilmiyordum."

Bir anda her şey tersine döndü. Leonard'ı şaşkın, ne yapacağını bilemez bir halde görünce tarifsiz bir duyguya kapıldım, tıpkı benim gibi ter içinde kalmış ve ne söyleyeceğini seçiyordu.

"Bilmiyor olmalısın."

"..... Penelope."

"Benim, benim aslında Eckart Dükü'nü kandırıp kız kardeşinin yerine geçecek kadar zeki olduğumu düşünüyorsun."

"Bu..."

"Eğer öyleyse, umarım artık biliyorsundur."

Ona soğuk gözlerle baktım ve beynimde bir sızı hissettim

"Beni kolye hırsızı olmakla suçladığınızda, doğru düzgün yazı bile yazamayan 12 yaşında bir halk çocuğuydum."

Leonard'ın bir şeye cevap vermek için açılan ağzı bir yalan kadar tatlıydı. Mavi gözbebeğinin yavaş yavaş şokla renklendiğini görebiliyordum ama bunların hiçbirisi ferahlatıcı değildi.

O zaman oldu.

Piyu Woo Yong-Pyong!

Leonard'ın arkasından, açık pencereden gökyüzüne doğru gürültülü bir uğultu yükseldi. Onunla giriştiği anlamsız yıpratma savaşı sırasında, gün batımına rağmen dışarıda koyu bir karanlık uzanıyordu.

Piyu Wu, Phuong-Pyong!

Havai fişekler başladı. Siyah gökyüzüne nakşedilmiş rengarenk havai fişeklerin güzel görüntüsünü geride bırakarak, ikimiz de sessizce birbirimize baktık.

Fişek her patladığında, renkli ışık gölgesi Leonard'ın yüzünde parlıyor ve kaybolacağını tekrarlıyordu.

Belki de bu yüzden. Bana bakarken yüz ifadesi biraz gergin görünüyordu. O anda pembe saçlarının tepesi bir kez daha parladı.

[%14 beğenilirlik]

Tercih edilirlilik keskin bir şekilde arttı. Neredeyse aynı anda gözlerimin önünde beyaz bir pencere belirdi.

[Leonard] ile görev başarısı! Görev için bir ödül

almak ister misiniz? [Evet. / Hayır.]

'...ha.'

Ortaya çıkmaması gereken bir durumda aniden beliren görev penceresine umutsuzca gülümsedim.

"Elverişlilik bozulsada bozulmasada, görevin gerekliliklerini yerine getirirseniz başarılı olacak mısınız?

Ama sonunda [Evet]'e basmak zorunda kaldığım bu durum beni ürpertti.

ödül [Favori +%3] ve [Leonard]'ın [Crosboww]'u aldı

Hemen yükselme hassasiyetine baktığımda, önümdeki buharın sönmekte olan bir köz gibi azaldığını hissettim.

Poof! Piyu, Phuong-!

Benim aksime, pencerenin dışında parlak bir havai fişek gösterisi hala tüm hızıyla devam ediyordu.

" Bu evden atılsam bile, fakir bir halktan biri olmaya geri döneceğim. Bu çok garip."

Gürültülü havai fişek sesleri arasında kendi kendime mırıldandım.

"Beni hep perişan ediyorsun, köleden beter bir dilenci gibi."

Leonard'ın titrek yüzü sesimle tamamen bozulmuştu. Belki de bu noktadan sonraydı. Dükalıktan ayrıldıktan sonra hayal etmeye başladığım şey.

Kül gibi yanan gözlerimle bir an ona baktım ve arkamı döndüm.

"Penelope!"

Leonard beni aradı ve acil bir hareketle beni yakalamaya çalıştı. Ama ben arkama bile bakmadan çatı katından ayrıldım.

Karanlık taş basamaklardan tek başıma inerken, Leonard'ın beğenileri ve dürtüsel olarak konuşmayan sohbeti arasında gidip geldim.

[Favori %17]

Ölmeye kararlı bir insan için gerçekten cömert bir sonuçtu. Tabii ki, Penelope'nin geçmişini anlattıklarım büyük bir yalandı.

"Onun geçmişini bilmiyorum, oyundan bile çıkmadı."

Cesedin yanında yağmur suyu içtiğini ve yemek artıklarını yediğini söyledi. Tüm o iğrenç hikayeler, 'Böyle biri olmalı. Bu sadece yapmak istediğim bir varsayım.

.....hikayem değil.

"Leonard ve Festival" görevini tamamlayarak kazanılan diğer ödüller de bundan kısa bir süre sonra ödendi.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirir <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

**Bölüm 45 Ertesi sabah Emily'nin
hazırladığı kahvaltıyı yaptım.
beni masadan pencerenin yanına
getirdi.**

Bölüm 45 Ertesi sabah Emily'nin bana pencerenin yanındaki masadan getirdiği kahvaltıyı yaptım.

Ertesi sabah Emily'nin bana pencerenin yanındaki masadan getirdiği kahvaltıyı yaptım.

"Tadı nasıl hanımefendi?"

Emily bana bakarak nazikçe sordu. Yemeğin kalitesi öncekinin aksine önemli ölçüde artmıştı. Sanki dünkü çalışmadan sonra yapılmış gibiydi.

"Şef bu sabah erkenden uyandı ve kendi yemeğini pişirdi."

"Görünüşe göre şu ana kadarki kahvaltım şefin kendisi tarafından yapılmamış." "....."

Emily hemen çenesini kapadı ve benim sözümü kesmemle bir nefes aldı.

"Seni suçlamaya çalışmıyorum, bu yüzden rahatla."

Bir an için çatalımı bıraktım ve Emily'ye baktım.

"Benim için çok uğraştığını biliyorum."

"Oh, bayan."

"Kesinlikle erkeğime sarılacağım. Merak etmeyin, ne kadar çabalarsanız çabalayın, ödüller yakında gelecektir."

Emily benim bu sözlerim karşısında gözyaşlarına boğuldu ve bir kova dolusu duyguya kapıldı.

"boo, ben hiç tazminat istemedim..."

"Tuk, Şu andan itibaren mtevezı davranacaksın."

Kahvaltıdan hemen sonraydı, rahatlatıcı Emily. UŞak ziyarete geldi.

"Leydim, beni mi çağırdınız?"

Kapının önünde durup kibarca selam verdi. Kabaca başımı salladım.

"Girin."

"Affedersiniz."

UŞak dikkatle önüme geldi.

"Tavan arası için teşekkür ederim. Sadece teşekkür

edeceğim." "Teşekkür etmene sevindim."

Yaşlı uşağın gergin görünen yüzüne gülümsedim. Sonra yüzü aydınlandı.

"Havai fişekler hoşunuza gitti mi? Son festivallerden daha erken başladığı kesin."

"Evet, Şey..."

Leonard'la kavga ettiğim için havai fişekleri bile tam olarak göremedim. Ama beklentili bir bakışla gerçeği söylemeye dayanamadım.

"Dk, tavan arasına tırmanmak istediğinizde kapıyı açmanızı emretti."

"Gerçekten mi? Bu iyi bir haber."

Tabii ki oraya bir daha tırmanacağımı sanmıyorum, diye cevap verdim. Sonra uşak daha da ileri gitti ve Şok edici bir ses çıkardı.

"Derrick Usta da istediğiniz zaman birlikte öğle yemeği yiyebileceğinizden emin olsun."

"Bu kadar yeter. Bugün sizi aradım çünkü sormak istediğim bir soru vardı."

Sözlerini engellemek için acele ettim. Bu aynı zamanda bir daha asla tekrarlanmayacak bir şeydi.

"Sen ne..."

Uşak şaşkın görünüyordu. Dün Leonard'ı temizlediğimden beri beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu sordum.

"Eckliss nasıl? Sanırım geçen gün uşağa sormuştum..." "Eğer

Eckliss'se... ..satin aldığınız köleyi mi kastediyorsunuz?"

"Kölelik."

Doğal olarak akan başlık yüzümü sertleştirdi.

"Şimdiye kadar kimsenin önünde ona böyle seslenmedin, değil

mi?" "Oh, hayır. Bir an için bir hata yaptım. Özür dilerim

hanımefendi."

Uşak soğuk ses karşısında telaşla başını salladı. Dün, bana birçok açıdan değer verdiğinin farkında olan ben, küçük bir dil sürçmesiyle cömert davranmaya karar verdim.

"Eckliss şimdi nerede kalıyor?"

"Dışişleri Bakanı'nın yanındaki bir çırağın odasında kalıyor." "Ona atanan

öğretmen kimdi?"

Ailenin şövalyeleri arasına giren çıraklara tohum olarak hizmet etmeleri için öğretmenler atanır.

Dün olanlara dayanarak Eckliss'in öğretmeninin Leonard olacağını tahmin etmiştim. Ancak uşağın söyledikleri karşısında şaşkına döndüm.

"Onun bir öğretmeni olamaz.

Bayan." "Ne? Neden?"

"...o bir köle değil mi?"

Kâhya sanki benim tepkimi düşünmüş gibi biraz üşüdükten sonra ağzını açtı

"Hanımefendi size eşlik etmesi için çok ısrar ettiği için Küçük Dük onu ailenin yanına çırak olarak verdi ama....."

Bu imkansızdan daha zor olduğu anlamına geliyordu.

'Huh....'

Kendimi boşlukta hissettim ve sırtımı güçsüzce sandalyeye yasladım. Kâhyanın söylediklerinde yanlış bir şey yoktu. Bir bedel ödedim ve Eckliss'i köle pazarından satın aldım, emirden değil.

"Onun köleliğini nasıl reddedebilirim?"

Sorum kâhyanın şaşkın şaşkın bakmasına neden oldu.

"Yeni bir kimlik edinmenin ya da parlak çalışmalarıyla tanınmanın bir yolu var. Ancak ikisi de kolay olmayacak."

"Yenilmiş bir ülkeden geliyor."

Hissettiğim olağanüstü özdeşleşme boşluğu nedeniyle ne diyeceğimi

şaşırmıştım. Eckliss nasıl oldu da oyunda resmi bir şövalye oldu?

Oyunun içeriğini düşündüm.

[Eckliss, Kılıç Ustası pozisyonuna kanlı bir çabayla geldi, ancak kökeni nedeniyle bunu gizlemek ve sahte bir prensesin refakatinde durmak zorunda kaldı.

Ancak FL'nin ortaya çıkmasından sonra, kendisine zorbalık eden Penelope tarafından giderek daha fazla sevilmez hale gelir. Ve bir kadını yatağında öldürmeye çalışan kötü bir kadını durdurmaya ve bunun kanıtlarını bulmaya yaptığı katkıdan dolayı kölelikten azat edilir].

İkilinin kendi yemin törenlerinde FL'ye sadakat yemini etmeleri ve ardından FL'nin ona "Kadim Kılıcı" vermesi Eckliss rotasının en önemli sahnesiydi

[Kötü adamı öldürdükten sonra, Dük'ün tam desteğiyle Kılıç Ustası olduğunu açıklar ve imparatorundan aldığı şövalyelik unvanını gururla onurlandırır].

Eckliss'in başarı öyküsünü düşününce birden kaşlarımı

çattım. "O zaman ne zaman Kılıç Ustası oldu?

Aslında onu getiren Dük'tü. Bir köle müzayedesinde satın alınmıştı çünkü kılıç ustalığının olağanüstü olduğu belirtilmişti, bu nedenle Eckliss çok iyi olmasına rağmen tek başına Kılıç Ustası seviyesine ulaşamazdı.

"Sonra, onun potansiyelini önceden bilen Dük, onu elinden geldiğince sıkı eğitti."

Bu kadarını düşünürken birden ağzımı ürkütücü bir aileye açtım. "O

zaman başım büyük belada.

Onu buraya eskort olarak kullanmak için getirdi ve bir öğretmeni olup olmadığını bilmeden onu yalnız bıraktı. Ve o deli çocuğun zorbalığa uğramasına neden olan da oydu.

"Çılgın, Tanrım."

Şaşkınlıktan donakalmıştım. Eckliss'in yerinde olsaydım, kendimi öldürmek için onlarca söz verirdim.

".....Oh, bayan?"

Uşak aniden bana tuhafmışım gibi baktı, yüzü kızardı. "...uşak."

Titreyen karnıma bastırdım ve sordum. "Uşak

bugünlerde Eckliss'i nasıl görüyor?" "Ne? Ne

şekilde?"

"Birçok yönden. Eğitimi nasıl, çıraklar arasında iyi uyum sağlıyor, nasıl hissediyorsunuz?"

Soruma uşak sanki düşünüyormuş gibi cevap verdi.

"Çok değişmedi, bu yüzden nasıl hissettiğini bilmiyorum. Ama iyi görünüyordu."

"Gerçekten mi?"

"Kölelerin tutulduğu sıkışık kafesten çok daha kolay olur ve size çok minnettar olur."

Kahyanın cevabıyla gözle görülür bir şekilde rahatlamıştım. Uzun zamandır ilk kez doğru bir şey söylemişti. Köleleri, müzayede salonundaki hayvanları tutar gibi esaret altında tutan demir parmaklıkları kendi gözlerimle gördüm.

Evet, burası müzayede evinden çok daha iyi.

Başımı salladım. Ama mutluluk çemberim o

kadar uzaktaydı.

"Elbette diğer çıraklardan gelen bazı şikayetler veya öneriler var."

"Ne şikayeti?"

"Beni dinleyin hanımefendi, o odaya ilk atandığında, odayı paylaşmama konusunda köleyle bir sürtüşme yaşandı."

"Ne?!"

Kahyanın sonraki sözleri üzerine çığlık attım.

"Ama kökenleri düşünüldüğünde bu kaçınılmaz. Hanımefendi, diğer çıraklar ev tanrılarının ailesinden çıkarıldı."

Uşak sakince nedenini açıkladı ama ben hiçbir şey duyamadım. Göz bebekleri deprem gibi sarsıldı.

'Kahretsin'

Kendi çapımda meşguldüm ve bunun Eckliss'in başına geleceğini hiç düşünmemiştim. Böyle devam ederse, önce ben onun elinde öleceğim.

Hemen uşağı çağırdım.

"Lütfen hemen dışarı çıkmaya hazırlanın."

"...öyle mi? Ne tür bir gezintiden bahsediyorsun?" "Alışveriş."

"Ah"

Bu ani açıklama karşısında utanan uşak şaşkın bir ses çıkardı. Çok ciddi bir tonda olmalıydı.

"Evet, hanımefendi."

Uşak selam vererek aceleyle odadan çıktı. Hızlı ve çabuk olması ondan hoşlandığım tek şeydi. Emily'yi de acilen dışarı çıkmaya hazırlanması için çağırdım.

"Sorun nedir, bayan?"

"Hizmetçileri ara ve elinden geldiğince çaba göster."

".....Evet?"

"Çabuk

ol." "Evet,

evet!"

Emily de benim damdan düşer gibi konuşmamdan utandı ve aceleyle usta hizmetçileri almaya gitti.

İnsanlarını ihmal eden bir sahibin imajını kırmak zorundaydım. Odada yine yalnız kalınca, alev alev yanan gözlerle havaya baktım. Ve kasvetli bir sesle mırıldandım.

"Bugünkü operasyon 'biri bebeğimi düşürdü' operasyonu."

"Çok güzelsiniz, bayan!"

"Giyiniş tarzınızdan yeni inmiş bir tanrıça gibi görünüyorsunuz!"

Hizmetçiler, prenesten nefret etseler bile süslenen güzel yüzü beğenmemelik edemediklerinden olsa gerek, bu kez de yine yaygara kopardılar.

Bu kez, salıncakların durmadan yaptığı her şeyden vazgeçmek için bitkin bir halde sordum.

"İşin bitti mi?"

"Hayır! Henüz saçınıza dokunmadım. Biraz daha oturun, bayan!"

Emily'nin omzuna oturmaya zorlandım ve işkenceden kurtulabilmem için uzun bir süre geçmesi gerekti.

"Nasılsınız hanımefendi?"

Tüm vücut aynasının önünde duran bana bakan hizmetçiler çok heyecanlı görünüyorlardı.

Aynadaki yansımama yakından baktım. Hangi kavramı istediğimi sorduklarında, bir taşı yerinden oynatacak kadarını yapmalarını istedim ve onlar da sözlerimi sadakatle yerine getirdiler.

Hafif makyajlı ve yanları ince örgülü yarım örgü tarzı. Kıpkırmızı saçlarla aynı renkte yakut küpeler ve kolyeler.

Omuzlarıma ve göğsüme altın ipliklerle sıkıca işlenmiş beyaz bir elbise giymiştim, Tanrı'nın ruhunu içine koyduğu bir oyuncak bebek gibi gerçekten çok güzeldim. Bunu kendi ağzımla söylemek utanç vericiydi, bu yüzden güldüm.

Hizmetçilerden bir ünlem duyuldu. Kadının soğuk izlenimi, yüzümdeki gülümsemeyle bir anda yok oldu ve büyüleyici bir kadının yeni görüntüsü ortaya çıktı.

".....Beğendim."

Tek kelime hiçbir şeydi ve ağlamaklı kızlar yine kahkahalara boğuldu. Bir kez daha Emily'ye döndüm ve şöyle dedim,

"İyi iş, Emily."

"Ama nereye gidiyorsunuz hanımefendi?"

Emily mızızlandı, "Beni üzgün bir suratla götür." Ona gideceğim yeri taze bir yüzle söyledim.

"Askeri alan"

Gidip onu neşelendirmeye çalışalım.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

**Bölüm 46 Gökyüzü güneşliydi.
Dışarı çıkıp ML'yi baştan
çıkarmak için mükemmel bir
havaydı.**

Bölüm 46 Gökyüzü güneşliydi. Dışarı çıkıp ML'yi baştan çıkarmak için mükemmel bir havaydı.

Gökyüzü güneşliydi. Dışarı çıkıp ML'yi baştan çıkarmak için mükemmel bir havaydı.

Emily'nin getirdiği yelpazeyi nazıkçe sallayarak askeri alana vardığımda, doğrudan içeri girmedim ve uzakta kontrol ettim.

İmparatorluğun Kılıcı Eckart, şövalyelerin zamanına müdahale edemezdi çünkü unvan olarak bunu çok önemli görüyordu.

"Geçen seferki gibi bıçaklanmak bile istemiyorum.

Neyse ki bu fikir doğruydı. Eğitim Denizcilik İşleri Dairesi altında yapıldı.

Ağaçların arasına saklandım ve askeri alanı gözetledim. Çiftler halinde antrenman yapan gruplar da vardı ve bazıları ağır metal blokları askeri alanın etrafında ölümüne sürüklüyordu. Ayrıca tahta bir kılıç tutuyor ve bir korkuluğu kesme alıştırmaları yapıyordu.

Tahta kılıçların çoğu çıraklara aittir. Etrafta Eckliss'i aradım. Ve sonunda onu bulduğumda, yüzümdeki ifade hemen çürüdü.

Neden böyle sefil bir karmaşanın içinde yalnız?

Sıra sıra dizilmiş diğer çıraklıkların aksine, uzak bir yerde tek başına eğitim görüyordu. Dışlandığını düşünüyordum ama onu kendi gözlerimle gördüğümde kafamın karıştığını hissettim.

Ancak onu antrenman yaparken izlemek bana öyle düşündürdü.

Tak, taak! Yeni kazan olmuş adamlar, saman korkuluğun hayati noktalarına bıçak saplama ve vurma alıştırmaları yaptılar.

Ancak onlardan farklı olarak Eckliss sadece bıçaklayıp vurmakla kalmıyor, korkuluğu neredeyse paspaslıyordu.

Parthole, perch! Tahta kılıcını her savuruşunda, insan kadar büyük bir korkuluk turp gibi doğranıyordu.

Saman tozu her yöne sıçradı. Bir kılıçla kesmemişti ama kuvvetle vurduğu için kopmuş gibiydi.

"Kılıç Ustası'nın kalitesi bu mu?"

Tabii ki, kılıç ustalığı hakkında fazla bir şey bilmediğim için sadece hayranlık duydum. Çok geçmeden bunun çok uzakta olduğunu fark ettim.

Tamamen kazılmış samanın ortaya çıkardığı direk ile Eckliss'in kullandığı kör kılıç birbirine değdi.

Pawak-! Elindeki tahta kılıç büyük bir gürültüyle ikiye ayrıldı. Eckliss şaşkınlıkla hareketsiz duran iki tahta parçasına baktı.

"Hey!"

O zaman oldu.

"Daha kaç kere kıracaksın, lanet olası! Tahta kılıcın parasını ödeyecek misin, seni orospu çocuğu!"

Puck-! Birisi hızla geldi ve Eckliss'in karnına acımasızca tekme attı. "O piç kurusu birinin ipini kısaltmaya çalışıyor!"

Kendimi yoldan çekmeyi başardım. Bunun nedeni, pervasızca ilerlemektense önce durumu izlemenin daha iyi olacağına karar vermemdi.

Gerçekten de, bir ML gibi, Eclipse geriye doğru düşmedi. Sadece birkaç adım geri attım. Ama ona vuran adam daha da sinirlenmiş görünüyordu.

Bak.

"Hey, hemen buradan çıkmayacak mısınız?" "...Özür dilerim.

Gelecekte daha dikkatli olacağım....."

"Bir ya da iki kez mi kırdın? Ne zaman yeni bir tahta kılıç sipariş etsem, ne kadar görebildiğini biliyorum! Boş ver, uzan."

"....."

"Defol, seni piç!"

"...şimdi eğitim zamanı. Cezayı eğitim bittikten sonra alacağım."

Eckliss başını öne eğerek cevap verdi. Bana öyle geliyor ki bu kavgacı adam, eğitim için kamuya ait eşyaların yönetiminden sorumlu bir mühendisti.

Eckliss'in sözleri geçerliydi. Eğitim araçlarının kırılması yaygın bir durumdu. Bu nedenle insanlar genellikle ucuz ürünleri toplu olarak satın alır ve kullanır.

Bu nedenle, o ucuz tahta kılıcı kırdıkları için herkesi utandırmak ve cezayı onların önünde tartışmak büyük haksızlıktı.

Ancak, Eckliss'in eğitimden sonra cezaya verdiği tepki çok tanıdık geldi. İfade­siz yüzüne bakınca, 'Oh, gitti' diye düşündüm.

"Ha, şu orospu çocuğuna bak. Sen bir kölesin. Eğitim görmüyorsun! Çabuk çıkmıyor musun?"

"...."

"Vay canına, sen inançlı birisin, değil mi?"

Belki de kendisini dinlemeyen Eckliss yüzünden giderek daha da sinirleniyor, şimdi omzuna vuran eliyle Eckliss'in yanağına bir tokat attı.

"Yanlı sıraya girdin, seni pislik, yakaladığını sanmıştım, seni çürümüş bir piç sanmıştım."

"....."

"Leydi Yvonne geri gelir ve o sahte kızı tekmelerse, sence sıradan bir köleyi umursar mı? Geleceğini düzgün bir şekilde idare edebileceğini sanmıyorum."

"Efendime hakaret etme."

İşte o andı. Sürekli yere bakan Eckliss başını kaldırdı ve şöyle dedi. Ona vuran adam kahkahalara boğuldu.

"Neden? O yokken bile ülkeye küfrediyorum. Kendini buraya koyup karşında hiçbir işaret göstermeyen efendine küfredemez misin? Ha?"

"Eğer bir makaleyseniz, Hanımefendiye hakaret etmemelisiniz."

"Evet, evet. Ağlamaklı bir kölenin sadakat itirafı için teşekkür ederim. Unut gitsin! Uzan, çabuk."

"....."

"Siktir git, hala direniyorsun! Hey! Yakalayın onu!"

Etrafında çoktan toplanmış olan diğer şövalyelere bağırdı. Sanki hepsi bir gruptaymış gibi ilginç gözlerle izleyenler Eckliss'i yakaladı.

O isyan etmedi. Sadece ölü gözlerle havaya bakıyorum. Eckliss'in bunu neden yaptığını fark ettim.

"Dükalıkta kalması için herkesin onu kabul etmesini söyledim.

Burada isyan ederse, sorun çıkardığını duyacağımdan korkuyor. Bu yüzden köle pazarına geri dönmekten endişe ediyor.

Eckliss'i yakalayan adamlar onu şiddetle yere devirdi. Diğer birkaçı da çakıl taşlarını bir yerden sürükledi.

"Hey! Bas gaza! Bas gaza..."

Kavga çıkaran ilk kişinin heyecanla bağırdığı noktada hareket ettim.

Elimdeki tek silah bir yelpazeydi. Sessizce yaklaşarak elimdeki yelpazeyi katladım ve kafasına vurdum.

"Oh, lanet olsun! Nasıl bir orospu çocuğu.....!"

"Merhaba."

Sesim gürültülü alanda alçak sesle çınladı.

"Huh, heok! Pri, Prenseler..."

Az önce aşağılık bir bakışla kıkırdayan adamın gözleri yuvarlanacak kadar büyümüştü.

Terminal için bağırdığı anda, Eckliss'i tutan tüm sürücüler hareket etmeyi bıraktı. Beni geç bulan bazı insanlar ağızlarını açtı.

O komik şeyleri inceleyen bakışlarım toprak zeminde yatan Eckliss'e değdi. Onu görünce ben de şaşırdım ama gri gözbebekleri yavaş yavaş büyüdü.

[Favori %27]

Olurluluğun arttığını görmek beni rahatlattı. Tam zamanında ortaya çıkmış gibiydi. Tüm erkeklerin yüzlerini kontrol ederek kayıtsız bir bakışla ağzımı açtım.

"Eskortumla eğleniyorsun!" "....."

"Biri ne yaptığınızı açıklasın." Doğal

olarak kimse cevap vermek istemedi.

Bir süre önce gürültülü olan alan, üzerine soğuk su dökülmüş gibi hızla sakinleşti. Diğer alanlarda bulunanların bile eğitimde bir duraksama ile bana baktıklarını hissedebiliyordum.

Az önce kafamın arkasına vantilatörle vurduğum adamı işaret

ettim. "Sen, senin adın ne?"

"Peki, beni mi kastediyorsun?"

"Evet. Siz hangi bölüme aitsiniz? 1. Bölük mü?" "Ben

Mark Albert, 3. Tümen'in 2. Müfrezesi'ndenim."

Verdiği cevap karşısında kahkahayı bastım.

'Ne kadar yüksek çünkü bir çocuğu fare gibi yakalıyor' dedim.

Savaş ihtimalinin olmadığı başkentte, 3. ve 4. tümenler evi koruyan muhafızlar gibiydi. Bu onun önemsiz biri olduğu anlamına geliyor.

"Bu durumu siz açıklayın."

"Evet, evet?"

"İzlediğim kadarıyla ilk başlayan sen oluyorsun." "Şey,

bu..."

İzlediğimi duyduğunda şaşkınlık içindeydi. Bana "sahte" diyerek alaycı bir tavır takındığı görülmemişti.

Şövalyelerin gergin görüntülerinden dün Bayan Donna'yla ilgili haberlerin tüm malikâneye yayıldığını fark ettim.

"Ne yapıyorsunuz? Neden hemen açıklamıyorsun?"

"Evet, evet! Köle... ..hayır, Eckliss eğitim sırasında bir kaza geçirdi."

Benim ısrarım üzerine ağzını açtı.

"Ne kazası?"

"O... O bir... tahta kılıcı kırdı..... bu günlerde tahta kılıçların fiyatı çok arttı ve onu bir ya da iki kez kırmıştı..."

"Yani."

"Onu uyarıyordum. Ama sonra birdenbire benden kıdemli biriyle karşı karşıya geldi ve olay....."

"Gerçekten mi?"

"Evet, evet!"

Sanki nazik sesiyle beni ikna ettiğine dair bir umut kazanmış gibi başını aceleyle salladı.

"Ama ya varsa?" "...evet?"

"Bunun yokluğunda, ülkeye ve ayrıca efendilere hakaret ediyorum ve eğer varsa."

Yüz ifadesi şaşkıındı. Ağzımın kenarlarını kıvırdım ve parlak bir şekilde gülümsedim.

"Küfrettiğin için seni şimdi burada öldürsem sorun

olur mu?" Sözlerimin üzerine tüyler ürpertici bir

sessizlik çöktü.

"Uh, uh..."

Önümdeki adam ağzı açık bir şekilde kekeledi. "Pri, prenses..."

Serin bir atmosferde, beklenenden az sayıda eşyadan biri dışarı çıktı. Kirle kaplı diğerlerine kıyasla, küçük bir gruptan daha üstün görünüyordu.

"Öncelikle sakın olun. Kaptanı hemen getireceğim ve sonra da onunla ilgileneceğim."

"Eckliss."

Hiç dinlemeden Eckliss'i aradım. Hâlâ yerde oturan ve bana bakan gözleri değişti.

"Öldürün şu piçi."

Yelpazemle Mark'ı işaret ettim. O anda Eckliss oturduğu yerden fırladı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 47 "Pri, Prenseler!"

Bölüm 47 "Pri, Penses!"

"Pri, Penses!"

Mark şaşkıındı ve yüksek sesle bana seslendi. Ama cevap gelmeyince bu kez Eckliss'e seslendi.

"....Ne, sorun ne, Eckliss!"

Belki de bana gelirken garip hissetti, yardım istemek için etrafına bakındı.

Bir amir tekrar öne çıktı. Bu kez diğer makaleler de güçlerini birleştirdi.

"Eckliss, kes şunu. Bu bir emirdir!"

"Evet! Ben, ben sadece biraz fazla abarttım. Özür dilerim..."

Quaduk-. Ama Mark sonunda konuşamadı. Çünkü başının arkasından tutan Eckliss onu hızla bana doğru çekti.

"Kk, kkk, kkk!"

Gözleri kamaşan Mark'ı kollarına alan Eckliss onu korkunç bir şekilde boğmaya başladı. Mark'ın boğulmuş gözleri kocaman açıldı.

"Eckliss! Ne yapıyorsun? Kes şunu!"

Şövalyeler şaşkınlık içinde onu çağırdılar ama Eckliss kararlılığını sürdürdü.

Bir kölenin meslektaşını boğduğunu görmelerine rağmen, hiçbiri ileri atılmadı. Benim verdiğim bir emir olmasına rağmen, kölelerden büyük miktarda yaşam sızıntısı görmezden gelinmişti.

"Oh, hayır..."

Bu sırada Mark'ın dili ağzından dışarı çıktı. Tükürük çenesinden aşağı akıyordu. Kirli sıvı boğucu kolu ıslattı ama Eckliss yerinden kıpırdamadı.

"Prenses! Bunu yapamazsınız!"

Nefes nefese meslektaşlarını izleyen şövalyeler sonunda önümde diz çöktüler.

"Özür dileriz. Bunu mutlaka lidere rapor edeceğim ve hepimiz makul bir ceza almak için gönüllü olacağız."

"....."

"Sevgili Prenses, Eckart Şövalyeleri'nde cinayet işlemek kesinlikle yasaktır!"

Köpeğin nerede havladığını merak ederek kulaklarımı yokladım. Dün Leonard'dan öğrendiğim bir şeydi bu.

"Prenses!"

Mark'ın gözleri sonunda ters döndüğünde.

"Dur."

Elimi kaldırdım ve durmasını emrettim. Onu boğmakla meşgul görünen Eckliss, sanki elimi bekliyormuş gibi hemen kollarını açtı.

Flop-.

"Kuh-hyuk, boo-hoo! Huh-ok, ha.....ha....."

Yere düşen bir adam boynunu tuttu ve şiddetli bir şekilde öksürdü.

İfadesiz bir yüzle ona bakarken içten içe şaşırdım. Çünkü Eckliss'in emirlerimi hemen yerine getireceğini bilmiyordum.

"Başından beri beni öldürmeye çalışacağını düşünmüştüm.

Elbette Mark'ı öldürmek istemedim. Sol elinde yakut bir yüzük kullanma kararlılığıyla verilmiş bir emirdi. Zorbayı boğduktan sonra, kontrolleri kullanmaktan rahatsız olmayacağım.

Ancak Eckliss'in Mark'tan beklenmedik bir şekilde ayrılması ani oldu. Emirlerimi kişisel görüşlerimin önüne koydum. Bundan fazlasıyla memnundum.

"Gerçek prenses geri gelirse, sahtesini kovacağını ve ona bakamayacağını söylememiş miydin?"

Donmuş alanın etrafına baktım. Şövalyelerin zaten sertleşmiş olan yüz ifadeleri benim sözlerimle daha da katılaştı.

"Ama benim kovulmam mı daha hızlı olur, yoksa senin kovulman mı?"

Sanki şaka yapıyormuşum gibi güldüm, sözlerimin sonunu uzattım. İşte o zaman oldu.

Dükalık, komşularla bozulan ilişkiler nedeniyle -5 itibara sahiptir.

Gözlerimin önünde bir sistem penceresi açıldı. Ne yazık ki, şöhret düştü. Ama hedef şövalyeler değildi, bu yüzden beni ilgilendirmezdi.

Gerçek hedefe döndüm.

"Eckliss, buraya gel."

Hemen yanıma geldi. "Hadi

gidelim."

Silahsız eliyle Eckliss'in bileğini hafifçe tuttum. Ve onu askeri alandan dışarı çıkardım.

[Favorability 32%]

Hâlâ inorganik bir görünüm vardı, ancak yükselen tercih edilirlilik tıpkı titrek bir köpeğin kuyruğu gibiydi.

"Hanımefendi"

Arkamda Eckliss'lerle konağın ön kapısına gittiğimde, arabanın yanında bekleyen uşak beni karşıladı.

"Bugün çok güzelsin." "Dışarı

çıkmaya hazır mıyız?"

"Evet, savunma ve takip büyülerıyla bir araba hazırladım. Zaten eskortunuz var..."

Uşak yan gözle arkamdaki Eckliss'e baktı ve devam etti.

"Size Mabuman Klanı'ndan bir büyücü atadım. Acil bir durumda sizi malikanenize ışınlayacağız."

Vuinter gibi büyücüler de kimliklerini pek belli etmiyorlardı. Bu nedenle, kullanılan fiyat çok pahalıydı. Bir kraliyet ailesinin dışarı çıkarken bir büyücüyü at olarak kullanması nadir görülen bir durumdur.

"Dük olduğuna emin misin?"

İyileşmekte olan tedaviden memnundum ama önemsizmiş gibi davrandım.

"İyi iş, uşak." "Ve bu....."

Kâhya, bir şey kalıp kalmadığını anlamak için kolundan bir şey çıkarıp uzattı.

"Dük size iyi vakit geçirmenizi söyledi çünkü dışarı çıkmayalı uzun zaman oldu."

Boş bir çekti. Şaşkınlıkla baktım, Dük'ün dünü bu kadar önemseyeceğini bilmiyordum.

"Askeri alana bomba atmaktan döndüğümü bilseydiniz..... bana böyle bir şey vermezsiniz!"

İsteyerek alıp almamakta tereddüt ettim. Beni bu şekilde kışkırtan kahyaydı.

"Alın, bayan. Bugünlerde tüccarları bile aramadınız." "...evet, şey."

Elimde değil. Tereddütlerimden vazgeçtim ve memnuniyetle

kabul ettim. "Ona çok minnettar olduğumu söyle."

"Tabii ki."

Arkamı döndüm ve duran arabaya doğru yürüdüm. O ana kadar hiçbir şey söylemeden duran Eckliss aniden beni takip etti.

Açık vagon kapısının önünde durarak sessizce ona uzandım. Sadece elime baktı.

Belki de onu buraya getirdiğimden beri çok uzun süre gözetimsiz kaldığı içindir. Eckliss bana gerçek bir eskort gibi eşlik etmeyi düşünmedi bile.

"Aptal, işte o zaman Leydi'ye eşlik etmelisin."

Ona göz kırptım. Sonra gri gözleri bir kez hafifçe titredi.

"...ama ben bir köleyim."

"Hayır."

Sözlerini hemen düzelttim.

"Artık benim

eskortumsun." "....."

"O zaman Őimdi ne yapmalýýz?"

Ona nazikçe el salladým. İçinde yakut bir yüzük olan bir sol eldi bu. Ecklis aniden sessizce gülümsedi. Elimi tuttu ve yavaŐa eđildi.

Bir bacağını bükerek yere diz çöktü ve uşak bile inanılmaz derecede mkemmел bir iş çıkardı. Gözlerimin içine bakarak Şöyle dedi.

"Lütfen bacağımı ezin ve arabaya binin, Usta."

"Hanımefendi, önce sizi elbise dükkanına götürebilir miyim?"

Eckliss arabaya oturduğunda, atlı sordu. "Hayır. Silah tüccarına git."

Çenemi pencere çerçevesine dayayarak kayýtsızca cevap verdim. Çok geçmeden araba hareket etti. Büyü devam ediyordu, yolculuk bir araba kadar iyiydi. Hızla geçen pencereden dýŐarı ilginç bir Őekilde bakýyordum.

"Neden...?"

Birden koltuğun öbür ucundan küçük bir mırıltı duydum. Başımı çevirdim ve bana bakan Eckliss'le karşılaştım.

Bilinmeyen gözlerle bana baktı ve ağzını tekrar açtı. "... ..neden bunca zamandır beni aramadın?"

Beklenmedik bir soruydu. Bugünkü gibi bir Şey için beni suçlayıp sulamadığını merak ederek yüzüne baktım ama ne düşündüğünü anlayamadım.

"zgn msn?"

Açıkça sordum. Bu durumda, özür dilemeye niyetliydi. Ama...

"Söz vermiştin."

"...Ne?"

"Umarım sıkı eğitilmiş bir ödöl olarak bana sık sık gelirsin."

Patlayan iniltileri yutmayı başardım.

Onu neden bulamadığımı unuttum. Yağmurlu günün anısı, ürkütücü. "...Her gün seni bekliyordum."

Ne düşündüğümü bilmeyen Eckliss fısıltıyla mırıldandı. Az önceki ifadesiz yüzün biraz asık suratlı görünmesinin nedeni ruh hali olabilir mi?

Pencerenin çerçevesine vurdum ve onu bulamayan bir bahane seçtim. "Çok iğrendim."

"...?"

"Bana yalan söyledin,

Ecklis." "Ne..."

Gözleri yuvarlaktı. Ölü bir bedene benzemesi dışında o kadar iyi görünüyordu ki, iyi yapılmış bir oyuncak bebek olduğunu düşündüm.

"Kimsenin sizi rahatsız etmediğini söylemişsiniz ama güzel yüzünüzde bu vardı"

Elimi uzattım ve yanağını okşadım. Belirgin bir şekilde irkildi ve vücudunun üst kısmını geriye doğru ısırdı.

Utanmış gibi, diğer zamanlara kıyasla dalgalanan gri gözlere bakarak kısaca gülümsedim.

"O zaman..." "....."

"Gerçekten orada değildi."

Eckliss oldukça aceleci bir ses tonuyla özür

diledi. "Oldukça iyi olmalı.

İçten içe onun sözlerini reddettim. Birini öldürecekmiş gibi kılıç sallıyorsun ve hiçbir şey olmuyor. Onu ne kadar çok görürsem, o kadar garipleşiyordu.

"Her neyse. Bunu bana ilk sen söylemedin, bu yüzden ödül

geçersiz." "Ama..."

"Şşş. Sana başka bir ödül vermek için buradayım, o yüzden sızlanma ve biraz bekle."

Karşılık vermesini engelleyerek onu yatıştırmaya çalıştım.

Eckliss'in yanakları hafifçe kızardı, belki de "Sızlanmayın" sözlerim utanç verici olduğu için. Ve...

[Favorability 33%]

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

**Bölüm 48 Ufak bir değişiklik beni
hayrete düşürdü.
dikkatlice gözlemlemeden fark
edemezsiniz.**

Bölüm 48 Dikkatli bir gözlem olmadan fark edemeyeceğim bu küçük değişiklik karşısında hayrete düştüm.

Dikkatli bir gözlem olmadan fark edemeyeceğim bu küçük değişiklik karşısında hayrete düştüm.

"Eckliss kaç yaşında?

Sadece yüzüne bakınca bile çok daha genç ve naif bir çocuk gibiydi.

Oyun üzerinde düşündüm. Her karakterin profilini ezberleyemediğim için yaşını kolayca hatırlayamıyordum. Ancak Normal Mod, FL'nin dönüşünden sonra tüm rotaları bitirmek için bir yıl sürecektir şekilde ayarlanmıştı.

Ve Eckliss, sondan hemen sonra gelen bir epilogda yetişkin bir törenden sonra FL ile evlenir. Bu oyunda yetişkinlik, doğum gününü geçmiş 18 yaş anlamına geliyor.

O zaman şimdi Eckliss.

"En az 17 yaşında olduğunuz anlamına gelir.

Aslında 20 yaşındaydım, bu yüzden çok daha genç bir ruhu baştan çıkarmanın peşindeydim.

"Ama neden baştan çıkarılıyormuşum gibi görünüyor?

O sırada kızarıklığı çoktan kaybolmuş olan Eckliss'e yakından bakıyordum.

"Hanımefendi, biz çoktan geldik."

Araba durdu. Karışık köleyi ödüllendirme vakti gelmişti.

***** "Hoş

geldiniz!"

Eckart'ın desenlerini taşıyan bir araba bulur bulmaz, silah tüccarının sahibi dışarı fırladı ve girişte 90 derece eğildi.

"İmparatorluktaki en iyi sihirli kılıcı burada mı satıyorlar?"

"Evet, hanımefendi! Dükkânımızda kılıçların yanı sıra her türlü nadir silah da bulunur. Bana söylemeniz yeterli."

"Eckliss, benimle içeri gel."

Arabanın yanında dururken onu çağırdım. Sanki benimle gelemeyeceğine karar vermiş gibi tereddüt etti.

"Hoş geldiniz."

Onu bir kez daha çağırdığımda, o da daha fazla gecikmeden hemen arkamda durdu.

"Üzerinde büyü olan tahta bir kılıcınız var mı?"

Önce en acil şeyi almaya karar verdim. Sonra, silah tüccarı garip bir şey duymuş gibi baktı.

"Tahta kılıçtan mı bahsediyorsun? Tahta bir kılıcım var ama onu nasıl güçlendireceğimi bilmiyorum."

"Hayır mı?"

Kaşlarımı çattım. Kahya bana onun ünlü olduğunu tavsiye etmişti, bu yüzden harika bir iş çıkaracağını düşündüm.

"Vay canına, isterseniz kişiselleştirmeler yapabiliriz!"

Onaylamayan bakışları gören silah tüccarı aceleyle ekledi.

"Ama tahta bir kılıçla bu kadar ileri gitmek çok nadir görülen bir şeydir.

"Belli bir temel duruşa sahip olduğunuzda, genellikle gerçek bir kılıç kullanmanız gerekir."

"Hmm."

Utanarak boşuna öksürdüm. Çok fazla 'kılıç örgüsü' gösterdi.

"Tahta kılıçta herhangi bir büyü sihrimiz yok, ancak eski ahşaptan yapıldığı için asla kırılmayan birçok şey var."

"Önce bana etrafı göster."

Bir süre sonra her yerde sadece tahta kılıçların olduğu bir odaya girdik.

Yanımda, sahibinin durmadan konuştuğunu duyduğumda etrafa bakıyordum. Dürüst olmak gerekirse, ne kadar bakarsam bakayım, sadece renkleri farklıydı, ama hepsi yer yer farklıydı.

"Beğendiğin bir şey var mı?"

Seçeneği Eclis'e devrettim. Ama o başını salladı.

"...Bilmiyorum."

"Kötü mü?"

"Öyle değil... Askeri alandakilerle aynı görünüyor. Onları kullanabilirim, Usta."

"Asla olmaz!"

Eckliss'in sözlerini dinleyen sahibi aceleyle bağırdı. "Buradaki her

şey gerçek kılıçla yarışacak kadar güçlü!

Özellikle peri ormanlarında yetişen paulownia ağaçları yeterince keskin

pirinç samanlarını kesmek için....!"

Ne kadar iyi olursa olsun, hediye alan kişi hediye seçmediyse hiçbir işe yaramazdı.

"Elimde değil."

İç çeker gibi söyledim ve ev sahibi bundan hoşlanmadığımı düşündü.

Tahta kılıçları pervasızca çıkarma eylemini durdurdu. "O

zaman tahta kılıca değil, gerçek kılıca git." "Sen neden

bahsediyorsun?"

"Evet?"

"Buradan buraya."

Ellerimi kavuşturarak odanın girişinden sonuna kadar okudum.

"Hepsini Eckart Malikanesi'ne gönderin."

Kırılma ihtimaline karşı çok sayıda sağlam olanlardan almak iyi olurdu.

Sırada bir antrenman kıyafeti vardı. Belki de uzun boylu ve yakışıklı olduğu için, Eckliss'in yeni görünümü kesinlikle çarpıcıydı.

"Bu çok iyi."

Etrafıma bir kez daha bakındım. Heyecanlı bir silah tüccarı tükürdü ve pohpohladı.

"Tabii ki! Bunlar başkentteki en iyi ürünler!" "Beğendiniz

mi?"

İlgili tarafların fikirlerini göz ardı ederek geç sordum çünkü kendi yolumu çok fazla bulduğumu düşünüyordum. Eckliss bana baktı ve ifadesiz bir şekilde sordu

"Peki ya siz usta?" "Usta

bundan hoşlanıyor mu?"

Bir şekilde, eğer yaparsam hemen hayır diyeceğime dair bir önsezim vardı.

"Ben sadece hoşuma gideni seçtim ve tabii ki hoşuma gitti. Nasıl olduğunu soruyorum, Eclis."

Boş sözler değildi, bu yüzden küçük bir

gülümsemeyle ekledim. "Onları takmak zorunda

değilim."

"Eğer usta beğenirse, ben de beğenirim."

"Gerçekten mi? Yani....."

Eckliss'in içten cevabı beni çok

sevindirdi. "Bana bunlardan her çeşitten

üç tane gönder." "Evet, evet! Tabii ki!

İşte bu!"

Sözlerim karşısında silah tüccarının ağzı bir karış açıldı.

"O zaman son kez gerçek kılıç için alışverişe çıkalım mı?"

Ellerimi hafifçe çırttım ve arkamı döndüm. Silah tüccarı peşimden koştu. O zaman oldu.

"Efendim, bu benim için yeterli."

Eckliss hızlı bir adımla yaklaştı ve yolumu kesti.

"Neden? Şövalyeler için en önemli şey kılıçtır!"

Söylemek istediklerimin yerini zengin bir silah tüccarı aldı. Başımı sallayarak ona baktım.

"Kılıç olmalı. Baskı altında hissettiğin için mi?" "Hayır, ben daha çok..."

Eckliss cevap vermekte tereddüt etti.

".....Gerçek bir kılıç kullanacağımı hiç sanmıyorum. Ustamın hediyesini bir hiç uğruna saklamak istemiyorum."

"Neden hiç kullanmayacağını düşünüyorsun? Temel kılıç eğitiminden sonra, gerçek kılıcı da müsabakalarda kullanacaksın."

"Evet, evet! Yüzlerce, binlerce kez haklısın." Ev sahibi sorum karşısında başını fazlasıyla salladı.

Eckliss cevap vermekte tereddüt etmedi. Tıpkı bir şimşek gibi.

"...köle resmi bir şövalye olamaz."

"....."

"Yani tek ihtiyacım olan şey eğitmek için tahta bir kılıç."

O kadar utanmıştım ki hiçbir şey söyleyemedim. Şövalye olamayacağını biliyordu ama bunun bir gün gerçekleşeceğini düşünen tek kişi bendim.

Düşünüyorum da, Penelope öldüğü için Eckliss tam zamanlı bir şövalye oldu.

Zorbalığa uğradığı bir durumdaydım ama dikkatimi vermek için acele ediyordum, bu yüzden oyunu düşünemedim bile. Yaşamam için belki de Eclipse resmi bir makale olmamalıydı.

Silah tüccarı telaşla ekledi: "Belki de dalgın olduğum bir anda gerçek bir kılıç almayı yeniden düşüneceğimi sanmıştır.

"Ne.., neden bahsediyorsun? Yine de, efendisini korumak için bir muhafız olarak kılıç şarttır."

"Bedenim efendime eşlik etmek için

yeterli." "....."

Silah tüccarı korktu ve hemen sustu. Aslında bu o kadar doğruyd  ki söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Parlak geçmişi göz önüne alındığında, vücudunun her yeri silah gibiydi.

"...Her şeyden önce, sorun yok. Eğer  yle düşünüyorsanız."

Soğukkanlı bir şekilde başımı salladım. Zaten pes etmiş olanları bu yükün altına sokmak da iyi bir şey değildi.

"Etrafa biraz daha bakmam gerekecek, o yüzden önce dışarı çıkın ve bekleyin."

Bu sözlerim  zerine Eckliss hemen arkasını döndü. Bir merhaba bile demeden yürüyüp gitmesi üzerine çığlık attım.

"Senin ustan kim....."

Daha önce de hissettiğim gibi, Eckliss ben işaret etmedikçe asla  ne çıkıp örnek olmadı. Bir köleye göre çok küstah bir adamdı.

"şey, ben, uh... başka bir şeye ihtiya ınız var mı, bayan?

Sadece söyleyin." İki adam aklıma bakarak bana sordular.

"Madem buradasın, hadi gidip Sihirli Kılıcı görelim."

"Oh, evet. Bu taraftan, lütfen!"

Silah tüccarı sözlerimden memnun oldu. Buna değerdi çünkü satılan ana ürün buydu.

Sihirli kılıcın sergilendiği yer kesinlikle diğerlerinden çok daha büyük ve genişti. Sergilenen kılıçların sayısı da muazzamdı.

Hayranlıkla kılıçların etrafına baktım. Küçük hançerlerden vücudum büyüklüğündeki büyük kılıçlara kadar pek çok farklı çeşit vardı. Ama süslemeler, kesimler ve kabzaların hepsi görkemli ve muhteşemdi.

"Bu çok dikkat çekici, daha basit bir şey var mı?" "O

zaman, ... Lütfen bir dakika bekleyin, bayan"

Silah tüccarı her nasılsa asık bir suratla vitrinin köşesini aradı.

"Buna ne dersin?"

Bir süre sonra beyaz bir toz kutusu getirdi. İçinde kılıç olamayacak kadar küçüktü, bir aksesuar çantası gibiydi.

"Bu da ne?"

"Kadim büyücünün kılıcı."

Bir paket anahtarla kutunun kilidini açtı. Üst üste yığılmış tozları gördüğümde kendimi kötü hissetmek üzereyken "Kadim Büyücü" kelimesi biraz ilgimi çekti.

Kilidi açan silah tüccarı kapıyı açtı. Pashlı bir 'kki-kik' sesiyle açık kutunun içinde

"Bu da ne?"

Yaklaşık bir kılıç büyüklüğünde, kılıç şeklinde küçük bir süsü olan sağlam bir demir kolye vardı.

"Benimle oynamaya mı çalışıyorsun?"

Bana basit bir kılıç mı yoksa kılıç süslemeli bir kolye mi vereceksiniz?
Üstelik kılıç şeklindeki süslemenin üzerinde estetik standardın çok altında tek bir mücevher bile yoktu.

Kaşlarımı şiddetle çattım. Sonra silah tüccarı el

salladı. "Oh, hayır! Asla olmaz!"

"O zaman bu nedir?"

"Burada, kılıcın sapını tutar ve mananızı üflerseniz, kılıç şeklindeki dekorasyon gerçek bir kılıca dönüşür!"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 49

Bölüm 49

Silah tüccarı işaret parmağı ve başparmağıyla kabzayı bana uzattı ve tutmamı istedi. Kılıcı bir bebek oyuncağı gibi çevirmenin bu kadar kolay olduğuna inanamıyordum.

Hâlâ kuşkulu bir bakışla sordum.

"O halde bu, sihri olmayanların onu kullanamayacağı anlamına gelmez."

"Uzun süre eğitim almış şövalyeler manayı azar azar çalıştırmak zorundadır. Aksi takdirde sihirli kılıcı kullanamazsınız."

"Hmm!"

Ayrıca pek bir şey bilmediğini de belli ediyordu. Kuru bir öksürükle konuyu hızla değiştirdim.

"...Eckliss'in büyüü var mı bilmiyorum."

"Endişelenmeyin hanımefendi. Onlarca yıldır başkentte silah satıyorum. Sizi temin ederim ki o köle....."

Sinsi bir tavırla konuşurken gözlerimi görünce aceleyle sözlerini değiştirdi.

"...değil... ama eskortun ruhu harikaydı. Ben 30 yıldır silah tüccarlığı yapıyorum ama bu kadar korkunç bir aura saçan birini daha önce gördüğüme inanamıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, tabii ki!"

'Kılıç Ustası olacak' diye övünmek istiyordum ama kendimi tuttum.

"Aslında bu kılıç o kadar nadir ki karaborsada çok yüksek bir fiyata satıyoruz. Ama aynı zamanda çok pahalı ve şövalyeler genellikle önce süslü kılıçlar ararlar."

Silah tüccarı, "Zavallı bebeğim," diye sızlandı.

"Bu kılıç herhangi bir özel geliştirme büyüsüne sahip olmasa da, nadir bulunan bir minarealden yapılmıştır. Bunu nasıl yapıyorlarsa, uzun zaman önce soyu tükenmiş Cücelerin madenlerinden elde edilen çelikten yapılmış."

"İyi mi?"

"Hala aynısını yapmanın bir yolu yok. Bu onların sırrı."

"Bu iyi bir tane

Yarısını anlamadım, bu yüzden sessizce başımı salladım.

"Ayrıca küçüldüğünde, üzerine işlenen mananın boyutu da küçülür. Silahlı olmamanız gereken bir yerde olsanız bile, kimse kılıç taşıdığınızı fark etmeyecektir."

"... örneğin bir sarayda bile mi?"

Silah tüccarı başını salladı ve etrafta kimseyi bulamayınca gizlice fısıldadı.

" Bu suikastlar için mükemmel."

Bu çok fazlaydı. Sağduyuya göre, zehir ya da alıntı dışında kim küçük, büyüyen bir kılıçla suikast düzenleyebilirdi ki?

Yine de ortaya çıkmadım. Çünkü kılıcın kendisini çok sevmiştim.

'Başkasına gösteremezsin ama her zaman bir kılıcın olabilir.

Aslında küçük bir hançer türü düşünmüştüm ama bunun daha iyi olacağını düşündüm. Zaten Eckliss ise, sihirli bir kılıç ya da oyuncak bir kolye olsun, kaldırılır kaldırılmaz silah olarak kullanılacaktır.

"Peki, bunu alacağım."

"Teşekkür ederim, bayan! Bebeğimin sonunda böyle değerli bir konuk bulduğuna inanamıyorum!"

Silah tüccarı hemen gözleri yaşararak sordu. "Bunu malikaneye birlikte mi göndermek istiyorsun?" "Hayır.

Şimdi bana ver."

Bir süre sonra.

Silah tüccarından ayrılmak üzereyken gözüme çarpan parıltılı şey üzerine aniden yürümeyi bıraktım.

"Nedir bu?"

Silahın tepesinde satılmak için oldukça göz alıcı ve zarif görünüyordu. Bir jeton kadar küçük bir dairenin içine oyulmuş harfler ve aralarında ışıltılı mücevherler vardı. Bunu ilk kez görüyordum.

"Bir çeşit muska." "Muska mı?"

"Evet, yakında bir av yarışması var. Bugünlerde kadınlar arasında ava katılan sevgililere ve aile üyelerine hediye olarak vermek için en popüler ürün."

".....Gerçekten mi? Nasıl bir etkisi var?"

"Acil bir durumda sihir otomatik olarak devreye giriyor çünkü orijinal levhaya gömülü bir sihirli taşımız var."

"Ne tür bir büyü?"

"Bu siparişe göre değişir. Çoğu savunma büyüsidür ama bazıları güvenli bir yere ışınlanır."

"Oh, bu iyi."

"Bugünlerde sökülebilir sihir yerleşik, bu yüzden vücudunuzun herhangi bir yerine yapıştırmanız yeterli."

Heyecanlı bir yüz ifadesiyle dinlediğimi fark eden tüccar hemen yemi attı.

"Bir göz atmak ister misiniz?"

Başımı salladım. Tepeden çıktıktan kısa bir süre sonra Eckliss'in kolyesi ile altın, gümüş ve bronzdan oluşan üç renkli muska elimdeydi.

"İyi vakit geçirdin mi?"

Suskun Eckliss yerine atlı içeri daldı ve elime bir alışveriş torbası tutuşturdu. Bu bir tılsımdı. İç cebime Eckliss için bir hediye sakladım.

"Şimdi sizi nereye götüreyim, bayan?"

"Batı tarafında sakın bir göl olduğunu duydum."

"Oh, Calia Gölü'nü kastediyorsun. Sizi oraya

götüreceğim." Araba hiç ses çıkarmadan ayrıldı.

Aslında dışarı çıktığımdan beri bir sürü yeni elbise ve aksesuar almayı düşünüyordum ama dışarı çıkmayalı uzun zaman olduğu için zaten yorgundum. Dükaliğe geri dönmek istiyordum ama hala vermem gereken bir hediye var.

"Sana söz verdiğim şeyi vermeliyim.

Bugün Eckliss'in zihninde biriken keder ve kızgınlığa bir son verecektim.

"Hanımefendi, biz geldik."

Kısa bir süre sonra araba durdu.

Eckliss'in yardımıyla vagondan indim. Doğal olarak birkaç adım geride durdu. Bu onun eskortluk görevini yerine getirmesiydi.

"Lütfen benimle bir yürüyüşe çık. Yalnız yürümek yalnızlık olmaz mı?"

Ona öylece baktım ve elimi zarifçe uzattım. Eckliss bir an tereddüt etti ve sonra elimin kenarını hafifçe yakaladı. O kadar zayıf bir güçtü ki yakaladığımı bile hissetmedim.

Dilimi tekmeledim ve önce elini kavradım. Seğiren parmaklarını hissettim. Yana doğru baktım ve başını eğdiğini gördüm. Ancak ne yazık ki, iyilik hali değişmemişti.

El ele tutuştuk ve iyi yapılmış gezinti yolunda uzun süre tek kelime etmeden yürüdük.

Sonunda gölün üzerine kurulmuş olan Seyir Terasına vardık. Buluşma noktası gibi bir yer ama hafta içi gündüz olduğu için çok fazla insan yoktu.

Kollarını korkuluklara dayadı ve bir süre göl manzarasını izledi. Uzaklardan gelen hafif bir esintiye su kokusu eşlik ediyordu.

Orada dikilen adama baktım, ne manzaraya bakıyor ne de benimle konuşmaya çalışıyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Havaya bakan gri gözleri bana doğru kaydı. Sanki ne söylediğini merak ediyordu.

"Sabahtan beri kötü bir gün geçiriyorsun."

Eccles hemen cevap vermedi. Sonunda, sanki isteksizce bahaneler uyduruyormuş gibi soruma "Ha?" diye cevap verdi.

"...önemli bir şey değildi"

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde sordum çünkü bir suç işlemiştim. "Bunun gibi daha kaç şey oldu?"

"Bu ilk kez oluyor."

"Eckliss."

Ona bir iç çekiş gibi seslendim.

"Beni apaçık bir yalanla kandırmaya çalışma. Sana söyledim, malikanede kaldığını herkese kabul ettir."

"....."

"Şu anda bunu yapmadığınız için sizi azarlamayacağım. Bu senin kontrolün dışında, bu yüzden öne çıkıyorum."

"....."

"Leonard seni taciz etme konusunda başı çekiyor mu?"

Eckliss bana tuhaf bir ifadeyle baktı ve sustu. Gittikçe daha fazla üzülüyordum.

"Leonard'ın sana neler yaptığını anlat bana. Bunu kendim çözeceğim."

"Nasıl?"

O ana kadar sessiz kalan Eckliss başını yana eğdi. "...Ne?"

"Efendi Şövalyelere ne yapabilir?"

Bir an için kelimelerimi kaybettim. Konunuzla ilgili yapabilecekleriniz hakkında alaycı görünüyordu ama balmumu gibi ince yüzünüzde hiçbir ifade yoktu.

"Ne olursa olsun, artık bir köle olduğum için hiçbir şey değişmeyecek, Efendim." "....."

"Eğer benim içinse, bilmiyormuş gibi davran. Çünkü umurumda değil."

Beklemediğim bu cevap karşısında utandım. Ancak bunun ardındaki gizli anlam hemen anlaşılmadı.

'Seninle kalacağım, bu yüzden beni bir hiç uğruna kovdurma.

Beklenmedik bir şekilde, Düklüğün ruh haline düşündüğümünden daha hızlı adapte olmuş olabilir. Prensesin konumu hakkında bu kadar çok şey biliyorsun.

[Kabul edildi %33]

Başının üzerinden yukarı baktım. Sadece yüzde 33. Normal Mod'un başlangıcında verilen temel tercih seviyesini zar zor aştı.

Eckliss, zorluğun kolay olduğu normal modda bile zorlu bir rakipti. Penelope'nin biraz sadakati olduğu için olduğunu düşünmüştüm.....

Şimdi anlıyorum. Onun orijinal kişiliği.

'Gerçek sadece kişinin kendi hayatta kalması için verdiği bir çekişme miydi?

Yüzde 30'un üzerindeki teveccühü görünce farkına bile varmadan kendimi daha iyi hissediyor gibiydim. Sabahki olaydan sonra açıkçası umutlarım arttı.

Bu hızla gidersem sonunu çabucak görebileceğimi düşündüm ve kendimi silah deposuna sürüklerken komik hissettim.

"...evet, haklısın."

Gerçekliğin ne kadar zor olduğunu bilmiyorum.

Zayıf bir sesle cevap verdim.

"Artık biliyorsun. Dükalıktaki konumumu."

Ben onun için tüm ekmeği tartarken, onun da benim bir can simidi mi yoksa çürük bir halat mı olduğumu ölçtüğünü neden düşünmedi?

"Şu anda sizi görevden alma gücüne sahip değilim."

"....."

"Köle olduğunuz sürece, zorbalığa karşı temel bir çözüm yoktur."

Eckliss'in de belirttiği gibi yapabileceğim pek bir şey yoktu. Dük'e gidip şövalyeler arasında zorbalığın yaygın olduğunu söyleyebilirsiniz ama zaten ilk kez yanlış düğmeye bastınız.

"Getirdiklerimden memnun olmayan bir dük, kölelerin zorbalığını asla umursamaz...'

Onu sakinleştirmeye çalışma fikrinden

vazgeçtim. "Ama seni şövalyelikte tutacağım."

Ona boş bir yüzle baktım ve beynim her zamanki gibi kibirliydi. "Kılıcın

Dük'ün dikkatini çekecek kadar değerli olmalı."

"....."

"Bu yüzden üzgün olsanız bile dayanın. Unutmayın, eğitime devam edin ve

becerilerinizi geliştirin." "....."

"Bazen gidip seninle oynayacağım, bugün yaptığım gibi."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 50

Bölüm 50

Küçüklerin üzerine basabilsem bile, zorbalığı yöneten Leonard'a karşı bunu yapamazdım. Bu yüzden çözüm hakkında başka bir şey söylemedim.

Ben de onların önde gelen taciz ve aşağılamalarının ortasında her geçen gün ince bir buz üzerinde yürüyordum.

"...sen ve ben, kötü bir hayat yaşadık."

Birden bir kahkaha patladı. Her şeyini ortaya koysa bile sıranın en altında olan ML'yi nasıl seçebilirdim?

Düşündüm de, bu durumu seçen bendim. Hiçbir şeyi olmayan birinin beğenisini kazanmanın, çok şeyi olandan daha kolay olduğunu biliyordum.

"Haydi. Al şunu."

Normal modda bir kadın gibi sevimli bir yüzle sürpriz bir hediye vermem imkansızdı.

Kolyeyi tutuşumu gevşettim ve ona uzattım. "Bu..."

"Oyuncak gibi ama bu bir kılıç. Sapına tutun ve bir dene."

Eckliss şaşkın bir ifadeyle birdenbire karşıma çıkan kolyeye baktı. Bunun bir kılıç olduğuna inanamıyordum.

"Çabuk ol."

Israrım üzerine kılıcı baş ve işaret parmağıyla isteksizce kaldırdı. İşte o andı.

Elinden parlak bir ışık çıktı ve bir noktada Eckliss'in elinde uzun bir kılıç vardı.

"Ah."

Eckliss kocaman gözleriyle bir anda ortaya çıkan kılıca baktı.

Diğer kılıçların aksine, tek bir mücevher veya süs olmadan sağlam görünüyordu, ancak bıçaktan akan ışık olağandışıydı.

'Aldatılırsam 10 kat para iadesi alabileceğimi düşünmüştüm, ama gerçek miydi?

Bir ML olduğundan mıdır bilinmez, yeni bir eğitim kıyafeti giyen ve bir elinde büyük bir demir kılıçla duran Eckliss oldukça şık. Kimse onun bir köle olduğunu hayal edemez.

Etrafındaki kalabalığın ara sıra ona baktığını

hissedebiliyordum. "Bu, neden... "

Eckliss elindeki kılıca bakarak sordu. Ondan gelen ses bir şekilde tıkanmıştı.

Onun görkemli demir kılıcını anımsayarak ağzımı açtım.

"İnka İmparatorluğu'nda yenilen bir kölenin kılıç kuşanması mantıksızdı."

"....."

"Ama beni efendin olarak kabul etmek için fikrini değiştirmezsen, makaleyi yanında tutacağım."

"....."

"Bir tek sen varsın."

Eckliss'in gözbebekleri, kılıca dönüşmüş kolyeyi bulduğu zamankinden daha da büyüdü.

"Ne yapacaksın?"

Aslında ona kılıç vermeyi ve onu bu şekilde tehdit etmeyi planlamıyordum. Normal Mod'un FL'si gibi, 'Kim olursan ol, benim için sonsuza kadar bir şövalyesin' diyerek dokunaklı bir satır okumayı planlıyordum.

"Haha. Konumdan o kadar etkilendim ki donarak öldüm."

Zorbalık konusunu açtığım andan itibaren, tehditlere varan çalkantılı bir ortamda gözyaşlarımı yuttum.

"Ya sana verdiğim kılıcı alacaksın ya da köleleştirilmeye devam edeceksin." " "

Eckliss bana sadece baktı ve cevap vermedi. Yarı yolda pes etmiştim. Eğer almazsa, geri alacak ve Duke ya da Derek'e hediye edecektim.

İşte o zaman oldu. Birdenbire, Eckliss'in kılıcı havaya kalktı. Ve...

Kwajik-!

Kılıç tahta zemine saplandı. "Ne, nesen sen.

....."

Ani hareketi karşısında kekeleyişim anda, önümde dizlerini yavaşça kaydattı. Rastgele uzanmış olan elimi hoyratça yakaladı ve sıkıca kavradı.

"Tek kılıcınız olarak, sonsuz itaat ve sadakat sözü veriyorum."

Eckliss kelimeleri mırıldanarak yavaşça eğildi. Kuru dudaklar elimin arkasına dokundu. ML ile ilk temas ne soğuk ne de sıcak olan hafif bir sıcaklıktı.

Ama onu doğru düzgün hissetmedim bile.

-Sonsuz itaat ve sevginin tek kılıcın olacağına yemin ederim.

İkili için sadakat itirafı için çok erken değil miydi? Normal modda, Eckliss'in FL'ye ettiği yeminler belirgin bir şekilde farklıydı. Endişe kapladı ortalığı. Ama-

[Favori %40]

Yükselen popülerlik, bilinmeyen kaygıyı bir anda bastırdı. "Durum sadece farklı.

Rahatlamış bir halde, elimin arkasını öpen Eckliss'e baktım. Ağarmış saçlarının düzgün tepesini görebiliyordum.

"Bana ihanet etme, Eckliss."

Çıplak erkeğime ilk kez içimden gelen kelimeleri mırıldandım.

"İhanet."

Sadece ölüm demek.

Silah tüccarından alınan her şey ertesi gün Düklüğe teslim edildi. Kapının önünde dağ gibi yığılmış kutuları gören işçiler ağızlarını açıp imza attılar.

"Leydi Penelope! Bütün bunlar da ne?"

Ancak ben kalkıp yüzümü yıkadıktan sonra korkmuş uşak aceleyle odaya geldi.

"Ne?"

"Uzun zamandır dışarıda olduğunu söylemiştin ama. "

Kahya sorum karşısında konuşamadı.

"Bu kadar çok silahı hangi silahlarla aldınız? Özellikle de tahta kılıçlarla dolu 60'tan fazla kutu var."

"Yeterli görünmüyor."

Dün olanları hatırlayarak omuz silktim.

Uşak bir an sessiz kaldı. Olgunlaşmamış bir çocuğa bakar gibi bir bakışla bana baktı ve içini çekti, sonra tekrar ağzını açtı.

"...Şövalyeler hakkında endişelenmek için çok güzel bir zihniniz var, Bayan."

"....."

"Dük, şövalyelere para ayırmıyor. Tahta kılıçlar da öyle. Hâlâ çok var, o yüzden yeni bir tane almanıza gerek yok."

"Kim kimi önemsiyor?

Onu dinlerken başımı öne eğdim. Bu arada uşak pişmanlık dolu bir ifadeyle ekledi.

"Dışarı çıkmayalı uzun zaman oldu ve bundan daha fazla mücevher almalıydın. Ya da bir elbise falan. "

"Butler, bir sorun olmalı." Fikrini

kaşlarını çatarak düzelttim.

"Ailenin şövalyeleri için satın alınmadılar."

"Ne? O zaman."

"Eskortuma bir hediye."

Büyük hareketlerimin inanılmaz olup olmadığını anlamak

için kekeleyerek geri döndü. "Peki, o zaman, tüm bu şeyler.

....."

"Kâhya dünkü kargaşayı duymuş olmalı."

Kâhyanın sözlerimden utanç duyan yüzü birden karardı.

'Peki, o zaman bana küfredenler biraz güzel olduğumu söyleyip silah satın almak mı isteyecekler?

Tepkisine içimden homurdandım. Ve boşuna kimse olmasın diye araya bir kama soktum.

"Bunu Eckliss için aldım çünkü kullanabileceği yeterli eğitim eşyası yokmuş gibi görünüyordu. Neden? Saklayacak yer yok mu?"

"Hayır, hayır."

Kâhya aceleyle başını salladı. Dükalıkta onları saklayacak yer kalmamış olması çok saçmaydı.

Elbette uşak bundan hiç utanmayacaktı, ama sorusunu başka bir şeymiş gibi çarpıtarak kasıtlı olarak yanıtladım. Daha fazla soru sormamak niyetindeydim.

"Eminim hanımefendinin bir fikri vardır."

Çok geçmeden uşak yavaşça başını salladı ve benimle aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Beklenmedik bir şekilde, bir ya da iki kelime daha şikayet edeceğinizi düşünmüştüm.

Kendime konumumu birkaç kez hatırlattım ama Penelope'ye cahil muamelesi yapma tavrı değişmemişti.

İki gün önce açıkça bir özre dönüşmüş olan ona meraklı bir bakışla ağzımı açtım.

"Onunla ilgilenecek kadar iyiyim, bu yüzden meşgul bir uşağım yok. onunla ilgilenmek için "

"O zaman..."

"Sadece olduğun gibi izle. Bazen dünkü gibi bir şey olduğunda bana haber veriyorsun."

"Tamam, aldığınız hediyeleri sadece eskortunuzun girebileceği bir depoda düzenleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Ona kısaca gülümsedim, o da bana kibarca karşılık verdi. Bir süredir ilk kez bu evde birbirimizle iletişim kurmak iyi hissettirdi.

Uşak gittikten bir süre sonra Emily kahvaltıyla birlikte ziyarete

geldi. "Hanımefendi, sabah malzemelerinin refakatçinizin hediyesi

olduğunu duydum."

Sofra takımlarını masanın üzerine koyarak

çılgınca gevezelik etti. "Söylentiler hızla yayıldı

....."

"Beni de yanında götürmelisin."

Emily oldukça üzgün görünüyordu.

Asillerin hizmetçisi ayrılmaz bir parçadır. Sahibinin güveni hizmetçisinin gücüne yol açtığından, kısa bir süre önce elim olmaya karar verdiğine dair homurdanmasını anladım.

"Al bunu."

Önceden çıkardıklarımı ona uzattım.

"Bu, bu..."

Silah tüccarından aldığım aynı renkte bir muskaydı. Emily bunu kolay kabullenmedi ama kocaman gözleriyle elime baktı.

"Ne yapıyorsunuz, çabuk almayın." "Nedir

bu... nedir hanımefendi?"

"Bu senin hediyen."

"Hediye...?"

"Sizi bilinmeyen tehlikelerden korur."

Amulet'in Emily'ye hediyesi çok değerli değildi çünkü görme büyüsü çok kapsamlı ve belirsizdi. Ama bu sevgili insanlar için evrensel bir armağan.

" ok fazla düşmanım var. Artık benim insanımsın ve kötü şeylerin ne zaman ve nerede olacağını asla bilemezsin, bu yüzden onları her zaman vücudunda tut."

Geçen gün öfkemi dışa vurmanın bir yolu olarak Emily'den özür diledim.

Dahası, bir keresinde ona verdiğim pahalı mücevherleri reddetmişti, bu yüzden açıkçası bunu test etmek istemedim. Eğer bunu bile reddederse, başka bir planı olabileceğini düşündüm.

"Bayan..."

Ama Emily başını kaldırdı, ağladı ve beni çağırdı.

"D k için çalışırken hiç böyle bir hediye almamıştım."

"Gerçekten mi?"

" ok güzel. Ona değer vereceğim."

"Çok rahatladım."

"Gelecekte size daha sıkı hizmet edeceğim! Gerçekten!"

Kararlı bir bakışla birkaç kez bağlılık yemini etti. Onu gördüğümde, buraya ilk geldiğim ve bir iğne tarafından bıçaklandığım zamandan çok uzakta olduğumu hissettim.

O zaman oldu.

Dük'ün komşularıyla geliştirdiği ilişkiler sayesinde +5'lik bir itibar kazanmıştır.

Gözlerimin önünde beyaz kare bir pencere açıldı ve kısa bir süre önce düşen itibarım geri geldi.

"Teşekkür ederim, bayan! Çok teşekkür ederim!"

Emily'nin sırtımı geren sesini arka plan sesi olarak kullanarak her seferinde bunu düşündüm.

Eğer böyle gidiyorsa, ne kadar iyi.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 51

Bölüm 51

Sabah bir kez, uşak öğleden sonra tekrar odamı ziyaret etti. Dük'ün aradığını bildiren bir mesajla.

"..... babam mı?"

"Evet."

Bir an için acı içindeydim. Dük'ün neden aradığının ıstırabını çekmiyordum. Çünkü aranacak o kadar çok şey var ki.

Çünkü henüz büyük bir yaygara için hazırlanmadım.

'Leonard'la olan kavga mı? Yoksa Askeri Saha Saldırılarıyla olan mı..... yoksa kağıt çekle kendime bir sürü silah aldığım için mi?

Aslında, ikincisi en uygun olanıydı.

Leonard o yaşta kız kardeşiyle kavga ettiğini ona söylemezdi.

Sana verdiğim parayı istediğim gibi kullandım ama ne diyeceğimi merak ediyordum. "Bu kadar kötü hissetmene gerek yok."

Belki de düşünceli halim endişelendiriyordur, diye ima etti uşak. Bana işinin ne durumda olduğuna dair bir işaret verdi.

"Şimdilik gidelim."

Kelimeler üzerinde daha fazla düşünmeden ayağa kalktım.

"Baba, beni çağırdığını duydum.

Hafif bir gerginlikle Ofise girdiğimde, koltukta oturan Dük beni karşıladı.

"Evet, otur."

Karşı kanepeyi göstererek şöyle dedi.

Oyunda prenses olduktan sonra çok değişen şey, Dük'ün artık beni küçümsememesiydi.

Yani diz çöküp yalvarmak zorunda değilim. Hiç tereddüt etmeden yürüdüm ve Dük'ün karşısına oturdum. İttiği puroyu çıkardı ve sordu. "Çay ister misiniz?"

"Bana verirsiniz çok memnun olurum..."

Dük zili çaldıktan kısa bir süre sonra hizmetçi basit bir içecek ve dumanı tüten hafif bir çay getirdi.

"Bu kadar yeter. Çıkın buradan."

İkimizin önüne çayı dökmek üzere olan hizmetçi, Dük'ün caydırıcılığı karşısında kibarca eğildi ve dışarı çıktı.

Ofiste yine garip bir sessizlik oldu.

Düşündüm de, ilk kez bir karakterle çay saati yapıyorum.

Her geldiğimde, her şey açıktı. Hata yapmak, hayat kurtarmak ve buradan çabucak ayrılmak.

Ancak en içten düşüncelerim dışında kimse bana eşit bir insan gibi davranmadı.

Şimdi biraz daha iyi bir tutum güven vericiydi, ancak diğer yandan acı vericiydi.

Bu düşünce sırasında konağın sahibi inisiyatif aldı ve bir çaydanlıkla fincana çay doldurdu.

"....Teşekkür ederim."

Teşekkürümü mırıldandım ama çay fincanını kaldırmaya yanaşmadım.

Keskin bir kokusu olan nane çayından bir yudum alan Dük, biraz durakladı ve ağzını açtı.

"Penelope."

"Evet, baba."

"Askeri alanda bir kargaşa oldu."

Beklendiği gibi, Dük'ün aramasının nedeni bir saldırı. Leonard'la kavga ettiği için onu aramamış olmaları bir şans mı?

".....evet, şövalyelerle bazı sürtüşmeler oldu. Özür dilerim."

Başımı hafifçe salladım ve eskiden söylediğim gibi özrümü ağzıma

koydum. Tık-. Dük çay fincanını bıraktı ve gözlerini sertçe parlattı. "Bütün hikâyeyi anlat."

"Eminim sadece duyduklarınızdır."

Hayatımla ilgili olmayan şeyleri açıklayarak hata yapmak istemedim.

Sanki cevabım yeterince iyi değilmiş gibi Dük'ün kaşları oynadı. "Ne duyduğumu biliyorum."

"Askeri alanda hiç tereddüt etmeden ortaya çıktığımı ve Eckliss'in bir şövalyeyi boğmasını sağladığımı mı kastediyorsunuz?"

Önemsiz bir şekilde okudu.

Ordunun gözleri olmadan, tüm hatalarımı bir kenara bırakarak kendi lehlerine ifade verecekleri aşikârdı.

Elbette, o evlatlık bir kız, ama Dük'ün önünde küfür ederken yakalandığınızı nasıl söyleyebilir?

"Eğer doğru olup olmadığını kontrol etmek için

beni aradıysanız, evet. Bu doğru." Dük'ün yüzüne

karşı gururla ilan ettim.

"Bir hanımefendi olarak, bu konuda sessiz kalamayacağınız için kendi kendinize düşünme emirlerinizi kabul edeceğim. Avlanma yarışmalarına da katılmayacağım."

Alışılmadık, yanıldığımı söylemedim.

Çünkü bunu tüm irademle yaptım ve çok yanlış olduğunu düşünmedim.

Bunun yerine, gizlice amacımı açıkladım.

"Mümkünse avlanmaktan kaçınalım!

Eckliss'in Favorability'sini tam olarak oluşturduktan sonra, avcılık yarışmasına katılmayacak ve FL'yi Normal Modda taklit etmeye karar verecektim ve onun cazibe veya popülerlik duygusunu artıracaktım.

Öğle yemeğinde avcılık yarışmasını duyduğumda, durum hakkında derinlemesine düşünmedim.

Tüm gururlu aristokrat erkeklerin avcılık yarışmalarına katılması gelenekseldir.

Yani köle olan ve katılamayan Eckliss dışında tüm erkeklerin bir araya geldiği bir gün.

Ne kadar kaçınmaya çalışsam da orman çok tehlikeliydi. 'Sebebini ya da nedenini bilmeden ölmek için mükemmel bir bölüm.'

Dahası, kraliyet sarayında düzenlenecek, bu nedenle yüksek olasılıkla veliaht prensle art arda bağlantılı olacak.

Benimle o kadar ilgilendi ki bana ayrı ayrı davetiyeler gönderdi.

Eğer avlanmaya çıkan meraklı bir adamı ateşe veriyorsanız ve onu zar zor kapatıyorsanız...

"Hayır-!"

Titreyerek çığlık attım.

"Ama asla yanıldığımı düşünmüyorum

baba!" Ofiste soğuk bir sessizlik hakim oldu.

Dük daha alçak bir sesle ve soğukkanlılıkla sordu.

"Bir aile muhafızını öldürmek istediniz ve yanlış bir şey yapmadınız, öyle mi?" "Evet."

Yüzümü değiştirmeden hemen cevap verdim. Sonra

Dük derin bir iç çekti.

"Tamam. O zaman neden bunu yapmak için sana eşlik ettiler?" "Bugün bana neden bu kadar ısrarla soruyorsun?"

Başımı eğdim.

Dük'ün şövalyelere karşı çok yüksek bir statüsü ve güveni vardı. Eckart'ın makalelerini görmezden gelmek, Eckart'ı

görmezden gelmektir.

Şövalyeyi boğmak gibi cahilce bir davranışta bulunduğum için cezalandırılmaya hazırım.

"Yanlış bir şey yapmadığım halde utanmadan dışarı çıkarsam yıldırım gibi kızacağını düşündüm.

Ben, ruha muhtaç biri olarak, Dük'ün tepkisine şaşırmıştım. "...Şövalyelerin söylediklerinin benim söylediklerimden daha güvenilir olduğunu

düşünmüyor musunuz?" "Penelope Eckart."

Dük, acı dolu sözlerinin gölgesinde kalan ciddi bir bakışla tam adımı söyledi.

"Size Eckart soyadıyla neden böyle bir şey yaptığınızı soruyorum, bu yüzden dikkatli cevap verdiğinizden emin olun."

"....."

"Durduk yere sıkıldım demezsiniz. Siz ki Dışişleri Bakanı'nın yanına hiç gitmediniz, hiç girmediniz."

Dük'ün şüphesi haklıydı.

Biliyorsun, o çılgın bir köpek kaltağı, ama gidip sebepsiz yere eğitim yapan şövalyelerle savaşmaz.

"Ve siz dışarı çıkmadan önce uşağa konunuzla ilgili tedaviyi ayrıntılı olarak sordum."

"Şey, bu-"

Dük'ün sözleri karşısında şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

Refleks olarak nasıl bildiğini sormaya çalıştığım anda ağzımı kapattım.

Bu soruyu soran tek kişi uşaktı, bu yüzden elbette aklını kaçırın oydu.

Ne taktik ama.

Yanlış davrandığı için uşağa kızdım.

Tereddüt ettiğimi fark eden Dük bana baktı. "Şimdi konuşmak gibi bir düşünceniz var mı?"

"Hepsi benim hatam baba. Askeri alana basit bir sızlanmayla gittim ve şövalyelerin beni karşılama şeklinden hoşlanmadım."

"Şövalyelerin hikâyeleri, yanınızda getirdiğiniz kölelerin cezasını belirleyecek."

"....."

"Konuşacak mısın yoksa konusunu bilmeden huzursuzluk çıkaran köleyi çıraklıktan atacağım!"

Giderek sinirlenen Dukes'un sesiyle hızla depresyona girdim.

"Basit kaprisler" kelimesi bile onu buna inandıramamıştı. Ona farklı bir nedeni varmış gibi geliyordu.

"Bana günün her ayrıntısını anlat. Aksi takdirde tüm bu kargaşadan köleyi sorumlu tutacağım."

Eckliss'ten bahsedilince ağzımı açmaktan kendimi alamadım.

"...Dışarı çıkmak için sahadan refakatçimi aldım."

"....."

"Mark adında bir şövalyenin eğitim sırasında tahta bir kılıcı kırdığı için onu çok fazla cezalandırdığını gördüm."

Çocuksu bir çocuğun boş yere şikâyet etmesi gibiydi.

Dük'ün kaşları çatılmıştı.

Sanki sebebin bu olduğunu sezgisel olarak tahmin etmiş gibi bağırdı.

"Askeri amaçlar için şövalyelerin yukarıdan aşağıya ilişkilerinde ağır cezalar görmek nadir değıldir. Bunu bilmediğimi söyleyecek kadar yaşlı değılim."

"Bu arada, Eckliss'in sahibi olan bana hakaret etti." "Ne... ne?"

Cevabımı duyunca, yağımur altında beni yine azarlayacak olan Dük, açık gözlerle sözlerini yokladı.

Beklendiğı gibi, bahsettikleri tekne bu olmalı.

"Eşlikim çok öfkeliydi ve üst düzey şövalye onu meslektaşlarıyla birlikte dövmeye çalışıyordu."

"....."

"Bu yüzden Eckliss'e Leydi'nin onurunu kirleten şövalyeyle savaşmasını söyledim." Tam olarak onu öldürmeyi kastetmiştim.

Dük'e böyle kaba sözler söyleyecek kadar aptal değıldim. Dük bu sözlerim karşısında uzun süre sustu.

Bir ısırık bile almadan boş boş çay fincanıma baktım.

Dumanı tüten çay aniden soğıdu. Ancak ne Dük ne de ben yeni

bir çay koymayı denedik. ".....Bıktım bundan.

Sertleşmiş Dük'e yan gözle bakarken, birden bu durumun sıkıcı olduğunu hissettim.

Kaçana kadar bunu kaç kez tekrarlamam gerekiyor?

"O-"

Dük uzunca bir süre sonra derinden gelen bir ses çıkardı. "Size ne hakarete bulundular?"

"Sahte olduğumu söylüyorlar, atılırsam onu bile koruyamazmışım"

"....."

"Bu yüzden ona bir efendiye çürük bir kordon gibi hizmet ettiğini bir an önce fark etmesini söyledi."

Tek bir abartı olmadan okudum.

Bunun nedeni, zulümlerini bildiren şövalyelerin kınanacak kişiler olması değildi.

Şimdi bilseydim, ne yaparsam yapayım umursamayı dilerdim. Ama

Dük'ün yüzünün yavaşça bozulması beklenmedik bir şeydi.

"..... neden hemen bana ve Derek'e gelip onlara söylemedin?" Sanki bir şeye dayanıyormuş gibi yüksek sesle nefes alarak sordu.

Belli ki Penelope Dük'ün odasına girip önce ona bağırarak ve şövalyelerin kendisini hor gördüğünü söyleyecekti.

Bir süre düşündüm ve gerçeği söyledim.

"...Onu hemen cezalandırdım ama buna değmeyeceğini düşündüm."

"Ne demek değmezdi!"

Cevap dehşet vericiydi ve dük patladı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 52

Bölüm 52

"Şövalye olmaya cüret eden ve Leydi'ye hakaret eden bayağılıkları söyleyen ne kadar değersiz biri!"

Neden bu kadar kızgın olduğunu anlayamadığım için gözlerimi yuvarlak açtım. "Onlar bana değil, babalarına ve ailelerine sadık makaleler, öyle değil mi?" Eskortu kendim getirdiğimde her şeyin bittiğini düşünmüştüm.

Prensesleri tanımayan şövalyelerin sadakatini istemiyorum. Bu sadece şövalyeler için değil, tüm çalışanlar için de geçerliydi.

Aslında, hemen köşede pirinç varken açlıktan ölmekle kıyaslandığında, bu tür bir lanet hiçbir şey değildir.

Eckliss işin içinde olmasaydı, yanından geçip giderdim.

"Penelope. Bu da ne..."

Ama Dük öyle düşünmüyor gibiydi.

Sanki nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi belirsiz bir ifadeyle bana baktı.

"...ailenin tüm eşyaları sizin de eşyalarınızdır. Ekarte'nin bir üyesi olduğunuz sürece değişmeden kalacaktır."

"Eckliss benim için yeterli."

"Sadece eskortlardan bahsetmiyorum!"

"Sana söylüyorum, o benim de makalem

baba." Dük'ü kaybetmek istemediğim için

devam ettim.

"Geçen gün size beni korumak istemeyenleri yanıma almak istemediğimi söyledim."

Ama hiçbir şey değişmedi. Eckliss'in ev işlerini yapan bir hizmetçi olarak değil, kuru elbise giyen şövalyelerin yanına çırak olarak yerleştirilmesi dışında.

"Dün, festivalin ilk gününde, beni güvende tutan tek bir madde vardı."

Bu doğrudu, onu savunmuyordum.

İnsana hakaret ederek cevap vermeyen, hatta kuru davrananlar asla benim şövalyem olamaz.

"Whoa..."

Dük, gözlerimin okuduğunu görünce beni ikna etmek için başka bir şey düşünememiş gibi donuk bir yüz ifadesiyle derin bir nefes aldı.

Sanki bu konuşma biraz yorucuymuş gibi gözlerini ovuşturarak sessizce

sordu. "...peki, dünkü iş için 600 tahta kılıç aldınız mı?"

"600 mü var?"

Bilmiyordum çünkü her birini tek tek saymadım.

Biraz komikti çünkü uşağın sabahları neden odama geldiğini anlayabildiğimi sanıyordum.

Eckliss'i şövalye olarak alacağımı ima etmeye karar

verdim. "Onun için üzıldüm, bu yüzden ona sihirli bir

kılıç aldım."

"Penelope Eckart, böyle bir yer için açık çek kullanmak..." "Bana bu kadar sert davranma, baba."

Dırdırı keserek alt dudağımı dışarı çıkardım. "Bunu bana duygularımı rahatlatmam için verdin."

Sevimli bir küçük kız gibi görünmek için. Daha fazla dırdır duymak istemediğim için denediğim bir taklitti.

Nazlı nazlı ekledikten sonra soğuk çayı yudumladım. Çünkü ağzım kurudu.

"Seni durdurduğum için yaygara koparmayacaksın, değil mi?"

Eskiden şirin görünmeye bayılırdım.

Ama Dük dün için bu kadar kızgınsa, ona bir hediye verecek ve sevimli davranacaktım...

Düzende ve durumda yanlış giden bir şeyler vardı. 'Neden ben hep böyleyim...'

Elimdeki çay fincanının üzerinden, gözyaşlarımı yutarak Dük'ün yüzüne baktım.

"...ck, üşütmek istiyorsun, bu yüzden soğuk çay içiyorsun. Çay ısındığında tekrar iç."

Neyse ki ya da ne yazık ki, Dük çay içerken bana onaylamaz gözlerle bakabilirdi ama artık ona dırdırı kesmesini söylediğim için bana kızmıyordu.

Çok geçmeden sakın bir yüz ifadesiyle hizmetçiyi çağırdı ve çaydanlığı ısıtmasını emretti.

"Çalışmak için bir yol.

Kalbim rahatlamıştı.

Geçen sefer, Leonard'la özürle bile çözülemeyecek bir konuşma yaptıktan sonra bir acil durum planı düşündüğüm için mutluyum.

Normal Mod'un FL'si üzerinde birkaç kez düşündükten sonra, her durumda bir çocuk gibi özür dilemek çözüm değildi.

Zor modun zorluğu giderek artıyor.

'Bundan sonra her duruma göre kendimi farklılaştırmalıyım. Böyle düşünceler içinde kaybolduğum zamanlardı.

"Penelope."

Ani çağrı beni düşüncelerimden uyandırdı.

"Evet, baba."

"Sanmıyorum ama..." Dük

beynini sıyırdı. "Köleler

olamaz." "...evet?"

"Statüsü onaylansa bile, o yenilmiş bir ülkeden değil mi?" "Ne..."

Beklemediğim bu açıklama karşısında utançtan kekeledim.

Ancak, kelimeleri birbirine bağlayan Dük düşündüğü şey konusunda ciddiye.

"Güzel yüzünün ardında nasıl bir açgözlülük sakladığını bilemezsin. Sanırım Eckart'ın tek prensesinin peşinde olan bir ya da iki kişi var. "

"Baba, baba."

Utanç içinde onu birbiri ardına aradım. "Eckliss'i

hükümet olmak için mi tuttuğumu sanıyorsunuz?

O zaman bu çok ciddi bir yanlış anlaşılmalıydı. Beni her an öldürebilir.

"Ne güzel bir yüz! Ne zaman onun iyiliğini kaybetsem, kalbim de onunla

birlikte düşüyor." Utanç konuşmamı hızlandırdı.

"Dünyanın geri kalanı kadar iyi olmadığımı biliyorum ama o kadar da düşüncesiz değilim."

"Bunu, yüzünü bir kız kadar güzel gördüğümde ne olur ne olmaz diye söylüyorum."

"Bu bir roman değil. Ne tür bir eskort olmasını ister ki? Ben de kendimden daha genç insanlara ilgi duyan biri değilim."

Ne de olsa ML'nin sahibi FL.

Ayrıca, o daha yetişkinliğe ulaşmadan sonunu göreceğim ve arkama bakmadan buradan gideceğim.

Dük utandı ve şaşırtıcı bir şey hissedip hissetmediğini anlamak için boşuna öksürdü.

"Ehm, evet. Öyle dediğimize inanacağım."

"Merak etme baba. Bu asla olmayacak, asla."

Boş beklentiler ve yararsız duygular sadece kaçıışı engelleyecektir.

Bu anı kaçırmayacağım ve ilerleyeceğim.

"Eğer gerçekten endişeleniyorsanız, şu an için hiçbir yere çıkmayacağım ve odada gözetim altında olacağım..."

"Yeterince yetkin olduğunuza göre, bu av yarışmasına katıldığınızdan emin olun."

"Ne? Ama....."

"Sadece odanızda kalmayın, bu fırsatı akranlarınızla iyi geçinmek için kullanın. O  irkin  fkeni biraz azalt!"

D k dilini şaklattı.

Ani bir kızgınlık dalgası yükseldi. Birini gördüğüme sevindiğim için evde tıklıp kaldığımı düşünüyor.

Son pişmanlığımın üstesinden gelemedim.

"...Ama baba. D n çok büyüktü! Bir soruna neden oldum."

"Sorun nedir? Değişmeyecek. Tamam o zaman. Duralım. bu konuda konuşmak."

D k dişlerini sıktı ve aniden konuşmayı kesti.

Daha fazlasını yaparsam kötü bir şekilde k fredeceğini düşündüğüm için utanıyor gibiydim.

'Her şeyden önce, değerli bir şövalyeyi boğmak istedim ve bunu değiştirmek iyi bir şey olmayacak! Bu çok fazla.'

Ağzımı büzdüm. Yine de D k'e öfkesini bu noktada durdurduğu için teşekkür etmek zorunda kalmak  z c yd .

Avcılık yarışmasına katılmam için bana korkunç bir ceza verildi. "Al bunu."

İşte o zaman. D k aniden eğildi ve yerden bir şey kaldırdı.

Büyük, lüks bir ahşap kutuydu. Orada olduğunu bilmiyordum çünkü bir masa tarafından örtülmüştü.

Tak, sanki oldukça ağır mış gibi, masanın üzerindeki kutudan ağır bir ses çıkardı.

Yakından bakıldığında, sıradan bir kutu değil, bir şey saklamak için kullanılan bir kutuydu.

Çünkü üstte bir tutamak ve bir kilit düğmesi vardı.

Sonra tüm kilitleri açan Dük kutuyu açtı ve bana doğru çevirdi.

"Bu...

Önüme gelen kutudaki eşyaları görünce şaşırdım.

Ortaçağ filmlerinde her yerde görülen muhteşem bir gümüş yay, kabarık bir minder üzerine yerleştirildi.

Yeni gibi parlak bir rengi var.

Özenle oyulmuş desenler ve yer yer parıldayan mücevherler bir bakışta bile pahalı görünüyordu.

"Bakım için bıraktığım arbaletin."

Gözlerim birden parladı.

ödül [1 sihirli yaylı tüfek] elde edildi.

"Ödül mü? Ne...'

Aniden açılan kare pencereye baktığımda, birden unuttuğumu hatırladım.

-Tazminat olarak, [Renald]'ın [Sevgi +%3]'ü ve [Bir arbalet].

Bu, o lanet Leonard'la yaptığım bir görevden aldığım arbaletti.

"Ah..."

O kadar şaşırmıştım ki iç çekmekten kendimi alamadım. Ama Dük muzaffer bir edayla yanlışı anlayıp anlamadığını söyledi.

"Bu kez güvenlik için daha fazlasını yaptım."

Sözleri üzerine tahta kutuya tekrar baktım.

Arbalet bir silahtan çok duvara asılan muhteşem bir süs eşyası gibiydi.

'Güvenlik için olduğunu söylediniz, ama ateş etmeyi imkansız hale mi getirdiniz...?'

Düşünceler o kadar ileri gitmişti ki, Dük sanki inkâr ediyormuş gibi elini uzatıp bir şey aldı.

Daha önce hiç görülmemiş, renkli arbaletiyle dikkat çeken siyah bir cepti.

"Şuna bak Penelope."

Dük cebindeki kayışı çözdü ve girişi açtı.

İçi başparmak tırnağı büyüklüğünde demir boncuklarla doluydu. Ne olduğunu bilmediğimi ifade eden bir yüz ifadesiyle sordum.

"Bu nedir baba?"

"Ok yerine sihirli bir boncukla değiştirdim." "Sihir mi?"

Ne tür bir..."

"Vurulduğunda, boncuklar patlar ve hemen beyin metastazı yaparak bir süre baygınlık geçirmenize neden olur. Öldürecek kadar güçlü değildir, bu nedenle bir kişi vurulsa bile ciddi bir yaralanma olmayacaktır."

"Anlıyorum."

Samimiyetsiz bir şekilde cevap verdim. Daha sonra, bunu açıklamak için çok uğraşan Dük için biraz üzüldüm.

Ama elimde değildi. Çünkü katılmaktan kaçınmadığım için tüm ilgimi kaybettim.

"Bu av da neyin nesi. Kraliyetten bu kadar iyi saklanabiliyorsam ne mutlu bana.
Prens beni görmesin diye.

İlgilenmiyor gibi görüldüğümde Dük'ün yüzü biraz sertleşti. "Ve bir şey daha var."

Öncekinden daha karanlık bir sesle ekledi.

"Bir misketin sana çarpmasından hemen önce hafızanı kaybetmenin büyüü." "Ne? Hafızayı kaybetmenin büyüü mü?"

Arbaletin hafızayı kaybetme büyüüyle ne ilgisi var?

Yine şaşkınlıkla Dük'e baktım, dilini anlayamıyordum. Sonra isteksiz bir ifadeyle ağzını açtı.

".....Eğer gerçekten ateş etmek istiyorsan, onu etrafta kimsenin olmadığı bir yere çek."

".....Evet?!"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 53

Bölüm 53

Ağzımı kocaman açtım. Sen neden bahsediyorsun be? Dük'ün sözleri sanki insanları vurmaya izni varmış gibi geliyordu.

"Ah, baba. Bu ne anlama geliyor?..."

Kekeledim ve dikkatlice anlayıp anlamadığımı sordum. Sonra tavus kuşu dilini yüksek sesle şaklattı.

"Çk, daha önce olduğu gibi herkesin gözü önünde bir tay gibi lekelenmeye çalışma!"

"....."

"Zaten bayıldıktan sonra hafızamı kaybedecekler, bu yüzden onları vurduğunuzu söyleyen bir tanık bırakmayın. Anladınız mı?"

Kaza yapmak üzere olan olgunlaşmamış kızını yatıştırmaya çalışıyor gibiydi.

"Arbaletle ateş edip öldüreceğimi söylediğiniz için bir yıl men edildiğimi duydum!"

Ama bana bunu yapmamamı söylemek yerine, oku silik bir boncuğa dönüştürdü ve insanlara hafızamı kaybettiren bir büyü yaptı.

"Aman Tanrım, Dük çok güçlü.

Ya da onu o kadar da kontrol edemeyeceği bir noktaya gelmiş olan Penelope'nin harika olduğunu düşündü mü demeliydim?

"Neden bana cevap vermiyorsun?"

Dük bana baktı, o da belli belirsiz sessizdi ve Dük doluydu. "Oh, evet..."

Sersemlemiş bir halde mırıldandım.

İnsanları avlamayacağımı ve sakın kalacağımı söylemeye dayanamadım. Kaçınmak istediğim avcılık yarışmasına katılımım onaylandı.

"...tamam, baba. Onu iyi

kullanacağım." "Hmm. Eğer

alırsan ben iyiyim."

Adam yine somurtkan bir tavırla cevap verince Dük öksürerek konuştu.

"Tüm hikayeyi senin tarafından dinledikten sonra sana vermeye çalışıyordum, seni azarlamak için değil."

Bu beklenmedik bir teselliydi. Gözlerimi kocaman açtım ve Dük'e baktım.

"Ehm, eğer anlıyorsan, burada duralım, odana çıkalım. Uzun bir konuşma yaptık."

Biraz garip bir şekilde gülümsedi ve böyle bir şeyi nasıl söyleyeceğini bilemediği için aceleyle koltuğunu ayarladı. Hizmetçiye arbaleti ara vermeden odama getirmesini emretti.

Bir an tereddüt ettim, bir anda derli toplu hale gelen masaya baktım.

"Oh, ben, uh..."

Dük şaşkın bir ifadeyle bana baktı, hâlâ oturuyordu. "Hmm?"

Ah, bilmiyorum. Sana ne getirdiysem onu vereceğim.

"Ben de sana bir şey getirdim baba."

Eteğimin yanına kabaca örttüğüm şeyi çıkardım. Emily'ye verilenin aksine, lüks kadifeye sarılmış bir kutuydu. Açtım ve dikkatlice Dük'ün önüne koydum.

Dük'ün iri gözlerini parlak gümüş bir astar kapladı. Bu ani hediye karşısında çok şaşırılmıştı.

"Bu... muska değil mi?"

"Acil ışınlama büyüsünü etkinleştiren bir emirle kazanmış." "Bu... Neden sen....."

Beklendiği gibi, Dük'ün tepkisi, en küçük kızından bahçede hiç çiçek almamış gibi oldu.

Aptal Penelope'ye başımı salladım ve nazik bir sesle açıkladım.

"Bugünlerde, av yarışmalarına katılan soylular arasında en çok değiş tokuş edilen hediye bu, baba."

"Hediye...?"

"Evet, bu ava diğer ülkelerden misafirlerin de katılacağını ve getirdikleri nadir hayvanları serbest bırakacaklarını duydum."

"Evet, doğru."

"Her ihtimale karşı, yarışma boyunca yanınızda bulundurmanızı istiyorum."

"... ..bu imparatorlukta kim bana saldırmaya cüret eder?"

"Orada kimse saldırmaya cesaret edemez ama Eckart'ın siyasi pozisyonuna ne tür güçlerin yaklaşacağını bilmiyoruz."

Cevap verdiğimde Dük bana sanki daha önce hiç görmediği garip bir yaratığa bakıyormuş gibi baktı.

Ona verdiğim gümüş renkli, renkli tılsımın üzerinde acil ışınlanma emri vardı, bu yüzden fiyatı oldukça yüksekti. Aslında ben üzerinde savunma emri işlenmiş olanı düşünüyordum ama bu daha iyiydi.

Tarafsız bir grup olduğunu iddia ederek savaşa katılmayan Eckart'tı. Ancak bir Dük'ü öldürür veya saldırırsanız, Eckart bile düşmana dönüşecek ve savaş tekrarlanacak, bu yüzden kimse böyle aptalca bir şey yapmayacak.

"Ama onu kaçırabilir ve tehdit edebilirsiniz.

"Eğer babamın başına talihsiz bir şey gelirse, eminim ki onu hizip çatışmalarının içine çekmeye çalışan güçler olacaktır."

"Evet, çok parlak bir fikrin var....!"

Dük sanki şok olmuş gibi mırıldandı ve sonra bana bakarak, "Hayır, hayır," dedi.

"Şey, evet. Yanımda taşıyacağım."

'Vurulan kişinin hafızasını kaybetmesine neden olan bir büyüye sahip' bir yaylı tüfek alan benim gibi şaşkın bir bakışla cevap verdi. Umursamaz üvey kızından böylesine anlamlı bir hediye alması hiç beklenmedik bir şeydi.

"O zaman ben yukarı çıkıyorum."

Aslında bu, onun öfkesinden kaçınmak için getirilen bir hediye idi. Amacı ne olursa olsun verilmişti ama hediye teslim töreni yine de sona ermişti.

Kalbim sebepsiz yere kaşınıyordu, bu yüzden oturduğum yerden kalktım ve hızla kapıya yöneldim. O zaman oldu.

"Penelope."

Birden arkamdan alçak sesle "Evet, baba" diye

seslenildiğini duydum.

"..... bugünlerde oldukça olgunlaştınız."

Dük bilinmeyen bir bakışla bana baktı ve bir kelime söyledi. Güzel bir iltifattı.

Ama her nasılsa, kelimeler beni boğdu. Nedenini bilmiyordum. Sadece, o anda, ağzım hareket etti.

"..... Duke."

Uzun bir aradan sonra Dük'ün mavi gözleri yavaş yavaş

büyüyordu. "Hiç içerlemediğimi söyleyemem."

"....."

"Ama..."

Bu zavallı Penelope için mi? Yoksa

"Beni buraya getirdikleri için hiç nankörlük etmedim."

Bunu, Penelope gibi olgunlaşmamış bir aptal muamelesi bile görmediğim için mutsuz olduğum için mi söylüyorum?

İşte o andı.

Dük Eckart ile gelişen ilişkiler itibarını +15 artırdı. Her iki durumda da

biraz ağlamak istedim.

Avcılık yarışmasına sadece birkaç gün kaldı.

Sabah bir uşak çağırdım ve pratik yapmak için kör bir tahta cıvata getirmesini istedim. Bunun nedeni, çifte büyüye sahip pahalı misketlerin pratik için tüketilememesiydi.

"Hanımefendi, ve bu..."

Uşak bana bir demet cıvata verdikten sonra hemen dışarı çıkmadı. Tereddüt etti ve bana bir kese kağıdı verdi.

"...ne oldu?"

Merak ettim. Çünkü Vuinte ile yaptığım başarılı görüşmeden sonra uşağa bana gönderilen tüm davetiyeleri yakmasını emrettim.

"Saraydan gelen bir mektuptu, o yüzden ilgilenemedim."

"Pa.....lace?"

Kahyanın sözleri yüz kaslarımı oynattı.

Bana saraydan bir mektup göndermenin ne anlamı var? Sarı ejderha ile işlenmiş altın balmumu uğursuz görünüyordu.

"Okumak istemiyorum.

Ama kendimi hazırlamak için okumam gerekiyordu. Derin bir iç çekerek zarfı kağıt bıçağıyla açtım. İçindekileri çıkardım ve okumaya başladım.

[Sevgili Prenses Penelope Eckart

Labirent bahçesindeki toplantının üzerinden birkaç ay geçti.

Bu arada sarayda ne zaman büyük ya da küçük bir ziyafet olsa, prensese davetiye göndermelerini söyledim ama Prenses hiç katılmadı.

Hâlâ demir zehri ile mi uğraşıyorsun?

Neyse ki, avcılık yarışması yakında yapılacak, bu yüzden yakında sizinle tekrar görüşebileceğim.

Prenses kadınlara giriş yasağının kaldırıldığını duymuş olmalı, değil mi? Sesimi yükselttim ve hasta Prensesim için kabul ettim.

Umarım bir an önce iyileşir ve gün içinde benimle buluşursunuz.

Not: Bana verdiğin sözü unutmadın, değil mi? Hatırlasan iyi olur, Prenses.

Bana vereceğiniz cevabı dört gözle bekliyordum ve o lanet demir zehrinden kurtulmak için uzun zamandır sabrediyorum.

-Callisto Legulus.]

"Çılgın!"

El yazısı ile karalanmış imzayı okuduktan sonra, dişlerimi sıkarak elimdeki kâğıdı buruşturdum.

"Neden hala unutmadın?"

Veliaht Prens'in inatçılığı karşısında ürperdim. Neden bir aşk simülasyonu oyunu tarafından ele geçirildiğimi ve çıkmayı bırakın, tehdit mektupları almam gerektiğini anlayamıyordum.

"Oh, bayan?"

Uşak bana şaşkın şaşkın baktı. "Bu

ne biçim bir mektup?"!

Evet. Yapacak hiçbir şeyi olmayan bir deliden gelen tehdit mektubu.

"...uşak."

Sesi çiğnedim ve ısırdım.

"Bugünkü şövalyelerin eğitim zamanı ne zaman?"

"Akşam 6'ya kadar olduğunu biliyorum ama... Bunu neden soruyorsunuz?"

Aslında zamanım olduğunda bir ya da iki kez çekim yapacaktım. Vücudun canlılık seviyesini, geçen yılki yaygarayı ne ölçüde yaptığını ölçmek içindi.

Ama fikrimi değiştirdim.

"Bugün sahayı kullanacağım."

Arbaletle umutsuzca uğraşmamın bir nedeni var.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 54

Bölüm 54

Kâhyadan akşam eğitimi olmadığını teyit ettikten sonra kitaba baktım ve gün batımını bekledim.

"Vay be... ..Bir oyunda ele geçirildim ve başka hiçbir yerde olmayan bir arbaletle atış talimi yapıyorum."

Can sıkıcı ve adaletsizdi ama yapabileceğim bir şey yoktu. Veliaht Prens'ten tehdit mektubu aldıktan sonra, kendi hayatım için kendimi nasıl savunacağımı bilmem gerekiyor.

"İyi haber şu ki elimde çok iyi bir ürün var.

Dük'ün endişelendiği gibi sinirlerimi bozan kadınları vurmam ama beni öldürmeye çalışan erkekleri vurur ve onları bayıltırım.

Özellikle de en tehlikeli ve en zorlu prensi! Eğer onu yanlış vurursam, ölü bir son olurum çünkü kraliyet tutsağı olurum.

Ancak, neyse ki, demir top patlar ve darbe yükselir, böylece hiçbir kanıt kalmaz ve doğru hafıza bile kaybolur.

"Mükemmel."

Bir baloncukla bayılan bir prensin iskeletini hayal ederek ayağa kalktım ve alkışladım.

"Bu bir savunma önlemidir.

Bu asla kişisel duyguların bir karışımı değildir. Kendimi haklı çıkarmak için çok uğraştım.

Bir süre sonra güneş pencereden battı. Av kostümümü giydim ve dışarı çıkmaya hazırlandım.

İnka İmparatorluğu'nun aristokrat kadınlarının nadiren avlandıkları için ayrı bir kıyafetleri yoktu. Bu yüzden bir çift dar tayt ve pantolon askısı giydim.

Deri bir yelek giyip kravat taktıktan sonra aynanın karşısına geçtim. Erkek kıyafeti giymenin saçma olacağını düşünmüştüm ama aynadaki yansımamı görünce bu düşüncem tamamen yok oldu.

"...vay canına, sana çok yakışmış."

Gerçekten de çılgın görünümler tamamen kostümlere bağlı değildi. Kafamı toplayıp açtığımda bile tanrıça Artemis gibi avlanmaya alışkın bir kadın savaşçı gibi görünüyordum.

Gülümsedim ve arbaleti bile çıkardım. Dışarıdan ağır olduğunu düşünmüştüm ama hafif büyü beni şaşırttı.

Bir yıl önce bu zamanlarda Penelope bunu sık sık kullanıyordu. Ancak kavrama hissi sanki gerçekten aşınaymışım gibi düşük değildi.

Son incelemeyi bitirdikten sonra, bir demet okla odadan çıktım. "Huck!"

"Hmm..."

Bugün karşılaştığım her çalışan nefes aldı ve yere baktı. Koridorda her yürüdüğümde göz göze geldim.

Arbaletli ve oklu figürüm oldukça çirkin görünüyordu.

'Adım atmaya başladığımda onu taşımam ve sık sık dolaşmam gerekecek.

Bu sayede dikkatim dağılmadan malikaneden güvenli bir şekilde çıkabildim.

Tarlaya giden yol sakın ve sessizdi. Tüm makalelerin ortadan kaybolması için zamanı kasıtlı olarak ayarlamış olmalarına şaşmamalı.

Ancak bu düşünce kısa süre sonra diğer taraftan yürüyen bir figürle paramparça oldu. Gün batımı rengindeki pembe saçlar alışılmadık derecede kırmızıydı. Öyle ki neredeyse benim saç rengime benziyordu.

Ancak saç renginin üzerinde yazan "%17 favorability" yazısını ilk ben fark ettiğim için aceleyle geri dönmeye çalıştım.

Ama o anda gözlerimiz buluştu. Bir gümbürtüyle

durdum. "Mahvoldum..."

Bir şekilde belli belirsiz bir şekilde karşı karşıya geldiğim için derin bir iç çektim.

Kaçınılması gereken bir numaralı hedef olan sana rastladığıma inanamıyorum. Nasıl bu kadar şanssız olabildim?

"Ne yapmalıyım?"

Kısa bir süre önce dişlerini göstererek kavga ettiğim Leonard'la şimdi selamlaşıyor olmam çok saçmaydı. Ama göz teması olan bir durumda arkayı dönmek de komik değil mi?

Ben de yüzüzce kafa kafaya gitmeye karar verdim.

"Ne yapacaksın? Eğer biraz utanmam olsaydı, seni görmezden gelirdim' Ama Leonard düşündüğümünden çok daha utanmazdı.

"İlk av için, taşralı bir hödük gibi görünüyorsun." Tam yanından geçmek üzereydim ki alaycı bir tavır takındı.

"Bu bokla sahaya çıkıp kendini utandıracak mısın?"

Önce hızlıca etrafıma bakındım. Neyse ki görünürde düşüp başımı çarpabileceğim bir taş yoktu.

Bu yüzden görmezden gelmeye çalıştım. Ama...

"Şimdi de söylediklerimi görmezden gelmeye mi karar verdin?"

Hızlı bir ön blokajla daha ileri gidemezdim. Düşük bir iç çekişle başımı kaldırdım.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Sorum üzerine Leonard, söyleyecek çok şeyi varmış gibi görünen bir bakışla bana baktı.

'Tamam. Bu sefer başka neler olduğunu duyalım'.

Ona baktım ve konuşmasını bekledim. Ama o sadece bana baktı ve hiçbir şey söylemedi.

"Söyleyecek bir şeyiniz yoksa benimle konuşmayın."

Onu tekrar geçmeye çalıştım. Leonard ancak o zaman aceleyle ağzını açtı.

"... ..eğitim henüz bitmedi. Birkaç gündür geç saatlere kadar antrenman yapıyorum, bu yüzden şimdi giderseniz şövalyelerle karşılaşacaksınız."

Onunla daha fazla konuşmak istemedim ama bana söylendiği gibi başım belada.

Düşündüm de, şövalyelerle tartıştığım haberi çoktan kulağına gitmiş.

"Ama sorun ne? Eğer birileri benden uzak duracaksa, onlar da benden uzak durmalı.

Ilık bir cevap verdim.

"Umurumda değil. En azından kullanabileceğim

bir hedefim var." "....."

"Konuşman bittiyse, ben gidiyorum."

Ve tam yanından geçmek üzereyken.

"Tavan arasına çıkmak istiyorsan, çık."

Beklenmedik bir söz ayak bileğimi yakaladı. "Şimdi gidip gitmemen umurumda değil."

Sadece söylediklerini dinliyordum ve birden kahkahayı patlattım 'Sanki bir hayır işi yapıyormuşsun gibi konuşuyorsun'.

Penelope tavan arasına bağlı olabilir ama ben değildim.

Yukarı tırmanıp yangın olup olmadığına bakarken dilek tuttuğum için sorguya çekilip çekilmeyeceğimi nereden bileceğiz?

Hiç düşünmeden hemen cevap verdim. "Hayır."

"...neden?"

"Çünkü sana çarpmak istemiyorum."

Mavi gözbebekleri büyüdü. Başındaki beyaz harfler göz kırptı. İfadesiz bir bakışla bir dizi sürece baktı.

[Favorability 17%]

Bu hızla yüzde bir ya da iki düşse bile pek bir şey fark etmezdi. Flörtünden çok bana anlattığı daha az bitmiş eğitim hikâyesine odaklandım.

"Eckliss hala burada mı?

Av sırasında Eckliss'in popülaritesini çok yükseltme planlarım başarısız oldu, bu yüzden gitmeden önce bunu koyacağım.

İşte o an oldu. Leonard'ın uzun süredir tereddüt eden dudakları zorlukla aralandı.

"O zaman... ..yaptım." "..... ne?"

Başka şeyler düşünürken dikkatim dağıldı ve ne dediğini kaçırdım. Ona dönüp tekrar sorduğumda dudaklarını kıpırdattı.

"Ben... ..biraz konuşuyordum... ..biraz."

Yine de Leonard'ın ne dediğini anlayamadım. Çünkü gürleyen bir sesle mırıldanıyordu. Ama bana ne söyleyeceğine dair bir önsezim vardı.

"Eğer özür dileyeceksen, bunu gerçek bir erkek gibi yapmalısın.

Dilimi içeri sokarak ısırdım.

"Ne?"

"Ben... ..yaptım"

"Söylediğiniz hiçbir şeyi duyamıyorum."

Ona baktığımda utangaç bir ton fark ettim. Bunun benim kötü bir fikrim olduğunu biliyordum ama ondan ne aldığımı düşünmeden de edemiyordum.

İşte o andı.

"O zaman biraz sert davrandığım için özür dilerim."

Leonard aniden başını kaldırdı ve bağırdı. Dadadakk- Çalıların arasından ürkek bir kuşun uçtuğunu duydum.

"Tren kazanı mı yedin?"

Kaşlarımı çatarak dikenli kulaklarıma dokundum. Sonra kırmızı bir suratla homurdandı.

"Diğer zamanlarda önce buraya gelip seninle konuşuyordum, ama bu sefer neden bu kadar uzadın? Her neyse, kızlar..."

Böyle Leonard'a baktım. Bu sadece bir homurdanmaydı ama Penelope ile aralarındaki ilişki açıkça görülüyordu.

Normal bir oyun rotası olsaydı, burada nasıl ilerlerdi? "Ronald'ın özrünü kabul etmek zorundayım ve önce özür dilediğin için teşekkür ederim.

Ama iyi. Neden her seferinde teşekkür etmek için sevmediğim bir şeyi söylemek zorundayım?

"Leonard"

Çağrım üzerine bana ters ters bakarak kaba bir cevap verdi. "Ne?"

"Özrünüzü kabul ediyorum. Ben de iyi bir şey yapmadım."

"Bunu öğrendiğime sevindim."

Belki de önce özür dilemek gururunu incitmişti ve Leonard'ın buruşuk yüzü düzeldi. Sanki bir özrü kabul etmek benim için çok doğalmış gibi.

"Ama ne var biliyor musun?"

"Bu senden duyduğum ilk özür." Suçüstü özür dilediğin için sana teşekkür etmeyeceğim.

"Sen beni dilinle sayısız kez yaraladın ve ben seni sayısız kez özür dilemeden affettim. Yani..."

"....."

"Bu sefer seni tekrar affedeceğim."

Onun yerine, ıslıl ıslıl gülümsedi. O kadar çok güldüm ki özür dilemedin ama seni kabul ettiğimi düşündün.

Ters pozisyon nedeniyle, sırtın üzerinden gün batımının ışıltısı bu kez yüzüme vurdu.

Küçük saç telleri dönen rüzgârda dağıldı. Bir eliyle gözlerini tekrar kaldırdığında, yan saçları kulağındaydı.

"Ha?"

Leonard'ın bana bakan yüzü biraz tuhaftı. Gözleri aklını kaçırmış gibi şaşkındı ve gözleri buluştuğunda gözlerinin altından kızarıklık yayılıyordu.

"Evet..."

Yüzü bir anda kızararak kekeledi. "Senin

affına ihtiyacım yok." "....."

"Söylemem gereken her şeyi söyledim, o yüzden gidiyorum."

Cevap vermeye fırsat bulamadan arkasını döndü ve bir anda ortadan kayboldu.

"Ne... sorun ne?"

Orman yolundan ayrılırken, uzaklaşan adamın arkasından kaşlarımı çatarak baktım. O anda başının tepesi kocaman parlıyordu.

[Favorability 22%]

Gittikçe küçülen beyaz yazı tamamen kaybolana kadar doğru olup olmadığını görmek için birkaç kez kontrol etmem gerekti.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 55

Bölüm 55

Leonard haklıydı. Eğitim alanına vardığımda, sanki kılıç eğitimi yeni bitmiş gibi kaotik bir atmosfer vardı.

Neyse ki okçuluk eğitimi yoktu ama eğitim alanından uzakta olan hedef alanı boştu.

Şövalyelerin kalabalığından kaçınmak için alanın etrafından dolaştım. Karşıya geçmek daha hızlı olurdu ama Dük'le yüz yüze görüşeli çok olmamıştı. Şimdilik, daha fazla sorun çıkarmadan sakın kalmak daha iyiydi.

Sonunda hedefin önünde durarak arbaletin üzerine bir ok yerleştirdim ve kancaya asmak için protestoyu çektim. Sonra krankı çevirdim ve poz verdim.

Arbaleti bir yıl boyunca kullanan bu bedenin sahibine inandım. "..... bunun nesi var?"

Ancak yayın hedefe doğru olan ucunun dengesiz olduğunu da hissettim. Orada öylece dururken kendimi hafif hissediyordum ama bir şeye nişan aldığımda kollarım titriyordu çünkü düşündüğümde daha ağırdı.

"Gerçekten ateş etmedi mi?"

Dayanamadım ve şikayetimi dile getirmek için kolumu tekrar indirdim. Zar zor doldurabiliyorum ama nasıl tutacağım ve ateş edeceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

"Yap!"

Bileklerimi salladıktan sonra yayımı tekrar kaldırdım. Bu sefer, kollarım titremeden önce seni çabucak vuracaktım.

"Bu şekilde tutarsan nişan alamazsın."

Birden arkamda bir sıcaklık hissettim. Aynı anda, havada titreyen taş kolu desteklemek için nazikçe bir el uzandı.

Şaşkınlıkla arkamı dönmeye çalıştım.

"Efendim."

Ancak, sırtıma dokunan sert bir cisim tarafından engellendi. "...Eckliss?"

Ancak o zaman tamamen başka birinin kollarına hapsoldüğümü fark ettim.

"Bu da ne-"

"Şşş. Önünüze bakmalısınız, efendim."

Utanarak kollarımın arasında kıpırdandım ve Eckliss kulağıma fısıldadı.

"Av kaçacak."

Onun sesiyle hareket etmeyi bıraktım. Sırtımı tamamen Eckliss'in göğsüne dayamıştım. Nedense ağzım kurudu ve kuru bir tükürük yuttum.

"Sol elinizi bırakın, sağ elinizle tetiği tutun ve göğsünüze yakın tutun."

Arbaleti tutan sağ elini yavaşça hareket ettirdi ve benimkinin üzerine koydu.

Elimin arkası bir anda sıcakla kaplandı. Ama bundan da öte, nefesi ensemdeydi.

"Sol elini Tillerson'ın altına koy. Şimdi hedefe bak."

Bu kez sol eli önce elimin etrafını sardı ve yumuşak bir şekilde hareket etti. Onun yardımıyla tekrar pozisyonumu alıyorum ve poz çok daha istikrarlı.

"Nefes al, usta."

Kulağıma hafif bir kahkaha geldi. Tillerson'ın ötesinde görülen hedefin üzerindeki kırmızı noktanın aniden atfedildiğini hissettiğimde, tetik çekilmişti.

Kendime geldiğimde hedefin ortasında bir ok buldum. "İyi işti."

Üst üste binen sıcaklık elimin arkasını sardı. Sıkı bir şekilde kilitlenmiş olan sert kol aşağı indi.

Bir sonraki anda arkamdan yaklaşan Eckliss düzgünce düştü ve kenara çekildi. Ama yine de elimin arkası bir şeyle kaplı olduğu kadar sıcak ve havasızdı.

Yavaş bir nefes aldım ve elimdeki arbaleti indirdim. "Eğitim

bitti mi?"

Yüzünün bana dönük olduğunu duyduğunda, bilinmeyen gıdıklanma tamamen kaybolmuştu. Eckliss bana tuhaf gözlerle baktı ve sordu.

"Ne zamandan beri buradasın?"

"Çok uzun zaman önce değil."

"Beni aramıyorsun."

Neden yapmadığımdan şikayet eder gibi bir ses

tonuydu. "Üzgün müydün?"

Kısa bir süre gülümsedim çünkü bu kadar ifadesiz bir yüzle böyle bir ses duymak komikti.

"Eğitim sırasında beni aramamalıydın çünkü benden nefret ediyor gibiydin."

"Endişeli miydin?"

"Elbette. Senin için hep endişeleniyorum."

O anda dudaklarının ucu biraz titredi. Ve... [Favorability 44%]

Yükselen teveccüh kendimi iyi hissetmemi sağladı. Ağzımda asılı duran gülümsememin eskisinden daha da güçlendiğini hissedebiliyordum.

"Artık her şey çok açık. Aldığınız yeni eğitim kıyafetlerini beğendiniz mi?"

Açıkçası, Eckliss'in eski kirli görünüşü kaybolmuştu ve çok sevimliydi. Sorum üzerine hafifçe başını salladı.

"Çok rahatladım."

Hafif bir mırıltıyla ondan uzaklaştım. Hoşuna gitmese bile umurumda değildi. Senin için yeterince şey yaptım.

Yayı tekrar elime aldım. Bu sefer o beni tutarken poz verdim. Kendi yöntemimle yaptığımdan çok daha dengeliydi ama yine de isabetli bir nişan almak kolay değildi.

"Ah."

Belki de zayıf kol kaslarım yüzünden kolum hızla tekrar uykuya daldı.

İnlediğimi gördükten sonra bana tekrar yardım edebilirsin. Hiçbir şeyden haberi olmayan köle efendisi beni izlerken birden sordu.

".....Av yarışması yüzünden mi?"

"Ugh....."

Sonunda dayanamadım ve başımı sallayarak arbaleti tekrar indirdim.

".....evet"

Sonra sığ nefes aldı ve mırıldandı.

"Birinciliği kazanacağım ve para ödülüyle seni mutlu edeceğim."

Tabii ki birincilikle gerçekten bir ilgim yoktu. Bu benim hayatım için bir antrenmandı.

Ama sessizce esen rüzgârın sesi geri geldi. Tekrar ona baktım. Eckliss'in yüzü hâlâ ifadesizdi ama gözbebeklerinde belli belirsiz bir gülümseme parlıyordu.

Biraz şaşırmıştım, belki de onu hiç doğru düzgün gülerken görmediğim için

"Gülüyor musun?" diye sordum.

Sorduğumda heyecanla başını salladı. "Bir ustanın

arbaletle iyi atış yapması zordur." "Neden?"

"Bu çok..."

Gözlerini indirdi ve kısık sesle bir şeyler mırıldandı. Seni duyamıyorum.

"Ha? Küçük, ne iş yapıyorsun?" diye sordu, ama diğer cevap geri geldi.

"Doğru duruşu almazsanız, bir ribaund için ayağa kalkmak zor olacaktır. Bunu yaparsanız bileğiniz gerilebilir ve kemiğiniz çatlayabilir."

"Gerçekten mi?"

Akılda kalıcı bir kelime.

"Eğer böyleyse, bu iyi..."

O zaman lanet olası bir av yarışmasına katılamazdım.

Farkında olmadan kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Sonra Eckliss'in gözlerinin yuvarlak olduğunu görünce aceleyle geri döndüm.

"Ama arbaleti nasıl bu kadar iyi biliyorsunuz?"

Yılın bu zamanında, Eckliss kesinlikle dövüş sanatlarını resmi olarak öğrenmemiştir. Ancak, Hwallman'ın bu konuda oldukça yetenekli olması garipti.

"Delman'da."

Soruma cevap verirken durakladı. Sonra sözlerini tekrar düzeltti.

"... ..memleketimde, temel beceri olarak yay kullanmayı

öğrendim." "Eckliss'in asıl adı Delman'dı.

Oyundan bile çıkmayan bir bilgi, bu yüzden kafama koydum. İlginç olan, daha sonra Kılıç Ustası olacak olan kişinin kılıçtan önce yayı öğrenmiş olması.

"Kılıç değil mi?"

"Evet."

"Anlıyorum..."

Başımı sallayarak ekledim.

"Bu harika. O zaman beni birinciliği kazanabileceğim bir pozisyona getirebilirsin." "....."

Bir an için çenesini kapattı. Ve uzun bir süre sonra, biraz bulanık bir sesle tekrar sordum.

"...tıpkı önceki gibi mi?"

"Evet."

Sanki hiçbir şey bilmiyormuş gibi, cevap verirken kafasını kırıştırdı. Ve... [Favorability

49%] Evet, işte

bu!"

Artan teveccüh karşısında sııttım. Sahaya yüzlerce kez geldiğim için mutluyum.

Bir süredir tereddüt eden Eckliss hemen arkamdan geldi ve yakınımnda durdu.

Bir kol beni iki yanımdan sardı. Tam o sırada arkamdan uzanan el elimin arkasına geçti ve nişan almak için arbaleti kaldırdı.

"Şimdi, ne yapıyorsun?"

Aniden sol taraftan buz gibi bir ses yükseldi. O anda, vücut şiddetle sallandı. Bu benim isteğim değildi ama onun başka bir niyetiydi. Çünkü bu Eckliss'in hamlesiydi.

Diğerlerinin ruhunu hissederek, neredeyse refleks olarak döndü ve yaylı tüfeği davetsiz misafire doğrulttu. Kollarımda.

Bir anda, tersine çevrilmiş bir görüntüde sert siyah saçlı bir adam

görebiliyordum. "... ...Küçük Dük mü?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 56 Çok utanmıştım.

Bölüm 56 Çok utanmıştım.

Çok utanmıştım. "O

neden burada?

Leonard ve Derek'in kombinasyonu dışında, iki erkek oyuncunun aynı anda bir araya gelmesi oyunda nadir görülen bir durumdu.

Beklenmedik gelişmelerin telaşının ortasında, daha alçak bir sesle okudu.

"Penelope Eckart"

Ensesinden soğuk bir ürperti geçti. "Bu pek

iyi değil.

Her neyse, durumu çabucak çözmem gerekiyordu. Aceleyle Eckliss'in kollarından kurtuldum. Ancak, elinin arkasında duran sıcak avuç içleri hiç kıpırdamadı.

".....Eckliss?"

Bileklerimi tekrar bükerek onu çağırdım. Ama ben çırpındıkça, kısılcacın gücü daha da arttı.

"Eckliss, elini bırak. Çünkü acıyor."

Sonunda başımı yukarı doğru eğdim ve ona baktım. Gri gözleri bana doğru döndü.

Bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra nihayet beni tutuşunu gevşetti. Düşen eller eskisinden daha soğuktu. Kollarından hızla ayrıldım ve

Derek'e sessiz bir saygı
duruşunda bulundu. "Ne
yapıyorsun?"

Ama geri gelen tek şey soğuk bakışlarıydı. "Neden bu
kadar kızgın?"

Kısa bir süre önce Dük'le birlikte şövalyelerle olan işini bitirdi. Birkaç
gün sonra Derek pek bir şey söylemedi ve ben de suçlanacak bir şey
yapmadım.

Derek'in kötü ruhuna karşı başımı eğerek itaatkâr bir şekilde
cevap verdim. "Eskortumla arbalet alıştırmaları yapıyordum..."

"Ailenin okçuları belli ki geride kalmış." Soğuk
bakışlar benden öteye, arkamdaki Eckliss'e yöneldi.

"Eğitimdeki askerlere zorbalık yapamazsın."

Sanki onu Derek'ten koruyormuşum gibi Eckliss'in önüne geçerek ekledim.

"Ve refakatçim arbaleti bana öğretecek kadar iyi biliyordu."

"Sana öğretmek için mi?"

Alaycılığını neyin incittiğine dair gözlerinde mavi bir kıvılcımın sıçradığını
gördüm. Baş tehlikeli bir şekilde kırpışmaya başladı. Ama ben onun
iyimserlik göstergesinden çok şiddete dönüşen yüzünden korkuyordum.

Derek sırayla bana ve Eckliss'e küçümseyen bir ses tonuyla baktı.

"Akranlarınıza boyun eğmenizi sağlayacak temel sağduyuya sahip
değilsiniz, ne öğrenebilirsiniz?"

"Hiç sağduyum yok, bu yüzden yarışmaya gitmeden önce biraz
öğrenmeye çalışıyorum, Küçük Dük."

Yaptığım şeyi yapmadığım için çok fazla bir darbe hissetmiyorum, ancak sert yanıt karşısında iç çekmekten kendimi alamadım.

"Sahayı kullanmamdan hoşlanmıyorsanız, başka bir yere giderim" "....."

"Gidelim, Eckliss."

Eckliss'i aldım ve aceleyle yerimden kalkmaya çalıştım. Derek'i geçmek üzereydim. Tak-

"Nerede"

Kolumu kavradığı için daha fazla hareket edemedim.

Şaşkın gözlerle geriye baktığında yüzü mosmordu. "Eğer böyle bir eğitime ihtiyacın varsa sana kendim öğretirim."

"...Evet?"

"Sen."

Aniden benden uzaklaştı ve Eckliss'e baktı.

"Eğer başka bir eğitiminiz yoksa, o zaman kamaranıza geri dönün."

Derek'in kibirli bir şekilde emir vermesine bir şey diyemedim. Her ne kadar onu getireceğimi ve refakatçim yapacağımı söylesem de, lider Derek'in zımnî izni sayesinde Eckliss yine de eğitime katılabildi.

Her orduda olduğu gibi, Eckart Şövalyeleri de üstlerini başlarını çok iyi temizlerlerdi. Ben de kamarasına döneceğini düşündüm.

Ama Eckliss gitmek yerine, Derek'in yakaladığı elin tam tersi bir yay tutan bileğine nazikçe sarıldı.

"...efendim ona öğretmemi istiyor."

O da başını çarpık bir şekilde eğerek cevap

verdi. "Onların nesi var?"

Ellerimin bir arada tutulduğu bir durumda, titrek gözlerle onlara baktım. Derek'in yüzü asi Eckliss'i görünce hiddetlendi.

"Kölelik konusunda kim kime ders vermeye cesaret edebilir?"

"İmparatorluk Ordusu da Livius Muharebesi'nde Delman'ın askeri mahkemesi tarafından ağır bir yenilgiye uğratıldı."

Eckliss'in doğrudan cevabı karşısında ağzımı açtım. Bu açık bir kontroldü.

Bir noktadan sonra tenimde bir sızı hissettim. Kimden geldiğini bilmiyordum.

Bu işin peşini bırakmanı istiyorum.

İki bileğimi de bükmeye çalıştım ama ikisi de kıpırdamadı.

"...Delman?"

Tek kelime etmeden Eckliss'e bakan Derek aniden ağzının bir köşesiyle güldü.

"Ah."

"....."

"Sapkın küçük ülkeler tarafından ihanete uğrayan ve ara vermeden haritadan silinen sığ vahşiler ülkesi mi?"

Çok geçmeden Eckliss bileğimi sıkıca kavradı.

'Kavgaya karışacaksın!'

Gözlerimin fırtınasında iki adama baktım, inlemekten kendimi alamadım.

Açıkçası, Eckliss'in bir şeyler söylemeyi bırakmasını çok isterdim. Her halükarda, Derek ile İmparatorluk arasındaki statüde büyük bir fark var.

Ama benim içten dileğimin aksine, Eckliss ağzını açtı ve Derek'e ters ters baktı.

"O zaman bugün bir göz atalım."

"O sığ vahşi, imparatorluğun tek prensesine nasıl yay tutacağını öğretiyor."

"Seni küçük ukala....."

Derek'in yüzü alaycı bir tonda korkunç bir şekilde çarpılmıştı. Başları tehlikeli bir şekilde göz kırpmaya başladı. Endişe vücuduma yayıldı.

Bu hızla savaştıkları bölümlerden biriyse, eminim kendini kaptıran tek kişi benimdir.

Sebepsiz yere dışarı çıkarsam sırtım patlar mı diye nefesimi tutuyordum ama yapamadım.

"Dur! Dur!"

Yüksek sesle bağırdım ve ikisinin tuttuğu bileklerimi olabildiğince sert bir şekilde salladım. Dövüşmeye hazır bir ruh haliyle birbirlerine bakanların dikkatsizliği sayesinde bileğimi sağ salım geri alabildim.

Tekrar yakalanma ihtimalime karşı ellerimi göğsümün önünde birleştirdim.

"Ben gidiyorum. Birdenbire antrenman yapmak istemedim."

Sonra önce Derek'e döndüm ve aceleyle ona haber verdim.

'Buradan hemen çıkmam gerekiyor'

Onları yalnız bıraktım ve hedeflerden uzaklaşmaya çalıştım. Belki de davranışımın utanan ikisi hemen beni yakalamaya çalıştı.

"Penelope."

"Efendim."

Pek olası görünmeyen Eckliss bile sanki yarışıyormuş gibi yaklaştı. Gözlerimin arasındaki mesafeyi daralttım ve onu soğukkanlılıkla yendim.

"Beni takip etmeyin. Odama yalnız döneceğim. "Sanırım Eckliss'e söyledim ama aslında Derek içindi. Beni malikaneye kadar takip edebilir.

"Eğer dövüşecekseniz, buradan gidin ve sadece iki kişi kalın!"

"Hoşça kalın o zaman."

İki kişi beni kovalar diye alelacele tarladan çıktım.

Başımın arkasındaki acı dolu gözleri hissedebiliyordum. Onlardan ne kadar hızlı uzaklaşırsam o kadar çok koşuyordum.

"Aman Tanrım..."

Tam orman yoluna girerken hafifçe nefes aldım ve arkama baktım. Neyse ki kimse beni takip etmiyordu. Ancak o zaman hızımı yavaşlattım.

"Vay be... Neredeyse bir hiç uğruna ölüyordum."

Endişe her zaman haklıdır. Daha önce hissettiğim ürperti bana geri geldi ve vücudum titredi.

Bu kaosu ortasında, yaylı tüfeği getirme şeklime gülerek çaresizce mırıldandım.

"Ama iyi ki kaçmışım...."

İkilinin kaybedip kaybetmediği ve kavgaya başlayıp başlamadığı bilinmiyordu. Öyle olsa bile artık bir önemi yoktu. Sanırım lehimini kaybetmeyeceğim çünkü doğru yerde bile değilim.

"Dük'ten ayrı bir okçuluk öğretmeni isteyeceğim, böylece arka bahçede tek başıma pratik yapacağım.

Dışışleri Bakanı'na şimdilik yaklaşmayacağıma defalarca yemin ederek tekrar yürümeye başladım.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 57 Lanet av yarışmasına sadece bir gün kaldı.

Bölüm 57 Lanet av yarışmasına sadece bir gün kaldı.

Lanet avcılık yarışmasına sadece bir gün kaldı.

Günün ağarmasından itibaren hizmetçiler tarafından uyandırıldım ve kirden ve ciladan kurtulmaya zorlandım.

Bunun nedeni sarayın içindeki avlanma alanında düzenlenen arife festivaliydi. Bu sefer, diğer zamanlardan daha büyük olacaktı çünkü diğer ülkelerden çok sayıda kraliyet mensubu ve aristokrat da katılacaktı.

İkinci olarak lezzet yağında salamura edilmiş, ıslak saçlarımı hizmetçilerin ellerine bırakarak uykulu gözlerle şikayet ettim.

"Neden bunu yapmak zorundayım? Zaten yarın avlanırken saçımı toplayıp pantolon giyeceğim."

"Yani bugün herkesten daha güzel giyinmeli ve erkeklerden en çok avı sen almalısın!"

Emily hızlıca cevap verdi. Sonra sabahtan beri odama hücum eden hizmetçiler cevap verdi.

"Elbette, bayan!"

"Bu sefer av festivalinin kraliçesi sen olacaksın!"

"Bu doğru! Geçen yıl Leydi Kellin davada birincilik ödülünü kazandı ve çocukları onunla çok gurur duydu...."

Sonunda geveze hizmetçi aniden çenesini kapattı. Emily'nin aynaya yansıyan hizmetçiye ters ters bakışı.

Odadaki atmosfer hızla yatıştı. Efendisinin karanlık geçmişinden bahsettiğine göre, benden soğuyabileceğinden korkuyor gibiydi

"Bunu yapan ben değilim."

Hizmetçinin dil sürçmesini cömertçe geçiştirdim. Ve dört gözle bekledikleri av yarışmasını düşündüm.

Normal modda ayrıntılı olarak ortaya çıkmadı, ancak buradaki avlanma yarışması cinsiyetten bağımsız olarak herkese açıktı.

Son gün, kazananın son av sayısına göre seçilmesiyle ilgili alışılmadık bir şey vardı. Kendiniz avlanmasanız bile, çok sayıda insanınız varsa birincilik ödülünü kazanabilirsiniz.

Tabii ki ayılar ve kaplanlar gibi yakalanması zor avlar ayrıca puanlandırılırdı. Bu nedenle, birçok erkek sıkı avlanır ve hoşlandıkları kadına kazanma onurunu vermek için avlarını sunarlardı. Bu bir tür kur yapma yöntemi idi.

'Avcılık yarışması tıpkı bir kadın oyunu gibi. Aşk adamı mısın nesin?'

Kontes Kellin geçen yıl avı kazanmıştı. Bu, onunla zor zamanlar geçiren Penelope sayesinde oldu.

Seyirci, Dük'ün kuduz köpeği ya da şempanzenin arbaleti tarafından neredeyse vurulacak olmasına duyduğu sempati nedeniyle oyunu uzaklaştırdı.

'Sanırım Dük'ün dalga geçtiği şey buydu...' Ne yazık ki

hayatımı korumaktan başka bir şeyle ilgilenmiyordum. "Ah."

O sırada bir kafa çekildi. Bu sayede düşüncelerimden uyandım.

"Oh, yaralandınız mı, bayan? Özür dilerim, özür dilerim."

Bir hizmetçi kuru saçlarımı tutarak düzeltiyordu. Kısa inlemem üzerine aceleyle elini bıraktı ve bir adım attı.

"Bu kadar yeter. Devam edin."

Başımı salladım ve ısrar ettim. Ve kendi kendime konuşur gibi

mırıldandım. "Çok fazla endişelenmeyin millet. Benim de bir fikrim var."

"...Ne?"

"Fırsat bulduğumda yakalayacağım."

Bu ani sözler hizmetçilerin yüzünde şaşkınlık

yarattı. "Ne, hanımefendi?"

"En çok avı olan kadın." "...?"

"Ölçülü izlerseniz ve son gün kadını yaylı tüfekle vurup avı alırsanız..."

"Oh, bayan!"

Ortamı neşelendirmek için yapılmış bir şakaydı ama hizmetçilerin yüzü bir anda karardı. Emily panikledi ve aceleyle konuya geri döndü.

"Lütfen böyle korkunç bir şey söyleme! Şimdi! Artık her şey bitti. Tek yapman gereken makyaj yapmak."

"Önünde uzun bir yol var."

Bir yumru halinde mırıldandım ama bana söyledikleri gibi gözlerimi nazikçe kapattım. Güzel olmak zaten iyi bir şey, bu yüzden sabah erkenden yapılan makyaj öğleden sonraya kadar bitmedi.

Hizmetçiler tarafından seçilen beyaz inci aksesuarlar ve derin köprücük kemikli kan gibi kırmızı bir elbise giydim.

"Beklendiği gibi, bu görünüm bu yüze yakışıyor.

Kötü şeylerin güzel olması kaçınılmazdı. Penelope'nin aynaya yansıyan görüntüsü, normal modun tam tersi bir görüntü olarak ayarlandığı için tehlikeli derecede büyüleyiciydi.

Gözlerinin büyük kuyruğu, bir kedi gibi hafifçe kalkık, garip bir şekilde renklidir. Görünüşte her şeyden çok kırmızı ve açgözlü, ama aslında zehir dolu bir elma gibi.

Hizmetçiler elbiseye uyması için siyah mineli ayakkabılar getirdiler. Uzun zaman sonra yüksek topuklu ayakkabı giymeye alışmamıştım. Sendelediğimde Emily hemen beni yakaladı ve sordu.

"Birinci kata çıkmanıza yardım etmemi ister misiniz,

hanımefendi?" "Hayır, Eckliss'i içeri getirin."

"Ne? Neden o..."

Emily sanki merak ediyormuş gibi sordu. Hafifçe cevap

verdim. "Tabii ki bana eşlik edecek."

"Evet! O zaman bir dakika bekleyin, bayan. Onu şimdi arayacağım."

Emily titreyen bir yüzle başını sallayarak aceleyle dışarı çıktı. Böyle yapmasını anlıyordum. Çünkü köleler saraya giremez.

Ama onu aramamın nedeni aslında eskort değildi. Ben gittikten sonra Derek'le gerçekten kavga edip etmediklerini görmek için. Ayrıca ben...

'Artık özenle giyindiğime göre, onun gözüne girme zamanı geldi. Kısa bir süre sonra kapı çalınarak açıldı.

"Hanımefendi, size eşlik edeceğim." "İçeri gelin."

Emily'nin ardından Eckliss odaya girdi.

"Efendim..."

Çenemi masaya dayamış, uykulu bir şekilde ona bakan benimle göz göze gelince aniden yürümeyi bıraktı.

Gri gözleri bir kez şiddetle titredi. Bunun nedeninin en şık kıyafetlerimi giymiş olmam olduğu açıktı.

[Favorability 50%]

Öncekinden farklı olarak, hafif bir yükselişle hemen

gülümsedim. "Emily, önce arbalet çantamla aşağı inmen gerekiyor." "Bugün onu alacak mısın?"

"Önceden Cabana'ya koysam iyi olur diye düşündüm." "Evet, öyle yapacağım, bayan."

Bir süre sonra elinde bir yay çantasıyla odadan çıktı.

"Yaklaş, Eckliss."

Birkaç parmağımla masaya vurdum. Donuk bir yüz ifadesiyle kendini toparlamayı başardı ve yavaşça bana doğru yürüdü.

Eckliss masadan birkaç adım uzakta durdu.

"Daha yakın."

Bir kez daha başını kaldırdığında, tek kelime etmeden mesafeyi daralttı ve bana yaklaştı.

"Diz çök."

Oldukça ani ve zorlayıcı bir emre rağmen, Eckliss gecikmeden önümde dizlerini kaydattı.

Elimi uzattım ve nazikçe çenesine sardım. Birkaç gün önce Derek'le karşılaşmamıştım bile, bu yüzden ayrıntılı olarak kontrol etmem gerekiyordu.

Neyse ki pürüzsüz deride herhangi bir çizik yoktu. "Bir yerin incindi mi?"

Çenemi çevirerek kaba bir şekilde dokunmasının aksine, nazik bir şekilde sordum.

'Çünkü yüzünü görebiliyorsun, üzerine çullanıp kendini okşayabilirsin.

Hâlâ bana bakan Eckliss, sonunda hareket etmeyi bıraktığında hafifçe başını salladı.

"Kavga etmediniz sanırım."

"... ..usta gitti ve sonra lider gitti."

Merak ettiğim şeyi fark eder etmez, sonrasında olanları nazikçe itiraf etti.

"Endişeli miydin?"

Öncekiyle aynı soruydu. O zaman memnuniyetle evet cevabını verdim.

Belki biraz hoşuma gitmişti ama gri gözler bana boş boş bakıyordu. Bakışları beni hemen evet cevabını vermeye zorluyor gibiydi.

Ancak beklenmedik bir düşmanlık gösterdiğinde kalbim çarpmaya başladı, bu yüzden havuç yerine bir kırbaç aldım.

"Şu andan itibaren, bu kadar pervasız olma."

Köpeği bir hata yaptığı için azarlar gibi sert bir ses çıktı.

"Bunu yapabileceğinizi söylediniz ama daha burada kalmaya kabul edilmeden kovulmak mı istiyorsunuz?"

"O ilk kişi..." "Ne demek o?"

Çenesini tutan elimi kaldırarak soğuk bir şekilde uyardım.

"İlk kardeş geçmenize izin verecek olan, size benim kadar cömert görünüyor mu?"

"....."

Eckliss'in haksızmış gibi çürüyen gözleri biraz düştü. İfadesiz bir yüz her zamanki gibiydi ama bir yerlerde belli belirsiz asık bir surat vardı. Elbette bu bir yanılsama da olabilir.

Başının üzerinde açıkça duran beyaz yazıya baktım ve rahat, yumuşak bir sesle şöyle dedim

"Uzun süre benimle kalmanı istiyorum."

Eckliss'in uygunluğu tamamlanana kadar Düklükten atılmaması gerekiyor. Böylece kaçabilirim.

"O zaman onu kişisel düşmanlığınızın dışında tutmanız

gerekecek." "....."

"Bu, imparatorluğa olan kızgınlığınızı ondan çıkarmayın anlamına geliyor."

Mesele sadece Derek ve Eckliss'in mücadelede ölebilecek olması değildi.

-O sığ vahşi, imparatorluğun tek prensesine nasıl yay tutulacağını öğretiyor.

Eckliss'in böyle söylediğini duyar duymaz, birden yağmurlu bir günün anısını net bir şekilde hatırladım. Birini öldürecekmiş gibi havada tahta bir kılıç sallayan adam ve onun boynuma yaklaştırdığı kılıcı.

Eckliss onu getirdiğim ve onunla ilgilendiğim için bana hayranlık duyuyor ama aynı zamanda İmparatorluğun pençesine düşmekten de şiddetle nefret ediyor gibiydi.

Başarılı bir kaçış için, Eckliss'in böyle hain bir zihni barındırmaya devam etmemesi gerekir.

"Ona tamamen aşık olduğumdan emin olmalıyım. Bu

yüzden ona bir ya da iki kez hatırlatmam gerekti.

"Seni satın aldığım için benden nefret mi ediyorsun? Bir müzayede evinin burada kalıp hor görülmekten daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

"....."

"İşime yarayacak birine ihtiyacım var. Eğer bundan hoşlanmıyorsan ve seni zorluyorsam, sana bu Yakut Yüzüğü vereceğim. İstedğin zaman gidebilirsin."

Her zaman sol işaret parmağıma sıkışmış bir Yakut Yüzüğü hemen çıkarmışım gibi davranırdım. Süper güçlüydü. Eğer gerçekten giderse, o zaman duruşunuzu değiştirmeli ve özür dilemelisiniz.

Ama Normal modda oynarken bunu çok iyi biliyordum. Penelope'nin tüm istismarlarını ve sıkıntılarını kabul etti, ancak sonuna kadar Dük ile kaldı.

Çünkü mağlup ülkenin kölelerinin gidebileceği ya da düklüğün ona verdiği kadar huzurlu hissedebileceği bir yer yoktu.

"...Usta."

Yakut yüzüğü çıkarıp uzattığımda Eckliss'in gözbebekleri bir kez titredi. Beklendiği gibi, yüzüğü almadı. Onun yerine,

"Ben... Ben özür dilerim."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

**Bölüm 58 Yüzünü yüzüklü eline
sürterek yalvardı.**

Bölüm 58 Yüzünü yüzüklü eline sürterek yalvardı.

Yüzünü yüzüklü eline sürterek yalvardı.

"Bir daha asla dikkatsiz olmayacağım, Efendim. Özür dilerim. Lütfen bu seferlik beni affedin."

Büyük, sert bir yakut, kabarık derisinin üzerinde şingırdadı.

"Keşke yüzük bende olsaydı ve onu demir levhaya takacak cesaretim olsaydı. O zaman boğulabilirim endişesinden kurtulmuş olurum. Ama benim soğuk yüzüme karşı Eckliss sadece kuyruğunu salladı.

"Saf mı yoksa sinsi mi?

Boynunu kendi tasmaıyla dolduran ona bakarak, ovuşturduğum elimi koparmak için mücadele ettikten sonra yüzüğü masanın üzerine bıraktım.

Daha önce de inliyor ve boş elleriyle yüzünü kapatıyordu. "Eckliss."

İnorganik gözler ve göz teması, sakince sordum.

"Sana kılıcı verdiğim andan itibaren, sen benim şövalyemsin. Ben senin tek leydinim."

"....."

"Bu gerçeği her zaman unutma."

Bu yüzden göz kapaklarımı hafifçe katlayıp gülümsedim, böylece boş mu yoksa ciddi mi olduğumu anlayamadı.

Bana bakan gri gözler bir anda bulanıklaştı.

"...evet, efendim."

[Favori %54]

Tercih edilirlilik keskin bir şekilde

arttı. "Nihayet.

Sonunda yarısı bitti. Memnuniyetle gülümsedim ve Eckliss'in yanaklarını tutan elimi aşağı doğru indirdim.

"Tamam, şimdi bir şövalye olarak senin üzerine düşeni yapmamız gerekecek."

Sonra masanın üzerinde bıraktığım yakut yüzüğü tekrar işaret parmağıma taktım ve ona doğru uzattım.

"Lütfen bana birinci kata kadar

eşlik edin." Eckliss her zamanki

gibi elimi tuttu.

Eckliss'in eskortuyla birinci kata indiğimdeydi. Dışarı çıkmakta olan yetişkin bir Dük ve bir uşakla karşılaştım.

"Baba."

Ön kapıya doğru giderken beni merdivenlerden inerken gördüler ve yürümeyi bıraktılar.

"İyi günler."

Önce gülümsedim ve merhaba dedim. Ama Dük sadece bana baktı ve uzunca bir süre cevap vermedi.

"...baba?"

Şaşkın bir bakışla Dük'e tekrar seslendiğimde öksürdü ve ağzını açtı.

"Elbisenin nesi var?" "Ne?"

Selamlaşmaya verdiği cevaptan değil, işaret etme şeklinden rahatsız oldum.

"Kıyafetlerimin nesi var?"

Ele geçirildikten sonra su sıçratmamak için olabildiğince sessiz giyindim ama bu aslında Penelope'nin en sevdiği tarzdı.

Dük, bu kadar nahoş bir şeye dilini şaklatarak bir ses ekledi. "Henüz bir yetişkin bile olmamış bir soylu kadın nasıl olur da..."

"İyi günler, bayan! Bugün çok güzelsiniz. Özellikle giydiğiniz elbisenin rengi inci küpelerle çok uyumlu."

O sırada uşak Dük'ün sözlerini aniden kesti ve beklendiği gibi parlak bir adam olduğunu söyledi.

"Gerçekten mi? Düşünerek seçtim ama uşağın bunu söylemesine sevindim. İyi görünüyor muyum?"

Açan bir çiçek gibi gülümsedim. Uşak mükemmel bir şekilde

karşılık verdi. "Tabii ki. Kör oldum."

"Teşekkürler uşak, uşak sayesinde günün geri kalanını iyi bir ruh hali içinde geçirebileceğim.

"Ehm Ehm!"

Dük bu hoş sohbetten rahatsız olduğunu gösterdi. 'Huh! Şimdi

beni yine nazikçe selamlayacaksın.

İçimden homurdandım ve gizlice Dük'e baktım. Belki de yeminimi fark etmiş olacak ki Dük arkasını döndü.

"Neden onunla geliyorsun?"

Bu kez darbenin hedefi değişti. Eckliss'in gözleri iyi değildi. Omuzlarımı silktim.

"O benim eskortum. Saraya kadar bana eşlik etmesini istedim."

"Ne eskortu. Uzun zamandır sadece ailenizle birliktesiniz, bu yüzden bu konuyu geçiştirmeyi bırakın. Kardeşleriniz size şahsen eşlik etmeye karar verdi."

"Sadece ailenle mi?"

"Evet."

Cinayeti doğrulayan Dük'ün cevabı üzerine gülümseyen yüzüm sertleşti.

"Ha... Baştan mahkum olacağım."

Dördümüzün bir arabaya binip saraya gideceğimizi düşünmek bile boğucuydu.

"Uzun zaman oldu."

Nasıl hissettiğimi bilmeyen uşak ellerini çırpı ve ekledi.

"Ama bugün topuklu ayakkabı giyyorsun, bu yüzden rahatsız olacaksın. Neden Duke size arabaya kadar eşlik etmiyor?"

"Hmm, bu bir güçlük."

"Ben iyiyim..."

Ilımlı bir gülümsemeyle reddetmeye çalıştım. Ama Dük çıkageldi.

"Ne yapıyorsun, beni yakalama. Zamanım yok."

Sonra, bir saniyeden kısa bir süre içinde ellerini sallayıp geri itiyor.

"Hayır, bunun bir güçlük olduğunu söylemiştin!

Hangi ritmi takip edeceğimi bilemiyorum. Şaşkındım ama elimde değildi.

"Eckliss."

Onu uzun zamandır aramadığım için biraz üzgün hissettim, bu yüzden ona döndüm ve sessizce fısıldadım.

"Ben dönene kadar iyi kal." "....."

"Beni dinle ve sana para ödülü vereyim."

Belirli bir cevap vermeden belirsiz bir yüz ifadesiyle bana baktı. Bir süre sonra hafifçe başını sallayarak tuttuğu elimi bıraktı.

[Favorability 55%]

Sadece yüzde 1 artan teveccühü ve sonuna kadar bana çivilenmiş gözleri görmek garipti.

"Her nasılsa..... bana gülünüyor gibi görünüyor.

Elimle Dük'e dokunurken birden aklıma geldi.

Dük'ün eskortluğunda arabaya henüz tırmanmıştım. Nam Joo içeride bir koltuğa oturduktan sonra olmuştu.

"Neden ikiniz birlikte oturuyorsunuz, neden böyle

oturuyorsunuz? Onları yüz yüze otururken görmek beni hayal

kırıklığına uğrattı.

Dük'ün arabası dördümüze de yer bırakacak kadar genişti. Ama geç geldiğim için kaçınılmaz olarak onlardan birinin yanına oturmak zorunda kaldım.

İkisine dönüşümlü olarak baktım ve bir an için acı çektim.

[Favorability 22%]

[Favorability 25%]

Garip bir şekilde, Derek'in yakın zamana kadar yüzde 20 olan beğenilirliği yüzde 5 arttı.

"Tatar yayı tatbikatı sonrasında yaşananlar yüzünden mi?"

Görünüşe göre Eckliss'in tarafını tutmadan kaçmak bir destek oldu.

Buna ek olarak, Leonard beklenmedik bir şekilde lehine yakaladı. yüzde üçlük bir fark

"Çabuk otur."

Dük'ün ısrarları karşısında sıkıntıları uzun sürmedi. Hemen Derek'in yanına oturdum. Leonard için üzülmeyin yanı sıra, gözde olmak da benim için en önemli öncelikti.

İki çift mavi göz bana çevrilmişti. Bir dakika içinde ikisinin de yüzü belli belirsiz değişti. İşte o andı.

'Favorability-1%' [Favori %21]

'Favorability +2%' [Favori %27]

Aynı zamanda tercih edilebilirlikleri de değişti. Yüzde bir düşüş Leonard'ın, yüzde iki artış ise Derek'in oldu.

"Hey, kıyafetlerinin nesi var?"

Birbirimizin kafasına bakarken Leonard oturur oturmaz tartışmaya başladı. Ben de ekşi bir şekilde karşılık verdim.

"Neden?"

"Neden? Daha kafası bile kurumamış bir kız kötü şeyler öğrenmiş. Neden sadece çıkarmıyorsun?"

"Son ziyafette biraz yaşlı olduğunuzu düşünmüştüm ama hâlâ aynısınız."

Alaycı Leonard'ın ardından Derek bile onaylamayan bir sesle okudu.

"Neden boş yere tartışıyorsunuz?"

Başımı eğdim ve elbisemin o kadar ciddi olup olmadığını kontrol ettim.

Ama V yaka sadece biraz köprücük kemiğini ortaya çıkardı ve o da iyi değildi. "Kes şunu."

Adaletsizliği çürütmek için ağzımı açar açmaz Dük arabaya tırmandı.

"Ona çok yakışıyor, ama neden onu böyle eleştiriyorsun?" "Ha.

Sen ciddi misin, baba?"

Leonard birdenbire başımın üzerinde yükselmesi karşısında şaşkına dönmüş gibi güldü.

Elbette, bir süre önce Dük'ten ilk eleştiriyi duyan ben de öyleydim.

'Ex.cuse.me"

Tavus kuşuna hayret dolu bir bakışla baktığında, başını çevirdi ve dilini tekmeledi.

"Hadi gidelim."

Ve gelişigüzel birkaç kez vagonun duvarına vurdu.

Büyülü arabanın ses çıkarmadan ayrılması uzun sürmedi. Beklediğim gibi, arabayı boğucu bir sessizlik kaplamıştı.

'Öyleyse kendi başımıza gidelim. Neden...'

İçimi çektim ve Derek'e dokunmamak için kendimi pencereye iyice yaklaştırdım. Bu bana, saraya varana kadar kıpırdamadan sadece pencereye bakmak zorunda kaldığım geçmişteki kâbusu hatırlatıyor gibiydi.

Bir süredir devam eden sessizliği bozan beklenmedik bir şekilde Dük oldu.

"Hmm. Siz av için bir dönüm noktası almadınız mı?"

Ani gürültü herkesin dikkatini ona çekti. Leonard şaşkın bir bakışla sordu.

"Hangi dönüm noktası?"

"Peki, güvenlik umuduyla sunabileceğin bir şey yok mu? ..bunun gibi."

Tavus kuşu Dükü yakasıyla. Oğulların gözleri orada çiçek açmış. Ben de fazla düşünmeden ona bakıyorum ve

"Bu...! "...neden

Amulet?"

O ana kadar tek kelime etmemiş olan Derek ağzını açtı. Utançtan ne diyeceğimi şaşırmıştım. Çünkü birkaç gün önce hediye ettiğim gümüş muska bir madalya gibi Dük'ün göğsüne gururla takılmıştı.

Hayır..... neden yapasın ki!

Çıkarması ve takması ne kadar kolay olursa olsun, kim tılsımı giysilerinin üstüne koyar?

Silah tüccarı söyledi. Vücuda gizlice takılabilen kilometre taşı için daha popülerdir. Övünüyor gibi görünen Dük

Dudaklarımı şişirmem saçmaydı.

Ayrıca, bu sadece Dük'e gizlice verilmek üzere bir amaç içindi. Tabii ki Leonard ve Derek için hiçbir şey yoktu.

Ama insan psikolojisi de böyle değil mi? Anlamazsam tabii ki sinirlenirim ve üzülürüm...

'Eğer bu lanet piçlerin önünde bunlarla övüneceksen...'

İçimden geçenleri bilmeyen Dük, heyecanlı bir yüz ifadesiyle anlatmaya çalıştı.

"Ben de bunu söylüyorum. Birkaç gün önce, Penel..."

"Oh, Baba!"

Onu aceleyle durdurdum. Dük'ün gözleri bana doğru baktı. Beceriksizce güldüm ve onu neden aradığımı ağzımdan kaçırdım.

"Bunu sana kim verdi? Sana gerçekten çok yakışıyor."

"Gerçekten mi? Hmm."

Dük sözlerimden memnun olmuş gibi ağzının kenarlarını oynattı. İçimi çektim, sınırladım ve öğüt verdim.

"Ama güvenlik nedeniyle bunu giysilerinizin içine takmadınız. Ya birisi bunu kötü bir şey olarak görür ve hakkında konuşursa?"

Örneğin, Eckart'ın kafası, bir av yarışmasında kendisine zarar gelmesinden korktuğu için sihirli bir tılsım takan bir korkaktır.

Leonard sanki söylediklerimi anlamış gibi küstahça konuştu.

"Biliyorum. Hükümete katılmak için çok yaşlı olduğunuza dair söylentiler duymak onur verici olurdu."

"Eğer onlar hakkında bu kadar çok dedikodu yapmak istiyorlarsa, bırakın yapsınlar!"

O anda Dük kükredi.

"Biricik kızının hediye ettiği sevgiliden bahseden o kötü adamın ne olduğunu izin günümde görmem gerekecek!"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

**Bölüm 59 Sanki biri arabanın içine
soğuk su dökmüş gibi serin bir
sessizlik çöktü.**

Bölüm 59 Sanki biri arabanın içine soğuk su dökmüş gibi serin bir sessizlik çöktü.

Sanki biri arabanın içine soğuk su dökmüş gibi serin bir sessizlik çöktü.

"Haha. Boku yedim, boku yedim."

Güldüm, aklımı kaçırmıştım. "...

Penelope mi verdi?"

Derek daha alçak bir sesle sordu. Nedense onun öfkeli sesini duyunca titredim.

Yeterince mantıklı olmayan Dük gülümsedi ve ilacı yere kaldırdı.

"Ehm Ehm. Siz bile kibar olmalısınız. Kişilikleriniz yüzünden kadınlar arasında popüler değilsiniz, haha."

"...o mu?"

Leonard sanki keyfi yerindeymiş gibi güldü.

O sırada sessizce Dük'e bakan Derek bana döndü. Mavi gözbebeğinde

bilinmeyen bir his çarpıyordu.

"Sen, benim için..."

Bastırılmış bir sesle bir şeyler söylemeye çalıştı ama ağzını tekrar kapattı ve başını çevirdi. Ve.

'Favorability -1%' [Favorability 26%]

"Oh, hadi ama! Neden ona tılsımı verdim ki?"

Zor Mod'un bu kadar kolay düşmesine çok içlerimeştim.

Araba saraya yaklaşırken aniden yavaşladı.

Pencereden dışarı baktığımda, girişteki batı sitesinin vagonunun uzandığını görebiliyordum.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?"

Son ziyafette, herhangi bir ip olmadan hızlı bir şekilde geçmesini merak ediyordum.

Bana kendi sözlerimin cevabını veren Dük'tü.

"Herhangi bir sihirli silah, iblis ya da büyücü olup olmadığını kontrol etmek için." "Teftiş mi?"

"Evet, bu Veliaht Prens'in bizzat ev sahipliği yaptığı bir av yarışması ve eğer hayatının değerli olduğunu düşünüyorsa, onu iyice araştıracaktır."

Ben de merakla başımı salladım ve kabul ettim.

Bir savaş kahramanı olan veliaht prensin sadece imparatorluk içinde değil, dışarıda da pek çok düşmanı vardı.

Tahta çıkana kadar muhtemelen sürekli kontroller ve ölüm tehditleriyle karşı karşıya kalacaktır.

"Eminim kişiliğini bozacaktır.

Onun çılgın kişiliğine ikna olmuşum.

Ancak hiçbir zaman sempati duymadım. Burada en çok kendim için üzüldüm. 'Ama bir büyücü olup olmadığını da kontrol ediyorsanız...

Vuinter bile giremez mi?

Çok geçmeden Dük'ün arabası kontrol noktasına vardı, bu yüzden bu fikir uzun sürmedi.

Tabii ki kolayca geçtik.

Arbalet boncuklarım mana okuyan kristal kürelere takılmış olsa da sorun değildi çünkü belli ki avlanmak içindi.

Saray büyücüsü arbalet çantamı kontrol etti ve başka bir arabada Emily'ye geri verdi.

"Bu sefer başka ne yapacaksın? Çok hazırlık yapmışsın." Pencereden bakan Leonard alaycıydı.

Derek de bana acıyormuş gibi bakarak hafif bir iç çekti.

"Hmm!"

Kendi eliyle hazırlamış olan Dük, rahatlamış gibi kuru bir öksürük çıkardı ve ben yine kendimi suçlu hissettim.

Festivalin arifesinde, avlanma alanı ormanından sadece kısa bir mesafede geniş bir bahçe vardı.

Gerçekten de kraliyet sarayı açık havada olmasına rağmen iyi dekore edilmişti. Çiçeklerin ve bahçenin güzelliğini daha da arttırmak için ince kumaşlar ve kurdeleler süslenmişti. Ziyafet salonunu gizlice çevreleyen uzun bir çalının duvarındaki renkli ışıklar sayesinde içeriye göz atamıyorsunuz.

Çok sayıda insan çoktan gelmiş olduğundan, hizmetliler her aile için hazırlanmış yuvarlak masalar arasında dolaşmakla meşguldü.

Varişlarının ardından Dük ve iki Kardeş, avda kullanılacak kulübeleri ve atları incelemeye gitti.

Bu nedenle, Emily arkamdayken bahçeye tek başıma girmekten başka çarem yoktu.

"Nerede o? Hala gelmedi mi?"

Çok sayıda aristokratın arasında dolaştım ve çılgınca etrafa bakındım.

Önce Veliaht Prens'in yerini öğrenmem gerekiyordu.

Kalbim sebepsiz yere çırpındı çünkü nereden çıkacağını bilmiyordum.

Belki de diğeri aileyi takip edip buraya birlikte gelmeliydim. O bir deli ama tüm ajanların olduğı bir yerde beni öldürmeye çalışmayacaktır.

Gecikmiş pişmanlıklarım beni hayal kırıklığına uğrattı.

Birden kulaklarımı rahatsız eden pelin otu sesi duymaya başladım.

"Utanmaz. Katılım yasağı ne kadar kalkmış olursa olsun, hala buranın nerede olduğunu ve gün ışığının nereden geldiğini bilmiyor."

"Ben de bunu söylüyorum, Prens Eckart nasıl olur da çocuklarına..."

"Oh, hanımefendi! Böyle söylemeyin. Cennetteki cennetler nerede eğitilecek?"

Her kim duyduysa, bana küfür eden bir sestir.

Kaşlarımı çattım ve kaynağını aradım.

Ama bulamadım. Çünkü bahçedeki herkes bana bakıyordu. "Geçen yılın süperstarı ortaya çıktığından beri bu anlaşılabilir bir durum.

Ben de öyle düşünmüştüm ama bu hakarete sinirlenmeden edemedim.

Prens'in kişiliğinin nasıl sakın bir şekilde yok edildiğini anlayacak ya da ikna olacak durumda olmadığımı daha önce fark etmiştim.

Penelope'nin hem içeride hem de dışarıda düşmanları da vardı.

Bu nedenle, dalganın yoluna gelmesinin bir nedeni vardır. "Vay canına! Şu kaba elbiseye bak."

"Henüz yetişkinliğe ulaşmamış bir kadın olduğu için utanmadı bile....."

Hizmetçilerle birlikte Penelope'nin güzelliğini sergileyecek bir elbise seçmeye karar verdiğinde Emily'nin yüzü asıktı.

Zaten bugün dördüncü kez kıyafetlerim yüzünden azar işitiyordum. "Üç kez katlanırsan cinayetten kurtulacağınızı duydum.

Artık üç kez bittiğine göre, yaygara koparabilir miyiz? "Emily."

Hizmetçiyi herkesin duyabileceği alçak bir sesle söyledim. "Git arbaletimi getir."

Emily'nin gözleri bir kez titredi.

"Evet, bayan! Hemen getiriyorum!"

Ama çok geçmeden, arkasını dönmeden önce benden çok daha yüksek sesle cevap verdi.

Lütfen kıvranırken ağzınızdan böyle korkunç sesler çıkarmayın.

Kabinin yan tarafına doğru gözden kaybolduğunu gördüğümde güldüm.

Kısa bir süre öncesinin aksine, konuşmaların yoğun olduğu salon hızla sessizleşti.

"Sadece bir kelime daha.

Çenemi kibirle kaldırdım ve etrafıma bakındım.

Karşılaştığım her göz bebeğinde gözle görülür bir çırpınmanın ardından aceleyle başlarını çevirmelerini görmek komikti.

Tek hizmetçi bile ortadan kayboldu ve yalnız kaldı, ama kimse aceleyle onun ağzıyla dalga geçmeye çalışmadı.

'Çılgın bir şempanze tarafından yaylı tüfekte vurulmak istemiyor musun? Önce veliaht prensin yerini tespit etme fikrini erteledim.

Neyse ki henüz ortaya çıkmadı.

Eğer burada olsaydı, benim bu halime seyirci kalmazdı. Biraz rahatlayarak öndeki Eckart Hanesi'nin masasına geçtim.

Sonra bir sandalyeye çöktüm, bacak bacak üstüne attım ve geçen bir zili söyledim. "Hey,"

"Evet, evet!"

"Bana bir içki getir, bardak değil, bir şişe."

Sonunda, insanlar önyargılarındaki serserinin örneğine baktıklarında, "Hyuk!" sesi her yerde yankılandı.

"Hanımefendi!"

Bir süre sonra Emily bir yaylı tüfek çantasıyla geldi.

Ne kadar çok koştuğunu, yaylı tñfeđi bana teslim eder etmez soluğunun kesilmesinden anladım.

"İyi iş, Emily."

Emily yüzümün altında alaycı bir ifadeyle gülümsedi. Daha önce beni bir iğneyle uyandırdığında gördüğüm kötü bir gülümsemeydi.

Ta-ang-!

Çantayı masanın üzerine sertçe koydum ve yaylı tñfeđi çıkardım. Sonra sanki onlar istiyormuş gibi içine bilyeler yerleştirmeye başladım.

Crack, click. Clang clack.

Sakin ziyafet salonunda sadece arbaletin üzerindeki demir boncukların sesi yankılanıyordu.

"Aman Tanrım! Biri onu durdurmaya çalışsın..."

"Muhafızları getirmemiz gerekmiyor mu?"

Bir yerlerde fısıltılar duydum.

Krankı umursamadan çevirdiği zamandı. "Ha. Ne yapıyorsun?"

Birden bir rüzgâr esti. Kafamı kaldırdığımda Dük ve oğulları oradaydı.

Görünüşleri etraflarına gözle görülür bir rahatlama sağladı

"Uzun zamandır bekliyormuş gibi görünüyorsun. Şempanzeyi dinle, onları vurmaya hazır mısın?"

diye sordu Leonard şaşkınlık içinde.

Sonunda yayımı doldurup sırtımda taşıdım ve arkama bile bakmadan ona cevap verdim.

"Takma kafana."

"Herkesin sana baktığını görmüyor musun? Senin yüzünden başka nelerden utanacağımı biliyor musun...!"

"Leonard."

Dük, yükselen sesi uyardı.

Leonard bir an etrafına bakındı ve sonra beynini kıvırdı. "...o

komik surata oturmak ister misin, seni küçük çılgın sürtük?"

Sıkılmış dişlerin ve fısıldanan küfürlerin sesi ürkütücüydü.

Kendimi rengarenk bir elbisenin üzerinde muhteşem bir arbaletle çevrili görmenin saçma olduğunu düşündüm.

Ama hiçbir şeye cevap vermedim.

Çünkü bunun kendimi korumak için bir önlem olduğunu söylesem bile inanmazdı.

"Penelope Eckart."

Bana deli bir sürtük gibi bakan bir kişi daha vardı. "Bu bir yıldır

kaldırılmış olan bir yasak. Aceleci davranmasan iyi olur."

"Babam bunu yapmama izin verdi."

İşe yarayacak bir bahane uydurmaktan başka çarem yoktu. Leonard gözlerini dikerek sordu.

"Gerçekten mi baba?"

"Hmm! Hmm!"

Dük'ün gözlerini kamaştıran görüntüsü hafifçe iğnelenmeme neden oldu.

Neyse ki, dilini onaylamaz bir şekilde tekmeleyecekti ama hayır demeyecekti.

"...ziyafet salonunda av silahı taşımamak için bir neden yok mu? Bu kadar gürültü yapmayın ve oturun."

"Ama baba! Bu kızın zaten temiz bir sabıka kaydı var...!"

"Oh! Kız kardeşine o kadar güvenmiyorsun. Çok pişman olduğunu söyledi, bu yüzden ona göz kulak ol."

"....."

"Ve Penelope, sen de."

Dük bana baktı ve beni tehdit etti.

"Bu sefer de yaygara koparırsan, saray hapishanesinde olsan da olmasan da seni bırakırım."

"Evet! İnan bana, baba."

Sırıttım.

Leonard'ın yüzü söyleyecek şeylerle doluydu ama sonunda susacak ve solumda oturacaktı.

Bana bakan, nefretle gülümseyen gözler vahşiydi.

"Aman Tanrım, eğer beğenmediyseniz, tüm muskaları satın alın o zaman.

Tılsım'ın gücünden çok memnun kaldım, içeride onlara çok sorun çıkardı. Onu Dük'e verdiğim için memnunum.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

**Bölüm 60 Ben kıkır kıkır gülerken,
boş alanın sağ tarafında biri
oturuyordu.**

Bölüm 60 Ben kıkır kıkır gülerken, boş alanın sağ tarafında biri oturuyordu.

Ben kıkırdarken, boş alanın sağ tarafında biri oturuyordu.

Hissettim.

"Kendine iyi davran."

Başını soğuk sese doğru çevirdi.

Ne olduğunu anlamadan önce, benim tarafımı tutan Derek o kadar alçak sesle okudu ki onu sadece ben duyabildim.

"Aileye bir rezillik daha yaparsan, bunun sonu hapisane olmayacak."

Dük caddenin karşısında otururken, Eckart ailesinin tüm üyeleri de yerlerine oturdu.

Sonuç olarak, benden nefret eden iki erkeğin arasında kaldım.

"Neden...?"

Beklenmedik durum karşısında utanarak sırayla yan tarafa baktım. "Neden sağ ve sol?"

Veliaht prens beni öldürmek istemezdi çünkü her iki taraftaydılar ama ben hiç mutlu değildim.

Sadece yaylı tüfek değil, çatallar, bıçaklar ve erkeklerin kullandığı avcı mızrakları da var. Her yerde beni öldürebilecek tehlikeli şeyler var.

Bu taraftan.

Bu piçlerin iki tarafı da tuttuğuna inanamıyorum!

"Bu hiç iyi değil.

Başından beri, kötü önseziler ayak bileklerine kadar tırmanıyordu.

"Veliaht Prens içeri giriyor!"

Kötü bir his gerçeğe dönüştü.

Gözlerimi yüksek sese çevirdiğimde, ortadaki kırmızı halıda hızla yürüyen büyük ve yeni bir model gördüm.

[Favori %2]

Altın rengi saçları karanlık gece göğünün altında ıslıl ıslıl kıvrılıyordu.

Beyaz harfleri hep ilk ben görürdüm ama parlak saçlarını ilk

ben görürdüm. Parlak sarı saçlara boş boş bakardım.

Sanki fark etmiş gibi aniden başını bu tarafa çevirdi. "Huck!

Göz teması kurmak üzereydim.

Masanın üzerine uzanır gibi eğildim.

'Sol X Sağ X'in yolculuğumu merak ediyormuş gibi baktığını hissettim, ama daha az umursayamazdım.

'Oyun Ustası, lütfen söyle bana, burada göz teması kurmadım! Lütfen!

Her gün küfrettiğim oyuna dua ettiğim zamanlardı. "...İmparator kendi

başının çaresine bakmak için güneye gitti."

Prensın sesi uzaklarda yankılandı. "Bu ava

ev sahipliği yapacağım."

Şirketin açılışı başladı. Beklenmedik bir şekilde, düzgün bir adam gibi konuştu.

Hiçbir şey olmamış gibi yüzüstü yatan bedenimi kaldırdım.

Prensın kürsüdeki altın sandalyede gururla oturduğunu görebiliyordum.

Altında da tuhaf giysiler içinde insanlar oturuyordu. Başka bir ülkeye gitmiş kraliyet mensupları gibi görünüyorlardı.

Veliaht Prens'in bakışları neyse ki bana ulaşmadı. Rahatlamıştım.

"Bu ava dost ülkelerden VIP'ler katılıyor, bu yüzden daha yoğun bir mücadele olacak. Diğer ülkelerden getirilen pek çok eşsiz hayvan var, bu yüzden keyfinize bakın."

Veliaht Prens, karakterine uygun olarak, açılış konuşmasını kısa bir süre okuduktan sonra hemen ayrılmaya çalıştı.

Ama bir masa bileğini yakaladı.

"Majesteleri, bir sorum var."

Ona öfkeyle baktım çünkü bazı piçlerin Veliaht Prens'in yolunu kesmeye cüret edeceğini düşündüm.

"Marki Ellen, görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Merhum Marki Ellen, İmparatoriçe'nin annesiydi.

Yine de, anne tarafından büyükbabasından dışlananlara bir "onur" olması mümkündür, ancak veliaht prens açıkça eğildi.

"Soru nedir?"

"İmparatoriçe ve İkinci Prens neden bu av yarışmasına katılmadı?"

Düşündüm de, podyumun tepesinde kraliyet ailesi için bir koltuk vardı ama orada sadece veliaht prens oturuyordu.

Merhum Marki Ellen'in düşmanının genç sorusu karşısında prensin ağzında tehlikeli bir gülümseme belirdi.

"Kraliçe de Majesteleri gibi hasta görünüyor. Davete yanıt gelmediğini görüyoruz."

"Bir süre önce onu gördüğümde iyiydi, birdenbire hasta mı oldu?"

"Bilmiyorum. Beni bir av yarışmasına ev sahipliği yaparken görmekten nefret ediyor olmalı, o yüzden sanırım hasta."

Calisto omuzlarını silkti ve başını kayıtsızca eğdi Ellen Markisi'nin günü hızla sağlamlaştı.

"Peki, o zaman Prens II nerede..."

"Av yarışması sırasında güneye giden tek kardeşim, muhtemelen onu özleyecek, dedi ve onu ağlayarak gönderdi."

"....."

"Düşmek istemediğinden şikayet eden küçük bir çocuk anne babasının yanında olmalı. Öyle değil mi?"

Prens, boş sözlerin bile çocuk olarak adlandırılmayacağı bir yaşıydı.

İçgüdüsel olarak biliyordum. Veliaht Prens, İkinci Prens'in doğum günü partisindeki aşağılanmanın bedelini ödedi.

"Hahaha! Bu doğru!"

Sonra bir taraftan yüksek sesli bir kahkaha patladı. Onlar Veliaht Prens'i desteklemek için savaşı katılan ailelerdi.

Tüm diğer ülke insanların önünde sessizliğini bozan prens, tam bir yırtıcıydı.

Aslında, imparatorluk kavgası bir köpek kavgası kadar şiddetlidir, ancak bu bir aşk simülasyon oyunudur.

Ayrıca, bu sahneler pek iyi çıkmadı...

Oyundaki karakterlerden biri olduğumda ve bunu kendim deneyimlediğimde çok garip hissettim.

Ona boş boş baktığım bir andı. Birden kırmızı gözlerini oynattı. Ve.

Göz temasından kaçış yoktu.

Aceleyle kar yağdırmaya çalıştım ama geç olmuştu. Beni bulan adamın ağzının kenarları balık gibi kalktı.

[Favorability 3%]

Veliaht prensin kafası parladı. "Bu

X.

Yavaş yavaş tırmanan endişe beni her yerimden vurdu.

Bir an benimle göz teması kuran veliaht prens başını çevirdi ve Ellen Markisi'ne baktı.

"Sanırım size iyi bir cevap verdim, Marki."

Daha iyi olmamak için yapılan sessiz baskı bu noktaya ulaştı.

"Evet, evet, teşekkür ederim, Majesteleri."

Merhum Marki Ellen büyük bir utançla başını öne eğdi.

Artık veliaht prensin bileğini tutan her şey gittiğine göre, gideceğini düşünmüştüm.

Hayır, yüzmeye

hevesliydim. Ama.

"Açılış konuşmamı bitirmem gerekiyordu." "....."

"Fikrimi değiştirdim."

Sanki komik bir oyuncak bulmuş gibi kırmızı gözleri

parlıyordu. "Arifeyi sonuna kadar götürelim."

Sol X, sağ X, ön prens.

Durup ağlamak istedim.

Veliaht Prens açılış konuşmasını bitirdikten sonra kürsüden indi. Kendisini destekleyen aristokratlarla sohbet ediyor gibi görünüyordu. Ama bir şekilde giderek benim tarafıma yaklaştığını hissetmekten kendimi alamıyordum.

Tam bu sırada Dük de diğer soyluları selamlamak üzere ayrıldı.

"...Hanımefendi, kendinizi hasta mı hissediyorsunuz?"

Çok fazla endişe mi gösterdim? Emily endişeli bir bakışla

sordu. "Ben iyiyim."

Onu rahatsız etmeyecek bir yüz ifadesiyle cevap vermek için çok uğraştım. Sonra hemen sözlerimi değiştirdim.

"Hayır, Emily, bana biraz su getirebilir misin?"

Su bardağı boştu çünkü midem yanıyordu ve su içiyordum.

Geçen bir zili arayabilirdim ama bu hareketin bile prensin dikkatini çekmesinden korktum.

"Gidip papatya çayı var mı diye soracağım."

Emily sessizce fısıldadı. Papatya yatıştırıcı bir çaydı.

Benim uzvum olacağını söyledi ve bana ten rengime gerçekten dikkat ediyormuş gibi geldi.

"Buna minnettar olurum."

Başımı salladım, belli belirsiz giyindim. Kalbimin bir köşesi ısındı. Emily'nin ziyafet salonundan ayrılmasının üzerinden çok geçmemişti.

Leonard aniden oturduğu yerden kalktı.

"Oh, nereye gidiyorsun?"

Farkında olmadan kolunu tuttum.

Kaşlarını çatarak elime baktı.

"... arkadaşlarınıza merhaba deyin."

"Gitmek zorunda mısın? Eğer sadece benimleysen..." "Cra, delirdin mi sen?!"

Çılgına döndü ve kitabı kolumdan çekti. Ve masayı hızla terk etti.

[Favorability 22%]

Uzaklık başının üzerinde parlıyordu.

Daha önce biraz düşmüş olan teveccüh tekrar yükseldi, ancak ben hiç mutlu değildim.

Bu da iki kalkanın kaybolmasıyla sonuçlandı. Endişem artmıştı.

"Şimdi bir tek sen varsın.

Ciddi bir yüz ifadesiyle sağ tarafa döndüm. Masada bir tek Derick kalmıştı. Ama ben Leonard'a tutunurken o çoktan biriyle gitmeye hazırlanıyordu.

"...bu yüzden sizinle geçen gün üzerinde çalıştığımız iş hakkında konuşmak istiyorum. O sırada bir araya gelen tüm üyeler de buradaydı."

"Bu doğru,"

Derek selamlaştığı adamı takip etti ve arkasına bakmadan ya da geri dönmeden uzaklaştı.

"Hayır! Lütfen beni bırakma!

Leonard'ın aksine, yakalayacak zamanı bile

olmadı. Bir anda masada yalnız kaldım.

Tüm faydalı kalkanlar gitti ve ben ölüme maruz kaldım.

Etrafa baktığımda herkes arkadaş edinmek için ikişerli ve üçerli gruplar halinde toplanıyordu.

Veliaht Prens dışında kimse bana gelmiyordu. "Ne

yapmalıyım?"

Belirsiz bir yüz ifadesiyle etrafa bakınırken oldu.

Birden gözüme çarpan bir şey oldu.

Aristokrat ruhlar için alışılmış kıyafet formatında değil, benzersiz bir tarzda giyinmiş bir grup kadındı.

Bazı insanlar içlerini gösteren seksi kıyafetler giymişken, diğerleri tepeden tırnağa koyu renk bir kumaşla kaplıydı ve sadece gözleri görünüyordu.

Diğer tarafta, oryantal bir havaya sahip kostümler giymiş kadınlar da vardı.

Başka ülkelerden gelen kraliyet mensupları ve aristokratlardı, daha doğrusu savaşı kaybeden ve bağımlı bir devlet haline gelen bir ülkeden.

Ardından siyah giyimli kadınlardan biri küçük bir kafesin içinden futbol topu büyüklüğünde beyaz bir top çıkardı.

"O da ne?"

Kabarık bir sakız kadar opak ve pürüzsüzdü, iri gözleri yüzünün yarısını kaplıyordu.

Dahası, elleri olmayan ve tavuk gibi ince bacakları olan tuhaf görünümlü bir kuştı.

"Avlanmak için başka ülkelerden hayvan getireceklerini söylediler, bu onlardan biri mi?"

Daha önce hiç görmediğim garip bir yaratıktı ama etrafta dolaşması çok sevimli görünüyordu.

Garip yaratığın çığlığı, ağzından çıkan zarif dişlerinin arasından kaçtı.

"Quung, Quuu!"

"Oh, ne kadar

şirin..."

Böyle düşünen tek kişinin ben olduğumu hissettim ve diğer çocukların gözleri hafifçe ona çekildi.

İşte o andı.

~~Ana Görev: Av tekliflerinin kraliçesi olalım!~

[İlk: Komşuları Tehlikeden Kurtar] Göreve devam edeceksiniz (telafi: Tüm erkek kahramanların tercih edilirlığı +%5, şöhret +50)

[Kabul / Red]

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 61 'Bu nedir?

Bölüm 61 'Bu nedir?

"Bu da ne?

Aniden beliren beyaz kare pencere beni utandırdı.

Böyle bir görev hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü Normal modda bile bir av yarışmasına katılmadım.

Ne yapacağımı düşünürken, beyaz kare pencereye yeni harfler eklendi.

'nin ana görevi olduğu için 5 saniye içinde otomatik olarak kabul edilecektir.

5

4

3

Hızla azalan geri sayımda, daha fazla düşünmeden [refuse] tuşuna bastım.

Beyaz kare pencere hemen kayboldu. Ama onun yerine... "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Prenses."

Kırmızı gözler

yerindeydi. "Deli.

Neredeyse refleks olarak attığım çılgılığı yutmayı başardım. Gözleri bir deprem gibi titriyordu.

"Dünyanın neresinde...!"

Sadece sistem penceresini kontrol ederken bir an için gözlerimi veliaht prensten ayırdım.

O anda iz bırakmadan geldi.

Kollarını masanın üzerinde kavuşturarak vücudunun üst kısmını eğen veliaht prens, avına canavarca bir bakış atarak bana gülümsedi.

Kırmızı dudakların arasından beyaz bir diş göründü.

Boğulduğumdan daha korkunç bir manzaraydı.

"Ben... imparatorluğun küçük güneşiyle tanıştım."

Titreyen sesimi sertçe bastırdım.

"Yüzünü görmek çok zor."

"....."

"Bu arada, demir zehiri ateşinizi yükseltti, şimdi daha iyi hissediyor musunuz?"

Selamımı almak yerine başka bir şey söyledi. Alay etmeye yakın bir tondaydı.

Onun tarafından boğazım kesildikten sonra birkaç gün boyunca acı çektiğim doğrudur.

Onu vurmak istedim çünkü iyi değildim ama hayatımın değerli olduğunu düşündüğüm bir pozisyondaydım.

"İlginiz için teşekkürler... Tamamen iyileştim." Ağzının

kenarlarını umutsuzca çekerek cevap verdim. Sonra veliaht

prens bir küfür savurdu.

"Bana seni ziyarete gelmemi söyleseydin, her şeyi geride bırakıp kaçardım."

"....."

"Birkaç gündür bekliyorum ama senden hiçbir haber alamadım." "Ne? Ne, ne..."

Nasıl oluyor da böyle berbat bir saçmalık yapabiliyorsun?

Başımı çılgınca salladım ve samimiyetsiz bir ses için umutsuzca bağırdım.

"İmparatorluğun ihtiyacı olan Veliaht Prens'e gelip beni görmesini söylemeye nasıl cüret edebilirim? Ben gerçekten iyiyim. Majesteleri, gerçekten."

"Bu üzücü. Gelecekte sevgili olacağımızı bilerek bu kadarını yapabileceğimi düşünüyorum."

"Evet?!"

Bu sefer bayılacak gibi olduğumu fark

ettim. Bu adam neden bahsediyor?"

Gülümseyen yüzümü bir kenara bıraktım ve titreyen dudaklarımı zorlukla aralayıp sordum. "Kim... kiminle?"

"Elbette, sen ve ben, prenses."

Kugung- Kulağımda gürleyen bir halüsinasyon duydum.

Sıkışan veliaht prens vücudunun üst kısmını kaldırdıktan sonra masanın etrafında yürüdü.

Ve hiç durmadan Derek'in oturduğu koltuğa yığıldı. Kaskatı kesildim.

Çenesi düşük bir şekilde bana öylece baktı.

"Bana verdiğiniz sözü henüz unutmadınız, değil mi Prens?" "Ne..."

"Bir sonraki görüşmemizde benden neden, nasıl ve niçin hoşlandığını ayrıntılı olarak açıklayacağına eminim."

Sonunda beni serbest bırakırken söylediği tüm replikleri

tekrarladı. "Tabii ki bir cevap hazırladın, değil mi?"

"....."

"Hadi ama. Söyle."

Veliaht Prens başını salladı ve bir açıklama istedi. Aynı anda, parlak sarışın üst kısmı parlamaya başladı.

[Sadece %3'tü.

Yaramazlık yaparsanız, elindeki bıçakla başınız kesilir ve oyunlarla aşırı yüklenirsiniz.

Gözlerimin gün gibi bembeyaz olduğunu

hissettim. "Bu... bu... bu..."

"Utandırılacak bir şey yok, o yüzden bana söylemekten çekinmeyin. Çünkü etrafta fare falan yok."

Söylediği gibi, masanın 1 metre yarıçapında kimse yoktu.

Herkes uzakta, imparatorun en büyük oğlu ile Dük'ün kuduz köpeği arasındaki buluşmayı heyecanla izliyordu.

"Söyle bana, çabuk."

Veliaht Prens beni bir kez daha

telařlandırđı. "Bu... ..bu... .."

Söyleyecek söz bulabilmek için çaresizce çırpınırken içim kan ağlıyordu. 'Ölmekten korksam bile neden böyle saçma sapan şeyler söyledim?

Ne kadar düşünürsem düşüneyim, söyleyecek bir şey bulamadım. Onunla sadece iki kez karşılaştım.

Ayrıca, onunla ilgili tek iyi şey saç renginin göze çarpması ve insanların gözlerini yıkadıktan sonra bile sahip olmaması.

"... ..prens."

Veliaht Prens beni tekrar aradı.

"Özür dilerim!"

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Artık bilmiyorum.

"Veliaht Prens'i artık sevmiyorum."

"...Ne?"

Veliaht Prens'in kaşlarından biri havaya kalktı.

Kılıcını çekmesinden korkuyordum. Rap gibi

hızlı ateş eden bir silah gibi gürlüyordum.

"Devredilemez bir sevgiyi katlamanın diğeri kişiye karşı bir nezaket olduğunu daha önce fark ettim."

"...."

"Tek taraflı duygularıyla sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, Majesteleri! İçinde bulunduğum durum için daha gerçekçi bir insan arayacağım."

Başıma üşüşen dehşet yüzünden dikkatim tamamen dağılmıştı. "O zaman üzgündüm. Özür dilerim...."

Böyle bir şey karşısında mırıldanarak, daha fazla kekelemeden sunumumu oldukça başarılı bir şekilde bitirdim.

"Eminim herkes bunu duymuştur.

Konuşurken yüksek sesle ağladım.

Aslında aşk değişir.

Veliaht prens ne kadar asi olursa olsun, tüm soyluların önünde özür dileyen bir prensese nasıl vurup öldürebilir?

Oyun ne kadar temelsiz olursa olsun, böyle bir çılgınlık yapmazdı.

Ama bu sadece benim yanlış anlamamdı.

"Ha!"

Uzun süre hiçbir şey söylemeden sözlerimi hatırlıyor gibi görünen veliaht prens kahkahayı patlattı.

"Bir tane daha var mı?" "...evet?"

"Kim bu piç?"

Srrung-.

Birden oturduğu yerden fırladı ve beline taktığı bıçağı çıkardı.

Gerçekten de, bir av yarışmasında dövüşmek için kılıç takan bir deliydi.

"Bu sefer, o bir ağız dolusu saçmalığı kime fısıldadığını söyle."

Kırmızı gözler bana dik dik baktı.

Bıçağın ucunda sanki her an beni hedef alacakmış gibi ürkütücü bir örnek vardı.

"Bu oyunun nesi var böyle? diye

haykırdım.

"Çok sabırlı değilim, Prenses."

"....."

"O yüzden çabuk cevap versen iyi

olur." "Oh, henüz çıkacağım biri

yok..."

İsteksizce, bolca terleyerek cevap verdim.

[Favorability 4%]

Bence bu çok iyi bir cevaptı, çünkü tercih edilirlilik %1 arttı. Ama ben hiç mutlu değildim.

Veliaht Prens, başının üstünden farklı olarak kaşlarını nefretle çattı. "...bir prensesin söylediği aşk bu kadar kolay ve hafif mi?"

"Evet."

Tekrar yakalanmaktan korkarak hızlıca cevap

verdim. "Genelde abuk aşık olurum..."

"Kulağa İmparatorluk'ta benden daha iyi bir adam varmış gibi geliyor." "Uh..."

Bu doğruydı. Sen hariç her şey iyiydi.

Ama nedense cevap verirsem başımın büyük belaya gireceğini düşündüm.

Başının üzerinden bakarken ve hiçbir şey söyleyemezken, veliaht prens göğsümü bastırdı.

Kılıcı tutan elinle.

"Bu çok fazla, Prenses. Bütün gece uyumadan bugünü dört gözle bekliyordum."

Uzun kılıç sanki yüzünü kesecekmiş gibi tehlikedeydi. O sırada ben de ona deliymiş gibi bakıyordum. "Şimdi, ne yapıyorsunuz, majesteleri?"

Birisi kurtarıcı gibi ortaya çıktı. "Abi, abi!"

Soğukkanlılıkla ayrılan bir kalkan geldi.

Bu şekilde yürüyen Derek'in arkasında bir hale var gibiydi.

"Neden hemen gelmedin?"

Telaşla arkasına saklandım ve içimden gelen çığlığı

mırıldandım. "Oh, bu küçük dük değil mi?"

Kendime garip garip bakmaya çalıştım ama daha sonra bilmiyormuş gibi davrandım. Derek beklenmedik bir şekilde veliaht prens düşmanca davrandı.

"Size ne yaptığınızı sordum, Majesteleri."

"Kız kardeşinle yakın bir konuşma yapıyordum." "Kılıç dışarıdayken mi?"

"Oh, bu mu?"

Veliaht Prens çıkardığı kılıca yan yan bakarak gülümsedi.

"Bir şey yok. Belki de ormana yakın olduğu içindir ama sinek böcekleri etrafta vızıldayıp duruyor."

Ardından, birkaç kılıcı sinek yakalar gibi havada salladı ve hızla kilide yerleştirdi.

Uzaktan bakarsanız, oldukça havalı bir dublör gibi görünebilir, ama benim gözümde o sadece bir manyaktı.

"...Penelope size herhangi bir saygısızlık yaptı mı?"

Böyle düşünen tek kişi ben değildim ama Derek ona soğukkanlılıkla baktı ve sordu.

"Affedersiniz..."

Veliaht Prens çenesi için acı çekiyor gibiydi ve sonra ellerini çırparak sohbet etti.

"Bu doğru. Çok büyük bir saygısızlık yapmıştı."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 62 "Ne, ne..."

Bölüm 62 "Ne, ne..."

"Ne, ne..."

O kadar utanmıştım ki farkında bile olmadan bağırmaya çalıştım ama hemen sustum.

"Kıpırdamadan duran birine gelip dokunan sensin!"

Prens'in cevabını duyan Derick hemen başını bana doğru çevirdi.

Soğuk mavi kar bu sefer beni çiviledi.

Birden kafası parladı. 'Uygunluk -1%'

[Favorability 25%]

Düşen teveccüh karşısında hüsrana uğradım, umutsuzca başımı salladım ve güçlü bir bakışla şöyle dedim

'Oh, hayır! Ben bir şey yapmadım!

Uyarı kulaklarımda canlı bir hatırlatma gibiydi, "Sadece hapishanede bitmez" diyordu.

Derick bana sertçe baktı, başımı salladım ve çok geçmeden sadece benim duyabildiğim hafif bir iç çekişle başını çevirdi.

"Kız kardeşim yatağından kalktıktan kısa bir süre sonra hâlâ cinnet geçiriyor, Ekselansları."

"....."

"Ne tür bir vaftiz yaptığını bilmiyorum ama lütfen ona cömertliğinizi gösterin..."

"Prenses beni kandırdı."

"Aldatmak...?"

Ağzımı sonuna kadar açtım. Benim hakkımda sadece benim bilmediğim hikâyeler onun ağzından dökülüyordu.

"En içten sözlerini tutmadı ve hiç tereddüt etmeden aklımı çiğnedi ve aklımla oynadı."

"Bu ne demek oluyor?" şeklindeki asılsız

sorusunu düzeltmek için acele ediyordum.

Ama Derick bir adım öndeydi. Gözleri çoktan kaşlarını çatmıştı.

Veliaht Prens bu manzara karşısında omuz silkti.

"Hatırlamıyor musun? Prensesin labirent bahçesinde bana fısıldadığı şeyi hala çok net hatırlıyorum..."

"Ekselansları!"

Bilmiyordum ama bir çılgılla sözünü kestim.

Dük ve iki kardeş benim deli prens tarafından sebepsiz yere başımın kesildiğini düşündüler, çünkü böyle saçma sapan şeyler söylediğimi bilmiyorlardı.

'Oh, hayır, seni orospu çocuğu, acele edip onu ıssız bir yere sürüklemem ve yaylı tüfekte bayıltmam gerekecek!

Tükürmeye o kadar kararlıydım ki.

"Sanırım biraz önce bir dil sürçmesi yaptım. Ekselansları ile konuşmam gerekiyor, o yüzden bir süreliğine hareket edelim."

Saçma sapan sözlere daha fazla dayanamadım ve onu sürükleyip Derrick'in önünde kaybolmak üzereydim.

Kooooooooong!

"Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!"

Yüksek bir kükreme sesi ve göz yaşartıcı bir çığlık duyuldu.

Ben de dahil olmak üzere herkesin gözleri o yöne çevrildi. "Ne, bu da ne..."

Ziyafetin köşesinde, iki katlı binanın üzerinde kocaman bir balon patlıyordu

Modern yaşamda, gölün yanından geçerken dev bir lastik ördek aklıma geldi. "Quuu, Quuu-!"

O anda balon yüksek sesle uludu. Ancak o zaman fark ettim.

"Aman Tanrım.

Başka bir ülkeden bir grup kadın tarafından çıkarılan nadir hayvan devasa hale geldi.

O anda balon canavar çılgılık attı ve kıvrıldı. "Quuu, Quuuuuu-!"

[illegible]

Etrafındaki insanlar çığlık attı ve büyük bir tavuk ayağına benzeyen canavardan kaçmak için etrafa dağıldı.

Sevimli olduğunu düşündüğüm o bakış ve ağlama şimdi ürkütücü geliyordu.

[illegible]

O sırada, canavarın aniden ortaya çıkmasından kaçan kadınlardan biri yere düştü.

"Kuuu-!"

"Ahhhhhhhhhhhhhhhhh!"

Tavuk ayağına benzeyen bir balon canavarının gölgesi midesine indiğinde.

"Kahretsin."

Yanımdaki Derick bir küfür gibi öne doğru sıçradı. Oh, o gitti.

Koşarken belinden kılıcını çıkardı ve hızla canavarın olduğu yere ulaştı.

Ve kadını ezmeye çalışan kocaman tavuk ayağının altına bir bıçak soktu.

"Qoooooooo -."

Canavarın ayağı yere basmadan önce güçlükle durdu. Bıçak sanki yakında kırılacakmış gibi tehlikeli bir şekilde eğildi.

Ama Derick yüzüstü yatan bir kadın.

Ancak Derick'in kadının kolundan tutup onu dışarı sürüklemesi yeterli oldu. Derick'in kollarında olan kadın şaşkınlık içindeydi.

Dışarı çıkmalarından kısa bir süre sonra, Derick'in bıçağı "ezici" bir sesle canavarın ayağında tamamen ezildi.

"Muhafızlar! Muhafızları

çağırın!" "Qoo, Qoo!"

Canavar öncekinden daha vahşi bir şekilde öfkeleniyordu. Kısa bir süre önce açık olan salon tamamen dağılmıştı.

"Veliaht Prens orada!"

Kargaşanın ortasında birinin yüksek sesle bağırdığını net bir şekilde duyabiliyordum. Gözlerimi kocaman açarak oraya baktım.

"Öldürün onu!"

Daha önce yaşlı canavarı çıkaran bir grup siyah giyimli kadın, veliaht prensi işaret ederek bir büyü söylüyordu.

Sonra öfke bir yalana dönüştü. "Deli.

Ben ve Veliaht Prens'in yan yana durduğumuz tarafa.

Bu tür bir oyun değildi! Canavar neden aniden aşk simülasyonu oyununda ortaya çıktı?"

Bu saçma gelişme karşısında şaşkına dönmüştüm, bu yüzden sadece sersemlemiş ve katılaşmıştım.

"Kuuu, Quuuuuuuu-!"

Bu arada, yeni bir emir verildi. Ayağımı
yerde yuvarladım.

Sanki her an bir bođa gűreři olacakmıř gibi bir jestti.

"Kardeşiniz için o kadın tek kız kardeşinden daha önemli görünűyor."

O zaman oldu.

At çılgınca kořmasına rađmen benim yüzűmden sakince duran veliaht
prens aniden öne çıktı ve konuştu.

"Onun yerinde olsaydım, neredeyse kız kardeşimi öldűrecek olan bir
adamla seni asla yalnız bırakmazdım. Hatta bu tehlikeli durumda daha da
fazla."

"....."

"Ya konuşmaya biraz önce kapılırsam ve seni yem olarak atıp kaçarsam?"

Kelimeler karşısında donup kaldım.

Eđer gerçekten yaparsa, bu canavar tarafından ezilerek öldűrűleceđim.

Ben hiçbir cevap vermeden kararlı bir şekilde durduğu anda veliaht prens
sırıttı.

"řaka yapıyorum, o yüzden yüzűnű rahat bırak prenses. Yoksa herkes
görűr." "Bu..."

"Bu benim ektiđim tohum, o yüzden ben bićeceđim."

Bunun bir şaka olup olmadığını tekrar soracaktım.

Az önce Derick'in yaptığı gibi bıçağını çekerek ileri atıldı.

"Qoo, Qoo!"

Tam zamanında, canavar da tepinmeyi bıraktı ve koşmaya başladı.

Dududu, yer titredi.

Muazzam bir hızla koşan veliaht prens, canavarla savaştan hemen önce havaya sıçradı.

Sonra kılıcı canavarın büyük gözüne soktu.

"Kuuu-Wook!"

Canavar acı dolu bir iniltiyle çılgına döndü.

Veliaht Prens'in vücudu havada bir kâğıt gibi dalgalanıyordu. 'Eh, düşecek...!'

Ancak bu endişeler de kısa sürdü.

Kılıcı tek eliyle tutarak dengede tutmayı başardı ve çok geçmeden

Ack-a-a-ha! Kılıçla birlikte sertçe yere düştü.

Ayakları nihayet yere değdiğinde, canavarın hareketi durdu.
Ve...

"Q....."!

Devasa yeni canavar bir anda çöktü.

Sadece başının üst kısmı zar zor birbirine yapıştırılmış ve ikiye ayrılmış olan balon canavarın yerden aşağı akan görüntüsü gerçekten sakız gibiydi.

'Uh....'

Boş boş göz kırptım.

Her şey bir anda oldu.

Canavarı birkaç dakikadan daha kısa bir sürede bitiren veliaht prens, parlak kırmızı gözlerle bir yere baktı.

"Bu çok garip."

Canavarı kontrol eden bir grup siyah kıyafetliydi.

Çoktan bir çember oluşturmuşlardı ve her birinin elinde parlak bir kristal küre olduğu halde her şeye karşı tetikteydiler.

Böylece silahlı soylular yaklaşamaz.

Yanlarında kırık bir bıçakla duran Derick, belki de beklenenden daha iyi çalıştığı için aceleyle onlara yaklaşmadı.

Canavardan kurtarılan ve onu kollarında tutan kadın çoktan ortadan kaybolmuştu ve prens tüm zamanını etrafı izleyerek geçirdi.

"Burası neden bu kadar sessiz? Muhafızların gelme vakti geldi."

Bu sözler çok uzaklara kaçmış olan soylular tarafından fısıldanıyordu.

Düşündüm de, bu doğrudu. Eğer bu kadar yaygara koptuysa, muhafızların çağrılacağını bilmekten başka çareleri yoktu.

Ama hala bir iz olmaması garipti.

Dahası, eğer destek kuvvetleri yavaşsa, bu insanları katletmek için mükemmel bir zamandı.

Derick ve Veliaht Prens gibi alışılmadık bir şekilde ziyafet salonuna silah getirmiş olan birkaç genç adam dışında, hepsi boş bedenlerdi.

"Bu işin bittiğini sanıyorsan yanılıyorsun, Calisto Legoules!"

O sırada siyah giyinmiş gruplardan biri çığlık attı. Bouk bir sestti.

Küçük bedeniyle bir kadın olduğunu dnmtm ama sanırım hiç de öyle değilmiş. "Bugün burada asla hayatta kalamayacaksın!"

"Bunlar Leila Yeni Krallığı'nın kalıntıları. Setina kostümü giymiş bir dizi kız kullanacağınızı bilmiyordum..."

Setina, İnka İmparatorluğu'ndan uzakta küçük bir çöl ülkesiydi. Veliaht Prens onları teşhis etti.

Söyledikleri doğru olsa da, bir grup siyah giysili bocaladı. Bilmiyorum ama kaybeden ülkelerden biri gibi görünüyordu.

"Güvenlik kontrolünden geçmek kolay olmazdı. Size kim yardım etti?"

"Eğer bu kadar kötü bir adamsan asla imparator olmamalısın!"

Sorunun cevabı tamamen soru dışı olarak geri döndüğünde, veliaht prens başını eğdi.

"Neden?"

Neden imparator olmaması gerektiğini gerçekten bilmiyor

gibiydi. Bu görüntü siyah giysili kalabalığı rahatsız etmiş olmalı.

"Savaşı başlatan senin yüzünden on binlerce can ve kan gitti! Cennetten korkmuyor musun, seni orospu çocuğu!"

"İnsanları yiyecek ve deney için denek olarak kullanan sizlerin bunu söylemesi gerektiğini sanmıyorum."

"Kapa eneni, kapa eneni!"

"Ve son zamanlarda sihirli güçleri olan çocukları kaçırap istismar ettiniz."

"Bunların hepsi büyük Tanrıça Leyla tarafından emredildi ve ancak Tanrı'ya karşı olan pis insanlar yok olduğunda.... Gerçek İmparator olacak!"

Göze batan bir açıklamaydı. Çünkü bunu geçen gün Vuinte'den duydum.

-Bazıları, Tanrı'nın seçtiği gerçek imparatorun ancak tüm büyücüler ortadan kalktığında doğacağını savunur.

"O zaman Vuinte'in bahsettiği bu grup muydu?"

Veliaht Prens siyah giysileri yakından izlerken alaycı bir sesle sordu.

"Eğer öyleyse, verdiğim şey için minnettar olan Gers Klanları hakkında ne düşünüyorsun, izinsiz mallarını yok ettin mi?"

"Bu küçük piçler nasıl olur da Kutsal Krallığımızı..." "Bu kadar cevap yeter."

Soruyu soran aniden elini kaldırdı ve cevabı duymadan konuşmayı kesti.

"Bugün yanınızda getirdiğiniz o canavar gibi hepiniz ellerimde katledileceksiniz."

Srrungggg -.

Ürkütücü sözleriyle, kırmızı gözleri parlayarak büyük kılıcını yakın tuttu.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

**Bölüm 63 Veliaht Prens tüyler
ürpertici bir ses çıkardı.**

Bölüm 63 Veliaht Prens tüyler ürpertici bir ses çıkardı.

Veliaht Prens tüyler ürpertici bir sevinç

çılgılığı attı. "Sanırım savaş

kahramanları sadece kelimelerden

ibaret değil."

Canavarı temizlerken yaptığı gibi ateş etmeye ve siyah giysili bir sürüyü yok etmeye hazırdı.

Onun bir deli olduğunu biliyordum ama düşündüğümde daha tehlikeli ve büyük görünüyordu.

Küçük bir bakışla koyunun ne yaptığına baktı. "Kesilecek olan

sensin!"

O sırada, siyah giysili bir adam sahip olduğu biraz cesaret nedeniyle kaba bir şekilde konuştu.

"Bak, arkaya bak!"

Sizzling.-

Parmağını kaldırıp işaret ettiği anda net bir ses duyuldu. "Ne, bu da

ne..."

Birisi dehşet içinde bağırdı.

Ses, salondaki herkesi siyah giysinin bulunduğu noktaya çekti.

Güçlkle tutunan kafa ve Veliaht Prens'in daha önce yaptıkları yüzünden

yarılan gözler artıyordu.

Jjik, Jjigui-yak.

Uzun süredir giderek artan canavar sonunda tamamen ayrılmıştı.

"Qoo!"

"Quu, Quuu!"

İki canavar ortaya çıktı.

"Nasıl, Tanrı'nın sana verdiği o güzel yaşam gücü!"

Siyah giysiler şok olmuş insanlara kıkırdadı.

"Ne kadar kesip biçersen kes, faydası yok! Sadece esneyecek!"

"Ahhhhhhhhhhhhhhhh!"

"Ben, ben hayatımda hiç böyle bir canavar görmedim."

Veliaht Prens canavarı öldürdüğünde, rahatlayan insanlar tekrar çığlık attı ve kafaları karıştı.

Tek giriş insanlarla doluydu. Ama kimse

dışarı kaçamıyordu.

Bunun nedeni, girişten seken insanların sanki görünmez bir zar tarafından engellenmiş gibi sekmeye devam etmeleridir.

Ayrıca, bahçeyi sıkıca saran çalılıkların kalın duvarları yüksek ve kaygandı, bu da herhangi birinin tırmanmasını son derece zorlaştırıyordu.

Bu arada, iki canavar kaçan insanların peşinden yürümeye başladı.

"Queu, Q!"

"Qyuuu!"

"Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!"

Dev tavuk ayakları yumuşak çimenleri çiğnedi ve tekrar koştu.

Veliaht Prens ve Derek sessizce bakıştılar, her biri bir tane aldı ve kaçtı.

Silahlanmış diğer aristokratlar da canavara saldırdı. Leonard da sürüye dahildi.

Ama işe yaramadı. Canavar ne kadar çok kesilirse, o kadar sürekli oluyordu. Çok sayıda yara vardı.

"Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!"

"Keeeeeuuuuu!"

Uykudaki dinlenmenin geldiği ziyafet salonu yine kaos içindeydi.

'Burada ne haltlar dönüyor?

Şaşkın gözlerle etrafıma bakındım.

Dük'ün nereye gittiğini bilmiyorum ve herkes sanki kovaladıkları canavardan kaçmaya çalışıyormuş gibi kaçıyordu.

karmaşanın ortasında

Sanki okyanusta yüzen tek kişi benmişim gibi gerçekliği hissedemiyordum.

Çılgınlıklar ve inilti arasında benim gibi tek başına duran birini buldum.

".....Vuinte?"

Büyücünün buraya nasıl geldiği sorusu duyulmamış bir soruydu.

"Argh! Sa, kurtar beni!"

Çünkü yakınında bir adamı ezip geçen bir iblis vardı. "....Neden bundan kaçınmıyorsun?"

Düşünürken aynı anda kollarının arasındaki tek elini fark ettim.

Şimdi düşünüyordu.

Kolundaki bastonu çıkarsam mı çıkarmasam mı bilemiyorum.

Büyücü olduğunun anlaşılması riskini göze alarak, insanları kurtarmak için yüksek irtifa büyüsü kullanıp kullanmamak.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kendini ifşa ederse onun için iyi bir şey olmazdı.

Üstelik bu kargaşanın nedeni bile büyücü kalabalığının eseri...

"Ne kadar iyi, ama başkaları için böyle riskler almanız

gerekiyor mu? Tereddüt etmesi beni biraz tuhaf hissettirdi.

Beyaz tavşanın tepesinden maske takan çocukları hatırladım.

Sonuna kadar onun sadece bir büyücü olduğunu açıklamamanın daha iyi olacağını düşündüm.

Ama benim düşüncemin aksine, Vuinte bir karar vermiş gibiydi.

Kollarındaki eli çıkmak üzereyken.

"Penelope-!"

Benim için şiddetli bir çığlık duydum.

Belki adımı duymuştum ama birden Vuinte'le göz göze geldim. Beni bulan mavi gözbebeği yavaşça büyüdü.

Onu görmek için sabırsızlanıyordum, ancak o zaman bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. "Quu, Quuu-!"

Başımı çevirdim ve bana doğru koşan bir balon canavarı gördüm.

Kugugung, yer titriyor.

"Penelope! Koş!"

Leonard'ın canavarın yanında koştuğunu ve boynuna yakın bir yerde kanlar içinde bana bağırdığını gördüm.

Bunun ardından, canavarla uğraşan Derek ve Callisto solgun yüzlerle bu tarafa döndü.

Her şey yavaş yavaş, ağır çekim gibi geçti.

İşte o andı. Gözlerim birden parladı.

~ Ana Görev: Av tekliflerinin kraliçesi olalım!

Göreve devam edecek misin?

(Ödül: Tüm erkek kahramanların tercih edilirliliği +%5, şöhreti +50) [

Kabul Et / Reddet]

Bir zamanlar reddettiğim görev penceresi tekrar karşıma

çıktı. "Ha."

Şaşkına dönmüştüm ve bir kahkaha

patlattım. 'Sonunda bu şekilde olması

gerekiyordu. '

Alaycı bir fikre kapıldığım anda yeni bir mektup geldi.

Bu ana görevdir ve 5 saniye içinde otomatik olarak kabul edilecektir. 5

4

Oyunu oynarken bile, ana görev bölüm boyunca ilerlemek için biraz zorlandı.

Ama gerçekte bunu yaşamak zorundasınız, tarif edilemeyecek kadar kirlenmişsiniz.

Eğer bu gerçek bir oyun olsaydı ve ben ekranın ötesinde oynuyor olsaydım, kabul edildikten sonra "tüm kötülükleri yen!" uyarısıyla basit bir son olurdu.

İllüstrasyon sahneleri ve diyalog seçimleriyle oynanan simülasyon oyunlarında, bu tür şiddet içeren hareketleri uygulamanın bir sınırı vardı.

Ama yine de bu bir oyun ekranı değil, bir gerçeklikti. Gerçeklik

"Qooooooooooooooooo!"

Başka seçeneğim yoktu.

Canavar hemen köşedeydi ve tüm ödüller ve ödüller beni izliyordu.

[Kabul et]

Canavar beni ezmeden hemen önce görevi kabul etmeyi başardım. Ve

aynı zamanda, ceset kendi kendine hareket etti.

Sağ el tarafından arkada muazzam bir hızla taşınan arbalet öne doğru çekildi.

Aceleyle tek dizimin üzerine çöktüm ve arbalete tekrar nişan aldım. Daha sonra

Cheek, Taang-.

“Cue-e-e-e-e-e-e-e-e-e-e-e!”

Koruluğun yakınında, bir adama vurmaya çalışan bir canavar yere yığıldı ve sarsıldı.

Bu sefer tekrar eriyip erimediği teyit edilemedi. Çünkü bedenim hızla ayağa kalktı, diğer tarafa döndü ve arbaleti tekrar ateşledi.

Ta-ang-!

"Coo-coo!"

Her atış şaşırtıcı bir şekilde tam içeriden geldi.

İnsanları kovalayan canavarlar teker teker düşmeye başladı.

Bu arada, sürekli olarak oyun sistemi tarafından

yönlendiriliyordum. "Önce şu kaltağı öldür! Hadi!"

Siyah giysili bir grup beni işaret ederek bağırdı.

Oraya buraya dağılmış çoğalmış yaratıklar, sadece beni hedef alarak yanıma gelmeye başladılar.

Bu parça düşündüğümünden daha iyi. Çok fazla dönmem gerekmedi.

Yanak, tang! Tang, tang! Taang-!

Biri yaylı tüfekte nasıl böyle çılgınca ateş edebilir?

Aynı anda devam eden son iki oyunun sonunda tüm canavarları yok ettim.

Sanırım düşündüğüm kadar çok çarpma değilmiş.

Ayrıca, her nesne o kadar büyüktü ki vurmak kolaydı. "Aman Tanrım..."

Ağır ağır nefes alarak elimdeki arbaleti indirdim. İki kolum da kontrolsüzce titriyordu.

"Evde pratik yaparken bile doğru düzgün tutamadım..." Onu bu kadar uzun süre zorla tuttuğum için ölecekmişim gibi hissettim.

"Bu bir görev mi? Bu bir işkence."

Gözyaşlarımı yutarak etrafıma bakındım.

Ne olduğunu anlamadan ziyafet salonunda bir sessizlik oldu.

Herkes bana boş boş bakıyordu. Tüm bu kötülükleri yapan yeni bir ülkenin kalıntıları bile.

'Haha, bu yıl da süperstar şempanze olmuşsun.

Boyun eğerek güldüm. Kararsız bir rüzgarda insanlar ürperdi. Ve sonra.

Bir yerlerde bir el çırpma sesi duydum.

Alkış, alkış, alkış... Gök gürültüsü gibi bir alkış

koptu. "Tanrım, Prenses Eckart bizi kurtardı!"

"Aman Tanrım! Prenses olmasaydı gerçekten ne olurdu...!" "Çok teşekkür ederim, Prenses! Siz kurtarıcımızsınız!"

Tezahüratlar beni hayrete düşürdü. O zaman oldu.

~~Ana Görev: Av tekliflerinin kraliçesi olalım!~ [İlk:

Komşuları Tehlikeden Kurtar] Görev başarılı!

kazanılan ödöl [tüm erkeklerin tercih edilirligi +%5]

[Şöhret +50]. (Şöhret toplamı: 80)

İhtiyacım olmayan itibarım dikey olarak yükseldi 'Ah,
keşke bana çok şey verebilseydiniz'.

Ancak, tüm zorlukların bedelini ödemek hiç de fena değildi.

Prens'in herkesten daha tehlikeli olan teveccühü ölümden çok uzaklaştı.

Sistem tarafından yönlendirilmekten bitkin düşmüş olmama rağmen
oldukça cömert davrandım.

Etrafımdaki kalabalığın arasında bile kafalarının üzerinde uçuşan beyaz
harfleri görebiliyordum.

[Favorability 27%]

En yakın yere kadar koşan Leonard ile başlıyoruz.

[Favorability 30%], [Favorability 9%]

Derek ve Callisto.

[Vuinte'e.

Bana teşekkür eden ve ağızları sulanana kadar beni öven diğer figüranların
aksine, adamlar bana boş boş baktılar ve bana yaklaşmadılar.

'...FL normal modda böyle olsaydı, gözleri kalp olur ve düz koşardı.

Düşündüm de, sadece Kardeşler değil, ML'lerin hiçbiri beni korumazdı.

Ama özellikle üzgün ya da yorgun

hissetmiyordum. "Buna ihtiyacım yok.

[Favorability 60%]

Zaten benim sonumu onaylayan bir adamım vardı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

**Bölüm 64 Neden her türlü destek
gücü ancak acil durum sona
erdikten sonra konuşlandırılıyor?**

Bölüm 64 Neden her türlü destek gücü ancak acil durum sona erdikten sonra konuşlandırılıyor?

Neden her türlü destek gücü ancak acil durum sona erdikten sonra konuşlandırılıyor?

Tek girişten akın akın geçen muhafızları izledim.

Gümüş renkli paketçilerin arasında altın cüppeli üç ya da dört kişi vardı. Bunlar saraya ait büyücülerdi.

Yarı erimiş nesneyi hemen tespit ettiler ve öldüğünü doğruladılar.

"Büyü saldırılarına karşı savunmasızdırlar, bu nedenle savaş amacıyla nadiren kullanılırlar...."

Hikayenin sonunu dinlediğimde, büyücülerin avcılık yarışmasına katılmasını amaçlayan, silah gücünde uzmanlaşmış sonsuz çeşitlilikte canavar yetiştirme nesneleri getirdikleri görülüyordu.

Çok az aristokrat benim gibi silahlarla şık giyimli bir ziyafet salonuna geldi.

Sihirli silahlara sahip giderek daha fazla kişi bir kez denetlendi.

Çünkü her yıl avcılık yarışmalarına katılan soyluların gururu, büyü yardımı olmadan doğal bir avcının duyuları ve becerileriyle şampiyonluğu kazanmaktır.

Bu nedenle, bir ön uyarı büyüüne sahip olan arbalet saldırım işe yarayan tek şeydi.

Oyunun böyle bir hikayeye sahip olup olmaması oldukça ikna edici bir gelişmeydi

"Ama Vuinte bu işe nasıl karıştı?

Yine böyle bir sorum vardı ama öğrenecek yer yoktu.

Canavarı kontrol altına almak için tüm çabalarını sarf eden peygamberlerin ve ülkeden geriye kalanların isyanı beklenenden daha güçlü olmadı.

Kavanozda sıkışan fareler kısa sürede etkisiz hale getirildi.

"Bırakın beni! Bırakın beni! Tanrı'dan korkmuyor musunuz, sizi piçler!"

Ne tür insanlar olduklarını merak ettiğim için biraz uzağa baktım.

Veliaht Prens, mücadele edenlerin yüzlerini örten bezlerin her birini hışımla çıkardı.

"Bittiğini mi sanıyorsun, Callisto Legoulus-!"

Baş, beklendiği gibi yaşlı bir kadındı.

Ardından diğer beş kişinin yüzleri ortaya çıktı.

Şaşırtıcı bir şekilde, üç sıksa kız ve 10 yaşlarında iki genç oğlan vardı.

"Tanrı zulmünüzü izliyor! Uzuvarınızı parçalamalı ve çiğnenmiş yeni ülkeyi geri almalıyız...!"

Yaşlı kadın veliaht prensi sonuna kadar lanetledi.

Ürkütücü sözlere rağmen Calisto ciddiyetini korudu.

Daha ziyade, sıkılmış bir ifadeyle ellerini salladı.

Yaşlı kadın ve köyün reisi olan kadınlar şövalyeler tarafından sürüklenerek dışarı çıkarıldı.

Geriye sadece küskün iki çocuk kalmıştı.

Şövalyeler onları sürükleyerek götürmeye çalıştı ama veliaht prens elini kaldırarak onları bir süreliğine durdurdu.

Muhafıza baktı ve sordu. "Neden bu kadar

geç?"

"Şey, bu... Ziyafet salonunun etrafında güçlü bir kısıtlama büyüsü asılı duruyordu. Formülü serbest bırakmak için büyücüleri çağırmak için acele ettim ama o kadar güçlüydü ki..."

Nöbetçi yüzbaşı o kadar üzgündü ki konuşamadı.

Veliaht Prens umursamaz bir tavırla çenesini

kaldırdı: "Yaptıkları buydu."

Veliaht Prens'in düşman planını görmezden gelmesinin nedenini fark etmiş gibi, kalan çocuklara yöneldi.

Şimdi tüm kimlikleri ortaya çıktığına göre, normal çocukların korkması gerekirdi.

Ancak çocuklar odaklandıkları ilgi karşısında tedirgin olmamışlardı.

Havaya bakan boş gözbebeği biraz ürkütücüydü.

"Cesedi arayın."

Callisto'nun emriyle şövalyeler çocukların giydiği kıyafetleri yırtıp attılar.

Bir süre sonra, cesetlerini arayan şövalyeler bağırdı.

"Bir mana güçlendirme cihazı bulduk!"

Çocukların kulaklarının altında küçük siyah kare bir çip gibi bir şey takılıydı.

'mana güçlendirme cihazı ise, bunlar büyücü mü?

Saray büyücüleri çocukların bedenlerinden çipleri dikkatlice söktüler.

O ana kadar isyan etmeyen iki çocuk, cihaz düşer düşmez ipli bir bebek gibi yere yığıldı.

Gördüğüm manzara karşısında şaşkınlıkla irkildim.

Ancak veliaht prensin bir çocuğa merhameti yoktu.

"Onları yeraltı hapishanesine götürün."

"Evet!"

Sadık şövalyeler çocukların yakasına yapıştı.

Köpekbalığının ayaklarını sürüyerek ilerlediği andı.

"Durun, durun bir dakika!"

Şövalyelerin arasından biri çıktı.

Dağınık gümüş saçları olan Vuinte'den başkası değildi. "Neler oluyor, Marki Verdandi?"

"Majesteleri, lütfen bu çocukları bana bırakın."

Çocukların önünde duran Vuinte aceleyle başını eğdi. Veliaht Prens başını eğdi.

"Nasıl olur?"

"Bu çocukların uzun süre hipnoz yoluyla beyinlerinin yıkandığı ve normal düşünemedikleri açık."

"Yani,"

"Beyin yıkama yapabilirim. Hafızayı geri çağırmak ve kalıntıları tespit etmek, Hail Kaçırma Vakasındaki önceki kaçırma olayında olduğu gibi masum kurbanları öldürmekten daha faydalı olacaktır."

Vuinter sakın bir ses tonuyla çocukların acemiliğini neden devralması gerektiğini açıkladı.

Ama şimdi ne kadar çaresiz olduğunu kolayca fark edebiliyordum.

Küçük çocukları büyü karşıtı bir gruptan korumak için genç bir kızı tehdit eden bir adamdır.

"Bu sadece Dolu'da olanlardan farklı."

Ancak Veliaht Prens, Vuinter'in önerisini bir bıçak gibi kesti.

"Saraydaki ziyafet salonuna yapılan saldırı. Olaya karışanlar herhangi bir sebepten ötürü yargısız infaz edilecektir."

"Ama Majesteleri, niyetim yansıtılmasa bile.... biraz cömertlik gösterdiğimde asıl suçlularla aynı muameleyi görmek çok sert."

"Durun. Devam et ve al onları."

Veliaht Prens sanki daha fazlasını duymak istemiyormuş gibi onun sözlerini kesti ve emretti.

Vuinter şaşkın bir ifadeyle sürüklenerek götürülen çocuklara baktı. "Bunu neden yapıyor?"

Birden aklıma böyle bir soru geldi.

Ancak yüzünde hayvan maskesi ile toplanan çocukları hatırladığımda, aşırı ayar yüzünden onu küçümseyemedim...

O sırada şövalyeler çocukları kalabalığın arasından sürüklemeye başladı. Önünde durmak için bedenimi hafifçe hareket ettirdim.

"Marki Verdandi'ye katılıyorum."

Kısık sesim insanların dikkatini bana çekti.

Vuinter ve veliaht prens dışında, diğer ML'lerin bakışları da buna dahildi.

Bana doğru dik dik bakan mavi gözler sanki tenime değmiş gibi cimri hissettiriyordu

Derek'in soğukkanlı, sert bir pozu vardı ve Leonard'ın da kaşları çatıktı.

'Dışarı çıkma ve kıpırdama' baskısını hissettim.

Ama görmezden geldim ve ağzımı açtım.

"Çocukları Marki'ye bırakın, Majesteleri." "...Ne?"

Veliaht Prens sanki duyamadığı bir şey duymuş gibi kaşlarını oynattı.

Yavaşça ağzını açtı ve yavaş yavaş kırpışmaya başlayan sarı saçlarının üzerinden yukarı doğru baktı.

"Açık istismar belirtileri var ve infaz edilemeyecek kadar fazla görünüyor."

Ve şövalyelerin ellerinde yakalarından tuttukları çocukları işaret ettim.

Gerilmiş giysilerin açıkça ortaya çıkardığı boynu çürükler ve yara izleriyle doluydu.

Kalabalık daha sonra gözlerini açtı ve onu tanıyıp tanımadıklarını merak ederek sohbet etti.

Çocuklara karşı sempati duymaya başladı. "Ha."

Veliaht Prens soğuk bir şekilde gülümsedi ve sanki öne çıkmam çok nahoş bir şeymiş gibi kırmızı gözlerini kırptırdı.

"Prenses ne zamandan beri ülkenin kitleleri hakkında konuşmaya geldi?"

"Ama ben hepsini vurdum ve öldürdüm. Bu kadarını söyleyemez miyim?"

Etrafıma bakındım ve sordum.

Hizmetlilerin ziyafet salonu boyunca erimiş iblislerin kalıntılarını temizledikleri görüldü.

Bunu kendim söylemekten utanıyordum ama muazzam performansımın kanıtı açıktı.

Veliaht Prens sorum karşısında ağzı kapalı bir şekilde bana baktı.

"Söyleyecek bir şeyiniz yok.

Başımı tehlikeli bir şekilde kırptırdı.

Hızla başımı eğdim ve defalarca kendimi bir iyilik istiyormuş gibi davranmaya zorladım.

"Onlar çocuk. Cömertliğinizi rica ediyorum,

Majesteleri." Vuinte'e yardım etmek istememiştim.

Çok iyi bir insan olduğum için bile değil.

Sadece, bilirsiniz, istediğiniz kadar kullanılır, çöp gibi atılır ve ölüme terk edilir...

Boş boş oturmak zordu. Ben de öyle yaptım. Bu bana göre değil.

Çok geçmeden "... ...Marki Verdandi'nin arabalarını ele geçirin ve onları koyun."

Veliaht Prens sonunda onaylamayan bir ses tonuyla onay verdi.

Hemen kafamı kaldırdım ve tercih edilme oranını kontrol ettim. Neyse ki yüzde 9'dan hiçbir şey değişmemiş.

Rahatlamayla aynı anda gözlerimin önünde beyaz kare bir pencere açıldı. itibar +10'a yükseldi.

Öyle demek istemedim ama itibarım arttı. Şaşkın gözlerle sistem penceresine bakıyordum,

"Prensesin bu kadar merhametli olduğunu bilmiyordum."

Veliaht Prens en çok alaycıydı

"Sana bir ödül vermeye çalıştım ama artık buna gerek yok." Sonra yanımdan geçip gitti.

'Chuck, seni küçük piç. Senin ödülüne ihtiyacım yok.'

Gözlerimi prensten ayırmadan bakarken, kısa süre sonra kendimi tuhaf hissettim. [Favorability 10%]

Prens'in tercih edilirliliği %1 arttı. "Her neyse, bu bölüm güvenli bir şekilde sona erdi mi?"

Canavarın aniden ortaya çıkması nedeniyle neredeyse karanlık olmasına rağmen, sonuç olarak kötü bir sonuç değildi.

Veliaht Prens'in beklenmedik yükselişi ve her halükarda av yarışmasının ertesi gün iptal edilmesi muhtemeldi.

"Lütfen böyle devam edin... Ve lütfen ana görevlerin veya başka bir şeyin ortaya çıkmasına izin vermeyin.

Çıksa bile, ikinci kez yapmayacağım.

Vücudun kendi kendine hareket etmemesi rahatsızlığı ne olursa olsun, bu gerçekten yapılacak bir şey değildir.

Veliaht Prens ortadan kaybolduğunda ve gerginlik azaldığında, tüm vücut ağrıyordu.

'Hemen şimdi uzanmam lazım. Yoksa öleceğim. Etrafına

baktığında her şey yoluna girmiş gibi görünüyordu.

Sedyelerle taşınan bazı yaralıları vardı, ancak neyse ki ölen olmadı.

"Bir an önce Emily'ye ulaşmalıyım.

Kabinin hangi tarafta olduğunu

bilmiyorum.

Ancak bu, ortadan kaybolan iki Kardeşi aramak için etrafta dolaşmak anlamına gelmiyordu.

Emily ile buluşmak için dışarı çıkmak zorunda kaldım çünkü saldırı nedeniyle ziyafet salonuna girişler korumalar dışında kesinlikle kısıtlanmıştı.

Diğer aristokratlar da muhafızlara ve büyücülere kısa ifadeler verip onayladılar ve teker teker ziyafet salonunu terk ettiler.

Aynı zamanda akıntıyı takip etmek için arbaletin etrafında yürüdüğüm bir andı.

"... ..Leydi Penelope."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirir < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

65. Bölüm Biri beni aradı.

65. Bölüm Biri beni aradı.

Biri beni aradı.

Nedense şaşırmadım çünkü hikayede böyle olacağını düşünmüştüm.

Yavaşça arkamı döndüm. Gün batımında başlayan arife festivali çoktan loş bir karanlığa boyanmıştı.

Canavarın kırdığı tüm ışıklar arasında, beni arayan adamın yüzünde bir ışık parlıyordu.

[Favorability 20%]

Ama ML'leri karanlıkta bile ayırt edebiliyordum. "Marquis."

Vuinter'e ilk kez böyle sesleniyordum, bu yüzden kendimi çok

tuhaf hissettim. "Bir süre önce ben de seninle böyle

konuşuyordum.

Maskeli balo bittiğine göre, bu büyük bir olaydı.

Ağza alınmayacak "The Marquis "imi çalışırken, Vuinter hızla yürüyerek önüme geldi

"Bugün bana yardım ettiniz... Çok teşekkür ederim." unvanının

aksine, gözlerinin rengi ona yabancı değil.

Bana sessiz bir saygı duruşunda bulundu.

"Ben de bunu bekliyordum.

Artık oldukça zor bir mod vuruş barına sahip olduğum için, büyük bir anlaşma yapmadan cevap verdim. "Marki'ye yardım etmek için gelmedim. Bu yüzden bana teşekkür etmenize gerek yok." Hissettiğim beceriksizliğe kıyasla yumuşak onurlandırmalar aktı. "Doğru, ama..... "

"....."

"İnsanları zorla kurtardın. Ben de dahil."

Başını kaldırdı ve usulca uzanan elime baktı. Bakışlarını takip ederek istemeden de olsa başımı eğdiğimde gözlerim yavaşça açıldı.

Ancak o zaman ellerimin aralıklı olarak titrediğini fark ettim.

"Biliyorum. Bu alçak vücutla kendimi aştım.' Arbaleti ateşlemek için yeterli kol gücüm yoktu.

Ama bu sadece aşırıya kaçtığım için değildi. Sakinmiş gibi davranmaya çalıştım ama aslında durumdan herkesten daha çok korkuyordum.

Beni ezmek için havaya kaldırılmış devasa tavuk ayaklarının ve sadece bana doğru koşan sayısız canavarın gölgeleri. Kontrolüm dışında çılgınca hareket eden bedenim ve ellerim.

Tüyler ürpertici sahneler yeniden yükselirken gözlerim farkına varmadan kapandı. Elimden geldiğince belli etmedim ama titreyen ellerimi geride tutup sakladım.

"Eminim bunu başka biri de yapardı. Umurumda değil..."

"Hayır."

Vuinter onun umutsuzca hiçbir şey yokmuş gibi davranmasını reddetti.

"Hiç kimse Lady kadar cesur olamazdı. Bu kadar kolay başa çıkılabilecek bir canavar olmasına rağmen.... "

Birden konuşmayı kesti ve kaşlarını çatarak yuvaya baktı. Bir şeyden acı çeken biri gibi.

'...sihrinizi sakladığınız ve hiçbir şey yapmadığınız için kendinizi suçlu hissediyor musunuz?

Vuinter'in durumunu tam olarak anlayamadım. Kendi güvenliği için bencil olmanın nesi yanlış? Ayrıca, elinden geleni yaptı.

Tıpkı kendimi sisteme bırakarak hayatımı kurtardığım ve oyunun ayarladığı figüranların hayatlarını kurtardığım gibi.

"Her birimiz o anda yapabileceğimizin en iyisini yaptıysak, o kadar."
Ben de rahatça omuz silktim.

"Arbalet olmadan hiçbir şey yapamazdım ve canavar tarafından kovalanırdım."

"....."

"Marki de elinden geldiğince çocukların hayatını kurtarmaya çalıştı.
Prens önünde duramam çünkü korkuyorum."

Biraz komikti çünkü yüksek sesle söylememe rağmen tamamen doğrudu.

Eğer Vuinter önden gitmeseydi, prensin emirlerini daha önce olduğu gibi asla bölmeyecektim ve ateş edip öldürmek için hiç topum olmamıştı.

O anda, yüzümde bir gülümsemeyle kıkırdayarak bana sessizce bakan lacivert gözbebeği şiddetle sarsıldı.

Ve... [Favorability

24%]

Başı parıldadı.

4%. Gecikmeli olarak oldukça büyük bir artışla uyandım.

'...yakında FL'yi gördüğünüzde arkanızı döneceksiniz, bu yüzden ona çarpmaya devam etmenin bir yararı yok.

Ağzımdan çıkan kahkahalar kesildi "...İltifatınız için

teşekkür ederim. O zaman ben önden gideyim."

Konuşmayı bitirmek için acele ettim.

Aslında daha fazla ayakta duramayacak kadar yorgundum.

"Yani hayatlarını kurtardığım için bana teşekkür eden tek kişi Vuinte oldu.

Normal bir ML olduğu için, öyle olmadığını biliyorum ama yine de kalıcı hisleri var. Kısa bir selamla arkamı dönmek üzereydim.

"Hanımefendi."

Sıcak avuç içi aceleyle kolu kavradı.

Başımı öfkeyle çevirdim ve Vuinte anlam veremediğim bir bakışla bana

baktı. "Gönderdiğin cevap.... iyi karşılandı."

Bir an tereddüt eden dudakları aralandı ve sadece benim duyabileceğim kadar küçük bir sesle fısıldadı.

"...ben de bugün yardımınıza karşılık

verebilir miyim?" İşte o zaman.

"Penelope!"

Yan taraftan biri sert bir sesle bana seslendi.

[Favorability 27%]

Etrafındaki karanlık, görüldüğünden daha sevimliydi. Ancak rahatsız edici sesini duyduğumda kim olduğunu hemen anlayabiliyordum.

"Affedersiniz. Kız kardeşime ne yapıyorsunuz?"

"Leonard."

Gerçekten de Leonard bu kez sanki erkek mal sahiplerinin toplanma günümüş gibi göründü.

"Önce sen gideceksin sanıyordum.

İnanılmaz bir anda ortaya çıkan, kolundan tuttuğumda bile soğukkanlılıkla giden bir adamdı.

Pembe saçların ortaya çıkış şeklinden utandım ve kaşlarımı çatarak boşluğa baktım.

"Hadi, Penelope."

Leonard, kolumu tutan Vuinte'e karşı gardının kenarından bana seslendi.

Ama Vuinte kolumu bırakmadı. Leonard'ın ruhu bu manzara karşısında ekşidi.

"Neden bir déjà vu hissi yaşıyorum?"

Bir süre önce sahada başıma böyle bir olay geldi.

Aralarında kaldım ve etrafıma bakındım ve kısa süre sonra Vuinte'in kolunu hafifçe salladım.

"...Marquis."

Diğer ML'lerin aksine, Vuinte gücü benim için çok güçlü olmayan bir adamdı. Derek ve Eclis ile yaptığım gibi çok güçlü değil, çünkü sadece

tam güç. Ama bana karşı nazik olan tek ML ile o kadar ileri gitmek istemedim.

"Marquis...?"

Yine de Vuinter hareketsiz kalmaya devam etti.

Kocaman gözlerle ona baktım. Leonard'ın sesi çarpıklaştı. "Sana bırakmanı söyledi."

"...."

"Ha! Bırakma mı?"

Ne de olsa Leonard, öfkeli bir adam, dişlerini gıcırdatarak beni yakalamak için hamle yaptı. Sonunda yakalanan kollar gevşedi. Dokunuşunun gücü kalmadığı için pes etmiş gibiydi. Vuinter'in bağları çözülür çözülmez, bu kez Leonard sanki bekliyormuş gibi beni kaptığı gibi götürdü. Ve sanki beni saklıyormuş gibi sertçe fenerin arkasına itti.

Artık kendini uzak tutabileceği hiçbir şey kalmamıştı ve çarpık bir gülümsemeyle Bonnter'e alaycı bir tavır takındı.

"Affedersiniz, Marki. Hiçbir şey bilmeyen saf bir çocuk hakkında bir şeyler yapmaya çalışıyorsunuz ama bir de yaşınızı düşünün, ha?"

Kaba sözleri karşısında şaşkınlıkla ağızımı açtım. Farkında olmadan yumruğumu kaldırdım ve omzuna bir tokat attım.

"Deli misin sen? Öyle bir şey değil!"

"Sessiz ol! Gerçekten hiçbir şeyden korkmuyorsun...!"

Leonard benim cevabım üzerine bağırdı.

Kızgınlığım başımın tepesine kadar yükseldi.

"Bunu söyleyeceksen, bırak şunu. Ben yalnız gidiyorum."

Soğuk bir şekilde okuduktan sonra, yakaladığı elini çılgınca büktü ve utanıp utanmadığını merak ederek telaşla bağırdı.

"Her neyse, başka seçeneğin yok, artık ona yaklaşma!" "Sen gerçekten..."

"Oh, hadi gidelim, hadi gidelim! Oh, hayır, senin huyunu sevmiyorum..."

Sanki gidecekmiş gibi önümden gitti ve şikayet etti.

"Bunu söyleyen kim?! Onun öfkesi yüzünden orada olmadığım için bir anda küfürlerle dolmuştum ama yere düştü.

Çünkü başımın arkasında hâlâ keskin bir göz hissediyordum. Leonard tarafından yarı şaşkınlıkla geriye baktım.

Hâlâ orada duran ve bana bakan Vuinte, gözleri benimle buluştuğunda dudaklarını çırıptı

"...Cevabınızı dört gözle bekliyorum, Hanımefendi." Israrı karşısında şaşırılmışım. Ona kocaman gözlerle baktığımda.

Birden adımlarım keskin bir şekilde durdu ve ön taraftan gelen bir dağ kırılma sesi duydum.

"Oh, hadi ama! Cevap gelmeyecek, o yüzden zamanını boşa harcama...!"

"Hayır, ben iyiyim."

Leonard'ın sözlerini aceleyle kesti ve cevabı kendi ağzıyla verdi. Neyse ki korkunun ağzı kapalıydı, belki de inkâr kelimesi yüzünden.

"Enformasyon loncasına geri dönüş için bir cevap alamayacağımı söyledim."

Tekrar tekrar güldüm, ona daha önce söylediklerime gülüyordum. Maske taktığımda gülümseyemiyordum bile. Ve yine düşündüm ki

mavi göz bebekleri bir kez daha titriyor.

[Favorability 26%]

Daha önce de yaptığım gibi, firma reddinden bir destek almam beni şaşırttı.

Leonard tarafından açık hava konser salonundan sürüklenerek çıkarıldığım zamandı. "Hanımefendi!"

"Penelope!"

Girişin yakınında gergin bir şekilde duran Emily ve Dük beni gördüler ve sevinçle koştular.

"İyi misiniz hanımefendi?"

"Bir yerin incindi mi? Ha?" Sırayla vücuduma baktılar. Beklenmedik misafirperverlik karşısında şaşkın bir bakışla cevap verdim.

"Ben iyiyim. Hiçbir yerim incinmedi."

"Endişelenmene gerek yok. Belki de bu kızın yok olduğunu görmediğin içindir..."

Alışkanlık olarak alaycı olmaya çalışan Leonard, Dük'ün gözlerini dikip baktığını görünce hemen çenesini kapattı.

Yüzündeki hoşnutsuz ifade görülmeye değerci. Başımı çevirdim ve tekrar Dük'e baktım.

"Babam iyi mi? Peki ya Emily?"

"Partinin ortasında kabine uğramak zorunda kaldım, bu yüzden neyse ki karmaşadan kaçındım."

"Ben de iyiyim, ayak işlerin için
teşekkürler!" "Tanrı'ya şükür. Peki ya ilk
kardeşim?"

"Veliaht Prens Hazretleriyle birlikte suçluları sorgulamaya gitti." Nereye
gittiği pek umurumda değildi ama nezaketen sordum.

"Yaralanmadığına sevindim. Haberi duyduğumda bu babanın ne kadar
şaşırdığını biliyor musun?"

Dük bana sabit bir cevap verdi ve endişeli bir bakışla bana baktı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

**Bölüm 66 Dük'ün tepkisi
alışılmadıktı. Garip bir şekilde
gülümsedim.**

Bölüm 66 Dük'ün tepkisi alışılmadıktı. Garip bir şekilde gülümsedim.

Dük'ün tepkisi alışılmadıktı. Garip bir şekilde gülümsedim.

"Sizi endişelendirdiğim için üzgünüm. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu..." "Bunu bana yapmaya nasıl cüret ederler!"

İyi olduğumu görünce rahatlayan Dük öfke krizine girdi.

"Eve döndüğümde askerleri hemen serbest bırakmam gerekecek. O kalıntıları yakaladıktan sonra her bir uzvunu tek tek kırıp..... kurutacağım!"

"Baba, baba."

Bu gidişle ziyafet salonunun önünde duracak ve yeni ülkenin kalıntılarını nasıl yok edeceğine dair planını açıklayacaktı.

Ben de ölçülü bir şekilde sözünü kestim ve ona nazikçe seslendim. "Gerçekten çok yorgunum.

Hemen dinlenmek istiyorum."

"Evet, sanırım öyle. Hadi gidelim! Ağır tutmayın, arbaleti bana verin."

Neyse ki Dük sözlerime kulak verdi.

Ama arbaletin dük tarafından kaldırılmasına gerçekten izin vermek istememiştim. "Ben tutarım, bayan. Onu bana verin!"

Tam onu taşıırken, neyse ki Emily elini uzattı.

"Teşekkür ederim Emily. O kadar ağırdı ki neredeyse

ölüyordum."

Şakacı bir gülümsemeyle yaylı tüfeğin ipini çözdüm.

Ne zaman taşıdığımı bilmiyordum ama teslim ettikten sonra gerçekten rahatlamış hissettim.

"Çk, Penelope Eckart. Bir daha asla bu tür bir karmaşa içinde ortaya çıkma." Dük bana baktı ve dilini şaklattı.

"Muhafızlar gelene kadar saklan, genç hanım korkmadan öne çıksın! Seni ilk çıkan soylulardan duyduğumda bayılacağımı sandım!"

"Ama iyi iş çıkardım baba."

Dük'ün onaylamayan dırdırı karşısında alt dudağımı dışarı çıkardım.

"Babamın bana verdiği öğretmen üzerinde çok çalıştım. Bu yüzden hepsini vurdum."

Gerçek şu ki sistem bana yardım etti ama ben yine de bugünün kahramanıydım.

"İyi yaptığım şeyler için beni övün.

Küstah biri olarak daha ne kadar yaşamak zorundayım? Memnun değildim ama fazla bir şey de beklemiyordum.

İnsanların algısı o kadar kolay değişmiyor ve beni doğru gördükleri halde bana güvenemeyen insanlar var.

Eminim bazı insanlar şanslı olduğumu düşünüyordur.

"Şey..... biraz da şans..... hayır bence bu bir sistem. "...bu doğru."

Ama Dük'ün yüzü ani bir duruşla bana bakıyordu.

"Kızım olduğun için seninle gurur duyuyorum
Penelope." Yüzüne beklenmedik bir memnuniyet
gülümsemesi yayıldı.

Bir omuza cesaret verir ve över gibi dokunmak tuhaftı. Bu yüzden
kendimi çok garip hissettim.

Eckart'taki kamp alanında toplam beş adet kabin bulunuyordu.
Gerçekten de Dük'ün kirası görkemli, büyük bir çadır kadar
yüksekti.

Ancak, ne kadar elverişli olursa olsun, kamp alanı geçici bir yerdi.

Bir kadının yaşaması için çok rahatsız ediciydi, bu yüzden Dük, tüm yolu
yürümek istersem sarayda bir konut sağlamayı teklif etti.

"Sorun yok, baba."

Ben reddettim. Zor bir durumdu.

Bunun nedeni, avlanma alanının bulunduğu ormanın ana saraydan oldukça
uzak olması, bu nedenle uzun süre bir vagonda seyahat etmek
gerekmesiydi.

Keşke eve gitmeme izin verselerdi, ama saldırının sorgusu henüz
bitmedi, bu yüzden av yarışmasını düzenleyip düzenlemeyeceklerine
karar vermediler.

"Bay Game, lütfen iptal etmeme izin verin.

Ciddiyetle dua ettim çünkü önceki gecedен beri ML'ler tarafından
vurulmuştum.

Alev alev yanan şenlik ateşinin etrafında daire şeklinde toplanmış
kabanaların şekli bana kamp alanını hatırlattı.

Başka zaman olsa etrafa biraz daha bakardım ama bu kadar iyi durumda değildim, hemen bayılırdım.

"Baba, önce ben giriyorum."

"Evet, devam et ve dinlen."

Kamp alanına girdiğimde Dük'ü bir an için görebildim.

"Bu taraftan gelin, bayan."

Prensesin odası en iç bölümde yer alıyordu.

Ben Emily'yi takip ederken Leonard Dük'le selamlaştı ve birlikte hareket ettiler. "Bir sonraki çadırda mı?"

Av yarışmaları değişmeden yapılsaydı, kendimi gördüğünde alay etmekle meşgul olan biriyle sık sık karşılaşacağım açıktı.

Bir kez daha bunun olmamasını diledim.

Ancak çadırın girişine ulaşmış olmama rağmen Leonard beni takip etmekten vazgeçmedi.

Kaşlarımı hafifçe çatarak arkamı döndüm.

"...Ne oldu?"

"Ne?"

"Neden beni takip edip duruyorsun?"

"Bu da ne! Peşinden kim geliyor!" Sorum

üzerine öfkeyle bağırdı. "Burası benim

lojmanım, biliyorsun."

Ve benimkinin yanına inşa edilen kabini işaret etti.

Endişeler gerçeğe dönüştü. Dilimi içeri sokarak ılık bir cevap verdim.

"İyi geceler o zaman."

Arkamı dönüp beni bekleyen Emily'ye doğru yürümek

üzereydim. "Hey! Wa, bekle!"

Yine yoluma çıktı. Kaşlarımı çattım.

"Neden? Bu sefer ne var?.."

"Neden bu kadar sabırsızsın? Biri seni yiyecek mi?"

"Yorgunum. Söyleyecek bir şeyin varsa acele et."

Sinir bozucu bir şekilde ısrar ediyordum, ama o sadece tereddüt etti ve beni neden durdurduğunu hemen söylemedi.

Onun nesi var?

Sanki ağabeyi ve ablasının alışılmadık momentumunu okumuş gibi, Emily bile kabinin içindeki koltuğundan mantıklı bir şekilde kaçınmıştı.

Hâlâ sessiz olan Leonard'ı izleyerek geri döndüm.

"Eğer söyleyecek bir şeyin yoksa, ben gidiyorum."

"Oh, burada bir yara izi var, seni küçük sürtük!"

Sonra Leonard beni tersledi. Ve endişeyle boynumu işaret etti.

"...yara izi mi?"

Şaşırmıştım.

Sonra Leonard sivri eliyle dikkatlice boynuma dokundu.

Dokunuyordu, neredeyse bir el ovuşturması gibiydi.

"Al."

"Ah."

Acıtıyor. Daha önce hiç hissetmediğim hafif bir acı

hissettim. "Çok mu acıyor?"

Şaşkınlık iniltisi ve refleks olarak çıkıntı yapan Leonard'ın eli bir çırpıda bana doğru kalktı.

Çok fazla acımadı. Eğer büyük bir yara olsaydı, acıyı daha erken hissederdim.

Canavarla uğraşırken, bilmediğim bir yerim hafifçe çizilmiş gibiydi.

"Sorun yok. Çok acımıyor."

Hiçbir şey beni gerçekten rahatsız etmedi, bu yüzden gerçeği söyledim.

Ama nedense Leonard'ın ifadesi sanki hastaymışım gibi bozulmuştu.

"...bekle bir dakika."

Cebinden bir şey çıkardı. Küçük, geniş

bir fiçiydi.

"Nedir bu?"

"İlaç."

Eşyaları çok beklenmedikti. "Bütün bu

eşyaları yanında mı taşıyorsun?"

"Kliniğe gittim ve aldım!" Bu

ses karşısında gözlerimi

devirdim.

Düşündüm de, ne Dük ne Emily ne de Derek benimle gelmedi, sadece nezaketen sordu, ama sadece Leonard hiçbir şey söylemedi.

Gecikmiş bir şekilde yüzüne bakarak sordum.

"...daha önce yaralandın mı?"

"İç çek..."

'Benim bununla ne işim var.....' dedi ve derin bir iç çekerek bana

acıyarak bir kez daha baktı,

".....senin yüzünden, seni aptal." "Ben

ne"

"Bekle."

Leonard ilaç şişesinin kapağını açtı. Sonra parmağını içine daldırdı ve ilacı aldı.

Yeşil sıvı kalın bir şekilde bulaşmıştı. Kötü bir koku vardı.

Bundan kaçınmak için bir geri adım attı. Leonard bu şekilde bana doğru yürüdü ve açıkça tükürdü.

"Kıpırdama, yoksa kafana bulaştırırım" dedim. Bu sözler

hareket etmemi engelledi.

Beni selamladı.

Ve parmağını yapışkan bir ilaçla boynuma sürmeye başladı.

Daha önce işaret ettiği yara izi.

"Uh....."

Leonard'ın yüzü yaklaştı. Nefesini burnumun ve dudaklarımın yakınında hissettim. şaşkın bir bakışla kendimi kaskatı kesmiştim.

Soğuk sıvı tenime çarptı. İçimde kötü bir his var.

"...o piç senin burada yaralandığını fark etti mi? Bilmiyor, değil mi?" İlacı doğrudan yaramın üzerine sürerek durup dururken sordu. Bir adım geç cevap verdim, o da sertleşmişti.

"...o piç mi?"

"nceki yaşlı adam."

Oyun profilindeki Vuinte'ın yaşını düşündüm.

'Yirmi beş ya da altı.....'

Aslında o kadar yaşlı değildi ama FL ile arasında en büyük yaş farkı olan adam olduğu da bir gerçekti.

Ama bu sadece "FL" ile bir ilişki.

Geleceği düşündüğümde Vuinte'e çok yakın olmamalıydım, öyleymiş gibi davranan bir ilişki de kurmamalıydım.

"Marki'ye karşı nasıl bir kabalık bu?"

Eski Leonard'ın şok edici sözlerini hatırladığımda, azarlama patlak verdi.

Leonard'ın güzelliği burnunun önünde kaşlarını çatmıştı.

"Bu ne saygısızlık! Ne yapıyordun orada? O pileri vurmuyordun."

"O öyle biri değil."

"Böyle biri olmayan başka biri var mı? Erkeklerin hepsi aynı, seni aptal."

"Ah!"

Sırsız eliyle başının yan tarafını kötü bir şekilde çekti. Ona kısa bir çığlık attım ve sert bir bakış attım.

"Ölmek mi istiyorsun?"

"Nasıl? Hemen hemen aynı

şekilde."

Gerçek kalbimin dışarıda olduğunu bilmiyordum ama Leonard kızgın değildi.

Yüzünde bir sırıtışla eğilmiş olan vücudunun üst kısmını kaldırdı. Burnumun ucunu gıdıklayan nefesim tükendi.

"Hizmetçine sargıyı sarmasını söyle."

Etkilenen kısma ters ters bakarak söyledi. Görünüşe göre tedavi sona ermişti.

'.....'... ..Yaşadığım sürece, onunla böyle bir gün geçireceğim.

Kısa bir süre önce, dişlerimizi göstererek ve hırlayarak kavga ettik. Bu durum o kadar tuhaf gelmişti ki gülmekten kendimi alamadım. ".....Teşekkür ederim kardeşim."

Kaba biriydi ama yine de bana yardım ettiği doğrudu.

Minnettarlığımı sadece iyilik olarak ifade ettim.

Ama o anda Leonard'ın yüzü karardı.

Sonra, sahaya giderken ani bir özürle karşılaştığımda olduğu gibi, gözlerinin kıpkırmızı olduğunu düşündüm.

"Evet..."

"....."

"Evet, senin teşekkürüne ihtiyacım yok!"

Çenesini kapalı tutan Leonard aniden çığlık attı ve arkasını dönerek hızla kabine doğru yürüdü.

"Yine nesi var?"

İşte o zaman oldu. Kaba, dağınık pembe saçlar parlıyordu.

[Favorability 31%]

Şaşkın gözler yavaşça aralandı.

Leonard'ın uzun mesafe tercih edilirliliği Normal modda verilen temel tercih edilirliliği aştığından beri.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 67 "Evet?!"

Bölüm 67 "Evet?!"

"Evet?!"

Kahvaltı için Dük'ün kulübesinde toplanmıştık.

Derek'in sabah geç saatlere kadar süren sorgulamadan döndüğü haberini alınca yüzümü buruşturdum.

"Neden, neden? Dün oldu ve neden hala devam ediyor?"

"Ölenler buradan değilken ve hatta başka ülkelerden insanlar da buradayken İmparatorluk yarışmayı nasıl iptal edebilir?"

Derick bana açıkça cevap verdi.

"Canavar ortaya çıktığında ve etrafta koşturduğunda İmparatorluğun prestijinin ne önemi vardı?"

Şaşkına dönmüştüm, bu yüzden dudaklarımı bükmeye devam ettim.

"Bu iyi bir şey. Bir hiç uğruna geri çekildiğimizi gösterirsek küçükler tarafından hor görüleceğiz."

Dük ciddiyetle başını salladı ve sempati duydu.

"Ah. Bu düşündüğüm şey değil."

Sadece bir gece uyuyup eve gideceğimi düşünmüştüm ama lanet ava gerçekten devam edeceğimi bilmiyordum.

Dudaklarımı ısırdım ve en iyi planı buldum.

"...Kendimi iyi hissetmediğim için yarışmaya katılabileceğimi sanmıyorum."

"Evet, d n aşırıya kaçmıŐtı." Neyse ki

D k memnuniyetle kabul etti.

"Bu vesileyle Penelope, sosyete de kendine yeni bir yer bulsan iyi olur. Tam zamanında, Kontes Dorte a hizmetçisini sabah erkenden gönderdi."

"...ne? Kontes mi?"

"Açılış törenindeki çay partisine katılmanızı istediler."

Davet beniŐaŐırttı çünkü burada daha önce hiç özel bir çay partisine katılmamıştım...

Ama D k nedense bana gururlu bir yüz ifadesiyle baktı.

"Kabinin içinde sıkışıp kalırsanız sıkılırsınız. Güzelce giyinip çay partisine katılın ve akranlarınızla iyi ge inin..."

"Sadece bir sürü av kıyafeti getirmiş baba." Leonard

yemek yerine güldü ve sohbet etti.

"Nereden biliyordu?"

Kendimi kötü hissetmedim çünkü bu doğruydu.

Ormana kadar gelip kabarık bir elbise giymek ne kadar can sıkıcı olabilir ki?

Bu nedenle, Emily'ye av kıyafetleri de dahil olmak üzere sadece basit kıyafetler almasını söylemiştim.

Leonard'aŐaŐkın bir ifadeyle bakan benim aksime, D k onaylamayan bir sesle ona çıkıŐtı.

"Bu daha iyi olurdu. Bugünlerde giriŐimci kadınlar moda, seni aptal! Ck."

Ve ekledi, dilini boğarak

"İşte bu yüzden kadınlar arasında popüler

değilsin." "Kim popüler değil?"

Leonard öfkeyle karşılık verdi ama Dük çoktan yüzünü bana çevirmişti.

Daha fazla tartışamayan bir adam gördüğümde ona dava açmaktan kendimi alamadım.

"Bilmiyor musunuz? Ne tür haydutlar, dünkü cesaretinizin aksine, avlarını ısırarak bu avın kraliçesi olacaklar."

"Baba, bu kadar yeter."

O ana kadar sessizce yemeğini yiyen Derek derin bir iç çekti.

"Böyle belirsiz bir beklentiyle küstahça davranıyor olsanız bile, bu eskisinden daha kötü bir söylentiye yol açacaktır..."

Mavi gözbebeğini bir an bana çevirdi ve sonra şöyle dedi:

"Şimdi, sadece çok az insan bu konuda konuşacak, değil mi?"

"Hmm..."

Dük yemeğine kaldığı yerden devam etti ve bir şeyler mırıldandı.

Şaşkına dönmüştüm.

Beni gördüğünde alaycılıkla meşgul olan Leonard'dan bile daha saldırgandı.

'Ha, belirsiz bir beklenti mi?! Ben kraliçe olmak istemiyorum.'

Şaşkına dönmüştüm ve Derek'e ters ters baktım ama göz teması yoktu.

"..... talihsiz adam, dışarıdasın.

Titreyen yumruklarımı masanın altında tutarak intikam yemini ettim.

"Bayan, bu şekilde gitmenizin sakıncası olmadığına emin misiniz?" Emily kıyafetlerime kötü bir bakışla baktı.

"Her neyse. Bu bir avcılık yarışması. Katılmak zorunda değilsiniz ama çeşitliliğe ayak uydurmak zorundasınız."

"Ama..."

Söyleyecek şeylerle dolu gözlerle bana baktı.

Aynayı bir kez daha kontrol ettim.

Saçlarımı, yaylı tüfek talimi yaptığım zamanlarda giydiğim avcı kıyafetimle toplamıştım. Kıpırmızı saçlarım sırtımın üzerinde kıvrılıyordu. Yeni dikilmiş koyu gri ceket ve Eckart desenli şort saçlarımla çok iyi uyum sağlamıştı.

"Sadece güzel.

Önceden boncuklarla donatılmış bir arbalet tutuyorum ve onu sırtın arkasına yerleştiriyorum.

"...neden arbaleti tekrar alıyorsunuz, bayan? Kendinizi iyi hissetmediğinizi söylemiştiniz..."

Emily endişeli bir bakışla sordu. Sanki beni durdurmak istiyor gibiydi.

"Kadınlar ve çocuklar için kendi hayvanlarını kurabilecekleri ayrı bir alan olduğunu duydum. Daha sonra orada olacağım."

"Kendini mi avlayacaksın?"

"Çay partisinde öylece oturmak sıkıcıdır."

Net bir cevapla karşılık verdim. Aynı anda aklıma evde bıraktığım biri geldi.

'...Büyük konuşarak geldim ve eğer bir tavşan alamazsam, yüzümü kaybedeceğim.

Rüzgârın sesi alçaktan esiyordu. Hafif bir kahkaha karışımı olan gri gözler hâlâ belirgindi.

Bana güldün, değil mi? Bekle biraz. Bu Noona senin susturucunu düzene sokuyor.'

Kendimi sıkıca ezberlediğim zamandı.

"Hey, hala bitirmedin mi?"

Çadırın dışında Leonard'dan bir çağrı geldi.

Emily'yi karşılamak için acele ettim, cebime bir bez ve kadife bir kutu yaylı tüfek mermisi sıkıştırdım.

"Hemen döneceğim."

Cabana'dan çıkarken Düklüğün adamları çoktan hazırды. "Neden bu kadar geç geliyorsunuz!"

Leonard bana kızgındı.

"Ah.

Normalde onu görmezden gelirdim ama bilinçsizce aşağı yukarı baktım.

Koyu kahverengi bir üniforma giymiş, çok şık görünüyordu.

Yanında tamamen siyah şık bir üniforma giyen Derek de öyle.

ML olarak uzun boyları ve yakışıklılıkları, güzel avcı kıyafetleriyle bir araya geldiklerinde daha da göze çarpıyordu.

Bence bu kötü kişilikleri dengelemek için yeterince iyi. ".....

Maçı izleseydim daha çok tezahürat yapardım. Bunun

acımasız bir gerçeklik olduğunu söylemeliyim.

"Güzelce giyin! Neden güzel giyinmiyorsun?"

Dük, görünüşümden pek hoşlanmadığını anlamak için kaşlarını çatarak arbaletе baktı.

"Birinin dediğı gibi, yanlış bir beklenti duygusuna kapılmak

istemiyorum." Tekrar birine baktım.

İlgili kişi gözünü bile kırpmadı ama Dük boş yere bıçaklanıp bıçaklanmadığını anlamak için boş yere öksürdü.

"Hmm! ...avlanmayacağını söylememiş miydin?" Ben de kendimi iyi

hissetmiyorum." "Madem buradayım, bazı hayvanların avlanma alanlarını

görmek isterim."

Dük bu sözler karşısında irkildi ve aniden önümde eğildi. Ve

oğullarının duymaması için onlara gizlice fısıldadı. "...bu babanın

ne dediğini hatırlıyor musunuz?"

"Evet?"

"Eğer gerçekten ateş etmek istiyorsan, nadir

bulunan bir yere git." "Ah..."

Geçen gün yaylı tüfekte yaptığım konuşmayı hatırladım. Bir ok değil,

sihirli bir boncuk.

"Anladınız mı? Ha?"

Cevap vermeye zorlayan mavi gözler güvensizlik ve endişeyle titriyordu.

Emily'nin kısa bir süre önce beni yaylı tüfek taşıırken gördüğündeki bakışlarına benziyordu.

Gülümseyerek cevap

verdim. "Tabii ki."

Törenin yapıldığı ormanın girişine ulaştığımda birçok aristokrat toplanmıştı bile.

"Atları gördükten sonra döneceğim."

Dük ve iki adam kalabalığın arasında kayboldu.

Ava gitmeye hazırlanan kalabalıktan kaçarak, uğurlanan insanların toplandığı bir yere doğru ilerledim.

Çoğu güneşliğin altında oturan kadınlardı.

Ortaya çıktığımda sakın ortam hemen hareketlendi. Teker teker bana doğru açılmaya başlayan gözleri hissedebiliyordum.

Dün yaşadıklarımın dolayısı zaten umurumda değildi. "Kötü

kız gittiği her yerde bir süperstar.

Ancak çok geçmeden, bana yönelik konuşmaların sadece merak ya da küçümseme ile ilgili olmadığını fark ettim.

Etrafıma baktığımda Emily'nin bana neden o huysuz suratla baktığını anlayabiliyordum.

"Avcı kıyafeti giyen tek kadın benim.

Etrafta rengarenk elbiselerden oluşan bir şölen vardı. Benim yaşımda genç kızlar ya da soylu hanımlar.

Tüylerini savuran bir tavus kuşu gibi, kimin eteğini daha bol savurduğunu görmek için bir yarış var gibiydi.

Ellerindeki av silahları değil, yelpaze ve şemsiyeydi.

Bu arada kendimi avcı kıyafeti giymiş ve görkemli bir arbalet taşıırken görmek zorunda kaldım.

Öğrenciler bir deprem gibi sarsıldı.

"Bu.... cinsiyete bakılmaksızın katılabileceğiniz bir avcılık yarışmasıdır!

Ama neden böyle olan bir tek ben varım?

Emily'yi dinlemem gerektiğine dair gecikmiş bir pişmanlık duydum. "Hayır, onlar bile benim kadar rahat dolaşamıyorlar.

Kıyafetim hakkında olumlu düşünmek için çok uğraştım. "Hazır olduğunuzda, merkezde toplanın!"

O sırada, yarışmaya ev sahipliği yapan podyumdan yüksek sesle bir çağırış geldi.

Ne olduğunu anlamadan yarış zamanı yaklaşmıştı. Nokta kılıcından sonra soylular teker teker toplanmaya başladı.

Dük'ü hemen bulabilirim.

Çünkü sıradaki en hafif olanlar bile dizilerden oluşuyor ve ön plandaydı.

Bir ailenin reisi olarak görkemli, renkli koşum takımlı bir atın üzerinde oturmuş, yanındaki kişiyle konuşmakla meşguldü.

İki oğul henüz gelmemiş gibi görünüyordu.

"Ha...?"

Bilinçsizce Derek ve Leonard'ı arıyordum.

Çok geçmeden gözlerimi kocaman açtım ve D k' n yanındaki adamı inceledim. "Huh, şuraya bak. Bu Marki!"

"Geçen yıl katılmamıştı ama sanırım bu yıl avlanacak. Bir yay taşıyor! Çok havalı....."

Yakındaki bir yerden heyecan verici bir ses duydum. D k yüzünden değil, Vuinter yüzünden.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 68 * * *

Bölüm 68 * * *

* * *

"Dük, görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Ah, Verdandi Markisi. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Atı sürdü ve yanına gelen Dük'ü tanıyormuş gibi yaptı. "Neredeyse bir yıldır ilk av yarışmanız değil mi? Daha sık gel. Yüzünü unutacağım."

"Haha, avcılık benim yeteneğime uygun değil." "Devam ettikçe daha iyi olacaksın."

Dük, kibar genç Marki'den hoşlanmıştı.

Babasını kaybetmiş ve ailenin reisi olmuştur, ancak genç yaşta bile ailesine liderlik edebilecek kadar yetenekli bir adamdır.

'Şimdi yanında durabilecek bir kadınla mükemmel bir şekilde oturacak.....'

Henüz evlenmediği için genç Marki'ye gözde muamelesi yapan bazı aristokratlar vardı.

Önceki nesilden beri Dük'e yakın olan Dük, aradan bir yıl geçmesine rağmen boşalan şubenin yanına oturamamaktan rahatsızdı.

"Hanımlardan hiç hediye aldın mı?"

"Belki de dışarı çıkmayalı çok uzun zaman oldu ama ne yazık ki bana geri dönecek bir payım olduğunu sanmıyorum."

Vuinter garip bir gülümsemeyle cevap verdi.

Bu, sabahtan beri geç yazarın kamp alanına doluşan hizmetçileri duyduklarında öfkeliendirecek bir sestti.

Tüm hediyeleri tek bir vuruşla reddettiğini bilmeyen Dük, kederden dilini tekmeledi.

"Tıpkı oğullarım gibisin. Evlenmeli ve bir aile kurmalısınız." "Dük bu av yarışmasında bir hediye almış olmalı..." Vuinter Dük'ün sol göğsüne bakarak ekledi.

"Göğsünüze taktığınız tılsım uzaktan bile dikkatimi çekti. Sanırım büyük bir zanaatkâr tarafından yapılmış."

"Hmm! Öyle mi?"

Beklendiği gibi Dük'ün yüzü, konunun boşuna açılıp açılmadığını anlamak için hemen aydınlandı.

Göğsüne ilıştırılmış muskanın daha iyi görülebilmesi için omuzlarını gerdi.

"Oğullarım gözlerinin kafalarının arkasında olup olmadığını bilmezler. İyi bir gözünüz var, efendim."

"Hayır, Dük'ün saygınlığına yakışır bir dekorasyon, bu yüzden benden başka herkes bunu fark ederdi."

"Haha! Bu adam, abudo!"

Dük sırtttı ve sanki öyle değilmış gibi böbürlendi.

"Ehm. En küçük kızımın standartları oldukça yüksektir." O anda Vuinte'in dizginleri tutan eli irkildi. Kimsenin fark etmeyeceği kadar hafif bir rahatsızlıktı bu. "...bu prensesin bir hediyesi mi?"

"Buna ihtiyacınız olmasa bile, bununla ilgilenmek zorundasınız. İnka İmparatorluğu'nda kim bana dokunabilir? Üzerinde ışınlama emirleri olan pahalı bir şey, biliyorsun!"

Dük, duyduğunda böbürlendiğini ya da kızdığını belli etmeyen ince bir tonda, "pahalı ışınlama emirleri" ile kazanmış olduğunu birkaç kez tekrarladı.

Çevredeki soylular yüksek bir sesle düke ve göğsüne baktılar.

"Prensesin gerçekten bir gözü var."

Vuinte sanki o anda tedirgin olmuş gibi aniden kibar bir gülümseme takınarak maskesini tersine çevirdi.

"Prensesin anlamlı bir hediyesi." "Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?"

Orta yaşlı adamın ağzı bir anda ardına kadar açıldı ve ona verdiği için duyduğu öfkeyi gölgede bıraktı.

"Evet, tabii ki."

Vuinte onun isteyebileceği bir cevap verdi.

Kızının hediyesini gösterdikten sonra mutlu bir şekilde gülümseyen Dük, övgüsüne karşılık vermek için gecikmeli olarak ona baktı.

Tam zamanında, ikinci giysinin kolunda bir parıltı fark ettim.

"Kelepçelerin de oldukça iyi görünüyor. Rengi sana çok yakışmış."

Boş bir arsanın göz rengini andıran koyu mavi turkuazlı bir manşetti.

Bu kez Vuinte'in yüzü aydınlandı.

"Gerçekten mi? Bunu hediye olarak almıştım ve Dük'ün bunu fark etmesine sevindim."

"Bayanlardan hiç pay almadınız, sanırım bu arada bir ortağınız var?"

Dük şaşkın gözlerle karşılık verdi ve çok geçmeden sevinçle sordu.

"Hangi aileden? Hadi, erkek ol ve konuş. Şimdi baban olarak görme zamanım geldi!"

".....biz o ilişkide değiliz."

Vuinte belirsiz bir ifadeyle cevap verdi. Bu doğrudu.

Ancak Dük'ün hiç inancı yokmuş gibi görünüyordu.

"Sen o ilişkide değilsin! Buraya kadar taktığına göre, normal bir ilişkimiz yok gibi görünüyor. Bana kim olduğu hakkında bir ipucu ver."

Dük'ün gözleri, skandal söylentileri duymuş genç bir kadın gibi merakla parlıyordu.

Kendisinin en küçük kızı olabileceği varsayımı hiç de öyle görünmüyordu.

Vuinte şaşkın bir yüz ifadesiyle bu durumdan nasıl kurtulacağını

düşündü. İşte o an gelmişti.

Birden yüzünde bir bakış hissetti.

Burada sayısız bakış vardı.

İmparatorluğun tek Dük'ünün hareketlerini merak eden soyluların ve Marki'ye gıpta ile bakan küçük çocukların gözleri çekildi.

Bu arada, çok garipti.

Başını rahatça kaldırır kaldırmaz, onu hemen bulabildi.

Koyu pembe saçları ve birçok insan arasında göze çarpan mavi-yeşil gözleri var ve ona bakıyor.

".....kötü gülüşlü bir kız." Farkında olmadan

Dük'ü soran bir ipucu çıktı. "Hmm? Kötü bir gülüşü mü var?"

"Ne zaman bana rastlasa, her zaman mesafesini korur ve hayır der."

Gerçekten öyleydi.

'Belki de ikinci toplantının izleniminden hoşlanmadığı içindir...' Winter kısa bir süre önceki toplantının sonunu hatırladı.

-Peki. Tekrar görüşebileceğimiz başka bir şey var mı?

Ona çok az yer bırakan sesi sakince veda etti.

Ama tavşan maskesi takan sihirbazın kim olduğunu bilmiyor.

— Hayır, sorun değil.

— Enformasyon birliğine dönüşü için bir cevap alamayacağımı söyledim.

Dolayısıyla dün olduğu gibi, daha sonraki toplantıda da çizginin soğuk bir şekilde çekilmesinin nedeni açıklanmadı.

İnsanlar onun kibar görünüşünden her zaman kolayca etkilenirdi.

Özellikle genç hanımlar en ufak bir nezaket karşısında utanarak kızarır ve gülerlerdi.

Yüzünü bir tavşan maskesiyle kapattığında da durum pek farklı değildi. Ama o kadın....'

Vuinter ancak o zaman Penelope'nin tavrı konusunda oldukça endişeli olduğunu fark etti.

"Hiç gülümsemedi.

Yemyeşil bir söylentiye yönlendiren prenses, söylentiden çok daha soğuk, keskin ve güzeldi.

"Yani..."

Bugün yine asık suratla bakarken, ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bazen bu gülümseme, öyle görünüyor ki, benim için çok değerli."

* * *

O sırada gözlerim Vuinter'inkilerle buluştu [Favorability 32%]

Gözlerimi onun aniden parlayan iyiliğine açtım.

Yanıldığımı düşündüğüm için göz kapaklarımı birkaç kez kırptım ama aynıydı.

"Ne? Göz teması kurduk diye %6 mı?

Normal mod bile değil ve bu lanet oyun zor modda bu kadar cömert olamazdı.

Şaşkınlıkla sırayla iki adama baktım.

Vuinter'in söylediklerini ciddi bir yüz ifadesiyle dinleyen Dük aniden genişçe gülümsedi ve Vuinter'in omzuna sertçe vurdu.

"...Ju...Hee...Sen de işin içindesin!"

Yüksek bir sesle konuşuyor gibiydi ama etraf o kadar gürültülüydü ki sesin kesildiğini duydum.

"Siz ikiniz ne halattan bahsediyorsunuz?"

Dük'ün sözleri üzerine Vuinter bilmiş bir şekilde gülümsedi.

Sebepsiz yere ayağa kalktığı izlenimine kapıldığım sırada başımı eğmiştim.

"Oh, şuraya bakın! Küçük Eckart Dükü ve ikinci dük!" Hemen yanındaki kadınlardan biri haykırdı ve bir yeri işaret etti.

Bilinçsizce başımı onların arkasından çevirdiğimde, iki adamın Dük'e doğru ilerlediğini gördüm.

'Sanırım ML gerçek bir ML...'

Siyah ve beyaz atlara binerek, diğer tüm soylulardan daha heybetli ve ağırbaşlıydılar.

Görünüşlerini gördüğümde alçak sesle iç

çektim. "Aman Tanrım, nasıl bu kadar

gösterişli olabiliyorsunuz?"

"Derek'e işlemeli bir mendil versem kabul eder mi?" "Leonard

için bir koruyucu bilezik hazırladım!"

Etraftaki kadınlar onlara bakarken iğrenç bir ses çıkardılar.

O yaşlarda yaygara koparan kızlar kısa süre sonra onlara dikkatle yaklaştı.

Etrafına baktığında, sanki hediye dağıtma zamanı gelmiş gibi yerlerinden fırlayan birçok kadın vardı.

Çoğu Derek ve Leonard'a doğru gidiyordu.

'Ne kadar köpek gibi huylu olduklarını öğrendikten sonra bile atılğan bir ses çıkarabilecekler mi?

Rakamlara soğuk bir şekilde güldüm.

Sonra bunun "oh-oh" olduğunu düşündüm ve cebime yazdım.

Elimden çıkan küçük kadife bir kutuydu.

Yere baktım ve düşündüm. "Bunu kime

vermeliyim?

Daha önce, silahın tepesinden satın alınan toplam üç muska vardı.
Emily'ninki ve Dük'ünki.

Diğeri ise olası bir durum için fazladandı.

Eğer avcılık yarışmasına katılmazsam bunu Eckliss'e verecektim, katılırsam da hayatımın bir parçası olarak kullanabileceğim bir şeye sahip olacağımı düşündüm.

Ancak, bunu ML'lerden birine vermenin daha iyi olacağını da düşündüm.

Kime vereceğimi düşünüp duruyordum ama Derek sabahki kötü konuşması yüzünden oyundan çıkarıldı.

'Hemen ona verecektim çünkü dün biraz duygulanmışım...'

Ama Dük'ün yanındaki dalı gördüğümde yine endişelendim.

[Favorability 32%] ve [Favorability 31%].

Vuinter ve Leonard'ın tercih edilme oranları arasında yüzde 1'lik küçük bir fark bulunmaktadır.

Vuinter'e burada hediye verme planı, artık dahil olmamak üzere, rafa kaldırıldı.

Bir kez daha risk almayı ve bunları sigorta olarak kullanmayı düşünüyor musunuz? Yoksa Leonard'ın alaycı medleyini daha sık mı duyuyorsunuz?

O zaman oldu.

"Bu benim

hediyem mi?"

Aniden arkadan çıkan el, avını kapıp kaçan bir kartal gibi kadife kutuyu kaptı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 69 "Ne..."

Bölüm 69 "Ne..."

"Ne..."

Şaşkınlıkla başımı geriye çevirdim. Altın sarısı saçları öğle güneşinde ısırl ısırl parlıyordu.

"Oh, bu Amulet."

Endişe konusu olmak bir yana, bu konuda en ufak bir düşüncesi olmayan bir adam gururla başka birinin hediye kutusunu açıyordu.

"Saç rengime göre hazırlamış olmalısınız."

Üzerinde savunma büyüsu işlenmiş altın bir tılsım gören veliaht prens, alaycı bir ifadeyle konuştu.

"Neden bahsediyor bu?"

Ağzımı kıvrarak ona baktım ve hemen ardından

kaşlarımı çattım. "Lütfen onu geri ver."

Kutuyu geri almak için uzandım. Ama o anda kolunu çevirdi. Neredeyse ulaşabileceği kadar yüksekteydi.

"Oh! Seni orospu çocuğu!

Ayaklarımın üzerinde zıplayarak kutuyu kapmaya çalıştım. Ama tam kapmak üzereyken eli tekrar yukarı kalktı.

Birkaç kez daha sızlanmayı denedim ama onun devasa boyuna yetişemedim. Tüm zaman boyunca yerimde zıplıyordum.

"Bir çocuk gibi zıplıyorsun."

Birden başucumdan küçük bir rüzgâr çıktı ve alnımı gıdıkladı. Ancak o zaman kutuyu geri almayı bıraktım ve Veliaht Prens'e dönüp baktım.

Alaycı makinelerle karışmış kırmızı gözler, yarım ay boyunca sonuna kadar bükülmüştü. Başın üst kısmı sıcaktan bunalmıştı.

"Majesteleri, ne yapıyorsunuz?"

"O benim, değil mi? Neden bu kadar utangaç olmayı bırakıp itiraf etmiyorsun?" Ama o senin değil.

Yüksek sesle bağırmak istedim ama katlanmak zorunda kaldım. [Favorability 10%]

Bu, ana görev sırasında köpek sorununa karşı yüzde 10'luk değerli bir kazançtı. Hala ölümden uzak olmadığının işaretiydi..

"Çok teşekkür ederim....."

Dişlerimi sıkıca ısırdım ve umutsuzca

gülümsedim. "Bu senin için bir hediye değil."

"Peki, kime verecektin onu küçük piç?" "...evet?"

"Söyle bana, hangi küçük piç. Senin için teslim edeceğim."

Teslim edeceğini söylerken etrafa bakan kırmızı gözleri beni dehşete düşürmüştü. Belki de bir alışkanlıktı, sağ eli belindeki kılıcın kabzasına dokundu.

Eğer ona kim olduğunu söyleseydim, hemen bir bıçak çekip onu öldürürdü. İster ben olayım, ister kimden bahsettiğimi.

"Ha... ...Normal modda bu kadar çılgın olmaması gerekiyordu. Sızan içimi sert bir şekilde yutarak cevap verdim.

"Onu ikinci kardeşime verecektim."

Üzgünüm Leonard, Leonard'ı sattım, içimden özür dileyerek. Sıradan bir adamdan daha iyidir.

Neyse ki prens, "aile" bahanesi işe yaradığı için kılıcını alıp içeri dalmadı.

"Ne yazık ki ikinci kardeşin senin yeteneklerini umursamıyor."

Ancak, sanki benimle dalga geçer gibi, Leonard'ın olduğu tarafa baktım.

Ne anlama geldiğini bilmediğim için başımı o tarafa çevirdiğimde hemen kaşlarımı çattım. Leonard ve Derek'in çevresi hediye vermek için yaklaşan kadınlarla dolup taşıyordu.

"Bak, baba! Popüler olmadığımı kim söyledi?"

Bu arada sabah duyduğu dayak haberini yalanlayabilen Leonard'ın heyecanlı bir yüz ifadesiyle Dük'ü aradığı görüldü.

Veliaht prens haklıydı. Kalabalık kadınları yarıp hediyeyle Leonard'a teslim edip edemeyeceğim şüpheliydi.

'Bu kadar ileri gidecek kadar size vermek istemiyorum...'

Ancak, kesinlikle veliaht prene vermem gerektiğini düşündüğümünden değildi.

"...Ekselanslarının size hediye verecek bir sürü başka hanımı var, öyle değil mi?"

"Bunu sevdim."

Tılsımı kutudan çıkardı ve göğsüne taktı.

"Bir zamanlar derin bağlarla bağlı olduğunuz bir kişi için bir sevgi simgesi olduğunu söyleyin." "Peki, sevgi simgesi mi?"

Harika bir yüz ifadesiyle ona boş boş baktım.

"Sana az önce kardeşim için bir hediye olduğunu söyledim."

"Ya da bunu imparatorluk halkı olarak Veliaht Prens'e bir övgü olarak kabul edin."

Aniden kırmızı gözlerle tehdit etti. Eğer bu bir hediye değilse, haraç olarak alınacaktır.

"Ha... ..yap o zaman."

O tılsımı almak istiyorsan ne yapmam gerekiyor? Zaten kime verileceğine karar verilmemişti ve veliaht prens de bir ML idi.

Veliaht prensin göğsüne mükemmel bir şekilde iliştilmiş altın tılsıma bakarak titreyerek mırıldandım.

"...Ekselansları bununla iyi görünüyorsunuz."

Kin dolu, sağ ağızlı bir sözdü. Ama veliaht prens sanki bunu duymak çok hoşuna gitmiş gibi sırıttı.

"Öyle mi?"

[Favorability 12%]

Aynı zamanda, tercih edilirlilik %2

oranında artmıştır. "Bu kötü bir sonuç değil mi?"

O zaman oldu. Ppuuuu-. Platformdan yüksek ve köşeli bir ses yükseldi. Bu, Avcılığın başlamak üzere olduğunun işaretiydi.

Veliaht prensin sürüklediği büyük kırmızı atın üzerine atladı. Ve kibirle bana baktı.

"Hediye karşılığında, prensesi bizzat avlayacağım." "Ha? Oh, hayır! Buna gerek yok...."

"Bunu dört gözle bekleyebilirsiniz."

Ben hayır diyemeden atını Dük ve iki kardeşle birlikte ön tarafa sürdü.

'Sizinle karşılaşmadığım için minnettarım.....'

Söyleyemediği kelimeleri belli belirsiz tekrarladığı bir zamandı. "Merhaba, Eckart Dükü."

Veliaht Prens, Dük'ü yüksek bir sesle selamladı. Ne olduğunu anlamadan önce, avlanmak üzere olan katılımcıların etrafında büyük bir gerginlik vardı.

Bu nedenle, öncekinden farklı olarak, sesleri bulunduğum yere iyi bir şekilde iletildi. "İmparatorluğun küçük güneşini görüyorum."

Dük, Veliaht Prens'e sessiz bir saygı duruşunda bulundu. Böyle bir Dük'e yakından baktı ve neşeyle gülümseyerek ağzını açtı.

"Dük de Prenses'ten benimle aynı hediyeyi almış olmalı?" "...evet?"

"Yani bana tılsımın nasıl bir etkisi olduğunu sormadınız. Dük'ün taktığı tılsım hangi büyüyle işlenmişti?"

'O Çılgın Piç! Kapa çeneni!!'

Duyduğum muazzam ses karşısında ağzımı açtım. Duke, Derek ve Leonard. Üçünün de gözleri aynı anda bana döndü.

Ve...

'Favorability-1%' [Favorability 29%]

'Favorability-1%' [Favorability 30%]

Yüzde 30 olan Derek ve yüzde 31 olan Leonard birer birer düştü. Eğer Dük'ün gösterge çubuğu olumlu olsaydı, o da düşecekti.

"Ha..."

O sırada öfkeden titriyor ve veliaht prene hiddetle bakıyordum. Gözlerimin yandığını hisseden veliaht prens bana baktı ve yüz­süz bir ifadeyle elini salladı.

O anda orta parmağımı tutup yüzünüze doğru sallamalı mıydım? Gerçekten ikilemde kalmıştım.

Ancak ben daha çelişkimi fark edemeden bir korna sesi onların ayrıldığını duyurdu.

"Giddy-up!"

"Yaşasın!"

Atın üzerindeki aristokratlar ormana doğru koştu­lar. Dududududu-. Bulutlu kum fırtınası dindiğinde, tamamen boş olan arazinin ortası bomboştu.

'Ne de olsa Veliaht Prens dışında kimseye merhaba diyemezdim.....'

ML'lerden kaçınmak için ne kadar çabalasam da... Ama hiçbir zaman tercih edilirliği azaltmayı amaçlamadım.

Hanımlar boş gözlerle gözden kayboldukları tarafa baktıklarında utanç duygusuna kapıldılar.

"Prenses Penelope Eckart?"

Birden biri beni çağırdı. Arkamı döndüğümde daha önce hiç görmediğim bir kadın zarif bir gülümsemeyle duruyordu.

"Gelmeyeceğinden korkuyordum ama davetimi kabul ettin. Çok mutlu oldum."

"Ah..."

Onun kim olduğunu hemen fark ettim. Bir an nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Statü olarak daha yüksekteydim ama kadın benden daha yaşlı görünüyordu.

Dahası, imparatorluğun bekârlar yerine evlenenlere üstün muamelesi yapmak gibi örtük bir geleneği vardı.

"Merhaba, Kontes Dorothea."

Bunu düşündükten sonra hafifçe eğildim ve kibarca selam verdim.

Eğer gerçekten Penelope olsaydı, "Siz kimsiniz?" ya da "Yanıt verdiğiniz için onur duydum." gibi kibirli şeyler söylerdim.

-Toplumda yeni bir yer edinmek için bu fırsatı değerlendirsen iyi olur Pen.

Çünkü kahvaltı sırasında bana eğilerek bakan Dük'ün gözlerini aniden hatırladım.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Sayenizde keyifli bir öğleden sonra geçirebiliyorum."

Daveti gerçekten kabul etmek istemiyordum. Ancak organizatörle yüz yüze görüştüğüm için gitmeyeceğimi söylemek zorunda kalmadım.

Kontes Dorothea'nın gözleri "çılgın bir yazar köpek" olduğu söylentisinden biraz daha büyüktü. Bir süre sonra şaşkın bakışlarını sildi ve tuhaf bir gülümseme takındı.

"Çay partisi öğlen başladı bile. Herkes toplanıyor, siz de gitmek ister misiniz Prenses?"

Kontes Dorothea arkasını döndü ve rehberlik etmeye başladı. Onu takip ederken, yüzündeki tuhaf gülümsemeyi hatırladım.

'Biraz rahatsız edici...'

Ama beni öldürmeye çalışan adamlar yok. Zayıf kadınların bir araya gelip sohbet ettiği bir yerde büyütülecek ne var ki?

'Eğer eğlenceli değilse, hemen uygun bir mazeretle ortaya çıkabilirim.

Hafif bir düşünceyle adımlarımı değiştirdim. Ve bu oyunda her zaman olduğu gibi, elbette bir şey oldu.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 70

Bölüm 70

Av yarışmasının düzenlendiği ormanın başlangıcındaki geniş açık alanın yanında küçük bir orman daha vardı. Yarışmaya katılacakları bekleyen kadınların yeşil kaydı izlerken bir yandan da balo yapabilmeleri için peyzaj düzenlemesi yapılmış gibiydi.

Kontesin söylediği gibi, ortadaki çiçeklerle süslü uzun masa çoğunlukla doluydu.

"Herkes!"

Organizatör ellerini çırttı ve konsantre oldu.

"Herkes buraya baksın. Kimi yanımda getirdim!"

"Aman Tanrım."

"Görünüşe göre gelmişsiniz."

Kontes Dorothea'yı salona kadar takip eden kadınların her biri bir teşekkür konuşması yaptı. Pek çok kişi ağızlarını yumuşak yelpazelerle kapatarak konuştuğundan, bunun olumlu bir tepki olup olmadığı belli değildi.

"Bu konuda seçici olmanıza gerek yok.

Zaten yüzüne baktığımda bile kim olduğunu bilmiyordum.

Çay partisine gençlerden yaşlı hanımlara kadar geniş bir yelpazeden insanlar katıldı. Biraz ilginç olan ise benim aksime çoğunun arkasında bir hizmetçi olmasıydı.

Ayrıca, avcı kıyafeti içinde benim gibi bir kadın yoktu. Bu zaten daha önce fark ettiğim bir gerçektir, ancak ağzım acıydı çünkü tek başıma göze çarpan bir kostüm giydiğimi onayladıktan sonra vurularak öldürüldüğümü hissettim.

'Emily'yi getirmeli miydim? Bana onunla gitmemi söylemedi, ben de onu bıraktım.

Bazı pişmanlıklarım vardı. Onu sebepsiz yere tanımadığım için "cesur ve kaba bir prenses" olarak adlandırılabilirdimden endişeliydim. Bu yüzden mümkün olduğunca konuşmaktan kaçınmaya karar verdim.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Çok aşağıya bakmamak için başımı hafifçe eğdim. Gözleri beni bilinmeyen niyetlerle doldurdu. Bu, Kontes Dorothea'nın daha önce selamımı aldıktan sonra yüzünde tuhaf bir ifade oluşmasına benziyordu.

"Gelin, bu tarafa oturun prenses."

Neyse ki Kontes Dorothea, beni davet etmek gibi çocukça bir şey yapmaya çalışmadığını görmek için aceleyle beni oturttu ve beni başıboş bıraktı. Partinin organizatörünün oturduğu masanın hemen yanındaydı ve en çok dikkat çeken yerdirdi. Penelope'nin şöhreti düşünüldüğünde, bu biraz sürpriz oldu.

"Lütfen çayı prensese dökün."

Kontes Dorothea arkasında duran hizmetçiye talimat verdi. Dumanı tüten sarı çay önümdeki fincana döküldü.

"Bu, eşimin Setina'ya yaptığı geziden getirdiği değerli bir çay yaprağı. Deneyin."

Nazik Kontes Dorothea'nın önerisiyle çay fincanını yavaşça elime aldım. Bu sosyete o kadar ilgisizdim ki diğer aristokratlarla takılmadığım için Dük tarafından azarlanmıştım. Ama böyle bir koltukta oturmak biraz garip...

"Oh, biraz gerginim.

Aromayı dikkatle koklayarak çay fincanını ağızıma götürdüm, bir yudum alır gibi yaptım ve tekrar yerine bıraktım.

"Harika kokuyor kontes."

Aslında, o kadar da iyi değıldi. Belki de yabancı olduğı için, çay hafif rahatsız edici bir kokuyla kokuyordu.

Ama böyle bir yerde bunu doğırudan söylememem

gerektiğini biliyordum. "Gerçekten mi? Böyle

söylemene sevindim! Herkes istiyor, değıl mi?"

Kontes Dorothea yüksek sesle gülümsedi ve herkesin anlayış

göstermesini istedi. "Biliyor musunuz?"

"İyi haberlerim var."

Bu kez de bazı kadınlar ağızlarını yelpazelerle hafifçe kapattı. Görünüşe göre ilk selamlaşmam oldukça başarılı bir şekilde tamamlanmıştı ve rahat bir nefes aldım. İşte o zaman.

"Prenses! Arifede harika bir iş çıkardığınızı duydum."

Karşımda oturan hanımlardan biri sandalyesini yaklaştırdı ve sordu.

Acaba on beş ya da on altı yaşlarında mı? H l  çok genç görünen kızın iri gözleri merakla parıldıyordu.

"Oh, şey, bu muazzam bir performans....."

Beceriksizce gülümsedim ve ellerimi salladım.

"Alçakgönüllülük asalettir.

Ve tek başına gururluydu. O sırada tanımadığı bir hanımefendi yanakları kızarak sevgiyle bağırdı.

"Dünden beri saray sizin hikayenizle çalkalanıyor!" "Aha, öyle mi?"

O kadın somurtkan bir bakışla aniden ekledi.

"Evet, kendimi iyi hissetmiyorum, bu yüzden daha önce Cavana'ya geri döndüm ve onu görmedim....."

"Hayır, Leydi Aris. O nadir sahneyi kaçırdınız mı?"

Daha cevap veremedi şaşkın bir soru duydum.

Şöyle bir baktım. Ancak dikkatimi çabucak dağıttı çünkü ağzını yelpazeyle kapatanlardan biri olduğu için yüzü ayırt edilemiyordu.

'...Leydi Aris, doğru.'

Bunun yerine, ilk olarak iyiliğini ifade eden hanımefendinin adını söyledim. Bazılarını ezberledim ki daha sonra zorluk çıkmasın ve Dük'ün dediği gibi akranlarımla dostluk kurmak içindi.

Bu arada oturan kadınlar benim hakkımda sohbet etmeye başladılar.

"Prenses Eckart ok atmakta çok iyiydi, o canavar yaratıkların öldüğünü görmek muhteşemdi!"

"Gerçekten mi? Oh, seni çok özledim...".

"Bu doğru. Leydi Aris dün ziyafet salonundan erken ayrıldığı için pişman olacak."

"Ama Hanımefendi, yayınızı nasıl bu kadar çabuk geliştirebildiniz?"

Çoğu zaman ağızlarını açanlar yaşlı kadınlar oluyordu. Ne olduğunu anlamadan, salıncaklar sessizce onlardan daha yüksekte olan bana davrandılar. Bunu hemen fark ettim ama belli etme zahmetine girmedim. Bu her yerde görülen bir eğilimdi.

"Kötü bir şöhretiniz var ama siz bir beyefendisiniz.

Kötü bir havayla ortamın akışını bozmaya gerek yoktu. Bu yüzden ılımlı bir gülümsemeyle mırıldandım.

"İyi bir öğretmenle sıkı pratik yaparsanız, yaylı tüfek becerileriniz hızla gelişecektir."

"Aman Tanrım... ..tahmin et bu sefer başka kimi vurmak için pratik yaptın?"

Sonra çaprazda oturan kadın elindeki yelpazeyle ağzını kapatarak mırıldandı. Sesi biraz alaycı bir havayla doluydu.

".....Evet?"

Doğru duyup duymadığımı merak ederek kadına dikkatle baktım. Mavi saçları benim yaşımdaki genç bir bayan için etkileyiciydi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda sanki merhaba dercesine güzelce kıvrılıyordu.

"Ne oldu?"

O kadar nazık bir yüzdü ki, az önce duyduğum şeyin bana yönelik alaycı bir söz olduğunu düşünmedim.

"Ah ha ha, Leydi Kellin prensesin dünkü gösterisini izledi mi?"

Ardından, organizatör doğal olarak bir süre donmuş sohbeti yönetti. Birden bir deja vu hissine kapıldım.

'Leydi Kellin? Bu ismi daha önce duymuştum....'

Bu sırada Leydi Kellin adında bir kadın geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Elbette, Kontes."

"Nasıldınız hanımefendi? Bana biraz daha anlatın!"

Leydi Aris yine çılgınca alay etti, bedenini odada salladı. Açıkçası bu benim hikâyem ama nedense konu ben değilmışım gibi hissettim.

Ama kimse öyle düşünmedi, herkes dikkatini soyunmakta olan Leydi Kellin'in dudaklarına odakladı.

"Aslında prensesin arbaleti vurması beni rahatlattı." "Ne tür bir rahatlama?"

"Aklıma gelmişken, Leydi Kellin geçen yıldan beri prensesi okçuluk yetenekleri için övüyor, değil mi?"

Hanımlar Leydi Kellin'in sözlerine birbiri ardına yanıt verdi.

'Becerilerim için beni mi övdünüz? Hiç sanmıyorum.....'

Hanımefendinin saçma sapan sözleri karşısında başımı eğdiğim an. Kafamdan bir gerçek geçti.

"Aman Tanrım.

Mavi saçlının kim olduğunu ancak o zaman fark ettim. Kendim yapmadım ve asla karşılaşmayacağımı düşündüm, bu yüzden tamamen unuttum.

'Geçen yıl, o...'

Penelope yüzünden av yarışmasının kraliçesi olan kız, onu yaylı tüfekte öldürecek kadar öfkeliydi.

"Mahvoldum.

Arkamdan ürkütücü bir ürperti geçti. Nedense içimde buranın Penelope için, hayır, benim için iyi bir yer olmayabileceğine dair kötü bir önsezi vardı.

"Bana geçen yılki av yarışmasındaki prensesi hatırlatıyor."

Böyle bir iç fırtınayla karşı karşıya kaldığında, Kellin ya da Kelo, adı her neyse, sakın bir şekilde devam etti.

"Yanımda uçan bir sivrisineği okla yakalamanın püf noktasını göstereceğini söyleyerek bana bir arbalet doğrulttun."

"Aman Tanrım!"

Onun bu sözleri üzerine herkes yan gözle bana baktı ve bir ünlem işareti yaptı.

"Söylenti gerçekten doğru muydu?"

Kontes Dorothea yaygara kopararak sordu.

"Söylentinin ne olduğunu bilmiyorum ama prenses hiçbir zaman düşüncesiz ve haysiyetsiz bir nedenle beni hedef almadı. Onu yanlış anlamayın. Sivrisinekleri yakalayacak kadar nazikti."

Mavi saçlarının gülümseyerek cevap vermesinden nefret etmekten

kendimi alamadım. "Hey. Bana açıkça yemin et.

Yüzüme karşı dedikodu yapmakta çok iyiydi. Kendimle çok gurur duyuyorum ve geçen yılki Penelope o kadar kızgındı ki, onu su örtmeden vurup öldürecekti.

"Geçen yılki olay nedeniyle kalbim senin hakkında kötü sözlerle doluydu ve bu beni rahatlattı."

Ama dedikodu burada bitmedi. Mavi kafa bana baktı ve bir kama sürdü.

"Dün küçük bir sivrisineğe değil, ev kadar büyük bir canavara vuruyordun, bu yüzden insanları tek bir kişi sanma konusunda endişelenmene gerek yok mu?"

"....."

"Söylemek istediğim şey, prenses kör değildir."

Doğrudan çeviriyle, 'Kör olmadığın sürece o büyük canavarı vuramaman mantıklı değil'. Bu şu anlama geliyordu.

Neden bu endişeli önsezi bir kez bile gözden kaçmıyor? Şimdi bana öyle geliyordu ki, Dük sabahın erken saatlerinden itibaren bu toplantıya benimle birlikte katılması için doğrudan bir hizmetçi göndermesinin amacını biliyordu.

'Her nasılsa. Gülümsemelerin garip olduğunu sanıyordum.....'

Yumurtanın başı ile tuzak kurmayı başaran kadınlar bugünkü oyunda heyecanla zehirli oklarını atmaya başladılar.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 71

Bölüm 71

"Çocukken biraz okçuluk öğrenmiştim ama bir dahaki sefere prenses gibi büyük bir hedefe nişan almayı deneyeceğim."

"Öyleyse prenses! Kıyafetiniz bugün size çok yakışmış."

Bazı hanımlar kıyafetler hakkında bile konuştu.

"Teşekkür ederim."

Bilmiyormuş gibi davrandım.

"Pfft....!"

Sonra oradan buradan belli belirsiz bir alay geldi. 'Vay

be, hiç mantıklı olmayan şeyler...'

Can sıkıcıydı ama katlanılabilirdi çünkü gerçekten benimle ilgili değildi. Bu beden geçmişte bir suç işlediğine göre başka ne yapabiliriz?

'Sebepsiz yere çıldırırsanız ve Dük'ün ya da Derek'in kulağına

girerseniz.....' O zaman, doğrudan yaşamla ilgili bir konu olabilir.

Dahası, çay partisinin davetiyesini partiyle ilgili endişelerden çok beklentiyle teslim eden Dük için biraz üzıldüm. Bu yüzden daha fazla kusurlu olmamak için yerimde oturmaya devam edecektim.

Gülsem de ajitasyonsuz görüntümden biraz rahatsız olmuşum ve mavi saçlı yine ağzını salladı.

"Bugün yine canavar avına çıkacak gibi görünüyorsunuz, değil mi?"

"Ha? Düşündüm de, o yay, dün canavarı öldüren yay, değil mi?"

Leydi Aris parmağıyla sırtındaki arbaleti işaret etti. O bile toplantının amacını bildiği için kendini kaba hissetti.

"Evet."

Samimiyetsizce cevap verdim. Gülümsemeyi bırakalı uzun zaman olmuştu.

"Oh, aferin sana!"

Aris'i dinleyen Kontes Dorothea ellerini çırparak şöyle dedi.

"Prenses, dün sizi göremediği için çok üzgünüm. Size sormak istemezdim ama madem arbalete taşıyorsunuz, lütfen yayınızı gösterin, olur mu?"

"Maça uygun giyinmişsin. Kulağa hoş geliyor!" Kellin

konuşmayı kabul etti.

"Aslında geçenlerde doğum günümde büyük bir oyuncak ayı aldım. Bugün çay partisinde size göstermek için biraz getirdim ve onu hedef olarak kullanırsanız mükemmel olur."

"Oh, Leydi Kellin! Ya değerli hediyenizde bir delik varsa?" "Dünkü

kötülükten çok daha küçük, o yüzden belki de olmaz?" "Ho ho ho,

bu doğru. Bu mümkün."

Bayanlar yine yelpazelerini salladı ve kahkahalara

boğuldu. "Bana ne hazırladıysanız getirin."

"Evet, bayan."

Kellin benim iznimi bile dinlemeden sahneyi istediği gibi düzenlemeye başladı.

"Aman Tanrım. Hedefi çoktan hazırladın mı?"

Nereye gittiğini görebileceğimi düşündüm, bu yüzden sırtıma yaslandım ve kollarımı kavuşturarak sessizce izledim. Gözlerim giderek artan kibirli tavırlarına dikilmişti.

Bir süre sonra giden hizmetçi, elinde kendi bedeni büyüklüğünde bir oyuncak ayıyla yürüdü. Ve Kellin'in arkasından biraz uzakta durmasını istedi.

"Hedefleri nereye koyayım, bayan?"

"Prenses, hangi noktayı istersiniz? Sanırım bu mesafe yeterli olacaktır."

Kellin, kakhaha patlamasını umutsuzca engellemeye çalışan bir yüz ifadesiyle ayakta duran hizmetçiyi işaret etti.

"Hemen köşeyi dönünce, geçen yıl olduğu gibi insanları vurma riski daha az. Oyle değil mi millet?"

Kadınlar başlarını salladı ve onun sorusunu anlayışla karşıladı.

"Leydi Kellin haklı. Bu doğru. Bir hiç uğruna çok uzağa giderseniz ve k r ok yanlış sekerse bu büyük bir sorun olur."

"Uyan ve bize yeteneklerini göster Prenses."

"Vay canına! Çok heyecanlıyım!"

Aris Hanım ellerini bir  ocuk gibi  ırdı. Biraz önce kızın parlak gözlerini merakla karıştırdığımda kendimi zavallı hissettim.

"Bir bakıma, merak meraktır.

Hayvanat bahçesindeki bir şempanzeyi ya da numaralar yapan bir palya oyu izlemek gibiydi.

Karşı koyamadığım bir atmosfer yaratmış olmalı ki onu ilk olarak rüzgarlık olarak kullandım. Geriye dönüp bakacak başka bir şey yoktu. Herkes bana Aris'e benzer alaycı bir bakışla bakacaktı.

Bu nedenle, soyluları bu pozisyonu planlamaya teşvik edecek olan lidere baktım. Yüz ifademi kaybettiğimi gördüğünde ağzında derin bir gülümseme belirdi.

"Bakalım geçen yıl yaptığın gibi koşturacak mısın? Küçümseme ve neşeyle karışık gözler bana bunu söylüyor gibiydi.

Penelope'nin oyunda iki seçeneği vardı. Ya istedikleri gibi palyaçolarla gidecekler ya da geçen yıl yaptığı gibi herkesi vurmak için çılgınca koşacaklar.

"Eğer gerçek bir Penelope olsaydı, bu sadece sinirlenmek için bir seçenek olurdu."

Tatar yayı becerilerini göstermek umulduğu gibi zor olmadı. Ancak prensesin bir çay partisinde düzenlediği gülünç tatar yayı gösterisi yarına kadar yayılacak.

Ama kızgın ve üzgünseniz, benimle alay etmeye cüret edersiniz.....

"Yine sempati oylamasıyla av festivalinin kraliçesi olacaksın, değil mi?

Belki de Kellin'in istediği buna yakın bir şeydir. Toplum içinde görmek bile istemediğiniz bir prensesi tamamen ayaklar altına alsanız daha iyi olurdu. Her iki durumda da, onda yanlış bir şey yoktu.

O zaman ben...

"İkisini de seçebilirsiniz.

Kellin başını eğdi ve kol pozisyonumda hiç hareket etmiyor gibi görüldüğümde bana seslendi.

"Prenses?"

Yüzümü ona döndüm ve birden gülümsemeye

başladım. "Bir oyuncak ayı biraz zor olur mu?"

"...evet?"

Cevabım onu utandırdı. Hemen bir inilti koparacağını düşünen prensesin sessiz kalması tuhaf görünüyordu.

"Neden, neden?"

"Ne yazık ki bu boyut size yeteneklerimi göstermek için yeterli değil." Oyuncak ayıya yan gözle baktım ve ağır ağır okudum.

"Aman Tanrım!"

Kontes Dorothea içeri girdi.

"O zaman becerilerinizi göstermek için ne kadar büyük olmalı?"

"Dün vurduğunuz gibi canavar büyüklüğünde bir hedefe mi ihtiyacınız var?"

Diğerlerinin desteğini arkasına alan mavi saçlı, aşırı derecede mırıldandı.

"Ama ne yapacağız prenses? Bu kadar büyük bir bebek yapan usta bir zanaatkar olduğunu sanmıyorum..."

"Oh ho ho ho, biliyorum. Ne yazık!"

Kelimeler kahkahalara boğuldu. "Pekala."

Drrrrttt- Koltuğumdan kalktım, oolonları görmezden gelmek istercesine sandalyemi gürültüyle sürükledim. Sonra arbaleti yumuşak, zarif bir dokunuşla ileri doğru çevirdim.

"Bence burnunuzun etrafında uçan sinekleri eşleştirirseniz oldukça iyi olur..."

Çelikten bir ok. Sonunda bir yay birine nişan alıncaya kadar, bir akarsu gibi doğal bir şekilde ilerledi.

"Ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi yere indirerek etrafıma bakındım. Son dakikaya kadar kıkırdayan kadınların kahkahaları yavaş yavaş kesildi.

Uyanır uyanmaz yaylı tüfeği Leydi Kellin'e doğrultacağımı kimse hemen fark etmedi. Çünkü fark eden olmadı.

Durumu geç de olsa fark eden Kellin ve diğer aristokratlar gözlerini açtı. Yelpazeyle onu rahatsız eden yaşlı hanımlardan biri yüksek sesle bağırdı.

"Eh, Prenses Eckart! Bu..... bu..... bu! Nasıl olur da bir daha bir insana ok atarsınız?".....!"

"Prenses?"

Soğukkanlılıkla kadınınkini kestim. Ve sanki görmeye değmezmiş gibi, sadece gözlerim kıpırdayarak trajik bir şekilde çiğnedim.

"Eckart'ın adı ne zamandan beri haddini bilmeyen yaşlı bir kadının ağzında inip çıkmaya başladı?"

"Bu... bu... bu..."

Ailenin yerini bile bilmeyecek kadar utangaç olduğunu söylemenin ayıp olup olmadığını görmek için hanımefendinin yüzü ısındı.

Ama kendime daha fazla direnemedim. Çay partisi içinde eski olduğu için saygı görmüş olabilir, ama imparatorluk hiyerarşi konusunda katı olduğu için.

Çay partisinin düzenlendiği gürültülü ormana hiç de uygun olmayan bir sessizlik çöktü. "Prenses, sakın olun."

Leydi Kellin beklenenden daha sakın bir yüz ifadesiyle konuştu.

"Böyle yapmaya devam ederseniz, geçen seferki gibi bir muhafız çağırmaktan başka çaremiz kalmayacak. Bu prensesin o pozisyonunda olmasını zorlaştırmaz mı?"

Bu bir provokasyondur. Beni zor durumda bırakmaya çalışan bir akıl işçisiydi.

Çay partisinin düzenlendiği ormanın hemen yanındaki boş araziye muhafızlar yerleştirilmişti. Ateş etmeyi bilmeyen geçen seneki Penelope'nin elinde yaylı tüfek olsa inleyerek çıldıracağı belliydi. Kargaşayı duyan muhafızların hemen atlaması için yeterliydi.

Bu kızın aniden silahlanmasının nedeninin tehdit ve kendini savunma olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Tatar yayını doğam gereği öğrenirken, bu bedenin dövüş sanatları konusunda hiçbir yeteneği olmadığını fark ettim. Ok atacağımı bilseydim, bu kadar yumuşak parmaklarım ve kol kaslarım olmazdı.

"Aptal sürtük.

Biraz beynimi kullanırsam, ruhumu kolayca kırabileceğimi neden bilmiyordum?

Her ne kadar muhafızdan bahsetse de, kadının yüzündeki sakin ifade endişe doluydu.

"Bu sefer geçen seneki kadar kolay olmayacak. Bu yüzden yaylı tüfeği bırakmak zorundayım....."

"O zaman git getir onları."

Bir kez daha ağzımın kenarlarını bükerek ve tıngırdatarak seçtim. Verdiğim yanıt karşısında tüm kadınların yüzünde bir şok ifadesi belirdi.

"Çılgılık atıp vahşileşse bile çıldıracak olan prensese, muhafızı kendisinin çağırması söylenir.

Belki de şaşırtıcı bir hareketti, mavi saçlı bana yine yabancı gözlerle baktı.

"Ama..."

Sanki hiçbir şey bilmiyormuşum gibi masum bir gülümsemeyle başımı hafifçe eğdim.

"Bir muhafız getirmek mi daha hızlı olur, yoksa hareket eden şeyleri vurmak mı?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 72 "Huh, heok...!"

Bölüm 72 "Huh, heok...!"

"Huh, heok...!"

Yakınlarda keskin bir yudum duyabiliyordum. Belki de o kadar aptal görüldüğü geçen yıldan farklı bir ivme yakaladığı içindir.

"Git getir onları dedim. Ne?"

Hemen bir nöbetçi çağıracakmış gibi şaşkınlık içinde olan hizmetçilerin hiçbiri de hareket etmeyi düşünemiyordu. Ormanın sessizliği nefes aldırmıyordu.

Ack... ..sadece tetiği yavaşça yoklayan parmaklarımın sesi kasvetli bir hal aldı.

"Pri, Prens! Eğer bunu yapıyorsanız.....!"

Leydi Kellin beni acilen çağırdı.

"Dük'ün çılgın köpeği gerçekten de insanları vurarak öldürmeye çalışıyor.

Şimdi biraz ciddiyet hissedebiliyorum ve sonuna kadar sakın kalan mavi saçlı gözler korkuyla ıslanmış bir şekilde çılgınca titredi.

Ve sonra, şak. Kim duyarsa duysun, tetiğin çekilme sesi yüksek sesle çınladı.

"Hmm..."

Leydi Kellin de dahil olmak üzere kadınlar gözlerini kibirli bir yüz

ifadesiyle kapattıklarında. "Bang!!!"

Ağzımla silah sesini taklit ettim. Doğal olarak, ateşlenen bir boncuk yoktu.

"Bu bir şaka."

Sırıttım ve nişan aldığım arbaleti indirdim. "Hiccup."

Karşısında oturan Leydi Aris hıçkırıklara boğuldu. Az öncesine kadar küçümseme ve alay dolu yüzler yoğun bir korkuyla çoktan aşınmıştı.

"Gerçek bir kötü adam olmalıyım.

Acınacak halde değildi, aksine görülmeye değer

bir manzaraydı. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

"....."

"Yüklemedim bile, millet."

Bir elimle arbaleti tuttum ve tetiği birkaç kez daha çektim. Bu sadece güvenli olduğunu göstermek içindi ve her seferinde ince omuzlar titredi.

Yayı tekrar sırtıma yerleştirdim. Masanın etrafına baktım ve hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

"Yüz ifadelerinizi rahatlatın, ha?"

Yaramazca bir şakadan sonra tepkiler zayıf görüldüğünde dudaklarını büzen bir erkek fatma gibi kaşlarını çatarak şöyle dedi

"Kendimi çay partisini mahvetmeye gelen kötü adam gibi hissediyorum. Resmi olarak size davet edildim."

"....."

"Öyle değil mi Kontes Dorothea?"

Organizatöre dönüp sorduğumda yerinden sıçradı. "Evet, Prenses!"

Bilinci hızla yerine gelen kadın telaşla haykırdı.

"Hey, herkes gülümsesin. Pri, Prenses bizi güldürmek için çok komik bir şaka yaptı."

Ama kimse şakaya gülmedi.

"Şimdi ava gitmem gerekiyor, o yüzden önce ben kalkacağım."

Sandalyenin arkasından çıktım. Ortam benim yüzümden donduğuna göre, rahatsızlığa neden olan kişinin doğru yerden kaçınması gerekmez mi?

Gitmeye hazırlandıktan sonra pişmanlık dolu bir bakışla ekledim.

"Ne yazık ki size yeteneklerimi gösterebileceğimi sanmıyorum. Tatar yayımın sürgüsü bir ok değil, sihirli bir boncuk."

"....."

"Bir dahaki sefere fırsat bulduğumda sana
gösteririm." Arkamı dönüp yürümek
üzereydim.

"Aman Tanrım."

Tekrar yürümeyi bıraktım ve sanki unuttuğum ve daha önce söyleyemediğim bir şey varmış gibi başımı masaya çevirdim

"Bunu özellikle söylüyorum çünkü bazılarınızın bunun ne tür bir sihir olduğunu merak etmesinden korkuyorum....."

"....."

"Arbalet boncuğumun doğru şeyleri aptala çeviren bir büyüğü var."

Sakince yalanlar söyledim ve komplonun arkasındaki ana suçluyla başladım ve her biriyle tek tek tanıştım.

"Birisi sayesinde bir yıl boyunca avlanamadım ve kaşınıyordum. Öyle ki avı yakalamam için bu boncukları yapıyorlar."

Başa döndüm ve gözlerimi mavi saçlara sabitledim. Gülümsedim ve sonunda takozu vurdum.

"Tabii ki küçük hayvanlar için üretildi, bu yüzden doğru şekilde vurulsa bile ölmez...."

"....."

"Büyünün insanlar için işe yarayıp yaramayacağını merak ediyorum."

Leydi Kellin ise arkasını dönmüş, uykuya dalmış gibi maviye dönüyordu.

Ağızına bakma tehdidimi bitirdikten sonra tam da merkezdeki boş arsaya doğru gidiyordum. Gözlerim birden parladı.

itibar -10'a düşürüldü (toplam: 80)

İtibarımı kaybettim. Bir süre dudaklarımı dürttüğten sonra sistem penceresini umursamadan geçtim.

Hayatımla doğrudan bağlantılı olmadığı sürece sevebilir olmak gibi bir şey değil. Şöhrete ya da itibara kapılmak benim işim değildi.

* * *

Bölüm 7.

"Hey. Hayvan avlama bölgesine nereye gitmeliyim?"

Yoldan geçen bir bekçiyi yakalayıp ona yolu sordum ve cevabı aldıktan sonra sabah düşündüğüm asıl amacıma doğru bir adım attım. Av sahasının girişinden sonra gidilecek bir yol vardı ve doğru yol benim hedefimdi.

"Size ne getirebilirim?"

İnorganik gri gözleri hatırlayarak hafif adımlarla orman yolunda yürüdüm. Ama gittiğim yolun diğer tarafı, hayal ettiğim gibi bir hayvan avlama alanı değildi.

"Nedir bu..."

Uçsuz bucaksız ağaçlara ve çimenlere baktım.

Düşündüğüm şey tabii ki hizmetlilerin sadece küçük hayvanları ayrı ayrı toplayıp belli bir alanda çitle çevirip kilit altına almasıydı. Böylece yeni başlayanlar bunu kolayca deneyimleyebilir.

"Çocukların onları yakalayabileceği bir yer olduğunu söylediniz ama burası sadece bir orman."

Evet. Sadece bir ormandı. Her yere baktım ama hayvanlar hiç görünmüyordu.

Büyük ve küçük hayvanların kavşaktan ayrı ayrı salınmasıyla kabaca düzenlenmiş gibi görünüyordu. Zaten çocuklarını getiren çok az ebeveyn var ve kadın aristokratların çoğu katılmıyor

"Ha... ..bu oyunla ilgili her şey neden bu kadar tuhaf?"

Şikayet ederek orman yolunda ilerledim. Neyse ki yol iyi düzenlenmişti ve kaybolmak için bir neden yoktu.

Ama yol boyunca daha derine gitsem bile, serbestçe koşan hızlı hayvanları yakalayabilir miyim, hatta bulabilir miyim diye merak ediyordum.

"Burada olduğumuza göre yürüyüşe çıkıyoruz diyelim.

Düzgünce avlanma sözünden vazgeçtim ve caddede yürümeye

başladım. Ama yürüdükten kısa bir süre sonra bunun aceleci bir

vazgeçiş olduğunu fark ettim. "Vay canına! Bu bir tavşan!

Kar kadar beyaz bir tavşan kısa bir mesafede zıplıyordu. Sadece bir tane değil, dört tane kadar vardı.

'Cute....'

Aslında hayatımda köpek ya da kedi dışında bir hayvan görmedim. Çünkü başkalarının sıkıldığı bir hayvanat bahçesine hiç gitmedim.

Bu nedenle, avlanma alanını bulmama rağmen, onları doğrudan yakalayamadım

"Hayır! Gitme!

Bu sırada, insanların cesaretini hisseden bir grup tavşan hızla kaçmaya başladı.

Suratımı astım ve tekrar yola çıktım. Kısa bir süre sonra aynı şey tekrar oldu.

Sincaplar, mavi sincaplar, rakunlar, tavuklar, vahşi kediler ve hatta küçük geyikler. Hayvanların bırakıldığı bölgeden sorumlu olup olmadığımı görmek için bir şap oyunuyla karşılaştım.

Ne yazık ki, bu sadece bir buluşmaydı. Av, ya görüş sırasında ya da yaylı tüfeklerin etrafında hızla kaçtı.

"Aish, avlanmak için çok acemi seviyedeydim.

Etrafta sadece benim olmam büyük bir şanstı. Dük'ün peşinden gereksiz bir cesaretle ava resmen dahil olsaydım bu bir felaket olurdu.

Gelen utanç duygusuyla, yaylı tüfeği düz bir şekilde ateşleyebilme tavrıyla gönülsüzce yürüdüm.

Gittikçe daha derin ormanlara giriyordum. Şimdiye kadar tanıştığım her şeyden daha çok sevdiğim bir av buldum.

"Harika.

Tıpkı Eckliss'in göz rengine benzeyen gri saçlı bir tilkiydi. "İşte bu!"

Hemen emin oldum. Bugün yakalayıp götürmem gereken av bu.

Gri tilki, yamacın aşağısındaki küçük bir derenin kenarında su içiyordu. Nadir bulunan bir kâğıt türüydü ama diğer hayvanların aksine sadece bir tane vardı.

"Eğer kaçırsam, çorba da olmayacak.

Ayağımı dikkatlice kaydırdım. Biraz daha yaklaşmam gerekiyordu çünkü yamaçtaki bir ağaç nişan alabileceğim açıyı belli belirsiz kapatıyordu.

Ses çıkarmamaya dikkat ediyordum ama çok geçmeden hedef ağaca ulaştım. Tahta bir direğin üzerine yarı gizlenmiş bir şekilde yavaşça krankı çevirdim.

O anda tilkinin kulakları dikildi. Ancak, herhangi bir işaret hissedip hissetmediğini görmek için hâlâ suyu kaşıyordu.

Dalkak-. Sonunda yükleme tamamlandı. Yayı yavaşça kaldırdım ve nişan aldım. Bu arada hedef yay gövdesinin tam ortasına gelmişti. Ağır ağır su içen tilki birden başını kaldırdı. Tetiği çeker çekmez koşmaya başladı.

Ta-ang-!

Tek bir vuruşla ateşlenen boncuk ıskaladı. Tehdidi sezen tilkiyle arasındaki mesafe bir anda açılmaya başladı.

'Yapma, hayır! Bunu kaçıramam!'

Bir avcı tüm avlarını kaçırdığında böyle mi hisseder?

Tilkinin peşinden pervasızca koşmaya başladım. O kadar üzgün ve sabırsızdım ki onu kıl payı yakalayamadım.

"Yakında yakalayacağım!

Ne yazık ki bu benim kibrim yüzünden oldu. Tilki inanılmaz hızlıydı. O küçük bedeninin o hız ve dayanıklılıkla nasıl geldiğine inanamıyorum.

Peşinden koşmak istedim ama zayıf bedenim kısa sürede

tükendi. "Aman Tanrım..."

Sonunda tilkiyi kaçırdım. Ama sorun tilki değildi. Ormanın derinliklerine doğru koştum çünkü tilkiyi kovalamak için çılgınca koştum.

"Hangi cehennemdeyim ben....."

Etrafıma baktığımda, iyi yapılandırılmış bir yol bile bulamadım.

"Ha.... Önce işareti bulalım."

Orman olsa bile, zaten sarayın içinde. Olası bir felaketi önlemek için avlanma alanlarının her yerine işaretler yerleştirilmiş olması ihtimalini gündeme getirmeyi başardım.

Avlanmada tamamen başarısız olduktan sonra, adımlarımı sürüyerek ilerledim. Neyse ki, bir ağaca bağlı altın bir kumaş bulabildim.

"Bu rahatlatıcı..."

Rahatlamıştım. Şimdi bu yolda yürürsem başka insanlarla tanışabilir ya da ormandan çıkabilirim.

Ama benim takıntım, işaretin renginin ne anlama geldiğini hatırlayamamaktı.

"Kkeuuu, Keuoahhh-'

Kısa süre sonra başka bir avla karşılaştım. Hayır, avcı için av olarak adlandırılabilcek bir hayvan beni avladı çünkü ev sahibi değışti.

"KKKeuuuuu!"

"Ack! Bu da ne!"

Çalıkların arasından aniden çıkan kocaman bir ayı gördüm, ağzımı kocaman açtım.

Ancak o zaman hatırladım. Altın işaret, aslan ve kaplan gibi yırtıcı hayvanların serbest bırakıldığı alan anlamına geliyor.

İşte o andı.

Beklenmedik bir görev gerçekleşti! Heyecanlı dev bir boz ayı ortaya çıktı!

Dev Ayı]'yı avlamak ve [Kraliçe] olmak için zemin hazırlamak ister misiniz?

(Zaman sınırı: 30 saniye, ödöl: Dev ayı derisi ve safra kesesi, itibar +50, [??] tercih edilirlık +%5)

[Kabul / Ret]

"Seni çılgın oyun, burada neler oluyor!

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

**Bölüm 73 Sistem penceresine
bakarken şaşkınlıktan
ürperdim.**

Bölüm 73 Sistem penceresine bakarken şaşkınlıktan ürperdim.

Sistem penceresine bakarken şaşkınlıkla ürperdim. "Grrrr..."

Benden iki kat daha uzun görünen koca canavar, insanları tanıyor ve onlara karşı temkinli davranıyor, burnundan nefes alıp veriyordu. Bir hayvan değil, bir canavar olduğuna inanmak için yeterince büyüktü.

"Bu da ne...

Şaşkın zihnime hakim olmayı başardım ve canavarla aramdaki mesafeyi ölçtüm. Ayı, atış yapmak için yaylı tüfekten oldukça uzaktaydı. Tabii ki vahşi ayıların mesafeden bağımsız olarak ne kadar hızlı ve tehlikeli olduklarını biliyordum.

Ancak, sanki 'Beklenmedik Görev' için bir oyun düzenlemesi varmış gibi, ayı omzunda ve bacağında bir okla kanıyordu. diğer avcılar tarafından kovalanıyordu ve bana en zayıfı gibi görünüyordu.

"Khhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!"

Ayı, okların ve kanın gözlerini yakalamaması için yeterince öfkeli havladı. Sanki gözlerim üzerinde patlayacakmış gibi hissettim. Yaralı bacağında bir topallama gördüm ama hiç rahatlama hissetmedim.

"Lanet olsun.

Hayal kırıklığına uğramıştım.

Ne tür bir flört simülasyonu oyununda ayı avı yapmak zorundayım?

Gözlerimde yaşlarla [Kabul Et] tuşuna bastım. Çünkü başka

seçeneğim yoktu. Silahla [Kırmızı Nokta]'ya vur!

BAŞLA!

'30'

"Vay, vay"

Kare pencerede yeni bir makale belirir belirmez ayı bana doğru koşmaya başladı.

"Argh!"

Doğru düzgün okumaya bile gerek duymadan yaylı tüfeğe baktım. Geriye dönüp baktığımda, üç yerde bir futbol topu büyüklüğünde kırmızı nokta, dört ayağı üzerinde koşan bir ayının kafası, gövdesi ve bacakları parladı. Ve havada, az önce '29'a düşen sayıyı görebiliyordum.

Tanıdık bir sahneydi. Çünkü normal modda bile bu oyunlarda bir "mini oyun" vardı.

"Ama bu yanlış resmi bulmak ya da en iyi ihtimalle yapbozu bir araya getirmek gibiydi!

Kötü bir kadın tarafından ele geçirilmek çok üzücü, zor modda verilen görev neden bu kadar acımasız!

Neyse ki ayı bacağındaki yaralanma nedeniyle yavaş koşuyordu. Alıştırma yaptığım şeyi yeniden canlandırdım ve yanıp sönen kırmızı noktaya nişan aldım.

Hedefin boyutunun büyük olması büyük bir şanstı. Eşleştirmenin en kolay olacağını düşündüğüm gövdeyle başlayalım.

Chalkak, taang-!

"KuoOo--!"

Koşmakta olan ayı durdu ve bir iniltiyle sarsıldı. Çünkü boncuk hedefe isabet etmiş ve şok olmuştu.

"Ben vurdum!"

Bir nefes aldım ve kalbim yerinden fırladı.

"Ha, ha....."

Ne olduğunu anlamadan çok gergindim ve ensem terlemeye başlamıştı.

"Artık her şey bitti, değil mi?"

Nefes nefese ayının düşmesini bekledim. Ancak, doğru vurmasına rağmen başarılı olduğumu söyleyen görev penceresi görünmedi. Buna ek olarak

'21'

Sanırım büyük rakamlar hala havada sayıyor.

"Grrr..."

Aceleyle bakışlarımı indirdim. Sendeleyen ayı tek taraflı bakışlarla biraz boş boş baktı. Sonra aniden başını kaldırdı.

"Grrrrrrrrrrr!"

Gözler buluştu. Ayı yere düşmek şöyle dursun, karşısındaki avına bakarak bunu belli etti. Devasa gövdesindeki kırmızı noktalardan biri kayboldu ve kalan ikisi göz kırpmaya devam etti.

'Bana söyleme.....'

Alnımdan soğuk terler akmaya başladı. "Üç sağa

da vurmak zorunda mıyım.....?"

beklenmedik bir durumdan dolayı utandığım bir zamanda

"Kuooo-o-!"

Ayı tekrar zıplamaya başladı. Az öncekinden çok daha hızlıydı. Sebebini fark ettim. Boncuktaki büyü o anın hafızasını silmiş, bacağımdaki acıyı bir anlığına unutturmuştu.

"Uh, uh..."

Hızla uzaklaşırken dehşet içinde geri çekildim. Kayıp el bilmeden tetiği çekti.

Taang-! Tang, bang! Birkaç el daha ateş edildi ve canavarın vücuduna isabet etti. "Grrr, Guhr!"

Aynı şey yine oldu. Şok içinde kısa bir seğirmeden sonra ayı beni buldu ve geri koşmaya başladı. Güm, güm. Ağırlığın etkisiyle hafif bir titreşim duyuldu.

Ne! Aman Tanrım!

Şimdi, zaman sınırı "14 saniye." Tökezleyen ama tekrar saldırmak üzere olan ayıyı yakından izleyerek yaylı tüfeği kırmızı noktaya doğrulttum.

"Bence bu biraz tehlikeli.

Korku köprüden yukarı süzüldü. Belki de aklım başımda olmadığı için okun ucu titremeye devam etti.

Hiç de yetenekli bir okçu değildim. Bu nedenle hedefi vurmak için yerimden kımıldamamam gerekiyordu. Ayıya yaklaşma riskini göze alarak geri çekilmeyi bıraktım.

Chalkak, taang-!

Kafasının yanında zar zor kırmızı

bir nokta yakaladım. "Kuoo-o-o-o-o-

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o!"

Bu kez ayı, belki de ağır darbenin etkisiyle kükreyen bir sesle yere düştü.
Cooooooooong!

"Ha!"

Sabırımı zorlayarak birkaç hızlı adım attım. '9'

Ne olduğunu anlamadan geri sayım 10 saniyeden az kalmıştı. Bacaktaki kırmızı nokta artık son noktaydı. Yayı tekrar fırlattım.

Bu sırada ayı bir çığlık atarak kendini kaldırdı. Daha önce birkaç kez boncuklarla dövölmüş korkunç bir değirmendi.

'5'

şimdi beş saniye. Bu acil bir durumdu. Gerginliğimi üzerimden atamadan aceleyle yaylı tüfeğe nişan aldım.

Sadece son bir şansım vardı ama bu son sefer çok zordu. Çünkü dev bir ayı bile vücudunu düzgün bir şekilde tutamamış ve tökezlemeye devam etmişti. Yanıp sönen kırmızı nokta hareket etti.

Tang, Taang-! Fırlatılan boncuk kalın bacağından sıyrılıp yere çarptı.

'3'

Bu arada, zaman sınırı da bitmek üzere. '...ama

zaman dolduğunda ne olacak?'

Birden omurgamdan ürkütücü bir ürperti geçti. Eğer oyun sistemi ayıyı öldürmek için sadece ayının tüm zayıf noktalarını vurmak zorundaysa.

'...görev başarısız olduktan sonra o lanet ayı hala hayatta olabilir.

Sistem penceresinin aksine, bu benim bizzat deneyimlediğim ve yuvarladığım bir gerçeklikti. Tatar yayı tarafından kaç kez vurulursa vurulsun, dev canavar ölmedi.

'1'

Ve nihayet, geri sayım tamamlandı.

Ta-ang-! Kafamı meşgul eden bu düşünce yüzünden konsantre olamadım ve sonunda son darbeyi kaçırdım.

[Büyük Ayı Avı] Görev başarısız oldu!

Tekrar denemek ister misiniz? (Sınırlı süre: 10 saniye, ödül: dev ayı derisi, safra kesesi, şöhret +50, [???]'nin tercih edilirliliği +%5

[Kabul / Red]

Görev başarısız oldu. Ve yeniden meydan okuma için süre sınırı büyük ölçüde 10 saniyeye indirildi. Hiç sorgulamadan hemen [Kabul Et] tuşuna bastım.

"Kuoo-o-o-o-oah!

Çünkü ayı ağzı açık bir şekilde bana doğru koşmaya hazırды.

Yanıp sönen kırmızı noktanın eşleşmediği sadece bir son ayak noktası vardı, önceki denemeyi takip edip etmediğine bakılmaksızın. Ama hiç de şanslı değildi.

'Eğer bunu doğru yapamazsam, öleceğim.

Belli bir ölüm duygusu boğazımı kemiriyordu. Arbaletle nişan almaya odaklandığım için ayıyla aramdaki mesafeyi genişletememiştim. Az da olsa zaman kazanmak için aceleyle tetiği çektim.

Chalkak, chalkak

"...uh?"

Ama hiçbir şey ateşlenmedi. Sürgüye takılı yuva boştu. Bütün boncukları kullandım.

Ağzımı boş bir şekilde açtım. Cebimde fazladan boncuklu bir bez getirmiştım ama çıkaramadım.

[illegible]

Ayının keskin pençeli ön ayağı yukarı kalkmıştı. Yüzümden daha büyüktü. Buradan hemen çıkmam gerek. Kafadan biliyorum ama vücuttan.

Donsa bile, rüyamda bile görmedim.

Dev ön ayak rüzgârı sertçe keser kesmez muazzam bir hızla üzerime doğru süzüldü.

"Hiiiiing-."

"Yerde kal."

Bir yerlerde bir çığlık ve kurtuluş gibi bir adamın alçak sesi vardı. Ses, sanki hipnozdan kurtulmuşum gibi bedenimi hareket ettirdi. Refleks olarak geriye yaslandım ve ayının ön ayağı hafif bir farkla başımın üstünden geçti.

Saçlar, canavarın havaya savurduğu darbeye ürperdi.

Srrung, poo-poooh-! Bir şeyleri dürtüyormuş gibi görünen bir dizi ürkütücü ses duyuyorum.

"Kuooo-Kuooo!"

Kendime geldiğimde her şey çoktan bitmişti. Kocaman yeni bir görünüm kısa bir ölümlle çökmüştü.

Coooong-! Tüm ormanı sarsacakmış gibi görünen şiddetli bir sarsıntı duyuldu. Çünkü ağır ayının bedeni yere saçılmıştı.

Yere su gibi yayılan kan ayakkabılarımı ve burnumu ıslattı. Ancak o zaman yavaşça başımı kaldırdım. Dev bir canavar ayının boynunun ortasında, büyük, uzun bir kılıç derin bir şekilde çiçek açmıştı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Altın rengi saçları yaprakların arasından sızan güneş ışığında parlıyordu.

"Dük'ün çılgın köpeği olduğunu söylemiştin ama sen sıradan bir çılgın değilsin."

"Bu büyük ayıyı yakalamaya çalışırken yalnız mıydın?"

Ta-ak- gözlerim gibi kırmızı bir attan atlayan bir adam yanıma geldi. O Veliaht Prens'ti.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 74 '2'

Bölüm 74 '2'

'2'

'1'

Uzun adamın ötesinde, geri sayım sona ermişti.

Zaman aşımı nedeniyle [Callisto] ortaya çıktı ve [Dev Ayı]'yı

öldürdü. [Büyük Ayı Avı] Görevi başarısız oldu!

'Mahvoldu, ML'nin ortaya çıkması için zaman sınırı var mıydı?

Veliaht Prens'in üzerinde yükselen beyaz kare pencereye baktım ve derin derin nefes aldım.

"Bu kadar aptalca neye bakıyorsun?"

Nihayet ileride bir noktaya varmış olan veliaht prens beni öyle görünce ağzını açtı. Sonra ağzının kenarını büktü ve gülümsedi.

"Neden? Yine mi aşık oldun?" Ancak o zaman

uyandım ve kaşlarımı çattım.

"...bu doğru olamaz."

"Seni bile kurtardım ama üzgünüm Prens."

Veliaht Prens pişmanlık duymayan bir bakışla okudu. Garip bir şekilde, alaycı ses hızla çarpan kalbi sakinleştirdi.

'.....Ha. Gerçekten bir ayı darbesiyle öleceğimi sandım."

İçi boş oluklar ve inleyerek yaklaşan ayının dev ön pençeleri. Kalbimin küt küt attığı, bacaklarımın titrediği ve gözlerimin döndüğü o anı bir kez daha hatırladım.

Yavaşça nefes aldım, hâlâ çırpınan göğsümü süpürdüm. Düşündüm de, beklenmedik bir görevde başarısız olarak ölüme yol açmamak daha doğaldı.

Normal modda da zor modda da aynıydı. [Derick veya Leonard ile festivali izlemek] görevi seni öldürmedi.

Av rekabeti oyunun ana bölümlerinden biri olacaktı, bu nedenle "başarısız ayı avı" gibi acil bir durumda erkek sunuculardan birine bağlı olmak son derece doğaldı.

"Ama bu adam..... neden?"

Buruşuk yüzümü başımı eğerek selamlama kisvesi altında sakladım. Ve minnettarlığımı ifade etmek için kendimi zorladım.

"...Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim, Majesteleri. Sayenizde krizden kaçabildim."

"Canavarı tek başına avlamayı düşündüğüne inanamıyorum, bu çok cesurca."

Alkış, alkış, alkış. Veliaht Prens teşekkürlere karşılık vermek yerine beklenmedik bir şekilde alkışladı.

"Kafandan neler geçtiğini merak ediyorum." "....."

"Ama bir prenses ne kadar çılgın olursa olsun, o büyüklükte bir ayıyı tek başına yakalayamaz."

Sesinin olgunlaşmamış bir çocuğu azarlar gibi çıkması birden kendimi kötü hissetmeme neden oldu.

"İstedığımı mi sanıyorsun? Görev bana emredildi, görev!"

O kadar sinirlenmişim ki göğsüne vurup bağırmak istedim ama başının üstündeki [Favorability 12%] beni durdurdu.

"Biliyorum."

Bunun yerine asık suratlı bir sesle cevap verdim. Veliaht Prens omuzlarını aşağı yukarı hareket ettirdi ve abartılı bir şekilde davrandı.

"Biliyor

musun?" "Evet."

"Sen de bunu biliyordun. Prensesin avını çalmak için adım atmamalıydım. Öyle değil mi?"

"Avlanmak istememiştim..."

Sert ses tonunu yine çürütmeye çalıştım ama sabırla karşıladım. "Haaa....

birdenbire bir ayı görünce şaşırdım."

"....."

"Daha önce bir tilkiyi kovalarken kaybolmuştum..."

Kasvetli bir yüz ifadesiyle mırıldandım. Peşimdeki tilki sonunda onu ıskaladı. Avlanmak bir yana, deli bir ayıyı yakalarken neredeyse ölüyordum, bu yüzden avlanma yarışmalarının dikkat listesinde 1 numarayla bile tanıştım. Nasıl depresyona girmeyeyim?

"Bunların hepsi o Eckliss denen adam yüzünden.

Bu lanet iyiliği almak için ne tür bir sorun bu? Bu lanet durumdan yakındım ve gözyaşlarımı yuttum.

"Kurtarılmanız beni mahvetti, Majesteleri. O zaman ben gideyim."

Aceleyle başımı eğdim. Her ne kadar ölümden sonra gözden düşmüş olsa da, Veliaht Prens'e bulaşmanın iyi bir yanı yoktu zaten. Aceleyle selam verip arkamı döndüğüm an.

"Bekle."

Veliaht Prens beni kolumdan tuttu. "Al

şunu."

"Ne.

Şaşkın bir bakışla ona bakmanın zamanı gelmişti. Kolunu bırakan prens, aniden ayının ölü bedenine doğru yürüdü. Sonra ayının kalın boynuna saplanmış olan uzun kılıcın sapından tuttu ve tüm gücüyle aşağı çekti.

Uduk, Woodduck-. Korkunç bir kemik kırılma sesiyle birlikte ayının kafası bir süre sonra vücudundan düzgün bir şekilde ayrıldı.

"Çılgın...

Ağzım açık bir şekilde bu muazzam manzaraya belli belirsiz baktım.

Veliaht Prens kanlı bıçağını bir kez silkeledi ve kılıfına koydu. Ve bir elinde yuvarlanan ayının büyük başını tutarak bana doğru yürüdü. Henüz sertleşmemiş kan döküldü ve toprağın üzerine noktalı bir çizgi çizdi.

"Hadi, al şunu."

Veliaht Prens aniden bana getirdiği canavar ayının kafasını uzattı. Bana verdiği şeye titreyen gözlerle baktım.

Veliaht prens tarafından aniden öldürüldü ve gözlerini bile kapatamayan ayının kafası hala yaşıyor ve bana bakıyor gibiydi.

'Bu... oyunda açıklanmayan bir düello uygulaması mı?'

Aksi takdirde, öldürülmüş bir hayvanın başını kesmek için hiçbir neden yoktur.

Yeni ve kısa bir çabayla hafızamı canlandırmaya çalıştım ama ne kadar düşünsem de oyunda böyle bir sahne gördüğümü hatırlayamadım.

Titreyen bir sesle ağzımı açtım ve yan gözle altın taca baktım.

"Bunu duyduğuma sevindim ama şu anda yanımda bir kılıç yok..."

Bu, kılıç olmadan seninle savaşılamayacağım anlamına geliyordu. Ama veliaht prens saçma sapan konuştu.

"Bu yüzden senin için kestim."

"...Ne?"

"Ağır olduğu için şu anda götüremem, o yüzden al ve hizmetkârlara göster."

Ayı başını bana vermesinin nedeninin bir 'düello isteği' olmadığını ancak o zaman anladım. Ona gideceğimi söylediğimde beni ayak işlerine koşturdu ve avı sürdürmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

"Kötü orospu çocuğu.

Sıksa bir bayana bunu yapmasını nasıl emredebilirsin? Büyük, kanayan bir ayının kafasını taşımam mümkün değil.

"Yapmak zorunda değildim... Yapmalı mıydım?"

Yüzüne dikkatle bakarak sordum. "Bu ne saçmalık?"

Sonra kaşlarını çattı.

"Ancak onu aldığında ayıyı kendin yakaladığını kanıtlayabilirsin." "Öyle mi?!"

Gözlerim yeterince açıktı.

"Ayıyı kendim yakaladığımı kanıtlamak için onu yanımda götürmek zorunda mıyım?"

Bunun ne anlama geldiğini uzun süre düşündükten sonra, avını bana teslim etmeye çalıştığını fark ettim.

"Ben....."

Bu o kadar beklenmedik bir açıklamaydı ki, sızan ses titriyordu. "Buna gerçekten gerek yok."

Yolda hala konuşulanları dinlemekle meşgulken, o koca ayı kafasını taşımaya ve hatta kendimi 'Dük'ün ayıya tek başına vuran çılgın şempanzesi' olarak ünlendirmeye hiç niyetim yoktu. Buna ek olarak.

"Peki bu neden benim? Ekselansları Veliaht Prens onu ele geçirdi."

"Enerjisinin çoğunu tükettiniz ve ben de az önce nefes almasını durdurdum. Yani prensesin yakaladığı şeyden başka bir şey yok."

'Bu piç nasıl böyle normal bir şey söyleyebilir...?'

Veliaht prene her zamankinden daha yeni bir bakışla baktım ve kibarca reddettim.

"Önemli değil. Nezaketiniz için teşekkür ederim ama buna gerçekten ihtiyacım yok. Yakaladığımı sanmıyorum."

"O zaman daha önce aldığım hediye'nin ödülü olarak düşün."

Birdenbire neden bahsettiğini merak ettim.

-Hediyene karşılık bir prensesi bizzat avlayacağım.

Tılsımımı çalarken söylediklerini hatırladım. Refleksif kaşlarımı zorla güçlendirdim.

"Gerçekten sorun yok."

"Bir tilkiden çok daha pahalı. Bu kadar aptal ve inatçı olma, al gitsin."

"Bu aptalca bir inatçılık değil... Affedersiniz, dikkatli olun!"

Cevap vermediğimde veliaht prens sinirli ve hiddetli görünüyordu. Ve bir adım daha yaklaştı, kulaklarını tuttu ve sanki geçmesi için zorluyormuş gibi el salladı.

Henüz sertleşmemiş kan her yere sıçradı. Yüzümü ekşiterek aceleyle geri çekildim.

"Kanlar giysilere sıçrıyor, Majesteleri!"

"Eğer bir avcının elbisesinde kan varsa, gurur duymalıdır."

"Böyle bir gurura ihtiyacım yok.....!"

"Kandan korkuyor musun? Beklenmedik bir şekilde?"

Öyle olmadığını söyleyecek zaman yoktu. Çünkü güldü ve bilerek tuttuğu beden başını salladı.

"Ack!"

Çılgılık atarak ondan uzaklaştım. Hızlı kaçışıma rağmen ceketin içindeki gömleğe kan sıçradı.

Balık kokusu geliyordu. O zamandan beri aşırı derecede halsizdim. Mesele sadece kan meselesi değildi, tuttuğu hayvanın kafası da korkunç ve ürkütücüydü.

Şaşkınlık dolu bir yüzle ona baktım. "Ne

yapıyorsunuz, Majesteleri?"

"Gel ve al." "Ah!

Kes şunu!"

Yine başımı sallayan çılgın davranışlarından korktum ve kaçtım. Bu arada geniş bir sokak aralığında bir ağacın arkasına saklanmışım.

"Haha."

Arkadan kısık bir kahkaha duydum. Geriye dönüp baktığımda veliaht prensin ağzında bir gülümseme vardı. O anda başı parladı.

[Favorability 15%]

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirir < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 75 'Huh....'

Bölüm 75 'Huh....'

'Huh....'

Yüzde üçlük artış inanılmazdı, bu yüzden bir ona bir de kafasına boş boş baktım.

Ayının kafası ardına kadar açıkken ona bakarken kırmızı gözleri eğildi. Calisto'nun yüzü cehennemden yeni çıkmış bir iblis gibiydi.

"Peki, bu komik mi?"

"Evet. Eckart'ın çılgın köpeğinin korkuyla kaçtığını gördüm. Çok komikti."

"Ha. Gerçekten ölü bir hayvan leşiyle oynamak zorunda mısın?"

"Tatar yayını vurarak öldüren adamın böyle söyleyeceğini sanmıyorum."

"Mahvoldun.

Titreyen yumruklarımı sıkmış ona bakıyordum. Birden alnıma soğuk bir su damlası düştü.

"Ha?"

Kururung- Etraf aniden karardı. Prens ve Yeşim İmparatoru arasında gökyüzü alışılmadık bir şekilde değişmişti. Kara bulutlar bir anda güneşi örtmeye başladı.

"Bu bir duş."

Veliaht Prens mırıldandı. Uğursuz sözlerin gerçekleşmesi uzun sürmedi.

Ttuk, ttuk. Damla damla düşen su damlalarının sayısı katlanarak artmaya başladı.

"Majesteleri, beni kurtardığınız için tekrar teşekkür ederim. Hoşça kalın."

Veliaht Prensi karşılamak için acele ettim. Yağmur yağmadan önce ormandan acilen çıkmalıyım. Bu lanet av alanında bir saat daha kalmak istemiyordum.

Bacak aceleyle hareket ediyordu. Defalarca, hala ayının kafasını tutuyor ve beni bu şekilde yakından takip ediyordu.

"Nereye gidiyorsun?" "Av

alanının dışına." "Yakında

yağmur yağacak."

"Bu yüzden yağmur yağmadan önce dışarı çıkmalıyım."

Kaba bir şekilde cevap verdim. Başını yana eğdi ve ağzının kenarlarını büktü.

"Prenses buranın yırtıcı hayvanlarla dolu derin bir ormanın ortasında olduğunu çoktan unutmuş olmalı."

"....."

Onu görmezden geldim ve yoluma devam etmeye çalıştım.

"Eğer bir oyun yapımcısının vicdanı olsaydı, bu çılgın görevi sadece bir kez verirdi.

Böyle bir fikir yüzünden oldu. Ama o anda bir şey parladı.

-[tazminat: Dev ayı derisi ve safra kesesi, itibar +50, tercih edilirlilik +5%]]
+5% [?]

Ve [???]'in tercih edilirligi...'

Yürümeyi bıraktım. Düşündüm de, veliaht prensle tanışmıştım ama ödülün üzerinde onun adı yazmıyordu. Bu yüzden beni kurtarmasını hiç beklemiyordum.

'... ..sonra ormandan çıkana kadar bunun gibi başka görevler de olabilir.

Bu, tazminat için belirli bir hedef olmadığı sürece, veliaht prens dışında başka bir erkekle görüşme olasılığı olduğu anlamına geliyor.

"Çılgın...

Onlarla teker teker karşılaşma fikri, canavarı yakalamaya yönelik ani arayıştan daha korkunçtu.

Kelimenin tam anlamıyla tepede, yüksek koltuğumda durdum. Sonra aceleyle cebimden içinde fazladan boncuklar olan bir bez çıkardım, arbaleti ters çevirdim ve boncukları oluğa yerleştirdim.

Drrt, tıkla. Tıklama..... tıklama. "Ne

yapıyorsun?"

Veliaht Prens bana yaklaştı ve sordu. "Sinirlerine hakim ol ve yoluna git," diye ağzımı açtım ve ağzımdan çıkacak kelimeleri bastırdım.

"Ekselanslarının da görebileceği gibi, cıvataları

takıyorum." "Neden?"

"Asla bilemezsin. Dediğin gibi, yolda başka bir canavar olabilir." "Heoh..."

Veliaht Prens sanki şaşkına dönmüş gibi bir kahkaha attı.

"Böyle basit silahlarla büyük hayvanlarla başa çıkamazsınız Prens. Bunu daha yeni tecrübe etmediniz mi?"

"İlginiz için teşekkür ederim, ama ben hallederim, Majesteleri."

Onunla gitmeye hiç niyetim yoktu, bu yüzden donuk bir cevapla karşılık verdim.

Yine de görevi takip edin. Üstelik ormandaki vahşi hayvanlar bile yağmurdan kaçınırdı, yani bu sadece hazırlıklı olmak içindi.

"Dün biraz kötülük yakaladığınız için çok şanslı olduğunuzdan gurur duyuyor gibisiniz."

Ancak durumdan habersiz olan Veliaht Prens, eylemlerimde oldukça umursamaz görünüyordu.

"Tatar yayı sadece küçük hayvanlar ya da insanlar tarafından yenilebilecek bir silahtır. Öldürmek için bile değil."

"....."

"Bu sefer, birisinin hâlâ hayattayken ayılara yem olma manzarasını gerçekten görebiliyorum. Bunu yapmak için prensesi takip etmek zorunda mıyım?"

Gülümsüyordu ve eklediği acımasız sözlerle kibirli bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Birden, yaylı tüfeğin arkasını görmesine biraz şaşırdım.

"...nasıl bildin?" "Neyi?"

"Benim yayım öldürmek için değil."

"Hissedebildiğim tek şey bu. Yani saraya girmelerine izin verilmiş olabilir."

Ona yeniden bakıyordum.

Shwaaaaaaaaa-

Bir yalan gibi, yağmur yağmaya

başladı. "Ha..."

Şaşkınlık içinde gökyüzüne baktım.

'Neden bu kadar şanssızım.....'

Şiddetli yağmurdan önce ormandan çıkma planı tamamen çalındı. Şiddetli yağmur hiç şüphesiz yağdı.

Karanlık gökyüzüne bakarken yine ağlayacak gibi hissettim. Üstüme yağmur yağmasından nefret ederdim. Yağmurun altında durduğum bir andı, ne orada ne de burada.

Pullseok- başının üzerine ağır bir şey örtüldü. "Bunu giy

ve buraya gel."

Birden bileğimde bir sıcaklık hissettim. Bunun nedeni, diğer adımlara yetişen veliaht prensin bileğimi nazikçe tutmasıydı.

"Uh..."

Veliaht Prens beni atının olduğu yere götürdü. At, dallarla dolu bir ağacın altında yağmurdan akıllıca kaçıyordu.

Atın eyerinin önüne kesilmiş ayı başını koydu. O da atın üzerine atladı ve bana doğru uzandı.

"Atla."

Islak altın sarısı saçlarından su damlıyordu. Kırmızı pelerinini çıkardığı için zaten yağmurdan sırılsıklam olmuştu.

"Eğer yürürsen, canavar için av olursun." " "

"Bu su geçirmez ve soğuk büyüleri olan bir pelerin, bu yüzden onu giyelim ve birlikte geri dönelim."

Adamın bana uzattığı kocaman eline boş gözlerle baktım. Sonra gözlerimi üzerime kabaca yerleştirdiği kırmızı pelerinine indirdim.

Garip hissettim. Çünkü kafamda veliaht prens gibi ata binmek gibi bir seçenek yoktu.

"Bana... bunu verebilir misiniz? Peki ya siz, majesteleri?"

"Fare bir kedi mi düşünüyor? Ya da hoşuna gitmiyorsa, yaylı tüfekle yürü."

Başını çevirdi ve kaba bir şekilde söyledi.

"İki kez tavsiye ederseniz ağzınızda bir kemik kalır mı?"

İçimden alaycı bir yorum yaptım ama aceleyle arbaleti geri çevirdim ve veliaht prensin bana giydirdiği pelerini bağladım.

Arada epey bir boy farkı olduğunu düşünmüştüm ama pelerini herhangi bir battaniye kadar büyüktü. Bu nedenle, ata binip hızlı koşarsanız, çırpınırken yakalanabilirdiniz.

"...teşekkür ederim."

Sonunda, pelerini boynumun altında iyice bağlanmışken, küçük bir teşekkür notu mırıldanarak başımı kaldırdım. Veliaht Prens'in bana uzattığı eli hâlâ hak etmemiştim.

O an yavaşça uzandım ve onun büyük elini tutmaya çalıştım.

Shwiiikk- Ormanın içinde bir yerde, bir şey muazzam bir hızla uçuyordu.

Pooh!

Ve veliaht prensin kalbine hatasız bir şekilde saplandı.

"Ekselansları!"

Gerçekten rahatlamıştım. Geç de olsa ML'nin ölemeyeceği aklıma geldi.

Ancak Calisto'nun okla vurulduğu görüntü o kadar canlı bir şekilde resmedilmişti ki o anda gerçekten öleceğini düşündüm. X'e kaç kez vurursam vurayım, kimsenin gözümün önünde öldüğünü görmek istemiyordum.

Veliaht Prens bana belli belirsiz gülümsedi.

"Ama bana verdiğiniz şeyin hiç de etkisiz olduğunu düşünmüyorum."

Ardından sol göğsüne saplanmış bir ok çıkardı ve uzattı. "Bu..."

Küçük, yuvarlak, simge şeklinde bir süs eşyası. Beni soyduğu altın tılsımdan başkası değildi.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 76

Bölüm 76

Tılsım keskin ve sağlam oku durduramayacak kadar inceydi. Ancak savunma büyüsü gerçekten işe yaradı mı bilinmez, orijinal altın rengini kaybetmiş ve kararmıştı. Tuhaf gözlerle ona baktım ve sordum.

"Bu... onu atmadın mı?"

Tabii ki onu atacağını düşündüm. Çünkü beni kızdırmak için aldığınızı düşünmüştüm. Veliaht Prens şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı.

"Atmak mı? Duygularını paylaşan biri tarafından verilen bir kilometre taşıyla başa çıkamazsınız."

"Söylenecek ne kadar korkunç bir şey..."

İşte o andı. Shhwik- Puck!

Bir kez daha, yağmurun içinden bir yerden bir ok fırladı ve başının üstündeki bir ağacın dibine düştü.

"Ack!"

Şaşkınlık içinde refleks olarak kısa bir çığlık attım. Aynı anda veliaht prens oturduğu yerden fırladı.

"Kraliçe yine hastalanmış olmalı. Hadi kalk. Kalk prenses. Bundan kaçınmalısın."

"Evet?"

Omzumu şiddetle çekti. Yarı uykulu bir şekilde uyanmasına rağmen ne olduğunu anlamamıştım.

"Neden ben?"

"O zaman burada kalıp vurularak öldürölmek mi istiyorsun?"

"Eğer İmparatoriçe'nin adamlarıysa, Ekselanslarının peşindeler. Yani başka bir yere giderseniz... Ack!"

'Gidebilirsin ve beni yalnız bırakabilirsin' demekten kendimi alamadım. Çünkü veliaht prens peleriniyle bana sarıldı. Az önce okla vurulmuş ve attan düşmüş bir adam için inanılmaz bir güçtü.

Beni atın eyerine bir yük gibi bindirdi. Rüzgarda yukarı itti. Ayının kafası yere yuvarlandı ama kimsenin umurunda değildi.

"Ne, ne yapıyorsun?"

Bir anda ne olduğunu şaşırdım ve sordum.

"Saçma sapan konuşmayı kes prenses. Veliaht Prens'e suikast düzenlemeye gelen tek tanık size geri gönderilecek."

Veliaht Prens sinirli bir bakışla atın üzerine atladı. "Deh!"

Ve atın dizginlerini sıkıca çekerek beni kollarının arasına kilitledi.

"Hhheeee"

Kızıl at ateş gibi koşmaya başladı.

Pooh, pooh, pooh, pooh, pooh, pooh! Aynı anda, bu kez yandan iki ok geçti.

"Ck,"

Veliaht prens sanki rahatsız ediyormuş gibi dilini tekmeledi, başını eğdi ve onları hafifçe savuşturdu. Ve bana daha sıkı sarıldı, sanki

Beni koru. Belki de acil durum nedeniyle çok hareketli gelmedi.

"Ben... ..şimdi de bir suikastın ortasında mı kalıyorum?"

Bu çılgın oyunun olasılığı karşısında ağlamak istedim.

Bulutlar karardığında, arkama bile bakmadan bu adamdan uzaklaşmalıydım. Dudududu, koşan at ve durmak bilmeyen yağmur yüzünden tamamen aklımı kaçırmıştım.

Veliaht Prensi arkasından kovalayan bir grup insan belli belirsiz görülebiliyordu. Oklar ve atıflar birbiri ardına oradan uçuyordu.

Chang Kang-! Veliaht Prens muazzam bir tepki hızıyla kılıcını çekti ve uçan oklar ve atıflar fırlattı.

"Piçler!"

Sürekli saldırılardan kaçamayan veliaht prens, küfürlü bir dille beynini kapladı.

"Tehlikeli, bu yüzden kıpırdama prenses."

Chang-! Calisto da bir ok attı ve alçak sesle okudu.

Vücudunun gerginlikle gerildiğini hissettim. Ben de gergindim. Ana karakter ne kadar ölmeyeceğini söylese de, ölmeyecek kadar yaralanabilirdi.

"Ayrıca, bu bir görev değil.

Sıfırlama olmadan, bu benim için bir oyun değil, bir gerçeklik. Yavaş yavaş korku ayak parmaklarımı ıslatmaya başladı.

Yağmurlu orman yolunda şiddetli bir kovalamaca yaşandı. Mesafe, bilinmeyen saldırganın şeklini tanımak için yeterince daraldı. Siyah maskeler ve siyah cübbeler giymiş bir grup insan. Belli ki suikastçilerdi.

Geçen gün aniden, Veliaht Prens'in ikinci prensin doğum günü ziyafeti sırasında getirdiği bir suikastçının kafasını kestiği şok edici bir sahneyi hatırladım.

'.....Veliaht Prens'in başına sık sık gelen şey bu mu? Bu Normal Modda görünmüyor.'

İşte o andı. Birden gözlerim parladı.

[İkincisi: Veliaht Prensi Suikastçıdan Korumaya] Göreve devam edecek misiniz?

(Hedef: 20 suikastçı, Tazminat: Suikast Sembolü, Calisto'nun tercih edilirliliği +%10, itibar +50)

[Kabul / Red]

Veliaht Prens'in arkasında aniden beyaz kare bir pencere belirdi.

"Ha.....HaHa....."

O kadar şaşırmıştım ki, bir kuş gibi güldüm. Kısa süre sonra yüzünü buruşturdu ve sinirlendi.

'Kraliçe olmak istemiyorum! Ayrıca, 20 suikastçı mı?!'

Hemen sayısız kez [reddetmek] istedim. Ama yapamadım. Ödül olarak verilen iyilik "yüzde 10" idi.

Normal modda, birkaç kelimeyi karıştırarak yükseltebilirsiniz, ancak zor modda% 10'a kadar hayal edemezsiniz.

Ana görev 5 saniye içinde otomatik olarak

kabul edildi. 5

Sonunda ağlamaya başladım ve önümdeki arbaleti cesaretle vurmaya hazırlandım.

"Kımıldama."

Belki de kollarındaki kıpırdanmalardan rahatsız olan veliaht prens beni sert bir şekilde uyardı.

"...Ekselansları."

Ona kasvetli bir sesle

seslendim. "Sanırım sana

yardım edebilirim." "...Ne?"

"O arbaleti biliyorsun."

Pelerinin eteklerine baktım ve ona çevirdiğim arbaleti gösterdim.

"Senden sonra herkesi vuracağım, o yüzden beni koru."

"Prenses, bu da ne....."

Calisto'nun dudakları daha fazla konuşmak için tokat atıyordu ama duyacak zaman bulamadım. Sonunda beş saniyelik bir mühlet geçti.

görev otomatik olarak kabul edilir.

(0/20)

Kare penceredeki beyaz harflerin sayılara dönüşmesiyle aynı anda, prensin kollarında sinmiş olan ceset ayağa fırladı.

Daha sonra geniş omuzlarını dirsek desteği olarak kullandım ve mekanik bir el hareketiyle krankı yükledim.

Chalkak-. Bir makaranın tetiğe yapıştığını duydum. Sonra bir gözümü kapattım ve suikastçıya nişan aldım.

Görüşü ve atın hareketini engelleyen şiddetli yağmur ne benim için ne de sistem için sorun oldu.

Bir suikastçı yükseldiğimi görür görmez yayını bana doğrultmaya çalışıyor
İşaret parmağı tetikte hemen hareket etti.

Ta-ang-!

"Ugh!"

Nişan alan suikastçı atın üzerinden kayboldu.

"Vurdum!"

Boncuk hatasız bir şekilde hedefi vurdu. Attan düşen bir adamın şokla sarsıldığını görebiliyordum. Ama ona bakmanın keyfini bile hissedemiyordum.

Chalkak-, tang, tang, taang-!

Çünkü bedenim hemen diğerlerine ateş etmekle meşguldü. "Ugh!"

"Argh!"

"Euk!"

(7/20)

Tetiği çektim ve kovalayan adamları vurdum. Bir anda yedi kişiyi öldürdüm. Yakından takip eden adamlar attan düştüler ve yerde süründüler.

Suikastçılar beklenmedik karşı saldırıdan utandılar mı? Hwiiiiik, whoosh.
Oklar sürüler halinde uçmaya başladı.

Puck, puck! Kıl payı geçen oklar ağaçta iek açtı. Ancak kontrolünü kaybeden beden, dökülen oka boyun eğmeyip yaylı tüfeği ateşledi.

Chalkak, tang! Tang, taang!

(10/20)

Ok tapınağı sıyırıp geçer geçmez üç suikastçıyı daha öldürdüm.

"Hadi ama!

O zamana kadar, bu görevin gerçekten suikastçıyı öldürmek mi yoksa beni kurtarmak mı olduğunu bilmiyordum.

Birdenbire yan taraftan bir uyumsuzluk hissettim. Sistemin işgal ettiği beden şiddetle o tarafa döndü. Chalkak, tang!

"Ahhhhhh!"

Belki de suikastçılar gruplar halinde her taraftan yaklaşıyordu ve biri ölüm çığlığıyla ağaçtan yere düştü. O anda.

"Prenses!"

Veliaht Prens aniden belimi aşığı çekti ve bana sıkıca sarıldı. Hwiikk-!

"Ugh,

Veliaht Prens alçak sesle inledi. Ok sol omzuna isabet etti.

"Ekselansları!"

Yan tarafa yaklaşan suikastılardan biri, elinde bıçak olmayan veliaht prensin sol tarafına bir ok attı.

Ta-ang-! Onu vurduktan sonra geri döndüm ve arbalete nişan aldım.

"Aree, iyi misiniz, Majesteleri?"

Arbaletle ateş ederken gerçekten bayılmak istedim.

Yarasına dönüp bakmak istedim ama sürekli sallanan bir bedenle bunu yapamazdım.

"Ya iyi değilse?"

Oldukça acı verici, dedi veliaht prens gergin bir şekilde. Ama çok geçmeden kısık bir sesle ekledi.

"Endişelenmeyin. Hafif bir zırh giyiyorum, bu yüzden derinden vurulmadım."

Chang-! Veliaht Prens bir başka uçan ok için bıçakla karşılık verdi.

Derinden rahatlamıştım. Ve beni bu lanet duruma bulaştıran küçük bir kızgınlığı üzerimden attım. Çünkü az önce bana sarılmasaydı, ok kafama isabet edebilirdi.

".....Teşekkür ederim."

Çekingen bir şekilde mırıldandım. Ağzımı istediğim gibi hareket ettirebildiğim için şanslıydım. Veliaht Prens eğri büğrü konuştu.

"Nasıl yani? Prenses aşkı döngüsünün nedenine tamamen uyan prensesin bana cevap vermesi için bu yeterli değil mi?"

"Bir tek ben değilim.."

"Çok yazık."

Sert cevap karşısında dilini tekmeledi. Onu saçma sapan konuşurken gördüğümde yine iyi görünüyordu.

Bir rahatlama hissediyorum.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 77 Tang, Taang! Tang! Tang-!

Bölüm 77 Tang, Taang! Tang! Tang-!

Tang, Taang! Tang! Tang-!

O zamandan beri veliaht prensin koruması altında yaylı tüfeği çılgınca kullandım. Suikastçılar hızlıydı, büyük, yavaş hareket eden canavardan farklıydılar. Bununla birlikte, oyun sisteminin gücü arbaletle atış yapmanın en üst seviyesiydi.

Boncukların sayısı ne kadar istikrarlı bir şekilde azalırsa, suikastçıların sayısı da o kadar istikrarlı bir şekilde azaldı. Şimdi dört tane kaldı.

(16/20)

Ta-ang-!

"Prenses. Kaç tane kaldı?"

veliaht prens beklenmedik bir şekilde sordu. Sadece bir doğruyu daha yaparak kısa bir nefes aldım.

"Sanırım üç tane kaldı... Neden?" "Bu bir

çıkamaz sokak."

"Hi-ee-ee-ee-ee-ee-ee-ee-ee!"

O anda, durmaksızın koşan at aniden durdu. Gözlerimi devirip etrafı kontrol ettiğimde dar uçurumun sonuna geldiğimi gördüm. Bir şey söylemek zordu.

"Zaten yakın mesafeden yaylarıyla ateş etmeleri zor olacak, o yüzden aşağı inip kalanlardan kurtulsak iyi olur."

Veliaht Prens o kadar çok mırıldandı ki beni kucağına aldı ve attan indi. Ben de atladım.

Görünürde suikastçı olmadığı için sistem kısa süreliğine serbest bırakıldı. Ama hala üç adam kalmıştı, bu yüzden arbaleti yakın tuttum ve her tarafa karşı korudum.

"Tehlikeli, bu yüzden geride kalın."

dedi Veliaht Prens, yolumu keserek. ML'den beklenmedik bir açıklamaydı.

Ancak görev [Veliaht Prensi Suikastçılardan korumak] idi. Bu nedenle onun arkasından çıktım ve eşit bir şekilde yanında durdum.

"Sorun değil. Ben vücudumla ilgileneceğim, böylece Ekselansları sizin vücudunuzu korumaya konsantre olabilir."

Yüzünde garip sesler duymuş gibi bir ifadeyle bana baktı. "Onların peşinde olduğu tek kişi benim, bu yüzden her zaman güvendedeyim."

"....."

Küçük bir diken hissettim, bu yüzden görmezden geldim ve ormana doğru baktım. Orman hareketsizdi. Farkında olmadan, bir yağmur izinin sesi dışında hiçbir yağmur belirtisi yoktu.

Isırık yüzünden yüzümdeki bebek tüylerini alarak havada uçuşan beyaz yazıya baktım.

(17/20)

Diğer üçünden bir an önce kurtulmak ve bu sıkıcı görevi bitirmek istiyordum. O zaman oldu.

Whick!

Uçurumun hemen önündeki çalılıklardan veliaht prensse doğru birkaç ok fırladı.

Chaeng, Chaeng-! Veliaht Prens uçan şeyleri ustalıkla avladı.

Ancak onlara vurur vurmaz, ikisi çalılıkların arasından fırladı. Hançeri çıkaran adamlar doğruca veliaht prensse koştular, ancak tüm atıfları alabilmişlerdi.

"Ekselansları!"

Ben irkilir irkilmez ve bağırır bağırmaz, önce işgal altındaki beden hareket etti. Chalkak-.Ta-ang-!

"Uh!"

Boncukla vurulmuş bir adam, ufalanmış ve kramp girmiş. Chae-ing-! Ama diğeri ve veliaht prensin kılıcıyla karşılaştı.

Geri kalanını vurmak için dümdüz ileriye nişan alıyordu.

Bir anda gerçekleşen çatışmada geriye bir kişinin daha kaldığı gerçeğini göz ardı etti.

Biri düşer düşmez çalılıkların arasına saklanan son suikastçi uzun bir kılıç çıkardı.

"Öldün orospu!"

Ama o bendim, veliaht prens değil.

Sistem tüm değişkenler için optimize edilmemişti. Veliaht prensle yarışan kişiyi hedef alan bedenim, bana bir vuruş geç çarpan grotesk tarafa doğru döndü. Ama zaten geç olmuştu.

"Lanet olsun! Kaçın, prenses!"

Veliaht Prens'in haykırışıyla aynı anda, Chalkak-, bang-! Tetiği çektim. Boncuklar fırlar fırlamaz, suikastçının kullandığı kılıç da bir adım öne çıktı.

Attığım bir boncukla yere serilmiş olmalı ama mesafe çok yakındı. Bunu zaten bir kez yaşadım, ancak sistem ölsem de ölmesem de arbaletin atışını gerçekleştirecek.

Bu nedenle, havaya doğru yaklaşan keskin bir bıçaktan kaçamadım.

Gözlerim keskin bir şangırtıyla kapandı. Ama o anda, sert ve büyük bir şey bana sarıldı. Güçlü bir kuvvet ve ağır bir yük tarafından kabaca geri itildiğim sırada.

Pooh-pooh-.

Bir çığlık ve alçak bir inilti duyuldu.

Kapalı gözlerimi açtım. Yağmurla ıslanmış kanların uçuştuğu görülüyordu. Kılıç dövüşünü bir kenara bıraktıktan sonra kaçan ve bana sarılan Veliaht Prens'e aitti.

Arkasına bir bıçak saplanmıştı ve bir suikastçı benim attığım yaylı tüfekte yere serilmişti.

"Artık bitti-!"

Ve sonuna kadar koşan başka bir adam sırayla görüldü. Tüm süreç her zamanki gibi yavaş ilerledi.

"Ah..."

Bana vurmak için acele ederken gücünü kontrol edemeyen prensin bedenini destekleyemiyordum. Bedenim çaresizce uçuşumun kenarına doğru itildi.

"Prenses, özür dilerim."

Veliaht prens, elleriyle belime sarılarak kulağına fısıldadı.

"Sanırım düşmenin eşiğindeyiz."

Tüylerim diken diken oldu. Arkamın boş olduğunu hissettiğim an, baş döndürücü bir his vücudumu sardı.

Uçurumdan aşağı düştüğüm anda bile arbaleti tutan elim otomatik olarak hareket etti ve veliaht prensin omzuna nişan aldı.

Tang-!

"Argh!"

(20/20)

Sonuncusundan kurtulana kadar.

~Ana Görev: Oyunun kraliçesi olalım!~

[İkinci: Veliaht Prensi Suikasttan Koruma] Görev başarılı! ödül

[suikastçılar rozeti], [Calisto'nun iyiliği +%10,]

[Şöhret +50] kazanıldı. (Şöhret toplamı :

130) 'Crazy....'

Gökyüzü yerine arka plana yerleştirilmiş beyaz harflerle, ben ve prens karanlık bir uçuruma doğru düşmeye başladık.

"Ahhhhhh!"

* * *

Tadak, Tadak. Bir yerden odunların yandığını duydum. "Uh"

Gözlerimi belli belirsiz açtım. Puslu bir bakışla ilk kıvılcım görülüyordu. O zamandan beri, garip kaya duvarları da görüldü.

'Burası neresi.....'

Kollarımı gerdim ve kendimi kamburumdan kaldırdım.

Srrrr- O anda üzerime örtülen bez aşağıya doğru aktı ve tenimde serin bir hava hissettim.

"Heok,"

Bilinçsizce başımı eğerek gözlerimi açıkta kalan omuzlarıma doğru açtım. Kumaşın üzerinden hızla geçtim ve kendimi iç çamaşırlarımla çıplak buldum. Üstelik vücudumu örten kumaş veliaht prensin kırmızı peleriniydi.

"Ne, ne oluyor..." "Uyanık

mısın?"

Sonra şuradan ağır, tiz bir ses geldi. Refleks olarak başımı çevirdiğimde ağzımı sonuna kadar açtım. Her yerinde yara izleri olan sert bir göğüs, inişli çıkışlı karın kasları.

Evet, veliaht prens vücudunun üst kısmı çıplak bir şekilde gururla bu yolda yürüyordu. "Ahhh! Ne yapıyorsun!"

Geç şok oldum ve iki elimle gözlerimi kapattım. "Ne?"

"Neden çıplak dolaşıyorsun?!"

Getirdiği odunları şenlik ateşinin yanına bıraktı. Sonra önüne çöktü ve rahatça cevap verdi.

"O zaman ıslak kıyafetlerle dolaşmaya devam mı edeyim? Bunu yapmak istemiyorum. Ne yapmalıyım?"

Bana bakan kişi sırttı ve ekledi.

"Peki, çıplak bir prensesle aynı şey değil mi?" "Sen, seni pis...!"

"Bakanın tüm parmakları açıkken bunu söylemesi gerektiğini sanmıyorum. Neden düz bir şekilde bakmıyorsun?"

"Ehm!"

Yüksek sesle öksürdüm ve elimi aşağı kaydardım. Sonra alaycı bir bakış attı. Haksız yere suçlanmış oldum.

"Çünkü gözlerim bağlıyken kalbimin kararmasından korkuyorum! Vücudunun üst kısmını asla görmemem gerekiyordu. Ne.ver.

Prensin pelerinine dikkatlice baktım ve ona bir bakış attım. "Yani, benim, benim kıyafetlerim, Majesteleri...?"

"Ne?"

Omuz silkti ve onayladı.

"Bu sayede, zaten her şeyi görmüş bir ilişkimiz var." "Lütfen böyle korkunç şeyler söylemeyi bırakın."

Verdiği cevaptan bıkmıştım. Veliaht Prens şaşkın şaşkın bana baktı.

"Sizi bu kadar çok çalışarak buraya getiren bir adam için bu çok fazla değil mi?"

"Öyleyse neden bir Leydi'nin bedenine izinsiz dokunuyorsun?"

"O zaman ölsen de ölmesen de seni yalnız mı bırakmalıydım?"

"Evet."

"Ne?"

"Bana izin vermelisin ve görevini yerine getirip bu işin peşini bırakmalısın. Ya da beni uyandırmalısın."

"Ha."

Cevabım üzerine güldü ve tükürdü.

"Görecek bir şeyin yok."

"Şimdi... ne dedin?"

Onun bu muazzam sözleri karşısında şaşkınlıkla

kekeledim. "Görecek bir şeyin olmadığını söyledim."

"Neden, neden görecek hiçbir şeyim yok?"

"Yani görecek çok şey var mı? Aslında mağara o kadar karanlıktı ki tam olarak göremedim, şimdi kontrol edelim mi?"

"Sen..."

Bir küfür yutmayı başardım.

Buna katlanmayı tercih ederim....'O Veliaht Prens, Veliaht Prens ve yüzde iki favorisi olan Veliaht Prens'.

İçimden "sabırlı ol, sabırlı ol" diye mırıldandım ve birden gözlerim göze çarpan beyaz harflerle büyüdü.

[Favorability 25%]

Veliaht Prens'in değişen teveccühü bana unutulmuş bir görevi hatırlattı.

- [assassinations rozeti], [Calisto'nun iyiliği +%10,]

[Şöhret +50] kazanıldı. (Şöhret toplamı : 130)

Veliaht Prens'in teveccühü ölümden oldukça uzaklaştı. Sonuçta, o lanet görev başarılı oldu.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

**Bölüm 78 Calisto'nun başının
üzerinden boş gözlerle bakarak,
gecikmiş bir şekilde tüm hikâyeyi
sordum.**

Bölüm 78 Calisto'nun başının üzerinden boş gözlerle bakarak, gecikmiş bir şekilde tüm hikâyeyi sordum.

Calisto'nun başının üzerinden boş gözlerle bakarak tüm hikâyeyi gecikmeli olarak sordum. "Ne... bize ne oldu? Uçurumdan düştük."

"Uçurumun altında bir şelale vardı. Nehre düştüğümüz için ölmeden hayatta kalabildik."

Veliaht Prens, bir dalı fişek olarak kullanarak şenlik ateşini karıştırdı ve kayıtsız bir ses tonuyla cevap verdi.

"Seni taşıyarak dışarı çıktığımda yakınlarda bir mağara buldum."

Ancak o zaman etrafa daha yakından bakabildim. Girişten çok uzak olmayan bir yerde şenlik ateşi yakmıştık.

Biz farkına varmadan yağmur durmuş gibiydi ama girişin dışı karanlıktı ve bir santim ilerisini göremiyordum. Sadece ara sıra gelen ferahlatıcı su sesi bir şelale olduğunu kanıtlıyordu.

Başımı tekrar çevirdim ve mağaranın içine baktım. Oldukça derin bir mağaraydı ama içeride kara bir bulut vardı.

'Ya burası bir canavarın bölgesiyse? Ya da bir yılanın....'

Aklımdan oldukça gerçekçi fikirler geçti. Elimi yokladım ve yanımda duran arbaleti buldum ama kısa süre sonra tüm boncuklarımı suikastçıları öldürmek için kullandığımı hatırladım.

"Burası bir hayvan barınağı değil."

Prens endişeli yüzüme bakarken açıkça ekledi.

"Sen uyurken göz gezdirdim ve garip bir şekilde boştu." "..... nerede olduğumuzu biliyor musun?"

Önce en önemli şeyi sordum. Güneş batsa ve hareket edemesek bile, gün geldiğinde hemen geri dönmeliyiz. İmparatorluk sarayının yerlisi olduğu için büyük umutlarım vardı ama başını acımasızca salladı.

"Kuzey ormanında her av yarışmasını düzenlerdik ama böyle bir yer olduğunu bile bilmiyordum."

İçimi çektim.

"Şimdiye kadar delirmiş olmalıyım.

Ben ve ortadan kaybolan prens tarafından çevrilmiş ormandan çıkmayı beklerken, şaşkın bir yüzle prene bakmamın zamanı gelmişti. Yansıyan şenlik ateşinin bir omzunda kuru bir kan kesiği vardı. Orası takdirnamenin verildiği yerd.

Aynı zamanda, uçurumdan düşmeden hemen önce, bir suikastçının kılıcı tarafından bıçaklandığını hatırladım.

"Vücudunuz.... İyi misin?"

Neredeyse beni yok ediyor ve öldürüyordu ama..... benim adıma incinmiş olması beni rahatsız etti.

"Şimdi mi soruyorsun? Çok erken soruyorsun. Gözyaşlarınız için teşekkürler."

Alaycı sözlerimden dolayı biraz utandım. Aslında ML'nin ölüp ölmeyeceği konusunda pek de endişeli değildim.

"Ciddi bir şekilde yaralandın mı? Bir bakayım."

"Hayır, sorun değil."

Yara izini görmek için ayağa kalkmak üzereyken beni soğuk bir şekilde durdurdu.

"Zırh giydiğim için derin bir kesik almadım. Sadece küçük bir kan parçası."

  im rahatladı. Ama kan haberini alınca kaşlarını çatmadan edemedim. "Keşke geri dönüp tedavi olabilseydik..."

"Endişeleniyorsun, değil mi?"

"Elbette endişeliyim."

Düz bir yüzle cevap verdim. Elbette onun için endişelenmiyordum.

"Gözümün önünde ölme."

   nk  sadece kendim için endişeleniyordum.

'Eğer  lmek istiyorsan, başka bir yere git ve  l. Benim önümde ölme.....'

  imden mırıldanıyor ve bakışlarını dinliyordum. Tuhaf bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

Sözlerimin ona tuhaf gelebileceğini geç de olsa fark ettiğimde yüzüm kızardı.

"Sanki ona  lmemesini s yl yormuşum gibi geliyor!"

şaşırdım ve aceleyle sözlerimi değiştirdim. "Ve..."

"....."

"Geç oldu ama beni kurtardığınız için teşekkür ederim."

Her neyse, kabul etmek zorundaydım. Lanet görev dışında, Calisto benim adıma yaralandı. Uçurumdan düştükten sonra beni dışarı atmadı ve beni burada kurtardı.

'..... eğer buluşacaksak beladan biraz uzak mıyım?

Boynumda bir bıçakla bana veda etmek istediğinde ne kadar çılgın olduğunu hala hatırlıyorum.

Ona yeniden baktığımda, kırmızı gözleriyle yüz yüze geldim. Hâlâ bilinmeyen bir bakışla bana bakıyordu. Kendimi biraz garip hissettim ve önce gözlerimi çevirdim.

[Favorability 27%]

İyi duygular yükseldi. Ağzının kenarlarını topladı ve yukarı doğru bükte.

"Madem bu kadar minnettarsın, bana yeniden aşık olmalısın." Başka bir erkeğin ısrarlı konuşması karşısında kaşlarımı çattım.

"Ekselansları yine saçmalıyor."

"Prensesin benden hoşlanması için doğru zaman değil mi?" "Hiç de değil."

Hemen cevap verdim. Sonra tekrar sordum çünkü çok havasızdı.

"Neden nedenlerimi duymaya bu kadar takıntılısın?"

Takıntısı öyle bir noktaya geldi ki, "Benden neden hoşlandığını söyleyeceğine dair verdiğin sözü unutma" diye tehdit mektubu bile gönderdi. Sorum üzerine Veliaht Prens benden daha gülünç bir ifade takındı.

"Prensesin o gün neden aniden peşimden gelip aşkını itiraf ettiğini merak etmeye dayanamıyorum."

"Şey, bu..."

"Sıfırlama düğmesi" olup olmadığını görmek için bir kez ölmeyi denediğimi söyleyemem.

Geçmişimde, bir anlık krizden daha kaçınmak için böyle bir saçmalık yaptığımda kanlı gözyaşlarıyla ağzımı açtım.

"..... O sırada aklımı kaçırmış olmalıyım. Özür dilerim, Majesteleri."

"Huh."

Veliaht Prens soğuk bir şekilde güldü.

"Haftalardır bekliyorum çünkü dinlemek istiyorum ve sen birdenbire değiştin ve benden nefret ettiğini söyledin, yani prenses ben olsaydım haksızlık olmaz mıydı?"

Demir zehrin kimden geldiğini çürütmek için yanıp tutuşan bir arzu vardı.

Ama o günün korkunç anısına daha fazla takılmak istemedim. Bu yüzden onun aşırı satışını düzelttim.

"Senden nefret ettiğimi söylemedim."

"Yani hala benden hoşlandığını mı

söylüyorsun?" "Hayır!"

Bir ürperti ile sözlerimi tekrar değiştirdim.

"O zaman bana aniden nefret etmemin nedenini anlat."

"Çünkü seninle bütün gün bu konu hakkında konuşmak istemiyorum!

Ancak veliaht prens dişlerini göstererek bir hayalet gibi sırıttı.

"İmparatorluk Sarayı'nın yeraltı hapisanesinin işkence odasında, İmparatorluk Ailesi'ni karalamak için tek başına konuşmak için mükemmel bir konu. Öyle değil mi?"

'Korkunç piç.....'

Şaşkınlık içinde çenemi kapattım.

Mağaraya bir kez serin bir sessizlik çöktü. Kamp ateşinin ucundaki dansa boş boş bakıp nasıl olduğunu merak ettiğim zamandı.

"..... neden nefret ediyorsun?"

Sessiz veliaht prens aniden sordu.

"...evet?"

"Neden aniden fikrini değiştirdin?" "Bunun

imparatorluk ailesine hakaret olduğunu

söylemiştin." "Bu seferlik seni affedeceğim,

söyle bana."

Şaşkınlıkla ona baktım ve kısa süre sonra yüzümü

buruşturdum. "Bilmediğine emin misin?"

O zaman dünyada bir caniydi.

"Beni öldürmeye çalıştın."

Şimdi O, bu işin peşini bırakacağını söylediğine göre, nedenini cesurca sorgulamaya başladım. Bu yüzden ilk etapta sayısız kez "X" tuşuna bastım. Hangi deli kadın sağduyulu bir şekilde öldürmeye çalışan bir deliden hoşlanır ki?

Ancak Veliaht Prens'in yüzünde verdiğim cevaptan tamamen habersiz bir

ifade vardı. "Ne zaman?"

"Ne zaman, ne zaman.....?"

Daha fazla şaşıramazdım. Bir süre ağzımı dürttükten sonra bağırdım.

"O gün. İkinci Prens'in doğum günü partisi! Labirent bahçesinde Veliaht Prens boynuma bıçakla vurmaya çalıştı! İşte bu kadar ben...."

Günlerdir türlü kâbuslarla boğuşuyordum. Boynumda bandajla hasta bir kız gibi görünmeseydim, Dük ve Derek'ten fazla azar işitmeden geçebilir miydim?

"Bu..."

Veliaht Prens'in yüzünde ender rastlanan bir şaşkınlık ifadesi

vardı. " Sizi gerçekten öldürmek istememiştim."

"X olma.

Ağzımdan çıkaramadım ve düşüncelerimi filtrelemeden ortaya çıkaran gözlerle ona baktım. Oyunu oynarken labirent bahçesinde o kadar çok ölmüştüm ki veliaht prens rotasında ilerleyememiştim.

"O zamanlar kendimi gerçek bir köpek gibi hissediyordum. Fark edilebilir bir şey yoktu, bu yüzden biri gelirse kılıcı çekerdim."

Düşüncelerimi bilmeyen Prens, mazeret olarak okudu.

"Ama Prenses'in benden hoşlanma sesine ilgi duyduğum için Prenses hayatta kalmadı mı?"

".....O kadar duygulandım ki ellerim ve ayaklarım titriyor ve gözyaşlarım damlayacak. Ekselansları."

"Alay mı ediyorsun?" "İmkânı

yok."

Kaba bir cevapla başımı çevirdim. Ancak, konuşmayı kesmeye yönelik tavrıma rağmen, prens konuşmanın bittiğini bilmiyordu.

"O zaman bana neden aşık olduğunu söyle."

"Ha... O zaman sana söylemiştim."

Derin bir iç çektim ve yorgun bir sesle mırıldandım.

"Ekselansları yakışıklılığınız, cesaretiniz ve kılıç becerileriniz sayesinde....."

"Böyle samimiyetsiz konuşma. Beni gözsüz bir aptal mı

sanıyorsun?" Veliaht Prens samimiyetsiz tavrım karşısında gözlerini

kıpkırmızı yaptı.

"Beni gördüğünde o suratı yapıyorsun ve şimdi buna inanmamı mı

istiyorsun?" "Yüzümün nesi var?"

"Köpek kakası çiğnemiş gibi görünüyorsun."

"...."

O kadar iyi gördü ki söyleyecek bir şey bulamadım. Beni suskun gören prens, hafif kısık bir sesle beni ikna etti.

"Bana dürüstçe söyle. İtiraf etmezsen seni öldürmekle tehdit eden oldu

mu?" Düşündüm.

'Bunu yapmayı tercih ederim'

O zaman neden böyle kaba bir şey söylediğimi bilmiyorum, ama beni nedeni hakkında sorgulamaya devam ederse, ne tür bir cevap vermeliyim?

"...."

Veliaht prene neredeyse beni öldüren gözlerle baktım ve boyun eğerek her şeyi söyledim.

"...Saç rengini beğendim."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

79. Bölüm Veliaht Prens'in gözleri hafifçe büyüdü.

79. Bölüm Veliaht Prens'in gözleri hafifçe büyüdü.

Veliaht Prens'in gözleri hafifçe büyüdü.

"...Ne?"

"..... Ekselanslarının dönüşü için verilen ziyafette Ekselanslarını gördüğümde."

Uyumsuzluk hissi yaratmamak için ilk buluşmayı değiştirmeyi başardım. Aslında Veliaht Prens'i ilk kez İkinci Prens'in doğum günü ziyafeti sırasında görmüştüm.

Dolayısıyla doğal olarak kafamda günün prensi canlandı. Kırmızı pelerini ile kırmızı halıdan gururla geçen uzun boylu bir adam.

"Saçlarınız parlak çünkü avizenin ışığında yansıyor..... sanki altın tozu gibi havada uçuşuyor."

Sürüklediği suikastçıyı bulana kadar, onun gerçek bir kraliyet figürü olduğunu düşünmüştüm.

Sadece bir örnek olarak görülen prensin gerçekliği şok edici derecede asil ve eziciydi. O anki izlenimimi dışa vurdum.

"Ve Majestelerinin gözlerinde yakut varmış gibi görünüyordu, bu yüzden göz kamaştırıcıydılar."

"Gla... ..mour?"

Veliaht Prens şaşırtıcı bir ses tonuyla sordu.

"Bana ilk görüşte aşık olmanın sebebi bu mu?" "İnsanlar biraz paraları varmış gibi görünüyorlardı."

Gerçekten hiç aşık olmadım, bu yüzden olumlu olmak yerine ılımlı cevap verdim.

"Mücevherleri severim. Altını da tabii ki."

"Huh."

Beklenen sebep saçma da olsa, veliaht prens boşuna üflemeye devam etti.

"Sen çok..."

Veliaht prens kendi kendine mırıldandı ve bana bilinmeyen bir yüzle baktı.

"Tuhaf kadın."

".....?"

"Çok tuhafsın."

Aynı zamanda başı da parlıyordu.

[Favorability 29%]

Garip olduğumu söyledi, peki neden tercih

edilirliğim arttı? "Ama sen daha tuhafsın.

Kendimi nankör hissettiğim için ekşi ekşi sordum.

"Bu kadar yeter, değil mi? Konuşmam bitti, daha fazla soru

sormayın." "...ha."

Veliaht Prens uzun süre bana baktı ve boş yere güldü. Ve çenesiyle şöyle dedi.

"..... Gün doğar doğmaz ormandan çıkmamız gerekiyor, o yüzden ben yatmaya gidiyorum."

Bana öyle geliyordu ki, O benim uydurduğum nedeni kabaca anlamıştı.

"İyi geceler. Ekselansları."

Sanki konuşmayı bekliyormuşum gibi arkamı döndüm ve hemen uzandım. Dilini arkadan tekmelediğini duydum ama duymamazlıktan geldim.

"Sonunda özgürüm!"

Sonunda onun saplantısından kurtulduğum düşüncesiyle gözlerimi hafif bir kalple kapattım.

Veliaht Prens'in pelerinini örterken aklıma pantolonundan başka bir şey giymeden uyumak zorunda olduğu geldi ama umursamadım.

"Bu beni ilgilendirmez.

Bayılıp ayılmama rağmen çok yorgun ve bitkin düşmüştüm. Bugün gerçekten ama gerçekten muhteşemdi. Sabahın erken saatlerinden beri ne kadar çok şey oldu.

Oyunu her gün bu şekilde oynasaydım, iyi bir son elde edemedim öleceğimi düşünürdüm.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!"

Uğursuz fikirler seliyle uykuya daldım. Ancak aradan zaman geçmesine rağmen uyuyamadım.

Gözlerimi kapadım ve çayıra yayılan miktarı hayal ederek saydım.

'9, 10, 11, 12....'

Ne kadar çok koyun sayarsam, o kadar çok bilinçdışı dünyaya

düşüyordum. '11 10... 9.....'

Çayırdı yayılan koyunlar aniden küçülmeye başladı.

Wooddudduddud- Çünkü devasa bir şey en uzaktaki her bir koyunu yedi. Çimenlikte dolaşan koyunlar hızla küçüldü.

Sonunda bütün koyunları yedim ve kan damlayan kocaman bir şey önüme çıktı. Hemen elini üzerime kaldırdı.

Whoo-woong- Ön patiler her dakika geliyor. Beni yemek için ağzı açık ağlayan o....

Canavar bir ayının kafasıydı.

-Kuoowwowhhhhhhhhhh! "Heok."

Vücudumu çırptım ve gözlerimi kocaman açtım. Canavar ayı, gözünü refleks olarak etrafta yuvarlamasına rağmen hiçbir yerde bulunamadı.

Yanan bir şenlik ateşinin sesi. Hâlâ karanlık bir mağaradaydı.

"Bu rahatlatıcı.

Sığ bir nefesle yerimden kalktım. Sonra, ateşi olan bir kamp ateşi arayan bir adamla göz göze geldim.

"...oh, uyumuyor musunuz, Majesteleri?"

Az önce koltuğunda oturan Veliaht Prens bir an şaşkınlıkla bana baktı. Sonra sertçe cevap verdi.

"Birlikte uyusak ve iyi bir canavarın yemeği olsak güzel olurdu, evet."

Gece nöbetine çıkacağını söylemek de büyük bir yetenektir.

Beklenmedik bir adamın güvenilir görünüşü beni şaşkına çevirmişti. Sonra, prens aniden ağzını açtı.

"Uyuyamıyorsun, ha?"

"Ne? Oh, evet....."

Kabus gördüm ve uyandım demeye kıyamadığım için kabaca geçiştirdim. Değişmeyen duruşuna ya da karanlık görüşüne bakılırsa kısa bir süreliğine uykuya dalmış gibiydi.

Tamamen uyanık olmama rağmen başım hâlâ uyuşuktu.

'Soğuk....'

Birdenbire ürperdim. Zayıf bedenim ve vücut ağırlığımla nehre düşmüş olmam çok kötü bir etki yaratmış gibiydi.

Pelerinimi sıkıca katlayarak kamp ateşinin önünde çömeldim. Ateşin tadını çıkarmak içindi.

"....."

Prens bana baktı, tek kaşını kaldırdı ve hiçbir şey söylemedi. Ama ateşin önünde otururken bile soğuk geçmiyordu.

Bunun nesi yanlış?

İyileşmek bir yana, bunu hissettiğimde bile bedenim titriyordu. Kendimi kontrol edemiyordum. Bunun sadece soğuktan kaynaklanmadığını geç de olsa anladım.

"..... geri döndüğümde sakinleştirici falan mı almam gerekiyor?"

Aslında duygularım körelmişti. Ve etkileri çok geç ortaya çıktı.

Tıpkı bir gün önce canavarları yendikten sonra Vuinte'ın önünde titreyen ellerime hakim olamadığım gibi, bilmediğim ölçüde şaşırdığım durumun travması da şimdi peşi sıra geldi.

Aslında hiçbirisi şaşırtıcı olmayan tuhaf bir gündü. Ön ayaklarını kullanan bir ayı, bir okla yere düşen bir veliaht prens ve

suikastçılar onu yakından takip ediyordu. ".....

Soğuk mu?"

Pelerinle örtülü olduğum için fark etmeyeceğini düşünmüştüm ama veliaht prens idealimi hemen fark etti.

"..... ne? Hayır."

İnkâr ettim. Bu şekilde şartlandırıldığım konusunda bilgilendirilmek istemedim.

Ancak Veliaht Prens, şüpheli bir yüz ifadesiyle, şenlik ateşinde yanında biraz odun bulundurmaktadır.

Daha fazla dal koydu.

Hua Aak-. Ateş daha da güçlendi. Ama yine de sarsıntılar durmadı. "Ck,

bu da bir güçlük."

O anda Veliaht Prens oturduğu yerden fırladı. Ateşin gölgesi nedeniyle görülmesi zor olan güçlü üst bedeni ortaya çıktı.

"Kyaaa! Ne, ne yapıyorsun!"

Küçük bir çığlık attım ve iki elimle gözlerimi kapattım. Tabii ki ne yaptığını görmek için işaret parmağını sonuna kadar açtım.

Veliaht Prens şenlik ateşinin etrafında bana doğru

yürüdü. "Saçma sapan bir şey yapma ve kenara çekil."

Onun bu ani davranışı karşısında çok

utanmıştım. "Neden, neyin var senin?"

"Yoldan çekilmeyecek misin?"

Kaşlarını kaldırdı ve şiddetle bastırdı. Ama ben kıpırdamaya niyetlenmeyince kendimi yere attı ve bedenimi şiddetle itti.

"Ekselansları!"

Panikle ayağa fırladım. Aslında onun koltuğu olan diğer tarafa kaçmak içindi.

Ama ben bile yapamadım. Çünkü giydiğim pelerinin ucunu çekti.

"Aah!"

Terminalle birlikte çaresizce düştüm. Sert zemine düşme düşüncesiyle gözlerim kapandı. Ama düştüğüm yer, soğuk mağara zemini değildi,

".....huh?"

Veliaht Prens'in kollarındaydı. Diğer insanların vücutlarından çıkan sıcaklığı hissedebiliyordum. Vücut sıkıydı ve arada sadece bir kat pelerin vardı.

"Huck. Ne, burada neler oluyor?"

Ağzım bir karış açık, bir ağaç gibi

sertleşmişim. "Wha, wha, ne yapıyorsun?"

Lütfen, bırak beni!"

Bir adım sonra kendime geldim ve kollarından kurtulmak için mücadele ettim. Ama sırtımı boğan ön kolu kıpırdamadı.

"Ne kadar kabasın. İmparatorluğun Veliaht Prensi'ne nasıl cüret edersin, ha?" Tek bir yüz ifadesini bile değiştirmeden konuştu.

"Debelenme ve kıpırdama. Bunu prenseslerden hoşlandığım için yapmıyorum." "O zaman bırak! Ne tür bir taciz....."

"Kafanda ne gibi zor düşünceler var bilmiyorum ama çıkar şunu."

Sesim onu bir tacizci olarak söyledi, sanki prens hoşnutsuzmuş gibi yüzünü sertleştirdi.

"Savaş alanından izole olduğunuzda, savaş alanları arasında arkadaşlarınızın sıcaklığını korumak en önemli şeydir. Sık sık soğuğu hissedersiniz ama genellikle birkaç saat arayla koşarsınız."

"....."

Bu söz üzerine durakladım. Aniden gelip bana sarılmasının nedeni oldukça mantıklıydı.

Yüzüne tekrar baktığımda, sanki bunu gerçekten yapmak istemiyormuş gibi bana bakışı çok rahatsız edici görünüyordu.

'Kısa bir süre önce beni neredeyse öldürüyordu, bu yüzden ne kadar oyun olursa olsun, böyle bir şey olamaz...-

Normal modda bir FL olsaydı, bilemezdim. Veliaht Prens ile aramda böyle garip bir havanın esmesi için en ufak bir şans yoktu.

'Hayır, ama aniden aşağılanan benim, ama neden daha çok nefret ettiği bir surat yapıyor?

Garip bir şekilde kırgın görünüyordu, davranışını anlıyorum ama isteksizim dedi. Somurtkan bir sesle homurdandım.

"Burası bir savaş alanı değil."

"O zaman dayanabilir ve bir saat sonra hipotermiden

ölebilirsiniz." "....."

Bu küfür karşısında ağzımı sertçe kapattım. Aksi takdirde, zar zor ortaya koyduğu yüzde 29'u kesmeye degecek bir şey söyleyecek gibi görünüyordu.

Veliaht Prens ve benim bir zamanlar geçip gittiğimiz mağaraya yine sessizlik çöktü. Kamp ateğinin üzerinden duvar danığmanına bakarken, beceriksizce kendimi kollarında tutuyordum.

"... ..neden köpek gibi titreyip duruyorsun?"

"Anlamıyorum" diye sordu gözlerimin arasındaki boşluğu daraltarak. Aynı zamanda beline doladığı kolları da sertçe bastırdı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 80

Bölüm 80

Titreşim, mümkün olduğunca göstermekten kaçınmak için bedenin utancına dokunarak iletilmiş gibi görünüyordu.

"Ne ürperti ama!

Kullandığı kötü dil yüzünden yüzüm asıldı. Ama sinirlenecek enerjim yoktu, bu yüzden çaresizce cevap verdim.

"..sadece soğuk olduğu için değil."

"O zaman?"

Prens hızlıca sordu. "Sadece..."

"Sadece mi?"

Bunu görmezden gelmeye çalıştım ama olağanüstü azimli bir adam için işe yaramadı. Veliaht prensin büyük pelerininin altında aralıklı olarak titreyen soğuk ellerini tutup ovuşturdum ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaya çalıştım.

"Gözlerimi kapattığımda... Daha önce olanları düşünüp duruyorum." "Daha önce ne oldu?"

Veliaht Prens kaşlarını çattı ve hemen bir şey düşünüp düşünmediğini anlamak için "Ah!" dedi.

"... ..uçurumdan düştüğünüzde mi? Düştüğümüz anda bayılacağını sanmıştım. Öyle değil gibi görünüyor."

"....."

"Yoksa korkusuzca ilerlerken neredeyse bir ayı tarafından vurulduğunuz zamanı mı kastediyorsunuz?"

"Ha... Evet."

Artık her Şeye tepki vermekten yoruldum.

"Bir köpek gibi titredim       korkmadan   ne   ıktım ve neredeyse ayı tarafından vuruluyordum."

Korkudan titreyen bir insan için      lemeyecek bir sesle mırıldandım.

Derin bir i  çekiş ve abartılı bir itirafla Veliaht Prens'ten başka ses   ıkmadı. "  ılgın köpek bunu yapar mı hiç?" diyeceğinizi d     m     t  m. Alaycı olacağını d     m     t  m... beklenmedik.

  enlik ateşinin y  kseldiği sııcacık mağarada, uykuya huzur geldi.

Veliaht Prensle konu up yavaş yavaş kendime geldiğimde, başımın sonuna kadar Şiddetli olan soğuk ve titreme yavaş yavaş azaldı. Ancak, sanki o pozisyonun yerine ağır bir yorgunluk geldi.

Başımı kulaklarımı   evreleyen kalın kollara yasladım.

'  lk   nce benim rızam olmadan bana sarıldı, bu y  zden en azından bir yastık rol   oynamalı'.

Sadece g  z kapaklarının yavaş  a kırpı tığı zamanlardı.

"...  ocukken."

Birden ba ucumdan bir i  çekme sesi geldi. Başımı   evirmeye      ndiğim için sadece g  zlerimi   evirip kontrol ettim. Prens ince bir bakışla bana baktı ve sonra ağzını tekrar açtı.

"Sanırım dokuz ya da on ya larındaydım."

"....."

"Bugün bu ormanda bir prensesin karşılaştığı büyüklükte bir ayıyla karşılaştım."

".....the bear?"

"Evet."

Durup dururken neden böyle bir hikâye anlattığını merak ettim. Ama hikâyesini sessizce dinledim.

"Bir keresinde ikinci prensin doğum günü bir av yarışmasıyla çakışmıştı, o zaman kardeşimi ilk kez görmüştüm."

Veliaht Prens'in gözleri o anı hatırlayınca biraz karardı. Bu figür ona kendini biraz insan gibi hissettirdi.

Ama bu bir çırpıda oldu. Callisto hemen dudaklarını büktü ve sert bir ifade takındı.

"Çocukken yeni doğmuş bir bebeğe zarar verebileceğimi düşünürdüm, bu yüzden tek bir saç teli bile göremedim çünkü Kraliçe yıllarca sarılmıştı..."

"....."

"Tüm soylular avcılık yarışmasına katılmak için toplandı, ancak bu sadece göstermelikti. İkinci Prens için hediyeler turnuva boyunca sıralanmıştı."

"...."

"Pozisyona eli boş katılan tek kişi bendim."

Mırıldanan yüzü aniden asıldı. Geriye dönüp baktığında biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Biricik kardeşime güzel bir hediye vermek istedim."

"....."

"Böylece, babamın karşı çıkmasına rağmen, bir yayla av alanına gizlice girdim."

"....."

"Tavşan gibi küçük bir hayvan yakalayacak ve ona hediye edecektim."

Calisto kısa bir süre sonra sanki umutsuzluğa kapılmış gibi kendine geldi. Bana gülümseyen yüzü çok yaramazdı.

'Bu kadar naif ve üzücü bir zaman geçirdiğine inanamıyorum...'

Nedense bu gerçek bana oldukça garip geldi. Bana bir hikâye anlatan Veliaht Prens'e garip bir şekilde baktım.

Her halükarda, ölmekle o kadar meşguldüm ki, zor modunda ML hakkında fazla bilgim yoktu. Gelecekte hayatta kalabilmek için herhangi bir şeyi alıp kullanmak daha iyiydi. Bu nedenle, Veliaht Prens'in bana emanet ettiği çocukluğu dikkatlice kazıdım.

"Sevdiğim bir av buldum ama o kadar hızlı kaçtı ki ok ona isabet etmedi. Avın peşinden koşuyordum ve farkında olmadan derin ormana girdim."

"...."

"Ve bir ayıyla karşılaştım."

Biraz şaşırmıştım. Bugün yaşadıklarım çok benzer bir hikâyeydi. İlğimi fark eden Veliaht Prens sözlerine ara vermeden devam etti.

"Prensesin aksine, koşan ayıya bir ok bile atamadım." "....."

"Çok korkmuştum. Ön ayağı bana çarpmadan hemen önce kaçmayı başardım."

"..... sen benden çok daha gençken karşılaşmıştın, değil mi?"

Callisto'nun kendisiyle çelişen ses tonuna gözlerimi kırpıştırarak cevap verdim.

Reşit olma töreni öncesinde, bir ayıyla karşılaşma korkusu hala devam ettiği için de titriyorum. Sadece dokuz, on yaşındayım. O genç yaşta devasa bir canavarla karşılaşan Veliaht Prens'in korkusu neydi?

Rahatlatıcı bir yönü vardı ama Callisto başını sertçe salladı.

"Tahtın varisi için yaş önemli değildir. İmparator her zaman kusursuz olmalıdır."

"Ama..."

"Ayrıca, tamamen kaçmadım ama aptalca bir şekilde pençeleri kollarıma değdi. Biraz daha geç olsaydı, yırtılmakla kalmazdı, ama bu kol havaya uçardı. Şanslıyım."

"Eughh...."

Sol kolumun acımasızca tarif edilmesinden bıkmıştım. Veliaht Prens beni böyle görmek komikmiş gibi ağzının kenarlarını çekti.

"Kovalayan canavardan kaçarak çılgınca kaçıyorum..... ve aniden diğer taraftan bir ok geldi."

"Muhafızlar orada mı?"

"Başta ben de öyle

düşünmüştüm."

Veliaht Prens aniden alnının ortasını daralttı.

"Yolda ölmek üzere olan bir aslanın yanına koştum ve siyah takım elbiseli suikastçılar beni yayla vurdu."

"Assa, suikastçı?"

"10 yaşındaki bir çocuğu öldürmek için gönderdiler."

Sakin açıklamasına karşı ağzımı açtım. Veliaht Prens olsaydınız, bilmez miydiniz? Bir çocuğu öldürmek için düzinelerce suikastçıyı av sahasına salmak gerçekten normal mi?

Bugün karşılaşılan yirmi suikastçı aklıma geldi. '..... bu

sık sık yaşadığınız bir şey."

Her nasılsa, av alanının ortasında aniden suikastçıyla karşı karşıya gelen veliaht prens şaşırtıcı derecede sakin ve soğukkanlıydı. Tiran'ın oyunda detaylandırılmayan çocukluğu beklenenden daha kötüydü.

"...kim gönderdi?"

"Sonunda soruşturma dumanla sonuçlandı ve suikasttan kimin sorumlu olduğu belli olmadı ama..."

Bir eliyle çenesini okşadı ve aniden kırmızı gözleri parladı.

"İmparatoriçe ya da yabancı bir ülke tarafından ifşa edilmeden gönderilmiş olmalı. İkinci Prens o zamanlar doğru dürüst yazı bile yazamayan zavallı bir çocuktü."

Biricik kardeşime seslenirken sesinde bir avuç sevgi hissedemedim."

Birden endişelendim.

"Ama şu anki hikaye..... bunu bana anlatabilir misin?"

"Bunda yanlış olan ne? İkinci Prens'e gelip ona katılacak değilsin ya. Öyle olsa bile, hikayenin ne faydası var bilmiyorum."

Kızgındım ama o haklıydı. Ama yumruklarım neden sıkılı?

'Çocukluğundan beri kişiliği yok edilmişti...'

Bir kez daha karakterinin oluşumuna derinden ikna oldum ve hikayeyi hızlandırmak için bir bakış gönderdim.

"Yani?"

"Her neyse, beni öldürmeye gelen suikastçılara doğru ayıdan kaçıyordum ve aniden attıkları yayla göğsümden vuruldum ve yamaca düştüm."

"Che, Chest?"

"Evet. Neyse ki boynumdaki anneme ait eşyalar yüzünden ölmedim."

Refleks olarak aşağı baktım ve Calisto'nun boynuna baktım. Ama aidiyetten bahsetmiyorum bile, bir bez parçası olmadan sadece sert çıplak göğüslerdi.

"Şimdi kullanmadım. Ondan sonra kullanamadım, bu yüzden ayrı bir yerde sakladım." Veliaht Prens güldü ve alay etti.

"Görünüşle işin bitti mi?" "Ehm!"

Yüzü gecikmiş bir şekilde parlıyordu. Başımı telaşla çevirdim, boşuna öksürüyordum. "Peki, sonra ne oldu? Kovalayan ayıdan ne haber?"

Konuyu değiştirmeye çalıştığımda, veliaht prens seçici, sinsi ve nazikti.

"Komik ama şaşırtıcı bir şekilde, yamaçtan aşağı düştüğüm için kovaladığım ayı beni geçip suikastçılara doğru koştu."

Sanki o zamanı düşünmüş gibi ağzının kenarlarını tekrar yukarı kaldırdı.

"Kanlı bir dövüş oldu. Ayı çok zekiydi. Silahlı on adama karşı iyi dövüştü."

"Crrrrrrrrrr!"

Bir yerlerde ayı uluması duyuldu. Çıldırılmış dev bir canavar ayı. Suikastçılarının ayının ayakları tarafından süpürülmesini izleyen genç bir prensin görüntüsü tasvir edildi.

"..... peki kim kazandı?"

Veliaht Prens hemen boş bir yüz ifadesiyle cevap verdi. "İkisi de yok edildi."

"İkisi de... İkisi de mi?"

"Suikastçılarının sayısı azdı, ancak izi en aza indirecek yakın menzilli silahları yoktu."

"....."

"Tam tersine, ayı onları süpürdü ve kazandı, ama oktaki zehir yayıldı ve sonunda öldü."

Ne de olsa, büyük katliamdan sadece genç prens sağ kurtulabilmişti.

"Hayatta kaldım ve sizce sonra ne yaptım?"

Bu sefer Veliaht Prens aniden bana bir soru sordu. "....."

Dudaklarım çatlamıştı ve hiçbir şeye cevap veremiyordum.

Sen ne yaptın? Ben olsaydım, ayılar ve suikastçılar çarpıştığında umutsuzca kaçır ve çoktan ormandan kaçmış olurdum.

"Ölü ayının boynunu kestim."

Ancak ilgili kişinin ağzından duyan genç prens beklenmedik bir davranışta bulundu.

"Ve gururla avı kazandı." "....."

"Törenden sonra, yanımda getirdiğim ayının kafası, ikinci prensin doğum günü hediyeleri yığınının içine atıldı. Henüz soğumamış kanı görmek oldukça güzel bir gösteriydi."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirir <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

**81. Bölüm Hikâyenin sonunu
duyduğumda şaşkına döndüm.**

81. Bölüm Hikâyenin sonunu duyduğumda şaşkına döndüm.

Hikayenin sonunu duyduğumda şaşkına döndüm.

"Ne tür bir kaza ölü ayının boynunu oracıkta kesebilir?

İyi giden hikaye aniden güçlü bir fırtınayla karşılaştı ve geri dönmüş gibi görünüyordu. Veliaht Prens bana güldü, belki de sessiz kaldığım ve şok olduğumu düşündüğüm için.

"Ama prenses çok cesur değil mi? Benim gibi bir fırsatçının aksine, siz orada bir ayıyla uğraşıyordunuz."

Ne olduğunu anlayamadan her zamanki haline dönmüştü. Prensın korkunç gülümsemelerle dolu yüzüne bakarken.....

Belki de o günlerde benimle değil, kendisiyle alay ediyordu. "Tatar

yayı yeteneklerin düşündüğümünden daha fazlaymış."

"....."

"En yetenekli avcılardan bazıları bile aniden bir ayıyla karşılaştıklarında sizin gibi sakın davranmazlardı. Eğer sırtını dönüp kaçsaydı, çok geçmeden ayıya yetişir ve kolunu bacağını koparırdı."

"Bu yüzden gereksiz düşüncelerinizi bir kenara bırakın ve sezgilerinizle ve başa çıkma yeteneğinizle gurur duyun."

Bu beklenmedik bir teselliydi. Gözlerimi kocaman açarak Callisto'ya baktım.

Benzer bir durum yüzünden mi? Kaba ve kalpsiz sözlerine rağmen sakinleştim. Aynı zamanda, böyle bir şeyi söyleyen kişinin başka biri değil de Veliaht Prens olması da ironikti.

".....iltifatınız için teşekkürler."

Uzun bir sürenin ardından ağzımı açmayı başardım ve beceriksizce cevap verdim.

"Sen de genç yaşında çok cesurdun." Ben de bu iltifata kendimce karşılık verdim.

Veliaht Prens'in anlattığı hikâye hakkında söylenecek başka bir şey yoktu. Çocukluğu için üzüldüm ama bu sadece bir anlıktı. Oyunu kazandığını söylediğinde ölü ayının kafasının düşüncesi tersine döndü.

"Bu adam zaten o zamandan beri bıkmış.

O anda prensin yüzü, kendisine iltifat etmeme rağmen neyi beğenmediğine dair kaşlarını çatmıştı.

"Bu kadar mı?"

"Ne? Ne?"

Şaşkınlık içinde sordum. Veliaht Prens'in kaşlarının çatılması derinleşti.

"Hikayemi takdir etmeniz."

"Evet, işte bu."

"Prensesin hiç duygusu yok muydu?"

".....yes?"

Bu ani küçümseme karşısında şaşkına dönmüşüm. Sonra veliaht prens kırmızı gözlerle bana baktı ve tükürdü.

"Nasıl bu kadar kötü

olabiliyorsun?" "Ne...?"

Sanki yabancı bir şey duymuşum gibi gözlerimi açtım.

'Huh! Bana bunu söyleyecek durumda mı?'

Ben şaşkınlık içinde dudaklarımı büzerken, o daha da kırıldığını söyledi.

"Bu hikayeyi savaş alanında titreyen askerlere anlattığımda ağladılar ve gözyaşı döktüler."

"....."

"Prenses bana bir çocuk olarak acımıyor mu?"

Adam neyden memnun olmadığını söylediğinde boş yere güldüm.

"Acıması değil, hiç de acıması değil!

Hangi kısmına acımalıyım?

Bu lanet oyundaki en zavallı ve acıması kişi bendim. En azından Veliaht Prens, kendisinden nefret eden bir adamın teveccühünü kaybedeceği korkusuyla köle gibi davranmayacak.

Bir cevap bekliyormuş gibi bana bakan kırmızı gözbebeğine doğru, ılımlı bir şekilde yuvarlak söyledim.

".....her neyse, artık hayattasın. Hüzünlü bir hikaye aslında ölümle tamamlanır."

Bu adamın hazin sonundan kaçınmak için nasıl mücadele ettiğimi. Uyandığında farkına bile varmayacaksın.

"Huh."

Cevabım üzerine dilini şaklattı ve mırıldandı.

"Görünüşe göre, o kan ve gözyaşı olmayan bir kötü

kadın." "Kim diyecek...!"

Diğer erkekler bile bu orospu çocuğuna tahammül edemiyordu. Patlamak üzere olan öfkem, düşmanın ilginç öfke parıltısı içinde kayboldu. Derin bir nefes aldım ve sabrımı zorladım.

"Lanet Piç.

Ağzını kapatmış bana bakıyor ve gözleriyle göğsünü yeniden okşuyordu.

"Ha..."

Aniden sert bakışını bıraktı ve rüzgârını estirdi. "Bir prensesle birlikteyken gerçekten hiç sıkılmıyorum."

Ve... [Favorability

34%]

Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeye iyi hissi arttı. Yavaşça gözlerimi kocaman açtım. Yüzde beş. Oldukça büyük bir sıçramaydı.

Altın başının üzerinden boş boş baktım. Normal modda verilen temel iyilik de yüzde 30'u aşmıştı. Şimdi Prens'in teveccühü ölümden oldukça uzak denilebilecek bir seviyeye ulaştı.

Ama gerçek gibi gelmedi. Belki de rahatladığım içindir. Bana gülümseyen bir adamın yüzünü görmek beni tuhaf hissettirdi.

"Sarsıntı durdu."

O sırada sırtının arkasını sıkan zincir gevşemişti. Bana ilk sarıldığı zamanın aksine, Callisto beni çok nazik bir şekilde bıraktı.

dikkatli dokunuş.

"Şimdi, gerçekten yatağa git.

Oturduğu yerden kalktı ve tereddüt etmeden kamp ateşinin diğer tarafına döndü. Etrafını saran sıcaklık hızla kayboldu.

Söylediği gibi, vücudu ele geçiren sarsıntılar gerçekten yatıştıktan sonraydı.

* * *

"Baba."

"Geri döndün mü?"

Sinirli bir şekilde masaya vuran Eckart Dükü, kulübeye yeni giren büyük oğlunu görünce çok sevindi. Ama Derick başını salladı ve kaşlarını çatı.

"... ..hala değil mi?"

"Leonard av köpeklerini ormana geri götürdü. Yakında ondan haber alırız."

"Onu gören son adam."

"Küçük hayvan avlama alanına giden yol sorusuna cevap veren bir makale buldum."

"Peki, o tarafa mı gitti?"

Derick bu kez sessizce başını salladı. Boom-! Dük sanki sinirlenmiş gibi yumruğuyla masaya vurdu.

"Artık her şey bitti, ama yaşına gelmemiş bir kız ormanda yalnız kalacak."

Avlanma alanına bakacağını söyledi ama ben pek öyle düşünmedim. Penelope aslında kararsızdı.

Yine de küçük hayvanların avlandığı alan, av yarışmasının düzenlendiği açık alandan çok uzakta değildi. Ne olursa olsun, orada konuşlanmış olan muhafızlar onu kısa sürede bulabilir.

Sorun, yırtıcıların ormanın derinliklerine salınmış olmasıydı. Dük ağrıyan şakaklarına bastırarak sordu.

"Veliaht Prens'in tarafı."

O anda Derick'in alını belli belirsiz kıpırdandı. Dük oğlunun ağzını hiç görmedi, başını sertçe sıktı.

".....the İmparatorluk Sarayı az önce bir arama ekibi gönderdi."

Böyle bir zamanda ortadan kaybolan sadece prenses değildi. Toplanma vaktinin geldiğini duyurmak için yapılan uyandırma çağrısının üzerinden uzun zaman geçmesine rağmen veliaht prens de geri dönmedi.

"Onu bulduklarında bana haber vermelerini istedim, yani tek yapmamız gereken beklemek."

"Olamaz, o orospu çocuğu yine Penelope'nin yolunu kesti ve onu bir yere sürükledi....."

"Baba."

Derick dükü durdurdu.

"Çok fazla kulak var."

O da öyle düşünmüyordu. Ancak burası Eckart'ın tek alanı değil, her türlü aristokratın toplandığı av festivalinin merkeziydi. Kulaklarını kimin diktiği belli değildi.

"İlk aramada bulunan Leonard garip bir şey gördü." Derick

daha alçak bir sesle okudu.

"Canavarın serbest bırakıldığı altın işaretli alanda kafası kesilmiş bir boz ayı cesedi vardı."

"...ayının cesedi?"

Ciddi konularda Dük sesini keserdi.

"Evet, ama garip bir şekilde, dedi, kesik baş vücudundan çok uzakta yatıyordu."

"Pekala."

"Ve vücudu bronzlaşmış saçlarla kaplıydı. Yuvarlak boncuk şeklinde."

"Ne, ne!"

Yuvarlak bir boncuk şekli. Penelope'ye verilen arbaletten çıkan bir ok olduğuna şüphe yoktu. Derick'in ne söylediğini fark eden Dük ağzını kocaman açtı.

"Belki de ayı bir insana saldırmıştır..." "Sizi

temin ederim ki buna dair hiçbir iz yoktu."

Derick bunu kesin bir dille reddetti. Dük endişesinden kurtulmuştu. Şanslıydı.

"Peki, ayının cesediyle nasıl başa çıktınız?"

"Ellen'in hizmetkârları önce geldi ve onları topluyorlardı, bu yüzden cesedi kontrol ettikten sonra geri çekilmekten başka çarem yoktu."

"Elene Hooper?"

Dük'ün kara kaşları bu beklenmedik isim üzerine oynadı. "O

halde..... Marki Ellen ayıyı yakaladı mı?"

"İmkânı yok. Eminim Veliaht Prens'in pis kokusundan çok daha iyi kokuyordur."

"Yay bile kullanamayan yaşlı bir adam ayı bile yakalayamaz....."

"Bunun da ötesinde, kesilmiş saçları geri getirirdim."

Ancak Marquis Ellen'ın sadece iki karacası vardı ve hiçbir yerde dev bir canavarın başı yoktu.

"Ha... Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Dük, sanki namlu acı çekiyormuş gibi derin bir iç çekerek mırıldandı.

"Penelope, neden canavarın serbest bırakıldığı bölgeye kadar gitti? O arbaleti ona geri vermemeliydim."

"Baba."

Onun mırıldanmalarını sessizce dinleyen Derick aniden sordu.

"Penelope'ye verdiğin arbaleti hangi büyüyle işledin?" "....."

"Onun ayıları vurmasını sağlayan ne tür bir büyü yaptınız?"

"...Ehm."

Dük, konunun değişmesinden rahatsız olup olmadığını anlamak için boş yere başını çevirdi. Derick'in gözleri babasına bakarken soldu.

"Olamaz, bu öldürme silahı mı, manada hile mi yaptın?" "Bu

öldürmek için değil! Öyle bir şey değil."

Dük başını salladı ve açıkça ekledi.

"... ..vurulduğunuzda sadece bir anlık baygınlık geçirirsiniz. Avlanmak için uygun, bu yüzden güvenlik kontrolünden geçti."

"Gerçekten hepsi bu mu?"

Derick zeki bir adamdı. Dük, kolay kolay kanmayan ilk oğlunun bakışlarına kapıldı.

"... ..orada, vurulmadan önce hafızayı kaybetmek için ekstra bir sihir numarası yaptım."

"....."

Derick'in ifadesiz yüzü bozulmuştu. Çadırda bir süre sessizlik oldu. Derick ancak uzun bir süre sonra konuştu.

"..... bunu ona neden verdin?"

Dük oğluna yan gözle bakarak sakince cevap verdi.

"Birini vurmak isteyen olursa, onu almasını ve gizlice vurmasını söyleyeceğim."

"Onun kişiliğini biliyorsunuz, neden eline böyle tehlikeli bir şey verdiniz?"

Öfkesini bastırmak istercesine Derick'in sesi daha da kısıldı.

"Ve sonra, geçen yıl olduğu gibi, etrafta çılgınca dolaşıp insanları vurmaya çalışacak..."

"....."

"Arbaletle vurulan ve hafızasını kaybeden bir kişi heyecanla dışarı çıkarsa, ne yapacaksınız?"

"Seeupp, öne geçme."

dedi Dük, bahane olarak dilini tekmeleyerek.

"Ben sadece pazarlığın sonuna hazırlanıyorum. Yeterince şey yaşadım. Biliyorum. Dikkatli olacaktır."

"Kontes Kellin bile yeterli değil, bu sefer kalan tüm madenleri soylulara mı teslim etmeyi düşünüyorsunuz?"

Derick Eckart."

Dük kararlı bir şekilde Derick'in önünü kesti. Penelope'nin şiddetiyle sonuna kadar mücadele eden Kont Kellin'e koca bir elmas madenini teslim etmek Eckart için büyük bir kayıptı.

Ama resmi olarak aile üyesi olarak kayıtlı bir prenses. Nasıl bu kadar cahil olabiliyoruz ve bir çocuğun yaptığı şey yüzünden hapse atılmasına izin verebiliyoruz?

"... ...dur. Eğer vermem gerekiyorsa, o zaman veririm. Bugünlerde evde olan çeşitli şeyler yüzünden ölmüyor musun?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 82 Baba!"

Bölüm 82 Baba!"

Baba!"

Derick sesini orantısız bir şekilde yükseltti. Dişleri sıkılmış bir çene.

"Bu nedenle, büyü ile işlenmiş bir arbalet...!"

"Bayan Donna'dan sonra, balo salonundaki çalışmaları nedeniyle büyük bir kalp ağrısı çekmiş gibiydiniz."

Dük, Derick'in yanıtını aniden kesti.

"Kölenin, Penelope hakkında herkesin içinde kötü konuştuğu için şövalyeyi boğduğunu duydum. Bunu biliyor muydun?"

"Bu..."

Derick'in ağzı kapandı. Geç duymuştu ve biliyordu. Bu yüzden uşağı tarafından Prens'in tatar yayı talimi yapmaya gittiği söylendikten sonra askeri üsse gitmişti. Prensese hakaret etmeye cüret eden saygısız adamı görevden aldığı haberini ona vermek için.

Ama bir köle yavrusu tarafından yarı dokunulmuş arbaleti vurduğunu gördüğümde gözleri ters döndü. Ne de olsa ona söylemek istediği hiçbir şeyi iletemiyordu.

"..... Lanetlenip geri döndükten sonra kendine güvenmeyi tercih ederdi, yani bir av yarışmasına katılmak istemeyen bir çocuğu azarlar mıydım? Ne yapardım?"

"....."

"Baba."

Az önce duyduklarına inanamayan bir yüz ifadesiyle Dük'ün etrafında döndü.

Bunu nasıl söylersin? Yvonne için ve biyolojik babaları için, başkası için değil.

"..... Yvonne'u kaybetmek kaçınılmaz bir kazaydı." Ama

Dük durmadı.

"Bir kez bile aramaktan vazgeçmedim, ama tanık bile ortaya çıkmadı. Bunu kabul etmenin zamanı geldi. O artık bu dünyada değil."

"Baba!"

"Penelope düşes olarak geleli altı yıl oldu." Dük, çarpıtılmış

oğlunun yüzüne acı dolu bakışlar attı.

"Fikrinizi sormadan onu buraya getirdiğim ve ailemize ne olduğunu umursamadan sizi yalnız bıraktığım doğru."

"....."

"Ama Yvonne'u taciz ederek ve ondan nefret ederek daha ne kadar suçluluk duygusundan kurtulacaksınız?"

Derick'in mavi gözbebeği bu söz karşısında dalgalandı. Sinirlerimi kapatmayı tercih ederdim, bunu hiç düşünmemiştim.

Eğer Leonard olsaydı, kız kardeşini kaybeden ve onun yerini alan kıza çocukça bir şey yapmazdı...

"I..."

Derick gergin bir sesle cevap verdi.

"Penelope'den asla nefret etmedim ve onu taciz etmedim. Baba."

Penelope'den nefret etmemin tek nedeni parmak eklemleri ve çatık kaşlı davranışlarıydı.

O kadar insanlaştığı bu günlerde nefret edebileceğim hiçbir şey yok. İşte bu yüzden..... ona pek bir şey göstermedim.

O andı.

--Hayır, Küçük Dük.

Kulağının dibinden kuru bir ses geçti.

— Bunu yapmanı Emily mi istedi, Küçük Dük?

— Bana ne ceza verirsen ver, kabul edeceğim, Küçük Dük.

Kendisine sürekli "Ağabey" diyen çocuk, artık "Küçük Dük" demeye başlamıştı. Başkalarının önünde kalsalar da, yalnız kaldıklarında kendilerini iyice belli ediyorlardı.

O kadar sinirlenmişim ki bana her "Abi" dediğinde tiksiniyordum.

— Bir fare gibi yaşayacağım, böylece sürekli endişelenmenize gerek kalmayacak.

Şimdi bir çizgi çizmekle meşguldü ve onu gördüğünde yüzünü soğuk bir şekilde sertleştirdi. Derick bunun farkına varınca şok oldu.

"Ama daha ziyade benden nefret ediyor....."

O an, biraz şaşkın bir bakışla konuşmak için ağzını açtığı andı.

Bam!

"Baba!"

Kulübenin kapısı kabaca açıldı. Aradan Leonard hızla içeri girdi.

"Leonard."

"Penelope'yi gören bir tanık var."

Dük ve Derick, Leonard'ın hızlı bir ateş gibi döktüğü sözleriyle gözleri kamaştı.

"Ne? Kim o!" "Baron

Tullet."

"Baron Tullet mi? O....." "O Leydi

Kellin'in nişanlısı."

Hafızasında silik bir anı canlandıran Dük'ün yerine, Derick hızla konuşmaya başladı. Dük'ün kolay kolay aklına gelmeyecek kadar mütevazı bir adamdı. Ellen Markisi'nin uzak planıyla kraliçeye sıraya girerek unvanı kazanmayı başardı.

Ancak bu yılın başlarında, baron ve kontesin ani nişanı toplumda büyük bir sansasyon yarattı. Gazetelerde, sadece kızları olan iki ailenin, ittifak için uzak akrabalarını seferber ederek zoraki bir birliktelik kurmuş olabileceği söylentileri dolaşıyordu. Her iki aile de ikinci prensin müttefiki oldukları için mantıklı geliyordu.

"Baron Tullet, Penelope'yi hangi cehennemde görmüş!"

Dük, Leonard'ı ısrarcı bir sesle çağırdı. dedi Leonard, bir an ağzını açıp açmamakta tereddüt ederek, ince bir bakışla.

"Ormanda Penelope'nin yaylı tüfeğiyle bayıltıldı." "Ne, ne?!"

"Keşfedildiği andan itibaren bir av tanrıçası gibi görüldüğü, bir aptal gibi tükürük saçtığı ve kıpkırmızı bir saç takmaya devam ettiği söylenir."

"Ha..."

Dük konuşamadı ve ağzını açtı. Ama bu son değildi.

"Ayrıca, akıllarını kaybedip uyandıklarına inanılan bir dizi aristokrat da var."

Derick'in endişelendiği şey oldu.

* * *

Bölüm 8.

Whoo-hoo-ooh-ooh-ooh-ooh-ooh.

Ani bir berraklık hissiyle uyandım.

Sanki şafak sökmüş gibi mağaranın içi yeşil şafaklarla dolmuştu. Bütün gece yanan şenlik ateşi çoktan sönmüş, sadece keskin bir duman yükselmişti. Bunun ötesinde, Callisto'nun duvara yaslanmış uyuduğu görülüyordu.

"O uyurken benim giyinmem lazım.

Pelerinin altı hâlâ çıplaktı, bu yüzden mağaranın içine doğru esen cılız rüzgâr daha serin hissettiriyordu. Ses çıkarmamaya çalışarak oturduğum yerden kalktım. Neyse ki şenlik ateşinin yanına asılmış giysiler kurumuştı.

Veliaht Prens uyanmadan önce kıyafetleri topladığım zamandı.

Whoo-hoo-ooh-ooh-ooh-ooh-ooh.

Serin bir rüzgâr, bir nebula gibi kasvetli bir titreşimle esti. Kâküllerim rüzgârda hafifçe sallandı. Ceketimin düğmelerini iliklerken, uyanmadan önce hissettiğim uyumsuzluk duygusuyla tereddüt ettim.

"Rüzgar..."

Dışarıdan değil, mağaranın içinden. Nefesimi tutarak karanlık mağaranın diğer tarafına baktım. O anda.

Whoo-ooh-ooh-ooh-ooh-ooh.

Rüzgar beni geri savurdu. Bu bir illüzyon değildi. Mağaranın içinden çok güzel bir rüzgar esiyor.

"Mağaranın diğer tarafında bir delik var mı?"

Diğer taraftan buraya kadar esen rüzgârı hissedebiliyorsanız, mağara kısa ve düz demektir. Ama önümde uzanan tek şey siyah karanlıktı.

İçinde zayıf bir ışığın bile görülebildiği mağaranın uzunluğu hiç de kısa görünmüyordu.

Whoo-hoo-ooh-ooh-ooh-ooh-ooh.

Sonra mağaranın diğer tarafından nebulanın eşlik ettiği bir rüzgâr tekrar esti. Döndüm ve hızla Veliaht Prens'e yaklaştım.

"Majesteleri, uyanın."

Derin uykuda olduğu için hemen uyanmadı. Çıplak olduğu için onu yakalamakta isteksizdim ama omzundan tutup sallamaktan başka çarem yoktu.

"Ekselansları."

Ancak Callisto gözlerini açmadı. Birden aklıma avuç içi derisinin korkunç derecede soğuk olduğu geldi.

"Bana bir pelerin verdiğin ve bütün gece çıplak uyuduğun için mi?"

Ayrıca, dün gecenin prensi, belki de kendi düşüncesi için ıslak pantolon giyyordu.

"Majesteleri, Majesteleri?"

Birkaç kez daha sarsıldıktan sonra bile gözlerini açamayan Callisto'nun görüntüsü beni aniden korkuttu. Birden aklıma dün bir alıntı ve bir kılıçla vurulduğu geldi.

"Öldü mü?

Başımı göğsüne götürdüm, çarpıntı yapıyordu. Neyse ki kalbi sanki ölmemiş gibi düzenli atıyordu.

Saçlarım çekilmiş olsa da veliaht prensi uyandırmak için hafifçe tokatladım.

"Yardım edemem çünkü uyanmayacak.

Chakk-.

"Majesteleri, gözlerinizi açın!"

Chak! Chak, Chak!

Hafif bir dokunuşa yakın olan bu temas gittikçe güçlendi, güçlendi ve güçlendi. Bunu bencil olduğum için yapmadım. Gerçekten elimde değildi. Çünkü Veliaht Prens hafif bir dokunuştan sonra gözlerini açmadı....

"Majesteleri, Majesteleri!"

Chak! Chak!

Chak-!

Sonunda yanağa atılan düzgün bir tokatın sesi mağarada çınladı.

"Um..."

Veliaht Prens kaşlarını çattı. Göz kapakları irkildi ve çok geçmeden aralarındaki kırmızı gözbebeği ortaya çıktı.

"Majesteleri, iyi misiniz? Hasta mısınız?"

Endişeli bir bakışla sordum, bir kez daha öğütmek için kaldırdığım elimi aceleyle sakladım.

".....princess."

"Evet, Majesteleri."

"Sen az önce... ..yanağıma vurmadın mı?" "Ne?

Bu imkansız! Bunu yapmaya nasıl cüret ederim?"

Gözlerimi kocaman açarak başımı salladım. Bakışlarım kazancın bir yanağına çivilenmişti.

"Bu çok garip. Yanağıma vurulmuş gibi

hissettim." "Bir rüya görmüş olmalısın. Çabuk kalk."

O fark etmeden ayağa fırladım ve ona kıyafetlerini ve hafif zırhını getirdim. Biraz vicdan azabıydı.

"Huzur içinde rüyalar hakkında konuşmanın zamanı değil, Majesteleri. Rüzgâr mağaranın içinden esiyor."

".....wind?"

"Evet. Eminim kısa bir yuva bile değildir...."

Whoo-ooh-ooh-ooh-ooh.

O anda mağaranın içinden sanki sözlerimi desteklercesine serin bir esinti daha geldi. Prens, benden aldığı kıyafetleri giyerek duraksadı ve mağaraya baktı.

"Bu."

Yüzü sertleşti. "Neden..... sorun ne?"

"Büyüyü hissedebiliyorum."

Yüzünde ciddi bir ifadeyle benimle göz teması kurdu.

"Görünüşe göre mağarada biri var."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

**83. Bölüm Beklenmedik bir
açıklama karşısında
gözümü kırptım.**

83. Bölüm Beklenmedik bir açıklama karşısında gözümü kırptım.

Beklenmedik bir açıklama

karşısında gözlerimi kırptım. "Kim

var orada?"

Veliaht Prens'in bunu fark etmesi, mağaranın diğer tarafında birinin olabileceğinden daha şaşırtıcıydı.

'Hayalet gibi.....'

Gözleri parlayan Callisto'nun aksine ben pek endişelenmiyordum. Çünkü tehlikeli bir olay yaşanıyor olsaydı, lanet olası Sistem Penceresi bunu ilk bana söylerdi.

Ancak gerçekten hikâyenin dışına çıkan beklenmedik bir durum olması önemli değildi. Nasıl olsa ölmeyecek olan Veliaht Prens, hepsini kılıçla kesecektir.

"Kontrol etmem gerek."

Pelerinine kadar giyinmiş olan veliaht prens, yanında bir kılıçla oturduğu yerden kalktı. O an gelmişti.

"Ugh..."

Ani ve kısa bir iniltiyle sendeledi.

"Ekselansları!"

Bu sefer o kadar şaşırmıştım ki veliaht prensin kolundan tutup ona yardım ettim. Geriye dönüp baktığımda pek iyi görünmüyordu.

"Majesteleri, gerçekten hasta mısınız? Lütfen tekrar oturun."

"Hayır, sorun yok. Sadece biraz başım dönüyor."

"Dün yaralandığın yerde bir sorun yok mu? Çok solgun görünüyorsun."

Prens benim endişeli sesim karşısında birden kahkahalara boğuldu.

"Neden? Yanağıma bir tokat attın ve ben öldüğümde dans etmek üzereymişsin gibi görünüyorsun."

"Oh... biliyor muydun?"

"Saraya yakın bir yerde olsaydı, imparatorluk suikastçısı olarak bir yeraltı hapishanesine götürülürdün."

"Bir imparatorluk

suikastçısı!" Sıçradım

ve reddettim.

"Sizi uyandırmak kaçınılmaz bir seçim Yüce....." Ooh-

ooh-ooh-ooh-ooh-ooh-ooh.

O sırada mağaranın içinden, sanki utanç verici bahanemi engellemek istercesine, titreşimli serin bir esinti daha geldi. Durakladım.

Keskin gözlerle mağaranın ötesine bakan veliaht prens, rüzgârın durmasıyla birlikte hızla hareket etmeye başladı.

Ölü bir şenlik ateşinin bulunduğu yere yaklaştığında çakmaktaşını birkaç kez çaktı ve güzel bir ateş yaktı. Ve yakacak odun olarak getirilen en uzun, en kalın odun parçası yanmaya başladı. Çok geçmeden bir meşale doğdu.

"Ne, ne yapıyorsun?" "Sen burada

kal. Ben hemen döneceğim."

"Ekselansları!"

Bir meşale kaptım ve aceleyle veliaht prensin pelerinini tutarak karanlık mağaraya doğru bir adım atmaya çalıştım.

"Şimdi kontrol edilmesi gerekiyor mu?"

Veliaht Prens'in kaşları oynadı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Tehlikeli olabilir. Önce ormandan çıksak, sonra da muhafızları getirip kontrol ettirsek iyi olur."

İşte o an gelmişti. Veliaht prensin arkasındaki karanlık, bol pantolonla örtülü, net bir kare pencere belirdi.

Gizli Görev!

Keşfet [Şüpheli Mağara]? (tazminat: bilinmeyen bir şey) [Kabul Et / Reddet]

Boş boş baktım. Eğer 'tehlikeli bir olay yaşanıyor olsaydı, lanet olası Sistem Penceresi önce bana söylerdi'. Bu fikir basitçe bir tohum haline geldi. Ürkütücüydü.

"Ya ondan önce kaybolursa?"

Veliaht Prens, aniden konuşmayı kestiğim için tuhaf olup olmadığını anlamak için arkasına bakarak cevap verdi.

"İmparatorluk Sarayında, yeminle dokunmuş bir büyücü dışında hiç kimse büyü kullanamaz. Uyumsuzluk ilkesi özet olarak bertaraf edilmesidir."

"....."

"Fazla insan gücüne sahip olmadıkları için çok fazla insan olduğunu sanmıyorum. Onları öldürdükten sonra hemen döneceğim, o yüzden bekleyin."

Srrrr- - bir kılıç çekti ve hemen kaçacakmış gibi davrandı. Bunu düşünemedim bile.

"O zaman ben de seninle geliyorum!"

Gözlerimde yaşlarla [kabul] tuşuna bastım. Reddet tuşuna basmak istiyordum ama elimde değildi. Veliaht prensi sebepsiz yere yalnız bıraktıktan sonra bir şey olursa, onun gözüne girmemde herhangi bir etkim olabilir.

Dahası, şimdiye kadar tamamlanan Gizli Görev'in ödülllerinin hepsi geriye dönüp baktığınızda yardımcı oldu.

"Boncuklarınız bitti, değil mi Prens?"

Veliaht Prens, yerde duran arbaleti kaldırarak bana bakarken çarpık bir şekilde konuştu. Sanki yayım yokmuş gibi konuşuyordu, hiçbir şeyim yoktu.

"İki kişi yalnız olmaktan iyidir, değil

mi?" "Bence bu sadece bir yük

olacak."

"Merak etmeyin. Artık somurtkan bir boncuğum yok, bu yüzden bir suikastçıyla karşılaşsam bile tek başıma kaçırım."

"Ha! Bu kadar ağırbaşlı olmak konusunda bir şey diyemem. Eckart kraliyet ailesine böyle davranışlar mı öğretiyor?"

Veliaht Prens sanki bir çocuğa bakıyormuş gibi bir bakışla dilini telaşsızca tekmeledi.

"İlk sen başlattın!

Zihnimde sinirli bir şekilde cevap verdim. Ve işte o zaman arbaleti almak için belimi uzattım.

'.....'

Aniden parlayan bir şey gözüme çarptı. Arbaletin yerleştirildiği yerin yanında garip silahlar vardı. Kanlı bir ok ve hançerdi.

"Bu..."

Bunun dün Veliaht Prens'in vücuduna saplanan silahlar olduğunu hemen fark ettim. Ancak ironik bir şekilde, keskin övgü günü değil, kaba hançer sapıydı.

"Neden bu..."

Sanki onu almamı istiyormuş gibi yaklaştığımda, parıldama hızı arttı. Şaşkın bir bakışla hançeri elime aldım. Aynı anda.

ödül [Şekilli Hançer] kazanıldı.

Sistem penceresinin aniden yükselmesiyle şaşkına döndüm.

'...yani bu suikastçi rozeti mi?

O sırada hançere şüpheli bir yüz ifadesiyle bakıyordum.

"Orada daha ne kadar oturacaksın? Eğer gitmek istemiyorsanız, o zaman söyleyin." Veliaht Prens endişeyle ısrar etti.

"Hadi, gidelim!"

Oh, aceleniz var. Elimde hançerimle aceleyle Veliaht Prens'e yaklaştım.

"Bunu neden getirdin?"

"Tatar yayını kullanamıyorum, bu yüzden kendimi savunmak için kullanacağım." "Kılıç kullanmayı biliyor musun?"

Veliaht Prens şaşkın bir bakış attı. Tabii ki bunu yapacağımı bilmiyordum ama ifade etmedim.

"Şimdi, içeri girelim."

Veliaht Prens ile [Şüpheli Mağara] görevine gittim.

Mağaraya girdikçe daralıyor ve daha dolambaçlı bir hal alıyor. Ve ara sıra tavandan düşen sulardan nemleniyor. Bir yerlerden gelen rüzgârın şiddeti de giderek arttı.

WOooh-ooh- Bir darbe daha Callisto ile meşaleyi salladı. "Bir şeyler olmalı.

İsteksiz bir adım atmak için kendimi zorladım. Ürkütücü kulaklıklar tüylerimi diken diken ediyordu. Görevi kabul ettiğim için her pişmanlık duyduğumda, veliaht prensin başının üzerinden ciddi gözlerle baktım.

"Umarım her şey yolundadır.

Benim için, sağır edici bir düşüşten ziyade lehine bir düşüş görmek daha korkutucuydu.

Dolambaçlı mağara yolu boyunca uzun bir süre yürüdüğüm zamandı. Birden önümde yürüyen prens yürümeyi bıraktı.

"Prenses, oraya bak."

Gözlerimi işaret ettiği yöne çevirdiğimde, uzaktan sızan zayıf bir ışık görebiliyordum.

"İşte orada. Mana eskisinden daha güçlü

hissediyor." Whoo-ooh-ooh-ooh-ooh.

O anda, kesinlikle öncekinden daha güçlü bir rüzgar esti. Zorlukla asılı duran meşale sürünerek dışarı çıktı. Dar mağara hızla karanlığa gömüldü.

Rüzgârın durmasıyla aynı anda, uzaktan sızan ışık bile kayboldu. Bu bir gizemdi.

"Oraya git! Hadi!"

Görevi tamamlamak için acele ediyordum. Aceleyle koşmak istedim ama kimse Veliaht Prens'i geçemezdi çünkü mağara o kadar dardı ki çok ağırdı. Onu sırtından ittim ve şiddetle teşvik ettim.

"Peki ya prensesler?"

Benim tarafımdan itilen veliaht prens, alaycı bir sesle yeniden yürümeye başladı. "Siz gerçekten asil bir hanımefendi misiniz?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Genellikle böyle zamanlarda diğer genç bayanlar çığlık atar ve kollarına atlar....."

Neden bahsettiğini biliyordum, o yüzden

homurdandım. "Uyan artık.

"Ne yazık ki yol çok dar, Ekselansları. Bir dahaki sefere bulvarın geniş tarafında olduğumuzda size sarılmayı unutmayacağım."

"Dört gözle bekliyorum."

Veliaht Prens alaycı bir tavırla cevap verdi.

Beklenti yok ve ormandan çıktıktan sonra asla seninle yalnız kalmayacağım. Bu düşüncelerle Veliaht Prens'in izinde yürüyordum.

Sonunda dışarı sızan ışığın kaynağına ulaşabildik. Mağaranın genişliğinden çok daha dar bir boşluktu.

"Duvar sivridir, bu yüzden savrulmamaya dikkat edin."

Veliaht Prens kendini boşluğa sıkıştırmak için mücadele etti. Ondan daha küçük olduğum için düşündüğümde daha kolay geçebildim.

Boşluktan çıktığımda prens altımdaydı. "Atlamalı mıyım?"

Dehşet içinde bana uzandı. "Tut beni."

Bir an şaşkınlıkla ona baktım ve hemen ardından elimi uzattım. Güçlü bir kuvvet ağırlığımı destekledi.

Tadak'ın yardımıyla kolayca yere yerleştim.

Ön taraftan ani bir yoğun mavi ışık patlaması oldu ve benzeri görülmemiş bir rüzgâr çıktı.

"Ugh!"

Refleks olarak gözlerimi kapattım. Birbirine bağladığım saçlarım çözülecekmiş gibi uçtu.

Vay be! Neyse ki fırtına çabucak dindi. Gözlerimi loş bir şekilde açtım. Mavi ışık kaybolduktan sonraydı.

Veliaht Prens tek kelime etmeden ilerledi. Etrafıma bakındım ve yavaşça onu takip ettim. Az önceki geçitten farklı olarak oldukça geniş bir alandı.

Ancak, sanki doğal olarak oluşmuş bir mağara değil de yapay olarak yaratılmış bir alanmış gibi, pavyonun ortasında devasa bir kaya gibi yuvarlak, düz bir platform yükseliyordu.

Yüksekliği çoğu erkeğin boyunu aşıyordu, bu yüzden ötesinde ne olduğunu göremiyordum.

Veliaht Prens sert kayalara iyice bastı ve hızla platforma tırmandı. O sırada ben de onun adım attığı yeri takip ederek yanında durmaya çalışıyordum.

Önümdeki manzara karşısında

gözlerimi açtım. "Bu..."

Şaşırtıcı bir şekilde, alt gövdesi olmayan bir iskelet düzleştirilmiş kayanın ortasında dik duruyordu. İki elinde bilinmeyen büyüklükte bir parşömen vardı, sanki bir yaşasın der gibiydi.

O anda, mavi ışık bedenin etrafında yükselmeye başladı.

Huayak-!

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 84 .

Bölüm 84 .

84. Bölüm.

İlerideki göz kamaştırıcı kızarıklıkla birlikte, benzersiz bir rüzgâr esmeye başladı. "Oh."

Callisto boyunca kayanın ucuna tırmanmayı başardıktan sonra, telaştan bir an dengemi koruyamayarak tökezledim.

İşte o zaman, bir baş dönmesi hissi tüm vücudu sardı.

"Dikkatli ol."

Güçlü bir kuvvet bileğimi kavradı. Veliaht Prens sanki rüzgâr esmiyormuş gibi dimdik durdu ve beni sabit tuttu.

Uçan başımı tek elimle tuttuğum ve gözlerimi zorlukla açtığım zamandı.

"Bu..."

Cesedin etrafında büyük bir daire oluştu. İçinde görünmez biri varmış gibi karmaşık bir desen çizilmeye başlandı ve kısa süre sonra üzerinde mavi bir ışık patladı.

Bilinmeyen soyut bir güç, sallanan bir ateş gibi cesedin etrafında çılgınca dönüyordu. Güçlü rüzgârlar bundan kaynaklanıyor gibiydi. Kalıntıların üzerine asılmış yırtık pırtık bir kumaş şeridi kabaca dalgalanıyordu.

"Sihirli çember."

Sessizce izleyen veliaht prens onun kimliğini tükürdü.

"Sihirli cir.....?"

Tanımadığım bir sesle boş mavi bir desene bakarken oldu.

Rüzgârın durması uzun sürmedi. Soyut güç bile yavaş yavaş menzilini azalttı ve kısa süre sonra desenle birlikte esintisiz kayboldu. Çalkantılı mağara tekrar sakinleşmişti.

"İmparatorluk Sarayı'nda izinsiz büyü kullanan rahatsız edici bir unsur vardı. Bu çok uzun zaman önceydi."

Veliaht Prens dışarı itilmesin diye sıkıca tuttuğum bileklerini bıraktım. Söylediği gibi, kaybolan sihirli çemberin ortasında duran kalıntıların durumu bir bakışta inanılmaz derecede eski görünüyordu.

"Sihir korunmuş mu?"

Mağaranın içi nemliydi, bu yüzden bu kadar eski kalıntılar genellikle erir ve şeklini koruyamazdı.

Üstelik normal bir insanın bile fırtınalı bir ortamda bu şekilde dik durabilmesi inanılmazdı.

".....Neden belinin altında değil?"

Bazen dik duran mumyalar bulunmuştur, ancak bu mümkün olmuştur çünkü vücudun alt kısmındaki deri ve kaslar korunmuştur.

Ama önümdeki kalıntılara mumya denemezdi. Kaburgaların ve kopmuş omurların şekli, kayaya kaynaşmadan hemen önceki hallerine benziyordu.

"Taş suyu erimiş kalıntıları emmiş mi?" Kalıntıları

ilginç gözlerle inceliyordum.

"Kalan mana sayesinde şekil hâlâ korunuyor."

"Ne?"

"Görünüşe göre ruhu buraya bağlamak için bedenini Sihirli Çember için bir kurban olarak kullanmış."

Veliaht Prens aniden ağzı açık bir şekilde cevap verdi. Ancak o zaman bir soru mırıldandığımı fark ettim.

"Kaç kere kafatası kabağı gördün? Şaşırmadığınızı görüyorum."

İlginç gözlerle bana bakıyor, kalıntıları ilginç bir şekilde inceliyordu.

"Genellikle onların yerine hayvanları koyarlar ama yazar büyü kadronun yarısında ölmüş ve hayatta kalamamış gibi görünüyor."

"Ceset... ..yarıya mı bölünmüş?"

Bir adım sonra hayretler içinde kaldım. Callisto başını kaldırdı ve ekşi bir bakışla cevap verdi.

"Bir büyü ekibi oluşturduğunuzda, güçlü bir canlılık sağlamanız gerekir.""

"..... güçlü canlılık?"

Bu sihir ekibinin çağrısı ve canlılığıdır ve ben böyle bir şey bilmiyorum.

'Ne? Bu normal modda çıkmadı.'

Üstelik tahmin ettiğimden tamamen farklı bir cevap olduğu için çok utandım.

"Bu bir fantezi filmi değil, ruhunu nasıl bağlarsın?"

Ama hemen ikna oldum. Bu bir gerçeklik değil, büyü'nün gerçek hayatta uygulandığı bir oyun dünyası.

"... ..neden ruhunu bu yere bağlamak istesin ki?"

"Sanırım o öldükten sonra bu sihir ekibini ayakta tutmaya çalışıyordu. Yapmaya çalıştığı büyü çok güçlüydü."

Callisto kaşlarını çatarak ekledi.

"Saraya, bu piçin ortada ölmesine sevindim."

Söylediklerini onaylarcasına başımı salladım. İmparatorluk sarayının içindeki ormanın derinliklerinde gizlice büyü yapmaya çalışmak oldukça dehşet vericiydi.

Veliaht Prens, kalıntıların durumunu kontrol etmek için Sihirli Çember'in dairesel sınırının oyulduğu yerde yavaşça yürüdü.

"Bağlamaya çalıştığı ruh gitmiş, sadece bedenindeki mana kalmış ve sihirli çemberin içinde sıkışıp kalmış gibi görünüyor..."

"....."

"Yine de bir sihir ekibini tetiklemek için yeterli, bu yüzden hayatında bunu yapan kişi o olmalı."

Yaklaşık olarak bunu, kalıntıların olduğu gibi korunabileceğine dair bir ses olarak anladım çünkü hala biraz mana kalmıştı.

"Tüm kimyasallar olmadan sadece bir mana ile kalıntıları koruyabiliriz.

Ne kadar şaşırtıcı ve kullanışlı bir dünya. O zamanlar öyleydi.

Oooh-ooh-ooh-. Belli belirsiz bir titreşimle birlikte kayanın üzerine bir başka mavi ışık daha çizilmeye başladı. Sihirli Çember yeniden etkinleşiyor gibiydi.

"Bir süre geride durun prenses, bu tehlikeli."

Callisto kolunu bana doğru uzattı ve geri çekilmemi emretti. Ben de geri adım attım.

Whi-ee-ee-ee-ee-ee-ee-ee-ee! Vücudun üzerinde kalan sihirli güç, sihirli çember tarafından dalgalanmaya başladı.

Srrrrrrrrr, Kwasik!

Kılıcı çeken prens, kılıcı acımasızca soyut girdabın üzerine indirdi.

Quang-!

Gürültülü bir patlama mağaranın içinde yankılandı. Büyülü güç ve onu kesmeye çalışan kılıç parçalandı ve şehvetli bir sarışın amansız rüzgâr nedeniyle darbe almadan havaya uçtu.

Ancak görünüşe göre hiç rahatsız olmayan veliaht prens, kılıcı yerdeyken kırmızı gözlerini havaya dikti. Etrafına mavi bir kıvılcım sıçradı.

quasik, quasz, quasik- Kısa süre sonra, kılıcını açmaya başlar başlamaz kayanın üzerinde çatlaklar belirmeye başladı. İnce iplik kısa sürede derin bir yarık haline geldi ve tüm sihirli çember boyunca yayıldı.

quasic, quasitic- Sert rüzgar yavaş yavaş onunla birlikte azaldı. çılgınca

Dalgalanan mana ve büyü çemberi bir noktada kayboldu.

"Hu...."

Veliaht Prens çiçeğin içinden kılıcı çıkardı. Oldukça güçlüydü ve alnında soğuk bir ter vardı.

".....Bitti mi, Majesteleri?"

Gürültü yüzünden kulaklarımı kapatan elimi indirerek sordum. "Onu tamamen yok ettim."

Calisto samimiyetsiz bir baş sallamayla cevap verdi.

"Bakalım ne tür bir sihir yapmaya çalışıyormuş."

Elindeki kılıçla, çatlak kayanın üzerinde amaçsızca yürüdü. Her biri kalın bir parşömen tutan kalıntıların ince kollarıydı.

"Hmm."

Önünde durup bir süre çenesini sıvazladıktan sonra aniden elindeki kılıcı kaptı. Kalıntıları doğramaya hazırdı.

Ancak o zaman ne yapacağını fark ettim ve gözlerim açık ağladım.

"Ekselansları!" "...Hmm?"

Callisto durakladı ve bana baktı. Koşarak onun olduğu yere gittim.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Kolunu

keseceğim."

"Neden?"

"Parşömene bakmak bize neden sarayın içinde sihirli bir halka oymaya çalıştığına dair bir ipucu verecektir."

"Kalıntılara zarar verirken onu çıkarmak zorunda değilsiniz."

Veliaht Prens sanki ne dediğimi anlamamış gibi kaşlarını oynattı.

"O zaman prenses cesede dokunup onu bana verecek mi?"

"Evet."

"...Ne?"

"Ben çıkarırım."

Çabucak başımı salladım. Bu harika. Aslında yapmak istediğim şeylerden biri de buydu.

Dahası, Veliaht Prens'in kullandığı kılıç kalıntıları hemen çökertemedi. Kalıntılar uzun bir süre boyunca alışılmadık bir biçimde korunmuştur.

"Bir dakika geride durun, Majesteleri. Özellikle de şu kılıcı kaldırın."

Tehlikeli bir prensi geri kaydurdım.

"Hah."

Veliaht Prens sanki şaşkına dönmüş gibi bir kahkaha patlattı. Ama o sadece kılıcı kınına soktu. Eğri büğrü bakışı 'Bakalım ne yapıyorsun' der gibiydi.

Tamamen geri çekildiğini teyit ettim ve kalıntıların önünde durdum. Sonra ellerimi bir araya getirdim ve kısa bir sessiz selam verdim.

Özür dilerim. Sana dokunabilir miyim?

Arkeologlar en çok insan kemiklerini ya da mezarları kazarken gerilim yaşarlar. İnanılmaz ama sandığınızdan daha fazla doğaüstü olay var. Bu nedenle, kazı çalışmaları başlamadan önce bir ayin düzenlendiği veya dua edildiği durumlar olmuştur.

"... ..ne yapıyorsun?"

Kalıntılar için yapılan sessiz saygı duruşundan hemen sonraydı. Geri çekilmiş olan prens yakınımda duruyor ve sanki dişim ağrıyormuş gibi bana bakıyordu.

"Selam veriyorum çünkü kemiklere dokunuyorum." "Bunu

neden yapasın ki?"

"Merhumun huzura kavuşması için dua etmek ve eşyalarının taşınmasının herhangi bir zarara yol açmaması için dua etmek."

"Her türlü gereksiz şeyi yapıyorsun."

Veliaht Prens tuhaf bir bakışla bana baktı ve gözlerinin arasındaki boşluğu daralttı.

"Prensesin bu kadar batıl inançlı olduğunu

bilmiyordum." ".....?"

Alaycılığını hemen görmezden geldim.

Kazıdan önce bir durum incelemesi yapılması gerekiyordu. Eğildim ve parşömene ve onu tutan eklemlere yakından baktım.

Parşömenin kâğıdı ve kemiği çürümüştü, belki de onu tutarken öldükleri için. Etrafında kalın bir toprak ve kum tabakası vardı.

"Fırça gibi bir şey var mı?"

Bu ıssız mağarada böyle bir şey olamazdı. "Ah!"

Etrafıma bakınırken ve alet ararken aklıma bir fikir geldi. Elimdeki arbaleti yere bıraktım ve getirdiğim hançerleri tek tek kollarımdan çıkardım. Sonra bir avuç saç aldım ve haşlayıp kestim.

O zaman oldu.

"Prenses!"

Çevir-. Hançerin eli tuttu ve sertleşti. "Ne halt

ediyorsun sen?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 85 .

Bölüm 85 .

85. Bölüm.

Gözlerimi kocaman açtım ve yüzü şiddetle sertleşmiş olan Veliaht Prens'e baktım.

"..... saçımı mı keseyim?"

"Neden temiz bir kafayı tehlikeli bir hançerle kesiyorsun?" "Bir fırça yapacağım."

"Bru...?"

Her hareketinde koşuşturan Veliaht Prens'in görüntüsü karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Ben hallederim dedim, o yüzden biraz beklemenizi rica ettim Ekselansları."

Elimi zorla kavrayışından kurtardım ve ona kayıtsız bir cevap verdim. "Şu anda meşgulüm, bu yüzden sözümü kesme ve yanımda bekle."

".....ungracious. İmparatorluğun Veliaht Prensi'nin sözünü kesmeye nasıl cüret edersiniz?"

Parmağıyla geri çekilmesi gereken yeri işaret ettiğinde, künt bir dille konuştu ama geri çekildi.

Hançeri tekrar kollarıma aldım. Sonra uzun kesilmiş saçlarından bir avuç alıp avucumun içine aldım. Kıpırmızı saçlar açgözlülükle kıvrıldı.

'Keşke düz saçlarım olsaydı..'

Pişmanlıkla veliaht prensin sarı saçlarına baktım ama ölmek istemiyorsam kendiminkiyle yetinmeliydim.

Tekrar kafatasına yaklaştım ve sol parmak kemiğini saçlarımla hafifçe süpürdüm. Sahada yapılan bir kurtarma çalışması sırasında tek başına yapılan bir kazıdan yabancı maddeleri çıkarmak, temel bilgilerin temel bir parçasıydı.

Saçlarım o kadar yumuşaktı ki tozunu almaktansa kirini silmeye daha yakındı ama eskisinden çok daha iyiydi.

Bir süre sonra, mükemmel olmasa da, görünen yabancı maddeler çıkarıldı. Ama parşömeni hemen çıkaramadım. Cesedin çürümesi ve mağaranın nemli havası nedeniyle kemik ve k ğit neredeyse birbirine yapışmıştı.

'...ne yapmalıyım?'

Zorla çıkarılması halinde kağıdın yırtılma ihtimali yüksekti.

Öncelikle nemden kurtulmamız gerekiyor.

Kol kültür varlıkları çok kırılğandı, bu nedenle dikkatli bir şekilde ele alınmaları gerekiyordu.

Aslında, aseptik bir odaya taşındıktan sonra mumyalanması ve kurutulması gerekiyordu, ancak burada saçmalıktı.

Parş menden nasıl kurtulacağımı düşünürken, nemi gidermek için işe yarar bir şey olup olmadığını görmek için etrafa bakındım. Sonra Veliaht Prens'in attığı düşmüş meşaleyi buldum.

"İşte bu kadar.

Kesilen saçları kabaca yere fıraladım ve hızla yaklaştım. Ardından, tahta parçalarını topladıktan sonra uçlarını kayaların üzerinde ezeceğim.

Ateşin kömürleşmiş kısmı kolayca ezildi. Su belli bir seviyeye ulaştığında çömelip ellerimle kazımaya başladım.

Sonra kalıntıların olduğu yere geri döndüm ve kömürü parşömenin yüzeyine hafifçe sürdüm.

"Şimdi başka ne yapıyorsun?"

Beni tek başına meşgul bir şekilde izleyen Veliaht Prens tekrar yanıma geldi ve tabii ki sordu.

"Kemiğe yapışan kısmı kolayca çıkarabilmek için nemi alacağız."

Veliaht Prens, belirsiz bir yüz ifadesiyle, ağzını açmadan önce uzun bir süre hareketlerime baktı.

"Neden bu kadar zahmetli bir süreçten geçmek zorunda olduğumuzu anlamıyorum. Neden sadece kemikleri kesmiyoruz?"

"Hiçbir kemiğin, hiçbir kağıdın mümkün olduğunca zarar görmemesini sağlamanın tek yolu bu. Keşke bir cımbızım ya da dört pullu bir şeyim olsaydı..."

Veliaht Prens'in grotesk sesini dinlerken kendi kendime konuşur gibi mırıldandım. Sağırlığımı gidermek için çömelip kömür tozunu çıplak ellerimle sürdüğümde, o sıradan lateks eldivenleri özlemiştim.

"Arkeoloji öğrendin mi?"

Birden Callisto sordu. Ellerimi oynatmayı bıraktım.

"Sadece..."

Çok geçmeden ellerimi tekrar rahatça

hareket ettirdim. "Evde sadece birkaç

kitap okudum."

"Prenses çok tuhaf biri. Bence hiçbir asilzadenin yapmadığı şeyleri seçiyorsun."

"İltifatınız için teşekkür ederim."

Dişlerimi sıktıktan sonra nihayet kalıntıların her iki eline de odun kömürü uygulamayı bitirdim. Şimdi tek yapmamız gereken kömürün suyu emmesi için biraz beklemek.

İsle kaplı ellerim karmakarışıkta. O sırada yüzümde şaşkın bir ifadeyle dağınık ellerime bakıyordu.

"Bu."

Aniden bir şey içeri itildi. "Sil onu."

Veliaht Prens mendilini çıkardı ve bana uzattı. Şaşkın bir ifadeyle mendile baktım ve "teşekkür ederim" diyerek kabul ettim.

"Tüm bu eşyaları yanında mı taşıyorsun?"

Çok düşünmeden sorduğum bir soruydu ama Veliaht Prens sanki bıçaklanmış gibi homurdandı.

"Huh. Prenses benim hakkımda ne düşünüyor?" "Tabii

ki....."

"Deli salak.

Aklıma net bir kelime geldi.

"... ..sanırım cesur prens demeliyim."

Ama mantığımı korumayı ve bunu bir bahane gibi anlatmayı başardım.

"... ..avcılık gibi dinamik faaliyetlerde genellikle el havlusu taşımazsınız. Kardeşlerim de bunu sık sık unutur."

İki adamın gerçek mendillerini sık sık göz kırpıp kırpmadıkları asılsızdı. Veliaht Prens bahaneme şüpheli bir bakış attı ve sonra tükürdü.

"Muhtemelen hediye olarak

almamışlardır." ".....yes?"

"Bunu daha önce genç bir bayandan duymuştum."

Kocaman bir gülümsemeyle eklediği ellerime baktım. Yeni mendil çoktan kararmış ve kirlenmişti.

Sonuna işlenmiş nergisleri geç de olsa keşfetmişti.

"Oh, hayır. Prenses mendili artık kullanmıyor. İstemeden de olsa hanımefendinin samimiyetini görmezden geldim. Öyle değil mi?"

Veliaht Prens göğsünü abartılı bir şekilde tuttu. Bunun benimle uğraşmak için olduğu çok açıktı. Ellerimi temizlediğim mendili hemen geri verdim.

"Yıka ve tekrar kullan."

"Bana hediye olarak yeni bir mendil vereceğinizi söylemediniz."

Veliaht Prens kaşlarını çattı. Ne de olsa, bunu benden duymak için Bay'a bir mendil ödünç vermişsiniz gibi geldi.

Onu dinlemeden soğukkanlılıkla cevap

verdim. "Ödünç verdiğiniz için teşekkür

ederim."

"Bu kız nasıl bu kadar kötü olabilir?"

Prens, onaylamayan bir yüz ifadesiyle mendilini tutarak tekrar kaba bir şekilde konuştu.

"Sen en kötüsüsün, seni orospu çocuğu!"

Sadece bir süreliğine sinirlenmek içindi. Çünkü aşağı kaydırma zamanı gelmişti.

Ceketimi teker teker çıkardım. Çünkü eski bir kâğıdı sıcak çıplak elle tutmak ona zarar verebilirdi. Biraz rahatsız ediciydi ama elimde olmadan parşömeni ceketin ince kısımlarıyla sararak dikkatlice çıkardım.

Neyse ki nemi emmesi için odun kömürü kullanma fikrim yanlış değildi. Oldukça sertti ama sonunda parşömeni kalıntıların boğumları arasından çekebildim.

"Phew..."

Kâğıdın kırılmasından korktuğum için nefesimi ne kadar tutmaya çalıştığımı bilemezsiniz.

Ceketimi iki parşömenle birlikte yere bıraktığımda rahat bir nefes aldım.

"Bitti mi?"

"Evet."

"Neye bu kadar düşkünsün? Sadece kontrol etmeniz gerekiyor."

Buruşuk ceketimi dikkatlice açtığımı gören veliaht prens, dilini şaklatarak yaklaştı. Bir kulağımla sözleri dinlerken, parşömenin durumunu dikkatle inceledim.

İki parşömen sırasıyla kırmızı ve mavi deri bir kayışla bağlanmıştı. Kâğıt, ortasındaki çürüme izleri dışında oldukça iyi durumdaydı. Herhangi bir küf ya da kurt izi görülüyordu.

"Bu bir ceset gibi korunmuş bir çeşit büyü mü?"

Açtığınızda göreceğiniz gibi, kağıt katmanlar halinde sıkıca tutturulduğundan, çürümüş kısmın içi de sağlam olabilir.

Onu tehlikeden kurtarmayı başardıktan sonra, elbette bunu güvenli bir yere taşıyacağımı biliyordum. Toplanan eserler koruma işleminden sonra araştırma malzemesi olarak kullanılıyor.

"Ne yapıyorsun, hadi, aç şunu."

Ama prens önümdeki mavi ipi çekti. "Dur, dur...!"

Düğüm durmadan çözüldükçe, kıvrılmış parşömenler doğal olarak yayıldı.

"Çok dikkatsizce....!"

Eserlere bu kadar cahilce davranmamam gerektiğine dair öfkemi dışa vurdum. O an gelmişti. Işık gözlerimin önünde parladı.

Gizli Görev [Şüpheli Mağara Araması] başarılı

oldu [Eski bir sihirli harita] ödül olarak alındı

Alacak mısınız?

[Evet. /

Hayır.]

'Uh...'

Sistem penceresine boş boş bakarken aniden karşıma çıktı.

"Bu... ...Kuzey Ormanı'nın bir haritası."

Haritayı inceleyen Veliaht Prens sert bir sesle mırıldandı. Gözlerimi sistem penceresinden çevirip parşömenin içindeki konuşmaya baktım. Şaşırtıcı bir şekilde, kâğıdın içine hareketli bir harita çizilmişti.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 86 .

Bölüm 86 .

86. Bölüm.

Veliaht Prens'in sonraki sözleri karşısında gözlerimi kocaman açtım.

"...baskının başlangıcı mı?"

"Evet, büyüünün bu kadar ticarileşmediği o günlerde bazı büyücüler Valta adında bir ülke kurup dünyayı ele geçirmeye çalıştılar."

"....."

"Şiddetli bir savaşın ardından zafer kazanan kadim halk, Valtha'yı haritadan sildi ve büyücüyü reddetti."

"....."

"Bunun sadece eski efsanelerden biri olduğunu sanıyordum... Demek ki hepsi doğruymuş." Veliaht Prens boş yere güldü ve iki parşömeni salladı.

"Görünüşe göre Valtha'dan İmparatorluk Sarayı'na bir geçit açmaya çalışıyormuş. Mesafe nedeniyle kaydırmanın sınırları var."

Biraz donuk gözlerle iskelete baktım. Veliaht Prens haklıydı. Eğer o kadim büyücü büyüünün ortasında ölmeseydi.

'Mevcut İnka İmparatorluğu, İmparatorluk Sarayı tarafından işgal edilmiş ve büyücülerin bir haracı haline gelmiş olabilir'

Sakladığı hayvan maskelerinin yüzleri aklına geldi.

Tarihin izleri her zaman gerçekten harika ve muhteşemdi. Bu yüzden arkeolojiyi sevdim. Çünkü insanlığın durumunun bir yerden sonra değişebileceğini açıkça gösteriyordu.

"..... Eğer ilk dili biliyor olsaydım, bu parşömeni kullanarak ormandan hemen çıkabilirdim."

Düşünceler içinde kaybolduğum zamandı.

"Sonuç olarak, bu sadece eski bir harita parçası."

Veliaht Prens özür dilerken dilini tekmeleyerek ekledi. "Ama yine de bakabilir ve bir yol bulabiliriz. Buna ihtiyacımız yok."

Ceketinin üzerinde tuttuğu eski Valtha haritasını fırlatıp attı.

O zamana kadar sistem penceresi hâlâ havada duruyordu. Dönüşümlü olarak kare pencereye ve ödül olarak verilen parşömenlere baktım.

"Bu gerçekten faydalı mı?"

Ama zemin kaybetmeye değer. Bu çılgın oyunda, her şey hiç yoktan iyidir.

Acı içinde [Evet.] tuşuna bastım. Aynı anda sistem penceresindeki harfler değişti.

iki [Eski Sihirli Harita Parşömeni] alındı. Sihirli parşömenler üçer kez kullanılabilir.

Eğer kullanmak istiyorsanız, harita üzerinde nereye gitmek istediğinizi işaret edin ve büyüyü bağırın. (Büyü: Yetta Du Ddasi Ppasi)

"Bu büyü telaffuzunun nesi var?"

Garip başlangıçlardan bıkmıştım. Ama fazla bir şey yapamadım. Çünkü bu lanet ormandan çıkmak istiyordum.

"..... parşömen, sanırım onu kullanabiliriz."

Elindeki kuzey ormanı haritasını işaret ederek söyledim.

".....the prenses?"

"Evet."

"Sen..... eski büyülerin nasıl yapıldığını biliyor musun?"

Veliaht Prens tuhaf bir şey duymuş gibi bana baktı. 'Bunu nasıl yaparsınız' şeklindeki açık çağrışımdan biraz rahatsız olmuştum.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Hayır..... Prenses'in hiç manası olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Beklenmedik durumlara karşı bazı eski büyüler öğrendim. Neyse ki mobil büyü evrenseldir."

Sakin bir yüz ifadesiyle bir yalan uydurdum. Gerçekten evrensel olup olmadığını anlamak için bir şey. Tek yapman gereken dışarı çıkmak.

"Bu asaletin ruhudur."

Ancak bana tepeden bakan bir adamın bakışlarına dayanamıyordum.

"Temel" üzerine keskin bir güçle konuştuğumda, prensin yüzü garipleşti.

"... ..belki de ben savaştayken soyluların temel becerileri değişmiştir."

Alaycı bir sesle ısrar etti. "Bir

denemelisin." "Nereye

gidelim?"

"Diğerlerinin bu tür şeylerden mümkün olduğunca haberdar olmaması daha iyi olur, bu yüzden girişten biraz daha uzakta, insanların olduğu bir yeri tercih ederim."

Haritayı açtı ve işaret etmeden önce dikkatlice kontrol etti. "Buraya gidelim."

Dokunduğu anda kağıt çizildi ve büyütüldü. Kısa süre sonra, siyah-beyaz bir orman manzarası çizgisi belirdi. Aniden bir tavşan üzerinden atladı. Tekrar gördüğümde bile inanılmaz bir manzaraydı.

"Burası küçük hayvan avlama bölgesi."

Veliaht Prens'in işaret ettiği yer inanılmazdı. Tüm bunların başlangıcıydı.

Valtha harita parşömenini yuvarladım ve yere serdiğim ceket hızla giydim. Tatar yayını unutmamıştım.

"O zaman deneyeceğim, parmağını üzerinde tut."

Callisto'nun başı şüpheli bir bakışla kalktı.

"Bil ki, benim sayemde bu ormandan çıktın."

Yavaşça ağzımı açtım, arkamda bırakmak istediğim adama karşı içim şişti.

".....Yetta Du Ddasi Ppasi."

İşte o zaman isteksizce saçma büyüü haykırdım.

Bölgenize gitmek için bir kez [Kadim sihirli haritalarda gezin] kullanmak ister misiniz?

[Evet. / Hayır]

Gözlerimin önünde beyaz kare bir pencere belirdi. Hiç tereddüt etmeden [Evet] tuşuna bastım. Ve aynı anda gözlerim kırışmaya başladı.....

".....that' doğruydı."

Aniden gelen sese tekrar uyandığımda, lanet olası mağaradan çoktan kaçmış ve sessiz bir ormanın ortasına oturmuştuk.

Kadim Büyü Haritasında ilerleyin: Kuzey Ormanı. (1/3)

"Bir prensesin bu kadar faydalı bir yeteneği olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu havadaki söylentilerden oldukça farklı."

Veliaht Prens bana gerçek bir şaşkınlık ifadesiyle baktı.

[Favorability 35%]

Aynı zamanda, tercih edilirlilik hafifçe

yükseldi. "Bu bir iltifat mı yoksa eleştiri

mi...?

Hiç mutlu değildim. Sabah güneşinin altında parıldayan sarışınlara tuzlu gözlerle baktım.

"Bunları alacağım çünkü resmi bir soruşturma yapmam

gerekiyor." Prens, kuzey ormanının haritasını yuvarladı.

"Elbette."

Döndürdüğüm Valtha haritasını da geçtim. Zaten elimde olsa bile, hakkında yazacak bir şeyim yoktu.

Etrafıma baktığımda, kaybolduğum sığır avlama alanının karşısındaki yolu görebiliyordum.

"O zaman geri dönelim, Majesteleri."

Şanslıydım ki dolaşmadan hızlıca geri dönebildim. Hemen koltuğumu salladım ve ayağa kalktım. Parşömenleri kollarına dolduran Veliaht Prens de öyle yaptı. Ama o anda.

"....."

Henüz ayağa kalkmış olan veliaht prens aniden başını tuttu ve tökezledi.

"Ekselansları!"

İrkildim ve onu kolundan tutup yardım ettim.

Mağara o kadar karanlıktı ki fark edemedim. Prensın yüzü parlak güneş ışığı altında tekrar gördüğünde bomboştu.

"Majesteleri, iyi misiniz?"

Ne zamandan beri böyle? Beyaz yengeçlerden bıkmış olan Callisto'nun yüz çizgisinden soğuk bir ter damladı. Farkında olmadan uzandım ve yüzünü kuruladım.

Avucunun içindeki derisi korkunç derecede soğuktu. Şafak vakti uyandığında kendine gelemeyen kendisiyle örtüşüyordu.

"Yaralanman yanlış, değil mi?"

".....you senin önünde ölmememi söyledi, ama cesedi temizlemek istemiyorsun, değil mi?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?!"

Yüksek bir sesle bağırdım. Veliaht Prens solgun bir bakışla belli belirsiz gülümsedi. "Sorun yok, ölmeyeceğim."

"Hayır, bu olmaz. Bana yaslan. Geri dönelim!" "Prenses."

Veliaht Prens, onu sürükleyen beni durdurdu ve onu acele ettirdi.

"Bir kötü kadın gibi taş kalpli olmasına izin verme, sadece birine gitmesini ve beni de yanında götürmesini söyle."

"Bu da ne böyle?".

"yoksa uyandığımda pişman olurum....."

İşte o zaman oldu. Cılız bir sesle sonuna kadar tehdit eden Veliaht Prens, ipi kopmuş bir oyuncak bebek gibi yere düştü.

"Ekselansları!"

Bir çığlık atarak yere oturdum.

"Ekselansları! Ekselansları!"

Callisto'nun vücudu sert bir şekilde sarsıldı, ancak sıkıca alçaltılmış düşman hattı yeniden ortaya çıkmadı.

Başımı panik içinde göğsüne yasladım. Sabahkinden farklı olarak nabzın sesi yavaş ve azdı. ML'nin ölmeyeceğini bildiğim halde korkuyordum.

"Bu şekilde olmaz."

Yerimden sıçradım.

"Ekselansları, hemen insanlarla birlikte döneceğim, lütfen biraz bekleyin! Tamam mı?"

Veliaht Prens'i cevapsız bırakarak dişlerimi sıktım ve yolda koşmaya başladım.

"Acele edin ve birini getirin!"

Neyse ki, küçük hayvan avlama bölgesi ormanın girişinden çok uzakta değildi. Kaydırmak için ilahi bir hamleydi.

Çok geçmeden, av sahasına ilk girdiğimizde gördüğüm alana ulaştım. Muhafızların büyük açık alana ulaşması sadece birkaç dakika sürdü.

"Hey! Oha, oha..... Ormanda, ormanda, Veliaht Prens!.....!"

Nefes nefese kalarak en yakınımıdaki iki şövalyeye bağırdım. O anda, beni bir anda karşılarında görünce şaşırان iki şövalye aniden kollarımdan tuttu.

"Prenses geri döndü!"

Şövalyeler av yarışmasını düzenleyen çadıra doğru yüksek sesle bağırdılar. Sonra diğer şövalyeler koşarak geldiler ve bir anda etrafımı sardılar.

"Ne oluyor? Bir günahkar tutuklanıyor gibi görünüyor.

Uğursuz bir önsezi köprünün ucundan yukarı tırmandı.

"Hey bakın, ormanda, ormanda, Veliaht Prens..."

Kaşlarımı çattım ve kollarımı sıkıca kavuşturarak muhafızlara bir kez daha bağırdım. İşte o zaman oldu. Birisi etrafımı saran şövalyelerin arasından hızla geçti.

Bu kişi, önceki gün yüz yüze bir görüşme yapan Muhafızların kaptanıydı.

"Prenses Penelope Eckart. Bir asilzadeyi öldürmeye teşebbüsten tutuklusunuz."

Ağzımı kocaman açtım.

".....a ani arrest?"

Tedirgin edici bir önsezi her zaman hedefi vurur.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 87 * * *

Bölüm 87 * * *

* * *

"Marquis"

Yardımcısı aceleyle Marki Ellen'in kulübesine girdi.

"Prenses Eckart ormandan tek başına döndü! Hemen tutuklandı ve hapse gönderildi."

"Yalnız mı? Peki ya Veliaht Prens? Veliaht Prens'e ne oldu!"

"Prensesin ifadesi de düşen prensi buldu ve hemen saraya götürüldü."

"Durum?"

"Hâlâ aklını kaçırmış durumda. Ve bazıları...."

Yaver eğildi ve Marki Ellen'in kulağına bir şeyler fısıldadı.

"... ..zehir olup olmadığının net olmadığını söylüyorlar. Ama cesette bazı küçük yaralar buldular."

"Gerçekten mi? Ben...." diyorum.

Yaşlı adamın yüzü aydınlandı. Şiddetli bir savaş durumunda bazı silahların zehirlenmesini emretmek iyi olur.

Çöl ülkelerini didik didik arayan bir zehirdi bu. Zehir hemen ortaya çıkmadı ama bir ya da iki gün içinde yavaş yavaş yayıldı.

Daha sonra, başarısız bir suikast durumunda şüpheliler listesinden kaçmak uygun oldu.

"Belki böyle bir portre yaptırabiliriz.

Marki Ellen mutlu bir gelecek hayal ederken birdenbire keskin bir şekilde parladı.

"İyi bir iş çıkarmış olmalısınız, değil mi? İzin uçurumdan kesildiğini söylemişsiniz."

"Evet, düşen tüm silahlar için ormanı aradık. Yeni Layla halkı silahları imparatorluk sarayının bodrumunda iyi saklamış."

"İyi iş. Uyananlar hala düşmeden hemen önceki şeyleri hatırlamıyor mu?"

"Evet, Marki."

"Bizim için iyi...."

Marki Ellen gözlerini kırptırdı. Bu etkinlik için ne kadar çaba sarf ettiniz?

Savaştan döndükten sonra İkinci Prens ve yeraltı güçleriyle bağlarını koparan ilk kişi Veliaht Prens oldu. Bu nedenle eskisi gibi bir suikast timi kiralayamadık. Böylece, İkinci Prens hizbinin ana güçleri olan altı aile, hırslı adamları işe almak zorunda kaldı.

Av yarışmasını tarihi bir olay olarak kurguladılar, onları kapital aristokratlara dönüştürdüler ve onlara suikast düzenlemeleri için eğittiler. Bunlardan biri de Ellen'ın uzaktan yakını olan Baron Tullet'ti.

Ancak sadece beş ya da altı kişi veliaht prensin karşısına çıkamadı. Tam zamanında, Leyla'nın yeni ülkesinin çıkarları senkronize oldu. Kraliçe, kendisini desteklemesi gereken erkekleri saraya getirmek için bile seferber oldu.

Bu yüzden Veliaht Prens'e 20 suikastçı gönderdik.....

-Ne, ne! Herkes bayıldı mı?!

Hizmetçilerinden tüm suikastçıların sersemlemiş halde bulunduğunu duyduktan sonra baygınlık geçirdi.

Neyse ki Veliaht Prens'in yanında bulunan tanıkları ve yardımcıları bulmak zor olmadı.

-Herkesi yaylı tüfekle vurulmakla ve aptal olmakla tehdit etti. Baronu bu hale o getirmiş olmalı!

Prensesin nerede olduğu bilinmiyordu; Leydi Kellin'in ifadesine göre, nişanlısına öfkeyle bağırmıştı. Ayrıca, Veliaht Prens suikastçıları bıçakla öldürmüş olmalı.

Suikastın başarısız olması yeterli değildi ve tanıkların varlığı İkinci Prens'e gökyüzü parçalanıyormuş gibi hissettirdi. Ama her zaman, yükselecek bir delik vardır.

"... ...şimdi tek yapmamız gereken suçu prensesin üzerine atmak."

Marki Ellen bir oyun oynadı. Suçu prensese atmak için, aksine tek tanık.

Prenses "Dük'ün çılgın köpeği" olarak anıldığı ve ünü kötünün de kötüsü olduğu için insanları ikna etmek zaten kolay olacaktır.

İlk başta, oyuncuya "soylu ailelerin zararı" ile vurarak konuyu bulanıklaştırmaya çalıştı, ancak veliaht prens bile bilinçsizliğe düştü. Tanrı Leyla'nın yardım ettiği açıktı.

"O çirkin Eckart'a bir darbe indirebilirim!"

Marquis Ellen memnun bir yüz ifadesiyle kıkırdadı. En önemli şey şüpheli listesinden bir an önce çıkmaktı. Bu şekilde, gelecek için plan yapabiliriz.

Bu anlamda, suikastın başarısız olmasının ardındaki asıl suçlu olan prenses çok iyi bir avdı. Gözler Eckart'ın kuduz köpeğinin üzerindeyken, suikastçılar

Yeni ÷lkeden gönderilenler saraydan serbest bırakıldı ve tüm deliller yok edildi.

Kayıp olan veliaht prens bu şekilde ölürse pastanın üzerine krema olur ama hemen ölmese de fark etmezdi. Şimdiye kadar denediğimiz tüm suikast girişimleri gibi, kanıt olmadan Veliaht Prens'in iddiası da hiçbir şey ifade etmeyecekti.

"Suçu sadece soylunun öldürölmesine değil, aynı zamanda kraliyet ailesine de atsanız iyi olur."

Veliaht Prens tekrar uyandığında, suikastla ilgili her şey Prenses Eckart'ın işlediğı suçla düzgün bir şekilde halledilmiş olacaktır.

Bu mükemmel plan karşısında Marki Ellen rahatlamış bir ifadeyle

tekrar güldü. "Bu arada, Tullet tarafında. Hâlâ akli başına gelmedi

mi?" "Evet. Hala....."

"Ck, o değersiz piç!"

Yaverinin sözlerinin sonunu bulanıklaştırdığını gören Marki Ellen dilini tekmeledi.

"Biraz pahalı hemoliz aldım ve ona bir rol oynattım ve bir şekilde dikkati eskisinden daha da dağıldı!"

Baron Tullet aslında küçük yaşlardan beri geç gelişmiş bir çocuktur. Kraliçenin tek oğlu olduğu için etkinliğe sunacak kimsesi olmaması mantıklı değildi.

Aradıktan sonra nihayet oldukça sıkıcı ama sağlıklı bir plan getirdim.

Hemolitik kandan yapılan zeka ilacını çok fazla mana ile beslemek ve Kellin'i sermaye aristokrati yapmak için çok para harcadı.

'Artık bir insan gibi davranıyordu.....Ck, Ck'

İğrenç bir ifadeyle tatmin olmayan Ellen Markisi aniden oturduğu yerden kalktı.

"Şimdilik Baron Tullet'e gidelim."

* * *

Baron Tullet'in kabininin içi hâlâ bir kaos potasıydı. "Bu

büyülü bir yan etki."

Doktoru gören kraliyet hekimi telaşla başını salladı.

"Sihirli yan etkiler.....? Peki, o zaman ne olacak!"

"Kısa süreli vücudun aşırı manaya maruz kalması beyin fonksiyonlarını geçici olarak bozdu. Zaman ayırıp iyileşmekten başka çaresi yoktu..."

Hemen yapabileceği bir şey olmadığı için üzüntüsünü dile getiren saray doktoru Cabana'nın yanından ayrıldı.

"Hehe, hehe. Ormanda ölüm ve av tanrıçasını gördüm. Hehe, hehe...."

"Lütfen uyan!"

Ağzından salyalar akan deli nişanlısına bakan bir kadın sinirli bir şekilde çığlık attı. Huzursuz bir şekilde ayakta duran Kont Kellin kızını teselli etti.

"Gloria, bebeğim. Sakin ol."

"Bütün bunlar da ne, baba! Yüzümü taşıyamıyorum çünkü utanıyorum!"

"Gloria..."

"Peki, neden o çılgın kaltağın bu avcılık yarışmasına katılmasını izliyordunuz!"

Gloria öfkesine hâkim olamıyor, mavi saçları şiddetle savruluyordu. Kont Kellin, Eckart'tan aldığı elmas madeninde 'kızından bir daha söz edilmemesi' şartı olduğunu itiraf edemiyordu.

"Hehe, hehe. Tanrıça! Tanrıça...."

Bu sırada Marki Ellen'in yeğeninin ağzından salyalar akıyor ve deliliğinin sesi karşısında kaşları çatılıyordu. İşte o zaman.

"Keline Kontu."

Barones Tullet'in kulübesine bir izdiham girdi.

"Geldiniz mi, Marki?"

"Oturun."

Marki Ellen ayağa kalktı ve merhaba demek üzere olan iki adama el salladı.

"O da buradaydı. Bu harika."

"Dışarısı çok gürültülüydü, ne oldu....."

"Prenses Eckart geri döndü."

Leydi Kellin bu sözler üzerine ayağa kalktı ve bağırdı.

"O şimdi nerede?!"

"Tutuklanmış ve cezaevine gönderilmişti. Tanrı bize yardım etti." Marki, hızla ayağa kalkan Leydi Kellin'i yatıştırdı.

"Şu anda önemli olan tek şey Lady'nin tanıklığı. Başarabilirsin, değil mi?"

"Evet, tabii ki! Çay partisindeki tek kişi ben değildim!"

Leydi Kellin öfkeyle silkindi ve başını salladı. Çay partisinde Prens Eckart'a olanlar, düşmanlık ateşi gibi yayılmıştı.

"Sana sonsuza dek güveneceğim."

"Eckart'ın tarafının çok direnç göstereceğinden eminim. Bu doğru mu Marki'm? Ayrıca, ya Veliaht Prens Hazretleri'nin aklı başına gelirse?"

Sadece Kont Kellin endişeli bir bakışla endişesini dile getirdi. Çünkü Eckart asla kolay lokma değildi.

"Merak etmeyin, ortada hiçbir kanıt yok ve tek tanık ve ilgili taraf olan Veliaht Prens bile ölümün eşiğinde."

Ama Marki Ellen pişmanlık dolu bir gülümsemeyle Kont Kellin'in omzuna vurdu.

"Ve İmparator başkentte değil. Belki suikastları masaya yatırabilir ve çirkin Eckartes'ten kurtulabiliriz."

Bu kriz daha ziyade bir fırsattı. Kurul, "suikast başarısızlığına" bir çözüm bulmak için çoktan hazırды.

Başlangıçta, bir ayının kanını gören prens aniden çılgına döndü ve Baron Tullet ile soylulara saldırmaya niyetlendi.

O tarafta sadece bir veliaht prens var, bu tarafta ise çok sayıda soylu var.

Olay ormanın derinliklerinde, görgü tanığı olmayan bir yerde gerçekleştiği için ısrar etmek zor olmadı.

Ancak Prens Eckart ve baygın Veliaht Prens'in aniden ortaya çıkması durumu daha elverişli hale getirdi.

"Veliaht Prens gözlerini açsa bile atlaması eskisi kadar zor olacak. O uyanana kadar her şey bitmiş olacak."

Marki Ellen'ın havaya doğru bakan bakışları kasvetli bir şekilde parlıyordu.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 88 * * *

Bölüm 88 * * *

* * *

Elimdeki arbalete el koydular ve şövalyeler tarafından alınıp sarayın kuzeyindeki kuleye hapsedildim.

Neyse ki burası suçluların kapatıldığı bir yeraltı hapishanesi değildi. Duruşmadan hemen önce aristokratların kaldığı temiz ve nezih bir odaydı. Kapıdaki demir parmaklıklar olmasa buranın bir hapishane olduğuna inanmak zor olurdu.

"Burada ne haltlar dönüyor...?"

Odayı kabaca gözden geçirdikten sonra derin bir iç çekerek yatağa oturdum. 'Derick'in ne kadar gideceğini bilmiyorum.....'

Dürüst olmak gerekirse, asil bir suikastçı olmak için can atmaktan çok, kasvetli bir şekilde okuyan Derick için endişeleniyordum.

-Ve eğer bu aileyi tekrar dize getirirseniz, hapse girmeyecekler.

Ailemi utandıracak hiçbir şeye izin vermeyeceğimi söyledim ama buraya kadar geldim.

"Ha ha."

Vazgeçtim ve güldüm. Bu çılgın oyunun hikayesi nereye kadar gidecek bilmiyorum. Ama kesin olan bir şey var ki, içinde bulunduğum durum bölümlerden biri.

Ceketimin içine koyduğum hançeri çıkardım.

Gerçekten de Eckart'ın kuşları düşürme gücünden korkuyordum. Elimdeki yaylı tüfeğe el konulmuş olabilirdi ama prensesin vücudunu hiç aramadılar.

Bu yüzden şu anda bu kadar sakın

olabiliyorum. "suikastçinin işareti....."

Mağarada dikkatim o kadar dağılmıştı ki hançere yakından bakamadım.

Veliaht Prens'e saplanan zehirli hançerin bıçağının alt kısmına bilinmeyen bir desen kazınmıştı. Bilmiyorum ama belli bir ailenin sembolü olduğu açıktı.

— Prens! Ne yapıyorsun?

— Neden saçını hançerle kesiyorsun?

Saçımı kesip bir solo yazmak üzereyken prensin elimi tuttuğunu hatırladım. O zamanlar bunun gerçekten sıra dışı olduğunu düşünmüştüm.

'Hançerin zehirli olduğunu zaten biliyor muydu?

Hançerin etrafına bakındım, kafam biraz karışmıştı.

Sadece desenleri değil, hançerin ucu da mavi ipek bir iplikle süslenmişti. Sanki biri bana iyi dileklerini iletmek için hediye etmiş gibiydi.

".....Şimdi, bu sembolün nereye ait olduğunu bulursak, kötü bir kadın olmanın çilesini aşmış bir kahraman mı olacağız?"

Kendi kendime mırıldandım ama hançeri ceketime geri koydum. Birinin gözünün önünde suikast kanıtı olması iyi olmazdı.

O andı. "Penelope

Eckart."

Biri beni hapishanenin parmaklıkları arasından çağırdı. Soğuk mavi gözler kasvetli bir meşalenin altında ortaya çıktı.

".....Little Duke?"

Derick'ti. Sersemlemiş bir halde yavaşça yerimden kalktım ve kapıya yaklaştım.

Hapishanenin özel ortamından dolayı mı? Eminim hakkımda kötü konuşmaya gelmişsinizdir, ama yaklaşık iki gün sonra tekrar gördüğüm yüz çok hoşuma gitti.

Önce başının üstünü kontrol ettim.

[Favorability 29%]

Son gördüğümünden daha fazla düşmemişti. Tanrı'ya şükür.

"Bir ayıya yaylı tüfekle ateş ettiğini duydum."

Derick rahat bir nefes alarak ayak vuruşunun başlangıcı olup olmadığını anlamak için ağzını açtı.

"Oh, evet. Bu....."

İsteksizce bahaneler üretmeye çalıştığım bir andı. "Bir yerin

incindi mi?"

Birden kulaklarımda inanılmaz bir ses duydum.

Derick'i tanımadığım gözlerle tekrar gördüm. Yüzü ifadesizdi, şu anda hangi duyguyu hissettiğini tahmin edemiyordum.

Ancak onu görür görmez ağzından küfür değil de endişe dolu sözler çıkınca birden çenemde ve boğazımda bir yumru hissettim. Belki de bilmediğim bu durum çok adaletsizdi.

"Babam ve küçük Duke..... iyi misiniz? Leonard kardeş..."

"Leonard, dört arbaletin sürgülerine sihirle oyulmuş bir büyücü getirmek için aceleyle saraydan çıktı. Öldürmek için olmayan bir şeyi kanıtlamalıyız."

"Özür dilerim, büyük yaptım...."

Oldukça zayıf bir şekilde mırıldandım. Ama bir yandan da kafam

hızlı çalışıyordu. Her halükarda, gerçek prenses ortaya çıkana kadar Eckarts sahte prensesi koruyordu. Birikmiş ve yığılmış olmalarına rağmen..... ölümle sonuçlandı.

"Belki de çözüm kuponları Derick'e hemen vermektir. Bunu

düşündükten sonra hançeri ona vermeye karar verdim.

"Küçük Dük, bu açık bir kanıt. Benim bir çözümüm var. Aslında, ben....."

"Penelope Eckart."

Dün yaşadıklarımı ona ayrıntılı olarak anlatmak için ağzımı açmıştım. Derick kapattı.

"Sizin attığınız yaylı tüfekte vurulduklarını söyleyen altıdan fazla tanık var."

"...Ne? Nedir....."

"Ve olay günü çay partisinde kadınları yaylı tüfekte tehdit ederek onları aptala çevirdin."

Gözlerimi kocaman açtım. Şimdiden çok fazla söylenti var.

"Şey, bu..."

"Arbaletiniz bir beyin felci patlamasıyla bayıldı ve sadece bir hafıza kaybı büyüğü var."

"....."

"Ama Leydi Kellin'in nişanlısı ve Marki Ellen'in yeğeni Baron Tullet'i oklarınızla vurmanız gerçekten delilikti"

"Ne?"

"Koyu pembe saçlı, ağzından salyalar akan bir av tanrıçası

gördüğünü duydum." "Huh..."

Sesin saçmalığı ağzımı sulandırdı.

"Ne oldu? Suikastçılardan birinin mavi saçlı nişanlısı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Kaşlarımı çattım ve ciddi bir şekilde acı çektim. Kont Kellin'in hangi siyasi gruptan olduğunu ve Baron Tullet'in kim olduğunu bilmiyordum. Ama cevap kabaca, kraliçenin dış görünüşü olan Marki Ellen'in "jokerinden" geliyordu.

"Peki neden çay partisinde gerçeklerden farklı bir şey söylediniz, hayır."

Ben düşüncelere dalmışken, Derick tüm spekülasyonları çoktan bitirmiş görünüyordu.

"Bu sefer bana seni neyin üzdüğünü söyle ve arbaleti soylulara doğru fırlat."

"....."

"Bunu bir kanıt olarak kabul etmek zorundayım."

O anda aklım başımdan gitti ve nutkum tutuldu. Derick'in her zaman bana soracağını düşünmüştüm. Şimdi, bu durumun

yanlış suçlamanın temizlenmesi ve geçmişin kötü şöhretinden kurtulma bölümüne yol açacaktır.

Ama Derick'in sözleri öyle.

"..... Sanırım size soyluları benim vurduğumun kesin bir sonuç olduğunu varsayarak söylüyorum.

Elbette arbaletle ateş ettiğim doğrudur. Ama maskeli suikastçılara ateş ettim, yüz­süz aristokratlara değil.

Söyleyecek bir şey bulamadığım için kederli bir sesle sordum.

"... ..bir sebepten dolayı kendimi savunduğumu düşünmüyor musunuz?"

"Umarım Gaboril, sersemlemiş olan hizmetçi, tanıklık etmiştir."

Derick hemen soğuk bir yüz ifadesiyle cevap verdi.

"Güç topladın ve ayıları tutanların önünde aniden belirdin. Avını almak için yaylı tüfekle ateş edeceğini söylediler. "

"Ne...? "

"Ayı bile vahşice koşuyordu ve ondan kaçmak için zaman yoktu."

"Ha, buna inanabiliyor musun?"

Bir kahkaha patlamasıyla sordum. Gerçek Penelope bile olsa, bu çok saçmaydı. Bu kadar insanla tek başına nasıl başa çıkıyorsun?

"Tabii ki yaptım.

Ama sistem olmasaydı, şimdiye kadar Veliaht Prens ile birlikte cehennem yolunda yürüyor olurdum.

"İnanıp inanmamam önemli değil."

Ama Derick hiç de öyle düşünmüyor gibiydi.

"Asıl sorun, Veliaht Prens'e suikast düzenlemek için tüm tanıkları ortadan kaldırmış olabileceğinize dair söylentilerin yayılması."

"Suikast..."

Gittikçe kötüleşiyor. şaşkınlığımı gizlemedim ve bunu yüzümde gösterdim.

"Veliaht Prens'e suikast düzenleyerek ne kazanabilirim?"

"Amaç seninle birlikte Eckart'tan kurtulmak."

"Küçük Dk, her şeyden önce suikastçı ben değil, onların tarafıydı."

Derick ile konuşmamızın odağının yavaş yavaş değiştiğini fark ederek önce gerçeği söyledim.

"Ayı benim avımdı. Ben zor durumdayken oradan geçmekte olan Veliaht Prens ayının boğazını kesmeme yardım etti."

"....."

"Sağduyuya göre, bu kadar adamı tek başıma nasıl alt edebilirim? Bu saçmalığa inanan insanların olması şaşırtıcı. Araştırdığımızda gerçek ortaya çıkacak."

"Gerçeği."

Deric aniden sözümü kesti ve alçak sesle bir şeyler okudu.

"Gerçek şu ki, arbaletle soylulara ve ayılara ateş ettiniz mi etmediniz mi?"

Yavaşça ona baktım, dudaklarına yerleşmiş olan parıltıyı kaldırdım.

".....Küçük Dk."

"Ve gerçek şu ki, söylediklerinizin doğru olduğuna tanıklık edecek tek kişi olan Veliaht Prens şu anda zehirle mücadele ediyor."

".....poison?"

Veliaht Prens'in zehirlenerek öldüğünü öğrenince çok şaşırdım. Ama bundan daha şaşırtıcı olan Derick'in bana karşı olan tavrıydı.

Beni tereddüt etmeden gören buz gibi mavi gözler.

"Ah.

Ancak o zaman fark ettim. En başta bana hiç inanmamıştı.

"Eğer bu bir yıldırımın muzip bir şakasıysa, bir şekilde idare edilebilecek bir çizgidir."

Başka bir deyişle, ödölün telafisi yoktu. "Ha..."

Kederli bir kakhaha patladı. Farkında olmadan, gözünü kırpmadan hapishaneye gelen adamı gördüğüm için çok minnettar ve memnundum. Elimdeki tek delili bile teslim etmeyi düşünüyordum.

"Küçük Dk..... söylediklerime inanacak mısınız? Hayır!" "....."

"İnsanların söylediklerinin doğru olup olmadığını bana sormak istememiştiniz."

"Dedikodular daha fazla yayılmadan bu işi bir an önce bitirsek iyi olur."

Derick sesini yumuşattı. Somurtkan kk kız kardeşini yatıştırma görüntüsü oldukça tanıdık geliyordu.

"Böylece oradan hemen çıkabilirsiniz. Boşu boşuna uzatırsanız.... daha iyi olur."

"Hayır."

Soğuk ve bastırılmış bir bakışla ona baktım.

"Benim bir aristokrat olmamdan daha kolay ve uygun olur."

"Penelope."

"O deli kaltağın her zaman nefes alacak kadar kaba bir kaltak olduğunu bilmiyor musun?"

"Sen."

"Beni dünyanın en büyük çöpu haline getirip üzerime birkaç kuruş serperseniz, herkesin 'Demek bu yüzden yapıyorsun' diyeceğini söylüyorsunuz."

"Ağzından çıkana dikkat et."

Derick sade bir ses tonuyla çenesini sertleştirdi.

"Birinin başı belada ve sen böyle konuşuyorsun...." "Ben

değil, saçma sapan konuşan sensin."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 89

Bölüm 89

Dişlerimi sertçe ısırđım ve bir klik sesi çıkardım. Yarı düşüncesizce söylenmiş bir sözdü bu, yarı düşüncesizce. Parmaklıkların arasından görünen mavi gözler yavaşça genişledi. Ve o an.

'Olabilirlik : %3'

[Favorability 26%]

Birinin beğenisini kaybettiğimde ona hiçbir şey ifade etmeden baktım. Düşen beğenilerin aksine, beni hemen anlamış gibi görünmüyordu.

"...Ne?"

Geç kalan yüzü biraz şaşkın

görünüyordu. "Geri dön."

Bir darbe indirdim ama hiç zevk almadım. "Çünkü

sana söyleyecek başka bir şeyim yok." "Penelope

Ekart"

Tam isim için ses daha da düştü. 'Favorability -2%'

[Favorability 24%]

Yüzde 30'a yakın olan teveccühünü kaybetmekte gecikmedi. Ama pişmanlık yoktu. İlk etapta X'ti.

Herhangi bir beklentim olmadığından eminim. Ancak, çarpık ifadeyi düzeltmek zor oldu.

"Ben bununla ilgileneyeğim, böylece senin ilgilenmene gerek kalmayacak. Olduğu gibi bırak. Öl ya da hapse gir."

"Sen.....Penelope!"

Derick dikkatsiz ses tonuma sinirlendi ama ben daha fazlasını duymak istemediğim için arkamı döndüm.

Riskli bir sözdü ama şimdi geri çekmeye niyetim yoktu. Ölmediğim sürece, daha fazla iyilik kaybetmemin bir önemi yok.

Sırtımı demir kapıya dayayarak gergin bir şekilde yatağa oturduğumda oldu. Bir süre sonra ayak seslerinin uzaklaştığını duydum.

"Ha."

İnanılmazdı. Nominal kız kardeşini hapishanede geride bırakarak yürüdüğü yol hakkında hiçbir pişmanlık hissetmedim.

".....evet, eskiden böyle biriydin.

Derick'ten aldığım ikinci hediyeği bir mücevher kutusunda sakladığımda, ilişkimizin gerçekten biraz daha iyiye gittiğini düşündüm.

İlk izlenimimden kurtulmaya çalışmadım ama "gök gürültüsü kuşu" olarak adlandırılmak için de hiçbir şey yapmadım.

Oyunun gerektirdiği kadın-erkek ilişkisi gelişmese de abi-kardeşin gelişmesinde bir sakınca olmayacağını düşündüm. Sonunu görene kadar dayanmak kolay olacak.

Ama hepsi benim kendi yanılsamamdı.

'Sanki kırmızı çizgiymiş gibi yardımınız olmadan da halledebilirim.

Boş bir demir pencerenin ardından soğuk gözlerle bakarak düşündüm.

Ttuk. Bir yerlerde, kopan bir telin sesini duyabiliyordum.

* * *

Hapishanede geçirdiğim bir gecenin ardından, sabah erkenden servis edilen basit bir yemeği bitirdim ve şövalyeler tarafından toplantıya götürüldüm. Sebepsiz yere yedi asilzadeye saldıran bir cani için bu oldukça cömert bir davranıştı.

"VIP olduğu için mi?

Her iki bileğimin etrafındaki ip çok gevşekti. Ayrıca sarayın içindeki konferans salonuna girdiğimde başka bir arama yoktu.

"Arbalet olmadan hiçbir şey yapamayan toy bir ruh olduğumu düşünmüş olmalılar.

Erkeklerin çelişkili davranışları biraz komikti. "Prenses

Penelope Eckart giriyor."

Konferans salonunun devasa kapısı hizmetlinin haber vermesiyle yavaşça açıldı.

Ddubok, Ddubok- İçeri adımımı attığımda görüntümle uğuldayan oluk hızla sakinleşti.

Siyasi işlere katılan tüm yüksek rütbeli aristokratlar oturmuştu. Sırtım dik bir şekilde yanlarından geçerken bir şey buldum ve gözlerim parladı.

Çünkü bir plaket gibi, her ailenin desenlerinin yazılı olduğu plakalar her yerde çiçek açıyordu.

"Tanrı'ya şükür.

Rütbe ne kadar yüksekse, desen de o kadar görkemliydi. Yan gözle çılgınca onlara bakarken, neredeyse sonuna geldiğimde aradığım şeyi buldum.

İşte orada!

Hançerin üzerindeki desenle eşleşen bir desen vardı. Arkasında oturan adamı teşhis ettiğimde tamamen rahatlamıştım. Çünkü hikayenin iyi gittiğine ikna olmuştu.

Rahat bir nefes alarak bilinçsizce başımı çevirdiğimde masanın diğer tarafında oturanları gördüm. Dük ve en büyük oğluydu.

Göz göze geldiğimizde Dük'ün yüzü çarpılmıştı. Elleri bağlı olarak konferans salonuna getirilen üvey kızının görüntüsü karışmış gibiydi.

Derick'in tarafında ise ifadede bir değişiklik olmadı. [Favorability 22%]

Son gördüğümünden yüzde iki daha azdı. Sonuç olarak, toplamda '%7' oranında tercih edilirlilik azalmıştır.

Çıkmaz sokağa kadar gitmedi.

Ama bunun nedeni buraya gelmeyeli çok uzun zaman olmasıydı. Oyunun başlarında olsaydım, nefes kesici olurdu.

"Umurumda değil.

Başımı soğukkanlılıkla onun siyah tepesinden çevirdim. Şimdi bu bölümü parçalara ayırmak benim için X'in iyiliğinden daha önemliydi.

"Herkes dikkatli olsun."

O sırada, belki de duruşmayı başlatmak için ön taraftan ciddi bir ses duyuldu. Beyaz başlı ve sakallı yaşlı bir adam, imparatorun tahtının bulunduğu Üst Koltuk'un bir basamak altında, kürsünün önünde duruyordu.

"İmparator Majesteleri firarda ve hatta Veliaht Prens Majesteleri zehir içinde, bu nedenle bu yasanın yerine duruşmaya ben başkanlık ediyorum. İtirazınız varsa elinizi kaldırın."

Veliaht Prens savaşı gittiğinden beri bu sık sık yaşandığı için kimse itiraz etmedi.

Ayrıca, davaya başkanlık etmek için doğru kişiydi çünkü oyunda temiz ve titiz bir ilke olarak görünüyordu. Bu benim için bir kayıp değil.

"Prenses Penelope Eckart."

"Evet."

"Bu av yarışması sırasında yedi asilzadeyi öldürmek suçundan yargılanacaksın. İnka İmparatorluğu'nun onuru için sadakatle yargılanacağına yemin et."

"Mahkemeye sadakatle çıkacağıma yemin ederim."

Nazik bir şekilde cevap verdim. Sonra başsavcı başını çevirdi ve birini aradı.

"O zaman kurbanların ifadeleriyle başlayalım. kendi kendini yetiştirme çalışması"

En uçta oturan bir adam ayağa kalktı ve yanıma geldi. Yargıcı kısaca selamladıktan sonra hiç tereddüt etmeden ifadesine başladı.

"Dün, ben de dahil olmak üzere yedi kişi güçlerimizi birleştirerek ayıyı yakalamak için altın işaretli bölgenin derinliklerine gittik. Ve şanslıydım ki gerçekten bir ayıyla karşı karşıya kaldım."

"Çılgınca bir mücadeleden sonra ayıyı yakalamanın eşiğindeydim. Birden Prenses Penelope belirdi ve bize bir yaylı tüfek doğrultarak avı teslim etmemiz için bizi tehdit etti!"

"Aman..."

"Ona bak, ona bak. Ck,Ck,"

Dillerin tekmeleme sesi yer yer duyuluyordu. Dük'ün kısa bir süre kontrol edilen yüzü öncekinden daha da sertleşmişti.

"Onu başka bir ayı aramaya ikna etmeye çalıştık çünkü onu ilk yakalayan bizdik."

"Devam edin."

"Sonra Baron Tullet prensesle tartışmak için dışarı çıktı ve o anda prenses hiç tereddüt etmeden yaylı tüfeği ateşledi!"

"Aman Tanrım!"

Bang-! Derken Dük'ün diğer tarafında oturan Marki Ellen masasına vurdu ve öfkeyle patladı.

"Nasıl bu kadar yaramaz olabiliyorsun!"

Etrafındaki tüm soylular şiddetle başlarını salladı ve "Bu doğru, bu doğru!" diye onayladı. Onun sayesinde Garboil'in kendi üretimi daha da coşkulu oldu.

"Prens yaylı tüfeği teker teker ateşledi ve hepimiz bayıldık. Uyandığımda kamp alanına geri dönmüştüm ve tek arkadaşım Baron Tullett... Ehm!"

Vikont Gavoil, Baron Tullet'e üzüldüğü için çıldırmak üzereymiş gibi yüzünü kapatarak başını çevirdi. Beni "Prens Suikastçı" olmaya götüren bulmacalar birer birer bir araya getiriliyordu.

Tüm durumu bir komedi izler gibi izledim. Son ve final oyunu doruk noktasındayken, tahtayı devirmek en etkili olanıydı.

O zaman

oldu.

"İtiraz

ediyorum."

Durgun parti adına birisi oturduğu yerden ayağa fırladı. [Favori

%22]

Derick oturduğu yerden kalktı ve sakince ağzını açtı.

"Penelope'nin arbaleti öldürmek için değildir."

Dün ona kapatmasını söylediğimde arkasına bile bakmayan biri için bu gerçek bir sürprizdi. Birden ayağa kalktım ve boş gözlerle ona baktım.

"Arbalet aynı zamanda küçük hayvanlar için basit bir avlanma yöntemidir; arbaletle vurulmadan önce sadece bayılma büyüğü ve kısa süreli hafıza kaybı yaşanır."

"....."

"Ama Penelope'nin yaylı tüfeğiyle nasıl vurulduğunu ve vurulmadan önce neler olduğunu nasıl hatırladığını merak ediyorum."

"Tha, Bu...! Bana yalan söyleme!"

Vikont Gavail onu hak eden bir yüz ifadesiyle reddetti. Sanırım bunun nedeni tam isabet kaydetmiş olmasıydı. Öte yandan Derick yüzünde tek bir ifade değişikliği olmadan cevap verdi.

"Yalan değil. Konferans salonunun dışında duran ve kendi büyüğü arbaletin üzerine kazınmış bir büyücümüz var, onu çağırıp kontrol edelim."

"Küçük Dük, kollarınızı ne kadar içeri bükerseniz bükün, bu çok fazla sapkınlık değil mi? Büyücüyü satın aldığını nereden bileceğiz?"

"İsteği bıraktığımda yazdığım bir sözleşme var...."

Derick hiç hazırlıklı olmadığı halde hemen direnmeye çalıştı. Ancak Vikont Gavail sanki bağırıyormuş gibi konuşmayı kesti.

"Ve prensesin, birini aptal yapmanın kendi sihri olduğunu söylediğini duyan tanıklar var! Yargıç, lütfen tanıkların ifadesini dinlememe izin verin!"

Etraftakiler tedirgindi. Soylular onurun değerli olduğunu düşünüyorlardı, bu yüzden ne gariptir ki soyluların tanıklığına, onu parayla satın alabilecek olan Küçük Dük'ten daha çok güveniyorlardı.

"Sorun yok."

Başsavcı başıyla onayladı. Sonra sanki beklemişler gibi konferans salonunun kapısı açıldı ve üç kişi içeri girmeye başladı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

**Bölüm 90 Tekerlekli sandalyeye
benzeyen tekerlekli bir sandalye
sessiz salonda bir kargaşaya neden
oldu.**

Bölüm 90 Tekerlekli sandalyeye benzeyen tekerlekli bir sandalye yere doğru çekilerek sessiz salonda bir kargaşaya neden oldu.

Tekerlekli sandalyeye benzeyen tekerlekli bir sandalye yere doğru çekildi ve sessiz salonda bir kargaşaya neden oldu.

Cüce bir adam sanki uzanıyormuş gibi üzerine oturdu ve mavi saçlı kibirli bir bakışla onu sürükleyerek yürüdü. Kontes Dorothea mağrur bir bakışla onları takip etti.

Mavi saçlarının arasından yanan gözlerle bana bakıp gülüşünden kötücüllük taşıyordu.

"Kötü adamların kim olduğunu bilmiyorum..."

Bu lanet bölüme kızmaya başlıyorum. Oyundaki en kötü kötü adam olduğumu söyledin ve şimdi de sessiz bir prensese komplo kuruyorsun. Bu onun kötülüğü!

"Hah, heh! Kadın, tanrıça! Tanrıça!"

Ancak bu adaletsizlik çok geçmeden tekerlekli sandalyede çırpınan bir adam tarafından bozuldu. "Tanrıça! Hue, kadın, tanrıça!"

Adamın ağzının suyu aktı ve elini bana doğru uzattı. "Sta, kıpırdama!"

"Aman Tanrım!"

Leydi Kellin'in beti benzi attı ve nişanlısına sarıldı. Kontes Dorothea korkmuş ve bir adım geri çekilmişti.

Sonunda, ancak hizmetkâr Baron Tullet'in ağzını ve ellerini bezle bağladıktan sonra kargaşa yatıştı.

"Ehm, Leydi Kellin, tanıklık edin."

Yargıç General, uğultulu atmosferi yatıştırdı ve sakinleştirdi.

"Çay partisinde Prenses Eckart bize bir yaylı tüfek doğrulttu ve vurduğumuzda aptala dönüşme büyüüne sahip olduğunu gösterdi."

Mavi saç sanki bekliyormuş gibi bana baktı ve ağzını açtı.

"Ev sahibi Kontes Dorothea da dahil olmak üzere çeşitli ailelerden eşler ve küçük çocuklar vardı. Değil mi Kontes?"

"Evet, evet. Ben de duyuyorum....."

Kontes Dorothea çekingen bir tavırla bana bakarak cevap verdi. Göz göze geldiğimizde kendini salladı ve ağzını kapattı. Ona bu şekilde güldüm.

"Neyse ki tehditlerimin hala geçerli olduğunu düşünüyorum.

Olumlu bir yanıttı. Mavi Saçlı'nın ifadesi bittiğinde Başsavcı hemen beni sorguladı.

"Prenses Eckart. Leydi Kellin'in ifadesine bir itirazınız var mı?" "Yok."

Kısaca cevap verdim. Elbette, Marki Ellen'ın kampından hemen alaycı bir ses geldi.

"Huh!"

"Ck,ck geçen yılı takip ediyor, tekrar...."

"Ben de bunu söylüyorum. Dük çocuklarını nasıl eğiteceğini öğrenmiş gibi görünüyor..."

Bir anda benim için çok olumsuz bir atmosfer oluştu. "Sayın Yargıç!"

Sonra Derick tekrar ayağa kalktı. Acil bir ses tonuyla beni savundu. "Aslında, tek kız kardeşim hasta yatağından yeni uyandı."

Sözleri karşısında kaşlarımı çattım. Normal bir insan olarak kendimi mutlu hissetmediğim bir bahaneydi bu.

"Ayrıca, kaybolmasının ve geri dönmesinin üzerinden bir gün geçti. Elbette şu anda neler olduğunu ayırt edebilme yeteneğı...!"

"Aklım tamamen başımda."

Daha fazla dinleyebileceğimi sanmıyorum, bu yüzden Derick'in sözünü kestim ve öne çıktım. "İfadeler bittiğinde bir açıklama yapmak istiyorum."

"Penelope!"

"....."

Derick bana sert bir şekilde seslendi ama ben aldırış etmeden yargıca baktım. Yargıç General başıyla izin verdi.

"Prensesin ifadesini başlatın."

"Her şeyden önce, Leydi Kellin'in tanıklığı dışında, bu benim yaşadıklarımından oldukça farklı."

"O, böyle bir..."

"Sakin olun, Vikont Gavoi.."

Özeleştirim beni yalanlamak üzereydi. Ancak, Başsavcı'nın dikkati sayesinde çabucak susturuldu. Sayenizde cümlemleri kolayca bitirebildim.

"Ve Leydi Kellin'in ifade ettiği durumlar..... genellikle çay partilerinde gerçekleşen küçük şakalar ve muzipliklerden ibaretti."

Etrafıma bakındım ve olabildiğince küstah görünmek için omuz silktim.

"Bu şekilde satılmış olmanız çok talihsiz bir durum." "Ne demek satıldım!"

Leydi Kelly bana baktı ve sertçe bağırdı.

"Bu çok fazla, Prenses! Bir insana yaylı tüfek doğrultmak nasıl önemsiz bir şaka olabilir!"

"Arbalet yeteneklerimi göstermemi ilk isteyen Leydi değil miydi? Kontes Dorothea da bunun bir şaka olup olmadığına tanıklık edecek."

Sakince cevap verdikten sonra, gözlerini devirerek ayakta duran Kontes Dorothea'ya döndüm.

"Son olarak, esprilerime sempati duydu ve kahkahaları kendisi yönetti. Değil mi kontes?"

Açan bir iek gibi sııttım ve üzerine sessiz bir baskı

uyguladım. "Benim bilmediğim kelimeler mi uyduruyorsun?"

"Oh, hayır! Evet, evet, evet... Evet, öyleydi... tabii ki şaka yaptığını söyledi ama...."

"Kontes Dorothea!"

Mavi saçlar çığlık atar gibi ona seslendi. Kontes Dorothea şaşkın bir yüz ifadesiyle kekeleydi ve sonunda çenesini kapattı.

ay partisinde kısa bir süre kaldım ama ev sahibi Kontes Dorothea'yı yargılamak için yeterliydi.

Birine satařmaktan ve taciz etmekten hořlanıyordu ama asla liderlięi ele almayan kaba bir insandı. Sadece Kelly'nin arkasından gizlice eklenen ve teřvik edilen kelimeleri dűřűnerek bunu anlamak kolaydı.

Kellin'in bu kez kendisini kaleye gűnderebileceęine ikna etmesiyle, çay partisinde yaşadığı aşağılanmanın intikamını almak için ortaya çıktığı açıktı.

Ancak, bu tűr insanlar doęrudan kendilerine yűnelen bir oka

dayanamazlar. "Ve benden korkuyor.

Sessiz baskı iře yaradı. Benimle gűz teması kuramayan ona asık suratlı bir gűlűmsemeyi saklamadım.

"Ama Sayın Yargıç! Geçen yıl neredeyse beni vuruyordu.

"Sayın Yargıç, Vikont Gavail'in iddia ettiği boz ayı en başından beri benim avımdı."

Kellin konuyu sulandırmaya çalıřmadan űnce hemen konuyu deęiřtirdim. Bu tamamen çeliřkili bir argűmandı. Yargıç general hemen gűzlerini dikti ve ilgilenmeye bařladı.

"Peki, konuşmaya devam et."

"Arbaletle ateş ettiğimde ve onu tamamen alt etmek kolay olmadığında, Veliaht Prens onu kesti."

"Oh, hayır! Prensesin tűm sűzleri yalan...!" Vikont

Gavail telaşla başını salladı ve bağırdı. "Ayının

vűcuduna bakarsanız cevabı gűrűrsűnűz." Sesini bıçak

gibi kestim.

"Gavail'in iddia ettięi gibi birkaç kiři saldırdıysa, cesedin űzerinde onlardan izler olması gerekmez mi?"

"Hemen kontrol edeceğim. Sir Dennis. Otopsiyi ve ayının cesedini kontrol edin." "Evet!"

Benim makul iddiam üzerine, genel yargıç derhal konferans salonundaki makalelerden birini emretti.

İş aceleye getirilmişti. Sadece tüm gücüyle hareket eden Vikont Garboil'in kendisi utanmıştı.

"Şey, bu... hepsi..... bir keresinde boğazını kestiğim için."

Elbette hiçbir anlam ifade etmeyen saçma bir argümandı. Ayrıca söylediklerinden giderek daha az emin olmaya başladı.

"O zaman Prenses Eckart neden Veliht Prens ile ormandaydı?"

İşte o zaman oldu. Birden soldan gelen yaşlı ses başımı ona doğru çevirmemi sağladı.

Sonunda izini bıraktın.

Kukla bana gergin bir bakışla bakıyordu, seks dolu olup olmadığına bakmadan.

"Bildiğim kadarıyla Veliht Prens ve Prenses birbirlerini doğru dürüst görmüyorlar, birdenbire birlikte ava çıktıklarına inanamıyorum."

Marki Ellen'in sorduğu soru üzerine bir kalabalık başlarını sallayarak "Doğru" dedi. Aslında, "Prens Suikastçısı" olmakla suçlandığımı öğrendikten sonra, bu kısım üzerine bahse girmek zorunda kalacağını tahmin ediyordu.

Elimde "suikastçıya dair bir işaret" olsa bile, herkese ikisinin nasıl ayı avladığına dair ikna edici bir açıklama yapmam gerekiyordu. Çünkü onunla tanışmak tamamen oyun yapımcısının ayarlamasıydı.

'Çirkin' kelimesi gizemi çözemez. Ve sadece sanığa yakalanması için bir alan sağlar.

Ben de gözlerim yaşararak ağzımı açtım ve en ufak bir şüpheyeye yer bırakmadan ayaklarımın altına aldım.

"Veliaht Prens ile..... gizli bir toplantı yaptık." 'Benim

söylediğim bu değil. Sistem böyle emrediyor.

Dişlerimi sıkıp gülümsemeye zorladım ve beden dışı bir anlatım

kullandım. "Aslında sen ve ben birbirimize karşı bir şeyler

hissediyoruz....."

Ama yine de sesim titredi. "Bunu

yapamam!

Bu bir krizdi. Ama burada susarsam bunu tuhaf bulacakları açıktı. Ne pahasına olursa olsun bu krizi aşmalıydım.

"... ..Ehm, birbirimize karşı hislerimiz var."

Boğazımı temizlemeyi ve konuşmamı bitirmeyi başardığım

zamandı. "Ne, ne?!"

Boom-! O anda sağ taraftaki masa büyük bir gürültüyle sarsıldı. Dük iri,

ağlamaklı gözleriyle bana baktı.

"Penelope Ekart! Bu da ne böyle....."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 91 .

Bölüm 91 .

91. Bölüm.

"Ekselansları, burası mahkeme."

Çığlık atmak üzereyken yargıç general onu uyardı. Dük sert bir gıcırtyla ağzını kapatmayı başardı. Ne hissettiğini anlayabiliyordum.

Veliaht prens tarafından boğulan en küçük kız, aniden "karşılıklı" bir duygu yaşadığını itiraf etti. Ben de deli olurdum.

"Hua, Veliaht Prens ve Prensese...!"

Tek kelimemin yankıları büyük oldu. Toplantının sessiz odası kısa sürede gürültülü bir hal aldı.

İçinde şoktan sertleşmiş başka bir mavi gözle karşılaştım. Derick yumruklarını sıkmış bana bakıyordu.

'Koşup beni yakamdan yakalamak üzeresin.....'

Başının tepesi tehlikeli bir şekilde göz kırpmaya başladı. Omurgası, kendisinden yayılan muazzam ivme yüzünden asık suratlıydı.

"%22 "den daha fazla düşmesi aslında tehlikeliydi. Sürekli olarak onun başının üzerinden döküldüğüm bir dönemdi.

"Sessiz olun! Herkes sakın olsun!"

Tang, Tang,- Yargıç nargileye vurarak çalkantılı salonu sakinleştirdi.

"Prenses Eckart, ifadenize devam edin."

"... ..ama kısa bir süre önce bunu size Majesteleri'ne söyledim."

Başımı salladım ve yine beden dışı konuşmayı kullandım. Sanki başka birinden bahsediyormuşum gibi.

"Eminim aranızdan bazıları ziyafette bu yüzden onunla tartıştığımı görmüştür."

"Ve sanırım onu avın arifesinde gördüm....."

Sanki bazılarının unuttuğu bir şeyi hatırlamış gibi başını eğdi. "İyi ki yüksek sesle söyledim o zaman.

Önemli olan Veliaht Prens ve Prenses'in büyük skandalıydı. Aceleyle konuya geri döndüm.

".....Ayı avından kısa bir süre sonra Veliaht Prens'e zarar vermeye gelen suikastçılarla karşılaştık."

"Bu, bu...!"

"Suikastçılar tarafından kovalanırken, Ekselansları onların saldırısında yaralandı ve savunmada birlikte uçurumdan aşağı düştü."

Aristokrasi, Vikont Gavoiil'in kendi yazısından farklı olan bu açıklama karşısında şaşkınlık ve şok yaşadı. Kendi çalışmalarına bakarak sordum, hangisi yönlendirilecekti.

"Bir ayı ve bir suikastçı dışında hiç arbaletle ateş etmediğime eminim, ama arbaletimle vurulduktan sonra bayılan birinin nesi var bilmiyorum."

"Oh, yalan söylüyorsun! Şey, ben... Prensesin olduğundan eminim."

Vikont Gavoiil kuşkuyla kekeledi. Marki Ellen sert bir yüz ifadesiyle cevap vermekte gecikmedi.

"Ama prensesin de dediği gibi, bu işte bir tuhaflık var." "Ne?"

"Ekselansları şu anda nedeni bilinmeyen bir komada. Saray doktoru görünürdeki yaralanmanın önemsiz olduğunu ve başka bir nedeni olması gerektiğini söyledi."

"Evet. Ve?"

Veliaht Prens'in sevgilisi olduğunu iddia eden bir erkek için derin bir sesle sordum.

"Eğer prensesin iddia ettiği gibi bir suikastçının saldırısına uğrayıp yaralandıysanız ve bir uçurumdan d şt yseniz, arama ekibi sizi bulana kadar hareket edememeniz gerekir."

"....."

"Ama sonra Majesteleri, Veliaht Prens ve Prenses ertesini gün ormanın girişine yakın bir yerde yürüdüler. Kısa bir süre sonra Veliaht Prens düştü. Sanki..."

Marki Ellen sözlerinin sonunu anlamlı bir şekilde ağzından kaçırdı.

"Sanki onu kandırmaya ve bilerek zehirlemeye çalıştınız.

Bitirmediğimde ne s yleyeceğime dair kabaca bir fikrim vardı. Marki Ellen suikasta dair hiçbir kanıt olmadığına kesin olarak inanmış görünüyordu.

"Aslında haklısın.

Prens eski bir sihirli harita bulmasaydı ve düşseydi, mağaradan ka amazdık.

Salondaki boğucu sessizlik sırasında "Hey,

Marki Ellen!"

Dük aniden öfkesini 'tang!' sandalyesinin kolçağına vurarak kustu.

"Gözünü ondan ayırmamak için çok ileri gidiyorsun. Bana tuzak kurmaya nasıl cüret edersin! Demek kızım Veliaht Prens'in altını oymaya çalışıyormuş!"

"Bu ille de kızınızın kendi dogmatik davranışlarından kaynaklanmıyor." "Seni arsız.....!"

"Çok fazla konuşuyorsunuz efendim. Sadece geçerli şüphelerim var."

Marki Ellen kızgın Dük'e huysuzca sırtıttı. Ve protestoyu bana geri çevirdi.

"Prenses Eckart, söyleyin bana. Majesteleri neden bilincini kaybetti?" "Majesteleri zehirlenmiş olmalı."

Boş bir yüz ifadesiyle cevap verdim. Bu kadar açık cevap vereceğimi bilmiyordu, bu yüzden Marki Ellen'ın yüzü tamamen farklıydı.

"Peki, bir prenses bundan nasıl emin olabilir? Bir prenses onu zehirlemiş gibi görünüyor!"

"Suikastçıdan aldığım kanıtlara bakarsak öğreniriz." "Ne, ne?!"

Rahat bir tavır takınan Marki o anda yerinden fırladı.

"Kanıt olduğuna inanamıyorum...!"

"Yani prensesin bir suikastçı tarafından saldırıya uğradığı ifadesi doğru mu?"

Salon, bir öncekinden farklı olduğu noktaya kadar patladı.

"Yalan, yalan! Hepsi yalan.."

Bu arada, sadece özeleştiriyi yapan Vikont Gavail insanları anlamsızca yatıştırmaya çalıştı.

"Sayın Yargıç, kanıt olarak Veliaht Prens'e zarar vermeye çalışan suikastçının hançeri."

Ellerim bağlıyken kollarımdaki hançeri çıkararak konuştuğum andı. Birden kafama dank etti.

~Ana Görev: Av yarışmasının kraliçesi olalım!~

[Üçüncü. Suikastçıları keşfetmek] Göreve devam etmek ister misiniz?
(Tazminat: Tüm Erkek ana karakterlerin tercih edilirliliği +%7, şöhret +70)

[Kabul Et / Reddet]

Sistem penceresini okuduğumda gözlerim parladı.

"ML'nin tüm favorileri %7'de!

Şimdiye kadar yaptığım tüm görevler arasında en cömert ödüldü. Bu ana görevdir ve 5 saniye içinde otomatik olarak kabul edilecektir.

5

Bir saniyeden kısa bir süre sonra üst üste [Kabul Et] tuşuna bastım. Cömert ödülü ve şimdiye kadar yaptığımız lanet görevlere kıyasla çilenin kolaylığını kabul etmemek için hiçbir neden yoktu.

Aynı zamanda, karenin içindeki yazı da değişti. [İkinci].

Veliaht Prensi Suikasttan Koruma Suikastçıların Suikastı

Rozetinin sahibini bulun. [Görünüm]

Marki Ellen Vikont Gavoiil Baron Tullet Kont Kellin

Birdenbire çoktan seçmeli olması beni şaşırttı. Elbette cevabın bir numara olacağını düşünmüştüm. Çünkü hançerin üzerindeki desenler daha önce taradığım Marquis Ellen'inkilerle eşleşiyordu.

Ama bu lanet oyun bu kadar basit olamazdı. "Prenses

Eckart. Söylemeye çalıştığınız şeye devam edin."

Yargıç beni geç saatte çağırdı. Biraz öncesine kadar gürültülü bir şekilde bağırان soyluların sessizliği ile oldukça yorgun görünüyordu. Konuşmayı kesmem onları tuhaf hissettirmemiş gibiydi.

Hemen kollarımdaki hançeri hatırladım. Marki Ellen'in desenini taşıyan bir hançer taşıyan ve bir suikast aletine ipek iplikten yapılmış süslü bir hediye takacak kadar aptal olan biri.

Ayrıca ipek ipliğın rengi de açık maviydi. Doğru cevabı bulmak zor olmadı.

"Üç numara!

Hemen seçeneklerden birine bastım. Bu, prensi ısrarla sonuna kadar bıçaklamaya çalışan Leydi Kellin'in nişanlısından başkası değildi.

Doğru! Şimdi gücünü göster!

Yeni yazı aklıma gelir gelmez ağzımı açtım.

"Ekselansları Veliaht Prensi bıçaklayan suikastçının hançerini kanıt olarak sunuyorum."

Sistemin penceresi, kollardan çıkarılırken durmuş olan hançeri ortaya çıkardı.

"Bunun bir suikastçının hançeri olduğunu nereden biliyorsun?"

"Marquis Ellen'in desenleri bıçağın alt kısmına oyulmuştur."

"Ne, ne?!"

Deseni, hukuk departmanının başında oturan yüksek rütbeli aristokratlar tarafından açıkça görülebilecek şekilde öne doğru ittim. Marki Ellen ağzını kocaman açtı.

"Ayrıca, ipek ipliğin sahibinin izini sürersek, suikasta yol açan tüm gücü öğrenmiş olacağız."

Sözlerimi bitirdiğimde hançerin sapı hafifçe sallandı. Ucundaki mavi ipek süsleme benim çağrıyla sallandı.

"Şey, bu... .. Leydi Kellin'in yakın zamanda yapmakla övündüğü bir dekorasyon... Aman Tanrım."

İpek kordonu fark eden Kontes Dorothea istemeden de olsa konuştu ve elleriyle aceleyle ağzını kapattı. Ama ben zaten her şeyi duyduktan sonraydı.

"Bu, bu bir tuzak!"

"Bu, bu bir tuzak!"

Marki Ellen ve Leydi Kellin neredeyse aynı anda "Tek Ses" oyunu oynar gibi "Alev" diye seslendiler.

""Bir prensesin onu Baron Tullet ve meslektaşlarından çalıp götürdüğünü nasıl bilebilirim !"

"Prensesi ayıları avlarken gördüm."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 92

Bölüm 92

92. Bölüm

O anda konferans salonunun kapısı açıldı ve biri hızla yürüyerek kürsünün yanındaki boş koltuğa oturdu.

"Çok özür dilerim geciktim. Acemileri devralan çocuklardan biri nöbet geçirdi....."

[Favorability 32%]

Vuinter şaşkın bir bakışla geç geldiği için özür diledi. "Ve sonra... O da yüksek rütbeli bir aristokrattı.

Yerinde olup olmadığını bilmediğim için biraz şaşkın bir ifadeyle ona baktım.

"Verdandi Markisi! Sen neden bahsediyorsun!"

Vuinter daha yerine tam olarak oturmadan Marki Ellen nefes nefese sordu. "Sayın Yargıç, tanık olduğum şeyi ifade edebilir miyim?"

Vuinter, Marki Ellen'in sorusuna cevap vermek yerine sakince elini kaldırdı ve yargıç generalin anlayış göstermesini istedi.

"Sorun yok."

Kendisine izin verildiğinde oturduğu yerden tekrar kalktı.

"Kaybolmadan iki gün önce, onu altın işaretli bölgede boz ayıya karşı tek başına cesurca avlanırken gördüm."

"Thi, bu bir tuzak! Verdandi Markisi'ni daha önce hiç görmedim....." "Oho, Vikont Gavoil"

Bam, bam! Yargıç general doktorun sopasına vurdu.

"Sakin olun! Başka kimse açıklama yapmıyor."

Sonra ağzını açıp duran Vikont Gavoil'e sinirli bir şekilde bağırdı. "Devam edin, Marki Verdandi."

"Ama prenses sanki okları bitmiş gibi arbaletle ateş etmeyi yarıda bıraktı."

"....."

"Tehlikeli bir duruma yol açacağı korkusuyla prensese yardım etmek için öne çıkmak üzereyken Veliaht Prens ortaya çıktı ve ayının boğazını kesti."

Yalan olamayacak kadar durumumla tutarlı bir açıklama yaptı. İşte o zaman, gerçekten, bir yerlerde, beni izliyordu.

Vuinter'in açıklaması beni dehşete düşürdü.

'Beklediğim gibi, düşündüğüm şey doğru muydu?

Kahrolası "sürpriz görev" boz ayının sonu değildi. Eğer Veliaht Prens önce davranmasaydı, kaçınılmaz olarak Vuinter ya da Derick ve Leonard ile karşılaşacaktım.

Ve ML'ler kritik anda ortaya çıkana kadar, vahşi canavarla uğraşmak zorunda kalacağım.

'Bu çılgın bir oyun...'

Omurgası ürperirken ve gizlice titrerken, Vuinter sakince sözlerini tamamladı.

"Hareket ettim çünkü ciddi bir konuşma yapıyorlarmış gibi görünüyordu. Tek gördüğüm buydu."

Toplantı salonu yine şoktaydı.

"Yani Vikont Gavoiil'in ifadesinin yanlış olduğunu mu söylüyorsunuz?" "Prensesin ifadesi doğrudu."

"Aman Tanrım, Baron Tullett bir imparatorluk suikastçısıydı....."

Etrafımdaki sarsıntıya bakarken yan gözle Eckart'a baktım. Dük'ün yüzü de diğerlerinden farklı değildi.

Beklenmedik olan Derick'in yüzüydü. Gözlerim buluştuğunda yüzü yavaşça buruştu. Şaşırtıcı ve şok edici olmaktan ziyade, öfkeye daha yakın görünüyordu.

Kız kardeşinizin doğru olduğuna inanmadığınız sözlerine mi kızdınız? Yoksa daha önce söylediğim gibi Veliht Prens ile gizli bir görüşme yaptığım için mi? Kızgın olduğunuzu bilmiyordum çünkü sözler doğrudu.

İyi haber, korkunç derecede kırıışmış yüzün aksine, yavaşça yanıp sönen iyilik halinin değişmemiş olmasıydı.

"Bak.

Gözlerimi kaçırmadan, sanki bir manzaraymış gibi başımı kaldırdım.

'Senin yardımın olmadan, kendim halledebilirim.

Soğuk gözlerle ona bakıyor. Bang, bang-!

"Bir karar vereceğim!"

Yargıç hengameli kalabalığın içinde görkemli bir şekilde bağırdı.

"Bu davayla hiçbir ilgisi olmayan üçüncü bir tanık daha var ve ifadesi prensesin ifadesiyle tutarlı.

şüpheli."

"....."

"Ve prensesin sahip olduğu kanıtlar çok açık."

Karardan hemen önce etraf ölüm kadar sakinleşti. Genel yargıç bir süre nefes almak yerine şöyle dedi,

"Soruşturulması gerekenler Prens Ekart değil, Baron Tullet, aralarında Vikont Garboil'un da bulunduğu yedi aristokrat ve Marki Ellen."

"Siz, Sayın Yargıç! İtiraz ediyorum..."

"Ekselansları Veliaht Prens hala baygın durumda. Bu, İmparatorluk Ailesi'nin öldürölmeye teşebbüs edilmesine yol açabilecek vahim bir olaydır, bu nedenle olaya karışan tüm soyluların gözaltına alınmasını emrediyorum!"

Bang, bang, bang-

Genel yargıcın elindeki doktor çubuğu üç sesle kararı onayladı. O an gelmişti.

~Ana Görev: Oyunun kraliçesi olalım!~

[Üçüncü: Suikastçıları keşfetmek] Görev

başarılı!

Ödöl olarak [Tüm erkek başrollerin iyiliği +%7] ve [şöhret +70] elde edildi. (Şöhret toplamı: 200)

"Tamam, bitti!

Yumruklarımı sıktım ve tezahürat yaptım.

"Bu konuda Majestelerine derhal bir mesaj göndermeliyim. Sör Walter! Lütfen emri derhal yerine getirin!"

Yargıç daha sonra kürsünün hemen yanında oturan Muhafız Yüzbaşısını çağırdı. Ardından, toplantının kapısı açıldı ve içeri girildi.

"Bu, bunların hepsi bir tuzak, bir tuzak!"

Muhafızların siper almak için yaklaştığını gören Marki Ellen başını iki yana salladı.

"Ben bu işe karışmadım! Tu, Tullett, bunu kendi başına yaptı! Benim bununla hiçbir ilgim yok!"

"Ben hiçbir şey bilmiyorum! Neden, neden ben?"

Aynı şey mavi saçlar için de geçerliydi. Kolları arkaya doğru bükülmüş ve şiddetli bir şekilde güçsüz düşmüş bir halde çılgınca etrafına bakındı. Ona yardım edebilecek birini arıyordu.

Ancak Kont Kellin soylular toplantısına katılacak kadar güçlü bir aile değildi. Sanırım Marki Ellen'ı bir şekilde sıraya dizip.... bir sıçrama hedeflediniz.

Bunu yapmak için de gücün merkezi olan Prenses Eckart'ı ezmeye ve topluma egemen olmaya çalıştığı açıktır.

"Geçen yılki gibi aptal olacağımı düşündün.

Soğukkanlılıkla onun çirkin bedenine doğru sürüklenişine

baktım. Ve... düşündüm.

"Ben bu oyundaki en kötü adamım.

Olaya karışan herkes korumalar tarafından götürüldü ve konferans salonu yavaş yavaş temizlenmeye başlandı.

Kaçan aristokratlardan bazıları benimle konuşmak istediklerini söyleyip durdular ama çok sert görüldüğüm için kimse yaklaşmadı.

"Prenses. Kanıtı alabilir miyim?"

O sırada ciddi görünümlü orta yaşlı kaptan bizzat yanıma geldi ve elini uzattı.

"Al bakalım."

Elimdeki bıçağı nazikçe ona uzattım. Kollarına yerleştirdikten sonra başka bir şey istedi.

"Paketi bırakacağım. Elinizi verin lütfen."

İnce bir ipe bağlı ellerimi uzattığında, 'Affedersiniz' dedi ve ellerini bileklerime koydu. Ve kısaca anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

Sonra iki bileği birbirine bağlayan ip çözüldü ve yere düştü. Muhafızların yüzbaşı beni selamladı ve onu yanına alıp gitti.

"Neydi o? Sihirli alet miydi?"

Nedense bunun baştan savma bir bağlama olduğunu düşünmüştüm. Bir marş olmadan asla kesilemez veya serbest bırakılamazdı. Bir süre önce "VIP" olduğumu düşündüğümde utanmışım.

Belki de gerginlik gevşediği için enseme ağır bir yorgunluk çöktü. Bir molaya ihtiyacım vardı. Toplantıdan aceleyle çıkmak için geri döndüm.

"Leydi Penelope."

Biri önümde durdu. [Favori %39]

Beyaz harfler ince gümüş saçların üzerinde parlıyordu. Bu yüksek teveccüh beni memnun etmişti.

"...Marki."

Düşündüm de, birden ortaya çıktığı için Vuinte'e teşekkür etmeliydim. Her neyse, öne çıkıp onları öldürdüğü için

daha hızlı ilerledi. Beni bir arbaletle "gök gürültüsü kuşu" gibi ateş ettiğimi itiraf etmeye zorlayanların aksine.

"Yardımanız için teşekkür ederim."

Başımı nazikçe eğdim ve ona teşekkür ettim.

"Sayenizde kendimi bu suçlamadan çabucak

kurtarabilirim." "...Ben sadece elimden geleni yaptım."

Vuinter daha önce söylediklerimi alıntılayarak cevap verdi.

"Arifede bana yardım ettiğin için sana borcumu ödemekten de mutluyum."

Aniden bir gülümseme belirdi. Onunla ne zaman karşılaşsam, bana yaptığı iyiliğe karşılık vermem gerektiği söylenmiş gibi hissederdim. İliklerine kadar tam bir tüccardı.

"Her seferinde gerçekten

sayılıyorsun." "....."

Ani bir kahkaha patlamasıyla mavi gözbebeği hafifçe büyüdü. Bana sessizce baktı. Biraz utanarak yüzümdeki gülümsemeyi sildim.

"Kabul etmeyeceğimi söyledim, ama bu sefer minnettar

olurum." "....."

"Görüşürüz o zaman."

O sırada tekrar eğildim ve yanından geçmeye

çalıştım. "Yardıma ihtiyacın olduğunda geri gelecek

misin?"

Ağzını aniden açtı. Damga, ayak durdu. "Sana olan güvenimi

tamamen geri kazanmış değilim."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 93

Bölüm 93

93. Bölüm

Yavaşça tekrar ona baktım. Şimdi en tepedeki işi gündeme getiriyordu.

'... Nedir bu? Bu bir soru mu?'

Sadece onu ilk benim tanıyacağım bir durum yaratmayı düşünmüştüm ama kimliğini açıklayacağını hiç düşünmemiştim. Ayrıca, bu şekilde konuştuğuna inanamıyorum.

Bir an ne diyeceğimi düşündüm. Vuinte hala ne bir sigorta ne de bir X idi. Sonunda belli belirsiz cevap verdim.

"Bir daha bir şey olacağını sanmıyorum."

"Beklendiği gibi, biliyordun."

Cevap hemen geri geldi. Beklediğim gibi, sormakta haklıydım.

"...İnsanların özelliklerini iyi hatırlama eğilimindeyim."

Belli belirsiz gülümsedim ve ona

baktım. "Ah."

Bu beklenmedik bir darbeydi ve içinden hafif bir inilti sızdı.

Bu, FL'nin normal modda Vuinte'in beğenisini hemen kazanmasının bir bahanesiydi. Marki ve Büyücünün sadece göz rengiyle aynı kişi olduğu ayar.

Ancak, bizzat deneyimledikten sonra, bu oyunun dünyasında bir olasılık vardı. Tüccarları görmezden gelen gururlu aristokratlar maskeli gözlerinin rengini bile hatırlamazlar.

"Ağız bakımı konusunda endişeleriniz varsa, çocukların hafızasını silebilirsiniz."

"Öyle bir şey değil."

Pişmanlık duymadan, bana bakan bu kişiyi az çok tahmin ettiğini söyledim. Vuinte başını sertçe salladı.

"Öyle değil...."

Konuşmasının sonunda bulanıklaşan elini aniden bana doğru uzattı.

".....Lady, seninle her karşılaştığımda incinmiş gibi görünüyorsun."

Uzun, sert bir parmak boynuna dokundu. "Ah."

Yakıcı bir acı, farkında olmadan bir iniltinin çıkmasına neden oldu. Vuinte kısa inlemem karşısında irkildi ve elini kaldırdı.

Bu sefer onun yerine elimi kaldırdım ve o noktaya dokundum. Elimde bir ürperti hissettim. Burası Leonard'ın ilacı uyguladığı yerdı çünkü bir çizigim vardı.

O zaman herhangi bir his hissetmemiştim ama bu sefer yakıcı acı arttı. Aynı nokta ben farkında olmadan süpürülmüş gibiydi.

Yarayı okşarken Vuinte ciddi bir ses tonuyla konuştu. "Sakın

dokunma. Her ihtimale karşı kliniğe gidebilirsin....."

"Penelope."

O zaman oldu. Biri beni çağırdı. Vuinte'e yöneltilen kafa geri yansıdı.

[Favorability 29%]

görev tazminatı sayesinde, düşüşten önceki gibi yeniden itibar kazandı. Derick sert bir yüz ifadesiyle geliyordu.

"Önce Dük gitmiş olmalı.

Onun boş tarafına baktığımda, bunun biraz şaşırtıcı olduğunu düşündüm. "Merhaba, Küçük Eckart Dükü."

Vuinter, Derick'i saygıyla hafifçe başını sallayarak selamladı. İşi doğrudan bana yıkmaya çalışan Derick tereddüt etti ve isteksizce başını eğerek birbirlerini selamladılar.

"Daha önce verdiğiniz ifade için teşekkür ederim." "Hayır, yapılacak en doğru şey buydu."

"Kardeşimle ne konuşmak istiyorsun bilmiyorum ama korkarım uzun bir süre ailece bir araya gelmemiz gerekiyor."

"Anlıyorum."

Derick'in oldukça kaba sözlerine rağmen Vuinter dostça bir gülümsemeye geri çekildi.

"Hanımefendi, o zaman belki bir dahaki sefere size ne istediğimi söylerim....." "Hayır, söylemek zorunda değilsin."

Onunla konuşmayı kesmeye çalışan ve onu bileğinden nazikçe yakalayan benden başkası değildi.

"Hadi konuşalım, Marki." "Penelope Ekart."

Derick buz gibi bir sesle adımı söyledi. Siyah saçların üzerinde yavaşça bir iyilik titreşmeye başladı.

"... ..ne yapıyorsun?"

Derick'in yüzü, Vuinte'in bileğini tutan elimi gördüğünde umursamaz bir hal aldı. Vuinte'in ince ifadesini geride bırakarak soğuk gözlerle Derick'e baktım.

"Sana konuşacak başka bir şeyim olmadığını

söylemişim." "... ..izleyen bir sürü göz var."

Derick'in çenesi iltihaplanmıştı.

"O eli bırak ve hemen beni takip et."

Sesi duyduğum anda aklıma gelen ilk şey şu oldu.

"Neden bu emri kabul edeyim ki?"

Ona söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Aileye hiçbir zarar verilmedi ve yapılanlar da tamamen çözüldü.

"Gördüğün gözlerle görmediğin gözleri ne zaman ayırt ettin?"

Kendimi tutamadım ama kahkahayı patlattım.

"Hastaneden çıktıktan kısa bir süre sonra herkes beni görüyor ve bir insan olduğumu anlıyor. Merak etmeyin."

"Sen..."

Savunmam olduğunu söylediği şeyle alaycı bir şekilde dalga geçtiğimde, düzgünce dönmüş alnında kan damarları yükseldi.

Vuinte oldukça iyi bir kalkandı. Diğer insanların dikkatini çekse de, Derick beni içeri sürüklemek için acele etmedi. Öfkesini yumuşatmayı başardı.

derin bir nefes

alarak. "Evet, kabul

ediyorum."

"..... ne?"

"Bana göre bir hata vardı." "....."

"Ama şimdiye kadarki davranışlarınıza bir bakın. Şimdiye kadarki itibarınız ve küstahlığınız göz önüne alındığında, herhangi birinin bu şekilde yargılamaktan başka seçeneği olmayacaktır."

"Ha."

Bir kahkaha patlaması oldu.

"Söyleyecek neyi kaldığını merak ediyordum.

Bu sadece bir bahane ve hataydı. Bana sonuna kadar güvenmeden ve doğru olup olmadığını kontrol etmeyi bile düşünmeden beni bir 'vatansever' olarak sürmekle ilgili.

Oyunu oynarken hayranlık duyduğum, mantıklı ve soğukkanlı bir adam olan ML çok kötü bir adamdı.

"Küçük Dük için çok kolay."

"...Ne?"

"Soylu ailelerin öldürülmesiyle ilgili yanlış suçlama, onları zararlı gök gürültüsü kuşlarına sürüklenme suçlaması."

"....."

"Her şey için beni suçlarsan, çözmesi kolay olur."

Derick'in gözleri alaycılığıma dik dik baktı. İyilik göstergesi tehlikeli bir şekilde yanıp sönmeye başladı.

"Bana söylediğiniz şey, yanlış davranışlarım için suçlanıyor muyum yoksa sadece başkalarını suçlamamamı mı söylüyorsunuz?"

"Penelope Eckart."

"Favorability -2%.

[Favorability 27%]

Tercih edilebilirliğin kolay yükselişi ve kolay düşüşü beni artık etkilemiyordu. Bu yerde sürünme hissiyle, her seferinde yüzde ona düşmek iyi görünüyordu.

Yüzü korkunç bir şekilde çarpılmıştı. Öte yandan, yüzümde bir gülümsemeyle sııttım.

"Merak etmeyin. Benim hatam olduğunu biliyorum. Bu yüzden tabii ki dikkat ettim." "Ne de olsa kendi anlaşmanız Eckart'ın adını lekeliyor muydu?

Veliaht Prens ile el koyma. Söyleyecek hiçbir şeyiniz yoktu..." "O zaman ne yapmalıydım?"

Gerçekten anlayamadım, bu yüzden omuz silktim.

"Beklenmedik bir anda karşılaşılın ayıyla boğuşma sırasında oradan geçmekte olan Veliaht Prens yanlışlıkla ayının kafasını keser ve bir suikastçı tarafından birlikte kovalanırlar...."

"....."

"Bunu söylemeli miydim?"

Derick'e bir gece önce söylediklerimi aynen tekrarladım. Ona sadece gerçeği söylüyorum ama bunu söyleseydim kimse bana inanmazdı. Marquis Ellen beni bu şekilde yönlendirirdi.

"Yani bir imparatorluk suikastçısı olsaydım daha mı iyi hissederdin?"

"Bir sıçrama yapma."

Öfkesini güçlükle zapt ediyordu ve Derick onu    nemeye devam ediyordu. Bana dikilen gözler sefil bir hayatı göstermeye başlamıştı.

"Size daha önce kanıt olduğunu söyleseydim, ailenin itibarını zedeleyecek bir skandala yol açmadan olayı   zebilirdim."

"Böyle saçma bir skandalı kim uydurdu?"

Dişlerimi sıktım ve cevap verdim.

"Kanıtım olduğunu söylemem için bana bir şans verdiniz mi?"

Yüz ifademi kontrol etmek zordu. Darmada ın bir yüzle a zımın kenarlarını zar zor kaldırdı ımın farkındaydım. Yan taraftan Vuinte'in bakışlarını hissedebiliyordum. Yine de duramıyordum.

"Hiçbir şey duymadınız. İftira yok, çözüm yok, acı gerçek yok."

"...Penelope."

"Duymayan sendin. Neden, bunun için de beni mi suçlayacaksın?"

Belki de çok kızgın olduğum içindir. Başkalarının  n nde 'Abi'ye ne dedi imi bile hatırlayamadım.

-Little Duke. Bu açık bir iftira. Benim bir çözümüm var. Aslında, ben...

-Bir sebepten dolayı nefsi müdafaa yaptığımı düşünmüyor musun?

-O sırada oradan geçmekte olan Veliaht Prens, ba ım dertteyken ayının boğazını kesmeme yardım etti.

Veliaht Prens, sevgilim. Onları ağzına almaktan kaçınmayı en çok isteyen bendim. Ama bütün gece kafa patlattım, ama bu benim sınıırımdı.

Belki de daha iyi bir yol vardı. Derick'in berrak kafası ve Eckart'ın adı ödünç alınmış olsaydı, çok daha iyi bir ifadeyle öpüşebilirlerdi. Bunu yapmak için görünüşe göre suikastçının kuponlarını Derick'e teslim etmeye karar vermiştim.

Ama onları görmezden gelen ve sonunda kendi başlarının çaresine bakmamı sağlayan Derick oldu.

"Konuşmanız bittiğinde, Marki ile konuşmamı bitirmek istiyorum. Biliyorsunuz, duruşmadaki ifadeler hakkında konuşuyorduk."

"Diyalog eksikliği vardı."

Derick onu durdurdu ve sanki hemen gitmek üzereymiş gibi aceleyle cevap verdi.

"Bildiğiniz gibi durum çok acildi ve bizim tarafımızdaki bilgiler son derece sınırlıydı."

"....."

"Eckart'ı İmparatorluk Ailesi suikastının arkasına itmeye devam ettiler ve arbaleti suikast için eğittiğinize dair saçma efsane bir oldubittiye dönüştü."

Derick hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle devam etti. Bunun dünün bir uzantısı olduğunu hissettim.

"Seni hemen hapisten çıkarmak için, işleri hızlıca halletmenin en iyisi olacağını düşündüm."

"Ne söylemeye çalıştığını bilmiyorum ama ben iyiyim Küçük

Dük." Hemen kararlı bir ses tonuyla cevap verdim.

"Çünkü zaten tek bir kelime bile beklemiyordum."

O anda Derick'in yüzü korkunç bir şekilde buruştu. Nedeni bilinmiyordu.

Her zaman ifadesiz olan yüzünde öfkeden ziyade, tarif edilemez bir duygu vardı.

".....Penelope."

Beni gergin bir sesle aradı. Ve...

[Favorability 32%]

Göz kırpma beğenisi arttı. Ona biraz şaşkınlıkla baktım.

Ama bir süredir duyduğum ilgiyi çabucak üzerimden attım. Ve çok geçmeden kısa bir sessiz selamla karşılandım.

"Hadi, Marki."

Ben elini tutarak yanından geçerken Derrick taştan bir heykel gibi dimdik duruyordu.

Beni hiç geri tutmadı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 94 .

Bölüm 94 .

94. Bölüm.

Duruşma salonundan çıktıktan sonra elimi bıraktım ve ancak insanların olmadığı sessiz bir yere ulaştığımda Vuinte'nden özür diledim.

"Özür dilerim, Marki. Affedersiniz."

Derick ve benim aramda kaldığı için ondan özür diledim.

Vuinte tek kelime etmeden bana bakıyor. Kollarından bir şey çıkardı. Sonra bana uzandı ve beklenmedik bir şey söyledi.

"Ağlama."

"...evet?"

Bilmediğim bir sesle başımı eğdim ve yüzümü yoklamak için elimi kaldırdım. Islanmak bir yana, sadece birkaç gündür uykudan gerilmiş tenime dokundum.

Tabii ki ağlıyorum. Hiç

ağlamıyorum. "Neden

bahsediyorsun...."

"Tatlı gözlerindeki hüznün benim için bir karşılık olduğunu

söylemiştim." "....."

"Gözlerin gülmekten ziyade hep hüznle dolu."

Vuinte'in sözleri bana onunla unuttuğum ilk karşılaşmamı hatırlattı. Duyduğum anda yüzümün çarpılmasına dayanamadım.

Aslında bu bir yalandı. Hapishaneye gelen Derick'in beni dinlemesini ve bana yardım etmesini bekledim. Her ne kadar zor modda olduğunu bilsem de, bu gerçeklerden farklı bir oyun. Olasılık ne olursa olsun dramatik değişiklikler olabilir.

".....evet."

Zayıfça güldüm ve oldukça geç bir cevap verdim.

"Rahatça gülümseyebileceğim bir gün olacak mı?"

Belki de sonunu izledikten sonra bu oyundan çıkana kadar olmaz. Başımı kaldırıp kendi kendime yardım sözcükleri mırıldandığımı andı.

Bir yerlerden serin bir rüzgâr esti. Vuinte'ın avucunun içine yerleştirilmiş katlanmış mendil, rüzgarla birlikte yukarı süzüldü ve bir "oha!" ile açıldı.

Vuinte'ın avucunun içinde, sanki biri havada eşek şakası yapıyormuş gibi binlerce çubuk katlandı. Dönüyor, buruşuyor, bağlanıyor, iltihaplanıyor ve sonunda küçük bir tavşan şekline dönüşüyordu.

"Uh..."

Gözlerimi kocaman açarak boş boş baktım. İnce bir mendilden yapılmış bir tavşan yavaşça Vuinte'ın avucunun altına düştü.

Küçük kulaklar selam verir gibi dikildi. Gözlerimle gördüğümde bile gerçekmiş gibi hissetmediğim bir sahneydi.

"Ellerini açabilir misin?"

Vuinte aniden bir ricada bulundu. Şaşkın bir bakışla ellerimi yavaşça kaldırdım. Sonra Vuinte'ın avucuna konmuş olan tavşan zıpladı ve nazikçe avucuma kondu.

Yüzünü, canlı bir yaratığa benzeyen koyun ağzının avucuna sürttüğünü görmek garipti. Sonra, aniden farkına vardım

Vuinter'in sarayda ve ölümünden sonra bir yazar olarak büyü kullandığını.

".....ama bunu yapabilir misin?"

Endişeli gözlerle etrafıma bakındım. Nadir bulunan bir yerdı ama kimsenin bilmediğı bir yerdı.

"Ben kimseyi görmüyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Vuinter benim yanıtıma alışılmadık bir yanıtlı karşılık verdi.

"Her neyse, her şey ortaya çıktı, sadece dışarı mı çıkıyorsun?"

Bana sırrını söyleyeli uzun zaman olmadı. Bu çok aşırı bir tavır değışikliğı değil mi? Ona kuşku lu gözlerle baktım.

"Bu temel seviye, bu yüzden nadiren mana kullanıyorum, bu yüzden yakalanmayacağım. Merak etmeyin."

Sonra da garip bir gülümsemeyle Vuinter'i bahane olarak

ekledi. "Bundan daha fazlası... ..hayvanlardan nefret ediyor

musun?"

Sorusuyla birlikte tavşan avucumun üzerinde bir aşağı bir yukarı zıpladı. Sonra göbeğini yukarı çekti ve sevimli davrandı.

Kumaştıan yapılmış cansız bir nesneden başka bir şey değildi ama hareketi hiç yaşamamış yavru bir tavşan gibiydi. Figür yüzünden bir gülümseme oluştu.

"...Hoşuma gitti."

"Şimdi gülümsüyorsun."

Ben nazıkçe cevap verirken Vuinter şöyle dedi. Ancak o zaman bana bunu neden gösterdiğini anladım. Beni rahatlatmak içindi.

Kalbim küt küt atıyordu. Avucumda yuvarlanan mendilden başımı kaldırdım ve onunla göz göze geldim. Ve ilk defa, ona

Ona özverili, parlak bir

gölümseme. "Teşekkür ederim,

Marki."

O anda gözbebeklerinde bir dalga oluştu. Ve, [Favorability

44%]

Yüzde beş. Tercih edilirliliği epeyce artmış. Koyu gümüş saçlarının üzerindeki gösterge çubuğuna bakarken yüzümdeki gülümsemeyi yavaşça sildim.

[Normal modda, FL üzgün veya kötü bir ruh halinde olduğunda büyücü bir hayalet gibi görünür ve bazı olağanüstü sihirler gösterir].

Tüm bunların ortasında, bu anın tadını tam olarak çıkaramıyorum ama onu bir sigorta poliçesi olarak geri almayı düşünüyorum.

Kendimi biraz umutsuz hissettim.

* * *

Veliaht Prens'e yönelik büyük bir suikast girişimi gerçekleşti, ancak av devam etti.

Sadece davaya katılan birkaç yüksek rütbeli aristokrat olayın iç yüzünü tam olarak bilmektedir. Dahası, etkinliğe birçok başka ülke de katılmıştır.

Festival arifesinde saldırıya uğrayan bir avlanma yarışmasıdır ve eğer sorun patlak verir ve tamamen durursa, İnka İmparatorluğu'nun prestiji gülünç olacaktır.

Bu nedenle, evsiz avlanma yarışması devam etti. Kazanan seçilene kadar, her şey devam edecek.

"...Güvenlik için ben gelene kadar avlaktan kimsenin çıkmasına izin vermemenizi söylüyorum....."

Duruşmadan sonraki sabah erkenden, hizmetçi her ailenin kamp alanına gitti ve imparatorun emrini ilettil. Bu, İmparator dönene kadar tüm soyluların imparatorluk sarayında tutulması emriydi.

'...neden ben?'

Hizmetçiye adaletsiz bir bakışla ve imparatorluk ailesinin cümlelerini taşıyan bir parşömenle baktım. Çünkü kendimi yanlış suçlamadan akladığım için hemen eve gidebileceğimi düşünmüştüm.

Ancak hemen ardından gelen sözler beni rahatlattı.

"Ancak Prens Eckart Veliaht Prens'in desteklenmesine büyük katkı sağladı."

"....."

"Ayrıca, bir hanımefendi olarak saygı ve hürmet çerçevesinde, dilermeniz av sahasına değil saraya taşınabileceğinizi de ekledi."

"Ben gidiyorum."

Hizmetçi sözlerini bitirir bitirmez elimi kaldırdım ve bağırdım.

".....Penelope."

Dük kasvetli bir sesle beni çağırdı. Hiçbir şey bilmeyen yüzüne bakınca, sadece karanlık yüzünü sertleştirdi ve onu daha fazla bir şey yapmaktan vazgeçirmedi.

Duruşmadan beri kimse benimle kolay kolay konuşmadı. Oldukça iyi bir işti. "O zaman bir araba hazırlayayım."

Hizmetçi Dük'ün bir üyesini kibarca selamladı ve geri döndü.

"Gitmek için hazırlanmam gerekiyor. Önce ben çıkacağım."

Ben de sanki beklemişim gibi yerimden fırladım. Çünkü nefes kesici Dük'ün kabininde kalmak istemiyordum.

"Hey. Sen gerçekten.....!"

Leonard soğuk atmosfer nedeniyle tek kelime edemedi. "Sst, Leonard."

Dük onu durdurdu. Derin bir iç çekerek başını salladı.

"Evet. Öyle yapmaya çalış. Sarayda dinlenmek buradan daha kolay." "Evet. Sonra görüşürüz."

Kısa bir selamdan sonra tereddüt etmeden kabinden ayrıldım. Sonunda kafamın arkasına takılan üç çift mavi göz gerçekten iyi hissettirdi.

Dük'ün kulübesinden kaçarkenki ruh halimin aksine, dışarı çıktığımda gücümü kaybettim.

"Whew..."

Eminim avın ilk günü bu kadar kötü geçmemiştir. İçimi çektim ve kulübeme doğru yürüdüm.

Belki de öfkemi şimdi boşuna çıkarıyorum. Penelope'nin düşünmeden yaptığı kötülüklerden ve kazalardan muzdarip olan Dük'ün tüm üyeleri bunu anladı.

Üstelik bu kez kraliyet ailesine yönelik bir suikasta karıştığım için çok üzülmüş olmalıydı. Dük ve Derick için, davayı "demir kağıdın pratik şakalarına" indirgeyerek kapatmak en iyisi olabilirdi.

".....ama neden onların durumunu anlayayım ki?"

Anlayış anlayıştı ve ruh halimin kirli olması da ayrı bir sorundu.

Önce tüm hikayeyi sorsalardı ve bir çözüm bulmak için kafa kafaya verseydik. Hayır. Penelope onlara bunun olamayacağını bir kez söyleseydi, bölüm bu kadar kötü bitmezdi.

".....hey."

O zaman oldu. Biri durup dururken beni aradı. Ama derin bir düşünceden sonra hemen anlayamadım.

"Hey, hey! Penelope!"

Adımı haykıran bir ses duyana kadar yürümeyi bırakmadım.

"Ha... Geriye dönüp bakmak istemiyorum.

Burada böyle tek bir vaka olmadan beni arayan tek bir kişi vardı. Kıpırdamadan durarak sadece başıma bir bakışla kontrol ettim.

[Favorability 37%]

Beklediğim gibi. Dalgalandıran pembe saçlar hızla bana doğru geliyordu.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 95 "Bu doğru değil, değil mi?"

Bölüm 95 "Bu doğru değil, değil mi?"

"Bu doğru değil, değil mi?"

Bir anda önüne çıkan Leonard, havada süzülen bir bulutu yakalamak için aniden bir soru fırlattı.

"Ne?"

"O piç veliaht prens ve sen.....!" "Le,
Leonard!"

Leonard'ın yükselen sesi karşısında şaşkınlıkla
haykırdım. "Sarayda Veliaht Prens'e küfretmişsin!

Genelde büyük bir adam değildi. Neyse ki sabahın erken saatlerinde dükün kamp alanında takılan tek iki insan bizdik. Akli başına gelmiş gibi ağzını kapalı tutan Leonard, hiç istifini bozmadan konuşmayı başardı.

"...onunla bir ilişki yaşadığınız doğru mu?" "Ne ilişkisi?"

"Şu anda senin şakanı dinleyecek havada değilim."

Gerçekten bilmediğim için sordum ama Leonard çok ciddi ve öfkeliydi.

"Av sahasında nereye gidersem gideyim, insanlar sadece Veliaht Prens ve sizden bahsediyor! Bunu biliyor muydun?"

"....."

"Mahkemede ne dedin sen? Bana doğruyu söyle, bu doğru değil, değil mi?"

Leonard yzünü asmış, beni hemen sarsmak için söyleyeceklerini zorlukla zapt ediyordu. Gerçeği söyledim.

"Evet. Bu doğru

değil." "Whoa..."

Rahatlamış hissederek derin bir iç çekti ve başını kaşıdı. Ve sinirli bir şekilde mırıldandı.

"Sürtük, neden böyle yanlış bir söylenti...."

"Eğer ormanda gizli bir toplantı yaptığımız söyleniyorsa, bu doğru."

"...Ne?"

Ancak sözlerimden kısa bir süre sonra pembe saçlarını karıştıran eli durdu.

Parlayan gözlerle sordu.

"Sen, sen, sen, ne demek istiyorsun?"

"Dediğim gibi. Ormanda yalnız başımıza karşılaştık, sonra suikastçılar tarafından kovalandık." Omuz silktim ve belli belirsiz cevap verdim.

Birilerinin bunun doğru olup olmadığını sorması bekleniyordu. Marki Ellen'in şüphelenmesini önlemek için uydurulduğunu söyleyebilirsiniz, ancak Dük bunu insanlara yapmak istemedi.

"Sen... ..açıkça söylüyorsun."

Leonard dişlerini sıktı ve kasvetli bir sesle bana baskı yaptı.

"Geçen gün o piç tarafından bıçaklandın ve titriyordun. Ama lanet olsun, gizli toplantı."

"Ne bıçaklanmış ama."

Kaba sözleri karşısında kaşlarımı çattım.

"Onunla gizlice buluştum çünkü onunla konuşacak bir şeyim vardı." "Ne söyleyecektin?"

"Böyle bir şey var. Bilmek zorunda değilsin."

Sana söyleyecek bir şeyim yoktu çünkü konuşacak pek bir şeyimiz yoktu.

"Saçmalıkları bir kenara bırak ve gerçeği söyle. Karşılıklı hisleriniz vardı da ne demek?"

"Tüm bu şeyler çoktan yayıldı mı?"

Kendisinin onura değer veren bir asilzade olduğunu ve ucuz ağızlı bir insan gibi olduğunu söyledi.

Bir akşam yayılan dedikoduya dilimi çıkardım. Sonra derin bir iç çekişle ağzımı açtım.

"...bu sadece, uh, karşılaşmayı desteklemek için uydurulmuş."

Uzun uzadıya açıklama yapmama kararlılığımdan utanarak hemen gerçeği ortaya attım. Cevabım hayır olana kadar yıkılmaktan kendimi alamadım ve veliaht prensle artık "sevgililerin" "karşılıklı" olarak ilişkilendirilmesini istemiyordum.

Sözlerim biter bitmez sordu.

"O zaman neden onunla buluştun? Tekrar bıçaklanacak kadar deli misin?!"

"Leonard."

Tekrar etrafıma bakındım ve onu

caydırdım. "Sessiz olmaya çalış." "

Sabahtan beri bu tür bir yıpratma savaşı yaşamak istemiyordum. Bu nedenle, oldukça yorgun bir ses çıktı.

"... ..ve sana onunla karşılaştığımı söylesem de inanmazsın zaten." "Ben kardeşten farklıyım."

"..... ne?"

"Soyluları vurmadığınızı söyleseydiniz, size hemen inanırdım."

Leonard'ın aşağıdaki sözlerini bir kez daha anlattım. Çünkü sen kardeşten farklısın, bana inanırdın.

Bu benim için inanılmazdı. Yüzümde buruk bir

gülümseme belirdi. "Yalan söyleme. Bana inandın mı?"

Hayır, sen de Derick kadar öne çıkıp bana hakaret ederdin. Dük'ün iki oğlu dövüldüğünde, beni sadece aşırı uçlara sürüklediler.

"Ben, hiçbir şey için gözüm olmadığını mı sanıyorsun?"

Benim gözümde Leonard öfkeli ve paniklemiş olmaktan çıkmıştı. Ve sadece saçmalıyordu.

"Ne kadar aptal olursanız olun, yasak kalkar kalkmaz çıldırmazdınız."

"....."

"Ayrıca, avcılık yarışmasına gelmek istemediniz çünkü tekrar bir şey olmasını istemediniz."

Leonard'a yeni gözlerle baktım.

Daha doğrusu, tüm ML'lerle görüşmek konusunda isteksizdim. Gösteriş yaptığını bile düşünmüyordum ama durumumu başka birinin değil de bu adamın tam olarak anlaması biraz şaşırtıcıydı.

"Bana doğruyu söyle. Bunu gerçekten yapmadın, değil mi? Ha?"

Leonard onun sözlerine konsantre olduğumu fark edip etmediğini kısık bir sesle tekrar sordu.

"Biliyor musun? Bu söylentiye sonlandırmama yardımcı

olur mu?" "...evet. Bu gizli bir toplantı değil."

Kaybettim. Beni ikna etmeye çalıştığını gördüğümde gerçeği söyledim.

"Yoldan geçmekte olan Veliaht Prens'e rastladığımı söyleyerek şüpheyi ortadan kaldırmak zor bir atmosferdi, bu yüzden tek bahanenin bu olduğunu düşündüm. Hepsi bu kadar."

"Ah, seni aptal! Yine de bunu söylemek ister miydin? Bir insanı bu hale getiren şey nedir?"

Ben konuşmamı bitirir bitirmez Leonard göğsünü tokatladı ve hayal kırıklığından yakındı.

"Bu doğru.

Böyle bir şeye inanmayan bir adam vardı, bu yüzden konuyu hemen açamadım. Acı bir gülümsemeyi yutmak için kendimi zor tuttum.

"...evet, onunla bunu yapamazsınız."

Bu arada Leonard çok rahatlamış bir ifadeyle kendi kendine birkaç kez mırıldandı. Düzensiz bir şekilde sordum.

"Beni sadece bunu kontrol etmek için mi aradın?"

"Sadece!? Bu meselenin ne kadar ciddi olduğunu biliyor musun, seni küçük sürtük!"

Leonard yüzünü buruşturarak bağırdı. Şaşkına dönmüştüm. Bu ciddi bir mesele, ama bu senin için de ciddi bir mesele olduğu anlamına mı geliyor?

Eğer Veliaht Prens kısa süre içinde aklını başına toplarsa, bunu düzeltmeye çalışırken ölen tek kişi ben olacağım.

"Ve seni bu yüzden aramadım."

Leonard sanki gözlerimin hoşnutsuzlukla dolduğunu hissetmiş gibi kabaca baktı. "Hadi, al şunu."

Ağzından bir şey kaçırdı ve onu uzattı. Küçük, geniş bir varil. Geçen gün gördüğüm bir şeydi.

"Ne yapıyorsun, almayacak mısın?"

Yere bakar bakmaz çılgınca el salladı. Bana verdiği ilacı şaşkınlık içinde aldım.

"Yara arifede olduğundan daha büyük, seni aptal. Köreldiği için acıyıp acımadığını bile bilmiyorsun, değil mi?"

Dilini tekmeledi ve kaba şeyler söyledi. Dün, Vuinter bunu bir bakışta fark etti. Yara daha da büyümüş olmalı. Kendimi garip hissettim ve boynunu okşadım.

"Gerçekten kötü mü?"

"Dokunma, daha da kötüleşiyor."

Kaşlarını çattı ve kendini tutamayarak elini hemen indirdi.

"Dam, saraydayken bunu dikkatlice uygulamayı unutma. Sinir bozucu olduğu için orada öylece durma ve vaktin olduğunda kliniğe uğrarsın. Tamam mı?"

Sadece birkaç gün sonra tekrar buluşacağız. Çok uzaklardaki birine bir selam gibi geldi, ben de güldüm.

"Bunu yapacağım. İlgilendiğin için teşekkürler Leonard."

Nazikçe başımı sallayarak söyledim. Bir an tereddüt ettim ve ekledim.

"...bana inanıyor. Bunu söyleyen tek kişi kardeşim."

Olduğu gibi doğruyu söylüyordum ama birden Leonard'ın yüzü kızardı.

"Neden, neden böyle söyledin?"

Öfkeden deliye döndü ve selam vermeden yanımdan geçti.

'Oh, hadi ama, o zaman bedenle mi konuşuyorsun?"

[Favorability 40%]

Kabinimin yan tarafına doğru hızla kaybolan pembe saçlarıma bakarken dudaklarımı dürttüm.

* * *

İmparatorluk sarayında kaldığım süre boyunca özellikle rahatsız edici hiçbir şey olmadı. Emily'nin yanı sıra, sarayın kullanıcıları son derece özenliydi ve her öğünde masa kırılarık yemek servisi yapıldı.

En önemlisi de ne yaparsam yapayım, nereye gidersem gideyim hiçbir kısıtlama olmamasıydı.

"Bence bir Dük'ten çok daha fazlası var.

Üçüncü gün kütüphaneyi ziyaret ederken birden aklıma geldi.

Kütüphanenin yakınında kimse yoktu, bu yüzden çok sessiz ve sakindi. Ayrıca, devasa kütüphane istediğim türden kitaplarla doluydu. Bu sayede eski büyücüler ve Valtha mitleri hakkında pek çok kitap okuyabildim.

Archina Adaları hakkında ödünç aldığım kitaplara sıkı sıkı sarılarak özenle ilerledim.

Oldukça alıştığım bu yolda ne kadar zamandır yürüyorum? Muhafızlar kapalı girişten usulca geçerken, bir adamın yanında bir milletvekiliyle binadan çıktığını görüyorum.

"Prens! Bugün yine mi buradasınız?"

Prensin yaveri içeri girdiğimi görünce beni tanıdığına sevinmiş gibi yaptı. Başımı kaldırarak beni karşıladığında hemen asıl meseleyi sordum.

"Ekselansları bugün nasıl?"

"Ekselanslarının solunumu çok stabil. Sanırım önümüzde bir yol

var." "Bu iyi bir şey."

Bu iyi bir haberdi. Aslında iki gece önce Veliaht Prens'in kritik bir noktada olduğunu duyduğumda çok üzülmüştüm.

"Ama bu detoksifikasyon değil, bu yüzden bekleyip görmemiz gerekecek." ".....yes?"

"Onu içeride görmek ister misiniz?"

Prensin yaveri, donuk bir tavırla cevap veren bana bakarak gizlice sordu. Dedikodular nasıl çıktı bilmiyorum ama Veliaht Prens'in sarayına her geldiğimde bana bakan gözler tuhaftı.

"On dakika içinde çıkacağım."

Kendimi ifade etmedim ve her zamanki gibi ne istediğimi

söyledim. "Tabii ki."

Yardımcısı belli belirsiz bir gülümsemeyle yolu açtı.

Veliaht Prens ile gizli bir görüşmem olduğu yönündeki söylentilerin aksine, bugün 10 dakika içinde ayrılacaktım.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 96

Bölüm 96

Veliaht Prens'in yatak odası benim odamın üç katı büyüklüğündeydi. Ve onun kişiliğini yansıtan çok ıssız bir yerdi. Çünkü içinde bir yatak ve bir masadan başka bir şey yoktu. Boş oda acı ilaç kokuyordu.

Tereddüt ettim, kötü kokuya kaşlarımı çattım ve kısa süre sonra geniş odaya doğru yürüdüm. Yatağın yanında bir sandalye vardı. Az önce giden Prens Yardımcısı orada oturuyor olmalıydı.

Ama boş bir sandalye görmeme rağmen oturmadım. Çünkü nasıl olsa hemen gideceğim. Yatağın hemen yanına kapanarak veliaht prene baktım, gözlerim kararsızca aşağıdaydı.

Parlak sarı saçları beyaz yastığın üzerinde dağınıktı.

[Favorability 42%]

Gözleri kapalı, sımsıkı yatan Callisto figürü adeta canlı bir başyapıt gibiydi. Gerçek bir oyun sahnesi gibiydi çünkü hareket etmiyordu. Ağzını açtığı anda, sadece korkunç kelimeler seçiyor, ama sadece ağzı kapalı bir şekilde orada yatıyor.

Kendimi çok garip hissettim.

"Sanırım bir gelişme olduğu doğru.

Düne kadar o kadar bulanıktı ki balmumu ya da insan kanından ayırt edilemiyordu. Ama bir gün içinde yüzü çok daha iyi oldu. Nefes alış veriş de belirgin bir şekilde düzgündü.

Veliaht Prens'in maruz kaldığı zehrin panzehiri yoktu.

Tanrı'ya dua etmekten başka çarem yoktu, sadece onun doğal iyileştirme gücüne ve zehre karşı toleransına güveniyordum. Giydiği zırh yüzünden o kadar derin olduğunu düşünmemiştim.

Sessizlikten gelen bir damla zehir çok korkutucuydu.

".....Özür dilerim."

Bugün de Veliaht Prens'i küçük bir sesle çağırdım. Sonra yavaşça uzandım ve parmağımı burnunun altına koydum.

Sseukk Sseukk- Hafif rüzgar parmaklarımı gıdıkladı.

".....gerçekten iyisin, değil mi?"

ML'nin elbette ölmeyeceğini bilsem de, kalbimin bir köşesinde sık sık sabırsızca endişeleniyordum. Oyunun arkasındaki acımasız arka planı düşündüğümde, bazen ürperiyorum.

Nefes alıp almadığını kontrol etmek için her seferinde buraya koşmamın nedeni bu olmalı. Her neyse, bunun benim için yapılmış olmasının suçluluğu yüzünden.

Suikast kaçınılmaz olmasına rağmen, beni kurtarmak için bıçaklandı. Ayrıca, kötü durumda olduğunu bilmesine rağmen bana bir pelerin vermeye istekliydi.

"Keşke o gece üşüsem de üşümesem de bana pelerini vermeseydi.

Belki zehir biraz daha geç yayıldı. Belki daha iyi olurdu....

Belki de

".....no, her şey hikayeye göre yapıldı.

Başımı salladım ve ıstırabımı üzerimden

attım. "Ölmeyin, Majesteleri."

Benim yüzümden, gittikçe daha fazla.

Normal moddaki bir hostesi kurtarmaya çalışırken ölmeni söylüyorum, beni değil. Üçüncü günün bir başka küçük fısıltısı, çok geçmeden elimi burnunun altına koydum. Zaten on dakika olmuştu. Artık gitme vakti gelmişti.

Yataktan kalkmak üzere olduğum bir andı. Took-Tak.

Aniden bir şey beni bileğimden yakaladı.

"Uh...

Sadece şaşırdım ve başımı çevirdim, gözleri yalan gibi kırmızı parlıyordu.

"..... O kadar doluyum ki artık tutamıyorum."

Küçük bir kahkaha sesi duyuldu.

"Üç gün boyunca buraya gelirken söylediğin tek şey 'ölme'

mi?" "....."

"Sanki dua etmenizin hiçbir önemi yokmuş gibi."

Gerçekten hasta olan kişi, tıslayan kilitli bir sestti.

Bilinci yerinde olan Callisto'ya boş gözlerle baktım. Solgun tenine rağmen acı ve alaycı bir şekilde gülüyordu.

"Ve İmparatorluğun Veliht Prensi'ne 'Affedersiniz? Ne yaptığınızı söyleyemem."

Belki de gün boyunca onu sadece gözleri kapalı bir şekilde çaresizce yatarken gördüğüm içindir. Bilinci yerinde olan ve konuşan Callisto'ya inanmak zordu.

"Majesteleri..... şimdi uyanık mısınız?" "O

zaman öldüğümü ve bir hayalete dönüştüğümü

mü düşünüyorsunuz?"

"Ayrı bir panzehirleri olmadığını söylediklerinden eminim, bu yüzden birkaç gün daha bekleyip görmemiz gerekiyor....."

Ben de düşesimin yanına dönene kadar uyanmaz diye düşündüm.

"Ne yazık ki ritüel baştan sona devam ediyor. Çünkü onu deşifre etmek için gözlerimi açacak gücüm yok. "

Verdiği cevap ağzını hafifçe açtı.

ML ölmüyor, ama bu gerçekten korkunç bir esneklik değil mi?

Açık gözlerle bana bakan kırmızı gözbebeğiyle yüzleşmek gerçekten garip hissettirdi. Kendimi rahatlamış hissederken aynı zamanda kalbim sebepsiz yere çarpıyordu.

"Kendini iyi hissediyor

musun?" "Hayır. İyi

değilim."

Tam ağzını kapalı tutmayı başarmışken, veliaht prens hemen cevap verdi.

"Cehennem gibi acıyor. Kan damarları yanıyor ve sanki bıçakla bir eklem kemiğini kesiyormuşum gibi hissediyorum."

Alnının ortasını daraltan sözleri kalbimin çarpmasına neden oldu.

"Bir milletvekili bulacağım!"

Çabucak döndüm. Ancak veliaht prens bileğimi bırakmadı ve ben de eski halime döndüm.

Hasta yatağından yeni uyanmış bir hastadan gelen inanılmaz bir gücü.

"Hayır, sorun değil."

"Ama..."

"Zaten bir işe yaramayacak. En iyi ihtimalle biraz detoks içeceğim." Başını sertçe salladı.

"Sanırım daha önce hiç duymadığım bir zehre yakalandım, çok yazık. Biraz daha gömülseydim cennete giderdim."

"....."

Kendi hayatıyla cömertçe alay eden Veliaht Prens'i görünce kaşlarını çattım.

Yüz ifadem karşısında kahkahayı patlattı.

"Otur şuraya."

Sonra başını yatağın yanındaki sandalyeye doğru çevirdi.

"Uyandığınızı teyit ettim, o yüzden sanırım gideceğim."

Hastanın dinlenmeye ihtiyacı vardı, ben de aceleyle ortadan kaybolmaya çalıştım.

Ardından veliaht prens kaşlarını çattı ve dehşet dolu bir ses çıkardı.

"Ölümden kurtulan bir adama bile bunu yapamıyor musun? Sen çok kötü bir kadınsın!"

"Daha yeni uyandın..... dinlenmen gerek!"

"Sorun değil. Otur."

Yoğun satışlara cevap verdikten sonra bileğimden ani bir çekişle sandalyeye oturmak zorunda kaldım.

"Hiçbir şey olmayacak.

Şimdi Veliaht Prens, yanında olsaydı hemen öleceğimden endişe edecek noktada değildi.

Aksine...

[Favorability 42%]

Altın saçın üzerindeki gösterge çubuğu oldukça doluydu.

Kendisine olan teveccühün %40'ın üzerinde olduğunu geç de olsa fark ettim.

"... ..mağaradan ayrıldığımızdan bu yana kaç gün geçti?"

Veliaht Prens, başının üzerinden dart atmaya devam ederken

sordu. "Dört gün oldu."

"Yarın avın sonu."

Durumu henüz çözmüş olan prens, aniden ağzının bir köşesini bana doğru çevirdi.

"Beklenmedik, prenses. Beni terk edeceğini ve kalpsiz olacağını düşünmüştüm. Elbette senin sayende hâlâ hayattayım."

Şaşkına dönmüştüm. Yere yığılmadan hemen öncesine kadar beni kim tutmuş ve tehdit etmişti?

"Çünkü 'uyandığında pişman olacaksın' dedin."

"Çünkü ölsem de ölmesem de prensesin benimle yaşayacağını düşünmüştüm."

"Ben bir pasifistim. Herkes gibi bir ruh hali içinde insanları öldürmeyi ve kurtarmayı düşünmüyorum."

"Şimdi de kraliyet ailesine küfrediyorsun. Sanırım bir ara sana zindanı gezdireceğim."

Yerde yatan böyle hastalıklı bir yüzle konuşmak pek de tehdit gibi gelmedi. Üstelik cevabıma gülen adamın keyfi de yerinde görünüyordu.

Bir an ona baktım ve zorlukla sordum. "...neden bana söylemedin?"

"Ne?"

"Zehirlendiğini." "Söylesem ne fark eder ki?" "....."

Prens'in sorusuna yine ağzımı kapattım.

Aslında haklıydı. Bilseydim yapabileceğim hiçbir şey olmazdı. Yüzümdeki ciddi ifade, veliaht prens muzip bir ifadeyle sordu.

"Geç gelen tokat için biraz üzgün olmalısın, ha?" "Ne demek tokat?"

Ayağa fırladım ve şiddetle reddettim.

"Bu kaçınılmaz bir durumdu. Çünkü..."

"Zehir hemen ortaya çıkmadı, bu yüzden benim de kafam karıştı."

Mırıltılı bir sesle bahaneler üreten bana veliaht prens cevap verdi.

"Önceden bilseydim sana söylemezdim." "...nasıl olur?"

"İmparator olacak kişi kusursuz olmalı."

Biraz afalladım. İkinci kez duyuyordum.

Zor modda, veliaht prens sanki güçlü bir imparator olmazsa başı belaya girecekmiş gibi davranıyordu. Bu şekilde sayısız suikasttan geçtiğı sürece, bu yıl hayatta kalacaktır.

Ancak normal modda, daha önce hiç görmediğim bir taraf bulduğumda kendimi garip hissettim.

"Orada suratın asık bir şekilde oturup durma, bir şeyler söyle."

Ne diyeceğimi bilemediğim için kıpırdamadan durdum ve veliaht prens iğrendi. Bir süredir içimde yeşeren bilinmezlik duygusu kayboldu.

Ben de soğuk bir şekilde

sordum. "Ne demeliyim?"

"Sadece şu ve bu. 'Ben burada sıkışıp kalmışken ve suikastçı olan tüm adamlar aranırken işler nasıl gitti?"

Bir an ne cevap vereceğimi düşündüm.

Yere yığıldıktan sonra olanlar gerçekten fırtına gibi geçti. Birdenbire tutuklandım ve hapse atıldım ve tek bir destek olmadan bir duruşma yapıldı. Ve görev için ödöl olarak aldığım [Suikastçı Rozeti] ile tahtayı alacağım...

Her şeyi kelimelere dökmek gerekirse, bir şekilde Veliaht Prens'i ispiyonladığını düşündüm. Ayrıca, yeni uyanan hastayı çok uzun süre tutmamalıydım, bu yüzden ılımlı bir özet yaptım.

"Duruşma yapıldı ve suikast ilan edildi, ancak İmparator henüz geri dönmedi, bu nedenle soruşturma düzgün bir şekilde yürütölmedi."

"Şey, sanırım öyle."

Callisto sanki bekliyormuş gibi başını salladı.

"Bu kadar mı? Prenses duruşmada kendisi mi tanıklık

etti?" "Evet. Bir şekilde....."

Bir anda, istemeden de olsa, asil bir saldırgan olarak şahsen bir açıklama yaptığımı söyledi. Ani bir yükseliş düşüncesiyle durakladım.

'Ama... Mahkemede saçma sapan konuştuğumu henüz bilmiyor.

Veliaht Prens'e sevgili olduklarını söyleme düşüncesi bir anda tüylerimi diken diken etti.

"Nasıl olur?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

**Bölüm 97 Veliaht Prens aniden
susan bana bakarak gözlerini
açtı**

Biraz.

97. Bölüm Birdenbire konuşmayı kesen bana bakan veliaht prens gözlerini hafifçe açtı.

Birden konuşmayı kesen bana bakan veliaht prens gözlerini hafifçe açtı.

"Hayalet gibi.

Yargıca bir bomba bıraktıktan sonra, avcılık yarışmasından sonra dükalığa dönecektim. Ancak, beklediğimden daha erken uyandı ve kafam çok karıştı.

Ensemden soğuk bir ter boşandı. Sesimi

titretmeden cevap vermeyi başardım. "... ...bir

şekilde tanıklık etmeye geldim."

"Zor zamanlar geçirmiş olmalısınız."

Neyse ki Veliaht Prens kanımın kuruduğunu fark etmedi.

"Düşündüm de, prensesin bu av yarışması sırasındaki performansı harikaydı. Veliaht Prensi kurtardığınız için bir ödülü hak ettiniz."

"Bu çok fazla....."

"İstedğin bir şey var mı?"

"Hayır, pek değil."

Aceleyle reddettim.

Her şey sistem tarafından emredildi. Üstelik daha sonra ifademi alacak olan bu adamdan başka ne alabilirdim ki? Ancak Veliaht Prens, kılıçla reddetmem karşısında pintileşen bir tonda konuştu.

"Sahip olmak istediğin bir şey olmalı." "Çok değil."

"Bana saç rengimi sevdiğini ve altına bayıldığını söylemiştin."

"Ne?"

'.....Hmm? Bir gariplik var.'

Aklımdan geçti ama hemen ardından söylediği şeyle dikkatim dağıldı.

"Sana bir sandık altın bırakmamı ister misin?"

"Bir sandık altın.....?"

Cazip bir sözdü. Ama artık İmparatorluğun tek ve biricik Eckart prensesiydim. Hayatıyla mücadele eden fakir, pejmürde bir üniversite birinci sınıf öğrencisi değilim.

Üstelik çok param olsa bile geri döndüğümde kullanamayacağım, kullanamayacağım bir şeyi ne için isteyebilirim ki?

"Sorun değil..... sorun değil."

Pişmanlık dolu bir sesle isyan ettim.

"Bana ne istediğini söyle. Fikrimi değiştirmeden önce."

Veliaht Prens, belki de art arda gelen ret cevaplarından rahatsız olmuş olacak ki, soğuk bir ses tonuyla homurdandı.

"Şey... ..senden bir iyilik isteyeceğim."

Bunu düşünüyordum ve bu konuda endişeliydim. Bir şey için sıvıştım.

Callisto başını öne eğdi.

"Ne oldu?"

"Dinleyeceğine söz ver. Kesinlikle."

"Korkarım büyük bir şey istemeye çalışıyorsunuz." "O

kadar da büyük bir istek değil."

"O zaman bana bir şey söyle."

Yatarken gururla çenesini kaldırdı.

"Kraliçenin boğazını şu anda kesmemi istemediğiniz sürece dinlerim. Biraz zaman alacak ama belki Marquis Ellen boğazını kesebilir."

"Marquis Ellen'ın boğazını istemiyorum."

Kendimi düşünmekten nefret ediyordum ama doğrudan konuya girdim.

"Daha sonra ne haber alırsan al, lütfen beni öldürme." "Ne?"

"Sana ne olursa olsun beni öldürmemeni söylüyorum. Eğer bana bir ödül verecekseniz, lütfen bunu verin."

"Ha"

Cidden bir iyilik istiyorum ama karşılığında aldığım tek şey sahte bir

kahkaha oldu. Veliaht Prens merak dolu bir bakışla sordu.

"Prenses bende ne tür bir kan olduğunu düşünüyor ki kana susamış bir katil gibi görünüyorum?"

"Öyle değil miydi?

Ağzımdan konuşmak istedim ama kızaran gözlerim yüzünden konuşamadım.

"..... cevabını duymak bile istemediğin halde neden soruyorsun?

İçimden şikâyetlerimi mırıldanırken kaşlarını oynattı ve sordu.

"Gençler genellikle saraya tekrar davet edilmeyi ya da kraliyet ailesinden bir mücevher istemeyi istemez mi? Neden diğer sonsuzlukların yapmayacağı böyle gereksiz şeyleri seçiyorsunuz?"

"Bunu daha önce

yapmıştın." "....."

Veliaht Prens soğukkanlılıkla karşılık verince ağzı kapandı.

Bir an düşündü ve sonra aniden gözlerini hafif bir belirti ile açtı.

"Acaba... ..ben bayginken mahkemede bir şey yaptınız mı?"

"....."

Bu sefer ağzım kapalıydı. "O

gerçekten bir hayalet gibi.

Hyuk, çıkan nefesimi yutmayı başardım.

Bir şeyler sezmiş gibi görünen hayvani içgüdülerim beni dehşete düşürdü.

"Oh, hayır mı? Ne yapabilirdim ki?"

"O zaman neden benden bunu yapmamı istiyorsun?"

"Sadece bir sonraki ziyafette seninle karşılaştığımda neler olabileceğini önlemek istedim. O zaman gerçekten hastaydım."

Alt dudacağımı uzattım ve inişli çıkışlı bir sesle mırıldandım. "Önce bana bir ödöl vereceğini söylemiştin."

Bana vereceğini söylediğin için hemen söyledim ama neden bu kadar zahmete giriyorsun.

"Ck."

Veliaht Prens onaylamayan bir ifadeyle dilini tekmeledi. Ve uzun süre düşündükten sonra cevap verdi.

".....Anlıyorum."

"Gerçekten mi?"

Çok sevinmiştim.

"Ekselansları, Ekselansları adı altında bir söz veriyor! Anladınız mı?"

"Pekala."

Kesin bir cevap aldığımda ağzımın kenarları titredi. 'Tamam!

Bu hala birkaç tümsekten geçmemizi sağlayabilir!

Burada duyduğum en iyi haberdi. Bu avlanma yarışmasına katılırken bunu hissettim. X-ML'lerden kaçınmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ana bölümde onlardan tamamen kaçınamıyorum.

Prens, benim aksime, sanki hoş olmayan bir şeymiş gibi günü buruşturup attı.

"Bu gerçekten iyi mi?"

"Tabii ki! Ne kadar harika."

En tehlikeli adamınızdan beni ldürmeyeceğine dair söz aldığım için çok mutluyum. Farkında olmadan yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

Kendisine "kana susamış katil" muamelesi yapıldığı için morali bozuk görünen Callisto, daha sonra kahkahalara boğuldu.

Ne kadar mutlu olduğumu görünce şaşkına

dönmüştüm. "Sen... gerçekten tuhafsın."

Bana yabancı gözlerle baktı ve kendi kendine mırıldandı. "Bu gerçekten garip."

[Favorability 45%]

Daha fazla garip şey söylememeye çalıştım.

Her neyse, çok iyi duygular hissediyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu Calisto'yu Eckliss'ten sonra en sevilebilir ikinci adam yapıyor. Ve düşündüm ki, bu oyun gerçekten ılgınlaşıyor.

* * *

Av yarışmasının son günü geldi çattı. Kazananların seçimine ve kapanış törenine katılan tüm aristokratlar boş arazide toplandı. Aralarında Dük, iki oğlu ve Vuinte de vardı.

Yarışmayı düzenleyen çadır, her aileden gelen avlarla doluydu.

Oraya biraz geç vardım.

Aslında hiç gelmeyecektim. Ancak Veliaht Prens hizmetkârlarını gönderip katılmamı söylemek zorunda kaldı, bu yüzden fazla bir şey yapamadım. Öğlen güneşi çok sıcaktı. Kalkan olarak kullanmak için bir şemsiye getirdim.

"Şuraya bakın! Bu Prenses Eckart!"

"Duydunuz mu? Prenses arbaletle soyluları vurmuş....." "Veliaht Prens ile yapılan gizli toplantı gerçekten doğru mu?"

Ben ortaya çıkar çıkmaz, uçup gidenler ve mırıltılar bir yerden bir yere sıçradı.

"Evet. İstediğin kadar söyle, devam et.

Neyse, boş arsanın kenarındaki tentenin ucunda durdum.

Kafam, haberi duyan Veliaht Prens'in sormadan atlayıp kaçacağı düşüncesiyle doluydu.

Bir kez gördüğümde, figüranların ne gevelediklerini anlamadım. "İşte, Veliaht Prens!"

Kısa bir süre sonra prens büyük bir bildiriyle platforma çıktı.

Beni hemen tanımaması için yüzümü yelpazeyle kapattım. "Çok mu avlandın?"

Herkesin omuzlarında dimdik duran veliaht prens, gözleri aşağıda ve kibirli bir bakışla kapanış törenini açtı. Onu güneşin üzerinde görünce biraz şaşırdım.

"Düne kadar hasta olduğundan oldukça eminim...

Platformdaki prens böyle en ufak bir işaret hissetmedi. "Bu av yarışması bir aksaklık olmadan sona erdi."

Sanki hiçbir şey olmamış gibi soğukkanlılıkla anlattıkları karşısında şaşkına dönmüştüm.

- Çünkü imparator olacak kişi kusursuz olmalı.

Callisto onun sözlerini sadakatle yerine getiriyordu. O gerçekten de "kandan gelen prens "ti.

"Aferin herkese. Bu yarışmada en tutkulu kur kimin olacak merak ediyorum."

Soylular onun sözleri karşısında kahkahalara boğuldu.

"Pekala, av sayımının açıklanmasıyla başlayalım." Veliaht

Prens başını platformun aşağısına doğru salladı.

Sayımı tamamlayan bir hizmetkâr, dört günlük sonuçları içeren büyük bir batarya getirdi.

Kısa bir süre sonra, katılımcıların isimleri ve son avların sayısı yüksek sesle duyurulmaya başlandı.

"Avım Leydi Julie'ye adanmıştır!" "Avım

Leydi Natalie'ye adanmıştır..."

Zaman zaman genç soyluların avlarını sevgililerine sunarken attıkları çığlıklar duyuluyordu.

Hizmetçiler yeni skorları derlemekle meşguldü.

"Düşündüğümünden de ilginçmiş.

İsmi duyunca yüzü kızaran gençler ve etrafındaki ıslık çalıp tezahürat yapan insanlar sayesinde ortam hızla ısındı.

Veliaht Prens'in neden şaka yaptığı anlaşılabilirdi.

İlk geldiğim zamandan farklı olarak kazananların seçildiği töreni heyecanlı gözlerle izledim.

Doğal olarak, puan gittikçe yükselir.

Belki de para ödülü nedeniyle, bazı insanlar avlarından vazgeçmedi.
Bunların arasında Dük de vardı.

Uzun bir süre sonra ML'ler çağrılmadı.

Aşk simülasyonu oyununun doğal olarak yaptığı gibi, en üst sıradaki ML'lerin hepsi bunu tekellerine almaya çalışıyor gibiydi.

Uzun bir aradan sonra, nihayet.

"Prens Ronald Eckart, Eckart'ların ikinci oğlu!"

Kulaklarım iyi bildiğim bir isme takıldı.

"İki rakun, üç sülün, bir haşlanmış, üç karaca, sekiz tavşan! Beşinci sırada!"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 98 "Kyaaaaaa!"

Bölüm 98 "Kyaaaaaa!"

"Kyaaaaaa!"

Sonra tentenin bir tarafından bir haykırış yükseldi. "Aman Tanrım,

Dük Leonard beşinci!"

"Ne kadar, ne kadar harika!"

"Sence avını başka birine teslim eder mi?"

Az ötemde genç bayanlardan bazıları yaygara koparıyordu.

Belki de kargaşayı duyduğu için Leonard yumuşak bir yüz ifadesiyle elini salladı.

"Kyaaaaaa! Duke!"

Doğrudan gelen çığlık karşısında kaşlarımı

çattım. "Nedir bu? Hayran kulübü mü?"

Onu böbürlenirken görmek istemedim. Onunla göz göze gelmemek için şemsiyeyi yere yazdım.

Leonard avları başkasına teslim etmeye niyetli değildi ve bir sonraki arama hemen ardından geldi.

"Dördüncü, Küçük Dük, Eckartes'li Derek Eckart! İki kurt, iki beyaz tilki, bir Flapopinho, Yeta Krallığı'nda nadir bulunan bir hayvan!"

"Kyaaaaaaaaaaaaa!"

Leonard'inkine benzer tepkiler bir kez daha tekrarlandı. Bunun biraz sürpriz olduğunu düşünmüştüm.

Derek kendisiyle çok gurur duyuyordu. Birincilik ve ikincilik için Veliaht Prens ile yarışacağını sanıyordum....

"Benim yüzümden mi?

Her neyse, bu kadar çok çalışan benim yüzümden telaşlı geçmiş olmalı. Ama bu beni ilgilendirmez.

Sıralamasından çok yakaladığı yabancı ismin avıyla ilgilenmeye başladım.

'Yetah Krallığı'nda nadir bulunan hayvanlar.....?'

İndirilmiş olan şemsiyeyi elime aldım ve avların yığıldığı yere baktım.

Ancak ölü av yere serildiği için kendi tarafımdan iyi göremiyordum. Tanıdık avların arasında ilk bakışta parlayan canlı renkler dışında.

"Sırada üçüncülük var! Verdandi Markisi, Vuinter Verdandi!"

Daha fazla gözlem yapmak istedim ama ilgim hemen çağrılan isme kaydı.

"Üç geyik, iki yaban domuzu, iki serçe ve bir Oğlak mamutu!"

Belki de çok sayıda büyükbaş hayvan nedeniyle Ekart bölgesinin yanındaki Verdandi bölgesi dolu görünüyordu.

"Oh, o iyi biri.

Onun sadece büyü yapabilen bir adam olduğunu sanıyordum ama aynı zamanda avcılıkta iyi olan sert bir adammış.

Onu yeni yüzüyle tekrar görmenin zamanı

gelmişti. "Lütfen bir dakika bekleyin."

Aniden elini kaldırdı,

"Avımı, yarışmada en büyük rolü oynayan Leydi Penelope Eckart'a adıyorum."

Birdenbire bomba düştü. Ne...

Ne?

Ağzımı kocaman açtım.

"Aman Tanrım."

"Mark, Verdandi Markisi, Prenses'e...."

Etrafımda beni tanıyan insanlar bilmediğim ünlemlerle gevezelik ettiler.

Bu sayede konumum çabucak ortaya çıktı. "İşte buradasın."

Beni bir hayalet gibi bulan adam parmağıyla beni işaret etti.

Gözler buluştuğunda, gözlerini eğdi ve gülümsedi.

Gevezelik daha da arttı. Bu tür bir ilgiyi hiç istemiyordum. 'Neyin var senin? Sende kalsın!'

Bu lanet olası teveccüh nedeniyle ana görevi neredeyse yarı zorla kabul ettim ve ağlayarak ilerledim ama Kraliçe olmak gibi bir arzum yoktu.

Bir telaşın ortasında, hemen bir sonraki çağrıya geçildi. Tüm avı elimdeyken.

"2 numara! Prens Callisto Legulus, Ekselansları Veliaht Prens! Bir beyaz kaplan!"

Bomba gemisinin aniden ortaya çıkmasıyla dikkatim dağılmış olsa da, duyduğum isim ve av ismi karşısında şaşkına dönmüştüm.

Callisto'nun avlanacak zamanı yoktu çünkü bir suikastçı tarafından kovalandığı için yarışmanın ilk gününden beri baygındı.

Yani o kaplanı bana çarpmadan yarım gün önce yakaladığına eminim.

"Korkunç piç.

O sırada tüylerim diken diken olmuştu.

"Bu av yarışmasının ana karakteri prenses değil mi?" Veliaht Prens aniden ağzını açtı.

"Ayrıca avlarımı Prens Eckart'a adıyorum."

Kalabalıktan kaçıyor olsam bile, aniden prensin kırmızı gözleri açıkça üzerime çivilenmişti.

Şaşkınlıkla bana sıırttı. 'Siz deli misiniz? Hadi ama!'

ML'lerin yanı sıra boş aradaki tüm insanların gözü üzerimdeydi. Mırıltı daha da arttı.

"Öyleyse bu avın kraliçesi Prens..... mi?"

"Öyle söyleme. Hala birinciliğimiz var!"

"Ama Veliaht Prens bir numara değilse, kim bir numara?" Boş arsa bir kaos potasına dönüştü.

Geçen yıl yasaklanan Dük'ün çılgın köpeği, avcılığın kraliçesi oldu, oldukça iyi.

"... ..çok beklenen bir numara!"

İnsanların merakını gidermek ve prensesin şampiyonluğu kazanmasını önlemek için çok beklenen 1 numaralı nokta hemen arandı.

O zamana kadar hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Eckartes Prensesi Penelope Eckart! Bir boz ayı!"

Gerçek şu ki, suikasta karışmadan önce bir boz ayıyla karşılaşmıştım.

"....."

Adım anons edildiğinde, sessizlik sanki üzerime soğuk su dökülmüş gibi çöktü.

'Deli.....'

Yakalandığımda o lanet ayıyla nasıl başa çıkıldığını anlayamadım. Eminim Veliht Prens yapmıştır.

Ama daha da önemlisi, endişelendiğim şey gerçeğe dönüştü.

'Gerçekten de Duke ailesinin ayıyı tek başına yenen çılgın şempanzesi oldum!

Bana beyaz gözlerle bakan herkesin bakışlarından bir önsezi edindim.

Şimdi soylular bir süre toplandıktan sonra hikayemin ses getireceği kesinleşti.

"Bu avın galibi... ..Verdandi Markisi ve Taç Prensi'nin kralının birleşik avlarıyla.....!"

Ve adımı haykıran hizmetkâr, benim adıma bir kama yaptı.

"Prenses Penelope Eck.art!"

"....."

"Lütfen para ödülünü ve kupayı teslim etmek için podyuma çıkın!" Toz olup yok olmak istedim. Ama bu hiç olmadı.

'Ha...'

Derin bir iç çektim ve uzaktaki platforma doğru ilerledim. Sessizlikle dolu boş alan boyunca tuhaf bakışlar birbirini izledi. Sonunda podyumun altına uzandım, parlak açık pembe bir şemsiyeyi katladım ve elbisemin eteklerine tutundum.

"Sadece avcı kıyafetimi giymeliydim.

Yarışın sonundaki açık pembe elbise, avcılık yarışmasının galibinin unvanıyla uyuşmadı.

Eğer iki ML avlarını kaçırmasaydı, bir boz ayı ile birinci olacaktım.

"Zaferiniz için tebrikler Prenses."

Veliaht Prens beni podyumda asık suratla karşıladı. Şairin yastığı desteklemesiyle kupa hemen teslim edildi. Ödül töreni hiçbir şey değildi.

"Para ödülü 100 milyon altın. Hizmetçiler aracılığıyla Eckart'ın malikanesine göndereceğim."

Veliaht Prens bunu söyleyene kadar.

100 milyon! Kulaklarım sonuna kadar açıktı. 100 milyon won, Eckliss'i açık çekle satın aldığım paraydı! Bu oyun parasına ne kadar ihtiyacım olmasa da, bedava parayı reddetmek için bir neden yoktu.

Bana farklı gözlerle bakan prens komik bir ifade takındı. Sonra başka bir hizmetçi elinde minderin üstünde bir şeyle yanıma geldi.

"İşte, al."

Veliaht Prens aniden üzerindeki bir şeyi kaldırdı. "Şey, bu..."

Sol ve sağ arasında bir heyecan vardı.

Veliaht Prens'in bana verdiği şey, suç aleti olarak el konulan bir arbaletti.

"Ayrıca, ayı avcılığınıza büyük katkı sağlayan prensesin arbaletini iade etmek için de önlemler aldım."

Callisto ağzının kenarlarını büktü ve bana bir yaylı tüfek uzattı. Bunun beni "asil saldırı" suçlamasından akladığını kamuoyuna açıkladı.

Prensesin yaptığı kötülükleri hatırlamakta isteksiz olan aristokratlar şoke olmayı hak ediyorlardı.

".....teşekkür ederim, Majesteleri."

Alaycı bir yüz ifadesiyle yayımı geri aldım.

"Neden bir şey söylemiyorsun?"

Veliaht Prens yana kaçtı ve beni kürsünün ortasına doğru itti. Bunu yapıp yapmama sorusu boğazımı doldurdu. İsteksizce etrafıma bakındım ve ortada durdum. Yüksek bir yerde durduğumda, sayısız insan arasında ML'lerin görüntülerini görebiliyordum.

[Favorability 44%]

Tuhaf bir yüz ifadesiyle bana sakince bakan adam, Vuinte.

[Favorability 40%]

Leonard kaşlarını çatıyor, çünkü hoşuna gitmeyen bir şey var. Sonunda,

[Favorability 32%]

Derek'in mavi gözleriyle karşılaştım.

İfadesiz bir yüzdü ama gözlerimiz buluştuğunda mavi gözleri tanınmaz tutkularla doldu.

"Artık senin inancına ihtiyacım yok.

Onun görüntüsü zihnimde keskin bir yaranın açılmasına neden oldu.

Başımı yakın tuttum. Umursamaz ve kibirli bir tavırla gözlerimi indirdim. Şimdiye kadar Penelope'yi küçümseyen ve aşağılayan o kadar çok insan oldu ki, bir daha asla bana tepeden bakmalarına izin vermeyeceğim.

"... ..her şeyden önce bana bu fırsatı veren İmparatorluğun küçük güneşi Veliht Prens'e şükranlarımı sunuyorum. Ve..."

"....."

"Ayı avlamak o kadar da önemli bir şey değildi." Omuz silktim ve sırttım.

Boş arsaya boğucu bir sessizlik çökmüştü. Bir kez daha perona baktım. Uzaktaki tentenin altında toplananlar arasında mavi saçlı bir kadının şişkin bir yüzle bana baktığını görebiliyordum.

Babasının aksine, bana herhangi bir suçlama olmaksızın serbest bırakıldığı söylenmişti. Kapanış törenine katılacak kadar zaptedilemez olduğunu bilmiyordum. Ona net bir şekilde baktım ve okudum.

"Bir sonraki av yarışması için Elk'in boğazını getirmem gerekecek."

"Heeeeeeeeeeeeeee!"

Bir yerlerden keskin bir nefes geldiğini duyabiliyordum.

Geyik, Kont Kellin'in bir sembolüydü. İmparatorluk sarayının kütüphanesine gidip gelerek soyluların şeceresini önceden okumak iyi bir şeydi.

"İşte bu kadar."

Bir sahne oyuncusu gibi abartılı bir şekilde eğildikten sonra başınızı kaldırmanın tam zamanıydı.

Gözlerim bir anda karardı.

[Avcılık Yarışması Kraliçesi] Unvanını aldı!

ödülleri [100 milyon altın] ve [+200] şöhret.

(Şöhret toplamı: 400)

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 99

Bölüm 99

"Hanımefendi, nereye gittiğimi biliyorsunuz, insanlar sadece sizden bahsediyor, avcılığın kraliçesinden. Buna gerçekten bayılıyorum!"

Emily Düklüğe dönerken arabada yaygara kopardı. "O

kadar mutlu musun?"

"Tabii ki! Kontes'i yere sermek zorundasın. " Emily sanki çok

fazla yığın varmış gibi iki yumruğuyla bağırdı.

"Onu parçalayacağınıza eminim! Prensesimiz başkaları gibi acıma duygusuyla avlanmadı ve ayıları kendisi avlayarak birinciliği kazandı!"

"Yalnız gitme ve konaktaki tüm hizmetçileri yanına al."

"Tabii ki!"

Emily hırsla başını salladı, gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Gülümsemek, ilgili kişiden daha çok hoşuna gittiği sahnedeki geliyor ve mücadele ruhunu yakıyordu.

Aslında av kraliçesi olmanın ödülünün düşündüğüm kadar büyük olmaması beni hayal kırıklığına uğrattı. İstemiyordum ama bu zahmetin karşılığında aldığım tek ödül para ve şöhret oldu.

"İyiliğin %10'unu bana vermeleri gerekirdi. Ama

Emily'yi mutlu görünce kendimi biraz daha iyi

hissettim. "Fena değildi.

ML'lerin tercih edilirligi, biri hariç, %40'ı aşmaktadır. Uzun sürdüğü için performans oldukça iyiydi.

Özellikle de Veliaht Prens. Sadece %2'den %45'e çıktı. Ayrıca Vuintar'ın yüzde bir önündeydi. Şimdi kimi sigorta olarak tutacağım konusunda endişeliydim.

Ama hemen başımı salladım.

"Hayır, hayır, hayır, öyle olsa bile Veliaht Prens değil.

O beni bulmadan önce kaçmayı başardığım bir bahçeydi. Mahkemede konuşurken söylediklerimi duyarsa, iyiliğini kaybedebilirim.

Ben bunları düşünürken, arabanın yavaş yavaş durduğunu hissedebiliyordum. Tamamen durduğunda, Emily önce kalktı, kapıyı açtı ve aşağı indi.

"Çoktan gelmiş olmalı!!"

Emilie'nin sözleri aralıklı olarak önce vagonlarla geldi, ardından saraydan gönderilen işçiler Dükaliğin ön bahçesine sayısız av bıraktı.

"Ne.....!"

Onları karşılamaya gelmiş gibi görünen uşaklar ve çalışanlar, ağızları bir karış açık, büyülenmiş gibiydiler.

Neyse ki Dük ve iki kardeş daha önce geldikleri için içeri girenleri görememişlerdi. Av alanından hemen yola çıkan onların aksine ben biraz geç kalmıştım çünkü saraydaki son öğle yemeğinden sonra ayrılmıştım.

"Oh, hepsi benim."

Emily'nin yardımıyla arabadan indim ve alçak sesle "Oh,

bayan!"

Uşak şaşkın bir bakışla bana yaklaştı. Ama hemen gelediler çünkü işçiler önlerine büyük bir altın kutu koydular.

Şok, sandığın kapağını açıp kapattı. Rüzgârla birlikte, içinde yığılı olan altın paraların bir kısmı 'yere' düştü.

"Aman Tanrım! Leydim, altın paralar!"

Emily benim yerime oraya koştu ve yere düşen altın paraları topladı.

"Bayan Penelope. Bu, bu, bu... Bütün bu para da ne?" Uşak şaşkın bir bakışla geç geldi ve sordu.

"Bu hayvanlar da ne? Dük ve Efendi'nin avları kısa bir süre önce geldi....."

"Bu benim avım, uşak."

"Ne? Bu da ne...."

"Henüz duymadın mı?"

Durumu kavramakta alışılmadık derecede yavaş davranan uşağa ve Dükalığın tüm çalışanlarına baktım, nazikçe onlara söyledim.

"Ben bu avın kraliçesiyim."

* * *

Tüm av derilerinin tabaklanması emredildi. ML'ler için bir sürü kışlık giysi yapacaktım.

'Onlara en iyi ihtimalle bir fular yaparım diye düşünmüştüm...'

Ölçek düşündüğümünden daha büyüktü ama olumlu düşünmeye karar verdim. Çünkü büyük şeyler hiçbir şey için iyi değildir.

Onlara eti yemek için kesmelerini ve mutfağa göndermelerini söyledim.

İlk başta uşak heyecanlandı ve hızlı hareket etti. Özellikle de ayının safra kesesiyle kendi ilacımı yapmalarını engellemek için çok çalışmam gerekti.

Kabaca siparişimi verdikten sonra odama çıktım ve yatağıma uzandım.

"Ha.....Evim güzel evim."

Yuvarlanma hareketimi 'Cholgeurokk' sesi takip etti.

Bu net, ince ses ne, evet. Öyle değilmiş gibi davrandım ama 100 milyon altın ödülü sevdiğim için öleceğimi sandım. Emily'ye zenginliğin tadını çıkarması için altın paralarla dolu bir yatak hazırlamasını söyleyecek kadar.

'Hehe! Artık zenginim! Uyuyacak kadar param var!'

Sırıttım ve elime değen altın paraları toplayıp havaya saçtım.

Işığa yansıyan altın rengi o kadar güzel ve hoştu ki. Küflü bir yarı bodrum odasında ince bir battaniyeyle uyumayı asla hayal edemezdim.

Heyecanlandım ve altın paraları bir kez daha toplayıp yatağın üzerine sıktım.

Chalkerak-!

O zaman
oldu.

"Aman Tanrım. Bu kadar çok mu seviyorsun?"

Berrak ve ince seslerin arasına nankör bir ses karıştı. Sesin nereden geldiğini görmek için gözlerimi hafifçe çevirdim.

Leonard'ın kollarını kavuşturmuş, açık kapıya yaslandığını görebiliyordum. Emily bavullarını düzenlemekle meşgul olduğu için tam olarak kapanmış gibi görünmüyordu.

Kaşlarımı çatarak ağzımı açtım. "Ne,
neden buradasın?"

"Her türlü şeyi yapıyorsun. Neden sadece küvete dökmemi istemiyorsun?"

Şaşkın bir ifadeyle alaycı bir şekilde konuştu.

'Oh, yapalım mı? Altın duş kulağa hoş geliyor.

O kadar iyi bir ruh halindeydim ki, onun alaycı sözleri ağzımdan
dökülüverdi. "Meşgulüm, işin yoksa sonra konuşursun"

Leonard cevap vermeden dikkatini altın paralara çevirerek odaya girdi. Ve
yatağımın kenarına oturdu.

"Ha, altın paralarla oynamakla mı
meşgulsün?" "Evet."

"Ah, bu kız. Ne zaman büyüyeceksin?"

Onun dayağı beni mahvetmişti.

"Hey, bunu bu adamdan duyduğuma inanamıyorum!

Bir süre donup kaldıktan sonra geç de olsa kendine geldi ve çenesini yukarı
çekme cüretini göstererek ona baktı.

"Ne?"

"Neden buradasın?"

Sinirli bir şekilde sordum. Leonard neden geldiğine hemen cevap vermedi
ama tereddüt etti. Gözlerini hafifçe aralayarak baktığında, isteksizce ağzını
açtı.

"... ...babamlar birlikte yemek yiyeceğimizi söyledi."

"Ne?"

O kadar şaşırmıştım ki ayağa

fırladım. "Neden?"

"Av yarışması sona erdi ve söyleyecek bir şeyiniz olmalı. Anladın mı?"

Leonard omuzlarını silkti ve umursamazca cevap verdi. Nutkum tutulmuştu ve kekeliyordum.

Av sahasında kurulan kamp alanı bir malikaneden farksızdı. Zamandan tasarruf etmek için kahvaltının Dük'ün kabanasında yapılması ve Dük'ün ailesinin üyeleriyle sık sık bir araya gelinmesi gerekiyordu.

Suikasttan önce buna degeceğini düşünmüştüm ama duruşmadan sonra çabucak rahatsız oldum. Bu yüzden saraya sığındım. Şimdi Dükaliğe geri döndüğüme göre.... sadece eskiden olduğu gibi yaşamam gerektiğini düşünmüştüm.

'Neden beni tekrar rahatsız ediyorsun? Beni rahat bırak!'

Döndüğümde yaşamak zorunda olduğum sert şeylerden iğrenerek

söyledim. "Midem iyi değil, kahvaltımı yaptım."

"Neredeyse gün batımı oldu ve şimdi de miden mi

bulanıyor?" Leonard'ın homurdanarak verdiği cevap

karşısında dilimi ısırdım.

"Öğle yemeği demeliydim.

O kadar utandım ki kelimelerimi unuttum.

"Neden sadece dört gündür takılı olduğunu söylemiyorsun?"

"O zaman bunu ona söyle."

"Hey. Şaka yapıyorsun..."

Leonard sözlerim üzerine kaşlarını çatarak bana baktı. Bir şey söyleyecekmiş gibi açık kalan ağzı ifadesiz yüzümü görünce tekrar kapandı.

Görünüşe göre bunun hiç de şaka olmadığını fark etmişti.

Bağırdı, pembe saçları bir eliyle çılgınca dağıldı.

".....Oh, bilmiyorum! Sana zaten söyledim, ister gel ister gelme, sen hallet."

"....."

Bu yüzden cevap vermedim. Bir an için odada soğuk bir sessizlik oldu.

"Hey, bunu sadece yanlış anlama ihtimaline karşı

söylüyorum." Garip sessizliği ilk bozan Leonard oldu.

"Vermek istedik ama sana veremedik. Biliyorsun, değil mi?" "..... ne?"

"Kural, sıralama manipülasyonunu önlemek için aile üyelerinin geçmesine izin vermemektir."

Aniden yaptığı açıklama karşısında şaşkına dönmüştüm. Neden rastgele bir oyunun kurallarını açıklıyorsun?

'....Ve teslim etmek isterseniz bile teslim edemezsiniz'

Niyetlerimi düşünürken aniden yutkundum, 'Ahhhhhhhhhhhhhhhh' diye bir ses duydum.

Leonard'ın bana bunu neden söylediğini şimdi anlıyorum. Avlarını bana tahsis etmedikleri için kızgın olduğumu düşünüyorlar.

Bir an nutkum tutuldu ve sonra birkaç kelime söyledim.

"Biliyorum."

Aslında bilmiyordum. Leonard hemen sordu. "Eğer

biliyorsan yüzünün nesi var?"

"Ne yapmalıyım?"

"Surat asıyor ve somurtuyor gibi

görünüyorsun..." "Bu yüzden değil, bu

yüzden aldırma."

"Hey, onu başka bir kıza vermedim, bu yüzden beni yanlış anlama!"

Aslında öyle bir şey değildi ama bunu tek başına duymak onu

heyecanlandırmıştı. "Küçük bir hayvanı canlı yakalamanın ne kadar zor

olduğunu biliyor musun? Ben vazgeçtim

Birisi yüzünden canavarı yakaladım ve küçük hayvan bölgesine gidip avlandım...!"

Sinirle aniden ağzını kapatıyor. Sonra, genişlemiş yüzüyle tekrar tekrar öksürüyor.

"Ehm, Ehm! Üzülme, bir şey istiyorsan söyle. Sana her şeyi vereceğim."

Duygusal değişimlerine ayak uyduramadım.

"İyi görünüyor, ama biraz akli başında değil gibi.

Sırtımın altında altın paraları hissedecek kadar zengin bir adamdım. Ama ne istediğime hemen cevap vermezsem, gitme belirtisi göstermeyeceğini düşündüm.

"Ne yakaladı?"

Leonard'ın yakaladığı avlar üzerine düşünmekten başka çarem yoktu. Rakun, sülün, hayat, karaca ve....

".....rabbit."

Ağzım ilk hareket ettiği anda kafamdan bir sahne geçti. Beyaz bir mendilden yapılmış bir tavşan.

Düşündüm de, artık hareket etmeyen tavşanı Emily'ye verdikten sonra bunu tamamen unutmuştum.

"Tavşan mı?"

"Evet, tavşan. Onu koşarken görmek istiyorum."

Leonard tam zamanında sekiz tavşan yakalamıştı.

"Ben hallederim. Kâhyaya onu ormana bırakmasını söyleyeceğim."

Sözlerim üzerine başını salladı ve sonunda yataktan kalktı. Nedense biraz heyecanlı görünüyordu.

"Tamam mı? Şimdi somurtmayı

bırak." "Somurtmuyorum."

"Mümkünse akşam yemeğine gel."

"...."

Cevap vermedim çünkü böyle bir niyetim yoktu. Ancak sonuç olarak, Dük'ün akşam yemeği daveti kasıtlı değildi ve kaçınılmaz bir duruma katılamadım.

Leonard gittikten sonra bir sürü altın paraya sarılarak uykuya daldım.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 100

Bölüm 100

Birkaç gün odada mahsur kaldıktan sonra uşak aracılığıyla geride bıraktığım avların işi neredeyse bitmişti. Tabaklanmış kürkün bir kısmı erkek giyiminde uzmanlaşmış bir tasarımcıya bırakıldı. Eckliss'e bir hediye yapmak için.

Ancak kıyafet yapmak oldukça uzun zaman alıyor. Üretimde nispeten hızlı bir şey vermekten başka seçeneğim yoktu.

Lüks çantayı uşaktan aldıktan sonra dışarı çıkmak için hazırlanmaya başladım.

"Sanırım yüzde 67'ydi.

Eckliss'i görmeseydim hızla yükselecek olan iyiliğini kontrol etmek için acele ediyordum. Ancak tüm hazırlıkları bitirip odadan çıkmak üzereyken hava pek de iyi değildi.

"Bu havada gerçekten yürüyüşe çıkmak zorunda mısınız, hanımefendi?"

Emily pencereden dışarı baktı ve endişeli bir bakışla şemsiyeyi uzattı. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen kara bulutlarla dolu gökyüzü akşam kadar karanlık görünüyordu.

Hwingggg- Pencere çerçevelerinden sızan rüzgârın sesi kasvet vericiydi.

"Bir dahaki sefere gitsem mi?"

Emily'yi pencereden dışarı kadar takip ettim ve hafif bir tereddüt yaşadım.

Ancak av yarışmasından döndükten sonra bile, hediye verilmediği bahanesiyle Eckliss'i yaklaşık iki hafta boyunca görmedim.

Bu arada yine zorbalığa uğrasaydı ve ben onun iyiliğini kaybetseydim....

"Hayır! Yağmur yağmadan önce ona hızlıca bir mesaj verelim!

Elime tutuşturulan bir şemsiyeyle apar topar odadan

çıkarıldım. "Hemen döneceğim."

Ancak eğitim alanına giden orman yoluna girer girmez yağmur yağmaya başladı. Aceleyle şemsiyemi açtım ve endişeli bir yüzle harap gökyüzüne baktım.

"Ha..... bu kötü şansın bir işaretidir."

Ama dışarı çıktığım için geri dönmeme bile gerek kalmadı. Onun yerine daha hızlı yürüdüm. Kâhyaya eğitime ara verildiği bildirilmişti. Bir kerelik bir sabah molasıydı, bu yüzden acele etsem iyi olacaktı.

Ancak oraya vardığımda eğitim alanı boştu. "Ne... ..herkes

nereye gitti?"

Açık alana bakarak adımlarımı hızlandırdım. Düşündüm de, geçen gün yağmurlu bir günde yürüyüş yaparken Eckliss'le karşılaştığımda eğitim erken bitmişti.

'yağmur yüzünden antrenman erken mi bitti?

Eğitim alanının kenarındaki çimler boyunca yavaşça yürüdüm. Kalan eşyalara rastlamamak içindi bu. Bahse girerim bu şekilde yaklaşık yarım tur yürümüşümdür.

Stroke, whick!

Rüzgarı kıran ani bir kılıç sesi duyuldu. Eğitim alanının köşesinde, sisin içinde, biri art arda korkuluğa vuruyordu.

'... ..Eckliss?'

Kim olduğunu anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Geçen sefer yağmurlu bir günde yalnız kalıp antrenman yapmıştı, bu sefer de farklı değildi.

Stroke, whick-!

Elindeki tahta kılıca her sert vuruşunda samanlar çılgınca sıcıyordu, "Puck, parsu-! K r bir saman demeti yırtıldı ve yere yuvarlandı.

"H l   yle.

Şimdi biliyorum ki onun figürü hiç de iyi bir salınım değilmiş.

Bir sonraki eğitim seviyesine geçmek için korkuluğu boğazından kılıçla düzgünce kesmesi gerekiyordu. Saman   p n  zorla kesmek değil.

Eğitime son kez göz attığımdan bu yana oldukça uzun zaman geçti, ancak Eckliss çok az ilerleme kaydetti. Ne kadar iyi bir dahi olursa olsun, öğretecek bir  ğretmen olmadan, bir suçludan daha iyi değildir.

Ppaaakkkk-

Ardından büyük bir patlama sesi duyuldu ve Eclis'in kullandığı tahta kılıç ikiye bölündü. PUH- Tahta kılıcın kırık bir parçası o kadar sert uçtu ki yere fırladı.

Hareket etmeyi bırakan Eckliss, omuzlarını aşağı yukarı oynattı ve nefes nefese kaldı.

Çıplak vücudunun üst kısmından bir buhar bulutu yükseldi. Ondan geriye kalanlar ve iki kırık tahta kılıç çok tehlikeli görünüyordu. Endi e yükseldi.

'Eğitim bitene kadar hiçbir yere varamayacağım.

Hediyeyi hızlıca teslim ettikten sonra geri dönmek istedim ama fikrimi değiştirdim. Aceleyle yaklaşmamak için.

Kısa bir duraksamadan sonra Eckliss hemen yanındaki kutudan başka bir tahta kılıç çıkardı. Gözlerimi kocaman açtım. Kutu bulanık bir şekilde görünüyordu.

desen. Geçen gün 600'den fazla tahta kılıç satın aldığım silah dükkanının ticari markasıydı.

"Yine de iyi kullanıyor olmalısınız.

Tahta kılıcı çıkarmanın tanıdık görüntüsü biraz endişemi giderdi. Uygunluğumu kontrol etmek istedim ama mesafeden dolayı iyi göremiyordum.

Eğitiminin bitmesini beklemekten başka çarem yoktu. Eckliss ondan sonra uzun bir süre korkuluğ kesmek için çok çalıştı. Kendimi ağaçların arasına saklayarak eğitimini gzetleyeli ne kadar olmuştu?

Ppaaakkkk-

Tahta kılıcı üçüncü kez kırdığında, sinirlenerek tuttuğ sapı fırlattı. Ve ıslak toprağı umursamadan yere uzandı.

Shwaaaaaa- Soğuk yağmur çıplak vücudunun üzerine yağdı.

"ştecek.....

Hemen ileri atılmadan önce etrafını kolaçan ettim. Çünkü geçen seferki gibi elindeki tahta kılıçla neredeyse boynumu kırdığım baş döndürücü bir deneyim daha yaşamak istemiyordum.

Ancak etrafında herhangi bir tehlike olmadığını iki kez kontrol ettikten sonra sıvıştım.

Bardaktan boşanırcasına yağın yağmur ayak seslerimi örttüğü için mi? Eckliss artan mesafeden etkilenmemişti.

Chalbakk-. Nihayet yatağının yanına geldiğimde şemsiyemi hafifçe öne doğru eğdim. "Merhaba."

Alçak bir ses adamın gözlerini açtı. Islak uzun kirpikler kırpıştı. Aralarında ortaya çıkan gri-kahverengi gözlerin büyüdüğü açtıkı

yavaşça. "...Usta?"

Eckliss darmadağınık bir yüz ifadesiyle göz kapaklarını birkaç kez daha kırıpıştırdı. Görünüşümün aniden gerçek olup olmadığının bir ölçüsü gibi görünüyordu. Bu manzara karşısında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Uzun zamandır

görüşmedik."

[Favorability 69%]

O anda göstergesi yanıp söndü. Neyse ki malikanede olmadığım için daha fazla düşmedim. İyilikteki hafif artış beni çok rahatlattı.

Bu sırada Eckliss yavaşça ayağa kalktı. Aşağıya bakan bakışlar yukarı kalktı. Ben de şemsiyemi daha yukarıda tutmak zorunda kaldım.

"Ne zaman... geri döndün?"

"Şey. Geri dönmeyeli uzun zaman oldu."

Cevabım üzerine Eckliss'in gözlerinin kuyruğu biraz aşağı düştü. Onu zorla şövalyelerin arasına sokan köleye bu haberi kimse söyleyememiş olmalıydı.

Duygusuz gözleriyle bana baktı. "Neden bana

döndüğünü bile söylemedin?" "Bekledin mi?"

"Beni mutlu edeceğini söylemiştin."

Ona güldüğümde, sakın bir şekilde sözlerine karşılık veren adamın kaba görünüşüne boşuna güldüm.

"Bu."

Elimdeki yüksek kaliteli çantayı ona uzattım. "Bu

bir hediye. Bunu yapmakta biraz geç kaldım."

Eckliss'in gözleri bir köpek yavrusu gibi büyüdü. Davayı hemen almamak için tereddüt etti.

"Neden kabul etmiyorsun?" "Yağmur

yüzünden....."

Keskin bir dille, neden kabul edilmediğini itiraf etti... "Bu ne

cüret... Ustanın elini ıslatmak istemiyorum."

"Her şey yolunda."

Gözlerimi kapattım ve onun için gülümsedim, çünkü oldukça takdire şayandı.

"Seni hediye mi giyerken görmek için koşturuyorum ve sen bunu kabul etmeyecek misin?"

Çantayı salladım ve üzgün bir ses tonuyla fısıldadım. Gri gözbebeği bir kez titredi. Eckliss bir süre sessiz kaldı ve çok geçmeden çantayı yavaşça bana uzattı.

Klik. Islak elleri kısa süre sonra kutuyu açtı.

"Bu....."

İçindekileri kontrol eden Eckliss'in gözleri büyük ölçüde açıldı. "Mamut

fildişi ve beyaz kaplan dişleri."

Cevabından memnun bir gülümsemeyle hediyeği açıkladım. Ona verdiğim şey, fildişi parçaları ve kaplan dişlerinin bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş bir kolyeydi.

Arka arkaya çok beyaz olursa sıkıcı olur, bu yüzden araya en ince oniksleri koydum. Yuvarlak siyah boncuk, sivri dişler ve fildişi parçalarla çok iyi uyum sağladı.

Bu, parayla satın alınamayacak nadir bir maldı. Kâhya sayesinde geç de olsa öğrenmiş olsam da Callisto ve Vuintar'ın ikinci ve üçüncü sırada yer almasının bir nedeni vardı.

Çünkü yakaladıkları mamutlar ve beyaz kaplanlar, av yarışmaları gibi büyük çaplı etkinlikler olmadıkça görülemeyecek nadir hayvanlardı.

Tabii ki bundan yapılan süslemeler çok değerliydi. Fildişi ve kaplan dışından yapılan süslemeler ve her ikisi de daha da değerliydi. Eckliss bile bunu biliyordu, bu yüzden çantada bunu görmeyi beklemiyordu.

"Eğer ML'nin iyiliği içinse, bunu yapmalıyım. Başımı zaferle kaldırdım.

"Beğendin mi?"

".....Master."

Eckliss başını kaldırmayı başardı.

"Bu da....."

"Antik Capria'da sadece en iyi savaşçılar fildişi kolye takabilirdi."

Beklenen Eckliss'i kestim ve çıkardım. Kitapta okuduğum şey buydu.

Ama bu Eckliss'in benden daha iyi bildiği bir şey. Capri kıtası onun Delman'daki anavatanıydı. Şimdi tüm kıta İnka İmparatorluğu'nun boyunduruğu altına girdi.

"Şu gerdanlığı çıkarma vakti geldi."

Onu hâlâ boğan deri ve sarı boncuklara bakarak küstahça konuştum.

"Size söyledim, ilk kazanan olarak geri döneceğim."

"....."

"Ben bu av yarışmasının kraliçesiyim." "....."

"Dediğim gibi, tek yapmam gereken biricik savaşıma güç vermek."

Eckliss başını tekrar eğdi ve kolyeye baktı. Onun duygularını anlayabilecek tek gözümü göremeyince tedirgin oldum. Çünkü artık tepkisinin olumlu mu yoksa olumsuz mu olduğunu anlayamıyordum.

"Sana çok mu şey verdim?"

Ne de olsa hoşuna gidip gitmediğini soracaktım. Sonunda Eckliss bana baktı. O anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İlk kez gördüğüm tutku, çiğ balığın kahverengi gözbebeğinde alev alev yanıyordu.

"Efendim."

Eckliss kolyeyi yavaşça kutunun içinden çıkardı ve canavar gözlerle bana baktı. Sonra uzun süredir tuttuğu elini ağzına yaklaştırdı.

[Favorability 77%]

Kolyeyi öptü ve onun iyiliği arttı. Ve aynı anda gözlerimin önünde beyaz kare bir pencere belirdi.

Hedeflerden birine [%70 daha fazla] ulaşıldı.

Şu andan itibaren herhangi bir favoribilite rakamı verilmemiştir.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 101 'Ne!?'

Bölüm 101 'Ne!?'

"Ne!?"

Düşünceli bir şekilde, sistem penceresinin aniden yükselmesi üzerine gözlerim Eckliss'in başının üstüne doğru kayd. Gözlerimi genişçe açtım.

'...gitti!'

Az öncesine kadar başının üzerinde net bir şekilde parlayan [Favorability 77%] yazısı [check favorability] olarak değiştirilmişti. Dahası, beyaz yengeçlerle dolu olan gösterge çubuğu koyu kırmızıya dönmüştü.

Ama daha ne olduğunu anlayamadan yeni bir yazı geldi.

Gösterge çubuğu değer yerine renk gösteriyordu.

Uygunluğunuzu kontrol etmek için hedeflerle fiziksel temas kurun.

".....Eckliss."

Titrek gözlerle sistem penceresine bakarak konuşmayı başardım. Sıkıca kilitlenmiş bir ses, sanki boğuluyormuş gibi dışarı aktı.

"Onu bana ver, bunu senin için kendim giyeceğim."

Emrettim. Titreyen ağzımın kenarını güçlükle kaldırdım.

Eckliss elini yavaşça dudaklarından çekti. Chool- Kolye vahşi bir sesle düştü.

Neredeyse çıplak ellerimle kaptığım gibi aceleyle aldım. Eckliss başını önümde muzip bir tavırla eğdi.

Yağmurdan ıslanmış kahverengi tepe yaklaştıkça, beyaz harfler [check favor] ve koyu kırmızı gösterge çubuğu daha belirgin hale geliyordu.

Saçlarımı ellerimle aşağı doğru kaydırdım, çalıntı parçalardan oluşan kolyeyi boynuma astım. Sonra yine beyaz kare bir pencere geldi aklıma.

Uygunluğunuzu kontrol etmek için [2 milyon altın / 200 itibar] ödeyin.

Eckliss]'in iyiliğini onaylamak ister misiniz?

[2 milyon altın / 200 itibar] "Ne..."

Bana sunulan yeni seçenekle birlikte, haberim olmadan ağzımdan bir çığlık koptu.

"Usta...?"

Eckliss irkilerek bana baktı. Ama ona dönüp bakacak zamanım bile olmadı.

'Deli, bu mantıklı mı? Bu bir oyun sistemi. Bu...!'

O kadarını düşünüyordum ama aynı şeyin daha önce de başıma geldiğini hatırlayınca birden nefesim kesildi.

— Aah! Neden! Neden yine ölüyorsun!

— Ah-shi....Sadece satın mı almalıyım?

Zor modu oynarken, ödeme yapıp yapmamam gerektiğini kaç kez merak ettiğimi hatırladım. Evet. Bu çılgın oyun hiç de 'tamamen ücretsiz' bir oyun değildi. Aynı indüksiyon çok yüksekti ve bir cimri gibi yaşayan ben neredeyse birkaç kez buna kanıyordum.

Sanki onu parçalayıp [2 milyon altını] aptal yerine koyacakmışım gibi kare pencereye baktım. İlk şarj sistemi olduğu için oyun parasının nasıl tahsil edildiğini bilmek imkansızdı.

Eckliss]'in iyiliklerini kontrol etmek için [2 milyon altın]'ı

çıkarın. (Kalan fon: 98.000.000 altın)

Yeni yazıyla birlikte Eckliss'in başının üzerindeki [Favoriyi Kontrol Etme]

kayboldu. [Favori %78]

Eckliss'in teveccühünü kontrol ettim ve %1 artmıştı ama bundan hiç memnun değildim. Çünkü bu paranın avcılık yarışmasını kazanarak kazandığım 100 milyon altından düşüleceğini biliyordum.

"Hayır! Benim param-!"

Sıkılı yumruklarımı salladım ve sessiz bir

şekilde kükredim. "Bu parayı nasıl

kazanabilirim?!"

Nasıl olur da 2 milyon altın boşu boşuna

kaybedilir? "Usta....İyi... misin?"

Tek kelime etmeden boşluğa bakmamın garip olduğunu düşündü, bu yüzden Eckliss temkinli bir şekilde sordu.

"Hoşunuza gitmedi mi, efendim?"

Gözlerinin kenarları sarkıktı, umursamazdı. Ancak o zaman boynundaki renkli kemik parçalarını çıplak üst bedeninin üzerinde gördüm. Ne olduğunu anlayamadan, başının üzerindeki yüzde 78'lik teveccüh yine gölgede kalmıştı.

".....no, sana yakışmış. Ben beğendim."

Zorla gülümsedim. Aslında şu anda doğru bir yüz ifadesi takınıp takınmadığımı bile bilmiyordum. Cevabım, inorganik olan grimsi gözbebeğinde bir parıltı yarattı.

"Bana hediyemi verdin, bu kadar yeter. Önce ben geri döneceğim."

Bir çırpıda tükürdüm ve arkamı döndüm. Sonuç olarak, Eckliss'in başının üzerindeki şemsiye de uzaklaştı. Bunu ML'ye yapmamalıydım ama dikkatim o kadar dağılmıştı ki daha az umursayamazdım.

"Bunun gibi..."

Eckliss hızla gitmeye çalışan beni yakaladı. "Bu şekilde mi gideceksin? Bunu alabilir miyim?"

Bir anda arkamı döndüm. Sağanak yağmura tekrar maruz kalan adam acınası bir bakışla bana bakıyordu.

"Ah."

Az önce giden ruh yavaş yavaş geri döndü. Personel değişikliğinin çok samimiyetsiz olduğunu geç de olsa fark ettim.

Ona tekrar yaklaştım. Yüzü sırlıslıklamdı. Su damlaları gözlerini acıtmış olabilirdi ama Eckliss gözünü bile kırpmadan bana baktı.

"Bu son olamaz."

Ona uzandım ve gözlerinin etrafını okşayarak sevinçten akan suyu sildim.

Eckliss]'in tercih edilebilirliğini kontrol etmek ister

misiniz? [2 Milyon Altın / Şöhret 200]

Bu aynı zamanda bir bağlantıydı, bu yüzden beyaz kare bir pencere açıldı. Bunu görmezden gelerek, yardımsever bir usta olarak rolümü oynamayı başardım.

"Seni mutlu edeceğimi söylemiştim. Senin için hala bir sürü hediyem var."

"Bunu hediye almak istediğim için yapmıyorum....."

"Şşş. Bu, gelip seni bulmam için daha çok gün olacağı anlamına geliyor."

Sızlanmasını çabucak kestim ve aniden fısıldadım.

"Böyle kalırsak ikimiz de üşüteceğiz. Artık antrenmanı bırakmalı ve odanıza dönmelisiniz."

"....."

"Bunu yapacaksın, değil mi?"

"...."

"Ha?"

Bir cevap istediğimde, Eckliss sonunda bana bakan gözlerini indirdi ve bana nazıkçe cevap verdi.

"...evet."

"Aferin

oğlum."

Sevgiyle gülümsedim, gözlerinin altına dokundum ve parmaklarımla yavaşça yanağından aşağı indim. Çenesine ulaştığında elimi yüzünden çektim ve arkamı döndüm.

Eckliss'i arkamda bırakarak sadece bir adım attım ve ne olduğunu anlamadan yüzümdeki gülümseme silinip gitti. Hızla odama döndüm ve önce altın kutuyu kontrol ettim. Yatağımın yanına koymuştum ve üzerini düzenli olarak çarşaflarla örtüyordum.

Aceleyle kilidi açıp kapağı açtığımda, bir altın ışıık parlaması gözlerimi kör etti. Altın paralar hala iyi durumda.

"Benim param!"

Bir zamanlar üst üste yığılmış ve kutudan taşmış olan altın sikkelerin seviyesi belli belirsiz azalmıştı. Canım sıkıldıkça kutuya baktığım için bunu hemen anlayan tek kişi bendim.

Çalışanlardan hiçbiri, kuduz köpeğin özellikle de bir boz ayıya çarptıktan sonra bayıldığı kutuya dokunmaya cesaret edemedi. Dahası, güvenlik büyüğü ile özel olarak hazırlanmış kilidin anahtarı sadece benim elimdeydi, bu yüzden düğüm bile açamadı.

O zaman bu gerçekten de sistemin otomatik olarak ödeme

yaptığı anlamına geliyordu. "Ha... ..lütfen!"

Peoookk-! Yumruğumu yığılı altın paraların üzerine salladım.

Artık bu iyiliği tesadüfen göremediğim, dahası görebilmek için para ya da şöhret ödemek zorunda kaldığım için yıkılmış hissediyordum.

'Lanet olsun, Normal modda kesinlikle böyle bir şey yoktu! Ama

neden!' Puck, puck-! Yumruğumu birkaç kez daha vurdum ve çılgınlık

attım. 'Ve iki milyon altın? Bu pis bir fiyat, seni çılgın oyun!'

Fonlarımda 100 milyon won olduğuna göre, olumlu izlenimi görmek için 50 şansım daha var. Hayır, daha önce test için sadece bir kez kullanmıştım, yani şu an itibarıyla 49 şansım var.

Ancak, itibarımı pervasızca kullanmayı göze alamam. Şu anda sadece 400 şöhret var ve onları bir kenara atarsam, itibarım yine dibe vuracak.

"..... şöhret böyle kullanılır.

Normal modda şöhret, FL'nin kendisini "gerçek bir prenses" olarak kabul ettirmesine yardımcı olan bir rolden başka bir şey değildi. Düklük çalışanlarından iyilik kazanmak için kullanılırdı.

ve diğerk aristokratların yanı sıra ML'ler veya beklenmedik bir görevdeki basit bir mini oyunu atlamak için.

Buna hiç dikkat etmedim çünkü sadece görevleri geçerek kendi kendine artıyordu. Bu yüzden buraya geldiğimde vazgeçtim....

"Bilseydim, biriktirirdim."

Bunu önceden bilseydim, düklük çalışanlarına karşı geldiğimde bu kadar ileri gitmezdim.

Bir damla kan yuttum ve bir kez daha yumruk attım. Zor mod, hakkında ne düşünürseniz düşünün hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı.

"Ha... ...hayır, sakın ol. Yakında %80 olacak."

Derin bir iç çektim ve soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalıştım. Zaten zor modda ayarlanmış zor bir sistemdi ve benim için kaçınılmaz bir görevdi.

'Geri döndüğümde, bu çılgın zorluk seviyesini belirleyen yapımcının yüzünü görmem gerekiyor. Tabii ki bir silahla.

Böyle düşünerek altın para kutusunun kapağını kapattım. Tekrar kilitledikten sonra kalktım ve yatağıma uzandım.

Beklenmedik sistem operasyonu karşısında o kadar şaşırmış ve utanmıştım ki bitkin düşmüştüm. Ama bir kez daha düşündüm de, bu kadar karamsar olmaya gerek yoktu.

Eckliss'in sonu yaklaşıyordu. Tüm konsantrasyonu ve tüm gücüyle, favorisi kısa sürede yüzde 100'e kadar yükselmez miydi?

[2 milyon altın] sadece gelecekte onun lehine olup olmadığını kontrol etmek için kullanıldı. Belki de 49 kez daha kontrol etmeden bu lanet yerden çıkabilirim. Bu düşünce beni çok daha rahat hissettirdi.

"..... bu arada, bu renk de ne böyle?"

Sistemin içeriği üzerine düşünürken birden merak ettim.

Düşündüm de, para kaybetme düşüncesi gözümü kör ettiği için bunu unutmuşum. Beğenilirlik göstergesi çubuğu da pıhtılaşmış kan gibi koyu kırmızıya döndü.

"Nasıl oldu da bu kadar uğursuz bir renk....."

Bilinmeyen bir endişeyi mırıldandığım sırada oldu.

Tak tak-

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 102 .

Bölüm 102 .

Bölüm 102.

Biri kapıyı çaldı. Yatakta uzanırken sadece başımı kapıya doğru çevirdim. Nasıl olsa odamı ziyaret edecekleri belliydi.

"Hanımefendi, bu Penel."

Belli ve beklenen kişilerden biri olan uşak kendini tanıttı. "İçeri buyurun."

Son takozun sesini duydum ve bir süre sonra kapının açıldığını duydum.

Uşağı baş aşağı karşıladım.

"...bayan. Kanalizasyondan hoşlanıyor muydunuz?"

Az önce içeri giren uşak beni öyle görünce gözlerini kocaman açtı.

"Özür dilerim. Emily'den yürüyüşten yeni döndüğünüzü duydum ama...."

Uşak aniden başını eğdi ve özür diledi. Ona baktım ve cevap verdim.

"Hayır, daha yeni geldim. Sadece

dinleniyordum." "Düz bir duruşta

yatmıyorsun."

"Ben de kalkmak üzereydim. Neler oluyor?"

"Dük..."

Kâhya biraz tereddüt etti ve sonra işini itiraf etti.

"Tüm aile üyeleri arasında hızlı bir öğle yemeği yemek istediğini söyledi."

".....luncheon?"

Hemen kaşlarımı çattım. Leonard'ın geçenlerde gönderdiği akşam yemeği davetine katılmamıştım. Oldukça kabaydı ama Dük'ten bir yanıt gelmedi. Bu yüzden her şeyin bittiğini düşünmüştüm.

"Dahil olmam için başka bir neden mi var? Bugün sadece kabaca yemek yemek ve odamda dinlenmek istiyorum."

"Dük'ün size söyleyeceği bir şey var, lütfen katılın." "Phew.

Kahyanın duymaması için sessizce iç çektim.

"Tüm aile üyeleri arasında" ifadesi nedeniyle katılmak istemedim.

Dük ve Leonard'ın yanı sıra, istemediğim halde ilk oğlunun yüzünü de görmek zorunda kaldım.

"O zaman şimdi bana bir şeyler getir. Basit bir ekmek ya da

çorba." "...Evet? Akşam yemeği yaklaşırken, neden....."

"Yemekten önce tekrar açlıktan ölmek

istemiyorum." "Oh, hanımefendi."

Kâhya, omuzlarının mırıltısıyla dalgın dalgın beni çağırdı. "Bir daha asla, bir daha olmayacak."

Kâhya sanki herhangi bir tabuyu kusmuşum gibi davrandı ve bu biraz komikti. Ben de homurdandım.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Siz avcılık yarışmasına katılırken biz de yemek odası çalışanlarını değiştirdik."

Bu oldukça şaşırtıcı bir haberdi. Gözlerindeki parıltıyla arkasına bakan uşak devam etti. Nedense biraz ciddi görünüyordu.

"Ve bugünün yemek yeri yemek odası değil, hanımefendi."

"O zaman?"

"Dük özellikle cam serada bir yemek hazırlamamızı emretti."

"Cam... ..sera mı?"

"Evet, sonbahar çiçekleri tam açmış. Umarım hanımefendi de gelip görür."

Bu sefer gözlerimi kocaman açtım. Bu malikanede gidemediğim bazı yasak bölgeler vardı. Çünkü Dük, ölen Düşes'in ya da kaybettiği en küçük kızının anılarıyla dolu bir yeri kapatmıştı.

Bu yerlerden biri de arka bahçenin bir tarafındaki büyük cam seraydı. Burada bulunduğum süre boyunca oraya hiç gitmemiştim, sadece birkaç kez arka bahçeye gidip gelirken uzaktan varlığını fark etmiştim.

"Neden birdenbire serada yemek yiyoruz?" "Malikanenin

yemek odası yenilenmek üzere." "Yenilenmek mi?"

"Evet, korkarım şu an için onu kullanamayacağız."

Kâhya soruma cevap verirken bana algılayamadığım yoğun bir bakışla baktı. Tadilatın neden devam ettiğini anlayamadım ama yine de başımı salladım ve kabul ettim.

"Ne, bu benim için iyi bir şey mi?"

Yemek salonunda yemek isteseydi, türlü bahanelerle gitmeyebilirdi. Dürüst olmak gerekirse, tatsız değil mi? Kötü anılarla dolu bir yerde yemek yemek için kendimi zorlamak zorundayım. Ve beni nasıl tekrar aç bırakabilir?

".....şimdi anlıyorum."

Ama sonunda olumlu bir cevap verdim. Yemeğin yeri değiştiği için değil, Derick ve Leonard'ın kafalarının nasıl değiştiğini kontrol etme düşüncesi yüzünden.

"Az önce yağmur yağıyordu, o yüzden elimi yüzümü yıkayıp seraya zamanında gideceğim." Bu sözlerim üzerine uşağın yüzü bir anda aydınlandı.

"O zaman hazır olduğunuzda beni arayın."

Kibarca başını salladıktan sonra uşak odadan çıktı.

* * *

Kahyanın ardından ilk kez cam seraya ayak bastım.

Büyük cam sera sıcak ve hoş kokuluydu. Tavan ve sütunlar yeşil sarmaşıklarla çevriliydi ve sayısız çiçek açmıştı.

Yemek masası seranın ortasında, menekşelerin tam çiçek açtığı bir yere kurulmuştu. Dumanlı yüzlü üç adam romantik bir fonda birbirine sokulmuş olarak görölüyordu.

"Geldiniz."

Masanın ucunda oturan Dük bana baktı ve beni onaylar gibi yaptı. Başımı eğdim ve ağzımı açtım.

"Biraz geç geldiğim için özür dilerim."

"Ha, biraz mı? Çok geç kaldın....."

Leonard benimle doğrudan tartışacaktı ama aniden çenesini kapattı. Ne olduğunu merak ederek başımı kaldırdım. Çok memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle burun deliklerini oynatıyordu ama artık sert değildi.

"Tamam. Otur Penelope."

Bu yaygara zerine Leonard'a bakan Dk başını bana doğru çevirdi ve kayıtsızca şöyle dedi.

Dk'n geç kalmakla ilgili bir şeyler söyleyeceğini düşünmüştüm ama bu beklenmedik bir şeydi. Derick de soğuk gözleriyle yan yan baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Sebebini bilmeden yine Duke'un sol tarafına oturdum. Ve oturur oturmaz ML'nin her iki kafasının üstüne ve gösterge çubuklarına bir göz attım.

['Ahhh.'

Elbette, tercih edilme düzeyi tamamen kapsanmıştır. Ek olarak, gösterge çubuğu renklendirilmiştir.

Bir uyarı işareti gibi parlak turuncuya dönen Derick'in başının üzerinden bakarken başımı salladım.

"Zaten o değil.

Gözlerimi hafıf çevirdiğimde, aniden pembe saçları görünce

kaşlarımı çattım. "O da ne?

Leonard'ın başının üzerindeki gösterge çubuğu saına benzer bir renge dönüşmüştü.

"Bu renk ne anlama geliyor?"

O anda istemeden mavi gözlerle karşılaştım. "Neye

bakıyorsun sen?"

Yakasinda peçete olan adam kaşlarını oynattı ve çarpık bir şekilde sordu.

"Sana bakmadım." "O

zaman?"

"Arkana bakıyordum."

"Beni öldürecekmiş gibi mi bakıyorsun?"

Leonard şaşırmış gibi baktı ve sordu. Ona küçümseyen bir bakışla bakıyor olmalıydım.

Beceriksizce öksürdüm ve gecikmiş bir mazeret

uydurdum. "Çünkü çiçekler çok güzel...."

"Bu Ellenwick Rose."

Sonra yan taraftan ani bir cevap geldi. Ben bir şey söylemedim ama Dük ciddi bir yüz ifadesiyle bana baktı ve şöyle dedi,

"Eğer beğendiysen, neden alıp bir vazoya koymuyorsun?"

Leonard'ın arkasındaki daha önce görmediğim çiçekleri çok iyi görebiliyordum. Açgözlü, salgutt renginde bir gül muhteşem bir şekilde açmıştı.

"Güzel kokuyor. Odanızda bırakırsanız sorun olmaz."

"Hayır, sorun değil."

Hemen başımı salladım.

"Dalların çiçek açtığını görmenin en güzel yolu bu." "Bu doğru."

Neyse ki Dük sözlerimi kabul etti. Çok geçmeden Dük önündeki zili çaldı ve ardından yemekler getirilmeye başlandı.

'Suyumu değiştirttim. Donny, sanırım elin boş değil.' Tepsileri ve tabakları getiren hizmetkârların hepsi yeni yüzlerdi.

Bir süre sonra yemek tabakları masaya özenle yerleştirildi. Menü de oldukça hafifti. Birçok farklı çeşit olmasına rağmen, hafif brunch güveçleri, ekmekler, salatalar ve sandviçlerden oluşuyordu.

Bana gelince, menü çok tatlıydı. Çabucak bitirebilirim ve ellerimle toplayabilirim.

"Hadi yiyelim o zaman."

Neyse ki bu sefer bana mükemmel bir sofrta takımı verildi. Önümdeki masa takımına baktım ve birinin şaka yapıp yapmadığını anlamak için tekrar gözden geçirdim. Çayını yudumlamakta olan Dük durakladı ve ağzını tekrar açtı.

"Neden yemiyorsun?"

"Şimdi yiyeceğim."

Emriyle kaşığı alaycı bir yüz ifadesiyle kaldırdım.

"Bugün beni neden bu kadar yakından izliyorsun?"

Geçen sefer yemeğe katılmayı ihmal etmek dışında yanlış bir şey yapmadım. Eminim şu anda yemek yiyip yemediğimle ilgilenmeye çalışmıyordur. O kadar titiz bir adam olsaydı, Penelope'nin sürekli aç kaldığını hemen fark ederdi.

"Oh. Belki de masa küçük olduğu içindir.

Çok geçmeden Dük'ün neden hareket etmediğini hemen fark ettiğini anladım. Seradaki masalar malikânedekilerden çok daha küçüktü.

Dolayısıyla masadakilerle aramızdaki mesafe daha da yakınlaştı. Umursamasam bile, çatal bıçak takımlarının her bir koltuğa yerleştirilme şeklinden bunu anlayabiliyordum.

Elimdeki kaşıkla yavaşça yahninin tadına baktım, kendimi ikna ettim. Mis gibi çiçek kokuları eşliğinde sessiz bir yemek başladı. Bir süre sonra karnım biraz doyunca elimdeki tabakları hemen yere bıraktım.

"Artık yemek yemiyor musun?"

Bu kez klik sesine ilk yanıt veren yine Dük oldu. "Evet, sanırım bu kadar yeterli."

"Tatlı isteyeyim mi?"

Başımı salladım. İştahım yoktu, bu yüzden daha fazla yemek istemiyordum.

"Bu kadar az yemek zorunda mısın? O zaman biraz sandviç al ve odana getir."

"Hayır, baba. Sorun yok."

Dük'ü beni daha fazla beslemeye çalışmaktan hemen vazgeçirdim.

"Ondan ziyade, yemeğimi şimdi bitirsem, bundan sonra yukarı çıkabilir miyim? Sabahtan beri yürüyüş yapıyorum ve biraz yorgunum."

Aceleyle söyledim. Şimdi bana ne amaçla aradığınızı

söyleyin. "..... evet."

Neyse ki Dük ağzını sertçe açtı.

"Bugün sizi aramamın nedeni, bir süre sonra bir ressam getireceğimi ve ailemizin bir portresini yapacağımı söylemek."

Bu beklenmedik haber herkesi telaşlandırdı. Sadece Leonard değil, Derick de bu haberi daha önce hiç duymadığı için şaşkın görünüyordu.

"Birdenbire ne portresi, baba?" "Bir ay sonra

Penelope'nin doğum günü değil mi?"

Sözlerini duyunca Dük'e dönüp baktım. "Doğum günü.....?"

Kafam allak bullak oldu. Doğum günü nedir? Penelope'nin yetişkinliğe ulaşacağı gün.

"Bu kadar hızlı mı?"

İnançsızlığın ortasında, Dük daha acımasız bir hüküm verdi.

"Bir aile portresi yapmayı ve reşit olma ziyafetini düzenlemeden önce orta merdivene asmayı düşünüyorum."

Gerçek FL'nin geri döndüğü ve oyunun zor mod süresinin sona erdiği gün.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 103 ".....Onları tanıyın ve kendi başınıza dikkatli olun. Etrafta dolanırken yaralanmayın."

Bölüm 103 ".....Onları tanıyın ve kendi başınıza dikkatli olun. Etrafta dolanırken yaralanmayın."

".....Onları tanıyın ve kendi başınıza dikkatli olun. Etrafta yatarken yaralanmayın."

Dük sözlerine devam etti ama bütün sesler kulağıma uzak geliyordu.

'.....Yetişkin olmadan önce bir ayım mı kaldı?

Olay bir anda durdu. Sürpriz bir saldırıya uğramış gibiydim.

Avcılık yarışmasının büyük bölümü tüm hızıyla devam ediyordu, bu yüzden birkaç zor mod son tarihi kalacağını düşündüm. En azından duygusal alışveriş için zaman olmalı.

Şimdi sadece Eckliss'in ne düşündüğünü anlamaya ve bunu iyi bir duyguya dönüştürmeye çalışıyorum...

"Sadece bir ay.

Boğuluyordum. Eğer bir ay içinde yüzde 100 beğeni ve bir aşk itirafı alamazsam, buradan sonsuza dek kaçamayabilirim.

Kaçış da bir kaçış ama daha büyük sorun, "gerçek prenses" geri döndüğünde, kötü adam olarak ölmeye mahkum olmam. Çünkü bu lanet oyunun hikayesi böyleydi.

Dizlerimin üzerindeki el eteğimin kenarını sıkıca kavradı. Ölmek istemiyordum. Evden çıktım çünkü belli bir yürekle çalışıyordum.

".....Lope"

Nasıl ölebilirim, nasıl ölebilirim?

"...lope, penelope, canım."

Birinin beni çağırma sesi kendime gelmemi sağladı. ".....yes, yes?"

Ani bir irkilemeyle başımı kaldırdım. Ne olduğunu anlamadan masadaki herkes bana bakıyordu. Dük merakla sordu.

"Hoşuna gitmeyen bir şey mi var?"

"Ne var? Oh, hayır."

Oldukça boş bir bakışla cevap verdim. Sadece "doğum günü" kelimesinden korktum, bir an için çok fazla düşünüyor gibiydim. Kendime geç geldim ve birkaç garip mazeret mırıldandım.

"Sadece bir saniyeliğine

düşünüyordum...." "Hey, bugün biraz

tuhafsın."

Leonard aniden alaycı bir tavırla ağzını açtı.

"Neden daha önce bu kadar kanlı olan bir yere bakıyorsun? Bir süredir sessizsin, vücudun yine mi kaşınıyor?"

"Leonard Eckart."

Kavgasını görmezden gelmek yeterliydi, ama her nasılsa Dük onu uyarmak için ciddi bir ses verdi.

"Ck, bir ağabey için bu nasıl bir tavır?" "Bana ağabey

gibi bile davranmıyor." "Sueup."

Karşılık veren adam, Dük ters ters bakınca isteksizce çenesini kapattı. İnişli çıkışlı görüntüsü ve kafasındaki açık pembe gösterge çubuğu gerçekten uyuşmuyordu.

Benim yüzümden başlayan ortamın soğukluğu karşısında biraz utandım. Gülümsemek için kendimi zor tuttum ve dükü aradım.

"Özür dilerim. Bir süredir başka bir şey düşündüğüm için sizi duyamadım, Peder. Lütfen tekrar söyleyin."

"Kehm. Evet."

Dük sert ifadesini yumuşatmadan önce böyle dedi.

"Doğum günün için istediğin bir şey olup olmadığını sorabilirsin."

"... ..istediğim bir şey mi?"

"Evet, ne istersen söyle."

Bana hemen kıtayı araştırmam ve bir geri dönüş yolu bulmam söylendi. Ama gözümün önündeki üç çift mavi göze bakarak zorlukla yutkundum.

"Pek sayılmaz."

Kayıtsız bir ses tonuyla tükürdüm.

"Ne.....ne?!"

Ama her nasılsa Dük şok olmuş bir adam gibi gözlerini açtı.

"Evet, ben..."

"Hey, sen gerçekten hasta değil misin?!"

Çaresiz Dük yerine Leonard masaya "Bum!" diye bağırdı. Yemeğini sadece sessizce yiyen Derick bile bana tuhaf gözlerle baktı.

"Sen, eminim geçen yıla kadar...."

Tam bir Şey söyleyecekken, kısa süre sonra yüzü dondu ve ağzını tekrar kapattı.

"Hmm?"

Beklenmedik tepkiler karşısında Şaşkınlık içindeydim. Bir süre bana bakan Dk çok geçmeden nedenini itiraf etti.

"Geçen yıla kadar sana Şunu Şunu almamı istediğin çok Şey olmadı mı?"

"Ah."

Kısa bir süre sessiz kaldım. Eğer gerçek Penelope olsaydı, bu abartılı olurdu, öyle olurdu.

Ama ne yazık ki, gerçekten hiçbir Şeye ihtiyaım yoktu. Ayrıca, o doğum günü benim anma günüm olabilirdi, bu yüzden ne tür bir hediye almam gerektiği hakkında konuşmak sadece ...

Dk bana bir yabancıya bakar gibi baktı ve beni tekrar cesaretlendirdi.

"Merhum İmparatoriçe'nin terzisinden aldığın reşit olma cübbesini giymek istemedin mi?"

"Ergenliğe giriş elbisesi mi?"

"Evet, bu baba İmparator tarafından özel olarak davet edildi."

Dk, göğsünü gere gere gururla konuştu. Kısa bir süre önce arbaleti teslim ettiği zamana benziyordu.

Cppeler mücevherlerden daha işe yaramazdı. Ama geçen yıl Penelope bir sürünün içindeydi ve benim titreyen tavrıma rağmen, onu kolayca bırakacağına dair pek az işaret gösterdi.

"Peki neden ona uygun yeni aksesuarlar ve ayakkabılar almıyorsun? Kuyumcuyu arayalı uzun zaman olmadı mı?"

"Şey..."

Bir an düşündüm ve karşımda oturan çocuklara yan gözle baktım.

Turuncu, açık pembe... Eskiden uygun rakamlara ayrılırdı, ancak şimdi bir bakışta renkle ayırt edilebiliyor.

Ne kadar oyun parası olursa olsun, paramı onların iyiliğini kontrol etmek için harcamak da israftı. Önce benden rica eden Dük'ün isteğini geri çevirmemeye karar verdim.

"O zaman, bana bir doğum günü hediyesi vereceksen, mücevher yerine para ver."

"...Ne, ne? Para mı?"

Dük'ün ağzı bir karış açıktı.

"Düşündüm de, benim hiç özel mülküm yok. Lütfen bana da kişisel bir bütçe ayarlayın. Baba."

"Şey, bu..."

Dük sözlerime şaşkın şaşkın baktı ve konuşamadı. Leonard onun yerine ateş etti.

"Kişisel bütçeye ne için ihtiyacınız var?"

"Bu..."

"Eğer bir elbise istiyorsanız, bir tasarımcıyı arayabilirsiniz. Mücevher istiyorsanız kuyumcuyu arayabilirsiniz. Kâhya sizin için her şeyi yapar, değil mi? Bu arada, baba! Geçen sefer ona açık çek verdiğini duydum!"

Bana zor anlar yaşatan adam birdenbire okunu Dük'e çevirdi.

"Neden sadece ona veriyorsun? İhtiyacım olduğu için istediğimde, mali durumumuzun zor durumda olduğunu söylediniz!"

"Hmm, hmm! Bir adam sadece....."

Kâhya aracılığıyla gizlice teslim ettiği nasıl biliniyordu, beni işaret etti ve bağırdı.

"Oh, ne çocuk ama.

Dük boş yere öksürürken aceleyle ondan uzaklaştı.

"Ama birdenbire neden özel para istiyorsun? Bunu daha önce hiç söylememiştiniz."

"Fikrimi değiştirdim. Nakit, aksesuar değil."

"Ödül ne olacak?"

"Kullanamıyorum çünkü boşa gidiyor. Bu kazandığım ilk para. Onu güvende tutmak istiyorum."

"Evet, bu doğru."

Dük başıyla onayladı. Bu, bir av yarışmasında birincilik ödülü kazanan kızının kazandığı ilk paraydı.

Bir ivme ile ekledim.

"Beklenmedik durumlara hazırlıklı olmak için. Bunu bana hediye edebilir misin?"

"Beklenmedik bir durum derken neyi kastediyorsunuz? Biricik Eckart'ın prensesi için hazırlanacak ne var ki?"

"Belki gelecekteki bir evlilik için hazırlık yapabiliriz ya da bir evlilik fonu ya da....."

"Ne evliliği!?"

O anda üç adam aynı anda bağırdı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sırayla onlara baktım. Dük onaylamayan bir sesle kükredi.

"Bunu tekrar mı söylüyorsun? Henüz reşit bile olmamış soylu bir hanımefendi evlenmiyor!"

"Yetişkinliğe erişmek üzereyim. Yani....."

"Penelope Ekart,"

"...."

Dük'ün dilini tekmelediğini görünce sonunda çenemi kapattım. "Özel mülkiyet yok."

Ardından, ağzını kapalı tutan Derick, soğuk bir sesle son tomurcuğu kararlı bir şekilde kesti.

"Sadece size tahsis edilen harcamaları alın. Ve eşyalarınızı satın alırken her zaman ayrılan bütçenin ötesinde daha ne kadar paraya ihtiyacınız var?"

"....."

"Daha önce hiç iş yapmadınız, bu yüzden bana neden bir ticari mülke sahip olacağınıza dair ikna edici bir neden söyleyin."

İşinin bir parçası olarak Derek, malikanenin mali durumuyla yakından ilgilendi.

Aslında bunu söylemek için başka bir nedenim yoktu. Sadece her ihtimale karşı mümkün olduğunca fazla nakit bulundurmak istedim. Mücevherleri parayla değiştiremem.

her kontrol ettiğimde.

Dük'ün kocaman bir kalbi vardı ve bana bir şey verdi, ben de çığlık attım.

"Evet, özel mülkiyet yok."

"Doğru, hayır!"

Ancak evdeki erkekler Derek'in sözlerini birbiri ardına onayladı. "Ck, eğer bunu yapacaksan, o zaman sorma.

Sırıttım. Açıkçası, kişisel bir bütçesi olmamasından şikâyetçi olmayan tek kişi ben değildim. Şimdiye kadar çok fazla konuşmadım ve gerçek bir prenses geri döndüğünde kovulacak geçici bir prenses gibi görünüyordum.

"Bana bir kuruş ya da onun gibi bir şey veremezsiniz.

İçini çekip başka bir cevap vermeyen Dük, çocuğu bir kez daha ikna etti.

"Bu sefer en iyi elmas güneydeki madenden yeni çıktı. Onu işleyeceğim ve sana bir taç yapacağım....."

"Hayır, sorun değil."

Dük'ün sözünü bu şekilde kesecek kadar kabaydım.

"Bu konuda imrenecek kadar yaşlıyım."

Ve.. Dreuk- Sandalyeden kaydım ve kalkmaya

çalıştım. "Penelope."

Dük'ün sesi hızla soğudu.

Bu evdeki pek çok kişinin bugünlerde benim küstahlığını izlediğini öğrendim. Ve bunun avcılık yarışmasındaki duruşmamdan sonra olduğunu.

Ancak pistte kendimi iyi hissettiğim sürece başımı daha fazla öne eğmek istemedim.

"Yemek için teşekkür ederim. Önce ben

kalkayım." "Penello..."

Dük'ün kızgın bir sesle bana seslendiğini duyabiliyordum ama umurumda değildi.

* * *

Odama döndüğümde, yatak takımını yeni bitirmiş olan Emily gözlerini kocaman açtı.

"Hanımefendi, geldiniz mi?"

"Emily. Git uşağı getir. Hemen şimdi."

Kendimi masama attım ve aceleyle okumaya başladım.

"Evet? Evet, evet!"

Ani emirlerim karşısında şaşkın bir ifade takınan Emily hızla odadan çıktı.

Tak, tak, tak- Parmaklarımla masaya boş boş baktım. Kâhyayı çağırmamın nedeni, daha önce avlanmak için dikilmesini istediğim kıyafetlerin ne kadar ilerlediğini sormaktı.

"..... Acele etmeli ve kalan hediyeleri bir an önce vermeliyim."

Eckliss'in itibarını hemen yükseltmenin tek yolu bu.

Düşündüm de, tercih sistemindeki değişiklik dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki gerdanlığı çıkarmayı unuttum ve sadece kolyeye astım.

Tak, tak, tak- Masayı gergin bir şekilde okşamamın üzerinden ne kadar zaman geçti? Oldukça uzun bir zaman geçti, uşak geleceğine dair hiçbir işaret vermedi.

"Neden gelmiyorsun?"

Kaşlarımı çatarak kendi kendime gergin bir şekilde

mırıldandım. Tak-tak-tak-

Sonunda kapının diğer tarafından yüksek sesle vurma sesi geldi. Ne kadar hassas olsam da, ziyaretçiyi açıkça kontrol ettim.

"Kim o?"

"O senin baban."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

**Bölüm 104 Tak, masaya vuran
parmak durdu.**

Bölüm 104 Tak, masaya vuran parmak durdu.

Tak, masaya vuran parmak durdu. "..... eh?

Kahyanın sesini yanlış duyduğumu sandım. Sonra boş gözlerle kapıya baktım. "Keuhm, Penelope, içeri geliyorum."

Kee-ik- Kapı açılır açılmaz yerimden fırladım. "Ah, baba?"

İçeri giren uşak değil, Dük'tü. "Ne oldu? Neden aniden buradasın?"

Daha önce benim odamı hiç ziyaret etmemişti, hatta oyunlarda bile Penelope'nin odasını hiç bulamamıştı.

"Keuhm. Ne yapıyordun sen?"

Dük, arkasında bir çanta tutarak ve çok garip bir yüz ifadesiyle odanın ortasına doğru yürüdü.

"Ben de tam oradaydım..... burada ne yapıyorsunuz

baba?" "Söyleyeceklerim var, gel otur."

Dük fiçı pencerenin önündeki masaya doğru yürüdü. Masamın önünde durup garip bir şekilde ona bakarken tökezleyerek

Dük'ün olduğu yere.

"..... ne oldu, yemekte kaba davrandığım için beni azarlamaya mı geldin?

Kafam sorularla doluydu. Ama mantıklı gelmiyordu. Beni sürekli Oval Ofis'e çağırın adam, hiç beklemediğim bir anda beni azarlamak için odama kadar takip mi etmişti?

Huzursuz bir hisle karşısına oturdum. "Bu."

Dük masanın üzerine bir şey koydu. Ortasına Eckart deseni basılmış kalın bir kâğıt torbaydı.

"Bu- bu nedir?"

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Merak dolu gözlerle Dük'e baktığımda öksürdü ve başını salladı.

"Açın ve çıkarın."

Biraz meraklıyım, bu yüzden kese kağıdını hiç aksatmadan açtım. İçindeki beyaz kâğıdı çıkarır çıkarmaz Dük anlatmaya başladı.

"Bu, Güneydoğu'daki zümrüt madeninin devrinin bir teyididir."

Dük bunu tükürerek söyledi. 'Yolda buldum' der gibiydi, o kadar şüpheliydim ki.

"Maden transferi... onay mektubu?"

"Adınız en altta yazıyor, kontrol edin."

Gözlerim doğal olarak Dük'ün sözleriyle kâğıdın altına kayd. Atanan,

Penelope Eckart

Bu doğrudu. Ağzım kocaman açıldı.

"Oh, Peder. Birdenbire....." "Önemli bir şey değil."

"Bu...?"

"Özel bir mülk istediğinizi söylememiş miydiniz?"

Bunun yerine Dük, tepkimi görmek için meraklı bir bakışla bana tekrar sordu.

"Neden? Beğenmedin mi?"

"Oh, hayır. Sevmediğimden değil....."

Biraz harçlık istedim ve sen onun yerine bana zümrüt madeni verdin. Bu nasıl saçma olmaz?

"..... bu benim için çok fazla baba."

Şaşırmıştım ve bir süre zorlukla cevap verdim. Ne kadar çok yersem, midem o kadar çok rahatsız oluyordu. Ayrıca, bu benim istediğimden tamamen farklı bir yöndü.

"Bunu umarak bir şey söylemek istememiştim."

"Eskiden gözlerinizin rengine benzeyen zümrütleri severdiniz."

Dük ılımlı bir şekilde reddetmeme engel oldu.

"Zaten büyüdüğünde sana vermeyi düşündüğüm şey buydu. Sadece biraz erken."

Az önce duyduklarım karşısında şaşkına dönmüştüm.

[Dük, Mana Taşı Madeni'nin tamamını biricik kızına iade-i ziyaret hediyesi olarak sundu].

Birden aklıma bir oyun sahnesi geldi. Normal modda [Opsiyon AÇIK/KAPALI] fonksiyonuna ulaşılmasının üzerinden çok geçmemişti.

"Baba" sesini ilk kez biricik kızının [Unutulan Babanın Adı] arayışından duyan Dük, sevinçten ölüyordu. Üvey kızının doğum gününden kısa bir süre sonra madeni sebepsiz yere FL'ye teslim etti.

"Artık Zümrüt'ten sıkıldın mı? Sana bir Mana Taşı Madeni vermemi ister misin? Bugünlerde büyülu şeylerle daha mı çok ilgilenmeye başladın?"

Sadece tavus kuşuna bakarak, biraz mahcup bir yüz ifadesiyle tekrar sordu. Duygularım tarifsizdi. Gereksiz duyguları yönetmek düşündüğümünden daha zordu.

".....bunu bana yapmak zorunda değilsiniz, baba."

Kâğıt zarfı Dük'e uzattım, o da kibarca okudu ve transfer onayını geri koydu. Zaten kaçış başarılı olsaydı, her şey "gerçek prensese" bağlıydı.

"Çok teşekkür ederim." "Penelope."

Dük'ün yüzü çarpılmıştı. Bu anlaşılabilir bir durumdu çünkü az önce bana yaptığı iyiliği reddetmişim. Ama ağzının tadı acıydı.

"....."

Bir süre sonra odama soğuk bir sessizlik çöktü.

Öfke nöbetine girmem gerekse bile Dük'ün odadan çıkmasını istedim, 'Kibirli olalım' şeyine. Ama Dük uzun süredir sessizce oturuyordu.

"Yine de..."

Sessizliği aniden bozdu ve temkinli bir ses çıkardı.

"Hala kızgın mısın?"

".....evet?"

"Av yarışması sırasında olanlar hakkında." "Avcılık yarışması mı?"

Bu ani konu beni şaşırttı. Sonra Dük aceleyle ekledi.

"Penelope. Sanırım yanlış anlıyorsun....."

"Sen ne...? "Sana

güvenmiştim."

".....yes?"

"Asilzadeleri tatar yaylarıyla vurmayağınıza güvenmiştim."

Birdenbire konuşma hızla değişti. Bitmiş davayı neden tekrar gündeme getirdiğini tam olarak anlayamadım.

Ancak Dük, bir şeyi kesin olarak yanlış anladığımı söylemeye devam etti. Onda bir sorun mu var bilmiyorum.

"İlk başta öyle olabileceğini düşünmüştüm. Ama bana birçok kez söz verdin." ".....söz mü?"

"Sana onu kimsenin olmadığı bir yere çekip vurmanı ve öldürmeni söyledim."

"Öldürmekle neyi kastediyorsunuz baba?"

Oldukça radikal bir hal alan sözün içeriği karşısında şaşkına dönmüştüm. Her şeyi söyleyecek kadar heyecanlanmış olan Dük de birkaç kez garip bir şekilde öksürdü.

"Her neyse! Bugünlerde oldukça olgun görünüyorsun, bu yüzden bunu birçok insanın önünde yapmayacağını düşündüm."

"....."

"Ve Prens ile... o, o saçmalık anlık bir zekaydı."

Dük, sanki "ortak duyguları paylaşmak" kelimesi söylenemezmiş gibi ağır ağır kekeleydi.

"Sizinle önceden kendim konuşmam gerekiyordu, ancak hem Veliaht Prens hem de İkinci Prens beni kontrol ettiği için aceleyle hareket edemeyecek bir konumdaydım."

"....."

".....Özür dilerim."

Özetlemek gerekirse, kelime buydu. Benim haksız yere suçlandığıma inanıyordu ama kendisi hapishaneye gelemediği için onun yerine Derick'i gönderdi.

Uzun ve zorlu bir bahanenin ardından, en önemli şey nihayet gerçekleşti.

Dük'ün Derick'in bana yaptıklarına katılmaması büyük şanstı. Ama kendimi daha iyi hissetmiyordum.

"Ama ilk kardeşim öyle

düşünmüyordu." Çaresiz bir sesle

cevap verdim.

"Onun kişiliği her zaman biraz karakter dışı değil miydi?"

Sonra Dük, sanki beklemiş gibi Derick'i indirdi.

"Duruşmadan hemen sonra büyük bir azar işitti. Bu yüzden artık içiniz rahat olabilir."

"Baba sen... ilk kardeşi azarladın mı?"

"Evet! Bu da onun haberi olmadan senin için. Ha?"

Dük, geri verdiğim kâğıt torbayı tekrar bana doğru kaydırđı.

"Sonunda madencilik işine el atmış yeni bir piliç gibi. Para kaybedeceğimden korkuyordu, pek çok kişi ortak yatırım yapıyor gibi görünüyordu."

"....."

"Ama bugün itibariyle iyi bir maden sahibi değıl misin? Kardeşinden çok daha ileride."

Sızlanmalar çocuk için rahatlatıcıydı. "Huh.

Büyük oğlunun kuyusunu kazmak ve beni yüzüstü bırakmak için acımasızca çabalayan Dük'e baktığımda, yüzümde çarpıcı bir gülümsemenin belirmesine engel olamadım. Dük de hep bir ağızdan gülümsedi ve kahkaha dolu mavi gözlerle bana baktı.

"Tam bir baş belası, değıl mi? şu adam."

Dük'ün şakacılığı oldukça alışılmadık ve gülünçtü. "Ha..."

Sonunda yüzümdeki soğuk ifadeye gülüp geçtim.

"Bunu sana gizlice veriyorum, bu yüzden bir süre ağızından çıkarmamalısın."

Dük keyfimin yerine geldiğinin farkındaydı ve sonra bana gizlice bir şeyler daha fısıldadı.

"Özellikle Leonard! Onun önünde çenenı kapalı tutmalısın. Anlıyor musun? Anladın mı?"

"...Anlıyorum, baba."

Uzattığı kâğıt torbayı kabul etmekten başka çarem yoktu. Kabul etmekte bir sakınca yoktu, bana bu kadar uzanması da anlamsızdı.

"Ve... teşekkür ederim. Bana çok cömert bir hediye verdiniz."

Nazıkçe ve kibarca eğildim. Bu madeni nasıl yuvarlayacağımı çok

düşündüm. ".....benim için çok iyiydin Penelope."

Dük aniden acı bir sesle mırıldandı. "Ben

aptalım, bunu bilmiyordum."

Sözlerinin tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum. Penelope'yi pervasızca evlat edindiğinizde geçmişinizden pişmanlık mı duyuyordunuz? Yoksa şu anki yaşımda en küçük kızınız olduğum için mi üzgündünüz?

Dük ile ilişkilerini geliştirdiği için +10 ün kazandı (toplam: 410)

Ancak aniden beyaz ışığa baktığımda yıkıldığımı hissettim. Bunu dinleyenin gerçek Penelope olmadığı gerçeği ve bunun gerçek, biyolojik babamdan hiç duymadığım bir şey olduğu gerçeği.

Neyse ki midemdeki ani çalkantıyı bastırmayı başardım.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 105

Bölüm 105

Dük'ün ani ziyareti nedeniyle gelemeyen kâhya ertesi sabah erkenden yanıma geldi.

"Bu, Doğu-Güney Zümrüt Madeni yatırımcılarının listesidir."

Masanın üzerine bazı kâğıtlar koydu. Dük'ten bir gecede madenin sahibi olduğuma dair bir açıklama aldığım için iş çabucak halledildi.

"Birkaç gün içinde, çıkarılan cevherlerin sayısını da bir deftere yazacağım."

"Lütfen, bana iyi bakın."

Kahyanın bana verdiği belgelere göz gezdirdim. Diğer insanlar karışmıştı, bu yüzden kimin kim olduğunu bilmiyorlardı zaten. Tek ilgilendiğim şey paraydı.

"Ama değerli taşı genellikle nasıl satarsınız?"

"Düşük kaliteli malları sözleşmenin en üstüne teslim ediyoruz. En iyi ürünler işleniyor ve açık artırmada satışa sunuluyor."

"Verim iyi mi?"

Uşak sorum karşısında aniden sesini alçalttı.

"Ailedeki büyücüler aracılığıyla büyü yapmayı başaranlar bunları gizlice karaborsaya sürüyor. Bazen piyasa fiyatının on katından fazla oluyor."

"Gerçekten mi?"

Verilen bilgiyle kulaklarım aniden dikildi. Dük bunu daha önce de söylemişti. Son zamanlarda güneydoğu madenlerinde üstün kalitede zümrütler çıkarılıyormuş. Ama çıkarılan zümrüt daha satılmaya başlamadan bana teslim etti.

Zengin bir adam olacaktım, bununla 'tercih edilirlğe ve sayısal kaliteye' zarar gelmeyecekti, zengin bir adam olacaktım. Heyecanla kıpırdayan ağzımın kenarlarına bastırarak sakın bir şekilde söyledim.

"Kâhyanın sattığı şeyleri sat zaten. Tek yapman gereken kitapları zamanında geri getirmek."

Nasıl satarsanız satın, para benim elime geçtiği sürece sorun yok.

"Ama..."

Kâhya ince bir bakışla şöyle dedi.

"Şu an için ailedeki büyücüler tarafından yapılan sihir işlerinden geçmek zor, hanımefendi."

"Neden?"

"Çünkü küçük dük henüz bilmiyor..."

Kâhyanın sözlerini hemen dikkate aldım. Eğer bunu öğrenirse, Derick muhtemelen Dük'ün peşine düşecek ve madeni neden bana verdiğini soracaktı. Bu nedenle, madeni stabilize olana kadar açık tutmaya söz vermişlerdi.

"Dük bana büyücünün iş listesini alıp onunla temasa geçmemi ve sözleşmeyi imzalamamı tavsiye etti. O halde..... ne yapalım hanımefendi?"

Uşak dikkatle niyetimi sordu. "Şey..."

Bir süre düşündükten sonra sakince cevap verdim.

"Acil bir durum yok, bu yüzden önce tepeye çıkmamız gerekmiyor."

Bir chaebol ailesinin gayrimeşru çocuğu olduğum gerçeği sadece zaman kaybı gibi görünmüyor. İlk bakışta babamın bir orospunun ilk oğluyla müzayedeye katılımı hakkında yaptığı birkaç konuşmayı duyduğum aklıma geldi.

"Önce müzayede evine birkaç işlenmemiş, türünün en iyisi değerli taş koyun ve izleyin. Eğer birileri onları tanırsa, kendi başlarına rekabet edeceklerdir."

"O zaman..."

"Bekleyebilir ve en iyi şartlarla

imzalayabiliriz." "Ah."

Uşak bana belli belirsiz bir ünlem işareti yaptı ve hafifçe

başını salladı. ".....Böyle yapacağım, hanımefendi."

Bana bakışları çok tuhaftı. "Bunu nasıl düşünebildin?" der gibiydi.

"Her şeyi görebiliyorum efendim.

Homurdanarak içimden fısıldadım. Sonra uşağa dün sormadığım asıl konuyu sordum.

"Peki, Eckliss'in giysileri ne ölçüde tamamlandı?"

"Neredeyse bitti."

"Ne kadar sürer?"

"Tek ihtiyacının biraz terbiye olduğu söylendi..... Aceleniz mi var hanımefendi?"

diye sordu uşak şaşkınlıkla. Av derisinden yapılan tüm giysiler kışlıktı. İnsanlar zaten bu sıcak havada onları giyemezdi.

"Acele etmesi için terziye daha fazla para

vereyim mi?" "Hayır, sorun değil. Acil değil

ama....."

Başımı salladım. Acil olan şey kıyafetlerden ziyade kalbimdi. Bir aylık son kullanma tarihi zihnimi her zamankinden daha gergin hale getirdi.

"Şövalyelerin eğitimi bugün saat kaçta bitiyor uşak?"

"Öğleden sonra yağmur yağacak, bu yüzden bugün sadece sabah antrenmanı yapacaklarını biliyorum."

"Eğitimden sonra lütfen Eckliss'e benim bulunduğum yere

gelmesini söyleyin." "Peki, hanımefendi."

Kâhyanın daha fazla şikâyet etmeden kibarca cevap vermesi hoşuma gitti.

* * *

Öğle yemeğinden hemen sonra, bir yalan gibi, yağmur çiselemeye başladı.

Eckliss'i beklerken sponsorlukla ilgili bir kitap okumaya çalıştım ve mekanımı cam sera olarak değiştirdim.

Kee Ik- Cam kapıyı açıp içeri adım attığımda yeşil bitki örtüsü ve mis gibi çiçek kokularının karışımıyla karşılaştım.

Önceki günkü öğle yemeği sırasında ML'lerin başlarını kontrol etmekle meşgul olduğum için serayı doğru dürüst gezmeye vaktim olmadı. Tekrar ziyaret ettiğim cam sera güzel, durgun ve sessizdi.

"...sorun yok."

Geniş iç mekana baktım ve yavaş yavaş içinde yürüyüşe çıktım. Köşkün ortasında çay keyfi yapabileceğiniz şirin bir masa vardı ama yanından geçip gittim. Sonra girişten görülmesi zor bir köşeye gidip çömeldim.

Etrafta küçük bir grup bilinmeyen beyaz çiçek açmıştı. İyi bakılıyordu.

"Bunu biraz düşünmüş olmalıyım.

Bu sabah odadan çıkmadan önce uşağın ne söylediğini hatırladım.

- Diğer ülkelerden çok sayıda nadir çiçek ve bitki getiriliyor, bu nedenle lütfen cam serayı sık sık ziyaret edin genç bayan. Dük ayrıca burayı sonsuza kadar idare etmemizi de emretti.

Yemek odasında bir prensese yapılan saçma sapan kötü muameleye tanık olduktan sonra, Dük pek çok açıdan zorlanıyor gibi görünüyordu. Altı yıldır kapalı olan üçüncü katı bilerek açıp tavan arasına bir kez daha tırmanmama izin vermesi de bunun kanıtlarından biriydi.

Ancak Leonard'la olan kavgamdan dolayı artık sık sık oraya gitmiyordum. Bu yüzden yerini değiştirmiş ve bu sefer cam seraya gitmiş gibi görünüyordu.

"Penelope büyük bir zevk duyardı.

Biraz üzüldüm ve ince yanaklarımı hafifçe okşadım.

Dük'ün çabalarını takdir ediyordum ama seradaki bu yeşil ve güzel manzaradan tam anlamıyla yararlanmaya niyetliydim.

Eckliss'in diğer Güney eyaletlerine kıyasla buluşabileceği yer sayısı sınırlıydı. Ben dışarı çıkmazsam, onu bir geziye götürmek zor olacaktı. Statü farkından dolayı onunla birlikte eyaletleri dolaşamazdım bile.

Kölelerinizi soylularla dolu bir operayı izlemeye ya da ünlü bir restorana götürür müydünüz?

"Şey, bu biraz zor.

Dünden önceki gün onu görmeye dayanamadım. Eckliss, hala düzgün bir kılıç kullanmayı öğrenememişti.

"Eğer Dük onu oyun sırasında buraya getirmiş olsaydı, şu anda daha iyi bir konumda olur muydu?...

Ama o zaman Eckliss bana bu kadar düşkün olamazdı. Onu o korkunç köle müzayede evinden kurtaran bendim.

Ne yazık ki şu anda onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Zavallı bir konuma sahip "sahte bir prenses" olarak Derick, ailenin şövalye çırağı olarak kabul edilerek erdemli olmak zorundaydı.

Ayrıca, geçen sefer bir makaleyi boğduğu olaydan ne Derick ne de Dük memnun kalmıştı.

"Ama onu hemen kapı dışarı etmediler.

Ancak oyunun orijinal hikayesinden farklı olarak, Eckliss'in Kılıç Ustası olması için biraz geç olacak...

"Gerçek prenses döndüğünde her şeyle ben ilgileneceğim zaten.

Oldukça soğukkanlı düşündüm. Şu anda benim için önemli olan tek şey tercih edilirlikti. Eckliss'in benden ziyade tatlı ve melek gibi bir ev sahibesine ihtiyacı vardı.

"Ben kaçtıktan sonra her şey ev sahibesine bağlı.

Mantık yürütmeye çalışarak dizlerimin üzerinde kitabı açtım.

Kitap okumayalı ne kadar uzun zaman oldu? İçerideki büyülü ılık esinti nedeniyle göz kapaklarım yavaş yavaş batmaya başladı. Bir uyku bulutu içeri girerken harfler bulanıklaştı.

Kitabı kapattım ve çıplak bir şekilde çiçek yatağına uzandım. Gözlerim kapalı uykuya dalmak üzereydim.

Kiieik-.

Birden birinin seranın kapısını açtığını hissettim ve içeri girdim.

Hav, hav. Çimlere basma sesi duydum. Bir süre seranın etrafında dolaştıktan sonra hedefin belirlendiği kesinleşti.

Yaklaşan ses sonunda..... yanımda durdu.

O ana kadar gözlerimi hala kapalı tutuyordum. Bunu bilerek yapmamıştım, çünkü gerçekten yarı uykuluydum.

Swoosh- Çiçekliğin yanında duran kişi hareket etti. Nefes alışının sesi yaklaştı. Bana doğru eğildiğini hissettim. Birden yanağımın bir tarafına hafif bir sıyrık dokundu. Hayır, tamamen dokunmuyordu.

Dokunmak üzereydi... ama teni yavaş yavaş boyayan sıcaklık ağzının köşelerinden alt dudaklarına doğru kaydı.

Bilmiyormuş gibi davranmaya devam etmek istedim ama artık tutamadığımı kaşıntı yüzünden bilinçsizce kahkaha attım.

"... ..istersen sadece dokun."

Yavaşça göz kapaklarımı kaldırdım ve

gözlerimi açtım. "Çünkü bunu yaptığında

gıdıklanıyorsun."

Mırıldanmamla grimsi kahverengi gözbebekleri büyüdü. Yakın mesafeye şaşırان ben değildim, oydu.

Eckliss sıcak bir iç çekişle bana seslendi.

"... ..Usta."

O eski püskü kıyafetinin üzerinde, hediye ettiğim gösterişli diş parçaları boynunda sallanıyordu. Benim tek eşyam, o sadık bir evlat rolünü yerine getirmişti.

Bugün köle.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 105.1: .1

Bölüm 105.1: .1

Bölüm 105.1

Eclise yatağımın yanında oturmuş bana bakıyordu. Balmumu gibi uzak bir yüz bugün hala ifadesizdi. Ama bana bakan gri gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Ağzımı hafifçe açtım, bir alışkanlık gibi başının üzerinden baktım.

"Kalkmak istiyorum."

"Biraz hareket edebilir

misin?"

Ona yavaşça bakıp göz teması kurduğumda Eclise irkildi. Bana doğru eğilmiş olan başını kaldırdı ve dışarı çıktı. Ancak o tamamen geri çekildikten sonra ayağa kalktım.

"Düşündüğümden daha erken

bitti." "Evet. Çünkü yağmur

yağıyor..."

Ayağa kalktığımda gözlerini yere indirdi ve itaatkâr bir şekilde cevap verdi.

Eclise'e yakından baktığımda, boynundaki gerdanlığın üzerine bir süre önce benden aldığı bir kolyeyi taktığını görebiliyordum.

Hepsi geçen sefer çıkarmadığım için oldu.

Perişan bir figürü ve sahibi olan bir köleyi temsil eden kenevir aleti. Öte yandan, değer biçilemeyen renkli ve görkemli fildişi heykeller belirgin bir tezat oluşturuyor.

Saçma görünebilir, ama hiç de öyle değildi.

Aksine, bu bir sorundu çünkü çok iyi
görünüyordu. "Erkek başrol kesinlikle erkek
başroldür. "Kolye... Onu takıyorsun."

Elimi uzattım ve kolyesine dokundum. Eclise'in
gözleri ani bir temasla bir kez sarsıldı. ".... Bunu bana
Usta verdi."

Ancak geri adım atmadan sessizce cevap verdi. Nedense gergin bir sesle.
Gri gözlerine bakarken gözlerimi kıstım.

"Çok güzel."

Sonra, onun iyiliğini kontrol etmek için fildişi parçaya dokunuyormuş gibi
yaparak, elimi köprücük kemiğine yaklaştırdım.

Fark edilmemesi için parmak uçlarıyla hafifçe dokunmaktan başka bir şey
değildi ama Eclise kurnazca ırkıldı.

Ve...

Eclis)'in tercih edilebilirliğini kontrol etmek ister misiniz? [4 Milyon Altın /
Şöhret
200) 18'Ha deliriyorum.

Açılan sistem penceresinden baktım. Altın yükselmiş. İki katına.

'Parayı yutan bir hayalet gibisin...'

Geriye 49 kez kalacağını düşünecek kadar aptalmışım. Bu çılgın oyunun ne
tür bir oyun olduğunu unutmuştum. Bunun yaygın bir şarj modeli olduğunu
biliyordum, ama param çıktığında kendimi tutamadım.

İçimdeki kaynamaya dikkat ederek gergin bir şekilde (4 milyon altın) tuşuna
bastım.

Eclipse)'in uygunluğunu [4 milyon altın) yükleyerek kontrol edin. (Fonlar 94 Milyon Altın) [Yakınlık %81)

Son gördüğümde daha yüksek bir beğeni vardı. Gitmem iyi oldu.

Ama aynı zamanda endişeliydim.

Eğer durum buysa, param hızla tükenecek. Ancak endişem çabucak kayboldu.

"Oh, doğru ya. Yakında zengin olacağım.

Dün itibariyle bir zümrüt madeninin sahibiydim. "Neden...."

Başının üzerinden bakarken, bu yine bir "iyiliği kontrol et "e dönüşmüştü.

Eclise aniden ağzını açtı. "Neden

burada böyle yatıyorsun?" "...ha?"

"Çiy yüzünden zemin soğuk." "Ah..."

Doğru. Genç bayanın sandalyesini bırakıp yerde yattığını görmek komik olmalı.

"Sadece..."

Etrafımda açan bir sürü küçük çiçek var.

"Çünkü çiçekler çok güzel." "Kır

çiçeklerini sever misin?"

Bunun yabani bir çiçek olduğunu bilmiyordum. Diğer çiçeklere kıyasla köşede açmasına şaşmamalı.

"Evet."

Nazikçe başımı salladım.

"Eğer güzel ve süslüysen herkes tarafından kolayca sevilirsin. Bu yüzden sen de beni sevmelisin."

Pek bir anlamı olmayan mırıltılı bir sözdü. Bir ay içinde bu seranın sahibi ben değil, başka biri olacak.

Ancak o anda Eclipse'in yüzü tuhaflaştı. "Neden

efendim..."

Bir şeyler mırıldandı.

Ama konuşmayı kesti.

Baktım ama başka ses çıkmıyordu.

Belki de gerçekten önemli değildi, bu yüzden rahatça arkamı

döndüm "Bundan daha fazlası, bugün seni gerdanlığı çıkarmak

için aradım." "...Gerdanlık mı?"

"Evet, geçen gün çıkaracağımı söylemiştim ama öylece bıraktım. Özür

dilerim." Eclipse'in gözleri büyüdü, belki de bunun boş bir konuşma

olduğunu düşünmüştü. Ama ciddiye dim.

Dürüst olmak gerekirse, ona karşı duyduğum fizyolojik korku tamamen yok olmamıştı.

Kafamın içinde hala çıplak elleriyle başka insanları dövdüğünü ve tahta kılıcı acımadan bana doğrulttuğunu görebiliyordum.

"Eclise hala benden nefret ediyor mu?"

Bana itaatkâr bir şekilde bakarken yüz ifadesinden anlayamadım. Onu kontrol edebilecek tasmayı çözenin tek yolu, belki de kendimi ölüme götürmek olacak...

Ancak şu anda bunu ve bunu kapsayacak bir konumda değildim.

'Eğer bu gerdanlık ya da hediyeyle onun gözüne girebilirsem, sana her şeyi veririm. "...Eclise, arkanı döner misin?"

Dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle ısrar ettim.

Gerdanlığın kilidini açmak için yakut yüzüğü aldım.

Kilidi açmak için arkadaki oluktaki yakuta vurmanız gerekiyordu.

Ama Eclise bana anlamsız, ifadesiz bir bakışla baktı ve hiç hareket etmedi.

... Neden? Sanırım hoşuna giderdi.' Merak

edip ona baktığımda. "...sorun yok,

Efendim."

Çok geçmeden Eclise ağzını açtı ve cevap

verdi. "Çıkarmak zorunda değilsin."

"Çıkarmanı istemiyorum."

Hiç beklemediğim bir cevaptı. Anlayamadım.

...Neden?"

"Bunu çıkarsam bile köle olduğum gerçeği değişmeyecek." "...Bu doğru."

Gerdanlığı serbest bırakıp bir başka olumlu izlenim yaratmaya çalışırken, Eclise'in açık cevabını kabul etmekte isteksizdim.

Ama bundan rahatsız olan tek kişi sensin." Bu doğrudu.

Sarı boncuklu gerdanlığın herkes için bir köle olduğu kanıtlandı. Bunu takmaya devam ederse, kendini kirli ve rahatsız hissedecektir.

Bu tür olumsuz duygular uzun vadede bana pek faydalı olmadı. Ama o sanki çoktan çözmüş gibi cevap vermeden öylece oturdu.

Endişe aniden ortaya çıktı.

"...Seni hala rahatsız eden kim?"

Sabırsızlıkla sordum.

"Köleliğe karşı ayrımcılık yapan başka biri var mı?"

"Söyle bana. Gidip yumruk atacağımı söyledim." "Öyle değil..."

Onun avını yenemeyeceğimi düşündüm ama Eclise yavaşça ağzını açtı.

"Hayır, ondan değil. Sadece efendimin beni aramaya devam edebilmesi için bunu yapmam gerekiyor."

Tam olarak anlayamadığım bir kelimeydi. Şaşkın bir bakışla sordum.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Usta bunu yaptığım için üzöl...."

"İyi davrandığım ve büyük bir kaza olmadan geçip gittiğim için. Değil mi?"

Sorusu karşısında gözlerimi kocaman

açtım. Eclipse beni sandığımdan daha iyi

taniyordu. "Bu..."

Bahane üretmemi engelleyerek sakince konuştu.

"Geçen sefer olan şey benden gerdanlığı aldıktan sonra tekrar olursa ve kazaya benim sebep olduğum şeklinde yanlış yorumlanırsa ve mesaj ustaya giderse...."

"...o zaman efendi beni bir kenara atmak konusunda

acımasız olacak." Bunu düşünmesi bile biraz

ürkütücüydü. Bir dereceye kadar doğruydü.

Dükün malikânesine geldiğinden beri bir kaza geçirmiş olsaydı, gerdanlığı bırakmayı aklımın ucundan bile geçirmezdim.

Ama bu tür anılarım olduğunu hatırlamıyorum.

Aksine, ona bir kılıç bile verdim ve tek eskort şövalye pozisyonundan vazgeçmedim.

Artık olumlu bir durum göremiyordum ama farkına varmadan başının üzerinden baktım.

Ayrıca Eclise'i açıkça taciz eden tüm grupların kovulduğunu duydum.

Ara sıra verdiğim hediyeler ve ilgiler, yakında onu şövalyelerin rütbelerinde ve pozisyonlarında sağlamlaştıracak.

Eclis'in beklenmedik bir sözü üzerine çarpan kalbim yavaş yavaş sakinleşti.

Zihnim soğudu.

Uzandığı ellerden birini çektim.

Hemen kafasına koydum ve yavaşça aşağı doğru süpürdüm. Aynı anda.

Eclisel'in tercih edilebilirliğini kontrol etmek ister misiniz? [6 Milyon Altın / Şöhret 200)

Sadece

".... Evet"

Ağzımdan geç bir cevap çıktı.

Eclipse)'in uygunluğunu [6 milyon altın) şarj ederek kontrol edin. (Fonlar 88 Milyon Altın) [Yakınlık %86)

Gözlerimi başının üstündeki iyiliğe diktim. "Ya yine rol yapıyorsa?

Hoşuna gidip gitmemesi artık hiç önemli değildi. "Sana ne istersen veririm."

Ve uyuyamadığım için bu bölümü bırakacağım. Bugün erken kalkarsam diğer bölümleri de bırakabilirim.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 106

Bölüm 106

Sonunda Eclise'i odasına geri gönderdim çünkü gerdanlığı çıkarmak istemedi.

"Geldiniz mi

hanımefendi?" Uşak beni

karşıladı. "Neler oluyor,

uşak?"

Şaşırmıştım, çünkü Eclise ile tanışmadan önce onunla uzun bir konuşma yapmıştım.

"Size acil bir haberim var."

"Birdenbire mi? Ne tür bir haber? Sana tüm davetleri geri çevirmeni söylemiştim."

Şemsiye ve şalı Emily'ye verdikten sonra masaya gidip oturdum.

Belki de kraliçenin av yarışmasındaki avı nedeniyle bugünlerde davetiyeler yağıyor.

Kâhya, prestijli bir ailede düzenlenen bir partiye katılmamı tavsiye etti, bir ya da iki kişi hakkında, ama ona bunu ateş için bir yakıt olarak kullanmasını emrettim. Çünkü ikinci bir Kellin'le uğraşmayı göze alamazdım.

"O...."

Uşak soruma hafif bir tereddütle cevap verdi.

"Kraliyet elçisinden gelen bir mektuptu, bu yüzden kendi yöntemlerimle halledemedim."

"İmparatorluk..... Sarayı?"

Şaşkın gözlerle kasiyere baktığımda mahcup bir yüz ifadesiyle bir şeyler haykırdı.

Üzerinde ışıltılı sarı bir ejderha bulunan lüks bir mektup zarfı. Ani bir dejavu hissi vardı.

Eminim öyle olacak.

"Aman Tanrım! Leydim avcılık yarışmasında çok aktifti, bu yüzden sanırım saraydan davet edildik!"

Av yarışmasında yaşananlardan habersiz olan Emily'nin gözleri parladı ve ağzından korkunç sözler döküldü.

"Ha...."

Derin bir iç çektim. "İşte

burada, işte burada.

Saraydan kaçır gibi çıktıktan sonra partinin tüm davetlerini geri çevirdim ve kendimi eve kilitledim.

Çünkü hiçbir şey söylemesem bile bunun prensin kulağına gideceğini düşünmüştüm. Fazla tepki gelmediği için yoluma devam edebileceğimi düşündüm.

"Ver onu bana."

Derin bir iç çekerek uşaktan gelen mektubu aldım.

Sonra kâğıt bıçağıyla zarfı açtım, içindekileri çıkardım ve okumaya başladım.

[Sevgili Leydi Penelope Eckart, Hayır, şimdi "Sevgili" mi demeliyim?

Saygısızlık etmek istemem leydim.

Uyandığımda yaptığımız son konuşmadan çok şey çıktı.

Mahkeme bu konuda büyük bir yaygara kopardı ve beni çok zor bir duruma soktu. Bu arada ben de bu işi halletmeye çalışmakla meşguldüm ve şimdi bir mektup gönderiyorum.

Sanırım seninle tekrar ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor, ne dersin?

Lütfen bir an önce İmparatorluk Sarayı'na gelin. Aksi takdirde pişman olursunuz.

-Callisto Regulus]

"Arghh, deli!"

Kağıdı sanki ilk mektubummuş gibi ufaladım. ".....

Sizinle tekrar görüşmek istedi mi hanımefendi?"

Uşak, çığlığıma endişeli bir bakış atarak sordu.

Bana neler olduğunu anlat.

Ağzım acıyor.

Cevabın yerini alan bir iç çekişle Butler anlamış ve alışmış görünüyordu.

Kasvetli bir yüz ifadesiyle başımı çevirdim.

Birbirimize karşı hala sevgi ve şefkat duyguları beslerken benim tarafımdan terk edilen prensin artık başka bahanelere inanıp inanmayacağından emin değildim.

İtiraf etmek için onu ormanda ayrı ayrı aradığımı mı söylemeliydim?

Ancak hakime söylediklerimden pişmanlık duymak için artık çok geç.
Üstelik o şekilde söylemiş olsaydım, daha ciddi bir duruma yol açabilirdi.

'Bana hala aşıktın. Neden aşık değilmiş gibi davranıyorsun?

Farkında olmadan bana ne söylemiş olabileceğini hatırladığımda ürperdim.

"Tamam. Buraya gelmeseydim ne yapacaktın?"

Ben de öyle düşündüm ve saraya gitmemenin bir yolunu bulmak için kafamı sıkmaya başladım.

Kimse yaralanmamıştı, yani artık yaralanmak için bir mazeret

yoktu. 'Sabah ciddi şekilde hasta olduğumu söyleyemem....'

Aklıma iyi bir bahane gelmediği için uşaktan yardım istedim.

"Bu sefer hangi sebep iyi olurdu, efendim? Uzun süre hareket edememek."

"Eumm. "Tıpkı kalın kemikli Dük gibi, cevap vermeden hemen tedirgin oldu.

Ve birdenbire çok iyi bir cevap buldu. "Sadece şunu söyleyin hanımefendi, avcılık yarışmasında fazla yaptım ve çok fazla kas ağrım var."

"Bu çok güzel. Şimdilik ileriye doğru bir adım atamayacağım." "Evet.

Hemen doktoru arayacağım hanımefendi..." "Tamam, iyi iş."

Aceleyle harekete geçen uşak sayesinde hastalık kısa sürede tamamlandı.

"Tamam, bunu malikanenin içinde kalmak için kullanabilirim.

Memnun bir şekilde gülümsedim.

Hazırlık başarıyla tamamlandığında, uşak aceleyle odamdan çıktı.

Şimdi benim yerime bir doktorun mektubunu ekleyerek İmparatorluk Sarayı'na bir cevap göndermem gerekiyor.

"Hasta mısınız, bayan?"

Şalı temizledikten sonra geç dönen Emily, doktoru duyunca şaşkın bir bakışla sordu.

Ben de tereddüt etmeden başımı

salladım. "Evet. Bugün kendimi hasta

hissediyorum."

Birkaç gün sonra Eclis'in kıyafetleri tamamlanmıştı. Onu paketlerken, giysiler büyük bir kutuyu dolduracak kadardı ve ben kendim getiremedim. Kâhyaya tüm şövalyelerin önünde ona teslim etmesini emreden bendim.

"Oh, bayan!"

Bruk, aniden kapı açıldı ve Emily içeri daldı.

"Hanımefendi! Buradan çıkmanız gerekiyor!" "Emily, uşakla önemli bir konuşma yapıyorum. Bu hiç nazik değil...."

"Şimdi, sorun bu değil!"

Emily bağırdı, her zamanki gibi değil, soğuk sesimle bile. "Dışarı, hemen dışarı, Veliaht Prens orada...."

".....Ne?"

"Veliaht Prens geldi ve şimdi konağın önünde!"

O sırada konağın önünde, sarı ejderha ile işlenmiş görkemli bir altın araba vardı.

Bir adam, parlak altın rengi saçlarını arabanın yüzeyinde altın kaplama gibi dalgalandırarak yavaşça aşağı indi.

"Merhaba Duke."

Callisto malikânenin önünde duran Dük'ü selamladı. "Benimle

buluşmaya mı geldin? Bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

Üzerinde kraliyet ailesinin amblemi bulunan bir arabanın kapının önüne geldiği haberini alınca şaşkınlıkla dışarı fırlayan Dük, prensi isteksiz bakışlarla karşıladı.

"Ekselansları, bu perişan yere kadar hiçbir temas kurmadan mı geldiniz?"

"Burası gelecekte sık sık ziyaret edeceğim bir yer. Önce fark etmeme gerek var mı? Hayal kırıklığına uğradım."

Prens'in beklenmedik sözleri karşısında Dük'ün yüzü asıldı. "Nedir o?"

"Memnun oldum Dük. Yoksa size özel olarak kayınpederim mi demeliyim?" ".... Huh?!"

Duke'ün ağzı bir karış açıktı.

Her iki durumda da Veliaht Prens utanmadan etrafta birini aradı.

"Ama benimle aşk duygularını paylaşan eski sevgilimi göremiyorum. Henüz giyinmeyi bitirmedi mi?"

Sonra da doğal olarak ön kapıdan içeri girdi. Dük de dahil olmak üzere dışarıdaki tüm çalışanlar şok oldu ve neredeyse kendilerini kaybediyorlardı.

"Ekselansları!"

Dük'ün aklı başına gelir ve aceleyle Veliaht Prens'in önünü keser.

"Bu nasıl bir karmaşa böyle! Ve sen nereye gideceksin! Veliaht Prens, bu durumda ne dersiniz deyin...."

"Pekala, şimdi. Önce kabul odasına gidip konuşalım Dük. Misafirinizi malikanenin dışında mı bırakacaksınız?"

Veliaht Prens, Dük'ün sırtını itti ve akan bir su gibi konağa girmeye çalıştı.

"Hayır, ne misafiri, kim misafiri!"

Kraliyet ailesine karşı güç kullanamayan Dük, kıpkırmızı yüzünü uzatıyordu.

"Bu bir izinsiz giriş! İtmeye devam ederseniz, derhal İmparatorla konuşmak zorundayım."

"İzinsiz giriş! Çok kötüsün Dük, böyle bakma. Belki ileride bir aile oluruz."

"Ekselansları!!!"

Dük neredeyse bir çığlık atar gibi bağırdı. Ancak prensin içeri girmesine engel olamadı.

"O deli piç!"

Ve burada. Pencereden gizlice aşağıya bakarken kelimenin tam anlamıyla titriyordum.

"Bayan...."

Biraz önce benimle konuşan uşak, pişmanlık dolu bir sesle beni aradı. Ben ona hasta olduğumu söyleyen bir cevap gönderene kadar o delinin konağa geleceğini kimse bilmiyordu.

"Pişman olacağımı söylerken bunu mu kastediyorsun?"

Sadece

Yumruklarımı sıkarak titredim, ağladım ve hazırlık için Emily'yi aradım.

"Emily"

"Evet, evet?"

"Git başka bir hizmetçi

bul." "Ne?"

Başını eğdiğini gördüğümde dişlerimi sıktım.

"Düşüp ölmek üzere olan hasta bir insan gibi giydirin beni..."

Tabii ki öyle olmasaydı bile, prensin varlığıyla zaten bayılmanın eşiğine gelmiştim.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 107

Bölüm 107

"Her şey tamam, genç bayan."

Hizmetçilerimi etrafımda daha meşgul hale getirdim. Aynada yüzüm yansıyor. "Nasıl oldu?"

Bitmiş görüntüye bakarken tatmin edici bir sesle cevap verdim. "Sanırım birazdan şişip düşeceğim."

"Hayır, şaka mı yapıyorsun? "Hayır, bu bir iltifat."

Gerçekten de öyleydi. Kaç kat boya sürülürse sürülsün, yüzü bir hayalet gibi süzülüyordu ve ağzı kansızdı. Yüzünde koyu siyah halkalar sarkan ince, aristokrat bir kız çocuğu gibiydi.

"Hoşuma gitti."

Aynaya bakıp gülerken... tak tak-

"Hanımefendi, ben Fennel."

Butler kapıyı çaldı.

O anda makyaj masasından kalktım ve yatağa koştum.

Çünkü prens belki de buna dayanamadı ve uşağın peşinden benim odama girmek istedi.

Battaniyemi boynuma kadar kapattım ve 'büyük' bir öksürükle ağzımı açtım. "Evet, içeri gel."

Ölüm sesi oldukça doğal bir şekilde çıktı. Bir süre sonra kapı, 'sonuç' olarak benim yüzümle açıldı.

Neyse ki odaya sadece uşak girdi.

Tekrar uşağa baktım ve diğer insanların varlığı yoktu ve güvenli bir duruma geri döndüm.

"Nasıl geçti?"

"Uek."

Yatağın yanına gelen uşak bir an durakladı, soluklandı. Tuhaf bir yüz ifadesiyle bana baktı.

Gözlerimi açtım.

"Kısa bir süre... Beklemediğim birine dönüşmüşsünüz hanımefendi." Sanki biri koridordan fırlamış gibi, "Hasta mısınız?"

Aldığım tatmin edici cevap karşısında çok sert bir şekilde gülümsedim. Uşak bir kez daha şaşırmıştı.

"Bu arada, ne oldu? Gitti mi?"

Yüzüm pudrayla kaplıydı ve yüzüm soğuktu. Hemen yıkamak istedim.

Kâhya bir şey yapamayınca ciddi bir ifade takındı. "Dük,

veliaht prensin sizinle görüşmesine izin verdi."

Ne?! Ağzımı kocaman açtım. Bir süre kekeledim ve tekrar sordum.

"Hareket etmekte zorlanıyorum."

"Bunu zaten söyledim. Veliaht Prens sizi ziyaret edeceğini söyledi ve bu yüzden acilen odanıza girmem gerekiyor." Dedi.

"Ne, ne?"

"Dük, odanızda sadece ikimizin üzerine gelmesini engelledi ve ben de bunun yerine size bunu söyleyerek sonunda bir uzlaşmaya vardım."

"Onun yerine iyi haberlerim var. Hanımefendinin fiziksel durumunu göz önünde bulundurursak, 30 dakika sürecek."

"Bu iyi haber mi?"

Çok heyecanlandım ve ağzım açık kaldı. Mecbur olmasam bile, dükün ilk kalkan olacağına kesinlikle inanıyordum.

Ancak, inandığım dük bana ihanet etti. "Haha"

Güldüm ve düşündüm,

'X iyi.. Prensle tanışmam lazım'

Odadan beyaz bir pijama ve hırka giyerek çıktım. Bu, veliaht prense tek bir elbiseyle vicdan azabı çektirmek içindi.

"Kötü adam, neden hastayı kovalayıp yaygara yapıyorsun? Tabii ki

böyle bir vicdanı var. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

Arka kapıyı açar açmaz yavaşladım ve homurdanarak mekâna doğru bir adım attım.

Belki de bütün gün yağmur yağmıştır. Berrak sonbahar güneşi mavi ve yüksek olalı uzun zaman oldu.

Berrak gökyüzüne ve arkasındaki yazarın güzel sponsorluğuna bakarak uzun bölümden rahatladım.

"Evet, beni öldürmek için evime gelmeyeceksin.

Tabii ki, durduracak bir şeyi olmayan çılgın bir adam olsa bile, o kadar ileri gitmeyecektir. 'Ayrıca, daha önce sigortam vardı ve sana bunu yapmamı söylemiştim.

Ne olursa olsun beni öldür.'

-Beni ödüllendireceksen lütfen bunu bana ver. -Tamam.

Geçmişin vaatlerini hatırlıyorum. Daha hafif bir zihinle hareket ettim.
"Neredesin?"

Uzaktan bir adamın koca sırtını görebiliyordum.

Ormanın ortasında, adı bile bilinmeyen sarı çiçeklerin bele kadar dans ettiği
puslu tarlaya doğru ilerliyor.

Sanki varlığımı hemen fark etmiş gibi, oldukça uzak bir mesafe olmasına
rağmen, arkasını dönüp bana baktı.

"Evet, benim geçmişteki biricik sevgilim, sonunda buradasın."

Parlak gün ışığında bile, incecik altınla kaplanmış gibi görünen parlak saçlar
ışığından bir şey kaybetmiyordu.

Ama şu ana kadar o güzel saçlar gözüme çarpmadı. "Siren?"

"Neye öyle aptal aptal bakıyorsun?"

Neden? Bana aşık mı oldun?

Ağzından çıkanların şaşkınlığıyla boş boş baktım. "Bu da ne böyle?"

Kırmızı iris bana bakıyor.

Siren gibi yanıp sönen iyilik, yakınlık çubuğunda çok uğursuz
görünüyordu. "Şimdi. Şimdi daha iyi hissetmiyordum!"

Av yarışması bölümünün sonunda, prens sayesinde ölü sondan çok
kurtulduğuma karar verdim.

"Ne oldu?"

Ama o uğursuz kırmızı rengi gördüğümde birden korktum. Renk ne kadar koyu olursa, o kadar tehlikeli olduğunu mu söylüyorsun? "O zaman Eclis'in koyu kırmızı rengi nedir?"

Endişe çenemin ucunu hızla aşındırdı. Ona elimi bile uzatamadım, bu yüzden cevap vermeden ayağa kalktım ve prensin yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Leydim. Gerçekten hasta mıydınız?"

Mesafeyi bir anda daralttı. "Rengi gerçekten soluk..."

Burnuna kadar itilmiş olan bir adam aniden eğildi ve yüzümü itti.

Ve yüzüme dokunuyor. Öyle değil mi? "Neden, neden bunu yapıyorsun?" Geri çekilmeye başladım ve bağırarak karşılık verdim.

Hasta görünmek için giyindiğimi fark ettim. Ne kadar zor görünürse görünsün, yakından bakarsanız, garip bir yer bulmak zorundasınız. Geri adım atıp bacaklarını üç adım kadar açtığında veliaht prens başını sertçe eğdi.

"Hmm. Görünüşü oldukça hasta görünüyor."

"'Hastaymışım gibi' değil, 'hastayım'. Majesteleri."

"Beni bir daha görmek istemediğini düşündüm, bu yüzden yalan söylediğini sandım."

Hemen bir yalancı olarak fark edildim ve titreyen kalbimi aceleyle bastırdım. "Güvenliğim hakkında nasıl yalan söyleyebilirim?"

"İlaç alırsan yakında iyileşirsin. Aylardır hastasın." Geçmişten dolayı nutkum tutulmuştu.

Bir anlık sessizlikten sonra başımı eğdim ve konuyu selamlaşmaya çevirdim.

"İmparatorluğun küçük güneşini selamlıyorum." dedim. "Bunu çok hızlı

yapıyorsun. "

Veliaht Prens dudaklarını büküp alaycı bir tavır takındı ve ben artık çok geç olduğunu biliyordum. Biraz utandım. "Neden buraya kadar geldin?"

"Ha, neler oluyor?"

Ona sordum, başını kaldırdı.

"Biliyor muydunuz Leydim? Bugünlerde sosyal hayatta iyi bir şey yapamayan insanlar varsa, benden ve hanımefendiden bahsediyorlar."

"Av yarışmasının arifesindeydiniz."

Tabii ki mahkemede bazı yalanlar söylediğim doğru, ama o karmaşayı yaşamadım. Çılgınlık!

Prensin onun peşinden gitmesine değer! Ne tür bir piçin böyle bir saçmalığı yaydığı kaçınılmazdı.

O sırada kafamın içinde aniden bir ses yankılandı.

-Belki de değil? Belki de söylentilerin dışında kalmanıza yardımcı olur.

"Yok artık!"

Düşüncelerimi aceleyle ateşin içinde salladım.

Ne kadar cahil olursam olayım, Reynold benim adıma cevap vermez ve bu saçmalıktan bahsetmezdi.

İşte tam o anda bir bahane uydurmak için ağzımı açtım.

"Arifeden sonraki sabah, hâlâ prence asılıydım. Tıpkı diğer kızlar gibi mi? Uh."

"Ve siz de İmparatorluğun en çekici kadını oldunuz. Nasıl hissediyorsunuz leydim?"

Bu sayede yüzünü kaybeden veliaht prens, dişlerini göstererek hayalet gibi bir gülümsemeyle bana bir adım daha yaklaştı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 109

Bölüm 109

Başının üstünde kırmızı bir gösterge çubuğu yanıp sönüyor. Neden? Bir yerlerde siren sesi duydum.

Hasta bir insan için hareket ettiğimi unuttum ve o yaklaşır yaklaşmaz aceleyle bağırdım. "Hepsi, hepsi bir söylenti Majesteleri! Ben asla böyle bir şey söylemedim! Gerçekten!"

"Şey. Bir prensesin bana söylediklerini düşündüğümde bunun tamamen söylenti olduğunu düşünmüyorum." "Ha? Daha iyi bir adama dönüşmek için beni sevmekten vazgeçtiğini söylememiş miydin?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Gözümün önünde cereyan eden çarpıtma sahnesine doğru koştum. "Şu an için kimseyle çıkmak gibi bir planım yok." Asla.

"Tabii ki yapmalısın."

Veliaht Prens, benim onayım la korkunç bir ruh haliyle cevap verdi.

"Seni iki gözümle net bir şekilde izliyor olacağım, Büyük İnka İmparatorluğu'nda benden daha iyi kim var." Kırmızı gözler bana ürkütücü bir şekilde baktı.

"Efendim.

Karmakarışık bir durumdaydım.

Çünkü konuşmanın asıl konudan saptığını garip bir şekilde hissettim. "Ama."

Söyledikleri üzerine düşünürken, "Neden bir gübre köpeği gibi bocalayıp duruyorsun?" diye sordu. "Ben bir gübre köpeğiyim!"

Yine de zavallı adamın dil tercihlerine karşı geri adım attım ve geri çekildim.

Aslında biraz korkmuştum. Ne kadar iyi olduğunu ve ne yapacağını bilmiyorum.

Biliyorum. Köylünün himayesi iyi organize edilmişti ve düşüp içeri girme riski yoktu, ama bu lanet oyunda olabilecek herhangi bir talihsiz trajediyi önlemek için 'eğer' denen bir şey vardı, ben hala prense mesafeli duruyorum .

"Ha?"

Yine tuhaf mı görünüyordum?

Veliaht Prens, "Şuna bak!" der gibi bir bakışla gözlerini açtı ve büyük bir hızla ilerledi.

Ne olduğunu anlamadan bahçeden kaçtım ve sanki ormanın kenarına itilmiş gibi kaçtım.

Bahçenin ortasında, parlak sarı ve yumuşak çiçek saplarıyla hiç çınlamayan kırmızı gözleriyle tek başına duran bir adam görmek oldukça tuhaftı.

Prensin mesafeyi sürekli daraltması karşısında büyük bir dehşet içinde bağırdım. "Neden, neden gelmeye devam ediyorsun?"

"O zaman neden kaçıp duruyorsun?"

Gerçekten de öyle. Bana gelmeye devam etti çünkü benim kaçtığımı fark etti ve işinden ayrıldı. "Israrcı adam.

Laneti yuttum ve yapabileceğim en kırılgan ifadeyi takındım. "Hastayım, Majesteleri."

" Kim o?"

"Bana verdiğin sözü unutmadın, değil mi?" "Ne sözü?"

"Bu yatak odasında verilen bir söz. Savaş alanında bile yaşlıların dokunmadığı görülmemiş bir oran var."

"Bir söylenti üzerine Prens'in boğazını kesmeye gelen bir deliye mi benziyorsun?" Sessizlik üzerine Prens hararetle yüzünü sertleştirdi.

Birden kollarını açtı ve belini gösterdi. "Şimdi, bıçağı getirmedim."

"Uh, uh"

Biraz şaşırdım.

Buraya neredeyse ziyafet salonuna gelecek kadar bir alter ego gibi geldim ve o gerçekten uzun bir kılıç olmadan geldi.

Boş beline baktı ve çekingen bir şekilde mırıldandı.

"çünkü bir kişiyi bıçakla tehdit etmek her zaman mümkün değildir."

"Ben sözlerimi birkaç hafta içinde tekrar tekrar çeviren biri değilim." " Ha. Ben, bu bahaneyi neden uydurduğumu bilmiyorum."

Attı mı? Bir şekilde şüphelendi ve "Harika!" dedi.

İçeride yakalandı ve "Hiç sabıkanız olmadı mı?" sorusunu yalanlamak için mücadele ruhunu ortaya koydu.

Çürütme niyetimi kaybettim.

"Mahkeme salonunda yaptığınız iş için özür dilerim Ekselansları," dedim, çünkü günah işlemiştim, bu yüzden mazeretimi değiştirdim. "Marki Ellen'in komplosundan kaçınmak için gerçekten elimden bir şey gelmiyor."

" Üzgünüm mü dedin? Ha. Raporu aldığımda o kadar şaşırmıştım ki kızamadım." "Özür dilerim."

Tatsızlığın ötesinde sinirlenmeden önce kelimeleri değiştirdiğim için saf bir özür diledim.

Zehirlendikten sonra nihayet gözlerini açtığında, benden hoşlandığını söyleyen Prenses tarafından reddedildi.

Ne kadar saçma olurdu?

"Evet, sırf bıçağını getirmediğin için çıkmaz sokaktan epey uzaklaştığının kanıtı.

Gösterge çubuğuna, göz kırpmayı bırakan adamın uğursuz iyiliğine belli belirsiz bakarak olumlu düşünmeye çalıştım.

"Yüzündeki o ifadeyle ne halt ediyorsun? Biri beni görürse, gerçekten hasta olan birinin peşinde olduğumu düşünecek."

Beni gördüklerinde güldüler ve "Beni yanlış mı anladınız?" dediler. "Öyle değil miydi?

Onu yeni gözlerle tekrar gördüm.

Prensin bu hali gözlerini kamaştırdı.

"Size buluşmanızı isteyen bir mektup gönderdim çünkü bu size hem sonuçları hem de mesajı veriyordu." "O tehdit, hayır, mektup, ... Kastettiğiniz bu muydu?"

"Peki, mektubumdan memnun kalmadınız mı?" "Oh, hayır. "

Çabuk inkar eden bana göre, Veliaht Prens... birinin kolundan bir şey alır ve 'İşte, bunu al' diye çaprazlar.

Gözlerimi kırpıştırdım ve bana uzattığı şeye baktım. Soluk kahverengi bir kâğıt, kırmızı bir kurdeleyle bağlanmıştı. "Nedir bu?"

"Kafatasından çıkardığın Baltha haritası. Mağaradan çıkmak için kullandığımız sihirli parşömen. "Sihirli parşömen mi?"

"Saray büyücüleri ellerine baktılar, bu yüzden biraz daha sekiz oldular. Mükemmel bir şekilde restore ettim." Gözlerimi kocaman açtım.

Tekrar baktığımda, Arayıcı'nın kalıntıları küllerin kalıntıları yüzünden çürümüştü. Prens bana bunu neden verdiğini anlayamadım.

"Bunu bana neden verdin?"

"Kazı yaptığınız için sizindir." Callisto soruma cevap verdi.

"Arkeolojiyle ilgileniyor gibisiniz, Balta ile ilgili materyali hizmetli aracılığıyla gönderdim, bir bakalım."

Konuşmasını bitirdikten sonra garip bir şekilde bakmaktan kaçındı. Tuhaf bir ruh hali içindeydim.

Callisto gerçekten gelip beni öldürecek gibi görünmüyordu. Ayrıca, beklenmedik hediyeler de veriyor.

İlk başta kalbim küt küt atıyordu. Bir süre acelem vardı ve parşömenleri uzattı.

Ve parşömene baktı

" Ne yapıyorsun, almak istemiyor musun?"

Sonunda, bekleyemeyen Prens sabırsızlıkla parşömeni iterken, ayağa kalkıp kabul etmek zorunda kaldım.

"Bunu alabilir miyim? "Senindir."

"Araştırma için bir kopyasını çıkardım, o yüzden kızmayın."

Bunu bana gerçekten vermek isteyip istemediğini sorduğumda, gelişigüzel bir şekilde, dedi. Bu söz beni rahatlattı.

"Bu arada, Dük'e arkeoloji okuduğunuzu sır olarak mı sakladınız? Ona teslim etmek için geldim ve o da senin yapmadığını söyledi, ama ben yapamadım.

Buna inan."

Sonra prens sanki bunu düşünmüş gibi sordu.

Cevap veremedim.

Penelope bile değil ve Duke onun neyle ilgilendiğini bile bilmiyor. "Hediye için teşekkür ederim, Majesteleri."

Cevap vermek yerine tamamen minnettarım. "Hadi ama."

Bu kez içinden beyaz bir kâğıt torba çıktı. "Bu da ne?"

"Şimdilik bunu al."

Çırpınan zarf beni çok etkiledi ve ben de aldım. Çünkü tarihi yerlerle ilgili başka bir şey olacağını düşünmüştüm. "Ne yazık ki Marki Ellen'in boynunu kesemem Prensles."

Ama Carl Risto hediyeıı açıklamak yerine birdenbire yan çizdi. Bu, yaşlı adamın suçlamalardan aklandığı anlamına geliyor.

"Ne?!!"

Zavallı suikast haberi üzerine farkında olmadan büyük bir gürültü koptu. Marki Ellen'in suikast için bir güç olduğı açıktı.

Tüm kötü görevlerden geçtim, ama neden, diye sordum bir anda ciddileşen bir yüzle. "Ah, neden?"

"Marki, tüm suçu deli Baron Tullet'in üzerine atarak kuyruğunu kesti. "Oh." Kısa bir cevap verdim.

Veliaht Prens'in sözleri arasında parladı.

Görevin ödülü olarak [Suikastçının Suikastı].

Makbuzlar Marki Ellen için değildi. "Peki, o zaman her şey olduğı gibi devam edecek mi?" "Bu kadarı da fazla.

Hikâyeyi aktarmak ne kadar zordu, ama öyle olamazdı. Veliaht Prens teselli edercesine, "Bu kadar üzmeyin," dedi.

Duyduklarıma inanamıyorum, Poetry. Bir tel parıltısıyla ona baktım.

Callisto'nun yüzünde biraz garip bir ifade vardı. "Ama prensesin intikamını alacağından eminim." "İntikam mı?"

"Evet. Seni yargıç kürsüsüne oturtan yedi soylunun kafasını kestim."

Adam kelimeleri söyledi ve dişlerini sıkıp sııttı. Gözlerim şaşkına dönmüştü. "Onların boğazını kestir."

Çünkü övünecek kadar zalim görünüyordu. Ama öte yandan..... sonuçları sakince aktarıyor.

"Bunu zaten biliyormuş gibi görünüyorsun.

Marquis Ellen'ı yakalayamadığım için üzülmesi gereken ben değil, Callisto'ydu. Ama sanki üzüleceğimden endişe ediyormuş gibi aceleyle ekledi.

"Beyaz sanatçı Helene'in bir üyesi bir suikast sonucu öldürüldü. Olaya karıştığı, mülkünü kaybettiği ve bir köleye dönüştüğü kabul edildi. "

"Ailenin bu üyesi doğrudan olaya karışmadığı için infazdan kaçınıldı."
"Kontes Helene mi?"

Uzun zaman önceydi.

Daha iyi görünüp görünmediğimi kontrol ettikten sonra Callisto tuhaf gözlerle bana baktı.

Sonra çenemi elimdeki beyaz zarfa dayayarak nihayet hediyeinin kimliği hakkında bilgi verdim. "Bu, el konulan Hellin ailesinin mülklerinden biri."

"Geçen yıl avdan men edildiğiniz zamanı hatırlıyor musunuz? Sözde "yaylı tüfekli deli şempanze olayı"

"Evet, tabii ki hatırlıyorum. "

Titreyen bir sesle cevap verdim. Kendim yapmadım ama büyük bir darbe de olmadı.

Ancak, 'O yaylı tüfeği olan çılgın bir şempanze' diyen adamın sözlerinden ve eylemlerinden rahatsızlık duydum.

Ama bu fikir uzun sürmedi:

"Baban elmas madenini Kont Hellin'e devretti ve senin hapsedilmemeni sağlamayı kabul etti. "

"Elmas madeni mi? "Ve sonra sözleri kulaklarıma takıldı. Böyle bir durum olduğunu bilmiyorum.

Öyleydi.

"Şu anda elinde tuttuğun şey bu. "Elmas madeni mülkiyeti." Veliaht

Prens gururla başını kaldırdı ve dehşet içinde bana baktı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirir <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 110

Bölüm 110

Çenesindeki şiir çizgisini boş bir şekilde indirdim.

Düşüncesizce uzatılan beyaz zarf maviden fırlamış bir cıvata gibi ağır geldi, "O zaman davayı yeniden soruşturdum."

ve veliaht prens kayıtsız bir tonda tükürdü. "Yeniden soruşturma mı?"

"Evet. Geçen yıl neden bu kadar delirdiğinizi merak ediyordum." " Uh."

Hiçbir şey yapmadım ama çivilenmiş bir adamın çıplak gözleri karşısında kendimi tuhaf hissettim.

"Kont Hellin'i soyma sürecinde Kont Dorte'a da onu birkaç kez soydu. " Kolayca ağzından kaçırıldı. "Dorte'a Kontesi mi?"

Veliaht Prens başını sallayarak, "Evet. Mahkemede Hellin'in peşinden gelip tanıklık ettiniz," diye ekledi.

"Sürünün başlangıçta her av yarışmasında sırayla çay partileri düzenlediğini duydum. Geçen yılın organizatörü Hellin'di, bu yıl ise Dorte'a."

Tek bir tanıdığım bile yokken beni neden çay partisine davet ettiğinizi merak etmedim değil. Dokunsal kadın geçen yılki olaya karışmış olmalı.

Veliaht Prens şaşkın bir bakışla, "Bildiğin halde neden partiye tekrar geldin?" diye sordu.

' Sürünüyorsun! Ben iki ayağımın üzerinde yürüdüm, seni orospu çocuğu!

Aynı olduklarını nereden bilebilirdim? Birdenbire adaletsizlik yükseldi, ama sert bir şekilde bastırıldı.

Veliaht Prens'in bakış açısından yeterince sorgulanabilir bir durumdu.

"Avlanma yarışması yılda bir kez yapılırdı. Bir şeylerin değiştiğini düşünmüştüm." İkircikli davrandım. Ve Veliaht Prens gerçekten şaşırdı.

Sanki öyleymiş gibi bana baktı.

"Ben bir pasifistim ve dünyadaki tek kötü adam ben değilim ve kılıcımı hemen çeken benim çünkü herkes gibi ben de biraz kırgınım."

"Onun yerine arbalet vurulacak. "

Ona söyleyecek başka bir şey yoktu, bu yüzden bölündü. "Penelope, aah'ın canı cehenneme!

Aslında sadece geçen yılki olayların kabaca farkındaydım ama derinlemesine bilmiyordum. Ama, çok açık değil mi?

Dük'ün elmas madenini Hellin'e vermeyi kabul etmesi biraz sürpriz oldu ama sahip olduğum şeyi sahip olmadan önce ifşa etmek ve utancı üzerime atmak istemedim.

Ama Prens'in söylemesi gerek.

Açtım ve geçen yılki olayları ayrıntılı olarak ele aldım.

"Hellin'in senin başını belaya sokmak için muhafızlar satın aldığını ve onları Tiffa Tijang'ın yakınına yerleştirdiğini duydum. Bunu biliyor muydun?"

* tiffa tijang'ın ne olduğunu bilmiyordum. ama sanırım avcılık yarışma alanı?

* "Satın almak mı?

Gözlerimi kocaman açtım. Benim için bir gardiyan aldığına inanamıyorum. "Bu gerçek bir gong, bir gong.

neden bu sefer olmadı, kaldırılmıştı, ama hemen ikna oldu.

Geçen yılki durumdan muzdarip olduktan sonra bile prensesin tekrar katılmasını beklemiyordum. Hiçbir fikrim yoktu ve veliaht prens de onu takip etti.

"Ve bana bir avuç sivrisinekle birlikte seninle gelen çayı verdim, hepsi bana güldü." "Ve bir avuç sivrisinekle çay verdim ve seninle birlikte gidecek bir çay olarak onlarla alay ettim." (hangisi daha doğru bilmiyorum)

" Ne, ne, ne, ne, ne, ne? "Sivrisinekler mi?! Neredeyse

dışarı fırlayacak bir ses yuttum.

Tıpkı bizzat yaşadığım gibi. Daha önce hiç duymamış gibi davranırsanız büyük bir olay. "Hayır, sivrisinekler çok fazlaydı!

Aklıma gelmişken, ben de bir avcılık yarışmasından geçtim. Bayan Dorte'a'nın içmemi tavsiye ettiği kokmuş sarı çay. Yazık oldu, neredeyse sıkışıyordum.

"Kötü kızlar. İşte o zaman çok, çok rastgele olur. Bunu yapmalıydım. ' Elimde olmadan yaylı tüfeğe dişlerimi gıcırdatıyordum.

Henüz 17 yaşında olan Penelope bunalmış ve panik halindeydi. "Deli olmayı hak ettin."

Veliaht Prens de benim gibi düşündüğü için bana büyük bir keyifle baktı.

"Ama etrafta uçuşan sivrisinekleri yakalayıp onları kendim korkutacağım. Ağzımdaki yay çok tatlıydı."

" "

"Beklendiği gibi, bu normal değil. "

Alkış, alkış, alkış, alkış, alkış, alkış, alkış, alkış. Kaşlarımı çattım. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Asla olmaz. Buna katlanırsan hasta olursun. Bu bir iltifat. " Hiç de iltifat gibi gelmedi.

Bir an için onunla aynı gemide olduğumu hissettim, bu yüzden üzüldüm. Veliaht Prens aniden, "Bu arada, Dük'e olanları ayrıntılı olarak anlatmadınız mı?" diye sordu.

"Ne?" ""

"Sana bir avuç sivrisinek vereceğim deseydim, elmas madenine gitmezdim. İkisi de olduğuna göre, eminim iki tarafa da birer safir verirdiniz."

Calisto birkaç soru soruyor gibiydi, alaycı bir şekilde değil. Nutkum tutuldu.

Oyunda ortaya çıkmayan bir sahneydi, çünkü Penelope'nin o sırada nasıl davrandığını bilmiyorum. "Dük'e gerçekten söylememiş miydi?

Ama zor mod gibi çılgın bir seçenekle geldiğimde, Penelope bunu söylemeye çok istekliydi. Eminim ki onlar da

'Ne cüretle bana bir avuç dolusu sivrisinek verirler!

Ama Penelope'nin "iyi bir ev sahibesiyle" yakalandığına inanmaya karar verdim ve aptal gibi hiçbir mazeret göstermedim.

Dük'e söylesem ve hiçbir şey değişmese. Bu çok acınası bir durum değil mi? " Bana inanacağını sanmıyorum. "

Veliaht Prens'in sorusuna çok sonra cevap verdim. Ne olduğunu anlamadan bir elimle yanağımı okşuyordum.

Prens'in anlamsız bakışları karşısında kendime geldiğimde utangaç bir yüz ifadesiyle elimi indirdim. "Siz çoğunluktunuz ve ben yalnızdım."

Omuzlarını silkti ve hiçbir sorun yokmuş gibi davrandı. Callisto'nun bu sözlerim karşısında alaycı ve iğneleyici bir tavır takınacağını düşünmüştüm.

Beklediğim gibi ağzımın kenarlarını tutup yukarı doğru bükte. "Baban bilmeyi hak ediyor. Ama beklenmedik bir şekilde benimle alay etmedi. "İmparatorumuz kadar iyi."

Calisto vahşi bir ruhla gülümsedi. Ama garip bir şekilde yüzü asık görünüyordu.

Yüreğimi burkan bir ucubeyi daha yaşamak istemiyordum. Bu yüzden aceleyle konuyu değiştirdim. "Ama bunu bana neden verdin?"

Elimde beyaz bir zarf tutarak söyledim.

"Bu babamın orijinali. Benim elimde ve kime verilirse verilsin benim kalbidir."

Callisto suratını asarak cevap verdi. Bu, madeni Dük'e iade etmeye niyeti olmadığı anlamına geliyordu. Bir an tereddüt ettim ve madeni ona verdim.

"Ancak, bu benim için çok fazla. Kaydırdığınız için teşekkür ederim." Anlayamadım.

Penelope'nin geçen yıl yaşadığı utanç, rezalet ve gözyaşlarının bedeli bu değil miydi? Bu öylece elde edemeyeceğim bir şeydi.

Beyaz zarfı geri vermeye çalıştığında Callisto kaşlarını oynattı. "Neyin var senin?"

"Ne oldu? Neyim var benim?"

"Süslü olmayı sevdiğini söylemiştin. Onlardan bıkana kadar tutuyorsun."

"Bilmiyorum" dediğimde prens gizemli bir yüz ifadesi takınıyordu.

Mağaradaki konuşma kulağımın dibinden geçti.

-Biri zengin görünse iyi olurdu.

-Mücevherleri severim. Altın tabii ki.

Karanlık geçmişi hatırladıktan sonra yüzüm sertleşti.

"Beni öldürmek istemiyorsun ama bu saçmalığı kabul et ve teşekkür et."
"Veliaht Prens'in hayatını kurtardığınız için bir ödöl."

O anda Veliaht Prens aniden yaklaştı ve elimi tuttu.

" Calisto] Favorilerini Kontrol Et " 'Onaylamak istediğinizden
emin misiniz?' [2 milyon Altın / Şöhret 200]

Beklenmedik bir temas, boş gözlerle baktığım anda başının üzerinde beyaz
kare bir pencere süzüldü.

İade etmek için uzattığı beyaz zarfı elimin tersiyle sıkıca kavradım.

"Al onu, tatlı tatlı gülümse."

" Her karşılaştığımızda köpek kakası çiğnemiş gibi somurtkan görünme."
"Köpek, köpek kakası!

Kaba konuşma tarzından iğrenerek geri çekildim.

İstemiyordum ama fırsat bulduğumda onun iyiliğini kontrol etmek istedim.
Ama o zaman oldu. Veliaht Prens ve benim dışımda, himayede ince bir
sessizlik işareti vardı.

Hissettim. Refleks olarak başımı çevirdim. Baca'ya giden yolu çevreleyen
sık bir orman.

Beyaz ağaçların arasında, ben onu gördükten sonra hızla gözden kaybolan
birinin sırtı.

Garip bir şekilde tanıdıktı. "Eclis."

Sanki kendi kendime konuşuyormuşum gibi küçük bir mırıltı dışarı sızdı.

Ayrıntılı olarak görmemiştim ama gri saçları gördüğüm açıktı. "Eclise
neden burada?

Şimdiye kadar eğitilmiş olmalıydı, benimle tanışmak için yetiştirilmedi. Başımı eğiyorum çünkü yanlış gördüğümü düşünüyorum.

"Çalışan bir işçi misiniz?" "Ne?"

Prensin sorusuyla kendime geldim.

Başını tekrar öne çeviren Callisto, kırmızı gözleri buğulanmış bir halde boş ormanda topallayarak ilerliyordu. "Sanırım öyle. "

Bakışları yavaşça bana döndüğünde, önemsiz bir sesle konuşmak için acele etti. "Ama prenses,"

Meraklı bir yüz ifadesiyle bana seslendi, hala elimi sıkıyordu.

"Bugünlerde oyun öğrenmek bir asilzadenin temel becerisi, öyle değil mi?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 111

Bölüm 111

"Evet, ne tür bir oyun?"

Birden Prens'in hâlâ elimi tuttuğunu fark ettim.

Sokaklar kötü gibi görünüyordu ama aniden sokağa yakın bir yerde bir uyarı sesi duyuldu.

"Oh, şimdi geri dönmeliyim. Tanrı'ya minnettar olacağım Majesteleri." Kırmızı gösterge çubuğunu başının üzerinden aceleyle geçirdi ve yine aceleyle uzaklaştı.

Ben bunu yapmak üzereyken prens aniden elini bıraktı ve yanaklarımı tuttu. "Uk!" Şaşkınlıkla debelendim.

"Bu da ne böyle?! Neden, neden bunu yapıyorsun!" "Bir saniye kıpırdamadan dur."

O anda veliaht prens başını eğdi ve yüzünü bana yaklaştırdı. Kızgın iris hemen köşedeydi.

Donup kaldım.

Yaklaşan adamın yüzüne gözlerimi kapatmak üzereydim. Sıcak hava aniden iki gözümün yanlarına ulaştı.

"Hasta olma prenses,"

Calisto bana baktı ve sessiz bir hamle yaptı. "Eğer hastaysan, tüm bu bedeni kurtarmaya değmez. "

Gözyaşlarımı siler gibi, sıcak bir başparmak gözlerimin altından geçti, kapattım. Nefes almayı bıraktım. Zihnim karardı.

Bunu neden bu kadar ani yaptığını bilmiyordu. "İçeri girmeyi bırak,"

dedi, uzun bir süre bu anlamsız hareketi tekrarladıktan sonra yüzümü bıraktı.

Ancak arkasını döndükten sonra, gururlu bir yüz ifadesiyle ve kararlı bir şekilde yana dönerek, tıkanmış nefesi patladı.

* * * *

Odaya dönerken yol boyunca aklım karışık ve karmaşıktı. "Neden böyle bir şey yaptı ki?"

Kalbim hala çarpıyordu, bu yüzden birçok kez derin bir nefes almak zorunda kaldım.

Soğuk kış aylarında, karın altında hala sıcak olan yüzünüzdeki sıcak bir paket gibi mi? Doku geride kalmış gibi hissettim.

Kendimi o kadar garip hissediyordum ki, parmak uçlarımı kaşıyarak orta merdiveni tırmanacaktım. Temizlik yaptıktan sonra aşağı inen bir grup hizmetliyle karşılaştım.

Birden durdular ve bana merhaba demeye çalıştılar ve birden beni gördüler ve dehşete kapıldılar.

"Hey!"

"Hik! "

"Huh."

O zaman çabucak geçebilir. "Ne oldu?"

Başımı öne eğdim.

Ancak, bu evin hizmetkârları sık sık bana bakıp korkuyorlardı, bu yüzden onu önemsiz bir şekilde uzattım.

Merdivenlerin geri kalanını tırmandıktan sonra kapıyı 'toplu' olarak açıp içeri adım attığıında, yatak takımlarını temizlemekte olan Emily başını çevirdi.

"Hanımefendi, buradasınız!"

Bu arada, neden birdenbire bana bağırmaya başladın?

Bir böcek olduğunu düşündüm, bu yüzden etrafıma bakındım ve bağırdım.

"Ne, ne. Bunu neden yapıyorsun?"

"Çabuk aynaya bak! " Emily yaklaştı ve beni itti. Şaşkınlıkla

banyoya girdim ve

Aynada hemen bir zombi gördüm. Onu görür görmez. "Ah! Bu da ne!"

Kısa bir şok çığlığından sonra hızla yüzümü aynaya tuttum.

Göz kapaklarındaki koyu siyah yapay koyu halkalar yanaklara kadar inerek Quaehan'ın iskeletini oluşturdu.

Ayrıca, solgun görünmesini sağlayan birkaç kat pudra da soyulmuştu.

Korkunçtu, bu yüzden yanaklara kadar inen zarif Ah-Lain ile iyi karıştı. Derin bir tene sahip ince bir hanımefendi gibi davranmak için giyilen beyaz bir pijama elbisesi.

Aynadaki yansımam gerçekten de dirilmiş bir ceset gibiydi. "Ne zaman, ne zaman!"

Büyük iskeletimi çılgınca onaylıyordum.

Zihnimde bir ışık çaktı. yanakta ani bir tutuş, birinin gözünün kenarında bir jig Yanağı ovuşturan prens.

-Bugünlerde bir oyun öğrenmenin asil bir temel beceri olduğunu düşünüyor musunuz?

"O, o piç!

Giyinik olduğumu fark eden adam eliyle yüzünü ısırarak ortalığı dağıttı.
Bir süre sonra utandım ama daha fazla dayanamadım.

"Callisto Regulus, seni çılgın adam!" "Argh-!"

Bir süre için prensesin odasından bilinmeyen bir kükreme sızdı.

* * *

Çılgın Veliaht Prens'in öfkesiyle unuttuğum şeyi birkaç gün sonra yeniden hatırladım. "Ne? Eğitime katılmıyor musun?"

Sabah erkenden Eclis'i ziyaret ettim.

Şaşkınlık içinde haberleri aktaran uşağa baktım.

"Evet. Aynı odayı kullanan bir makaleye göre, günlerdir odadan çıkmamışlar." "Neden?"

"Nedeni için"

Uşak sözlerinin sonunu ağzından kaçırdı.

Az önce bir rapor aldı ve bana nedenini söylemeye geldi. "İlk kardeş biliyor muydu?"

"Hedon henüz bilmiyor."

En büyük endişemiz buydu ama şanslıydık.

Bir köle olarak yanına bile yaklaşamayacağı Eckartian düzenini kabul etmiş bir durumdaydı.

Ancak baş komutan Derek, onun eğitimden izinsiz ayrıldığını bilseydi, Dük'ten atılması sorun olmazdı.

"Ama, gerçekten neden?"

Anlamamıştım. Eğitimin düzenli bir parçası olan Eclis.

İşini hiçbir sorun çıkarmadan sadakatle yaptığın için seninle o kadar gurur duydum ki, bana bir kolye kılıç da dahil olmak üzere bir sürü hediye verdin.

"Ve sonra, uşak. Eclis'in kıyafetlerini iyi teslim ettin mi?" "Hediye" bana hatırlattı.

Kısa süre önce vakfa emanet ettiği kışlık kıyafetlerinin tamamı tamamlanmıştı. "Evet, bana söylediğiniz gibi, tüm şövalyelerin görebilmesi için teneffüs sırasında teslim ettim. " "Gerçekten mi? Aferin."

"Ama"

Uşak duraksadı ve devam etti. "Ondan sonra, kutuya dokunmadan bıraktım." "Ne?!"

Farkında olmadan yüksek bir ses çıktı. "Sana verdiğim hediyeye bakmıyor musun?!"

Eğitimsiz olduğumdan daha ciddi bir şekilde aklıma geldi. "Ne haltlar dönüyor?"

O anda zihnimde bir sahne canlandı.

Kısa bir süre önce, Veliaht Prens'le arkada buluştuğumda, birinin hızla ormanın içinde kaybolduğunu gördüm.

"O zaman gerçekten Eclis miydi?"

Kaşlarımı çattım ve ağzımı açtım.

"Kahya. Çırakların kulübeyi nerede kullandığını biliyor musun?"

"Evet, State of the Union'a yakın." "Lütfen bana biraz yol gösterin."

Aceleyle yerimden kalktım ve "Hemen Eclipse'i görmeye gitsem iyi olacak" diye ekledim.

* * * * *

Çıraklar tarafından kullanılan konaklama yeri, kaldırıma yakın bir ormanda bulunuyordu.

Belki de hepsi eğitimde olmadıkları için binanın çevresi boştu. "Bu taraftan gelin leydim,"

uşak beni girişe kadar geçirmedi.

İçeri adım attığımda, düzgün ama dar bir koridor ve merdivenler beni takip etti. Çıraklar için fena bir konaklama yeri değildi.

Ancak güneydeki bina bana oldukça yabancı geldi, belki de lüks dük evine sürekli gidip geldiğim içindir.

"Kaçıncı katta?" "Dördüncü katta."

Uşak beni ileriye götürdü. Merdivenleri çıkmayalı ne kadar oldu? "... Vay canına, lanet olsun. Kaç tane bunlar?"

Kalan merdivenleri çıkmaya çalışıyorduk, ses üzerine yürümeyi bıraktım.

"Köle olduğun için şanslısın, ha?"

" Duyduğuma göre o çılgın köpek bu işe o kadar meraklıymış ki hiç rahatsız olmuyormuş. Geçen sefer sana birkaç parça silah almıştı."

Dört ya da dört kişi antrenman sırasında, belki de okuldan kaçtıkları için, düşük seviyeli bir konuşma yapıyordu.

Ne olursa olsun, bu benim ve Eclis'in hikayesiydi.

"Hey, sana ne bahşedildi? Bir çift kürek"

" Evet, bebeklerin geceleri seni beklediğini duydum. Çılgın köpeği memnun etmek onun için zor olmalı."

Belki de aşağıda bir parti olacağını hiç hayal etmemiştim ama sonuncusunun sözleriyle kahkahalara boğuldum.

Kâhyanın bembeyaz bir yüzle bana baktığını hissedebiliyordum. Onları sakince geçtim ve merdivenleri tırmandım.

Merdivenlerden çok uzak olmayan bir kapının önünde.

Dört pislik, büyük bir kutunun etrafını sarmış, kalın tüylü kıyafetlere bakıp kıkırdıyordu. Bunlar Eclis'e verdiğim hediyelerdi.

"Madem bu kadar kıskançsınız, görünüşünüz için de bir gerekçe bulmalısınız. Bir fahişeyi memnun etmek için bu kadar kötü görünmek zor olmalı."

Sıra dışı bir sözle kahkahalar kesildi. "Ne?" Beni bulan

adamların gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Her zaman heyecanla konuşma zamanıdır ve tahmin edilebilir tepkileriniz sıkıcıydı.

"Sen zaten öyle doğdun, yani yanılıyorsun öyle mi?" Başımı yana eğdim ve sıkıcı bir sesle sordum.

"O zaman yüzünü sihirle düzeltmene yardım etmemi mi istiyorsun? Sadece söyle." ""

"Çılgın bir köpeğin seni ısırması hakkında kim bir şey söyleyebilir ki?"

"Hyuk, Prenseler!"

"Bunu duydun mu, uşak?"

Arkamdan gelen uşğa aceleyle gülümsedim.

"Bu yüzleri hatırlayın ve sorumluluk alın ve onları ilk kardeşime gönderin. söyledikleri her kelimeyle "

Yarattığınız fırtınanın sonucu bu. Not: Yürü be kızım

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 112

Bölüm 112

EVET, BIRAZ SIKILDIM, BUNU SIZIN İÇİN BIRAKIYORUM.
KEYFINİ ÇIKARIN!

"Evet hanımefendi."

Uşak sert bir yüz ifadesiyle belini aşağı eğdi. "Vay be, uşak!"

Önümde neredeyse yere kapaklanacak olan diyakoz karşısında şövalyeler ağızlarını açtılar. Çok geçmeden durumun ciddiyetini anladılar ve koşarak olay yerine geldiler. "Oh, yanıyorsunuz! Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır."

Büyük adamlar aynı anda kur yapıyor.

Yaklaşması nedeniyle koridor bir anda doldu.

Doğrudan Eclis'in odasına gitmeye çalışırken kibirli bir şekilde kaşlarımı çattım. Beni fark etmekte gecikmeyen uşak aceleyle yolumu kesti. "Uhhhh, geri çekil, güvenli olan!"

"Butler! Biz öyle demedik. "

İçlerinden biri uşaklı mazur göstermeye çalıştı. Ama uşak sessizce başını sallayarak onu engelledi. Ancak o zaman yönlerini değiştirdiler ve bana dönüp baktılar.

"Lütfen, Prenses! Her şeyi açıklayacağım. Herkes

dışarı çıksın.

Önünü kapatan adama soğuk bir gözle bakmasını istedim. "İğrenç kokuyor ve seninle konuşmak istemiyorum. Çekil."

"Oh, bayan"

"Neden? Geçen sefer duman tarlasındaki adam gibi seni herkesin içinde boğmamı mı istiyorsun?" Elbette oyundaki en iyi kötü kadın haklıydı, Penelope'nin insanları caydırarak bir şeyleri vardı. Kadının gülümseyerek söylediğı sözlerle dikkati dağılan bir adam dehşet içinde geri adım attı.

Tereddüt ettikten sonra hızla geri çekildiler ve sırayla hareket ettiler. Koridorun ortasında kendimi tekmeliyorum.

Çünkü ayaktaydım.

Onlar tarafından darmadağın edilmiş hediye kutusuna bakıyordum ve çok geçmeden uşaa kaşlarımı çattım.

Eclis'in kaldığı kapıyı dürtükledi. "Hey, Eclis."

"Benim, uşak. Sizinle konuşabilmem için kapınızı açabilir misiniz?". Güm güm-.

Uşak kapıyı birkaç kez çaldı. Sessizdi.

Kapı birkaç kez yumruklandıktan sonra açılmayınca uşak yüzüme şaşkın bir ifadeyle baktı. "Sanırım içeride ama ütüyü getireyim mi hanımefendi?"

Bir an düşündüm ve hemen ardından başımı salladım. "Oh, bu biraz seçici.

Ancak onu sponsorluk ormanında gören Eclis için bu birçok açıdan bir felaketti.

Kahyayı geçtim ve sıkıca kapalı odanın kapısında durdum. Sonra elimi hafifçe kaldırdım ve kapıyı aldım.

"Benim, Eclis. "Benim için kapıyı aç

lütfen.

Kendim dışarı adım atmama rağmen kapı açılma belirtisi göstermedi. Kısa bir aradan sonra ağzımı tekrar açtım.

"Buradayım çünkü endişeliyim. Beğenmediysen geri döneym mi?"

Bu sefer de cevap gelmezse, gerçekten geri dönecektim. Kapıyı açmak için kendimi zorlarsam, onun iyiliğini kaybedebilirdim.

Bir süre bekledikten sonra arkamı döndüm. İşte o an gelmişti.

İnce, kaba kapının üzerinden küçük bir ipucu duydum.

Kazançlar ve kayıplar-

Sonsuza kadar açılması mümkün görünmeyen kapı yavaşça açıldı.

Sesi duyunca durakladı ve tekrar geri döndü, açık kapıya sadece bir yanak mesafedeydi. İçerisi sanki gündüz vakti perdeler kapalıymış gibi karanlıktı.

Başımı tekrar uşağa doğru çevirdim.

"Sizden önce ağabeyime iyi bir yol gösterin ve çalışmayı bırakın." "Oh, nasıl yalnız gidebilirsin? "

Uşak endişelenmiş gibi yüzünü sertleştirdi.

Bir köle ne kadar alçak olursa olsun, soylu bir kadın erkeklerin yaşadığı bir yerde nasıl yalnız bırakılabilir? "Merak etmeyin, uzun süre buralarda olmak istemiyorum."

"O zaman bara geri dönüp sizi binanın önünde bekleyeceğim." "Elbette. Teşekkür ederim."

Hafifçe başımı salladım ve uşak gitti. Ondan sonra uşak aceleyle merdivenlerden indi.

Uşak tamamen ortadan kaybolduktan sonra uzandım ve kapıyı açtım. Paslı bir menteşe sesiyle kapı biraz daha açıldı.

Beklendiği gibi perdeler kapalıydı ve içerisi karanlıktı. Ancak eski perdelerin her yerinde, içinden güneş ışığı sızan delikler vardı.

Bu sayede çevreyi tespit etmek kolay oldu.

Bir an kapının pervazında durdum ve içeriyi kontrol etmek için gözlerimi gezdirdim. Sadece iki yatağı birbirine bağlayan masa küçük bir alana yerleştirilmişti.

Bu sayede asık suratlı bir adam bulmak zor olmadı. "Eclise,"

Ona fısıldadım ve odaya bir tuz tanesi attım. Pencerenin yanındaki yatağın üzerindeki yorgan kalktı.

Ona yaklaşıırken tereddüt ettim.

Çünkü yattığı yatağın yanında, masanın üzerine ve yere çiçekler saçılmıştı. Belki de yarı solmuş olduklarından, oda güzel kokulu ve bayattı.

Çiçeklerden uzak durmaya çalışarak yatağın kenarına oturdum.

Sonra ellerimi nazikçe şişkin battaniyenin üzerine koyup Eclis'le konuşacağım. "Efendi burada. Ona yüzünü göstermeyecek misin?"

"....."

Beklediğim gibi, cevap gelmeyince endişelendim. Elimi battaniyenin üzerinde hafifçe salladım.

"Hasta mısın?"

"Eclise."

Başına bir battaniye geçirmiş olan Eclipse yerinden kıpırdamadı.

"Konuşamadığın ve tek başına hasta olduğun için eğitime bile katılamadın." Bir anda yerimden sıçradım.

"Yapamam. Doktor çağıracağım, bir dakika bekleyin..." Aceleyle çıkmaya çalıştım.

Bir giysinin eteğini tutan zayıf bir dokunuş içeri düştü. Yürümeyi bıraktım.

Tekrar başucuna baktığında, yorganın arasından yatağın dışına kaymış olan kollar eteğin ucuna sıkıca tutunmuştu.

"Gitme." ""

"Sadece yanımda kalın, Usta,"

ahhhh benim bebeğim Eclipse

Yorgandan bir ses sızdı, sanki bir şey saklıyormuş gibi. "Hiç bu kadar zayıf bir şey söyledi mi?"

Eteğimin eteklerine baktığımda tekrar yatağına oturdum.

Gitmeyeceğimi söylememe rağmen, ellerinin eteğinden düşüp düşmeyeceğini bilmiyordum.

Elimi uzattım ve bu kez battaniyeye değil, beni tutan Eclipse'in elinin arkasına hafifçe dokundum.

Ateşi olup olmadığını kontrol etmek

içindi. [Elverişlilik.

Onaylamak istediğinizden emin misiniz? [8 milyon altın / Şöhret 200]

Elini tutar tutmaz, beyaz kare bir pencere hemen havaya yükseldi.

Favorisini kontrol etmek istedim, ancak battaniye ile örtülü olduğu için gösterge çubuğunu göremediğim için bıraktım.

Neyse ki ellerimin altındaki sıcaklığı hissedebiliyordum, sanki üşütmüş gibiydim. "Antrenman için dışarı çıkmıyorsun. Endişelendim."

Yumuşak bir sesle söyledim.

Çünkü Eclipse pek mutlu görünmüyordu. Neyse ki bu kez yanıt hemen geldi. "Benim için endişelendiğine emin misin?"

Ama olumlu değildi.

"Bir alışkanlık gibi, beni yatıştırmaya çalışmıyorsun, değil mi?" Bu keskin ses gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden oldu.

Bir an için söyleyecek bir şey ararken, nazikçe elini sırtına vurdum ve "Endişelenmeseydim, buraya kadar kendim gelmezdim Eclis," dedim.

"O gün." "

....."

"Beni gördükten hemen sonra gelmedin." Beklendiği gibi, o gün yanlış değildi. "Uh."

Bahane uydurmak için ağzımı açtım ve Eclise'i neyin kırdığını düşündüm. "Hemen gelemedim çünkü yapmam gereken bazı işler vardı."

"....."

"Beni görmeye mi geldin?"

Bu sözleri söyledikten sonra neden suratının asık olduğunu biraz olsun anlayabildim.

"Uzun bir aradan sonra Veliaht Prens'le birlikte olduğunuz için üzgünsünüz. Her neyse, artık senden yanayım.

Bir aşk simülasyonu oyununun ortasıdaydım.

Onu en son %86 oranında görmüştüm, yani Eclis'in bana karşı biraz sevgisi vardı. "Özlem duymakla ne demek istiyorsun?

Bu gecikmiş farkındalık beni biraz şaşırttı.

Benim hakkımda ne düşündüğünü mantıklı bir şekilde hiç düşünmedim, çünkü iyiliğimi arttırmak için acele ediyordum.

"O zaman koyu kırmızı renk sevgi anlamına mı geliyor?"

Eclis'in gösterge çubuğunun rengine ve kafasına baktım, boşluğun çok uzun olduğunu hatırlayarak aceleyle söyledim.

"Bilseydim, her şeyi bir kenara bırakıp bir ay içinde gelirdim."
Amaçlandığı gibi tatlı, tatlı bir ses çıktı.

Çünkü somurtkan adamı hemen serbest bırakmalıydım.

"Hediye kutusunu odaya koyamadığım için sinirlendim." Sonra Eclipse birdenbire bir şeyler mırıldandı.

Ne dediğini merak ettiğim için çok geçmeden fark ettim.

Kutu da büyüktü çünkü içinde dışarıya verdiğim birkaç büyük kışlık kıyafet vardı. Yani küçük bir odaya bir kutu koyabilirsiniz.

Bu, böyle bir şey olmadığı anlamına geliyordu.

"Çünkü aldığım nemi seviyorsun." "Teşekkür etmek istedim."

Eclis'in sözleri oldukça karışıktı.

Bir şey anlatıyormuş gibi mırıldanırken, örtülü battaniyesini yavaşça aşağı çekti. Eski bir perde içeri sızıyordu.

Loş ışığın altında, balmumundan yapılmış bir figür gibi ince, beyazımsı bir yüz ortaya çıktı.

Aynı anda battaniyenin altına sakladığı elini çıkardı. "Sana sadece bunu verebilirim."

Yarı solmuş çiçekler, her zaman koyu renkli ve kahverengi uçludur.

Yuvarlak ve küçük bir çiçek tacı şeklinde örülmüşlerdi. "Ah, ah" Sonra çiçeğin ne olduğunu. Hatırladım.

Birkaç gün önce yağmur çiselediğinde, Eclis ile cam serada gördüğüm beyaz tarla çiçeği idi.

Tekrar başımı kaldırdım ve tam bir kazanç olan yüzüne baktım. O anda tüm kazalar durma noktasına geldi.

Ağzımı boş bir şekilde açtım çünkü şu anda gördüklerime inanamıyordum. Eclis'in bana çiçek tacı ya da hediye olarak vereceği şey yüzünden. "Kim o?"

"....."

"Ne aldın da bu kadar parlak gülüyorsun?" Çünkü gri gözler sıırıslıklam....

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 113

Bölüm 113

İlk kez karşılaşılan grimsi kahverengi gözbebeğinde tutkular dönüyordu. Pırıltılar yanaklarından aşağı yuvarlandı.

Yine de Eclipse her zamanki gibi ifadesiz kaldı. Duyguları olmayan bir adam gibi. Bu yüzden hemen fark edemedim.

Şu anda ağlıyor olması. "Eclis,"

Bebek gibi bir yüzün üzerinde, uzanmış.

Çaresiz figüre bir süre boş boş baktım ve sesimi çıkarmayı başardım. "Şimdi de ağlıyor musun?"

Sanki inanılmaz duygularımı barındırıyormuş gibi titriyordum. ""

Eclipse nefes almadan gözyaşları içinde bana baktı ve cevap vermedi. Ama başının üstünde, açık koyu kırmızı.

Eclis'in tercih göstergesi çubukları tehlikeli bir şekilde parlamaya başladı. Kalbim sıkıştı.

Elimi refleks olarak kaldırdım ve yanağına koydum. "Ağlama Eclis. Neden ağlıyorsun?"

Başparmağımla gözyaşlarını ıslak bir dere gibi sildim ve yaşlı bir çocuk gibi gözyaşlarını yatıştırdım. Ve aynı zamanda, hala yüzen sistem penceresinin milyon altın].

Ben seçtim.

Kısa süre sonra, gösterge çubuğunun yanındaki [Favori kontrolü] rakamlara dönüştü. [Favori %84]

"Ne oldu?"

Canlı beyaz rakamlar karşısında keskin bir nefes aldım. "Neden, neden %84? Kafam birden çılgına döndü.

Cam serada son kontrol ettiğimde kesinlikle %86'ydı. Açıkça hatırlıyordum.

Bu arada, Eclis'in tercih edilirliliği ilk kez düşük çıktı. " Lütfen söyleyin bana. "

O sırada ağzını açtı ve gözyaşlarını silmekte olan bana baktı. "Kim bu adam?"

Boğuk bir ses duydum. "O Veliaht Prens." Gerçekler hakkında endişelenmeyi bırakamıyordum. Sonra Eclis'in gözbebeği bir kez titredi.

"Veliaht Prens mi?" "Evet."

Gözyaşları içindeki sarsılmaz yüzü, o anda merakla küçüldü. Bunu neden yaptığını hemen anladım.

Veliaht Prens, anavatanını yok eden baş suçluydu.

"Dükün malikanesine uğradı çünkü bana söyleyecek bir şeyi varmış. Anladım." "Ne teslim etmeye gelmiş?"

Eclis ben bitirir bitirmez sordu.

"Saraydan antik kalıntıları ve malzemeleri aldım."

Hafifçe cevap verdim, ama bir elmas madeni aldığım gerçeğini sakladım. Çünkü hiçbir işe yaramadı.

Ama makul bir sebep için, diye ekledim.

"Yarışmayı kazandığım için ödül olarak istediğim bir şeyi isteyebilirdim."
"Neden hizmetçinin onu doğrudan efendiye getirmesine izin vermiyorsun?"

"Eclis."

Ama Eclis pek ikna olmuş görünmüyordu.

Buna ek olarak, İmparatorluğun Veliaht Prensi olduğunu bildiğinde, kaba sözlerinde açık sözlüydü, 'Adam'.

Onu aradığım için çok şaşırmıştım.

Gözlerini bile kırpmadan gözlerimin içine baktı ve nedense biraz dehşete düştüğümü hissettim. Cevap ne olursa olsun, tereddütle cevap verdim.

"Hastaydım."

Daha iyi bir bahane bulamadım. Beklediğim gibi oldu.

Şaşıran Eclis'in gözleri yavaşça açıldı. "Hastalandın mı?" "O

yüzden saraya gidemedim, o da bana uğradı." ""

"Sana söylemeyecektim ama bu yüzden seni hemen görmeye gelemedim. " Sonunda ısrarlı sorular kesildi.

"...."

Eclise bunu kolayca ortaya çıkaramazdı.

Sanki ne cevap vereceğini bilemiyormuş gibi uzun süre sonra fısıldayarak sordu. "Çok acıdı mı?"

"Av yarışması sırasında aşırıya kaçtım ve üşüttüm." ""

"Bu yüzden yataktan bir adım bile dışarı çıkamadım."

Bana hiçbir şey olmamış gibi ona nasıl baktığımı anlatamadım. Sadece elimin altına değen ılık tenin irkildiğini hissediyorum. "Neden?"

Yanakları gittikçe daha ıslak hissetmeye başladı "Neden bana bir kelime söylemiyorsun?"

"...."

" Neden her seferinde bana bir kelime söylemiyorsun?"

"Eclis. "Bana haber vermesi için başka birini gönderebilirdin, uşak."

Hâlâ donuk olan bakışlarının aksine yüzündeki hüznün dolu ifade karşısında şaşkına dönmüştüm. Bu kadar dikkatli sorulduğunda hiçbir şey söyleyemedim.

Sanırım kendi kendime bir sonuca vardım ve solmuş çiçek tacını yakaladığımda elimde bir kaya gücü var.

"Ben, ben efendime böyle davranmayı hak etmiyorum." "Sus, ağlama."

Onu yine aceleyle teselli ettim.

"İlk sırayı alıp onu gururla teselli edersem benim onurum ne olur? Ha?" ""

" Ve hediye, buruşma."

Eclis'in döktüğü gözyaşlarıyla şenlenen elimi indirdim ve çiçek tacını sıkan elinin üzerine kapattım.

Bunu mahvediyorsun. "

"Çoktan soldu ve çöpten başka bir şey değil. At gitsin." "Bu benim hediye, bu yüzden yargılamak bana kalmış."

Elini içimden çekti ve kendini tutmaya çalışan beni hızla durdurdu. Sonra sıkıca kavradığı parmağını zorla dışarı çıkardı.

Aslında bana vermesini gerçekten istemiyorum ve eğer benden kurtulmak istiyorsa, beni yenebilir. Ama o, sanki bana isteksiz bir yenilgi yaşatıyormuş gibi elindeki gücü serbest bıraktı.

"Sevimli davranmak.

Biraz rahatlamış görünüyordu, ben de içten içe rahatlamıştım.

Çok geçmeden beyaz saksıyı onun elinden almayı başardım. Ne kadar sert tutarsam tutayım, şimdiden yarısı ezilmiş ve yıpranmıştı.

Eğer çiçek sapı biraz daha güçlü olmasaydı, kopup giderdi. Onu atmanız gereken noktaya geldi.

Dilimi tekmeledim ve çiçek tacı olduğu için artık dökemediğim tacı dikkatlice sadeleştirdim.

Çok geçmeden soldu ve yavaşça ufalandı. "Nasıl olmuş? Bana yakışıyor mu?"

Başımda Eclis'in yaptığı bir çelenkle, yapabildiğim en parlak gülümsemeyle ona baktım. Veliaht Prens'in yanından geçtim ve güldüm.

Çünkü gördüklerini hatırlıyordu. ""

Eclise bir süredir hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu. "Neden, güzel değil mi?"

Başımı eğerek sordum.

Eclipse uzunca bir süre sonra başını yavaşça salladı. "hayır da"

"....."

"Çok güzel, efendim. "

Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldandı.

Gözyaşlarımın ıslak, jet renkli gözlerimi darmadağın ettiği yanılsamasına kapıldım. Tekrar kontrol etmeye çalıştım ama parlak koyu kırmızı renkli

Gösterge çubuğu gözüme çarptı.

"Bu bir iltifat, bu yüzden daha fazla düşmeyecek.

Yüzde 2'ye düşen olumlu hissiyatı hatırlayarak gözlerimi yumdum ve güldüm. "Bu iyi bir şey. Teşekkürler."

"....."

"Sana en sevdiğim çiçek olduğunu söylemiş miydim?"

Hatırlamıyormuş gibi yaparak sakince sordum ve başından beri duyan Eclis'in başı düştü.

Cevap vermedim ama gözlerinin altındaki hafif kızarıklığı görebiliyordum. Ağzımı öncekinden daha derin bir gülümsemeyle açtım.

" Bir hediyem var, bu yüzden iyiliğinize karşılık vermek zorundayım. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Sorduğumda başını salladı.

Durup dururken, Hnights içinde huzursuz bir pozisyon oluşturmaya çalıştı ve onlara 'sık sık onu bulmaları' için çağrıda bulundu.

Ama bugünkü tutulma,

"Senin biricik şövalyen olmak istiyorum." Durup dururken bir şey sordum. "Bu da ne demek oluyor?"

Beklenmedik bir cevap olarak Eclise'i inceledim. Ağlaması dikkatimi

dağıtmıştı. 'Yani başından beri bunu mu takıyordun? Uyurken bile mi?

Kişisel alanımda bile boynumda verdiğim heykelin parçalarının olacağını bilmiyordum. Eski püskü kıyafetlerle tezat oluşturan süslü kolyeye bakarak biraz sonra konuştum.

"Sen zaten benim şövalyemsin. Tek ve biricik şövalye." ""

"Öyle olmasa neden gümüş kolyenin hepsini sana vereyim? İsa'id belli belirsiz, sanki kur yapar gibi, tekrar güldü.

Neye baktığımı fark etti mi?

Eclis boynuna taktığı kolyeye baktı ve cevap verdi. "Aslında buna ihtiyacım yok."

". Efendim. Artık vermek zorunda değilsin. ". "Ne?"

Bu söz beni şaşırttı.

Kolyeyi ona uzattığımda onu öptü ve iyiliği keskin bir şekilde arttı.

Şimdiye kadar, hediye kisvesi altındaki her cömert mali destek arttı. Bundan çok memnun oldum. Eclise de elbette benim gibi düşünüyordu.

Ama şimdi sızlanması, emin değilim.

Onları bunları taşımaya zorlamış gibi görünmüyor mu? "O zaman ne istiyorsun?

Bir şey mi kaçırıyorum?

İyilik kaygısı beni hızla ısırdı. "İstiyorum"

Eclise tereddüt etti ve çok geçmeden ağzını açarak net bir bakışla bana baktı. "Ben de Usta, bir kılıç ustası olmak istiyorum."

not: en sevdiğim romanı çevireceğim aklımın ucundan bile geçmedi. sanki romanı okumak için kendime yalan söylüyorum HAHAAHAAHAHA. düşününce komik geliyor.

Umarım çevirimi beğenirsiniz. İyi günler dilerim!

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 114

Bölüm 114

"Kılıç ustası?"

Bu beklenmedik istek karşısında boş boş bakakaldım. "Ama kılıç kullanmana gerek olmadığını söylemiştin." Geçmişteki bir zamanı hatırladım.

Şövalyeler arasında dışlandığını öğrendikten sonra, göz ardı edilmesini önlemek için ona bir grup tahta kılıç ve eğitim malzemesi aldım.

- Usta, bu benim için yeterli.

-Gerçek kılıcı kullanacağımı hiç sanmıyorum.

-Bir köle resmi bir şövalye olamaz. 3o Eğitim için tek yapmam gereken tahta bir kılıç.

O zamana kadar Eclipse kılıç ustalığına pek hevesli görünmüyordu.

Yalnızca iş parçasına bağlı kalmaya odaklanmış gibi görünüyordu.

-Eğer benim içinse, bilmiyormuş gibi davran. Önemli değil.

Kendi güvenliğim için ona kadim büyüü vermek zorundaydım. Bana karşı sadakat ve şefkat eksikliğinden kaynaklanan bir endişe. Anılar içinde kaybolmuş olan beni alçak bir ses uyandırdı.

"Eminim öyledir." ""

"Fikrimi değiştirdim." Eclis ıslak gözlerini belirginleştirdi.

"Emirlerinizi yerine getirebileceğimi sanmıyorum ama korkarım eğitimden geri kalmaya devam edeceğim." ""

"Bana öğretecek birine ihtiyacım var. "Emir mi?

Bir an için ne söylediği konusunda kafam karıştı.

Aklıma hemen şu sözler geldi, emrin ne olduğunu hatırladım. "Çok çalışacağım ve biraz iyi bir kılıç yapacağım."

"Eclis, bu çok kaba"

" Köle statünüzden çıkamıyorsanız bunun bir önemi yok."

Bahaneler uydurmak için ağzımı açmadan önce kendimi durdurdum ve Eclipse yalvardı. "Sadece bana verdiğin kılıcı kullanmak istiyorum. Bunu benim için yapar mısın?"

tuhaf, seğirten bir bakışla söyledi. Bana baktı. Onu

böyle görmek garip hissettirdi.

"Ne zaman böyle değişti?

Her zaman kuru gözlü ve ifadesiz olan Eclipse, son zamanlarda bazı anlamsız duygu kırıntılarını ima etmeye başladı.

Buna ek olarak, isteyecek özel bir şeyi olmayan birinin bu kadar açık bir şekilde bir şey istemesi şok etkisi yarattı.

Başımı hızlıca döndürdüm. Sonuna kadar.

Sadece yükselme eğiliminde olan teveccühünün tonu düştü. Aklıma gelen düşünceyi düzeltmeli ve icabına bakmalıydım.

"O zaman gelecekte iyi bir eğitim alacaksın, değil mi?"

Ona serçe parmağımı uzattım ve buraya neden geldiğimi hatırlattım. Bana meraklı bir bakışla baktı,

"Söz veriyorum. " ""

"Bu şekilde düşmeyeceğimden emin olacağım." Lütfen ben kaçana kadar olduğun yerde kal. Eclipse serçe parmağıma baktı.

Sonra, kısa süre sonra parmaklarımı birbirine doladı, gözlerini indirdi ve utangaç bir şekilde cevap verdi. "Söz veriyorum,"

Eclis'in elleri benimkilerden çok daha büyük ve uzundu, parmakları incecik bilekler gibi güçlü bir şekilde bükülüyordu. Diğerlerinin sıcaklığını hissederek ağır ağır başımı salladım.

"Tamam. " ""

"Eğer istediğin buysa, o zaman dinleyeceğim." Bunun mümkün olup olmadığından emin değildim. O yüzden bahse girdim.

Şövalye, teveccühü azalmış olan adamın (Derek) önünde, bu benim yetkimin ötesinde diyecek kadar aptal değildi.

Eclipse]'in uygunluğunu [10 milyon altın] düşerek kontrol edin.

(Kalan fon: 70.000.000 gol) Açan bir çiçek gibi ıslıl ıslıl gülümsedim. "O yüzden ağlama. Tamam mı?"

[Favoriler %88]

%12 ileride.

Ne isterse istesin, benim için tek cevap dinlemektir.

* * *

Derin düşüncelere dalmış bir halde konaklama binasından yavaşça ayrıldığımız bir zamandı. "Hanımefendi.."

Girişe ulaştığımda, birdenbire biri bana seslendi. "Ah, kahya."

"İyi bir konuşma yaptınız mı?" "Evet, iyi"

Konuyu değiştirdim, "Peki ya onlar?"

"Talimatlarınıza uydum. "Gerçekten mi? İyi yapmışsın. "

Açıkçası ona bir kere siktir et dedim ama fazla bir şey beklemiyordum. Derek zaten görmedi, o yüzden bana pek inanmazsınız. "İnansa bile duman tarlasında yuvarlanırsan şanslısın. Hiçbir şey düşünmeden konağa doğru yola koyuldum.

" Ancak" "Hmm?"

"Az önceki konuyla ilgili olarak, sizi biraz görmek istediğini söyledi." Uşak beklenmedik sözler ekledi.

"İlk kardeş mi?"

Bir süre merak ettim ama düşündüm.

Düşüncelerimi ve planlarımı düzenlemeyi henüz bitirmedim.

Ancak, demir boynuzları işler iyi gitmediğinde değil de işler patladığında bahane olarak kullanmak daha iyiydi.

Kâhyaya başımı salladım, "Hemen geliyorum."

* * * *

Derek'in ofisi malikânenin batı tarafında, Dük'ün ofisinin bulunduğu yerin karşısında yer alıyordu.

Kahyanın ayak izlerini takip ederken etrafıma bakındım.

Düşündüm de, buraya daha önce hiç gelmemiştim, bu yüzden çok tuhaf. Kısa bir süre sonra uşak, büyük, antika bir şeklin kapısında durdu. Hnock, kapıyı çal,

"Genç Dük, Bayan Penelope burada." "Onu içeri alın."

Geek-

Kahyanın eli kapıyı açtı.

Hafif bir gerginlikle içeri doğru adım attım.

Derek'in ofisini oyun illüstrasyonu aracılığıyla birkaç kez görmüştüm, ancak Derek'in ofisini şahsen görmek çok garipti.

Ofis, sahibinin soğukkanlı doğasını gösterircesine çok ıssız ve ölçülü görünüyordu. O kısa anda servetimin kıymetini bilmeyi bitirdikten sonra aniden durdum.

"Bu da ne?

Öğle vakti güneş ışığı fiçisinin önünde bir pencere çerçevesi.

Ofisin sade atmosferine pek uymayan, güzelce hazırlanmış bir kafes vardı. İçinde de daha önce hiç görmediğim renkli bir kuş vardı.

"Bbiyo, bbiyo-o-."

Güneşin altında oturan bir kuş, alçak bir diştten çekiniyormuş gibi 'puddeok-' kanatlarını çırparken, birkaç tüy gökyüzündeki bir kafesin dibine düştü.

Bir açelya kadar güzeldi.

Böyle bir evcil hayvana sahip olması beni şaşırtmıştı ve o kirli kişiliğe hiç uymuyordu. Kafesteki kıpkırmızı bir kuşun gözleri

Gözlerimi ayırıp başımı çevirmek üzereydim.

Gözler soğuk mavi gözlerle kafa kafaya buluştu.

Kuşun sahibi kâğıtlarla dolu bir masada oturuyor, içeri giriyor ve sakince bana bakıyordu. "Demek av yarışmasından bu yana ilk kez görüyorum."

Turuncu gösterge çubuğu açıkça görülebiliyordu ama bu beni pek rahatsız etmedi. Masasından belli bir mesafe uzaklaşınca yürümeyi bıraktım.

Bir an için onunla benim aramda bir soğukluk oldu.

Ancak astım ben olduğum için hafif bir tepkiyi bastırarak başımı öne eğdim. "Siz aradınız."

Başını yukarı çevirdi. Kardeşlerin birbirlerini selamladığını söylemek oldukça kalpsiz ve işveli bir davranıştı.

"Biraz oturun. İşler henüz bitmedi." "Arthur, bitirelim ve konuşalım."

dedi Derek, arka masanın üzerinde oynayarak. Bir kafesin önündeydi.

Birini çağırdı ve çalışacağını söyledi ama ben geri döndüm ve ona doğru yöneldim. Çünkü kuşları görmek istiyordum.

"Bip, kemik. Pyo-o-o-o-o-o-o-o-o-o"

Kuş bana yaklaşırken baktı ve kanatlarını çırpma için tetikte bekledi. Ben de kafese yaklaştım.

Onun yerine, önündeki kanepeye oturdum ve etrafa bakındım.

İsimsiz kuş, tilki yuvası gibi kıpkırmızı, kıvrıkcık bir kuyruk dikiyordu. Bir hayvan olmasına rağmen yetimdi.

Sadece o değildi.

Ne zaman bir hareket olsa, kuşun vücudu ıslıl ıslıl parlıyor. "Ne oldu?"

Yakından baktım ve kırmızı kürkü dışında gagaları, pençeleri ve gözleri gerçekten eşsizdi. Bir şeye benziyordu.

Güneş ışığında bir elmas gibi yansır ve rengarenk bir şekilde parlar.

"Müthiş. Bu tamamen inanılmaz."

İçlerinde en göze çarpanı parlak mücevherdi. Onu kaybettikten sonra güzel kuşu izliyordum.

Birden kolum yan taraftan dışarı fırladı. Tık- "Çay ister misin?"

Birisi çay fincanını tam önüme, televizyonun üzerine koydu.

Birden başını kaldırdığında, az önce vücudunun üst kısmını kaldırmış olan Derek, kanepeye doğru ilerliyordu. "Hayır."

Nezaketen verilmişti ama ben hemen reddettim. Çünkü buraya sadece onunla çay içmeye gelmemiştim. Karşımda oturan Derek cevabım üzerine durakladı.

Ve çok geçmeden kayıtsız bir baş hareketiyle çaydanlığı bardağına doğru eğdi.

Elle yapılmış ya da her zaman hazırlanmış olsun, kırmızımsı sıvı dumanı tütüyordu. Tık, çaydanlığı yere bırak ve açıkça söyledi.

"Şövalyelerle ilgili başka bir sorun daha vardı."

"Evet." Gecikmeden başımı salladım.

"Uşaktan duymuş olabileceğiniz gibi, o uzak tartışmaya girmedim, sizinle ayrıca görüşeceğim." "Ben kutsanmadım."

Bahane gibi geldi, o yüzden fazla konuşma. Ama zaten tüm hatalarımı bir kez gözden geçirmek zorunda kaldım.

Ayrıca, istenen amaca ulaşmak için iyi bir meşguliyet edinmek gerekiyordu. Bu yüzden kendimi ağzımı açmaya zorladım.

"Ve izinsiz olarak eğitimdeymiş gibi görünüyordu." ""

"Bu koşunun gerçekleştiğini size önceden söylemek istedim çünkü daha sonra yanlış yorumlanabilir." "Tamamdır."

Ama Derek aniden elini kaldırdı ve sözümü kesti. Ve sonra. "Ne cezası istiyorsun?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 115

Bölüm 115

"Ceza mı?" "Evet."

Derek rahat bir tavırla başını salladı.

"Eğitimden izinsiz ayrılmadığım için hakkımda kötü şeyler söylediğinizi düşünmüştüm."

"....."

"Bana en çok ne istediğini söyle." Meraklı bir bakışla ona baktım. "Beni ne zaman önemsemeye başladın?"

Tabii ki, eğer gerçek Penelope olsaydı, "Onları hemen tepeleyin!" diyerek çılgına dönebilirdim. Ama öyle demek istemedim. Tekrarlanabilecek bir anekdottu.

Ayrıca, bugün sadece bir fırsat yaratmaya çalışıyorum. "Benim fikrim önemli mi? Bırak gitsin."

"Ne?"

"Bu konuşulacak kadar büyük bir mesele değil. İyi bir üne sahip olmadığım bir şey." ""

Omuz silkip cevap verdiğimde Derek'in ifadesi sertleşti. Bir süre sessiz kaldı, sonra sertçe ağzını açtı.

"Geçen gün Mark'ın kovulduğu haberini duymuş olmalısınız." "Evet, duydum."

Kabaca başımı salladım. "Tüm bunlar için özür dilerim" diye ekledim.

"Denesem de şövalyelerin tavrı değişmiyor. Tabii ki bunun bir nedeni de düzgün davranmamış olmam."

"....."

Derek yine çenesini kapattı.

O anda, bana çevrilmiş mavi gözlerin sarsıldığı yanılsamasına kapıldım. Ben öyle düşünmüyorum.

Amacımı hemen söyledim, umursamıyordum.

"Şövalyelerin cezası iyi. Onun yerine senden bir iyilik isteyeceğim." "Ne?"

"Lütfen Eclis'e bir kılıç ustası bağlayın." "Ne?"

Alnına derin bir kemik kazınmıştı, belki de beklenmedik bir söz.
"Kölelikten şövalye olmaz. Eminim bu kadarını biliyorsunuzdur."

"Resmi bir şövalye olamasa bile, ismin rengi benim refakatçimdir, ancak eğitimden sonra ... Düşmesine izin veremezsin. "

"Evet, eskortunuz."

Klik. Elindeki çay fincanını aniden yere bıraktı.

"Kölenin tedavisi hakkında konuşmamız gerektiğini düşündüm." "Ne tür bir muamele?"

"Şimdi kelime oyunları ile oynamayı bırak ve resmi şövalyeyi al ve yanında tut." "Öyle mi?"

"1. Bölüm'de bazı iyi adamları seçtik. " Konunun aniden tersine dönmesi karşısında şaşkına dönmüştüm. "Birdenbire ne oldu, eskort?"

Derek hiç tereddüt etmeden, sanki bizi zaten bilgilendirmiş gibi konuştu. "Kişisel bilgilerini uşak aracılığıyla size göndereceğim."

"Bekle bir dakika. Bekle bir dakika, Genç Dük."

Hemen kendime geldim ve konuşmasını engelledim. "Ne demek kelime oyunu? Bana eşlik edecek sadece bir Eclipse var."

Uzaklaştırma kararından rahatsız olup olmadığını anlamak için çok hoşnutsuz görünüyordu.

"Festivalde kölenizden aldığınız yardım için gereğinden fazla ödüllendirildiğinizi düşünüyorum." "Ne ödülü?"

"Ne giydiğiniz de kölelik konusudur." "Hepiniz buna göz yummadınız mı?" Söyleyeceklerimi unuttum ve ona baktım.

Eclis'in hayatta kalması için gösterdiğim çaresizliğin onun gözünde bir inek yuvası gibi görünmesi beni şok etti. Sonunda, Eclipse'i bir eskort yapmak istedim ve bu en başından beri işe yaramadı bile.

Derek dudaklarımın sertleşmesini izlerken sesini yumuşattı.

"Onu malikaneden atacağımı söylemiyorum. Köle ile aranıza mesafe koymanız gerekiyor." ""

"Senin ve o kölenin Geceler'deki bakışlarından ve söylentilerinden hoşlanmıyorum. Bugün olan da bu değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Eclis'in Geceler'deki muamelesi kötü, bu yüzden bugünkü gibi... Olan bu, Genç Dük."

Sorumluluğunun devredilmesini kısa süreliğine reddettim. Derek durakladı ve soğuk gözlerle bana baktı. "Kölelik her yerde."

"Ama aynı zamanda o benim tek refakatçim." "Penelope Eckart. "

Derek, ona karşılık verdiğimi görünce adımı söyledi. Bu bir uyarıydı.

Ama sesli güldüm ve umursamadım.

"Prensesin refakatçisinin öğretmenini olmaması ne kadar gülünç görünüyor olmalı. Sahibi de doğal olarak gülünç bulunuyor. "

"Demek yeni bir eskortun var. Sana vereceğimi söyledim. "İstediklerini söylediler mi?"

"...."

"Yoksa ailenin en dibine mi vurdular?"....

Bana pozisyonumu geri verdiğiniz mesajını almıyor muyum?"

Bir şövalye ve bir prenses söylentisi ne kadar kötüydü ki, onu açıklamak için gardını bile değiştirdi?

Belki fark etmişsinizdir, Derek'in çenesi gerildi. "Sen"

ve öfkesini kontrol altında tuttu ya da başka bir nedenle dudakları birkaç kez kızardı. Çok geçmeden derinden gelen bir sesle konuştu.

"O değil, Penelope. "

Sıkıca kenetlenmiş dişlerin arasından beklenmedik bir cevap sızdı.

" O değil ama duruşmadan sonra birkaç korumaya ihtiyacınız olduğuna karar verdim." "Marki Ellen'ın hedefi olabilirsiniz."

Neredeyse söylediklerine inanacaktım.

Kendimi toparlamayı başardım.

Neden şimdi böyle bir yargıda bulunuyorsunuz ve sonra ne zaman soyluluğa arbaletle dolaşan bir yıldırım diyorsunuz?

"Penelope'nin yerinde olsaydım, bir suikastçıyla karşılaştığımda çoktan ölmüş olurum.

Sadece bir refakatçisi ve bir hizmetçisi olan Penelope'nin kaderinde ilk etapta bir av yarışmasında birkaç kez ölmek vardı.

"O zaman dediğimi yap."

Yükselen duygularımı dizginledim. Bir kez daha talep

ettim. "Beni görmezden gelen bir şövalyeye ihtiyacım

yok." ""

"Benim için bu kadar endişeleniyorsanız, lütfen Eclis'in başına bir kılıç geçirin ve sadece sözde değil, gerçek bir eskort olarak hizmet etmesine izin verin."

"....."

Bunu yapacaksın, değil mi?"

Derek şimdiye kadar beni bir bıçak gibi geri çevirmedi.

Bugün de dahil olmak üzere, bulunduğum konaktaki kötü misafirperverlik için soruyordum.

Dük tarafından her zaman sadece bir çocuk olarak görüldüm ve yakın zamanda ciddi bir kaza geçirmemiş olmama rağmen haksız muamele gördüm.

Ayrı olarak iyileştirilmesini istemedim.

Bugünkü gibi bir şeye gerçekten ihtiyaç duyduğunuz bir zamana hazırlanmak için.

Derek'in derin bir iç çekmesi ve bir şeyleri bırakmayı başarması uzun sürmedi. "Anladım. "

Rahatladım.

Aynı zamanda, çalışanlara yapılan muamelenin bile kullanılmak zorunda kalındığı bir durumda kendimi daha mutsuz hissettim.

"Ama bilmeniz gereken bir şey var. Şövalyeleri diğer ipek damgalar gibi

aileye öğretmen olarak koyamazsınız. "

O sırada Derek, oldukça dağınık görünen bir sesle soruna dikkat çekti.

"Şimdi İmparatorluğun bir kölesi. Yenilmiş bir ülkeden geldi. Düşmanlara kılıç kullanmayı öğretmek İmparatorluk Hukuku için bir utanç kaynağıdır."

"Sonra"

"Eğer bir Muhafızı bile bıçaklarsa, bu isyana yol açabilir." "İsyan mı?"

Gözlerim kamaştı.

Çünkü hiç düşünmediğim gerçekçi bir duvardı. 'Oyunda nasıldı? '

Hatırladım.

Ayrıntılı olarak ortaya çıkmadı ama oyunda Dük Eclipse'i getirdi. 'Böyle riskler aldı mı ve yeteneğini takdir etti mi? '

Ağzımda acı hissettim.

Duke onu maça getirdi.

Kılıcını şimdikinden daha kolay bileyebilirdi. Ama onu çaldığıma pişman olmadım.

Beni bataklıktan kurtardı.

Çünkü 'Gi-Light' pozisyonunun ne kadar değerli olduğunu biliyordum. "Öyleyse doğru kişiyi dışarıdan arayalım."

Derek'in sesi birdenbire geçici bir ödül fikrini uyandırdı. "Şimdilik, bundan memnun olduğunuzdan emin olun."

"Teşekkür ederim, Genç Dük. " Biraz sonra ben de ona

teşekkür ettim. Bu kadar zorlu bir süreç olacağını

bilmiyordum.

Adamın bana bunu vermek için bu kadar uzağa gelmesi inanılmazdı.

Amacına ulaştığında, kenarda duran Genç Dük yumuşadı.

Bu sayede minnettarlığımın bir göstergesi olarak ağzıma garip bir gülümseme yerleştirebildim. O anda karşılaştığım mavi gözler ince bir şekilde irkildi.

Aynı anda, başının üzerindeki turuncu yanıp söner. 'Uh' Boş

boş bakarken.

"Bbiyo, bbiyo-o-o."

Bir yerlerden gelen net sesler sessizliği bozdu.

Başımı çevirdiğimde kıpkırmızı bir kuş yine kanatlarını çırpıyor, benden çekiniyordu. Kuş başını bir baykuş gibi sağa sola eğdi.

Bu her gerçekleştiğinde, mücevher beş renkte parlıyordu. "Neden gidip yakından görmüyorsun?"

Ani bir sesle sarsıldım.

Yüzüme bakmak için gözlerini çevirdi.

"Nöbette değil. Seninle aynı renkte olması şaşırtıcı." "Beni tanıdın mı?"

Şaşırdım ve başını yukarı çevirdi. Tekrar kuşa döndüm. "Bbiyo, bbiyoo.

Bip."

Temkinli davrandığımı sanmıyorum.

Kuş kanatlarını bir kez daha çırpıyor.

Sevimli davranıyor, ona bakmamı istiyor gibiydi.

Kafesin bulunduğu pencere çerçevesi, evet için kanepenin hemen önündeydi.

Bir süredir garip kuşun görünüşünü merak ettiğim için ayağa kalktım ve hiç itiraz etmeden kafese yaklaştım. "

"Beep beep-yo-o-."

Benim yaklaştığımı görünce, kuş net bir sesle başını bir o yana bir bu yana eğdi.

Derek'in de dediğı gibi, saç rengimle onun kürkü arasındaki benzerlik beni gerçekten şaşırtmıştı.

"Maliye Bakanlığı Flapopinho'yu Tanrı'nın bir elçisi olarak görüyor." Sonra perdenin arkasından gelen kuru bir ses duyuldu.

Ne olduğunu anlayamadan, beni takip ederek ayağa kalkan Derek yanıma geldi. "Kuşun adı Flapopinho mu?"

"Evet."

Birden bir deja vu hissine kapıldım.

Kesinlikle daha önce hiç görmediğim bir kuştı ama tanıdık bir isimdi. Bunu nereden duydum? Düşünme anında .

"Orijinal Maliye Bakanlığı'nda ulusal bir hazine olarak kabul edilir ve kral bu av yarışmasını anmak için özel bir haraç vermiştir."

"Ah."

Derek'in sözlerinin aklımdan geçtiğı bir sahne vardı. Bir av yarışmasında yakaladığı nadir bir hayvan.

Tazıların arasında asılı duran koyu kırmızı bir şey gördüğümü hatırlıyorum. "Demek buymuş.

O zaman bu en üst noktayı hak ediyordu.

Bu kadar nadir bulunan bir şeyi yakalamış olması, bu temiz havanın tam ortasıydı. "Flapopinho kendi kendini öldürür, yaşamı boyunca sadece bir kez yumurtlar." Sevimsiz de olsa, sessizce kuş hakkında bir açıklama ekledi.

"Yavruları doğmamış olan kalpsiz lan sertleşir ve bu göze benzeyen şekle dönüşür." "Gözler mi?"

Sözlerine kuş bakışı baktım.

her yöne yansıyan parlak bir ışık demeti.

Tuhaf ve gizemliydi, sanki içine bir elmas yerleştirilmiş gibiydi. "O zaman paha biçilemez değerde bir mücevher olur."

"....."

"Son doğum gününde istediğin pırlanta."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 116

Bölüm 116

"Penelope'nin istediği mücevher, bu kuşun doğurduğu yumurta?"

Kuşa tuhaf gözlerle baktım "Bip Pjyo-"

Gözlerimiz buluştuğunda kuş tekrar öttü ve kanatlarını çırpı.

"Efendini tanıyor olmalısın. Onu görür görmez çırpınıyor. "Onu odana götürebilirsin." ""

"Aslında onu sana verecektim."

Ani gürültü karşısında şaşkın bir ifadeyle Derek'e baktım. Bana değil kafese baktı ve umursamaz bir hareket yaptı. "Hâlâ doğmamış olduklarını ve bir gün doğuracaklarını söylüyorlar."

Bu da Penelope'nin geçen yıl istediği patlayan elmasa sahip olabileceğim anlamına geliyor. Onun duygularını hiç anlamıyorum.

"Ne yani, duruşmadan önce bana inanmadığınız için bir ödül mü? Ama bu çok yüz­süzce değil mi?"

"Tek kelime özür dilemeden, bunu kabul etmemi ve buna kanmamı mı istiyorsun? Belki de çarpıtılma fikrini biliyordu, ama öylece kaskatı durdu. Ve uzun bir süre sonra.

"Evet. Hoşuma gitmedi."

Ve aniden yüzünü düzeltti. Altın kaybettiren bir gülümseme vardı. "Her zaman benden bir sebep arıyorsun." ""

"Aslında bilmiyorum."

Bu cevap karşısında utanan bendim. Ona boş boş baktıktan sonra sessizce ağzını açtı. "Sadece yürüyordum ve bunu buldum ve ne istediğini söylediğini hatırladım."

"....."

"Sadece bir nadir tür var. Sanırım Nun tarafından götürülmek istemedim," (Nun: sanırım avcılık yarışmasında ortalığı karıştıran sihirbazı kastediyor)

"Şimdi bu nedenini açıklıyor mu?"

Hiçbir şey açıklanmadı. Buna çok şaşırmıştım.

"Peki, neden geçen yıl istediğim bir şeyi düşündün?"

Daha fazlasını sormak istedim ama kendimi tutmaya çalıştım. Zaten çok da önemli değildi.

"Onu benim için tutuyordun. "Teşekkür ederim, ama istemiyorum." Sakin bir tonda konuştum.

Mavi gözler hemen merakla baktı. "Nasıl olur?"

"Yumurtlayana kadar sorumlu olacağımı sanmıyorum." Konuşmama rağmen ona dikkatle baktım.

Kalbim küt küt atıyordu çünkü geçen seferki gibi sapkın bir adamın aynı şeyi söylemesinden korkuyordum, at gitsin ya da kuşu öldür gibi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Derek başını sallayarak benimle aynı fikirdeydi. "O halde onunla ilgilenmeye devam edeceğim."

Onun nesi var böyle?"

Onu tekrar kocaman gözlerle gördükten sonra kısa sürede ikna oldum. Pahalı mücevherler üreten bir kuş öldürülemez.

"Onun yerine bazen gel bak. Bir daha bulabilir miyim emin değilim. Çünkü nadir bulunur." "Pyo-o-o,

Kuş onun sözlerine cevap verircesine bir kez öttü. "Yapacağım."

İtaatkar bir şekilde cevap verdim. Çünkü o güzel kuşu çok seviyordum. Tabii ki, sadece sen yokken olduğunu söylemedi.

Cevaptan sonra ofiste bir süre garip bir sessizlik oldu. Kuşların aralıklı olarak ağlamasını izlemek,

Artık vedalaşma zamanını düşünmenin vakti gelmişti.

"Babam birkaç yıl içinde emekli olduğunda, düklüğü ben devralacağım." Derek aniden sessizliği bozdu.

"Çok hazırlıklısınız, ancak bu süreçte bir zafiyetiniz olması kaçınılmaz." ""

"Düşmanlar boşluğun bir şekilde kaçmasına ve Eckart'ın altını oymasına izin vermeyecektir. Sen de gireceksin." Bu çok beklenmedik bir şeydi.

Gözlerim şaşkın olsa da hiç tereddüt etmeden sözlerine devam etti.

"Şimdiye kadar yaptığım gibi gelecekte de tüm bunları kontrol etmek ve bunlara hazırlanmak zorundayım. Korumam ve sorumluluğunu almam gereken bir ailem var. "

"....."

"Buna sen de dahilsin, Penelope Eckart." Birden gözlerimin içine baktı. Doğruca ona baktım.

Aristokratların soğuk, ağırbaşlı, kibirli haliyle, her kelimesi aklından geçenleri söyledi.

"Eckart'ın itibarına zarar veren şeyleri engellemek için biraz kilo vermek önemli değil. Seni suçlamak istememiştim."

Hemen fark ettim.

Duruşmadan bir gün önce hapishanede yaptığı konuşma için bahaneler uyduruyor. "Haklı olduğumu söyleyemem."

"....."

"Ama geri dönsem bile aynı seçimi tekrarlayacağım." ""

"nk size iftira atan aristokrat suikastçının iftirasından kurtulmak için en iyi şey buydu."

Mavi gözleri bilinmeyen tutkularla parlıyordu.

Mahkemede tek başıma ifade verirken kendime baktığım zamanki halime benziyordu. "Ama aceleci davrandığımı kabul ediyorum. Bundan sonra sizi dinleyeceğim ve ihtiyatlı davranacağım."

"...."

"nk artık kötülüğü kullanmadan iradenizi yerine getirebileceğinizi düşünüyorum." Sözlerini şöyle bitirdi: "Sen değiştin ve bunu bir daha yapmayacaksın.

Kafamın içinden anlayabiliyordum.

Dediği gibi, yakında büyük dke liderlik edecekti ve her an, Makul bir yargıya varmak için elimizdeki tek şey bu.

Kardeşimi uçuruma sürüklüyor olsa bile.

Tek bir özür kelimesi yoktu ama bunun tam bir aristokrasi tarafından yetiştirilmiş olan Derek'in özür dileme şekli olduğunu biliyordum.

Ancak, zihnin arpıklaşmasını engellemenin bir yolu yoktu. 'Artık bunu yapmayacak mısın? Defol git.'

Alaycı bir şekilde güldüm.

Bütün bunlar ne işe yarayacak şimdi?

Kötülüğü kullanan gerçek Penelope ortadan kayboldu. "Daha önce söylediğim gibi değilim."

Gerek yok sözleri boğazıma kadar doldu ama sonuna kadar yuttum. Onu son gördüğümde sadece %32'ydi.

"Penelope,"

sabırsız bir sesle beni çağırdı.

"Gelecekte yaptıklarımın sorumlu olmak istiyorum. Bunu beklemiyorum." Onu durdurdum, derin bir nefes aldım ve gülümsedim.

"Sana söylemiştim."

Yüzü benim sözlerimle tuhaflaştı.

Başın üzerindeki turuncu renkli iyilik parıldamaya başladı. Numarayı göremiyorum, o yüzden kızarıyor.

Bunun bir işaret mi yoksa bir olumsuzluk mu olduğunu bilmiyordum.

Kalbimin acelesi vardı. "Sizi yalnız bırakayım. Kuşu yakaladığın için teşekkürler."

Aceleyle arkamı döndüm, çünkü başka bir düşüşe neden olması muhtemeldi. Tam da ofis kapısına yönelmek üzereydim. "Madencilik söz konusu olduğunda. "

Beklenmedik bir açıklama dikkatimi çekti. "Her zaman uşağı onun yerine koy."

Tuhaf bir ruh hali içinde ona baktım.

Hâlâ çarpık bir yüz ifadesiyle bana öğütler veriyordu.

"Genç prensesin sahibi olduğu bilinirse, bunu görmezden gelen insanlar ve size yapışan utanmaz insanlar olacaktır."

"....."

"İstersen ailedeki büyücüyü kullanabilirsin." Zümrüt madenini zaten biliyor.

Bildiği gerçeğine şaşırarak bir süre bir şey söyleyemedim. Peki bir erkeğin artık görünmeyen iyiliğinin durumu nedir?

* * *

Birkaç gün sonra, sabah erkenden uşak gelip bana madenden bahsetti.

"Niss'in talimatıyla, müzayede evinde işlenmemiş, yüksek kaliteli üç değerli taş satışa sundum." "Ve?"

"Her üç mücevher de, bir üstten, son açık artırma fiyatının on katı bir fiyata ihale edildi."

"- Ne?"

Şaşırmıştım.

Çünkü dağıtım için üst kısmı belirlemek üzere rastgele bir yarışma yarattım, ancak bu anlamsızdı. "Görünüşe göre, orijinal mücevherin tepesi gibi görünmüyor"

Uşak da dil bilmediğini belli eden bir yüz ifadesiyle cevap verdi. "Beyaz tavşanın tepesini duymuşsunuzdur. "

"Ne, ne?"

Ağzımı kocaman açtım.

Vinter Vernandi tarafından yapılan en iyi koşuydu. "Onun nesi var böyle?"

Bir milyar dolara dokunacağımı düşünmüştüm ama beklenmedik gelişme karşısında gerçekten utandım. Bunun oyunun bir bölümü olduğunu bile sanmıyorum.

Belli değildi.

Değerli taşıma göz dikildiğini düşünmek çok fazlaydı.

Eğer durum buysa, son açık artırma fiyatını on kez kazanarak her şeyi silip süpürmek için hiçbir neden yoktu.

Madenin sahibi olduğumu ve değerli taşı satın aldığımı nereden biliyordu?

Kâhya dikkatle bana onu tanıyıp tanımadığımı sordu. "Burayı biliyor musunuz, hanımefendi?"

"Hayır mı? Hayatta olmaz."

Hemen reddettim.

"O zaman onunla iletişime geçelim mi?"

"Şimdilik, -- bir süreliğine beklemeye alın.

"Bekletmek mi?" "Bunu düşünmem gerek."

Uşak şaşkınlıkla başını eğdi.

Ama erkek başrolün önünde yüzde 100 iyilikle ve başka bir erkek başrol var. Ne yaptığım konusunda dikkatli olmak zorundaydım.

Ayrıca, madencilik söz konusu olduğunda, o benim v. Rein'im gibiydi.

Eğer uşak onunla gizlice buluştuğumu öğrenirse bu büyük bir mesele olur. "Hayır!" Aceleyle konuşmayı tamamladım.

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" "Oh, ve"

Kâhya hâlâ söyleyecek bir şeyleri olduğunu ekledi.

"Bir süre önce çırağın odasında karşılaştığınız dört adamı hatırlıyor musunuz?" Kâhya, hatırlayıp hatırlamama konusunda son derece çekingendi. Ona cevap verdim.

"Evet, neden?"

"Akşam, şövalyeden azledildiler." "Azledildiler mi?" Bu

beklenmedik bir haberdi.

Onu rahat bırakmalarını söyledim ama kovmak zorunda kaldılar. "Bu harika. "

Ağzımın kenarlarını kıvırdım ve güldüm.

Bu kadar hızlı ilerlediğini görünce şaşırdım ama beklenmedik bir şey değildi.

Dışarı atıldıklarında yüzlerini göremediğimiz için üzülmeyin zamanı gelmişti. "Ayrıca Dük onları soylulara saygısızlıktan mahkemeye verdi."

Aşağıdaki sözler gerçekten de beklenmedikti.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 117

Bölüm 117

"Ayrıca *Genç Dük* onları soylulara saygısızlıktan mahkemeye verdi."
Aşağıdaki sözler gerçekten de beklenmedikti.

(116. bölümden bazı yanlış çeviriler var) bölüm 117

(buradan başlayın)" Duruşmaya!"

Bir anda tuhaf bir ruh haline büründüm.

Derek ona hangi cezayı istediğimi söylememi istediğinde ne düşündüğünü anlayamadım. "Davayı kazanırsam ne olacak?"

" Hapis cezasına çarptırılacaklar." "Hapis mi?"

" Evet. Ya da büyük miktarda tazminat ödemek zorundalar ama bunu karşılayamazlar." Kötü bir lokma için çok fazla olduğu düşüncesi aklımdan geçti.

Ama yakında kapatmaya karar verdim. Çünkü meselenin niyeti ne olursa olsun, Derek tarafından yapıldı.

"Ve Bayan. "

Uşak aniden sesini alçalttı ve depresifleşti. "Eclise için işi bitirdim."

Çok sevinmiştim. "Gerçekten mi? Kimmiş o?"

" Sir Spencer, iki yıl önce emekli olan İmparatorluk Geceleri Bölümü'nün başkan yardımcısıydı. Emekli olduktan sonra kayboldu ve başkentin sıradan insanların yaşadığı bir kasabada çocuklara yazı ve kılıç öğretiyordu."

"Kılıçta gizli bir uzman gibi hissettim."

Uşak fikrimi desteklemek istercesine ekledi.

"Aktif görev yaptığı günlerde kılıç ustalığıyla tanınıyordu."

Bir an için durakladım. Çünkü olası Eclise'nin ben kaçtıktan sonra kılıç ustasının yeri olması dileği vardı.

Normal modda, yeteneklerini gizler ve sonunda Penelope'ye ihanet eder.
"Fark etmez.

Ama bir an için bu düşüncemi bir kenara bıraktım. Dışarı çıktı ve efendiyi kurtardı.

Keşke sizin lehinize bir artı olsaydım, ama bu beklenmedik bir şekilde düşmeyecek.

Ayrıca, o cennetten gelen bir dahi ve bir aydan kısa bir süre içinde Kılıç Ustası pozisyonunda olacak.

"Biraz sonra onu Sir Spencer'a giden yola götüreceğim. Arkamızdaki arka kapıda bir vagon var."

"O zaman lütfen önce Eclise'i çağırın. Birazdan hazır olup çıkacağım."

"Leydim mi?" Kâhya şaşırılmış görünüyordu.

"Evet. Bugün ilk gün, bu yüzden onu uğurlamam gerekiyor. " Başımı salladım ve gülümsedim,

Ve şimdi gerçek hostesin ortaya çıkacağı reşit olma törenine kadar üç haftadan fazla zaman geçti. Bu lanet yerden kaçmak ve asıl dünyaya dönmek için elimden gelen her şeyi denemeye karar verdim.

* * * *

Uşak yatakhane önce Eclise'i alırken, ben de yüzümü yıkadım ve kıyafetlerimi değiştirdim. Koyu kırmızı bir elbise çıkardım.

ince bir kumaşla siyaha boyayıp giydim.

Geçen gün, bir av yarışmasının arifesine katıldığımda, kendimi kan kırmızısı ve renkli bir elbise giymiş olarak gördüm, Eclis.

Hassasiyette hafif bir artış düşündüğünüzde bu kapıdır. "İyi idi."

Aynaya bakıp memnuniyetle gülümseyerek hemen odadan çıktım. Ve arka bahçeye gitmek için konağın arka kapısına yöneldim.

Sessizce kapıyı açtığımda, kısa süre önce Veliaht Prens ile karşılaştığım görüşme hemen ortaya çıktı.

İyice yönetilen çiçek sapsarı esen rüzgârla hafifçe sallandı.

Arka kapıya doğru yürümek üzereyken gözüme çarpan bir şey karşısında duraksadım. Bahçenin önünde, ne olduğu bilinmeyen açık yeşil çiçekler açmıştı.

Yanına geldim ve en çok açan çiçeklerden birini seçtim. Klişe olacak ama gözlerimin rengine benziyor.

Birkaç gün önce kurutulmuş tohum çiçeği tacını iade ettim ve ciddiye alıp tekrar döndüm.

Yürüdüm.

Bir süre sonra arka kapıya vardığımda Eclise ve uşağın çoktan gelmiş olduğunu gördüm. Uzakta, koyu kırmızı gösterge çubuğu net bir şekilde parlıyordu.

Çiçekleri arkamda saklayarak adımlarımı hızla ilerlettim. "Eclis."

"Efendim?"

Gözleri bir köpek yavrusu gibi yuvarlaktı, sanki gelmemi beklemiyormuş gibiydi. "Buraya nasıl geldin? "

" İlk kez gidiyorsun ama gergin olan benim." Sözlerim karşısında gözlerini kaçırdı ama hiç de gergin değildi. Umursamadım ve gülümsedim.

"Nasıl hissediyorsun? İstedğin gibi oldu," dediğinde Eclis'in gözleri irkildi.

O kadar ifadesizdi ki yüzünden bunu anlamak zordu.

Ama uzun bir süre ağzını açıp en içten düşüncelerini dışarı vurdu. "...iyi."

"Bu iyi bir şey."

Bu tatmin edici bir cevaptı.

Ancak o zaman arkamda sakladığım şeyi çıkardım. "Haydi."

Tepki, açık yeşil çiçeği bir 'tong-' ile salladı ve Eclis'in burnuna hafif bir tokat attı. Bu bir kırılma değildi ama havaya tatlı bir çiçek kokusu yayıldı.

Gri gözler yavaşça büyüdü. "Bu"

"Yolda aklıma sen geldin, ben de onu kopardım."

Çiçeklerle dolu elimi yavaşça yüzüne yaklaştırdım.

Yüzük parmağından aşağı akan çiçeği serçe parmağıyla kulağına kadar geçirdikten sonra çiçekleri nazikçe kulaklarına yerleştirdim.

Hemen elime vurursan ne yaparım diye düşündüm ama neyse ki ben elimi hareket ettirene kadar yerinden kıpırdamadı.

Bu renk kuru bir yüzle, sert gri saçlarla iyi gitmez, bu yüzden yarı şaka yarı da sizi rahatlatmaya çalışıyordum.

Bu klişenin bahçenin yanındaki çiçeklerle görünümü oldukça,

İnanılmaz derecede parlak ve iyi uyumluydu.

Bir süre ona baktım ve kısa süre sonra tüm duygularımı kustum. "Çok güzelsin. "

Saf bir takdirdi.

O anda Eclis'in göz bebekleri titremeye başladı. Çok geçmeden saklamak istercesine başını eğdi.

Kulak uçlarında yüz yerine çiçekler vardı. Bu yakıcı kızarıklığı görebiliyordum.

"OH. Bu kesinlikle bir artı.

Sırayla üzerindeki parlak koyu kırmızı gösterge çubuğuna bakarak ağzımı açtım ve pişmanlık dolu bir gülümsemeyle kapattım.

"Öğretmeninizi bulmak için elimden geleni yaptım, siz de elinizden geleni yapın ve beni düşünün." Başımı mağrur bir şekilde kaldırdım ve bununla övündüm.

Derek'in beni kurtardığı gizli cin. Aslında bilmesine gerek yoktu. "Tamam mı?"

"Tamam."

Eclise itaatkâr bir tavırla cevap verdi.

Çok geçmeden saklandığı kafayı kaldırdı. Ve....

"Efendime karşı gururlu bir şövalye olmak için elimden geleni yapacağım."

dedi, bilinmeyen duygularla dolu gözlerle bana bakarak.

Şaşkınlığa düştüm.

Bir an için gri renkli gözlerinin normalden çok daha koyu olduğunu fark ettim. "Sanırım artık gitmemiz gerekecek hanımefendi."

O sırada uşak geldi ve beni uyandırdı. "Ben gideyim. Hadi, hizmetçiye takip et, Eclis." Beceriksizce gülümsedim ve Eclis'i çağırdım.

Kâhyanın ısrarıyla bir süre bana baktı ve yavaşça döndü. Koyu kırmızı gösterge çubuğu uzaklaştı.

Onlar arka kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar olduğum yerde kıpırdamadan durduktan bir süre sonra kendime geldim.

"Oh, güzel duygular."

Birdenbire onun iyiliğini kontrol edemediğimi fark ettim.

Nedense sanki bir fırtına kopmuş ve bir anlığına kaybolmuş gibi hissettim.

* * * *

Odama döndüğümde masamın önünde oturmuş, bu sabah uşaktan gelen haberleri düşünüyordum. "Vinter Vernandi..."

Düşündüğümde, onu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Aslında onlarla en azından bir kez karşılaşmak iyi oldu.

Başının üzerinde hangi rengin değiştiğini merak ediyordum ve ortaya çıkmasından kısa bir süre önce onunla temas kurup kurmadığını öğrenmek için Phil Yoga vardı.

Tap tap-. Parmağımı masaya vurarak mırıldandım. "En iyi sözleşme bahanesi buluşmak için en iyi yol mu?" Ama zümrüt madeni benim değildi.

Çünkü Butler zaten benim için bir temsilci olarak hareket ediyordu, bu yüzden onu sahiplenmek için öne çıkmamalıydım. Bunu duyurmaya gerek yoktu.

Masanın çekmecesinin altını açtım ve beyaz bir zarf çıkardım. Ama çekmecenin içindeki bir şey zarfla birlikte dışarı çıktı.

"Uh"

Gözlerimi kocaman açtım.

Tavşan şeklinde beyaz bir mendil. Duruşmadan sonra, Vinter bunu göstermek için sihir kullandı.

Emily'nin bana verdiği şeyi çekmeceye koydum ve unuttum. Olan bir şeyi hatırladım.

Tavşanı beyaz zarfla birlikte dikkatlice çıkardım, böylece gevşemeyecekti. "Sanırım bunu da iade etmem gerekecek."

İkisine dönüşümlü olarak baktım, parçalanmış zihnim sağlamlaştı. "Kısa bir süre içinde boş bir araziye görmem gerekiyor. Oturduğum yerden böyle kalktım.

Hadi ama. Hemen yatağa uzanmam gerekiyordu.

Sabah erkenden ziyarete gelen uşak ve Eclis'i gördüğüm için uykusuz kalmıştım. Batmakta olan bedenimle yürüyüşe çıkmak üzereydim.

Hwa-ak-!

Birdenbire kitaplığın yanındaki kapalı pencere açıldı ve muazzam bir rüzgâr esmeye başladı.

"Ah! Ne, ne, adamım!"

Gözlerimi bile açamıyorum.

Bu telaş içinde kollarımı çılgınca çırpıttım.

O kadar meşguldüm ki, daha önce bir kez yaşadığım déjà vu hissini hissedemedim. Bir süre sonra rüzgâr bir yalan gibi azaldı.

O zaman oldu.

Bir yerlerden gürültülü bir adamın kalın sesi akmaya başladı. "Destekleyici bir iş. Bir sözleşme... iş bulmak için..."

Nefes nefese kalmıştım.

"Hyuk, Heo-eok, ne tür bir piç kurusu" ve kısa süre sonra

bulundu. "Jikji. ... Dan yukarı gel ... Hadi, lütfen.

....."

Masamın üzerinde mendilden yapılmış bir tavşan başını merakla kaldırmış konuşuyor.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 118

Bölüm 118

Tavşanın sesi, mesajın nereden geldiğini bildirir gibi görünen bir kelimeden sonra aniden kesildi.

Bir süre mendili izledim, boğuk bir sesin çıkmaya devam edeceğinden korkuyordum. Ama hiçbir şey eklenmedi.

Oda hızla sessizliğe gömüldü. "Ne yazık ki..."

İşte o zaman vücudumun şok nedeniyle sertleştiğini fark ettim. İrkildi ve hareket etti.

"Neden böyle çılgınca mesaj veriyorsun? Normal bir şekilde mesaj gönderemez misin?" O sırada inliyordum, irkilmiş göğsümü aşağıya indiriyordu.

önümde ani bir ışıkla.

Büyücü, Vinter Verdandi]'den [şüpheli bir davet] aldım.

Doğrudan en tepeye mi çıkmak istiyorsunuz? [Evet. /

Hayır.] "Bu nedir?"

O anda zihnim karardı. "Sistem penceresi neden açılıyor?"

Sistem penceresi genellikle yeni bir bölümün başlangıcını işaret ederdi. Bu aynı zamanda oyunun birçok rotasından biri olduğu anlamına geliyordu.

Bu, son Gizli Görev'de zaten deneyimlediğim bir şeydi.

Ama farkına varmadığım, oyunun hikayesine geçtiğim gerçeği bana her şeyi unutturdu. "Hayır, bu oyunu bitiriyorum demek.

Olumlu karşılamaya çalıştım.

Kahyaya söylemek ve yine de dışarı çıkmaya hazırlanmak çok rahatsız ediciydi ama bu harika. "Beni bekle, System."

Beni anlamıyorsun ama sana emir veriyormuşum gibi konuşuyorum. Hızlı hareket ettim.

Dolapta sakladığım lobları ve maskeleri çıkardım. "Oh."

Aniden durdum.

Düşündüm de, maske takmamalıyım. Çünkü geçen sefer Derek tarafından el konulmuştum. Düşüncelere dalmıştım.

'Gerçekten geçen seferki gibi yüzümü kapatmam gerekiyor mu?

Aslında anlamsızdı çünkü birbirimizin kimliğini zaten biliyorduk. Ama tepede buluşuyorsanız, Vinter maske takıyor olmalı.

Bir maske içinde en üst devlet gibi davranacağım, ama statüm ve yüzüm olmadan benimle yüzleşmek biraz rahatsız edici değil mi?

"Her neyse, maskeyi ele geçiren Derek'e yardım etmedi."

Düşünürken birden aklıma bir şey geldi. Aceleyle masaya gittim.

Ve aniden ikinci çekmeceyi açtım.

İçinde, Derek'in maskeye el koyduktan sonra bana verdiği platin ipli bir bilezik vardı.

-Mücevherler sihirle büyülenmişti. Takın. Koruma büyüsü ve görünüm değiştirme büyüsü olarak çalışacaktı.

~ Büyücü dedi ki, başkalarının gözünde, kendi yaşında bir çocuk gibi görüneceksin.

O zamanlar kulağıma söylediği bir şey vardı. "Buna kozmetik değişim büyüsü deniyor."

Bileziği hızla çekmecedan çıkardım ve bileğime taktım. Sonra mor mücevherlerde bir ışık parlaması oldu.

Meraklı gözlerle baktım ve sonra aceleyle tuvalet masasına gittim. "Müthiş. Bu doğru. "

Aynaya baktığımda gerçek benliğim kayboldu. Onun yerine kısa kıvrırcık saçlı güzel bir çocuk göründü.

Tek söyleyebileceğim mavi-yeşil gözlerim, saç rengim ve uzunluğumun değiştiği idi. Yüzümden geriye biraz kaldı.

Uzundu ama çok daha doğal görünüyordu. "Bu harika. Ne yazık ki. Sesin de değişiyor mu?" Kelimeleri kekeleyerek söyledim.

Bir erkek için ince bir ses, ama orijinal sesimden biraz daha boğuk bir ses çıktı. Sesi henüz çıkmamış bir çocuğun sesine benziyordu. 'Ahhhhhhhhhhhhhhhhhh. Mikrofon Testi.'

"Kendimi tekrar ediyordum ve sesime tamamen alışmıştım ve kendi kendime mırıldanıyordum,

"Ama yine de yardımcı bir debonk olmana ihtiyacım olacak."

Siyah saçlarını gördüğümde bana sihirli bir bilezik veren Derek'i hatırladım. "Gençken yüzünü hayal bile edemezdim."

Çünkü o kadar keskin ve olgun bir görünüşü vardı ki, gençliğindeki yüzünü hayal bile edemiyordum.

Bir genç olarak Derek'i düşünürken, birden giydiğim şeyin bir elbise olduğunu fark ettim. Çocuğun görünüşü beyaz elbiseyle uyuşmuyordu.

Neyse ki görünüşüm değişmişti ve çok rezonanslı bir kıyafetim vardı. Bir av yarışması sırasında hazırlanmış bir kıyafet.

Gri bir ceket, şort ve yarı çorap giydikten sonra gerçekten bir erkek çocuğuna benziyordu. "Güzel bir kızı tavlamaya giden zengin bir oğlana benziyorsun."

Aynada gülümsüyordum ve masamın üzerine koyduğum tavşan şeklindeki mendili ve beyaz zarfı unutmadım ve şöyle dedim,

"Hadi gidelim. Güzel bir bayan yerine, gidip güzel büyücüler bulalım.

* * *

Gözlerimi parlak bir ışıkla açtığımda eski püskü binanın önünde duruyordum. Merdivenlerden yukarı çıktım ve tanıdık eski kapının önünde durdum.

Tam kapıyı çalacakken, geçen gün kapının o tapınağa açıldığını hatırladım. Bu yüzden kapı kolunu tuttum ve çevirdim. Ama, Chul- kuk-.

"Ha?"

Kapı açılmadı.

Utanmıştım ve kapı tokmağına birkaç kez daha vurdum. "Cuck- cuck--"

"Ne oldu? Nereye gitti? " "Kimsin sen? "

O an gelmişti. Arkamdan soğuk bir ses duyuldu. Şaşkınlıkla arkama döndüm.

Beyaz tavşan maskeli uzun boylu bir adam, aslan maskeli bir çocukla birlikte beni işaret ediyordu. "Hayır! Onun gizli bir büyücü olduğunu söylemiştin, neden her zaman önce bastonu çıkarıyorsun! Kekeliyor ve sırayla ucundaki yuvarlak ışık kümelerine bakıyordu. Birden başının üst kısmı gözüme çarptı.

Mor, canlı mor gösterge çubuğu hızla yanıp söndü.

"Kim başkasının işinin önünde takılır ki?" Bana soğuk bir şekilde ters ters baktı, boş boş bakıyordu.

"Sizin yaşıntıdaki insanlardan istekte bulunmam. Lütfen geri dönün." "Ben tavşan tarafından bilgilendirilmiş bir müşteriyim."

Kendime geldim ve yay hissinin tekrar düşme ihtimaline karşı hızlıca cevap verdim. "uh."

ve garip bir şekilde ekledim, sadece gayri resmi konuştum.

Neyse ki cevabım için mor gösterge çubuğunun yanıp sönmesi durdu- Boş galon boğazından soğuk bir rüzgar geçti.

Çok geçmeden tavşan maskesi bana doğrulttuğu bastonu yavaşça indirdi ve ağzını açtı. "Bu bir yedek..."

Şaşkınlık dolu bir sesle.

Benimle konuşan Vinter çok geçmeden başını yanındaki aslan maskesine çevirdi. "Bırak onu. O bir misafir. "

"....."

Aslan cevap vermeden küçük elini indirdi.

Ve hızlı bir hareketle bastonunu kollarının arasına aldı. İyi eğitilmiş biriydi. Geçen sefer, olay sırasında bana nasıl yardım ettiğini görünce çok sevindim.

Biliyormuş gibi yapmak istedim ama vazgeçtim çünkü zaten tanıyacağımı sanmıyorum. "Hadi içeri girip konuşalım."

Bastonu kollarına koyan boş alan, bir parmağını kaldırdı. demir bir takırtı

Aynı anda, arkamdan, sıkıca kilitlenmiş kapı açıldı. "İçeri gelin. "

Merdivenlerden yukarı çıkan boş arsa bana nazik bir tavırla yaklaştı.

Neden bilmiyorum ama bana bakan lacivert gözlerinde çok fazla dağınıklık olduğunu hissettim. Umursamadan içeri girdim.

Hayatında bir kez karşılaştığı ofisi tek bir değişiklik olmadan aynı kaldı.
"Otur,"

İkinci emrinde kanepeye oturdum.

Sonra içeri girdi ve içeri girdiğinde çocuğu dışarıda bırakıp kapıyı kapattı.

Meraklı bir bakışla baktığımda, bana gelişigüzel bir cevap verdi. "Arka kapıdan gireceğiz."

Paltosunu çıkardı ve karşımdaki kancaya oturdu. Ve daha önce olduğu gibi, sanki birini çağırıyormuşum gibi seslendim.

Duvardaki dolap kapağı tapınağa açıldı ve su ısıtıcısı ile çay fincanı içeri uçtu. Kaynayan çaydanlık kendi kendine soğudu.

birinin görünüşünden dolayı şaşkınlık içinde

"Geçen sefer hemen geldiğin için işten dönüyordum," dedi Vince aniden.

"Bu kadar erken geleceğini bilmiyordum." diyerek lacivert gözlerini bana dikti.

Bir yerlerde duyduğum bir şeydi. Aynı zamanda bu fikir buna benziyor, aniden unuttum. Aklıma bir gerçek geldi.

~ Müşterilerin bu kadar erken geleceğini bilmiyordum çünkü genellikle bir ya da iki gün sonra gelirlerdi

bir çağrı alıyorum.

Buradaki kibirli aristokratların yetişkinlere özgü bir geleneği vardı.
"Kahretsin, yine buradayım ve at gibi koşuyorum!"

Yüzüm kıpkırmızı oldu.

Utanarak, öksürerek bir şeyler söyledim.

"Dostum! Gecikmeden, çabucak halletsen iyi olur." "

....."

"uh."

Gerçekten hiçbir şey söylemedim.

Gecikmeli olarak "yo" cetvelini taktığımda, tavşanın gözlerinin yan taraftaki delikten büküldüğünü gördüm. "Sadece aynı tarafı söyle. Oh."

Vinter gülümseyen sesini gizlemeye çalıştı ve beni dikkate aldı. "Zaten burada olduğum sürece sadece üst düzey bir hissedarım." "Olmalı mıyım?"

Bu teklifi hiç tereddüt etmeden kabul ettim. Bunun nedeni utanmış olmam değildi.

"Ama görünüş değiştirme büyüsüne sahip bir bilezik mi?" Birden bakışları elime yöneldi.

Hâlâ manyetik bir parıltı yayan De Rick'in bana verdiği bileziği görebiliyordum. "Gizlice kaçmak için."

Binter başını sallayarak, "Ne demek istediğimi anladığına sevindim," dedi ve ekledi.

"Mesajı nasıl göndereceğimi de çok düşündüm." "Senin derdin ne?" Başımı eğdim. Hadi yapalım şu işi.

Doğrudan konuya girdi.

"Geçen seferki gibi tavşanı göndermeye çalıştım ama"

"....."

"Çünkü çok korkuyorsun."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 119

Bölüm 119

Çok korktum.

Adamın sözleri üzerine ağzımı kocaman açtım. "O, sen her şeyi izliyor muydun?!"

Yüzüm her zamankinden daha sıcak.

Aynı anda, taştan esen ani rüzgâr ve kumaş parçasından gelen boğuk ses, daha öncekilerin şaşkınlığını artırdı.

"Şey, bugün"

"Hayvanlarla birleşme büyüsü mümkün çünkü hayvanların beş duyusunu da garip bir şekilde hissedebiliyorum. Ama cansız nesneler imkansız."

Her neyse, tavşanı ilk gönderdiğinde tüm tepkileri gösterdi. Sözlerine gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

"Sana nasıl daha az sürpriz yapabileceğimi düşünüyordum ve sonra aklıma sihirli bir havlu geldi."

"....."

"Kalan manaya güveniyorum ama iyi teslim edildiğine sevindim."

Başını kaldırıp bir adamın boğazından çıkan sesi çıkaran bir mendilin tek bir tuhaf yanı vardı.

Ama ağzımdan çıkarırsam, çok şaşırdığımı ve bir paket çığlık attığımı kendi ağzımla itiraf etmiş gibi oluyorum.

Bir süre ciddileştim ve hemen ardından şöyle dedim. "Bu arada. Bunu geri vereceğim."

Tavşan şeklinde bir mendili dikkatlice çıkardım.

Neyse ki anlık hareket nedeniyle şekil bozulmadı ya da bastırılmadı. Ben masanın üzerine çıkarken Winter bir süre sessiz kaldı.

Sadece mendile baktı.

Onu böyle görünce biraz şaşırdım. Hiç tereddüt etmeden söyledim.

"Sizinle mümkün olduğunca çok yazışarak iletişimde kalmayı umuyorum." Eğer her zaman böyle iletişim halinde olursanız, kalbim yerinden fırlayacak.

Beni duyan Vinter yavaşça başını kaldırdı.

Tekrar ortaya çıkan koyu mavi gözler sığ bir şekilde titredi. "Ben de bunu söylüyorum."

"....."

"Benimle bir sözleşme imzalamayı düşünüyorsun. Bunu kabul edebilir miyim?" Sözleri beni şaşırtmıştı.

O zaman sözleşme imzalamak için buradasınız, neden buraya kendim geleyim ki?

"Sözleşme hakkında konuşmadan önce açık açık sorun." Direkt konuya girdim. "

Bir zümrüt madeninin sahibi olduğumu nereden bildiniz?"

Doğrudan sorumu sorduğunda, gözler görünür boşluktan yavaşça genişledi.

şüphe biraz örnek oldu ama ne kadar düşünsem de isteksizdim. "Acaba benim peşime düşmüş olabilir misin? Ya da. "

"....."

"Seni bununla rahatsız ettiğimi sanmıyorum, sanırım sensin, değil mi?"

"Gizlice dinlemekten mi bahsediyorsun?"

Vinter bu gerçek karşısında kekeleydi ve daha önce hiç görmediği bir şaşkınlık gösterdi. "Bu çok mu fazla?" dedim.

Ama şunu açıklığa kavuştursam iyi olacak. "Tanrım, hanımefendi,"

dedi Vinter, ama acıklı bir iç çekişle alnıma dokundu.

"Kulak misafiri olmanın hassas büyüğü için burada hiç büyü kalmadı. Bak," dedi elinin halkasıyla tavşana vurarak.

Ve sonra, biraz önce, formda kalıyor.

Tavşan bir yalan gibi düştü ve buruşuk bir mendile dönüştü.

"Bugünkü mesaj mana dalgası kullanılarak zar zor iletildi. Ben iletirken çok fazla gürültü duymadınız mı?"

Duydum. Sessizdim.

"Ayrıca, gizli dinleme suç teşkil eden bir eylemdir. Eğer şüpheleriniz varsa, geri dönün." Geri dönüp aile büyücüsüne danışabilirsiniz"

Su toplayan kabarcıklar hiç de adil görünmüyordu.

Şüpheli ve eksantrik bir büyücünün ortamı o kadar da çılgınca görünmüyordu. "Olmasa da olur,"

Biraz mahcup bir bakışla cevap verdim.

Sonra bu kez, tavşan maskesinin ötesinde, adamın gözleri donuklaştı.

"Geçen seferden beri buranın kara büyüyle bağlantılı olduğunu düşünüyor gibisiniz." ""

" Bu sadece basit bir bilgi hanımefendi. Ben yanlış bir şey yapmadım."
"Hmmmmmm"

Kendimi o kadar şeffaf bir şekilde midemde sıkışmış hissettim ki öksürerek kendimi sakınleştirmek için acele ettim. "Hanımefendinininki yaklaşık yarım shot. "

Benim uzaklara bakmam yerine, Vinter merakımı gidermek için sakince ağzını açtı.

"Av yarışmasında babanızla tanıştığımda, ülkenin güneydoğusundaki zümrüt madeninden yüksek kalitede değerli taşlar çıktığını duyunca gurur duymuştu."

Bu söz karşısında

kaşlarımı çattım. "Dük

mü?

Geçmişe baktığımda, Dük ve Kış av töreninde dostane bir tavır içindeydiler. Bana öyle geldi ki sohbet ediyorlardı.

"Yakınlar mı?

Vinter başını eğdi ve Vinter sakince devam etti.

"Tabii ki, ailedeki büyücüler aracılığıyla işleneceğini düşündüm, ancak bir süre sonra müzayede evinden gidip geldim ve tepeyi arıyor gibi görünen ev uşaklarından birini gördüm ve sahibinin değiştiğini varsaydım."

"....."

"Eğer bir baba ya da kardeşlerinizden biri olsaydınız, başkalarına öncelik vermezdim."

Menajerim olarak çalışan uşığı gördüğünü ve bunun farkında olduğunu söyledi. Onun gözlerini bıçaklamasına tamamen şaşırmıştım.

"Kahyanın yüzünü tanıyacak kadar Dük ile bağları olan yüksek rütbeli bir aristokrat olmalı.

Bu, en tepede asla bilinmeyen bir bilgiydi. Merhum üstatla aynı zamanda

Ya ödülü yöneten ucube ya da olası bir sarkaç. Verdiği inandırıcı cevap üzerine başımı salladım ve bir sonraki soruyu sordum.

"Ama neden ben?" ""

"Benim madenimle neden bir sözleşme imzaladığınızı merak ediyorum, çünkü o da mücevher işlemiyor." Aslında asıl merak ettiğim de buydu.

Neden, ben değil, önce sen bırak. Onu mu arıyorsun? "Onun"

Dudağını tatlandırdı.

"Sanırım dönüş bir takasla sona erdi."

Her zamanki bahanesi beni de şaşırttı, bu yüzden onu hemen engelledim.

O anda maskenin arkasından, "gülümsüyor" gibi görünen ve uçup giden küçük bir kahkaha çıktı.

"Hanımefendi, rakamlar konusunda çok yavaşsınız. "

Sözleri karşısında yavaşça gözlerimi kocaman açtım.

~ Marquis her seferinde rakamlarda gerçekten iyidir.

Çünkü geçen gün bana cevap verirken ona söylediğim şey buydu. Belki de her seferinde yarı gizli konuştuğumuz içindir.

Vinter ve ben her seferinde birbirimizden düzgün bir şekilde alıntı yapıyor ve birbirimizin sözlerine karşılık veriyor gibiydik. Ama bu pek de tatsız bir durum değildi.

Bu gerçek kafamdan geçerken kendimi çok garip hissettim. "Gelip beni öldürecek mi bilmiyorum.

Ama onunla tanıştığımnda, hakkında açık bir alarm vardı. Vince de bana çok şişman bir tavırla mı davranıyor?

Kafam karıştı. Tavşan maskesine bakıp düşüneceğim. O sıralarda.

"O halde sizinle açık konuşabilir miyim?" Birden gözlerini dikip bana baktı. "Çünkü seninle ilgileniyorum. "

Bu kelimeyi bir adım sonra anladım. "Ne?"

"Nasıl bir insansın, ne tür düşüncelerim ve hangi değerlerim var?" Böyle davransaydınız nasıl bir "siz" olurdunuz merak ediyorum.

"....."

"Ancak Lady ile temas kurmak için kullanabileceğim tek şey ödül kurulu ile yapılan bir sözleşme. "

Düzgün bir şekilde konuşmasını bitirdiğinde, gözlerim çoktan lacivert gözlerinden ayrılıp başının üst kısmına yönelmişti.

canlı mor bir gösterge çubuğu.

"Nedir bu? Mor aşkın rengi mi?" Flört etmekten sıkılmıştım.

Ancak koyu kırmızı renkli ya da soluk pembe renkli bir ağzı olan Eclipse'e aşık olduğumu söyleyemeyeceğim kadar değildi.

Ama rengin ne anlama geldiğini bilmesem de, morun aşk olduğunu söylemek çok fazla değil mi? "Yoksa sadece sapıklık mı?"

Aklıma ürpertici bir düşünce geldi ve el yordamıyla geri döndüm. "Peki, neden merak ediyorsun?"

"Ben bilgi toplayan, satın alan ve satan biriyim." Vinter sanki hazırlık yapıyormuş gibi tereddüt etmeden cevap verdi. "İnsanlar hakkında çok şey bildiğini sanıyordum."

"ama hala bilmiyorum. Ne tür bir insan olduğunu."

Cevabını duydukça kafa karışıklığım daha da artıyordu. Çünkü onun nasıl bir adam olduğunu anlayamıyordum.

Anlam veremediğim bir yüz ifadesiyle sordum. "Ya öğrenirsen? Farklı bir şey var mı?" "Belki olur, belki olmaz. "

Bu muğlak bir cevaptı. Çok yakında olduğunu da ekledi.

"Büyücüler meraklı insanlardır. Bu merakı tatmin etmek için su konusunda seçici değilim."

Bu üst düzey sözleşme olmasa bile, nasıl seçildiğimi öğrenmek için seçici olmayacağınızı duydum. Kaşlarımı çattım.

"Bu bir tehdit mi?" "Teklif ediyorum."

Gözlerin kuyruğu iğrenç bir şekilde büküldü. Şaşkınlıktan kahkahayı patlattım. Neyse ki saçma bir bahaneden sonra asıl konuya döndü.

"Mücevherlere dokunmadım çünkü piyasayı kolayca işgal edebilirlerdi." ""

"İmparatorluk'ta değerli taşa benim kadar güçlü büyü işleyebilecek bir büyücü yok ki işleme sırasında çok az hata ihtimali olsun. "

Bu büyük bir özgüvendi.

Şaşkınlıkla ona baktım,

Mineraller ne kadar saf olursa, sihir yapmak o kadar zorlaşır.

Bunun nedeni, minerallerin işleme sırasında denatüre olma veya kırılma olasılığının yüksek olmasıdır.

Dolayısıyla, sihirbaz ait olduğu tepeyi bulup bir sözleşme imzalarsa bile, bu hemen satışların başlamasına yol açmaz.

Eğer çıkarılan tüm taşlar kırılırsa, bu iflasa giden kestirme bir yoldur.

Ama sanki ben böyle bir şeyi bilmiyormuşum gibi, Vinter çok ağırbaşlı bir şekilde konuştu.

"Ham taş işleme ve dağıtımını bana bırakırsanız, en iyi getiriyi kısa sürede, diğer tüm üstlerden daha hızlı elde edersiniz. Bu yüzden, bu işi bana bırakın, Hanımefendi."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 120

Bölüm 120

Lacivert irisin üzerinde bilinmeyen bir ılık bana bakıyordu.

Uzun uzun düşündükten sonra onu gizli bir sözleşme imzalamaya ikna etmeye gelen bendim. Görünüşe bakılırsa, Rum'un bu sözleşmeyi imzalaman için sana yalvardığını duydum.

"Neden?"

Bir kez daha anlamsız duygulara kapılmışım.

Kim olduğumu gerçekten bilmek isteyen saçma bir merakı vardı. Bunun yüzünden olduğuna inanamadım.

İnce gözlerle ona baktım.

' Benimle zaten görüştünüz ve size ne zaman geri vermemin iyi olacağını sordunuz? Yine de hemen yapabileceğim bir şey yoktu.

Boşluklar ne olursa olsun, bunun sayısız rotalardan biri olduğu değişmedi. Ayrıca, onunla bir sözleşmeye ihtiyacım var.

Ben de öyleydim.

"Zümrüt madeni için sözleşme yapmaya devam edeceğim."

Şüphelerimi bir kenara ittim ve teklifine nazik bir şekilde cevap verdim. Sonra birden haksızlığa uğradığımı hissettim ve ağzımı büktüm.

"Müzayede evini çoktan korkuttunuz, bu yüzden zaten başka bir üst ile anlaşma bile yapamazsınız." "Haha,"

Gözleri üzerime düştüğünde garip davrandım. Bana bir gülümseme düştü.

"Ama bu konuyu uşakla konuşmalısın. "Benim gördüğüm bu değildi. Düz bir çizgi çizdim.

"Bugün buraya bir uşak göndermeden geldim, zümrüt madeni için bir sözleşme değil, kişisel bir istek."

"huhh"

Vince meraklı gözlerle bana baktı.

Kollarımdan getirdiklerimi çıkardım ve masanın üzerine koydum. "Bu benim kendi elmas madenim,"

Beyaz zarfı ona doğru iterek söyledim.

Maskenin yarığından görünen boşluğun gözleri bu kez şaşkınlıkla doluydu.

"Elmas mı? "

"Bunu nasıl yapacağımı düşünüyordum. Madencilikten başlayarak tüm dağıtım, işleme ve satış süreci üzerinde çalışıyordum. Bir aracıya ihtiyacım var."

"....."

"Bunun için benimle ayrı bir sözleşme imzalamanızı istiyorum."

Ortaya koyduğum beyaz zarfa biraz da şaşkınlıkla baktı.

Zümrütler hakkında konuşurken birden elmaslar ortaya çıktı ve kafası karışmayı hak etti. Ama ne kadar düşünürsem düşüneyim, en iyi yol buydu.

Artık Derek Emerald'ı biliyor.

Maden benim bozulmamış özel mülküm olarak kabul edilemez. Defterleri yöneten kâhyaydı.

Lükse düşkün değilim ama çok fazla paranın aniden havaya saçıldığı bir durumu tekrarlarsanız, bunun tuhaf olduğunu hemen fark edersiniz.

Duke gizlice rüşvet fonlarımı biriktiriyor ve aynı zamanda bir prensesin ne zaman değiştirileceğini bilecek olan Vinter ile alenen iç içe geçiyorum.

Sözleşmede yakın ilişki içinde olunan kişi.

'Sahte prenses'e normal modda olduğu kadar sert davranmayacaktır.

Hesaplamalarımı bilmeyen Vinter kısa sürede sakinleşti ve şaşkın bir ifadeyle sordu. "Aile tanrıları hakkında ne yapmalıyım?"

"Aileden kimse bende bu hastalığın olduğunu bilmiyor." Sesimde hafif bir ölümlle cevap verdim.

Söylediği kadarıyla, çok fazla bilgisi ve şüphesi vardı. Ben de bundan tersinden yararlanmaya karar verdim.

"Sen de benim evdeki yerimi biliyorsun."

Elimi uzattım ve beyaz zarfın ucunu eğdim. "Bu benim rüşvet fonum, hayat kurtaran adamım."

Aslında, sadece milyarder olmak ve onun iyiliğini açmak için.

Ancak, hırslı bir aristokrattan ziyade sadece adı olan bir balonun hüznü ayak sürümesi gibi görünmek daha iyi olmaz mıydı?

Başını kaldırdı ve boşluğa baktı.

Maske takıyordu, bu yüzden ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ancak, gözleri "yaşam için yaşa" kelimesini duyduğu anı kaçırmadı.

"Benim için sadece elmas madenciliği işi değil .Vinter, aynı zamanda ondan gelen parayı tutacak ve yönetecek kişi. Bu bir gerekliliktir."

"....."

"Ha? Bunu imzalayacak olan sensin." ""

"Bunun yerine size toplam gelirin yüzde 60'ını ödeyeceğim." Alışılmadık bir teklifti.

Asilzade altı ya da daha fazla aldı, ama onları sadece bir hizmetçi olan en tepedekine vermedi. 'Bu iyiydi. Mükemmeldi. ? '

Boşluğun gözlerinin sonsuza dek sallandığını gördüğümde, çağrımın işe yaradığını öngördüm

Hikâyemi tek kelime etmeden dinledikten sonra ağzını açtı. "Bayan bana dedi ki.. ?"

"....."

"Artık bana tamamen güvenmekten korkuyor musun?" Bu bir izin kelimesi değil, bir taslaktı. Sersemlemiştim.

Trust, neden birdenbire bundan bahsediyorsun? Boş alana bakıyorum,

-Hanımefendiye olan borcumu seve seve öderim.

- Güven kesinlikle yeniden tesis edildi.

- Beni tekrar bulacak mısın?

- Tekrar buluşacağız.

- Olacak mı

Onunla daha önce yaptığım konuşmayı hatırladım.

O zaman sanki onu bir daha hiç görmeyecekmişim gibi davrandım ve buraya kişisel bir istek için gelmesi kabul edilebilirdi.

"İyi bir hafızanız var.

Bunu hâlâ hatırlıyor ve önemsiyor musun? Ama ne yazık ki, onunla benim aramda. Asla bir "güven" oluşmayacak.

Onu buraya getirip benimle uğraşabilecek bir adama nasıl güvendin?

Bir an için duyduğum garip hisler yavaş yavaş azaldı ve sonunda kurudu. Sadece Vinter'da değil, bu oyunda da güvenilebileceğim hiçbir şey yoktu.

Ama bu kadar açık konuşamazdım, bu yüzden sırttım ve kendimi ölçülü bir şekilde ifade ettim. "Sizden çok 'Marki'ye güvenmek' gibi bir şey."

Rüşvet fonlarını ve kimliğini aldım.

Birbirimizin zayıflıklarını biliyorduk ve buna güveniyorduk. Vinter'ın titreyen gözleri durdu. "

" Bir şart var. "Koşullar nedir?"

"Merakımı gidermek için birkaç toplantı yapmayı şart koşmak istiyorum."
"Toplantı mı?"

Sanki tuhaf bir şey duymuşum gibi sordum. Winter sertçe başını salladı.

"Evet. Ama yüzde 60'ını değil, sadece yüzde 30'unu alacağım." Kısa bir süre düşündüm.

Onunla buluşmam için beni zorlamaya devam etti ama bu benim için iyi bir durum değildi.

Neyse, ben de hostesle temas kurarak ne düşündüğünü öğreneceğim. Bir ihtiyaç vardı.

"...tamam."

Kararımı hızlıca bitirdiğimde başımı salladım. Sonra birdenbire bir elini uzattı.

"Lütfen parama iyi bakın Bay Beyaz Tavşan," diye gülümseyerek baktım ona.

Sözleşme imzalandı, hadi el sıkışalım, ama Winter el sıkışmaya yanaşmadı. Elime bakan Vinter biraz fazla kalınlaştı.

"Ne? Bir erkekle el sıkışmak biraz garip mi?

Elimi çekmek üzereyken kendimi sihir kılığına girmiş olarak hatırladım. Taak-

Winter elimi aceleyle tuttu.

Bir anda ellerim, benimkinden çok daha büyük ve sıcak olan sıcaklığın içine sıkıca hapsoldü. "Ben de sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum leydim."

Ellerimi bir arada tutarak mırıldandı. Daha hafif bir sestü. O zaman oldu.

Vinter]'in tercih edilirlüğünü kontrol etmek ister misiniz? [2 milyon altın / Şöhret 200]

Gözlerim parladı ve onun uygunluğunu kontrol etme şansım oldu. Hiç tereddüt etmeden [2 milyon altını] seçtim.

SİSTEM'i [2 milyon altın] düşerek [Vinter]'in tercih edilebilirliğini kontrol ettim (Ayrılmış Fonlar: 68.000.000 gol)

Kuyumculuk işi henüz ciddi bir şekilde başlamamıştı ve fonlarım hala sadece avcılık yarışmasının ödül parasıydı.

Ama daha az umursayamazdım. [Favori %52]

Vinter'in tercih edilirlüğünde keskin bir artış var. "Son olarak, %44 müydü?

Şimdi yarısından fazlası bitti, bu yeni bir duygu ve aynı zamanda çok fazla kibir var.

Normal modda bir hostesin ortaya çıkmasına bir aydan az bir süre kaldı. Eclise dışında zor durumdaki iyilik.

Belki de vilayet sadece bir ya da iki kişiye yarı yarıya kaybetmiştir.

Bir bölümde %10-15 artan normal modla karşılaştırıldığında, beni ürperten zorluk seviyesiydi.

"Eğer gerçekten cep telefonumdan oynuyor olsaydım, o kadar üzülürdüm ki oyunu bitirir ve silerdim. Elimden kaçma gücünü kendimde tutmayı başardım.

Bu benim için bir gerçeklikti, bu yüzden oyunu kapatamaz ya da durduramazdım. "Hayır, buraya kadar ölmeden geldin.

Rahatladığım sırada, boş alanın lekesi üzerindeki beyaz yazı tekrar şu şekilde değişti

[favorability].

O ana kadar elimi sıkıca tuttuğunu fark etmemiştim. "Artık durmanı istiyorum."

Elini bıraktı ve belirsiz bir yüz ifadesiyle aşağıya doğru baktı.

"Sözleşme benim tarafımdan yapılmalı ve gizlice mektupla gönderilmeli. Ben yaparım." "Teşekkür ederim. Gitsem iyi olacak. "

Sert bir cevaptan sonra geri dönmeye hazırım. Vinter kalktı ve beni ğurladı.

ıkış kapısına ulaştığımda aniden neyi unuttuğumu sordu. "Bu arada, bugün arabayı yanında getirdin mi?"

"Geri dönmek için bir araba mı?"

Aptal bir yüz ifadesiyle sordum. Vinter başını salladı. "Evet. Yalnız geldiğini gördüm. "

Bir sessizlik oldu.

Lanet ışınlanma. Buraya gelmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki yine unuttum. "Başka bir istek ekleyeceğim. "

Ne de olsa kızaran yüzümde hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaktan ve davranacakmışım gibi yapmaktan başka çarem yoktu.

"Beni Hamilton Caddesi'ne götür. "

Bu kez kısık bir kahkaha net bir şekilde çınladı. Elimle yüzümü yelpazelemek zorunda kaldım.

* * *

Vinter'in bahsettiği sözleşme ve mektup ertesi gün geldi.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirir <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 121

Bölüm 121

Uzun bir aradan sonra güneş iyiydi. Elimde bir kitapla çıktım.

Her zaman oturup okuduğum ağacın altında oturmuş birkaç sayfa okumak üzereydim. Bir yerlerden beyaz kelebekler yere konmuş, bir iki tanesinin etrafında geziniyorlardı.

Aslında bahçede çok sayıda kelebek uçuşuyordu, bu yüzden ilk başta fark etmedim. garip bir şeyin farkına vardım

Bir grup kelebeğin bir yerde toplandığı zamandı.

Kanatlarını sanki onlara bakmamı istercesine bir hızla açtılar ve gözlerim doğal olarak tekrar tekrar katlanmanın nemine döndü.

"Ne, ne. "

Kitaba baktığımda dikdörtgen şeklinde kare kare dizilmiş kelebekleri görünce utandım.

Gözlerim ulaşana kadar kanat çırpın onlar, sonunda istedikleri amaca ulaştılar, parlamaya başladılar.

"Kelebeklerin nesi var?

Gözlerimi kocaman açarak sürece baktım. Ve bir süre sonra.

Kare kelebekler kayboldu ve yerinde beyaz bir zarf belirdi. Kendi gözlerim için inanılmaz bir manzaraydı.

Zarfa boş boş bakarken, çok geçmeden üzerine kazınmış bir şey buldum. Beyaz bir tavşan deseniydi.

"Vinter,?"

- Sözleşmeyi kendi tarafımda yazacağım ve bir mektupla gizlice

göndereceğim. Dün ne dediğini hatırladım.

Mektup aracılığıyla benimle iletişime geçmesini söyledim. "Beklenmedik. Bu yöntemi kullanıyorsun."

Erkek sesli tavşan yerine bu çok daha iyiydi.

Hemen yerdeki zarfı aldım ve oturduğum yerden kalktım.

Aceleyle odama döndükten sonra masamın önüne oturdum ve kâğıt bıçağıyla zarfı yırttım.

İçinde bir elmas değerli taş işleme ve dağıtım sözleşmesi, bir varlık yönetim ajansı sözleşmesi ve kısa bir not vardı.

Ve yarın saat 10'da sözleşmeyi yerine getirmek için sizi Hamilton Caddesi'nden alacağım. O zaman sözleşmeyi de yanında götürecek misin?]

"Sözleşmeyi uygulamak mı?"

Başımı eğdiğimde şecereyi okuyarak ne olduğunu kısa sürede anladım. Beni teşhis etmek için önerdiği bir 'buluşma' koşuluydu.

Sözleşmeyi imzaladığınız anda bunu yerine getirmek zorundasınız.

Bir an için nota soğuk bir gözle baktım ve hemen ardından bir iç çekiş mırıldandım. "Tamam, bunu erkekle bir gün olarak düşünelim."

Bu bir aşk simülasyonu oyunu, ama bir randevum olmadan hayatta kalmak için acele ediyordum. Şimdi romantik bir bölüm olmalı.

İçime çöken endişeyi bastırmak için çok uğraştım.

* * * *

Ertesi gün sabah erkenden.

Emily'yi odaya çağırdım ve giyinmesini istedim.

"Dışarı mı çıkıyorsunuz, hanımefendi? Daha yetenekli hizmetçiler çağıracağım." "Gizlice dışarı çıkıyorum. "

"Gizlice mi?"

Gözleri bir bardak boya kadar büyüktü.

Gizlice kaçmaya karar vermemin özel bir nedeni yoktu.

Kâhyaya bunun kesinlikle Dük'ün ya da Derek'in kulağına gideceğini ve bir yabancıyla buluşacağını söylemek can sıkıcı olmaz mıydı?

"Yani, ben dönene kadar, kimsenin odama girmesine izin verme."

"Ama" dediğimde tedirgin görünüyordu.

"Bugün kendimi iyi hissetmediğimi bahane et." "Bir dakika içinde döneceksin, değil mi?" "Gün sonuna kadar dönerim, tamam."

Kıvırcık makyaj dokunuşuyla rahatça söyledim.

Kabaca makyajımı yaptıktan ve saçlarımı yaptırdıktan sonra diz boyunda gök mavisi bir elbise giydim.

Belki de tamamlayıcı renk etkisinden dolayı koyu kızıl saçlarla iyi uyum sağlamıştı. Arada lacivertle sivriltilmiş elbisenin işlemeleri narindi.

Gözlerimin rengini düşünerek seçtim. "Bunu bir erkekle buluşmak için hazırlamalısın.

Aynaya bakıyorum ve gülümsememden memnun kalıp başımı sallıyorum. "Nasıl olmuş? Güzel mi?"

Dönüp Emily'ye sordum, iki eliyle ağzını kapattı ve bir ünlem gibi döküldü.

"Çok güzelsin. Tapınağa oyulmuş bir duvar resminden fırlamış bir tanrıça gibisin." Gözlerim Emily'nin tüyleri diken diken olmuştu ama içim rahattı.

"Şimdi oraya git ve koridorda bir adam bul. Danina'ya dikkat et."

Artık tüm süslemeler tamamlandığına göre, tam teşekküllü bir kaçışın zamanı gelmişti.

Neyse ki sabahın erken saatlerinde işçiler işlerini yapmakla meşguldü ve etrafta çok az insan dolaşıyordu. Konağın arka kapısından kolayca çıktım ve duman alanına doğru yola koyuldum.

Deliği kullanmayı düşünüyordum.

Yakındaki eğitilmiş şövalyelerden bazılarıyla karşılaşmaktan korkuyordum, bu yüzden Emily'yi sürüklemekten kendimi alamadım. Yakalandığında bir yürüyüş gibi görünecekti.

Neyse ki hepsi eğitimdeydi ve deliğin yakınında kimse yoktu. Emily beni görünce şok oldu, tanıdık bir şekilde çalıları kenara itti.

"Aman Tanrım, bayan! Burayı ne zaman buldunuz?" "Çıkarken yerine koydum. Tamam mı?"

"Bence bu şekilde dışarı çıkmamalısın."

Cevap vermeden elbisemi sıyırdım ve çıplak dizimi yere koydum.

Giyinmek ve yürümek için çok zaman harcadım, bu yüzden acelem vardı çünkü saat 10'a yaklaşmıştı.

Yerde sürünürken, yüzüstü yatarken ve köpek deliğinden sürünerek çıkarken Emily iç çekmeye devam etti,

"Aman Tanrım.

Kısa süre sonra dizimi topraktan kurtardım ve elimi çukura doğru salladım.
"Geri geleceğim."

"Oh, gerçekten ne zaman döneceğini söylemeyecek misin?" "Hava kararmadan döneceğim."

Merakını gidermek için beni gece geç saatlere kadar tutmayacaktır.
Endişeli hizmetçiyi arkamda bırakarak aceleyle uzaklaştım.

Ana caddeye çıktıktan kısa bir süre sonra, doğruca Vinter'in beni götürdüğü
ıssız sokağın köşesine gittim.

Biraz da geç olmuştu ve uzun boylu bir figürün çoktan ara sokağa
girdiğini görebiliyordum. "Uzun süre bekledim"

Biliyormuş gibi yapacaktım ama birden durdum. Çünkü sokaktaki sadece
Vinter değildi.

Öte yandan, aslan Bonn onun arkasında durdu ve bana baktı. "Onu neden
getiriyorsun? "

Bir çocuğun gözleri bana bakıyormuş gibi bir an tuhaf hissettim. Kaybettim.

Çocuklu bir adamla çıkıyormuşsun gibi görünmüyor mu?

Dönüşümlü olarak ikisine bakarken, gözlerim Vinter'la buluştu. Lacivert
gözlerinin belli belirsiz büyüdüğünü görebiliyordum.

"Bugün neden kılık değiştirerek gelmedin?" diye sordu utanmış bir ifadeyle.

Ben de utanarak sordum. "Kılık değiştirerek mi gelmeliydim?"

"Geçen sefer yaptın, ben de tekrar yaparsın diye düşündüm. "Bana çıkma
teklif etmemiş miydin?"

"....."

Sokakta sessiz bir sessizlik vardı.

Onu kıran küçük bir çocuğun Hiddugger Lim'i oldu. "Hick, bu bir randevu değil! Bu bir randevu!"

aslan maskesi alay eder gibi bağırdı. Hâlâ şaşkınlık içindeyim.

"Nereye gidiyorduk?"

"Ekmek dağıtacağız!" dedi aslan çocuk mutlulukla. İşte o an gelmişti.

Gözlerimin önünde beyaz kare bir pencere parladı.

~MAIN QUEST: Kayıp çocukların nerede olduğu~ [İlk. Büyücü ile Gecekondu] Göreve devam etmek ister misiniz?

(Tazminat: Vinter'in +%5 tercih edilirliliği, Şöhret 50) [Kabul Et / Reddet]

"Gönüllü mü?"

Kulaklarımdan şüphe ettim.

Gözlerim açık bir şekilde sistem penceresinin yazısını bir kez daha tekrarlıyorum ve Vinter'in yüzünde beni yanlış mı ifade ettiğine dair garip bir ifade beliriyor.

*Zavallı Penny. Bunun bir randevu olduğunu sanıyordu.

"Önceden söyleyemediğim için özür dilerim. Elbette pantolon giyeceğini biliyorum."

Bunu sadece bir tarih olarak yanlış anlamamanın utancına yer yoktu. Aynı anda sistem penceresindeki harfler de değişti.

ana görev ve 5 saniye içinde otomatik olarak kabul edilecektir. SISTEM5

SISTEM4

'Bu ılgın oyun'

Titreyen ellerle [kabul et] tuşuna bastım. Sonra yeni bir kare pencere belirdi.

Bir sihirbazın yardımıyla görev yeri olan [Tratan]'a gitmek ister misiniz?
[Evet. / Hayır.]

Evet'i seçtiğimde Vinter bana elini uzattı.

"Tratan'a gidiyoruz. Atla birlikte hareket etmeniz sizin için sakıncalı olmayacaktır."

Daha önce de böyle bir deneyim yaşamıştım. Ama gerçekten onun elini tutmak istemiyordum. Tratan'ın nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Bu oyun beni ele geçireli uzun zaman oldu ama adını ilk kez duyuyordum.
"Gelgit iyi değil.

"bayan"

Tereddüt ettim, boşluğu görünce şaşırdım.

Belki de "gönüllü faaliyet" kelimesini gördüğümünden beri iki büklüm olduğum için, sözleşmeyi yerine getirmek için zımni bir baskı hissettim.

"Evet. Gönüllü iş yapmak için dağa gitmeyeceksin. Başkentin etrafında bir sürü gecekondu var'.

Ağladım ve elimle onu dövdüm, ürpertici dereye bastırdım. Onu tuttum.

Küçük bir dileğin ortasında aslan geldi ve boş elimi yakaladı. "Biratio, Tratan!"

Grotesk telaffuzların büyüsuyle gözlerimin önündeki beyaz ışık parladı.
Slurp-. Vur. Tokatla. Vur beni- Tokatla beni.

Gözlerimizi tekrar açtığımızda martıların uçuştuğu yerde duruyorduk.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 122

Bölüm 122

"Bu lanet yer de neresi?"

Bulanık gözlerle etrafıma bakındım.

Kısa bir süre önce başkentin en ücra köşesindeyken şimdi etrafta deniz fenerleri ve yelkenli gemiler görülüyordu. Bu çıldırtıcı bir deneyimdi.

"Burası bir TRATAN. Bir liman şehri."

Vinter kendi kendime söylediğim sözlere nazikçe karşılık verdi. "Bir liman şehri mi? Başkente yakın değil mi?"

"Burası Doğu İmparatorluğu'nun ön cephesi.

Tam olarak anlayamadığım için tekrar sordum. "Neden bu kadar uzağa gelmek zorundayız?"

"Buradaki savaşın yol açtığı hasar en ağır olduğu için ona odaklanıyorum."
"O zaman neden benimle birlikteyken bunu yapıyorsun, seni piç!

Boğazımı dolduran kelimelerim var. Zorlukla

yutkundum. "Anlıyorum."

Her şeyden önce, bu Vinter'ın hatası değildi. Sistem bunu emretti. Onu büyük bir teselli ile takip ettim.

Kıyıya tırmandık ve uzaktaki bir köye doğru yürüdük.

Gittikçe yaklaşan köy, bir bakışta harap olmuş gibi görünüyordu. Yarı çatlak binalar ve yollar.

Yoğun balıkçılık zamanının ortasında etrafta dolaşan kimse yoktu. Köy terk edilmiş bir yer gibiydi.

Süslü başkentten bu kadar farklı olduğunu görmek biraz korkutucuydu. Savaşın bitmesinin ardında zor, korkutucu ve korkunç bir hayat vardı.

"Bir ülke ne kadar güçlü olursa olsun, iyi olamaz.

Ama korktuğum şey, tüm bunların fazla gerçekçi olması. Normal mod fakir bir kadının hayalidir.

Bana sadece umut dolu başkent hayatı gösterildi. Bu detaylar anlatılmadı.

Zor moddaki bölümün arka planı neden bu kadar kasvetli? 'ha'

O sırada derin bir iç çekerek etrafıma bakınıyordum. "Siz o zaman geri gelen soylu hanımefendisiniz, değil mi?"

"Yanımda sessizce duran ve yürüyen aslan birden fısıldadı.

Şaşkınlıkla gözlerimi açtım, sonra önümde yürüyen çocuğu izledim ve sesimi kestim. "Nereden biliyorsun?"

"Konuşma ve ses. Hatırladım." "Oldukça zekisin, değil mi?" "Hehe."

Çocuk iltifatıma güldü, pırıl pırıl parlıyordu. O zamanlar yapamadığım bir gülümseme

Geniş bir ağızla söyledim.

"O zamanlar için teşekkür ederim. Senin sayende hâlâ hayattayım." Gerçekten.

Winter'ın baston atışından önce aslan maskesi ortaya çıkıp beni desteklemeseydi, lehime bir çöküşten ölecektim.

Teşekkür ederim dediğimde aslan gözleri sonuna kadar eğilmiş, suratı asılmıştı. "Teyzem gittikten sonra öğretmenimle başım büyük derde girdi.

"Teyze. Beni yaşlı bir kadın olarak mı görüyorsun?"

Güzelce süslenmiş başlığa kızmıştım. "O zaman sana ne diyeyim?"

"Bana Penelope de. Bu benim adım."

"Ben Raon. Adını bir aslandan aldım. Hayvanlar arasında en çok aslanları severim." "Evet, Raon."

Başımı salladım ve asıl konuya dönmekten memnun oldum.

"Neden azarlandın? Beni içeri aldığın için mi?"

"Evet, ama keşfim için bana iltifat ettiler. Bayan Penelope'ye teşekkürler!"
"Aferin sana."

Belki de henüz çok küçük olduğu için konuşmamız dağınıktı. Yine de çocuğu dinlerken sakince gülümsedim.

".....ve o zamandan beri, öğretmenim... çok üzgündü. " "Neden?"

"Bana yardım eden kişiye bastonunu doğrultarak inancını kaybetti. "

Önce yürüdüğüm boş alanın arkasına taze gözlerle baktım. Başının üzerinde süzülen mor bir tercih göstergesi çubuğu görebiliyordum.

"Suçluluk mu o zaman?"

Raon başını eğerken tekrar fısıldadı.

"Bayan Penelope'nin geri geldiği gün mutluydu. "Gerçekten mi?"

"Penelope oraya varır varmaz, gönüllülüğe nereden başlayacağını planladı!" Eklenen kelimelere kaşlarımı çattım.

Ne de olsa onunla çıkmak gibi bir niyetim yoktu.

"Düşündüm de, normal moddayken neredeyse gönüllü işler yapıyordun. Balodaki toplantı hariç.

Servis, hostes ile irtibat halindeydi.

O sırada perişan gözlerle başının arkasına bakıyordum. Ne olduğunu anlamadan tepeyi tırmanıp köye varmıştık.

Köyün girişinde, perişan görünümlü lınoldlar, oyun oynarken beliren karısını görünce gözlerini kocaman açtılar.

"Elbise giymiş asil bir hanımefendi ve iki maskeli adam, görülmeye değer. Yansımamıza kendimle çelişen bir gülümsemeyle baktım.

Vinter insanların olmadığı sessiz bir yere taşındı.

Köyün bir tarafındaki boş arsaya ulaştığında yürümeyi bıraktı. Ve kollarından siyah bir cep çıkardı.

"Raon, etrafımızda insan olup olmadığını kontrol et."

Aslan maskesi "Turatakan" dedi ve garip büyüü seslendirdi. Bir adamın varlığını kontrol etmek sihir gibiydi.

"Yok."

Raon cevap verdiğinde,

Sanki doğrulanmış gibi Vinter hemen harekete geçti. Cebindeki düğümü çözdü ve içinden küçük bir şey çıkarıp barın içine fırlattı.

kuungg-

yere bir şey düştü. birden kocaman bir masaya dönüştü "ne" gözlerimi

kocaman açarak ona baktım.

Daha sonra cebinden birbiri ardına kısa bir şeyler çıkardı.

Bir süre sonra büyük bir tente, birkaç basit sandalye ve masa ile içinde çorba, bir sepet ekmek ve bir kâse salata bulunan büyük bir teneke kutu sırayla masanın üzerine dizildi.

Bir anda, boş arazide restoran benzeri geçici bir sulak alan oluştu. "Bu sihirli bir küçülme."

Vinter şaşkınlıkla bana baktı ve beceriksizce cevap verdi. O sırada balık kokulu deniz meltemi bir kez esti.

Sarkıyor, sarkıyor-- Net bir çan çaldı.

Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde çadırın ucunda asılı duran çan rüzgârda sallanıyordu. "Şimdi insanlar geliyor. "

Raon bana yaklaştı ve kibarca anlattı.

Gerçekten de, bir süre sonra, zili duyan insanlar içeri süzüldü. Her şey darmadağınktı. "Ben onlara çorba vereceğim, sen de biraz ekmek verir misin?"

Vinter beni cesaretlendirdi.

Zor olmadı, ben de başımı sallayarak ekmek sepetinin arkasına geçtim. Çok geçmeden yemek dağıtımı başladı.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim. "

İnsanlar yiyecekleri alırken başlarını Vinter'in önünde eğdiler. Zaman geçtikçe daha fazla insan toplandı.

Sonra birden bunun garip olduğunu düşündüm.

Ücretsiz yemek için gelenlerin çoğu küçük çocuklardı. Yetişkinler yoktu ama çocukların sayısı çok fazlaydı.

Bir an için azalan insan sayısından faydalandım ve Vinter'a yüksek sesle sordum. "Neden çocukların büyük çoğunluğu

yemek?"

Bana biraz şaşkınlıkla baktı ama çok geçmeden cevabını verdi. "Onlar bombardıman yüzünden savaş yetimleri. Ben ailemi bir gecede kaybettim. "

" "

"İyi aileler bedava yemek için gelmez. Britanya İmparatorluğu'nun yüz karası olarak." Vince'in neden cepheden bu kadar uzakta olduğunu anlamıştım.

Özellikle küçük çocuklara karşı zayıftı.

Bu bana uzun zaman önce neden bu kadar uzağa geldim diye yakındığım zamanları hatırlattı. Kalbim biraz ciddileşti.

"...Evet."

Sessizce cevap verdim ve sonra kendimi sessizce ekmek dağıtmaya adadım. Neyse ki bol miktarda yiyecek vardı.

Yiyecekler tükenmek üzereyken Vinter sessizce çadırın arkasına gitti ve yeni yiyecekler çıkardı.

Kalabalık ortam biraz sessizleştğinde biraz absürt bir şey oldu. Payına düşen yemeği yedikten sonra bile gitmeyen siyah saçlı bir çocuk yine sıraya girdi.

"Aç mıydı?"

Ancak çocuk yemek yemedi ortadan kayboldu ve kısa bir süre sonra tekrar geldi ve tekrar sıraya girdi.

Maskeli cenaze levazımatçısı, Raon'u görmezden gelip ekmeği doğrudan benden aldığı için korkutucu olmalıydı. Sadece o değildi. Tekrar tekrar.

Bazı çocukların ilk kez yapıyormuş gibi ekmek topladıklarını gördüm.

Hiçbir şey söylemeden ekmeği verdiğimde, sıra daha cesur hale geldi . "Onlara bu şekilde verirsiniz, korkarım hiç bitmeyecek."

Beşincisi, siyah saçlıya ekmek vermek üzereyken. Vinter beni engelledi.

"Hyuk!"

Bana bir şey söylemedi bile ama çocuk korktu ve hızla kaçtı. Çocuğun uzakta kalan sırtına bakarak, kısa süre sonra başımı Vinter'e doğru çevirdim.

"Yeterince hazırlanmadın mı?"

"Elbette yeteri kadar yiyecek hazırladım. Ama her zaman yetmiyor hanımefendi." Sanki bana öğretmiş gibi yumuşak bir şekilde açıkladı.

"Birkaç kez beslenen çocuklar muhtemelen bunu evde saklıyor ve bunun için geri geliyorlar. Ya da yetimlere para veriyorsunuzdur."

"O kadarını biliyorum." Utangaç bir

şekilde karşılık verdim. "Biliyorsun

ama umursamadın mı?"

Koyu mavi gözlerini utanca çevirdi.

Şaka yaptığını bildiğim halde kendime ekmek verdiğimi hissettim.

"Gönüllü çalışmalarda ilk kez kendini toy bir genç hanım gibi mi hissedeceksin?" Bana bakan Vinter'in aklını karıştırarak ağzımı açtım.

"Peki ya sen?" ""

"Siz buraya gelene kadar sokakta bir parça ekmek olmasa bugün açlıktan ölürdüm."

Uzak bir geçmişi düşünerek acı acı güldü.

"Birkaç tanesinin yığılmasına izin veremez misin? Nasıl olsa birkaç gün saklayıp açlıktan ölecekler." Mavi gözbebeğinin yavaş yavaş büyüdüğünü görebiliyordum.

Bu koşu sesini söylememi hiç beklemeyen bir adam gibi. "Tanıdığım biri. "

Bir an tatlı tatlı dudak büktükten sonra cevap verdi,

"Bana o çocukları yakalamamı ve istedikleri kadar yememi söyledin."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 123

Bölüm 123

"Hanımefendiyle tanıştınız. '

Öğrenmek için onunla buluştum ama yine şok oldum. Yeoju'da çoktan gönüllü olarak çalışmış. "Peki şimdi ne yapacağım?

Bunu bekliyordum. Bu bir oyun hikayesi.

Vinter'in Yvonne ile buluşup onu yakında geri getirebileceğinden gerçekten emin olduğumda, birden korktum. Size söylüyorum, bu hayati tehlike arz eden bir durum.

Bunu hisseden benim aksime o bana bilinmeyen duygularla baktı ve sakince konuştu. "Eğer daha güçlü çocukların elinden almak istemiyorsan, yiyebildiğin kadar ye." Bu doğrudu. Ama evde çok az yiyecek varken yoksulluk vardı.

"Bugün çok yiyor olman yarın aç olmayacağın anlamına gelmez. " Düşünceden uyanarak omuz silktim ve önemsiz bir şekilde cevap verdim.

"Ve birkaç gün aç kaldıktan sonra aşırı yemek yersen hastalanırsın. Bunu tecrübe etmedin mi?"

Boşluktan görünen boşluğun gözbebeğini gördüğümde, canlı bir duyguya kapıldım ve yok oldum.

"Sanki deneyimlemiş gibi söylüyorsun." "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

Dışarı çıkmayan bir gülümsemeyi sıktım ve şimdi Vinter'in ne düşünebileceğini tahmin ettim.

Sıradan halktan bir sabah İmparatorluğun tek prensesi olan kadın, yoksulluk çağrısından memnun değil mi, yoksa

Yoksul bir ortamda bile meleğe rom veren gerçek bir prenses için dua etmek mi?

"Hadi dolaşıp bugün kim olduğumu öğrenelim."

"Sana her şeyi anlatırsam eğlenceli olmaz."

Beni neden gönüllü çalışmaya sürüklediğinin artık bir önemi yoktu. Oyun çoktan rayına oturmuştu.

Zihnimde 'Vinter Verdandi' duvarın üzerinde kırmızı bir X ile boyanmıştı. Yemek bitmek üzereyken hareket ettik.

Çünkü hâlâ paylaşılacak bir yer daha var. "İyi misin?"

Belki de küstah kıyafetim yüzünden Vinter üzgün görünmeye devam etti. "Her şey yolunda. "

Sadece iyi olduğumu söyleyebilirdim çünkü kendi hatam vardı.

Ayrıca, gerçekten hastaydım çünkü bu ekmek hakkında hiçbir şey düşünmeden sadece dağıtıyordum.

Dolambaçlı sokaklardan geçtik ve köyün sonuna doğru ilerledik.

Dış mahallelere doğru gidildikçe daha çok bina, daha az yol ve daha az insan. Ve nihayet köyün sonunda, denize bakan bir uçurumun üzerinde geniş bir düzlüğe ulaşıldı.

Bir bina yerine derme çatma bir gecekondu inşa edildi.

Oradan geçerken, savaştan harap olmuş köyden daha kötü koşullar karşısında şok oldum. "Hangi cehennemdeyiz biz?"

"Kasaba halkı mana kullanmaya zorlanıyor... Burası mana sahibi insanların yaşadığı yer. "Manası olanlar mı? Magistret mi diyorsun yani?"

"Hayır. Onlar kelimenin tam anlamıyla büyücü olarak adlandırılacak niteliklerden ve öğrenimden yoksun, rahat insanlar. Bombalamadan sonra bir kristal küre getirdim.

manayı kontrol etmek için büyük bir test yaptık."

Bu beni daha çok bir gizemin içine düşüyormuşum gibi hissettirdi.

İmparatorluğun büyücüleri bilmeden reddedeceği zaten biliniyordu.

Ancak daha fazla zengini hep birlikte zor duruma sokmak çok fazla değil mi? "Neden bu kadar ileri gidiyorsunuz? Siz de aynı İnka İmparatorluğu'sunuz."

Kaşlarımı çatarak sordum.

"Bir savaş var, ancak Leila'nın periyodik saldırıları nedeniyle Tratan'ı eski haline getirmek kolay değil." "Leila, yeni ülke mi?"

"Evet, amaçları dünyadaki tüm büyücülerden kurtulmak."

Yani, Tratan halkı sorunun nedeninin bu insanlar olduğunu düşünüyor.

Bunun uzun süredir devam eden bir çatışma olduğunu düşünüyorum ve Winter'ın sesinde belli bir duygu hissedebiliyorum. Yine de ikna olmamıştım.

"Neden asker göndermiyorlar? Senin uzun bir lordun yok mu?"

"Savaşta yerlerini kaybeden yeni krallığın kalıntıları Archina Adaları'nda saklanıyor ve sonra saldırmak için büyü kullanıyor."

"Oh."

"Bölgeye yaklaşmak zor çünkü dalgalar çok güçlü ve kanyonlar çok fazla. Bu bir ikilem."

Konuşmasını bitirdi ve kollarından bir şey çıkardı. Sonra bana bir adım daha yaklaştı ve eğildi.

"Ne?"

Tavşan bir an bile geri çekilmeden bana yaklaştığında boynumun ağırlaştığını hissettim. "Bu eski bir kalıntı,"

diye cevap verdi ve aynı anda gözlerim parladı.

Gizli Görev [Kadim Yargıcın Kalıntıları] Tamamlandı! SİSTEM [Büyücü]'nün güvenini onayladın ve ödül olarak [Vinter'in İyiliği +%3] elde ettin.

Vinter'in başının üzerindeki mor gösterge çubuğu, olumlu duygu yükseliyormuş gibi yanıp sönüyordu. Aniden açılan bir sistem penceresi gördüğümde gözlerimden şüphe ettim.

"Yakınlarda zehirli bir madde olduğunda renk değişir. Özellikle ne kadar titrerseniz o kadar tehlikelidir, bu yüzden hemen oturduğunuz yerden kalkın."

Vinter bana ne verdiğini açıkladı. Şaşkın bir sesle sordum.

"Neden bana veriyorsun?" Neden gerçek ev sahibesine değil?

"Bilinemeyecek bir durum için hazırlık yapma korkusu." Soruma hemen cevap verdi.

İstediğim yön bu değildi.

"Hizmet verdiğimiz yerin aksine, burası yabancılar için biraz tehlikeli. Yeni Leila Hingdom'un kalıntıları olabilir. "

"....."

"Eğer susadıysanız, Nu'nun suyundan bir yudum bile içmeyin." Winter ciddi bir uyarı tonu kullanır.

"Teşekkür ederim. Dikkatli olacağım."

Yine de şaşkın bir ifadeyle başımı salladım.

Tavşan maskesi hâlâ kapalıydı, yarık gibi görünen gözleri güzelce katlanmıştı.

"Buranın nüfusu çok az, bu yüzden korkarım çabucak verip başkente geri dönebilirim." Uzun zamandır ilk kez hoş bir söz söyleyerek, büküğü belini uzattı. Kısa süre sonra bir önceki köyde yaptıklarını tekrarladı.

Cebini çıkardı ve içindeki tüm büzülmeleri çıkardı.

Aradaki fark, mana sahibi olanların önünde büyü yazmanın kolay olmasıydı. Hayal kırıklığına uğramış insanlara umut vermek için bunu bilerek yaptığını hemen anladım. Uzun bir süre sonra, insanlar bir kova yavaş dans eden Cho-ra ile geldi.

O zamandan beri, daha önce olduğu gibi aynı dağılımın tekrarı olmuştur.

Belki de sayının az olması nedeniyle, boş alanın barınağı için oluşturulan rom kuyruğu kısa sürede tamamlandı.

Vinter aniden bana bir sandalye getirdi ve "Bitti gibi görünüyor, lütfen oturun ve biraz ara verin hanımefendi," dedi. Meraklı gözlerle ona baktığımda, işini söyledi. "Şefle bir dakika görüşmek istiyorum. "

"Kuzen mi?"

"O bir büyücü. "

Gecekondu mahallesinin lideri olan bir büyücünün olması şaşırtıcıydı. Ona bunu gösteriş yapmadan yapmasını söyledim.

"Kendini evinde hisset." "Teşekkür ederim. "

Vince bana kısa bir selam verdi ve aceleyle yamaçtan aşağı indi.

Bu harika çünkü bacaklarımdaki sertlikten muzdariptim. "Ah,

bacağım. "

İrademin ve midemin sesiyle yere çöktüm.

Tam zamanında, serin bir deniz meltemi emeğin yarattığı sıcaklığı alıp götürdü. Oturdum ve sandalyeyi duvarın kenarına doğru biraz daha çektim.

Bir randevuda değil de durup dururken böyle şeyler yapmak benim için çok saçmaydı. Ancak açık denizin içinden denizi görünce sadece kırıldım. "Bazen nazik olmak fena değildir."

Sonsuz mavi deniz, kızıl gün batımı.

Hemen arkasındaki gecekondlu mahallesine yakışmayan pitoresk bir manzaraydı. Hemen arkasındaki gecekondlu mahallesine yakışmayan pitoresk bir manzaraydı. Uzaktaki ufukta bulanık görünüyordu.

"Eğer bu Archina Adaları ise"

Eğer doğruysa düşündüğümde daha yakındı.

Boşluklar geldiğinde soracağımı düşünmüştüm.

"Grrrrrrrrrr!" diyen çocukların kahkahalarıyla "Penelope!" Arkadan biri bana bağırdı.

Raon arkasını dönüp bana el salladı, etrafı çocuklarla çevriliydi. Diğer elinde tuttuğu bastondan geç damlalar fişkırdı.

"Aynı durumda olan arkadaşlarınızla birlikte olduğunuz için mi?"

Daha önce tam olarak büyü kullanmayan Raon, ekmek tutarken çok rahat görünüyordu. Raon parlak bir yüzle bana bağırdı.

"Biraz arkadaşlarımla uçurumun altındaki plaja gidebilir miyim?" "Hayır."

Bir bıçak gibi kestim.

Hayal kırıklığı belirtisiyle sordu. "Neden?"

"Öğretmenine sor. "

"Öğretmenim burada olmadığı için Penelope'den izin alıyorum." Kulağa doğru geliyordu.

İzin versem mi diye endişelendim ama kısa süre sonra başımı sertçe salladım. Nasıl olsa Vintet gelirse yakında başkente gideceğim. "Her neyse, bu tehlikeli. Sadece buralarda oyna."

"Tamam"

Heyecanlı bir ses çıkaran Raon'u arkamda bırakarak başımı tekrar çevirdiğim andı. Güneş, kızıl bir gün batımının fonunda aniden parladı.

ANA SORGU: Kayıp çocukların nerede olduğu~

[İlk. Büyücüyle Gecekonduya Hizmet] Görev tamamlandı!

SİSTEM için bir ödül olarak, [+%5] [Vinter] ve [50] şöhret kazandınız.
(Şöhret toplamı: 460)

Şimdi bitti mi? Çok verimli bir gündü.

Sistem penceresine bakacağım ve gülümsemeye zorlayacağım.
Dinlenirken oldu.

Birden etrafımda garip bir sakinlik hissettim.

Uyumsuzluk hissiyle başımı inmenin arkasına çevirdim. "Yağmur mu?"

Görünüşe göre, daha önce çocukların kalabalık olduğu yer açık bir kahkaha ile boşalmıştı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 124

Bölüm 124

Yavaşça ayağa kalktım ve etrafıma bakındım. Ama hiçbir yerde Raon yoktu. "Raon! Dalga geçme."

Uçurumdan aşağı indim ve dişlerimi çağırdım.

Ancak sadece Raon değil, bölgeyi çevreleyen çocuklar da ortalıkta görünmüyordu. "Raon?"

Alacakaranlığın çöktüğü gecekondu mahallesi tuhaf bir şekilde durgun hissediliyordu.

Aslında az sayıda insan vardı ama aniden herkes gitti. Omurga boyunca korku aktı.

Birkaç saniye. Sistem penceresinde sadece birkaç saniye. Tadak Tadak-

Uçurumdan aşağı inen ayak sesleri gittikçe hızlandı. "Yağmur, oyun oynama ve çık buradan!"

Gecekondular arasında çılgınca koştum ve Raon'u aradım. "Çocuklarla saklambaç oynayacağımdan eminim.

Olumlu düşünmek için çok uğraştım, düzinelerce kulübenin arkasını kontrol ettim. Ama hiçbir yerde Raon yoktu. Neresi olursa olsun.

Başkalarının evinin ayrıntılarını incelemekten başka seçeneğim yoktu. "Raon!"

Tahta ve kumaştan yapılmış baraka çoğunlukla boştu. Orada biri olsa bile Raon yoktu.

"Hey! Ne yapıyorsun! "

"Özür dilerim, özür dilerim. Daha önce paylaştığım aslan maskeli çocuğu gördünüz mü?" "Bilmiyorum! Hemen çık dışarı!"

Gecekondu sakinleri, belli ki endişeyle bir çocuk arayan sesimi duymalarına rağmen beni soğuk bir şekilde dışarı attılar.

Yabancılar karşı uyanıklık ve korku güçlü görünüyordu.

Gecekonduları didik didik aradım ama sonunda Raon'u bulamadım. Şefle buluşacak olan Vinter henüz dönmemişti.

"Ha, ha, ha, ha"

Uçurumun girişinde, yamaçta durmadan sallanan gecekonduya baktım. "Hangi cehenneme gitti bu?"

Güneş batmak üzereydi.

"Belki de bunu yapan biri tarafından götürülmüşlerdir.

Belki de boş arsa tarafından yabancıların tehlike altında olduğu bir yer olduğu konusunda uyarıldığım içindir.

Aklıma her türlü kötü ata gelmeye başladı. "Ya tekrar gözden düşersem?

Raon'un ortadan kaybolduğu o anda, çocuğumla ilgili endişelerimden önce gelen şey 'liberal bir kaya' korkusuydu.

Bencil ve acımasız olduğumu çok iyi biliyordum.

Ama beyaz tavşanla, maskeli Vintet'le ilk karşılaştığımda hâlâ kâbuslar görüyordum. Bana ışık fırlatan bir baston ve elimde olmadan düşen kötü bir his.

Sırf gizli alana girebilmek için öfkelenecek kadar kurtarılmış olan çocuklar için kendini çok kötü hissediyordu.

Ama beni tanısaydı, çocuğu doğru düzgün görmezdi. Bu daha da kötüleştirir, en kötüsünü yapar.

Eğer tatlıysa, yarısını zar zor geçen birinden hoşlanmanın ne anlamı var?

Buraya kadar düşündüğümde, gözlerim hızla ateşlendi ve nefes alışım zorlaştı. "Düşün. Ne yapmalıyım?"

Çaresiz bir düşman gibi kabaran duygularımı bastırarak soğukkanlı düşünmeye çalıştım. Bu durumdan kurtulmak için mantıklı düşünmek zorundaydım.

O andı.

~ Penelope! Arkadaşlarımı uçurumun altındaki sahile kadar takip edebilir miyim?

ve Raon'un berrak sesi kulaklarımdan geçti. "hah"

O kadar utanmıştım ki az önce Raon ile yaptığım konuşmayı tamamen unutmuştum. Büyü kullanabiliyor, bu yüzden anlık bir değişim olasılığını göz ardı edebilir.

Dümdüz döndüm ve yamaçtan aşağı hızla koştum.

Uçurumun altında, yapay olarak oluşturulmamış, doğal olarak yığılmış devasa kayalardan aşağı inmek zordu.

Daha da monoton. Sonunda elbisemi kaldırdım ve ayakkabılarımı çıkararak kayadan atladım. İnce kum parçacıkları ayak tabanlarına değiyordu.

Bir noktada güneş tamamen batmıştı. "Raon!" Her

yerde yine Laon'u aradım.

Ancak kumsal o kadar geniş ve karanlıktı ki, küçük bir çocuğun küçük bedenini hemen görmek kolay değildi.

Yine de uçsuz bucaksız kumsalda yalınayak koştum.

Ne kadar zamandır koşuyor, yürüyor ve etrafınıza bakıyorsunuz? Sonunda uzaklaştım.

Adamları görebiliyordum. "Raon-!"

Sesimin çıktığı kadar çocuğun ismine doğru çılgınca koştum. Ama bir şeyler biraz garipti.

Belki de beni tanıdılar, ama çok geçmeden aceleyle denize doğru ilerlemeye başladılar. Dişlerimi sıktım ve koştum.

Mesafe çok daraldığında gölgelerin şekilleri görülebiliyordu.

* * * * * Kaybettim.

Bu nedenle, karanlık olduğu için iyi göremeyen insanlar net bir şekilde ortaya çıktı... Siyah cüppeli altı kişi daire şeklinde duruyordu.

Ve bunun ortasında, kapana kısılmış çocukların birbirlerinin sırtına yaslandıklarını görebiliyordum.

Not:Ahhh bebeklerime dokunma.

Ne yaparlarsa yapsınlar, hepsi aklını kaybetmiş gibi görünüyordu.
"Leyla'nın yeni krallığından bir grup!

Gözlerimi açtığımda gerçekler yüzüme çarptı.

"Dur!" Dişlerimi sıktım ve koştum.

Aptal değilseniz, hareket etmek için büyü kullanmaya çalıştıklarını anlayamazdınız.

Mavi ışık yavaş yavaş etraflarında yükseldi ve ayaklarının dibinde bilinmeyen bir desen hızla oyuldu. Deli gibi koşuyordum ama acaba onlar ısınlanmadan önce oraya varabilir miyim?

Bilsem bile, onları tek başıma durdurabilir miyim bilmiyordum. "Ne yapmalıyım?"

O andı.

İçlerinden fişkırان tüm mavi ışınlar aklıma kare bir pencerenin aydınlandığını getirdi.

Ani bir görev yapıldı!

Çocukları] kaçırmaya çalışan kötü güçleri büyü yaparak durduracaksın. (Tazminat: Kış'ın iyiliğinin +%3'ü ve +50 şöhret.)

'Kabul et! Kabul et!'

Gelişimle ilgili hiçbir sorun hissetmedim.

Çılgınca [kabul et] tuşuna bastım ve hemen kare penceredeki yazı değişti.

Kötü güçlere karşı sihrinizi kullanın! (Büyü Düzeni: Thunderpirum)

"Thunderpirum-!"

Son büyüyü hızlıca bağırdım. O an gelmişti.

Gökyüzünde bir parıltı oldu.

Ve muazzam bir gürültüyle, birkaç akarsuyun ışığı tam başlarının üzerinde.

Düştü. "Quang-! " "Argh!"

Yuvarlak bornoz Thunderpirum'a doğru her yöne gitti.

Hızla yayılan mavi ışık söndü ve inleyerek yerde sürünmeye başladılar. "Ne, neden bu kadar güçlü?"

Olay yerine boş boş baktım ve bir an için koşmayı bıraktım. Bu hızla altı kişiyle başa çıkabileceğimi düşündüm.

Sonra yerde yatan adamlardan biri kıpırdandı ve beni işaret etti. "şu kız, önce ondan kurtul!"

"Thunderpirum"

Bir ışıık parıltısı tekrar üzerine vurdu.

Çığlık bile atmadan yüzünü şehrin kumsalına çarptı. Üstünden keskin bir duman yükseldi.

Korkunç manzara karşısında ürperdim.

Çok acımış olmalı. Ama saldırıdan sonra adamları hâlâ akıllarında bırakamazdım. "Thunderpirum!"

"Thunderpirum!"

"Thunderpirum!"

"Hwang! Guang, Quang-! Chueh-hsin" Gök gürültüsü kıvranan üç piçi vurdu.

Bir anda onlar da ilki gibi bu dumanla bayıldılar. Onlar her yerde baygınlık geçirirken ben de aceleyle çocukların yanına gittim.

Tabii ki aslan maskesi de baygın çocukların arasındaydı. "Raon!"

Küçük bedenine sarıldım.

Hafifçe salladım ama Raon kıpırdamadı.

Bir an maskesini çıkarıp çocuğun durumunu kontrol etsem mi, yoksa onunla gitsem mi diye düşündüm.

Kollarımdaki beden irkildi. "Ahh"

Raon daha sonra hafif bir iniltiyle gözlerini açtı. "Ra, Raon! Aklın başına geldi mi?" "Penelope,"

"Olamaz."

Diğer çocuklar için gerçekten üzgünüm ama Raon'u alıp önce ben gideceğim. Bu yüzden nereye gittiğini bilmeyen bir dilenciyle karşılaştım ve ona diğerlerini getirip getirmeyeceğini bilmediğimi söyledim.

ve yerimden sıçradım.

Ve ben bir adım atmak üzereyken

Küçük bir el elbisemin eteğini tuttu. "Geri, geri, geri" Arkada ani

bir ürkütücü his vardı "Ölü!"

Ona sırtımı döndüğümde artık çok geç olduğunu hissettim. Ne olduğunu anlamadan siyah bir cübbe arkamdan yaklaşıyordu.

Sonsuza kadar süren bir rom vardı ve keskin bir parıltıyla bir şey üzerime geldi. Ağzımı açtım.

Büyüyü bağırırsam bile kaçınmak için çok geç olduğunu biliyordum ama Raon'u korumak içindi. "Piratio. "

Kollarımın arasından, bir adım önümden küçük bir fısıltı yükseldi. Gözlerim bembeyaz parladı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 125

Bölüm 125

Gözlerimi tekrar açtığımda karşımda şiddetli bir savaşın yaşandığı kumsal değil, bambaşka bir yer vardı.

Yalan gibi bir gecekondu mahallesi olan bir tapınağın duvarında, manzaraya bakan bir sandalyede oturuyordum.

Az öncesine kadar onu kucağında tutan çocuk ve bana yaklaşan bıçağın ağzı kayboldu.

'Bu'

Yüzümde büyük bir şaşkınlıkla etrafa bakıyorum.

Birden aklıma Raon'un kaçırın kişinin bıçağıyla vurulmadan hemen önce küçük bir büyü fısıldadığı geldi.

Tratan'a geldiğimde ara sokakta bağırdığım büyü gibiydi. "Bu bir mobil büyü.

Gözlerimi açtım.

En kritik anda Raon büyüü ezberledi ve beni güvenli bir yere taşıdı. Yerimden fırladım ve uçurumun kenarına koştum.

Sahili görmek içindi.

Ancak çok uzakta olduğu ve görüş mesafesi karanlık olduğu için iyi göremiyordum. Ama o anda uzaktan mavi bir patlamanın geldiğini gördüm.

Kaçırınlar belliydi. "Raon-!"

O anda yapabileceğim tek şey Sistem tarafından sağlanan tek büyü olduğu için kendimi çok kötü hissettim. Yine de aceleyle ağzımı açmaktan başka çarem yoktu.

"Thunderpirum!! "Bu tehlikeli, hanımefendi."

İşte o zaman oldu. Birinin kolu uçurumun kenarında durmamı engelledi. Başımı sertçe çevirdim.

Mor gösterge çubuğu ilk görülen şeydi. Ondan sonra, tanıdık tavşan maskesi. "Sonunda"

Hangi cehennemdeydin ve buraya yeni mi geldin? Onu gördüğümde, sıcak şeyler bir anda yükseldi.

Ama dişlerimi sıktım ve bastırdım. Şu anda önemli olan bu değildi. "Raon, Raon kaçırıldı. "

Derin bir nefes aldım ve şimdiki konuyu anlattım.

Raon'un kısa bir süre önce ortadan kaybolduğunu öğrendiğimde, itibarının düşeceğinden korkmuştum.

Ama endişelendiğim bir şey ortaya çıktığında, böyle bir şey için endişelenecek zaman yoktu.

Parmağımla mavinin patladığı uçurumun uzak tarafını işaret ederek aceleyle söyledim. "Bunu hemen durdurmalsın. Raon, adam kaçırانlar burada, orada, orada, orada!" "Sakin olun, Hanımefendi."

Ama Vinter tuhaf bir şekilde sakindi.

Şu anda olumlu bir gösterge çubuğunun parlamasıyla kızacağını düşündüm, ama benim için endişeleniyordu.

"Herhangi bir yaralanma var mı?"

"Ben iyiyim. Hadi, Raon...!" "İyi olacaksın. " "Ne?"

"Çok geç oldu. Seni geri götüreceğim."

Ne dediğini tam olarak anlayamadım. Sonra oldu. Vinter'ın arkasında beyaz bir ışık belirdi.

[Çocuklar] kaçırıldı. [Kötü güçler bölgeden uzaklaştırılıyor!]

Neler olduğuna inanamadım ve boş boş havaya baktım. not: ben de

kardeşim

Boşluklar beni böyle acele ettirdi. "Bu kadar yeter. "

"O kaçırıldı, nereye gidiyorsun!" "Bunun için onlarca kez eğitim aldım," diyerek tek bir vuruşla sözümü kesti.

"Endişelenecek kadar tehlikeli bir şey olmaması için bir dizi önlem aldık."

Yani, sen endişelenmesen bile ben kendi başımın çaresine bakarım.

İronik bir şekilde, çizgiyi çizen kişinin sözleri aklıma geldi. Soğuk bir kafa. Gitti. Ona soğuk bir bakışla baktım ve şöyle dedim,

"Başından beri niyetin bu muydu? Bir çocuğu yem olarak kullanmak ve nasıl görüldüğümü test etmek mi istiyorsunuz?" "Hayır, öyle değil leydim."

"Peki bunu nasıl karşılamalıyım? Tüm bunları bir tesadüf olarak görüp geri mi döneyim ve sözleşme yokmuş gibi mi davranayım? İstedğin bu mu?"

not: aman tanrım, penny çok kızgın

""

Agresif soruma cevap gelmedi.

Uzun bir sessizlikten sonra iç geçirdi ve "Hanımefendiye bu durumu sormak istiyorum" dedi.

"...."

"Alternatif büyüü nasıl kullandınız? "

Bu sefer nutku tutulan bendim.

"Yıldırım büyüü, başa çıkılması zor ve büyücülerin bile iyi kullanamadığı kadar yıkıcı bir saldırı büyüüdür."

"...."

"Ama sen, şimdi, hiç hata yapmadan düşmana mükemmel bir şekilde saldırdın. " Sonra parmağıyla beni işaret etti. Onu takip ederek başımı eğdim.

Köprücük kemiğinin altında, Vintet'in daha önce astığı sihirli kolye yerinde duruyordu.

"Kolye sadece zehirli değil, aynı zamanda Mana. Gücün doğasında bir değişiklik var" dedi ve kolyesinde saklı olan başka bir işlevi ortaya çıkardı.

Renkli yıldız şeklindeki bir süslemenin ortasına yerleştirilmiş, renk değiştiren bir boncuk. Gözlerimdeki boncuklar hâlâ ilk günkü gibi beyazdı.

"Bak, büyüden hemen sonra renk değişimi olmuyor. Bu hiç manan olmadığının kanıtı." ""

"Ama avın arifesinde senden çok fazla büyü hissettim. Bu garip değil mi?" Biri kafamın arkasına çekiçle vuruyormuş gibi hissettim.

Bazı insanların sistemin hareketini tuhaf bulacağını hiç düşünmemiştim. Ayrıca, mana ve büyü nedir?

Başımı tekrar kaldırdım.

Vince'in şu anda neye baktığını anlayamıyordum çünkü yüzü maskeyle kaplıydı. Kesin olan bir şey var.

"Gönüllü çalışma bir bahaneydi."

Gerçekten de, bu bölüm sadece flörtün tüm hikaye olmadığını gösteriyor.
"Leila ile bir alakan olup olmadığını test etmeye çalışıyordum."

"Kontrol etmem gerekiyordu. " diye ekledi Vinter aceleyle.

"Sihirli çocuklar her ay onlar tarafından kaçırılıyor. Birazcık. Bir merkeziliği kolayca geçemez"

Bahane bulmuş gibi kıpırdanan adam yüzümü görünce birden sustu. "Sizi kırdıysam özür dilerim hanımefendi,"

not: HAHAAHAAHHA endişelenme o iyi. şu anda ölmek üzere.
endişelenme. B3

Başka bir bahane bulmadan başını eğdi ve özür diledi. Şaşkına dönmüştüm.

"Sonuna kadar yüzsüz ol.

Artık ona kızamıyordum.

Benim dışımda bir şey fark eden için, Çünkü bu makul bir şüpheydi.

"Bana o kadar çok güvenden bahsettiniz ki bana hiç güvenmediniz."
Yüzünde kederli bir gülümseme belirdi.

Yavaşça başını kaldırdı, gözleri karardı.

Bir anda göz bebekleri titremeye başladı. "Ne olmuş yani? Şimdi suçlamalarımın aklandım mı?" "Hâlâ büyüü nasıl kullandığını bilmiyorum. "

"Bilmiyorum. "

Kuru bir sesle cevap verdim.

"Sadece kafamda bir büyü vardı ve onu tükürdüm. " ""

"İnanmaman umurumda değil." "Ben inanıyorum. "

Vinter bana ılımlı bir yalan karışımıyla cevap verdi. "En azından çocuklara zarar verenin sen olmadığını biliyordum. " İyi şansla ilgili alaycı bir ifade yoktu.

Sessiz kalan bana bakarak, Vince durumu durdurdu. Seni buradan çıkarmalıyım.

Daha fazla gecikme Raon'un sinyalini "kesebilirdi". O an gelmişti.

~MAIN QUEST: Kayıp çocukların nerede olduğu~ [İkinci. Raon Büyücüsü ile]

Göreve devam edecek misin?

(Tazminat: Vinter'in +%5 tercih edilirliliği, 50 şöhret)
(Reddetme cezası: Vinter'in -%10 tercih edilirliliği) [Kabul Et / Reddet]

Yine çılgın sistem penceresi açıldı. Gördüğüm ilk 'penaltı' ile gözlerimi açtım. "Lütfen, seni çılgın oyun!

Çocukların kaçırılması gibi talihsiz bir durumun yanı sıra, artık Vinter ile birlikte olmak istemiyordum.

Ama -%10 çok büyüktü. Sadece hayır mı demeliyim?"

ana görev beş saniye içinde otomatik olarak kabul edilecektir. SISTEM5

SISTEM4

Ama lanet olası sistem bana endişelenme şansı bile vermedi. Her şeye rağmen gözlerim yaşararak söyledim.

"Ben de seninle geliyorum."

Sanki bunu duymayacakmışım gibi romantik bir bakışla bana baktı.
"Şimdi ne diyorsun?"

"Çocukları arıyorum, birlikte gidelim. "Bu benim büyücü olarak çağrım."

"O zaman bu benim çağrım olurdu. Artık büyü kullanıyorum. "

"Hanımefendi," diye seslendi bana soğuk bir sesle.

Ama asıl görev çoktan başlamıştı ve geri çekilecek hiçbir yerim yoktu. "Bu ruh haliyle eve gidersem, ayaklarım dışarıda uyuyabilirim. " ""

"Eğer benim için sorumluluk almak istemiyorsan, git." ""

" Önce beni sürüklememeliydin. " Soğuk bir şekilde karşılık verdiğimde, sözlerini kaybetti.

Her halükarda, yanlış suçlamadan aklanmış olan mevcut pozisyonum için bu haksızlıktır. "Onların üssüne gidiyoruz. Kaç kişi toplandıklarını ya da ne kadar tehlikeli olduklarını bilmiyoruz. Vinter beni de yanında götürmesine engel olmaya çalışıyordu.

"Her şey yolunda."

Üstüne basa basa söyledim.

Aslında hiç de iyi değildi.

"Acil durumlarda, büyüler tekrar ortaya çıkacaktır."

Acil bir durumda, sistem penceresi tekrar etkinleştirilecektir. "Ve iki kişi bir kişiden daha iyidir."

"....."

"Vaktin yok mu?"

Sonunda onu sıkıştırdığımda isteksizce elini uzattı. Elini tuttuğumda gözlerimin önüne yine kare bir pencere geldi.

Ana görev için Solail'e git.

Gözlerimizi delici beyaz ışığa kapatıp tekrar açtığımızda, sörf güneşinin yanında duruyorduk.

"Burası neresi?"

Garip bir yere baktım ve kesinlikle Tratan olmadığını söyledim. "Archina Adaları yakınlarında Soleil adında küçük bir ada."

"Ada mı?"

"Tratan'dan oldukça uzakta ve hemen hareket edemediklerinde burayı bir ara durak olarak kullanıyorlar." "Yani Archina Adaları'na geri mi dönüyoruz?"

"Hayır. Raon'un sinyali oradan geliyor." Sıkışmış.

Vinter denizden döndü ve elleriyle bir yeri işaret etti. Onunla birlikte başını çevirince hemen kaşlarımı çattım.

Sahilden çok uzak olmayan büyük bir uçurumun altında "İçeri girersen zor anlar yaşarsın" der gibi görünen kasvetli bir mağara.

not: kararımı verdim. vinter'dan nefret ediyorum. fikrimi değiştirmeye çalış. sana meydan okuyorum

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 126

Bölüm 126

Gerçekten içeri girmek istemiyordum ama ilerlemek zorundaydım. "Çabuk içeri gir. "Bir dakika bekle."

Vinter bir an beni öylece durdurdu. Meraklı bir bakışla ona döndüm. "Bunları giy. "

Birden önümde ayakkabılarını çıkardı. İşler çok hızlı ilerliyor.

Yalınayak olduğumu unutmuşum.

Vinter'in büyük ayakkabılarına baktım ve kısa süre sonra onları geri çevirdim. "Sorun değil. Zaten olabildiğince kirli."

"Mağaranın dibinde keskin taşlar olabilir. "

"Zaten bana çok büyük, yürürsem çıkar. Peki bunları giydiğimde, ya sen? "

"Giyenin ayak ölçüsüne göre ayarlanıyor. Üzerinde sihir var. Sorun değil çünkü ayağıma bir tonik sürdüm."

yine reddedecek olan bana sert bir tonda şöyle dedi. "Eğer benimle mağaraya girmek istiyorsan, bunu giy."

Bunu takmazsam beni içeri almayacakmışsın gibi geldi. Bugün, onun birçok yönüne bakıyormuşum gibi hissettim. "Tamam"

Bana verdiği ayakkabıları isteksizce giydim.

Düşecek kadar büyük olduğu söylenen ayakkabılar, yavaş yavaş küçülerek iç ayağın boyutuna uygun hale geldi.

Tavşan maskesi, bornoz, yalınayak.

Winter, onun bir deli olduğunu belirtecek kadar açık sözlü olduğunu

söyledi. "Hadi gidelim." Doğruca mağaraya gittik.

Gerçekten de mağara dışarıdan uğursuz ve şüpheli görünüyordu ve mağarada yeraltına inmek için merdivenler vardı, sıradan mağaralar değil.

Sonra Vinter bastonunu kollarından çıkardı.

Ucundan küçük bir ışık kütlesi bir cıvıltıyla yükseldi. "Kaygan olabileceği için dikkatli olun."

Merdivenlerden ilk o çıktı.

Sonra dikkatlice merdivenleri takip ettim.

Aşağı indim.

Denizin dibine mi gidiyordu bilmiyorum ama mağaranın tavanından soğuk ve tuzlu su damlaları düşüyordu.

Suya kaşlarımı çatarak sordum, Vinter'a bakarak sessizce yolu gösterdim. "Zamanımız yok, bu yüzden lütfen operasyonu kısaca açıklayın."

Vinter bana dönüp baktı. Gözleri bir an için utançla lekelendi. "Başka bir operasyon ayarlanmadı. "

Şaşkınlıkla sordum. "Ne?"

"Yeni ülkenin kalıntılarının üssünü takip etmek için Raon'un kaçırılması uzun zamandır planladığımız bir şeydi. "

" "

"ama bugün ortaya çıkıp diğer tüm çocukları kaçırmalarını beklemiyordum."

not: NE APTAL. -hermione granger

"Beni kandırıyorsun. Bu yüzden buraya kadar geldin."

Yine yeni bir farkındalık geldi ve sonra ani bir düşünceyle alnımı daralttım.
"Bu arada, beni başkente götürmeyi düşünüyorsun."

"Kulağa bahane gibi geldiğini biliyorum. " Blanket tereddüt etti ve ağzını açtı. "Benim de bir durumum yoktu leydim. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir anda ortaya çıktılar ve ben çocukları kurtarmak için büyü kullandım bile. " ""

"Amacınızla hiçbir ilginiz olmadığını teyit ettim, ancak sizi buraya getirdiğim için pişmanım."

not: yapmalısın, seni aşağılık herif

Gözlerimi kocaman açtım ve Vinter'e baktım. Sanki her şeyi bekliyormuş gibiydi.

Onun kadar sakın görünüyordu.

"O anda düşünebildiğim tek şey seni olduğun yere geri götürmekti." Ama arkasından itiraf ederken hiç de sakın görünmüyordu.

Başını çevirdi ve benimle göz teması kurdu. "Beni bu şekilde anlayamazsın. "

"....."

"Anlayış göstermenizi istemeyeceğim."

not: zaten kimse sizi anlamak istemiyordu ""

"Hanımefendi. Ben de kendimi anlayamıyorum."

Her zaman berrak olan gözleri kan çanağına dönmüştü. Saplantılı bir şekilde her şeyden şüpheleniyor, her tarafa karşı temkinli davranıyordu, biraz yorgun ve çılgın görünüyordu.

Onun sözleri üzerine derin bir iç çektim.

Leyla Hanedanlığı'nın kalıntısı olduğumdan şüphelenilmesi beni çok kızdırdı. Ama bu ani baskında çocuklar için her türlü panik ve endişe olmalıydı. "Leila'nın kalıntıları neden onları kaçırıyor?"

Kişisel duygularımı bir kenara bıraktım ve acil sorunlara odaklanmaya karar verdim. Vinter kısa bir sessizliğin ardından değişen konuya cevap verdi.

"Büyü yapmak için çocukların manasını kullanıyorlar."

"Sihirleri olmadığını söylediniz. Ama büyüü nasıl kullanıyorlar?"

"Artık kalanlar sadece Leila'nın takipçileri ve hiç kimse Leila'nın gücüne sahip değil. Büyücülerden kurtulmak için mana çalışıyorlar."

"Mana mı çalışıyorlar?"

"Manayı bu şekilde dönüştürür ve manipüle edersiniz. Av arifesinde Rum." Kaşlarımı çattım.

"Onların nihai amacı ne? Bu dünyadaki tüm büyücülerden kurtulmak mı? "

"Ve büyücüler olmadan. Leila'yı dünyada diriltmeye çalışıyorlar."

"Diriltmek mi? Hayali bir Tanrı'yı nasıl diriltebilirsin ki?"

Bir ateist olarak, argümanlarının temelsiz olduğunu

düşündüm. Ama Vinter derin bir iç çekti: "Leyla bir tanrı

değil. "

"Sonra ne olacak?"

"Sihirli güçleri olan eski bir azınlık." "Kadim..?"

"Büyücüler büyüü mana ve doğanın bir aracı olarak kullanırlarsa, yaşamlarını tüketirler ve benzer güçlere sahip olurlar."

"..."

"Ama kendi hayatlarını yaktılar. İnsanlar bundan nefret etti, bu yüzden gücümü diğer insanların hayatlarını gasp etmek için kullanmaya başladılar. Bu gücü biriktirmek ve dünyayı ele geçirmek için inşa ettikleri antik Balta'ydı."

"Balta'nın büyücüler tarafından kurulduğunu duymuştum. " diye mırıldandım şaşkın bir yüz ifadesiyle.

Veliaht Prens de büyücülere yönelik baskının ayak darbesiyle başladığını biliyordu ama Vinter'in söyledikleri tamamen farklıydı.

Bir şey hissedemediğimi görünce ağır bir şekilde ekledi.

"Leyla kadim büyücüler tarafından mühürlendiği anda, tarih onların lanetiyle değişime uğradı. "Lanet mi?"

"Onları dünyayı ele geçirmekten alıkoyan ve Valta'da mühürleyen tüm büyücüler unutuldu. Lanet yüzünden, o büyücülerin torunları insanlar tarafından dışlandı ve "

Yeni bilgiler karşısında şok oldum.

Eğer bu doğruysa, Vinter da dahil olmak üzere Yargıçların gerçekten de çetin bir mücadele verdikleri doğru değil mi? "Zor modda her zaman böyle sofistike ayarlar var mıdır?

Hikayedeki bilinmeyen nedenlerin ürpertisini hissedebiliyordum. İşte o anda. Vintet aniden yürümeyi bıraktı.

Ben farkına bile varmadan merdivenler kesildi.

Merdivenlerden aşağı, derin, karanlık bir mağara yolu takip etti.

Neredeyse vardığımızı ve nadir bulunan bir kapı lambasının asılı olduğunu görebiliyordum. Oradan serin, balık kokulu bir rüzgâr esiyordu.

Tamamen karanlık olan merdivenlerden çok daha aydınlıktı ama çok daha tehlikeli ve uğursuz hissettiriyordu.

İlk hareket eden bir Vinter'dı.

Zihnimi hazırlamaya vakit bulamadan onu koridora kadar takip ettim.
Aceleci bir hızla ilerlerken, boş alan dışarı fişkırdı.

"Yaptıkları her şeyi durdurmak zorundayım, Hanımefendi," diye yalvarır
gibi çaresiz bir ses.

Dikkatle sordum çünkü normal moddan çıkmayan Vinter'in misyonu
bir uyumsuzluk hissettim.

"Leila dirildiğinde ne olacak?"

"Doğru savaşıyan büyücüler bile. - Çıkarılmış dünyaya mühürlenmiş olan
Leila - Serbest bırakıldığında,"

"...."

" Dünyanın sonu gelecek." O zamandı.

Kambur-

Aniden mağarada asılı olan tüm ışıklar söndü. Sacchaman'ın Karanlığı
geldi.

"Ne, neler oluyor? Bu, bana bir ışık ver. " Şaşırmıştım ve Vintet'i aradım.

Ama garipti. Bir anda,

Bastonunu çıkarıp ışığı yaktı ama hiçbir haber yoktu. "Hey."

Vinter'in az önce bulunduğu yere doğru döndüm. Ama bir santim ilerisini
bile göremiyordum.

Elimi karanlığa doğru kekeleyerek uzattım.

Parmak uçlarına ulaştığında, Vinter'in bir kolu değil, soğuk, engebeli bir
duvardı. "yî yî yî"

Birden korktum. "Vinter,?"

Keskin bir nefes alarak boş yeri buldum.

Panikledim ve ağızımdaki asıl kimliğini bile fark etmedim. "Vinter!"

Karanlıkta etrafıma baktığım an. Alt taraf aydınlandı.

Ani ışığa karşı aceleyle başımı eğdim. Sonra gözlerimi açtım. Kolye....

Winter'ın benim için astığı kolyeden parlak sarı bir parıltı çıkıyordu.

~ Kolye sadece zehirliliği değil, mananın neden olduğu özellik değişikliklerini de tespit edebilir.

~ Ne kadar titrerseniz, o kadar tehlikeli olur, bu yüzden hemen koltuğunuzdan kalkın.

Kolye hakkında açıklama yapan sesi aklımdan geçti. Sonra tehlikeli olduğunu söylediği an geldi,

"Hanımefendi-!"

Kayanın diğer tarafından beni çağıran zayıf bir ses duyabiliyordum.
"Vinter? Vinter!"

"İyi misin?" "Neredesin sen!"

"Sanırım kapana kısıldım. Mağara yapısını ikiye

kathıyorlar" Vinter'ın sesi çok uzaklardan geliyor.

Duyulabilecek kadar küçüktü.

Onun yüzünden tüm gücümle duvarı dinledim, duvara yapıştım. "Peki, o zaman ne olacak? Dümdüz devam mı edelim?"

"Bir yolunu bulacağım. "

Bu sadece biraz zaman.....

Birden Vinter'ın sesi kesildi. "Hey. Hey!"

Dehşete kapıldım ve çılgınca ona seslendim.

Bir süre sonra sesi yine kötü haberlerle duyuldu.

"Bir Eidie, şeytan içeri giriyor. Orada durum nedir?" "Burada her şey yolunda."

"Crrrr-."

Kulaklarımı delen yabancı sese aniden başımı çevirdim. Karanlığın ötesinden grotesk bir ses duyuldu.

Olduğum yerde donakaldım.

"Hanımefendi?" "Crrrr-. "

Vinter beni aceleyle aradı.

Aynı anda, sesler öncekinden daha yakından geliyordu. "Şeytan da burada"

Ona tam haber verecektim ki, şeytan burada da bir titreme içinde belirdi. İnsanın gözlerinin önünde ani bir ışıkla.

Ani bir görev yapıldı! Tedirgin bir mana sürüsü ortaya çıktı!

Büyüyü okumak, [Maemul]'u öldürmek ve [Raon]'u bulmak ister misiniz? (telafi: [??] favorability +5%, Laon'un nerede olduğu)

[Kabul Et / Reddet]

Not: Penny güvende olsa iyi olur yoksa seni öldürürüm Vinter

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 127

Bölüm 127

"Hadi ama."

Kendime engel olamadım ama şeffaf kare pencereye bir dalış yaptım. Ama çılgın oyun sistemini suçlayacak zaman yoktu. "Hanımefendi, hanımefendi! İyi misiniz?"

not: hayır, size teşekkür ederim

Cevap gelmeyince Vinter bana seslendi. Güçsüzce cevap

verdim. "Burada da şeytan var."

"Bir dakika bekle. "Liro," demek üzereydim.

"Hayır, teşekkürler."

Kare pencerenin arkasındaki mağara duvarında sürünen siyah topaklara bakarak suratımı ekşittim. "Sanırım bununla başa çıkabilirim."

Acil bir durumda sistem penceresinin açılacağı 'hiçbir şekilde' kişiyi yakaladı. [Görev hızlı.

Sihri [Şeytan] için kullan! (Büyü Düzeni: Fire Pison , Prisson)

~BAŞLA~ (0/20)

Siyah bir yumru duvarın üzerinden atladı.

Keskin dişli kocaman bir ağız bir karenin içinden bana doğru geldi. "Ateş Pison-!"

Tartışmasız bir şekilde bağırdım.

Whrrr-! Sonra yaklaşan Li kütlesi aniden muazzam bir ateşe dönüştü, "Coo-ooh-ooh-ooh-ooh-ooh"

Sıcaktan geri çekildim.

Ateşte yanan şeytan çığlık atıyor. Şeytan kıpırdandı ve kısa süre sonra sarktı.

Ateş manzarayı aydınlattı.

Mağarada tam olarak ne olduğuyla yüzleştığım anda tüylerim diken diken oldu. Düzinelerce kaygan kertenkele benzeri canavar bana doğru sürünüyordu.

"Crowlrrrrrrrrr!"

Sonra yine biri beni yakalamak için atladı.

"Prisson!" Bu sefer şeytan havada 'donda'.

Buz şapkalı şeytan mağaranın dibine indi. Phew-!

Her yöne doğru parçalanmış.

(2/20)

Havadaki sayı bir anda yükseldi.

Düşündüğümde daha güçlü bir büyülü yüzyıl karşısında şaşkına dönmüştüm. "Nedir bu? İnanılmaz bir şey. "

Kömürleşmiş, dağlara saçılmış iblislerin cesetlerine şaşkın bir bakışla bakıyordum. "Karga-ooh-ooh-ooh-ooh-oh!"

Sanki meslektaşlarının ölümüne kızmışlar gibi kükrediler. Bu ses üzerine onlara baktım ve ciddi bir hareket yaptım.

"Her şey hazır."

O andan itibaren büyüyü trans halinde bağırarak söyledim.

Son boz ayı ile karşılaştırıldığında, zorluk çok daha kolay geldi. Bunun nedeni kertenkele manasının hızının yüksek olmamasıydı.

"Pisson'u kovun!" "Prisson!"

Biraz can sıkıcı olan şey ise sürekli garip büyüler bağırarak zorunda kalmamızdı. "Yırtılıp parçalanmaları büyük şans."

Onlar ölmeden önce bu perişan büyüyü okumak zorunda kalsaydım, utanç içinde ölürdüm.

(15/20)

Ne olduğunu anlamadan şeytanı neredeyse bitirmiştım. "Fire

Pisson." "Fire Pison."

Oldukça samimiyetsiz bir şekilde sürünüyordum. Aynı anda iki tane yaktım. (17/20)

"Cuwe et al-!" Tadak, Tadak-

Yanan kıvranımlar iğrençti. Mağara geçidinde titriyordum. Burnumu kapatarak kaşlarımı çattım.

Öldürmek için dondurmak daha güçlü ve temizdi, ancak daha sonra mağara hızla karanlığa gömülüyordu. Bu nedenle düzenli olarak ateş yakarak içeriyi aydınlatmak zorundaydık.

"Fire Pison. "Prisson" (19/20)

"Hei-e-e-e."

Daha sonra mağaranın tavanındaki iki artığı çıkardım.

Şimdi sadece bir tane kaldı.

Şeytanla uğraşırken o kadar gergindim ki sonunda rahatlayabildim. Henüz Raon'un saçını bile görmemiştim ama şimdiden bitkin hissediyordum.

Son şeytanın gelmesini beklerken. Birden garip bir şey hissettim.

"Ne oldu? Nerede?" Sonuncusu gelmedi.

Pasajı taradım çünkü bunlar şeytani bir şekilde bin sayfaya yapışıyor ve sürünüyor.

Bu arada, ne kadar bakarsam bakayım, bu sadece sihirle öldürülmüş bir cesetti.

"Kaçtı mı?"

Başımı eğdim ve havayı tekrar kontrol ettim.

(19/20)

Sayılan rakamlar kaldı.

Kalbim diken üstündeydi çünkü sonuncuyu öldürmeden görev bitmeyecekti. 'Bunu yapamam. Önce onu bulmalıyım.

İsteksizce mağaraya girdim.

Batıdaki boşluğa teğet geçen duvara yapışıp kaldığım ve iğrenç canavarlara dokunmak istemediğim için sadece büyü yaptığım kapıydı.

Yerdeki şeytan kalıntılarından dikkatlice birkaç adım uzaklaştığımda oldu. Thud-.

Mağara aniden sarsıldı. "Ne oldu?"

Tereddüt ettim.

Titremeler kısa sürede kayboldu.

Bir adım daha attığımda, yanlış hissedip hissetmediğimi merak ediyordum.

Hou Hung- Bu sefer öncekinden daha kesin. Ayazı hissettim.

"Ne, ne,

Tamamen bıraktım.

Mana odunlarıyla yanan ateş sönmeye başlamıştı, bu yüzden ışık çok uzağa ulaşamıyordu.

Nefesimi tutarak koridorun diğer tarafına baktım. İşte o an gelmişti.

Güm. Güm. Güm. Güm. Güm. Güm. Güm. Bunu hiçbir şeyle kıyaslayamam. Arka arkaya hissediyorum.

Ve. "Crowdhhhhhhhhhhhh!" "Aah!"

Kulaklarımı tıkamak için refleks olarak elimi kaldırdım. Boom,

boom, boom. Sarsıntının şiddeti giderek artıyor ve yaklaşıyordu.

"Ateş Pisson!"

Bir şeylerin ters gittiğini hissederek refleks olarak büyüü bağırdım. Mağaranın uzak tarafından alevler yükseldi.

Hemen ortaya çıkan manzara karşısında ağzı yavaşça açıldı. "Karga-ooh-ooh-ooh-ooh!"

Geçidi dolduracak kadar büyük bir iblis, bir başının üzerinde asılı duran bir ateş topuyla bana doğru koşuyordu.

"boom, boom."

Her çırpınışında mağara parçalanıyormuş gibi sallanıyordu.

Taş tozu başımın üzerine düştü. Bu beni kendime getirdi ve histerik büyülerle bağurdım. "Ateş Pissın! "

"Prissın!" "Crrrrrr!"

Ama sadece bir anlığına bocaladı, kendini öldürmedi. O kadar büyük ki sert vurmuyor.

Boz ayı avlama durumuyla örtüşüyor. "Ateş Pissın! " "Prissın!"

Geri çekildim ve emirler için bağırmaya devam ettim.

Ama canavar ölmek şöyle dursun, daha büyük bir heyecanla sıçradı. Mesafe daraldıkça korku da baş gösterdi.

Birdenbire arkada sıkışıp kaldım ama daha fazla ilerleyemedim çünkü sert bir şey tarafından engellenmişim. Geçidin sonunda olacak

Arkamda mağara duvarı, önümde ise büyüü olmayan dev bir canavar var. "cowlhhhhh"

Bir santim ileride olan şeytan beni yutmak için ağzını sonuna kadar açtı.

"Yeniliyorum.

not: eğer yeniliyorsanız bu son bölüm olacak heh Vücudum kaskatı kesildi. Refleks olarak gözlerimi kapattığım an. "Hasar, prenses!"

Whoo-

Biri beni etimi kesen korkunç bir sesle sertçe uyandırdı. Tanıdık bir sesle gözlerimi kocaman açtım.

Ürkütücü bir telaş vardı.

Birisi canavarın ağzında bir bıçakla yolumu kesiyordu.

Parlak altın bir kafa karanlıkta parıldadı.

Not: Callisto'muz nihayet duyuldu beyler, hadi biraz tören yapalım.

"Majesteleri?"

Buna inanamıyorum, ona boş boş baktım.

Benim sesimle canavarın ağzında duran Veliaht Prens hiddetle bağırdı.

"Boş boş durmanın ne faydası var! Ölmek mi istiyorsun? Acele et, namlunun içindeki magis'i kullan." "Ah."

Onun sözleriyle kendine geldi ve hızla ağzını açtı. "Ateş Pisson! Prisson!"

açık iblisin ağzının içinde! Büyü aşağı döküldü. "Hweee-ee-

ee-ee-ee-ee-e"

Elbette içeride doğrudan saldırıya uğrayanlara bir darbe oldu ve şeytan deli gibi sallandı. Callisto yanıma itildi.

Onun için yapabileceğim tek şey büyüleri söylemeye devam etmektir.

"Ateş Pisson, Prisson, Ateş Pisson"

"Prisson, Fire Pison, Prisson."

Nefes almadan büyüünün büyüünü bağırmaya devam ettim. "İnek, kowwowwow-wow-wow!"

(20/20)

Ve son olarak, son şeytan ana doong'dan büyük bir duman püskürterek sarktı. Aynı zamanda, sistem penceresi ile bir " [??]"

Kimlik ortaya çıktı.

[Şeytanları yenmek] Görev tamamlandı! Ödül olarak [Calisto]'nın [%5 İyilikseverliği].

Dileğimizi gerçekleştirdiği için hepimiz yazarı kutsayalım. Bu da Callisto'nun değerli prensesimiz Penny ile birlikte olması.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 128

Bölüm 128

Ani arayış sona erdi.

Kare pencerenin ortadan kaybolması tüm gerginliği tamamen azalttı. Tökezledim ve duvara yaslandım,

"Prenses!"

Veliaht Prens gözlerini kocaman açtı ve hemen yanıma geldi. "Neyin var? Nerenden yaralandın?"

Veliaht Prens kaşlarını vahşice çattı ve yaralanıp yaralanmadığımı görmek için beni araştırdı. Yavaşça titreyen kırmızımsı ark hassasiyeti gösterge çubuğu.

Ve süngüsüne saplanmış ölü kertenkeleye dönüşümlü olarak bakarken kendimi garip hissettim. 'Kısa kesersem neredeyse ölecektim...'

Sihrin işe yaramadığı ve kalbimin sıkıştığı o çaresizlik anı.

Aniden beliren altın saçları gördüğümde beri hissettiğim bu duyguyu nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum.

"Çok kötü bir adamdı.

Kırmızı gözleri sanki benim için endişeleniyormuş gibi çok tuhaf bakıyordu.

"Neden konuşmuyorsun? Neren incindi? Ağzına bir tokat mı yedin?" Ben sessizce ona bakarken eğildi ve yüzüme vurdu.

"Ne, ne yapıyorsun?"

Ondan ürperdim. Ve çarpan kalbime sımsıkı sarılarak duvara "Ben iyiyim Ekselansları. Kimse yaralanmadı."

O anda burnuma bir kan kokusu geldi.

Başımı kaldırıp Veliaht Prens'e baktığımda kollarından birinin yırtık olduğunu gördüm. Oradan koyu kırmızı bir sıvı sızıyordu.

"Ekselansları yaralandı!"

Şaşkınlıkla haykırdım.

Veliaht Prens nereye baktığımı fark ettiğinde, incindiği yerden toparlandı ve güçlüymüş gibi davrandı.

"Önemli bir şey değil, sadece küçük bir çizik. "Önemli bir şey değil!

Burada otur ve bekle." Onun yanından geçip ölü şeytana doğru yürüdüm.

Doğruca bana koştuğu için Veliaht Prens'in kılıcı hâlâ şeytanın içindeydi. Namlusu açık bir şaft olduğu gibi duruyordu.

Şeytanın sarkan cesetleri iğrençti.

Yaptığım saldırı büyüyle veliaht prensin kılıcını büyülenmiş bir canavarın ağzından çıkardım. Ve bununla birlikte, eteğin uçları iyice yuvarlandı ve 'Sol-Uzun-'

Prens elinde bir kılıç ve kesilmiş bir kumaşla dönerken yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktı.

"Al bakalım. Ve bana kolunu ver." Ona bir kılıç uzattım.

İsteğim üzerine kılıcı yavaşça aldı, kılıcın içine koydu ve yaralı kolunu uzattı. Yaranın üzerine yırtık bir etek attım.

Kanamayı durdurmak için kitapta gördüğüm milyar won'u kopyaladım ama düşündüğüm kadar güzel olmadı. "Büyüde iyisin. İyileştirme büyü yapamaz mısın?"

bana öyle bakıyordu ve Veliaht Prens aniden sordu. Saklayacak bir şey yoktu, bu yüzden hemen cevap verdim.

"Evet."

"Bu bir karmaşa. "Tekrar yapalım mı?"

"Şaka bile yapamıyor musun? Neden bu kadar soğuksun?"

Gevezeliklerini bir kez daha dinledikten sonra yarım yamalak bir çubuk sardım.

Ciddi gözlerle gök rengi kumaşın eteğini hızla indirdi. Ben her şeyi izlerken oldu.

"O suratı yapmak zorunda değilsin. Bunu uyguladığında daha iyi oluyor."

Kafasının diğer tarafından gelen sakin sesin üzerine bastırılan duyguların bir kısmı dışarı sızdı.

"Tükürüğünüz ne tür bir iksir, Majesteleri?" "Şimdi de İmparatorluk Ailesi'ne küfretmeye karar verdiniz." Prens kaşlarımı çatmamla eğleniyormuş gibi gülümsedi. Sonra yüzümü sildim ve sordum,

"Peki, burada ne halt ediyordun?"

Envanter bile istemeden, bir an için nutkum tutuldu ve şöyle dedim,

"Bugünlerde Archina Adaları'nın etrafı çok tehlikeli. Ve sen iblisleri refakatçi olmadan tek başına öldürmeye mi çalıştın? Ya bu son değilse?"

"...."

"Geçen sefer ayı avlarken bunu düşünmüştüm. Beklendiği gibi, prensesler genellikle kuduz köpekler değildir."

Kendimi çok adaletsiz hissettim.

"Bunu yapmak istediğimi mi sanıyorsun!

O kadar sinirlenmiştim ki ölecekmişim gibi hissediyordum ama bunu bana sistemin yaptırdığını söyleyemezdim. Cevap vermeyen bana bakan veliaht prens gözlerini hafifçe açtı.

"Geçen sefer size verdiğim arkeolojik verilerden tatmin olmadınız, bu yüzden buraya kadar geliyorsunuz. Şahsen mi geldin? Bu kadar meraklı bir kadın olduğunu bilmiyordum.

"Hayır! Öyle değil."

"Eee?"

"Buraya gönüllü çalışma yapmak için geldik ve aynı çocuk Leyla'nın yeni ülkesinin kalıntıları tarafından kaçırıldı"

Gerçekleri ona ne kadar açıklayabileceğimi ölçülü bir şekilde özetlemekten başka çarem yoktu. "Buraya kadar onu kurtarmak için geldim.

Gerçekleri ona ne kadar açıklayabileceğimi ölçülü bir şekilde özetlemekten başka seçeneğim yoktu. "Gönüllülük mü?"

Prens sanki bu kelimeyi ilk kez duyuyormuş gibi bana baktı. "Gönüllü faaliyet mi yapıyorsunuz?"

"Evet."

Nedenini bilmeden kendimi biraz kötü hissettim. Veliaht Prens hüzünle mırıldandı.

"Bu senden duyduğum en şaşırtıcı şey. "Bu asil bir ailenin temel becerisidir."

Ön duvarına karşı dişlerimi sıkarken, bir adım sonra geri sordum. "O zaman burada ne halt ediyorsun?"

Şeytan dikkatimi dağıttığı için unutmuştum ama Calisto'nun ortaya çıkması kesinlikle beklenmedik bir şeydi. Ona tekrar baktığımda, nedenini bilmeden bakışlarından kaçındım.

"Yeni ulusların harekete geçtiği haberi üzerine Archina Adaları ve Tratan'ı dikkatle izliyordum."

"Dikkatle izliyor musun? Yani sen de mi Tratan'daydın?" Callisto bir adım sonra, "Doğru," diye ekledi.

"Seni aniden burada görmek ne kadar saçmaydı biliyor musun?" ""

"Sayende bütün bu yerleri bulduk. Archina Adaları çevresinde bir donanmam var, peki buradan nasıl çıkacağız?"

Gidip gitmediğini anlayamadım.

Veliaht Prens mağaranın etrafına baktı ve omuz silkti. Onu dinlerken birden kaşlarımı çattım.

"Beni takip mi ettin?"

"Ne var? Takip ediyorum da ne demek!"

Veliaht Prens şüpheli bakışlarım karşısında sıçradı. Bu daha da şüphe çekiciydi, "O zaman nasıl oldu da benimle aynı yerde sıkışıp kaldın?"

Hepsini öldüreceğim.

Nerelerdeydin? Tuzak yüzünden benimle birlikte gelen kişi de düştü."

"Hmm, Bu"

Hızlı bir atış gibi şüphe dolu bir soru sorduğumda, veliaht prens yüksek sesle öksürdü ve yeni kırmızı gözbebeğini bir bahane arıyormuş gibi bir an yuvarladı ve tükürdü.

"Bu imparatorluk ailesinin bir sırrı."

not: hehehehe sadece Penny'e onu takip ettiğini söyle. 3kimse kancaya takıldı çocuklar.

Şaşkınlık içinde kekeledim. "...evet?"

"Sana söylemeyeceğim. Yaralanacaksın." "Bu ne saçmalık?"

"Bundan daha fazlası prenses. Kaçırılan çocuğu kurtarmamız gerektiğini söylememiş miydin?" Calisto aniden arkamı işaret etti.

"Bunu yapmak için, kalan kısrağa binmek zorundayız. Zamanımız azalıyor." Sonra beni bir çırpıda geçti.

"Uh, uh,"

Şaşkınlıkla böyle bir prensin arkasından baktım. "Sana acele etmeni söylediğim halde ne yapıyorsun?"

Bir iblisin cesedinin yanına vardığında bana hızlıca eliyle işaret etti. "Bu çok garip.."

Şüphelendiğimde sorgusuz sualsiz Calisto'ya baktım ve adımlarımı onun ardından çevirdim. Söylediklerinde haklıydı.

Ya beni takip etti ya da her neyse, şu anda önemli olan çocukları kurtarmak. Ağır, yassı bir atın gövdesi hiç ara vermeden geçidi doldurdu.

Dediği gibi, bir iblisin üzerine basmak kaçınılmazdı.

Gerçekten de Carlysto yaralı eliyle tıpkı bir erkek gibi kolayca tırmandı. Ben de onu nasıl takip edeceğime bakıyordum.

"Gel, el ele tutuşalım. "

not:pürüzsüz Callisto,pürüzsüz

Bir anda bir iblisin başının üzerinde durdu ve aniden eğildi. Elini bana doğru uzattı.

Elime baktım ve hemen onu bir arada tuttum. O anda artık düşünmediğimi fark ettim,

"Soğukluk üzerimden gider sanıyordum ama şaşırdım." Sonra Callisto beni büyük bir tutuşla yukarı çekti.

"Ugh!"

Düşüncelere dalmıştım, bir kâğıt parçası gibi çekildim.

Gözlerimi açtığımda, bir iblisin başına yerleşmişti. "Uh, uh!" "Dikkatli ol."

Sersemlediğimi görünce aceleyle bana sıkıca sarıldı.

not: Ne yaptığını görüyorum Callisto, OHO

Alnıma dokunan bir başka sert adamın göğsünde patlayacakmış gibi gözlerimi kocaman açtım ve kendime gelmeyi başardım.

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

Kalbim korkuyla çarpıyordu. "Artık yalnız gidebilirim."

Ben telaşla kollarından kurtulduğumda, veliaht prens tek kelime etmeden beni bıraktı. Onun tarafından tutulan elim sıcaktı.

Ellerimi arkama saklamak için acele ettiğimden onay sisteminin penceresini ya da aklıma gelen iyiliği seçmeyi düşünemedim bile.

Kısrağın üzerinden geçen düz bir hat boyunca hızla yürüdük. Ne kadar yürümüş olabiliriz?

Birden karanlık görüş alanı aydınlandı ve dört kadar dal belirdi. "Tanrım, başımız belada."

Veliaht Prens bir lanet mırıldandı.

Aynı zamanda pencereye sıkıntılı gözlerle bakmamın da zamanı gelmişti.

Ödül olarak Raon'un Odasını kazandınız

Önüme kare bir pencere çıktı ve ok yaydan çıktı.

Yolun dört kolundan birini işaret eden figürün rengi parladı. "Majesteleri, sanırım yolu biliyorum. "

"Biliyor musun?"

"Evet, çocuğun sihirli sinyali hissedebiliyorum."

Aslında hiç de öyle bir şey hissetmiyorum ama şaşkın gözlerle bana bakan Veliaht Prens başını yukarı çevirdi.

"Beni takip edin. "

Sadece benim görebildiğim okun işaret ettiği en soldaki koridora doğru aceleyle ilerledik. Takip eden yol çok karmaşık ve kıvrımlıydı.

Davetsiz misafiri durdurmak için kasıtlı olarak yapılmış gibi görünüyordu. Sürekli yeni bir yol ortaya çıktı.

Her seferinde "ok işaretleri" olmasaydı sistem karaya oturacaktı. Veliaht Prens, düşman kampının ortasında fazla derinlik olmadan beni takip etti. Sürekli karmaşık bir zihnin içindeydim.

Uzun süre sessizlik içinde yürüdüm.

Okun gösterdiği tarafa doğru ilerledim ama dayanamadım ve önce ben ağzımı açtım. "Neden sormuyorsun?"

"Ne hakkında?" "Büyü hakkında."

Soruma "Ah!" dedi.

Sanki unuttuğu bir şeyi hatırlamış gibi.

"Demek büyüde de oldukça iyisin. yaylı tüfekte, arkeolojinin büyüünde Gittikçe daha da şaşırtıcı hale geliyor."

"... "Endişelenecek bir şey yok prenses. Büyücü hakkında herhangi bir önyargım yok."

bana baktı ve bunu önemsiz hale getirdi. Ona gözlerimi kırıştırdım.

Başımı kaldırıp beni gerçekten rahatsız eden şeyin ne olduğunu dikkatlice sordum. "Şüphelisin, değil mi?"

"Ne şüphesi?"

"Leyla ile işbirliği içinde olabileceğimden

şüpheleniliyordu." "hahh" Şaşkına dönmüş gibi nefesini

üfledi. "Neden böyle gereksiz bir şey yaptın?"

Not: Callisto değerli bebeğimizi en iyi tanıyan kişidir.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirir <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 129

Bölüm 129

Utanç içinde ağızımı sıktım ve tekrar sordum. "Ne anlamı var ki?"

"Şey"

Veliaht Prens başını sallayarak şöyle dedi.

"Dünyada korkacak hiçbir şeyi olmayan Eckart'ın tek prensesi neden o çılgın gruplardan biri olsun ki?"

Hiçbir şüphe içermeyen ses tonundan oldukça utanan bendim. Gözlerimi devirirken neden kekeleyişime dair bir neden uydurdum.

"Leyla'ya inanmadığıma gerçekten güveniyor musun?"

"Ha, sen?"

Veliaht Prens hiç tereddüt etmeden bana güldü. Ağızımı pürüzlendirdim.

"Ne, inanamıyor musun? Av yarışmasının arifesinde Leyla'nın kalıntılarını görmedin mi?" "Elbette gördüm. "

Asık suratlı bir karşılıkla cevap verdi. Şimdi vücudunun üst kısmını bana doğru çevirdi.

"Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmeyen ve sadece kendi inançlarına inanan çılgın adamların gözlerinin parladığını görüyorum."

Bana baktı ve eliyle gözlerimin kenarına dokundu. Sonra eliyle yüzümü işaret etti.

"Senin gibi çürük balık gözleriyle sana şişman şişman bakmıyorum." "Ne demek çürük balık gözleri?!"

Tiksintiyle ondan bir adım uzaklaştım. Veliaht Prens sırtıttı.

"Leyla'ya inanan biri olsaydınız, onu ilk olarak mağarada fark ederdiniz."

"Mağara mı?"

"Sarayda bir geçit açmaya çalışan eski Leyla klanından bir adam."

Gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım.

Mağarada karşılaştığım kalıntıların eski Leila klanı olması şaşırtıcıydı.

Ancak daha da şaşırtıcı olan, Veliaht Prens'in de Vinter'in üzerinde çalıştığı Leila Kabilesi hakkındaki bu özeti biliyor olması.

"Leyla kabilesini biliyor muydun?" Ona kapsamlı bir şekilde sordum.

Veliaht Prens başını benden yana çevirdi ve ileriye doğru yürürken kayıtsızca cevap verdi. "Hiçbir fikriniz yoktu. "

"....."

"Bilseydiniz, eserleri kazacağınızı bu kadar rahat söylemezsiniz. Leyla'nın yerinde olsaydım

hayranı olsaydım, o anda portalı bir şekilde tamamlamaya çalışırdım." Ona biraz donuk gözlerle baktım.

Her şeyi biliyor olması mı şaşırtıcı, yoksa benden hiç şüphe etmemesi mi rahatlatıcı. Mümkün olsa da olmasa da, şu anki hislerimi ben bile anlayamıyorum.

"Ayrıca, o çılgınların yeniden modellediği suya ne kadar değer veriyorsunuz?"

Karmaşık bir kalple onun yanında yürürken, veliaht prens aniden alaycı bir ifadeyle ekledi.

"Kesime gittiğimde, kendilerini öldürebilecek olmalarına rağmen sadece yeraltı laboratuvarına dokunmamam için bana yalvardılar."

"....."

" Doğruca laboratuvara gittiğimde, manası bitmiş olan küçük çocukları besliyordum."

"Oh, çocuklar mı? Ne tür deliler bunlar?"

Leyla'ya inananların tahmin ettiğimden çok daha acımasız olması beni şaşırttı.

Prens, belki de korkunç görüntüleri çoktan gördüğü için, kısık bir sesle ve iç çekerek konuşmaya devam etti.

"Kaç insan kaçırdılar ve az önce öldürdüğünüz dev bir nesneyi yaratmak için ne kadar çaba harcadılar?"

"...."

"Yani yeni krallığın kalıntıları olsaydınız, tüm kötü yaratıkları bu kadar anlamsızca öldürürdünüz."

"anlamsızca?"

Onun cahilce sözleri karşısında şok oldum.

"Neden? Festival arifesinde hiç tereddüt etmeden bu kötü yaratıklara yaylı tüfekte ateş ettin." Şok içinde kekelememe güldü.

Duygu yoğunluğu içinde ona karşı çıkmaya çalıştım ama yine sustum. Ve uzun bir süre sonra, temkinli bir şekilde tekrar sordum.

"Ya şüpheden kaçınmak için bir müttefiki

öldürürsem?" Garip olduğumu düşünen biri.

Orada olmalarından korkuyorlar mıydı?

Veliaht Prens hakkında sızlanmayı bırakamadım.

"Peki ya ben gerçekten Leyla'nın kalıntılarıysam ve yüksek irtifada hareket ediyorsam?" Köşeyi döndüğümde yeni bir ok çıktı.

Bu, birkaç pasaja yol açan bir ok noktasıydı. "O zaman ne yapardın?"

Veliaht Prens yavaşça durdu ve bana baktı. "O zaman elimden bir şey gelmez."

Beyaz ok bir yeri gösteriyordu ama durdum ve ona baktım. "Bu lanet İnka imparatorluğunu sihirli bir şekilde yok edeceksin."

sanki bir eşek şakası yapıyormuş gibi sırıtarak söyledi.

Sanki ciddi bir soruya uyanıyormuş gibi davranması karşısında kaşlarımı çattım. "Şaka yapmıyorum. "

"Ben de şaka yapmıyorum. Gerçek şu ki, eğer gerçek bir Leyla klanı iseniz ve İnka İmparatorluğu'nu yok etmeye çalışıyorsanız, size hem maddi hem de manevi olarak yardım edeceğim."

"Az önce ne dediniz, Veliaht Prens?"

O kadar şaşırmıştım ki boş yere rüzgâra üflemeğe devam ettim.

"Neden yapamıyorsunuz? Bu ülke baştan aşağı çürümüş durumda. Batma zamanı geldi," diyerek omuz silkti.

"İmparator olduğumda yapacağım ilk şey kraliyet ailesinin ve soyluların kafalarını kesmek olacak. "

Not:3o Derek ve Vinter yok, ben varım, isteyerek size

katılıyorum "Ekselansları."

"Ondan sonra bütün servetlerini aç insanlara dağıtacağız. Dağıtacağız ve sonra da geriye hiçbir şey kalmayacak şekilde bir savaş başlatacağız. "

"....."

"Bu lanet ülke kle dönene kadar."

ciddi mi yoksa şaka mı yaptığı belli olmayan bir yüz ifadesiyle mırıldandı.

"O zaman İmparatorumuz mezardan kanlı gözyaşları içinde mi çıkacak?"

imparator olduğunda, ne olursa olsun kesinlikle öleceğini ima ederek vahşice güldü.

Figür biraz ürkütücüydü.

Plan, bir şaka olarak reddedilmesi beklenenden daha spesifikti.

Ben sessizce ona bakarken birkaç kez omzuma vurdu.

"Öyleyse ben özenle bir savaş başlatmadan önce prensesin İmparatorluk Sarayı'nı ele geçirmesine izin verin. Umurumda değil. Çünkü gerçekten sorun değil. "

Düşmeyen ağzımı açtım ve korkutucu bir şekilde cevap verdim. "Ne yazık ki ben Leyla'nın kalıntıları değilim."

"Çok yazık. "

Şüphelerimle başlayan sohbet, Veliht Prens'in çılgın tarafının hatırlatılmasıyla sona erdi.

"Şimdi, nereye gidelim?"

Calisto mağaranın her tarafına göz gezdirerek sordu.

Ancak o zaman aklım başıma geldi ve oku işaret ettim. "Bu taraftan, -- "

"Hanım

efendi."

Sonra sol yuvadan biri çıktı.

Tavşan maskesinin tanıdık görüntüsü beni ürküttü ve bağırdım. -

Not: Penny, ona 'Pisson'u Ateşle' demelisin, böylece gidecek, ne ruh hali bozucu.

"Vin..."

Fire Pisson'u aramak üzereydim ki birden yanımda bir veliaht prens olduğunu fark ettim ve onu değiştirmeyi başardım.

"Yağmur, sık sık! "

Acil bir zihinde, çok Horean bir isim ortaya çıktı. "Sık sık...?"

Veliaht Prens beni takip ediyordu ve hoş olmayan bir bakışla boşluğu dürtükledi. "Kim o?"

Veliaht Prens'in aniden ortaya çıkmasıyla gözleri büyüdü ve yüzündeki çatlaklardan koyu mavi göz bebekleri göründü.

"Ben..."

zorluk belirtileri gösteren boş bir arsanın yerine ağladı.

"Şey, o benimle gelen en iyi gönüllü bilgi subayı! O da benim gibi sihir kullanmayı biliyor."

"Döndürdüğün o tuhaf maske de ne? Veliaht Prens'in önünde onu çıkaramazsın, bu saygısızlık olur."

Veliaht Prens rahatsızlığını sesinden belli ederek inledi.

Deli gibi kılıcını çekmeden önce Vinter'in önüne atıldım.

"Bu uzak doğudaki bir ülkenin geleneği. Eğer onu çıkarırsanız kötü ruhlar için kullanıldığına inanıyorlar."

Veliaht Prens onaylamaz bir şekilde kaşlarını çattı. "Bir prenses böyle birini tanır mı?"

"Tratan gibi desteğe gerçekten ihtiyaç duyulan yerlerde gönüllü çalışma düzenleyen düşündüğüm kadar çok şirket yok."

"Anlıyorum. Geri döndüğümde, her zaman yedeklemem gerekecek."

Callisto sonunda mazeretimden sıyrıldı ve zayıf bir sesle kabul etti. Özür dileyen bir yüz ifadesiyle Vinter'ın etrafına bakındım.

Bunu gizli tutmak için yapalım.

Anlamlı bir şekilde göz kırptığımda, Vintet için bir cin gibi sallandı

Kısa süre sonra, sanki başka seçeneği yokmuş gibi başını sallayarak şöyle dedi. "Şu fiçiden geçtiğinizde Raon'un olduğu yer."

"Yabancı olduğunuzu söylediniz ama oldukça iyi konuşuyorsunuz, değil mi?" Veliaht Prens Vintet'e baktı ve küstahça emretti. "Büyücü olduğunu söylemiştin. Sen önden git."

Vinter emirlere itaatle uydu. "Neler oluyor, gerçekten?"

Ben de onu takip ettim ve endişeyle alt dudağımı çiğnedim. "Veliaht Prens'in haberi yok, değil mi?"

Vinter'ın Marki ve Büyücü olduğunu öğrenmek beni ilgilendirmezdi.

Ancak, Veliaht Prens onunla birlikte buraya kadar gelirken yakalanırsa, çok kötü bir şey olması muhtemeldi.

Veliaht Prens aniden durdu.

Hareketsiz durduğunu fark edince ona seslendim. "Majesteleri, gelmiyor musunuz?"

Koridora ilk giren Vinter'e kuşkulu gözlerle bakan Veliaht Prens, nihayet çağrım üzerine hareket etti.

"Prenses, şuna bakın."

Bana doğru gelirken fısıldadı, sesi aniden kesilmişti. "Yakalandım mı?"

Kalbim küt küt atıyordu. Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Sessiz bir sesle sordum.

"Ne? Ne?"

"Yalınayak."

Veliaht Prens parmağıyla Vinter'in ayaklarını işaret etti.

"Kötü bir ruh tarafından ele geçirilmemiş mi? Hangi ülkeden olduğunu bilmiyorum ama sen çıplak ayakla dolaşacak kadar deli değilsin."

Öndeki Vinter'in omzu titredi.

Veliaht Prens sesi kısıya bile duyabiliyordu. "Özür dilerim.

İblis tarafından ele geçirilmiş bir manyağa dönüşen Vinter'in yasını tutarken sanki bilmiyormuşum gibi arkamı döndüm.

Not: Callisto çok eğlenceli

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 130

Bölüm 130

* * *

Kaybettik. Son geçit olarak, dolambaçlı yol kesilmiş gibi görünüyor ve sonsuza kadar devam ediyor.

Sürekli gecikmelerin yaşandığı bir zamanda, Vinter mağara ve mağara arasında ışınlanma büyüsü yapmayı denedi, ancak yol çok karmaşık olduğu ve tam yerini bilmediği için başarısız oldu.

Hızlı hızlı ilerlemeye devam ettik.

"Archina Adaları'na ulaşacağız. Ne kadar da kalabalıklar. " Veliaht Prens kaşlarını çatarak mırıldandı.

Ben de aynı şekilde hissettim.

Adanın altında bu kadar derin ve karmaşık bir mağara yapan adamların hassasiyeti karşısında dehşete düştüm. "Senin sadece buradan geçen bir kötü adam olduğunu sanmıştım.

Av yarışmasının arifesine kadar onları aptal yerine koymuştum.

'Leila New Hingdom' adı özensiz görünüyordu ve bunun nedeni sistemin onları yenmeyi kolaylaştırmasıydı.

Ama geçmişe baktığımda, bunun özensiz olduğunu asla düşünemezdim.

Demir kaplı sansür ve savunmayı aşarak mana ile İmparatorluk Sarayı'nın derinliklerine kadar savaşıyorlardı.

"Yüksek soylular arasında bir yardımcı var. Şansları ne kadar?

Öyle mi yaptım bilmiyorum ama yine korktuğumu hissettim.

Aynı zamanda, hikâyenin onlarla iç içe geçmiş gibi görünmesinin yarattığı uyumsuzluk hissini de üzerimden atamadım.

Raon'a yaklaştıkça, gizemli endişe bedenimi daha da sarıyordu. "Bir şey olmadan önce bu çılgın oyundan bir an önce çıkmalıyız. Önümde yürüyen kırmızı ve mor adamlara bakarak tekrar düşündüm. Amacım kaçmak, hepsi bu.

Mağara boyunca yönün tersine dönmesi bir kez daha oldu. "Ahhhhhhh!"

Uzaklardan birinin çaresiz çığlıkları yankılandı. "Ha!"

İrkilen ve yürümeyi bırakan üçümüz kısa süre sonra sustuk ve çığlıklara aldırmadan hızla yürüdük.

Çok geçmeden uzakta bir ışık parıltısı belirdi. Dolambaçlı geçit sonunda bitti.

Çıkıştan önce, en gelişmiş Vinter aniden arkasını döndü. "Korkarım bundan sonra şeffaf büyü kullanmamız gerekecek."

hızla bastonunu kollarından çıkarıp bize doğru savurdu ve sanki kutsanmış gibi bir patlama oldu.

beyaz toz çıktı ve Calisto'nun vücuduna döküldü.

Özel bir şey hissetmedim. Winter, sanki bir büyü yapmayı bitirmiş gibi uyarıcı bir not söyledi.

"Yüksek sesle bağırmadığınız sürece, gürültü bir dereceye kadar engellenir. Ama büyü ya da mana göstermeyin. Üst üste bindiğinde şeffaflık ortadan kalkar."

"O zaman gizlice yaklaşp onları zorla öldürebilir miyiz?"

Veliaht Prens de benim sormak üzere olduğum soruyu sordu. Vinter sakince cevap verdi.

"Ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyorum, lütfen çocukların tam yerini öğrenene kadar elinizden geldiğince kaçınmaya çalışın."

Veliaht Prens sanki anlamış gibi başını samimiyetsizce kaldırdı. O an gelmişti.

"Gelme! Hepsi, geliyor, - ooh-ooh-ooh!"

Öncekinden çok daha yakın bir yerden korkunç bir çığlık yükseldi. Göz göze geldik ve doğruca çıkışa doğru koştuk.

Karanlık ve havasız kovuktan çıkınca, şaşırtıcı derecede büyük bir alan ortaya çıktı. Beyaz sıva ve mermerden zarif bir duvar ve sütun.

Burası, yanından geçip gittiğimiz karanlık mağaradan tamamen farklı bir manzaraydı. "Ho, üslerini küle çevirdim ve sahip olduğum tek yer burası."

Veliaht Prens etrafına bakındı ve sert bir bakışla gülümsedi. "Tanrıça!"

O anda, insanların gözleri birkaç kişinin sesine çevrildi.

Mekânın en ucunda tapınağı ateşe veren büyük heykeller ve sunaklar vardı. Üzerinde beyaz bir cübbe giymiş ve beyaz bir maske takmış ince bir figür duruyordu.

Yüzlerinde siyah cübbeleri olan düzinelerce insan aşağıda yüzükoyun yatıyordu. "Lütfen kalanları da yiyin."

Düşenlerin en önündeki kişi sürünerek sunağa yaklaştı. "Tanıdık

olmadığınızı biliyorum çünkü henüz tam olarak iyileşmediniz. Henüz hafızam yok. Ama daha iyisi için güç biriktirmeniz gerekiyor."

"Yemek mi?"

Başımı eğdim.

Çünkü sunakta fazla yiyecek yoktu. Ama onların "yiyecek" dedikleri şey.

Bunun bir tören olmadığını öğrendikten hemen sonraydı. Karınlarının üzerinde yatan iki siyah cübbeli aniden ayağa kalktı. Sunağın arkasından bir şey sürüklemiyor mu? "Bırak, bırak! Bırakın beni!"

Kaba bir zincir sesiyle dışarı sürüklenen genç, şişman bir adamdı. Sanki saklanıyormuş gibi, adamın yüzü top korkusuyla gevşekti.

Adamı hemen sunaktan aşağı sürüklediler ve şiddetle diz

çöktürdüler. "Bırakın beni!"

adam sert bir şekilde isyan etti, ama faydasızdı.

Siyah loblar arasında göze çarpan tek beyaz cübbeyi giyen bir adam yavaşça sunaktan indi. Beyaz cübbeye derin derin baktım.

Korkuyla isyan eden adamın önünde bir an duraksadı ve hemen ardından elini uzattı. "Ha, yapma! "

Yaklaşırken, buraya gelmeden hemen önce duyduğuma benzer bir çığlık yükseldi.

Ancak şaşırtıcı bir şekilde, beyaz loblar Earl istiridyelerini okşadığında adam aniden çenesini kapattı. Yanımdan görebildiğim tek şey sırtımdı, bu yüzden ne yaptığını anlayamadım.

Adam sakinleştiğinde, çok geçmeden beyaz bir cübbe başını üzerine indirdi. Karşısında gördüğü adam burnunu gösteren bir maske takıyordu.

Daha önceki tereddütlü hareketin aksine, kırmızı dudakların büyüleyici bir şekilde çizgiler çizdiği görüldü. "Kadın mı?

Ben fark edene kadar, başı eğik kadın adamı yavaşça öptü. Ne yapıyorsun lan sen?

Neden birdenbire onu öpüyorsun?

Ne yaptığımı anlayamadığım için yan gözle veliaht prens ve Vinter'e baktım. Onlar da ne olup bittiğini anlayamamış gibiydi.

Ben.

Birkaç saniye sonra durum tersine döndü. "ahhh"

Beyaz elbiseli bir kadının öpücüğünü kabul eden adam aniden acı dolu bir iniltiyle irkildi.

Hareket giderek daha da yoğunlaştı. Fakat

Ne onu yakalayan adam ne de onu öpen kadın yerinden kıpırdamadı. O kadar şaşırmıştım ki sahneyi nefesim kesilerek izledim.

Ama o anda inanılmaz bir şey oldu.

Sarsıntı geçiren genç bir adamın sağlıklı bedeni giderek hacmini küçülttü ve bir anda rüzgârsız bir balon gibi küçüldü.

"Poo-ha-!"

Kadın sonunda ağzını kapatıp nefesini ikiye böldüğünde, kemikli cesedin üzerinde sadece bol giysileri dalgalanıyordu.

Not: Bu kadın gerçekten Kraliçe Revenna mı?

Tutunduğu iki siyah cübbeyi fırlatıp attığı gibi, adamı ya da cesedi koydular. "Flap, Choi Ah-ak-! "

Sert zemine ulaşır ulaşmaz, kurumuş beden ezildi ve her yöne dağıldı. Ne oldu? Keskin bir nefes aldı.

"Bu da ne, ahlaksız."

veliaht prens sert küfürler etti.

Aynı şey, korkunç manzara karşısında şoke olan Vinter ve Callisto için de geçerli görünüyordu.

"Bana bir ayna getirin!"

not: duvardaki ayna, aralarında en güzelî kim.

Ben daha ne olup bittiğini anlamadan durum değişti.

Yemek yeme konusunda önderlik etmeni isteyen siyah cüppeli ayağa kalktı. Onlara emir verdi.

Daha yüksek bir pozisyonu varmış gibi görünüyordu.

Sonra yüzüstü yatan diğerleri ayağa kalktı ve onları heykelin arkasına aldılar.

Bir süre sonra bayılmış altı çocuk ve büyük, renkli bir iffet kutusu getirdiler.

Biri hariç, diğerlerini sunağın altına koydular. 'Raon! ' Aslan maskesini tanıdım ve gözlerim büyüdü.

"En fazla manaya sahip olduğu için çok kullanışlı görünüyor." "..."

"Mananın geri kalanını ölçülü bir şekilde çıkaracağım ve mananın yemeğine atacağım." Adam başını beyaz cübbeye eğdi ve korkunç bir ses çıkardı.

O anda önümde beyaz bir kare belirdi.

~Ana Görev: Kaybolan çocukların nerede olduğu. [Büyücü ile Raon'un nerede olduğunu araştırın] Görev tamamlandı!

Vinter'dan [+%5] ve [Ünlü 50] aldınız. (Ünlü toplam:460)

Tamamlanan görevi kontrol ettim.

Vinter ve Callisto'ya acilen sordum. "Hey, şimdi ne yapacağız?"

"Çok fazla. Ayrıca, o beyaz adam, ona dokunmamalısın. Ona karşı bir tür oyun oynuyormuşsun gibi görünüyor.

Veliaht Prens kaşlarını çatarak beyaz loblara baktı. Bir an düşündükten sonra ağzını açtı.

"Hey, bir yabancı. "Evet?"

"Ben fırsat kollayayım, siz de çocukları taşıyın." Hızlı hızlı konuşan prens bu kez başını bana doğru çevirdi.

"Prenses, gizlice yaklaş ve o aslan maskesini al. Ve sonra hareketli bir sihirle kaç. Anladın mı?"

Prensin sesi, belki de o kısa süre içinde çok açıktı. Stratejisi mükemmeldi.

Sorun bendim.

"Şey, mobil büyüü kullanamam." "Ne?"

Veliaht Prens sanki sözlerim karşısında şaşırılmış gibi bana baktı. "Büyü yapmayı biliyorsun, değil mi? Ama mobil büyüü kullanamıyorsun?" "Şey, bilirsiniz,"

X ayağı. Size sadece sistemin bana söylediği gibi büyü kullandığımı nasıl söyleyebilirim?

Cevap vermek için bir bahane bulamadığım için tereddüt ettiğim bir zamandı. "Bu"

Birden boş alan bir yere baktı ve tükürdü.

Maskenin aralığından görülebilen gözleri acınacak kadar katıydı. Ben ve Veliaht Prens onun bakışlarını takip ettik ve başlarımızı çevirdik.

Sunağın arkasına dönen beyaz cübbeli, süslü kutunun kapağını işaret etti. Kutunun içinde bir şey havada süzülüyordu.

Her donda keskin, yumruk büyüklüğünde parçalar vardı, kırılmış molozlar gibiydiler. Beyaz cübbeliler hafif el hareketleriyle onları havada düzenlediler.

Enkaz yerine dönerken, bitmiş parçadan mavi bir ışık sızdı. "Bunu aktive edemezsin. "

dedi Vinter acil bir sesle. Veliaht Prens sordu. "Nedir o?"

"Eski Leila klanı tarafından kullanılan yağ. Rakibinizi en umutsuz duruma getirin ve zihnini kazarak çıkarın."

Vince kafası karışmış gibi mırıldandı.

"Ne kadar genç olursa olsun, Büyücülerin sağlam ruhunun beynini nasıl yıkadığını merak ettim." "La, bunu Raon üzerinde kullanmaya çalışıyorlar, değil mi?"

Ne demek istediğini anladım ve acilen sordum. O zaman

oldu. Hwa-ak-!

Sunaktan ani bir mavi ışık patlaması. "Laturica!"

Vinter bir an bile tereddüt etmeden bastonunu sallayarak ileri atıldı.

"Nereye gidiyorsun!"

Şaşırdığım için onu aradım.

Sırtından aşağıya doğru akan soyut bir zar görüldü. Çünkü büyü şeffaflıkla örtüşüyor.

"Davetsiz misafir!"

Kara cüppeliler bir anda karşılarında beliren Vinter'ı görünce ne yapacaklarını şaşırdılar. "Henüz bırakmamış olmalısın! Tanrıçayı koruyun! Şeytanı çekeceğim! Haydi!"

Beyaz cübbelinin yanında danışmanlık yapan adam emri verdiğiinde, birbirlerinin kollarını tutmadılar.

"Bir dakika burada kal, prenses!"

Veliaht Prens boş arsanın peşinden aceleyle koştu. "Peki, Majesteleri!"

Cevapsız bir şekilde yalnız bırakıldım.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 131

Bölüm 131

Quang-!

Veliaht Prens Vinter'i takip eder etmez salonda bir uğultu koptu. Gözlerimi kocaman açtım ve başımı çevirdim.

Vinter'dan ışık püskürdü ve büyüü haykırdı.

Kadının eşleştiği parçalara doğru ateş edildi.

Kırık eserle işim bitmek üzere miydi bilmiyorum ama havada mavi bir ışık belirliyordu. Büyük, düz bir formda ortaya çıkıyordum.

Winter'ın attığı büyüyle çarpıştı. Bir rüzgâr çıktı. Kısa ve şiddetli bir çatışma oldu. Ama bir süre sonra.

Parsak, Parsagak-.

Yırtılma sesiyle birlikte, yağdan gelen mavi ışık yavaşça soldu.

Kısa süre sonra ışık tamamen kayboldu ve aynanın donuk grisine geri döndü. "Ayna mı? "

Çok dağınık ve kirliydi ama aynanın ışık söndüğünde anlık olarak görünen bir bölümüydü.

Vinter ışığı kapatmak yerine sihirli lazerler fırlatmaya devam etti. Enkaz, eseri tekrar yok etmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

"Cuwe-e-ee-ee-ee-ee-ee-dee-ee-ee-ee!" Ancak bu girişim kısa sürede gözden kaçtı.

Ona doğru koşan yılan yüzünden.

İğrenç bir şekilde açılan ağız, Vinter'in alt bedenini yutmaya çalışmadan hemen önce, onu takip eden veliaht prens kılıcı yılanın alnına düşürmeyi başardı.

"Hey, bir yabancı. Duruma bak. Gittiğın gibi yap! Kılıcını koruyayım mı?" Veliaht Prens kaşlarını çatarak hiddetle haykırdı.

Vinter dondu ve aceleyle cevap verdi.

"Onu tamamen yok etmeliyiz. Bu obje sadece büyücüleri değil, sıradan insanları da olumsuz etkiliyor!"

"Madem bu kadar endişelisiniz, çocukları uzaklaştırın!"

Veliaht prensin sözleri anlamlıydı ve Vince ısrar etmek yerine yılanı çabucak öldürdü. Elbette iki adam çıldırmışken, kötü adamlar dokunmadılar bile.

"Beklendiğı gibi, erkek erkektir.

İblislerin sayısının hızla azaldığını görünce

içten içe rahatladım.

Ana görevin artık çıkmadığını görünce, bölüm çocukları kurtardıktan kısa bir süre sonra bitecek gibi görünüyordu.

"Cuwe-e-!"

Veliaht prens, aynı anda birkaç topa vurmak için büyü kullanan Vintet sayesinde hızla sunağın yakınına ulaştı.

"Choi Ah-ak-! " "Cuck!"

"Aah!"

Ceplerinden g breyi çıkaran adamların önünü tereddüt etmeden kesti.

Ah, biraz önce büyüsünü yaparken Vinter'e sorduğu gibi, Prens'in şeffaflığı zorla çözülür.

Görünmez suikastında birkaç kişi bir anda öldürüldü. "İki, görünmez olan baŗka biri daha var!"

Aralarına aniden kan serpildi. Çok mu tuhaf görünüyordu?

Çok geçmeden birinin saklandığını fark ettiler. "Tanrıçayı koruyun! Daha fazla mana! "

Veliaht prensin kılıcı tarafından kesilen adamlar, üstlerinin emriyle hızla sunağın ana tarafına doğru toplandılar.

Bazıları daha önce sarayda görüldüğü gibi parlak bir kristal küre çıkardı. Bazılarının siyah cepleri havadaydı ve bilinmeyen bir büyü bağırıyorlardı.

Huh-ooh-!

Şiddetli bir sarsıntı duyuldu.

"Coo-ooh-ooh-ooh-ooh-ooh-ooh!"

Muazzam bir kükreme ile kulaklarımı ellerimle kapattım. Önüme baktığımda gözlerimden şüphe ettim.

" ılgınca."

Şimdiye kadar ortaya çıkanlar açısından, beŗ yetiŗkin şeytan ceplerinden fırladı ve geniŗ bir alanı doldurdu.

Daha  nce Veliaht Prens'in yardımıyla yenmeyi baŗardıęımdan çok daha büyüktü. Boom, boom-!

Canavarlar her hareket ettiğinde yer sallanıyordu. "Cuwe-e-e-e-e-e-e-e-e-e-e-e-e!"

Büyük gölgeler düştü.

"Vay be kızım, her şeyi tekrar tekrar yapıyorsun. "

Veliaht Prens kanlı bıçağı düzeltti ve lanetledi.

Aynı durum, daha önce uğraştığından farklı olan ezici bir boyutta bocalayan boş arsa için de geçerliydi.

'Neden gittikçe zorlaşıyor? Bu noktada bitmiş olması gerekmiyor mu!

Köşede dururken ve hiçbir şey yapamıyorken bir tedirginlik hissettim.

Benim aksime, Vinter ve Veliaht Prens hızla bilinçlerini geri kazandılar ve kötü yaratıklarla sessizce savaşmaya başladılar.

Callisto bir iblisin bacaklarını kestiğinde, yere bir sopayla büyü döküldü.

Ancak, boyut o kadar büyüktü ki pek bir fark yaratmadı. Saldırıya uğrayan iblisler heyecanla sıçradı.

Kontrol etmek zor ya da yeni ülkeyi çiğnemeye çalışan bir nesne var. Veliaht Prens, ruhunu şeytanları onlara saldırmaya teşvik etmeye yönlendirdi. "Pirincinizi şeytana atın!"

Siyah cübbeliler emretti. "Oh, hayır!"

Pirincin ne olduğunu bilerek gözlerimi açtım.

Çocuklarla birlikte mihraba doğru amaçsızca koşmaya başladım.

Sistemin gücü olmadan onları durdurabileceğimden emin değildim.

Ama Vinter ve Veliaht Prens cehennemi yaşarken bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ama ben sunağa yaklaşmadan siyah cüppeli biri iki çocuğun etrafını sardı. "Yapma!"

Dişlerimi sıktım. "Piratio!"

O anda, bir ibisle boğuşmakta olan Vinter hızla büyüü bağırıldı. Beyaz ışıkla yerde asılı duran beş çocuk ortadan kayboldu.

Koşmayı bıraktım. Arkasını döndü. "Ugh!"

Karşılığında dev bir kertenkele canavarının kuyruğuyla vuruldu ve ardından diğer duvara uçarak daldı.

Yere doğru kayarken bir an kasıldı ve kısa süre sonra sarktı ve ben nefes alamadan ona baktım.

Öldü mü?

Ya öldüyse?

Şu anda yaşananlar gerçekçi ve gerçekçi olmayan bir performans olarak ortaya çıktı.

Oyunun bir parçası olduğunu düşündüğüm her şey gerçek bir durum gibi hissettirdiğinde, korktum ve çıldırdım. Korkuyorum ve buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum.

"Kızım! Prenses!"

Panik halinde kaskatı kesilmiş olan beni uyandıran Calisto'dan başkası değildi. "Penelope Eckart!"

Beni çağıran net isim aklıma geldi. Üç şeytanın topundan kaçarak yerde dolaştı.

"Kendine gel! Ben ayaklarımı sürüyorken hemen satın alırsan, paçayı kurtarırısın!" Bu sözler üzerine refleks olarak başımı çevirdim.

Sunağın üzerinde, sayısız siyah cübbe tarafından engellenmiş.

Beyaz cübbenin dibinde, aslan maskesi takmış küçük bir beden hâlâ baygındı. Sırt üstü yatıyordum.

Titreyen gözlerle şeytanla tek başına mücadele eden Veliaht Prens'e baktım ve "Sizi kimse göremez. Başarabilirsin!"

Uçan kuyruğu sapladı ve bana tekrar bağırdı. Ona çılgınca başımı salladım ve kısa sürede bacaklarıma geri döndüm. Sunağa yaklaşmam zaman aldı.

Veliaht Prens haklıydı.

Adamlardan hiçbiri sunakta bir aşağı bir yukarı gidip geldiğimi, Vintet kaybolsa bile görünmez büyüünün devam edip etmeyeceğini fark etmedi.

Yüzünü bir maskeyle kapatan beyaz cübbe, mavi renkli emanetleri kucaklayıp bir yere bakar. Calisto'nun tarafındaydı.

Görünmez insanların şeytani yaratıklarla uğraşması aklını başından almış gibiydi. Cetvelinin altına eğildim.

Belli bir mesafede durduktan sonra uzandım ve Raon'un kapüşonunu sıkıca tuttum. Şu andan itibaren Raon'u sunağın sonuna kadar sürüklememin anahtarı buydu.

Swoosh-.

Raon'u biraz, sadece biraz bana doğru çekti.

Neyse ki ne beyaz loblar ne de siyah loblar vardı ve kimse fark etmedi. "Tamam, sadece birazcık, böyle.

Sonra ondan cesaret aldım ve Raon'u dikkatlice sunağın sonuna kadar götürdüm. Ancak bunu bu hızla yapmanın mümkün olmayacağı aklıma geldi. Veliaht Prens savunmadaydı.

Bu gidişle o bile Vinter olacak ve yeni uluslar Raon ile yapacaklarını gerçekleştirecek.

Düşünüyordum da,

"Yakalanıp vahşileşecek mi?

Maske takan kadına bakıyordum. O zaman oldu.

Pod-! Kadının sarıldığı emanete zayıf bir ışık geldi. Mavi ışık üzerime döküldü.

"Ne, ne!

Şaşkınlık içinde ona bakarken, kutsal emanetlerin içinde bir şeylerin yükseldiğini görebiliyordum. Aynı zamanda, beyaz cübbe anormal bir durum hissetti.

"Ayna..."

Aynaya bakan kadın bana tıpkı bir flaş gibi baktı. Maskenin ardındaki mavi gözler yüz yüze geldi. "onun X'i

İçimden bir ses bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyordu. Gerçeği fark ettim. O andı.

~Ana Görev : Kaybolan çocukların nerede olduğu. Göreve devam etmek ister misiniz?

(Tazminat: Tüm erkek başrol oyuncularının tercih edilirliliği +%5, itibar 50.)
[Kabul Et / Reddet]

'Kabul et! Kabul et!'

Üst üste iki kez [Kabul Et] tuşuna bastım.

Harfler hemen değiştirildi.

Büyüyü haykır. (Büyü: Dekina Reptium)

Önümdeki büyü hiç bu kadar hoş karşılanmamıştı. Ne tür bir emre saldırmamı istiyorsun?

Size söylediğim diğer zamanların aksine, hiçbir şey yazılmamıştı, ancak bunu örtbas edecek durumda değildim. "Dekina..."

Telaşla ağzımı açtığımda boynumun altında bilinmeyen bir sıcaklık kabardı. Dişlerimi sıktım ve bastırdım.

Ve tüm gücümle bağırdım. "Dekina Reptium-!"

Huquaqua-ang-!

Her zamankinden çok daha fazla.

Titreşimler ve kükreme bodrumu sarstı

. Bir jimnastik topu gibi yuvarlak, devasa bir ışık yığını her taraftan bir bomba gibi döküldü.

Lastik toplar gibi her yöne sıçradılar, her şeyi ezip geçtiler. Işık, ışık, ışık-!

Korkunç titreşimler, kulakları yırtan yüksek sesler, görülemeyen göz kamaştırıcı parıltılar. Kükreme nihayet dindiğinde ve ışık çubuklarının çoğu gittiğinde.

Ortaya çıkan manzara karşısında nutkum tutulmuştu; kırık dökük sütunların molozları arasında beş dev kertenkele ölmüştü ve sadece duman püskürtüyorlardı.

Kargaşanın ortasında duran Veliaht Prens, donuk bir bakışla bana baktı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 132

Bölüm 132

"Sen"

Beyaz cübbelinin yanında duran şef beni gördü ve parmağıyla beni işaret etti. Sadece onun değil, sunağın önünde duran tüm siyah cübbelilerin gözleri benim üzerimdeydi. Büyü kullanarak onu çıkaramadı ve iki ünlü resim serbest kaldı. "Kadim büyü nasıl oldu da yok oldu?" Oh!

İnanamıyormuş gibi titreyen bir sesle mırıldanan kişi hiçbir şey olmamış gibi haykırdı.

"Hill that bitch!" "Dekina. "

Sessizce siparişin başını düzelttim. "Haha!"

Yanıma gelmek üzere olan adamlar keskin bir nefes aldılar ve hareket etmeyi bıraktılar. Büyülediğim gücün ne kadar büyük olduğunu herkes kendi gözleriyle görmüştü. "Hareket etmeseniz iyi olur. Eğer yılanlara benzemek istemiyorsanız,"

Ağzımın bir köşesini kıvırdım ve acımasızca güldüm.

Sonra Raon'u kollarımın arasına aldım ve gururla karnının üzerine kaldırdım.

Sanki uyarım işe yaramış gibi, sadece hareketlerimden ürküyorlar ve gelmeyi hiç düşünmüyorlardı.

Elinde kutsal emanetlerle bana sessizce bakan beyaz cüppeliye baktım. 'Bunun ruhu yok etmek için olduğunu söyledim. Onu görmemelisin.

Mümkün olduğunca bilinçli bir şekilde, kadının kollarına bakmamaya çalışarak yavaşça sokağı açtı. Mihraptan yeni inmiştım,

Bana doğru püsküren zayıf ışıktan.

Kıpırdamadan bana bakan beyaz bir cüppe, birden kollarındaki aynayı kaldırdı. "Assum. "

Tiz bir sesle aynanın içinden mavi bir parıltı geldi. Işık doğrudan üzerime vurdu.

Kaybedecek zaman yoktu.

Raon'un başını kendime doğru çektim ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Ama gözlerimi sıkıca kapatıp eseri görmememe rağmen ışık içeri girdi. Bir anda, manzara mavi renkte parladı.

İçinden çok sayıda sahne geçti.

O kadar hızlı değişti ki tam olarak neyi gösterdiklerini anlayamadım. "Ah"

Raon'a sarıldığım için ellerimle gözlerimi kapatamıyordum.

Tekrarlanan bu karşılama karşısında irkildim ve geri çekildim. "Tanrım, şimdi!" Sanki fırsatı değerlendirmiş gibi, lider pişmanlıkla bağırdı.

"Prenses!"

Uzaktan beni endişeyle çağıran veliaht prensin sesi de ufak bir farkla duyuldu.

"Kendine gel, öleceksin!"

Baş döndürücü bir halüsinasyon içinde mantığımı yeniden kazanmaya çalıştım. Büyü çok az bir farkla aklıma geldi. Ağzımı açtım.

"De, de."

Sıcak şeyler yine boynun altında fokurduyordu.

Neden bilmiyorum ama ikinci kez büyüü tükürmek çok zor oldu. "Onu tepeleyin ve götürün! "

Geldiklerini hissedebiliyordum.

Yükselen sıcakla umutsuzca mücadele ettim.

Ve sonunda, ağzımdan bir şey dökülüymüş hissiyle sihirli büyüler patladı. "Dekina Reptium--!"

sefil bir çığlık yankılandı. Ve. Cuqua-a-ang-!

Bir kez daha tüm vücudu sarsmaya yetecek kadar sağır edici bir sarsıntı oldu.

Görüşümü işgal eden mavi ışık kayboldu ve gözlerimi güçlükle açabildim. Yeşilimsi görüşümü yeniden kazanmak için birkaç kez gözlerimi kırptım.

Ön m ancak netleştğinde, karşımda muazzam bir manzara daha vardı. "Ne, ne?

Az önce sunağın etrafına yığılmış olan bir sürü siyah cüppe, sanki bir bomba düşmüş gibi her yere saçılmıştı.

Çoğu kanıyordu ve kımıldamıyordu. Ölmüş gibiydi. Guang, kua-ang-!

Daha durumu kavrayamadan gözümün önünden bir şey geçti. "Ahhhhh!"

Çılık attı ve kalan siyah c bbelilerden birkaçını dağıttı. Ama bu da bir süreliğine oldu.

Sonra bir topak Ahon ışığı tarafından vuruldum ve kâğıt yaprakları gibi uçtular. Büyük bir yıkıcı güçtü.

"Aman Tanrım. '

Ağzımı açtım.

Salonun etrafında, bir iblisi öldürdükleri zamankinden iki kat daha büyük görünen çok sayıda top topu patlıyordu.

Kısa bir süre önce, bir iblisi öldürdüğümde ve bir sütunu parçaladığımda, küçüktü.

Büyüyü okuyarak oluşturduğum ışık blokları sanki bu alandaki her şeyi yok edecek gibiydi. Şanslı ya da şanssız, saldırı benim için çılgınca değildi.

Whick!

O sırada, bir parça ışık açıklığa doğru uçtu. Beyaz cübbelilerin durduğu sunağın üzerindeydi. Quang-!

Sağır edici bir kükreme ile güçlü bir rüzgâr esti. Güçlü enerji bir patlama gibi dışarı fırladı. "Oh..."

Raon'u tutan ben, sunağın yakınında ellerimden itildim. Etrafında herhangi bir tehlike var mı bilmiyorum.

Direkten geriye hiçbir kalıntı kalmamış olması büyük bir şanstı.

Bu arada bacağımı sıkmayı başardım ve dışarı itilmeyi durdurdum. "Hanımefendi, Tanrıça!"

Birisi bağıırıyormuş gibi ağladı.

Başımı ona doğru çevirdiğimde, birden gözlerimi kocaman açtım. Sunağın üzerine beyaz bir cübbe düştü.

"Tanrıça! Uyan!"

Gümüş loblar onu böyle çağırıyordu. Yakınına atladım.

Eskiden tek bir leke olmadan sadece beyaz olan lobların üzerine kırmızı suyun yayıldığını görebiliyordum.

Uçarak gelen bir ışık kütlesiyle kafa kafaya çarpışan kadının elindeki kutsal emanetler paramparça oldu.

"İstemedem de olsa Vinter'in yapmaya çalıştığı şeyi yaptım. Şaşkın bir bakışla ona bakarken oldu. Ayağımın dibinde bir ışık parladı.

Gözüme çarptı.

Kırık bir aynanın parçalarından biriydi.

Bir topak ışığın büyüyle kırıldığında burası renklenmiş gibiydi. Sanki onu almamı istiyormuş gibi parlıyordu.

Bir deja vu hissine kapıldım.

Eğildim ve tek elimle aldım. Aynı anda, Quang-!

Bir kükreme daha duyuldu.

Hâlâ kalan ışık bloklarından biri sunağın arkasındaki heykele saplanmış durumda. Hou Hung, Hurrung-!

Heykel ve tavan bir anda çöktü. Ve.. Vur-

Boşluktan bir su akıntısı fışkırmaya başladı. Tuzlu ve balık kokusu yayıldı.

Mağara kırılmıştı ve deniz suyu içeri giriyordu. "Gitmelisin, Tanrıça!"

Bu karmaşa içinde ölüp ölmediğine bakılmaksızın, kara cüppeliler bedenini bir arada tutamayan bir kadın yetiştirmişlerdir.

Bir eliyle kristal küreyi çıkardı ve bir şeyler mırıldandı. Sonra kristal küreden mavi bir ışık çıktı ve onları çevreledi. İçgüdüsel olarak kaçmaya çalıştıklarını fark ettim.

"Hepsini burada öldürmek zorundayım!

Büyüyü tekrar bağırarak için ağzımı açtığım anda oldu. "Dekina,"

Tekrar kendine gelmeyi başaran bir kadınla göz teması kurdum.

Kadın elini, maske kırılırken kan damlayan bir yüze sardı. Ama taktığım kukuleta paramparça olmuş, çöreğin tüm örtüsü ortaya çıkmıştı. Büyüyü bağırarakı unuttum ve gözlerimi açtım.

O anda ne yıkılan duvarı ne de içeri dolan denizi duyabiliyordum. Nefes nefese. Güzel pembe saçlar sert rüzgarda dalgalanıyordu.

Mavi gözler bana bakıyor.

"Yvonne?" Söyledim ama gördüklerimden şüphe duydum. 'Bu hiç mantıklı değil. Yanılıyorum.'

Ama yüzünün yarısını ne kadar kapatmış olursa olsun, oyunu zaten oynamıştım ve tüm normal modu bozduğumu bilmemem mümkün değildi.

Oyun çizimine mükemmel şekilde uyan bir kadın görünümü. Etraflarını saran mavi renk gittikçe güçlendi.

O zaman oldu. "Prenses!"

Biri beni omzumdan kabaca tuttu ve arkasını döndü. Altın rengi saçlar gözlerimin önünde dalgalanıyordu.

"Hey."

Nefes almayı bıraktığı tek an patladığı andı. "Evet, Majesteleri,"

Çılgınca nefes alarak Veliaht Prenses'e ateş püskürdüm.

Callisto Raon'u kollarımdan çekti ve ona sarıldı ve aceleyle şöyle dedi.

"Neden böyle dalgın dalgın duruyorsunuz? Bizim de buradan çıkmamız lazım!" "Ha, ama orada..."

Şaşkınlıkla sunağın etrafına bakındım. Vur--

Burası bomboştu ve sadece deniz suyu akıyordu.

"Deli bir kadın gibi döktüğün sihir sayesinde mağara parçalanıyor. Eğer şimdi dışarı çıkmazsan, gömüleceksin."

Atın ruhu yavaş yavaş geri dönüyor gibiydi. "Peki ya Vinter?..."

Etrafıma bakındım ve Vinter'ı aradım.

Veliaht Prens hızlı hareket ederek cevap verdi.

"İkinci bir büyü saldırısı yaptığında aklı başına geldi. Ona çocukları almasını ve siz mağarayı yemeden önce buradan çıkmasını emrettim."

Bunu söylemek pek hoş bir şey değildi ama çok rahatlamıştım . Bu bir rahatlamaydı.

Alkış, alkış.

Ne olduğunu anlamadan deniz ayak bileklerime kadar yükselmişti.

Geçitten hızla geçtik ve geldiğimiz yoldan geri dönmeye başladık. Ancak çok geçmeden mağara aniden çökmek üzereymiş gibi sarsıldı. "Argh!"

Çığlık attım ve çömeldim.

"Lanet olsun! Ateş ettikten sonra bu lanet büyüü kontrol edemiyor musun?" dedi veliaht prens sert bir sesle. Kendimi çok adaletsiz hissettim.

'Sistemin büyüünün bu kadar güçlü olduğunu kim düşünürdü?

Ama cevap veremedim çünkü mağarayı yiyen ben değildim. Veliaht Prens ve ben mağaraya daha hızlı girdik.

Biraz daha gümbürtü, biraz daha. Deli gibi koştu mu?

Hugugugugugu

öncekinden biraz farklı hissettiren, her an yaklaşmaya başladı. Ben ve Veliaht Prens refleks olarak geriye baktık.

Quaaaaaaaaaaa-!

Mağaranın ötesinde, uzaklarda çırpınan şıkırtı korkunç bir hızla bizi kovalıyordu. Bu devasa bir dalgadan başkası değildi.

"Aaaaaaaaaaaaaahhhh!"

Veliaht Prens ve ben aynı anda çığlık attık ve can havliyle kaçtık.

Ancak kabaran dalgaların hızı insan ayaklarıyla aşılıamazdı. "X feet, şimdi boğuluyorsun rota ya da sakın ol, seni çılgın oyun!!!"

Karanlık deniz bedenime çarpmadan hemen önce aklıma gelen son düşünce elbette oyun yapımcısına lanet okumak oldu.

not: bugün üniversitemdeki oda numaramı aldım. Çok sevindim çünkü birinci kata yerleştirildim HAHAAHAH . merdivenler?? idk kim o AHHAHA

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 133

Bölüm 133

NOT: KALBINIZI HAZIRLAYIN

* * * *

Göğsüm tıkalı ve solunum yolum sanki biri beni boğuyormuş gibi tıkalı. Yaşamak istiyorum ama düzgün nefes alamıyorum.

'Kurtarın beni! '

O sırada birinin yüzümü ve burnumu sıkıca tuttuğunu hissettim. Kısa süre sonra dudaklarım sıcak ve yumuşaktı.

Not: Bekle, bunu beklemiyordum. OHO cpr var orada bir his var.

Ondan güçlü bir rüzgâr esti ve sıkıca tıkanmış hava yolunu deldi. Bu garip his daha kaç kez kendini tekrarlayacaktı?

"Kahretsin, Öksürük!"

Bir ara şiddetli bir şekilde öksürdüm ve gözlerimi belli belirsiz açtım. Tuzlu deniz suyu ağzından bir fiskiye gibi fıskırdı.

Neyse ki hâlâ hayattaydım. "Huh Huh, Haah, haah, --" ben zor nefes alırken, "Prenses!"

"...Majesteleri. "

Altın sarısı saçları karanlık görüşünün üzerine dökülüyor.

Kırmızı gözleri kocaman açıldı ve kısa sürede kendinden geçti.

"Hayatta olmana sevindim. Dük'e ölüm ilanıyla ilgili ne söylemem gerektiğini düşünüyordum." Bitkin ifadesine rağmen veliaht prens şakacı bir şekilde gülümsedi.

Cevap vermeden doğruldum ve çömelme pozisyonunda oturdum.

Görünüşe göre, mağara barın düşen ve çarpan suları tarafından süpürülmüş, ancak dalgaların geldiği sakin bir sahildeydi.

Ne kadar zaman geçtiğini anlayamadım. "Bize ne oldu?"

"Mağarada birlikte kalmıştık. Merak ettim ama neyse ki o küçük çocuk uyandı ve bir şeyler bağırdı."

"Veliaht Prens nazik bir tavırla nasıl yaşadığımızı anlattı. "Ve Soleil civarındaki ıssız küçük bir adaya taşındık." "AhRaon."

Unuttuğum Raon'u düşünerek heyecanla etrafıma bakındım.

Çok uzakta olmayan kumsalda büyük bir cetvele uzanan bir aslan maskesi görüldü. Gözlerim büyüdü.

"İyi misin?"

"Çok fazla endişelenme. Sanırım bir süredir çok fazla mana tükettiğim için bitkin düştüm." Prensın sonraki sözleri beni rahatlattı.

Aynı zamanda üzüntü de ortaya çıktı.

Kendimi kötü hissettim çünkü bir gün boyunca o küçük bedende çok fazla insan ve dayanıklılık tükettiğimi hissettim. Raon'un endişeli bakışları arasında, bir düşünce telaşıyla veliaht prene döndüm.

"Peki ya yeni Leyla? Peki ya kalıntıları..." "Hey." Callisto aniden

uzandı ve denizin ötesini işaret etti.

Onu takip ettim ama uçsuz bucaksız İnka denizinde hiçbir şey göremedim.

Yüzümde şaşkın bir ifadeyle, işaret ettiği yeri aramaya devam etti. "Bir adayı yıktığın için tebrikler."

Sanki alay ediyormuş gibi, samimiyetsiz bir şekilde iki ya da üç kez alkışladı.

"Yeraltı yuvası kırıldı ve buraya taşındı ve çok geçmeden tüm ada battı. "

"Ne?"

Veliaht Prens saçma bir tonda oyalanırken, anlamadığım için şaşkın bir bakışla sordum.

"Ha, bu arada. Daha önce bir adanın suya gömüldüğünü hiç görmemiştim."

"Peki, o zaman..."

"Geri döndüğümde sana bir ödül vermem gerekecek. İmparatorluk kalıntılarını ortadan kaldırmaya ve üslerini yok etmeye yaptığınız katkılardan dolayı."

Başını bana doğru çevirdi ve kahkahalara boğuldu.

"Sanırım geçen seferden beri yeni gelenleri yok etmek için çalışıyorum. Sana şövalyelik unvanı vermenin daha iyi olacağını düşünüyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ne demek alay ediyorsun? Ben ciddiylim," diye sırttı samimiyetsiz bir bakışla.

Çılgın sisteme, bilançoya ne oldu?

Büyümün sonunda adayı aşağı indirdiği ve batırdığı söylendiğinde bir süre bir kelime bulamadım.

Yaptım ama aslında yapmadım ama bunun sorumluluğunu aldım.

Bahsetmem gereken bu ince duyguyu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum.

"Soleil" denizin kaybolan uzak tarafına bakıyordu. Tabii ki önünde ani bir ışıkla.

~Ana Görev : Kaybolan çocukların nerede olduğu. [Saklananları Kötülüğün Gücünden Kurtar] Görev tamamlandı!

Ödül olarak [tüm erkekler] tercih edilirlilik +%5, şöhret +50 ve kadim sihirli ayna heykeli.

(Ünlü toplam: 510) 'Ha.'

Sistem penceresinin ani yükselişine kederle güldüm.

Başımı eğip elime baktığımda, büyü kullandığımda aldığım tüm kalıntı parçalarını buldum.

Kalın ayna parçası artık parıldamıyor. Ben

kaybetmedim. Bu bir görev ödülüydü, sözde görev.

"Ana Görev.

Çocukları kurtardığımız için şanslıydık ama bunun olması kaçınılmazdı. O kadar telaşlıydı ki sonunda bunun hikayenin bir parçası olduğunu fark ettim.

Aynı anda, daha önce gördüğüm manzarayı hatırladım. Mavi ışıkla birlikte kaybolan beyaz cübbe.

"Tıpkı kadın kahramana benziyordun.

Parlak pembe düz saçlar ve bana doğru bakan mavi gözlü bir adam. Tekrar hatırladığımda, kalbim sanki tıkanmış gibi tılandı.

Hayır, sadece benzer bir kişi. 'Olamaz,'

diye inkar ettim gördüklerimi, çılgınca

flört ediyordum.

Melek gibi normal moddaki bir hostes nasıl bir Railline, bir kötülük eksenine benziyor. Aynı klandan mı bahsediyorsun?

O zaman oldu. "Hasta mısın?"

Veliaht Prens, belki de tuhaf görüldüğüm için kırmızı gözlerle bana baktı ve aniden ciddi bir yüz ifadesiyle başımı salladı.

"Bu kadar ciddi ne düşünüyorsun?"

Sesle kendime geldiğimde bir an ona baktım ve güçlkle tükürdüm. "Ekselansları. Beyaz bir cübbenin yüzünü görüyor musunuz? Bir şey mi gördünüz?"

"Hayır. Mağara çökmek üzere, oturup onun yüzüne bakacak zaman nerede?"

Kalp yavaşça eski haline döndü ve cevap gecikmeden geldi. Neden bu kadar rahatladığımı bilmiyordum.

Ancak o zaman bir iç çekişle patladım. "Özür dilerim."

"Ne için?"

Prens, bu bağlamsız özür karşısında şaşırarak karşılık verdi.

Tüm bunlar benim yaptığım değil, sistemin bana yapmamı söylediği şeylerdi, ama bir hoşgörü değildi.

Adanın parçalandığını duyduktan sonra kendimi kalabalık kafamın içine zorladım ve sakince ağzımı açtım. "Kirlenmiş bir halde tahta çıkmak zorundasın ve ben toprağın bir kısmını yok ettim."

"Huh."

Özür dilerim. Bu, iyi duygularını korumanın bir parçasıydı ama prens sanki şaşkına dönmüş gibi güldü.

"Prenses şimdi de benimle dalga mı geçiyor?"

"Seninle dalga geçmek de ne demek? Ciddiyim. "

Yüzümde ciddi bir ifadeyle karşılık verdim ve burada biraz zayıf bir şekilde mırıldandım... " ... çünkü büyümü kontrol edemedim ve olan bu."

"Sayende hepimiz kamuflajı görmeyeceğiz." Callisto abuk sabuk bir sesle cevap verdi.

"Ve o üstten ayrıldığınızda çocukları tekrar kaçırıp becermeyeceklerini nereden biliyorsunuz? Bununla uğraşmak zorunda kalmadan şimdi gitmiş olmak daha iyi."

Ona biraz şaşkınlıkla baktım. Bilinçsizce kelimeler ağzımdan döküldü. "Şüpheler yok mu?"

"Şüphelerime doyabileceğimi hiç sanmıyorum. Öyle değil mi?" Callisto kaşlarını çatı.

"Bir adam neden bu kadar çarpıktır?"

"Ekselanslarının bana söylediği, ..."

Şok oldum ve düşüncelerimde kayboldum, sonra mantığımı geri kazandım. "Yine de, nasıl oldu da bu kadar güçlü bir büyü kullandım?"

"Bilmiyorsun bile. " Soğuk bir şekilde tersledi.

"Bana mağarada söylediklerimi tekrar

ettiriyorsun." ""

"Yılanların ve Leyla'nın ölümünü böyle şaşkın bir bakışla izliyor olamazdın. Benim de gözlerim var prenses. "

"..."

"Sadece bir şey söyleme. Gördüğüm kadarıyla kendim karar vereceğim." Titreyen gözlerimle ona baktım.

Kalbim çok fazla çarpıyordu.

Rahatladığım için mi yoksa duymak istediğim için mi?

Birden gözlerimin yaşla dolduğunu hissettim ki buna eskiden beri kuru dönem denirdi.

"Eğer gerçekten minnettarsan, en azından beni öp."

Not : Durun bakalım, bu çok ani oldu, burada neler oluyor. Tamam her neyse şimdi HI33!

Ancak ismin verdiği duygular, aşağıdaki sözlerle paramparça oldu. "Ne?"

Prens kekeleyerek bana baktı. O da cevap verme cüretini gösterdi.

"Neden, bilirsin işte. Karşılığında kendisini tehlikeden kurtaran kahramana tıslıyor." "Daha doğrusu, ben seni tehlikeden kurtardım."

"O zaman seni öpeceğim.

Öpeceğim. " "Reddediyorum.

"

Not:NOOOOOOO Penny neden hayalimi yıktın hıçkıra hıçkıra Kararlı bir tükürükle ayağa kalktım ve ayağa fırladım. "Kötü bir kadının bu kadar kalpsiz olması diye bir şey yoktur." "Uh."

Prens küçük bir şeyler mırıldandı ve şaşkınlıktan kaşlarını çattı.

Not:PENNY! Ona öpücüğünü ver "Sorun değil. Ben zaten yaptım. "Az önce ne dedin?" "Hiçbir şey. "

Dönüp ona sordum ama o sadece omuzlarını silkti ve beni takip ederek ayağa kalktı. Gözlerimde meraklı bir bakışla, kısa süre sonra kendi kendime söylediği sözlerle ilgilenmeye başladım.

"Ama şimdi, buradan nasıl çıkacağız, ha?"

"Bayılmadan önce kötü ruh sahnesi büyücüsünü aradığını söyledi. Yani yakında burada olacak." Hiç hareket etmeyen Raon'a yan gözle bakıp başımı salladım.

O andı.

Bir yerlerde güçlü bir titreşim sesi vardı.

Veliaht Prens şaşkınlık içinde etrafına bakınırken, "Ah!" diye haykırdı.

ve kollarından bir şey çıkardı. Küçük kristal küre parlıyordu. "Bekle bir dakika prenses."

Şok olmuş bir yüz ifadesiyle onu benden uzaklaştırdı ve sonra işe yaradı. "Ekselansları! Neredesiniz?"

Bunu yapar yapmaz yüksek bir ses duyuldu. Başımı

eğdim. Tanıdık bir sestti.

Operasyon toplantısı sırasında yoldan kaçmamalıydın! Büyücüler seni neden tehdit etti?

Prens kristal küreyi durdurmak için acele etti.

Şaşkın bir bakışla aceleyle benimle konuştu. "Prens, özür dilerim. Önce benim gitmem gerekiyor." "Geri dönebilir misiniz?"

"Kraliyet ailesi acil durumlarda çağrılır."

'Ayaklarında yapılabilecek sihir var' sözleri biter bitmez ayaklarının altına altın renkli bir sihir ekibi çizilmeye başlandı.

"Aman Tanrım. Bir çağrı aldım. Cedric Porter, o lanet herif çoktan tetikledi. "Cedric mi?"

Veliaht Prens'in tek yardımcısıydı.

Ani ayrılığın şokunu yaşarken, sihirli ekip neredeyse tamamlanmıştı.
"Ekselansları!"

Ona yaklaştım. "Yaralısın, iyileşeceğinden emin ol. "

Kolundaki elbisemin etekleri o kadar kırmızıydı ki kendimi tutamadım.

"Bir iblisin dişlerinde zehir olabilir, bu yüzden oraya varır varmaz kontrol edin." "Bir kuş gibi konuşuyorsun."

Veliaht Prens benim akarsu konuşmam karşısında hafifçe gülümsedi.

Aniden bana doğru uzandı ve yüzümü tuttu. Dudaklarıma sıcak, keskin bir his dokundu.

Nemli, nemli şey dışarı fırladı ve saak, alt dudağı yaladı.

Ben durumdan bihaberken, sanki bir mühür basar gibi hızla düştü.

Not:YA33333333 nihayet

"Bu beni kurtaran sana bir öpücük prenses." "Peki, yakında görüşürüz.

" Veliaht prens sırttı ve gururla konuştu.

Ve bir an bile durmadan altın rengiyle kayboldu.

Not: Bu yasayı gece çevirdiğime değdi HOHOHOHO

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 134

Bölüm 134

"Bu da ne, deli...!"

Veliaht Prens'in bana ne yaptığını bir adım sonra fark ettim ve küfürlü bir dil kullandım. Bunun nasıl bir vahşet olduğunu ona iyice anlatmak istedim ama o çoktan gitmişti. Elimi kaldırıp elimin tersiyle dudaklarımı kapattım.

Anlık dokunuş nemliydi.

'Lanet olsun sana! Seni endişelendirmemeliydim. Belki de çok şaşırdığım içindir.

Göğüs sanki kemiği kırıp öğütecekmiş gibi gümbürdedi. Yüzüm alevler içinde kaldı. "Kötü bir ruh halinde olduğum için.

Hırsızını bu şekilde öpmeye karar verdim. Aslında, gerçekten üzgün olup olmadığını anlayamadım. Tüm bu şiddetli duygular yabancı geliyordu.

Serin bir esinti vardı, ancak uzun bir süre sonra sıcaklık hala yüksekti. Kolay kolay soğumadı.

Elimi atan kalbimin üzerine bastırarak sakinleşmeye çalışırken, sonunda gözlerimi onun kaybolduğu beyaz kumlu sahilde zorlukla açtım.

Ve başımı çevirdiğim an. Aslan maskesinin ardında bana bakan yuvarlak bir gözle karşılaştım. "...Ra, Ra, Raon."

Çok utanmıştım. Hiç hareket etmeyen çocuğun ne zaman uyandığını bilmek zordu. O sırada içimizi kasvetli bir rüzgâr kapladı.

"Po"

Raon aniden parmağını kaldırarak bana bağırdı. "Onu öptü. Onu öptü!"

Ortaya çıkan parlak alay karşısında şok oldum ve kısa süre sonra başımı deli gibi salladım. "Oh, hayır! Öyle bir şey değil!"

"Evet, evet, öpüldü, öpüldü!" "Hey! Oh, hayır!"

Tam o saçma sapan ağzı durdurmak için koşacaktım ki.

"Hanımefendi." Arkasından alçak bir ses yükseldi.

Durdum, hareket etmeyi bıraktım ve gökyüzüne döndüm. Tavşan maskeli, yalınayak bir adam sanki yerden yükselmiş gibi dimdik duruyordu.

"VinNo, sen."

Refleks olarak 'Vinter' diye bağırarak için yaklaştığımda kelimelerimi zar zor değiştirdim. Çünkü ortada bir prens yoktu, artık ona böyle hitap etmeye gerek yoktu. "Veliaht Prens'te böyle bir şey görmediniz, değil mi?"

Mükemmel bir zamanlamayla çıkageldi. Ona gergin gözlerle baktım. Ama yüzümü maskeyle kapattığım için anlayamadım. İşte o zaman.

"Efendim!"

Biraz ötede beyaz kumların üzerinde oturan Raon yerinden fırladı ve koşmaya başladı.

"Özür dilerim, ---, aslında Penelope bana duvarın altına girmememi söyledi, ama ben çocuklara sihrimi göstermeye çalışıyordum"

Ve Raon'un asık suratlı sesi olayın gerçek yüzünü ortaya çıkardı. Bu sözler karşısında biraz şaşırmıştım.

-Bugün başka bir çocuk daha geliyor. Bütün tarlaları kaçırmayı beklemiyordum.

-Bu bir bahane gibi gelebilir ama ben de bir belirsizlik içindeydim hanımefendi.

Mağaraya yeni girerken sakince atılan boşluğun sözlerinin doğru olduğu kapıdır.

Aslında, yarısına bile inanmadım. Çünkü bana kalırsa, kafamın arkasına ağır bir darbe almıştım.

Ağlayan aslan maskesini maskenin üzerine bıraktı. Onu izlerken derin bir iç çekti. "Pekâlâ. Yaralandın mı?"

"Evet, iyiyim."

Raon mırıldanırken, mavi gözbebeği bu kez bana doğru yöneldi. "Hanımefendi yaralandı mı?"

"Her şey yolunda. " Başımı sallayarak gerçeği söyledim. Sonra geç de olsa aklıma gelenleri sordum. "Çocukları sağ salim eve götürdün mü?"

"Evet."

"Sen"

İyi olup olmadığını soracaktım ama çenemi kapattım. 'Boş konuşuyorsan sorun değil' diyemedim.

Belki de bir iblisin kuyruğu tarafından vurulduğu için, kırmızı su cübbenin yırtık kenarlarına yayılmıştı. Veliaht Prens'ten çok daha kötü görünüyordu.

"Artık çok geç. Seni oraya götürmeyi bırakacağım."

Devam etmeye niyetim yokmuş gibi görüldüğümde, elini uzattı ve önce o teklif etti. Çok yorgun ve bıkkın olan bu sesi reddedemedim.

"Tamam, hadi işimize dönelim. İşimize dönelim." Aceleyle elini tuttum. Çok geçmeden parlak bir ışık üçümüzü sardı. Hepimizi.

"Majesteleri!"

Veliaht Prens'in tek yardımcısı.

Cedric Porter, az önce İmparatorluk Sarayı kapısına çağrılan Calisto'yu sihirli bir ekiple çarpıcı bir yüzle karşıladı.

"Hey."

Veliaht Prens böyle bir yardımcısı selamlamak için elini kaldırdı.

"Burada mı?! Cedric kaynayan dolguyu bastırmak için dişlerini sıkı.

Savaş alanına getirdiği tek büyük ordu oydu.

Ama bazen, ne zaman deli gibi davransam, onu boğmak istiyordum.

Son zamanlarda Archina Adalarında saklanan ve imparatorluğa zarar veren Leila Ganshan'ları yok etmek için her gün yoğun toplantılar yapıldı.

Saklandıkları Archina Adaları'nın ana tarafı boyunca o kadar çok kanyon ve resif vardı ve dalgalar o kadar sertti ki savaş gemileri buralara kolayca erişemiyordu.

Dahası, isyanları beklenenden daha güçlüydü ve sık sık karışıklığı ortadan kaldırmaya çalışan bir grupta öldürülüyorlardı.

Bu nedenle Veliaht Prens, bir önceki av yarışması sırasında edindiği kadim haritalara erişmenin bir yolunu arıyordu.

Toplantının en yoğun anıydı.

Haritada kırmızı bir nokta belirdi ve yanıp sönmeye başladı.

Archina Adaları'nda değil, yakınındaki haritada işaretlenmemiş bir adaydı.

Aniden ortaya çıkan kızarıklık herkesi şaşkına çevirdi ve Veliaht Prens aniden deli gibi koşarak koltuğunu terk etti.

Ve şimdi geri döndüm.

"Solenoid'de ne halt ediyorsun? Yaralıya ne oldu!" diye sordu Cedric ve durumu bir kez daha anlattı.

Veliaht Prens cevap vermek yerine kaşlarını oynattı. "Büyücüleri çoktan tehdit ettiniz mi?"

"Onları tehdit etmiş olmalısınız. Ben sadece suçlamaları bulmak için onay istiyorum."

Cedric'in sorgusundaki büyücüler, 'Veliaht Prens'i hemen solenoidin yanına götürmezsen, onu tutuyor, ben de senin için bir Fang'in kuyruğunu yapacağım,' dediler. Dişlerini sıkarak, "Bunu yapmaktan başka çarem yoktu," dedi.

Cedric soğukkanlılıkla ekledi.

"Toplantı sırasında kaçtığınız için teşekkürler, personel henüz saraydan ayrılmadı ve çok kızgınız. Yaralandığımda yaptığım şey için beni affedin, bu yüzden bana bir kulak pompası verin."

Kabaca, her şeyi berbat ediyordunuz ve herkes bu konuda yaygara koparıyordu, bu yüzden durumu bir bahane olarak açıklayabilirdiniz.

Da.

Veliaht Prens sinsice cevap verdi.

"Ne yapıyorsun? Onları yok etmek için buradayım. " "...Evet? Majesteleri, kan bağıyla mı?"

"Hayır."

Veliaht Prens'in sarayına doğru hızla yürüyen Calisto aniden yürümeyi bıraktı. Garip bir şekilde heybetli bir yüz ifadesiyle çenesini kaldırdı ve bir şimşek çaktı.

"Yedek Prensle birlikteydi" "Yedek, --- ne?"

Cedric, "Kulaklarımın nesi var?" dedi ve hafifçe geçti. Veliaht Prens yoluna devam etti ve atını sürdü.

"Tahminimiz doğruydu. Archina Adaları'ndan Tratan'a kolayca geemezlerdi. Bu yüzden yakınlardaki deniz tabanında gümüş bir havzası var."

"Folyonun bodrumunu mu kastediyorsun?"

"Evet. İstiridyelerin derinliği ve genişliği muazzamdı. Belki de Archina Adaları'ydı." "O zaman önce Soleil'e asker gönderin."

"Hayır. Gerek yok. Bir dakikalığına sessiz olacaklar."

Calisto, operasyonu hızla düzeltmeye alışan Cedric'i engelledi. "Ne?" Cedric merak ediyor gibiydi.

Bir an için düşüncelere dalmış gibi görünen Calisto aniden kakhahalara boğuldu. "Sonunda delirdi.

Cedric düşündü.

Tabii ki Veliaht Prens uzun zamandır deliydi ama sonunda eve dönme zamanı geldi. "Prenses tüm o yeraltı yuvalarını dövdü. Bütün solenoid denizin altına battı." Glmekte olan veliaht prens bunu oldukça hoş bir sese taşıdı.

Konuşmanın aniden değişmesinden utanan Cedric kısa süre sonra bir şey fark etti ve şaşırdı. "O zaman o kırmızı nokta ---, prensesin yeri miydi?"

Antik Balta'nın kalıntılarını yeniden üretmek çok tehlikeli ve pervasızcaydı.

Bu nedenle Veliaht Prens yasayı prenses dışında kimsenin kullanamayacağı şekilde yazdırdı.

Nasıl elde edildiğini bilmiyorum ama Calisto'nun kesilmiş bir avuç saına sahip olması sayesinde sorunsuz geçti.

Ancak, sihrin kazınması sürecinde Yargıç bir sorunu olduğunu söyledi.

Eski harita Penelope'yi sahibi olarak tanıdı ve onu klonlanmış yeni haritayla paylaştı. O sırada bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"-Efendimiz, bu bir suç değil mi?"

Kontrolden çıkan düşünceler ciddi bir yüz ifadesiyle Cedric'e sordu. "Uhhh, suç."

Veliaht Prens kızgındı.

"Bu son derece büyük bir hataydı." "Bildiğiniz bir hata mı?" ""

"Duyduğum kadarıyla, son av yarışması sırasında prenses tarafından size veda edilmiş olmalı."

Cedric aniden ürperdi.

Bu tuzak karşısında irkildim. Arkamı döndüğümde kan kırmızısı gözleri ıslık ıslık parlıyordu: "Son zamanlarda işlerin biraz boş mu gitti?"

Veliaht Prens, sanki elini uzatıyormuş gibi Cedrick'in omzuna birkaç kez vurdu.

"Sana söylediğim gibi, prensesle aramda neler olup bittiğini duy ve bana ilet. Senden işini yapmanı istiyorum. Başkalarının aşk ilişkilerine kelimeler katmaya çalışma. Pekâlâ. Ha?"

"Ugh, Ugh! Evet. Pekala."

Cedric gözlerindeki suyla acı içinde cevap verdi.

Memnun olan Veliaht Prens, teşvik kılığına bürünmüş şiddeti durdurdu ve arkasını dönüp tekrar yürümeye başladı.

Bundan sonra yükün sızlanması başladı, ama garip bir şekilde bugün hiç de kötü değildi. Calisto farkına bile varmadan gülmekten kendini alamıyordu.

İlk başlarda, alay etmekten başka bir şey değildi.

Bunu telafi etmek için dışarı bakıp ter döküyormuş gibi görünen bir yalanla kendimi kandırmak komik ve eğlenceliydi.

Sık sık ne cevap vereceğini düşünüyordum ve onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum, hayat oldukça güzeldi. Avcılık yarışmasından sonra bile zayıf ilgi sönmemişti. Aksine, kendisinden tiksinen biriydi.

Bu konudaki merak daha da arttı.

Ellen Markisi'nden sonra prenseslerden bahsettiğime dair saçma bir söylenti çıktığında çok kızmamıştım, çünkü yaşlı adama yeterince darbe indirememiştim.

Kendime hayret ettim.

Makyajımla garip davrandığımda, bunun önemsiz ve sevimli olduğunu düşündüm. Onun sadece aptal ve kibirli bir halktan biri olduğunu düşündüm.

Bana bakarken küfreden minik dudaklar gözlerimin önünde hırlamaya devam ediyordu. Ben de farkında olmadan.....

"Bu arada, Ekselansları. "

Cedric'in çağrısı üzerine Calisto aniden derin düşüncelerden uyandı. "Ne?"

"Uzun zamandan beri neden dudaklarınla bu kadar çok oynuyorsun? Dudaklarını incitmekten mi korkuyorsun?"

Aslında söylemek istediğim, neden dudaklarını böyle kekeleyorsun? Ama hayatı boşa gittiği için Cedrick sözlerini yutmayı başardı.

Sanki bunu bilmiyormuşum gibi veliaht prens gözlerini kırptırdı. Mantıkla pek ilgilenmiyordu.

Kan ve etin fişkırdığı bir savaş alanında yıllarımı geçirirken, açgözlülüğümün ve cinsel arzusun öldüğünü ve geriye sadece nefret ve cinayetin kaldığını düşündüm.

Ama Şu anda kafasının içinde Penelope Ekart'ın yüzü vardı.

Onu öptüm ve bir tavşan gibi yuvarlaktı. Mavi-yeşil gözler, utanmış ve Şişmiş, kırmızı dudaklar. Prensesin yüzü ay ıŐıŐında ortaya çıktı, küçük....

"Güzel."

"Evet?"

Cedric tek başına gevezelik ederken ısıarak geri çekildi.

Veliaht Prens böyle bir astına yan gözle bakar. Sanki o yapıyormuş gibi güldü.

"Böyle bir Şey var. Hayatında hiç ilişkiye girmedin ve bunu zaten bilmiyorsun." "Hayır, hayır, hiç kimse bunu yapmadı!"

Calisto neşeyle gülerek astının öfkeli sesini geride bıraktı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık baŐlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 135

Bölüm 135

Gözlerimizi açtığımızda, ilk başladığımız yer olan Hamilton Caddesi'ndeki insanlardan arınmış sokağın köşesinde duruyorduk.

Siyah karanlığa boyanmış sokaklara bakarak iç çektim ve geldim. 'Umarım kimse fark etmemiştir'

Boşlukla tamamlanacak bir hikaye kalmıştı ama bu iyi bir durum değildi. Onun ve benim tedaviye ve dinlenmeye ihtiyacımız vardı, hepsi bu.

Onlara kısa bir bakış attım. "Ben

gidiyorum." "Gidiyor musun Penelope?"

Raon bana gözle görülür bir şekilde somurtarak sordu.

"Bir dahaki sefere fırsat bulduğumda görüşürüz."

Hafifçe gülümsedim ve sonra boş arsaya döndüm. "Ayakkabılar için teşekkür ederim."

Bana giydirdiği ayakkabıları çıkardım.

Sihirli ayakkabılarımı çıkarmıştım, bu yüzden denize düşmeme rağmen ıslanmadım ya da kirlenmedim. Bu nedenle yıkayıp iade etmek anlamsızdı.

"Tekrar görüşmek istemiyorum çünkü ayakkabıları iade edeceğim.

Yalınayak olmamın bir önemi yoktu çünkü buradan konağa çok az kalmıştı. Böyle düşünerek tereddüt etmeden ondan uzaklaştım.

Birkaç adım attığım bir andı. "Bir dakika bekle."

Acil ses bana yapıştı.

Tereddüt ettim ve başımı hafifçe çevirdim. "Bir dakika bekleyin

hanımefendi." "Neden?"

Vinter bana doğrudan cevap vermeden Raon'a tükürdü. "Raon, önce sen tepeye geri dön."

"Evet."

Öğretmenin sözleri ilahi ama aslanın maskesi itaatkâr bir şekilde cevap verdi.

Bir süre sonra, bir 'piratio' sesi ve bir büyü çılgılığı ile küçük yeni bir model satın alındı. Raon giderken Vinter eğildi ve çıkardığım ayakkabıları kaldırdı.

Ve ayaklarıma dolanarak ilerliyor.

"Lütfen ayakkabılarınızı çıkarmayın. Sizi içeri götüreceğim." "Sorun değil." Kesin bir dille reddettim.

"Bence sizin tedaviniz daha acil gibi görünüyor. 7 çocuğunuz olsa da fark etmez."

"Biraz önce, işitmeyi en üst düzeye çıkarma büyüyle ana harekete baktım ve bazı generaller konağın etrafında dönüyordu. Hiçbir şey, sanırım Leydi'yi arıyorum."

"Ne?!!"

Tam anlamıyla hayal kırıklığına uğradım dediğini düşündüm. 'Beni yakaladılar mı? Seni deli!'

Deprem olmuş gibi titreyen göz bebeklerimle tavşan maskesine sertçe sordum. "Şu an saat kaç?"

"Saat 10'u biraz geçiyor." "Ha,".

İçimi çektim.

Sabah 10'da çıktım ve akşam 10'dan sonra cehenneme döndüm. 'Gün geçmediği için hepsi geçersiz mi?

Gözlerim yaşararak pozitif devreyi çevirdim.

Vinter beni o halde görünce elini uzattı ve beni tekrar teşvik etti. "Geç kaldım, lütfen sizi odanıza güvenli bir şekilde götürmeme izin verin."

Şövalyeler malikânenin etrafında dolanıyorsa, zaten deliğe gizlice girecekler ve çoktan gitmiş olacaklar.

Boş alanın çıkardığı ayakkabıları tekrar giydim ve kasvetli bir yüzle cevap verdim. "Lütfen bana bir iyilik yap."

Bir an sonra beyaz ışık gözlerimi işgal etti ve gözlerimi tekrar açtığımda tanıdık bir alan ortaya çıktı. Burası benim odamdı.

"Aman Tanrım! Ne!!!"

Emily beni aniden odanın ortasında 'ppong' olarak görünce şaşırdı. "Bayan Penelope!"

"Emily."

"Ne oluyor, neden şimdi buradasın! Kim bu adam?"

Tavşan maskeli bir dev görünce irkildi ve beni içeri çekti. Açıklamak yerine aceleyle sordum.

"Bir şey mi oldu? Beni kaçarken yakalamış olma ihtimaliniz var mı?" Emily gerçekleri karıştırıyor.

"Akşam uşak geldi ve senin orada olmadığını biliyordu." "Ne?! Uşak mı?"

"Ona hasta olduğumu söyledim ama acil bir eski karısı olduğunu söyledi."

Başımı tuttum. Her şey bir yana, Dük bunun senin için bir felaket olduğunu biliyordu. Kaşlarını çatarak bana bakarak beni teselli etmeye çalıştı.

"Eminim her an burada olabilir. Dük'e sizi hemen anlatmasını engellemeyi başardım.

Ama kahya zaten birini serbest bırakarak gizlice beni arıyordu.

Eğer bugün geri gelmeseydim, tüm iş parçasının ortaya çıkması an meselesi olacaktı.

"Hey,"

Aşırı önlemler almaya karar verdim. "Bazı isteklerde bulunmak istiyorum." "Ne? Ne?" (Vinter)

"Dük'e ait tüm insanların hafızasını manipüle edin. Hiç dışarı çıkmadım."
"Hyuk."

Emily benim sözlerimle derin olmayan bir nefes aldı.

Bana sakince bakıp iyilik isteyen mavi gözbebeği bir kez sallandı. "O hizmetçi de dahil mi?"

Karanlık bir sesle sordu. "Evet."

"Oh, bayan!"

Emily hiç tereddüt etmeden verdiğim cevap karşısında şok olmuş bir yüz ifadesiyle bana baktı. Ama ben soğukkanlılıkla karşılık verdim.

"Üzgünüm Emily. Tam bir suçun özel bir yanı yok." Düşes'ten kimseye hâlâ inanmıyordum.

Vinter bir süre yüzünde hiçbir ifade olmadan bana baktıktan sonra yavaşça bastonunu kolundan çıkardı. "Ram Branica"

"Oh, bayan! Ben bile nasıl olabilirim!"

"Atemto-!"

Sihirli büyüler söyleyen boş alanın terminali ağır bir şekilde yankılandı.

İhanete uğramış gözleriyle hayal kırıklığını ifade eden Emily, bir anda "pütür" sesiyle yere yığıldı.

Ona baktım ve kaşlarımı çatarak sordum. "Bu kadar büyütecek ne var?"

"Size daha önce de söylediğim gibi, hafızadaki tüpün büyüğü derin bir uykuya dalan bir alt ürüne sahiptir." Rahat bir nefes aldı. Vinter ekledi.

"Büyü başarılı oldu ve malikanedeki herkes uykuya daldı. Merak etmeyin, uyandıktan sonra hafızanızı kaybetmekten başka bir şey olmayacak."

Başımı salladım ve ağzımı açtım. "İstek için ne kadar ödemeliyim?" Vinter

sözlerime sessiz kaldı. Ve uzun bir süre sonra gelen cevap-

- "Almayacağım."

"Neden?"

"Hanımefendi bugün büyük sorumluluğum nedeniyle eve geç

geldi." " "

"Artık bana güvenemezsin."

Bir süre tereddüt eder gibi oldu, sonra sakince okudu.

"Sözleşmenin feshi. En kısa zamanda size bir mektup göndereceğim."

Bu sözler bana kederli bir kahkaha

attırdı. "Hala hatamı biliyor

olmalısın.

Demiryolu hattı olsun ya da olmasın, şüphelenilmesine ve zor bir zamana maruz kalmasına neden olacak kadar tatsız ve rahatsız ediciydi.

Ama bir dizi şok edici şey olduğu için mi?

Ona düşündüğüm kadar kızgın değildim. O bile yorgun görünüyordu. Mantıklı bir şekilde, Vinter'in niyetleri haklıydı.

Uzun süredir Leyla'ya karşı yarışıyor ve eminim ki sistem tarafından yönlendirilen davranışım çok şüpheli.

'..-Ama, gördüler mi?'

Aklıma son gördüğüm beyaz cübbenin görüntüsü geldi.

Hazırlıksız yakalandım, yanıldığımı, bunun sadece benzer bir görünüm olduğunu inkar ettim.

Koşullar, Vinter'in gönüllü çalışmalar yaparken fakir bir halktan biri olarak yaşayan "gerçek bir prensesle" karşılaştığını göstermiştir.

'Eğer ev sahibesi gerçekten de çocukları kaçırmaya ve büyücülerden kurtulmaya çalışan sürünün en önemli parçasıysa.

Boş arsayı kandırmak ve yapılması gerekeni yapmak için onu kullanmak bilinmeyen bir şeydi. Oraya varır varmaz birden tüylerim diken diken oldu.

"Sen, bir ihtimal,"

Birden ağzımı açtım ve hemen sustum. Benim bir Leyla kalıntısı olduğumdan şüpheleniyordu.

Şüphenin sona erdirilip erdirilmediğini bilmeden yangın başlatmaya gerek yoktu.

Ev sahibesi yapmış olsa bile, Penelope'nin reşit olma töreninden sonra ciddi bir şekilde ortaya çıkmıştı. "Ben kaçtıktan sonra, bu benim işim değil.

Birden konuşmayı kestim ve başımı bana tuhaf gözlerle bakan tavşan maskesine doğru salladım. "Hiçbir şey. Bundan daha fazlası"

"....."

"Kontrat sende kalsın."

Sözlerimde, mavi gözlü göz bebekleri büyük ölçüde genişledi. Kafa karışıklığı belirtileri gösterdi.

"Neden?"

"Zaten yaptığınız sözleşmeyi bozmak çok komik. Çünkü senin kamusal yeteneğine güvenmiyorum." Kaçış için zaman noktası.

Vinter kadar yetenekli ve ağır ağızlı yeni bir üst bulmak da zordu. Bana bilinmeyen bir duyguyla baktı.

Bunun zayıf beklentilerin bir karışımı olduğunu fark etmek kolaydı.

"Ancak, umarım kamu sektörü dışında yapacak başka bir işiniz yoktur."

Bir bıçak gibi kestim.

"Ortaya koyduğunuz sözleşme şartlarıyla her zamanki kadar iyi olabileceğimi sanmıyorum." Benim gülümseyen yüzüm karşısında boş arsanın gözbebekleri durmaksızın sallanmaya başladı.

"Hanımefendi."

"Nelerden şüphe ettiğinizi, nelerden endişe ettiğinizi görüyorum. Ve omuzlarınızda daha genç hale gelen nedeni. Şöhretim ve söylentiler durmadı ve büyü kullanma konusunda çok şüpheli oldum."

"....."

"Ama insanları ilgi gibi saçmalıklarla kandırmamalısın." Gözlerinde sözlerimden daha önce hiç olmadığı kadar canlı bir duygu vardı. Acı ve pişmanlıktı.

Başının üstündeki mor iyilik de gösterge çubuğunda yavaşça yanıp sönüyordu. Hiç heyecanlanmadan ona baktım.

"Aldatmıyordum."

Neredeyse sıkılmış bir sesle haykırdı.

"Sadece Leydi'nin ilgilendiğine dair şüphe ve teyit için değildi." "Sadece şüpheleniyordum."

Vinter aynı şeyi eğik bir sesle tekrarladı.

Bocalayan görüntüsü bir yandan istikrarsız, bir yandan da acınası görünüyordu.

Leyla tarafından lanetlenirken ve insanlar tarafından dışlanırken mücadeleye zorlukla devam etmesi gerektiğine inanan onun için üzüldüm.

Ama anlayış ve duygularım birbirinden ayrıydı.

"Daha şüpheli olup olmamam umurumda değil. Şüphe, ilgi, hepiniz bunu kendiniz yapıyorsunuz." "Hanımefendi."

"Beni artık kendi amacın için kullanmamamı söylüyorum." "Hanımefendi, sadece bir kez. Benim için bir kez daha."

Yalvaran bir sesle beni çağıran boşluğu kapattım ve soğukluğu haber verdim. "Şimdi geri dön. Ve ben onu bulana kadar benimle iletişime geçme."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 136

Bölüm 136

Vinter sanki ona verdiğim ayakkabılarla birlikte kovulmuş gibi aceleyle geri döndü. Onunla tüm temaslarımın sona erdiğini düşündüm.

Ancak yıkamak için kıyafetlerimi çıkardığım anda köprücük kemiğimde soğuk metalin dokusunu hissettim.

"Lanet olsun."

Başımı öne eğerek kaşlarımı çattım ve kısa bir küfür savurdum. Vinter'ın kolyesi ev sahibesine verilmeyi bekliyor.

'Oh, sana da aynı ayakkabıları vermeliydim'

Bu duyguyla her şeyi Vinter ile birlikte yazmak istedim.

Ancak eski eserler pervasızca elden çıkarılamayacağına göre, en az bir kez daha buluşmamız gerekiyor demektir.

Sinirli bir şekilde içimi çektim ve kolyemi çıkarıp masamın çekmecesine koydum.

Elbisemin içindeki küçük bir cebe koyduğum kırık bir ayna parçasını çıkarıp yanıma koydum.

Rastgele çekmeceye baktığımda, yeni bir oyun ödülü için aldığım oldukça fazla şey vardı. Kendimi tuhaf hissettim çünkü hiçbir işe yaramayan ıvır zıvırlar giderek büyüyor gibiydi.

Tuhaf bir bakışla aşağıya baktıktan sonra çekmeceyi bir 'tak-' sesiyle kapattım.

Ertesi gün.

Acil bir mesajla beni arayan uşak sabah erkenden odama geldi.

"Hanımefendi."

Kısa bir sessizlikten sonra uşak biraz sert bir yüz ifadesiyle konuştu. "Size söylemem gereken bir şey var."

"Neler oluyor?"

"Kılıç kullanmayı öğrenmek için Sör Spencer'a giden Eclise bir daha geri dönmedi." "Ne?"

Tuvalet masasına otururken tereddüt ettim ve uşağa dönüp baktım. "Sen neden bahsediyorsun? Geri gelmedin mi?"

"Eğitimden sonra, her zamanki akşam telaşından sonra malikaneye döndüm, ancak dün gece sadece hareket ettirmek için kullandığı vagon geri döndü."

"....."

"Dün gece hanımefendiye aceleyle söyleyecektim ama bu yaşlı adam bunayınca uyuyakalmış. Çok özür dilerim hanımefendi."

Uşak sözlerini bitirdikten sonra önümde saygıyla eğildi ve özür diledi.

Vinter'ın büyüğü gerçekten başarılı olmuş olsa da, gizlice kaçtığıma dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Ama oldukça hazırlıksız yakalanmıştım.

Çünkü Emily aracılığıyla beni acilen arayan bu fikrin ciddi bir mesele olduğunu düşünüyordum. Kaşlarımı çattım ve aceleyle sordum.

"Peki ya atlı? Bir şeyler biliyorsun çünkü onunla gittin."

"Atlıya sordum ve geri dönme zamanı geçmesine rağmen gelmedi. Sir Spencer da her zamanki gibi antrenmanını bitirdiğini söyledi."

"Sonra"

Aklımdan en kötü varsayım geçti. "Kaçmak. Eclise

gözlerini, içgüdülerini ve beynini çok iyi kullanırdı.

Dükün içinde resmi olarak kılıç öğrenmenin imkansız olduğunu da biliyordu. Benden Usta'yı kurtarmamı istedi.

'Olmaz, bunu en başından yapmayacaksın'

Henüz tam olarak onaylanmamış olsa da, favorisi şimdiye kadar %90'ı aşmış olurdu. Ama kaçmak için beni kullandıysa.

"Ben ölürüm.

Tuvalet masasının üzerindeki el yumruğunu sıktı.

'Buraya kadar nasıl hayatta kaldım? Sadece %10'u kalmışken ölmeli miyim? Azı dişleri kendiliğinden kayboldu.

Sonsuz karanlığa gömülmenin, bir anda en kötüsünü düşünmenin zamanı gelmişti. Birden uşak benimle göz göze geldi.

"Hanımefendi, bunu söylediğim için üzgünüm."

Benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğinden emin olmak için dikkatlice konuştu.

"Köleler tarafından takılan tüm bağlar mutlaka iz büyüsü ile oyulmuştur."
"İz Yeri?"

"Evet. Neden aile büyücüsünü aramıyorsun?"

Uşak, tuvalet masasının üzerindeki sol elime baktı ve sözlerinin sonunu bulanıklaştırdı. Gözleri döndü.

Sol işaret parmağımda hâlâ büyük bir yakut yüzük olduğunu görebiliyordum.

Yumruğumdaki Kırmızı Yakut yumurta titriyordu, çok güçlü olduğunu bilmiyordum. "Bir sonuca varmak için henüz çok erken.

Yavaşça yumruğumu sıktım.

Birkaç kez tasmayı bırakacağımı söyledim ama bunu yapmayı reddeden Eclise'in kendisi oldu. Tasma ile kaçacak kadar aptal değildi.

Yavaş yavaş mantık geri geldi.

Ölüm korkusu ve ihanet duygusu gözlerime doldu. "Sadece biraz daha bekle."

Kâhya talimatlarım karşısında gözlerini kocaman açtı ve tereddüt ediyormuş gibi hemen cevap verdi.

"Başkent pek güvenli değil hanımefendi. Başınız belaya girerse diye, insanları serbest bırakmaya ne dersiniz?

şehir etrafında?" "Hayır,

teşekkürler." Kararlı bir

şekilde cevap verdim.

ML'nin aşağılanmış olabileceği varsayımından daha saçma bir şey olamaz. "Sadece kendi ayakları üzerinde durmasını bekleyin."

"Evet. Pekala, bayan."

Uşak tepkimi anlamamış gibiydi ama sessizce kabul etti. Ancak bu, temel sorunun ortadan kalkacağı anlamına gelmiyordu.

"Ama, Genç Dük'e nasıl söyleyebilirim?"

Derek bilseydi, Eclis'in kovulması sorun olmazdı. "Lütfen ilk kardeşimin kalemini sır olarak sakla."

"Hanımefendi."

"Sana yalvarıyorum uşak. İşleri boş yere büyötmek istemiyorum. Yakında dönecek." Uşagım dikenli bir bakışla başını salladı.

"Teşekkür ederim. Dışarı çıkabilirsiniz."

Bir süre sonra uşagın kapıyı kapatıp gittiğini duydum.

Karıncalanan şakaklarıma bastırdım ve artan endişemi bastırmaya çalıştım.
"Sorun nedir?

Öyle olmasa bile, şu anda buna inanmaktan başka seçeneğim yoktu.
Eclise'in iyiliğı benim hayatımdı.

Umursamaz şüphelerin tercih edilirlık üzerinde kötü bir etki yaratma riski büyüktü. "Şimdi sadece %10.

O andan itibaren bitmek bilmeyen şüphelerle savaşmaya başladım.

Günün nasıl geçtiğini anlayamadım.

Emily'nin bana getirdiğı akşam yemeğı ısırıldı ve kitabı birkaç kez okuyup tekrarladıktan sonra gece derinleşti.

Neredeyse gece yarısı oldu. Ama o zamana kadar Eclise'in döndüğü haberini duymamıştım. Gerginliğim zirveye ulaştı.

Ruby'nin yumurtasına dokunduktan sonra sonunda dayanamadım ve ağzımı açtım. "Emily, git uşagı çağır."

"Evet, bayan."

Bütün gün bana bakan Emily ucuz bir şekilde odadan çıktı. "Aradınız mı, hanımefendi?"

Bir süre sonra uşak geldi.

Söylemeye gerek yok, siparişı hemen verdim.

Derek öğrense bile, artık bu odada tek bir yol vardı. "Bırakın insanlar ve köpekler Sör Spencer'ın yaşadığı köye gitsin."

"Evet? Oh, anladım."

"Ve ailenin tüm büyücülerini getirin." İşte o zaman. "Oh, bayan! Butler!"

Konuşmak için koltuğundan kaçan Emily açık kapıdan içeri daldı. "Hanımefendinin eskortu geri döndü!"

Kâhya ve ben aynı anda göz göze geldik. "Onu hemen odama götürün."

Bir süre sonra uşak Eclise'i odama getirdi.

Vahşi bir dırdırcı ruh haliyle, Kâhya sadece Eclise'i bırakarak odadan çıktı. İkilinin terk ettiği odada soğuk bir sessizlik vardı.

"Efendim."

Önce Eclise ağır sessizliği bozarak yavaşça yürüdü.

Oturduğum masanın yanına gelerek doğal bir şekilde ayaklarımın dibine diz çöktü. İfadesiz yüzünü kaldırdı ve bana baktı.

Gün içinde ne oldu?

Yüzü hasta bir adam kadar solgun ve beyaz.

Yaralı olup olmadığım sorulduğunda sabrımın sınırına ulaşmıştım. "Nerelerdeydin?"

Sesi o kadar tiz çıkıyordu ki, elinde değildi.

Onun karşısında gülümsemeye zorlayan ve yumuşak bir ses çıkaran hep bendim. Kahverengi-gri gözbebeği ilk gördüğümde önce titredi. "Efendim."

"Cevap ver bana."

Hiç ara vermeden onu sıkıştırdım.

"Neden tek kelime etmeden ortadan kayboldun?"

"Endişelendin mi?" "Endişelenmek mi?"

Soğuk bir kahkaha patladı.

'Gerçek prenses' geri gelene kadar sadece üç hafta geçti.

Kaçışa üç hafta kala, ML'nin sahip olabileceği korku, gerginlik ve boğulma hissi ortaya çıktı.

Onları bir 'endişe' olarak bir araya getirebilir miyim? "Komik miyim?"

O anda kafasında parlayan koyu kırmızıyı bile göremiyordum.

"Sana söylemeden aldığım için başımın üstüne otursam sallanacak bir hastalık tanrısına mı benziyorum?"

"....."

"Biriniz için, bir süredir var."

Hayatımı riske attım ve hareket ettim. Tekrar tekrar başımı Dük'ün önünde eğdim.

Yine de, ne zaman itibarımın düşeceğini bilmiyordum ve titriyordum ve onun önünde tek bir kelime bile etmedim.

Kelimeleri boğazıma kadar çiğneyip yuttum ve derin bir nefes aldım.

"Senin bu özverili tavrına daha ne kadar katlanmam gerektiğini bilmiyorum."

"Özür dilerim, Efendim."

Eclise gözlerimi kaçırarak başını aşağıya doğru salladı. Terk edilmiş bir köpek yavrusuna benziyordu.

"Durun bir dakika, bir kaza oldu."

Gözlerini yere indirerek itaatkâr bir şekilde cevap verdi. Soğukkanlılıkla sordum. "Ne kazası?" "Hemşerilerimle karşılaştım."

Başını tekrar kaldırdı ve bana baktı.

Ve rafine edilmemiş öfkem, karşılaştığım acı dolu gözlerde kayboldu. "Benim gibi köle olarak satılanlar."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 137

Bölüm 137

Not: 138. Bölüm yakında ve herkese desteği için teşekkür ederim

P "Doğu'nun bir dostu mu?"

Bunu söylediğinde ne diyeceğimi bilemedim ve ona baktım.

"Eskiden evimde çalışan meçhul bir hizmetçiydi." ""

"Köyün yakınındaki çiftlikte köleleştirilen Delman'ları görmek için onu takip ettim." "Eclise."

"Ama aniden çiftlikte büyük bir canavar belirdi ve insanlara saldırdı." "Ne? Canavar mı?" (Şeytani bir şey)

Gözlerimi Eclise'in şu sözleriyle açtım.

Kılıç kullanmayı öğrenmek için gittiği köy başkentten çok uzakta değildi.
"Ama neden?"

Archina Adaları'na yakın olan Tratan değil de imparatorluğun ortasında bir canavar mı ortaya çıktı?

"Bu da mı zor mod hikayelerinden biri?"

Daha bir gün önce, bir grup canavarla tanıştıktan sonra kendimi tuhaf hissettim.

Yüzünde ciddi bir ifadeyle düşüncelere dalmış olan Eclise sessizce hareket etti. "İnsanlar ölürken kimse dışarı çıkmadı."

"....."

"Orada kılıcı olan tek kişi bendim, Usta."

Birden aklım başıma geldi. Sonunda canavarı kendisi öldürmüştü.

Kaçmaktan çok daha olağanüstü bir şeye kapılmış olan ML'nin görüntüsü başımı döndürdü.

Mantıklı düşünmeye çalıştım ve ona iç çeker gibi seslendim.

"Eclise." " "

"Olmuş olsa bile, bana ilk koşan sen olmalıydın." "Efendim." "Rapor vermek ve yardım istemek için bana geri dönmeliydin."

Eclise'in anavatanını tehlikede görmesinin onun için ne kadar sefil bir durum olduğunu hayal bile edemiyordum. Ama sakince gerçeği hatırladım.

Düşman ülkenin köleleri sokaklarda dolaşıyor ve özgürce kılıç kullanıyorlardı.

Birisi onu bununla suçlarsa, yazar Gong'un komplo kurduğu gibi bir yanlış anlaşılmaya bile yol açabilir. (Gong anlamı top / kamu işleri / sıfır / null)

Öğretmenini kurtarması istendiğinde en çok Derek endişelendi.

"Artık imparatorlukta kılıç kullanamayan bir kölesin ve senden ben sorumluyum." Eclise'in ifadesi kaskatı kesilmiş yüzümde soldu.

"Onlara kıyasla ne kadar iyi bir hayatım olduğunu ve ne kadar gösterişsiz davrandığımı biliyorum."

Eclise çok kötü bir sesle cevap verdi.

"Ama tüm canavarları öldürmeme rağmen İmparatorluk'tan hiçbir destek gelmedi." "Dük'ten destek almak için harekete geçebilirdin."

"Tüm insanlar öldükten sonra mı?" "Eclise."

"Canavarı öldürmekten başka seçeneğim yoktu, Efendim."

Donuk gri-kahverengi gözleri her zamankinden daha parlak parlıyordu. Sonunda ağzımı kapattım ve uzun süre sonra tekrar açtım.

"Canavarı öldürdükten sonra neden hemen geri dönmediniz?" "İnsanlar çok zarar gördü."

Bu soru karşısında, kendinden utanıp utanmadığını anlamak için bana diktiği gözlerden kaçmak için başını eğdi.

"Bu arada köleler İmparatorluğun yaralı halkına baktılar." ""

"Yaraya uygulanacak tek bir şeyin bile olmadığı o kötü yerde, yaralar için ot ya da odun toplamaktan başka bir şey yapamazdım." (zavallı bebeğim T_T)

"....."

"Tüm yapabildiğim bu."

Konuştuktan sonra gözlerinin kuyruğu biraz aşağı sarktı.

Genelde dakika değişimini çok fazla hissettiğim bir ifadem yoktu. Asık suratı ve boynunu dolduran gerginliği yavaş yavaş azaldı. Eskisinden biraz daha yumuşak bir sesle en çok merak ettiğim şeyi sordum.

"Peki ya gözlemciler? Köleleri yöneten imparatorluklar olmalı."

Eclise başını güçsüzce salladı.

"Etrafta hep gecekondular var. Çiftliğe bağlanan köleleri serbest bırakıyorlar ve belirli zamanlarda sadece hasat ettikleri ürünleri toplamaya geliyorlar."

Bunu söyler söylemez masanın üzerine koyduğu sol elime baktı.

Kâhyanın, kölenin zaptının yerini tespit etme sihrine sahip olduğunu söylediği sözlerini hatırladım. Güvenliğin iyi olmadığı endişesi de olumluydu.

Eclise'in umutsuz çağrısı sona erdiğinde odada bir an sessizlik oldu. Kaçmış olabileceği varsayımından dolayı biraz heyecan vardı.

Sonra gözlerine gri bir ışık geldi.

Bir köle için alışlagelmiş düzenliliğin aksine, dağınık bir iskelet.

Kaçmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama bugün o kadar üzgündüm ki sanki orada olmadığım bir yerde yuvarlanıyormuşum gibi hissettim.

"Bir yerin incindi mi?"

Biraz endişeli bir ses çıkardım. Eclise sessizce başını salladı.

Temiz bir zihinle baktım ama neyse ki kan lekesi yoktu, sadece toz ve kir vardı. "İyi bir şey."

Yine de, her ihtimale karşı, uşağın onu görmesine izin vermem gerektiğini düşünerek ağzımı tekrar açtım.

"Eclise, eğer bu gelecekte olursa, bana atlı aracılığıyla neler olduğunu anlat. Çünkü onu bu yüzden gönderdim."

Kararlı bir sesle konuştum.

"Geri dönmediğinizi duyunca şaşırdım." ""

"Neler oluyor, şu anda insanları çözmemiz gerekiyor ve siz saatlerce hiçbir şey yapmamaktan mı endişeleniyorsunuz?"

Yüzümü başka tarafa çevirdim.

Harekete geçmek zorunda olmasam bile, daha önce hissettiğim kuru cildi hatırladım ve çaresiz bir ses çıktı. Eclise'in gözlerinde bir kıpırtı vardı.

Dudaklarını titreterek sertçe tükürdü.

"İblisi öldürdüm ve doğruca ona gittim ama zaten ilk giden o oldu."
Sözlerini duyar duymaz kaşlarını çatıttım.

Çünkü kâhya sessizdi ve Eclise'i mümkün olduğunca rahatsız etmeden ayaklarını kaldıracabilecek bir adam koyması talimatını verdi.

'Bir süredir bekliyordum ve geri geldim'

Benim öfkeli ruhumu Eclise fark etti ve dikkatle sordu. "Kızgın mısın?"

"Hayır."

Başımı salladım.

"Doğru düzgün ilgilenmemem benim hatam." ""

"Sanırım konumuzu bilmiyordu. Yeni atlıya, eğitiminin sonuna kadar bir saatini ayırmasını söyleyeceğim."

O anda gözleri büyüdü. Gülümsemeye çalıştım ve ekledim. "Tamamen serbest zaman. Orada ne yapman gerekiyorsa yap."

"Efendim."

Eclise biraz da utanarak bana seslendi.

Bu süre zarfında, kötü durumdaki insanlarla tanışmak ve onlara yardım etmek için alışılmadık bir izin oldu. Derek bunu öğrenirse, ben de cezalandırılırım.

"Ama bundan fazlası değil." Çizgiyi kesin bir şekilde çizdim.

Bir saat, elimden geldiğince yardım edebilirdim. Ama daha fazlasını yapamazdım.

Resmi olarak kılıç öğrendiği ve kullandığı tespit edilirse, bu sadece köle haline gelen Delmanların yok edilmesi için değil, Dük için de tehlikeli olacaktır.

"Artık yok, Eclise."

Bir kez daha, nazikçe, titrek gözlerle bana baktı ve sonra hafifçe başını salladı. "Şimdi, ben de,----."

Eclise uzun bir süre tereddüt etti ve sonra duyulmamış bir soru sordu. "Efendim, işe yarar bir insan oldunuz mu?"

"...Ha?"

Başımı bağlamından koparılmış bir soruya doğru eğdim. "Neden durup dururken böyle bir soru soruyorsun?"

"İşe yaramazsa veya sorun yaratıyorsa, müzayede evine geri gönderin." "Ah."

Neden endişelendiğini hemen anladım.

-Bu yüzden bana değerini kanıtlamalısın ki sana ödediğim 100 milyon altını boşa harcamayayım.

-İşe yaramaz bir adamı sonsuza kadar burada tutmakta ısrar edemem. Geçen gün onu buraya getirdiğimde de böyle demiştim.

Bugün sorun çıkardığı için kendisini bırakmayacağından endişeleniyor. Hala unutmamış olması biraz şaşırtıcıydı.

"Eclise."

Uzandım ve yanaklarını hafifçe kaldırdım. Gözlerim onunla

buluştu. Eclise'in yüzü yine kıpır kıpırdı.

Tatlı tatlı ve burnuma dokunacak kadar rahat fısıldadım. "Şimdi bunu unut."

"Efendim."

"Sen benim için çok önemli birisin. "Yoksa neden yapayım ki?" "

....."

"Seni bu kadar önemsiyorum."

Bana bakan gri-kahverengi gözbebeğinin titremesi durdu. Aynı anda Eclise'in nefes alışının tekrar durduğunu hissettim.

Belli belirsiz, gözlerinin bir şaşkınlık içinde çözüldüğü yanılsamasına kapıldım. İşte o andı.

Eclise]'in tercihini kontrol etmek ister misiniz? [10 Milyon Altın / Şöhret 200]

Bir elimi yavaşça çektim ve [10 milyon altını] seçtim.

Eclipse]'in uygunluğunu kontrol etmek için [10 milyon altın] çıkar (Kalan fon: 58.000.000 altın)

[Favori %94]

'6%.'

Sonunda tepeyi gördüm.

Yüzünü tutmayan eli titriyordu.

Bir kaç gün sonra.

'Kayıp Eclise' adlı küçük bir kargaşayı fırsat bildim ve Eclise'in sonunu sıkıştırmak için oldukça büyük bir paketle havacılık alanına yöneldim.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 138

Bölüm 138

Hwiig-! (kılıç sesi)

Korkuluğa ulaşmadan hemen önce. Tahta kılıç aniden durdu ve sadece bir kağıt parçasının sığabileceği kadar dar bir boşluk bıraktı.

Huaaakkk-.

Saman tozu uçtu. Bir rüzgâr, dalga sesiyle birlikte etrafa savruldu.

Ancak zaman geçtikçe ve rüzgâr dindikçe korkulukta çizik bile oluşmadı.

Kılıcı püskürtme aşamasına ulaştılar, ancak henüz kılıcın ucunda toplanmadılar ve her seferinde dağıldılar.

Eclise ifadesiz bir yüz ifadesiyle ittiği kılıcı indirdi. Donuk gri gözlerinde hayal kırıklığı parladı.

-Bugünlerde aklınızda bir sürü düşünce var.

-Her seferinde antrenmana gelen adam hakkında çok fazla düşünce var.

Dün, öğretmenim Sir Spencer'ın tahta bir kılıçla kafasına vurarak söylediklerini hatırladım. Eclise başını sertçe salladı ve kılıcı tekrar kaldırdı. Ve kılıcın ucuna baktı.

Ancak, konsantrasyon uzun sürmedi. Bunun nedeni kılıcın ucundaki siyah yerine büyüyen birinin yüzüydü.

-Eclise.

Tek sahibinin yüzü gülmüyordu, soğuk ve üşüyordu. Ama yine de yalnız ve tek başınaydı. Kimseye bile, kendi satın aldığı köleye kalbini vermedi.

Eclise herkesten daha iyi biliyordu. Bir amaca ulaşmak için yüksek bir bedel ödeyerek satın aldığını ve kendisine baktığını.

Güzel ağzının aksine her seferinde endişeli olduğunu söylüyordu ama kendisine bakan gözlerinde hiç sıcaklık yoktu.....

Yine de onu neden beklediğini söyleyemiyordu.

Eclise, işe yaramazsa onu müzayede evine geri göndereceğini söyleyerek kendisini satın alana kadar ondan nefret ediyordu. Aslında sadece ondan değil, tüm imparatorluklardan nefret ediyordu.

"Aptal sürtük.

Kendisine 100 milyon altın kazandıran bu aptal kadını sonuna kadar kullanacağına yemin etmişti. Şimdi onun tümseğini yalayan bir köpek gibi davranıyorum, ama fırsatını bulduğumda, onun ince boynunu kıracağım ve lanet olası Dük'ü ve İnka İmparatorluğu'nu terk edeceğim.

(not: bunu tercüme ederken tansiyonum yükseldi)

Ama yemin her seferinde bir kadının gülümsemesiyle bozuluyordu. Soğuk ve katı yürekli efendi bazen gülümsüyor ve efsanedeki büyücülerin kraliçesi kadar güzel ve büyüleyici oluyordu.

Çoğu zaman gözlerimi kapatıp bana fısıldadığında, her şeyden vazgeçip yerleşmek istedim. Ona karşı korunmak için Dük'ün dışından kılıç öğrenmeye başlamama rağmen hiçbir şey değişmedi.

-Sen benim için çok önemli birisin. "Önemli kişi. Bu ne demek

oluyor? İhtiyacı olduğunu söyledi.

Yenilmiş bir taşra kölesi. Durumumu öğrendiklerinde tüküren diğer imparatorlukların aksine, her seferinde çaresizce kendini tuttu.

-Sen benim için çok değerli bir insansın Eclise.

Penelope'nin kulaklarında çınlayan sözleri gerçeklerden biraz farklıydı. Ama umurunda değildi.

"Ben senin için değerliyim.

Grimsi kahverengi gözbebekleri darmadağınktı. Kılıcın ucu titriyordu. 'İmparatorluktan kaçmış olsam bile, geri dönebileceğim hiçbir yer yok.

Usta haklıydı. Artık anavatan tamamen yok edilmiş ve haritada düzgün bir şekilde kaybolmuştu. Kısa bir süre önce tanıştığım Delman halkı kırıgındı ama şaşırtıcı bir şekilde çoğu hayatta ve mutluydu.

Delman'ın çorak topraklarının aksine, burası kaynaklar açısından zengindi ve medeniyet çok daha gelişmişti. Ayrıca kölelere yapılan muamele de o kadar kötü değildi. Sıradan insanlardan daha az ama belli bir miktar para ödüyorlar.

Hatta bazı insanlar, kuraklık nedeniyle açlıktan ölmek üzere olan Delman'a kıyasla buranın cennet gibi olduğunu söyledi.

Eclise onlara hiçbir şey söyleyemiyordu. Çiftlikteki hayatı o kadar refah içindeydi ki kölelerle kıyaslandığında bu konuda konuşamıyordu bile.

"Ustam ondan istediğim her şeyi yaptı ve ben ne istersem onu yaptı.

Tedaviye, açlığa, öğrenmeye, hatta boş zamana bile kölelere izin verilmiyordu. Bunun çılgınca bir fikir olduğunu bilse de, içinde kaynayan bu duyguyu kontrol etmekte zorlanıyordu.

Ne zamandan beri başlamıştı? Sürekli temkinli yaklaştığı gizemli art niyetleri şimdi dehşete düşmüştü. Kendimi kullanmamda bir sakınca yoktu. Başka bir deyişle, kendisini de yanında tutmak istediği anlamına geliyordu.

İmparatorluğun önünde gurur duymadan diz çöken bir köpek gibi dua etmek güzeldi. Ona borcunu ödeyecek parası yoktu. Bu yüzden çiçek sapını kırıp bir çiçek tacı yaparak ona sunabilir ve bunun için sefilce ağlayabilirdi.

(not: bunu tercüme ederken ağlamak istiyorum)

"Yanımda kalabildiğin sürece, her neyse.

Tahta kılıcın üzerindeki açelyanın havada parlayan parlak saçlarına bakarak serbest kalan gözleri bir anda parladı.

"Merhaba."

Arkasından küçük bir ses yankılandı. Hwiig- (kılıcın sesi) Eclipse döndü ve kılıcı refleks olarak doğrulttu, sadece yere atmak için.

Öncekinden farklıydı. Yumuşak sesin sahibinin kim olduğunu ilk önce kafası değil vücudu fark etti. Bir içgüdü gibi.

Bu bir illüzyon değildi ama gerçekmiş gibi görünen açelya rengi saçlar başımı döndürdü. "Efendim."

Eclipse nefes nefese bir sesle ona seslendi.

Eclipse'in hareketi karşısında hayrete düştüm. Ayrıca, tahta bir kılıçla vurulacak bir deneyim yaşamak istemedim, bu yüzden uzaktan ayağa kalktım. Ancak, tahta kılıcı yere fırlattı ve arkasını döndü.

Omuzlarını çevirdiğinde beceriksizce gülümsedim ve yavaşça ona yaklaştım. "Bugün kılıç ustalığı dersine gitmedin."

Her bir hareketi bilmem biraz şaşırtıcı ve Eclipse'in gözleri biraz daha büyüdü.

"Ailenin kazanlarının dışarıda kamp eğitimine gittiğini duydum, bu yüzden yalnız kalsaydın kendini yalnız hissetmez miydin?"

(not: kazanların kim olduğunu bilmiyorum)

Nedenini eklediğimde gülümsedi ve "Ah!" dedi ve kısa bir sessizlik yaptı.

"Çünkü öğretmenimin yapması gereken bir şey var... Bu yüzden birkaç gün öğleden sonra geç saatlerde gitmeye karar verdim Usta."

"Gerçekten mi?"

Aslında gidip gitmemesi o kadar da önemli değildi. Getirdiğim büyük paketi ona uzattım. "Al bakalım."

Hantaldı ve düşündüğüm kadar ağır değildi. Geçen sefer kıyafetler hizmetliler aracılığıyla teslim edilmişti ve bu sefer kendim verebileceğim için rahatladım.

"Nedir bu?"

"Biraz merhemim ve şifalı bitkilerim var."

Meraklı bir bakışla bana baktı. Çok canlı görünmemek için sakın bir sesle konuştum.

"Yaralıları iyileştirecek ilaç olmadığı için dağlardan geçmek zorunda kaldığınızı söylemediniz mi?"

"....."

"Sadece iyi olanları paketledim, bu yüzden alın ve ihtiyacı olan insanlara dağıtın."

Ona ilaç alması için para veremedim. Çünkü mağlup köleler toplanıp bir çeşit parti kurabilirlerdi. Yapabileceğim tek şey buydu.

"Efendim."

Mutlu olacağını düşünmüştüm ama Eclise'in ifadesi tuhaftı. Sanki yeniden havaya kalkıp buruşuk bir çiçek tacı çıkarıyormuş gibi ince bir bakışla bana baktı. Göz bebeklerinde bilinmeyen bir tutku dönüyordu.

"Sen kendine saygı duyuyorsun, almak istemiyor musun?"

Ani bir korkuyla dikkatlice sordum. Eclise başını hızla salladı. "Hayır, öyle değil."

"O zaman ne yapıyorsun. Cevap vermeden gel."

Israrım üzerine yavaşça kolunu kaldırdı. Uzattığım çuvala doğru elinin hafifçe titrediğini gördüm. "Etkilendin mi?"

Yüz ifademle bunu yapmam mümkün değildi, bu yüzden parmaklarımı çuvalı uzatır gibi yaptım. Hemen gözlerimin önünde beyaz kare bir pencere belirdi.

Eclise]'in tercih edilebilirliğini teyit etmek ister misiniz? [12 milyon altın/200 itibar]

"Çılgınca, 12 milyon mu?!"

Ne kadar yakında zengin bir adam olacak olsam da, kontrol edilemeyen kayırmacılık dalgası onay fiyatında da midemi sarstı. Dişlerimi sıktım ve [12 milyon altın] seçmek için mücadele ettim.

Eclise]'nin uygunluğunu kontrol etmek için [12 milyon altın]'ı çıkarın. (Kalan fon: 46.000.000 altın)

[Favori %96]

Ancak, başının üzerinde süzülen figürü görür görmez, bir atık düşüncesi çok uzaklarda kayboldu.

'4%-----!'

Neşe geldi. Artık gerçekten çok yakındı. Çok yakında. Şimdi sevinçten titreyen kalbimi göstermemeye çalışarak düşündüm. 'Ama belki de sonu yaklaştığı içindir, o yüzden eskisi kadar yükselmiyordur.

Geçmişte, bir şeyi teslim ettiğinizde %5'i temellere kadar giderdi, ancak son zamanlarda bu kesinlikle ortadan kalktı. Son zamanlarda biraz kötü bir iştahım vardı.

önemli ölçüde azalmıştır. O zaman oldu.

"Çok teşekkür ederim, Usta."

Eclise yavaşça gözlerini indirdi ve küçük bir sesle mırıldandı. Ne olduğunu anlamadan önce, siyah kırmızı bir gösterge çubuğu ve [Beğenileri Kontrol Et] olarak değişen bir harf gördüm.

Hâlâ uğursuz bir renkti ama yüksek irtifa hemen önümüzde miydi? Eskisi kadar çok kullanılmıyordu. Ancak, onun %100 dışında bir koşulu daha vardı.

"Bir ihtimal"

Bakışlarımı başının üzerinden geçirdim ve olabildiğince doğal bir şekilde onunla yüzleştim. "Bunun dışında bana söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

"Evet? Ne"

"Hayır, hiçbir şey."

Bakar bakmaz şaşkınlıkla başımı salladım. "Çünkü henüz %100'ünü doldurmadım.

Gerginliğimi bastırmaya çalışırken sııttım.

"Ne güzel bir gün. Bugün birlikte bir yere gitmek ister misin?" "Oynamak mı?" "Her gün antrenman yapmaktan yoruldun."

Gözleri bu konuda hiçbir şey bilmeyen bir okul çocuğu gibi gülümsüyordu. Öyle bir andı ki, bu sıkıcı hayatın kıyısından dönmüş olmanın sevinciyle nefesi kesilen Eclise'e dönüp bakamadım bile.

"Bayan Penelope!"

Uzaktan biri bana seslendi. Döndüğümde biri hızlı adımlarla çitin girişine doğru yaklaşıyordu.

"Butler?"

Aniden yanıma gelen uşığı görünce başımı öne eğdim. Acil bir durum mu vardı, acil bir iş için bir ay içinde bana ve Eclise'e ulaştı.

"Korkarım malikaneye geri dönmeniz gerekecek leydim." Şiddetli bir şekilde nefes aldı ve hızlı bir ateş gibi tükürdü.

"Sorun nedir?"

"Lütfen bana bir dakika kulak verin"

Eclise'in canı sıkılmış gibi ona bakan uşak başını eğdi. Tamamen uşağa döndüm ve ona kulak verdim.

"Veliaht Prens'in yardımcısı konağı ziyaret etti." "Ne?"

Ani haber karşısında paniğe kapıldım. Ama çok geçmeden Veliaht Prens'in neden astını gönderdiğini anladım. "Soleil'den geriye bir şey kalmış olmalı.

Bu bir oyundu, ancak ulusal güvenlikle ilgili bir imparatorluk emri olduğu için gecikme yoktu. "Hadi gidelim."

Hemen uşığı takip ettim. Hayır, etmek üzereydim. Eteğin kenarı aniden daraldı. Şaşkınlıkla başımı çevirdim.

"Beni görmeye gelmişsiniz, Efendim."

Bir Eclise karmaşasının yüzünü görebiliyordum.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 139

Bölüm 139

Uzun süre beklediğimiz için üzgünüz çocuklar

Şaşkınlıkla nefes almayı bıraktım.

Kendisini bir balmumu figürü olarak düşünen Eclipse'in böylesine canlı duygular sergilediğini gördüm. Buruşukluklarla dolu bir yüz ilk bakışta çok kızgın görünüyor.

Yavaşça yanıp sönen koyu kırmızı tercih göstergesi çubuğu bana derin bir nefes aldırıldı. "Seninle çıkmamı sen istedin."

"Eclipse."

"Neden hep..."

Şikâyet eden Eclipse aniden ağzını kapattı.

Çenesi gerildi. Ama eteğinin ucunu bırakmadı. Bırakmak şöyle dursun, sıkı yumruğu mavi kan çizgileriyle doluydu. '...Onu nasıl yatıştırabilirim?

Sırayla kafasına ve beni kollarında tutan eline baktığı andı. "Oh, şimdi ne yapıyorsun?"

Uşak aniden sert bir sesle bağırdı. "Onun arkadaşın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"....."

"Çünkü efendiye (hostes) ast olarak yardım edemezsin, ama onun meşgul olmasını engelleyemezsin! Dostum, seni böyle görmemiştim ama başım büyük belada."

"Kes şunu, uşak."

Aceleyle uşağı çağırdım ve onu durdurdum.

Ancak uşak geri adım atmadı ve korkunç bir yüz ifadesiyle Eclise'e baktı.
"Hayır, öyle değil!"

Yaşlı uşağın karizmasına ilk kez şaşırmıştım ve aynı zamanda endişeyle doluydum, bu yüzden Eclise'e ileri geri baktım.

Kâhyanın morluklarına dayanıp dayanamayacağını merak etti ve kısa süre sonra tutuşunu gevşetti. Başını öne eğişi de acınasıydı.

Hızla uzaklaşan elini kaldırdım. "Eclise."

Dokunulduğunda hemen beliren [Beğenileri Kontrol Et] penceresinde kısa bir çakışma oldu, ancak bunu görmezden gelmeye çalıştım.

"Saraydan bir adam var."

Kâhyayı duydunuz mu bilmiyorum ama elimden geldiğince nazik bir sesle donup kaldım. Ama kafa bir kez düştü mü, bir daha asla geri gelmedi.

Eline güç verdim ve usulca fısıldadım. "Bu kadar

üzülme ve çalışmaya devam et Eclise." "Neden

geri gelip oynamıyorsun? Huh?"

Sonuna kadar cevap vermedi ve gülümsediğimde isteksizce başını salladı. Ama elini kolay kolay bırakamazdım çünkü elinde hiç enerji yoktu.

Hemen kontrol etmek istedim çünkü koymuş olduğum tercih edilebilirlik seviyesinin düşmüş olabileceğinden endişelendim.

Ama. "Hanımefendi."

Kâhyanın sesiyle dürtüye katlandım ve elimi bıraktım. Eclipse o ana kadar bana bakmadı.

Tabii ki onu uğurlayamadım ya da iyi yolculuklar dileyemedim.

Ama sahadan çıkarken, arkamı döndüğümde, başımın arkasında yapışkan bir bakış hissediyordum. Kendimi biraz güçlü hissediyordum, bunu söylediğim için mutluydum.

Orman yolundan malikaneye doğru yürüyordum.

Arkamda yürüyen uşağın uzun süren tereddütünü hissedebiliyordum.
"Hanımefendi."

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

Sonunda dudaklarını büzdüğünde hemen cevap verdim. "Hanımefendi, kendinizden küçüklerle ilgilenmeyin. Bu iyi bir şey ama"

"....."

"Fazla serbestçe gezinmesine izin vermeyin. Birçok kez sınırı aştı. Eğer tüm genç erkekleri kabul ederseniz, bunun sonu gelmez leydim."

Kâhyanın çıkardığı temkinli ses, beni tuttuğu zamanki gibi değildi.

Soylu bir ailenin reisi olarak, efendisine hizmet eden bir hizmetkârın samimi tavsiyelerini ve sadakatini hissedebiliyordum.

"Düşündüğünüz için teşekkürler."

Başımı salladım ve nazik bir tavırla ona teşekkür ettim. Söylediği her şey mantıklıydı. Ama..

"Ama şu andan itibaren, benim iznim olmadan, önce çocuğun önüne çıkma." Yürümeyi bıraktım ve ona dönüp baktım.

"Bu bir emirdir."

Kâhyanın gözleri soğuk bakışlarımda belli belirsiz büyüdü.

Özgürce sürünse de, bırakmaktan başka çarem yoktu. '96%.'

ML'nin kibirli tavrından rahatsız olamayacak kadar çok yol kat etmişti.

Konağa vardığımda doğruca kabul odasına gittim ve orada gerçekten tanıdık biri oturuyordu.

Veliaht Prens'in yaveri içeri girip beni görünce ayağa fırladı ve ürpertici bir selamla beni karşıladı.

"Merhaba, Prenses." "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Veliaht Prens geçtiğimiz gün bir av yarışmasında uğradığı suikastın ardından komaya girdiğinde, her gün sarayı ziyaret ederken görülüyordu.

"Şimdilik oturalım."

Kanepeye yüz yüze oturduğumda, Emily kısa süre sonra ikramları servis etti. "Bugün böyle bir prensesi ziyaret ettim..."

Bugün prensesi ararken bu sıcak çaydan bir yudum alan Cedric hemen kapıyı açtı. "Bekle. Butler, Emily."

Bir elimi kaldırdım ve bir an için ona "Siz ikiniz, defolun buradan."

Kimse gizlice çıktığımı bilmiyordu.

Ancak, 'Soleil' ve 'Leila New Hingdom' ile ilgili şeylerin yardımcısının ağzından hemen çıkması bir felaket olurdu.

Ama Cedric emirlerime karşı başını çılgınca salladı.

"Oh, hayır! Bunu yapmak zorunda bile değilsin. Sorun değil. Benimle olman daha iyi." "...Ne? Seni buraya getiren nedir?"

Merakla ona dönüp bakarak sordum. Cedric yanakları kalın ve belli belirsiz bir şekilde güldü.

"Birkaç gün sonra Veliaht Prens'in doğum günü değil mi?" "Doğum günü mü?" Sanki daha önce hiç duymamışım gibi tekrar sordum.

Bu, doğrudan kraliyet ailesinin doğum gününün tatil olduğu bir dünyaydı. "Evet."

Veliaht Prens'in doğum gününün ne zaman olduğunu bilmiyordum ama başımı salladım ve biliyormuş gibi yaptım. Neyse ki Cedric'in umurunda değildi.

"Ama neden?"

"Ekselansları Prenses'e ziyafet için bir elbise gönderdi." "Ne?"

Bu sefer bilmediği bir kelimeyi duyan biri gibi tekrar sordum. "Elbise mi?"

"Evet! Bakmak ister misin?" "Hayır, sorun değil."

Cedric, evet demeye fırsat bulamadan, kendisini ucuza getiren hizmetkâra göz kırptı. İki hizmetkârın her birinin elinde kendi boyutlarında birer kutu olduğu ortaya çıktı.

İçlerinden biri elinde oldukça büyük bir kutuyla geldi ve masanın üzerine koydu. Cedric dikkatli bir dokunuşla kutunun kapağını açtı.

"Bak, prenses." "Aman Tanrım!"

Bana baktı ama ünlem Emily'nin yanından sekti.

Gitmesini söylediğinde ağzı açık kaldı ama gözleri parlıyordu ve vücudunun üst kısmı masaya doğru eğilmişti.

"Aman Tanrım, çok güzel! Elbise parlıyor. Sen sihirbaz mısın?"

"Ehem, bu tür yapay şeyler yaygın ve açıktır. Nightlo Hun Elfinin kanatları kesilerek yapıldı."

"Aman Tanrım! Bu elflere işaret parmağı perileri denmiyor mu? Aman Tanrım, o minik kanatlarla bir elbise yapmak!"

Yardımcının garip bir özgüvenle yaptığı açıklama karşısında Emily bir parmağını yere vurdu ve hayranlığını gizleyemedi. Ne dediğini anlamadım, bu yüzden kutunun içine bakakaldım.

Katlanmış elbisenin yarısı siyahtı.

Ama baktıkça mavi daha da soluklaştı ve giderek daha koyu mavi kumaşın tüm kenarına yayıldı.

Sakin bir gece denizi gibiydi. "Bu çok ilginç.

Başımı eğdim ve taze gözlerle elbiseyi izledim.

İlgilendiğimi anlayan Cedric bir hizmetçiye elbiseyi tekrar diktirdi. "Aman Tanrım!"

Ve Emily yine başardı. (Hayranlığını kustu)

Göğsün sade üst kısmının aksine, gümüş ve altın pırıltılar gece gökyüzüne işlenmiş yıldızlar ve galaksiler gibi dans ediyordu.

Kör olan ben de inanılmaz derecede renkli ama lüks bir görünüme sahiptim. "Bu Pinini Dağı'ndan mavi bir elmas."

"Pinini Dağı,!"

Cedric gümüş parıltıyı göstererek açıkladığında bu kez uşak derin bir nefes aldı, "Aman Tanrım!" dedi.

"Bu işlemlerin hepsi saf altın. Aslında tasarımcı elbiseyi sadece elmaslarla tamamladı. Ama ben imparatorluğa ait saf altını ekledim.

Özellikle de altını sevdiğini söylediği için benimkini."

Cedric ağırbaşlı bir ses tonuyla gümüş pırıltıların arasından geçen ince altın işlemeyi işaret etti.

"Güzel ama o kadar da değil"

İsteksiz bir bakışla reddettim. Altın için deli olduğunu düşünmüyor musun?
"Tabii ki öyle.

Emily ve kahya dönüşümlü olarak, sıkıcı hediyenin taraflarıyla ilgilenmeye başladılar. "Aman Tanrım, aman Tanrım!"

"İmparatorluk Sarayı'na ait madenler, --!" "Bu son değil." Cedric kalan hizmetkârı çağırdı.

Hizmetçi, elbisesinin kutusundan daha küçük trilyonlarca altından oluşan bir kutu getirdi.

Cedric vakit kaybetmeden kutunun kapağını açtı. "Bu, bu...!"

Kâhya gözlerini açtığında içindekileri gördü.

"Pırlantalı bir inci ve kırmızı kulaklı bir kaplumbağa kabuğu."

Gözüme çarpan ilk şey 500 won büyüklüğünde, kırmızı ve gümüş bir inci idi.

Ve etrafındaki beş renkli ışıktaki parlayan düzinelerce elmas, bir dokuma tezgâhındaki iplikler gibi dizilmişti.

Büyük olan bir kolye, küçük olan ise bir küpeydi. Göz kamaştırıcı parlaklıktaki aksesuarlar karşısında nutkum tutuldu.

Sadece ben değildim.

Hem Emily'nin hem de kahyanın yüzü asıktı çünkü çok değerli görünen mücevherlerden bıkmışlardı.

"Poppin'in elması o kadar ünlüdür ki, siz onu iyi bilirsiniz."

Cedric yanıttımdan çok memnun olmuş gibi sevinçle ekledi.

"Elbette bu da çok değerli ve zor ama kırmızı kulaklı kaplumbağa kabuğunun incisi İmparatoriçe tarafından yıllardır aranıyor. Efsanevi bir mücevher gibi."

"....."

"İmparatoriçe onu ele geçirmeden hemen önce, onu çalmak için çok hevesliydi Oh, hayır. Hahaha! Her neyse,

Bu zahmete değer! Bence size çok yakışıyor Prenses."

Veliaht Prens'in yüzü tuhaf bir görünümdeydi, bu yüzden garip bir şeydi. İsteksizliğimi fark etti mi?

"Hoşunuza gitmedi mi Prenses?" Cedric bir adım sonra beni fark etti. Büyük bir merakla sordum.

"Hayır, hem sevdim hem

sevmedim" " "

"Bunları bana neden veriyorsunuz? Bunun yerine, doğum gününü kutlayan Veliaht Prens bir hediye almalı."

"Evet, evet?"

Anlamadığımı söylediğimde Cedric çok utandı. Uzun bir süre tereddüt etti ve sonra dikkatlice ağzını açtı.

"Prenses bu doğum günü partisinde onun partneri olmaya karar verdi, değil mi?"

(not: mtl "ortağım" dedi ama ben ortağı olarak değiştirdim) "Ne, ne?!"

Cevap vermek yerine geri dönme sorusuna ağzımı açtım.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 140

Bölüm 140

Kekeliyordum çünkü şaşkına dönmüştüm. "Ne zaman?"

"Biliyordum."

"Yapacağını biliyordum."

Cedric başını salladı ve ciddi bir yüz ifadesiyle fısıldadı. "Prenses, bana bir kulak verebilir misiniz?"

Başımı onun sözlerine doğru kaldırdım ve etrafıma bakındım.

Kahyanın bana bakması ve Emily'nin küçük krizi tuhaf bir hal almıştı. "Herkes geride dursun."

Onlara aceleyle bağırdım.

Ardından, kanepenin yanında beş basamak aşağı indiklerini teyit ettikten sonra, üst bedenlerini Cedric'e doğru eğdiler.

Gizlice fısıldadı.

"Ekselansları bir mesaj bıraktı, 'Ne zaman yaptım' gibi olumsuz şeyler söylerseniz, hayatınızı kurtaran kahramana karşılık olarak alın. Herkesin önünde taç giymekten daha iyi dedi."

"Ne?"

"Eğer kabul etmezsen, bunu senin adadığın 'bir şeyin' uzantısı olarak düşüneceğimi söyledi." "Ha, ha?!"

Şaşkına dönmüştüm.

"O zamanlar adadığım bir şey "i duyar duymaz bir sahne geçti aklımdan yalan gibi. Serin rüzgarlı gece denizi.

Parlak altın ışııyla yıkanan Veliaht Prens aniden bana uzandı. Ve bir an bile düşünmeden dudaklarıma yapıştı.

'Argh! Seni çılgın piç!'

Sıcaklığın yüzümde patlayacakmış gibi yükseldiğini hissedebiliyordum.

Başımı telaşla salladım ve lanet anılardan kurtulmaya çalıştım.

Bu tepkiyi doğru anlayamadım. Cedric çok ciddi bir yüz ifadesiyle tekrar tekrar fısıldadı. "Prenses, yaşlılığınızdan dolayı sormaya korkuyorum ama Ekselansları tarafından tehdit mi ediliyorsunuz?" ""

"Eğer öyleyse, lütfen bana bir çift öksürük ver. Sana bir şekilde yardım edeceğim." Birden konuşmayı kesti ve gözlerini kocaman açtı.

"Bu arada, hasta mısın? Neden birdenbire dudaklarını kıpırdatmaya başladın?" Sözleri karşısında irkildim ve elimi kaldırdım.

Bunu yaptığının farkında bile değildim ama farkında olmadan sesim çıkmıştı. "Oh, bilmene gerek yok."

"Ah"

Cedric garip bir bakışla iç çekti, sanki verdiğim yanıtla ilgili bir şey fark etmiş gibiydi. Nedense kendimi tatsız hissettim ve kaşlarımı çatarak eğdiğim vücudumun üst kısmını kaldırdım.

"Bana verdiğiniz hediyeler için teşekkür ederim. Ama daha önce hiç ortak diye bir şey duymadım, bu yüzden Ekselanslarına mutlaka söylemenizi istiyorum."

"Ha? Ne diyorsun?"

"Ziyafete katılıp katılmayacağıma hala karar vermedim, bu yüzden başka birini aramanın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Gülümsedim ve iğrenç bir tavırla omuzlarımı silktim.

"Bilmiyorsun, değil mi? O gün aniden ateşim çıktı, ben de uzandım." "Oh, evet, evet. Tabii ki öyle, ama"

Cedric baygın bir ifadeyle baktı. Neler olduğunu bilmiyorsun, yani bu doğru.

Ani düşünceleriyle bir an için şüpheli gözlerle bana baktı ve sonra hızla ayağa kalktı. "Çay için teşekkürler Prens. Size söyledim, şimdi kalkıyorum."

"Evet, meşgul bir adamı daha fazla tutamam."

Başımı kibirli bir şekilde salladım ve 'Defol git buradan' dedim.

"O zaman ben gidiyorum. Ekselanslarını kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim Prens." Cedric sessizce veda etti.

"Ha? Bir sorun var."

Dikkatle cevap vermeye çalışıyordum ama sanki garip bir ses duymuş gibi hissettim.

Kısa bir süre sonra, Veliaht Prens'in fırtınada araba kullanan yaveri malikaneden sağ salim ayrıldı. Büyük bir olay değildi ama rahat bir nefes alındı.

"Emily, bunları düzenle ve odama koy." "Emily?"

Cevabı duymadığımda, umursamaz bir tavırla başımı çevirdim.

Sonra uşağın ve Emily'nin beş adım ötemde bana garip bir bakışla baktıklarını gördüm. Uşak dudaklarını büktü ve zorlanmadan sordu.

"Veliaht Prens ile gerçekten bir soğuk savaş yaşadınız mı acaba?" "Bu da ne demek oluyor?"

Tam soracakken, av yarışmasından bu yana bir süredir ortalığı karıştıran Veliaht Prens ve benim hakkımdaki söylentiler aklıma geldi.

'Kimsenin bilmediği gizli birkaç yüzyıl! Hüzünlü bir veda mı, yoksa tatlı bir soğuk savaş mı! "Prenses tarafından tekmelenen Veliaht Prens'in kur yapması!

Başımı telaşla salladım ve bağırdım. "Oh, hayır!"

"....."

"Gerçekten öyle değil mi?!"

Kızgınlıkla dolu sesim resepsiyon odasında çınılıyordu.

"Doğum günü partisine katılıp katılmayacağıma karar veremedim, o yüzden ağzından çıkana dikkat et." Emily ve uşağın da birkaç kez katılmasını sağladıktan sonra odama döndüm.

Dük'ün saraya gitmesi ve oğullarının dışarıda eğitim alması büyük bir şanstı.

Veliaht Prens'in yardımcısının orada olduğunu söylemesine engel olamam, çünkü sadece orada bulunanlar onun abartılı bir lüks aldığını biliyordu.

Bir süre sonra emirleri veren uşak geri geldi. Odaya girdiğinde yalnızdı.

"Peki ya Eclipse?"

"Görünüşe göre kılıç ustalığı dersinde, genç bayan." "Sınıfta mı?"

Merak ettim.

"Eminim birkaç gün gecikeceğinizi söylemişsiniz. Ama uşak kaşlarını hafifçe çatarak bana bakarak ekledi bunu.

"Martha'ya gittim ve kontrol ettim. Atlılar ve at arabaları da yoktu." "O zaman gerçekten derse gitmiş olmalı."

Onu alan araba sadece eğitim gördüğü köye doğru hareket etti.

Birdenbire ortaya çıkan Eclise biraz topalladı ama ben kabul ettim. Kılıç kullanmayı öğrenmek isteyen bir doktoru görmezden gelemesiniz.

"Yarın dışarı çıkmam lazım.

İyiliğin kalan %4'ünü görebiliyordum ama rahatlamaya çalıştım. Eğer düzgün davranmazsan, işe yaramaz.

Onunla çıkacağım yerleri düşünürken birden aklıma başka bir şey geldi. Endişelendim ve tükürdüm.

"Dışarı çıkmaya hazırlan, uşak."

Kâhya uzun bir aradan sonra şaşkınlıkla sordu. "Eskortunuz olmasa sorun olur mu?"

"Evet, hemen döneceğim." "Nereye gidiyorsun?"

"Şey."

Tok tok- Düşüncesizce masamı devirdim.

Zaten her şeye sahip olan bir adamın neye ihtiyacı olacağını ve bunun bir anlamı olup olmadığını gerçekten bilmiyorum. "Hadi silah tüccarına gidelim."

Sadece ani dürtülerime engel olamıyorum.

Gezi beklendiği gibi kısa sürdü.

"Hey! Yardımcısının bugün burada olduğunu duydum! Sen neden buradasın?"

Malikâneye girer girmez Renald eğitimden döndü ve sordu. "Önemli bir şey değil. Son av yarışmasındaki deneme hakkında bir sorum vardı."

"Ne? Tüm yanlış söylentilere son verdiğime eminim, ama başka ne sormak için burada?" "Renald, yorgunum. Bunu sonra konuşuruz."

"Hey! Ne sordun? Sadece cevap ver ve git!"

Yorgun olduğum için kabaca cevap verdim ve sonra bu serseriden kaçmak için odaya koştum. Ertesi gün.

Kâhya, Eclise'in planlanandan çok daha geç bir saatte şafak vakti döndüğünü bildirdi. Endişe tekrar tekrar yükseldi.

Onu çağırmaya ve daha önce olduğu gibi hemen sorgulamaya çalıştığım anda vazgeçtim. "Size ellerimle otları verdim.

Elbette, boş zaman sadece bir saat! Sadece hemşerilerime yardım etmeye çalışıyordum. Ertesi gün ona neden bu kadar geç kaldığını sorarsanız, hiçbir şey o kadar saçma olmaz.

Ve eğer bunu tekrar yapsaydı, uşak için bir tür sağlık sorunu olduğu aşikâr olurdu.

"Lütfen ona uyanır uyanmaz gelip beni görmesini söyle." Tek söylediğim buydu. Bu yapabileceğim en büyük saygıydı.

Ama o gün de Eclise ile buluşamadım.

"Uyanır uyanmaz bir arabanın içinde antrenmana gitti."

Uşağın utanç verici bir yüz ifadesiyle teslim ettiği pisliği görünce kendimi tuhaf hissettim. "Benden kaçıyor musun?"

Ama bunu yapmak için bir neden yoktu.

Yardımcının ziyareti onu üzmüş olabilir, ama bunu bana gösterecek durumda değildi zaten.

Sızlandığı zamanlar oluyordu ama bu Eclise gerçekliği ve konuyu anlamakta herkesten daha hızlıydı.

Onu hemen elime almak ve tadının iyi olduğundan emin olmak istedim.

Ancak kılıç kullanmayı öğrenmeye o kadar hevesliydi ki benimle çıkmaya bir türlü karar veremiyordu.

"Reşit olma törenine ne kadar kaldı?

Zihnimde reşit olma törenini saydım. "Şimdi iki hafta. Bu %4'ü

yükseltmek için yeterliydi ve kıl payı kurtuldum.

Ancak gerginliğimin aksine, Eclise ile ertesi gün ya da bir sonraki gün buluşamadım. Sonunda lojmanına şahsen gitmeye karar verdiğimde.

İmparatorluk Sarayı'nda Veliaht Prens'in doğum günü partisine bir davetiye gönderilerek Dük'ün tüm ailesinin Veliaht Prens'in doğum günü ziyafetine katılması emredildi.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 141

Bölüm 141

Zaman bir ok gibi Veliaht Prens'in doğum gününe doğru aktı.

Hastalık numarası yapma korkusuyla Dük'e davetiye gönderen Veliaht Prens, kapıdan dışarı çıkamadı.

Her ziyafette yaptığım gibi, yeni duvardan hizmetçilerin ellerine uyandım ve cilalandım.

Can sıkıcı ve yorucuydu ama ele geçirildikten sonra her seferinde tekrarladıktan sonra artık buna değdi. "Bir elbise giymelisiniz, bayan."

Gözlerim kapalı, her şeyi kendime bırakarak yarı uyuklayan ben, titreyen ellere dikkatle gözlerimi açtım.

Gözlerimin önünde nazik siyah-mavi elbiseyi gördüğümde anında uyandım. "Bu"

Bu Veliaht Prens'in bana hediye ettiği elbiseydi.

Masaj için kısılmış ışıklar da bir bezin kenarında usulca parlıyordu. "Aman Tanrım, yeni bir tane mi aldın?"

"Bu çok güzel. Şu dokunuşa bak!"

"Bence onunla çok iyi görüneceksin." (o = elbise)

Daha önce hiç görmedikleri yeni elbisenin ortaya çıkması hizmetçileri telaşlandırdı. Bir an ona baktım ve hemen ardından başımı salladım.

"Bana başka bir elbise getir."

"Neden hanımefendi? Majestelerinin kendisi"

"Emily."

Neden diye sorarak benimle dalga geçmeye çalışırken, Emily soğuk uyarım karşısında "sustu" ve hemen sustu.

Veliaht Prens'in bana hediye ettiği elbiseye bir kez daha baktım.

Süslü şeylerden nefret ederim ama gözlerim bu haldeyken bile elbise çok güzeldi.

Bana verdiği şeyi beğenmemiştim, ama gözünün iyi olduğunu da itiraf etmeden edemezdim. Eğer onu giyersem, Penelope'nin zarif vücudunu kesinlikle öne çıkaracaktı.

'Ama o elbiseyi giyersem, Callisto ile tekrar ilişkiye girmekten kesinlikle kaçınamayacağım. Ancak öncekinden farklı olarak, bu konuda kesin bir şey yoktu, son hemen köşedeydi.

Artık beklenmedik olaylar için başka bir ML'ye veya bilinmeyen bir dağınıklığa bağlı kalmamalısınız. "Sadece ziyafette yüzümü göstereceğim ve hemen geri döneceğim. O yüzden bana göze çarpmayacak bir elbise getirin." Hizmetçiler emirlerim hakkında şikayet etmeyi bıraktılar ve elbiseyi ısırdılar.

Bir süre sonra getirdikleri şey koyu mor renkte zarif bir elbiseydi.

Aslında orada değildi, ama ele geçirildikten sonra benim zevkime göre satın alındı.

Saçlarını normal bir şekilde topladı ve çok az aksesuar taktıktan sonra odadan çıktı.

böylece göze çarpmayacaklardı.

Orta merdivenlerden indiğimde, tanıdık figürler ön kapının yanında duruyordu. Dük, pembe ve turuncu sırayla görülüyordu.

"Penelope."

Dük önce biliyormuş gibi davrandı. Selam vermek üzereydim ama birden merak ettim. "Neden hepiniz buradasınız?"

"Saraya birlikte gidelim." "Ayrı bir yolculuk değil miydi?"

Dük, sorum üzerine rahatsız edici bir öksürük çıkararak bakışlarını kaçırıldı. "Heuheum, bu adamlar önce benim onlarla gitmemi istediler."

"Ne zaman yaptık!"

Renald bağırmaya çalıştıysa da Dük'ün nefes nefese bakışları altında ağzını kapattı. "Teşekkür ederim."

Göz açıp kapayıncaya kadar onlara sırayla bakarken Renald ciyaklıyordu. "Bu sefer hiç ortak başvurusu almadınız, değil mi?"

"Ne?"

Alaycılığına "Öyle mi?" diye karşılık vermek üzereydim ama bir solukta çenemi kapattım.

Eğer bu şekilde cevap verirsem, bir ortak için planını sürdüren bir deli olduğunu ortaya çıkarmak zorunda kalacaktım.

"Utanmana gerek yok. Sana eşlik edeceğiz. Ne? Ayrı bir yolculuk değil miydi? Doydun, değil mi?" (dolu = memnun)

"Ortak olmak için başvurup sonra da benim eskortluğumu bahane eden tek kişi sen değilsin demek?" "Oh, ölmek mi istiyorsun?"

"Dur, Renald, Penelope."

Çocuklar gibi kavga eden ben ve Renald'a karşı Dük sert bir sesle kurudu. "Kesin şunu. Zaman doldu, devam edelim."

Renald sonuna kadar bana baktı ve başını çevirdi. "Çocuksu adam."

Dudaklarımı büzerek bunu yapamazdım, bu yüzden onların izinden gittim.

Malikânenin önünde, geçen gün bir av yarışmasına giden Dük'e adanmış bir araba duruyordu.

Önce Dük bindi, sonra Renald girdi.

Tam arabaya tırmanmak üzereyken eteğimin kenarını kaldırdım. "Bekle."

Birden önümde birinin eli belirdi.

Başımı çevirdiğimde Derick hâlâ mavi gözleriyle bana bakıyordu. Yine şaşırmıştım ama çok geçmeden elini nazikçe tuttum.

"Teşekkür ederim, kardeşim."

'Young Duke' yerine 'kardeşim' demeyeli uzun zaman olduğu için mi?

Derick'in ona dokunan eli hafifçe titredi. O anda gözlerim parladı.

Derick]'in tercih edilebilirliğini onaylamak ister misiniz? [2 milyon altın / 200 şöhret]

Hemen akla gelen sistem penceresinin [Beğeni Kontrolü] ruhu biraz açıktı.

'Ama sonra... Gözden düştüğünden beri hiç kontrol etmedim. Ben [2 milyon altın] seçtim, ki bu tereddütlü.

Bakmak zorunda değildim ama tamamen negatif olup olmadığını görmek içindi.

Derick]'in uygunluğunu teyit etmek için [2 milyon altın]'ı çıkarın. (Kalan fonlar - 44.000.000 altın)

[Favorability 45%]

Derick'in tercih edilirligi gösterildi.

Neyse ki son gördüğüm zamana kıyasla düşmemiş. Aksine, düşündüğünden çok daha fazla yükselmiş.

Ancak, zaten maksimuma yakın bir teveccüh gördüğü için, %50'den fazla olmayan teveccühü o kadar da etkileyici değildi.

"Arabaya binmeden ne yapıyorsun?" Sonra serin bir ses beni uyandırdı.

Ellerini tutarken ona öylece baktığımı fark ettim. "Ah, özür dilerim."

Hemen arkamı döndüm ve vagonun ayakucuna bastım. Tam vagonun içine girdiğim andı.

"Bugün tam bir hanımefendi gibi giyinmişsiniz."

Sesinin belli belirsiz bir tınısı kulağımın dibinden geçti.

Oturmak üzereydim ama tereddüt ettim. Ve ona dönüp baktım. Ancak o sanki hiç böyle bir şey söylememiş gibi sessizce yanıma oturdu. "Ama senin koltuğunun nesi var?"

Sonradan anladım ki bir av müsabakasından farksız bir yer ve düzenmiş. Zaten boğuluyor gibiydim.

Arabanın ayrılmasından kısa bir süre sonra. Dük ağır sessizliği bozdu.

"İmparator da orada, bu kadar ciddiyetsiz olma. Özellikle de Penelope." Bu sefer sorun yine bendim.

"Yine neyim var benim!"

Kızgınlıktan patlamak üzere olan ağzı Dük'ün vaazının içine düştü.

"Bazı pislikler dans etmek için seninle flört ediyor diye hemen kıcına tekme basma. Kardeşlerini yüksek sesle çağırmayı tercih ederim."

"....."

"Size söylüyorum, eğer onları vurmak istiyorsanız, onları ıssız bir yere sürükleyin ve öldürün. Anladınız mı?"

"Baba, sana bunu söylememeni defalarca söyledim." "Hmm."

Derick kaşlarını çatıp Dük'ü dizginlediğinde. Dük başını hafifçe çevirdi ve boş yere öksürdü.

"Ahm, yapmalısın. İki yıl önce İmparator'un doğum gününde Hail Ross'un ailesini neredeyse kesiyor olduğum gerçeğini göz önünde bulundurursak Vay canına!"

Renald sanki çok kötü bir durumdaymış gibi titredi. Ayaklarımın altına baktım.

Sivri uçlu kristal ayakkabının ucu ortaya çıktı ve eteğin kenarları arasında kayboldu. 'Oh, oldukça iyi. Sanırım topuklar işe yarıyor.

Dönüşümlü olarak ayakkabılara ve Renald'a baktım, yeni saldırı becerisine karşı ayak parmaklarımı çırttım. Karşımda oturan adam omuzlarını salladı ve bağırdı.

"Hey, neden birdenbire ayakkabılarına böyle kasvetli gözlerle bakıyorsun!"
"Ne zaman baktım?"

Beni soğuk bir şekilde vurduktan sonra Dük'e sırttım.

"Tamam, baba." "Oh, ben deliyim"

Bir şeyler hakkında sızlanan Renald ve Derick'in soğuk gözleri yanağına yandan dokundu. Ama ben umursamadım ve ayakkabıların ucuna daha neşeli bir şekilde vurdum.

Bir süre sonra araba İmparatorluk Sarayı'na ulaştı.

Vagondan tamamen inene kadar 'son derece gergindim'.

Çünkü Veliaht Prens bir anda ortaya çıkıp "Ortağım burada mı?" diye sorabilir. Bu yüzden ona görünmemek için elbisemi değiştirdim.

Ama neyse ki, ziyafet salonuna giden tüm adımlar atılana kadar altın saçlar görünmüyordu.

Etrafta onu arıyordum. "Canım benim." Birden

Dük bana seslendi.

Gözlerimi çevirdiğimde, önümde duran buruşuk eli görebiliyordum. "Babanızın size eşlik etmesine izin verecek misiniz?"

"....."

"Yalnız girmeyi reddetmektense yaşlı adamla birlikte girmeyi mi tercih edersin?" Onun bu sözlerine şakacı bir kahkaha attım.

Penelope'nin Dük'ün ihmali yüzünden sapkınlaştığı biliniyordu.

Ergenlik çağını yaşayan bir gencin babasının elini tutup eşim olmadan içeri girdiğini görmekten utanabilirim.

"Bu kadar açık konuşmamalıydın, seni lanet Penelope!

Dük'ün eline telaşlı, durdurulamaz bir bakışla bakmanın zamanı gelmişti.

"Eğer beğenmediyseniz, sorun değil."

Elini tutmak istemediğimde, utanıp elini hemen geri çekti. Ben de şaşkınlıkla elini tuttum.

"Asla

olmaz" "

....."

"Bunu yapamazsınız, baba."

Dük'e acıyla gülümsedim.

Dük'ün yüzünün bir anda aydınlandığını gördüğümde, midem bulanıyordu sanki. "Hadi binelim."

"Şimdi de Ekart Dükü ailesinin bir üyesi-!"

Ziyafet salonunun devasa kapısı hizmetkârın bağırışıyla yavaşça açıldı. Salonda çoktan birçok soylu vardı.

İçeride durmuş, Dük'ün elini tutmuş ve çaresizce başı dönen karnına bastırırken, gözlerim birinin önünde buluştu.

Ne zaman tavşan maskesi taksa, daha önce hiç görmediği güzel gümüş saçları kül renginde parlıyordu.

Göz göze gelmelerine rağmen Vinter arkasını dönmedi.

Kısa bir süre önce, onunla yaşadığım kötü sondan dolayı kendimi biraz yük altında hissettim, bu yüzden önce göz temasından kaçındım.

Beklenmedik bir görev gerçekleşti!

Bu yakıcı gecede, seninle dans edelim! Vinter]'a [Dans Uygulaması]'nı uygulamak ister misiniz?

(Telafi: Vinter'ın %5 tercih edilirligi, 50 şöhret? [Kabul/Red]

Birden gözlerim bembeyaz oldu ve aklıma bir sistem penceresi geldi. "Ne oluyor lan!

Kaşlarımı çattım ve arka arkaya [Reddet] tuşuna bastım.

Tam da sistem penceresi kaybolduğunda. "O yaşlı adam neye bakıyor?"

Yan taraftan gergin bir ses duyuldu.

Başımı çevirdiğimde Renald gaga gözleriyle Vinter'a bakıyordu. Ama o anda.

Beklenmedik bir görev gerçekleşti!

Bu yakıcı gecede, seninle dans edelim! Renald]'a [Dans Başvurusu] yapmak ister misiniz? (Tazminat: Renald'ın %5 tercih edilirligi, 50 şöhret?

[Kabul/Red]

Başka bir görev penceresi açıldı. "Bu oyun gerçekten çılgınca

değil mi? Gerçekten şaşkına döndüm.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 142

Bölüm 142

"Reddet, reddet!"

Sinirli bir şekilde tekrar [Reddet] tuşuna bastım.

Veliaht Prens tarafından görölmek istemediği için mütevazı bir elbise giymişti.

Ama her yerde yüksek profilli ML ile dans edersem çabalarım boşa gitmez mi? "Peki, neden başvurmalıyım?"

Normal modda, hostes 'ilk dansın görkemini' sorarak çılgına döndü.

Ancak Renald, Vinter'a bakmakla meşguldü ve dansın bir bölümüne katılacak gibi görünmüyordu.

Şaşkına dönmüştüm ve yan gözle bana baktı. "Başka ne görüyorsun?"

"....."

Kaşlarımı çatarak onu görmezden geldim ve yoluma devam ettim.

Dük ve Derick kendi arkadaşlarını bulmak için çoktan ayrılmışlardı. Renald'ın da aynısını yapacağını düşünmüştüm.

Ama bir yabancı gibi arkasını dönüp gideceğini düşünen bir adam peşimden geldi. "Hey, hey! Nereye gidiyorsun!"

"Bilmek zorunda değilsin."

Ilık bir şekilde cevap verdim ve insanlardan uzak durmak için nadir bir köşeye geçtim.

İmparator gelip kutlama konuşmasını yapana kadar yerimden kalkmayacaktım. Yoldan geçen bir hizmetkârdan bir kadeh şarap alarak karanlık ışıklı bir sütunun yanına oturdum.

O ana kadar beni takip eden Renald, kollarını kavuşturmuş ve iki büklüm olmuş bir halde benden birkaç adım ötede duruyordu.

Uzak bir yer olmasına rağmen Renald'ın varlığı insanların bu tarafa bakmasını sağlıyordu. "Neden beni takip ediyorsun?"

şaşkın bir bakışla ona söyledim.

"Seni takip etmiyordum ama sık sık gittiğim yer burası."  ocukça cevap karşısında arkamı döndüm.

Ama omzunu tutan dokunuşuna doğru bir adım bile atamadım. "Oh, nereye gidiyorsun!"

"En sevdiğin yer olduğunu söylemiştin. O yüzden uzak durmaya çalışıyorum." Seninle yalnız kalmak istemiyorum.

Arkamı döndüm ve dedim ki.

Bu oyun çok iyi, bu yüzden görev  nerisi çok kalıcı, bu yüzden sistem penceresinin tekrar ne zaman açılacağını bilmiyorum.

ML'den ayrı olmak en iyisiydi.

"Ne zaman gidemeyeceğim?" Onu ilk tutan bendim."

Renald kaşlarını çatarak bana sertçe baktı.

Belki de ışık yüzünden yüzü çok kırmızı görünüyordu. "Can sıkıcı kaltak."

Ve sonra yüzünü çarparak başını çevirdi. 'Hayır, donmuştum...'

Şaşkınlık içinde kekeleyerek arkasına bakarken aklımdan bir sahne geçti.

-Gitmek zorunda mısın? Sadece benimle kal ve.....

-Delirdin mi sen?!

Av yarışmasının arifesindeydi.

Veliaht Prens'in ne zaman ortaya çıkacağını bilmiyordum ama teker teker ayrılan kalkanlar beni dehşete düşürüyordu.

Ama Renald'ın aklında hâlâ bunun olmasına şaşırdım.

Pembe saçlarımın kalabalığa karışması yerine, başımın üzerine dökülen açık pembe gösterge çubuğuna yemyeşil gözlerle baktım.

Düşündüm de, şimdi onun iyiliğini kontrol etme zamanı. 'Geri döndüğünde onu dansa kaldıralım. Ve kontrol edelim.'

Bu şekilde düşünürken gözlerimi yavaşça ondan ayırdığım bir zamandı. Birden tapınak acı dolu bakışlarla doldu.

Başımı bilinçsizce çevirdiğimde, gözlerim mavi gözlerle tekrar buluştu. 'Oh, hayır. Bilerek sakladım ama sen nasıl buldun?'

O da beni takip etti ve çok uzakta değildi.

Bana öyle geliyordu ki, gözlerden uzak tutulması gereken çok sayıda insanın bulunduğu yerde uygun bir insan karışımı vardı.

Ama canlı mor gösterge çubuğundan ve bana baygın baygın bakmasından dolayı bilmemek elimde değildi. "Deliriyorum.

İçiyordum. Vinter aniden vücudunu dikleştirdi ve şöyle dedi. "Burası en iyi yer değildi."

Geri dönmek için döndüm. "Burada, ne yapıyorsun?"

Ancak siyah takım elbiseli biri doğrudan bir şey tarafından engelleniyordu. O Derick'ti.

Beklenmedik bir görev gerçekleşti!

Bu yakıcı gecede, seninle dans edelim! Derick]'e [Dans Uygulaması]'nı uygulamak ister misiniz?

(Tazminat: Derick'in %5 tercih edilirliliği, 50 şöhret) [Kabul/Red] 'Ha.

Lütfen merhametli olun'

Gözlerim buluşur buluşmaz aklıma gelen arayış penceresinde ürpertici bir iç geçirdim. "Sadece orada duruyorum."

Aynı zamanda Derick'in neden önümde durduğuna da şaşırmıştım.

Soğukkanlı aristokrasinin aksine, etrafı her zaman insanlarla çevriliydi. Ben şaşkın gözlerle ona bakarken.

Bir yalan gibi, müzik yavaş, romantik bir tempoya dönüştü. "Dans etmek ister misin?"

Ve Derick'in ağzından inanılmaz bir ses çıktı. Gecikmeli olarak sorduğumda gözlerim kırıştı.

"Benimle mi?"

"Evet."

Derick bir elini bana uzattı.

Bana ulaşmaktan, hatta 'Abi' diye hitap etmekten bile son derece tiksinen bir adamın neden birdenbire bunu yaptığını bilmiyordum.

"Neden...?"

Refleks olarak "Neden?" diye soracaktım ama Derick'in ağzının titrediğini görünce çenemi kapattım.

-Aslında bilmiyorum.

Ciddi bir cevap veren sesi kulağımı tırmaladı. Ben onun davranışlarını bilmiyorum, o da kendi davranışlarını bilmiyor. 'Evet, zaten hala devam eden bir arayış, bir ya da iki kez. Reddetmeye devam etmektense, bitirmek daha iyiydi.

Ödül de fena değildi, iyilik için bir dans için kölece bir yalvarış da değildi. Kararımı verdim ve yavaşça elimi uzattım.

Tam da [kabul et] tuşuna basmak üzereyken. "Özür dilerim." Hwiig- Belim sertçe çekildi.

Güçlü bir sırt çekmesiyle savunmasız bir şekilde ayakta dururken, çaresizce birinin kollarına sürüklendim. "Prensesle dans etmesi gereken bendim."

(not: müstakbel kocam!!)

Ve avizenin ışığında yansıyan altın saçlı kılıç gözlerimin önünde pırıl pırıl dalgalandı. Aynı anda aklıma başka bir kare pencere geldi.

Callisto]'nun tercih edilirliliğini kontrol etmek ister misiniz? [2 milyon altın / 200 şöhret]

Bir an için gözümün önünden gitmişti. Yan taraftan buz gibi bir ses geldi.

"Veliaht Prens Hazretleri, ne yapıyorsunuz?" Başımı sertçe çevirdim.

Derick'in soğuk gözleri Veliaht Prens'in belime doladığı kolunda.

Ancak o zaman aklım başıma geldi ve panik içinde veliaht prensin kolunu çıkarmaya çalışıyordum. "Bu da ne böyle?"

Ama kalın kol gövdesi sadece belimi sıktı ve kıpırdamadı.

Veliaht Prens kaşlarını çattı ve şaşkınlıkla bana baktı. "İş yüzünden biraz geç geldim ama sizi bulamadım." ""

"Bu yerde iyi saklanıyordun. Ve seni buldum prenses." "Ne yaptığınızı sordum."

Derick hemen yanıma koştu ve Veliaht Prens'in elini koparmak isteyen bir adam gibi irkildi. Etraftaki sıcaklık bir anda düştü.

"O el, bırak." "Hayır mı?" (İstemiyor muyum?)

Veliaht Prens, Genç Dük'ün uyarısına rağmen inatla başını öne eğdi. "Siz kardeşsiniz, istediğiniz zaman dans edebilirsiniz. Bugün bana bırakın." "Üzgünüm ama bugün zor görünüyor."

Derick, bir emir verir gibi Veliaht Prens'e karşılık verdi.

"Son zamanlardaki işlerimle meşgulüm ve kız kardeşimle oynamaktan keyif alamıyorum. Eckart'a karşı bu kadar kaba olmasanız iyi olur, Majesteleri."

Son av yarışmasından oldukça farklıydı. Derick ifadesiz bir yüzle karşılaştı.

"Halefiyeti onaylamak üzere yakında İmparatorun önderliğinde soyluların katılacağı büyük bir toplantı yapılacak."

Addeuk-

Ve sonra aniden, tepeden sert bir diş gıcırtısı duyuldu. O kadar küçüktü ki sadece Veliaht Prens'e bakan ben duyabiliyordum. "Ne kadar kaba, hayal kırıklığına uğradım."

Callisto dişlerini sıktı ve gülümseyerek şöyle dedi. "Prensес benim ortağım, Genç Dük."

"Bir kadını sürükleyip götürmek için ortaklık talebinde bulunulduğunu hiç duymadım." "Yardımcım aracılığıyla kibarca rica ettim ve prenses de kabul etti."

"....."

EndiŖe ile konuŖmayı takip ederken ani bir sessizlik geldi.

Derick'in ağzı Veliaht Prens'in sözlerine doğrudan cevap vermek üzereyken yavaŖŖa kapandı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra bana baktı ve sordu.

"Bu doğru mu?"

Veliaht Prens'in hangi saŖmalıktan bahsettiğini geŖ de olsa anladım. Yanıp sönmeye baŖlayan turuncu gösterge çubuğuna bakarak baŖımı salladım.

"Peki, ne zaman kabul ettim?"

"Eğer reddedersen, Soleil'i yok eden İmparatorluk kahramanı hakkında yüksek sesle bağıracağım." O anda. Veliaht Prens, sadece benim duyabileceğim kadar küçük bir sesle kulağıma fısıldadı.

Gözlerimi kocaman aŖarak Veliaht Prens'e baktım ama o sadece acımasızca gülümsedi. "Seni ılgın orospu çocuğu!"

BıkmıŖtım.

Ama eğer yleyse bu delinin gerŖek bir adam olduğunu

biliyordum. "KardeŖim." Gözlerim yaŖararak Derick'i

aradım.

"Ekselanslarından gelen dans talebini kabul etmekten onur duyarım"

Titreyen dudaklarımı oynattım ve bir cümle kurmayı baŖardım. Ama ortağımı tanıyacak bir Ŗey söylemek istemiyordum. "Penelope Eckart."

Derick çenesini her zamanki gibi sertleŖtirdi ve çok geŖmeden arkasını döndü. Hızla yanıp sönen turuncu sevimli gösterge çubuğu kayboldu.

Ona biraz 'üzüldüm' çünkü rahatlamıŖ hissediyordum. "İyi olacak mı?"

Bu sözleri ne kadar söylesem de, çünkü bunun iyi olup olmadığı konusunda endişeliydim. O zaman oldu.

"Genç Dük'ün böyle göründüğünü ilk kez görüyorum. Sayenizde size iyi bir atış yaptım prenses." Başını kaba saba sese çeviren Veliaht Prens komik bir yüz ifadesiyle kıkırdıyordu.

"Ne yapıyorsun!"

Gözlerimin üçgen şeklinde yükselmesi doğaldı. "Ne zaman senin ortağın olacağımı söyledim?"

Veliaht Prens gülmeyi bıraktı ve sakince cevap verdi. "Neden, öyle değil mi?"

"Ben gidiyorum. Yalnız dans edebilirsin." Sinirli bir şekilde

döndüm. "Prenses."

Veliaht Prens nadiren mahcup bir yüz ifadesiyle bana sarıldı. "Kızgın mısınız?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 143

Bölüm 143

PS: KALBİNİZİ UWU ANINA HAZIRLAYIN. H? ""

Veliaht Prens'in sorusu karşısında şaşkına dönmüştüm. "Ekselansları Veliaht Prens"

"Söylenti doğrudu"

Veliaht Prens'in aniden ortaya çıkmasıyla, soylular çoktan kulaklarını tırmalamaya başlamıştı. Ondan bir an önce uzaklaşmak istedim.

Sadece bir adım ötede, eteğin kenarı aniden gerginleşti.

Başını çeviren Veliaht Prens, bir çocuk gibi eteğine tutunmuş duruyordu. Etrafıma bakıyordum ve dedim ki.

"Ne yapıyorsun?" "Biraz dans et prenses." "Sana yalnız dans etmeni söylemiştim."

"Bu bir doğum günü ziyafeti ve ortağım tarafından bir prens olarak reddedildiğim ortaya çıkarsa kendim için çok üzülürüm."

Veliaht Prens onun asık suratının abartılı bir taklidini yaptı. Aynı zamanda eteğimi bırakmadı.

Elime baktım ve kaşlarımı çattım. "Sen çocuk değilsin, neyin var senin?" Davranışı çok kabaydı.

Ancak, sadece ikisi değil ve soyluların gözleri üzerlerindeyken kraliyet ailesinin ellerini vuramazlar.

Çünkü bunu çok iyi biliyor.

Derin bir iç çektim ve dişlerimi sıkarak şöyle dedim.

"Eminim ki benim değil, sizin eşiniz olacak pek çok genç bayan olacaktır."
"Pekâlâ."

O da cevap verdi ve etrafına bakındı.

Ve bu tarafı nefes nefese izleyen soylulardan bazıları, Veliaht Prens'in gözlerine değen bir telaşla başlarını çevirdiler.

Bir grup genç bayan düşüncelere daldı ve hatta başka bir yere geçti. Ziyafet salonunun etrafındaki bakışları tekrar bana çivilenmişti.

"Görüyor musun?"

Veliaht Prens başını öne eğdi.

"Prenses geçen seferden beri beni perişan etmekte ustalaştı." ""

Gözlerimi kırptırdım ve hiçbir cevap vermedim.

Salonda Veliaht Prens'i takip eden soyluların gözlerinde açık bir korku ve tetikte olma hali vardı.

Ve bu, gelecekte imparator olacak soylunun duygularına da uygun değildi.
"Prens II'nin son doğum günü partisinde bu kadar yaygara koparmanıza şaşmamalı.

Suikastçının boynunu herkesin önünde kesen adam.

Ayrıca, oyunda Veliaht Prens'in 'kan delisi bir katil' olduğu söylentileri yaygındı. 'Şimdi anlıyorum'

Derick aniden, verasetin onaylanması için soyluların büyük bir toplantı yapacağını hatırladı.

İmparatorluğa zafer kazandırmak için uzun süre savaş meydanlarında yuvarlanmasına rağmen, bunun için kimseden takdir almadı.

Kendi babasına, İmparator'a bile. "Ben sadece seninle takılacağım." O sırada Veliaht Prens beni düşüncelerimden uyandırdı.

"Bugün benim doğum günüm. Bu kadar pahalı şeylerden sonra susmak çok fazla değil mi?" ""

"Bu aksesuar mağlup ülkelerden birinin ulusal hazinesidir, Prenses. Onu bir milyar dolara satın alamazsınız."

Benden laf sokmamı isteyen çürütmeye çalışıyordum ama tüm soruları ona sordum. Veliaht Prens, her zamanki gibi, kötü bir surattı.

Ama nedenini bilmeden eteğimi bırakmadı ve sıkıca tuttu. Biraz rüküş ve acınası görünüyordu.

Aynı zamanda, o kadar ısrarcı görünüyordu ki, hoşuna gitmediğinde hemen geri adım atan diğer ML tarafından tiksindirildi.

Hâlâ havada asılı duran görev penceresine yan gözle baktım ve sonunda istifa tonunda konuşmaya başladım. "Dans edemem. "

Düşündüm de, doğruymuş. Soyluların dansı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama bedeni ritme bırakmak, bu bedenin efendisi olduğum için iyi dans edeceğimi düşünmedim.

'Beklendiği gibi, bu lanet görevi yapmamak'

Bir kez daha kararımı verdiğim andı. "O zaman bunu yapabilirsin." "Huh!"

Veliaht Prens elinde tuttuğu eteğimin kenarından tutarak bir eliyle beni yukarı kaldırdı. Tiz bir şaşkınlık çığlığıyla omzuna sarıldım.

Neyse ki kısa süre sonra bedenimi yere bıraktı. Ama mermer bir zemin değildi.

Mütevazı elbiseye uygun olarak kabaca seçilmiş alçak topuklu ayakkabıların altındaki sertlik yumuşak dokunuşa değdi.

"Ne, ne yapıyorsun!"

O kadar yakın ki nefesini hissedebiliyorum.

Başka birinin vücudunun sertliğinden utanarak çılgınca mücadele ettim.
"Ugh."

Callisto'nun ağzından kısık bir inilti çıktı. Ancak o zaman şaşkınlıkla debelenmeyi bıraktım. "Bunu biliyor muydun?"

"Ne, ne?"

"Bazen benimle konuşurken bana vurmak istediğini belli eden bir ifade takınıyorsun."

Belimi sımsıkı saran Veliaht Prens, diğer eliyle elimi omzundan çekip bir arada tuttu.

"İmparatorluk ailesinin bir üyesinin bedenine dokunmak ağır bir suçtur, bu yüzden buna izin veremem. Bunun yerine, istediğiniz kadar üzerine basın."

"Durun bir dakika..."

Vücudunu hemen hareket ettiren adam beni de sürükledi. Beni kaldırıp ayaklarının üzerine koyduğunu geç de olsa fark ettim.

Adımlarını ritme göre yavaşça hareket ettirdi.

İnsanın ayağına ağırlık bağlama hissi gerçekten tuhaftı. Sadece birkaç santimetre uzunluğundaydı ve düşmekten korkuyordum.

Farkında olmadan onu elimde sıkıca tuttum ve hareketlerini takip ederek kendimi dikkatle dengeledim.

O anda çok yakın olduğumuzu, ana salonda değil de karanlık bir yerde garip bir şekilde dans ettiğimizi bilmiyordum.

Ve insanların yavaş yavaş etrafımızı sardığını bilmiyordum. "Bu kadar yeter, değil mi? Çok az insan bu köşelere dikkat ediyor."

Sonra dans etmek için bir neden olup olmadığı sorusu da bir an aklımdan geçti. Ama bu konuda tartışmayı göze alamazdım.

Görünüşümün komik olduğunu düşünmüştüm ama birden kulağımın dibinden kısık bir kahkaha geldi. "İstediğin kadar üzerine bas prenses."

Beni karmakarışık bir halde görünce sırttı ve sohbet etti. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Dikkatim dağılmışken bana gülüyor mu?

Ona baktım ve hareketi hissedip gözlerimi doğruca ayaklarına indirdim. Elimden gelse topuklarımla ayaklarını ezmek istiyordum.

Ama ayağımı çekersem dengemi kaybeder ve düşerdim.

Veliaht Prens gergin sesim karşısında bir kez daha kahkahalara boğuldu. "Dans etmekte gerçekten kötüsün."

"Bu"

Dans edemediğimden değil, senin yüzünden.

O kadar sinirlendiğim bir andı ki, bir şeyi çürütmek için bir köpeği parlatıyor ve ona vuruyordum.

Hemen yüzleştığım yüzümde bir kelime kaybettim.

Veliaht Prens'in gözleri ya da Veliaht Prens'in yüzü parlak bir gülümsemeyle önündeydi. Büyük bir sevinçle.

Her zaman sahtekar olan ya da başka bir şekilde öfkeli olan bir adamın bu görüntüyü verebileceğine inanamadım.

Bu görüntü bana o kadar tuhaf geldi ki boş gözlerle yüzüne baktım.

O anda ne şarkıyı ne de insanların sesini duyabiliyordum.

O anda kontrol edilemeyen bir inilti göğsünden tüm vücuduna yayılmaya başladı. Müzik bitti.

Neyse ki uzun süre dans etmek zorunda kalmadım çünkü doruğa ulaştıktan çok sonra başladım.

Büyük finalle birlikte Veliaht Prens beni yavaşça ayaklarının üstünden indirdi. "Dans için teşekkürler prenses,"

Bir adım sonra o da diğer adamlar gibi eğildi.

Standarda yakın mükemmel bir duruştu.

Birbirleriyle yüzleşmeyi düşünmeden, ikircikli bir tavırla durduğu sıralardaydı.

[Bu Yanan Gecede, Seninle Dans] Görev başarılı! Bir ödül

almak ister misiniz? [Evet / Hayır]

Beyaz kare bir pencere havaya yükseldi ve zihnim karardı.

Bu lanet oyun, reddetmiş olsanız bile koşullar karşılandığında otomatik olarak sorgulanırdı. Tazminatı reddetmek için hiçbir neden yoktu.

, [Callisto] için ödül olarak [Favorability +5%] ve [Fame +50] kazandınız (Toplam Şöhret: 560)

Ödülle birlikte el yazısına bakınca, uzun bir uykudan uyanır gibi gerçeklik hissi yavaşça geri geldi.

Buna ek olarak, garip bir şekilde yoğun ve rahatsız edici bir atmosfer hissediliyordu. Başımı rastgele çevirdiğimde şok oldum.

"Deli...!"

Veliaht Prens'in tanınacak kimse olmayacağı yönündeki sözlerinin aksine, etrafta epeyce soylu vardı.

Ayrıca, sahnede dans eden bazı çiftler, ana karakteri örnek göstererek bulunduğumuz yere taşındı.

Dudaklarımı büktüm ve aceleyle vücudumu çevirdim. "Prenses."

Veliaht Prens'in şaşkın bir sesle bana seslendiğini duyabiliyordum ama umursayacak durumda değildim.

Herkesin beni partnerimin ayaklarının üstünde garip hareketlerle dans ederken yakalamış olmasından utanıyordum.

'Aman Tanrım! Neden böyle zamanlarda otomatik olarak hareket etmiyor?

Anlamsız oyun sistemine küfrettikten sonra, başkalarının gözlerinden kaçmak için kendimi kasvetli bir terasta buldum.

Gizli bir ilişkiyi paylaşan bir çift olmadığı sürece teras pek kullanılmıyordu.

Normal modun kahramanı ne zaman "Gerçek Prenses" unvanıyla çıkış yapsa, ziyafete katıldı, aynı zamanda en çok kullanılan arka plan oldu.

Çünkü bu oyun lanet bir 'aşk simülasyonu oyunu'.

Kapıyı kapatmak için acele ediyordum ama kapı aralığında 'tuck-' ile duran başka bir adamın ayakları yüzünden istediğimi elde edemedim.

"Neden kaçıyorsun?"

Veliaht Prens, aralarında cam kapı varken, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle sordu. "Dansınız bitti. Şimdi gitmene izin verin, Majesteleri."

Hwak, lack-! (kapının kapanma sesi)

Kapının köşesine ayaklarını vurarak ya da vurmadan kapıyı pervasızca salladım.

"Bana üzerine basmamı söylediğinizde hiçbir yere gitmiyorum ve şimdi ayağımı ezmeye çalışıyorsunuz. Bu imparatorluk ailesine bir hakarettir. Prenses."

Hwak, Hwak, Hwak-!

Sözlerine cevap vermeden ayağımı kapıya doğru sertçe vurdum.

"Böyle kalırsak, muhafızların yanı sıra soylular da bizi görmeye mi gelecek? Ondan önce beni içeri alıp perdeleri kapatmanız daha yararlı olmaz mı?"

Veliaht Prens inledi ve çok konuştu.

Kızgın olsa da mantıklıydı. Zorla içeri iterse ipliği durdurmanın bir yolu yoktu. Bıkmaya başladığım için derin bir iç çekerek cam kapıyı açtım.

Prens sırtıttı ve içeri girdi. Ona bıkkın bir bakış attım. "Neden

beni takip ediyorsun? İstedğin gibi dans ettim."

"Veliaht Prens bu sarayın neresine gitmeye cesaret edemez? Açık konuşmak gerekirse, prenses benim yerimi kullanıyor."

"O zaman ben gidiyorum. Güle güle."

"Şaka bile kaldıramıyor musun?"

Aceleyle yolumu kesti ve perdeleri kapatmak için arkasına uzandı. Bu mükemmel engelleme karşısında şaşkına döndüm ve güldüm.

"Bu arada..."

Ama birdenbire gözleri buğulanarak bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Sana gönderdiğim elbiseyi neden giymedin?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 144

Bölüm 144

Veliaht Prens'in bakışları karşısında şaşkına döndüm.

Ani bir arayış yüzünden bu koyu renk elbiseyi neden giydiğimi unutmuştum. "Aksesuar bile takmıyorsun."

Cevap alamayınca kırmızı gözlerinde şüpheler büyüdü. İsteksiz bir mazeret bildirdim.

"Onu saklamak istedim çünkü çok güzeldi." "Ha."

Callisto bir kahkaha patlattı. Bu kadar çok saçmalık duyduğum için biraz utandım. Bakışlarını kaçırarak bana bakarken kirpiklerini oynattı.

"Seni tanımadığımı mı sanıyorsun?" "Ne?"

"Sanırım benim ya da bir başkasının gözünde görünmek istemediğin için."
""

Nutkum tutulmuştu çünkü ne olduğumu çok iyi biliyordu. "Bana böyle bir şey vereceğini kim bilebilirdi ki?! Aynı zamanda adaletsizlik de arttı.

Kâhya, Dük ve Derick'e gidip Veliaht Prens'ten bir elbise aldığımı söylemek için ne kadar heyecanlıydı bilmiyorum.

"Madem elmas madeninden bıktınız, artık elmas aksesuarlar ve elbiseler istemiyor musunuz?"

Suratı asıldığında Veliaht Prens dilini çıkardı. "Ne tuhaf bir kişilik."

"Ekselansları benden karakterimi belirtmemi istedi"

Onun sözleriyle kafası karışmış bir ruh halini yakınımnda yakaladım ve şöyle dedim. "İlginiz için teşekkürler ama ödüle ihtiyacım yok."

Sonundaki ani ayrılık mesajın geç iletilmesine neden oldu. Veliaht Prens sözlerime biraz şaşırarak baktı.

Ancak kimliğimi sakladığım yer de aklımdaydı ve günün bilinmesinin bana kazandıracağı bir şey yoktu.

Ona bakarak yavaşça ağzımı açtım.

"Geçmişte olanlar hiç olmamış gibi davran." "Ne? Seninle

iki kez öpüştüğümüzü mü?" "Hayır!"

Açık sözlülüğü karşısında irkildim ve başımı salladım. "Peki neden iki kez? Sadece bir kez öpüştük!"

Ona tiksintiyle sorular sorduğumda garip bir yüz ifadesiyle başını kaldırdı. "Devam et."

"Sol. Le. il. İş. Bu konuda."

Bunu yanlış anlamasından korkarak tüm gücüyle söyledi.

"Bu sadece bir kazaydı. Umarım herkes tarafından bilinmiyordur,

Majesteleri." Bu bir sırdı, bu yüzden artık bundan bahsetme.

Ancak Veliaht Prens soruma cevap vermek yerine garip bir ses çıkardı.

"Son toplantıda Dük ile tarihi kayıtlar hakkında bir konuşma yaptım."

"Babamla mı?"

"Karakteriniz hakkında hiçbir şey bilmiyor gibiydi, konaktan ayrılmanızdan bahsetmiyorum bile." "O, o"

Utancımndan kekeledim.

Veliaht Prens, büyüümü Dük'ten bile sakladığım için beni sıkıştırıyordu. "Bu yüzden mi? Ödülü mü reddediyorsun?"

Callisto'nun durumu çoktan çözmüş olan sezgilerine hayran kalmıştım. "Evet."

Tabii ki sadece bu nedenle değildi ama nazikçe başını sallayarak ekledi. "Prenses olduğum doğru ama onların gerçek kızı değilim."

"Anlıyorum."

Veliaht Prens alaycı bir yüz ifadesiyle kabul etti. "Aslında bunu söyleyeceğinizi biliyordum."

"Biliyor muydun?"

"Ben de senin elbise giymeni beklemiyordum." İnanılmazdı. Kaşlarımı çatarak sordum. "O zaman neden gönderdin?"

"Sadece." "Evet?"

"Çünkü seni özledim."

Duyduklarıma inanamadım.

Nefesimi tuttum ve Veliaht Prens'e baktım.

Başını teraстан dışarı çevirdi ve sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldandı. "Onları gördüğüm an aklıma sen geldin."

"....."

"Şeytanların eline düşmektense bu değere layık bir usta bulmam gerektiğini düşündüm." ""

"Hepsi bu kadar."

Tuhaf gözlerle sessizce Veliaht Prens'e baktım.

Bugün, alışılmadık derecede garip hissettim.

Terasa serin bir esinti vurdu.

Dalgalı saçlarım yanaklarımı gıdıklarken geç de olsa kendime geldim ve tuhaf bir kelime sordum. "Şeytan mı?"

"Kraliçe."

Veliaht Prens burnunda alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi.

İmparatorun tek eşi için bu kadar kaba bir kelime kullanmak artık şaşırtıcı değildi. "Onu bana verdiniz çünkü Kraliçe tarafından alınmasını istemediniz."

Doğru mu değil mi bilmiyorum ama onu dinlemeye ve öyle düşünmeye karar verdim. Aksi takdirde hızla çarpmaya devam eden kalbimi sakinleştirmek zor olacaktı. "Ama"

Veliaht Prens aniden başını bana doğru çevirdi.

"Bu şekilde dağıttım ve senin doğum günü hediyen falan yok mu?" Ona bakarken yakalanmamak için aceleyle başımı salladım.

Veliaht Prens gözlerini açtı. "Gerçekten yok mu?" "Seninle dans ettim, değil mi?"

"Nasıl yaparsan yap. Ne cüretle İmparatorluk vatandaşı olursunuz ve biricik Veliaht Prens'in doğum gününde hiçbir şey sunmazsınız?"

"Dük adına bir şey gönderdim. Eminim." Prens donuk bir cevapla esintiyi üfledi.

"Ha! Eckart görgü eğitimi vermiyor mu? Kraliyet Ailesi'nin nezaketi berbat."

'Görgü kuralları konusunda yeni bir eğitim almanı istiyorum' ve 'sana imparatorluk sarayının yeraltı hapisanesini gezdirmem gerekiyor' dedi.

Çocuk gibi sürekli şikayet eden adam yüzünden iki elimle kulaklarımı kapattım.

"Veliaht Prens'in önünde durup kulaklarını kapatmaya cesaretin var mı?" diye yaygara koparmadan önce aceleyle iç cebini aradı.

"Buraya, buraya!"

"Al şunu ve kes şunu" diyerek çıkardıklarımı hızlıca uzattığımda bombacı gibi görünen ağzı kapandı.

"Onu sana vereceğim."

Onu kapıp alan Veliaht Prens güldü.

Ve hiç durmadan ambalaj kâğıdını "yırtmaya" başladı.

"Ne olur ne olmaz diye aldım ama getirmeseydim felaket olurdu." Gözlerimi onun yırttığı ambalaja diktim.

"Bu şekilde toparlanmanın ne sakıncası var?" "Beğenmezsen iade edebilirsin." "Beğenmediğimi kim söyledi?"

Tekrar istemek için elimi uzattığımda, Veliaht Prens hediye vuruşun üstüne kaldırdı.

Bir anda ambalaj kâğıdı elinden yırtıldı ve küçük kadife bir kutu ortaya çıktı. "Oh. Bu bir aksesuar kutusu."

Veliaht Prens gözleri parlayarak kutuyu gecikmeden açtı. "Bu" diye

duraksadı ve kutunun içine baktı ve kısa süre sonra içindekileri çıkardı.

Parlak bir ay ışığı, aşağıda, gözlerinin rengine benzeyen oval bir yakut kana benzer kırmızı bir ışıkla parlıyordu.

Sadece bir başparmak tırnağı büyüklüğündeki değerli taşın şekli oldukça kaba ve perişandı. "Kol düğmesi mi?"

"Sadece kol düğmeleri değil." "O

zaman?" "Sihirle işlenmiş"

Ama aslında bu benim yaratıcılığımın sınırıydı.

Başımı sıkarken endişeliydim. Zaten her şeye sahip olan güçlü bir adama ne vereceğimi bilmek zordu.

Ayrıca, yetişkin bir erkeğe hiç doğum günü hediyesi vermedim.

Tıpkı Vinter'e verdiğim zamanki gibi kaba bir seçim yapmaktan başka seçeneğim yoktu, ancak ilgili kişinin önünde ortaya çıktığında biraz utandım.

'Bu yüzden geri döndüğümde onu geride bırakmak

istedim' Göz teması kuracağımdan emin değildim.

Bu yüzden omzunun üzerinden duvara baktım ve olabildiğince iyi davranmaya çalıştım. "İyileştirme büyüsü en iyi ham değerli taşlar üzerine işlendiğinde işe yarar."

"İyileştirme büyüsü mü?"

"Evet, eğer yaralanırsan, kelepçeyi yaraya yaklaştır. Yakut tamamen kırılana kadar büyü işe yarayacaktır."

Aristokratlar tarafından giyilen süslü ve narin işçilik genellikle manadan yoksundu.

Üstelik kullanım sayısı neredeyse sınırsız olduğu için sağlam görünümüne kıyasla son derece pahalıydı.

"Eğer ileride bir yerini incitirsen, bana iyileştirme büyüsü kullanıp kullanamayacağını sorma."

Seçimimin görünüşten ziyade pratik olduğunu açıklamaya çalışıyordum ama bu bir bahane gibi görünüyordu.

Sesim gittikçe kısıldı. Bakışlarımın yavaş yavaş aşağıya düştüğü andı. Ududug-.

Ürkütücü bir ses duyuldu. "Ne"

Farkında olmadan başımı kaldırdım ve Callisto'yu görünce ağzımı açtım.

Ceketine asması için verdiğim manşetle kulak memesini deliyordu. "Bu iyi mi?"

Elini kulağından çekerek sordu.

Belki de düz deriden geçen kalın altın iğne nedeniyle, kulağının ucundan aşağı koyu kırmızı kan damlaları düştü.

"Peki, Majesteleri!" Tek kelimeyle yıkılmıştım.

Callisto sanki beni izlerken eğleniyormuş gibi sırıttı.

Uzun bir süre onun tuhaflığı karşısında kekeledikten sonra çığlık atar gibi bağırdım. "Ne yapıyorsun lan sen?!"

"Neden? Bu şekilde takabilirsın ve ihtiyacın olduğunda çıkarabilirsin."

"Kelepçeyi kulak memesine kim takar!"

"Bu ülkenin Veliaht Prensi." Çenesini kaldırdı ve küstahça konuştu. Sonra sanki sözlerim komikmiş gibi deli gibi kıkırdadı.

Veliaht Prens'e baygın bir bakışla bakarken, kulak memesine temas eden yakutta kızarıklık alevlenmeye başladı.

Yarayı hisseden eserler büyüü tetikledi.

"Böyle bir deliye bakmaya gerek yok çünkü ona verdiğiniz hediye sayesinde iyileşti." "Sizi gerçekten anlayamıyorum, Majesteleri."

Kanı hâlâ kırmızı olan bir adamın kulaklarının içine bakarak sessizce iç çektim. Ve Veliaht Prens iğrenerek cevap verdi.

"Bu senin için de geçerli." "Neyim var benim?"

"Sana senin kadar tuhaf bir kadın görmediğimi söylemedim mi?"

"Ben tamamen normalim. Bunun yerine, senatörle tanışmanız sizin için daha iyi olur."

"Öyleyse, birlikte bazı tuhaf şeyler yapmak için iyi vakit geçirelim."

Veliaht Prens sözlerimi aniden kesti ve kendini bir bara çevirdi. Kulağındaki yakut kadar imrenilen gözleriyle benimle yüz yüze konuştu. "Benimle resmen tanışmış olacaksınız Prens."

veya

"Resmen benimle çıkıyorsun prenses."

ARKADAŞLAR, MTL'NİN FARKLI VERSİYONLARI VAR, BU YÜZDEN BUNU DA DAHİL ETMEK İSTİYORUM ÇÜNKÜ

BİR ÖNCEKİNDEN DAHA SEKSİ. sapık olduğum için nefret etme, tamam mı? (not: bu yüzden sevdiğim kelimeleri kalın yazacağım, xixi)

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 145

Bölüm 145

Veliaht Prens'in ne dediğini anlayamadım. Yine de nefesim kesilmişti.

Bana çivilenmiş düşmana boş boş baktım ve nefesimi bırakmış gibi ağzımı zar zor açtım.

"Şimdi ne diyorsun..."

"Sadece söylentilerle yetinmeyelim, gerçekten tanışalım." Calisto'nun berrak sesi beni kör etti.

Sadece garip bir sallantı vardı ve kalbim deli gibi çarpıyordu. Dişlerimi sıktım.

Ama her zamankinden farklı olarak, dişlerimi sıkıp nefesimi tuttuğumda, boynumun ucuna kadar yükselen bu garip duygular beni rahatsız etmeye devam etti.

"Bu bir sürpriz mi?"

Callisto başını yana eğdi ve çaresizce karşısında duran bana baktı. "Senin de biraz benim gibi olduğunu sanıyordum."

"....."

"Eğer biri bunu görürse, labirent bahçesinde olanları rüyasında gören tek kişinin ben olduğumu düşünebilir."

Veliaht Prens yaşamak için her şeyi yapabileceğimi söylediğinde, utanç verici geçmişimle ilgili bir şeyler söylediğinde acelem vardı.

Refleksif bir izlenim bıraktığımı görünce alaycı bir tavırla sordu. "O zaman olanlar için hala kızgın mısın?"

"Ne... oldu?"

"Boynuna bir kılıç saplamak için yaptığım şey." Sözleri karşısında gözlerimi kocaman açtım.

Bunu hala önemsiyor olması şaşırtıcıydı ama uzun zamandır unuttuğumu fark ettim. 'Eminim şu ana kadar hala biraz gerginimdir. Bundan nefret ediyorum'

Ne zamandan beri böyle değişti?

Şaşırtıcı bir şekilde, Callisto artık gölgelerini görmekten nefret etmemi gerektirecek kadar iğrenç değildi. Bugünlerde onunla her karşılaştığımda onun kim olduğunu bilmediğimi hissediyorum....

"Sana bir kılıç versem ve boynumu eşit şekilde kesmeni

istesem." "Bu seni daha iyi hissettirir mi?"

(not: ya! sana söylüyorum onun için her şeyi feda etmeye hazır! ha seni kiskaniyorum penny!!!)

Ancak Veliaht Prens, sessiz kalan benim meseleyi hala endişe konusu olarak görüp görmediğime dair korkunç bir ses çıkardı.

Şaşkınlıkla başımı salladım.

"Hayır! O sadece bir kazaydı." "Hadi, al şunu."

Ancak devasa bir aktivist deli, koynundan bir şey çıkardıktan sonraydı. Üzerinde sarı ejderha yazan alevli bir kılıç.

Bana teklif ettiği şey bir hançerdi. "Hey, bu da ne böyle?"

"Siyah olanı getiremedim çünkü bu benim doğum günü partimdi." ""

"Onun yerine bununla biraz keselim o zaman."

Parmağıyla ensesine hafifçe vurdu.

Kulak memesinden sızan kan lekelerinin olduğu taraftı.

Sırayla ona ve hançerlere baktım ve sonra çığlık attım. "Ne yapmaya çalışıyorsun? İşte bu kadar!"

"Neden? Bana verdiğin eserler bende ve onları hemen tedavi ettireceğim."
"Vatana ihanetten kimin başı kesilecek? Tehlikeli, o yüzden hemen koyun!"

Ben yüzümü buruşturarak ürperirken, Veliaht Prens hançeri sokmak yerine neşeli bir yüz ifadesiyle gülümsedi.

"Yani şimdi benimle iyi geçinmeyeceksin, öyle mi?"

Deli gibi boş boş ona bakıyordum ve birden bir şey fark ettim. Ay ışığı altın başının üzerinde titriyordu.

"Bir siren.

Veliaht prensin gözlerinin rengine benzeyen kırmızı favoribilite gösterge çubuğunu bir siren gibi tehlikeli bir işaret olarak gördüm.

şu ana kadar Callisto'nun uygunluğu teyit edilmemiştir.

O bu İmparatorluğun Veliaht Prensiydi ve ben onun kaçışımdan en uzak adam olduğunu düşünüyordum. Ama şimdi emin değilim.

Belki de bilinçsizce görmezden geliyordum. Çünkü.... çünkü

"Ekselansları."

Kolumu ileri uzattım.

Ve bana doğru bir hançer tutan eli nazikçe kavradı.

Ve ani temasla yüzleştığı anda, kırmızı gözbebeği biraz daha büyüdü.

Callisto]'nun tercih edilirlğini kontrol etmek ister misiniz? [2 milyon altın /

200 şöhret] Aramızda bölünerek, havada beyaz kare bir pencere yükseldi.

Callisto]'nun uygunluğunu kontrol etmek için [2 milyon altın]'ı çıkarın.
(Kalan fon: 42.000.000 altın)

Ve Callisto'nun kafasındaki beyaz yazı hemen değışti. [Favorability 76%]

Artan popölariteyi gördüğümde tarif edilemez bir duyguya kapıldım.

Aynı zamanda kalbime rahatlama hissi ve bilinmeyen ağır duygular geldi.
Hayal kırıklığına benziyordu.

(not: tamam penny. "Doğru yönde yavaşça gitmek, yanlış yönde hızla gitmekten daha iyidir." -Simon Sinek)

"...Hey, Prenses."

Ben onun kafasına bakarken Callisto aniden beni uyandırdı.

El ele tutuşurken kelimeler olmadan tuhaf olup olmadığı gizemli bir bakıştı. Elimi onun elinin arkasından çektim.

"Birdenbire yüz ifadene ne oldu?"

Nasıl bir yüz ifadesi takındığımı bilmiyordum. 'Favorability 76%'da her şey bitmişti.

Yine de her ihtimale karşı gülümsememi engelleyemedim. "Ekselansları."

"Söyle."

"Beni seviyor musun?"

Veliaht Prens'in gözleri öncekinden daha da büyüdü. Sanki bilmediği bir kelime duymuş gibi sordu. "Aşk mı?"

"Evet. Beni sevdiğin için mi çıkma teklif ediyorsun?"

"Prenses."

Callisto çok mahcup bir ifadeyle bana baktı ve ardından hızla bir ses çıkardı. "Ne kadar naif ve bize hiç yakışmayan bir kelime değil mi?"

(not: ya! sadece ona zaten aşık olduğunu fark etmedin! huh!) ""

"Neyin var senin? Av yarışmasının arifesinde prenses de böyle demişti."
"Ne?"

"Pozisyonunuza uygun daha uygun bir kişi bulacağınızı söylemiştiniz."

O anda sanki biri kafamın arkasına vurmuş gibi kafam karardı.

Hayal kırıklığına benzettiğim bu duygu daha büyük bir şeye dönüştü ve beni üzdü. Veliaht Prens durumumu hiç fark etmedi, dedi çenesini sıvazlayarak.

"Düşündüm de, mantıklı geliyor. Ama senin fikrin yanlış." ""

"Gerçekte birbirimiz için en gerekli ve uygun pozisyondayız. Koltuğu tehlikede olan prens ile Dük'ün çirkin ördek yavrusunun birleşimi."

"....."

"Bunun dışında, seninle birlikte olmak bana kendimi rahat ve keyifli hissettiriyor. Çok iyi uyum sağlamadık mı prenses?"

"....."

"Şu anda ne kadar çılgın olursanız olun, reşit olma töreninden sonra sizinle evlenmek diğer gençlerden farklı olmayacaktır."

Veliaht Prens hançeri kollarının arasına aldı ve doğrudan bana baktı.

"Şimdi bana gel."

"....."

"Bence oldukça iyi ortaklar olabiliriz." Omuz silkti ve her zamanki gibi sıırttı. Az öncekinden farklı değildi ve yüzümde sadece bir tuhaflık vardı.

"Bu lanet imparatorlukta birbirimiz için bir sığınak olabiliriz." (sığınak: onun için dinlenilecek bir yer) Onu geç de olsa anladım.

Bir süre önce istediği 'ilişkinin' bir duygu alışverişi değil, karmaşık nedenlerle doğmuş bir seçim olduğunu.

Buna bir 'aşk simülasyonu oyunu' olarak bakan benim aksime, o soğukkanlı bir şekilde kendi gerçekliğiyle yüzleşiyor. 'Şey, sadece %76 vardı ve aşkı donarak öldü'

Tabii ki %76'sı benden hoşlanmadığını söyleyemezdi.

Sonunda itiraf etmeyi başardım. Beni ağlatan bu garip hisler de ne?

Bana en ufak bir hesap yapmadan davranabilen Veliaht Prens'e aşkıttım.

veya

Dikkatli bir hesaplama yapılmadan muamele görebilecek olan Veliaht Prens'e karşı bir düşkünlüğüm vardı.

O da, ben de. Birbirimize karşı hislerimiz vardı.

(not: YAAA!!!! İÇ ÇIĞLIK)

Ama hepsi bu kadardı.

Yengeç aşkı gibi romantik duygular, statüsü tehlikede olan mevcut Veliaht Prens için işe yaramazdı. Benim için de aynıydı.

"%4 ve %24.

Karşılaştırılmaz bile.

Benim için ilk öncelik hayatta kalmak ve kaçmaktı ve törene sadece bir haftadan biraz fazla bir süre kalmıştı. Normal Mod'un ev sahibesinin aksine, hafifçe çiçek açan bir iyilikle oynayacak konumda değildim.

Yarı düşsel kafa sakinleşti ve mantık yavaş yavaş geri döndü. Bu çok doğaldı.

Bu arada, ayak parmaklarımdaki tüm gücümü neden kaybettiğimi anlayamadım. "I"

Sinirlerimin biraz gevşemesine izin verirsem uygunsuz bir şekilde sendeleyeceğimi düşündüm. Çökmekte olan bedenimi temizleyerek doğrudan veliaht prene baktım.

"Sizinle bu tür bir ilişki kurmak istemiyorum, Ekselansları" "Ekselansları İmparator--!"

Sonra cam kapının üzerinden hizmetçinin bağıırışını duydu. Jiiing, jiiing-.

Aynı anda Veliaht Prens'in kollarından titreşimli bir ses yayıldı. "Kahretsin, bu köpek Cedric Porter yine çıldırdı."

Gergin bir şekilde parıldayan kristal bir küre çıkardı ve hızla şaşkınlık içinde duran bana doğru götürdü.

"Reşit olma töreniniz ne zaman? Şimdi cevap vermeyin ama o zamana kadar daha duyarlı olun. Ve lütfen bana reşit olma töreni hakkında cevap verin Prens."

"Hayır, artık endişelenecek bir şey yok." "Sstt."

Veliaht Prens, hayır demek üzere olan ağzımı avucuyla kapattı. Ve kırmızı gözleri ışıltı ışıltı parlayarak tehdit eder gibi konuştu.

"Doğum gününde bir farklılık olması çok acınası bir durum. Sence de öyle değil mi?" "Uub!"

"Hediye için teşekkürler prenses. Biraz zaman ayırın ve yavaşça dışarı çıkın. Bu tarafta hâlâ ilgilenen fareler olabilir."

"Cevabımı dinleyin, Haşmetmeap!"

Veliaht Prens ağzımı kapatan elimi tutmadan önce perde dalgalandı ve bir şimşek çakması gibi kaçtı.

Sessiz bir terasta tek başıma kalmıştım. "Ha"

Veliaht Prens'in hızla hareket eden sırtına baktım ve kısa bir süre sonra iç çekerek perdeleri kapattım. Söylediği gibi, biraz zaman ayırmak iyiydi. Ancak yalnız kaldığımda aniden derin bir yorgunluk hissettim. Zaman geçti ve dışarı çıkma vakti gelmişti ama ziyafet salonuna geri dönmeye cesaret edemedim.

Yine iyiymişim gibi davranacağım, yine hiçbir şey olmamış gibi maskemi takacağım ve bana bakan ve benimle konuşan ML ile başa çıkacağım.

Bu dağınık ruh halimle, bunu iyi yapabileceğimden pek emin değildim. "Gideyim mi?"

Parmaklıkların ötesine baktığımda böyle bir dürtü hissettim. "Neden burada kalmak zorundayım?"

Tek yapmam gereken, tercih edilme düzeyine ve ML'ye dikkat etmektir.

Oyunun arka planı olan soylu ailenin görevini hantal tutmak için hiçbir neden yoktu. Gizlice aşağı inerken, birinci katta olmak biraz yüksekti ama atlamak için yeterliydi.

"Hadi gidelim.

Eteğimi sıyırdım ve daha fazla düşünmeden korkuluklara tırmandım. Aşağı atlamadan hemen önce. Dük'ün yüzü gözümün önünden geçti.

Ama her zaman kararsız olan Penelope için bu işin bir parçası değildi.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 146

Bölüm 146

İmparator'un kutlama konuşmasının tüm hızıyla devam ettiği ziyafet salonunun yakınında ölü bir sessizlik vardı.

Ziyafet salonunun dışında bekleyen uşağı çağırdım ve bir araba ödünç aldım.

Ne zamandır başımı pencereye yaslamış, başkentin görkemli caddelerini izliyorum?

Araba durdu.

Ancak varış noktası konağın kapısının önü değil, uzaktaki bir kapıydı. "Prenses, artık içeri giremezsiniz."

Atlı yan camı açtı ve dikkatlice şöyle dedi.

Diğer taraftaki pencereden gizlice çıkarken, kapıyı sıkı sıkıya koruyan bekçileri gördüm.

Bunun nedeni, imparatorluk sarayının desenleri boyanmış olmasına rağmen, dış arabanın sahibi olmayan bir konağa getirilememesidir.

"Kapı bekçilerinden Dük'ün arabasını çağırmalarını isteyelim mi?" "Hayır, teşekkür ederim."

Atlıya birkaç altın verdim ve arabanın kapısını açtım. "Gidiyor musunuz, Prenses?"

Konağa habersizce yaklaşan bir yabancıyı görünce alarma geçen askerler arabadan indiler ve gözlerini kocaman açarak bana baktılar.

"Neden bu saatte yalnızsınız?"

Üstat, uykudayken beklenmedik bir figür tarafından utandırılmam için beni ustaca yönlendirdi. "Kâhyaya bir mesaj göndereceğim ve hemen arabayı çağıracağım."

"Yaygara koparmaya gerek yok. Sadece kapıyı aç." "Ama"

"Ben yürüyüşe çıkıyorum."

Kapıdan malikâneye kadar arabayla oldukça uzun bir mesafe vardı.

Ama benim emrimle kapı bekçilerinin kapıyı açmaktan başka çaresi kalmadı. Hkiiik-. Büyük bir demir kapı yavaşça ağzını açtı.

"Peki, sizi konağın önüne götüreyim." Genç bir asker cesurca benimle konuştu.

Gardiyanların tutumlarının eskisinden farklı olarak çok temkinli ve aşırı hale geldiğini geç de olsa fark ettim.

Kendimi biraz tuhaf hissettim. "Hayır, beni takip etme."

Başımı salladım ve kapının dışarı çıkabilecek kadar açık olduğunu görünce hemen hareket ettim.

Parlak ışıklı kapıdan uzaklaştıkça, iyi cilalanmış yol hızla karanlığa büründü.

Gün batımında ayrılmış ve ziyafet salonundan hemen geri dönmüş gibi görünüyordu, ancak çoktan

Bütün bir gece.

Gece havası soğuktu.

Gezintiye çıktım. Aldığım kitabı gerçekten yapmak istiyordum.

Zihnimi boşaltmaya ve bundan sonra ne yapacağımı yeniden

planlamaya çalışıyordum ama..... Hareket ederken hiçbir şey

düşünmedim.

Sanki bir rüya yolunda yürüyormuşum gibi rüya gibi bir his vardı içimde. Çok garipti. Ne kadar zamandır böyle yürüyordum?

Yavaş ama gayretli adımlarım sayesinde uzakta tanıdık bir köşk görebildim. "Hemen odama dönüp uzanmalıyım.

Tek düşünebildiğim yıkanmak ve uyumak istediğimdi. Adımlarım hızlandı.

Geniş bahçenin karşısındaki ön kapının önüne ulaştığımda oldu. "Bbiyo-yo."

Bir yerden ince bir ses kulaklarımı delip geçti. "Kuş

mu?" Durakladım ve etrafıma bakındım. "Bbiyo,

bbiyo-yo-."

Sonra sanki burada olduğunu duyurmak istercesine bir çığlık daha geldi. Sanki ele geçirilmiş gibi sesin geldiği yöne doğru yürüdüm.

O zaman oldu. Binanın hemen sol köşesinde. "Bbiyo-yo."

Açık pencerelerden koyu pembe bir tüy parlıyordu. O tarafa doğru yaklaştım.

"Bbiyo, bbiyo-yo-."

Yaklaştığımı gördüğümde kafesteki kuş beni gördüğüne sevinmiş gibi kanatlarını çırttı. Burası Derick'in ofisiydi.

"Demek sendin."

Karanlıkta bile kuşun mücevherleri beş renkli bir ışıltıyla parlıyordu. Yavaşça pencere çerçevesine doğru eğildim.

Yakınımda, bir kuş meşaleden aşağı indi ve paytak paytak yürüdü. Sonra gagasıyla 'horoz horoz' metal çubuklarını gagaladı ve başını içeri itti. Okşanmak için bir işaret gibiydi.

Refleks olarak parmaklarımı getirmeye çalışırken tereddüt ettim. Ya onu sevmeye çalışırken ısırılırsam?

"Bbiyo-yo."

Ancak, bir kuşun itmesiyle gagasıyla düşerek başını içeri soktu.

Parmaklıkların arasından çıkan renkli koyu pembe saç tasmaı biraz komikti.

Sonunda biraz gülümsedim ve işaret parmağımla kuşun başını hafifçe okşadım. "Bbiyo, bbiyo-yo-."

Kuşun sesi öncekinden farklıydı, sanki keyfi yerindeydi. Puddock-Kanatlar bir kez daha çırpıldı.

"Sinir bozucu değil mi?"

Şu ana kadar aklıma hiçbir şey gelmemiştii, ama kelimeler benim haberim olmadan ortaya çıktı. Tıpkı saçıma benzeyen koyu pembe bir kuş.

O herkesten daha süslü bir görünüme sahip pahalı bir beden, ama aslında bir kafese sıkışmış ve hiçbir şey yapamıyor.

Bazen yoldan geçenlerin bana fırlattığı türden bir ilgi.... yaşamaktan mutluluk duyduğum bir şey.

"Aslında, havasız hissediyorum. Her saniye nefes nefese kalıyorum."

Bu lanet oyunda kapana kısılmış benden pek farklı görünmüyordu.

"Fark etmez diye düşünmüştüm, çünkü buradan çıkarsam her şey

bitecekti." "Bbiyo-yo."

Sanki sözlerime cevap verircesine kuş hemen ötmeye başladı. Bu manzara karşısında hafifçe gülümsedim.

Sonra yüzümü gömmek için ellerimi kaldırdım. "Ha, ha, ha."

Ağzımdan kırık bir gülümseme çıktı.

Veliaht Prens gittikten sonra terasta yalnız kaldığımda, konuşmama izin vermeyen bir kendi kendine yardımdı.

Bunun bir oyun olduğunu herkesten daha iyi biliyordum ama kendimi o kadar aptal ve zavallı hissettim ki bir şeyler bekledim ve hayal kırıklığına uğradım.

Ancak iki elimi kimse görmesin diye sakladıktan sonra yavaşça yüzümü açtım.

Her seferinde bunun sadece bir oyun olduğu ve kaçtığımda bittiği için umursamadığım konusunda kendime yalan söyledim, ama aslında hiçbir zaman kayıtsız kalmadım.

Korkmuştum, ürkmüştüm ve her dakika ağlıyordum.

'O evde yaşadığım zamandan daha fazla cehennem olmayacağını düşünmüştüm' Burada yapabileceğim tek bir şey bile yoktu.

Yiyecek, giyecek ve barınaktan başlayarak, basit bir kelime için bile acı çekmek zorunda kaldım. Bu bir oyun, kötü bir şöhrete sahip kötü bir kız tarafından ele geçirildiniz.

Bunu zaten yeterince iyi biliyordum. "Ama neden?"

Ama neden bunun kaçışımdan sadece birkaç gün önce olduğunu fark ettim?

Hayatımda bana aşık olan ilk erkek, neden oyunda normal modda bir hostes görüldüğünde arkasını dönecek olan ML?

Duygusal bir insanım, bu yüzden tüm bu olayı sorunsuz bir şekilde atlatamadım.

Bu yüzden bir kötü adam gibi hesap yapıyorum ve beni sıkmaktan alıkoymak gittikçe zorlaşıyordu. "Ha"

Kendime gülme sesi giderek daha çok gözyaşı iniltisine dönüştüğünde.

Birdenbire çok yorgun ve bitkin olduğumu düşündüm. "Bbiyo-yo."

Belki de yüzümü ellerime gömüp hiçbir şey söylemeyen benim için tuhaftı, kuş gagasıyla mızrağın demirlerine birkaç kez vurdu.

O an gelmişti. "Efendim?"

Tanıdık bir ses aniden beni çağırdı.

Gömülü yüzü ellerimin arasında yavaşça kaldırdım.

"Eclise." Bu bir halüsinasyon değildi.

Karanlıkta, koyu kırmızı tercih göstergesi çubuğu parlıyordu. Birkaç mil ötede, ML bana bakıyordu.

Beklenmedik karşılaşma karşısında şaşırان gri gözler biraz daha irileşmişti. Başımı kaldırdığımı görünce adımlarını hızlandırdı.

jobokjobok-. (adımlarının sesi)

Sabit bir hızla bana yaklaşmasına bakarken, elimi yanağımda hissettim. Üzerinde hiç su yoktu. Rahatlamıştım.

Aynı anda Eclipse de önümde dimdik durdu.

"Kılıç ustalığı dersinden şimdi mi dönüyorsun?"

Hiç gülme havamda değildim, ama çok çalıştım ve ağzımın etrafında bir gülümseme oluşturdum. Eclipse belirsiz gözlerle bana baktı ve çok geçmeden yavaşça başını salladı.

"Çok geç kaldınız."

Zamanını bilmiyordum ama zor bir dönemdi.

Aslında, kimsenin göremediği bir görüntüyü yakalamış olabileceğim düşüncesinde hiçbir ruh yoktu.

Eclise yavaşça ağzını açtı. "Burada ne yapıyorsun?" "Sadece."

Hiçbir sorun yokmuş gibi omuz silkerek cevap verdim. "Kuşları izliyordum." Bu sözlerim üzerine Eclise'in bakışları yanındaki kafese kaydı.

Bir an için kafesteki koyu pembe kuşta kalan gri gözler tekrar bana döndü. "Saraydan dışarı mı çıktın?"

Benim görünüşümde tuhaf görünüyordu.

Gecikmeli olarak gözlerimi kapattım ve ziyafet elbisesi üzerine tam makyaj yaptığım gerçeğini kırarak başımı salladım.

"Oh, evet." ""

"Bugün sarayda bir ziyafet vardı."

Veliaht Prens ile ilgili ziyafetlerden hiç bahsedilmedi.

Kendi ülkesini öldüren ana suçlunun hikayesini dinleyen biri kendini kirli hisseder.

Ancak, anında verilen tepki nedeniyle, bu düşünce faydasız hale geldi.

"Veliaht Prens'in doğum günü ziyafeti mi?"

"Bunu biliyor muydun?"

"Öğretmenim de katıldı." (not: zavallı bebek)

"Gerçekten mi?"

O kadar şaşırmıştım ki sadece göz kırpabildim. "Yani bugün ders yok mu?"

Soru aklımdan geçer geçmez. Eclise aniden sordu. "Bu arada"

"....."

"Neden genç efendinin salonuna geri döndün?" (genç efendi= genç dük)
Biraz mide bulantısı hissettim.

Anlıyorum. Başkaları tarafından görülebilir olmalı. Gizlice yalnız döndüğümü.

Bilmemene imkan yok. Gerçek sahipleri geri gelseydi, konak bu kadar sessiz olmazdı. Ama Eclise'e bu önemsiz hikayeyi anlatmak zorunda değildim.

"....."

Sadece sessizce ve belli belirsiz güldüm. Ama o anda.

Eclise'in gözleri irkildi. "Neden?"

"Ha?"

"Neden öyle gülüyorsun?"

Yüzü her zamanki gibi bir balmumu figürü gibi donuktu.

Bu yüzden ne dediğini hemen anlayamadım. "Seni yine üzdüler mi?"

"Ne?"

"Dük ve diğer soylular."

Sonraki sözleri beni boşluğa düşürdü. Jobok- Eclise bana bir adım daha yaklaştı. Koyu bir gölgeye gömülmüş yüzü parlak ay ışığında ortaya çıktı.

"O piçlerin yaptıklarından sonra ne zaman buraya gelsen yüzünde hep o ifade vardı." Yüzü yine korkunçtu.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 147

Bölüm 147

Ondan ilk kez duyduğum şiddet içeren sözler ve eylemler karşısında şaşkınlıkla ona baktım.

Ama bir an için sessiz kaldım.

"Başka kim olabilir? Genç Dük mü? İkincisi mi? Ya da Eckart."

"Eclise!"

Ardından gelen sözlü taciz onu aceleyle durdurdu. "Öyle bir şey değil." " "

"Ben iyiyim, bir şey olmadı." Gerçekten hiçbir şey olmadı.

Kafese hapsolmuş bir kuş gördüğümde biraz yorgundum. Hepsi bu. Ama söylediklerime inanmadı, Eclise'in gözleri bulanıktı. "Gördüm ve duydum, Efendim."

"Nesin sen?"

"Beni müzayede evinden getirme sebebinizin Usta'nın durumuyla ilgili olduğunu biliyorum." Neyse ki bu açıklama şaşırtıcı değildi.

Eclise'in dükalıktaki konumumu bildiğini zaten biliyordum. Ancak bu kez şaşırmak yerine endişelendim.

'Sahte prenses' durumunun onun gözündeki itibarını tekrar etkileyeceğinden korkuyorum. Acaba bu yüzden mi bu kadar zavallı göründüğüm için bana kızıyor?

"Konumumdan dolayıSeni yine kim rahatsız ediyor?"

"Bu"

Dikkatli bir soru karşısında Eclise aceleyle yumruğunu sıktı. Derin bir nefes aldıktan sonra net bir sesle cevap verdi. "O zamandan beri böyle bir şey olmadı."

"....."

"Öyle değil, neden onun önünde tek başına durduğunu soruyorum." (kuşu kastediyor)

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni kim rahatsız etti?" ve "Neden yalnız duruyorsun?"

Hiç de aynı soru gibi gelmedi ama kısa sürede kabullendim.

Çünkü az önce görünüşümün ona nasıl yansıdığını aniden hatırladım.

Bir kuşun önünde yüzünü ellerine gömmüş ve acınacak bir manzara gibi görünsün diye inlemeye başlamıştı.

"Sempati satın almayı mı tercih ettiniz?"

Eclise'in söylediği "yavru köpeklerden" birinin onu rahatsız ettiğini ve kalbinin gittiğini merak ettim.

Daha rahat bir sesle cevap verdim.

"Kuş güzel olduğu için bir süre onu izledim ve yoruldum." Bunu görmek biraz utanç vericiydi ama tamamen kabul edilemez bir mazeret de değildi. Ama Eclise anlam veremediği bir ifadeyle bana baktı.

Uzun bir süre sonra durup dururken bir şey sordu. "Şimdi mutlu musun?"

"Ne?"

"Dükalığa gelmeden önceki halinden daha mı mutlusun?" Emrime göz kırptım.

Bunu neden birdenbire söylediğini anlayamadım.

"Dükalığa geldikten sonra daha mutsuz oldunuz mu?" "Hayır. Bu doğru olamaz."

Eclis başını salladı.

"Bu doğru olamaz, Efendim." "O zaman bunu neden sordunuz?" "Sadece bilmek istiyorum. Ustam nasıldı?"

Gözlerini benden ayırmadan cevap vermem için ısrar etti. Bir şaşkınlık hissettim. "Şey"

Ona belli belirsiz cevap verdim. "Mutlu musun?"

Çok yakındı. Bilmiyorum. Buraya geldikten sonra nasıl hissettiğimi düşündüğümde, bunun mutluluktan çok talihsizlikle ilgili olduğunu düşündüm.

Ama tamamen mutsuz olmak için yeterli mi? Yine o değildi. Bir çıkış yolu olduğu sürece, bu hiçbir şeydi.

Ben her zaman talihsizlik ve hayal kırıklığı içinde uyuyan bir insan değilim. Bak.

Sadece derin bir yorgunluk hissetmeme rağmen maske altında gülümsüyordum. "Bunu hiç düşünmedim, o yüzden bilmiyorum. Nasıl görünüyorum?"

Her zamanki gibi sakince omuz silktim.

Ancak Eclise'in yüz ifadesinden kurtulamadım.

"EfendimBazen iyi görünüyorsunuz, ama herkesten daha mutsuz görünüyorsunuz.

"Gerçekten mi?"

"Ve bazen bir yerlerde kaybolacaktım gibi görünüyor."

Sonraki sözleri tüylerimi diken diken etti. "Ortadan kaybolacağımı fark etti mi?"

Hiç böyle bir ifade kullanmadığımı sanıyordum ama o ne kadar iyi olduğunu bilmiyor. Belki de gizliden gizliye bir şeyler hissetmiştir.

Ağzımı açtım. Kalbim küt küt atıyordu. Aceleyle söyledim.

"Yanlış şeyi gördün, Eclipse. Seni nereden bırakacağım?" "Ben iyiyim.

Sadece biraz yorgunum. O yüzden fazla endişelenme."

İçinin rahat olması için bana hiçbir şey olmadığını vurguladım. Kaçana kadar onu endişelendirmemeliydim.

"Benimle buradan çıkın, efendim."

Ama duyduğum şey, sebepsiz yere sinirlendiği zamanlardan daha şok ediciydi. "Ne dedin sen?"

"Benimle kaç." "Eclis. Sen"

"Başka bir ülkeye iltica etmeyi planlayan köleler var." ""

"Birkaç gün içinde iskele tarafında çalışan Delman'ı kaçırmayı planlıyoruz. Ben de aralarına girip şöyle diyeceğim."

"....."

"Benimle İmparatorluk'tan dışarı gelin, Efendim." O kadar utanmıştım ki kelimelerimi unutmuştum.

Sadece kendisinden daha kötü durumda olan vatandaşlarına yardım ettiğini sanıyordum ama bu büyük şeyi planladığını bilmiyordum.

Ne zaman eve geç döndüğü haberini duysam, göğsümü saran endişe gerçeğe dönüşüyordu.

"Sen de aynısını yapmaya çalıştın mı?"

Ne diyeceğimi bilemediğim için dudaklarımı büzerken, korkunç bir ihanet duygusu birden boğazıma kadar yükseldi.

"Bana yalan söyledin, sen de mi başka bir ülkeye gitmeye çalıştın?" "Oh, hayır. Efendim."

Benim ısrarlı sesim karşısında yuvarlak gözlerle başını salladı. "Öyle bir şey değil. Bunu yapmak istememiştim."

"O zaman bunu bana neden söyledin? Eclise."

"Özür dilerim, bunu yapmak istediğinizi yanlış anlamışım." Sözleri beni aptal yerine koydu.

Benim hakkımda böyle çılgınca bir tahminde bulunması çok saçmaydı. Bu arada başımın dönmesine engel olamıyordum.

'Eclise ve ben tek başımıza kaçırız, kalan iyiliği artırır ve kaçırız.

Zor modda gerçekten bu rota var mı bilmiyorum ama kötü bir yol değildi. Ancak gerçekçi konuşmak gerekirse, kaçış çok sayıda kısıtlamaya tabiydi. Yaklaşık iki hafta oldu. Favorisi %96'ya yakındı.

Onu daha önce olduğu gibi rahatça malikaneden çağırmak ve peşindeki sayısız askerden kaçmak için limana doğru umutsuzca bir hamle yapmak.

Eğer ikincisini seçersem, Eclise'in tercih edilirliliğini kesinlikle artırabilirim, ancak bunu garanti edemem.

diğer ML'nin lehine.

Özellikle de artık bana kalplerini açmış görünen Renald ve Dük'ün istasyonda yakalanmasından endişe eden Derick.

Eğer tercih edilirlilikleri düşerse, %96'sı işe yaramaz hale gelirdi. 'Ve'

Bir bakışta, zihnimden geçen parlak altın ışıktayken, düşüncelerimden kurtulmak için başımı aceleyle salladım.

"Eclise."

Bir sonuca varmış olan ben, hâlâ bana bakmakta olan Eclise ile göz göze geldim. "Öylece etrafta dolaşıp böyle şeyler söyleyemezsin. Karşımda dursan bile." "Efendim."

"Ben İmparatorluğun soylu kadınıyım ve efendiniz olmadan önce bu ülkenin tek prensesiydim." Eclise'in ağzı kaskatı kesilmişti. Sonunda tek bir kelime bile söyleyemedi.

Görebiliyordum. Gözleri yavaş yavaş hayal kırıklığına dönüşüyordu. Ama elimden fazla bir şey gelmiyordu.

Geriye sadece %4 kalmıştı, risk almak istemedim.

"Size kolaylık sağlayabilirim çünkü buradayım. O ödülü alamam. Sınırı aşma." Eclise benim oldukça ölçülü sözlerime gergin bir ses tonuyla karşılık verdi.

"Bir hizmetçinin bile size tepeden baktığı ve sizi görmezden geldiği bir yer mi?" "Eclise."

"Soylu bir kadın ziyafet salonundan tek başına, yanında tek bir refakatçi olmadan dönüyor." Çenesi o kadar sertleşti ki göze çarpıyor.

Durumuma gerçekten üzüldü ve kaçma yetkisi varmış gibi göründü.

Benim için bu kadar üzülmesine biraz şaşırmıştım ama bunun tamamen iltimas yüzünden olduğunu düşününce dehşete düştüm. Eğer kaçarsam, zaten normal modda bir hostesim olacak....

'Ancak zor mod bittiğinde ve normal mod başladığında ML'nin hafızasına ne olur ve

Penelope'ye karşı iyilik mi? Her şey ayarlanan değere sıfırlandı mı?' Birden aklımdan bu düşünce geçti.

Zor modun sonunu hiç geçemedim, bu yüzden ondan sonra ne olacağını ve "Hidden Ending" içeriğinin ne olduğunu bilmiyordum.

Elbette şimdiki hayatıma döndükten sonra ne olacağı beni ilgilendirmezdi ama...

Derin düşüncelere dalmışken, Eclise'in başının üzerindeki canlı koyu kırmızı renkli gösterge çubuğuna bakıyordum.

"Beni de yanında götür."

Birdenbire Eclise'in sözleri bu fikri kesti. Gerçeğe geri

döndüm. "Köle olduğum için mi saraya giremiyorum?"

"Bugün ailemle bir at arabası gezintisi vardı, o yüzden pek bir şey

yapamadım." "Aile mi?"

Eclise'in gözleri bahanem karşısında ince

ince kıpırdandı. "Nasıl Efendi'nin ailesi

olabilirler?" "Dur."

Eclise'in çok ileri gitmesini engelliyordum. "Sakin ol."

Bir elimi tekrar yalanlamaya çalışan ona uzattım. Avuçlarıma ılık bir sıcaklık dokundu.

"Seni bu kadar heyecanlandıran neydi bilmiyorum ama ne arabada ne de sarayda hiçbir şey olmadı." Heyecanlı Eclise'i yatıştırmak için yanağını hafifçe okşadım.

Eclise sevimli bir köpek yavrusu gibi vücudunu hızla gevşetti ve yüzünü avucuma yasladı. "Ellerin çok soğuk."

"Çünkü uzun zamandır dışarıdayım."

"Geri döndüğünde bir arabaya bile binmemiştin." "Bu"

Ellerimin neden üşüdüğünü bildiğim için utanmıştım ama hemen sesimi topladım. "Önemli bir şey değil. Yürüyüşe çıkacağımı söyledim, bu yüzden endişelenme."

"O zaman beni satın almamalıydınız, Efendim."

"Beni umursamamalıydın." "Eclise."

"Beni biricik şövalyen yapmamalıydın."

Elimle yanağını kalın kalın ovuşturan Eclise yavaşça başını çevirdi. Kısa süre sonra yumuşak bir ten değil, nemli ve kuru bir tenle karşılaştı.

Kupa.

"Geç oldu bile."

Avuçlarımı tıslayan Eclise gözlerini benden kaçırdı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 148

Bölüm 148

Avuç içlerimin gıdıklanma hissi bana bir süre nefes almayı unutturdu. Eclipse ile daha önce birçok kez temas kurmuştum.

Ama bana olan sevgisini hiç bu kadar açık bir şekilde ifade etti mi? Asla.

Ona sık sık gelmesi için yalvarıyordum ama bir kez olsun bana elini uzatmamıştı. Şaşkın gözlerle ona bakarken yavaşça bir iç çektim.

Ani oldu ama şaşırtıcı değildi. "%96 yeterli.

Normal modda bile, kimlik kısıtlamaları nedeniyle geç buluşmayı ve ten arkadaşlığını düşünerek başımı salladım.

Birden yanağıma yakın bir yerde acıdı.

Kafamı kaldırdığımda parmağımın ucu biraz dikenliydi ve kör bir bakış hala üzerime çivilenmişti. Omurgamdan ürpertici bir his geçti.

İçimdeki tuhaf duyguyu belli etmemeye çalışarak garip bir şekilde güldüm. "Şimdi de beni mi suçluyorsun? Çok kabasın."

"....."

"Senin için önemli olan benim mutsuzluğum ya da ruh halim değil."

Dudaklarını hâlâ avucuma gömmekte olan Eclipse uzun süre sonra başını arkaya çevirdi. "Sonra?"

"Şimdi ne yapman gerektiğine odaklan." "Ne yapmam gerekiyor?"

"Evet, dediğin gibi sen benim tek şövalyemsin. Herkesten daha güçlü olmalı ve beni korumalısın." ""

"Benim için bir tek sen varsın Eclise."

O anda aniden onun gri gözbebeğinde sıkışıp kaybolduğum yanılsamasına kapıldım. Yavaşça kolunu kaldırdı ve elimi yanağına kapattı.

Soğuk elimin arkasında sıcak bir ısı hissediyordum.

Ona tüm gücümle emirler verdim. Öyle demek istememiştim ama bir şekilde çaresiz bir ses çıktı. "Yanımda kal."

Ben kaçana kadar.

Sığınma hakkında düşünme, sadece hareketsiz kal. "Bunu benim için yapacaksın, değil mi?" ""

"Ha?"

Eclise benim ısrarımla fısıldadı.

"Ne düşündüğünü bilmiyorum." "

....."

"Ama artık seni rahatsız eden insanlar için üzülmeni istemiyorum."

"Ben iyiyim."

"Gerçekten iyi olduğundan emin olmaya çalışacağım. "

Defalarca yemin ettiğim gibi, fısıldayan sesimden sonra kalbim yavaş yavaş yatıştı. 'Evet, ML beni geride bırakmazdı.

Rahatlamıştım.

Ve bana bakan, yanıp sönen koyu kırmızı renkli iyilikseverlikle bir seçim yaptım.

Eclise]'nin uygunluğunu kontrol etmek için [14 milyon altın] çıkar (Kalan fon: 28.000.000 altın)

Azalan 'kalan fonlar' beni korkutmuştu. Ama çok çabuk oldu. [Favorability 98%]

"Eclise." 2%.

"Nihayet.

Boğazım aniden tılandı. Zorlukla konuştum. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Sonra, gwaak-.

Bir parmağımı yanağına bastırmanın güçlü kuvvetini hissedebiliyordum.

Dudaklarını araladı ve bir an tereddüt ettikten sonra tanıdık ve emin bir sesle şöyle dedi "Bunun olmasını sağlayacağım, Efendim."

İstediğim cevap bu değildi.

İçimi kaplayan hayal kırıklığı ve gerginliği kontrol altına almayı başardım. "Çünkü henüz %100 dolu değil.

Reşit olma törenine bir haftadan biraz fazla kaldı.

Biraz daha çabalarsam kalan %2'yi de kazanabilirim ve beni sevdiğini itiraf edebilirim.

Düşünce anında, başının üzerindeki mektuba boş gözlerle bakarken, [Uygunluğu kontrol edin] olarak değiştirildi.

"Bunu senin için yapacağım."

Eclise yine kendi kendine mırıldandı.

Ertesi gün Dük, beklenmedik bir şekilde hastalandığım için mazeretimi kabul etti ve ziyafet salonundan önce ayrıldı. Penelope bunu çok sık yapıyormuş gibi görünüyordu.

-Ama bana ileri gideceğini söyle ve git. Chasing, daha ne kadar böyle çocukça davranacaksın?

Ama onaylamama dolu dırdır kaçınılmazdı.

O günden beri mümkün olduğunca sık Eclipse'i arıyorum. Ancak, kalan %2'lik kısmın tercih edilirliliğini artırmak zor oldu. Belki de sondadır.

Bazen ona hediyeler verdim, bazen dilime bal sürdüm ve hoş sözler fısıldadım.

İyiliğini kontrol etmek için kendisine hafifçe dokunup okşamama rağmen, sadece kararmış gözleriyle bana baktı.

Ayrıca, günlük dersler toplantımızı kesintiye uğrattı.

Ona iyilik olsun diye verdiğim bir kılıç ustası öğretmeni idi ama sinirlerimi bozuyordu.

-Bugün dersi asıp birlikte takılalım mı? Bir gün karar verdim ve tatlı bir sesle yalvardım.

Ancak hemen sözlerimi değiştirdim, şaşkın bir bakışla ve göz kırparak bunun bir şaka olduğunu söyledim.

Çok düşünceli olan ve bunun önemli olmadığını söyleyen Eclipse, yeni bir kılıç ustalığının çok önemli olduğunu düşünmeye başladı.

Oyun hikayesinin orijinal parçasıydı.

Böyle bir ruh haliyle onu ziyarete gittiğimde, nihayet [Favorability 99%] aldım ve törene sadece 6 gün kalmıştı.

Zaman geçtikçe ve '%100'e çıkmadıkça, endişemi gizlemek benim için giderek zorlaşıyordu. '%100 olumlu olsa bile ona "seni seviyorum" dedirtmeyi nasıl başarabilirim?

Bir zonklama gibiyim. Hasta başımı tuttum ve derin bir ıstırap içine düştüm. Normal modda bunun için endişelenmeye gerek yoktu.

Zamanı geldiğinde, günah çıkarma yoluna gitti.

100 tamamen dolmamış olsa bile, beyaz gösterge çubuğu koyu pembeye dönerek itiraf etmeye hazır olduğunu gösterir.

"Bu doğru. Düşündüm de, böyle bir şey vardı."

Favorilerimi doldurmak için acele ettiğimden unuttuğum bir düzeneğe aklıma geldi. "İyilik göstergesi çubuğunun rengi.

Ben yaptım. İtiraf rotası ilerledikçe, normal moddaki favorilik göstergesi çubuğu geçici olarak renk değiştirdi.

Şu anda yaşadığım zor mod gibi değildi ama..... "O kadar

önemli mi?

Şimdiye kadar gösterge çubuğunun rengini pek önemsememiştim. Çünkü doğrudan yaşamla ilgili olan yakınlık çok daha önemliydi. Ama şimdi, Eclise rotasının sona ermesiyle.

Kafasında uçuşan "siyah kırmızı" bir tutku haline geldi.

'Koyu kırmızı rengin imparatorluğun intikamını almak için ölmek anlamına gelmesine imkan yok, değil mi?

"Yaramaz, yaramaz!" diyerek başımı salladım ve korkunç bir düşüncüyü dile getirdim.

Eğer öyleyse, tercih edilebilirliğin %99'u açıklanmamıştır

'1Nasıl kaldıracacağım? O deli adam gibi dudaklarımı içeri itmeyi mi gerektiriyor?

Farkında olmadan dudaklarımı ısırđđđm ve bařđmđ delice dđndürdüđđm zamandı.

Hnock knock.

"Leydim, bu Fennel."

Kahyanđn ziyaretini beni uyandırdı.

Akşam yemeği saatini epeyce geçtikten sonra gelen bu ziyaret beni biraz şaşırtmıştı. "İçeri gelin."

Onu içeri alır almaz kapı açıldı ve uşak içeri girdi. Kibarca selam verdikten sonra hemen ziyaret sebebini açıkladı.

"Leydim, Dük bana yarın sabah birlikte hafif bir kahvaltı yapmamızı söyledi." "Kahvaltı mı?"

"Evet. Aristokrat toplantısı nedeniyle çıkışının gecikmesi nedeniyle akşam yemeğinin zor olacağını söylüyor."

Bu ani haber karşısında şaşırmıştım ve ek kelimeler karşısında bařđmđ salladım. "Anlıyorum. Tabii ki doğru yapacağım. Ona erken kalkıp hazırlanacağımı söyle."

"Evet, leydim."

"Peki o zaman, iyi iş." "Oh, ve"

Söylemesi gerekenleri söyledikten sonra bile uşak tereddüt etti. "İmparatorluk Sarayı'ndan bir mektup daha var leydim."

Kitabın sayfalarını dikkatsizce çevirmeye çalışan el. "Bu bir ziyafet davetiyesi mi?"

"Hayır, bu sefer doğrudan Veliaht Prens'in sarayında çalışan bir hizmetçi aracılığıyla teslim etti."

"Yak onu."

Hiç düşünmeden cevap verdim.

"Ve kendimi iyi hissetmiyorum, bu yüzden sadece iyileştiğimi söyleyin."

"Evet leydim." Uşak tereddütle cevap verdi.

Cevaba kadar olan kısa aralık birden boğucu gelmeye başladı.

Tak- Okumaya çalıştığım kitabın üstünü örterek sinir bozucu hale getirdim.

"Uşağın sormadan yaptığı şey bu."

Kâhya, sanki huysuzluğumu fark etmiş gibi derin bir selam verdi ve odadan çıktı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 149

Bölüm 149

Ertesi sabah erkendi. Erkenden kalktım ve bir gün önce uşağa söz verdiğim gibi yemekhaneye doğru yola koyuldum.

Yarı uykulu olmama rağmen zihnim meşguldü. Kahvaltıdan sonra Dük'ü uğurladım ve Eclise ile dersten hemen önce buluşmak oldukça zordu.

Ama ben planlarımı tamamlayamadan yemek odasına vardık. "Tadilattan bu yana ilk kez geliyorsunuz leydim."

Beni almaya gelen uşak açıkladı. Haklıydı. Aslında sadece odamda oynar ve kendi başıma pılav yerdim ama onarım çalışmaları nedeniyle yemek odasına hiç yaklaşmamıştım.

"Bunu dört gözle bekleyebilirsiniz."

Kâhya önemli bir söz söyleyerek yemek odasının kapısını açtı. Ve açık alan, neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama tamamen farklıydı.

"Oh..."

İnanılmaz derecede renkli ve abartılıydı. Altın ve çiçek sıraları bir yerden bir yere dizilmişti. İlk bakışta baş döndürücü ve telaşlı görünüyordu ama yakından baktığınızda düşündüğünüzden daha uyumlu olduğunu görüyordunuz. Tasarıma büyük özen göstermiş gibi görünüyordu.

Tuhaf bir mekânın içini incelerken, birdenbire hiçbir yerden çıkmayan bir çiçek gördüm. Yemek odasının içini en çok süsleyen çiçekti bu.

"Ne..."

Çekici gül sarmaşıkları.

Bu doymak bilmez etli bir gül asması.

-Ellen Wick Rose.

Geçen gün, tadilat nedeniyle serada bir öğle yemeği yedim. Dük, Reynold'un kavgasından kaçınmak için kabaca çevrelenmiş olan bu bitkiye olan ilgime cevap verdi.

Düşündüm de, Dük'ün benimle ilk kez belirli bir amaç ya da neden olmaksızın konuştuğunu sanmıştım.

"Sanırım sadece o çiçeği sevdi.

Mide bulantısı yüzünden çaresizce içime bastırdığım bir alaycılık çabasıyla düşündüm. Aşırı anlamın bir tepki doğurması kaçınılmazdı.

Neyse ki, belki de içim tamamen değiştiği için önümde yemek varken açlıktan ölme kabusunu düşünemedim.

Daha önce meşe ağacından yapılmış olanın aksine, lüks mermer masaya çoktan oturulmuştu. Merdivenin tepesinde oturan Dük selam verdi.

"Buradasın."

"Günaydın. Baba, kardeşim."

"Günaydın, donarak öldüm. Erken gitmiyor musun?"

Pembe saçlı adam sadece birkaç dakika geç kaldığı için kavga etti. "Kes şunu, Renald."

"Bunda yanlış bir şey yok. Kahretsin! Babam bana hep bir şeyler söyler."

Dük'ün gözleri üzerimdeydi ve korkudan ağzı kapalıydı. Derrick her zamanki ifadesiz yüzüyle sessizce bana bakıyordu. Ben de

birkaç kez üzerinden geçtim ve şimdi oldukça alışmıştım

Bu yüzden selamlaşmanın ihmal edilmesinden etkilenmedim. "Hadi yapalım şu işi."

Sabahın erken saatleri dışında, alışılmadık bir kahvaltıydı. Lüks ve sessiz yemek salonunda sadece ara sıra sofra takımlarının şangırtısı duyuluyordu.

"...Şimdi, birkaç gün sonra, senin doğum günün, Penelope."

Kahvaltının ortasında Dük aniden konuştu. Beni hasta eden bir konu olmasına rağmen gülümseyerek cevap verdim.

"Evet, çoktan yapıldı."

"Tören için hazırlanıyor musun?"

"Ne yapabilirim ki? Kâhya ve hizmetçi benim yerime hazırlanıyor."

Gerçekten hiçbir şey yapmadım. Tek yapabildiğim, en iyi cilt ve vücut şekline sahip olmak için her gün banyo sırasında hizmetçilerden masaj yaptırmaktı. Alıştıkça bunu görmezden gelmeye çalıştım.

"Reşit olmak için istediğin bir şey var mı?"

Sonra birden Dük sordu. Uzun uzun düşünmeden cevap verdim. "Şey... pek sayılmaz."

Reşit olma töreni için büyük bir elbise ve aksesuar düzenlemesinden sonra zaten olmuştu. Benim asıl istediğim Dük'ün veremeyeceği bir şeydi.

"Hey, zıplama, ne istediğini söyle, alalım."

Her zamanki gibi, sanki bunu bekliyormuş gibi alaycı bir bakış vardı.

"Reşit olma törenimde bana sihirli bir yat aldığı için babamı çok kıskanmamış mıydın?" "Ah, o."

Her gün hizmetçilerle banyo yapmak o kadar da kötü bir şey değildi. Toplanacak bir sürü komik hikaye vardı.

"Bununla övündünüz ve Altes Nehri'nde sürüklediniz, düzgün süremediniz ve devrildi."

Yüzümdeki gülümsemeyle, biraz önce duyduğum her şeyi söylediğimde yüzü bir anda kırmızıya döndü. "Kim, kim, kim söyledi bunu?! Sadece bir kazaydı!"

"Hmm, seni zavallı piç."

"Ha? Neden gülüyorsun, baba! Oh, hayır, hayır, hayır!"

Reynold aceleyle Dük'e bağırdı. Ama bunun bir anlamı yoktu. Dük'e doğru eğildim, onun bu telaşın içinde olmamasından yararlandım.

"...Sadece öyleydi."

Ve sessizce fısıldadı.

"Sabah erkenden, gelip merhaba diyebilir misin?" "Merhaba mı?" "Evet."

Birdenbire, Dük'e bakarak yavaşça ağzımı açtım. "...Olgunlaşmamış küçük kızıma veda edin."

"Neden bahsediyorsun Penelope. Güle güle de."

"Artık düzgün bir yetişkin oluyorum. Utanç verici geçmişimi unutmak ve reşit olma töreninden sonra olgun bir insan olmak istiyorum."

O olgunluğu taklit eden kızıyla "son veda" sözcüklerini saklayarak konuşmamı sakın bir şekilde bitirdim.

"Sen ne zaman..."

Dük'ün bana yabancı gözlerle bakan mavi gözleri yavaş yavaş ısındı. "Evet."

"Sabah merhaba diyeceğimden emin olabilirsiniz."

Dük defalarca söz verdi. Bu yalan oldukça acı ve zordu. Garip bir gülümsemeyle gıdıklanma hissinden zar zor uzaklaşmanın zamanı gelmişti. Birden yemek odasının kapısı açıldı ve uşak aceleci bir hareketle içeri girdi. Dük'ün oturduğu masanın başına ulaştı.

"Efendim, bence biraz ön kapıya gelmelisiniz."

Yaşlı kâhyanın yüzü her zamanki gibi iyi değildi. Dük rahatsızlık belirtileri gösteriyordu.

"Hmm. Bizim ailede bir süredir hep birlikte yemek yemiyoruz uşak. Eğer acil değilse, başka bir zaman tekrar konuşalım."

"O..."

Utanmış bir yüz ifadesiyle, çok geçmeden uşak eğildi ve ağzını Dük'ün kulağına dayadı. Dük'ün yemeğinin bölünmesinden duyduğu hoşnutsuzluğu ifade eden yüzü giderek daha da sertleşti.

Sonunda, konuşmasını bitiren uşak vücudunun üst kısmını yukarı çekti. O anda, şşşrrrak -! Dük oturduğu yerden fırladı.

Quadang-! Rüzgâr sandalyenin geri çekilmesine neden oldu. Ama sandalyeye hiç çarpmadan hızla yemek odasından çıktı. Uşak da peşinden koştu.

Derrick ve Reynold'un yanı sıra ben de ne diyeceğimizi bilemeden gözlerimizi kırıştırtıyorduk. Shhhrrrak-. Sonra Derrick sandalyeyi iterek oturduğu yerden kalktı.

"Dışarı çıkmam gerek."

Dedi ve tereddüt etmeden yemek odasını terk etti. "Ah, dostum, yemek yerken o da neydi..."

Reynold gergin bir şekilde mırıldandı.

'Veliaht Prens... sırf mektubu görmezden geldiğim için buraya tekrar gelmedi, değil mi?

Birden aklıma korkunç bir varsayım geldi. Bu bir delinin yapabileceği bir hikâyeydi. Eğer öyleyse, bir kez dayak yemiş olan düğ böyle koşmayı hak etmişti.

'Deli! Acıyor! Neyin var senin?'

Ben kaşlarımı çatıp bıkkınlık içindeyken Reynold tuhaf bir bakışla bana baktı. "Hey, ne yapıyorsun? Bakalım neler oluyor. Ayağa kalk."

"Uh, uh, evet..."

Reynold oturduğu yerden kalktı ve beni kendisiyle dışarı çıkmaya çağırdı. Şaşkın bir bakışla cevap verdim. Gerçekten gitmek istemiyordum. Prensi tekrar görüp hesaplaşma düşüncesi zaten başımı ağrıtıyordu.

Reynold'un peşinden yemek odasından çıktım. Uzun koridoru geçip salondaki orta merdiveni gördüğüm sıralardaydı.

Kahyanın söylediği gibi konağın ön kapısı ardına kadar açıktı. "Bir sorun vardı."

Aralarında bir izdiham vardı. Uzun boylu bir adamdı. Geniş açık kapılardan dışarıya sabahın erken saatlerinin serin kokusu yayılıyordu.

"İnsanları yakalamayacak mısınız?

Hızlı hızlı yürüdüm, alnım hâlâ buruşuktu. Misafir odasını geçince Düğ ve uşak Derrick ve Reynold kaskatı kesilmiş duruyorlardı.

Beklediğim altın sarısı saçlar yerine gözlerimi kocaman açtım. "...Eclise?"

Konağın ön kapısının önünde duran adam benim yakalama hedefimden başkası değildi. Çağrım üzerine bana baktı. Her zaman donuk olan gri gözleri kocaman açılmıştı.

"Neden bu saatte burada..."

Kalbim aniden sebepsiz yere çırpınmaya başladı. Annemin ölümünden bir gün önce hissettiğim o gizemli endişe. Sanki bir gök gürültüsü gibi tüm vücuduyla kaçıyor.

"Ne..."

Eclise'in arkasından zıplayan küçük bir insan vardı. "...Baba." "..."

"...Kardeşler."

Tıpkı Reynold'a benzeyen güzel pembe saçlar. Eckart'ın damarlarında tartışmasız bir şekilde canlı olan mavi göz bebekleri.

"Ben... Yvonne."

O gün sabah erken saatlerde, reşit olma törenine daha beş gün vardı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 150

Bölüm 150

Sanki bir gecikme olmuş gibi kaza durdu. Gözümü bile kırpmadan Eclise'in arkasından fırlayan küçük kadın figürüne boş gözlerle baktım.

Kadının alnının bir tarafında gazlı bez (bandaj) vardı. Geçen sefer Soleil Adası'nın bodrumunda yaptığım büyüyle yaralanan beyaz kadın gibi.

"Yalan söylüyorsun, değil mi?"

Leyla'nın kalıntılarının liderinin prenses olup olmadığı beni ilgilendirmezdi. Önemli olan tek şey, henüz reşit olma töreninin yapılmamış olmasıydı. Daha beş gün vardı.

"Neden?"

Gözlerimi Yvonne'dan ayırıp tekrar Eclise'e baktım. Başından beri ifadesiz bir yüzle bana bakıyordu. Sanki nasıl tepki vereceğimi görmek için bekliyordu.

Birkaç gün öncesine kadar, ne olursa olsun yanımda kalacağını ve bunu bana vereceğini söyledi. Dük artık insanlara hakaret etmediğimden emin olacak ve kendimi mutlu etmeye çalışacağım.

"Ama neden? Neden mi? Niye ya? Neden mi? Neden? Neden? Neden? Sadece NEDEN?"

Aklımı tek bir soru meşgul ediyordu. Gittikçe zorlaşan nefesimi tutmayı başarırken boğucu bir sessizlik çöktü. Tek kelime etmeyen Dük'ün güzel yüzü gözyaşlarına boğuldu. (Sanırım prenses)

"Renald, Penelope."

Dük sessizliğı bozdu ve ağır bir sesle ağzını açtı. "Siz de odanıza dönmelisiniz."

"Baba!"

Renald benden önce tepki verdi. Ancak Dük'ün "Tsk" uyarısı karşısında sessiz kaldı.

Emirden sonra yerimden hiç kıpırdamayan bana inlediğini duyabiliyordum. Ama bir cevap veremedim. Sabahın bu erken saatinde sanki bir bomba düşmüş gibiydi, herkes şaşkınlık içindeydi. Ben geri dönmesem de Dük, Yvonne'a döndü.

"Ve sen"

O anı net bir şekilde gördüm. Eckart'ın her zaman soğukkanlı olan yüzü şimdi acı bir özlem ve kederle bozulmuştu.

Dük tüm mantığıyla, "Bir dakika beni izleyin," dedi.

"Şimdiye kadar sayısız insan dış görünüşüne aldanmıştır. Gerçekten benim kızım olduğunu kanıtlamak için bazı testlerden geçmen gerekiyor."

"Bir test mi?"

Dük'ün mavi gözleri titredi. Kız herkesten daha acınası ve saftı. Doğal olarak, oyunda kadın kahraman tüm "testleri" geçti.

Konağın yapısı ve noktası gibi ölü Düşes'in tüm eşyalarını tahmin etti. Bu ilahi bir özellikti. İlgili kişiyle (düşes) ilişkiniz yoksa tüm bunları bilmek zordur. Şimdiye kadar hiç kimse prenses pozisyonunu geçemedi.

"Eğer yanlış olduğu tespit edilirse, soylulara saygısızlıktan dolayı ölüm cezasına çarptırılabilir." Dükü sert bir tonda uyardı

"Şimdi ne yapacaksın, beni takip edecek misin?"

"Hafızamı tamamen geri kazanamadım ama hala hatırlıyorum"

Bugün reşit olma günü olmasa bile.

"Deneyeceğim" diye başını salladı Yvonne kararlı bir bakışla. "Her şey oyundaki gibi olacak. Kendimi boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Başını çevirmeyi başaran Dük, benim Dereck'imi emretti. "Ve Derick."

"Evet."

"Onu yeraltında tutun. Olanlar hakkında onu sorgulamam gerekecek." Derick doğruca Eclise'e gitti.

"Bekle."

Garip bir şekilde, aceleyle Dük'ü durdurmaya çalıştım. Ama Yvonne benden bir adım öndeydi. "Testi ben yapacağım, o yüzden bunu yapma. Bana yardım eden kişi Eclise."

Yvonne acınacak bir halde Dük'e yalvardı. Dük başını sertçe salladı.

"Bu sizin yetki alanınızda değil. O ailemizin bir çırağı." "İyi ama"

"Açık bir izin olmadan dışarı çıkmak imkansız olurdu. Bu çocuğun bunu nasıl aldığını öğrenin." Derick ve ben Dük'ün emirleri karşısında utandık.

"Onu sürükleyip götürmeyin."

Yvonne susunca ben öne çıktım. "O benim eskortum, bu yüzden o benim deneğim." "Penelope."

Dük ve Derick aniden döndüklerinde şaşırılmış görünüyorlardı. Hâlâ burada olduğumu fark etmemiş gibiydiler.

"Onunla konuşmam gerek."

Başım dönüyordu ama şu anda sormak zorundaydım. "Penelope."

Bir telaş içinde Eclipse'e doğru yürüdüm. Kimse içeri girmedi. Yanında duran hostes garip gözlerle beni izliyordu. Ama Eclipse böyle bir şeyi umursamadan aniden kollarını uzattı. Sonra sanki etini ve kanını geri tutuyormuş gibi ceketini kavradı.

"Sen"

O andı.

Eclipse'in tercih edilebilirliğini kontrol etmek ister misiniz? [18 milyon altın / Şöhret 400]

Hemen [18 milyon altına] ulaştım. Ama

Yetersiz fon! (Ayrılmış fonlar: 12.000.000 Altın)

Beyaz yazı hemen değişti. Başımı suyun üstünde tutmayı başardım ve tekrar [fame 400]'ü seçtim.

Şöhret eksikliği! (Sadakat toplamı: 360)

Elimde kalan tüm parayı tereddüt etmeden onun uygunluğunu kontrol etmek için kullandığımı biliyordum. Yakında yüzde 100 alabileceğime eminim.

Dahası, uşaktan sihirle işlenmiş zümrüt satışının başladığına dair haber aldığım için bunun önemli olmayacağına inanıyordum.

Ama bu aptalca kararın böyle geri geleceğini bilseydim.....

Önümdeki sistemin camını patlatmaktan başka çarem kalmadığında, şiddetli bir şey fırlatma hissi yükseldi. Eclipse'in titreyen yakasını tutan el çıplak gözle görüleliyordu. Her şeyin düzenini sarsacak kadar titriyordu.

"Penelope! Dur ve geri çekil."

Dük beni ikinci kez uyardı. Kendime geldiğimde aşağı baktım ve jet ışığının altında onun gözlerini gördüm.

Biraz şaşırdı ve gözleri büyüdü. "Efendim."

"Neden?" Aptal gibi sormaktan başka çarem yoktu.

"Herkesin içinde, neden bana ihanet edip gerçek prensesi getirmek zorundaydın? "Neden?"

Ben de sadece bu kelimeyi tekrarladım. Eclise'in gözbebeklerindeki yüzüm korkunç bir şekilde çarpılmıştı. Anlamsızca bana baktı ve çok geçmeden ağzını açtı.

"Ben yenilmiş bir ülkenin kölesiyim ama Eckart ailesine borçluyum. Ailenin bir köle olduğunu biliyordum.

onu arıyordum, bu yüzden geri dönemedim" "HA, HAHA"

Parlak bir iş yapmış gibi konuşan Eclise'in cevabında cesur bir kahkaha çıktı. Bir asit seli yemek boruma geri dönüyordu. Gözlerimi devirmenin nasıl bir deneyim olduğunu keskin bir şekilde hissettim.

"Beni becerme, seni çılgın sürük."

Sıkılmış dişlerin sesi dışarı sızdı.

"Giydiğin zarafet benden gelmeli, Eckart ailesinden değil! SENİ O LANET MÜZAYEDEDEN SATIN ALAN BENDİM!"

Aptalca olduğunu biliyordum. Ama o bunu bilse de çılgınlığıma engel olamıyordum. Elini darbenin üzerine kaldırdı. Yanağını kaldırmadan hemen önce.

"Penelope!" Dük şimşek çaktı. "Uşak! Götürün onu. Hayır! Hala söyleyeceklerim var. Penelope Eckart.

Bu sefer Derick beni buz gibi soğukkanlı bir şekilde aradı. "İngilizce anlamıyor musun?" "Sadece eskortuma nasıl olduğunu sordum!"

"Artık çocuk değilsin, daha ne kadar kötülük yapmanı izlemek zorundayım?"

Onun gözlerinden bıkmıştım. Sanki "gerçek bir prenses "miş gibi kıpırdamadan duran prensesin, şeytani ve iliklerine kadar çürümüş bir "sahte prenses "e kıskançlıkla bakmasından da bıkmıştım.

Sadece onlar değil, Dük, Leonard, Kâhya ve kargaşayı görmeye gelen insanlar da vardı. Korku dolu bakışlarla teker teker etrafıma bakındım.

Koyu kırmızı, turuncu, açık pembe. Eclise'in iyilik göstergesi çubuğu parlıyordu. "Hanımefendi, lütfen gidin."

Kâhya ağır bir sesle bana seslendi. Elim Eclise'e vurmak için yukarı doğru kalktı. Tüm bunlar olurken popüleritemin düşmesinden endişeleniyordum.

Tüm o ağırlığı tutan elin gücü gevşedi. Hala dişlerimi sıkıyordum ve yavaşça

köstebek ekmeğim Man-ju'ya sırtımı döndüm. (Sanırım Eclipse'e küfrediyor). Kahyanın ayak izlerini takip etmeye zorlanır zorlanmaz.

Kanlı bir atmosfer var ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Ayaklarını yere vuran biriyle göz göze geldim. Kadının yüzü özür ve suçluluk duygusuyla çarpılmıştı.

Normal modda her zamanki nazık ve iyi bir prenses. Ve zor modda görünüşüne ve davranışlarına dikkat eden sahte bir prenses.

Her nasılsa, aynı oyun devam ediyor ve ürkütücülük aniden çene çizgisinin ucunu aşındırdı.

Kâhyanın gözetiminde odaya döndüğümde doğruca masama gittim ve oturdum. Belki haberi duymuştu ama beni bekleyen Emily dikkatle beni takip etti.

"Aah, bayan."

"Çık dışarı" "Ama"

Çillerle dolu kahverengi gözler yüzümde bir yengeç gibi yuvarlanıyordu. Belki de kurnaz kız benim tarafımı tuttuğu için pişmandı. Ve belki de bir şekilde geri dönen gerçek prensese benim kişisel hizmetçim olmaktan vazgeçtiğini söylemeye isteklidir.

"Beni duymuyor musun? Düşünmem gereken bir şey var, o yüzden çık dışarı" diye bağırdı sinirli bir şekilde dışarı fırlayan Emilie.

"Evet, evet! Dışarıda bekliyor olacağım. İhtiyacınız olursa beni arayın, bayan." Kadın şaşkınlıkla cevap verdi ve aceleyle odadan çıktı.

Tic-Tac

Çok geçmeden oda o kadar ıssızlaştı ki, yanından geçen bir karıncanın sesi bile duyulabilir oldu. "HA"

Zonklayan bir ağrı, ağrıyan bir baş, derin iç çekişler ve yüzümü ellerime gömdüm.

Henüz sabah, günün başlangıcı ve ben günlerdir gece boyunca olduğum kadar yorgun ve bitkinim. Ama böyle duygular hissetmek bile bir lükstü.

"Bu şekilde ölemeyeceğini düşün.

Zayıflık ruhuna tutundum ve yüzümü ellerimden zorla çıkardım. Sonra havaya baktım ve başımı dik tuttum.

Bilmediğim bazı nedenlerden dolayı. Eclise bana ihanet etti ve Yvonne'a geldi. Bu şekilde kaçıp normal moda geçmek, kötü bir kadın olmak ve sefil bir şekilde ölmek istemedim.

Ancak, sonsuza kadar cesaretsiz kalamazdım. Neyse ki, oyun reşit olma töreninde ortaya çıkmadı.

"Hâlâ beş günüm var."

Bu da hala kaçmak için bir şansım daha olduğu anlamına geliyor. '99%! Sadece %100'den sonra seni sevdiğimi söylemem gerekiyor'

Bir kadın ortaya çıksın ya da çıkmasın, tek yapman gereken bu. "O piçi görmem gerek."

Sinirli bir şekilde ince havaya baktım ve şim kapısının bitmesini bekledim. Ayrıca onu gizlice Dük'e veren öğretmenlerinin iyi duygularını ve bahanelerini kontrol etmek için parayı nereden bulacağımı merak ediyordum.

Beklemeye başlayalı ne kadar oldu?

"Hanımefendi, ben Penel."

Sonunda haber kapıya geldi. "İçeri gel. Butler."

Aceleyle emrettim. Kâhya az sonra haberleri vermek için geldi.

"Hanımefendi, dün geceki müzayedede satışa sunduğunuz ilk zümrüt kolyenin artık bir sahibi var. Gelir az önce Beyaz Tavşan platformu aracılığıyla malikaneye aktarıldı."

"Para yatırıldı mı?" "Evet." "Tamam"

Gerçi Eclise ile ilgili haberleri bilmiyordum ama yine de X durumunun ortasındaki toplantının haberi idi.

Herkes merhaba! Bu benim ilk çevirim, Eiffellyanaw'a yardım etmek için yaptım. Umarım bu çeviri standartlarınızı karşılar :D

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 151

Bölüm 151

"Hemen Eclise'i görmeye gidiyorum."

Kasanın dolduğunu duyduğumda yataktan fırladım. Kalbimde zayıf bir umut vardı. Uygunluğunu kontrol ettikten hemen sonra ona "seni seviyorum" itirafını söyletmeliyim. İster dilime bal sürerek, ister ikna ederek, ister zorlayarak.

Masamdan aceleyle çıktığım bir andı. "Leydim, bir dakika bekleyin."

Kâhya sıkıntılı bir bakışla aceleyle yolumu kesti. "İşte size tanıştırmak istediğim adamların listesi."

"Ne? Kim?"

Bu ani haber karşısında kaşlarımı çattım. Uşak yavaşça hareket etti. "İçeri gelin beyler."

Ve sonra, hala açık olan odaya, zırhlı iki birinci sınıf şövalye girdi. Zırhlı ilk iki general içeri girdi.

"Onlar size atanan yeni eskortlar leydim. Sör Philip ve Sör Ed." "Merhaba leydim. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Lütfen bize iyi bakın leydim."

"Sör Philip ve Sör Ed Dük'ün muhafızlarının üyeleridir, kılıç kullanmada en yetenekli olanlar onlardır"

"Butler."

Adamların kibar selamlarını duymazdan gelerek soğuk bir sesle uşağı çağırdım. "Şimdi benim odamda ne yapıyorsun?"

"Dük"

Uşak mahcup bir yüz ifadesiyle bir an tereddüt etti ve sonra ağzını açmayı başardı.

"Şimdilik, Eclise de dahil olmak üzere, aile üyeleri de dahil olmak üzere yabancılarla temas kurmamanız emredildi."

"Ne?"

Birden görüşüm bulanıklaştı ve tek görebildiğim içimi dolduran karanlıktı.

Güçlkle yatışan öfkemdeki kızıl alevler boğazıma kadar yükseldi. Dişlerimi sıktım ve karşılık verdim. Dişlerimi sıktım ve sordum.

"Neden ben?"

"Bu sadece sorgulama tamamlanana kadar Bayan'ı güvende tutmak için."

"Güvende mi?" "Evet."

"Bu hapis ya da gözetim değil mi?"

Niyetim bu değildi ama ağzım bir sırtışı dönüştü.

Bana gerçek bir kötü kadın gibi gülümseyerek bakarken, Evin Hanımı ile göz teması kuramadılar.

"... Bu kesinlikle o değil. Olamaz, leydim."

"O zaman beni neden refakatçimle bile görüşemediğime ve neden onun yerine yenilerini almam gerektiğine ikna edin." "Genç Dük bizzat... şövalyeleri Priboux'ya götürdü."

Kahyanın sözleri karşısında gözlerimi kocaman açtım. Priboux, Eclise'in öğretmeninin yaşadığı, başkentin dışındaki bir köyün adıydı.

"Neden?"

"Bugün gelen misafir, yani Yvonne, birkaç gün önce ortaya çıkan bir canavar tarafından ciddi şekilde yaralandı.

günler önce." "O"

Canavar yüzünden olmadığı söylendi ama ben onun sözlerini yutmayı başardım. Yvonne'un gerçekten kötü bir grubun lideri olup olmadığı artık önemli değildi. "Yani"

Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ve devam etmesi için onu teşvik ettim.

"Ve oradaki köleler yaralı misafirle ilgilendi. Ama kölelerin hepsi Delman'dandı." "Bu kâhyanın zaten bildiği bir haber değil miydi?"

Eclise için doğru öğretmeni bulduğumu o zamanlar bilmiyordum. Çünkü kölelerin çalıştığı çiftlik bu köyden oldukça uzak bir yerde bulunuyordu.

Ancak Eclise aniden memleketinden bir tanıdığını tanıyınca, aniden bir çiftlik buldu. Ve çiftliği aniden vuran canavarı yenmek için malikaneye geç geldiği gün olmalıydı. Ve uşaktan otları o kölelere gizlice teslim etmesini isteyen bendim. Ve bu Kâhya ile benim aramda gizli bir sırды.

"Demek o zaman tanışmışlar.

Doğal olarak, Eclise ve Yvonne arasındaki ilk buluşma çekildi. "Lanet olsun.

Laneti yuttum ve alt dudağımı kan sızacak kadar ısırdım. "Canavarın ortaya çıktığını duyduğumda neden daha ciddi düşünmedim?

Acı bir pişmanlık hissettim ama bu çoktan olmuştu. O dönemde %96'ya yakın olan teveccüh gözümü kör etmişti.

"Bu arada, Eclipse dışındaki diğer erkek başrol oyuncular Yvonne'u zor modda yanlarına alabilirler mi?"

Birden aklıma gelen soru karşısında başımı öne eğdim. Bir noktada, oyunun gelişiminden giderek daha fazla hoşnutsuz olmaya başladım.

Bu noktada ciddi bir yüz ifadesiyle düşüncelere dalmıştım. Bu çöpçülerin varlığını hatırladım. (yeni eskortlar)

"Siz buradan çıkın."

Uşak, odama izinsiz giren davetsiz misafirleri dışarı gönderdi. Gittiklerinde kahyanın yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Delman'ların toplanıp kaçmaya çalıştıkları bilgisini aldım leydim."
Gözlerimi kocaman açtım. Bir süre önce Eclipse'den duyduğum bir şeydi bu.

"Yani Genç Dük acil bir tutuklama yapmak istedi."

"Bekleyin."

Kâhyayı durdurmak için elimi kaldırdım. "Bunu o kız mı söyledi?"

"Hayır, bunların hepsi Eclipse'in sorgu sırasında itiraf ederken ağzından çıkan hikâyeler leydim."

"Ne, NE?"

"Eclipse'e vermem için bana emanet ettiğin otlar, onların kaçış kaynağı olduğunu söylüyor."

"....."

"Hemşerilerinin bu canavarın aniden ortaya çıkmasıyla zarar gördüğünü görmenin kendisini derinden yaraladığını, bu nedenle onlara cömert bir el uzatmaya karar verdiğini söyledi"

"Bu arada."

"Leydimin ilgisinin çarpıtıldığını öğrendikten sonra, onları caydırmaya çalışıyor, uzun süre tek başına acı çekerek onları engellemeye çalışıyordu. Bu arada, 'prenseler' ilan edilen kişiyle tanıştı ve Dük'e hizmetlerini geri ödemeye karar verdi."

"Ha!"

Kâhya benim soğuk kahkaham karşısında ağzını kapattı. "Çılgın orospu çocuğu."

Kurnazlığı yüzünden hafifçe ürperdim. Kısa bir süre önce, onlarla kaçıyor olsaydı, hiç tereddüt etmeden onları satardı. Nedenine dair belli belirsiz bir fikrim vardı.

"Çünkü gitmek istemediğimi söyledim. Eclise'in amacı buydu. 'İçsel varlığını, gerçek benliğini saklamak ve sadık bir köpeği taklit etmek'

Ama onun teveccühü hızla arttıkça, bana olan hayranlığında da bir değişiklik olduğunu düşünmüştüm, ama yanılmışım. Onun için kendi güvenliği, nefret dolu bir imparatorluğa duyduğu küçük sevgiden ve yurttaşları arasındaki yabancılarla ilgili endişelerinden önce geliyordu. Karşımda, hemşerileri için endişelenen iyi bir insanmış gibi davranarak beni kandırmaya ne kadar istekli olduğunu görebiliyordum.

Hangisi daha iyi olurdu? Dükalıkta kalmak mı yoksa hemşerilerinin imparatorluktan çıkmasına yardım etmek mi? Ve o seçti.

Köy halkını kurban olarak aldı, Yvonne'u sürükledi ve bu yere yapıştı. Ve benim yapamadığım statüsünü yükseltme fırsatını yakaladı. Başyapıtına son ısıltıyı eklemek için, mağlup ülkenin köleleriyle birlikte olabileceğine dair herhangi bir şüpheden kaçınması gerekiyordu. Bunu yapmak için de beni akıllıca iç içe geçirdi.

Yoğun duygularımı bastırdım ve sordum. "Babam ne yaptı?" "Gerçeği teyit etmesi için Genç Dük'ü bizzat gönderdi." "Sorgulama"

"Hâlâ devam ediyor."

"Yani ilk kardeşim dönene ve sorgulama bitene kadar ne babamı ne de Eclise'i göremeyeceğim öyle mi?" Uşak cevap vermedi. Bu zımnî bir onaylamaydı.

Derin bir iç çektim ve elimi salladım. "Tamam, çık dışarı." "Bir şeye ihtiyacın olursa beni aramaktan çekinme."

Uşak bana baktı ve odadan çıkmadan önce kibarca eğildi.

Bu, Yvonne Dük'ün sınavını geçtiğinde ortadan kalkacak olan son bir nezaket bildirimi idi. "Orospu çocuğu."

O kadar sinirlenmişim ki dayanamadım ve masayı süpürmek için elimi kaldırdım ama zorlukla tutabildim. Bu yüzden aklımı kaybedemezdim. Düşünmem gereken çok şey vardı ve daha da önemlisi nasıl hayatta kalacağım. Bu çok fazla.

"Ben bunu yapamam.

Çabucak ayağa kalktım ve yatağıma doğru yürüdüm. "İkinci bir en iyi seçeneğe ihtiyacım var.

Yatağın ortasında, güçsüz ve boş bir şekilde yatarken başımı çevirdim, zihnim tam gaz gidiyordu. Bir anda kendimi çok kötü hissettim çünkü hiçbir şey yapamıyordum. Nefesim kesilmişti, sanki Hades ruhumu alıp götürmek için gelmişti.

* * * *

Bir gün boyunca aç kaldıktan sonra ertesi sabah erkenden odamdan çıktım. Çünkü hareketsiz kalırsam ateş tüm vücudumu yakacaktı.

"Nereye gidiyorsun?"

Ancak kapıyı açar açmaz muhafızlar tarafından engellendim. "Kenara çekilin."

"Kendi güvenliğin için nereye gittiğini bana söylemen gerekiyor." "Kendi evimde bile hareket edemiyor muyum?"

Gergin bir şekilde cevap verdikten sonra, çok hassas olduğumu ve gideceğim yeri açıklamakta zorlandığımı itiraf ettim.

"Serada yürüyüşe çıkıyorum." "O zaman seni takip edeceğiz."

"Hayır. Beni takip etmeyin." "Ama, Dük..."

"Buradan bir adım daha atarsan çılgılık atacağım çünkü beni aşağıladın ve taciz ettin." "Ah, leydim!"

Dük'ün kasıtlı olarak gündeme getirdiğim bazı olaylara karşı oldukça hassas olduğunu bildiklerinden yüz ifadeleri dondu ve yüzleri korkunç bir hal aldı.

"Siz sadece eşlik ediyorsunuz, beni takip etmek ve göz kulak olmak zorunda değilsiniz." "Ama, Prenses"

"Yaygara yapmayın. Hemen döneceğim!"

Odadan bir hayalet gibi çıkıp gitmemi izlemekten başka çareleri yoktu.

Koridorda yürüdüğüm süre boyunca karşılaştığım her insanın bana tuhaf gözlerle baktığını hissettim. Daha varış noktama varmadan bitkin düşmüştüm.

Birden aklımdan korkunç bir düşünce geçti. "Ya bu lanet oyundan hiç çıkamazsam?"

Sonra birden aklıma bu sıkıcı görevi ölene kadar sürdürmek zorunda kalabileceğim geldi. Gözlerim karardı.

* * * *

Şimdi odamda sıkışıp kaldığım zamandan çok daha iyi hissediyordum. Yürümeye devam ederken derin bir nefes aldım ve dün geceki düşüncelerimi ve planlarımı bir kenara bıraktım.

"Ama eğer yeraltındaysa, konağın bodrumunda mı? Sonra

birden Eclise'in nerede sıkışıp kaldığını merak ettim.

Malikanenin bodrum katının genellikle büyük suçlar işlemiş suçlulara işkence etmek için kullanıldığını duydum.

Ama malikanenin yakınında bir yer daha vardı. Yanlış işler yapan şövalyelerin tutulduğu bir yer, Horea'da "Yeongchang" gibi bir yerdi.

'Eclise zaten ailenin çırağı, o yüzden orada olacaktır.

Kararımı verdikten sonra labirente giden orman yoluna doğru yöneldim. Sırf oraya gidiyorum diye onunla hemen buluşabileceğimi düşünmüyordum.

Ancak hareketsiz durursam ıldıracağım, bu yüzden beynime sinyal göndermeden önce ayaklarım öne geçti.

Bu sessiz orman yolunda ne kadar yürüdüm?

Derin düşüncelere dalmışken, diğer taraftan yürüyen kimseyi bulamadım. "Şeytanın sözü.

"Ugh"

Biri beni bulana kadar zayıf bir inilti çıkardım. "Oh! Merhaba, prenses"

Garipti ama yine de zararsız, masum, saf ve arkadaşça bir yüzle beni "prenseler" diyerek selamladı.

"Prensler mi? Hadi oradan.

Aynı zamanda, normal modda oynarken Penelope'yi ilk karşıladığım zamanı hatırladım ve kötü bir küfür yuttum.

Yvonne'du.

Tekrar merhaba! Umarım bu bölümü beğenmişsinizdir. İçimi döktüm. Mümkün olan en doğru cümleyi vermek için Papago'dan google translate'e hokkabazlık. lol

Çevirmen: Ikihiromi ve Akireatom Ham sağlayıcı: Daren_shan

*Bana bu kadar çok yardım ettiği için bu iyi kalpli meleğe teşekkür ederim.
Bana yardım etmek isteyen birçok kişi olduğu için çok duygulandım huhu,
seni tonlarca seviyorum muah!*

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 152

Bölüm 152

Yumuşak, mavi renkli gözler bana bakıyordu. Soleil'in bodrumunda çocukların ruhunu acımasızca emen, enerjilerini boşaltan, yok olana kadar sönen bir balon gibi küçülmelerini sağlayan kişiyle aynı kişi olduğuna inanmak zordu.

Ensemde tüylerim diken diken oldu. Kafamın içinde sıkışmış gibi garip bir hisle orada öylece sessiz durdum.

"Prenses?"

Mavi, masum gözleriyle bana bakarken dikkatle seslendi. Birden aklım başıma geldi.

"Merhaba."

İsteksizce ağzımı açtım ve ana patikanın etrafına bakındım. Sessiz orman yolunda sadece Yvonne ve ben vardık.

"Kahretsin!"

Aslında, konakta onu görmezden gelecektim. Ancak, Leyla'nın klanının bir üyesi olduğu için onu görmezden gelmekten çok korktum.

"Ah! Evet, merhaba.."

Göz bebeklerim sığ bir şekilde geri çekilirken kısık sesim titredi. "Selamımı kabul ettiniz mi?"

Normal haliyle Yvonne en ufak bir şeyden kolayca etkilenir ve gözyaşlarına boğulurdu. İfade­siz bir yüzle ona baktım ve hızla dudaklarımı kaldırdım.

"Eclise'le buluşmadan mı dönüyorsun?" "Evet, evet."

"Sınavının henüz bitmediğini duydum."

Yvonne sözlerim karşısında utanç içinde kaşlarını çattı. Bir an tereddüt etti, sonra cevap verdi.

"Öğle tatilinden faydalandım ve Dük'ten Eclise'e göz kulak olmasını istedim. Ne de olsa benim yüzümden kapana kısıldı."

Buluşmalarını engelleyemediğimi düşünmek beni biraz hayal kırıklığına uğrattı, gerçekten sabrımı zorladı. "Demek Eclise konağın bodrumunda değil de mahzende mahsur kalmış.

Beklenmedik bir şeydi.

"Hizmetçiniz olmadan neden yalnız olduğunuzu sorabilir miyim?"

Ben de açık açık sordum. Yvonne cevap verirken yanakları kızardı.

"Bir hizmetçi vardı ama birkaç şeyle ilgilenmesi gerekiyordu ve ben yalnız yürümek istedim."

Bu biraz saldırganca oldu.

"Sınav henüz bitmemişti ve hizmetçisi yoktu.

Sanırım en başından beri "sahte prensesten" nefret ediyordu ve her zaman istismar edilsin diye tüm çarkları yerine oturttu. Kendimi bildim bileli malikanede yaşamak çok yorucuydu. O zaman bu durumu kollarımı açarak kabullenmeli ve gerçek prensesin ortaya çıkışıyla mutlu olmalıyım.

Ama kendime bunu yaptıramadım. Dışarı sızmak üzere olan çarpık kahkahamı tuttum ve Yvonne'un yüzüne ters ters baktım.

"Acımış olmalı." "Pardon?"

"Yara."

Alnındaki gazlı bezle kaplı yarayı işaret ettim.

Bu güzel yorum karşısında hafifçe yüzünü buruşturdu. Bu gözlem dışında söyleyecek başka bir şeyim yoktu. "Peki o zaman, iyi günler hanımefendi."

Bir an ona baktım ve tereddüt etmeden hemen yanından geçtim. Daha doğrusu geçmek üzereydim.

"Affedersiniz!"

Birden beni bileğimden yakaladı. Kaşlarımı çatarak başımı çevirdim. "Ne oldu?"

"Özür dilerim, ÖZÜR DİLERİM."

Yvonne, iri çıkıntılı gözlerinde yumruk büyüklüğünde yaşlarla bana bakıyordu. Çok zayıf ve zavallı görünüyordu ve Eclipse'in neden böyle bir 'saygı duruşu' yaptığını biliyordu. O kadar şaşırmıştım ki hiçbir şey yapamadım.

"Ha. Ne için üzgünsün?"

"Ani gelişim sizi şaşırtmış olmalı Prenses."

Titreyen bir sesle, amansız bir yanlışı anlaşıma için yalvardı.

"Buraya gelmemeliydim, ama Elise en azından bir kez onunla gelmem için bana yalvardı."

"....."

"Suçlu hissettim çünkü seni istemeden incittiğimi düşündüm. Çok özür dilerim."

"Hey!"

Yvonne'un giderek sinirlenen sesinin ortasında sözünü kestim. "Ona adının Yvonne olduğunu söyledin mi?"

Yuvarlak, ağlamaklı gözleriyle bana baktı.

"Yvonne halktan biriyken sana verilen isim miydi?" "Evet"

'Hafıza kaybı olan bir halktan biri olarak yaşarken adını nasıl hatırlayabilir? Mantıklı gelmese de bu saçmalığa başımı salladım.

"Buraya neden geldiğinin benimle bir ilgisi yok." "Evet?"

Mavi gözbebekleri şaşkınlıkla doluydu. Yanlış anlama ihtimaline karşı kelimelerimi açık bir şekilde heceleyerek ekledim.

"Ben iyiyim, o yüzden zahmet etmeyin. Bana bir hiçmişim gibi davranmanı söylüyorum. Anladın mı?" "Şey, bu"

"Eğer anlıyorsanız, bırakın gideyim."

Anlamaması önemli değildi. Bileğim onun elinde buz gibi soğuktu. Korkumdan mı yoksa Leila'nın lideri olarak sahip olduğu tuhaf güçten mi kaynaklandığını bilmiyordum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ama belli etmedim ve bileğimi keserek karşılık verdim.

"Ben de halktan biriydim, bu yüzden cahilce davranışlarınızı anlıyorum, bu yüzden bir soylu kadının vücuduna izinsiz dokunursanız, size bir düzeltme yapılacağını, tokatlanacağınızı unutmayın."

"....."

"Size keyifli bir yürüyüş dilerim. Güle güle." Aceleyle ona sırtımı döndüm.

Düşündüm de, oldukça komikti. Bu çılgın oyun tarafından ele geçirildiğimde, erkek başrollerle her karşılaştığımda ölme korkusuyla kaçmak istediğimi hatırlıyorum. Ama küçük gururlarıyla kaçmama izin veren erkek başrollerin aksine, hostes beni kolayca bırakmadı.

"Yemin ederim gizli bir amacım yok!"

kavramak-. Eteğimin etekleri gerginleşti. Yvonne fazla bir şey söylemeden, yalvarış dolu bir ılgıkla itiraz etti.

"Gençken hafızamı kaybettim. Hayal meyal bir şeyler hatırlıyorum, sadece şurada burada anlık bir şeyler. Eclise'in teşviki sayesinde buraya geldim. Eğer yanılıyorsam, eğer gerçek kızı değilsem cezalandırılacağım.

Gerçekten,

gerçekten, ben"

"Ha"

Derin bir iç çektim ve içimden mırıldandım. Sonra arkamı döndüm ve ona yaklaştım. "Beni affetmem için yalvarma."

"Ama, prenses"

"Sana önemli olmadığını söylemiştim."

Yvonne yaklaştığımı görünce utandı ve geri çekildi. "Uh, uh!"

Sonra tökezledi, belki de çarpık bir taşla. Yvonne düşerken bile çok güzeldi.

Elimi uzattım ve onu kendime doğru çekmek için kolundan tuttum. Kışın ortasında vücudu zar zor dengede duruyordu, o kadar inceydi ki.

"Hyuk."

Avuç içimin derisi ölü bir beden gibi korkunç derecede soğuktu. "Dikkatli

ol." "Teşekkür ederim."

Yvonne mırıldanarak teşekkür etti. Onu itip kakarak yapmak istediklerime katlanmayı başardım ve hızla yoluma devam ettim.

"Dinle Yvonne." "Ne?"

"Dük'ün kayıp kızı olmanız ya da başka bir şey için buraya gelmeniz beni ilgilendirmez."

"Prensес"

"Şu andan itibaren ne zaman buluşsak 'kendin ol', ben de 'kendim' olacağım." "Ancak"

"Bunu nasıl söylersin?" sorusunu tekrar sönen tavşan kadar geniş gözlerinden okudum.

"Bunu nasıl söylersin? Kim bilir belki de ben Dük'ün kayıp çocuğuyumdur, bu yüzden aile olabiliriz?" "Aile mi?"

Yüzümde sanki bir kazaya tanık olmuşum gibi şaşkın bir ifade vardı. Sonra onun illüzyonunu şiddetle reddettim. "Ben senin ailen değilim"

"....."

"Yalan söyleme, senin de öyle düşündüğünü biliyorum. Bir aile, hayır, bu sadece yakında bitecek geçici bir ilişki." Bugünkü tehlikeli olayların bu kadarla bittiğini düşünmüştüm.

"Devam et, merakımı uyandırdın, söyleyeceğin her şeyi duyalım."

Sözümüzü kesen kişi aramıza girdiğinde, benim ve Yvonne'un kafası aynı anda düştü. Tıpkı Yvonne gibi güzel pembe saçlar, yemyeşil ağaçların arasından çıkıyordu.

"Kötü zamanlamanın kralı.

Gittikçe daha da gerginleşirken çılgınca bir kahkaha patlattım.

Başındaki açık pembe gösterge çubuğu hızla yanıp söndü. Favorisi düşüyor gibi görünüyordu. "Bunu ciddi düşünüyor musun?"

Durduğumuz yere gelen Renald şiddetle sordu. Kızgın bakışlarına meydan okudum ve iç çekerek sordum.

"Ben ne yaptım?" "Ne yaptın?"

Yüzü aniden kıpırdandı. Garip bir şekilde, artık o kadar da korkutucu gelmiyordu.

"Dünkü ilk çocuğa, aileye ya da geçici ilişkiye dikkat etmeniz gerekmiyor mu?" "Bu yanlış değil."

"Ne?"

"nk test henüz bitmedi."

"şu anda durum hakkında konuşmuyorum!"

Hayal kırıklığını haykırdı. Ben de refleks olarak kaşlarımı çatarak sordum. "O zaman neden bahsediyorsun?"

"Tüm bunlar senin tavırlarına dikkat çekmek için, Penelope Eckart."

Gıcırdayan dişlerin çıkardığı bir çığlık sakın ormanda yankılandı. "Ughh."

Yvonne onun yanında güçsüzce nefes aldı. Umursamazca karşılık vermesi hoşuma gitmemişti ama beni sınıra kadar zorladı.

"Gerçek mi sahte mi olduğundan bile emin olamadığın bir çocuğa şimdiden bu kadar mı bağlandın? Bir köleden daha kötü olan bir bcekle mi uğraşıyorsun?"

Refleks olarak bakışlarının henüz bırakmadığım kadının kolunda kaldığını fark ettim. "Kim diğerlerine gerçek bir çöp gibi davranıyor?"

Sözleri kulaklarımı tırmalarken o gün gözümün önüne geldi.

- Beni hep mutsuz ediyorsun, sanki bir köleden daha ktymşm gibi. Festivalin son günü, tavan arasında.

İçinde bulunduğum çaresiz durum karşısında attığım ığlıklardan söz ediyordu. Birbirimizi nemsememekle ilgili o küçük şey.

Herkes merhaba! Sonunda ne olduğundan pek emin olmasam da umarım beğenirsiniz, her şey karışmış gibi hissediyorum.

Çevirmen: İkihiromi ve Akireatom Ham sağlayıcı: Daren_shan

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 153

Bölüm 153

Neden ben?

Bu şekilde her dayak yediğimde bir şeylerin değişmiş olabileceğine inanıyorum. Tüm bunlardan sonra, bir aptal gibi.

Onca zahmetten sonra. "Ha."

Kız çıldırmış gibi güldüğünde Renald da irkildi. "Sen..."

Ama o da sanki kendisiyle alay ettiğimi düşünmüş gibi yüzünü sertleştirdi. Tercih çubuğu hızla tekrar yanıp söndü.

%1 mi, %2 mi?

Yaklaşık yüzde 30 oranında düşmesi önemli değildi, çünkü olumlu duygu eskisi kadar yakın değildi.

Başımı rahatça çevirdim, tercih edilebilirliğimin ne kadar azaldığını düşünüyordum. "Yvonne, sen cevap ver."

"Ne..."

"Seni fare gibi yakaladım mı?" (Sanırım Penelope'nin Yvonne'u itip itmediğini soruyordu...) O anda tamamen Yvonne'un ne cevap vereceğini merak ediyordum.

"Bu arada, kadın kahramanın kişiliğinin kolay moddakiyle aynı olduğu doğru mu?"

Şu anda olanlara bakınca, "Kendimi tuttum ve burada çılgılık attım" diye cevap vermesi şaşırtıcı olmaz.

Yvonne gözlerinde yaşlarla mırıldandı. Tam ağzını açacaktı ki, Reynold durumu göremedi.

"Eğer böyle sorarsan, o..." "Oh, hayır genç efendi!" Yvonne

şaşkınlıkla başını salladı ve şöyle dedi.

"Prenses haklı! Aptaldım, ayağım taşa takıldı ve neredeyse düşüyordum, bu yüzden Prenses beni yakaladı." "...Ne?"

Renald'ın tüm yüzü inanamayacağı bir şey duymuş gibi dondu. "O zaman..."

Şaşkın bir ifadeyle Yvonne'un hâlâ benim tarafımdan tutulan koluna baktı.

Renald'ın aniden ortaya çıkmasıyla bırakacak zamanım kalmamıştı ama Yvonne'un cevabını dinlemek için bilerek bırakmıyordum.

Yvonne'un kolunu kaldırdım ve Renald'a doğru ittim. Ve parmaklarını gözlerinin önünde düzgünce açtı. Yvonne'un kolu zayıfça aşağı düştü.

"Ne yazık ki o zamandan beri hiç değişmemişsin." Omuz silktim ve kendi kendime mırıldandım.

Sözlerim üzerine Renald'ın mavi göz bebekleri deprem olmuş gibi titremeye başladı.

"Pe-penelope."

Bana seslenir seslenmez döndüm ve hızla ilerlemeye başladım. Yürüyüşe çıkma ve Eclise'in olabileceği yerleri keşfetme fikri mahvolmuştu.

Yine de Yvonne'un sözleri beni ikna etmişti ve yanlarından geçmek bile istemedim. Hızla odama geri döndüm.

"Penelope!" Tadadak!

Arkadan gelen vahşi bir ses duydum ve çok geçmeden önüm kapandı. "Ne? Ağlayan kız kardeşini teselli edeceğini sanmıştım.

Bakarken kaşlarımı çattım ve kibarca şöyle

dedim. "Çekil." "I..."

O anda adam, Renald, ağır ağır nefes alıyor ve gözleri sulanıyordu. Ve sonra,

"Özür dilerim."

"..."

"Sanırım yanlış anladım."

Hiç tereddüt etmeden hatasını kabul etti. Aynı anda, başının üstündeki favoribillite göstergesi yanıp söndü.

Birden aklıma İmparatorluk Sarayı'ndaki Derick geldi. Kolay yükseliş ve kolay düşüş. Böyle bir şey beni etkileyemezdi.

"Tamam, çekil yolumdan."

"Ancak, malikanenin içindeki atmosfer belirsiz, bu nedenle eğer şimdi bir kaza geçirirseniz, o zaman..."

Özrünün hemen ardından bir bahane uydurmaya çalışan ona bakar bakmaz çenesini kapattı. O da utanmıştı ve gözleri kızarmıştı.

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" "Yanlış anladığım için özür dilerim." "Ha?"

Özrünü duyunca başımı salladım. Çok geçmeden gülümsedim. "Tamam."

"Yani bu kadar, değil mi? Üzülme ve içeri girme. Sadece yürü." "Ama ben istemiyorum."

Yüzümde bir gülümsemeyle rahatlamış adamın sözlerini kestim. Yüzü karardı.

"...Ne?"

"Evet, özrünü istemiyorum."

Sözlerini kelime kelime tekrarladım.

Aptal Penelope, kavga ettiklerinde her zaman önce Renald'dan özür dilerdi. Daha önce duyduğum tartışmalar ve küfürlü konuşmalar için hiç özür almadım.

"Ah. Ele geçirildikten sonra bir özür almadım."

Sık sık ihmal edilen "Sahte Prenses" unvanının nereden geldiği çok iyi biliniyordu.

Emily'nin kendi ağzından geldi. "Sen..."

Bunu söylememi beklemiyordu, bu yüzden Renald bir süre kekeleydi. Ancak kısa süre sonra yüzü önce kırmızıya sonra maviye döndü ve korkunç bir enerji dışarı sızdı.

"Biri özür diledikten sonra böyle kaba bir şey söylediğinizde kendinizi daha iyi hissediyor musunuz?" "O zaman özür dilesen bile bu kadar üzgün olmak zorunda mısın?"

"Bu gittikçe..."

"Diğer seferlerde de özrümü kabul etmedin. Sanki çok açılmış gibi neden özrünü kabul edeyim ki?"

"Ne?"

"Özrünüzü kabul etmek istemediğim zamanlar olabilir." Ona belli belirsiz baktım ve öğüt veren bir tonda konuştum.

"Bir insanın kalbi nasıl bu kadar tutarlı olabilir? Beni özür dilemeye zorlama." "Ha! Daha önce yaptığım şey için benden intikam mı alıyorsun?"

"Evet."

Nefes nefese kalacak kadar dalgın olan adama başımı salladım.

"Sen de denemelisin. Sizi görmezden gelen ve size bir hiçmişsiniz gibi davranan biriyle konuşmak ne kadar sefil ve köpekçe."

Başka bir deyişle, bundan sonra ona da böyle davranacağımı söylüyordum. "Hey, sen..."

Anladı ve gözlerinde bir cinayet ifadesiyle bana baktı.

Tehlikeli bir şekilde yanıp sönen teveccüh göstergesini kontrol ettim ve etrafıma bakındım.

Kafama vuracak taşlar yoktu, fırlayan sivri dallar yoktu. Tabii ki öfke dolu bir adamın beni boğması hiç de iyi olmazdı.

Neyse ki, henüz herhangi bir hamle yapmadı, bu yüzden çok fazla düşmemiş gibi görünüyor.

Bir süredir bana bakmakta olan Renald, ben tekrar gitmeye çalışırken endişeyle başını kaşıdı.

"Ha...evet. Bir hata yaptığımı söyledim. Özür dilerim."

Sinirli bir iç çekişle, şaşırtıcı bir şekilde tekrar özür diledi.

"Biz çocuk değiliz, duralım. Bu Eckart'ın halk arasındaki itibarını nasıl etkiler?" Yvonne'un hâlâ durduğu yere baktı ve küçük bir iç geçirdi.

Bunun komik olduğunu düşünmüştüm. "Eckart'ın ünü?"

Sanki komik bir şey duymuşum gibi kahkahalara boğuldum.

"Gerçekten bilmiyor musunuz? Neden sorumlu bir hizmetçi tarafından böyle muamele gördüm?" "Ne? Neden birdenbire bundan bahsediyorsun?"

"Senin yüzünden Renald."

Gülmeyi bıraktım ve doğrudan ona baktım. "Ne?"

"Çünkü halkın önünde bu şekilde davranıyorsun." "Hey, Penelope. Nesin sen?"

"Bana bir pislikmişim gibi davranıyorsun ve insanların önünde nefes alıyormuşsun gibi doğal bir şekilde beni görmezden geliyorsun."

Bu adam aynı zamanda erkek başrol oyuncusuydu, bu yüzden çaresizce kendimi kontrol ediyordum. Sınırlarımın sonuna kadar sinirli ve öfkeli olmama rağmen, öfkesini belli bir ölçüde yumuşattığında bunu dikkate aldım.

Daha önce istismarla ilgili hiçbir şeyden açıkça bahsetmemiştim. Sınıra kadar zorlandığında, kolye yüzünden suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışıyordu, ancak elinden geldiğince kenarda oturdu.

Eckhart gururunun yüksek derecesini tolere edemeyeceğimi ve azaltamayacağımı biliyordum, bunun benim tercih edilebilirliğim üzerinde büyük bir etkisi olacaktı.

Ancak durum iyi değildi.

Reşit olma töreninden önce ortaya çıkan kadın kahraman ve eve dönemeyebilirim korkusu beni yarı deli yaptı.

Ve bilmeden içimde tutmaya çalıştığım tüm duygularımı açığa çıkarmamı sağladı. "Sen. Senin yüzünden, Renald Eckhart."

Ağzımdan çıkan kelimeler değil, tiksintinin kendisiydi. Renald, kuru sesimin üzerinde sanki bir şeylerin fokurdadığını hissettiğimi görünce şaşırdı.

"Ama ne tür bir itibar?"

Ancak o zaman ona dik dik bakan gözlerimden dolayı gücümü kaybettim. "Şimdilik benimle konuşma."

"Pe-penelope."

"Lütfen, eğer gerçekten üzgünsen, bunu benim için yap. Lütfen, kardeşim. İyi günler dilerim."

Sert bir gülümsemeyle, sanki hiç iğrendiğimi ima etmemiş gibi, onu elimden geldiğince nazik bir şekilde selamladım. Ve onu korkunç bir şekilde çarpılmış yüzüyle geride bırakarak hızla o boğucu yerden çıktım.

Yanından geçtiğim anda ağzımın kenarında oluşturduğum gülümseme bir yalan gibi kayboldu ve korkusuz bir sertlik ifadesi belirdi.

Titreyen bakışların sonuna kadar üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Ancak bunun bir önemi yoktu.

* * * *

Odaya döner dönmez, umursamaz bir bakışla yatağa doğru yürüdüm ve uzandım. Sonunda şekerlemeden uyandım, öğle yemeğini atladım, şekerlememi tekrar tekrar yineledim.

"...Bayan. Bayan Penelope." Emily beni dikkatlice uyandırdı.

Gözlerimi açtığımda odam karanlıktı. Güneş çoktan batmıştı. Boğuk bir sesle sordum. "... Neler oluyor?"

"Akşam yemeği yemelisin. Dünden beri bir şey yemedin." Emily huzursuz bir sesle yemek yemeyi önerdi.

"Hayır, teşekkürler. Hiç iştahım yok. Daha fazla uyumak istiyorum."

Reddettim ve çaresizce yüzümü tekrar yastığa gömdüm. Yemek falan da yemedim ama bir şeyler yersem hazımsızlık çekeceğimi düşündüm.

"Bayan..."

Emily, yemeğin reddedilmesinden dolayı kalbi kırılmış bir sesle beni aradı.

Kendimi iyi hissetmediğim için cevap vermediğimde, yatağın bir tarafı aniden ağırlaştı. Çünkü Emily yatağın diğer tarafına gizlice girmişti.

"Ne oldu?"

Başımı ona doğru çevirdim ve ne istediğini sordum. "Hanımefendi."

Emily bir an tereddüt etti, sonra başını eğdi ve fısıldadı. "Kadın... sonunda malikanede kalmaya başladı."

Ona Yvonne'la ilgili haberleri söylerken sergilediği davranış karşısında biraz şaşkınlıkla gözlerimi kocaman açtım.

Ama yine de böyle olacağını biliyordum.

Hemen ilgimi kaybettim ve sakın bir tavırla sordum. "Tüm testleri geçti mi?"

"Bence hepsi değil çünkü hafızasını kaybetti. Bu yüzden malikanede kalmaya ve şimdilik beklemeye karar verdi."

"Anlıyorum."

"Ama bunun da sahte olduğu çok açık, hanımefendi."

'Sahte prenses' ile 'sahte' hakkında konuşmak onun için biraz komikti. "Sorun değil. Bunu söylemek zorunda değilsin."

Gülümseyen bir sesle cevap verdim. Ve bir iç çekiş ekledi. "Sanırım söyleyecek başka bir şeyin var, söyle."

Emily'nin de gitmesine izin vermenin zamanı gelmişti.

'Baş hizmetçinin emri altında...'

Hizmetçi de kesin bir şey söylemeden Yvonne'a hizmet etmişti.

İlk buluşmamızdan pek hoşlanmamıştım ama Emily'nin burada rahat ettiği doğrudu.

Sanırım iyi bir usta değildim. Ancak onun bilmeden bana yakınlık gösterdiğini ve hatta yanımdan ayrıldığını düşününce nutkum tutuldu.

Belki de bu yüzden dün onu odadan kovdum. Hizmetçimin istifa ettiğini duymak istemedim. 'Ama başka yolu yok. Çünkü her halükarda kovulacak olan benim. Neyse ki çabuk pes ettim.

Emily'nin bir sonraki sözlerini sessizce

bekledim. "Ben... Ben onun her hareketini

sana anlatacağım." "...Ne?"

Uzun bir aradan sonra aniden beklenmedik sözler sarf etti.

Merhaba arkadaşlar! Ben @akireatom! Bu benim ilk Horean-İngilizce çevirim. Umarım iyi bir iş çıkarmışımdır :D ve umarım sizler de bu romanımızı beğeniyorsunuzdur. sevgili @Eiffellyanaw bizim için çeviri yapıyor!!! Herkese iyi eğlenceler :3

neyse, benim tepkim resimde (eiffel) Çevirmen: Akireatom

Ham sağlayıcı: Daren_shan

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 154

Bölüm 154

"O geçici hizmetçi, Becky, benim memleketimden." "

....."

"Küçükken ailesini bir yangın kazasında kaybetti ve bir yıl boyunca bizim evimizde yaşadı." "Ve?"

"Başlangıçta böyle bir akrabası olmayan yetim, iyi bir hizmetçi olarak kabul edilmiyor leydim, çünkü bir kazaya karışırsa, kimliğini garanti edebilecek kimse yok."

"....."

"O zamanlar pek anlaşıyorlardık ama ailem ondan hoşlandı ve Dükük için benimle birlikte başvurduğunda ona 'garanti' yazdı."

Tereddütle kulağımın çukuruna fısıldadı. "Warranty'den bahsedersen, her şeyi isteyerek yapar."

Kahverengi gözlerinde bir delilik parıltısı vardı. Sözleri karşısında bir an duraksadım ve hemen ardından kaşlarımı çatarak sordum.

"Ciddi misin sen?"

"Tabii ki

ciddiyim!"

Emily heyecanla başını salladı.

"Ya malikanedeyken senin yerini almaya çalışıyorsa?"

Ciddi bir bakışla bana hitap etti. Ne kadar bakarsam bakayım, hiçbir art niyeti yokmuş gibi samimi görünüyordu. Bu manzara karşısında

kahkahalara boğdu.

"Bu şekilde önceden hazırlıklı olacağız."

Derin düşüncelere dalmış olan Emily, bir adım sonra kahkahalarla dolu yüzümü fark etti. "Hanımefendi! Böyle gülmenin sırası değil!"

Kızgınmış gibi ağzından kaçırdı. "Özür dilerim, özür dilerim. Haaa"

Sonunda gülmeyi bırakmayı başardım ve cevap verdim. "Ama bu çok tipik bir kötü adam, Emily."

"Çok ciddiym, aksi takdirde memleketten bir arkadaşımı satmazdım."

İçini çekti ve homurdandı, derin bir sıkıntı içinde olduğu doğru görünüyordu. Benim için mi yoksa onun geleceği için mi bilmiyorum ama.... bu benim konumuma bağlı.

Sözleri içimi ısıttı. "Tamam. Endişelendiğin için teşekkürler."

Başımı salladım ve hiç istifimi bozmadan teşekkür ettim. Emily gözleri ıslıl ıslıl parlayarak bana baktı.

"Yani, planıma uymak istiyorsun, değil mi?" "Evet"

Bir an düşündüm. Parmağınızı bile kıpırdatmanıza gerek kalmadan birinin sizin için bir şeyler yapmasını sağlamak kolaydı ama Yvonne'un günlük hayatına karışmanın çok da yardımcı olacağını düşünmüyordum. Ne de olsa Normal Mod'da neler olacağını gayet farkındayım.....

"Hayır.

Şimdiye kadar düşününce, bu aşırı güvenimden kurtulmalıyım. Normal Mod ve Zor Mod'un hikâyesi tamamen farklı. Artık Yvonne'un Normal Mod'dakiyle aynı olacağına inanamazdım.

"Onun her hareketini bilmeme gerek yok. Kuyruklar çok uzun olursa ezilirsiniz."

Bir an düşündüm.

"Becky'ye söyle, sadece şüpheli bir şey yaptığında rapor versin." "Şüpheli mi?"

"Evet, örneğin"

İçgüdüsel olarak Soleil Adası'nda gördüğüm beyaz elbiseli kadını hatırladım. Maske, kalıntı, kırık bir aynanın parçaları.

"eğer bir şeye takıntılı görünüyorsa ya da garip davranıyorsa." Emily kararlı bir bakışla cevap verdi.

"Tanrım, ne demek istediğini anlıyorum, bana bırak."

Açık konuşmak gerekirse, büyük bir beklentim yoktu. Eğer ev sahibi gerçekten de Leyla klanının bir üyesiyse, bir hizmetçinin önünde şüpheli bulunacak kadar aptalca davranmayacaktır. Ama Emily'nin bu kadar kararlı görünmesi o kadar tatlıydı ki beni bir kez daha kısa bir süreliğine güldürdü. Kendimi daha iyi hissettiğimi fark etmiş olmalı.

"Hanımefendi, o zaman, şimdi, akşam yemeği yiyecek misiniz?"

Emily tepkimi dikkatle izleyerek sordu. O anda uzaklaşan yüz hatlarımı zar zor tutmayı başarmıştım.

'Şimdi açlıktan ölürsem bana bakacak biri var'

Bilinmeyen duygularla çalkalanan midemi bastırarak hafif bir ses çıkardım. "Emily."

"Evet?"

"Benimle ilgilenerek çok iyi bir iş yapıyorsun."

Söylediklerim karşısında Emily şaşırdı ve nazik bir gülümsemeyle cevap verdi. "Elbette hanımefendi. Ben sizin hizmetçinizim."

"O zaman bana yemek getir."

"Evet bayan! Hemen döneceğim! Çok beklemeyeceksiniz!"

Emily renkli bir yüzle aceleyle odadan çıktı. Neyse ki, Yvonne'un ortaya çıkışıyla yaşanan onca koşuşturmadan sonra, bu malikânede hâlâ Penelope'yi açlıktan ölse de ölmese de önemseyen biri vardı.

***** D-3

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra uşak Dük'ten bir mesajla ziyaretime geldi. "Birazdan hazır olacağım, dışarıda bekleyin."

Dün Emily'den Yvonne'un malikanede kaldığını duymuştum, bu yüzden bu kadar erken çağrılacağımı düşünmemiştim. Kâhyayı hemen Dük'ün ofisine kadar takip ettim.

Hnock knock-. "İçeri gel."

İçeri girme izniyle birlikte uşak kapıyı açtı. Hafif bir gerginlikle içeri girdim. Konuşacak çok şeyimiz vardı.

Dük ise ağzında kalın bir puroyla masasında oturuyordu. Önünde bir sürü dosya yığılmıştı.

"Baba." "Sen geldin."

Bana baktı. Yorgun yüzünden ve şiş gözlerinden bütün gece ayakta kalıp bir şeyleri toparlamaya çalıştığını ilk bakışta anlayabiliyordum.

"Oturun."

Yerinden kalktı, kanepeye yerleşti ve sonra bana bakmaya devam etti.

Hizmetçi içeri girip ikramları hazırladıktan sonra bile Dük her zamanki gibi sessiz bir şekilde bir puro daha çıkardı ve tek kelime etmeden yaktı. Ortam gittikçe daha boğucu bir hal alıyordu. Sessizliği bozmanın zamanı gelmişti. Sonunda Dük ağzını sertçe açarak sigarasını küller içinde dışarı çıkardı.

"Penelope."

Sert bir sesle, biraz dağınık bir duruşla cevap verdim. "Peki baba."

"Kardeşinden benim haberim olmadan sana bir öğretmen vermesini istemişsin." " "

"Neden bana önceden söylemedin?"

Aslında bu benim gözümde Yvonne'un sınavı geçmesinden daha büyük bir sorundu. Beklediğim gibi, hissettiklerimi görmezden geldiler.

Sonunda fikrimi söyledim. "Buna karşı çıkacağını düşünmüştüm." "Hah"

Dük derin bir nefes aldı. Oyunda sadece bir karakter olmasına rağmen, ondan yayılan ağır aura karşısında irkilmekten kendimi alamadım.

"Geçen sabah kardeşiniz Priboux limanından kaçmak üzere olan Delman kölelerini tutukladı ve İmparatorluk Sarayı'na teslim etti. Ve böyle bir suçun bedelini biliyorsunuzBugün infaz

gerçekleşti." ""

"Eclipse'in ifadesine katılıyorum."

İdam kelimesini duyunca kalbim sıkışmıştı. Ancak, bunun Kâhya'nın sözleriyle gerçekleşeceğine dair belirsiz varsayım nedeniyle, şok uzun sürmedi.

Sessizce dinleyen Dük, daha kısık bir sesle konuştu.

"Delman'ın köleleri onlara verdiğiniz otları satarak kaçtı. Fonlar hala sağlam." ""

"İmparatorluk Sarayı önce fark edip soruşturmaya devam etseydi, sadece siz değil tüm Eckart ailesi mahvolurdu."

Dizlerimin üzerindeki ellerim eteğimin kenarını yumruk yaptı.
Düşüncesizce yaptığım bu hareketten gerçekten pişmanlık duydum, o zamanlar samimi niyetimin bir kabusu dönüşeceğini hayal bile edemezdim.

"Ama ona altınları vermediğim için memnunum.

Şifalı otlar yerine o küçük miktardaki parayı verseydim ne olurdu diye endişeleniyordum. Yere bakarak ağzımı açtım.

"Özür dilerim, düşüncesizce

davrandım, benim hatam." " " "

"Her türlü cezayı kabul etmeye

hazırım." "Her şeyi uşaktan duydum."

Dük aniden konuşmamı engelledi.

"Kötü bir kalbin yoktu. Ona öğretmenini nasıl verdin, otlarını nasıl verdin." ""

"Her şey kalbinde."

Yavaşça başımı kaldırdım ve şaşkın gözlerle ona boş boş baktım.

Penelope'nin aksine Dük, mağlup ülkenin bir kölesini malikaneye aldığına dair bir kayıt olsa bile, bu konuda yaygara koparacak durumda değildi. Lanet olsun, mağlup bir köleyi malikânedен çıkarıp az kalsın Dük'ün ailesini tehlikeye atacak bir hikâyem vardı.

Hepsi amaçlanmamıştı, ama sonuç olarak oldu. Çünkü Eclipse, o deli adam, bunu böyle yaptı. Dük'ün bana kızacağını tahmin etmiştim.

Ama dedi ki.

"Dün, bugün, şaşırmaya devam etmedin mi? Endişelendiğim için aradım. Hata bulmaya çalışmıyorum."

Çok yorgun olmasına rağmen ruh halimdeki en ufak değişiklikleri bile dikkatle izliyordu. Bu yüzden hafif bir iç çekişle asıl konuya geldi.

"Penelope" ""

"Çocuk, Yvonne, onu bir süreliğine malikaneye almaya karar verdim."

Bunu biliyordum ama yine de sözlerine üzölmekten kendimi alamadım. Bir umut ışığına tutunan bir insan gibi. "Evet, öyle.

İçimden soğuk bir şekilde güldüm. Önceki günlerdeki uzun giriş ve bağışlama, sonuçta bu ana olay için sadece bir temel oluştuyordu.

Şok edici habere rağmen Dük bana ifadesiz bir şekilde bakmaktan kaçındı. Ona bakakaldım ve sordum. "Tüm testleri geçti mi?"

"Hafızasını kaybettiği için değil, ama" diye

ekledi Dük tereddüt ederek.

"Annesi hakkındaki tüm cevaplar doğruydı." ""

"Ayrıca, noktaların konumu da aynıydı. Ve Evelyn (ölen düşesin adı), yani tıpkı ölen karım gibi ortasında bir nokta ile doğmuş." "Anlıyorum."

Bu beni pek etkilemedi, zaten her şeyi biliyordum. Çok samimiyetsizce cevap verdiğimi geç de olsa fark ettim ve dudaklarımı zorlayarak açıp cevap verdim.

"Tebrikler, baba." "Ne?"

Dük'ün yüzü harap olmuş görünüyordu.

Tekrar merhaba! Aslında çevirimin biraz eksik olduğunu hissediyorum, bu yüzden nerede yanlış yaptığımı gösterebilerseniz çok yardımcı olurum ☺-☺

Çevirmen: İkihiromi

Ham sağlayıcı: Daren_shan

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 155

Bölüm 155

Ama çok geçmeden Dük'ün yüzü donuklaştı. Onun için böyle bir şey söylediğime inanmak zordu, Dük şaşkın gözlerle bana baktı. Ciddi bir bakışla ağzımı açtım.

"Uzun zamandır aradığınız kızınızı nihayet buldunuz." "Penelope."

Az önceki sert bakışıyla inanılmaz bir tezat oluşturan, tereddüt dolu bir ses tonuyla sordu. "Çocuğun konakta kalmasına izin versem sorun olur mu?"

"Tabii ki." ""

"Fikrimi sorduğunuz için teşekkür ederim, ancak bu konu benim iznimi gerektirmiyor."

Şokun etkisiyle sertleşen mavi gözleri çaresizce titriyordu. Eclipse'in ihanetiyle ne kadar perişan olursam olayım, şimdi rakibim Dük'tü.

"Bana gerçek kızınızın geri döndüğünü söylerken bir "sahte "nin çıldırmasının adil olduğunu düşünmüyorum.

Dahası, Normal Mod başlamadan önce tek istediğim tamamen kaçmaktı. Başından beri bunun olacağını bildiğim ve hiçbir şey beklemediğim için Dük'ün sözlerine şaşırmadım bile.

Dük sanki içime bakıyormuş gibi uzun uzun baktı. "Eğer beğenmediysen"

"....."

"Onu henüz düklüğe göndermedim."

Beklenmedik bir şekilde cevap verdi. Yalan söylediğimi anlayabiliyordu; yüzümden okunuyordu. Gözlerimi indirirken ona kısa bir bakış attım. Onu ezmiş olmama rağmen kalbim beklentiyle çarptı ve başımı hafifçe kaldırdım.

Yorgun Dük karmaşık bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. "Ah

Genelde böyle şeyleri çabuk kavrayamam ama bunu refleks olarak fark ettim. "Sen ciddi misin?"

Böyle bir ses çıkaracağımı hiç düşünmemiştim. "Bütün gece bunu düşündüm."

"....."

"Ama aynı evde sürekli kargaşa yaşamaktansa, onun gerçekten Yvonne olduğu anlaşılan kadar herkesten uzak durmasını tercih ederim."

"Baba."

Dük'ün sözlerini yarıda kestim. Yüz kaslarını zorlayarak sert bir gülümseme oluştururken ne kadar endişeli olduğunu fark ettim.

"Düklüğe girmek zorunda." "Penelope"

"Babamın biyolojik kızı olduğu ortaya çıksa bile, yaygara koparmaya hiç niyetim yok." Sürekli bahsettiği 'ısrarlı yaygara' tamamen bana yönelikti.

"Eğer ona zarar vereceğimden korkuyorsan, endişelenme. Böyle bir şey olmayacak." Dük'ün omuzları sözlerim karşısında irkildi. Aceleyle başını salladı.

"Öyle demek istemedim."

"Bu yüzden mi evde olmama rağmen yeni eskortlarım var?" ""

Sözlerim üzerine Dük'ün ağzı tek bir çizgide kapandı.

Penelope'nin sicili o kadar muhteşemdi ki bu tür endişelere sahip olması anlaşılabilirdi. Normal modda, ailesinin ve erkek başrol oyuncularının kadın kahramana olan ilgisini kıskanıyordu ve Yvonne'u zehirlemeye çalıştı.

Dolayısıyla, Dük'ün tepkisi bir bakıma doğaldı, neden üzülüşüme şaşmamalı.

Yürek parçalayıcıydı.

ve karnım ağrıyordu. "Merak etme baba."

Sığ benliğimi rahatlatmak için çaresiz bir gülümsemeyle sözlerimi yeniden ifade ettim.

"Bugüne kadar bana gösterdiğiniz lütuf için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Artık bir çocuk değilim, acımasız olma yaşını geçtim."

Sözlerim karşısında uzun süre sessiz kalan Dük dudaklarını yumuşattı.
"Peki, dünden önceki gün, neden"

Sanki bir hataymış gibi hemen çenesini kapattı. Önceki gün Eclise Yvonne'u getirdiğinde neden böyle davrandığımla ilgili bir soru sorulduğunu fark etmeden edemedi.

Yüzümdeki gülümsemeyi sildim.

"Ama sahip olduğum birkaç şeyi elimden alıp ona vermeye kalkma."
"Pardon"

"Baba, onu buraya ben getirdim. Eclise de bana eşlik ediyor." ""

"Sorgulamayı bitirdiyseniz, lütfen onu bana geri verin."

Şu anda en önemli şey ne Yvonne'un görünüşü ne de Dük'ün ailesinin durumuydu. Tüm bu karmaşadan sonra o hâlâ %99'luk bir oranla benim kişisel başrol oyuncumdu.

"Eclise'i bana geri ver baba."

Kararlı sesim Dük'ün yüzünü sertleştirdi. Derin bir iç çekerek cevap verdi.

"Yvonneseem onu yanında istiyor. Bence hala iyi olmadığı için tanıdık bir yüze ihtiyacı var.

Burayı tanıyorum." "Bunu yapacak mısın?" "Penelope, canım."

Dük daha fazla soru sormamı usulca engelledi. "Gördüğünüz gibi, babanız ondan hiç hoşlanmıyor."

"Aynı kölelerle ilişkisi olduğu için mi? Ama her şeyin Eclise'in söyledikleriyle uyumlu olduğunu söylemişsiniz." "Öyle değil."

Eğer öyleyse, bu anlaşılması çok zor bir nedendi. Anlaşılmaz bir bakışla ona bakarak başımı salladım. İsteksizce gözlerime bakarak ve cevabı duymam için beni zorlayarak açıkladı.

"Derick köleleri idam etmeden hemen önce bazı garip söylentiler duymuş." "Ne tür bir söylenti?"

"Köleler kaçışlarını nereden finanse edeceklerini tartışırken, onlara senin verdiği otları satmalarını tavsiye eden oydu."

Son cümlesiyle gözlerimi kocaman açtım. "Beni kolay lokma olarak mı görüyor?"

Ne kadar çok şey bilirim, onun altında çalışırken tüylerim o kadar diken diken oluyordu. "Ne zamandan beri

Dük'ün de yakalanıp yakalanmayacağı konusunda şüpheleri vardı. Titreyen dudaklarımı gizleyerek zar zor söyledim.

"Bir keresinde bana hemşerilerinin kötü koşullarda çalıştığından şikayet etmişti.

sadece hayatlarına yardım etmesini tavsiye ediyordu"

"Çiftliğin daha az ödemek için hala iyi bir yer olduğunu duydum ama bu kötü bir şey."

Dük meraklı bir bakışla cevap verdi. İçimden ürkütücü bir düşünce geçti. Yvonne'u getirmek bir şeydi.

Belki de bunu en başından beri planlıyordu. Kölelikten kurtulmak için. "Haklı olmalısın, muhtemelen dediğin gibi yardım etmek istiyordu."

Dük beni onaylarcasına başını salladı. Sözlerim ona farklı geliyor olabilirdi. 'Ne kadar sefil olursa olsun, kendi iyiliği için insanları doğuya satan bir pislik mi? Olan buydu.

"Her neyse, tehlikeli unsurları anlatarak büyük bir katkıda bulundu." Dük bu konuda hiçbir şey düşünmeden konuşuyordu.

"Ve umutsuzca aradığım en küçük kızımı getirdi. Eckart için büyük bir ışıık yaktım."

"....."

"Geçen şafak Dereck ona ödöl olarak ne istediğini sordu." "Ne istiyormuş?"

Endişeyle Dük'ün sözünün düşmesini bekledim.

"Dedi ki: Beni aileden atmayın, bunun yerine gerçek kılıç ustalığını öğrenmeme izin verin."

Cevabı beni şaşırttı. Şüpheyile tekrar sordum. "İyi dikilmiş bir kıyafet ya da bir unvan değil mi?"

"Evet."

"O zaman neden hemşerilerini bize sattı?"

Üstelik Dük'ün dediği gibi, 'gerçek' prensesi getirmek için bir milyar altın isteyebilirdi. 'Bir süre önce seninle kaçmamı istedin ve şimdi Dükalık'ta mı kalmak istiyorsun?

Ne düşündüğünü anlayamıyorum. Dertli kalbime kaşlarımı çattığımda, Dük duygularımı anlıyormuş gibi hareket etti.

Yine onaylamayan bir sesle sordu. "Onu yanında tutmak zorunda mısın?"

"Neden onu Yvonne'un yanında tutmak istiyorsun?"

"Penelope"

Dük beni sert bir sesle uyardı.

Beni durdurmak için geçerli bir nedeni varmış gibi görünüyordu ama umurumda bile değildi. Onu görmeliydim, onunla tanışmalıyım.

ona.....

"Her şeyden önce, onunla tanışmama

izin ver." "Hayır" "Baba, lütfen"

Ağzımı her açtığımda Dük tarafından yumruklanmaktan bıktım. "Yarından sonraki gün senin reşit olma törenin var."

Belki de en sinir bozucu şey Dük'ün blöf yapmasıydı.

"Eğer bir köleyle ilişkiye girerseniz ve bu kirli bir dedikodu yayarsa, herkesin gözünün Eckart ailesinin üzerinde olduğu bir zamanda bununla uğraşmak zorunda kalmayacaksınız!"

Dük ilk olarak daha önce bahsettiği reşit olma töreni hikâyesini gündeme getirdi. "O zaman cevap aynı."

Ona yalvaracakmışım gibi bir ifade takındım ve duruşumu düzelttim. Bugün onunla halletmem gereken iki şey vardı. Biri Eclipse ile temas kurmama izin verilmesi, diğeri de bir şey daha yapmama izin verilmesiydi.

"O yüzden lütfen reşit olma törenimi iptal edin." "Penelope!"

Dük sözlerim karşısında öfkeden deliye döndü.

"Sizin hakkınızda dedikodu yapma ihtimalleri yüksek olduğu için bu hassas dönemde reşit olma töreni yapmanın gerçekten bir önemi var mı?"

Bu aklıma gelen son çare.

Eclise, eğer o lanet piçi yakalarsam ve yeniden sonunu görmek için mücadele edersem, bu bir sürpriz olurdu. İkinci en iyi plana ihtiyacım vardı.

'Reşit olma törenini iptal edersem veya ertelersem, Normal Mod başlangıcı gecikir mi?

Gözü kapalı aptalca bir fikir gibi görünse de, yine de denemeye değer.
BURADAN KAÇMAK İSTİYORUM!

"Sıradan bir köle için reşit olma töreninizi iptal mi edeceksiniz?"

Dük öfkesini benden çıkardı. Burnu kıpkırmızı olmuştu. Ona meydan okuyarak baktım ve tükürdüm.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bu sadece bir köle yüzünden değil."
"Neymiş o?"

"'Gerçek' prensesin geri döndüğü söylentisi tüm kasabayı sarmış olmalı, peki sevgili babacığım, bu reşit olma töreni ne kadar komik olurdu?"

"Ne kadar gerçek bir Prensese? Ne kadar aptal?"

Öfkeli Dük, öfkesini bastırarak benimle yüzleşti. "Neden böyle surat yapıyorsun?"

Sanki bir şeyi ısırmaaya çalışıyormuş gibi ağzını güçlü bir şekilde kapattı. Nasıl tepki vereceğimi bilemediğim için yüzümü ellerimle sakladım. Avuçlarım nemden kurudu.

Başımı öne eğdim. Dük oldukça yorgun bir sesle konuştu.

"Yvonne konusunda endişelenmeyin, kimliğini teyit ettikten sonra düzgün bir şekilde tanıtılacağı konusunda onunla hemfikir oldum."

"Zaten malikanede kalıyor, sızıntıyı nasıl önleyeceksiniz?" "Hadi ama Penelope Eckart. Dur!"

"....."

"Senin reşit olma törenin için ne kadar çaba harcadığımı biliyor musun? Saraya tüm davetiyeleri çoktan gönderdim. Bu asla iptal edilmeyecek, bunu bildiğinden emin ol."

Çoktan söylenmiş gibi görünen kararlı sözler beni hayal kırıklığına uğrattı. Eckart Dükü'ne acı dolu bakışlarla baktım ve sessizce mırıldandım.

"Babam beni anlayışla karşılamamı istiyor ama iki isteğimi de onaylamıyor." "Penelope"

"Bu kadar yeter."

Dengesini sağlayamadan tökezlediğinde yerimden sıçradım. Kibarca selam verdikten sonra Oval Ofis'ten ayrılırken Dük beni tutmadı.

Gecikme için özür dilerim. Sanırım bu benim son çevirim olabilir. Umarım beğenirsiniz ve Eiffelyanaw'a yardım edebilecek biri varsa bu harika olur.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 156

Bölüm 156

Odama çıktım ve kapının önünde dimdik duran iki şövalyeyi gördüm.
"Şövalyeye değil, gardiyana benziyorlar.

Çatık kaşlı, sessiz olanların yanından soğuk bir şekilde geçip odama girdim. Yatağı düzeltmeyi yeni bitirmiş olan Emily beni karşıladı.

"Geri mi döndünüz, hanımefendi?"

Emily'nin sıkı çalışmasına üzıldüm ama hemen temiz yatağıma uzandım.
Kendimi iyi hissetmediğimi fark edince temkinli bir şekilde sordu.

"Öğle yemeği için istediğiniz bir şey var mı? Şefe söyleyeceğim."

"Emily." "Evet, evet?"

"Bütün gün ne yapıyor?"

İyi haber şu ki, kadın kahraman da malikaneden çıkamıyor. Az önce Dük'ün kendisi bana, reşit olma törenine kadar onun dönüşünü duyurmaya niyeti olmadığını söyledi.

"Becky'ye sorayım mı?"

Emily beni anladığında sesini alçalttı. Başımı salladım.

"Çok fazla ayrıntıya girmeyin. Sadece ona şu anda ne yaptığını, dükalıkta gününü nasıl geçirdiğini sorun."

"Peki leydim. Hemen döneceğim!" Emily hızla odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra. "Leydim..."

Emily, söylediği gibi, hemen geri geldi ve bana haberleri verdi.

"Anılarını geri kazanmak için gün boyunca hizmetçisini malikanenin etrafında takip edecek ve akşam yemeğinden sonra tek başına yürüyüşe çıkacak."

"Hizmetçi olmadan mı?" "Evet."

"Ormana doğru gidiyor, değil mi?" "Nereden biliyorsun?"

Emily gözlerini kocaman açtı ve ısırdı.

"Eclise'i görmeye gideceği çok açık değil mi? "Şimdi ne yapıyor?"

"Uhm.."

Emily soruma cevap verirken biraz tereddüt etti. Sonra ağzını açtı ve cevap vermesi için onu zorlayan bana baktı.

"Genç Dk ile çay içiyor." Neden cevap

vermekte tereddüt ettiğini anlıyorum.

Dk ile görüşmeden döndükten hemen sonra mutsuz göründüğüm için incineceğimden endişeleniyordu.

Ama sürpriz bir şekilde, gerçekten umurumda bile değildi. "Tabii ki öğle yemeğini ayrı yiyeceksin."

"Sorun değil. Senden bir iyilik daha isteyeceğim Emily."

Beni rahatlatmaya alışan Emily'yi hemen durdurdum. "Oh, ne oldu?"

"Bana elbiselerini ver."

Fısıltımı duyan Emily gözlerini kocaman açarak bana sordu. "Peki, neden?"

"Neden? Çünkü önem vermem gereken bir şey var." "Ama ya hemen yakalanırsan?"

"Merak etme. Sadece dediğimi yap."

"Tamam, bayan. Bu gizli bir kaçış, değil mi?"

Emily'nin kafası hala karışık görünüyor ama başını hafifçe sallayarak "Hemen getiriyorum!" dedi.

Endişelerinin aksine, odadan tekrar hızla çıkarken garip bir şekilde kararlılıkla doluydu.

'Şimdi tek yapmam gereken buradan gizlice kaçmak...'

Tekrar duvara tırmanmaktan başka çarem yok. Onun yüzünden ikinci kez kaçıyorum.

'Lanet olsun, sırf şu orospu çocuğu için ne kadar zahmetli. Kasvetli gözlerle teneke kutuya baktım.

Yetişkinlik törenine sadece üç gün kala Zaman akıp gitti.

Akşam karanlığı çöktüğünde ve malikanedeki herkes akşam yemeğini yemeye başladığında, Emily de bir tepsi yemeği sürükleyerek odama geldi.

"Hanımefendi, daha yeni yemeye başladı."

"Aferin. Hazırlıklarımıza başlayalım." "Ben zaten hazırım. Sen hazır mısın?"

Tuvalet masasının önünde ayakta duran ve uzun kollarımı katlayan bana şaşkın bir bakışla baktı. Yüzünde endişeli bir ifadeyle dikkatlice konuştu.

"Bu çok açık olmaz mı, bayan?"

Aynada kendimi görebiliyordum, büyük bir adamın hizmetçi kıyafetlerini giyiyordum. Emily en küçük bedenini getirmişti ama kollarında hâlâ çok şey vardı.

Ama bu bir beden meselesi değildi. Hizmetçilerin giydiği kıyafetleri ne kadar almış olursa olsun, Penelope yolda onu kim görmüş olursa olsun bir prensesti.

"Dikkatli bak."

Yardım istersek sırrımızı kimin öğreneceğini kontrol edemeyiz. Emily'nin önünde Derick'ten aldığım bilekliği çıkarmaktan başka çarem yoktu. Ve hemen bileğime taktım. Bunu yapar yapmaz mor mücevherler parladı.

"Aman Tanrım!"

Aynadaki yansımama baktım. Prenses bir anda ortadan kayboldu ve kısa kişniş saçlı güzel bir çocuk belirdi.

"Aman Tanrım! Bu sihirli."

Dönüşümüm karşısında neredeyse bayılacak olan Emily söyledi. Kabaca başımı salladım. "Kısa bir süre sonra döneceğim. Yüzümü ezberleyin."

"Çocuk kılığına girebilir misin bilmiyorum! Bu şeyleri nereden buldun?"

Soruya cevap vermedim. Gün boyunca eroin ve içecekleri olan Şeytan tarafından bana verildiğini söyleyemem.

"Madem ben batıyorum, sen de çıkmalısın Emily."

Orijinal sesimden biraz farklı olan boğuk bir ses çıktı.

Defalarca "Aman Tanrım, Tanrım" diyen Emily, benim kibirli yüzümü görünce ağzını kapattı.

Bir an bana baktı, sonra pencerenin çerçevesine doğru giderken beni takip etti. "Hanımefendi, bence bu çok tehlikeli. Neden dışarı çıkmıyoruz?"

"Benimle kapıya gelir misin?"

"Onlara dışarıda ne söyleyeceksin? Gerçekten, çocuğun bayanın odasında saklandığını mı söyleyeceksin?"

"Ah, leydim! Bunu söyleyemem!"

Gülümseyip bir şeyler söylediğimde yüzü bir an için kızardı. "Ama çok yüksek."

Pencere çerçevesinin önünde bütün gün bağıladığım bir yığın çarşaf vardı. Geçen festivaldeki başarısızlığı hatırlayınca, bu sefer bulabildiğim tüm kumaşları toplayarak oldukça hacimli bir hale getirmiştım.

Tekrar battaniyeye tutunup kaçmaya çalışma düşüncesi, ilgili kişi olan benim için çok sinir bozucuydu. Ancak kapının dışına çıkıp ön korumalardan gizlice kaçmaktan başka çarem yoktu.

"Ha..."

O sırada iç çekerek uzaklara bakıyordum. [Beklenmedik bir görev gerçekleşti!

İleri, D-3! Zor modun sınırlarına hala ulaşamadıysanız, sizi bekleyen yakalama hedefini ziyaret edin!

1.[Derick] 2.[Callisto]

3. [Vinter]

4. [Renald] 5. [Eclise]

Beyaz kareyi gördüğümde gözlerim birden parladı.

Kılık değiştirdiğimi hatırladım. Boş boş bakarken, çok geçmeden yüzümü buruşturdum. "Seni çılgın oyun, battaniyeyi bağlamadan önce dışarı çıkmalıydın!"

Bütün gün boyunca battaniyeyi sürüklememi sağlayan sıkı çalışma boşa gitti. Yumruklarımı sıkarak havaya baktım ve kısa süre sonra derin nefesler alarak ağzımı açtım.

" Emily."

"Evet?"

"Hemen buradan çık ve işini yap."

"Ama bu zorlu yolda tek başına gitmene nasıl izin verebilirim?"

"Doğru şeyi yapmalısın ki zamanında yakalanmayayım." Emily kimsenin odama girmesini engellemek zorunda.

Sinirlenmeye başlayan sesime Emily çekingen bir sesle hızlıca cevap verdi.
"Tamam, bayan. Gerçekten dikkatli olmalısınız."

"Tamam."

"Gerçekten. Gerçekten dikkatli ol...!" "Odadan çıkmayacak mısın?" Parlayan gözlerimden ürkerek aceleyle odadan çıktı.

Tak-.

Kapı kapandı ve odaya sessizlik girdi. Hâlâ havada asılı duran beyaz kare pencereye baktım. Görevin şimdi ortaya çıkması canımı sıksa da, duvara tırmanma zahmetine katlanmak zorunda kalmadığım için mutluydum.

Bir seçim yapmak için uzandığımda, sistem penceresinin üstünde bir an durakladım. Sonra temizlemek için başımı salladım. Seçmiştim.

[Eclise]. Şimdi hareket etmek ister misiniz? [Evet. / Hayır.]

Evet'e bastığım anda gözlerim bembeyaz oldu. Neden kafam bu kadar karışık bilmiyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda bir binanın önünde duruyordum.

'Ben buradayım'

Bina karanlıktı ve giriş dışında hiçbir ışık yanmıyordu. Kasvetli mahalleye bakarken fark ettim. Burası şövalyelerin tutuklu olarak tutulduğu hapishane gibi bir bina.

Bina kesinlikle bir hapishaneydi, burası çırakların kullandığı binadan daha kasvetli ve seyrek yerleşimli bir yerdi ve doğruca içine girdim.

Hapishaneye girmek için çoktan bir bahane düşünmüştüm. Binanın girişini koruyan sadece iki şövalye vardı, yemeğe gitmiş olsunlar ya da olmasınlar, ama onlara yaklaştığımda, düşündüğüm bahaneyi düşünüyorlardı.

Bug, Bug, Bug. Birisi hızlı bir adımla girişten dışarı fırladı.

Lambanın ışığından zorlukla görülebilmesine rağmen, gözlerimi koyun saçlarına açtım. "Deli, lanet olası piç!

Girişte nöbet tutan iki şövalye az önce dışarı çıkan Derick'i selamladı. "İçeri gir, patron!"

"İçinden geç."

Yaklaştığında, kısaca merhaba der demez başımı eğdim ve hemen hareket ettim. Kalbim yakalanma korkusuyla yerinden fırlayacakmış gibi çırpınıyordu.

'Sorun değil. Bileziğimi taktığımda dönüştüğümü hiç görmedi'

Bilekliğimi örtmek için hızlıca katladığım kolumu yere bıraktım. Zaten hava karanlık, o yüzden iyi göremeyecek.

Beklediğim gibi, yoldan geçen bir hizmetçi gibi davranırken, yanımdan gelişigüzel geçti. Rahat bir nefes alarak eğdiğim başımı kaldırdığım andı.

Aniden yürümeyi bıraktı. "Hey."

Tl notu: Çeviride tatmin edici bir iş çıkarıp çıkarmadığımdan emin değilim ama artık tüm TL'lere deli gibi saygı duyuyorum. Siz gerçek MVP'siniz!

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 157

Bölüm 157

Derick aniden arkasını döndü ve bana seslendi. "Fark etti mi?"

Kalbim göğsümden fırlamak üzereydi. Kollarımın elimin arkasını kapatıp kapatmadığını kontrol ettim ve başımı kaldırmayı başardım.

"Affedersiniz, beni siz mi çağırdınız?"

Rol yapmama gerek yoktu, çünkü bir hizmetçinin boğuk sesine sahibim.

İki kişi dışarı çıktı. Derick'in başının üzerindeki turuncu gösterge çubuğu karanlıkta net bir şekilde parlıyordu. Yutkundum. Beni tepeden tırnağa süzen diğer adam, "Malikânenen bir hizmetkâra benziyorsun," dedi. "Seni buraya getiren nedir?"

"Hapisteki kölenin çamaşırlarını almaya geldim." Sakince hazırladığım cevabı verdim.

"Köle mi? Kimin emriyle?" "Prensesin"

"Prenses mi?"

O anda mavi göz bebekleri büyüdü. Ancak kısa süre sonra, sanki hoşnutsuzmuş gibi alnını buruşturdu.

"Penelope. Bunu sana o mu yaptırdı?" "Hayır. Yvonne. Genç bayan yaptı."

Bunu söylerken verdiği tepkiye baktım. Bilerek bakışlarından kaçmadım.

Bu bir yalandı ama sebepsiz yere şüphelenmiş olabilir. Dışarı çıkan adam kahramanı kontrol etmeye gitmiş olabilir. O zaman daha fazla sorun olmazdı.

Soğuk ter boynumdan aşağı süzüldü. Aniden.

"Söylediklerinize dikkat edin." Bir an için düşüncelere dalmış gibi görünen Derick, aniden hiddetle karşılık verdi.

"Henüz doğrulanmamış şeyler hakkında konuşmak kolay. Sana dikkatli olman söylenmiş olmalı."

Konuşmanın aniden değişmesi karşısında şaşkına dönmüştüm. "Önce bana sordun, neden sinirleniyorsun?"

(TL Notu: İşte bu yüzden kimse seni sevmiyor, Derick)

Homurdandıktan sonra, 'Bana çok iyi davranmaya başladıysanız lanetleneyeceğim' dedi.

Birden aklıma hafta başında huysuzlanan erkek kardeşlerinden neler çektiğini anlatan Yvonne geldi.

'Sen çok kötü bir karaktersin'

Ama hemen başımı öne eğdim, çünkü öğrenirse başım büyük belaya girecekti. "Ah... Özür dilerim, Genç Dük! Düzelteceğim! Çok özür dilerim!"

"Hadi bir hizmetçi gibi 90°'ye kadar

eğilelim. Acınacak bir manzara.

Derek gözlerini kibirle yere dikerek, "Yeni misin?" diye sordu. "Evet, evet!"

"Bu çok garip. Bu gün gerçekten tuhaf şeylerle dolu..."

Sözleri karşısında kalbim bir kez daha sıkışmıştı. Cevap veremedim ve öylece donup kaldım.

"Gidebilirsin."

Derrick'in izni sonunda dilini şaklatarak düştü.

"Evet! Teşekkür ederim!" Eğik başımı son dakikaya kadar sıkarken, Derick cevap vermeden arkasını döndü ve uzaklaştı.

"Lanet olsun.

Sonra karanlık ormanda kaybolur.

Ona bakarken kolumun altından bileğimi dikkatlice açtım. Sonra kendime geldim ve aceleyle yola döndüm.

Derick'e rastladım ve bu düşündüğümünden daha fazla zamanımı aldı.
"Köleyi görmeye geldim..."

"İçeri gel."

Derick'le konuşmamı duyan muhafızlar bana yolu açtılar. "Şu köle adam yeraltında. Yukarı çıkma. Sadece merdivenlerden in." Bu nazik açıklama sayesinde Eclise'e kolayca gidebildim.

Binaya girer girmez merdivenler bir koridora açılıyordu. Seyrek bir lamba ile aydınlatılan kasvetli merdiven uzunca bir süredir kırıktı. Sonunda hapishane hücreğine ulaştım.

Oda tamamen çelik parmaklıklarla çevriliydi. Çok sık kullanılmadığından olsa gerek, eski hapishane, ışığın bile ulaşmadığı sonuncusu dışında boştu.

Yeraltında bir bekçi bile yoktu. Güvenlik konusunda kendilerine güveniyor olmalılar. "O bir çırak ama gördüğü muamele korkunç. (Tl: kalbim Eclise için ağlıyor) Onay süreci henüz tamamlanmadı ve onu hemen serbest bırakamayız.

Daha da kötüsü, çevre çok fakirdi. Ayrıca, "gerçek prensesi" getiren ailenin bir hizmetçisiydi.

Dük ve Derick'in ona karşı ne kadar büyük bir düşmanlık beslediğini görebiliyordum. "Bu beni ilgilendirmez.

Zindanın etrafına bakarken kollarımı sıvadım ve bileziğimi çözdüm. Eskiden olsa, en azından zayıf bir suçluluk duygusu hisseder, "Bunun nedeni, orijinal hikâyede olduğu gibi dükün onu önce getirmemiş olması" derdim.

Ama artık hissedemiyordum bile. İhaneti çok canımı yaktı.

Büyünün etkisi geçince alev alev yanan kızıl saçlarım omuzlarıma düştü. Bileziği cebime koyduğumda sol elimde sadece büyük bir yakut yüzük kalmıştı.

Zaman tükeniyordu, bu yüzden gecikmeden sona doğru ilerledim. Bu uçta bir adım attım. Jabbuck, jabbuck -

Yaklaşan birinin sesine rağmen köşede sıkışıp kalan Eclise kıpırdamadı.

Jabbuck - Sonunda hedefimin önünde dimdik durdum, duvardan bir lamba çıkardım ve parmaklıkların üzerine kaldırdım.

Işık karanlığın üzerine dağıldı ve gri saçlı kafa acınacak bir şekilde çömeldi. "Merhaba," dedim sessizliği bozarak.

Yürüyen bir adam gibi görünmesine rağmen, hareketsiz bedeni gerildi. Eclise başını yavaşça kaldırdı. Lambanın ışığı yüzünden bir süredir kısık olan gözlerim yavaş yavaş açıldı. "Efendim?"

Eclise daha önce hiç görmediğim boş bir bakışla, "Birdenbire ortaya çıktığına inanamıyorum," diye mırıldandı.

Sonra oturduğu yerden kalktı. Ve adım adım bana doğru yürümeye başladı.

O kadar kasvetli bir bodrum katında kilitli ki, ona haksızlık yapıldığını düşündüm ama kelepçe olmadığı için durum öyle değilmiş gibi görünüyor.

Kendimi çok daha hafif hissettim.

Eclis'in gelişini gözlemlerken, burnunun en uç noktasına kadar parmaklıklara ulaştığını gördüm.

Ne olduğunu anlamadan parmaklıkların arasından elini uzattı ve yanağımda başka birinin soğukluğunu hissettim, bu yüzden tereddüt ettim ve neredeyse geri çekilen bedenimi bastırdım.

"Rüya mı görüyorum?" "...?"

Eclise, sanki birkaç günlükmüş gibi gerçek bir oyuncak bebek yüzüyle kendi kendine konuştu. O anda.

Eclise]'in tercih edilirliliğini kontrol etmek ister misiniz? [18 milyon altın/Şöhret 400]

Bu lanet durumun bir rüya olmasını herkesten çok isterdim. Ama sistem penceresinden bakınca bunun asla bir rüya olmadığı açıkça görülüyor.

"...bu doğru olamaz."

Geniş bir sırtıyla cevap verdim. Sonra, yanağımdaki avuç içleri gerildi.

Ancak o zaman bunun bir rüya olmadığını anladı, ama ışığı yansıtan jet renkli gözleri şiddetle titredi.

"Leydim, buraya nasıl girdiniz?"

Bana hala o anın gerçek olduğuna inanmadığını söyledi. Yanağıma okşayan eli hâlâ görmezden gelmiyordum.

"Nasılsın?"

Eclise derin bir nefes aldı ve sonra sakın sesiyle bana cevap verdi.

"Peki ya siz, Usta?" "Ben iyiyim."

Eskiden tutkulu olan gözleri sustu.

Her zamanki gibi donuk olan ağzımı açıp ona baktım. "Yanılmışım."

"..."

"Sana bu şekilde gizlice yaklaşmak zorunda kaldığım kadar."

Geçmişte ona hiç açmayacağım kelimeler ağzımdan dökölüyordu. Eclise sözlerim karşısında sarsılmadı.

Çok uzak ve ıssızdın, çıplak bir tenin vardı.

Yıkılan bir kumdan kale gibi.

"Haberleri duydun mu? Kaçmak üzere olan tüm yurttaşlarınız yakalandı ve idam edildi."

"..."

"Bu sayede çiftlikte kalan Delman'lar ülkenin dört bir yanına dağıldı." Onun yüzünü görmenin beni hemen sinirlendireceğini düşünmüştüm.

Buz gibi bir duvarla karşılaştığımda başını o kadar da kaldırmadı. Tahammül edilebilirdi.

Kuru gözlerime cevap olarak Eclise sessizce başını salladı.

Boğmaya niyetlendiğim sözlerimi ona söyledim. "...Üç gündür sayısız kez düşündüm."

"..."

"Bunu bana neden yaptın? Senin için yapmadığım bir şey mi vardı? Ya da belki de hiç umursamadığım halde durumumuz çok mu farklıydı?"

Bakışlarım yavaşça aşağı indi ve boynuna dokundu. Boynu hâlâ sarı boncuklu bir gerdanlığın altında düzgünce duruyordu.

"...Yoksa ortada saçma bir yanlış anlaşılma mı var?" "Efendim..."

"Umutsuzca düşündüm, Eclise."

Bakışlarımı gergiden çektim ve başımı kaldırdım.

"Ama para ya da unvan istemediğinizi söylemişsiniz. Dahası da var."

Yüzü hala ifadesizdi ama yanağımdaki parmaklarından biri irkildi. Her seferinde yaptığı gibi yüzümü eline sürterek fısıldayarak sordum. "...Seni çok mu kırdım?"

"Anne... ster."

"Seni satın aldığım için kendimi asarak öldürmek isteyecek kadar mı? Yoksa Dük'ün gerçek kızını ortaya çıkaracak kadar mı nefret ediyorsun benden?"

"Bu..."

Eclise yavaşça nefes aldı.

Yakındayken, bebek gibi yüzünün hafifçe solduğunu görebiliyordum.

"Yoksa seni tıraş etmeye bile gücü yetmeyen sahibini değiştirmek mi istedin?" "Bu...!"

Eclise aniden sesini yükseltti. "Öyle değil, Usta." "..."

"Böyle bir şeyi düşünmeye nasıl cüret ederim?"

"Ama bunu bana neden yaptın Eclise?"

Mümkün olduğunca yumuşak konuşmaya çalıştım ama tartışma tonum ortaya çıkmaya devam ediyor. Bu yoğun duyguyu bastırmak çok zor.

Sonra diğer elini itti ve yüzümü tutmak için nazikçe uzandı. Kızgın görünmüyordu.

Herkesten çok yağmur için endişelenen birine benziyordu.

"Artık sana yardım edemem çünkü beni ailemle birlikte zor bir duruma soktun, artık sana yardım edemem."

"..."

"Peki, şimdi yeni sahibin kim olacak?" "Böyle bir şey olmayacak."

Nadir görülen empatik bir sesle cevap verdi.

"Yakında görevden alınacağım, bu yüzden başka sahiplere ihtiyacım yok."
"Sen neden bahsediyorsun?"

"İmparatorluk Sarayı, suçlayanın aynı Delman'dan bir köle olduğunu öğrendiğine göre, başkalarına emsal teşkil etmesi için sıradan insanlara zemin hazırlıyor."

"O zaman neden ilk kardeşin tavsiyesini reddettin?" "Bu şekilde hiç şüphe duymadan burada kalabilirim. "

Gözlerimi çözülmemiş bir gizemle açtım. "Ne?"

"Eğer bir pamuklu kumaş ya da bir unvan için küçük bir çiftçi olmayı isteseydim, bu bahaneyle beni konaktan çıkarırdı. "

"İğrenç ama saf bir şey; ailenin iyiliğinin karşılığını vermek için sadık bir hizmetkâr olarak hizmet etmek....

Böylece sizin yanınızda kalabilirdim, efendim, Eckart Düşesi." "Benim yanımda"

Onun sözlerini mırıldandım. "Evet. Efendimin yanında." Cevabını tekrarladı. "Haha"

Aynı anda bir kahkaha patlattım.

O kadar gülünç ki neden bahsettiğini anlayamıyorum. Neden bahsediyorsun Eclipse.

"Bunca zamandır benim yanımdaydın. Ama gerçek prensese yardım ettiğin için dük tarafından uzaklaştırıldım."

"..."

"Ama nasıl benim yanımda kalabilirsin ki?"

"O zaman sizi takip edeceğim efendim ve Dük gitmenizi söylediğinde size destek olacağım."

"Saçma sapan konuşmayı kes!"

O anda, yaptığım her şeyin faydasız olduğunu fark ettim. Eclise ona en yakın karakterin ben olduğuma inanamıyordu.

Yüzümü tutan el derimi yakıyordu. "Bunu istediğimi ne zaman söyledim?"

Başındaki siyahımsı kırmızı gösterge çubuğu tehlikeli bir şekilde yanıp sönüyordu. Durmam gerektiğini biliyordum ama öfke patlamasına dayanamıyordum.

"Kendi tahminini yaptın, kendi sonucuna vardın, seni çılgın piç!" "Bu sefer değil, Usta."

"Ne?"

"Senin için değildi. Benim içindi."

"?!" "Senin için değil, tamamen

benim için."

O anda gözlerim kamaştı.

Tl: whew! Uzun bir bölümdü ve bu bölüm duyduklarımın sarsılmasına neden oldu. Şimdi Eclise için üzülüyorum.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 158

Bölüm 158

Her zaman çok çalıştım, öngördüm ve karakterlerin eylemlerine göre hareket ettim. Aksi takdirde hayatta kalamazdım.

Ama şu anda.

Eclise her şeyin kendisi için olduğunu söylediğinde aklım başımdan gitti. "...Neden?"

Aptalca, anlamsız bir ses çıktı.

Yine de, gerçekten bilmiyordum. Sorun nedir? "İstediğin her şeyi yaptım."

Nefesim sertleşti.

Erkek başrol olarak onu seçmeye karar verdiğimden beri, her zaman elimden gelenin en iyisini yaptım. Dük ve iki oğlunun sinirlerini bozmamaya çalışıyorum, bu yüzden umutsuzca Eclise'i savunuyor ve onunla ilgileniyorum.

"İhtiyacın olan her şey, tedavin, öğretmenin, ne istersen!" Bazen büyük bir risk almak zorunda kalmayı bile umursamıyordum.

Açıkçası, her şey oyun stratejisine göre ilerledi. Öyle olmalıydı. "Her şey sizin için çözüldü. Tüm bu sıkı çalışma senin için. Ama neden?"

Onu yakasından tuttum ve çaresiz bir sesle sordum.

"Kıyafetleri hemen sipariş etmediğim için mi? Ya da sana kılıç kullanmayı öğretecek bir ustayı daha önce aramadığım için mi?"

"..."

"Cevap ver! Neden? Bunu neden şimdi yapıyorsun?!"

Neden, bu noktada, kaçıştan sadece birkaç gün önce. Neden mantıklı bir hareket yapamıyorsun?

Sessiz adamı sarsmak için ona bağırdım. "Beni seviyorsun. Değil mi?

Değil mi?" " "

"Eğer beni seviyorsan, bunu bana neden yapıyorsun? Ha? Neden böyle yapıyorsun!" %99'u sevgiydi. Aşk olmalı.

"Beni seviyorsun, Eclise." Evet de.

Yalvarırken başının üstüne bakıyorum. Hayır, daha çok yalvarıyorum. Ellerim titriyordu. Şeytani düşüncelerime rağmen çaresizce ona baktım.

"Biliyordum" (Penelope)

Dudakları irkildi ve titremeye başladı. "Biliyor musun?" (Eclise)

Eclise bana baktı ve boğuk bir sesle sordu. Gözleri bir an için titredi.

"Bilmememin imkanı yok." (Penelope)

Bu utanç dolu bakışla birlikte garip bir kahkahayla karışık gözyaşlarına boğuldum.

Eclise'in bana bakışlarının giderek tehlikeli bir hal aldığı anı hatırlıyorum.

Bir noktadan sonra duygularını yavaş yavaş gösterdi ve teker teker kaba taleplerde bulundu ve ben tüm bunları yeşil ışık olarak değerlendirdim.

"Dünyada hangi köle efendisine böyle kaba gözlerle bakar?" / "Dünyadaki hiçbir köle efendisine böyle kaba bir bakışla bakmaz."

Eclise'in titreyen gri renkli gözbebeği o anda durdu. Çenesi sertleşti.

"Eğer bilseydin..."

"...."

"....Senden kaçmanı istediğimde neden reddettin?" "Eğer kaçarsam o zaman ne fark eder?"

Oyunun özel durumu nedeniyle bir an için bunu düşündüm. Diğer erkek başrol oyuncularının rotaları, dalma ve beklenmedik duruma rağmen şimdikinden daha iyi değil.

Gerçek Penelope olsa bile, böyle tehlikeli bir şey yapmazdı.

Artık her şey bitti, ama sonuçta kaçma takıntısını hala hiç anlamıyorum.
"Yani evimi, paramı bırakmamı ve takip edilmemi mi istiyorsun?
Eğer durum buysa, o zaman ne olacak?"". "

"Babama ve iki ağabeyime ne diyeceğim? Şimdi hayatımı evsiz biri olarak yaşayacağım ve mülteci olarak başka bir ülkeye gideceğim, hepsi bu mu? Yoksa köleler için deli olduğumu ve statü ya da gurura ihtiyacım olmadığını mı söylemeliyim?"

"Bunu yapmak istemiyorum."

Daha sözlerim bitmeden Eclise bana karşılık verdi. "Buradan çıkmanız pek mümkün değil." ". Ne?"

"Yüzünde dünyanın en mutsuz bakışı vardı ve bu lanet evden çıkmaya bile çalışmadın."

"Nesin sen?"

Bunun ne anlama geldiğini soracaktım ama ağzımı kapattım. Çünkü ışığa yansıyan gözleri garip bir şekilde parlıyordu.

(NOT: Beni bir psikopat gibi hissettirdiniz, psikopat - RV. benimle şarkı söyleyin millet)

"Yvonne ile tanıştığınız için yaralandığınızdan beri ne kadar endişelendiğimi bilemezsiniz efendim." "..."

"Eğer onu iz bırakmadan öldürseydim..." "..."

"Yani senin konumunu tehdit eden her şeyden kurtulursam, gülümseyecek misin?"

Bunu söyleyen Eclise birden belli belirsiz gülümsedi. Öte yandan, nefesimi sertçe tuttum. Ürkütücü bir his omurgamdan aşağı süzüldü.

Onun düşüncelerini hiçbir zaman anlamadım ama bu kederli ve korkunç düşünceleri içinde sakladığını hiç düşünmemiştim.

Farkında olmadan sendeleyerek geri çekildim ve elimi ondan çektim. Aniden elimi yakaladı

ve zorla yanağına geri koydu. "Ama o zaman efendime yardım etmeyi tercih ederim." ""

"Onun evde olmasından dolayı mutsuzsun ve eğer Yvonne'u öldürürsem, gerçek prenses sen olacaksın. " "Sen.."

"Ben de bunu düşünüyordum. Dük'ün kendi kızını kullanarak, efendimi evin köşesinden yavaş yavaş izole ediyorum ve bu evin insanların yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmelerini sağlıyorum."

"Bırak, bırak beni."

Bu kadar çok şey bilmek istememin nedeni buydu ama artık onun karanlık düşüncelerini dinlemek istemiyordum.

Şok olmuş bir halde elini çekmeye çalıştım. Ama o beni bırakmak yerine yanaklarını elime vurmaya devam etti.

"Neden amacından vazgeçip oturmuyorsun?" "Amaç mı?" Kalbim

bir an durdu. Kekeleyerek cevap verdim. "Ne amacı?" "Beni açık

artırmada satın alıp kullanma nedenini kastediyorum."

Amacı da beni bu çılgın oyundan kendi lehine çıkarmaktı. "Bunu fark etti.

Herkes onu bir sebepten dolayı getirdiğimi biliyordu ve titiz bir hesaplamayla davrandı. Hah.

Sert bir nefes aldığım anda donakaldım. "Ne? Bu ne için?"

Bunun üzerine ağzındaki belli belirsiz gülümseme biraz daha derinleşti. Sanki bana gülüyormuş gibi.

"Eğer öyleyse, kendi gücümle bunu başarabilirim. İmparatorluktaki tek Kılıç ustasını görmezden gelemezsin."

"Sen...sen"

Ona aptal gibi bakmaktan başka çarem yoktu. Beni kandıran adamın yanağına bir tokat atmak yerine elimi bile uzatamadım.

Bana öyle baktı ve gözleri ölü bir köpek yavrusu gibi biraz sarktı. "Ama o zaman, onu alamam."

"Ne?"

"Seni kastediyorum, Penelope." Bam-.

Avucumun içini yavaşça öperken bana kaçmamı istediği günkü gibi baktı. Ve avucum dudaklarını kapatırken konuşmaya devam etti.

"Beni kendi amacın için kullanıyorsun." ""

"Bal gibi tatlı sözlerin var ama biraz bile yaklaşmaya çalışsam hemen kaçıyorsun."

Doğrudan bana bakan gri gözler, sevdiğine bakan bir insanın gözlerine benzemiyor. Gözün beyaz kısmı yoğun bir şekilde kırmızıyla doldu, gözleri kan çanağına döndü.

Benden nefret ediyor ve hor görüyor, çaresiz bir insan gibi. "Oh ve... Beni hiç sevmiyorsun."

Bana öyle gözlerle baktığını görünce, sonunda duymak istediğim şeyi söyledi

"Seni seviyorum, Penelope."

[18 milyon altın] Düşerek [Eclipse]'in uygunluğunu kontrol edin. (Kalan fon: 999,999,999+)

İstediyimi duymama rağmen yüzümü korkunç bir şekilde buruşturdum.

[Favourability 99%]

Bir aşk itirafı aldım ama hala bu lanet oyunun içindeydim.

"Bir yerli ve bir hain olmama rağmen, hepsini satarak ölüme terk edildim-"

Favoride herhangi bir artış olmamıştır. Geriye kalan yüzde birlik oran da yükselmedi. Ve şu anda o yüzde biri asla dolduramayacağıma dair bir his vardı içimde.

"Seni istiyorum, Penelope Eckart."

"Sen gerçekten deli misin?"

"Bu doğru. Beni böyle delirttin."

Eclise karanlıkta parlayan gözleriyle bana baktı ve gevezelik etti.

"Beni bu hale sen getirdin ve bilmiyormuş gibi davrandın. Sanırım deliriyorum."

"..."

"Ama ne yapabilirim ki? Ve hala sana aşığım."

Gözleri sonunda daha sevecen bir şeye dönüştü. Tüm bunlar bana iğrenç ve ürkütücü geldi.

Solgunluktan donmuştum ve zor nefes alıyordum, o da başını yana eğdi.
"Neden titriyorsunuz, Usta?"

"..."

"Kızgın mısın? Bana yapmamı söylediğin her şeyi yaptım. Şimdi burada bulunmaya değer olduğumu herkese kanıtladım, Usta."

"..."

"Yoksa benden, benimle ilk tanıştığın zamanki kadar korkuyor musun? Ne yazık."

"Çılgın küçük piç."

Daha fazla dayanamadım ve tiksintiyle bağırdım. Ama kaba saba küfürler onun umurunda bile değildi.

Daha ziyade, ellerimi tutan bir parmağını hafifçe hareket ettirdi ve bir parmağını sıkıca ovuşturdu. Tam olarak, yakut yüzüklü işaret parmağımı.

"Titremeyin, Usta. Daha önce sadece anlamsız sözler sarf ettim. Hiçbir şey olmayacak."

"..."

"Sen hâlâ Eckart'ın Prensesisin ve ben de senin biricik şövalyenim. Tek ve biricik." ""

"Senin için deli olan bir adamın tasmaını bizzat elinde tutarken neden bu kadar endişeleniyorsun?"

Bana sevgi ve nefret dolu gözlerle bakıyor, Eclise'in parmak uçları sanki bastıracaktı gibi yakut yüzüğün üzerinde yakından duruyor.

Başının üzerindeki gösterge çubuğu çürümüş kan gibi parlıyordu. "... Tasmamı sadece siz kontrol edebilirsiniz, sevgili efendim"

Bunu tamamen kabul etmekten başka çarem yoktu. Eclise'in rota sonu başarısız oldu. Onu hiç sevmiyordum ve o da bunu çok iyi biliyordu. Bu benim yenilgimdi.

Eclise Rotası'nda tamamen başarısız oldum ve başka bir rota bulmanın zamanı gelmişti. "...Choker?"

Kısa bir hayalden uyanır gibi, bulutlu sis kafamı yavaşça doldurdu. Artık her şeyin bittiğinden emin olduğum için kendimi onun yerine koymak zorunda değildim.

"...Neden yapayım ki?"

"..."

"Küstah bir köpek tasmaı çeğiştirilerek terbiye edilebilir. Değer mi? Sen buna değmezsin bile."

Başarısızlık karşısında şok olmam benim hatammış gibi ağzımın kenarlarını büktüm. Yalan gibi geldi. "Efendini ısırp kopardın."

"...Usta." "Oh, kapa çeneni."

Eclise'in gözleri bir kez titredi. Elim tuttu ve zorla yanağını okşadı ama ben onun elinden kurtuldum.

"... Penelope"

Bu sırada eli beni tutmak için uzanıyor ama ben demir parmaklıklardan geri adım atarken soğuşa çarpıyor.

"Evet, haklısın. Senden faydalanmak için getirdim. Ama o da ne? Sonunda, senin yüzünden, amacımı gerçekleştirmek yerine, bitmesine 5 dakika kala bir karmaşaya dönüştü."

"..."

"Bir köpek, köpek gibi davranmalıdır. Bir köpeğin sahibini ısırmasının ne değeri var Eclise?" Homurdandıktan sonra darmadağınık bir yüzle güldüm. Artık buna değmezdi.

Eclise'in yüzünün ağır çekim gibi bozulduğu an. Yakut yüzüğü kabaca önünden çektim.

"Usta...!"

Gözleri fal taşı gibi açılmış halde beni aradığında. Hiç tereddüt etmeden parmaklıklara doğru fırlatabildiğim kadar sert fırlattım.

Hkang-! Chaeng, Hang-!

Keskin bir ses patlaması duyuldu. Bir yere birkaç kez çarptıktan sonra parlayan halka hızla karanlığın içinde kayboldu.

Eclise'i yanımda getirdiğimden beri yüzükten hiç çıkarılmayan işaret parmağı artık boş.

Boş ellerimi görünce yıkılmış gibi göründü. "Sana söylemiştim. İhanet ölümdür."

"..."

"Artık benim için ölüsün, Eclise."

Geldiğim zamanın aksine, tereddüt etmeden geri döndüm. Bu sondu.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 159

Bölüm 159

Chaeng-!

Yüzük fırlatıldı ve karanlığın içine doğru yuvarlandı.

Ön taraftan hafifçe esen rüzgârdan bir 'gıcırta' geliyordu.

Refleks olarak başını çevirdiğinde, koyu pembe saçları düşen yapraklar gibi dalgalandı. "Bekle..."

Eclise uzandı. Onu yakalamak içindi. "Mas... usta."

Ama Penelope onu yakalamadan önce sırtını tamamen ona döndü. Eclise'in göz bebekleri kontrolsüzce titremeye başladı.

Yüzüğü bulup ona geri vermesi gerekmektedir ama efendisi arkasına bile bakmadan çoktan uzaklara gitmiştir.

"Yapma, gitme, Usta, bekle."

Ecklis sinirli bir şekilde ona seslenirken efendisi hâlâ uzaklaşmaktadır. Yanan kalbinin aksine, kuru ve sert olan sesi küskündü.

"Efendim."

Ama bu garipti. Bu noktada, efendisi çoktan arkasına bakmış olmalıydı... Efendisi hep öyle yapardı.

Her zaman sert sözlerle onu müzayede evine geri gönderecekmiş gibi davransa da, sonunda onu affedecektir.

Onun her istediğini dinledi ve her zaman ona yer bıraktı. Çizgiyi aşsa bile onu her zaman affetmiştir. Bu yüzden kontrol edemediği kalbinden vazgeçemiyor.

Ama beni bu kadar evcilleştiren ustamın kendisi dönüp bakmadı, çünkü konuyu bilmeden orospu çocuğunu bir aşağı bir yukarı süründürdü.

İnce beden durma belirtisi göstermedi ama yavaş yavaş uzaklaştı. Birden bir şeylerin ters gittiğini hissetti.

"Usta, Usta! Gitmeyin, hala söylemem gereken bir şey var...!"

Sanki kafasına sert bir şey çarpıyormuş gibi, aniden kendine geldi. Karmakarışık zihni yavaş yavaş berraklaştı.

"Efendi yüzüğü neden fırlattı? "Penelope."

O anda nasıl görünüyordum? "Penelope, gitme...!"

Eclise uzaklaşan kadını yakalamak için kolunu dar parmaklıkların arasından uzattı. Bbudeudeuk-.

Belki de çok çabaladığı içindir, vücudundan korkunç bir ses sızdı ve buna donuk bir acı eşlik etti.

Tabii ki ona ulaşamadı. Kolları, çok uzaklara gitmiş, havada uçuşan koyu pembe saçlara uzandı.

"Penelope!"

İmparatorluğa getirildiğinden beri ilk kez korkuya kapılıyor. "Penelope-!"

Jabbuck, jabbuck-.

Ama adımlar durma belirtisi göstermeden uzaklaştı. Sonunda sessizlik geldi.

Bu sondu.

Tek efendisi kalmıştı. Bu soğuk, karanlık hapishane hücresinde, onunla olan yakın ilişkisinin tek kanıtı olarak yüzük kalmıştı.

Parmaklıklara tutunan ve cezaevi koridoruna kibirli bir bakışla bakan Eclise birden dudaklarını ovuşturdu.

"...Yüzük."

Birden çaresiz kaldı. Sonra yüzüğün atıldığını duyduğu köşeye doğru koştu.

Hapishanenin içi o kadar karanlıktı ki bir santim ilerisini bile göremiyordu. Eclise hiç tereddüt etmeden kirli zemine düştü.

Ve bir köpek gibi sürünerek yerde debelendi.

Neyse ki yüzük, deliğe düşmeden hemen önce taş zemindeki çatlakların arasına sıkışmıştı.

Onu eline aldı ve ışığa doğru geri gitti. Efendisinin az önce durduğu yerdeydi.

Işıktaki kırmızı yakut neyse ki bozulmamıştı. Ancak, yakutun altındaki altın yüzük tamamen ezilmişti.

Artık parmaklarını içine sokamıyordu. Ve Efendisinin şu anda onu ne kadar sert fırlattığını görebiliyordu.

Eclise yüzüğü kontrol etmek için dikkatlice çevirirken hafifçe irkildi.
"...Neden?"

Başını salladı ve kendi kendine mırıldandı. Önceki ustasını pek iyi anlayamıyordu. Az önceki efendisini.

Elbette, Yvonne'u alırsa Yvonne'un ona çok kızacağını tahmin ediyordu. Ancak, böyle olmaması gerekiyordu. Sanki ondan vazgeçecekmiş gibi.

"Efendim beni terk etmezdi. Eclise d    nd  ,     nk  , "...

Beni kullanmaya devam etmelisin, Penelope."

Yani bu ama  la bile onu terk edemezdi. Şöyle olmalı.

- Artık benim i  in   l  s  n, Eclise.

Y  z     fırlatan g  zler ve ona bakmadan arkasını d  nen y  z olduk  a rahatlamı   g  r  n  yordu. Sanki daha iyiymi   gibi.

"Neden... Neden? Neden, Penelope?"

Yvonne'u kona  a getirirken ustanın onu bırakmayaca  ına olan kesin inancı yavaş yavaş sarsılmaya ba  ladı.

"Olamaz."

Eclise y  z     tutarken   a  kın bir y  z ifadesiyle ger  e  i reddetti. Bunun tek nedeni Efendisinin   u anda kızgın olmasıydı, hepsi bu.

Yakında,   fkesi ge  ti  inde geri d  necek. Ve her zaman oldu  u gibi, bir   i  ek gibi g  zel bir g  l  msemeyle. "...Eclise."

O zaman oldu.

Puslu bir hayal g  c  nde gezinen ismi ger  e  e d  n    t   ve kulaklarına doldu. Yumu  ak bir etek ayaklarının etrafında d  n  yordu.

  ine ne  e yerine umutsuzluk sızdı.     nk   bedeni, hayalinde mutlu bir   ekilde g  len ki  şinin sesi olmadı  ını kafasından   nce fark etti.

"Hasta mısın, Eclise?"

Tatlı bir ses duyan Eclise, parmaklıklara yaslanmış olan ba  şını yavaş  a kaldırdı.

Lambaların altında açık pembe saçlar dalgalanıyordu. Mavi gözler endişeyle ona bakıyordu. Kadının aniden ortaya çıkmasıyla, beklenmedik ve hayal bile edilemeyecek bir öfke adamın içine doldu.

Eclise yerden fırladı. Hücrenin parmaklıkları arasından uzanarak onun boynunu yakaladı. "Hhuk-!"

Birden nefesi kesilen kadın, mavi gözlerini kocaman açarak çırpındı.

Eclise duyarsızca, utanç ve şaşkınlıkla çırpınan küçük bedene baktı. "Seni öldürmezsem ve Dük'e geri götürürsem her şeyin yoluna gireceğini söylemiştin." "Ec, Ec..lise!"

"Gücümü kullandığımı açıklamadım çünkü efendim hayal kırıklığına uğrayabilirdi ve bu yüzden tüm hemşerilerimi sattım."

"Hhuk heuk..."

"Ne dediysen yaptım, Yvonne."

Gözler bir insanı öldürebilseydi, çoktan defalarca parçalanarak öldürülmüş olurdu. gerçi boynunu o kadar sert boğmuştu ki, Eclise ürkütücü bir ürperti yaydı.

"Ama efendim beni bir daha asla göremeyeceğini söyledi. Öldüğümü düşünüyor." "Ecli, ec... hyuk."

"Neden?"

Yvonne'un bembeyaz olan yüzü sanki birazdan patlayacakmış gibi kıpkırmızı oldu. Sanki berrak gözlerinde iğrenç bir kan çanağı vardı. Ölmek üzere olan kadının ince bedenine rağmen, Eclise hâlâ onun boynunu sıkıca tutuyordu.

"Ha? Penelope'nin nesi var?" "Heuk, keuk..." "Cevap ver

bana."

Gözbebekleri gevşedikçe geriye doğru düşmeye devam etti. Yvonne, ısrarcı Eclise'in koluna umutsuzca vurdu. Cevap verebilmek için serbest bırakılmasını istiyordu.

Eclise ona şiddetle bakarken, boynunu örten iki elini de istemeye istemeye çıkardı. "Pheuk! Heok hak"

(Not: en azından boynunu boğmak için kullanışlıdır)

Yvonne çılgınca öksürdü. Uzun bir süre sonra öksürük nihayet kesildi. Parmak izleri belirgin olan boynuna dokundu ve iri gözlerle sordu.

"Ne, sorun nedir?" "Sorun nedir?" Eclise'in gözleri vahşiydi.

"Nasıl kullanılacağını bildiğinizi söyleseydiniz, size hemen pamuklu kumaş verilirdi. Kendi gücümle, vatandaşlarımı satmanın kirli işlerini yapmak zorunda kalmadan resmen şövalye ilan edildim..."

"Gecelemek mi?"

Yvonne onun sözünü yarıda kesti ve cevap verdi.

"Şövalyelik unvanınız olsa bile Prenses'in yanında duramazsınız."

Yvonne, kendisini neredeyse boğarak öldüren adam olmasına rağmen üzgün bir yüz ifadesiyle ona baktı.

"Düşman bir ülkeden şövalye unvanı almış bir köle olarak bunun harika olacağına eminim. Ama serveti olmayan bir adamın halktan birinden farkı yoktur Eclise. Prenses hala çok daha yüksek bir yerde."

"..."

"Zavallı adam. Aynı gemide olduğumuzu biliyorsun." "Neden sen ve ben aynı gemideyiz?"

Eclise sanki bir bok parçası çiğniyormuş gibi sordu. Yvonne ona sadece üzgün gözlerle baktı ve cevap vermedi.

Tatsız hissetti, bunu kabul etmekten başka çaresi yoktu. Aynı dipte sürünüyorlardı ve oradan çıkmak için çabalıyorlardı.

Bir gün onun da bir hayali vardı. Kılıcı resmen öğrenecek, yeteneğini kanıtlayacak ve Efendisinin yanında bir köle değil, bir şövalye olarak duracaktı.

Saf ve temiz bir rüyaydı.

Ama ne zaman başladı? Fark etmek zorunda kaldı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Efendisine yaklaştığına dair hiçbir işaret göremiyordu.

Kendisine bir öğretmen bulması, ders alması, kılıç ustası olması için yalvarsa da, o hâlâ bir köleydi.

Bunun üzerine çıkmak için herkesin krediye ihtiyacı vardı.

Onu bu şekilde cesaretlendiren Yvonne'du. Canavarın çiftlikte ortaya çıktığı gün, köleler saldırıda yaralanan Yvonne ile ilgilenmişlerdi.

Bu onların ilk karşılaşmasıydı. Eclise onun Dük'ün gerçek kızı olduğunu ilk görüşte anladı. Bu yüzden Penelope için ondan kurtulmaya çalıştı.

Ancak Yvonne, ellerinin onu boğduğu anda bile onun boş hayallerine sempati duyuyordu

Boyun.

"Prensesin kafası karıştı."

Belki de boğaz ağrısının etkisiyle Yvonne, üzgün Eclise'i zonklayan bir sesle yatıştırdı.

"Aniden ortaya çıkmama ve işlerin çakışmasına şaşırılmış ve üzülmüş olmalısınız." "..."

"İdam edilenlerin olması üzücü ama en iyisi buydu Eclise. Kaçmaya çalıştıkları doğru."

"..."

"Prenses yakında samimiyetinizi anlayacak. Ne? Çünkü bu evdeki hiç kimse onu sizin kadar önemsemiyor."

Melek gibi bir yüzle onu boğan adamı rahatlattı ve ona umut verdi. Yvonne bir aile istiyordu ve Eclise de Penelope'yi.

Anlaşma bir anda yapıldı.

Onun aracılığıyla Dükalığa girmeyi başardı ve Penelope'yi de Yvonne aracılığıyla kendi tarafına çekti.

Hayır, yakında gerçekleşmesi bekleniyordu.

Ama Eclise sık sık bunun gerçekten doğru yol olup olmadığını merak ediyordu. Belki de onun tereddütünü fark etmişti. "Bir düşün Eclise. Eğer bunu yapmamış olsaydın, efendine ne olurdu?"

Yvonne sanki bir ninni söylüyormuş gibi usulca konuştu onunla. Eclise sanki onun sözleriyle ele geçirilmiş gibi düşüncelere dalmıştı.

O gün, Penelope'nin İmparatorluk Sarayı'ndan tek başına, arabasız döndüğü gün belliydi. Yüzünü ellerinin arasına gömüp hıçkıra hıçkıra ağlayan kızı bırakamazdı. Bunu yaparsa, o düğ ve aristokrat yavrularının aşağılaması ve çaresizliği içinde ölecekti.

Eclise'in gözlerinin önünde, başarısız bir golle haykıran Penelope canlandı. 'Lütfen bana yardım et. Tepeme çık. Hayır, bana yardım et. Tepeme çık...'

Onu buradan kurtarmak zorundaydı. Onu buradan çıkarmalıydı ki yaşayabilsin.

Efendisinin talihsiz görüntüsünü hayal eden Eclise'in gözleri yavaş yavaş düşüncelerde kayboldu. Bu yüzden fark etmedi. Yvonne gizlice bir şey çıkarıp mırıldandığında.

"... di Assum."

Bir büyü fısıltısı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 160

Bölüm 160

"Prensesi sadece sen kurtarabilirsin, Eclise."

Yvonne, Eclise'in gözlerinin önüne eski bir şey koydu.

Elindeki kırık parçadan mavi ışık yavaş yavaş sızıyordu. Eclise sanki tamamen ele geçirilmiş gibi ona baktı. Mavi ışık grimsi gözbebeğinin üzerinde parlıyordu.

"Ama Prenses senden nefret ediyor. Sen zavallı ve sefil bir insansın. Yenilmiş bir ülkenin kölesinden başka bir şey değilsin."

Yvonne beyin yıkamasını fısıldadı.

"Bu yüzden ona çok fazla güvenmeyin. O kadar soğuk ve kibirli ki, sınırlarını bozarsan seni köle pazarına geri gönderebilir ya da öldürebilir."

"..."

"Prenses Hakkı hakkındaki korkunç söylentileri biliyor musun, Eclise? Bugün sana yaptıkları bunu kanıtlıyor."

"..."

"Güvenebileceğin tek kişi benim. Dünyada sadece ikimiz varız. Aynı gemideyiz." "Neden sen ve ben aynı durumdayız? Ustam için, bir gün ölmek zorundasın."

Vücudu parmaklıkların üzerinde kenetlenmiş halde diğer kişinin kulağına fısıldayan Yvonne aniden durdu.

Mavi renkli aynayı onlarca kez göstermiş olmasına rağmen, kalbini ona nadiren açıyordu.

Onu sevmeyen sahte prensese nefret beslemek için çok fazla zaman geçti.

Eserler dikkatini dağıtmış olsa da Yvonne, Penelope'ye karşı güçlü bir takıntısı olduğunu gösteren Eclipse'e bakarken yüzünü değiştirdi.

"Parçayı hemen bulmam gerekiyor."

Masum ve melek gibi görünümünün tüm izleri yüzünden kayboldu.

Sonunda mırıldandı, bir iblis gibi çarpık bir yüzle çıkardığı parçayı topladı.

* * * * (Penelope POV)

Yvonne, uzun bir gecikme nedeniyle beklenenden daha erken geldi.

Merdivenleri çıkarken ayak sesleri üzerine aceleyle kapının arkasına saklandım. Gördüğüm manzara ise tam bir şaşkınlık ve dehşetti.

Kahramanın yaptığı her şeyi izleyerek, çılgınca atan göğsümle ve nefes nefese merdivenleri tırmandım. Sonunda binadan çıktığımda, içimi delen bir çılgınlık zar zor zapt ettim.

"Gerçektir."

Soleil'de gördüğüm her şey bir illüzyon değildi.

* * * *

Sanki biri tarafından kovalanıyormuşum gibi korku içinde ormanda koştum. Belki de kadın kahraman beni fark etti ve o mavi renkli ayna parçasıyla peşimden gelecekti.

Arkama bakmaktan birçok kez neredeyse düşüyordum. Uzaktan kocaman, parlak ışıklı konağı görebiliyordum. Çok geçmeden ormandan çıktım ve konağa vardım.

"Ha, ha"

Etrafımdaki güzel ıřıklı kōřkle birlikte yavařça kendime geldim. O anda bacaklarımdaki gūç tūkendi ve yere yıęılmak űzereydim.

Yanımdaki ağaca tutunmayı başardım ve sertęe nefes almaya devam ettim. Kalbim yavaş yavaş sakinleşti.

Korkum bir nebze olsun geętięinde, kılık deęiřtirmeden gittięimi fark ettim. Aceleyle cebimden bilezięi çıkardım ve bileęime taktım. Bir sűre sonra mor műcevherler parladı.

"Ha..."

Bir rahatlama belirtisiyle ya da belki de acıyla yoluma devam ettim.

Konaęın arka kapısına ulařtıęımda oldu. Birisi kapının yanında gergin bir řekilde yűrűyordu. "Emily."

Ona sessizce seslendim. "Bayan...!"

Emily olduęu yerde sıęradı ve bana seslenmeye çalıřtı. Dűnűřműř halimi gűrűnce aęzını kapattı. Ayaklarını yere vurdu ve bana hızlıca fısıldadı.

"Neden bu kadar geę dűndűn! O kadın yűrűyűř için ormana gitti."

Aslında Yvonne yemekten űnce Eclise'le buluřacak ve hemen geri dűnecekti ama plan bozuldu. Bařımı salladım ve sessizce tűkűrdűm.

"Onu gűrdűm."

"Ha! Ona rastladın mı?" "Hayır." "O

zaman..."

"şimdilik içeri girelim. Geç oldu, bizi tuhaf bulabilirler."

Az önceki arka kapıdan girdim ve Emily'nin merak etmesini engelledim. Yoğun duyguların neden olduğu yorgunluk tüm bedenimi ele geçirmişti. Yorgunluk ve bitkinlikten artık düşünemiyordum bile.

Emily ile birlikte hızla orta merdivenleri tırmandım. Bu sırada bazı hizmetlilere rastladım ama görünüşe göre o kadar farklı görünüyordum ki umursamadılar.

Nihayet ikinci kata vardığımda, kapının önünde kıpırdamadan duran iki büyük muhafız gördüm. Emily'nin arkasında durup oraya gittiğimde korumalar tetikteydi.

"Kimsin sen?"

Emily kendisine söyleneni söyledi. "Genç bayanın aradığı kişi."

"Sizi hanımefendi mi çağırdı? Sizi daha önce hiç görmedim, nereye aitsiniz ve neden çağırıldınız?"

"Ben bahçede çalışan bir çocuğum. Birkaç gün önce yürüyüş yaparken bir aksesuarını kaybetti ve benden onu bulmamı istedi."

Muhafızlar şüpheli yüzlerle bana baktılar. "Bu doğru mu?" "Evet."

Kollarımı sıvadım. Bileğimde genç bir çocuğun takmasına uygun olmayan bir bileklik vardı. "Onu bulur bulmaz düşürüp kaybetmekten korkuyorum."

Sakince cevap verdim. Karşılarındaki çocuğun ben olduğumu hiç düşünmeyen gardiyanlar birbirlerine baktılar ve kısa süre sonra başlarını çevirdiler.

"İçeri gir."

Emily ve ben güvenli bir şekilde odaya girdik. "Şimdi."

Aceleyle bileziğimi ve kıyafetlerimi çıkardım ve Emily'ye verdim.

Şimdi sıra Emily'deydi. "Hemen döneceğim hanımefendi!" dedi ve hizmetçi kıyafetlerini giyip Derrick'in bana verdiği sihirli bileziği takarak dışarı çıktı. Sihrin sadece benimle sınırlı kalmaması büyük şanstı.

Muhafızları kandırmak için dışarı çıkmış olan Emily'yi beklerken arkamı döndüm ve üzerimi değiştirdim. Çabucak yıkandım ve hemen yatağa uzandım. Zihnim çok karıştı. Uykuya dalmak istedim ama yapamadım. Uyku kesinlikle bana gelmiyordu.

"Yvonne, Leila klanıyla birlikte ve Eclise'in beyni o eserle yıkandı.

Eclise'in davranışları son derece değiştiğinden, yaptığı beyin yıkamanın işe yarayıp yaramadığını söylemek zordu.

"Ayrıca, sadece Eclise için değil Derrick ve Renald için de geçerli olabilir. Neyse ki, eser mükemmel durumda değil.

Bir önsezim vardı. Yvonne elimdeki aynanın parçasını bulmaya ve eseri tamamlamaya çalışıyor.

— Bunu etkinleştiremezsiniz.

— Eski Leila klanı tarafından kullanılırdı. Rakibi en umutsuz duruma getirmek ve zihnini yok etmek için.

Vinter'ın ağır sesi kulağımda yankılandı.

Reşit olma töreni gecesinden 3 gün önce. Planım ML'lerden birinden tam olumlu yanıt alamadı.

Ve orijinal hikayeden daha önce ortaya çıkan kadın kahraman, ML'nin beynini yıkıyor. '...Eğer böyle kalırsam öleceğim.

İçgüdülerim böyle söylüyordu. Zor mod zaman sınırı yaklaşırken, içgüdüsel olarak ölümün önümde yaklaştığını fark ettim.

Birden sanki bir duvara çarpmışım gibi sonsuz bir umutsuzluk hissettim. Gözlerim karardı. Bu lanet yerden ölmeden nasıl çıkabilirim?

Geceyi gözlerim açık, hesaplayarak, düşünerek ve umutsuzca kalan uygunluğu anlamaya çalışarak geçirdim.

Şafak vaktiydi.

Yatağımdan sessizce kalktım ve zili çaldım. Sadık hizmetçim uykulu gözlerle zorla odama girdi.

"Bayan, siz aradınız..."

Kan çanağına dönmüş gözlerle ona baktım. Emily görünüşüm karşısında şok olmuştu. "Belki de hiç uyumadın?"

"Emily."

"Evet, hanımefendi. Anlat bana."

"Reşit olma töreni nasıl ilerliyor?" "Ne? Reşit olma töreni mi?"

Emily sabahın köründe onu aramam ve ani bir soru sormam karşısında şaşkınlığını gizleyemedi.

Ama hemen yüzünü buruşturarak cevap verdi.

"Genellikleİmparatorluk Sarayı'nın resmi mühründen mühür ile. Kraliyet fermanını aldıktan sonra

Daha yaşlı bir aile üyesi sizi tebrik edecek ve Seri Devlet'i yakın aile üyeleriyle paylaşacaktır. Yetişkin olmanızı kutlamak için."

"Tamam, güzel"

Sevindim. Bir şey oyunla tamamen aynı gitti. Bir an için düşüncelere dalmışken, çok geçmeden ona kimsenin bilmemesi gereken gizli bir emir verdim.

"Gün aydınlandığında, beyaz tavşanın başına git." "Başına mı?"

"Evet, git ve başkana söyle..."

Kulağına gizli bir şey fısıldadığımda Emily gözlerini açtı. "Oh, Bayan. İşte bu!"

"Yapabilirsin, değil mi?" "Ha, ama"

Endişeli bir yüz ifadesiyle bir an duraksadı. "Ya ofis müdürü bu talebi reddederse?"

"O zaman ona 'geçen gün bana olan borcunu ödemesini' söyle, ricayı değil." Emily dudaklarını çinko bakışıyla sırttı. Soğuk bir sesle sordum.

"Yapabilir misin, yapamaz mısın? Eğer yapamazsan, başka birine yaptırırım." "Oh, hayır! Ha, ben yaparım, Bayan! Yapabilirim!"

Emily telaşla başını salladı. O sürekli 'yapabilirim' derken ona baktım ve ağzımı açıp sert bir hareket yaptım.

"Emily, bu her zamankinden daha gizli yapılmalı." "Oh, Bayan"

"Yakalanırsan biliyorsun değil mi?"

Emily gözyaşları içinde tereddüt etti ve kısa süre sonra yavaşça başını salladı.

"Bundan sonra sana güveneceğim, Emily. Umarım güvenime ihanet etmezsin." "Yapacağım, Bayan. Başarılı olmanıza yardım edeceğim!"

Emily'nin göz bebekleri tereddüt ettiğiinde soruyormuş gibi merakla parladı. Buraya ilk geldiğimde, kendime bir iğne batırırken gördüğüm o kasvetli yüzdü.

"O kötü kalpli bir hizmetçi gibi.

Ancak o zaman sert ifademi bıraktım ve hafifçe gülümsedim. Kaçmayı denemek için hala bir yol vardı. Riski son derece yüksek olmasına ve bu çılgın oyunda işe yarayıp yaramadığını bile bilmememe rağmen...

"Aptal gibi davranıp öylece ölemem. Havaya dik dik baktım.

Merhaba arkadaşlar! Yine ben Akireatom :3 Korece-İngilizce'yi ilk çevirdiğimde bir bölümü bitirmem 5 saat falan sürmüştü ama şimdi 2 buçuk saatte bitirdim! Hiç fena değil hehe

Acaba sevgili Penelope şimdi neyin peşinde? (^ _5 ^) Herhangi bir teoriniz var mı?

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 161

Bölüm 161

D-2.

Emily talimatlara uygun olarak şafak söker sökmez malikaneden ayrıldı. Arkamda iki muhafızla birlikte malikaneden çıktım. Odanın içinde kalmak izlenmekten daha sinir bozucuydu.

Kasvetli kalbimin aksine gökyüzü bir yalan gibi aydınlıktı. Dün gece başım dönüyordu, belki de gözümü bile kırpmadığım için.

Binanın etrafından dolaşarak cam seraya yöneldim. Muhafızlar hızlı bir hareketle cam kapıyı açtılar ve girişin iki yanında durdular.

"Ben bir mahkum muyum?"

Soğuk gözlerle onlara bakıyordum ve çok geçmeden içimi çektim ve cam kapıdan içeri girdim. "Kimsenin içeri girmesine izin verme."

Kapıyı kapatmadan önce yanından geçerken emrettim. Fırtınadan önceki geceydi ama gezgin 'gerçek prenses'le karşılaşarak bunu mahvetmek istemedim. İki büyük muhafızın arkamdan gelmesi can sıkıcıydı ama bunu engelleyebilmek iyi bir şeydi.

Seranın içine doğru yürüdüm. Cam sera rengarenk ve gizemli çiçeklerle dolu ama benim pek dikkatimi çekmedi.

Sonunda köşedeki bir koltukta durdum. Yeşil çimlerin arasında küçük, beyaz kır çiçekleri nazikçe açmıştı. Bu, Eclise'in geçen gün benim için topladığı ve çiçeklerden taç yaptığı çiçek demetiydi. Önlerinde durup ifadesiz bir yüzle bir an onlara baktım ve çok geçmeden üzerine uzandım

Çiçeklere gülümseyerek, "Bir tek sen varsın," diye fısıldadım. Birkaç gün sonra bir çiçek tacı aldım. "Ve kaçışın yakında olacağına dair umut doluydum.

Ama şimdi tüm bu şeyler bana uzak geliyordu. Yavaşça gözlerimi kırıştırdım ve kısa süre sonra gözlerimi tamamen kapattım. "Yoruldum...

Her yer sessizdi. Uykuya dalıyor gibiydim ama tam olarak uyuyamıyordum. İçimi çektim ve bir kolumu kaldırıp gözlerimi kapattım.

Bu sadece bir şekerleme ya da gözler kapalı uyanma değildi, kaotik bilincimin içinde bir yerlerde süzölmek gibiydi.

Tık-.

Birden birinin varlığını hissettim. Kapının açılma sesiydi bu. "Onlara kimseyi içeri almamalarını söylediğime eminim.

Kollarımla kapattığım gözlerim kaşlarımı çatı. Ayağa kalktım ve emrime itaat etmeyi kovmayı düşündüm ama vazgeçtim. Güröltücü vücudu beni bile rahatsız ediyordu.

Jabbuck, Jabbuck-.

Varlıklarını gizlemek isteseler de istemeseler de, davetsiz misafirin ayak seslerinin tereddüt etmeden bana doğru geldiğini duyabiliyordum.

"Muhafızlar mı? Yoksa Emily mi?"

Oldukça aceleci bir yürüyüşle, bu sabah Beyaz Tavşan'a gönderdiğim özel hizmetçiyi almıştım. Vinter'dan ne tür bir cevap aldığını merak ediyordum.

"Eğer sonuna kadar reddederse, bu beni rahatsız eder.

O sırada, sonunda reddederse kalan iki günde ne yapacağımı merak ediyordum.

Jabbuck-.

Yaklaşan birinin adımları aniden yanımda durdu. Kollarımla gözlerimi kapatarak sinirli bir şekilde sustum.

"Sana zaten kimseyi içeri almamanı söylemiştim."

"Aralarında İmparatorluk ailesinin üyeleri de var mı?" (Tl: *içten içe çığlık atıyor*)

Ancak geri dönen ses hiç beklenmedik bir adama aitti.

Kolumu indirdim. Aniden parlayan ışık gözlerimi acıttı. Parlak bir altın rengi ve kırmızı bir yakut karanlığın içinden parlıyordu.

"...Callisto?"

Hâlâ yarı uykuda mıyım? Önümdeki davetsiz misafire boş gözlerle bakıyordum. Birden bir çift kırmızı yakut çok yakınımaya geldi. Saçlar alnımı gıdıklıyordu, sanki neredeyse altın gibiydiler.

Adam kaşlarını çatarak bana baktı ve burnunu kırıştırdı.

"Aman Tanrım, uyanmamalısın. Seni daha öpmedim." (Tl:

gerçekten çığlık atar)

Tiz kahkaha sesiyle kulaklarımı daha net deldi. Ancak o zaman soğuk suda ıslatılmış gibi kendime geldim.

"Ekselansları!"

Vücudumun üst kısmını kaldırdıktan sonra neredeyse kafamı prene çarpıyordum. "Oops!" dedi. Ve şakayla karışık vücudunu savuşturdu. Panikledim ve hemen kekeleyerek ağzımı açtım.

"Majesteleri, buraya nasıl girdiniz?" "Oldukça sadık eskortlarınız var."

Callisto omuzlarını silkerek umursamazca cevap verdi.

"Herkes bayıldı ve Veliaht Prens'in girişini engellemeye cesaret edemedi."
"Bayıldı...?"

"Kimin umurunda? Vururken biraz sert vurdum." "Hayır, değil, ama..."

Konuşmanın neden böyle aktığını bilmiyorum ama onları bayılttığını duyduğumda birden kendimi daha iyi hissettim. Belki Dük'ün emri yüzünden, belki de benim küfürlerimi dinlemeden beni takip ettiği için.

'Bir dahaki sefere, duvara gitmektense onları bayıltmayı tercih ederim...'

"Yüzün neden bu kadar aptal?" diye sorduğunda "Aman Tanrım." dedim ve kendime geldim. "Neden buradasın?"

Adamın aniden ortaya çıkmasının neden olduğu utancım kaybolur kaybolmaz, farkına varmadan soğuk sesim patladı.

"Huh."

Yüzümdeki ekşi ifade karşısında prens sanki ben üzölmüşüm gibi

kahkahalara boğuldu. "Nişanlığının evine kendi isteğimle gelemez miyim?"

"Bunu daha önce hiç duymamıştım. Ağabeylerimden hangisiyle nişanlısın?" Üstelik başlattığı saçmalığa sakince cevap verdiğimde adam kaşlarını çatı. "Bu ne berbat bir şaka böyle? Bu kadar kaba olabileceğinizi hiç düşünmemiştim."

"Ben ciddiğim."

Kısa bir cevaptan sonra yatmaktan yıpranmış kıyafetlerimi topladım ve oturduğum yerden kalktım. Sonra dönüp Veliaht Prens'e baktım. Buruşuk süslü üniformasına aldırmadan çimenlerin üzerine çömelmiş oturuyordu.

Beyaz üniforma pantolonunun ucundaki çimenler biraz lekelenmişti. Alnımı daralttım ve elimi ona uzattım.

"Kesin şunu. Kalkın, Majesteleri. Kıyafetleriniz kirlenecek." "..."

Veliaht Prens önümde duran elime meraklı bir bakışla baktı. Kıyafetleri tamamen kirlenmiş gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun? Gel hadi." Elimi salladım ve çağırdım. Taak-

.

En sonunda elimi tuttu ve oturduğu yerden kalktı. Elimi hala tuttuğunu fark edince çekmeye çalıştım. Ama bu sefer Veliaht Prens elimi bırakmadı.

Bir an ona baktım ve ondan ayrılmak için kendimi zorlayacağımı düşündüm, ama çok geçmeden sinirlerimi kapattım. Çünkü bırakmanın kolay olacağını düşünmüyordum.

Güçlü bir kuvvet parmaklarımı karıncalandırdı. Onu öylece bırakarak uzaklaştım.

Cam seranın ortasındaki masaya ulaşana kadar Veliaht Prens bana sessizce yaklaşıyordu. Ellerimde sıcak bir sıcaklık hissettim.

Birinden hoşlandığımı yeni fark ettim ama bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmede. Zor bir durumdayım ve böyle önemsiz duyguları umursayamam.

Sadece bir kez el ele tutuşmamız bile kalbimin bir çocuk gibi çarpmasına neden olmaz. Kalbim titremedi bile.

Önemli değildi. "Otur."

Masaya vardığımda ona oturmasını teklif ettim. Veliaht Prens ancak o zaman elimi tutarak sandalyeye oturdu.

Kansız ellerim ağrımaya başladı. Kendimi ifade edemedim ve masanın üzerinde duran zili birkaç kez salladım. Bu, seradan sorumlu hizmetçiye içecek getirmesi için bir işaretti.

Veliaht Prens sanki bunu beklemiyormuş gibi bana baktı. "Hemen kovulacağımı düşünmüştüm."

"Bunu Veliaht Prens'e yapmaya nasıl cüret ederim. Ben sıradan bir insanım."

"Dük, reşit olma töreni için size yeni bir İmparatorluk Saray Görgü Kuralları öğretmeni mi verdi?" "O kadar mükemmel olduğum için beni övdü ki artık bana öğretecek bir şeyi kalmadı."

Dişlerimi sıkıp gülümseyerek cevap verdiğimde Veliaht Prens gözlerini kısarak kıkırdadı.

Kısa süre sonra bir hizmetçi cam kapıyı açtı ve içecek bir şeyler getirdi. Yaklaştığında hizmetçinin yüzünün solgun olduğunu gördüm. Korumaları bayılıp içeri girdi. Yani, bu doğru olduğu anlamına geliyordu.

Odadan çıkıp koşarak giden hizmetçinin arkasından acıyan bakışlarla baktım ve sonra başımı Veliaht Prens'e doğru çevirdim.

"Sizi buraya getiren nedir?"

"Reşit olma törenin için sana bir hediye getirdim. "Hediye mi?"

"Çok fazla olduğu için önceden getirmelerini söyledim. Reşit olma töreninin yapılacağı gün her türlü ıvır zıvır hediye birbirine karışacak."

Bana basit bir cevap veren Callisto'ya biraz şaşkınlıkla bakarak cevap verdim. "Geçen sefer bana zaten bir hediye vermiştin."

"Bu bir ödüldü."

Bunun kendi 'ödülüm' olduğunu unuttum ve sözlerini başımla onaylayıp rahatça tükürdüm.

"Ama gelip bana şahsen söylemek zorunda değilsin. Neden o zaman yaptığın gibi altından birini görevlendirmedin?"

"Huh."

Veliaht Prens yüzünde saçma bir ifadeyle bana baktı. "Neden bu kadar yavaş anlıyorsun?"

Başımı eğdim çünkü ne demek istediğini anlamamıştım. "Ne?"

"Elbette sizi görmeye geldim. Yoksa bu yoğunlukta neden buraya kadar geleyim ki?"

Onun açık cevabını duyduğum an, şaşkınlık içindeydim. Beni terk eden zihnimin aksine kalbim çırpınıyordu. Görüşüm titriyordu. Veliaht Prens huysuz bir yüz ifadesiyle ekledi.

"Seni daha iyi hissettirmek için bunu kendi ağzımla mı söylemem gerekiyor? Her seferinde kırmak zorunda kaldığım sıkıcı bir tarafın var."

"Ekselansları."

Kendime geldiğimde, bir iç çeker gibi onu aradım. Kalbim sürekli titriyordu. Hayır, değildi. Ağzımın içindeki eti sıkıca ısırdım ve çok geçmeden ağzımı açtım.

"Sonunda burada olmana sevindim. Reşit Olma Günü'nde size bir cevap veremeyecek kadar meşgul olurdum." ""

"Teklifinize net bir cevap verebilirsem, size ve sizin teklifinize söyleyeceğim."

Konuşmayı bitirmek için çok çabaladığım bir andı. "Bir dakika Prens."

Birden Veliaht Prens beni durdurmak için elini kaldırdı. Sonra bir şaşkınlık sesi çıkardım.

"Dinlemeden önce size bir şey sormak istiyorum. Dük'ün mali durumu bugünlerde zor mu?" "Ha?"

"Yoksa gerçek kızı olmadığın için mi ihmal ediliyorsun? Aman Tanrım, bir evlatlık olarak sana karşı hala ayrımcılık mı yapıyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

Veliaht Prens'in ne dediğini anlayamadım. Şaşkın bakışlarla ona bakarken, aniden bana elini uzattı.

"Senden geriye kalan tek şey bir deri bir kemik."

Masanın üzerinde dikkatsizce duran sol bileğim Veliaht Prens tarafından sıkıca kavranarak kaldırıldı.

"Ne, ne yapıyorsun?"

"Daha önce hiç görmediğim bu bakışınızın nesi var?"

Veliaht Prens sert bir bakışla bana baktı. Şaşırmış gözlerimi kırıştıtararak kolumdan tuttu ve oturduğu yerden fırladı.

"Ayağa kalk."

"Peki, Majesteleri!"

Şaşkınlık içinde elini sıktım.

"Senin neyin var böyle birdenbire?!"

"Bu gidişle mezar kitabesi, İmparatorlukta açlıktan ve yetersiz beslenmeden ölen ilk soylu kadının anısına yazılacak."

Veliaht Prens kısık bir sesle irkildi. Sonra yakaladığı kolumu savurdu. O salladıkça sallanan bileklerim, görebildiğim kadarıyla groteskti.

Bugünlerde endişelenmem gereken çok şey vardı, bu yüzden yüzüm biraz incelmiş gibiydi. Boğazından bir şeyler geçirebilecek durumda değildim, bu yüzden sadece aç kaldım, bu yüzden fark etmeden biraz utandım. İnce bileğimi açıklayacak kelimeleri bulamadım.

"Git ve hemen toparlan."

Veliaht Prens hırlar ve kabaca tükürür.

"İmparatorluk Sarayı'na gitmelisiniz."

(Tl: oh, Calli, seni romantik soytarı. Birlikte yaşayalım ve torun yapalım demekle olmuyor bu işler) (Not: woop woop, sadece kıkırdıyorum bunu her okuduğumda)

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 162

Bölüm 162

Saraya gitmem söylendiğinde aklım başıma geldi. "Majesteleri, Majesteleri."

Telaşla kolumu tutan veliaht prensi yakaladım. Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne yapıyorsun sen? Hızlı kalkmıyorsun."

"Ekselansları, lütfen sakin olun ve oturun. Önemli bir şey değil."

Veliaht Prens yavaşça sakinleştirdim. Ben stresli olmasam bile, Penelope şiddetli bir mizaca sahip olduğu kadar hassastı da.

Ama onu sakinleştirmek için söylediklerim geri tepmiş gibi görünüyordu. "Ha, o zaman prensesin nesi bu kadar önemli?"

Veliaht Prens gözlerini kıstı ve soğuk bir sesle şöyle dedi.

"Açlıktan ölmek ve kendini toprağa gömmek senin için gerçekten büyük bir mesele mi?" "Abartma. Bu beni öldürmez. Öyle bile olsa, senin için ne önemi var?"

Kayıtsız bir ses dışarı sızdı. Gerçekten merak ettiğim için soruyordum.

Yakın zamana kadar hiçbir duygu hissetmeden siyasi bir evlilik teklif ettikten sonra biraz kilo vermeme neden bu kadar kızıyor?

Sanki beni seviyormuş gibi.

— ...Aşk mı?

— Sence de bu bize yakışmayan naif bir kelime değil mi? Neyin var senin?

O gün söylediği sözler aklıma kazındı ve zihnimde dolaştı. 76'lık teveccüh, sevginin değil şefkatin bir işareti gibi gösterildi.

Callisto]'nun tercih edilirliliğini kontrol etmek ister misiniz? [4 Milyon Altın / şöhret 200]

Bir süre havada asılı duran beyaz kare pencereye boş boş baktım ve yakaladığı bileğimi yavaşça çıkardım. m

"Evlat edinilmiş bir prenses olarak gerçekten istismar edilip edilmediğim ya da bu yüzden a kalıp kalmadığım veya kilo verip vermediğim..." "..."

"Bunun Ekselansları ile bir ilgisi yok. nemli bir şey değil."

Elimi ondan tamamen çektiğimde, sistem penceresi nihayet kayboldu.

Tabii ki şimdi yaptığım gibi davranmazsam ve Eclise'e yaptığım gibi daha sevecen olursam, belki de %100'e ulaşırım ve duymak istediğimi duyurım.

Ama zamanım yok. Dolayısıyla hem durum hem de onun lehine olan teyit işe yaramadı.

Veliaht Prens'in kaba slubumu işaret ederek kızacağını biliyordum. Ama o sessizce bana baktı ve çok geçmeden ağzını açıp sessizce konuştu.

"...Değer verdiğiniz biri için endişelenmek gerçekten kötü bir şey mi?"

İfadesi sakindi ama verdiği nefesten öfke kalıntılarının zar zor geri çekildiğini hissedebiliyordum. Ama yine de duyarsızca sordum.

"Neden?"

"Ne?"

"Neden benim için endişeleniyorsun?" "Prensес."

"... şu anda ne tür bir ilişkimiz var?"

Veliaht Prens'in uyarı niteliğindeki giderek soğuyan sesine kayıtsızca cevap verdim. "Aramızda çok uzun bir mesafe var."

Veliaht Prens hızlı bir şekilde cevap verdi.

"Sana evlenme teklif ettim, böylece resmen nişanlanmış olacağız."

"Döndüğümde, o zaman söylediklerini düşündüm."

Suskun konuşmaları bilinmeyen bir inançla doluydu. İnancının nereden geldiğini bilmiyordum. Yine de bu bir fırsattı. Az önce kaçırdığım bir şeyi fısıldadım.

"Ne kadar düşünürsem düşüneyim, teklifinizi reddedebilirim. Cevabım hayır, Majesteleri." "Bu beni deli ediyor."

Veliaht Prens şaşırmış gibi güldü ve yüzünü ovmak için elini kaldırdı.

Konuşmamızın biraz tuhaf olduğunu biliyordum ama bilmiyormuş gibi davrandım. Bunu reşit olma töreninden önce söyleyebilmem iyi bir şeydi.

Bir süredir yüzünü ovuşturan veliaht prens kısa süre sonra elini indirdi ve bana baktı.

Gözleri biraz kızarmıştı.

"Prenses, biz de tam sizin beslenmeniz ve sağlığınız hakkında konuşuyorduk. Bu durumda bu konuyu açmak zorunda mıyız?"

"Sana bunu söyleyecektim."

"Neden? Bana bir sebep söyle."

Veliaht Prens sinirli bir şekilde sözlerimi kesti ve vücudunu hareket ettirdi. Tekrar karşıma oturdu. Sonunda sesimi duyurmak için bir şansım varmış gibi görünüyordu.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, neredeyse beni böyle bir sebepten öldürmek gibi bir şey bu Prenses. Artık hiçbir şey anlamıyorum."

Aniden alçak bir sesle uyardı.

"Sana bir sürü fırsat verdim. Benden intikam alma şansı."

Deli gibiydi ama yine de boğazını kesmesine fırsat vermeyen bendim. Bu çok uygun bir nedendi ama artık bir önemi yoktu. Başımı salladım ve ağzımı açtım.

"Sebep bu değil." "O halde?"

"Çünkü sen ve ben farklı yönlerde ilerliyoruz ve birbirimizin istekleriyle uyumlu değiliz."

"Farklı yönler mi?... Uyumlu mu? O gün böyle bir kelime kullandığınızı hiç sanmıyorum."

Veliaht Prens sanki sözlerim karşısında şaşkına dönmüş gibi derin bir iç çekti. Masaya vurarak, aniden alnını çatarak sordu.

"Ailemizin anlaşmasına göre evleneceğimizi ve birbirimizle iyi geçineceğimizi söylemek çok mu zor?"

Kelimeler zor değildi. Sadece durum zordu. Cevap vermediğimde, yatıştırıcı bir sesle fısıldadı.

"Veliaht Prenses olmanızı ben istemedim, Prenses. Hayatımı paylaşacağım bir ortak olmanızı önerdim.

Benimle. Yabancı biriyle siyasi bir evlilik yapmaktan daha iyi bir seçim olacaktır." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Ben daha yakışıklıyım." (Lol Callisto, seni aptal. XD)

Başını küstahça salladı. Karmaşık düşünceler içindeydim ama o anda kahkahayı patlattım.

"Gülüyor musun?"

Callisto bana ters ters baktı ama ben kahkahalarımı engel olamadım.

Eğer gerçek bir Penelope olsaydım, burada doğup büyümüş soylu bir kadın olsaydım, belki de sözleri bu kadar tatlı olurdu.

Ama durum öyle değildi. "Ekselansları."

Sonunda kocaman bir gülümsemeyle ağzımı açtım.

"Her şeyden önce, beni tarif ettiğiniz gibi, 'Dükün Çirkin Ördek Yavrusu' unvanı bana uygun değildi." Tutarsız sözlerime kaşlarını çattı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Evin gerçek prensesi geri döndü." "...Gerçek prenses mi?"

"Dük'ün gerçek kızı."

Cevabım üzerine sadece bir kez çenesini oynattı ama pek şaşırdığına dair bir işaret yoktu. "Bunu biliyordun."

"Cedric bana dükalığın atmosferinin alışılmadık olduğunu söyledi. Sahte olduğunu düşünmüştüm ama

gerçektir."

Öğrendiği haberi itiraf ederken aniden sordu.

"Ama bunun benimle olan ilişkinizle ne alakası var?" "Ben sahteyim."

Omuz silkerek ekledim.

"Gerçek kız ortaya çıktığında gitmesi gereken sahte kız." "Bu şey dünyanın neresinde oluyor?"

Callisto şaşkın görünüyordu.

"Altı yıldır bir hanımefendinin yanında yaşıyorsun ve şimdi kendi kızı ortaya çıktı diye Dük seni kapı dışarı mı edecek? Yani açlıktan ölüyor musun?"

"Öyle değil, Majesteleri. Lütfen durun. Biri duyarsa gerçekten açıklıktan öldüğümü düşünür." ""

Birden çenesini kapattı. Merhamet dolu bakışları kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Alnımda bir çatık kaşla konuşuyordum.

"Bu durumda sizinle nişanlı olduğum sürece, bunun size pek bir faydası olmayacak, Majesteleri." ""

"Çünkü soylular için sahte olana gerçek olandan daha iyi davranmak için bir neden yoktur. Zaten kan sudan çok daha kalındır."

"O zaman beni dinlememiştin."

O zamana kadar ağzını açmayan ve beni dinleyen Veliaht Prens bana sert bir açıklama yaptı.

"Ben seni seçtim, Penelope Eckart. Dük'ün gerçek bir kızını seçmedim."

"Ekselansları."

"Bu senin için daha iyi değil mi? Artık kızı geri döndüğüne göre, malikaneden ayrılсан bile fazla karışmayacaksın?"

"..."

"Dediğiniz gibi, Dük sizi hemen kapı dışarı etmeyecek. Bu henüz bir veda değil." "..."

"Kovulmadan önce saraya gel. O zaman bitmedi mi? Neden işleri bu kadar karmaşık hale getiriyorsun?"

Şaşırmış olan bana baktı ve sanki onu anlamıyormuşum gibi mırıldandı. "Sanırım birbirimizden oldukça hoşlanıyoruz. Yanılıyor muyum?"

Bunu biliyor olması kalbimin çarpmasına neden oldu.

O ve ben, birbirimize karşı bir şeyler hissediyorduk. Bunun ötesine asla geçemeyen o gerçek duygu. "İşte bu yüzden sen ve ben birlikte olamayız.

Kalbim yavaşça battı. Sesimi çıkarmayı başardım. "...Bu düşkünlük aşk değildir."

"Çocuk değilsiniz ama sizi takdir ediyorum Prenses." Veliaht Prens oldukça gergin bir şekilde cevap verdi.

"O aptal duygusal oyun sadece sonu belli olan bir illüzyon. Bu kadarını sen de biliyorsun." "..."

"Gerçek bir prenses ortaya çıktı ama ideal olarak adlandırılmaya layık değil. Bir bahaneye benziyor. Bana gerçek sebebi söyle, bunu değil."

"..."

"Bana hayır demen benim için daha ikna edici olurdu." "Hayır."

O anda, benim bile kelimelere dökmekte zorlandığım ret nedenleri gün gibi ortaya çıktı. Başımı kaldırdım ve Callisto'nun gözlerinin içine baktım.

"Aşk olmadan sizinle birlikte olmak istemiyorum,

Majesteleri." "..."

"Beni sevmeyen, benim de sevmediğim seni seçmek istemiyorum. Bu şimdi makul bir sebep mi?"

O anda, kırmızı gözlerin hafifçe titremesini izlerken, 'İşte böyle olmalı' diye düşündüm.

Tl: Bunu duydunuz mu? Bu Callisto'nun kalbinin parçalanma sesi. Ve uzaktan duyduğunuz feryat sesini? O benim, ağlıyorum.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 163

Bölüm 163

Sessizce hareket ettim, sanki parlaklığını kaybetmiş gibi bakan gözlerine baktım.

"Ne zaman atılacağımı bilmiyorum. Her zaman belirsizlik içinde yaşadım, Majesteleri." "..."

"Tabii ki, şu anda kovulacağıma yarı yarıya karar verilmiş durumda."

Sempatî uyandıran kelimeler ıssız bir sesle döküldü. Callisto'ya itirafımın tam ortasındaydı.

Ne yazık ki bunu söylemek umurumda değildi. Bu benim durumum bile değildi ve zaten karar verilmiş bir oyun hikayesiydi. Ne yaparsam yapayım, bunu değiştiremem.

"Tüm önerileriniz arasında, her zaman bir hanımefendi olacağım önermesi yanlış, Majesteleri." Kendimi acı bir kesinlikle rahatlatıyor ve sakladığım sırları açıklıyorum. "Beni bu cehennemden kurtaracak kadar sevecek birini istiyorum."

"..."

"Beni İmparatorluğun prensesi olarak gören, ılımlı çıkarları olan bir adama değil, beni buradan çıkaracak bir adama ihtiyacım var."

"..."

"Ve bu-"

Derin bir nefes aldım ve sonra iç çeker gibi nefes verdim. "Eminim sen o tür bir insan değilsindir."

Parlayan gözlerle kontrol ettiğim Callisto'nun yüzü kaybolmuştu. "Ben... değil miyim?"

Biraz buyurgan bir yüz ifadesiyle sordu. "Evet, değilsin."

Kırmızı gözbebeğinin bir kez daha hafifçe titremesini izlerken bir kez daha yavaşça başımı salladım. "Sen İmparator olacaksın."

Bakışlarından kaçınarak başımı eğmeyi başardım.

"Etrafınıza bakarsanız daha fazla düzgün bayan göreceksiniz. Düzgün bir anlayışa sahiptirler ve sizinle birlikte olmak hoş ve güven vericidir. Örneğin..."

"..."

"Örneğin, geri gelen bu evin gerçek bir hanımı ya da başka biri."

Konuşurken birden Veliaht Prens'in Normal Mod'daki rotasını hatırladım.

Kadın kahramanı taciz eden kötü kadını vahşice öldürdükten sonra, daha sonra onunla bir nişan töreni düzenledi.

Ve Eckart Dükü'nün tam desteğiyle, yersiz güçleri yenerek tahta çıkar ve ardından kadın kahramanla evlenir.

Finalden hemen sonra, sonsözden çıkan Veliaht Prens ve kadın kahraman arasındaki görkemli evliliğin bir örneği zihnimde parladı.

Dürüst olmak gerekirse, Yvonne çok isteksizdi. Ancak önemli olan Veliaht Prens'in Yvonne'u sırtına alarak kanlı savaştan sağ çıkmayı başarması ve tahtı kapmasıydı.

Veliaht Prens'in resminde. Büyümüş ve bir taç takmış, sanki son derece memnunmuş gibi ıslıl ıslıl gülümsüyordu.

Önemli olan da bu. Birini öldürmek zor değildi ama kafamda yeni bir karakter, bir avuç titrek dung vardı.

"Belki bu sizin için daha faydalı olur, Ekselansları." Oldukça sağlam bir ses dışarı sızdı.

"...Ne?"

Callisto sordu. Masanın altındaki yeşil çimenlerin arasında açan küçük beyaz çiçeğe bakarak mırıldandım.

"Benimle değil, gerçek prensesle evlenmen senin için daha iyi bir seçim olur." "Senin çenen, kapa çeneni."

O anda, insanın içini sızlatacak kadar keskin, ürpertici bir ses duyuldu.

Eğik olan başımı şaşkınlıkla kaldırdım. Veliaht Prens kırmızı gözleri ıslıl ıslıl parlayarak bana hiddetle baktı.

"Beni daha ne kadar aşağılayacaksınız, Prens?" "Ekselansları..."

"Şimdi de Veliaht Prens'e aygır muamelesi yaparak çöpçatanlık mı yapıyorsun? Teklifim size komik mi geliyor?"

Neden aniden sinirlendiğini anlayamamıştım. Panikledim ve gözlerimi devirirken zar zor cevap verdim. "...Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

Ben sözlerimi tamamlayamadan Veliaht Prens tükürdü. "Lanet olsun, bunu neden yaptığınızı bilmiyorum."

Bir eliyle perçemini kabaca fırçaladı.

"O zaman beni o kaltağa göndereceksin, sen de başka bir piç bulup bu evi terk edeceksin öyle mi?" "Bu ani konuşma da neyin nesi?"

"Söyle bana. Kim bu piç?"

Konuşmamızın nereye gittiğini görünce kaşlarımı çattım. Kaçışım tamamen bana bağlı, biliyorsun. "Öyle biri yok. Ve biliyorsun, bu senin

iş."

"Artık sınıırma geldim, Penelope Eckart. Ne söylediğine dikkat etsen iyi olur."

Elinin arkasında mavi bir tendon duruyordu, belki de gerçekten sınırına geldiğini gösteriyordu. Anlamadığım için sordum.

"Neden kırgınsın?"

"Yani şimdi gözlerine kırgın mı görünüyorum?"

Veliaht Prens öfkesine dayanamamış olacak ki elleriyle masaya vurdu. Hang-!

Gürültü karşısında şaşırarak omuzlarımı silktim ve donuk gözlerle ona baktım. Anlamıyordum. Beni sevmediği halde neden bana bunu yapıyordu?

"Ekselansları, duyguları olmayan, ilginize uygun başka bir soylu kadına ihtiyaç duyuyor ve benim de beni seven birine ihtiyacım var."

"..."

"Bunu söylemek zor mu?"

Veliaht Prens'in söylediklerini iade ettim. Callisto gözlerini açtı ve ne diyeceğini bilemez bir halde seslendi. "...Sen."

Ama hepsi bu kadardı. Tek kelime etmemesine rağmen çok nazikti.

Kısa bir süre için boğucu bir sessizlik çöküyor cam seraya. Birbirimize bakmadan sessizce oturuyoruz.

Birden derin bir yorgunluk hissettim ve ağzımı açtım. "... Artık bana gelmeyin, Majesteleri."

Dudaklarım haberim olmadan hareket etti. Yumruklarını sımsıkı sıkarak ve sinirlerine hakim olan Carristo, birden kırmızı gözlerini bana dikti.

"Bana hediye bile verme. Ŗu andan itibaren beni tanımıyormuş gibi davran." "Neden?"

"İnsanlar bir ilişki içinde olmadıklarında böyle olurlar." "Biz öyle değiliz, değil mi?"

"Evet."

Başımı salladım ve tekrar cevap verdim.

"Ekselansları ve benim birbirimizle hiçbir ilgimiz yok. Kendi ayrı yollarımızda ilerlemeye devam etmeliyiz."

"Hah..."

Carlysto histerik bir sırtışla kahkahayı patlattı. Bir tendon olacak kadar sıkı tuttuğu yumruğunu uzattı ve yüzünü aşağı doğru süpürdü. Durum şimdi oldukça havasız ve karmaşık görünüyordu.

Uzun bir süre böyle yapan Veliht Prens elini yüzünden kaldırdı. Bir an için yorgun göründü ve sordu.

"...Emin olmam gerek, Prens." "Evet, devam et."

"Az önce, terk mi edildim?"

"Eğer mutsuzsanız, Ekselansları bunu beni terk etmişsiniz gibi düşünebilir." Düzgün ve kuru bir şekilde cevap verdim.

"Geçen gün labirent bahçesinde yaptığım vahşetin intikamı olarak." "Bu gerçekten garip."

Ben sadece soruyu yanıtladım ama o aniden kaşlarını çattı. "İ.."

Bir kez daha iç çekti ve ağzını açtı.

"Benimle aynı fikirde olduğunuza inanıyordum." ""

"Benimle aynı yöne baktığını, aynı yolda aynı akılla yürüdüğünü sanıyordum"

"..."

"Bunu söylediğini duymak çok garip geliyor."

Neden garip olduğunu sormaya çekiniyorum, bu yüzden ağzımı kapattım.

Tap tap. Prens duygusal bir endişe içindeymiş gibi masaya tekrar tekrar vurdu. "Reddedebileceğinizi tahmin ettiğimden eminim."

"..."

"Karşımda bana çürümüş bir balık gibi bakar ve nefret dolu sözler sarf ederdin."

Bu adamın seçtiği kötü dil karşısında sürekli bir iğrenme ifadesi vardı. Ama ben sessiz kaldım. Çünkü Callisto kederli bir gülümsemeyle konuşmaya devam ediyordu.

"Ama bu şekilde reddedilmeyi hiç beklemiyordum..... bu yüzden kendimi gerçekten..." "..." "Kirli."

Sözleri kalbimi yerinden oynattı. Dudaklarımı sertçe ısırdım. O sırada Veliaht Prens yerinden fırladı. Quadang-! Sert bir hareketle sandalye geriye düştü ama ne o ne de ben bunu umursadık.

"Cevabınızı anlıyorum." "...Majesteleri."

"Reşit olma töreninde görüşürüz."

Bana bakmadan av tüfeği gibi tükürdü. Aceleyle cevap verdim. "Bana hediyeği zaten verdin, o yüzden o gün gelmek zorunda değilsin..."

Ama ben daha konuşmamı bitiremeden Callisto soğuk bir şekilde arkasını döndü ve vahşi bir rüzgâr yarattı. Ve seranın girişine doğru hızla yürümeye başladı.

Hang-!

Çok geçmeden, kabaca açılan cam kapı bir gürültüyle kapandı. Cam sera bir anda sessizliğe büründü.

"...Sevindim."

Yvonne ile tanışıp ona aşık olduktan sonra Callisto'nun önünde eskisi gibi konuşamayabilirim.

Daha önce konuşabildiğim ve perişan olmadığım için şanslıyım.

Minnetle kapalı cam kapıya baktım ve bir dizi talihsizlik yaratmaya devam ettim.

* * *

Penelope'nin terk ettiği cam kapıdan henüz kaçmış olan Calisto, aniden gözüne çarpan bir şeye baktı.

"Ne oluyor lan?"

İki muhafız dikkatsizce yerde yatıyordu. Ve küçük bir beden çömelmiş onları dikkatle izliyordu.

"O bir hizmetçi mi?"

Seraya girmeden önce onu yumruklarıyla durdurmak isteyenler, yere düştükten sonra bile yolunu kesiyorlardı. Ne utanmaz insanlardı onlar.

Kendini çok rahatsız hissetti. Ayaklarının altında duran birinin kollarını iterek, ayakkabı dolgulu ayaklarıyla sertçe tekmeledi.

"Ugh!"

"Hyuk!"

Birinin inlemesi ve keskin nefesleri tanımlanmıştı. Çünkü bunlar her zaman onun günlük rutini olmuştu.

Yol, artık ayaklarını engelleyen kimse olmadan temizlenmişti. Ancak o zaman adımlarını hızlandırdı. Hayır. Hayır,

onu hareket ettirmek üzereydi. "Hey, oradaki..."

Birden pelerininin eteği çekildi. Yavaşça aşağı baktı. Önünde başının pembe tepesini görebiliyordu. Bu bir hizmetçiydi.

"Oh, merhaba. Ben Yvonne, bu evde kalıyorum ve hoşuna gider. " (Not: Eyvah! Geliyor. Sinsi tilki)

" ... "

"Biliyorsun, muhafızlar yatıyor, bu yüzden onlara baktığım için çok şaşırdım." Hizmetçi bir dizi gereksiz kelime söyledi ve bir hata yaptı.

"Ama sizi rahatsız etmek ve kasıtlı olarak yolunuzu kesniyetinde değildim..."Çek ellerini."

O ana kadar sessiz kalan Callisto aniden ağzını açtı. " Ha, evet?"

Hizmetçi başını hafifçe kaldırdı. Adamın ne dediğini anlamamış gibi şaşkın görünüyordu. Çamura saplanmış kirli bir şey hissetti. Callisto öfkesini bastırmak için dişlerini sıktı.

"Eğer incinmek istemiyorsan, ellerini üzerimden çek." "Uh, uh.."

Hizmetçi ne dediğini anlamamış gibi boş gözlerle baktı.

Srrrrringg-. Veliaht Prens her zaman olduğu gibi hemen kılıcını çıkardı. Alçak sesle okudu, bıçakları kadının boynunun altına bastırdı.

"Kulakların mı tıkandı?" "Hah, hah!"

"İmparatorluk bedenine izinsiz dokunmanın yargısız infaz olduğunu bilmiyor musun?" "Ben... Ben... Bilmiyordum. Çok özür dilerim!"

Keskin bir bıçak boynunun altına bastırdı. Karıncalanan bir acı, hizmetçiyi küçük bir ağaç gibi titretmeye başladı.

Kadının ağlamasını gerçekten duymak istemiyordu. Çocukken, ona sarılacak ve yanında kendini özgür hissedeceği birini hayal ederdi.

Bu kadını hemen öldürmek istedi ama öfkemi kontrol etmeyi başardı. Hemen arkasından, seradaki kadın yüzünden.

Kandan ve zalimlikten nefret ederdi. Ona sadece güzel ve hoşuna giden şeyleri gösterse bile, kılıcını herhangi bir yerde kullanırsa bir daha asla onunla ilişki kurmazdı.

"Hu..."

Callisto derin bir nefes aldı ve kılıcı kınına geri koydu.

"Çalışanlarını dikkatli seçmelisin Duke. Çalışanlarınızı iyi eğitmemişsiniz."

Ve hâlâ başı önünde eğik, titreyen pembe saçların yanından geçip gitti. Sanki uğraşmaya değmezmiş gibi.

Veliaht Prens kırmızı bir pelerinle ortadan kayboldu ve Yvonne'un başını kaldırması uzun sürmedi. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü çok acınası ve güzeldi.

Ancak Veliaht Prens'in kaybolduğu tarafa bakan mavi gözler hiç de öyle değildi. Arkasında sakladığı eli, sıkıca tuttuğu bir parça ile titriyordu.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 164

Bölüm 164

Veliaht Prens'in İmparatorluk Sarayı'na tamamen dönme vakti gelene kadar kalkmadım.

Seradan ayrıldığım saatlerdeydi. Kapının önünde yerde baygın yatan iki muhafız ve yanlarında küçük bir figür buldum.

"Onları gerçekten bayılttı.

Veliaht Prens'in eyleminden kaynaklanan dehşet geçtiğinde, kısa süre sonra rahatsızlık geldi. Pembe saçları yüzünden başını kaldırdı ve bana baktı.

Ağlayan gözleri kıpkırmızıydı, sanki gardiyanlardan biri yüzünden acıyarak ağlıyormuş gibiydi. Ağlayan yüzü bile güzeldi.

"..."

Bir an kaşlarımı çatarak ona baktım ve yanından geçip gitmek üzereydim. "Bekle, Prens!"

Yvonne ayağa fırladı ve yolumu kesti.

Yolum tıkanıldığında, istemeden de olsa çarpık bir ses çıktı. "Ne oldu?"

"Oh, merhaba, Prens. Bu... yürüyüşe çıktığım sırada bu muhafızların bayıldığını gördüm..." "Ve?"

"Ah, birini aramaya çalışıyordum ve Prens'in yalnız dolaşıyor olabileceğinden endişelendim..."

Tıpkı oyundaki ortamlar gibi, Yvonne da çok masum ve nazik görünüyordu.

Bana neden buralarda takıldığını söyledikten sonra, cevap gelmeyince başını öne eğdi.

"Özür dilerim. Ama ben asla böyle biri değilim."

Titreyen omuzlarıyla, büyük ve vahşi bir kedinin önündeki ailesiz bir geyik yavrusu gibiydi. Birden başım ağrımaya başladı. Hiçbir şey yapmadım ama şimdiden dünyadaki tek kötü adam benmişim gibi hissediyordum.

"Evet, Derrick ya da Renald şu anda ortaya çıksa harika olurdu.

Güvenliğim için buradan hemen çıkmalıyım. Aceleyle ağzımı açtım.
"Endişelenmene gerek yok."

"Ne? Bu, uh..."

"Kendi kendilerine uyanacaklar. Sanırım serayı görmek için buradasınız, lütfen devam edin." "Uh..."

Arkamda titrek bir Yvonne bırakarak geçmek üzereydim. Burnuma kanlı bir koku çarptı. Yürümeyi bıraktım. Ve başımı Yvonne'a doğru çevirdim.

Beyaz elbisesinin yakasında birkaç kan lekesi açıkça görülüyordu. Başımı kaldırdığımda yumuşak pembe saçlarında hafif bir kesik olduğunu fark ettim.

"Yaralandın mı?"

Gözlerimi kocaman açarak sordum. "Ah...şey, bu."

Yvonne bir eliyle boynunu iterek benden geri çekildi. "Önemli bir şey değil."

"Gel buraya, bir bakayım."

Ona yaklaşıp elini boynundan çekmeye zorlayacak kadar ileri gittim. Hantal pembe saçlarını kaldırdığımda Yvonne nefes aldı.

Ciddi gözlerle yarayı kontrol ettim.

Neyse ki yara yüzeyseldi. Kesildiğim zamana kıyasla sadece hafif bir sıyrıktı. Ama bunu yapan deli adam beni hiç rahatlatmadı.

'Deli piç! O Dük'ün gerçek kızı!'

Hiç düşünmeden suçlunun Veliaht Prens olduğunu hissettim. Kibrine kaşlarımı çatarak Yvonne'un boynundaki yaraya baktım.

Onun için endişelendiğimden değil.

Sadece Dük ve iki oğlunun bunu öğrendiklerinde nasıl tepki verecekleri konusunda endişeliyim. 'Ha... Eminim bunu kolay modda yapmamıştır.'

Artık bunu düşünmenin hiçbir anlamı yoktu. Eclise yüzünden her şey berbat olmuştu ve lanet olası oyunu suçlamamın bir fark yaratacağını düşünmüyordum.

"...Enfeksiyon kapabilirsin, bu yüzden gidip tedavi olsan iyi olur." Ağzımı açtım, iç çekerek yutkundum.

Veliaht Prens tarafından çoktan yapılmıştı. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Burada yaralı bir Yvonne ile bulunup.... bunun için suçlanamam.

"Kâhyaya git ve doktor çağırmasını söyle. O zaman iyi günler." Yvonne'u nazikçe bıraktım ve tekrar arkamı döndüm.

"Bekle, Prens."

Ama tek bir adım bile atamadan eteğim tutuldu. İstemedi başını çeviren Yvonne dudaklarını ısırıp ve dikkatle sordu.

"O, Kraliyet Ailesi'nden, değil mi? Kırmızı gözlü sarışın olan."

"Majesteleri. Veliaht Prens."

"Sen ve o, onunla yakın mısınız?"

Ona nazik bir cevap verdikten sonra, ardından gelen soru karşısında yüzüm dondu.

Neden böyle bir şey sorduğuna dair dilimin ucunda keskin kelimeler vardı. Ancak bunu yapmamak için mücadele ettim ve tükürdüm.

"Tek bir kişiyi ilgilendiren bir konuda İmparatorluğun Küçük Güneşi ile dostluktan bahsetmeye nasıl cüret edersiniz?"

"Ohoh üzgünüm."

Yvonne'un başı yine eğikti. Ama soru sormayı bırakmadı. "Şey, bu arada."

"..."

"Biri neden yaralandığımı sorarsa, sadece bir şeyi çizdiğimi söylemek daha iyi, değil mi?"

Sulu mavi gözleri bana bakarken zayıf bir şekilde titriyordu. Dayanamadım ve yüzümü buruşturdum. "Bunu bana neden soruyorsun? Ne istiyorsan onu yap."

"..."

"İşleri büyütmek istiyorsan gerçeği söyle, sessizce yoluna devam etmek istiyorsan da sessiz kal." Sözlerimin sonunda elini eteğinin kenarından çektim.

"Özür dilerim."

Çaresiz mırıldanmaları gerçekten acınası görünüyordu. Ama ben onu sert gözlerle izledim. Daha doğrusu, deminden beri arkasına sakladığı tek kolunu.

Yvonne'u geride bırakarak malikâneye döndüm. Odama gitmek için ana salona vardığımda bir kargaşa oldu.

Parlak mücevherler, elbiseler ve diğer lüks eşyalarla dolu lüks kutular her yere yığılmıştı. Çoğu aristokratın malikânesinden birkaç kat daha büyük olan Dük'ün malikânesinin iç kısmı çok büyüktü.

Meşgul hizmetkârlar beni şaşkın bakışlarla karşıladı. Ben kaşlarımı çatarak yürümeye devam ederken, onları yönlendiren uşak beni tanıdı.

"Oh, leydim!"

"Ha, şimdiden ona bir hanımefendi gibi davranmaya mı karar verdiler?" Alaycı bir şekilde güldüm.

"Evet?"

Kâhya, üzgün görünen bana şaşkın şaşkın baktı. Kendimi bu kadar kirli hissetmemin tek bir nedeni vardı.

-...Bunun için endişelenme. Yvonne'u hizaya getirdim. Emin olana kadar bunu halka açıklamak niyetinde değilim.

Dük bana bunu dün sabah söylemişti. Ama onu bir günden kısa bir süre içinde her türlü lüks malı satın alıp taşıırken gördüğümde, sessiz ruhumun büküldüğünü hissettim.

"Madem bunu yapacaksın, neden onu alıp tepeden tırnağa giydirmiyorsun? Ha-ha, gerçek hanımefendi geri döndü ve sen de bunun reklamını yapıyorsun."

Ayağımın dibindeki altın kutulardan birine tekme atacağım için gergindim. Puck-!

Ayrıca çok kötü bir adam olduğumu da hissediyordum ama kızgınlığımı bastırmakta zorlanıyordum. "Öyle değil leydim! Öyle değil...!"

Uşak aceleyle sözlerimi yalanladı.

"Bunların hepsi genç hanım için doğum günü hediyeleri, Veliht Prens tarafından getirildiler." "...Ne?"

Tereddüt ettim. Bir bakışta sıradan aksesuarlar gibi görünmeyen onlarca şey yerdeydi. Çok sayıda elbise, ayakkabı, eldiven, şapka ve kutuların üzerine yerleştirilmiş bir arbalet.

Karmakarışık ana salona bir kez daha baktıktan sonra kederle sordum.
"Bunların hepsi... benim mi?"

"Evet, sana baskı altında hissetmemeni söyledi." "Ha..."

Şaşkına dönmüştüm ve boş bir kahkaha atarak alnıma dokundum. Ona bana hediye vermemesini söyledim ve onun yerine sanki bütün bir ülkeyi soymuş gibi çok sayıda hediye gönderdi.

"Farklı türde arbalet göndermiş, nasıl ayarlayayım leydim?" Kâhya yüzümde şaşkın bir ifadeyle bana bakarak sordu.

"Sadece dekorasyon için kullanılanlar var, büyülü olanlar var ve bazıları da savaşta öldürmek için kullanılıyor gibi görünüyor..."

İşaret ettiği yerde gerçekten de düzinelerce yaylı tüfek kutusu vardı. Kutulardan bazılarını açan hizmetkârlar endişeli yüzlerle bana baktılar.

"Ne yediğimi ve yaylı tüfekle ateş etmekten başka bir şey yapmadığımı mı sanıyorsun?! Hepsini geri göndermem gerektiğini düşündüm.

Ama sonra dükaliğe geri dönebilir.

Ani bir yorgunluk hissettim, arkamı döndüm ve uşağı çağırdım. "Heep organize etti, uşak. Yorgunum, o yüzden önce ben çıkacağım."

"Evet, leydim! O zaman bizzat ben ilgileneceğim. Lütfen dinlenin." Uşak beni uğurlamak için başını eğdi.

"Şimdi! Öncelikle aksesuarları kategorilerine göre sınıflandırmalıyız!"

Temizliğe başladıklarında uşağın sesi arkamdan yankılandı ve bir alkış koptu. Nedense biraz heyecanlı görünüyordu.

Odama döndüğümde biri endişeyle beni bekliyordu. "Hanımım!"

"Emily."

Yavaşça Emily'ye doğru yürüdüm, sevinçli görünüyordu. "İyi misin?"

"Evet, evet."

Sert bir nefesle başını salladı. Şalımı çıkardım ve ona uzattım. Masanın önüne gittiğimde hiçbir şey olmamış gibi sakince sordum.

"Ne dedi?"

"...İlk başta, beni gerçekten gönderip göndermediğinizi görmek için birkaç kez kontrol etti. Birçok kez cevap verdiğimde, lonca ustası böyle bir talebi kabul etmeyi reddetti..."

"Emily, sadede gel." Empatik hizmetçinin sözünü kestim. "Yani yapamaz mı?"

"...Bana söylediklerinizi söyledim ve o da yakında hazırlayıp göndereceğini söyledi."

Başını eğerek çekingen bir şekilde cevap verdi. Verdiğim gizli talimatlar oldukça ağır görünüyordu.

"Çok iyi."

Övgü dolu kısa bir yanıtın sonra, bir süre önce okuduğum kitabı çıkardım. "Ama..."

Bu son değil, diye ekledi Emily dikkatlice.

"Efendi benden size bir mesaj iletmemi istedi." "Neymiş o?" "Bununla

sana olan tüm borçlarını temizledi. Yani artık tekrar sordu." Kitabın kapağını çevirmekte olan elim havada dondu kaldı.

"...Tamam."

Bir süre sonra mırıldandım. "Onu bir daha asla göremeyeceğim."

* * * *

O gece, sert bir rüzgârla odamda bir tavşan belirdi. Geçen gün gördüğüm yavru tavşan değil, yetişkin bir tavşandı.

Tavşan hiç ses çıkarmadan bir süre sessizce bana baktı.

Yanılıyor muyum? Puslu bir bakışta koyu mavi bir renk görebiliyordum.
"Geu-geu- geu."

Kısa bir süre sonra tavşan ağzını sonuna kadar açtı ve bir şeyler kustu.
Korkunç bir kabus gibi grotesk bir sahneydi.

Az önce bir şeyler kusan tavşan, rüzgârın etkisiyle tekrar gözden kayboldu. Rüya gibiydi ama değildi. Tavşanın kusmuşu gözlerimin önündeydi.

Onu kavradım ve o gece uyandım.

* * * *

Zaman bir ok gibi akıp geçti ve onu yakalamak için hiçbir şans yoktu.
Ve nihayet, Reşit Olma Günü gelmişti.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 165

Bölüm 165

Her ziyafete katıldığım da olduğu gibi, hizmetçiler tarafından şafakta uyanmaya zorlandım.

Zaten çok az uyuyordum, bu yüzden diğ er zamanlar kadar can sıkıcı değ ildi. Ancak, yüzüme ve vücuduma defalarca bir şeyler sürdükten ve parfümlü yağ la suyla yıkadıktan sonra, banyodan çıkt ıg ımda kimchi'ye dönüş müştüm.

"Bugünün hangi gün olduğunu herkes biliyor, değil mi?" "Leydim, her zamankinden daha fazla parlamalısınız!"

"Evet, evet! Bu iş i bize bırakın leydim! Güzelliğ inizi daha da ö ne çıkarmak için ruhumuzu dö keceğ iz!"

Normalde karşımda kafalarını bile doğru dürüst kald ıramayan hizmetçiler bugün yumruklarını sıkıp güçlerini birleşt irdiler.

"Sadece yap, lütfen..."

Tabii ki, benim güçsüz ricam göz ard ı edildi.

Hizmetçiler makyajım ve saç ım için her zamankinden daha fazla çaba sarf ettiler. Ancak uzunca bir süre sonra hizmetçiler beni bırakt ıg ında nihayet aynadaki yansımamı görebildim.

"Ha..."

Yavaş ça gözlerimi açt ıg ımda, birisi iç çekerek bir ünlem çıkardı. Diğ er zamanların aksine, hizmetçilerin çoğ u sessizdi.

Nedenini çok geçmeden anladım. Aynadaki yansımam gerçekten de onları hayrete düş üreceğ e kadar güzeldi.

Gözler, ifadesiz yüzün oldukça parlak görüldüğü noktaya kadar kaldırılmıştı ve makyaj onları güzel ve renkli gösteriyordu.

Narin burnum, kırmızımsı yanaklarım ve dudaklarım, incecik örülmüş koyu pembe saçlarım oldukça güzel görünüyordu.

Elimi yavaşça kaldırdım ve yanağıma dokundum. '...Güzel.

Kolay modda reşit olma töreni sahnesinin bir çiziminde gördüğüm Penelope nefes kesecek kadar güzeldi.

"Çok güzelsin.

Onu o zaman tanıyamamış olmam çok talihsiz bir durum.

Aynaya baktığımda biraz üzüldüğümü hissettim. Yakında yapacaklarıma karşı çaresiz kalacak olan bu bedenin sahibinin kaybı için üzüldüm.

"Yüzüne dokunamazsın! Bugün yüzüne dokunma!"

Ancak, hizmetçiler beni gerçeğe geri çekince acıma anım kayboldu.
"Tamam."

Onaylamayan bir bakışla elimi hafifçe indirdim. Bugün hiçbir şey söylememenin benim için daha iyi olacağını düşündüm. Bu ilk ve son kez olacak.

Sonra, başka bir hizmetçi dedi ki. "Leydim, ve elbise..."

Her zamanki gibi aynısını getirmelerini söylemeye çalıştım. 'Her zamankinden' kastım boynumu örten ince bir şeydi.

Ancak tam ağzımı açacaktım ki, hizmetçiler yavaşça yaklaştılar ve askıda bir elbise tutuyorlardı.

"Lütfen bugün bu elbiseyi giyin leydim." Emily bana bakarken şöyle dedi.
"Bu..."

"Bugün sana bu elbiseden daha çok yakışan bir şey yok!"

Bana getirdikleri elbiseyi gördüğümde tereddüt ettim. Koyu mavi elbise yere kadar uzanıyordu. Üzerinde parlayan gümüş bir pudra vardı.

Yavaş yavaş yayılan renk, alttaki ince işlenmiş altın iplikle buluştu. Gecenin ay ışığıyla aydınlanan sakın denizini andıran bir elbise. Veliaht Prens'ten bir hediye idi.

Gördüğümde biraz yüzümü buruşturdum. Emily yüz ifadem karşısında endişeyle yalvardı.

"Bu, sizin herkesten daha fazla parlamanız gereken tek törendir leydim. Halktan insanlar da borç içinde olsalar bile pahalı kıyafetler giyerler."

"..."

"Sadece bu seferlik. Lütfen bugün dediğimizi yap. Evet, leydim?"

"Bu doğru leydim. Geçmişte sık sık giydiğiniz şeyler biraz karanlık ve sade..." "Ama tabii ki leydim her türlü kıyafetin içinde güzel!"

Emily'nin her kelimesi döküldüğünde hizmetçiler bekliyordu. Görünüşe göre her dışarı çıktığımda giydiğim mütevazı görünümümünden hoşlanmamışlardı.

"Bu da ne?"

Bütün güçleriyle beni ikna etmeye çalışan hizmetçiler biraz üzgün görünüyorlardı. "Tamam. Taktım, sadece bu seferlik."

Sonunda hafifçe başımı salladım. "Gerçekten mi? Ciddi misiniz leydim?"

"O zaman elbise ve takım olarak da aksesuar takacaksın, değil mi?" "Bu kadar bariz bir şeyi sorma!"

Hizmetçiler mutluydu. Veliaht Prens'in hediyesi için üzölmüşüm ama bunların hepsi bir anı olarak kalacaktı. '...Belki bugün gelmez.

Birden Prens'in öfkeyle serayı terk ederkenki halini hatırladım. Belki biri teklifimi kabul etmese ben de kızardım.

Sadece bir kez değil, birkaç kez. Acı bir kahkaha attım.

Tüm elbiseler ve aksesuarlar hazırdu ve hizmetçiler yine övgü ve hayranlıkla doluydu. Belki de birkaç gün doğru dürüst uyumadığım için aynaya tekrar bakamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

Onlar bittikten sonra Emily'den biraz dinlenmek için içecek bir şeyler istedim. Bir süre sonra Emily elbisemi mahvetmeden dinlenebilmem için bana bir kanepe getirdi.

Emily'ye alçak bir sesle, yüzüne yaklaşarak sordum. "Beklemek için daha çok zamanımız var mı? Ne zaman başlıyor?"

"Öğleden itibaren konuklarımızı kabul edeceğiz. Tören saat ikide leydim."
"O ne yapıyor?"

Emily'nin bana getirdiğı soğuk çayla boğazımı nemlendirerek kısaca sordum. İçecekler sadece bir bahaneydi. Emily soruma tereddütle cevap verdi.

"Genç Dük'ün ofisinde... çay içiyorlar." "Bu saatte mi?"

Şaşkın bir sesle sordum.

Belki de sabah erkenden hazırlandıkları için öğle yemeğinden önce hala sabahın erken saatleriydi. Çay içmek için ne gün ne de saat uygundu.

"Pek bir şey olmadı.

Karnımda bir endişe vardı. Ancak, bir şey olsa bile buna katlanmak zorundaydım. Ayrıca, Derrick'in beyni yıkanmış olsun ya da olmasın, hepsi bu.

O sırada, düşünceli bir ses dalmış olan beni irkiltti. "Leydim, loncanın ustasının isteğı..."

"Sessiz ol, ağzından çıkana dikkat et."

Dilimi şaklattım ve onu hemen uyardım. Ve kaşlarımı çatarak etrafı kontrol ettim. "Emily, sana söylediğim gibi kimsenin haberi olmadan gizlice hareket ettiğine emin misin?" "Evet! Evet, leydim!"

Emily çılgınca başını salladı. "Bu arada, leydim..."

Birden fısıldadı, kahverengi gözleri hafifçe etrafına bakıyordu. "Dün gece şüpheli bir şey vardı."

"Neydi o?"

"Elimi yüzümü yıkamak için odama dönüyordum ve binanın önünde Becky ile karşılaştım. Ama neden bana ofisin sokağının yolunu sorsun ki?"

"Ne?"

Becky, Yvonne'un geçici hizmetçisiydi. Geriye sıçradım ve aniden ona doğru eğilerek bağırdım. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Çok geç olduğu için sizi uyandıramadım leydim."

Emily mahcup bir yüz ifadesiyle hemen özür diledi.

"Ama endişelenmeyin leydim! Tabii ki bilmediğimi söyledim. O da tamam dedi ve ben de odama geri döndüm." "Bu iyi bir şey."

Dolgun minderin üzerine eğildim ve oldukça samimiyetsiz bir şekilde cevap verdim. Tap tap tap-.

Derin düşüncelere dalmışken koltuğun kolçağına vurdum. "Neden ofisin sokağını bulmak istesin ki? Vinter'la buluşmak için mi?"

Büyük bir ihtimalle öyleydi. Normal modda bile Yvonne, Dük'lüğe dönmesine yardım eden Vinter'ı aradı.

Ancak şimdi, oyundaki orijinal hikayeden farklı olarak, onu ilk getiren Eclipse oldu.

En iyi tahminim Vinter ile onun çoktan karşılaşmış olduğuydu. Ne de olsa onu getirmemişti, bu yüzden ikisi arasında ne olduğu belli değildi.

Yerimden fırladım ve masaya doğru yürüdüm. "Emily, biraz dışarı ık."

"Ne? Oh, evet!"

Emily gittiğinde, odayı sessizlik kapladı. Ona gvendiğimi söyledim ama burada güvendiğim kimse yoktu.

Masanın önünde durarak anahtarlarımı çıkardım ve son kilitli çekmeceyi açtım. İçinde, buraya ilk geldiğimde yakalanan hedeflerin bilgilerini yazdığım ve boş zamanlarımda tercihlerini düzenlediğim bir kağıt parçası vardı.

Ve görevlerden, Vinter'dan gelen eşyalardan ve dün gece onunla yapılan işlemlerden farklı eşyalar vardı.

Dn tavşanın tükürdüğü mor sıvı şişesini el yordamıyla buldum. İşte o zaman oldu. Birdenbire ekmecedен kırmızı ve gümüş bir ışık yayıldı.

"...Ha?"

Biraz şaşırdım ve tereddüt ettim ama kısa süre sonra ışığın kaynağını buldum. "...İşte bu."

Tratan'ın gönüllü çalışması sırasında Vinter'in bana taktığı eski bir sihirli kolyeydi. Yıldız şeklindeki bir süslemenin ortasına yerleştirilmiş büyük bir boncuk koyu kırmızı renkteydi ve hafifçe titreşiyordu.

şaşkınlık içinde boncuğun ışığının yönünü takip ettim. "...Ah."

İronik bir şekilde, koyu kırmızı ışıkla aydınlatılmış mor sıvı şişesini gördüğüm anda aklıma gelen Eclipse oldu.

Çok da nemsemediğim bir gösterge çubuğunun rengiydi. "...lmd."

O anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Planımın tam bir felakete doğru gittiğini bilmiyordum. Hayır, belki de bunu inkar etmeye çalışıyordum çünkü gözüm kayırmacılıktan kör olmuştu.

Ölüm gibi bir aşktı. Bana sahip olmak için beni öldürebilirdi bile, bu korkunç bir aşktı. Bu beklenmedik farkındalık başımı döndürdü. Kolyeyi tutan elin titrediğini hissettiğim anda, işte bu oldu.

Tak, tak.-

Biri kapıyı çaldı. Korkuyla aniden başımı kaldırdım.

Tak-. Kolyenin ışığını gizlemek için masanın çekmecesini kabaca kapattım ve eğilmiş bedenimi aceleyle kaldırdım. Ve ziyaretçiyi hemen teşhis ettim.

"Kim o?"

"... Baban."

Merhaba arkadaşlar, ben akireatom. Sonunu getiremediğimiz için bizden nefret etmeyin □(□`7`)- 6°.- Çevirmen: akireatom*

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 166

Bölüm 166

Zihnim bir an için karardı.

"Dük neden bu saatte bana geliyor...? Bu düşünce aklıma gelir gelmez.

Hnock, knock.-

Kapıyı bir kez daha çaldı. "Penelope, içeri girebilir miyim?" "Ah, evet, evet. İçeri gel."

Dük'ü sonsuza kadar dışarıda tutamazdım, o yüzden acele ettim. Tıkla.

Kapı hemen açıldı. Odaya girdiğinde beni görünce aniden yürümeyi bıraktı. Dük'ün gözleri hafifçe titredi.

"...Baba?"

Donmuş Dük'e seslendiğimde, çok geçmeden kapıyı kapattı ve tamamen içeri girdi.

Dük pencerenin önündeki masaya gitti ve tıpkı geçen gün madenin devri hakkında konuşmaya geldiği zamanki gibi oturdu.

Masanın önünde durarak onu takip ettim ve karşı tarafa oturdum.

Bilmediğim bir durumda Dük ile başa çıkmaya çalıştığım da, kendimi bir ikilem içinde ve umutsuz hissettim. Titreyen kalbimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldım. Nefesim biraz daha sakinleştğinde ağzımı açtım.

"...Biraz içecek isteyeyim mi?" "Sorun değil."

Dük beni kısa bir süreliğine kovdu. Odaya garip bir his yerleşti. İlk konuşmayı yapacağına dair bir işaret vermeyince, isteksizce tekrar konuştum.

"Seni buraya ne getirdi?"

Bu sözlerim üzerine Dük nadiren mahcup bir yüz ifadesi takındı.

"Reşit olma töreninin sabahında gelip seni karşılamamı istememiş miydin?" "Ah."

Ondan bunu yapmasını ben istedim, evet. Kahraman ortaya çıkmadan önce de öyle demiştim. Unutmuşum. Aslında o kadar da önemli değildi.

O zamanlar, bir süre olgun davranan üvey kızını kaybetmek üzere olan Dük için biraz üzülmüştüm ve bugün kaçabileceğime dair hala umutluydum.

'Şimdi ne olacağını bilmiyorum...'

Tabii şimdi düşünüyorum da, bunların hepsi saçmalık. Duygularımı belli etmemeye çalışarak rahatça cevap verdim.

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim."

"Bugün..." Dük biraz tereddüt etti.

"Bugün çok güzelsin Penelope."

Dük aslında övgü duygularını ifade edemiyordu. Bu yüzden beklenmedik bir şekilde söylediği övgü karşısında biraz şaşırdım ama kısa süre sonra biraz perişan oldum.

"Teşekkür ederim, Peder."

Yetişkin bir Dük'ün görünüşü gerçekten de büyük bir aristokrat asaletiyle dolup taşıyordu. Eckart'ın gümüş deseninin açıkça işlendiği siyah cekete bakarak donuk ve kuru bir tavırla cevap verdim.

"Babam da bugün yakışıklı görünüyor."

"Bu elbiseyi ve aksesuarları daha önce hiç görmemiştim... İmparatoriçe'nin terzisinden almak istemediğinizi söylemiştiniz, ayrı olarak mı satın aldınız?"

"...Evet."

"Sana yakışmış. Çok güzel."

Dük aynı sözleri iki kez tekrarladı ama ben onun sözlerini kabul ettim çünkü ona bunun Veliaht Prens'ten bir hediye olduğunu söyleyemezdim.

Kendimi gittikçe daha da tuhaf hissediyordum. Midem tekrar bulanmak üzereydi, bu yüzden yumruğumu sıkıca kavradım.

"Bu arada, elinde ne var?"

Dük aniden ellerimden birine baktı. Onunla birlikte ben de bakışlarımı indirdim ve sıkılı yumruklarımın arasından uzun bir gümüş ipin çıktığını gördüm.

"Ah."

şaşkın bir ses çıkardım. O kadar gergindim ki kolyeyi hâlâ elimde sıkıca tuttuğumu zar zor hatırladım.

Yıldız süsünün ucu parmaklarımın arasından dışarı çıkıyordu. "Bu bir kolye mi?"

Dük'ün gözleri bir bakışta alışılmadık görüntüsü nedeniyle ilgiyle doldu. Elimi aceleyle çözdüm ve boynuma astım.

"Evet, hediye olarak aldım." "Hediye mi? Kimden aldın?"

"Gittiğim silah dükkanının sahibi, reşit olmamı kutlamak için bana sihirli bir kolye gönderdi. Burası babamın tılsımını aldığım yer."

"Oh, işte. Bu oldukça iyi bir hizmet. Bir dahaki sefere oklarımı oradan almak zorunda kalacağım." Neyse ki Dük cevabımı hemen kabul etti.

"Ama bugün giydiğin elbiseye uyduğunu sanmıyorum."

"Ama hediyenin ardındaki samimiyetten dolayı onu takacağım."

Tabii ki öyle yapmak istemedim. Dük gider gitmez onu çıkaracaktım.

"...İyi bir kalbin var."

Ama tepkisi tuhaftı. "Bugün nesi var?"

Garip gözlerle ona baktım ve dikkatlice sordum. "...Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Sadece benden yapmamı istediğin şeyi yapmak istedim..."

"Anlıyorum. Yemekten önce sizi görmek güzel, Peder. Korkarım misafirleri karşılamakla meşgul olduğunuz için çok fazla zamanınızı alıyorum."

Ona alttan alta artık gitmesini, bunun yeterli olduğunu söylüyordum. Ancak Dük, sanki söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi duraksadı. Uzun bir süre sonra derin bir nefes alarak bir şeyler söyledi.

"...Özür dilerim."

Beklenmedik bir özürdü. Şaşkın bir bakışla sordum. "Ne oldu?"

"...Size ayarladığım muhafızlar yüzünden hayal kırıklığına uğramadınız mı? Reşit olma töreninden sonra, hepsini değiştireceğim."

Ah, şu. Hayal kırıklığına uğradığım için çıldırmak üzere olduğum zaman çoktan geçmişti. "Anlıyorum baba. Ben de aynısını yapardım."

Klişe bir ses çıktı. Benimle yaptığı konuşmadan sonra vicdan azabı çekiyor gibiydi. Dük genellikle böyleydi. Eğer biraz fazla olduğunu düşünürse, bana maddi tazminat verirdi. Bu onun özür dileme şekliydi.

'Yüz yüze özür dilemeye geldi. Sonunda bunu söyleyeceğini bilmiyordum'.

Her zaman istediği gibi Dük'ün pişmanlığını giderecek sözler söyledim. Zaten son kez olacak, bu yüzden daha sonra yapamayacağım.

"Yvonne'a zarar vermemi engellemek istiyorsan bana göz kulak olmaktan başka çaren yoktu. Zaten dışarı çıkmam gerekmiyordu ve ben iyiydim."

"...Ne?"

Dük durakladı ve şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Neden bahsediyorsun Penelope? Canım, öyle bir şey değil." "O halde?"

"Bunu senin için yaptım. Çünkü senin için endişeleniyordum." "...Evet?"

"O adamı buraya getirdin. Sen... yüzünde o bakışla bana baktın." "Ne..."

Dük'ün koyu mavi gözlerinde bir uyumsuzluk hissettim. Cevap, birkaç gün önce aynı konu hakkında konuştuğumuz zamankinden ince bir şekilde değişmişti.

Daha önce bunu doğrulamadı ama Yvonne'a zarar vermemem için bana eşlik edilmiş olabileceğine dair sözlerimi de yalanlamadı. Ama....

"Ne demek istiyorsunuz baba?"

Şaşkın bir yüz ifadesiyle sordum. Uzun bir sessizlikten sonra Dük ağır ağır ağzını açtı...

"Avcılık yarışmasından hemen sonraydı."

"..."

"Renald beni görmeye geldi. İtiraf etmesi gereken bir şey olduğunu söyledi." "Neymiş o?"

"Benimle Dükalık'a geldikten kısa bir süre sonra ne olduğunu hatırlıyor musun? Üçüncü katı kapatmamızın nedenini."

"Evet, tabii ki"

Gerçek Penelope asla unutamazdı, ben bile. O sırada hissettiği adaletsizliği, sefaleti, ona Dük demekten başka çaresi yoktu.

Baba.

"Renald bana o zaman olanları anlattı. Aslında, Yvonne'un kolyesini senin çalmadığını söyledi."

Gözlerimi kocaman açtım. Bunun olacağını hiç hayal etmemiştim. "Her şeyi biliyor musun?"

Bunu bizzat yaşamamış olsam da, o an boğazıma bir öfke düğümlendi.

Oyunda Penelope ölene kadar suçluydu. Aksi takdirde, rotalardan geçemez ve kendini görevin dışına atarak korkunç bir cesede dönüşemezdi.

"Benim yapmadığımı... ama her şeyi yapan Renald...?"

Titreyen sesim sordu. Dük karanlık bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Onu hemen cezalandırmak istiyorum. Dahası da var."

Daha fazla dayanamadım ve başımı salladım. Dük yavaşça konuştu.

"...Onu doğru düzgün cezalandıramadım. Tek yapabildiğim onu yoğun bir şekilde çalıştırmaktı." "..."

"Onu tüm gücümle dövmek istedim ama birden bunu hak eden ben miyim diye düşündüm." "..."

"...Penelope."

Dük, pişmanlık ve vicdan azabıyla dolu kızarmış gözlerle bana baktı.

"Seni ilk gördüğümde çok küçük ve cılızdın. Yiyecek bir şeyler istemek için bana kısık gözlerle gelmiştin, bunlar bir çocuğun gözleri değildi. Yvonne'un da senin yaşadıklarını yaşamasından korktuğum için bir yerlerde kendimi yakalayıp durdum."

"..."

"Bazen dilenmeye geldiğinde sana bir şeyler yedirmeye çalışıyordum ama bir gün bir altın aldın ve ilk kez gülümsedin. Çok güzeldi."

"..."

"Ölü annenin yanında açlıktan ölmek üzere olan seni bırakamazdım. Ben de karar verdim. Açlıktan ölmeyesin diye seni götüreceğim."

Penelope ve Dük arasındaki ilk karşılaşmayı ilk kez duydum. Oyunda bile görünmüyordu.

"Ama aptallık ettim ve sana nasıl bakacağımı bile bilmezken seni buraya getirdim. Sadece seni değil, Derick ve Renald'ı da."

"..."

"O zamanlar senin de aksesuar istediğini düşünmüştüm. Bir baba olarak senin hatalarını örtmem gerektiğini düşündüm."

"..."

"Bana bundan sonra altı yıl boyunca Dük diyeceğinizi bilseydim, bunu yapmazdım." Dük sanki o günü hatırlıyormuş gibi yalnız bir yüz ifadesiyle mırıldandı.

"Neden şimdi..."

Dudaklarımı sertçe ısırdım, artık çok geçti. İşte o zaman Dük'ün oğullarıyla ilk buluşma ters gitti ve Penelope istismara uğradı, kontrolden çıktı ve en kötü sonla bitti.

Hiçbir şey söylemeden ona boş boş baktığımda, ağzını tekrar açmayı başardı. "...Bunu uzun zamandır unutmuştum. Ama o gün bana baktığın bakış hala çok net." "..."

"Ve birkaç gün önce Yvonne'u getiren adamı gördüğünde de yüzünde aynı ifade vardı."

"..."

"O anda tek düşünebildiğim onu senden uzaklaştırmaktı."

"Ne tür bir yüz ifadesi yaptım?" "Bu..."

Dük bana baktı ve düzgün konuşamadı. "...Herhangi bir ifade kullanmadınız."

Tereddüt etti ve tükürmek için çabaladı.

"Çocukluğunuzdan beri sık sık öfkelenirsiniz, ancak öfkeniz sınırlarına ulaştığında susmayı ve duygularınızı silmeyi tercih ettiniz."

Biraz şaşırdım. Çünkü aslında duygularımı öldürmeye çalışıyordum. Ortaya çıkan şeyleri bastırana kadar nefesimi tutarsam ve boğulmayı bırakana kadar boğulursam, biraz sonra her şey yok olacak ve huzur gelecekti.

Sanki o anı hatırlıyormuş gibi Dük bana baktı ve kafası karışmış görünüyordu.

"Ama gözlerin... sanki solup gidiyorlar ve garip bir şekilde cansızlaşıyorlar..." "..."

"İşte o zaman sanki ölü bir insan olmuşsun gibi hissediyorsun..." Dük kaşlarını çattı ve konuşmasını bitiremedi.

"Ah.

O anda şimşek gibi şiddetli bir aydınlanma yaşadım. İçgüdüsel olarak biliyordum.

Penelope çoktan ölmüştü. Duygularını öldürmek için nefesini tuttu, duygularını tuttu ve sonunda ölene kadar buna katlandı.

Kötü kadının hayatını kaybettiği oyunda, onun bedenine sahip olmaya geldim.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 167

Bölüm 167

Bu aileye o kadar alışmıştım ki bunu düşünmedim bile. "Peki ya kaçarsam Penelope ne olacak?"

Oyun ne kadar büyüğü olursa olsun, ölümler asla yaşamadı.

Bu sadece bir aile meselesi, ama ensemden aşağı akan ürpertiden kurtulmakta zorlandım. 'Oyunun hikayesi nedir? FL, Penelope olmadan ML'yi hedef alabilir mi?

Beynim iyi çalışmıyordu. Buradaki en önemli şey benim kaçışımı. 'Peki ya ben? Bu oyundan gerçekten çıkabilir miyim?

Kendimi çıkışı olmayan bir labirente gibi hissediyordum.

Nefesim ağırlaştı. Dük nefesimin kesilmesine şaşırarak baktı. "Dilim sürçtü, unut gitsin."

Ancak, çılgınca öfkelenen kalbim sakinleşmedi. Solgunlaştığımı gören Dük aceleyle sordu. "Penelope, hasta mısın? Doktor çağırayım mı?"

"Hayır. Hayır, baba."

Başımı güçlükle salladım. O da her zamanki gibi nefesini tutmaya ve kalbini sakinleştirmeye çalışarak ağzını açtı.

"Babamın bilmesine biraz şaşırdım."

Dük mazeretimi sert bir yüz ifadesiyle kabul etti. Dudaklarını güçlükle büktü. "Penelope, ben"

"..."

"O kadar toy ve çirkin bir babayım ki sana nasıl davranacağımı hâlâ bilmiyorum." Nefesimi tutarak ona ilk kez sessizce baktım.

"İstedğin her şeyi verirsem ve beni eskisi gibi önemsemediğin her seferinde öfkeni dışarı vurursan her şeyin yoluna gireceğini düşündüm."

"...."

"Bunun işe yarayacağını düşünmüştüm."

Öyle olmadığını artık biliyordu. Bu üzücü bir farkındalıktı.

Sonunda cevap vermeden bana baktı ve ağzını açtı. "Eclise, o kadar iyi mi?"

Ani sesle gözlerimi kapattım. "Nesin sen?" "Sen açık fikirli

bir çocuksun." ""

"Ama Yvonne'u getirdi. Senin incinmenden korktum. Bu yüzden onunla tanışmana izin vermedim."

"..."

"Ama eğer gerçekten istiyorsan, onu eskortuna geri getireceğim. tören sona erdi. O yüzden yemeğinizi zamanında yiyin."

Dük'e hüzünlü gözlerle baktım.

Bu söz üç gün önce söylenmeliydi.

Hayır, aslında Eclise ile buluşmama izin verilseydi hiçbir şey değişmeyecekti. Gösterge çubuğunun rengi koyu kırmızı olduğuna göre, Eclise'in rotasında çoktan başarısız olmuştum. "Öyle değil baba."

Başımı yavaşça salladım.

"O gün çok şaşırdım. O sadece acil bir durumda yardım eden bir hayırsever ve daha anlamlı bir insan değil."

"Bunu kastetmediğini biliyorum."

Şimdi samimiydim ama acaba Eclise'i gerçekten istediğim için miydi?
Dük buna hemen inanmadı.

"O zaman Yvonne."

Kasvetli bir sesle sordum. "Eclise'i istediğini söyledi."

Dük sözlerime utanmış gibi baktı ve hemen ardından sakince cevap verdi.

"Şimdilik aynı evde yaşamak zorunda ve dediğiniz gibi, kız kardeşler arasındaki iyiliği korumak zorundasınız."

"Onun ve benim kardeş olduğumuza çoktan karar verildiğini bilmiyordum."
"Penelope."

Beni kibarca çağırdı. Eğer bakarsan, Yvonne ablaydı.

Dük'e döndüğünde, sanki doğum günü için düzenlenen kısa bir reşit olma töreninin aydınlanmasını görmüş gibi hissetti.

"Yine sözlerini değiştirmişsin."

Aynı zamanda Dük'ün üç gün öncesine göre inceden inceye değişen tavrını da fark ettim. "O zamanlar Eclise'i Yvonne'a bağlama konusunda yarı yolda olduğunuzu düşünüyorum."

Dük'ün gerçekte hangi tarafta olduğunu anlamaya çalışıyordum.
Birden her şey anlamsızlaştı. "Onu şimdi almanın ne faydası vardı?"

Kaçırdığım pek çok fırsatla birlikte, artık zor modun sonuna yaklaşıyordum. "Duke."

Uzun zamandır aramadığım bir başlık koydum. (not: brb ağlıyor)

Dük'ün mavi gözbebekleri uzun bir aradan sonra garip bir seslenişle iyice büyüdü. Onunla sakince konuştum.

"Artık benim için bu kadar endişelenme." "Penelope."

"Altı yıl boyunca Yvonne'un yerine Dükalık'ta bir hanımefendi olarak kaldığınız için size çok şey borçluyum. Gördüm ve öğrendim, bu yüzden ne zaman ayrılacağımı bilmenin bir erdem olduğunu biliyorum."

"Bu, neden bahsediyorsun? Ne demek 'yerine'?"

"Benim yüzümden tüm Dükalığın şaka konusu olmasını istemiyorum. Sessizce ayrılmak istiyorum." "Bırak onu!"

Utancından kekelemekte olan Dük, o anda bir kükreme sesi çıkardı.

"Neden geçmişten böyle sesler çıkarmaya devam ediyorsun? Evsiz barksız bir kadın olarak nereye gidiyorsun!"

"Kızınız geri döndü." "Hu..."

Dük derin bir iç çekti ve alnına dokundu. Benim bile fark edebileceğim belli belirsiz bir bakışla şöyle dedi.

"Sen neden bahsediyorsun Penelope. Sen de benim kızımsın."

"Artık çok geç değil, Dük. Lütfen reşit olma törenini iptal edin." "Penelope Eckart!" Tekrar bağırdı.

Bu sadece reşit olma töreninden kaçınmak için bir tavır değildi. Bunu yapmak için artık çok geç.

Bu, İmparatorluğun tüm soylularını ve hatta diğer ülkelerin insanlarını çağıran Dük için bir tavsiyeydi.

"Başkalarına karşı itibarınızı kaybetmekten endişe ediyorsanız, bunu bir süreliğine erteleyebilir ve Yvonne'un Reşit Olma törenini büyük bir şekilde düzenleyebilirsiniz."

"Sırf görünüşüm için reşit olma törenini bu kadar ileri götürmüyorum!" Ayrıca, öfkelenen Dük de sesini kesti.

Bana şiddetle bakan adam kısa süre sonra gözlerini gevşetti ve bakışlarımı kaçırdı. Sesi duyduktan birkaç saniye sonra sanki on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Tek seferlik reşit olma törenini en iyi şekilde yapmak istedim." Kısa bir süre sonra, ona neden iptal edemeyeceğini söyledi.

"Mutluluğun için, geç de olsa senden af dilemeni istiyorum." Yüzümün tekrar bozulmasına engel olamadım. "Yvonne, evet."

"..."

"Öldüğünü sandığım kızın geri gelmesine çok sevindim. Çektiğim tüm sıkıntılar için kendimi suçlu hissediyorum ve sizin onayınız olmadan büyük reşit olma töreni ziyafetinizi düzenlediğim için bile üzgünüm."

"..."

"Ama aynı zamanda benim kızımsın Penelope. Onu buraya, Dükalığa getirdiğimden beri

kızım olmadığını düşündüm."

Görüşüm bulanıklaşmıştı. Daha önce burada hiç dile getirmediğim bir adaletsizliği kusmakta zorlandım.

"Ama neden bana bir iyilik yapmıyorsun?"

"Yine yanlış bir şey mi yapıyorum?" Dük yorgun bir sesle sordu.

"Yvonne'u saklamak ve reşit olma törenini herkesten daha görkemli kılmak istediğin bir şey mi?"

"Duke."

"Benden yetişkin törenini iptal etmemi istediğinizi duymadığım için üzgünüm. Ama zaten gelmiş olan bazı konuklar var, nasıl iptal edebilirsiniz ki?"

Dük nazikti ama isteğimi kesin bir dille reddetti.

"Yvonne ile ilgili açıklamayı senin reşit olma törenin bittikten ve aradan uzun bir süre geçtikten sonra yapacağım. Yani, bunu sadece iyi bir günün töreni olarak düşünüyorsun..."

Saçmalayan Dük konuşmayı kesti. "Penelope." Mavi gözler yavaş yavaş büyüdü.

Hkikk-. Dük sandalyesini sürükledi ve oturduğu yerden sertçe kalktı. "Hey, neden, senin neyin var? Ha?"

Huzursuz adam bana doğru uzandı. Gözlerimin altına sıcak bir sıcaklık dokundu. Gözlerimin ıslak olduğunu ancak o zaman fark ettim.

"Hayatında bir kez olsun mutlu bir günde, neden ağlıyorsun?" "..."

"Bebeğim, hepsi babanın suçu. Ağlama, tamam mı?"

Gözyaşları içinde ne yapacağını bilemeyen Dük sonunda bana sarıldı ve beni teselli etti.

O kadar da üzücü değil ama gözyaşlarımdan neden aktığını anlayamadım. O sadece oyundaki bir karakter.

Ama yine de, Penelope'yi ihmal etmesine ve sahip olduktan hemen sonra beni sayısız perişan etmesine rağmen.

O anda kendini gerçekten bir baba gibi hissetti.

"Baba." "Evet, bana her şeyi anlat." Güle güle.

Sonunda Dük'e söyleyemediğim bir selam mırıldandım.

-Sabah erkenden gelip merhaba diyebilir misin?

-Selam mı?

-Evet. Olgunlaşmamış küçük kızına küçük bir veda.

Bu, yüksek sesle haykıran Dük'e vedayı tamamladı. Bu bölüm gerçekten gözyaşlarımı kuruttu, ughhh

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 168

Bölüm 168

"Leydim, gitme vakti geldi."

Dük gittikten kısa bir süre sonra Emily beni aldı.

"Evet." Başımı salladım ve vücudumu kaldırdım.

Emily'yi aşağıya kadar takip ettim ve düşündüğümünden daha sakindi.

Reşit olma töreninin mekânı, ön bahçede değil, arka bahçede, konağın içinde bir ziyafet salonu ile dekore edilmiştir.

Dük'ün isteğiydi. Çok zaman geçirdiğim bir yerdin ve gerçekten anlamsızdı.

Ağrıyan karnıma tekrar bastırdıktan sonra, ardına kadar açık arka kapıdan geçtim. Dışarıda parlak güneş ışığı parlıyordu.

Tören hazırlıkları nedeniyle iki gündür ziyarete kapalı olan alan yıldızlar diyarına dönüştü.

Yeni beyaz perdeler, çadırlar, çiçekler, kristaller ve çeşitli mücevherler ile cömertçe dekore edilmiş podyumlar ve renkli altın paralarla işlenmiş çok sayıda masa.

Görünüşe göre, birkaç gün öncesine kadar orada olmayan büyük bir çeşmenin ortasından su akıyordu.

Sanki tüm bunları süslemek istercesine gökyüzünden ender rastlanan gösterişli, rengarenk bir çiçek yağmuru yağdı. "Bu bir fantezi değil, gerçek hayattaki bir sihir, leydim."

Emily memnuniyetle fısıldadı.

"Dük bugün için çok sayıda büyücü tuttu."

Bunu duyduğumda Dük'ün töreni iptal etmemek için neden bu kadar ısrar ettiğini biraz olsun anlayabildim. Tören tek kelimeyle lüksün doruk noktasıydı ve parayla yapılmış gibi görünüyordu.

"Çok güzel, leydim..."

Emily hülyalı gözlerle gökyüzüne bakarken mırıldandı.

Elimi uzattım. Tam zamanında, düşen bir taç yaprağı avucuma yerleşti. O anda görüşümün bulanıklaşmasına engel olamadım.

Çok sevilen ten rengi yapraklar Ellen Wick Gülü'ydü.

Dük'ün önünde bunun anlamsız ve güzel olduğunu söyleyen Renald ile tartışmaktan kaçınmak için. Ben ona bakarken.

Ttuk-. Birden biri elimi havaya doğru kaldırdı. "Burada aptal aptal dikilerek ne yapıyorsun?"

Kafamı kaldırdığımda açık pembe saçlarını gördüm. Kaşlarımı çatarak sordum. "Ne?"

"Törende sana eşlik edeceğini söyleyen bir şövalye yok, değil mi? Tanrım, bensiz bir aptal olabilirdin."

"Sana ihtiyacım yok, yalnız gidebilirim. Ve sana bir süre benimle konuşmamanı söylemiştim."

Sertçe söyledim ve sonra tersleyip elimi kopardım. "Hey, hey!" Renald elimi aceleyle geri çekti. "Bırak onu, beni duymuyor musun?"

"Yalnız gidersen Eckart'a ne olacak? İki kardeşin var ve sana eşlik etmezsek bizi işaret edecekler."

"Ne biliyorsun ki?"

Kolumu umursamadan bktğimde, Reynold telaşla bağırdı.

"Baba! Başının belaya girmemesi için sana göz kulak olmamı söyledi! Hey, sen söyle ona. Bunu bana babam yaptırdı, değil mi? Uh?"

Emily'ye sertçe baktı. Korkuya kapılan Emily çılgınca başını salladı.

"Evet, evet, leydim! Ben de duydum! Genç efendi törende size eşlik edecek..." "Görüyorsunuz, onu duymuş!"

Bu herkes için apaçık bir yalandı. Belli belirsiz iç çektim ve kolumu gevşettim. Renald'la temas halinde olmak istemiyordum ama bu şekilde dövüşmeye devam edersem herkesin dikkatini çekecektim.

Tek kelime etmeden hareket ettiğimde, refakatçim olmadığını varsayarak hızla beni takip etti. Gülmsemesini görmek istemediğim için gözlerimi sadece ön tarafa diktim.

Ortadaki fiskiyeinin ötesinde podyuma epeyce bir mesafe vardı. Centilmen Renald'ın elini tutarak kırmızı halıya adım attım ve tanıdık bir fısıltı duydum.

"Bu hanımefendinin onun vazgeçtiğı çocuğı değil, sevgili kızı olduğı doğru olmalı, o gerçekten bir ev ismini sembolize ediyor."

"Yani, bunca zamandır böyle bir alçak olmasına rağmen..." "Onun için bu dekorasyon da ne...? Aman Tanrım, çok pahalı görünüyor."

O andı. Işık gözlerimin önünde parladı.

Çevrenizdeki insanlarla olan gelişmiş ilişkileriniz için +100'lk bir itibarınız var. (Toplam: 460)

Zor Mod'un son gününde itibarımın arttığına dair haberleri soğuk bir gözle izledim.

Renald, aramızdaki iyi ilişkiden şüphe duyan başka insanlar olup olmadığını görmek için ellerimizi yukarı kaldırdı.

Birçok virajı döndükten sonra nihayet bugünkü yerime ulaştım. Görevini tamamlamış olsa da yanımdan ayrılmadı.

Bu konuda endişelenen tek kişi bendim, bu yüzden özgürce su akıtan çeşmeyi izledim. Ama dehşetin korkunç korkusu hareketsiz kalmama izin vermiyordu.

"Bunun için hâlâ üzgün müsün?"

"Hayır."

Adamın sözleri bitmeden hemen cevap verdim.

"Huh," dedi Renald, kahkahayı patlattı, sanki şaşkına dönmüştü.

"Dinliyormuş gibi yap ve cevap ver, ha?"

"Dinliyorum."

"Kesinlikle üzgünsün. Huh."

Görmezden gelmeye çalıştım ama nefret dolu sözler ve eylemler gözlerimin önüne gelmeye devam etti. "Neden üzgün olduğumu düşünüyorsun? Hiç umurumda değil."

"Çığlık atmaya başlamadan önceki konuşma şeklin gibi."

"Beklentilerinizi karşılayamadığım için üzgünüm, ancak size bu tür bir duygu yükleyerek zaman kaybetmek istemiyorum."

"Ah, bebeğim. Surat asıyor."

Yanağımı çimdikledi ve sohbet etti. O ele vurdum ve şaşkınlıkla çığlık attım. "Deli misin sen?"

"Aman Tanrım. İşte şimdi bağlandın." "Ha"

Derin bir iç çektim ve bakışlarımı tekrar fiskiyeye sabitledim. Tören başlamamış olsa da gün çoktan bitmiş gibi hissediyordum. Akıl sağlığım için bundan sonra onu tamamen görmezden gelmeye karar verdiğim andı.

"Özür dilerim, sizi yanlış anladım."

Küçük bir özür duyuldu. Sanki bilmediğim bir şey duymuşum gibi ona dönüp baktım. Ama bu sefer Renald yüzüme bakmadı.

"Bunu bilerek yapmadım. Bunu biliyorsun. Bazen hıyar gibi konuştuğumu." Bunu biliyor olması gerçekten şaşırtıcıydı.

"Her zaman benimle kavga etmek için can atıyor olmalısın." "Bu, suda boğulan kız kardeşe bakmak."

Öfke nöbeti içinde bana tam anlamıyla eziyet ediyordu ve kısa süre sonra kaşlarını çatarak mırıldandı.

"Aslında o zamanı düşündüğümde bunu neden yaptığımı bilmiyorumBelki de bir rüya gördüğüm içindi

ondan önce."

"Rüya mı? Ne tür bir rüya?"

"Bir gece önce ben de aynı rüyayı gördüm. Bu yüzden onu gerçekten dövdüğünü düşündüm. Deja vu fenomenini bilirsin."

Renald başını eğdi ve kısa süre sonra asıl konuya döndü.

"Yani her zamanki gibi kendin ol, ha? Bir kral oyununda oynamayı hayal bile eder miydin?"

Birden tüylerim diken diken oldu. O zaman nasıl olduğuna dair belli belirsiz bir fikrim vardı. Yvonne'un sadece Dük'ün değil, Reynold'un da beynini yıkamaya çalıştığı açıktı.

Titreyen ellerimi geri çektim ve ağzımı açtım. "Onun için üzülüyor musun?"

"Ne?"

"Benim reşit olma törenim nedeniyle saklı kalması gerekiyordu." Renald bana omuz silkerek cevap verdi.

"Ne diyorsunuz? Henüz belli bile değil. Eğer babamız onun gerçek olup olmadığını anlayamıyorsa, üzölmene gerek yok."

Beyin yıkamanın etkisinden kurtulmuş olan kardeşim Renald'ın görünüşü onu pek umursamıyor gibiydi.

Biraz şaşkıındım. Ortaya çıkan tek kişi bendim ve tüm tetikte ve gergin bir şekilde duruyordum.

Dük'ün ailesi şimdiye kadar ödöl peşinde koşan çok sayıda dolandırıcıyla uğraşmıştı. Eğer bu gerçek olsaydı, bu olay daha doğal olurdu...

"Hahaha" / "Uckcha"

Kuyruktan kapıya ilişki fikri Renald'ın tuhaf bir hareketiyle sona erdi. Birdenbire eğildi ve

Podyuma gerilmiş olan bezden bir şey çıkardı. "İşte, al bunu."

Bana verdiği şey oldukça büyük bir tahta kutuydu. "Nedir bu?"

Ne olduğunu bilmiyordum, bu yüzden sadece bakmakla yetindim. Sonra çaresizce kutuyu fırlattı. Ben de bir an bile tereddüt etmeden kapağını açtım.

Kutunun içine baktığımda yavaşça gözlerimi kocaman açtım.

Bir saman yığınının üzerinde birbirine sokulmuş dört tüylü top yatıyordu ve biri uykusunda horluyordu.

"Bu"

Onlar yavru tavşanlardı. Beyaz, gri, siyah ve sonuncusu, benzersiz bir şekilde, gök mavisi bir kürk üzerinde yeşil bir noktaya sahip. "Bu bir tavşan mı?"

"Bana bırakmamı söylediğin tavşanların yavruları kaldırımın kenarına sıkışmış durumda. Bunlar zaten üç yaşında."

"Ah."

Tamamen unutmuşum. Avcılık yarışması. İşim bittikten sonra ısrarlı sorusunu sordu: "Avcılıktan istediğin bir av var mı?" "Tavşan" diye cevap verdim.

Aptalca bir ses çıkardığımda Renald kaşlarını şiddetle çattı. "Onlara bakmadın bile, değil mi?"

Sadece araştırmakla kalmadım, tavşanla ilgilendiğini bile bilmiyordum. Renald sinirli bir şekilde kutunun içindeki yavrulardan birini işaret etti.

"Bu benim hediyem."

Gök mavisi kürkünün üzerinde yeşil bir nokta olan eşsiz bir tavşandı. Ben ona boş boş bakarken Renald sessizce hareket etti.

"Güneyden pahalı bir fiyata yeşil bir tavşan aldım ve onu gök mavisiyle eşleştirdim, ama senin göz rengine benzeyen küçük tavşan çıkmıyor."

"Boya mı bu? Karıştırırsan rengi daha mı koyu olur?" "Hey, sana söyleyebileceğim tek şey bu. Salak mısın sen? Huh?"

Şaşkınlık içinde tekrar sordum ve Renald öfkeyle bağırdı. Ancak yüzü sanki kalbinden bıçaklanmış gibi kıpkırmızı oldu.

"Ve koştuğunu gördüğümde, turkuaz gibi! Başardım mı?!"

Bir an kekeledikten sonra yüksek sesle bağırdı. Sonra tavşanlar uyanır diye kutunun içine baktım ve kapağı dikkatlice kapattım.

"Onlara iyi bak. Çünkü artık onların annesisin." "Peki ya anneleri? Nerede o?"

"Ya zayıf oldukları için terk edildiler ya da ebeveynleri öldü. Gitmelerine izin verseydim açlıktan ölürlerdiler."

Bu sözlerimle biraz ciddileşmiştim. Hazırda bekleyen Emily'yi çağırdım ve kutuyu ona uzattım. Ne yazık ki Reynold'un onlara iyi bakmam gerektiğine dair sözlerini tutamadım.

Ama Derrick'in bana hediye ettiği nadir bulunan koyu pembe bir kuş gibi, soğukkanlılıkla reddedemedim. Bunun nedeni kısmen yeni doğmuş olmalarıydı ve Renald'ın acı çektiğini hissettiğim için onları görmezden gelemedim.

Gecikmiş bir şekilde küçük bir sesle

fısıldadım. "Hediye için teşekkürler,

kardeşim."

Bu sözlerim üzerine Reynold parlak bir kahkaha atarak rahatladığını belli etti. "Mutlu yıllar sana Penelope."

Başının üzerinde açık pembe bir iyilik göstergesi çubuğu parlıyordu. Garip bakışlarla ona baktığımda salonun bir tarafı gürültüye boğuldu. Başını çevirip nedenini doğrulayan Renald, bir izlenimle şöyle dedi.

"Hey, yaşlı adam burada. Sanırım dırdıra başlamak üzere."

Eckart ailesinin reşit olma töreninde konuşma yapmak için gelen kıdemli bir üyesiydi. Oyunda görünmüyordu ama ben uşaktan biliyordum.

"Babamı getiriyorum, o yüzden bir süre yalnız kalın."

Ailenin bir üyesi olarak Renald bu etkinlikte meşguldü.

"Ama ben meşgulken o nerede? Onun yapması gerekeni ben neden yapayım?"

Sızlanmalarını duymazdan gelerek ondan uzaklaşmanın zamanı gelmişti. Birden yanaklarım acıdı. Farkında olmadan yüz yüze geldiğim birine baktım.

Koltuklar henüz tam olarak dolmadığından, mor renkteki tercih gösterge

ubuğu yanıp sönüyordu. Bu Vinter Verdandi'ydi.

Uzun zamandır görmediğim çıplak yüzünün serinliği bana döndü.

Korunaklı mavi gözbebekleri beni onun gizli mekânına sızdığım ilk günlere götürdü.

"Peki, bu yeterince iyi mi?"

Soğuk bakışlarına sessizce katlandım. Bu iyi bir bilgi, o yüzden zaten biliyordur. Yvonne dükalığa geri döndü ve malikanede bir yerdeydi.

Vinter aslında Yvonne'u reşit olma töreninin yapılacağı gün getirecek kadar ona bağlı bir karakterdi. TraTan'da bana yaptığı hatalardan bile bahsederek onu bir istekte bulunmaya zorladığımı gördüğünde ne düşünüyordu?

İşte o zaman oldu. Bana çivilenmiş olan soğuk bakışları aşağı kaydı. Yüzüme değil, elbiseye baktı. "Oh, lanet olsun.

Ben de yere bakarken onun neye baktığını fark ettim ve kendime kısa bir azarlama metni okudum. Dük ile yaptığım konuşma yüzünden kolyemi çıkarmayı unutmuştum. Tamamen eski moda bir aksesuardı ve bana hiç yakışmıyordu.

"Ne yapmalıyım? Şimdi çıkarmamı mı istiyorsun?"

Tabii ki, hiçbir şey olmayacak. Şişemi odamda unutmuşum.

Parlak beyaz boncuğa baktığım ve ne yapacağımı bilemediğim bir andı. Birden bir tarafım karardı.

"Prenses."

Merhaba arkadaşlar bu benim ilk çevirim iyi mi bilmiyorum? Yoksa kötü mü? Ama çevirmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Çevirmen: AikoHiao

Ham sağlayıcı: daren_shan

KENDİNİZİ HAZIRLAYIN, CALLISTO GELİYOR!!!

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 169

Bölüm 169

Tanidik sese doğru yavaşça başımı kaldırdım. Güneş saçlı sarışın adam soğuk bir şekilde burnumun önünde duruyordu.

"Ekselansları."

Ona gelmemesini söyledim ama reşit olma törenime gelen adamı görünce kahkahalara boğuldum.

Kırmızı peleriniyle kendinden emin bir şekilde beliren Callisto'ya karşı bir şey yapmak benim için çaresiz görünüyordu. "İmparatorluğun küçük güneşini selamlıyorum."

Başımı hafifçe eğdim. Selamıma cevap vermeyen Veliaht Prens uzun bir süre sonra nihayet ağzını açtı.

"Başını kaldır."

Bu söz üzerine başımı kaldırdım ve onunla yüzleştim.

"Sana beni tanıyormuş gibi yapma demiştim, ama yine numara yapıyorsun."

"Bu çok güzel."

Onun yanlış cevabı benim aceleci tavrımdan kaynaklanıyordu. Sözlerini biraz sonra anladım.

Gelmeyeceğini düşünerek giydiğim bir elbiseydi ama bana hediye veren kişinin burada karşıma çıkmasından utanmıştım. Onunla göz teması kuramasam ve ne yapacağımı bilemesem de Veliaht Prens hiç tereddüt etmeden konuştu.

"Hayal ettiğimden çok daha fazlası." ""

"Sadece bana öyle göründü ama etrafa bakınca tüm erkeklerin sana baktığını gördüm."

Bana ifadesiz bir yüzle baktı ve açıkça söyledi.

Veliaht Prens'in böyle şeyler söylediğini görünce şaşırdım. Daha önce hiç böyle tuhaf bir iltifat duymamıştım ve bir kez daha kahkahalara boğuldum. Sakince onun hediyelerini ve övgülerini kabul etmeye karar verdim.

"Bu heyecanla ne yapacağımı bilmiyorum." "Şaka yapmıyorum,

Prenses." Başını hafifçe bana doğru eğdi ve alçak sesle fısıldadı.

"Yapmak istediğim şeye zar zor katlandım çünkü o piçlerin tüm gözlerini oymak istiyorum." Bu acımasız şaka karşısında kaşlarımı çattım.

"Heep törenin sonuna kadar tuttu."

"Bugünün kahramanı bunu mu söyleyecek?" "Ya da onları benim olmadığım bir yere götürün."

Callisto ancak o zaman son derece katı olan yüz ifadesini gevşetti ve ardından içini çekerek gülümsedi. "Pekala, çünkü zalimlikten nefret ediyorsun."

Başını sallarken aniden "Hediyemi aldın mı?" diye sordu.

"Evet, o kadar çok hediye var ki hepsini kullanabilir miyim bilmiyorum... Her neyse, teşekkür ederim.

Ekselansları."

"Kendini çok baskı altında hissetme çünkü onları özellikle senin için seçtim."

Uşak birkaç gün önce mesajı iletğinde, bunun sadece bir abartı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi gerçekten kendisi söyledi. Onun kibirli bakışı karşısında şaşkına döndüm ve ağzımı açtım.

"Dükaliğa her geldiğinizde, bir fetih savaşı olduğu için mi geliyorsunuz?"

"Ne, gitmek istediğın bir yer mi var? Sadece söyle. Bu kadar kavgacı olduğunu bilmiyordum." "Hayır, hiçbir şey."

Callisto cevabıma yine kısa kısa güldü. Sonra birden bakışları göğsümün alt kısmına düştü. "Ama bu geçen sefer Soleil'den gelen değil miydi?"

"Evet? Ne"

Bakışlarını takip ederek başımı eğdim ve az önce endişelendiğim eski bir sihirli kolyeyi buldum.

"Ah"

"Bu çok garip."

Diğer bir deyişle Veliaht Prens elbiseyle uyuşmadığı yorumunda bulundu.

"Neye bu kadar düşkünsünüz? Beni, İmparatorluğun Veliaht Prensi'ni böyle küçük düşürücü bir duruma sokmaya nasıl cüret edersin? Kahretsin!"

Hoş olmayan bir ses tonuyla ekledi. Hoşnutsuzluğunu tamamen anladım ve ona nazıkçe cevap verdim. "Vince'den bir hediye."

"Vince mi? Kim o?"

"Başka bir ülkeden bana yardım eden büyücüyü biliyorsun. Maske takıyordu." "Oh, kötü ruhlu çıplak ayaklar"

Veliaht Prens bilerek mi unuttu, diye kısaca haykırdı. Hatırlayabildiği tek şey kötü ruh ve çıplak ayaklardı. Arkamdaki kötü ruhlu çıplak ayaklı adam için biraz üzıldüm, bu yüzden garip bir şekilde güldüm.

"Ne oldu?"

Veliaht Prens aniden gözlerini hafifçe aralayarak sordu. "Bu kolyenin takan kişinin hayatını koruması gerekiyor." "Nasıl?"

"Eğer etrafta bir tehlike varsa, ortadaki mücevherin rengi değişir.

o ülke."

Daha doğrusu, doğada zehir veya büyüden kaynaklanan bir değişikliği tespit etmek içindi ama kabaca söyledim. "Sen de bana buna benzer bir hediye vermiştin."

Ancak o zaman Veliaht Prens ikna olmamış gibi ısrarla ve alaycı bir şekilde sormayı bıraktı. Bu 'benzer hediyenin' ne olduğunu merak ediyordum ama sorgulamak yerine aceleyle kolyemi çıkardım.

"Sadece giyiyorum."

Ama tam gümüş zinciri yakaladığım anda Callisto beni durdurdu. "Neden?"

"Böyle bir günde, her türden adam içeri girmiş olmalı. Ne olacağını nereden biliyorsun?" "Seninki gibi bir hediye olduğunu söylemiştin."

"Ama yine de büyü yeteneklerine güvenebilirsiniz."

Callisto omuz silkti ve neşeyle cevap verdi. O kadar çok şey söyledim ki, aceleyle söylediklerimden utandım.

çıkarmayı dene. Gümüş zinciri tutan elimi nazikçe indirdim. Ve aramızda kısa bir sessizlik oldu.

Aslında bunu en başından beri hissediyordum. O da benim gibi bugün tartışmamak için elinden geleni yapıyordu.

İki gün önce birbirimizi bir daha hiç görmeyecekmişiz gibi ayrılan bizlerin bu kadar rahat sohbet ediyor olması şaşırtıcıydı.

"Bu kadar yeter."

Ben de öyle düşünmüştüm. Geride bir şey bırakabileceğimi sanmıyorum. "Ekselansları."

Etrafıma bakındım ve sessizce ağzımı açtım. "İnsanlar bize bakıyor."

Reşit olma törenimi kutlamaya gelen soyluları selamlamak için vakit oldukça geç olmuştu. Zaten bir süre önce bu taraftan bir sürü bakış gelmişti.

"Artık yok."

"Bu garip."

Konuşmayı bitirmek için konuyu tam açacaktım ki Callisto aniden sözümü kesti. "Açıkçası düne kadar beni deli ediyordun çünkü bana karşı kaba ve iğrenç davranıyordun." ""

"Bu yüzden bu sabah gidip gitmemeyi düşünüp durdum."

Callisto kendisini komik bir duruma düşürdüğü için utanç içinde kendi kendine güldü. "Ama bugün seni gördüğüm anda saçlarının üzerindeki ışık parladı."

"....."

"Gözlerimi ondan alamadım."

Durakladı. Benimle göz teması kurmadan, gözlerini yere indirerek kendi kendine usulca mırıldandı. "Güneş ışığı yüzünden olduğunu düşünmüştüm."

"....."

"Hala uzaktayken bile, Prenses. Kör oldum."

Birden kaşlarını çattı ve bana baktı. Ve yavaşça bana doğru uzandı. Adamın parmak uçları başıma dokundu, saçlarımı okşadı ve kulaklarımın yakınındaki tellere dokundu.

"Tuhaf. Işık saçan bir büyü mü yaptın?"

Sanki ne olduğunu gerçekten bilmiyormuş gibi başını eğdi. Ona baktım çünkü titreyen gözleriyle başımı okşayan eli onun eliydi. Veliaht Prens de benim her zaman hissettiğim izlenimi veriyordu.

Tıpkı onun altın sarısı saçları hakkında hissettiğim gibi, fazla bir şey değildi. Başımdaki çiçekler bir taç ya da taktığım küpelerdi. Yansımaya ve onun tanımına bu şekilde uymaya yetecek kadar ılık vardı.

Yine de, söylediği gibi, kendimi garip hissettim. Kalbim çok sert çarpıyordu.

Titre.

Callisto]'nun tercih edilirliliğini kontrol etmek ister misiniz? [4 Milyon Altın / Şöhret 200]

"Çünkü bu son kez.

Böyle bir mantıkla ve titreyen ellerimle [4 milyon altın] seçtim. 4 milyon altın] harcadım ve [Callisto]'nun uygunluğunu kontrol ettim.

(Kalan fonlar: 999.999.999+) [Favorability 89%] (NOT:

RABBİMİZE ŞÜKÜRLER OLSUN!!!)

Ancak o zaman yavaşça nefes alabildim. Parlak rakamlara baktım, kırmızı favorinin gösterge çubuğunun üstünde. Geçen sefer hissettiğim boşluk ve hayal kırıklığı bir yanılsama gibi görünüyordu. Bana henüz tam anlamıyla hayranlık duymadığı gerçeği beni gerçekten rahatlatmıştı.

"Önemli bir şey değil, Majesteleri. Muhtemelen elmaslar yüzündendir."

Umutsuzca ağlamamaya çalışarak dudaklarımı aralayıp gülmeyi başardım. "Bana verdiğiniz elmasın çok değerli olduğunu düşünüyorum, Majesteleri." "Gerçekten mi?"

"Evet." "Anlıyorum."

Callisto başını salladı ve sessizce elini saçlarımdan çekti. "Madem öyle, o zaman öyle olsun."

Uzaklaşan eli, sanki bu an sonsuza dek sürecekmış gibi hissettirdi. Gözlerimizin birbiriyle buluştuğu an.

"Ekselansları Veliaht Prens."

Birinin sesi aniden aramıza girdi. Başımı çevirdiğimde, babasını almaya gitmiş olan Dük ve Renald'ın yaklaşmakta olduğunu gördüm.

"İmparatorluğun küçük güneşini selamlıyorum."

Durmuş gibi görünen zaman bir solukta hızla akıp gitti. "Başını kaldır."

Veliaht Prens net bir emir verdi. Ve onlara ifadesiz bir şekilde baktığında, yüzünü sertleştirdi ve o sert nezaket gülümsemesini takındı.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu Duke."

"İşinizin ortasında partimize katılmanız sizin için sonsuz bir onurdur." "Siz gelecekte bana çok yardımcı olacak bir elçisiniz. Elbette gelmeliyim." Veliaht Prens gururla çenesini kaldırarak konuştu. Dük'ün kaşları bir kez oynadı.

"Size daha fazla teşekkür etmek isterdim ama üzülerek söylüyorum ki törene şimdi başlamak zorundayız, Majesteleri."

"Oh, gerçekten. Evet, prensesin tek seferlik töreni ertelenemez."

Veliaht Prens kısa süre sonra başını bana çevirdi ve gelişigüzel bir şekilde beni kutladı. "Mutlu yıllar, Prens."

"Teşekkür ederim."

Gözlerimi indirerek cevap verdim. Çok geçmeden arkasını döndü ve kendisine ayrılan yere doğru bir adım attı. Uçuşan kırmızı pelerinine bakmadım.

Tekrar başımı kaldırdığımda, sayısız soylu için hazırlanmış bir masada sıkıca oturmuştum bile. "Şimdi törene başlayalım."

Dük'ün sert sesiyle başlayan reşit olma töreni nihayet başladı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 170

Bölüm 170

Bir kuşu bile düşürecek kadar güçlü bir Dük tarafından yetiştirildiğim kuduz bir köpeğin reşit olma töreni düzenlendi. Ben de dahil olmak üzere dük ailesi podyumun arkasında yan yana duruyordu.

"Eckart'ın tek kadını olan Penelope Eckart'ın reşit olma törenini kutluyorum. Onurlu bir asilzade ve Büyük İmparatorluğun sadık bir halkı olarak, kalesini ve adını hayatı boyunca dünyaya duyurmak için..."

Hastalığı nedeniyle bizzat gelemeyen İmparator adına, emrindeki bir hizmetkâr bir ferman yayınladı. Sıkıcı konuşma tekrarlandı. Bir sonraki emir, asıl ailenin kutlama sözleriydi.

"Başlangıçta kapana kısılmış pupadan kaçmak için sadece küçük bir estetikti, ama şimdi yetişkinlikte, gururlu Eckart evinin bir üyesi..."

Bunu uzun ve zarif bir şekilde söyledi ama artık bir yetişkin olduğum için bana eskisi gibi koşmamamı söylüyordu. Reynold'un yaşlı adamı işaret ederek 'Sanırım dırdır başlamak üzere' dediğini görebiliyordum.

Yaşlı adamın son derece soğukkanlı görünen konuşması, hiç bitmeyecekmiş gibi narin ve uzun bir şekilde devam etti.

"Bu nedenle, Penelope Eckhart'ın büyüdüğünü kabul ediyor ve bunu resmen ilan ediyorum."

Tak-. Sonunda yaşlı dede konuşmasını bitirdi ve elindeki dosyayı düzgünce kapattı. Dinleyicilerden büyük bir alkış koptu.

Gülümsemeden ya da başka hiçbir soruya cevap vermeden sessizce dinlemem gerekiyordu. Bu tür bir reşit olma töreni düzenlerken yapabileceğim tek şey buydu.

"Butler."

Alkışlar yavaş yavaş sakinleşirken, Dük törenden sorumlu olan uşağa baktı. Uşak hemen harekete geçti. Hazırladığı tepsiyi bir tarafa sürükledi.

Bu son prosedüdü. Yakın aile üyeleri arasında bir kutlama ve saygı ifadesi olarak seri içki içilmesi.

Tabii ki bu tamamen bitmedi ve o zamandan beri bir resepsiyona yol açtı. Her neyse, aklımdan geçenleri bir kenara bıraktım çünkü tam da güvenli bir şekilde bitirmek üzereydim.

"Ama Derrick hangi cehennemde?"

O sırada Dük, Renald'a kızgın bir sesle sordu. Ancak o zaman fark ettim. Derrick tören sırasında yerinde değildi.

Renald salonda etrafına bakınırken kaşlarını çatı.

"Oh, uzun zamandır onu arıyorum ama bulamıyorum. Onu şimdi getireyim mi baba?"

"Sen, hemen ona git."

Ancak Dük buna izin vermeden önce uşak geldi. Dük hemen ağzını kapattı ve yüzüne yine dostane bir ifade yerleştirdi. Uşağın getirdiği tepside dört şişe içki ve yan yana dört altın bardak vardı.

"Butler, devam et. Derrick'i bul ve buraya getir."

Dük uşağa emretti, o da bardağı ona uzattı. Kısa süre sonra konuklara anlayışlarını sordu.

"Lütfen bir dakika bekleyin."

Tören durdu. Yeni bir izlenim edinmiştim çünkü bu kadar titiz olan Derrick'in sorun çıkaracağını bilmiyordum.

Ama bir an için, hizmetçinin masanın üzerine bir şişe içki ve bir bardak koymasına yakından baktım.

uşak yerine masa. Tık-.

Önümde oldukça kaba bir altın bardak vardı. Dük'ün ve iki oğlunun süslü bardaklarının aksine, üzerinde hiçbir isim yazmayan, ailenin armasının ve güzel el yazısının kazınmış olduğu tekdüze bir şeydi.

Reşit olma töreni gibi özel günlerde kullanılan altın kupa yeni bir kupa değil, uzun zamandır favori olan bir kupadır. Bu, günün ana karakterine olan sevgisini ifade ettiği anlamına geliyordu. Bu yüzden buradaki soylular çocukları doğduğunda altın yüzük yerine isimlerinin kazılı olduğu altın kupalar verir ve alırlardı.

Az önce Emily'den Penelope'nin de bir fincanı olduğunu duydum. Dükün evine kadar dükü takip ettiğinde, Derrick'in reşit olma töreni hemen köşeyi dönmüştü.

Bu nedenle aceleyle hazırlanırken maalesef adımlı yazdıramadım. O zamandan beri isim kazımak için yeterli zaman olmuştu ama Renald'ın reşit olma törenine kadar dört yıl gibi uzun bir boşluk vardı. Sahibi tarafından bile unutilan Kutsal Kâse hâlâ sade duruyordu.

Ben boş gözlerle altın fincanlara bakarken, soyluların telaşı durdukça daha da büyüdü. Derrick'i aramaya giden uşak hâlâ geri dönmemişti.

"Penelope."

Daha fazla gecikme olamayacağına karar verildi ve Dük'ün şişeyi almaktan başka çaresi kalmadı. "Bardağı kaldıracağım."

Cevap vermeden kendi payıma düşen kadehi kaldırdım. Bir süre ara verilen tören tekrar yapıldı.

Sık-. Altın fincana kanlı kırmızı bir sıvı döküldü. Sonra Dük fincanı bana uzattı ve fısıldadı

"Eğer çok güçlüyse, içiyormuş gibi yapın ve yere atın."

Bunu duymak güzeldi. Aslında içmek istemiyordum. Başımı hafifçe çevirerek şişeyi onun bardağına doğru eğdim.

Clang-. Çok geçmeden bardaklar birbirine çarptı. "Penelope için."

Kısa bir kadeh kaldıran Dük, şarabı ağzına boşalttı. Yine sürekli bir alkış tufanı koptu. Dük'ün bana söylediği gibi içiyormuş gibi yaptım ve şarabı çimlerin üzerine attım.

Kadehimi tekrar platformun üzerine koyduğumda Renald şarabı doğal bir şekilde doldurdu. "Penelope için."

Dük ile yapılan önceki eylemler bir kez daha tekrarlandı. Şarabı atmak eskisinden daha kolay ve daha doğaldı. Renald ile kadeh paylaşma faslı bittiğinde Dük sessizce ağzını açtı.

"Maalesef, Genç Dük'ün yapması gereken bir

şey var." "Geç kaldığım için özür dilerim."

Tam o sırada, Dük'ün sözleri kesildi, biri ciddi ve hareketsiz bir yere adım attı. Herkesin gözleri oraya dikildi. Gözüme ilk çarpan, şaşkın bakışlı yaşlı bir uşak oldu.

Ona yaklaşan uzun boylu adam kürsüye uzandı. Her zamanki gibi soğuk, serin bir yüzle karşımdaydı. Biraz şaşkın gözlerle ona baktım ve tereddüt ettim.

'Gösterge çubuğu'

Derrick'in başının üstündeki gösterge çubuğunun rengi değişmişti. Turuncudan parlak sarıya.

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Derrick'in dikkati gösterge çubuğundaki renk değişimi yüzünden dağılmıştı ve ben bunu fark etmemiştim. Arkasında küçük bir figür duruyordu.

"Kim bu bayan?"

"Genç Dük'ün gizli sevgilisi o mu? Bu da ne..."

Fısıltı sessiz salonun her tarafına yayılmaya başladı. Bunu ilk fark eden ben değil, Dük oldu.

"Derrick, sen... sen...!"

Dük konuşamıyor, tuttuğu ince bileğe bakıyordu. Derrick babasının şaşkınlığını görünce sakince şöyle dedi.

"Tüm yakın aile üyelerinin katılması gereken bir yer. Yvonne'u almakta geciktim." "Ah, baba..."

Titreyen küçük bir figür yavaşça arkasından çıktı. Bu Yvonne'du.

Başını dikkatlice kaldırarak bana baktı, omuzları titriyordu ve başını korkuyla aşağı indirdi. Sanki sahte bir prensesin şeytani etkisi altında saklanmaya zorlanmış ama kötü kadının elinden sürüklenerek çıkarılmış gibi görünüyordu.

"Baba-- ...?" (Kalabalık)

"Peki, o zaman, o bayan, bana söyleme..." (Kalabalık)

Küçük bir mırıltı hızla büyük bir gürültüye dönüştü. Bir karmaşaya dönüşen reşit olma törenini donuk gözlerle izledim.

"Derrick Eckart!... Ne halt ediyorsun?!"

Tüm vücudu titreyen Dük'ün ağzından öfke dolu bir kükreme çıktı. "Ne kadar düşünürsem düşüneyim, anlayamıyorum baba."

Derrick doğru şeyi yaptığından hiç şüphesi yokmuş gibi konuşuyordu.

"Penelope'nin reşit olma töreninde Yvonne'un geri döndüğünü duyurmayı neden geciktirdiniz ve hatta onun varlığını gizlediniz?"

"Sen, sen! Bu ne cüret!"

"İmparatorluğun konuklarının ve aile üyelerinin çoğunun bir araya geldiği bu etkinlikte bu konuyu açıklayalım."

Dük'e sabitlenmiş olan bakışları o anda bana kaydı. "...Çocukluğundan beri kayıp olan Leydi Eckart tekrar geri döndü."

O anda onun mavi gözleriyle karşılaştım. Düşündüğüm kadar şaşırtıcı değildi. Belki de sabah ikramları olduğunu duyduğumda bunun olabileceğine dair bir varsayımda bulunduğum içindir.

O anda bana ifadesiz bir şekilde bakan adamın gözleri seğirdi. "Duygularıma yenik düşmediğim için mi?"

Derrick'in çenesi öne çıktı.

Ona bir göz attım ve reşit olma törenindeki karmaşaya baktım. "Şimdi ne olacak?"

Sessiz salon Dottegi pazarı gibi gürültülüydü.

(*Not: Dottegi pazarı, ikinci el kıyafetleri çevrimiçi satmak için kullanılan bir uygulamadır)

Yvonne yaygaradan yararlanıyordu ve Derrick'in sırtından tamamen sıyrılıp Dük'e ters ters baktı.

O zaman oldu.

Zor mod limit süresi sona erdi.

Favoriler sayılıyor...

...

...

Favorability'nin sayımı tamamlandı!

Işık gözlerimin önünde parladı. Ve.

Zaman sınırına kadar herhangi bir hedefle bitirmeyi başaramadınız. Oyunun başarısız olduğunu bildirmek için bir sistem penceresi açıldı.

Sorun değildi çünkü şimdiye kadar hazırlıklıydım. Ama bu son değildi. Başarısızlık nedeniyle ceza.

"Ceza mı?

Bu beklenmedik gelişme zihnimi bulandırdı. 'Ne? Bu nasıl bir ceza'

Ben daha durumu kabullenemeden sistem penceresindeki yazı hızla değişti.

[Tüm yakalama hedeflerinin elverişliliğini düşürür] Ceza uygulaması.

[Eclise

-20 %]

[Derrick -20 %]

[Renald -10 %]

[Vinter -10 %]

[Callisto -10 %]

Göz açıp kapayıncaya kadar her şey darmadağın oldu. Üzerinde '-' olan beyaz yazı bana her yönden bir görüntü gibi geldi.

Kanlı gözyaşlarımla biriktirdiğim itibarımı hızla kaybettim. (Bu bölümü okurken tüylerim diken diken oldu.)

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 171

Bölüm 171

Zor Moddan çık.

"Ha-ha-ha..."

Gözlerim kırmızı sisle bulutlanmıştı. Yıkılan kumdan kalelerin arasında histerik bir kahkaha attım. "Hey, sen..."

Birden deli gibi gülmeye başladım ve Renald tuhaf bir yüz ifadesiyle bana seslendi. Grotesk kahkahalarım yavaş yavaş azaldı.

Garip bir şekilde davrandığımı bildiği için kızgın olan Dük ve Derrick şaşkınlıkla arkalarına baktılar.

Her şey beklendiği gibiydi.

Zor mod sefaletten başka bir şeyle bitmedi ve ben hâlâ oyundaydım. Bu lanet oyunda, bu çılgın oyunda.

Bardağı tutan el titredi. "Sorun yok.

Ama hayal kırıklığına uğramak için henüz çok erken. Henüz kullanmadığım bir yöntemim kaldı. "Ama hiçbir şey yapmadan öylece oturamam.

Eğer durum böyle olsaydı, gerçek bayana zulmeden sahte bir bayan olmaz mıydım?

Tabii ki, bu lanet yerden ayrılmam umurumda değildi, ama sonraSonuçta, ben bir kötü adam olarak sona erdi

Orijinal hikaye. Onları dört gözle bekliyordum.

Önlerinde kölece eğilerek hayatım için yalvaran benim için üzülmediler mi? Dudaklarımı ısırdım ve ağzımı açtım.

"İlk kardeşimin söylediği doğrudu."

Çenemi sonuna kadar kaldırdım ve izleyicilere baktım. Her zaman kibirli, gururlu bir Penelope gibi. Sonra gözlerimi titreyen gözleri olan ince kadına diktim.

"Yvonne."

Hiç tereddüt etmeden ona doğru yürüdüm. "Penelope!"

Dük'ün akli geç başına geldi ve aceleyle beni çağırdı ama artık çok geçti. Podyuma döndüm ve Yvonne'a yaklaştım.

Derrick'in tığ gibi gözlerine ve eline nazikçe dokunmasına aldırmadım. "Tanrı'ya şükürler olsun ki biricik kız kardeşim eve döndü, bayanlar ve baylar."

Yvon gözlerini kocaman açarak bana baktı. Sadece o değil, tüm başrol oyuncular ve asil insanlar. Ama ben tüm gücümle güldüm.

"Babam Yvonne'un dönüşünü duyurmaya çalıştı ama ben davetliler arasında karışıklık çıkmasından korktuğum için bunu resepsiyonda duyurmasını istedim."

"....."

"Kız kardeşimi saklamaya çalıştığımı söylediniz, sanırım ilk kardeşinizle iletişiminizde bir yanlış anlaşılma oldu. Öyle değil mi baba?"

Tekrar Dük'e baktım ve onayını istedim. "Bu sabah odama geldin ve bu konu hakkında konuştuk." Ağzımdan bir yalan dökülüyordu.

Dük sözlerim karşısında irkildi. Benimle konuşmak ister gibi dudaklarını oynatmaya devam etti ama sonunda sustu.

Ortaya çıkan skandalı hemen durduraktan başka seçeneğimiz yoktu.

Salona ürpertici bir sessizlik çöktü. Derrick'e sert bir yüz ifadesiyle bakmadan Yvonne'u çektim. "Buraya gel, Yvonne."

Tenimizin değdiği yerde ürkütücü bir ürperti hissettim ama kendimi ifade etmedim. Onu podyumun etrafından dolaştırdım ve yerime döndüm. Utandığını hisseden Yvonne'u yanıma oturttum ve altın kupayı önüme ittim.

"Bana şarap doldurur musun? Artık bir aileyiz." "Penelope!"

Dük sert bir sesle uyardı ama ben abartılı bir surat ifadesiyle çocuk gibi davrandım. "Baba, bugün benim doğum günüm."

"....."

Dük'ün ağızı kapandı. Bu sessizlik karşısında sııttım.

Sonunda uşağa ulaştı. Fazladan bir bardak getirmesini istedi. Tüm bunların ortasında, sakın ve soğukkanlı bir şekilde inanılmaz görünüyordu.

Atmosfer o kadar inceydi ki kontrol edilemezdi, ancak reşit olma töreni süreci benim iradem altında uygulandı.

Bir süre sonra kâhyanın talimatıyla bir hizmetçi elinde altın bir fincanla koşarak geldi. Tesadüfe bakın ki, Yvonne'un geçici hizmetçisiydi.

Penelope'nin altın kupasının yanına benzer bir kupa yerleştirildi.

Hemen şişeyi aldım ve Yvonne'a uzattım. "Beni takip edeceksin, değil mi?"

İşte o an. Çaresizce titreyen Yvonne'un gözleri sevinçle doldu.

"Evet o zaman. "

Bana doğru sürüklendi ve ölü bakışlarla bana baktı, sanki bir hiçmiş gibi davranılıyordu. Masanın üzerindeki sade fincanlardan birini uzattım.

".....Teşekkür ederim, Penelope. Ve özür dilerim çünkü senin gelişini mahvettim-yaş töreni....." diye temkinli bir şekilde fısıldadı ve şarabı içime döktü. Cam.

"Öyle deme. Ne karmaşa ama."

Sırıttım ve doldurduğu şarabı kabul ettim.

Tam tersine, yardımsever bir kız kardeşi taklit ederek şarabı onun bardağına doldurdum. "Üzgün olmana gerek yok. Her neyse..."

İşte o andı. Birden göğsümde hafif bir titreme hissettim. Puck-.

Titremem bir yana, şişeyi eğmeyi bile bıraktım ve bakışlarımı indirdim.

Veliaht Prens'in tavsiyesi üzerine çıkarılamayan eski bir sihirli kolye. Ortasına saplanmış beyaz boncuğun rengi değişmişti.

Sarımsı oldu.

Kaskatı kesilmiş bakışlarımı kaldırmayı başardım ve Yvonne'a baktım.

Parlak güneş ışığı nedeniyle henüz fark etmemiş olsa gerek, meraklı bir bakışla konuşmayı aniden kesen benimle konuştu.

-Ama neden bana ofisin sokağının yolunu soruyor? O anda Emily'nin sesi kulağımı acımasızca deldi.

Aklıma odamdaki masamın çekmecesinde bıraktığım bir şişe mor sıvı geldi. Kullanmadığım tek bir yöntem kaldı.

Ölümden kaçmak içindi. Zor mod hemen köşedeyken, buradan çıkmak için seçebileceğim tek şey buydu. Gerçek ölüm riskini göze alsam bile.

Vinter'dan uykuya daldığım gibi sessizce öldürebilecek bir zehir istedim.

Aslında bunu reşit olma töreni sırasında yapacaktım. Biraz can sıkıcıydı. "Düşüp ölmemi izlesinler, melek ev sahibesinden şüphe etsinler.

Ama reşit olma töreninden hemen önce planlarımı değiştirdim.

Emily'nin açıklaması da anlamlıydı ve Dük ile yaptığım konuşma da harikaydı.

Ona her şeyin en iyisini vermek istediğini söylediği Penelope ve hayatındaki tek seferlik töreni yapamadan ortadan kaybolan Penelope.

Düşünüyorum da, reşit olma törenini mahvedemezdim.

Zehir her zaman hazırды. Her neyse, zor modun nasıl bittiğini görmek istedim, bu yüzden plandan vazgeçtim ve masa çekmecesini kilitledim.

Görünüşe göre, reşit olma töreninden hemen sonra, kimsenin haberi olmadan tek başıma içmeye çalışmışım... "Penelope...?"

Yvonne uzun süre hareketsiz durduğumu ve tuhaf davrandığımı görünce bana dikkatlice seslendi. Bir süredir durmakta olan bileğimi hareket ettirdim ve şarabı doldurdum.

Aşağıdan yayılan ışık daha da güçlendi. "Bu, kolye..."

Sonunda Yvonne da boncuğun tartışmasız bir şekilde sarıya dönüştüğünü fark etti. Şaşkın bir ifadeyle kolyeye baktı.

Ses dökülüyor-.

Kadehi kırmızı şarapla doldurdum ve şişeyi masaya bırakıp "Yvonne" dedim.

"Uh, uh?"

Gözlerini kolyemden ayırmadan şaşkınlıkla bana baktı. Çılgınca çarpan kalbim sakinleşti.

"Cam değiştı." "Uh, eh?"

"O benim bardağım. Kafanız karışmış olmalı çünkü hiç desen yoktu."

Elindeki şarap dolu altın kadehi gösterdim. Bu bir yalandı.

Yvonne'un geçici hizmetçisi getirdiği bardağı tam önüne koydu, böylece herhangi bir karışıklık yaşanmadı. "Öyle mi? Özür dilerim..."

Utanç dolu bir bakışla bardağı ağlayan kızın elinden kaptım.

Rüzgâr elimin arkasından şarap sıvısını taşırdı. Damlayan sıvı bileğimden akan kan gibiydi.

"Huck, Penelope. Sarhoş olacaksın..." "Bardağını kaldır."

Telaşlı kadın kahraman kendine gelip araya girmeden önce kısaca söyledim. Kadehini gerçekten kaldırıp kaldırmadığını umursamadan bedenimi çevirdim. "Herkesin dikkatine! Bugünün ana karakteri Yvonne, ben değilim."

Elimden aldığım Yvonne bardağını havaya kaldırarak izleyicilere seslendim.

Bir kez daha, seslerin uğultusu salonu ele geçirdi. Parlak bir şekilde gülümsedim ve şöyle dedim. "Herkesi tebrik ederim. Gerçek Leydi geri döndü."

"Penelope! Renald'ın şaşkınlık dolu bakışlarını ve Dük'ün hayret dolu alçak sesini hissedebiliyordum.

Bunun bir oyun senaryosu mu yoksa Yvonne için bir tuzak mı olduğu önemli değildi. Eğer ölürsem ve buradan kaçarsam, her şey bitecekti.

"Bu iş burada biter.

Planlamamıştım ama iş bu noktaya gelince rahatladım. "Böyle bitmesi gerekiyordu.

Neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum. Sonunda erkek başrol oyuncularının yüzlerine bakabildim. Derrick, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve

ifadesiz bir şekilde hareketlerime bakıyor. Veliaht Prens kaşlarını çatıyor, çünkü olayların aniden değiştiğini görmek tuhaf görünüyor.

Ve Vinter'in yüzü endişe doluydu.

Gösterge çubuğunun hala kafalarının üstünde kalması biraz garipti ama artık umurumda değildi.

Artık o mide bulandırıcı yüzleri görmek için günün sonu gelmişti.
"Kahraman için."

Kısık bir mırıltıdan sonra, gözlerimin önünde tuttuğum bardağı yuttum. İçindeki tüm sıvıyı yuttuğum ve bardağı yere bıraktığım an.

"Genç Bayan!" Hkiik, Gwadang!

Vinter aniden oturduğu yerden şiddetle kalktı. Yüzü korkunç bir şekilde çarpılmıştı. Şimdi kolyenin rengini fark etmiş gibi görünüyordu.

Konuklar şaşkınlıkla, aniden yerinden kalkan Verdandi Markisi'ne baktılar. Yüzümde hiçbir ifade olmadan ona baktım.

Birden kalbimde sıcak bir his hissettim. Yavaş yavaş kalp atış hızım arttı. Başım la sendeledim ve sersemlik hissettim.

Gözleri olağandışı bir şey sezmiş gibi kıpır kıpır olan Veliaht Prens bağırıyor gibiydi.

"Hemen bir doktor çağırmalıyız...!"

Tam o sırada sürekli endişeli gözlerle bana bakan Vinter'den yüksek bir ses geldi.

"Uh"

Kalbim alev alev yanıyordu. Müthiş bir acıyla kör olmuştum. Küçük bir kusmuk öksürdüm, boynumun altında binlerce kurşunun kaynadığını hissettim.

"Öksür!"

Gözlerimin aniden bir şeyler gördüğünü sandım. Ama değilmiş, ağzımdan gerçekten kan geldi. "AAAAAAA-!"

"Penelope!"

İnsanların çığlıkları kulaklarımda çınılıyordu. Salon hızla dağıldı. Ama vücudum yavaş yavaş parçalanırken bunu hissedemiyordum.

Taak-! O sırada masanın kenarına tutunmuş ve çökmekte olan üst bedenimi destekliyordum. Birdenbire gözlerim beyaz flaşlarla karardı.

Ana görev - Kayıp çocukların nerede olduğu~

[Üçüncü. Saklanan çocukları Kötülüğün Gücünden Kurtarın] Görevi Diğer ödüller etkinleştirildi!

"Ne oluyor be?"

Bulanık görüşüm sayesinde beyaz kare bir sistem penceresi

görebiliyordum. Uzun zaman önce böyle zor bir görevi bitirdiğin için

üzülmüyor musun?

Özel bir ödül olarak, zor modu hevesle oynadığınız için yüksek bir övgü olarak gizli sonu görme şansı verilecektir!

1.000.000.000 altın -> 500.000.000 altın

[Öde / Reddet]

'Gizli Son?'

Her şeyin karardığı ve bulanıklaştığı bir anda uyandığımı hissettim. Parçalanmaya devam eden bedenimi ayağa kaldırmak için çabaladım. Ancak gözlerim bulanıktı ve kollarım bükülmüştü.

Bu arada, sistem penceresinin içindeki yazı değişti.

Yeterli paranız var, bu nedenle 5 saniye içinde otomatik olarak ödenecektir. 5

4

"Ne oluyor lan? Hayır, hayır!"

Başımı çılgınca salladım. Ve [Reddet] tuşuna basmak için elimi uzattım. "Öksür-!"

Ama o anda ağızımdan kan fışkırdı ve vücudum sarsıldı. "Penelope Eckart!"

Sonra biri bana sertçe sarıldı. Neredeyse [Reddet]'e dokunacak olan parmak durduruldu. "Doktoru çağırın, doktoru çağırın! Hemen şimdi!"

Bana sarılan biri bağırdı. 3

2

Her iki durumda da, sistem penceresinden gözlerim kamaşmış bir halde umutsuzca başımı salladım. "Hayır, hayır, hayır.....Reddet..."

Hayır! Reddet tuşuna basmak zorundayım, o yüzden defol buradan!

Numaralar hızla değişti. Reddet] tuşuna basmak için umutsuzca çabaladım. "Crrrrr!"

Ancak vücudum tekrar şiddetle sarsıldı ve gözlerim bulanıklaştı. Her yerde çığlıklar, ulumalar ve kaos vardı. 'Hayır, çekil yolumdan! Hayır, lanet olsun!

Bir anda üzerime gelen sayısız insan yüzünden [Reddet] tuşuna basamadım.

Gizli rotaya girmek için [500 milyon altın] ödedi! (Kalan para: 999,999,999+)

Puslu gözlerime yansıyan son şey ne Dük ne de erkek başrol oyuncularındı.

Geri sayım tamamlandıktan sonra sistem penceresi nihayet açıldı. Sanki cehennemden bir şeytan çıkmış gibiydi.

Öksür-. Sanki bir şey düşmüş gibi bir ses duydum. "Lütfen beni öldürmeyi bırak" diye gözlerimi kapattım ve sessizce çığlık attım.

*Ughhhh lütfen biri bebeğimize yardım etsin. Şu an çirkince ağlıyorum < Çevirmen: akireatom BeginnerPah

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 172

Bölüm 172

Gerçek kızının aniden ortaya çıkmasına rağmen sakinliğini korudu.

Kaotik bir ortamdan kaçınmak ve töreni sakince ilerletmek, diğer tüm soylulardan daha zarif ve ağırbaşlı bir davranıştı.

Bu, ona takılan "Eckart'ın çılgın köpeği" lakabına hiç uymuyordu.
"Kahraman için."

Sanki bir büyüymüş gibi alçak sesle söylediğinde, salondaki herkesin zamanı o anda durdu.

Bu sırada kadehini kendine doğru kaldıran kadın şarabı bir dikişte içti.
"Öksürük."

Sonra kan kusarak yere yığıldı. Kızıla yakın koyu pembe saçları, dökülen bir çiçek gibi yavaşça soldu.

Bu yüzden Derrick neyin yanlış olduğunu hemen anlayamadı. Sadece bu da değil, hemen yanında duran Yvonne, Renald ve Dük de durumdan habersiz donup kalmışlardı.

Parçalanan kadının bedeni masaya tutunmayı başardı. "Öksür!"

Ancak küçük beden bir kez daha çırpındı ve daha fazla kan kustu. "Dikkat et...!"

"AAAAAAA-!"

Bir adım sonra gelen bir çığlıkla tören bir anda karıştı. "Pennell..."

Derrick dudaklarını oynattı ve içgüdüsel olarak bir adım öne çıktı. İşte o zaman oldu.

"Penelope Eckart--!"

Peoeog-! Biri vücudunu sertçe itti.

Sendeleyip dengesini kaybettiğinde, Derrick dalgalanan sarı saçları gördüğü o kısa anı merak etti.

Arkada oturan Veliaht Prens sanki bir kasırga gibi koşuyordu. Sanki bir anda hareket etmişçesine yanına geldi ve yanı başında yere yığılan bedeni kucakladı.

Ve aynı kırmızı sıvı hızla beyaz üniformasına doğru ilerledi.

Derrick ancak o zaman Penelope'nin kustuğu şeyin kan olduğunu fark etti. Aynı anda omuzlarına kocaman bir şey binmeye başladı ve vücudunu hareket ettiremiyordu.

Sadece gözlerini açtı ve Veliaht Prens'in kollarından sarkan koyu kızıl saçlara baktı. "Doktoru çağırın, doktoru çağırın! Çabuk!"

Penelope kollarındayken Veliaht Prens'in içi titriyordu.

Gürleyen ses nihayet uyuşmuş atmosferi çözdü. Teker teker, donmuş konuklar

şaşkınlıkla, hareket etmeye başladı.

"Gözlerini aç, prenses. Ha? Kapatma, hayır. Lütfen, lütfen..."

Veliaht Prens ellerindeki yapışkan kanı umursamadan Penelope'yi okşadı ve fısıldadı.

Haklarında çeşitli söylentiler olan bu ikili arasında garip bir yakınlık duygusu vardı.

Aklı başına geç gelen Dük, solgun bir yüzle onlara yaklaştı. "...Ekselansları."

"Lanet olsun, doktor ne zaman gelecek? Ölmek üzere olduğunu görmüyor musun?"

(*Not: Bunu söylemek için doğru zaman olmadığını biliyorum ama bu anı çok seviyorum! Ehem! Tamam özür dilerim)

Ama o konuşur konuşmaz Veliaht Prens öfkeyle parladı ve patladı. Sanki Dük kollarındaki kadını alıp götürecekmış gibi.

"Ben, ben onun hayatını kurtarabilirim!"

Sonra biri aceleyle bağırdı. "Verdandi Markisi." Kalabalığın

arasından çıkan Vinter'den başkası değildi.

Solgun bir yüz ifadesiyle baygın prensesi tutan Veliaht Prens'e hızla yaklaştı.

"Veliaht Prens Hazretleri, lütfen onu biraz görmeme izin verin." "Ne yapacaksınız?"

"Acil durumlar için genellikle yanımda getirdiğim bir panzehir var."

"Verdandi Markisi! Şimdi de biri onu dükalıkta zehirlemeye mi çalışıyor?!"

Dük hassas bir tepki gösterdi. Çünkü bu, siyasi sorunlara yol açabilecek hassas bir konuydu. Kesin bir karar vermek için henüz erkendi, sadece ikinci dereceden şüpheler vardı.

"Bu... cevap vermeye cesaret edebileceğim bir şey değil."

Vinter Veliaht Prens'e ve Penelope'nin etrafını saran insanlara baktı. "Ben sadece ona hemen yapabileceğimiz ilk yardımı yapmak istiyorum."

"İnandığın şey bu."

Veliaht Prens ona baktı ve ağzını sertçe açtı.

"Prenses zehri almış olsa bile, elinizde ne olduğunu ve ne yapacağınızı bilmiyorum." "Olağanüstü durumlarda kullanılan zehirli bir panzehir."

Vinter sakince cevap verdi.

"Ne tür bir zehir aldığını tam olarak bilmediğim için tamamen deşifre etmek zor olacak, ancak bir dereceye kadar nötralizasyon görevi görecek."

"....."

Veliaht Prens, ölümünden sonra böyle bir sonuca varıldığını duyunca gözlerini kocaman açarak ona baktı. Ona güvenilip güvenilemeyeceği konusunda bir şüphe var gibiydi.

Dük kasvetli bir ifadeyle başını salladı.

"Ekselansları haklı. Penelope'nin zehirlendiğinden emin değilim amasadece doktoru bekleyebiliriz olduğunu biliyorsanız, her ne ise, onun için kötüdür

Ona panzehiri hemen ver." "Renald."

O ana kadar donuk bir yüz ifadesiyle donup kalan Renald, kan çanağına dönmüş gözleriyle babasına seslendi. "Ama. "

"Verandi Markisi'ne güvenmiyor musunuz, Peder? Buna ilk yardım deniyor. Doktor gelmeden ölecek."

"..."

Parmağın ucunun yönünü tespit eden Dük, yüzünü buruşturdu ve ağzını kapattı.

Az öncesine kadar Penelope'nin kanlar içinde kıvranan bedeni sessizliğe bürünmüştü. Callisto'nun açık kalması için yalvardığı gözleri güzelce kapanmış ve hiç hareket etmemişti.

Soğuk bedeni bir ceset gibi görünüyordu, son nefesini bile vermemişti.

Onun durumunu onaylayan Veliaht Prens, gergin bir sesle emretti. "Onu besleyin."

"Ekselansları!"

"Ama bir şeyler ters giderse."

Dük'ün caydırıcı bağırışlarına rağmen Veliaht Prens devam etti.

"...Hazırlıklı olmalısınız, Marki."

Kendisine izin verildiğinde Vinter sakince şişeyi kollarından çıkardı. Diğerlerinin önünde sakince konuştu ama onu diğer insanların gözlerinden korurken parmak uçları komik bir şekilde titredi.

Her ihtimale karşı panzehiri getirmişti ama yemin ederim bu şekilde kullanılacağını bilmiyordu. '...O zaman reddetmeliydim, ne derse desin.

İçinde bir pişmanlık ışığı parladı.

-Eğer reddedersen, borcunu ödemen gerektiğini söyledi. Ama hizmetçinin sözlerini duyunca bir daha hayır diyemedi.

Onun için bir günahkârdı. Leyla ile hiçbir ilgisi olmayan bir kişiden pervasızca şüphelenmenin ve onu sınamanın günahı.

-Ama insanları ilgi ya da merak gibi bir yalanla kandırmamalısınız.

Aynı zamanda, duyguları onun kadar iyi bile değildi, ama yalanı yüzünden günahkâr olan oydu.

Kendisini bulana kadar onunla iletişime geçmemesi söylendiğinden beri, sürekli olarak onunla iletişime geçme dürtüsü ile vazgeçip katlanma nedeni arasında gidip geliyordu.

Ve sonunda hizmetçiyi onu araması için gönderdiğinde ve hizmetçiden isteği aldığında.

O anda hissettiği şeyin hayal kırıklığından ziyade rahatlama ve endişe olması komikti. Sıkı sıkıya koruduğu inançlarından uzak, saygısız bir fikir olduğunu biliyordu.

Yine de panzehirsiz zehri yaparken, onun kendi kendine ieeğini hiç düşünmemişti. Ona vermediğı zehir yüzünden dşeeğini bile düşünmemişti...

"Ama neden?"

Altın kupasında zehir olduğunu çok iyi biliyordu. Çünkü kolyedeki boncukların rengi değışmişti.

Uzakta oturan birinin bile fark edebileceğı kadar parlak olan rengi görmesi gerekirdi. O zaman neden bu kadar suratsız bir ifadeyle iti?

Kafa karışıklığı yüzünden midesinin bulandığını hissetti. Ama bu soruları düşünmek için rehavete kapılmanın zamanı değıldi.

Dudaklarını ısırdı ve parmak uçlarıyla dokunduğı şişeyi çıkardı. İçinde menekşe rengi sıvı bulunan küçük cam şişenin kapağını açtı ve doğıruca aşağı eğildi.

Emri kendi ağızından veren ama Prenses'in gitmesine izin vermek istemeyen Veliaht Prens'ten acı bir görüntü geldi. Bunu umutsuzca bastırarak söyledi.

"Majesteleri, lütfen genç bayanın yüzünü gösterin..."

Veliaht Prens buz gibi kırmızı gözlerle ona baktı ve isteksizce kollarından prensesin yüzünü gösterdi.

Yüzünden kan damlıyordu.

Acı içinde bir an gözlerini kapatan Vinter, çok geçmeden temkinli bir dokunuşla dudaklarını araladı ve şişeyi ağızına doğıru eğdi.

Bir damla, iki damla, üç damla.

Kendisine verilen zehre benzeyen bir sıvı ağızına girdi.

Soluk soluğa bir ses duyuldu. Neyse ki nefesi kısa bir süre sonra eski haline döndü. Bir ceset gibi solgun teni de kırmızıya dönmeye başladı.

"Duke! Doktor'u getirdim!"

Tam zamanında uşak onu aradı ve sedyeyle birlikte tıbbi malzeme geldi. Vinter tarafından yapılan ilk yardımın ardından Penelope hızla konağa taşındı.

"Ha"

Nefeslerini tutarak izleyenlerin her birinin ağzından rahat bir nefes çıktı. Bir kişi hariç.

Derrick.

Acil durumdan bir adım uzaktaydı ve sonuna kadar sadece sessizce izledi. Tokat-!

Yanakları acıdığında ve alev aldığında kendine geldi. "Ne yapıyorsun lan sen!"

Gözlerini açtığında babasının çarpık yüzünü gördü.

Not: Lütfen bebeğimizi mutlu edin. Zaten çok acı çekiyor > akireatom: birileri bu elleri yakalamak üzere!!! E_ E

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 173

Bölüm 173

"İmparator'un temsilcilerinin ve Ekselansları Veliaht Prens'in burada olduğu bir zamanda, böyle şeyler yapmaya cüret ediyorsunuz!"

Dük öfkesini kontrol edemedi ve bağırdı.

Derrick, çocukluğundan beri çok olgun biriydi. Bildiği bir şey varsa, oğlunu aptal halinden uyandırır ve kendi işini kendi bitirirdi. Bu nedenle Renald'ın aksine Dük, ilk oğluna asla el kaldırmadığına dikkat çekti.

Ağzından tek bir kan lekesi aktı. Derrick ağzında bir karıncalanma hissetti. Böylesine öfkeli bir babayla yüzleşmek.

Başını yavaşça eski haline döndürdü. Ve ağzını açtı.

"İlk etapta onu saklamadan hemen açıklasaydık böyle bir şey olmazdı. Keşke Yvonne'un Penelope'nin kaprislerini yerine getirmek için geri döndüğünü açıklamayı ertelemeseydik..."

"Seni orospu çocuğu hala aklını kaçırmış!"

Dük elini bir kez daha kaldırdı. Ancak el düşmedi ve havada titredi. "Duyuruyu ertelemek ve Penelope'yi değil Yvonne'u saklamak benim isteğim!"

Biraz yersiz yurtsuz kalan aile şimdi bir daha bağlanamayacak bir felaket durumundaydı. Dük umutsuzluk dolu bir sesle bağırdı.

"Bu sadece hayatta bir kez yapılacak bir reşit olma töreni, her şeyden çok fark edilmesi gereken bir an değil mi!"

"....."

"Yakında mağlup olacak üvey kızım hakkında anlamsız piçler tarafından çıkarılan dedikoduları durdurmak için kendim sipariş ettim!"

"....."

"Yine de bu sabah, Yvonne geri döndüğü için reşit olma törenini iptal etmemi söyledi!"

Rastgele tüküren Dük, sert bir nefesle ağzını kapattı.

Derrick'in mavi gözleri dalgalandı. Ancak gözlerinin körlüğü nedeniyle, bu ince değişiklikler Dük tarafından görülemiyordu.

Güvenilir ve kendisiyle gurur duyan ilk oğlu, küçük kız kardeşini kaybetti ve kelime sayısı keskin bir şekilde düştü. Ama bir zamanı vardı, bu yüzden Dük Penelope'yi bir dereceye kadar ailesi olarak kabul ettiğini düşünüyordu.

Bu bir yanılsamaydı. Derrick Penelope'yi hiç kabul etmiyordu.

Sadece kamusal konumunu kişisel duygularından üstün tutmuş ve buna göre hareket etmiştir.

Dük, meşgul olma bahanesiyle çocuklarını ihmal ettiği için pişmanlık duydu. Elleriyle yüzünü ovuşturdu ve ağıt yakar gibi mırıldandı.

"Penelope'den bu kadar nefret ettiğini

bilmiyordum." " " "

"Ben, ben korkunç bir şey yaptım. Hepinize"

Derrick'in ifadesi belli belirsiz değişti. Babasının sözleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Ondan nefret ettiğim için değil."

Penelope'den nefret ettiğini hiç ama hiç düşünmemişti. Sadece öyleydi.

"Dedikodular yanlış yayılırsa, Eckart'ın prestiji zarar görür çünkü kendi kızınızı bulduğumuzu duyurmayı reşit olma töreni nedeniyle geciktirdik, bu mesele o kadar çocukça değil..."

"Bu konuda konuşmayı bırakalım."

O sırada Dük bir elini kaldırdı ve onu durdurdu.

Belki biraz daha az heyecanlı bir şekilde sandalyeye çöktü. Ve soğuk bir sesle şöyle dedi.

"Artık mesele sadece Penelope'nin Reşit Olma Töreni değil, Leydi Eckart'ı hedef alan bir zehirlenme vakası."

"Zehirlenme...?"

Derrick'in mavi gözleri o anda titredi.

Parlak bir şekilde gülümseyen ve altın kupayı kaldıran kız aniden kanlar içinde yere yığıldı. Bir süre önce olanları hatırlamıyordu.

O sırada küçük bir hafıza kaybı yaşadı, sanki hafızası bölünmüş ve parçalara ayrılmış gibiydi.

Bazen aklına sadece kayıp hafızasında bir çiçek gibi açan koyu pembe saçları geliyordu. Sanki Dük'ün sözleri suratına inen bir yumrukmuş gibi nabızı aniden çılgınca atmaya başladı. "Neyim var benim?"

Kıpırdamadan dururken arkasında birbirine yapışmış olan elleri terliyordu. Derrick babası gibi soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı.

Objektif bir bakış açısıyla karşılık verdi. İhtikten hemen sonra kan kusmuş ve yere yığılmıştı, yani zehir olduğuna hiç şüphe yoktu.

Ancak Verdandi Markisi dışında kimse ikna olmadı. Çünkü aynı şarabı içen Dük ve Renald'ın durumu iyiydi.

Dahası, böylesine insanlık dışı bir eylemde bulunan Eckart'ın karşısına çıkmaya kim cesaret edebilir? Derrick ciddi Dük'ün yüzüne baktı ve dudaklarını yaladı.

Peki nesi var, aklına ne oldu, ne tür bir zehirdi? Ona dilinin ucunda dolaşan bir şey sormak istiyor.

"Zehirlendiğinden emin misiniz?"

Ancak, ağzından çıkan kelimeler tamamen farklıydı. Dük, böyle bir çocuğa sadece bakmak yerine kısa bir süre cevap verdi.

"Doktor az önce doğruladı."

O anda Derrick avuçlarının kayganlaşacak kadar ıslandığını hissetti.
"Eckart'a karşı kim cüret etti..."

Ellerini saklamak için daha da sıkı kavradı.

"Becky adında bir hizmetçiyi zindana attım ve Yvonne'u da odasında ev hapsine aldım." Dük kısa bir cevap verdi. Derrick başını kaldırdı ve sordu.

"Neden Yvonne?"

"Çünkü kadehi getiren Yvonnne'nin geçici hizmetçisiydi." "Baba."

"Penelope'den sorumlu hizmetçi tanıklık ediyor. Kısa bir süre önce Yvonne'un geçici hizmetçisi gizlice ona üst sokağa nasıl çıkacağını sormuş."

Derrick Dük'ün sözleri karşısında içten içe şaşırmıştı. Soruşturmanın bu kadar ilerleyip ilerlemediği belli değildi. Bu yüzden ona o anda ve hemen sonrasında neler olduğunu sormak istedi.

"Ama Yvonne... Yvonne olamaz, baba."

Ama artık bu tür kişisel duygularla ilgilenmek yerine olanlara dönüp bakmanın zamanı gelmişti. Eckart Dük'ünün görevi de buydu.

Derrick kafasındaki karışık düşünceleri bir kenara bırakarak Dük'ün sözlerindeki şüpheli noktalara dikkat çekti.

"Yvonne'u savunmuyorum, bunu yapmaya gerçekten hakkım yok. Ama Penelope'yi zehirlemenin ne faydası var?"

"....."

"Hedefin neden Penelope olduğunu anlamıyorum. Babam ya da ben olmalıydım." ""

"Belki de hizmetçiden ya da başka birinden zehir almıştır. Ellen Markisi en çok şüphelenilen kişi. Son zamanlarda sessiz kaldığına dair haberler alıyorum ama yine de av yarışmasının intikamını almak için bunu gizlice yapıyor olma ihtimali var."

Ciddi bir yüz ifadesiyle anlamsız düşünceler içinde olan Derrick aniden başını kaldırdı.

"Hemen yeraltına inip hizmetçiyi kendim sorgulayacağım. Daha uzun saatler ona sadece buradan kaçmak için zaman kazandıracaktır."

"Derrick."

Dük, Derrick'i hemen ofisten ayrılmak üzereyken aradı. Ve haber verdi. "Bu davadan uzak dur."

"Ha?"

Derrick uygunsuz bir şekilde kekeledi. "Baba, az önce seni yanlış duymuş olabilirim." "Sana kıpırdamadan durmanı söyledim çünkü bunu yapacağımı biliyorum."

Yanlış duymamış. Dük, Genç Dük'e net bir sesle emir verdi. Bu davadan uzak durması için. Onu anlayan Derrick dişlerini sıkarak babasına tekrar sordu.

"Yvonne'u getirdiğim için mi şüpheli oldum?"

"Öyle bir şey değil."

"Eğer değilse, o zaman sorun nedir?"

Biraz ikna olmamış bir yüz ifadesiyle sordu.

"Sadece şişeleri ve bardakları kontrol etmekle kalmamalı, aynı zamanda bugün davet edilen herkesi yakından takip etmeliyiz. Renald ve uşağın tüm bunları üstlenmesinin zor olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Verdandi Markisi'nin bu davada yer almasına izin vereceğim." Derrick Dük'ün sözlerine güldü.

"O başka bir ailenin reisi. Ama ailenin en mahrem işlerini ona bırakmakla neye inanıyorsunuz?"

"....."

"Ayrıca, en nüfuzlu şüpheli o. Penelope'nin olay yerinde zehirlendiğini hemen kimse bilmiyordu, sadece Marki biliyordu."

"Eğer Verdandi Markisi olmasaydı!" Gwang-!

Oğlunu sessizce dinleyen Dük, yumruğunu masaya vurdu.

"Marki'nin ilk yardımı olmasaydı, şimdiye kadar cenaze töreni için hazırlık yapıyor olurduk!"

"....."

"Neden kan kustu, neden bayıldı! Hala zehirlendiğini ya da başka bir şey olduğunu bile bilmiyorsunuz !"

Kızgın Dük daha fazla konuşamadı ve sustu.

Kendisi için de aynısı geçerliydi ve bunun zehir olduğundan şüphe duymuyordu. Şüphelenmek bir yana, düşmekte olan kızını gördü ve hiçbir şey yapmadı. Donup kalmaktan başka bir şey yapmadı.

Tören olabilecek en kötü şekilde sona erdi.

Dük, kan çanağına dönmüş gözlerinin kenarına sertçe vurduğu yumruğuyla masayı devirdi. Elleriyle kapattığı yüzüne derin bir yorgunluk çökmüştü.

"...Tek seferde öldüren bir zehir değil ama kanamanın durmasına neden olan ve panzehiri zamanında almazsanız kişiye acı çektiren nadir bir zehir."

"....."

"Ne de olsa Verdandi Markisi yavaş yavaş ölmekte olan Penelope'yi kurtardı." "Ölmek mi?"

O zaman oldu.

Yan taraftan gelen titrek ses üzerine Dük gözlerini kırpıştırdı ve başını kaldırdı Derrick yüzünde tanıdık olmayan bir ifadeyle orada duruyordu.

Odaklanmadan kontrolsüzce titreyen mavi gözbebekleri ve solgun yüzü. Dük oğlunu ilk kez böyle bir durumda görüyordu.

"Bu doğru

olamaz." "Derrick,

canım."

Dük, ona hayret dolu gözlerle baktı ve onu çağırdı.

Ancak, çağrıyla duyamayan bir adam gibi, o ana kadar geri çekilmiş olan ellerini ileri uzattı.

Yavaşça başını eğdi ve terli ellerine baktı. "O ölmezdi"

O anda, unuttuğu bir şey zihninde canlandı. Dün gece gördüğü rüyanın bir sahnesiydi bu. Kollarında kırmızı kanla kusarak ölmek üzere olan Yvonne.

"Derrick?"

Garipti. Rüyalar değışti.

Sanki biri zihninin bir kısmını kesmiş gibi hafızası karışmıştı. Ama böylesine uğursuz ve şanssız bir rüya olmasaydı bile...

"Yvonne'un zehri alması gerekmez mi?"

Penelope zehri kendisi hazırlayabilirdi, ama zehirden ölecek olan o değildir.

Ellerini hissetmiyordu ve sırtı soğuk terlerle dolmuştu. Derrick tekrar başını salladı ve tutarsızca mırıldandı.

"... O ölemez. Kendini zehirliyor." "Derrick, sen."

Dük şaşkın gözlerle Derrick'e baktı ve kısık bir sesle ona seslendi. "Odana gitmeli ve biraz dinlenmelisin."

"Ama sorgulama" "Bu bir emirdir." Derrick sonunda çenesini kapattı. "Tamam"

Bir süre sonra kısa cevabını bitirdi ve Dük'ün ofisinden ayrıldı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 174

Bölüm 174

Kısa bir cevaptan sonra Dük'ün ofisinden ayrıldı. Onu bekleyen bir kişi vardı. "Genç Dük"

Baş hizmetçiydi. "Sorun nedir?"

"Peki... Leydi Yvonne'u görmeye gidebilir misin?" Ter içinde bir yüzle söyledi.

"Odasına kilitlendiğinden beri titriyor ve ağlıyor." Derrick bu söz karşısında duraksadı.

Onu reşit olma törenine sürükleyen de oydu. Ama yarım günlük bir suçtan sonra bir odaya hapsolmek ne kadar korkutucu ve talihsiz bir durum. Ne kadar korkutucu ve üzücü hissediyor olmalı. Kız kardeşim için bile endişelenmek zorundaydım.

Buna bakarak Yvonne'un odasına doğru ilerlemeye çalıştı. Ancak, başının aksine vücudu hareket etmedi. Bu çok garipti. Birden bir şeylerin yanlış gittiğini düşündü.

Dük ile konuşurken hissettiği endişe duygusu tüm vücuduna yayıldı. "...Sonra."

Derrick, gergin bir sesle, bir kelime söylemeye çabaladı.

"Ama yemek yemiyor, sürekli Genç Dük'ü arıyor..." "Sonra, sonra gideceğim."

Çaresiz hizmetçinin isteklerinden kaçır gibi uzaklaştı. Nereye gittiğini bilmeden amaçsızca yürüdü.

"Neden böyle hissediyorum?"

Penelope'nin ölebileceğini duyduğu andan itibaren suçluluk duygusundan kurtulamadı. Tek yaptığı zorlukla nefes alan ve ağlayan Yvonne'u almak oldu.

- Gel, kardeşim. Ah, hayır, Genç Dük. Zamanınız var mı?

Sabah erkenden Yvonne geldi ve içecek bir şeyler istedi. Rahatmış ve gülüyormuş gibi davranmaya çalıştı ama içi kasvet doluydu.

Mantıklı geliyordu. Penelope'nin reşit olma töreni hazırlıkları yüzünden kimse onunla ilgilenmiyordu.

Dahası, reşit olma töreni sırasında odasında saklanıyordu, ancak mücadele eden kendisiyle nasıl başa çıkacağını bulamıyordu.

O kadar utanmıştı ki onu nasıl teselli edeceğini bilemiyordu.

-Ben iyiyim. Reşit olma töreni çoktan yapıldı.

Sis kısa sürede dağılırken gülümseyerek tek kelimeyle, iyi, dedi.

— Bu festivali birlikte geçirememiş olmamız çok yazık... Ergenliğe giriş törenine katılmak yerine... Zaferi kutlamak için bu festivaldeki havai fişekler diğer zamanlara göre çok daha renkli ve güzeldi.

— Ah, hafızamı biraz daha erken kazanmış olsaydım, bu sefer kardeşlerimle birlikte görebilirdim... Duygularına eklenen ürpertici bir ses pişmanlık doluydu. Yaşadıklarını canlı bir şekilde geri getirmek için yeterliydi.

Derrick'in unuttuğu günün anısı. On yıldan fazla bir süre önce, Yvonne'u kaybettiği gün.

Üç kardeş, tehlikeli olduğunu söyleyerek gece festival sokaklarına gitmelerini yasaklayan Dük'ün haberi olmadan delikten sürünerek çıktılar. Çünkü küçük kız kardeşi havai fişekleri yakından görmek istiyordu.

Gördükleri ilk festivalin gece sokağı çok ilginçti.

O sırada ucuz süs eşyaları satın aldılar, sokak yemekleri yediler ve duydukları müzik eşliğinde dans ettiler. Geçit töreni onları etkiledi.

-Kardeşim!

-Yvonne!

Küçük kız kardeşi bir anda bir sürü yeni insan tarafından sürüklendi.

Ondan uzaklaşan mavi gözler gözyaşlarıyla doldu. Ona doğru uzanan küçük eli hiç yakalayamadı.

Derrick bir anda yeniden canlanmanın anısına gözlerini kapattı.

"Abi? En ufak bir sesle gözlerini tekrar açtığında, endişeli gözlerle ona bakan ince küçük yüzü gördü.

O anda Derrick emindi. Bir köle tarafından getirilen halktan biri, uzun zaman önce kaybettiği kız kardeşiydi.

— Özür dilerim, Genç Dük. Korkarım söylememem gereken bir şeyi söyleyerek başınıza dert açtım. Şimdi hatırladım.

— Ama seni gerçekten özledim. Hafızamı kaybettiğimde bile, her zaman. Onun çarpık yüzünü görünce Yvonne aceleyle yerinden kalktı.

Bu olaydan sonra bile, kız kardeşi onu özlediği için ona kızmak yerine endişelenmiş ve rahatlamıştı.

Evini bulmak için geri döndüğünde bile cesareti o kadar kırılmıştı ki "kardeşim" bile diyemiyordu. İkinci kattaki çocuğun aksine.

İşte bu yüzden. Reşit olma töreninden hemen önce, ağır nefes alan ve yardım aramak için ağlayan onu dışarı çıkardı.

Herkesten daha renkli bir reşit olma töreni yapmak üzere olan Penelope'nin aksine, Yvonne'un halk arasında yaşadığı için doğru dürüst bir reşit olma töreni bile yapamaması üzücüydü. Önceki gün gördüğü uğursuz rüyanın da bunda payı vardı.

'Ne kadar suskun olursa olsun, herkesin önünde kaba davranmayacaktır.

-Birlikte gidelim.

-Ha? Ama, genç bayan.

-Siz de bir hanımefendisiniz. Bütün yakınlarımız katılırken kızının toplantıya katılmaması daha saçma değil mi?

Sözlerinden çok memnun olan Yvonne'u salona götürürken birden meraklandı. Benim getirdiğim Yvonne'a nasıl tepki verecek?

Kızacak ve kötü şeyler yapacak mı? Ya da belki her zamanki gibi ağzını kapatacak ve hiçbir şey ifade etmeyecek.

Tıpkı eşarbını aldığı anda yaptığı gibi yüzünde o sevimli gülümseme, ya da "Ben tamamen yanlışım..." derdi.

Derrick aklına gelen düşünce karşısında şaşkınlık içinde durdu. "İşte..."

Birdenbire oraya geldi.

Etrafına baktığında, merkezi merdivenin son katında durduğunu fark etti.

Koridorda duran uşağı ve hizmetçiyi gergin yüz ifadeleriyle görebiliyordu. Bir an tereddüt etti ve hemen yoluna devam etti.

"Genç Dük"

Onun beklenmedik görüntüsü karşısında başını kaldıran uşak şaşırılmış görünüyor. "O... içeride mi?"

Derrick sordu. Belirsiz soruya kısa bir süre takılan uşak çok geçmeden hafifçe başını sallayarak cevap verdi.

"Doktor onu kontrol ediyor."

"Bir dakikalığına durumunu kontrol etmek istiyorum." "Oh, bu"

Kâhya, onun odaya gireceğini duyunca gözle görülür bir şekilde utandı.

Şaşkın bir ifadeyle merak ederken içeriden aniden garip bir ses geldi. "Her nasılsa, onun durumu"

Bir adamın ağır sesiydi.

O sırada şaşkınlık içinde olan Derrick, hafifçe açık olan kapıyı genişçe açmak için kapı kolunu tuttu.

"Genç Dük, ben Ekselansları."

Kâhya aceleyle onu durdurdu ve alçak sesle mırıldandı.

Bu sözler, kapının tokmağını elinde tutan Derrick'i daha da sertleştirdi.

İki adamın yeni figürleri gözlerinin buğusuna yansdı. Doktor ve Veliaht Prens ortadaki yatağın yanında duruyordu.

"Ölümünün üzerinden çok zaman geçti ama kan henüz tamamen durmadı. Bilinci ne zaman yerine gelecek?"

Doktor konuşmasının sonunda belli belirsiz başını salladı. Elinde kırmızı suyla dolu bir agar demeti vardı.

Veliaht Prens sanki tüm gücü bacaklarını terk etmiş gibi sendeleyerek yatağının yanındaki sandalyeye oturdu.

Kadının ince elini battaniyenin altından çekip çıkardı ve dudaklarına götürdü. Odaya ölümcül bir sessizlik çöktü.

"Sana her zaman kötü davrandım. Seninle alay ettiğim için mi? Bu yüzden mi

Bu sefer benden intikam mı alacaksın?"

Bir süre sonra Veliaht Prens'in mırıltısını duydu. Derrick nefesini tuttu ve boğuk sesi dinledi.

"Aslında, söylendiği gibi ne kanı ne de gözyaşı olan kötü bir kadın olmadığınızı iyi biliyorum, hissedebilen ve acı çekeabilen canlı bir varlık olduğunuzu biliyorum."

"....."

"Ama bunu her söylediğinde, o kadar güzel ve çekicisin ki, gözlerimde sadece seni görüyorum ve gözlerimi senden alamıyorum."

"....."

"Bu yüzden bunu yapmaya devam ediyorum. Ama öyle demek istemedim."

Ona itiraflarda bulunan Veliaht Prens, yüzünü Penelope'nin elinin derinliklerine gömdü.

"Duyguları ve gözyaşları olmayan kötü bir kadın olduğunuz söylentisini kendiniz çıkardınız. Ama sen kansız ya da acısız biri değilsin, aksine savaşmaktan nefret eden ...birisin."

"....."

"Ama kanın hala akıyor. Bundan nefret ediyorsun, değil mi?"

Ceset gibi solgun bir elin sıcaklığı yok gibiydi. Veliaht Prens, sıcaklığını ona iletmek için elleriyle dudaklarını ve yanaklarını ovuşturdu.

"Benden seni bu cehennemden çıkarmamı istedin. O yüzden lütfen gözlerini aç." ""

"Ölme, Penelope." ""

"Beni bu cehennemde bırakma"

Derrick fısıltıyı duyduğu an. Huguung-

Derrick'in kulağında büyük bir gürültüyle bir şeyler koptu. "Bu"

Bunu istememişti.

Sadece meraktan. Yvonne'u getirdiğinde ne tür bir tepki bekliyordu? Ama böyle bir şey istemiyordu.

Farkında olmadan, Derrick'in yüzü çarpıtılmıştı.

* * * "Hizmetçinin odasından."

Dak-

Masanın üzerine içinde berrak bir sıvı bulunan küçük bir cam şişe konuldu.

"Sokaklarda dolaşıp kontrol etmenin bir sonucu olarak, Penelope'nin içtiği zehre karşı bir panzehirdi."

Kanıt toplamak için ayağa kalkmış olan Renald yerine dönmüştü Şu anda salonda beş adam ağır bir yüz ifadesiyle oturmaktadır. Dük, Derrick, Renald, Callisto, Vinter.

Olayla ilgili bir ipucu bulmak için yapılan bir toplantıydı.

Derrick, Dük'ün emri üzerine davayı soruşturma sürecinde yer almadı, ancak davayı çözmek için genç Dük olarak oturdu.

"Hizmetçi ne diyor?"

Ağır oturuşlu sessizliği ilk bozan Dük oldu. Renald bir an için cevap verdi.

"Penelope'nin Yvonne'dan onu beslemek için almasını istediğini söyledi."

"Yani Prenses'in içmek için sakladığı zehri bir aptal gibi kendisi mi yedi?" Veliaht Prens sert bir şekilde karşılık verdi. Renald onun gergin sesi karşısında kaşlarını çattı. "Eğer bu doğruysa, bardakları benzer sanmış olabilir."

O sırada Marquis ağzını açtı.

Dük onun sözlerine şaşırır, gözlerini kaldırır ve ona bakar. "Marki, sözlerinize dikkat edin."

"Hizmetçinin iddia ettiği gibi."

Vinter başını kaldırdı ve karşısında oturan Renald'a baktı. Sonra Renald büyük bir rahatsızlık ifadesiyle başını salladı.

"Benzer yeni bir bardağı kasıtlı olarak hazırlayan ve içine zehir koyan Leydi Penelope'dir." "Ama suçlu Leydi Penelope değil."

Vinter'ın az önce sarf ettiği sözler, bir dakika önce söylediği sözleri değiştirdi. O ana kadar sessiz kalan Derrick başını kaldırdı ve tepki gösterdi.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?" "Leydi Penelope..."

Bunun üzerine Verdandi Markisi tereddüt dolu bir yüz ifadesiyle konuşmayı kesti ve kısa bir süre sonra içini çekerek kelimeleri döktü.

"... Çünkü şarabı içmeden önce zaten zehirli olduğunu biliyordu." Callisto çok tatlısın.

Umarım çevirimi beğenirsiniz.

Çevirmen: AikoHiao

Ham sağlayıcı: Rose199859

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 175

Bölüm 175

Salondaki herkes donakalmıştı. "Ne?"

İlk cevap veren Veliaht Prens oldu. "Neden bahsediyorsunuz?" "Tam olarak duyduğunuz şey."

Vinter kısaca cevap verdi. Üç çift mavi göz şaşkınlıkla titrerken Dük kekeleyerek, "Duyduklarıma inanamıyorum," dedi.

"Onu içti... çünkü zehir olduğunu düşündü. Ne demek istiyorsun?"

"Marquis, bundan neden eminsin?" Derrick Duke yerine sert bir şekilde sordu. "Bu"

"Çabuk söyleyin Marki! Onun zehir olduğunu düşündüğünü ve içtiğini söylemişsiniz!" "Genç bayanın taktığı kolye."

Dürtüsünü dile getiren Dük'ün yüksek sesiyle Vinter tereddüt etti ve gerçeği ortaya attı.

"Genç bayan şarap dolu kadehini kaldırmadan önce, kolyesinin ortasındaki boncuğun rengi değişti."

"Ne?"

"Kolye, zehirli maddelere tepki veren büyümlü bir obje. Yakınlarda zehirli bir madde olduğunda boncukların rengi değişiyor ve Leydi Penelope'nin bardağı kaldırdığında boncuklarının sarıya döndüğünü gördüm."

Aynı anda, daha önce Penelope tarafından kolye hakkında bilgilendirilmiş olan Dük ve Veliaht Prens'in yüzleri de aynı anda soldu.

Veliaht Prens yavaş bir sesle konuştu. "O zaman onu gördü ve içti?"

"Genç bayanın kolyenin renk değişimini görüp görmediğinden emin değilim. Ama muhtemelen kısa süreliğine fark etmiştir."

"Nasıl?"

"Çünkü o kadar net ve parlak bir rengi vardı ki ben bile uzaktan görebiliyordum." "Ha"

Veliaht Prens nefesini üfledi ve perçemini kabaca savurdu.

Dük de elini kaldırdı ve kurumuş yüzünü tekrar tekrar ovuşturdu, yüzünde tüm ruhunu kaybetmiş gibi boş bir ifadeyle oturuyordu.

Sadece Derrick'in yüzü ilk seferinde olduğu gibi ifadesizdi. Bilinçsizce ona baktığında merak etti.

"Ama"

Sonra Veliaht Prens ağzını açtı. Vinter başını çevirdiğinde kırmızı gözlerin kendisine dik dik baktığını gördü.

"Obje hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun? İmparatorluk'un kullandığı türden bir şeye benzemiyor."

Gözleri kararmıştı. Marki'nin mavi gözleri hafifçe titredi. Ama bu, yanılsamanın düşünülebileceği çok kısa bir andı.

"İmparatorluk'ta nadir bulunan bir eşya..."

Vinter tereddütsüz bir yüz ifadesiyle doğrudan veliaht prene bakarak cevap verdi.

"Bu obje bende de vardı. Yaygın olarak kullanıldığı bir ülkede, kötü ruhlardan korkmak için çeşitli nesneler takma geleneği vardır."

"Gerçekten her şeye sahipsiniz bu arada, her türlü şeye. Panzehirden uzak bir ülkeden gelen nadir bir şeye kadar."

"...Bu."

"Prenses'e gerçekten takıntılısın."

Marki'ye garip bakışlarla bakan Veliaht Prens yavaşça başını eğdi. "Peki, kötü ruhları dışarıda tutabildiniz mi? "

"Tabii ki."

Sempatik bir yüz ifadesiyle cevap veren Vinter, doğal olarak Dük'e döndü.

"Yani Leydi Penelope'nin Leydi Yvonne'a zarar vermek için zehir getirilmesini emrettiğine dair hizmetçinin ifadesi gerçek duruma uymuyor."

...Daha çok tam tersi doğruymuş gibi.

O ana kadar sessiz kalan bir başka kişi ağzını açtı.

"O halktan biri Becky'den kendi güvenliği için bu konuda bir şeyler yapmasını istemiş olabilir." "Renald."

Dük şaşkın gözlerle ikinci oğluna baktı. Ama o daha bir şey söyleyemeden, Genç Dük hemen uyardı.

"Burada ne tür bir güvenlikten bahsediyorsunuz? Söylediklerinize dikkat edin."

"Hafızasını geri kazanıp kazanmadığı henüz belli değil ama ya evlatlık kardeşimizi öldürmek isterse?" "Yvonne...!"

Derrick'in kan çanağına dönmüş gözleriyle alaycılıktan kolayca etkilenen küçük kardeşini görünce alnındaki kalın damarlar yükseldi.

"Yvonne'un aslında Penelope'nin reşit olma törenine katılmaması gerekiyordu."

Bir hata yüzünden on yıldır kayıp olan küçük kız kardeşi için günahkârdılar.

Ondan özür ve af dilemesini isterken böylesine acımasız şüpheleri nasıl silebilirdi? "Onun için üzölmüyor musun?" sözleri boğazını doldurdu. Derrick'in söylememek için tek yapabildiğı buydu.

"Ben olmasam salona adım atmayacak bir çocuk nasıl olur da reşit olma törenine gidip Penelope'yi zehirlemeyi planlar?"

"Prenses için de aynı şey geçerli değil mi?"

Ancak cevap Renald'dan değil, Veliaht Prens'ten geldi.

"Genç Dük, Prenses'in kendi kız kardeşinizi getireceğinizi tahmin ettiğini mi söylemek istiyorsunuz?" ""

Sonunda Derrick'in dudakları Callisto'nun mokeryumu karşısında sustu. Bir süre için salona ağır bir sessizlik çöktü. "Yani iki zıt varsayıma sahip iki gruba ayrıldık."

Bir süre sonra Vinter durumu dikkatlice organize etti. "Birisi Leydi Penelope ya da Leydi Yvonne için hizmetçiye rüşvet verdi, ya da"

Dük konuşamadan bulanıklaşan kelimeleri duydu. "Penelope kendi oyununu oynamış olmalı."

Bu bardaklardan içmeden hemen önce gözlüklerini kasıtlı olarak değiştirdiğini kimse görmedi.

Bu durum doğal olarak Dük'ün biyolojik kızını şüphelilerin dışında bıraktı.

Tırnaklarıyla kolçağı hızlıca vuran Veliaht Prens, düşünceli bir şekilde kaybolan Prenses'e sordu. "Prensesin böyle kendi kendine yaptığı bir oyunu oynamasının sebebi nedir?"

"Bu kadar yeter."

Derrick sessizce cevap verdi, her zaman kaza sonrasında sorumlu olmuştur. "Size söylemekten utanıyorum ama Penelope sık sık bu şekilde ilgi talep ederdi." "Genç Dük'e katılıyor musunuz?"

Dük ve Reynold, Callisto'nun sorusu karşısında utanç içinde gözlerini yere indirdiler ama başka bir cevap veremediler.

Derrick'in sözleri ne daha fazla ne de daha az doğrudu.

Penelope sık sık yıkıcı yollarla dikkat çekerdi. Her ne kadar son zamanlarda büyümüş gibi görünse de, kendi kendine oynadığı oyun açısından bakıldığında bu biraz anlaşılabilir bir durumdu.

Veliaht Prens o sıralarda savaş alanında ve Dük de malikânedeki söylentilerin yayılmasını engellemiştir, bu yüzden Marki de tüm durumu anlayamadı.

Ancak bir çocuğun hatası babanın suçudur.

"Penelope'nin o kadar uzağa gidebileceğini sanmıyorum."

Dük ağır bir yüz ifadesiyle ağzını açtı. Renald hızla başını salladı.

"Babam haklı. Yapacak bir işi var. Her hafta oynamak ve yemek yemekle meşgul çünkü para alıyor."

"Penelope, Yvonne'un geri dönmesinden nefret ediyordu." Sadece Derrick başka bir şey söyledi.

Bu davanın sonunun Penelope'nin kendi oyunu olduğuna kesinlikle inanan bir adam gibi. "Hizmetçiler, birbirlerine her rastladıklarında Yvonne'un ağlayarak geri döndüğünü söyledi." "Ha?"

Renald sanki şaşkına dönmüş gibi güldü.

"Hangimizin gözleri kör oldu? O hiçbir şey söylemedi ya da yapmadı, ama halktan biri sadece ağladı!" "Onun sözlerine ve eylemlerine bakarsanız, tüm niyet ve amaçlarıyla, toplum için bir bıçak gibidir." Güzel görünümünün aksine, Penelope'nin dilinin bıçak gibi olduğu doğrudu

Derrick'in sözlerinden etkilenen Renald'ın bir an için nutku tutuldu ve hemen ardından kardeşine baktı.

"Yani, dikkatleri halktan kendi üzerine çekmek için kendini zehirlemiş olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Hemen bir sonuca varmayın. Kendi kendine oynamasının sebebinin bu olabileceği sadece bir tahmin." "İkiniz de durun!"

Dük öfkeyle ikisini de durdurdu.

"Penelope'nin kendi yarattığı bir oyuna dahil olduğu açık değil, ama şimdi spekülasyon yapmak için bir neden yok!" "Kendi kendine oyun, kendi kendine oyun, bunu söylemek kolay."

Aile kavgasına başka biri müdahale etti.

Dük, hiç de hoş olmayan bir ifadeyle başını Veliaht Prens'in önünde eğdi. "Majesteleri."

"Eğer Prenses gerçekten kendi oyununu oynadıysa, bu onun hayatında sadece bir kez, herkesin dikkatini çeken bir gün için bunu planladığı anlamına gelmez mi?"

"....."

"Garip değil mi? Kendi kendine zehir içmesinin nedeni sadece sizin dikkatinizi çekmek istemesi mi?" Dük ve iki oğlunun yüzleri sertleşti.

Prens'in "kendi kendine oynamasının" anlamı, ilgilerinin buna değer olduğu anlamına mı geliyor? Yoksa ilgiden nasibini alamadığı için böyle bir şeyin işareti miydi?

Dük cevap vermek için ağzını açtı. Ama Veliaht Prens öndeydi.

"Ayrıca, sessizce dinlediğim için Genç Dük suçu

bu kargaşanın sebebi prensesin hatasıdır."

Veliaht Prens'in kırmızı gözlü bakışları Dük'ten Derrick'e kaydı.

"Prenses konusunda her seferinde bu kadar anlamsız mı davrandınız? Kesin nedeni bulmayı düşünmek yerine, her şeyin Prenses'in hatası olduğuna karar verip işi çabucak bitiriyorsun. Eckart'ın sorun çözme yöntemi bu mu?"

"....."

"Sen, "Ben bir Dük'üm ve sen bir hiçsin" diyen büyük bir dük müsün? Aman Tanrım." ""

"Hayal kırıklığına uğradım."

Dük ve Derrick'in yüzü, kendi kendine konuşan bir adam haline gelen Veliaht Prens'in mırıldanmalarıyla bozulmuştu.

Dük, utancından yüzü kızarmış bir halde, öfkesini bastırarak cevap verdi.

"Ekselansları. Size yalvarıyorum ama bu konu aile içinde. İmparatorluk Sarayı'nı ilgilendirmiyor ama siz de bizim işimizle ilgilenmemelisiniz."

"Prensesle nişanlanacağıma söz verdim."

Dük ailesinin işlerine karışan Callisto, Dük'ün bunun kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığını söylediğini duyunca Veliaht Prens şiddetle tersledi.

Dük ailesinin üyelerinin yüzleri donuklaştı. "Peki, ne demek istiyorsunuz?"

"Az önce ne dedin sen?"

"Prenses'in reşit olma töreninden sonra, müstakbel Veliaht Prenses'in ailesine resmi bir teklifte bulunmaya hazırlanıyordum."

"....."

"Yani prenses bu şekilde ölürse, bu artık bir aile meselesi olarak görülmeyecek, Dük."

Callisto salondaki herkese tek tek bakarak niyetini belli etti ve güldü.

Ancak gülümsediğini gösteren ağzının aksine, kırmızımsı gözleri gizemli uğursuz ışıltılarla doluydu.

Veliaht Prens sert ve acımasız yüzüyle gülümsediğinde, salondaki atmosfer sanki herkesin üzerine soğuk su dökülmüş gibi yoğunlaştı.

Kanlı bir atmosferde sessizliğini koruyan Vinter sesini çıkarmayı başardı. "Bunun kendi kendine bir oyun olduğunu da düşünmüyorum..."

Hnock knock-.

İşte o zaman. Birisi sürekli kapalı olan kapıyı çaldı. "Duke, ben Pennel."

Kahyanın aceleci sesi odadaki buzları kırdı. "İçeri gelin."

Dük uşağın içeri girmesine izin vermişti. Hemen ardından uşak bir klik sesiyle içeri girdi. "Konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim ama size acilen söylemem gereken bir şey var."

Başını eğip özür dileyen uşak, solgun bir yüz ifadesiyle acil haberi hızla duyurdu. "Yeraltı hapishanesinde kilit altında tutulan Becky adında bir hizmetçi öldü."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 176

Bölüm 176

"Ne?"

Dük de dahil olmak üzere tüm erkeklerin yüzleri şok olmuştu. "Hizmetçi öldü mü?"

Kâhya karanlık bir yüz ifadesiyle durumu bildirdi.

"Evet, dilini ağzında ısırarak öldü." "Ha, ne oldu? Renald."

Dük, sorgulamadan sorumlu olan ikinci oğluna baktı.

"Olamaz! O kadar sadık bir şekilde ifade verdi ki işkence yapmama bile gerek kalmadı."

Renald, Dük'ün hiç anlamadığı bir yüz ifadesiyle mırıldandı.

Sadece Penelope'nin söylediklerini yapmakta ısrar eden hizmetçi kız, içeri getirildiği anda titremeye başladı.

Yüzünde hiç yalan yoktu.

Ancak, kendi kendini sorgulama, görevini kaybeden suikastçıların geleneğiydi. Ortam hızla ciddileşti.

Salonda tuhaf bir sessizlik vardı. "Her şeyden önce, ölü hizmetçinin hareketlerini araştırın."

Oldukça uzun bir süre sonra Veliaht Prens ağır bir sesle emretti.

"Zehri nereden aldı, dukedormda normalde ne yapıyordu, reşit olma töreninden önce ne yapıyordu ve prensesle kaç bağlantısı vardı."

"....."

"Ölmüş olması çok kötü, çünkü bunun Prens'in emri olup olmadığını gerçekten öğrenmek istiyordum, eğer durum buysa, o zaman savaş alanında kullandığım yol budur."

Şaka yapar gibi omuzlarını silkerken Callisto hiç de gülümsemedi.

Yine de, prensesi öldürmeye çalışan birine odaklanmış gibi görünen ona bakarken, biri dikkatlice ekledi.

"O Yvonne'un hizmetçisi."

"O zaman bu soruşturmaya o kaltağı da dahil etseniz iyi olur."

"Ekselansları!"

"Henüz öz kızınız olduğu onaylanmadı mı demiştiniz?" "O, o" Dük

konuşamadı. Bu doğrudu ama her şeyin bir kuralı vardı.

Dük'ün yüzü, aile içindeki hassas konuları rahatça kontrol eden Veliaht Prens'i görünce aşağılanmayla lekелendi.

Her iki durumda da Veliaht Prens kendi iradesiyle sonuca varmıştır.

"Aferin sana. Bu noktada, halktan biriyle ilgili her ayrıntıyı kontrol etmelisiniz, Dük." "Marki, Penelope'nin zehirlendiğini ve bunu kendisinin içtiğini söylemiyor mu?"

Sonra biri sert bir şekilde sordu.

Callisto başını çevirdi. Prensini suçlamak için sabırsızlanan Genç Dük'tü.

"Ah, evet."

Veliaht Prens hafifçe başını salladı, sonra bakışlarını Derrick'ten çevirip diğerine baktı. "Bu arada, Verdandi Markisi, prensesin neden kendi kendine oynamadığını düşünüyorsunuz?"

Uşak içeri girmeden önce ne söylemeye çalıştığını hatırlamayı başaran Veliaht Prens sordu.

"Bu..."

Vinter hemen cevap veremedi ve dudaklarını salladı. Ölü bir hizmetçiyi içeriyorsa bu kesinlikle onun kendi oyunu değildi.

Çünkü zehiri, terbiyeli hizmetçisi aracılığıyla ofis müdüründen istemişti. Dahası, bardağı kaldırmadan önce kolyeye baktı.

Belli ki kolyenin renginin ana renge dönüştüğünü biliyordu. Belki de ona verdiği zehirden farklı bir şey içmişti.

Her iki durumda da, onun niyetine dair en ufak bir ipucu yakalayamadı.

Bu durumda, bildiği her şeyi Veliaht Prens'e anlatmanın faydalı olup olmayacağına karar veremiyordu.

"Marquis?"

Veliaht Prens başını eğdi ve sanki garip bir durumdaymış gibi cevap vermeden ona seslendi. Vinter, Veliaht Prens'in bakışları karşısında dudaklarını ısırıktan sonra nihayet ağzını açtı.

"Zaten düzgün bir hizmetçisi

var." İyi bir mazeret ortaya çıktı.

"Namuslu hizmetçisini geride bırakmışken neden böyle gizli bir şeyi başkasının yapmasına izin versin ki? Neden böyle bir şey yapsın ki? Neden Leydi Yvonne'un geçici hizmetçisinin bunu yapmasına izin verdi?"

"Uzun zamandır bir sonuca vardınız. Ben de tam olarak bunu söylüyorum." Veliaht Prens kırmızı gözlerini tekrar Derrick'e çevirdi.

Derrick yine yalanladı.

"Ama eğer kendi kendine oyun değilse, panzehir neden keşfedildi ve Penelope zehirli olduğunu bildiği halde neden şarap içti?"

"Öyleyse soruşturmayı yapalım, Genç Dük."

Veliaht Prens gözleriyle bir bakış attı.

"Prensesi kim zehirliyor yoksa dikkatinizi çekmek için gerçekten kendini mi zehirliyor?" ""

"Ya da belki de başkası tarafından planlanan kendi yazdığı oyunu fark eden Prenses

Durdur

şunu." "İşte

bu!"

"Birlikte öğrenelim, ha?"

Onun sözleriyle üç çift mavi göz kocaman oldu.

O gözlerde sanki bu konuyu hiç düşünmemişler gibi derin şüpheler okunuyordu.

Callisto, kim bilir, Penelope böyle bir seçim yapabilecek kadar akıllı bir kadındı.

Dük ailesinin onu aptal ve olgunlaşmamış bir bebek olarak görmesi anlaşılabilir bir durumdu. "Her şeyi araştırın, Dük."

Callisto sırayla üçüne de ters ters baktı.

"Ben bir tanık olarak değil, İmparatorluk Ailesi'nin bir üyesi olarak doğrudan müdahale etmeden önce."

* * *

Callisto Dük'ün salonundan çıktı ve hızla ilerledi.

Prenses'in zehirlenme koşullarını öğrenmek için konuşmaya katıldı, ancak bu zaman kaybıydı.

Bu arada, baygın bir kadına ne olacağı konusunda endişelenmekle meşguldü. Tam orta merdivenleri tırmanmak üzereyken neredeyse koridordan aşağı koşuyordu.

"Ekselansları."

Koşarak içeri girdiğinde orta salonda oturan biri uyandı. Tereddütlü Callisto yavaşça döndü.

"Bu da ne..."

Başka zamanlarda yaverini kurnazca selamlayan Veliaht Prens, bu kez yüzünde korkunç bir ifade ile ona baktı.

Birkaç gün sonra patronun yüzü çok sertleşmişti.

Böyle zamanlarda herkes söylediklerine ve yaptıklarına dikkat etmelidir. Cedric kuru tükürüğünü yuttu ve söylemeyi başardı.

"Feha, sizi geri getirmemi istedi, Ekselansları." "Neden?"

"Hronia'nın isyancıları kuzey sınırını ele geçirdi." "Ha"

Sırıtmaya başlayan Veliaht Prens çok geçmeden merdivenlerde kabaca döndü. "Ona diğerlerini oraya göndermesini söyle çünkü şu anda çok meşgulüm."

"Boo, kuzeyde kamp kurdular ve diğer mağlup ulusların kalıntılarıyla işbirliği içinde yavaş yavaş güç kazanıyorlar!"

Cedric telaş içinde ağladı. Bağırان yüzü de hayal kırıklığıyla kaplıydı.

"Önceki gün Marki Herhett ele geçirildi. Hemen gidip bastırma emri verildi."

Herhett'in bölgesi, bariyerlerin sağlam olduğu ve askerler tarafından iyi eğitildiği Kuzey'e aitti. Eğer orasıysa, çoktan birkaç isyancının kellesini almıştır.

"Ne oluyor lan?"

Bir anda merdiven korkuluklarına tutunan Veliaht Prens tekrar yaverine döndü. Merdivenlerden inerken bakışları kırmızı ışıkla parlıyordu.

"Bu ülkede benden başka komutan yok mu? Çorba yapıp burunlarının dibine kadar yedirebilirdiniz, her pisliği ben mi temizleyeceğim?"

""

"Neredeyse on yıldır savaş alanında bir köpek gibi yuvarlanıyorum. Ama sevdiğim kadının ne zaman öleceğini bilmiyorken neden lanet bir savaş oyunu oynayayım ki?"

"Majesteleri!"

"Tek vuruş!"

Kendisine vurmak üzere olan büyük el karşısında gözlerini kapatan Cedric, bir anda bağırdı.

"Majesteleri, bu görevi tamamladıktan sonra Prensesle nişanlanmanıza olumlu bakacağını söyledi."

Sonra gözlerini açtı ve Veliaht Prensi ciddi bir ses tonuyla ikna etti.

"Biliyorsunuz, Majesteleri'nin onayı ve desteği olmadan, nişan başarılamaz."

Bu doğruydu. Teklifini ne kadar sunarsa sunsun, Dük reddederse hiçbir faydası olmazdı. Bundan önce, prenses bundan nefret ettiği için faydasızdı ama bu sefer kendine güveniyordu.

(Not: Bunun İmparator / Dük anlamına gelip gelmediğini bilmiyorum. çünkü cedric "majesteleri" dedi)

Artık onun ne istediğini biliyordu. Her ne ise, onun isteklerini yerine getirecek güce ve paraya sahipti. Tabii ki, sadece nişanın yapılması şartıyla.

"Kahretsin!"

Cedric'e vurmak için havaya kaldırdığı yumruğunu sonunda indirdi ve merdivenlerin korkuluklarına vurdu.

Quang-! Tahtadan oyulmuş parmaklığın üzerinde böyle bir süsleme ezilmişti. Cedric bunun kendi kafası olabileceğini düşünerek titredi.

Ergenlik çağının başlangıcında. Hiçbir şey bilmeden tekme yemiş gibi savaş alanına atıldıktan sonra bir köpek gibi yuvarlandı ve hayatta kaldı.

Zaferinin mesajıyla başkente dönerken, İmparator'un oyununu bir daha asla oynamayacağına dair binlerce kez söz verdi. Çok iyi biliyordu ki, eğer şimdi kabul ederse, ona tekrar yeşim taşından bir tasma takmayı teklif etmek zorunda kalacaktı. Ama.

"Bekle."

Harareti nefesini yavaşça bıraktı ve sanki kara kara düşünüyormuş gibi konuştu. "Majestelerine söyleyin. Durum acil değil."

"Hadi, veda etmelisin ve bir daha buraya gelmemelisin!"

Bağıran Callisto, Cedric onu yakalayamadan merdivenlerden yukarı fırladı. Cedric'in yakalayamadığı kırmızı pelerini arkasında çırpınarak koşmaya başladı.

İkinci kata tırmanan Callisto, Prenses'in odasının kapısını hemen açtı.

Artık onun varlığına oldukça alışmış olan sadık hizmetçi, en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermeden aceleyle uzaklaştı.

Jabbuck, jabuck-.

Hiç tereddüt etmeden odanın karşısına geçti.

Çok geçmeden büyük bir çift ayakkabı yatağının yanında durdu.

Yatağın etrafı, yanan deşifre mumundan çıkan dumanla doluydu. Güçlü bitki kokuları arasında Prenses hâlâ ölmüş gibi gözlerini kapatıyordu.

Solgun teni, zehir kokusu, parlak dudakları ve ışığını kaybetmiş koyu pembe saçları ona bir ceset görünümü veriyordu.

Geçen gün, Dük'ün üvey kızı onu taklit etmeye çalıştığında ve hastaymış gibi giyinmeye zorlandığında bile böyle görünmüyordu.

Canlı bir yüz ve siyaha boyanmış göz kapağıyla gülünç bir figür. "Çok tatlıydı.

Onunla görüşmek istemediği için süslenip püslenen iğrenç bir kadın.

Ancak Penelope Eckart daha da güzeldi. "Penelope Eckart."

Veliaht Prens uzandı ve sert eliyle bir kadının dudaklarına dokundu. Zehirden bayılmasının üzerinden üçüncü gün geçmişti.

Bütün gün boyunca kurumuş gibi görünen kanı kurtarmayı başardı. Kanın üç gün boyunca damladığını görebiliyordu.

Birkaç saniye uyuyamadı. Bu sırada kızının öleceğinden korkuyordu.

Neyse ki artık durmuştı ama onu ne zaman gözleri kapalı ve ağzından kan damlarken görse onlarca, binlerce kez düşünüyordu.

Onu bu hale getirmeye kim cüret etti?

Bunu düşünmek kafasında kaynayan kanın yükselmesine ve zihninin ısınmasına neden oldu.

Veliaht Prens, bilinmeyen duygularla dolu gözleriyle prensese bakarak sessizce mırıldandı.

"Sizi kim zehirledi ya da ölmek istediğiniz için kendi ellerinizle kendiniz mi içtiniz?

Artık bunu umursamıyorum." ""

"Ben gözlerim açık yaşadığım sürece, sen ölemezsin." ""

"Beni bekle. Geri geleceğim ve sana bu acıyı çektiren herkesi ezeceğim. Ölmemeleri için kalplerini sihirle donduracağım ve her bir uzvunu döktüğün kan kadar parçalayıp ayaklarını ağızlarına sokacağım."

Kırmızı gözleri parlayan ve giderek daha coşkulu bir ses çıkaran Veliaht Prens aniden konuşmayı kesti.

Böyle zalimce şeyler söylediğinde, genellikle kaşlarını çatır ve onlardan nefret ederdi. "Eğer bunu yapacaksan, benim olmadığım bir yere git.

Kadının her an ayağa kalkacağını ve ona zor anlar yaşatacağını düşündü. Ancak, sıcaklıktan yoksun soğuk beden hareket bile etmedi.

"Hayır, hayır"

Prens ancak o zaman daha fazla küfretmemek için kendini yavaşça durdurdu. "Bunu söylemek istememiştim."

Yatağının yanına düşer gibi dizlerinin üzerine çökerek, elleriyle solgun Penelope'nin yüzünü okşadı.

"Az önce hiçbir şey duymamış gibi davran Prenses. Veda etmeye geldim. Şimdi acelem var." ""

"Hemen geri döneceğim. Geri döndüğümde lütfen beni açık gözlerinizle karşılayın. Bunu görmek istedim."

İronik bir şekilde, bu abuk sabuk sözleri mırıldanan Callisto birden çaresizlik içinde yüzünü çevirdi.

Vücudunun üst kısmını eğdi. Bu sevgilisine veda öpücüğüydü.

Dudakları birbirine değdi. Adam, bir çarşaf kadar kuru ve solgun olan dudaklarını onunkilere bastırdı.

Ona nefesini vermek istediğini düşündü. "Senin için her şeyi yaparım."

Ve küçük bir sesle fısıldadı. Kimsenin duymaması gereken bir sırdı bu. Öyleyse, onun isteklerini yerine getirelim. "Eğer buradan çıkmak istiyorsan, seni buradan çıkaracağım."

"....."

"Sana aşkıımı vereceğim ya da ne istersen, her istediğini yapacağım."

"Sakin ölme."

Bir kez daha kuru dudaklarıyla yutkundu, umutsuzca yalvardı ve yaşaması için yalvardı.

"Ölme, Penelope."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 177

Bölüm 177

Mavi ışık önümü delip geçti. Kaşlarımı çatarak gözlerimi açtım. Bir bakışta tanıdık bir yer gördüm.

'Bu'

Soleil Adası'nda, Leila klanının üssü olan geniş bir yeraltı alanıydı.

Şaşırmış bir şekilde etrafıma bakınırken gözlerimi delen bir ışık kaynağı buldum. Sunağın üzerinde beyaz bir cübbe duruyordu.

"Ah"

Hayır, Yvonne'un elinde tuttuğu antik kalıntılardan gelen ışıktı. Işık aşağıyı gösteriyordu. Havada hiçbir şey olmadan kıvrılmış bir çocuk ve zeminin biraz altında yüzen garip bir figür.

Hemen fark ettim.

Göremiyordum ama mavi ışığın altındaydım. Raon'u kurtarıyordum, Vinter'in üzerime yaptığı büyü sayesinde görünmez olmuşum.

Geniş bir alanın köşesinde yatan Vinter ve dev kertenkelelerden kaçınmak için yerde yatan Callisto.

Geçmişin içinden geçtiğim an, hareketsiz bir görüntüye bakar gibi gözlerimin önüne serildi. Ve ben onu bir adım öteden üçüncü bir şahıs gibi izledim.

O zaman oldu.

Birdenbire beyaz cübbe, hayır, Yvonne'un eski eserlerinden yayılan mavi ışık sallandı. Aynı anda, hiçbir şeyin olmadığı aynanın üzerinde bir şey süzölmeye başladı.

"Bakma" diyen Vinter'in sözlerini dikkate alarak çaresizce gözlerimi kapattığımda daha önce hiç görmediğim bir manzaraydı.

"Düşündüm de, görünmezlik büyüsü olmasına rağmen Yvonne beni tam olarak gördü.

Bu nesnel bakış açısından, o zamanki sahne yeniydi. Buğulu gözlerimle Yvonne'un elinde tuttuğu antik kalıntıya baktım.

Mavi ışık daha da güçlendi. Kısa süre sonra, sudaki dalgalar gibi sallanan aynanın içinde bir toz bulutu belirdi.

Bir yalan gibi netleşen aynaya bakarken gözlerimi açtım ve keskin bir nefes aldım. "Hugh.

Aydınlık bir gün kadar berraklaşan aynaya bakarak gözlerimi açtım ve keskin nefesler aldım.

O bendim.

Raon'u kurtaran ben değil, güzel görünümüyle Penelope değil, ben, gerçek BEN.

Kaba bir yerde, bir köşede uyuyordum, ölüydüm, elimde cep telefonumu sıkıca tutuyordum. Oyun tarafından ele geçirilmeden hemen önceki görüntüm.

"Ben, ben neden oradayım?"

Yvonne'un durduğu sunağa doğru tökezledim.

Bir adım, bir adım yavaşça ve adımlar giderek hızlandı. Bir hamlede aynanın önüne ulaştım. Ve onu tutmak için elimi uzattığım an.

Hururung-.

Parmak uçlarım kutsal emanetlerin yaydığı mavi ışığa dokunmadan önce, çevredeki manzara büyük bir gürültüyle çöktü.

"Hayır, ne!

Bir anda sunak ve mağara duvarları yok oldu ve her yer zifiri karanlığa gömüldü. Ben panikle etrafıma bakınırken bir duman bulutu yanımdan aşağıya doğru indi.

Başımı kaldırdım. Yvonne'un dizüstü bilgisayar boyutundaki tek objesi antika, devasa bir tüm vücut aynasına dönüşmüş ve kararmıştı.

Bunun üzerinde, az önce göz attığım uyku gerçekliği odamla birlikte yansiyordu.

Telefonu tutan parmakların arasındaki boşluktan süzülen 'OYUN BİTTİ' yazılı bir oyun ekranı. "Şimdi, artık geri dönebilirim!

Bu düşünce beni içgüdüsel olarak meşgul etti. Eğer o aynaya dokunursam, gerçekliğime geri dönebileceğim.

Umut ve sevinç dolu kalbimle dev aynaya doğru koşabildiğim kadar hızlı koştum. Nedense böyle koşarsam aynanın üzerinden odama atlayabilmişim gibi geliyordu.

Ve sonunda büyük aynaya ulaştığımda. Zemine tırmandım ve aynanın içine atlayabildiğim kadar sert atladım.

O zaman bile, aynanın içinden geçebileceğime dair temelsiz bir inançla doluydum. Ancak, Quaang-!

"Ahhhh!"

Yüzümdeki soğuk ve sert aynadan fena halde dayak yedim. "Oh, hey, ölüyorum"

Çarpan omzum ağrımaya başlamıştı. Hayır, sadece garip bir şişlikti ama tüm vücudum sanki dayak yemiş gibi ağrımaya başladı.

"Ne oldu? Neden?"

Gözlerimde yaşlarla önümdeki aynaya baktım. O anda aynanın üzerinde beyaz harfler parladı.

Hata. Gizli Rotaya girdiğiniz için [OYUN BİTTİ] seçeneğine ulaşılamadı.

Boş boş baktım ve gülerek tükürdüm. "Benimle taşak geçme."

Bu oyunda 'Oyun Bitti' karakterin ölümü anlamına geliyordu. Penelope'nin benim tarafımdan ele geçirilen hayatlarının ölümü anlamına geliyordu.

Ancak bu çılgın oyun ölümü seçtiğinde, sistem penceresinde 'Oyun Bitti' yazısını gösterdi. "Buradan ancak öldüğümde çıkmam gerekecek. Bu ne lan!"

Yansımamdan uzaklaştım. Hâlâ önümde parlayan aynaya doğru koştum ve yumruklarımı sıktım. "Seni çılgın oyun piçi! Beni içeri aldın, neden gitmeme izin vermiyorsun?"

Boom, boom-! Aynaya vurarak bağırdım.

Geri dönmek istiyorum. Bütün gece boyunca oynarken, baygın baygın uyuyan acınası görüntüme gittikçe daha çok bağlandığımı hissettim.

"Bırakın beni! Bırakın beni!"

Hata. Gizli Rotaya girdiğiniz için [OYUN BİTTİ] seçeneğine ulaşılamadı.

Boom, boom, boom-!

Ama ne kadar vurursam vurayım ve bağırırsam bağırayım, aynadaki yansımamın üzerinde bir kez daha sadece beyaz yazı süzülüyordu ve hiçbir değişiklik yoktu.

O anda ayna sanki zaman tükenmiş gibi titredi. İçindeki gerçek benliğim de bulanıklaşmaya başladı. "Hayır! Hayır, hayır!"

Başımı çılgınca salladım ve aynaya deli gibi vurdum. "Öleceğim, bırak da gerçeğe döneyim!"

Aynadaki görüntüm dağıldıkça ve silikleştikçe, sistem penceresindeki yazı daha da netleşti.

Hata. Gizli Rotaya girdiğiniz için [OYUN BİTTİ] seçeneğine ulaşılamadı.

Bir kâbustan daha korkunç hissettiren pencereyi görünce bıktım ve gözlerimi kapattım. "Huck!"

Ve hemen gözlerim açıldı. Az önceki siyah boşluk ve devasa ayna yerine beyaz bir tavan görüyordum.

"Hahaha, hahaha..."

Sanki uzun süre koşmuşum gibi sert bir nefes dudaklarımdan döküldü. Durumu anlamak için bedenimi biraz kaldırmak istedim ama garip bir şekilde kıpırdayamadım. Etrafımı kontrol etmek için gözlerimi sayısız kez devirdim.

Tanıdık gelen yer benim odamdı. Hayır. Tam olarak şuradaki Penelope'nin odası. "Peki ya kısa bir süre önce olanlar...?"

Aynadan kendimi orijinal gerçekliğimde görmek çok canlıydı, ama bir an bile geçmeden kayboldu.

Uzun süre tavana baktım ve yavaş bir nefes almayı seçtim. Acı ilaç kokusu burnuma çarptı.

Uzun zaman oldu ve sonunda uyandığımı kabul etmek üzereyim. Gözlerimin önünde beyaz kare bir pencere parladı.

Gizli Rota'ya girmek için [500 milyon altın] ödediniz!

"...X etkinliği."

Haberim olmadan alçak bir küfür patlattım. Kabuslarımdan bir uzantısı mı bu? Kendime gelir gelmez, beni bekliyormuş gibi görünen sistem penceresinde kendi kendime ürperdim.

Ama bu son değildi.

Şu andan itibaren, gösterge çubuğunun rengi dışında tercih edilme düzeyini kontrol edemeyeceksiniz ve görevi takip ederseniz, şunları alacaksınız

gizli bir son ve ödöl!

Beklenmedik bir görev yaratıldı! Heep [antik sihirli ayna parçası] güvenli bir yerde!

"Ha, ha ha, ha..."

Şaşkınlık içinde kahkahayı patlattım.

Şimdi, bırakın beni ne kadar sevdiklerini görmeyi, görevi kabul etme şansı bile verilmedi. Ama ironik bir şekilde, kendimi o kadar da berbat hissetmiyordum. Zihinsel çöküş noktasını çoktan geçmiştim.

"...Bunu yaptım ve gerçekten ölmedim. Evet."

Hareketsiz kollarımı kaldırmak için çabaladım ve ellerimi gözlerimin önüne serdim. Kemikten başka bir şey olmayan kuru ellerim titriyordu.

Az önce gördüğüm rüya ya da sistemin oyunu gibi, sonunda gerçekliğe geri dönmeyi başaramadım.

Buna neyin sebep olduğunu bilemedim.

Sona kimseyle ulaşamadığım için mi, zor modda başarısız olduğum için mi, yoksa otomatik ödeme yüzünden mi, yoksa bu çılgın oyundan gerçekten bir çıkış yolu var mıydı...?

'Belki de sorun daha önce ölmeyi düşünmemiş olmamdır?

Her neyse, geriye kalan tek yol boşa harcamaktı ve şimdi geriye kalan tek şey bu lanet yerde tekrar sallanmaktı.

Kuruyan gözlerimi kapatmak için titreyen ellerimi havadan indirdim. Bir süre öncesine kadar her şey yolunda sanıyordum ama bir santim önümü göremeyince sıcaklık hemen boğazıma doldu.

"X etkinliği, seni orospu çocuğu!"

Belirsiz bir rakibe küfrederek çığlık attım. Bedenim fel olmuş gibi bir o yana bir bu yana savruldu.

Eğer bunu yapmazsam ölecektim. Öfke ve umutsuzluğu başımın üstünden nasıl bastıracağımı bilmek zordu.

"Ahhhhh-!"

Sert mücadelem yumuşak battaniye ve yastıkların yatağın altına düşmesine neden oldu. İşte o an gelmişti.

Ta-ak, titriyor-! Birden odanın içinde yüksek bir metalik ses çınladı. ılık atmayı bıraktım ve gözlerimi kapatan ellerimi indirdim.

Bulanık gözlerim odaklandığında, hizmetimin boş bir yüzle bana baktığını görebiliyordum. Elindeki teneke leğen dökülen suyla titriyordu.

"Oh, leydim..."

Benimle ilgilenmekten yorgun düşmüş yüzüyle şaşkınlık içinde olan Emily, çok geçmeden ağzını kocaman açtı.

"Aman Tanrım, Duke! Butler! Leydi, Leydi Penelope uyandı!"

Emily'nin bağırması üzerine insanlar kısa sürede odaya doluştu. Çevirmen: nancie_7

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 178

Bölüm 178

Emily'nin ılığı üzerine insanlar kısa sürede odaya doluştu. Dük ve uşak, ardından Derrick ve Renald içeri daldı.

Gözlerim açık yatan bana baktılar ve hepsi birden o anda donup kaldılar. "Doktoru çağırın, doktoru çağırın! Acele edin!"

"Evet!"

Dük'ün bağırması üzerine uşak doktoru çağırmak için aceleyle dışarı çıktı. Yatağın etrafı hızla insanlarla doldu. Dük bana elini uzattı.

"Penelope, canım. Sen iyi misin? Babanı tanıdın mı?"

Neredeyse zehirlenerek ölüyordum. Zehri içtikten sonra hayatta kalmam oldukça şok ediciydi ve parmaklarım biraz titredi.

Sonunda bana dokunamayan Dük, kaldırdığı elleriyle yüzünü kabaca ovuşturdu. "Hey, sen iyi misin?"

Renald Dük'ün arkasından konuştu. "Orospu, ne halt etmeye içtin onu!"

"Renald."

Dük, mavi gözleriyle yüksek bir ses çıkaran onu sertçe durdurdu.

Birden sol yanağım acıdı. Ben gözlerimi devirirken Derrick ifadesiz bir yüzle bana bakıyordu, mavi gözleri parlıyordu.

Ondan sonra, kapının ötesinde, doktorun tereddüt ettiğini ve sadece ceketini çıkardığını görebiliyordum. Ölümden dönen bendim ama herkesin gözlerinde bir ölü bakışı vardı.

Yvonne'un orada olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım, onu göremeyince rahatlayarak gözlerimi kapattım. "Pe-penelope!"

Birinin bana umutsuzca seslendiğini duydum ama yine bayılmışım. Yorulmuştum.

İstemedenden de olsa onların üzüntüsüyle gözlerimi açtığımda doktor muayenenin ortasındaydı.

"Zehirin hepsi gitti."

Yaşlı doktor gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde nabzımı kontrol ediyordu.

"Düne kadar nabzı zayıftı ama bugün normale döndü. Bu bir mucize."

"O zaman iyileşti mi?"

"Sadece dinlenmek ve iyileşmek için zamana ihtiyacı var." "Tanrıya şükür."

Gelişmelerimi soran Dük, bacaklarındaki gücü kaybetti ve oturdu. İnanmayan Dük'ün yüzü onlarca yıl daha yaşlı görünüyordu.

Donuk gözlerle ona baktım ve gizlice iç çektim. Uzun süredir yattığım için vücudumu hareket ettirmekte zorlanmam dışında şaşırtıcı bir şekilde iyiydim. Bu kadar çok kanın nasıl olduğunu düşününce gerçekten bir mucizeydi.

Bu kadar hızlı bir iyileşmenin nedeninin, az önce uyandığım lanet olası sistemin rüyasıyla ilgili olduğuna dair rahatsız edici hissi üzerimden atamıyordum.

"Çok sinirlendim."

Karmaşık düşüncelerden kurtulmak için tekrar gözlerimi kapatmak üzereydim. "...Neyi sevmiyorsun?"

Hoş olmayan bir ses dikkatimi çekti. Gözlerimi açtım ama tekrar kapattım. Mavi gözleri doğrudan bana bakıyordu.

"Bu durumda olmayı seveceğini düşünmüştüm. Neyin var senin?"

Daha önce de gördüğüm gibi, Derrick'in gözlerinde garip bir gerginlik vardı. Gözlerimiz buluşur buluşmaz ağzını açtı.

"Uyandın, söyle bana. Bunu neden yapman gerekiyor?"

"Derrick, kapa çenenı."

"Ama-."

"Daha yeni gözlerini açmışken nasıl böyle konuşursun?"

Sessizce duran Renald aniden bağırdı.

"Bir hafta sonra uyandı! Ona iyi olup olmadığını soramaz mısın...!"

"Renald! Sen de."

"Beni durdurma, baba! Son zamanlarda tuhaflaştığını biliyor musun? O öldüğünden beri kudurmuş gibi içiyorsun!"

"Artık uyandığına göre, neden durumu bir an önce çözüme kavuşturmuyor ve yayılan yanlış söylentilere bir son vermiyoruz?"

Derrick'in cevabı Reynold'un her an koşacakmış gibi davranmasına neden oldu. Oda aniden gürültüye boğuldu. "Bu piçler!"

Huk-! Onlardan daha kötü durumda olan Dük, sandalyesini sürükleyerek ayağa fırladı. Tam ikisine bağırarak üzereydi ki.

(Not: Bu ailenin bu kadar aptal olmasına

bayılıyorum) "Herkes." İsteksizce ağzımı açtım.

"Sanırım iyileşmeye ihtiyacı olan bir hasta olduğumu duymadınız." Üç ağız aynı anda sustu.

Kavga edip etmemeleri beni ilgilendirmiyordu ama gürültüye dayanamıyordum. "Dinlenmek istiyorum, lütfen..."

Rastgele bir iyilik istedim, ama birden başlarının üzerinde süzülen renklere baktım ve ağzım bir karış açıldı.

Favorability] eksikti. Artık iyilikseverliğin gösterge çubuğu yoktu. Bu nedenle, artık onlara bakmak ve onlardan iyilik görmek zorunda değildim.

Söyleyeceğim sözleri değiştirdim. "...Lütfen gider misiniz? Yoruldum."

Sözlerim üç adamın yüzünü değiştirdi.

Dük ciddileşti, Reynold'un ifadesi bozuldu ve Derrick'in çenesi patladı.

(Not: LOLLLL. gülmeden duramıyorum. hepsini yendim penny!!!)

Seyir halinde onlara baktım ve sessiz bir istek mırıldandım. "...Özür dilerim. Çok çabuk sinirlendim."

Sonunda Dük yavaşça söylemeyi başardı.

"Burada duracağız, bu yüzden endişelenmeyin. İyi dinlen Penelope."

Yumuşak bir fısıltıyla iki oğlunu odadan dışarı çıkardı. Her zaman yaptığım gibi onlara teşekkür etmeden arkamı döndüm.

Tak-.

Kapının arkamdan kapandığını duydum.

* * *

"Bayan, ah deyin."

Emily'nin tuttuğu kaşık ağzıma sokuldu. Çorbadan birkaç kaşık aldıktan sonra kaşlarımı çattım ve tükürdüm.

"Tadı güzel değil."

"Ama yine de yemek yemelisin. Doktor uzun süredir yemek yemediğin için hemen yemek yemenin zor olduğunu söyledi."

Ama hiç baharat koymadan yemek çok fazla değil mi? Ben yemeğimi bitirmeyince Emily'nin bulaşıkları temizlemekten başka çaresi kalmadı.

Uyandığından beri hizmetkârların tavrı garip bir şekilde değişti.

Sadece Emily değil, Dük, iki oğlu, uşak ve normalde beni hor gören tüm hizmetkârlar da.

Bana kolayca kırılacak bir cam bebekmişim gibi davranıldı. Bu biraz komikti, sık sık dudaklarımın ucunu bükmeme neden oluyordu.

"Şimdi.

Bulaşıkları yerleştirmekte olan Emily'ye durup dururken sordum. "Ne zamandır baygın olduğumu söylemiştin Emily?"

"Bir hafta." "Bir hafta..."

Yvonne'un tüm aileyi büyülemesi için yeterli bir süreydi. "Nasıldı?"

"Kim? Oh, oh..."

Emily kimi sorduğumu anlayınca bana yaklaştı ve fısıldadı. "Sen bayıldıktan sonra odasına kapandı."

"Hapsedilmiş mi?"

"Evet, Dük ona tüm davalar sonuçlanana kadar bir adım bile atmamasını emretti. Bu halktan biriyle ilgili, değil mi?"

Emily bu söze kurnazca güldü. Bu beklenmedik haber karşısında biraz sersemlemiştim.

Serbest hareketlerinde hiçbir rahatsızlık yoktu, bu yüzden tüm evin tamamen onun kontrolü altında olmasını bekliyordum.

Bunun nedeni, belirsiz durum ve emanetler nedeniyle bile olsa, onun suçlu olarak kabul edilmesinin zor olacağını düşünmemdi.

"Bana neler olduğunu anlat."

Emily bana olanları ayrıntılı olarak anlattı. Neyse ki beyin yıkama olayı onu kapsamıyor gibi görünüyordu.

Durumu bayıldıktan sonra öğrendim.

Ancak bir sabah Becky adındaki hizmetçinin intihar ettiğini duyduğumda korkudan titredim. "Herkesin sizin için ne kadar endişelendiğini bilemezsiniz hanımefendi. Ne kadar endişelendiğimi biliyor musunuz?

ne oldu?"

Raporunu bitirdikten sonra Emily gözyaşları içinde şikayet etti. İlgisiz bir şekilde cevap verdim.

"Gerçekten mi? Zor zamanlar geçirmişsin."

"Zor zamanlar! Aslında Veliaht Prens benden daha çok acı çekti"

Bilmediğim bir kelime duymuş gibi Emily'ye bakarak durakladım. "Veliaht Prens Hazretleri mi?"

"Evet! Yere düştüğünden beri bir saniye bile yanından ayrılmadı. Her an öleceğinden korktuğu için uyuyamıyor ve nefes bile alamıyor!"

" ... "

"Ama biliyorsun, Majesteleri her gece elini tutardı ve sana ne kadar çaresizce yalvardığını görürdüm."

"Yalvarmak mı? Ne?"

"Detayları duymadım ama sana istediğin her şeyi vereceğini söylediğini duydum, o yüzden lütfen ölme."

O anda zihnimde benimle konuşan birinin sesini duyabiliyordum, rüya mı, halüsinasyon mu, yoksa bilinçdişı mı, kulaklarımda çınılıyordu.

— Eğer buradan çıkmak istiyorsan, seni buradan çıkaracağım.

— Sana sevgi vereceğim ya da ne istersen yapacağım, istediğin her şeyi yapacağım. Yüzümün yavaşça bozulmasına engel olamadım.

Buraya ulaşmak için geldiğim ilk amacım buydu. Bir yandan duymayı çok istediğim, diğer yandan da duymak istemediğim şey buydu.

Ama şimdi hepsi boşa gitti. Zor mod bitti ve buradan çıkmak bile başarısız oldu.

"Ve Ekselanslarının yakında size evlenme teklif edeceği söyleniyor Bayan, bu yüzden her bir araya geldiğimizde, av yarışmasında söylentilerin doğru olması gerektiğini söyledik!"

Yüzümdeki çarpık ifadeyi görmeden çılgınca gevezelik eden Emily konuşmamı engelledi. "Şey, bir dil sürçmesi yaptım, Bayan. Özür dilerim."

Bana baktı ve yaptığı hata için özür diledi. Sessizce sordum. "O şimdi nerede?"

"Kuzeyde bir isyan çıkmış olmalı. Bir imparatorluk emri aldı ve aceleyle ayrılmak zorunda kaldı."

"Anlıyorum."

Kısaca cevap verdim ve çenemi kapattım.

Başka soru sormadığımda oda hızla sessizleşti. "Hanımefendi."

Emily'nin yüzü söylenmemiş sözlerle doluydu ve çok geçmeden kararlı bir sesle bana seslendi.

"Bana getirmemi emrettiğin şeyi gerçekten içmedin, değil mi? Bu doğru değildi, değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Konakta, kendi kendine oyun oynamış olabileceğine dair bir söylenti dolaşıyor." "...Kendi kendine oyun mu?"

"Evet. Evet. Bunu onların dikkatini başka yöne çekmek için yaptığınızı söylüyorlar, Bayan." "Demek işler böyle sonuçlandı.

Sessizce başımı salladım ve tükürdüm. "Bu iyi bir şey."

"Ne demek istiyorsun!"

Emily panik halindeydi ama ben ciddiydim. "Kendi kendine oyun. Çok şirin, değil mi?"

Yvonne'un onların beynini yıkaması ve beni onu zehirlemeye çalışmakla suçlaması ne kadar adaletsiz olurdu? Ne düşündüğümü bilmesine imkân olmayan Emily keder içinde hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

"Onu besleyeceğini sanıyordum."

"Sessiz ol, Emily. Böyle alçakça bir söz söylememelisin." "Oh, kötü olan o!"

Emily uyarım üzerine kızgınlık dolu bir yüz ifadesiyle haykırdı.

"Ben her şeyi biliyorum. İçtiğin zehir sipariş ettiğinden farklı...!" "Sen."

Kaşlarımı çatarak onun kolunu tuttum. Emily sanki hastaymış gibi hafifçe inledi. "Ah, bayan."

"Bundan kimseye bahsettin mi?"

"E-evet?"

"Seni üst ofise gönderdiğimi kime söyledin?" "Oh, hayır, hayır."

Emily biraz korkmuş bir yüz ifadesiyle başını salladı.

"Kimsenin bilmemesi konusunda ısrar ettiniz. Ben de sessiz kaldım ve bilmediğimi söyledim." "Emin misin?"

"Evet, evet!"

Sıkıca tuttuğum kolunu bırakmadan önce birkaç kez ısrar ettim. "Bunu gelecekte de yap Emily. Kimseye söyleme."

"Ha, ama, o zaman, sen..."

"Beni düşünme. Sadece güvenliğini düşün." Çizgiyi sertçe çektim.

"Yanlışlıkla Dük'ün kızını zehirlemeye çalışmakla suçlanmak istemezsiniz. Değil mi?" Emily ağladı ve beni savundu.

"Ama kendi kendine oynamak? Bu bir iftira. Neden

Bayan?" "Bu önemli değil."

İftiraya uğradığım için kendimi haksızlığa uğramış hissetmedim. Bunu bekliyordum ve kendi irademin zehrini içtiğim doğrudu.

"Ölmek istemiyorsan, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmaya devam et. Tamam mı?" Sözlerim üzerine Emily başını salladı ve gözyaşlarını sildi.

"Evet. Onları görmezden gelmeye devam edeceğim, Bayan. Bana söylediğinizi yapacağım."

Ancak, bana defalarca söz vermesine rağmen dürüst olmak gerekirse buna inanamadım.

Belki de hizmetçinin intiharı kahramanın beyninin yıkanmasından kaynaklanıyordu. Bu yüzden Emily'nin beyni yıkanırse ne olacağından emin olamadım.

"...Bu arada, çenemi kapalı tutup bunu sizin yapmadığınızı bilmelerini sağlayabilir miyim?" "Merak etme, kendim halledeceğim."

Endişeli hizmetçiye bunu söylediğimde ben de böyle düşünmüştüm. Bu sorunu gerçekten çözmemiz gerekiyor mu?

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 179

Bölüm 179

Bir kaç gün sonra.

Emily'nin nazik bakımıyla tek başıma hareket edebildiğim sırada Dük'ten bir telefon geldi. Kahyayı Dük'ün ofisine kadar takip ettiğimde, benim dışımda herkes oradaydı.

Dük'ün iki oğlu Vinter ve Yvonne da yan yana oturuyordu.

'...Ama bu sahne törenden sonra normal modda mıydı? Oraya doğru giderken birden aklıma bir soru geldi.

Orijinal oyunda, Vinter Yvonne'u aldı, bu yüzden buna benzer en az bir sahne olabilirdi.

Ani rahatsızlık hissini çabucak üzerimden attım. Her neyse. Zehri aldığımda her şey çoktan mahvolmuştu.

Oturdum ve bir süre sonra bir hizmetçi içecek bir şeyler getirdi. Sessizliğin ortasında kimse çay fincanına dokunmayı düşünmedi. "...Penelope."

Masanın başında oturan Dük ağır ağır ağzını açtı. "Uyandıktan hemen sonra sizi çağırmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm."

"..."

"Ancak daha fazla gecikmeden, reşit olma törenindeki çöküşünüzün ayrıntılarını duymak istiyoruz. Çünkü bu bir daha olmamalı."

Dük çok temkinli bir sesle sordu.

"Size ve Yvonne'a o zaman olanlarla ilgili bazı sorular sormak istiyorum. Bunu benim için yapar mısınız?" "Evet, sor."

Soğukkanlılıkla başımı salladım. Zaten en az bir kez yaşamam gereken bir şeydi.

"Her şeyden önce... reşit olma töreninin yapıldığı gün, şarabı içtiğini hatırlıyor musun?" "Evet, içtiğimde acıydı ve kan kustuğumu hatırlıyorum."

Cevap verdiğimde ofisin içi sessizleşti.

"...İçtiğiniz bardağı alıp incelediğimde, üst kısmının zehirli olduğunu gördüm." "Anlıyorum."

"Bardağın sana değil Yvonne'a ait olduğunu biliyor muydun?" "Şey."

Başımı yana eğerken mırıldandım.

"Sanırım belki biliyorum, belki de bilmiyordum..." "Penelope."

Belki de çok anlamsız görüldüğüm için Dük'ün kaşları derinlere inmişti.

"Bu çok önemli bir konu... Bunu yapmanıza neyin sebep olduğunu bulmam gerekiyor, bu yüzden dikkatli düşünün." "Gözlükler benzerdi, bu yüzden sanırım biraz karışıklık oldu."

Aceleyle cevap verdim ve yüzümü bir karşılıkla öne

çevirdim. "Peki ya sen, Yvonne?" "H-huh?"

Önümdeki çay fincanına bakmakta olan kadın irkildi. "O zamanı nasıl hatırlıyorsun?"

"O kadar şaşırmıştım ki o anda ne olduğunu anlayamadım. Penelope bardaktan içti ve sonra yere yığıldı."

Sözlerinin sonunda Yvonne'un mavi gözleri aniden yaşlarla doldu. Bana acıyarak baktı ve titreyen bir sesle şöyle dedi.

"Neden böyle korkunç bir şey yaptınız, Leydi PenelopeLütfen bedeninize değer verin."

"Hah."

Davranışına kısa bir kahkaha attım. Zehri kendi ellerimle aldığım elbette doğrudu, ancak sözleri sanki kendi yarattığım bir eylemi gerçekleştirdiğime ikna olmuş gibiydi.

Ben onun sözlerine gülerken yanında oturan Derrick'in gözlerindeki ifade acıya dönüştü. Yvonne'un gözyaşları nedeniyle konuşma ertelendi.

"Veliaht Prens'in dediği gibi, Yvonne'un Penelope tarafından durdurulmuş olma ihtimalini göz ardı edemeyiz.

kendi oyunumu oynamaya çalışıyorum." Şaşkınlıkla ona baktım. "Hâlâ beyni yıkanmadı mı?

Yvonne'la önceden tanışmış olması ve tüm bu olaylarda tarafsız kalması oldukça şaşırtıcıydı. "Ben mi?"

Yvonne, Vinter'ın yorumları karşısında kelimenin tam anlamıyla nefessiz kalmıştı. "Ben, ben yapmadım. Bu doğru değil!"

Yvonne'un su dolu bir bardağa benzeyen kocaman gözlerinden iri yaşlar döküldü.

"Törene gideceğimi hiç düşünmemiştim. İlk kardeşim, yani o bunu biliyordu. Ona gitmeyeceğimi söyledim."

"Bu doğru."

Derrick ona kısaca cevap verdi.

"Bu doğru, çünkü sen beyni yıkanmış aptal bir adamsın.

Yine kendi kendime alaycı bir şekilde güldüm. Beni öyle bulan Derrick yine kaşlarını çattı. Gözler bana haksızlık etse de Yvonne sözlerini bir av tüfeği gibi döktü.

"Ve baş hizmetçiyle Becky'den daha fazla zaman geçirdim. Ve"

"..."

"Becky bazen Emily ile buluşurdu. Penelope'nin hizmetçisi"

"..."

"Becky'nin Penelope tarafından gönderildiğini biliyordum. Beni izlediğini biliyordum, ama"

Yvonne konuşmaya devam edemeyecekmiş gibi elleriyle yüzünü kapatarak ağladı. Kimsenin haberi olmadan dilimi şaklattım.

"Oh, ne korkunç bir kız.

Bunun olmasından endişe ettiğim için Emily'ye elimden geldiğince soru sormaktan kaçınmıştım.

Ona en fazla bir ya da iki kez nasıl olduğunu sorduğumu düşündüğümde tüylerim diken diken oldu.

'Ortam onun bir melek gibi olduğunu söyledi! O bir sürtük.'

Ben bu sinir bozucu oyuna küfrederken, neyse ki benim yerime Dük öne çıktı. "Geçici hizmetçiniz uşak Yvonne tarafından görevlendirildi..."

"Ama Penelope kahyaya yakın. Öyle olmasa bile..." "..."

"Eğer dediğin gibi bunu yapan gerçekten ben olsaydım, Penelope onu içmezdi." "..."

"Peki, şarabı doldurup kadehin üzerinde beni göstermez miydi?"

Sorulardan biri yavaşça ağzımı kapattı. Bu her şeyi normale döndürdü. Sessizce baktım ve masanın üzerinde bir yere baktım.

O anki seçimimle durumun bu hale gelmesini bekliyordum. İlk başta bunu nasıl düzeltereğimi düşündüm ama kısa süre sonra her şey can sıkıcı bir hal aldı.

"Oyundaki gibi onu zehirlemediğime sevindim.

Hala canlı bir şekilde hatırlıyorum. Yvonne'u zehirlemeye çalışan Penelope'nin nasıl öldüğünü.

Bunu düşündükten sonra gözlerimi istemeden de olsa Yvonne'un önündeki çay fincanına çevirdim. Kurumuş berrak çayın rengi onu içtiğim şaraba benzetecekti.

'Çok mu ciddi? O zaman ben kullanırım'

Aklıma gelen düşünce beni aniden durdurdu.

Yvonne'a baktım, zayıf ve titrek bakışlarımı kaldırdım. Neyin haksızlık olduğunu bilmeden hüngür hüngür ağlıyordu.

Tekrar yere baktım ve onun çay fincanına baktım. Sonra da diğerlerinin önündeki çay fincanına. "Hiçbir şey yok.

O anda tüylerim diken diken oldu.

Yvonne'un çay fincanında hiçbir şey yoktu. Onun görüntüsü suya yansımamıştı. "Zehirli olduğunu bildiğin halde neden içtin?"

Sonra biri benimle konuştu. Omuzlarımı silktim ve başımı kaldırdım. Sanki beni izliyormuş gibi Derrick'le göz göze geldim. "Neyin var senin?"

Şaşırmış gibi garip bir ifadeyle bana baktı ve sonra az önce baktığım masaya baktı. "Hayır, hiçbir şey"

Aceleyle başımı salladım. "Ne dedin sen?"

Yakışıklı yüzü sorduğum soru yüzünden iğrenç bir şekilde bozulmuştu. "Taktığın sihirli kolye."

Bana aynı şeyi tekrarlamak yerine başka bir şey söyledi.

"Etrafında zehirli bir madde varsa renginin değiştiğini duydum. Verdandi Markisi bunu gözden kaçıramayacağınızı ifade etti."

"Ah."

Vinter'a yan gözle baktım.

Bana Derrick kadar sert bakıyordu. Gözlerimiz buluştuğunda mavi göz bebekleri titredi. "Bunu söyleyeceğini bilmiyordum.

Onu en son reşit olma töreninde gördüğümde, sanki bir iş ortağı olmayacakmış gibi benim için bir sürpriz oldu.

Titiz Veliaht Prens'e yakalanmadan kolyenin amacını açıklamak zor olmuş olmalı.

Ama kendimi pek minnettar hissetmedim.

"Becky adında bir hizmetçinin ölmeden önce suçlu olarak sizi suçladığını duydum."

Ben Vinter'a bakarken ve yeni bir duyguya dalmışken, Derrick sorgulamaya tek başına devam etti.

"Aldığın zehrin panzehiri hizmetçinin odasından çıktı." "Derrick, dur. Burası sorgulama yeri değil."

Dük sert bir sesle onu durdurdu. "Ve sana bir daha ona sormamanı söylemiştim!"

"Zehirli olduğunu bildiğin halde neden içtin?"

Ancak, babasının emirlerini dinleyen her zamanki adamın aksine, Derrick Dük'ün sözlerini duymazdan geldi ve ısrarla sordu.

"Cevap ver. Neden böyle bir şey yaptınız? Ne istedin..." "Bu zaten cevabını bildiğin bir soru değil mi?" "...Ne?"

"Eğer bana kendi oyunumu yapıp yapmadığımı sormak istiyorsan."

Soğukkanlılıkla başımı salladım. "Evet, bu doğru."

Sabırsızlanan ona böyle bir cevap vermekten başka elimden bir şey gelmiyordu. "Becky'ye ben yaptırdım."

"Penelope!" "Hey!"

Renald şaşkınlıkla ayağa fırladı. Dük'ün ofisindeki atmosfer bir anda tersine döndü. Başımı çevirip Derrick'e sabitledim ve Yvonne'a baktım.

Görünüşe göre durum henüz bu şekilde tahmin edilmemişti. İri, mavi gözleri utançla renklenmişti. Açıkça ona bakarak ağzımı açtım.

"Zehri almak dışında bir şey söylemedim ama sanırım aptal hizmetçi onu Yvonne üzerinde kullanacağımı düşünerek büyük bir yanılgıya kapıldı."

"Peki, sen neden bahsediyorsun?" Bang! Dük şok

olmuş bir yüz ifadesiyle kol dayanağına sertçe vurdu.

"Gerçekten kendin mi yaptın? Gerçekten kendi oyununu kendin yaptın..."

"Ha, ama genç hanımın sorumlu bir hizmetçi bırakması için hiçbir neden yok."

Vinter sakince işaret etti, çünkü benim ağzımdan çıkan bomba sözlerle kaotik bir durumda mantığını koruyan tek kişi oydu.

Rastgele bir bahane uydurdum.

"Emily'ye pek güvenmiyordum ve Becky'nin zayıf noktasını yakaladım. Etrafta dolaşıp onun zayıflığı hakkında konuşmayacağım."

"Onun zayıflığı...?"

"Tesadüfen konağa uygun bir teminat olmadan girdiğini duydum. Onu bununla tehdit ettim."

"Sen...!"

Dük, su gibi akan sözlerime kan çanağına dönmüş gözlerle baktı. Renald sanki üzerime gelecekmiş gibi bağırdı.

"...Neden? Sen, senin neyin var!"

"Dikkatleri Yvonne'dan bana çevirmek için." Herkese dönüp baktım ve rahatça söyledim. "Leydi olarak koltuğumu kaybetmek istemedim."

"Penelope!

Sen...!"

"Tek sebep bu mu?"

Dük bana geri dönmemi istedi ve aynı zamanda beni dışarı çağırdı.

Ben dikkatimi henüz kimlikleri kesin olarak tespit edilemeyen sıradan insanlara odaklayacağım." "..."

"...Bunu ölmek için mi yaptın?"

Gözlerimi açtığımdan beri kendi kendime oynadığımı itiraf etmemi isteyen kesinlikle oydu. Ama söylemek istediğimi söylediğimde, sanki beklenmedik bir şey duymuş gibi davrandı.

Derrick bana boş boş baktı, odaklanamıyordu. Bir an başının üstündeki renk tuhaf geldi. Ama bu benim sorunum değildi.

"Ölsem daha iyi olur diye düşündüm."

"Ne...?"

Yavaşça cevap verdiğimde kekeleyerek karşılık verdi.

"Neden?" "Ne?"

"Neden zehir? Dikkat çekmenin başka yolları da var..." "...Zehir içmek için iyi bir nedene ihtiyacım var mı?"

Başımı yana eğdim ve gerçeği söyledim. "Sadece içtim. Ölüp ölmediğimi görmek için." "...Bu durum doğru değil."

Ardından başka bir ses hemen sözlerime karşılık verdi. Gözlerimi çevirdiğimde Vinter'in yüzünde çarpık bir ifade vardı ve beni savunuyordu.

"Eğer Yvonne'un söyledikleri doğruysa, ölü hizmetçi neden genç bayanın bardağına zehir koydu?" "Şey... Bilmiyorum."

Abartılı bir davranışla düşünür gibi yaptım ve sonra birden aklıma bir şey gelmiş gibi ellerimi birbirine vurdum.

"Bardağıma koymayı unuttum, sonra geç uyandım ve belki kız kardeşimin bardağıyla karıştırdım diye düşündüm."

"Bu hiç mantıklı değil!"

Dük kolçağa bir kez daha vurarak öfkelendi. Kimseye mantıklı gelmiyordu. Ama mantıklı olup olmaması önemli değil.

En önemlisi, hâlâ bu lanet oyundayım ve hâlâ hayattayım.

"Yine de bir karmaşaya neden olduğum için özür dilerim. Çok fazla günah işledim ve bunun için kendimi derinden sorumlu hissediyorum. Baba ve Genç Dük."

Kaosla lekelenmiş kalabalığa dönüp baktığımda şöyle dedim.

"Olanları geri alamayız, bu yüzden sanırım bunu çözmenin tek bir yolu var." "Neymiş o?"

"Lütfen bırak

gideyim." Hadi

gidelim buradan.

//akireatom sarsıldı//

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 180

Bölüm 180

Ofisteki gürültü bir anda kesildi. Dük'ün bir süre önce öfkeden kudurmuş olan teni solgunlaştı. Kekeleydi, görünüşe göre inanılmazdı.

"D... Az önce günah keçisi olduğunu mu söyledin Penelope?" "Evet."

Hafifçe kabul ettim.

"Beni buraya günahlarımı itiraf etmem için çağırmadınız mı?" "Öyle bir şey değil! Ben seni bunun için çağırmadım!" Dük gözlerini kocaman açtı.

"Size söyledim, tekrarlanmasını önlemek için! Sadece Eckart'ı hedef alan biri olabileceğinden korkuyordum..."

"Bunun dışarıdan gelenlerle hiçbir ilgisi yok."

Dük'ün sözlerini aceleyle kestim. Bu gelişme beklediğimden biraz farklıydı.

Kızı geri döndü, böyle söylersem akışın hızlı olacağını düşündüm. Dük için, henüz beyin yıkayıp yıkamadığı kolay değildi.

"Size söyledim, hepsini ben sipariş ettim. Daha fazla araştırmaya gerek yok. Hepsi benim hatam, bu yüzden icabına bakacağım."

"Nasıl..."

"Hayır, gidemezsin."

Çaresiz Dük yerine birisi teklifimi kararlılıkla reddetti. Başımı çevirdiğimde Derrick beni öldürmek istercesine bana bakıyordu, kendisi de farkına varmadan gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Neden?"

Bunu yaparsam herkesin beni memnuniyetle karşılayacağını düşündüm. Onu hiç anlayamadım, o yüzden hemen geri sordum.

"Her zaman olduğu gibi, dikkatlice ve düşünceli bir şekilde suçu bana yüklediniz, bu yüzden evden ayrılmam daha iyi olacak..."

"Hiçbir yere gitmiyorsun!"

Bir anda Dük gibi yüksek bir ses çıkardı. '... Neden çılgılık atıyorsun?'

Utandım ve ona baktım.

"Eğer bu sizin kendi oyunlarınızdan biriye, dedikoduyu bırakıp üstünü örtmek bizim için daha iyi olur. Bu noktada, ne yaparsanız yapın Eckart'ın prestijini etkilemeyeceksiniz!"

"...."

"İtibarını unutma!"

Derrick birileri tarafından kovalanan biri gibi soğuk terler dökerken aniden konuşmayı kesti. Aşırı heyecanlandığını fark ederek daha yumuşak bir sesle, perçemlerini kabaca süpürerek konuştu.

"Aileden ayrılırsanız sizi korumanın bir sınırı vardır." "Ne zamandan beri itibarımı bu kadar önemsiyor muydun?"

....."Gerçekten mi !"

Verdiği karşılıklı hoşuma gitmeyen şey, yüzünün çirkinleşmesiydi. Benim için de aynı şey geçerliydi, bu durum giderek daha da can sıkıcı bir hal alıyordu.

"Derick haklı, Penelope."

Sonra, sert atmosferin içinden, Dük müdahale etmek için acele etti.

"Bebeğim, önce sakinleşelim. Kendi kendine yaptığın bir oyun olsa bile seni suçlamak istemiyorum, tamam mı?"

Dük, somurtkan küçük bir çocuğu yatıştırır gibi tatlı bir ses tonuyla konuştu. Her şey normale döndüğünde Yvonne hıçkırmayı bırakmış ve garip bir yüz ifadesiyle Derrick'e bakmıştı.

Ürkütücü olduğunu hissettim, küçük bir gösteri gibiydi. Hala Yvonne'un tam olarak ne yaptığını bilmiyorum. Düklüğe nasıl bu kadar çabuk girdiğini de.

Sebep ne olursa olsun, bu çılgın oyunda o Leyla sürtüğünü yenecek kimse yoktu. Kaçmayı başaramadığım sürece elimde kalan tek şey hayatımı korumaktı.

Ama niyetimi bilmeden, o lanet Duke ve oğulları sonuna kadar yoluma çıkmaya çalışıyorlardı.

"Ha..."

Derin bir iç çektim ve yorgunluk dolu bir sesle şöyle dedim.

"...Beni hapse atamazsınız. O zaman ne yapmamı istiyorsun?" "Hey, sen..."

Ancak Dük yerine diğer taraftan bir ses geldi. O ana kadar ağzını kapalı tutan Renald'dı.

"Az önce hanımefendinizin konumunu kaybetmek istemediğinizi söylediniz." "..."

"Ama neden... evden ayrılacağınızı bu kadar kolay söylüyorsunuz?"

Gözlerimiz buluştuğunda yüzü korkunç bir şekilde çarpılmıştı. Tıpkı tavan arasında şiddetli bir kavga ettiğimiz zamanki gibi.

Ne söylersem söyleyeyim, spontane davranan Renald sözlerimi hiç kabul etmiyor gibiydi. Bu çok açıktı. Buradan çıkmak için her şeyi söylüyordum.

"Neredeyse ölüyordum ve her şeyden bıktım."

Bir zamanlar ona söylediğim şeyi tekrar söyledim. Başka bir mazeret yoktu. Soru hemen geri döndü. Renald'dan değil, Derrick'ten.

"Ne..?" "Her şeyi."

Zorlukla hazırladığım cevabı, sanki Harran harflerini arka arkaya telaffuz ediyormuşum gibi ezbere okudum. "Sahte bir hanımefendi olmak, bir çöp gibi muamele görmek. Hayır, sadece bu evde olmaktan bıktım usandım." "Penelope."

"Şimdi Yvonne döndü. Daha fazla kalmam gerekiyor mu? Bırak gideyim." "Gerçekten inanamıyorum...!"

Dük de benim yalvarışıma inatla bağırdı, sonra sesini yumuşattı ve beni ikna etmeye çalıştı.

"Penelope, bebeğim. Kim ne derse desin, sen benim de kızımsın. Reşit olma töreninden önce senin neyin var, ha?"

Düşündüğüm gibi gitmeyen bir durum yüzünden başım ağrımişti. Kısa bir iç çektim ve oturduğum yerden kalktım.

"O zaman artık konuşmamıza gerek yok." "Henüz konuşmamız bitmedi. Otur." "Ben hastayım, Peder."

Derrick'in baskıcı emirlerini görmezden gelerek, başımı Dük'e çevirdim ve söyledim.

Daha önce yaptığımın aksine, bunun oldukça kaba bir davranış olduğunu biliyordum. Ama bir süre önce zehir aldıktan sonra uyandıysam, biraz görgü eksikliğim olsa ne olurdu? Ayrıca, 'hasta' kelimesi hiç de boş değildi.

Gittikçe zonklayan başını tutan Dük isteksizce izin verdi. "Evet, şimdi duralım. Odana gidebilirsin Penelope."

"Ama--."

"Dur, o hasta!"

Dük, ilk yalanlayan adama bir cevap verdi. Eğer üvey kızı olduğu gibi ölseydi, çok zor bir durumda kalacaktı. Bu anlamda, "hasta" kelimesi oldukça kullanışlı olabilirdi.

Çok geçmeden nefes nefese kaldığım yerden ayrıldım. Dük'ün ofisinden ayrılmadan hemen önce gözlerim oturan erkek başrol oyuncularına takıldı.

Hâlâ bana ters ters bakan Derrick ve boş ve yorgun bakışlı Renald. Sonuncusu olan Vinter'in yüzünde ise tuhaf bir merak ifadesi vardı.

'Bu kadar yeter, değil mi? Hanımefendinin pozisyonunu terk ettiğim için pişman değilim, bu yüzden lütfen beni yalnız bırakın. Ha?'

Dük'ün ofisinden aceleyle çıktım ve samimiyetimin onlara ulaşması için dua ettim. Crrrech-.

Kapının kapanmasıyla aynı anda Dük ağzını açtı. "Renald, bunu bir süreliğine örtbas et."

"Baba!"

Renald kocaman gözleriyle Dük'e baktı. Aynı şey aile sohbetlerinde sessiz kalan Marki Vinter Verdandi için de geçerliydi. Derrick kaşlarını çatmış ve asık bir suratla babasına dert yandı.

"Kendi kendine hareket ettiği itirafını duyduktan sonra bile geçmesine izin vereceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Kendine güvenmiyor musun? Şimdilik soruşturmayı ve diğer her şeyi bir süreliğine durdurun. Penelope'nin sağlığı tamamen düzelene kadar."

"Hâlâ araştırılacak bir şeyler var."

Derrick dişlerini sıktı ve Dük'ün emirlerine itaatsizlik ederek karşılık verdi. "Marki'nin dediği gibi, Yvonne'un odasını henüz aramadık."

"Ah, kardeşim!"

Gözlerini devirerek duruma bakan Yvonne, birden gözlerini kendisine işaret eden Derrick'e açtı.

"Uh, nasıl, nasıl!"

İnanılmaz derecede şaşkın bir yüz ifadesiyle ona bakarak mırıldanmaya devam etti. Başkalarının gözünde de şok olmuş görünüyordu.

Sonra Derrick hızla parladı ve ondan uzaklaştı.

"Hizmetçinin dış güçler tarafından kışkırtılmış olma ihtimalini tamamen göz ardı edemeyiz"

"Beni soruşturma bile yapamayan bir moron mu sanıyorsun?!"

Sonra Renald sinirli bir şekilde bağırdı.

"Ölü hizmetçinin Marki ile olan faaliyetlerini araştırıyordum ama hiçbir şey çıkmadı! Bu temiz!"

"...."

"Zaten soruşturma yetkiniz yok. Babam haklı, o yüzden kes şunu. Ona acı çektirme." "Ne demek durdurmak? Henüz hiçbir şey çözülmedi. "

"Penelope hiçbir şeyin çözülmesini istemiyor!"

Renald, sinir bozucu bir ses çıkaran Derrick'e kızgındı.

"Ne zaman ağzını açsan, hiçbir şey yolunda gitmiyor! Ya yine zehir içmeye kararlıysa! O zaman ne yapacaksın!?"

"..."

"Babamın dediği gibi, şimdilik onu dışarıda bırak. Şu anda evi terk etmek için yaygara koparmasından iyidir."

Konuşmasını bitirdiğinde Renald kabaca homurdandı.

Birden Penelope'nin yüzünü hatırladı. Her şeyden yorulduğunu söyleyen o yüz, ona en son söylediği yüzle aynıydı.

Kendini işine adanmış hizmetçisi tarafından çürümüş yemek yerken yakalandığında.

— Kız kardeşinin kolyesini odama koyduğundan beri bunu beklemiyor muydun?

Onun tüm hikâyeyi bileceğini hiç düşünmemişti. Utanmıştı ama kızmamıştı. Dük'e koşup yaptığı her şeyi itiraf ettiğinde bile. Sanki her şeye 'evet' diyormuş gibi öfkeli bir bakışı vardı.

— Ama artık her şeyden bıktım.

Aynı şey tavan arasında da olmuştu. Ona küfretmek yerine, soğukkanlı bir yüz ifadesiyle şöyle dedi.

— Beni her zaman bir köleden daha kötü bir pislikmişim gibi mutsuz ediyorsun.

Nedense bu sözlerin sadece kendisiyle ilgili olmadığı hissinden kurtulamıyordu. Renald o sırada hissettiği ürkütücü duyguyu hatırlar gibi oldu, hafifçe titredi ve mırıldandı.

"... Sence bunu bir ya da iki kez mi söyledi? Bir gün gerçekten eşyalarını toplayıp gizlice kaçarsa ne olur?"

"...."

"Yani birisi gerçekten suikaste uğradıysa, onu bulmanın bir yolu yok"

Eğer onu kışkırtırsa, eşyalarını toplayıp evi terk edecek kadar güçlü bir iradeye sahip olduğunu da sözlerine ekledi.

"Ağzınızdan çıkana dikkat edin ve Penelope iyileşene kadar kışkırtmayın."

Renald'ın sözleriyle, Dük yine yanlış bir seçim yapacağı korkusuyla irkildi. Ofisteki atmosfer bir anda ciddileşti.

An.

"Eğer istersen"

Sonra titreyen bir ses atmosferi bozdu. "Benim odamda arama yapabilirsin. Sorun değil."

Parlak mavi gözlü kız kalabalığa baktı ve tereddütle konuştu. Derrick'in yüzü o anda karardı.

"Sen, çeneni kapalı tut."

Renald ona sinirli bir şekilde bağırdığında, "Hyuk!" dedi. Her nasılsa, Derrick bu sefer de taraf tutmadı.

Renald'ın sözlerinden sonra odaya ağır bir sessizlik çöktü. Her biri düşüncelere dalmıştı ve hiç kimse

eteğini sıkıca tutmuş, titreyen yumuşak ellerini gördüm. İşte o zaman.

"Böldüğüm için özür dilerim ama kalkacağım."

Vinter yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle ayağa kalktı ve şaşkın bir ifadeyle elbiselerini silkeledi. "Evet, Marki. Devam edin."

Ancak o zaman, başka bir ailenin aile ilişkilerine tanıklık ettiğinin farkında olan Dük, onu aceleyle dışarı gönderdi.

Vinter aceleyle Dük'ün ofisinden çıktı. Sonra da koridor boyunca koştu. Neyse ki ana merdivenlerde duran genç bayanın figürüne yetişebildi.

Tam olarak iyileşemediği için yavaşladı. Hemen ağzını açtı ve şöyle dedi.

"Leydi Penelope." Çevirmen: COktavia

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 181

Bölüm 181

"Leydi Penelope."

Beni çağıran alçak bir sesle merdivenleri çıkmaya çalışmaktan vazgeçtim. Yavaşça döndüğümde karşımda beni çağıran bir adam duruyordu.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" "Sizinle biraz konuşmak istiyorum." "Ne yapmalıyım? Marquis ile konuşacak bir şeyim yok."

"O zaman Dük'e, sizin aleyhinizde tanıklık eden genç hanımdan sorumlu hizmetçinin gerçekte ilgili hiçbir şey bilmediğini ve tüm hikayeyi bilmesi gerektiğini söyleyeceğim."

Bu beklenmedik tehdit karşısında kaşlarımı çattım ve etrafıma bakındım. Neyse ki salonda ondan başka kimse yoktu.

"Bu en azından bir kez karşılaşmamız gereken bir şey."

Ta ki ben ondan zehri isteyene kadar... Onu rahatım için kullanacağımı ve bu lanet oyundan çıkarsam onu bir daha asla göremeyeceğimi söyledim.

Uyandığımda, biraz bildiğine pişman oldum. "...Beni takip

edin." Zahmetli bir şekilde doğru merdivenlerden aşağı inerken

içimi çektim.

Onu arka kapıdan konağın dışına çıkardım. Konakta çok sayıda kulak vardı. 'Yvonne tarafından beyni yıkanan hizmetkarların nerede saklanıyor olabileceğinden biraz korkuyorum...' Bu yüzden onu sürükledim ve ancak yolun sonuna geldiğimde yürümeyi bıraktım. "Şimdi söyle bana."

İsimsiz mor çiçekler rüzgarda dalgalanıyor ve zarif bir koku yayıyordu.
'Kısa bir süre önce sarı çiçekler açmış gibi görünüyordu'

Buradaki bir adamdan oldukça etkileyici bir hediye almam dün gibi
aklımda ama her şey birdenbire değişti.

Arka bahçede, karşımda başka bir adamın durduğu sahne. "Neden yalan
söyledin?"

Düşüncelere dalmışken Vinter derin bir sesle ağzını açtı. Başımı hafifçe
kaldırdım ve sordum.

"Ne?"

"Hanımefendinin içtiği zehir, benden yapmamı istediğinizden farklıydı."
"Şimdi, ne yapıyorsun ve bana neler olduğunu soruyor musun?"

Bir an için utandım çünkü beni bu kadar açık bir şekilde sorgulayacağını
bilmiyordum. Mekan o kadar geniş ki kimse bizi duymayacak ama
yüzümde somurtkan bir ifadeyle kaşlarımı çattım.

"Dışarıda olsak bile, burası hala bir dükalık. Neden söylediklerine dikkat
etmiyorsun? "Ses geçirmez bir büyü yaptım."

"Bu çok iyi. Şimdi lütfen devam edin."

"İlk başta, o genç bayanın bir zehir aradığı ortaya çıktığında, birisi-"

Sorularına cevap almak için acele eden Vinter birden konuşmayı bıraktı ve
kendini düzeltti.

"...Geri dönen Leydi Yvonne'a zarar vermeye çalıştığınız için
suçlanabileceğinizden endişelendim."

Ses geçirmezlik büyüü hala aktif olduğu için, doğrudan dışarı çıkmaya
çalışıyor gibi görünüyordu. Mazeret olarak neden öne çıkamadığını
açıkladı.

"Genç bayan uyanana kadar gerçeği söyleyemedim."

Tabii ki kişisel güvenliği nedeniyle ağzını kapalı tutması doğaldı. Çünkü benimle iş yapan Verdandi değildi, sadece bilgi almak içindi.

Sessizliği sayesinde bu vakanın hikâyesini kolayca gündeme getirebildim.
"Anlıyorum."

Rahatça başımı salladım, fırsatı kaçırmadan hemen bir sonraki soruyu sordu. "Ama ne kadar düşünürsem düşüneyim, anlamıyorum."

"Ne?"

"Kendi kendine oynamakla ne demek istiyorsun? Bunu neden itiraf ettin? Bana gönderdiğin hizmetçi ölü hizmetçi değil, başka biriydi."

"Öyle mi yaptım?"

"Genç bayan."

Bilgisizmiş gibi davranarak başımı eğdiğimde, Vinter Verdandi'nin yüzü sertleşti.

Konuşmaya katılmaya pek istekli görünmediğim için bir süre öncesine göre daha açık konuştu.

"Lütfen bana başka bir zehiriniz olduğunu söyleyin. O zaman ofis başkanı olarak tanıklık ederim..." "Marki."

Onu durdurmak için aniden elimi kaldırdım.

"Lütfen bana bir şey söyleyin. Karşımda Marki Verdandi olarak mı duruyorsunuz, yoksa en iyi büyücülerin başı olarak mı?"

Vinter'ın ağzı kapandı. Bir an titreyen mavi gözlere baktım ve ağzımı açtım.

"Eğer Verdandi Markisi iseniz, aşırı derecede ilgileniyorsunuz demektir. İlgilendiğiniz için teşekkür ederim ama bu meseleyi kendim halledeceğim."

"...Leydi Penelope."

"Eğer karşımda en iyi sihirbaz olarak duruyorsan, o zaman benimle bir anlaşma yap."

Bir süre durakladım ve derin bir nefes aldım. Ve çok geçmeden yüzümü onun istediği gibi çevirdim. "...Benden şüphelendiğin gibi değil mi?"

Ani bir konu değişikliğiyle, Vinter'in gözlerini kocaman açarak nefesini tuttuğunu görebildi. "Zehri hizmetçi aracılığıyla görevlendirdiğimde, dürüst olmak gerekirse, ne düşündün?"

"..."

"Muhtemelen geri dönen gerçek bayanı zehirlemeye çalışan kötü kalpli sahte bir bayan olduğunu düşündünüz."

Zehri sorduğumda aklımdan geçen düşünceleri dağıttığımda irkildi, ben ise ifadesiz bir yüzle ona baktım ve devam ettim.

"İnatçı olduğum için geçen seferki kabalığımı işlemek zorunda kaldığımı düşündünüz, bu yüzden şimdi bu sefer istediğimi ve daha önce hiç yapmadığımı yapacağım."

"..."

"Yani panzehiri olmayan bir zehir istememe rağmen, istediğimi yapmadınız."

Bununla yüzleşeceğini bile bilmiyor muydu? O anda Vinter'ın yüzü deforme oldu. Çok büyük bir izlenim bırakmasa da yakışıklı yüzünün kötü bir şekilde buruşmuş olması görülmeye değerdi.

Dahası, benden ne tür bir cevap istediğini anlayamadım. Gerçekten Yvonne'a zarar vermeye çalıştığımı mı duymak istiyor bilmiyorum. Yoksa diğer zehrin kimde olduğunu mu ortaya çıkarmak istiyor?

Ama emindim.

"...Şimdi bunu düşünmenin bir faydası yok. Mesele şu ki, başından beri bana hiç güvenmedin, şimdi bile. Bu..."

Elimi kaldırdım, işaret parmağımla bana yakın olan göğsünü ittim. Fazla çaba sarf etmememe rağmen sendeledi ve bir adım geri çekildi.

"Aramızda bir mesafe var."

O mesafeden ona soğuk bir şekilde baktım.

Birbirimizden hep bir adım uzaktaydık. Sadece bu kadar yakındık, bu yüzden ona işime karışmamasını söylüyordum.

Vinter biraz şaşkın görünüyordu. Ama bilge bir adam olduğu için yakında beni anlayacağını düşünmüştüm. Ama aniden hâlâ göğsüne bastırmakta olan parmağımı yakaladı.

"Başkalarını zehirleyeceğinizi tahmin etsem bile, elinize zehiri kendiniz koyacağınızı düşünmüyor musunuz?"

Kan çanağına dönmüş kırmızı gözleriyle bana bakarken bir şeylerin ters gittiğini hissettim. "Ne..."

"Ben hayata her şeyden çok değer veren bir büyücüyüm." "..."

"Tüm hayatımı, başkalarının hayatlarını alan ve onları güç olarak kullanan Leyla'dan farklı olduğunu kanıtlama misyonuyla yaşadım. Ama!"

"..."

"...Sizinle tanıştım ve size sahip olmanız için pek çok şey verdim."

Ölmek üzere olan sesiyle bana bilmediğim bir kelime söyledi. Tuttuğu parmağımdaki baskı daha da arttı. Kaşlarımı çatarak elini sıkmaya çalıştım.

"Eğer bahane üretecekseniz, neden başkaları yerine kendinizde aramıyorsunuz Marki?" "Yvonne, bu çocuk."

Ama o yerinden kıpırdamadı. Hâlâ bana tutunarak beklenmedik sözler söylemeye başladı. "Benden önce fakir insanlara yardım eden oydu."

"...Öyleydi-."

"Her zaman başkaları için yaşamış iyi bir insandı çünkü kaybolduktan sonra hayatta kalmak zorundaydı. Hizmetime başladığımda bana yardım etti ve bana pek çok şey öğretti."

Bana yolculuğunu ve Yvonne ile ilk tanışmasını anlatma kararı karşısında şaşkına dönmüştüm. Güldüm ve alaycı bir şekilde söyledim.

"Yani? Böyle iyi bir çocuğu öldürecekimden korkmuş olmalısın..." "Neyden korkuyordum!"

O anda Vinter aniden yüksek bir sesle sözümü kesti.

"...Dükaliğa döndüğünde çaresiz olan sizdiniz. Benim hiçbir şeyden haberim olmadan bana böyle bir fon bırakan sizdiniz!"

"..."

"Dük'ün biyolojik kızı döndüğünde, korkarım parayla birlikte ortadan kaybolacaksınız ve ben bunun farkına bile varamayacağım!"

Şimdiye kadar benimle açıkça konuşmuş olması gülünçtü ve günlük hayatını sefil bir yüz ifadesiyle anlatıyordu.

"Çocukluk anılarına yeniden kavuşan çocuğu görmezden geldim. Onu dükaliğa götürmem gerektiğini bildiğim halde bunu yapmadım."

"..."

"Ben geri döndükten sonra, o hala gecekondu mahallesindeydi ve bir iblis tarafından saldırıya uğradığını duyduğumdan beri tek bir gece bile uyumadım."

"..."

"Yıkanması mümkün olmayan bir günah işlemiş gibi hissettiğim için gözlerimi her kapattığımda kâbuslar görüyordum."

Tanrı'ya karşı günah işlediği için teni kararmıştı. Vinter yavaşça başını eğdi ve elimin eteğini alnına koydu. Ve acı dolu bir sesle fısıldadı.

"...Dük'ün biyolojik kızının geri döndüğü bilgisini aldığımda ilk endişelendiğim şey de sendin."

"..."

"Sizden zehirle ilgili bir talep aldıktan sonra korkunç bir şey yapabileceğinizi düşündüm ama"

"..."

Eğer gerçekten bir şey yapacaksanız, eyleminizi gizlemek için bir panzehir yaratmayı düşünüyordum."

Tutkulu bir süpürmeden sonra, boğuk bir sesle bana sordu. "Bu hala bir güven meselesi mi?"

Beklenmedik sözleri karşısında şaşırdım ve hiçbir şey söyleyemedim. "Ah.

Açık ağızların arasından alçak bir ses çıktı. Sanırım artık ne olduğunu biliyorum. Vinter, başlangıçta Yvonne'u reşit olma törenine getirmesi planlanan bir büyücüdür. Ancak bana olan hisleri yüzünden Yvonne'u terk etti.

Kanlı itirafını kulaklarımla duymuş olmama rağmen hala inanamıyordum. Normal modda, Vinter her zaman kahramana hizmet eden iyi ve arkadaş canlısı bir adamdır.

Penelope'nin reşit olma töreninde Dük'ün biyolojik kızını iade etmesi gereken adam, uzun zaman önce inançlarını terk etmiş ve Yvonne'a sırtını dönmüştü.

"Lütfen bana cevap verin, genç bayan. Bu hala bir güven meselesi mi?"

Ve sonra beyni yıkanan Eclipse, Yvonne'u geri getirdi.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 182

Bölüm 182

Vinter kan çanağına dönmüş gözlerle bana baktı ve cevap vermem için beni zorladı. Hayır, belki de sadece bendim. "Bu..."

Dudaklarımı kırıştıtararak uzun süre tereddüt ettim. Güven meselesinin doğru cevap olduğunu söylemek belirsizdi. Yvonne'u öldüreceğimi düşündü ama günahlarımı gizlemeye çalıştı.

'Hayır. En son bu kadar yaygara kopardığında bana kötü bir kadınmışım gibi davranmıştın, belki de bu bir güven meselesidir?

Uzun süre düşündükten sonra, bana bakmaya devam eden ona cevap verdim. "Şey... bu senin karakterine benziyor."

"Kişiliğini mi

kastediyorsun?" "Evet,

senin kişiliğin."

Vinter'in mavimsi gözbebekleri büyüdü ve ardından 'haha' sesiyle sönmüş bir balon gibi kakahayı patlattı. "İlk defa birinden kişiliğimle ilgili bir yorum duyuyorum."

Onun yaygarasından biraz utandım. Ciddi bir durumda kişiliğe işaret etmek, benim için bile kaba ve saçmaydı.

Ancak, onun tekrarlayan kakahaları sayesinde ciddi olan ilişkimizdeki boşluk biraz olsun gevşedi.

Ona baktım ve merak ettiğim soruları sordum. "Az önce ilgilendiğini söylememiş miydin?"

'Karşılaşma' sözleşmesinin şartlarını ortaya koyduğunda, merakını gidermek istediğini söylemedi mi? Fikrini ne zaman değiştireceğini bilemiyorum.

"Bilmiyorum."

Sorum karşısında bir süre sessiz kaldıktan sonra gülümseyerek mırıldandı.

"Seni son kez odana götürdüğümünden beri ne zaman kendime gelsem hep seni düşünüyorum."

"..."

"Genç hanımla geçirebileceğim günler için çok pişman oldum çünkü onları kendi ellerimle mahvettiğimi düşünüyorum."

Bunu söyledi ve tuttuğu elimi yavaşça bıraktı. Bana karşı olan şüphelerinin artık ilerlediğine dair kelimeleri yuttum ve oldukça soğukkanlı bir cevap verdim.

"Üzgünüm ama bunu kabul edemem."

Onun belirsiz sevgisi, üzgünüm ama artık ona ihtiyacım yoktu. Vinter beni sakince anladı.

"Bunu kabul etmeniz için size yalvarmıyorum. Ancak, size söylemek istediğim şey şu." "..."

"Lütfen kendinizi tehlikeye atmayın."

Vinter umutsuzca bana baktı ve sonunda ne konuşmak istediğini açıkladı.
"Benden faydalanan. Ben icabına bakarım."

"Ne?" "...Her şey."

Verdiği cevap beni hayrete düşürdü. Zor mod bitmiş olsa da Vinter'ın kafasında hâlâ bir gösterge çubuğu var.

'...Mor renk ne anlama geliyor?

Gereksiz bir soruya cevap vermeye çalışırken, sadece birinin fikrini değiştirmek için şikayette bulundum. "Ya bana yardım ederken maskeniz çıkarılırsa?"

"Zehri yaptığımdan beri kendimi hazırlamıştım zaten." "Peki ya senden Yvonne'u gerçek suçlu yapmanı istesem?"

"Hafıza manipölasyonu büyüyle durumu hazırlayacağım."

Cevabına şaşırmıştım, ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyordum. "Ya senden onu benim için öldürmeni istersem?"

Son soru sonunda onu susturdu. Benim için her şeyi yapmaya hazır olduğunu gösteren yüzü soldu.

"O"

Dudaklarını salladı ve tereddüt etti, sonunda sanki delici bir çığlık atacakmış gibi ağzını açtı. "Suikast loncasını talep edeceğim"

"..."

"Ve ben de dahil olacağım."

Cevabına sadece kısa bir süre güldüm. Çok aşağı bir cevaptı.

"Bunu zor mod bitmeden hemen önce yapsaydı daha iyi olmaz mıydı?"

Her ne kadar güven sorununun sonuna gelmiş olsa da, Vinter aslında arkadaş canlısı ve özenliydi.

Bu nedenle birkaç kez Eclipse yerine onu sigorta olarak kullanmayı planlamıştım. Ama şimdi her şey anlamsızdı.

"Peki ya koruduğun çocuklar?" Gülümseyen sesimle Vinter'ın gözleri büyüdü.

"Büyücülerin soyundan gelenler olduğunu duydum, bir yerlerde hala Leyla'nın takipçileri tarafından zulüm görüyor olabilirler."

"Bu"

Sanki şimdiye kadar hiç düşünmemiş gibi yüzü birden karardı. Aşk ya da görevi. Görevine ve bana inandığı için, üzerinde çok fazla yük vardı. Benim için de aynıydı. Ve ne yazık ki, onun aksine, şimdi bunu reddetmeyi planlıyorum.

Sonunda neredeyse ağlamak üzere olan Vinter'a sataşmayı bırakmaya karar verdim. "Merak etme Marki. Çünkü sizden bunu yapmanızı istemeyeceğim." "Genç bayan."

"İnanır mısınız bilmem ama ben bir pasifistim." Omuz silkerek ekledim.

"Benim yüzümden görevini kaybetme. Başka seçeneğin olmadığı için bahanen olarak kullanılmak istemiyorum."

Onun basit konuşma tarzının aksine, ben o kadar soğuk konuştum ki bu onu gerçekten incitti. Öyleymiş gibi davranarak düşüncesizce konuşmaya devam ettim.

"Bunu mümkün olduğunca sessiz bir şekilde bitireceğim, sonra da düklüğü terk edeceğim."

"Ama bu sizin kendi oyununuz değil. Belli ki birileri genç bayanı hedef alıyor.

Peki, neden kendinizi

suçlamaya çalışıyorsunuz,

genç bayan?"

Birdenbire bu adamın sorularından sıkıldığımı hissettim. Düşündüm de, arka bahçede durmayalı epey zaman olmuştu. İçimi çektim ve gerçeği söyledim.

"Bu doğru, bu kendi kendine bir oyundu." "Ama zehir farklı."

"O zaman bu zehri içen kişinin kendi kendine yaptığı bir oyun." "Sen neden bahsediyorsun-?"

"Zehri zaten kendi hizmetçim aracılığıyla almıştım."

Başımı eğdim ve ona, ben bayginken dükalıktaki herkesin cevap bulamadığına dair bir ipucu verdim.

"...Peki ölü hizmetçi aracılığıyla zehiri kim sipariş etti?" Vinter bu anlamlı soruyu sorarken derin bir nefes aldı. "Beklediğim gibi, sen de bunu biliyordun."

Tep-

Belirlediğim mesafeyi daraltarak hemen geldi. "Kim o? Genç bayan, kim...?"

Birden ifadesiz yüzüme bakınca konuşmayı kesti. Cevabı fark etmiş gibi titreyen gözlerle kendime bakarak dikkatlice sordu.

"...Bu Leydi Yvonne mu?" "..."

"Lütfen bana cevap verin. Bunu Yvonne Hanım mı yaptı? Kendi kendine oyun oynayan Leydi Yvonne muydu?"

Cevap vermedim ve sessizliğimi korudum. Çünkü bana inanıp inanmayacağından emin değildim. "Aman Tanrım"

Kabullenmesi zor olsa da Vinter ellerini kaldırıp yüzünü ovarak kuruladı. "Sadece başkalarına yardım eden melek gibi bir kahramanın bunu yaptığını kabul etmek zor. Neden böyle davrandığını anlamıştım. Uzun bir sürenin ardından, nihayet zayıf bir sesle sordu.

"O zaman zehirli olduğunu bildiğiniz halde neden şarabı içtiniz? Leydi Yvonne için değildi,

ama senin için, neden zehirliyorsun?"

Vinter aniden konuşmayı kesti. Ellerini yavaşça yüzünden çekti ve sonra gözyaşlarıyla bana baktı.

"Hanımefendi, gerçekten, ölmeyi mi planlıyorsunuz?"

Derin deniz gözleri endişeli bir sabırsızlıkla parlıyordu.

"Bu doğru, uyandığımda söylediğim gibi... Ölmek istedim."

Gözlerinin titreyen parıltısıyla el yordamıyla cevap arayan solgun yüzü paramparça olmuştu. Ben daha ağzımı açamadan aniden öne doğru hamle yaptı ve iki omzumu birden kavradı.

"Neden... Neden

hanımefendi, neden!"

"Duydunuz."

Hafifçe cevap verdim. Uyandığımdan beri, yalan uydurmak yerine, gerçekten buradan nasıl çıkacağımı düşünüyordum.

- Zehir içmek için iyi bir nedene ihtiyacım var mı?

Onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediği açıktı ve umutsuzluk koyu mavi gözlerine sinmişti.

göz bebekleri, bana çok yakındı. Elleri omuzlarımı sarsacak kadar titriyordu ve çok geçmeden düştüler.

"Ah, ahhhh..."

Vinter sendeleyerek alnına dokundu ve yüzünde hüznü bir ifade belirdi. Garip bir şekilde, onun değişimiyle ilgili hiçbir duygu hissedemiyordum.

"Peki ne yapmalıyım... Eğer yaptığım zehri içersen, ben..." "Bana yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Genç bayan."

Benim için bir şey yapmak istiyorsan, çeneni kapatıp sağ salim iyileşmem için dua edersen mutlu olurum." Niyet ettiğim şeyi sakince dile getirdim. Sözlerim Vinter'in gözlerini acımasızca sarstı.

"Zehir... sana verdiğim zehir hâlâ duruyor."

Saçma sapan konuşurken, sanki işaret edeceği bir şey varmış gibi aniden bağırdı. "Bunu içip tekrar nasıl ölebilirsin...?!"

"Bu artık olmayacak." "Bunu nasıl garanti edebilirsin?" "Bunu bir kez yaptım, ama ikinci kez yapamam."

Kaşlarımı çatarak cevap verdim. Bu doğrudu. Kaçmak kaçınılmaz bir seçimdi, ama bir kez başarısız olmuşsam bir daha yapar mıydım?

Yvonne için destekleyici karakterlerden biri olarak boş yere ölmek istemedim.

Yüzümde kesin bir irade gördüğünden midir bilinmez, Vinter kısa bir süre öncesine göre daha samimi bir tonda konuştu. "O zaman... zehirle ne yapacaksın?"

"Ben hallederim."

"Lütfen onu bana geri verin. "Kesinlikle."

"Marki."

Bu anlamsız konuşmayı bitirmek istiyordum, bu yüzden sözünü kestim ve konuyu değiştirdim. "Sence Yvonne hâlâ çok iyi bir çocuk mu?"

"Bu"

Hemen cevap veremedi. Hâlâ kafası karışık görünüyordu. Belki de sözlerimin doğru ya da yanlış olduğunu ölçüyordu.

Her neyse, o şüpheli hasta adamı iyi ve nazik bir insan olduğuna körü körüne inandıran Yvonne da harikaydı.

"Bu da bir beyin yıkama mı?"

Aslında ne olduğu önemli değildi. Bu çılgın oyundan kurtulacaktım. Hâlâ sorunlu olan Vinter'ı 'zaman aşımına' hazırlamıştım.

"Bu kadar yeter, Marki."

"...Genç bayan, lütfen tekrar incelemem için bana

zaman tanıyın." "Sizden bir iyilik isteyeceğim."

Aceleyle bir bahane uydurmaya çalıştı ama ben onun bir şey söylemesini engelledim ve onun yerine kendim söyledim. Alt dudaklarını ısırarak Vinter isteksizce cevap verdi.

"Ne oldu?"

"Becky adındaki ölü hizmetçi."

"Ah..."

"Marki, lütfen cesedi dikkatlice kaldırın ve küçük bir cenaze töreni düzenleyin."

Vinter'ın gözleri sanki sözlerimi hiç beklemiyormuş gibi kocaman açılmıştı. "İşte bu yüzden..."

"Sadece, çok acınacak haldeydi."

Arka bahçede açan isimsiz mor çiçeklere bakarak yalnız başıma mırıldandım. "Destekleyici karakter gibi o da sömürüldükten sonra boş yere öldü."

Sonra birden Vinter gibi benim de kafam karıştı. Beni kötü adamın içine sürükleyen hizmetçiyi neden umursayayım ki? İçimde aniden bir öfke uyandı. Burnumla kaşlarımı çatarak küstahça sordum.

"Nazik ve iyi kalpli Yvonne, Marki'den böyle bir şey yapmasını istedi mi?" "O..."

Benim sözlerim üzerine Vinter bir an için düşüncelere daldı. Eğer ihtiyacı olanlara yardım eden iyi bir hanımefendi olsaydı, benden önce ölen bir hizmetçinin cesediyle ilgilenirdi. Ama..

"O... ölü hizmetçi hakkında hiçbir şey söylemedi." Tamamen karmakarışık bir yüz ifadesiyle bana nedenini sordu.

"Kısa bir süre ama ondan ayrı kaldığınız için üzgün olmalısınız, neden..."
"Şey."

Sırtarak bir şarkı mırıldanır gibi eğlenceli bir şekilde söyledim. "Ama kısa bir süreliğine benim hizmetimdeydi, neden ben yapayım ki?"

Bu onun göreviydi, bu yüzden kendi başına düşünmek zorundaydı. Vinter sert bir yüz ifadesiyle dondu kaldı. Onu ortada bırakarak hiç tereddüt etmeden arkamı döndüm.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 183

Bölüm 183

Bu sanatı akireatom'dan aldım penny'miz çok muhteşem

Uyuyakaldım ve öğle yemeğine yakın geç bir kahvaltı yaptım, sonra Emily'yi aradım ve yavaşça odadan çıktım.

Karşılaştığım her hizmetçi bana baktı ve aceleyle başını eğdi. Başımın arkasındaki göz kamaştırıcı bakışları görmezden gelerek konağın arka kapısından çıktım.

Malikanenin etrafında yürüyüşe çıktım. Dükalıktaki hiç kimse benimle uğraşmaya çalışmıyordu. Bana korunacağım söylenmişti ama odanın içinde dolaşmamı engelleyen hiçbir şey yoktu.

Beni anladı mı, yoksa Yvonne'u sorgulamakla mı meşguldü, Vinter de son konuşmadan sonra Dük'ün malikanesine gelmedi.

Zor moddayken yüzleşmek zorunda kaldığım yorucu yüzleri görmediğimde rahatladığımı hissettim. "Sanırım yine zehir içeceğimden korktular.

Etrafıma alaycı ve huysuz bir ifadeyle baktım. Odadan çıktığımda bazen nefes nefese bakışları hissediyordum. Emily de öyle.

Bütün malikâne, tekrar tehlikeli bir şey yapıp yapmayacağımı izleme emri almış gibiydi. Fare gibi bakışlar beni sık sık rahatsız ediyordu ama olumlu düşünmeye çalışıyordum.

'Muhafızlar tarafından eşlik edilmekten ve onlar tarafından açıkça iştirilmekten daha iyidir.

Tuğla şövalyelerin aksine, hizmetkârlar benden oldukça korkuyorlardı. Birbirimize her rastladığımızda kaçarlar ve gözlerini kaçırırlardı.

"Hyuk!"

Bazı beceriksiz gözlemci hizmetkârlar bu şekilde dışarı atılınca konağın arka tarafı hızla sessizliğe büründü. Gürültünün kaybolduğu yere bakarak ilerledim.

Vardığım yer konağın arkasındaki yakma fırınıydı, en uzak yer. Büyük bir fırının önünde durdum ve eteğimin cebini aradım.

Bir süre sonra elimden küçük bir cam şişe ve kirli bir ayna parçası çıktı. "Zehir ve bir parça obje.

Onlara baktım, sonra diğer elimi uzattım ve yakma fırınının kapısını açtım.

Küller ve su birbirine karışmıştı ve kirli fırını görebiliyordum. Getirdiğim zehir ve kalıntı parçalarını oraya bıraktım, sonra kapıyı tekrar kapattım ve yandaki kolu çevirdim.

Sihirle çalışan büyük fırın, yakacak odun olmadan ateşi rahatça boşaltıyordu. Kırmızı alevler kapıdaki küçük yan pencerenin önünde dans ediyordu.

Fırının önünde çömelmiş, içindeki her şeyin kül bırakmadan yanmasını bekliyordum. "Ha"

Birden bir gülümseme belirdi, sanırım kendimi böyle görmek benim için kolay değildi. 'Lanet olsun. Zaten evden çıkmaya karar vermiştim, neden görevi tamamlayayım ki?

Beklenmedik bir görev gerçekleşti!

Heep [Kadim Sihirli Ayna Parçası] güvenli bir yerde!

Bir gün sonra gözlerimi tekrar açtığımda sistem penceresi hala sessizdi.

Ama parçaları güvenli bir yerde saklamak yerine onları zehirle yakmaya karar verdim. "Dünyanın neresinde güvenli bir yer var?

Onu saklamak yerine, asla bulunamayacak şekilde yok etmek daha iyiydi.

Başarısızlıklarımı binlerce kez ezberledim, gelecekte çılgın oyunu tamamen görmezden geleceğim, ama sonra bunu yapıyordum.

Ama elden bir şey gelmez.

"Hiç işe yaramazsa ne yapabilirim?"

O zamanları hâlâ hatırlıyorum. Çok canlıydı.

Beyaz cübbeli bir kadın, birleşik bir eserle bir adamın hayatını emdi.
Düşündüğümde hala tüylerim diken diken oluyor.

Bu yüzden, bu evden ayrılmadan önce, beni biraz sıkıntıya sokacak her şeyden kurtulmam gerekiyordu.

Tadak, Tadak-.

Alevler tüm içindekileri tüketirken, hafif yürekli ateşin sesi yavaş yavaş azaldı. Ssa-a-a-a. Bir süre sonra su, sıcak iç mekânı kendiliğinden soğuttu.

Tüm sürecin sona ermesi için yeterince uzun süre bekledim ve sonunda yakma fırınının kapısını açtım.

Bu basit bir onaylamaydı çünkü kanıtları yok etmek çok önemli bir görevdi. Elbette büyülü ateş hepsini yakacak ve kül bırakmayacaktı.....

"Ne oldu?"

Fırının içine bakıp şaşkınlıkla düşünürken ağzımı boş bir şekilde açtım.
Neyse ki Vinter'dan aldığım zehir hiç bulunamadı.

Ama-

"Çılgın, neden bu hala aynı"

Ayna parçası aynı kaldı. Tek bir yanık izi olmadan.

Boş bir yüzle ona bakarken yavaşça elimi uzattım. Sadece dışarıdan bakıldığında iyi görünebileceğini umuyordum.

'Lütfen dokunduğum anda toz gibi dağılsın'

Sinirli ellerimle aynanın parçasını sıkmak üzereydim. Tadak, Tadak-. Sert ayak sesi.

"Efendim."

Tanıdık bir ses beni çağırdı. İrkilerek nefesimi sertçe yuttum.

Aynanın kenarlarının yumuşak avuçlarımdan sertçe dışarı çıkması da doğru değildi. Ellerimi arkamda saklayarak vücudumu çevirdim.

Ellerini binanın dış duvarına dayamış, nefes nefese kalmış bir adam görebiliyordum. Terli, ıslak yüzüne gri saçları yapışmıştı.

Arayan Eclipse'di. "Buradaydın."

Garip bir şekilde gözlerime baktı ve nefes almak için eğdiği vücudunun üst kısmını yavaşça kaldırdı.

Gözlerimi damlayan suyun sesine çevirdiğimde kaşlarımı çattım.

Ellerinden akan kan, toprak zeminde kırmızı bir iz bıraktı. Sadece elinin arkası değil, kirli çıplak ayakları ve bacakları da çiziklerle doluydu.

İyi olan tek şey yüzündeki deriydi. "Nasıl--." Kalbim

şaşkınlıkla yerinden fırladı.

Onun aniden ortaya çıkışı ve korkunç görüntüsü. Hepsi beklenmedik şeylerdi. Hapishaneden kaçtı mı?

Ağzımı yavaşça kapattım. Kalp çarpıntısı giderek azaldı ve sakinleşti.

Burada olduğumu nereden bildiğini bilmiyordum ama incinip incinmediği beni ilgilendirmezdi.

Soğuk bir yüz ifadesiyle hızla yoluma devam ettim. Acilen geri dönmeli ve yanmamış parçayı nasıl atacağımı düşünmeliyim.

Ancak ben daha yakma fırınından uzaklaşmadan yol kapandı. Durdum ve ileriye doğru bakarak büyük figüre baktım.

"Yoldan çekil." "...Usta."

Eclise ifadesiz bir yüzle bana baktı. Grinin parıldayan gözlerinde bir şeyler yavaş yavaş netleşti. Özlem, keder, kızgınlık, endişe gibi duygular artık o kadar da arzulanacak şeyler değildi.

"Sana ölü bir adam gibi davranacağımı duymadın mı?"

Eclise soğuk soruma dudaklarını yalayarak küçük bir sesle cevap verdi.
"Seni duydum. Seni duydum..."

"....."

"Yüzün neden bu kadar hayal kırıklığına uğramış?" "Ha."

Duydum ama beni dinlemesine izin vermeyen bir tavırdı bu.

Kısa bir nefes alarak bana acımasızca baktı. Bu gidişle hiç uzaklaşamayacak gibi görünüyordu. İçimi çekerek ondan bir adım geri çekildim.

"Neyin var senin? Hapisten mi çıktın?"

Kaşları çatıktı, yüzü kızarmıştı, belki de kendinden utanıyordu.

"Seni son gördüğümünden hemen sonra hapisten çıktım. Ama Usta'nın Reşit Olma törenine kadar hücrede kaldım."

".....".

"Ustanın vefat ettiğini duyduğumda birçok kez konağa gelmeye çalıştım.
Ve sonra

Hapishaneye geri gönderildim"

Bu hapishaneden kaçtığı anlamına geliyor.

Eclise, giderek sertleşen bakışlarına iki yaralı eliyle tırnaklarını kaşıyarak ekledi. "Bugün uyandığını duydum."

"Hapishane kapısını falan mı kırdın?" "".

Sessizlikte bir pozitiflik hissi vardı. Sinir bozucuydu. "Bence götürülmeden önce geri dönseniz iyi olur."

Soğuk bir sesle cevap verdim ve sonra tekrar yürüdüm. Söyleyecek başka bir şeyim yoktu ve onun ne söylemek istediğini de bilmiyordum.

"I."

Ama geçmeden önce yine engellendim. "Artık kılıçta iyiyim, usta."

Neden birdenbire bana bunu söylüyorsun? Derin nefes almak ve yükselen öfkemi bastırmak için çok uğraştım.

"Gerçekten mi? Tebrikler. "

"Halktan biri olarak statü kazandım, köle olarak değil. "Aferin

sana." "Yani artık şövalyen olarak senin için her şeyi yapabilirim.

"

"Ne?"

Anlamadığım için belli belirsiz sordum. Eclise gözlerinin içine bakarak biraz utangaçça mırıldandı. "Sana bunu yapanlardan intikam almak için."

"Hah."

Bir kahkaha patlatmam çok doğaldı. "Ne sıradışı bir deli adam.

Beni bu hale getiren senden başkası değildi, ama içimde tutmaya çalıştım.

Benimle hiç öyle düşünmüyormuşsun gibi konuşuyordun. İletişim kuramadığım biriyle konuşmaktan neden rahatsız olayım ki? Sadece ağzımı acıtıyor.

"Sence intikamı kim hak etti?". Bilmiyormuş gibi davranarak sordum.

"Yvonne."

Cevap hemen geri geldi.

"Ve senin hakkında yaygara koparan tüm hizmetkârlar ve şövalyeler, Eckart Dükü, Derrick Eckart, Renald Eckart, uşak Pennell, hizmetçi ve Efendi kendi oyunlarını oynadılar."

(Not: Ustanın kim olduğunu bilmiyorum. O yüzden

atladım) ""'. "Mark Albert, Peter Reiner, Gerick,

Hans."

Başka isimler de verdi. Listede tanıdığım biri de vardı, tanımadığım biri de. Ama benim için tüm bu insanları ezberlemiş olması tüyler ürperticiydi.

Mırıldandığı isimleri ezberlemeyi bitiren Eclipse yavaşça dizlerini önüme koydu.

İlk karşılaşmamızda olduğu gibi, yüzünü dikkatlice bir elimin içine koydu ve sonra yanağını ovuşturdu. "Kısa düşünmüşüm."

".....".

"O gün, ustam gittiğinden beri kendim üzerine çok düşündüm. ""

"Efendim, huzurlu hayatınızdan ve konumunuzdan kaçmak istemezsiniz"

Başını çevirdi ve nemli dudaklarını elimin arkasına bastırdı.

"Ama ben tek şövalye olarak 'Hadi kaçalım' demeye cüret ediyorum çünkü o şövalyeyi tanımıyorum.

şey" "

....."

"Şimdi, dükalığı efendinin ellerine teslim etme planımı gözden geçirdim."
""

"İstersen bu imparatorluğu sana vereyim."

Eclise çaresiz gözlerle bana baktı ve yalvardı. "Sadece bana izin ver. O zaman her şeyi hallederim."

"Eclise."

Daha fazla duymaya dayanamadım. Gevezeliğini kesmesi için onu alçak sesle çağırdım.

"Hizmetçilerimiz kendi kendime oyun oynadığımı söylediler, ama şarabı zehirli olduğunu bilerek içtiğimi duymadınız mı?"

"Huh"

Durakladı.

Bir anda, titrek gri gözler bir cevap verdi. Hepimiz neler olduğunu biliyoruz.

Geçmişten farklı olarak, yapmak istediği şeyi yapmasına izin verdiğimde, onu fark ettiğim anda yüzünü kabaca ovuşturduğu elimi tuttum.

"Bu ev, bu insanlar"

Ama kanlı eli, uzaklaşırken elimi kavradı. "Bu evin adamları Usta'yı böyle bir seçim yapmaya itti."

"Senin yüzünden." "Ha?"

"Senin yüzünden içtim."

Elbette, sadece Eclise için değil, karmaşık bir nedenden dolayı. Ama bu bir yalan olsa bile, ne olmuş yani?

"Tek X o olamaz."

Sersemlemiş yüzüne bakarak güldüm ve ona her kelimesini söyledim.

"Beni ölüme terk ettin."

Nasıldı?

Sevdiğiniz bir kadının sizin yüzünüzden öldüğünü duymanın verdiği his.

p/s: Eclise için gerçekten kötü hissediyorum. Yaptığı şey için ondan nefret ediyorum ama

arghhhhhhh. Sadece üzgünüm > MC'mizin bağımsız bir kadın olduğunu biliyorum, ama lütfen oğlumu incitmeyi bırak. yapamam

Çevirmen: BeginnerPah

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 184

Bölüm 184

Grimsi kahverengi göz bebekleri yırtılma noktasına kadar genişledi. Çok geçmeden, şok ayağa kalktı. "Şey, bu- bu"

Eclise sanki duraklamış gibi nefes almayı bıraktı.

Bir balmumu figürü gibi her zaman ifadesiz olan bir yüzü gerçek zamanlı olarak görmek oldukça eğlenceliydi. "Oh, nasıl öldüğümü görmedin, değil mi?"

Tıkalı midemi boşaltmış gibi hissediyordum. Yavaşça üst bedenimi aşağı eğdim ve yüzümü onun önüne koydum.

"Huu".

Nefesini hissedebiliyordum. "Mas,

efendim." Titreyen omuzlar, titreyen gözler.

Mutluydum ve tatlı tatlı fısıldadım.

"Hiç şarap içmiş olma ihtimaliniz var mı?" "".

"Biliyor musun, bir şişe içki içtikten sadece birkaç saniye sonra kalbim yanmaya başlıyor.

Biri beni ateşe verdi. Sonra boğulduğum için bir an ağzımı açtım ve kırmızı kan pınar gibi aktı."

"Bana içtiğim şeyin sürekli kan akıtmama neden olan bir kan damarı zehri olduğu söylendi. Bu sayede bilincimi kaybettikten sonra bile bir kova kan döktüm."

".....".

"Bayılmadan önce çok hastaydım Eclise. Ne kadar acı çektiğimi biliyor musun?" "Ah Lordum, Efendim, Efendim."

Sahne de rol yapan bir aktör gibi üzgün görüldüğümde, Eclise'in yüzünü fark etmeden edemedim. Sanki kendisi de zehir içmiş gibi başını salladı.

Beni sevdiğini söylemesinin boş olduğunu düşünmedim.

Yvonne'u reşit olma töreninden önce getirdiğinde hissettiğim çaresizlik, hayal kırıklığı ve kayıp. "Bunu sen de hissetmelisin.

Az önce yaptığım ağlamaklı bakışı sildim. Dişlerimi sıktım ve çiğner gibi tükürdüm.

"Ama hepsi senin yüzünden. Anlıyor musun?" "Ah, ah. Usta, usta"

"Çok kötü, yüzünü tekrar göreceğimi bilseydim, ölmeyi tercih ederdim." Şüphesiz seçtiğim yol onun için büyük bir etkiydi.

Benden önce duygularını hiç ifade etmemiş olan Eclise'in yüzü karmakarışıktı. Gözleri komikti, kaybolmuştu ve titriyordu.

Kekeledi, boğulan bir adam gibi düzgün nefes alamıyordu ve yüzü kibirliydi. "Neden, ah, efendim. Neden yapmak istiyorsun?"

"Neden?"

Acımasızca güldüm. Hayır, belki de ağlıyorum. (Hayır, ağlayan benim 0)

"Bunu biliyordun. Seninle tüm kalbimle ilgilenmemin bir nedeni vardı." ""

"Bunu durdurmak için Yvonne'u getirdiniz ve beni kötü bir üne kavuşturdunuz, amacını yerine getiremeyen ezikler için söylenecek sözlere ne dersiniz?"

"...."

"Ya sizin gibi sefil bir duruma düşeceğim ya da ihanet ettiğiniz vatandaşlarınız gibi olacağım"

"...."

"Bu sadece ölüm."

Eğilmiş üst bedenimi yavaşça kaldırdım ve başının üzerinden baktım.

Favori gösterge çubuğu hala orada. Kan gibi koyu kırmızı. Beni ölümüne seven Eclise. Zor modun başarısız olmasının nedeni tamamen Eclise'den kaynaklanıyor olabilir mi? Hayır.

Bunda açıkça benim yanlış seçimim ve yargım vardı.

Belki de Eclise masumdur. Eğer onu tek çıkış yolum olarak seçmemiş olsaydım, bu kadar ileri gitmezdi.

Ama benim tarafımdan kullanıldığı için ona acıyamayacak ve hatalarımı tek tek gözden geçiremeyecek kadar yorgunum.

Korkunç Yvonne'u ve beyni yıkanmış Eclise'i görmezden gelerek oyun hikayeleriyle yüzleşecek gücüm yoktu.

"Elimde değil.

Ölmek istemeyen bir ezik için geriye kalan tek şey kaçırmaktır. O zaman oldu.

"Dük'ün kendi kızını getirirsem, Efendi'nin hemen dışarı atılacağını düşündüm. "

"... "

"O zaman bana güveneceğini ve sadece bana bel bağlayacağını düşünmüştüm."

Sırılsıklam bir suratla titreyen Eclise aniden ağzını açtı ve kasvetli bir şekilde dile getirdi. "Yapamam. Yvonne'u öldürecek ve her şeyi eski haline getirecek."

"Hill? Ölmesi gereken sensin Eclipse."

Küçük bir çocukmuş gibi mızızlanmasını kestim ve ona soğuk bir cevap verdim. "Onu buraya kendi isteğınle getiren ve her şeyi mahveden sensin."
"Ben ölmek istemiyorum. "

"Neden?"

Tereddüt etti ve kısık bir sesle mırıldandı. "O zaman seni bir daha göremem." "Ha."

"Bazen, sadece bu susuzluk yüzünden ölmek istesem bile, ayakta duran başka birini düşündüğümde

yanınızda, kan baş aşağı yükselir." " "

"Ölmek istemiyorum, Efendim."

O anda yere düşürdüğü başını kaldırdı. "Öyleyse, bana haber ver."

"Ne?"

"Senin yanına nasıl döneceğimi."

Sadece bir an için pişmanlık duydu. Hayata dönen gözleri ısıll ısıll parlıyordu. "Bana ne söylenirse yapacağım"

Elimi tutmayan eli arka cebini ararken merhamet diledi ve kekeledi.

Bir şey çıkardı ve parmağımın içine soktu. İşaret parmağımda soğuk bir dokunuş hissettim. Ne olduğunu anlamadan parmağıma büyük kırmızı bir yakut yüzük değdi.

"Bir köpek gibi sürüneceğim."

Geçen gün fırlattığım yakut yüzüğü bana geri veren adam, titredi ve yalvardı. "Eğer beğenmezsen, bir daha 'seni seviyorum' demem."

"....."

"Lütfen beni terk etmeyin, Efendim."

Bana bakan ağlamaklı, bulanık gözler delici bir şekilde kırmızı.

Sadece bir anlığına, biraz zayıf düştüm. Ancak Eclipse'in arkasındaki görüntü beni kendime getirdi. "Eclipse."

Onun yakaladığı elimi yavaşça çektim. Sanki bir oyunmuş gibi tekrar yakalamaya çalıştı.

Ondan tamamen çekilen elimle, dağınık gri saçlarını yavaşça okşadım. Başının arkasında yavaşça aşağı inen el sert bir şeye dokundu.

Gözlerimi karşımda duran yüzüne sabitleyerek konuştum. "Ben artık senin efendin değilim."

Aynı anda 'klik' sesi duyuldu ve yakut yüzük boşluğa çarptı.

Tak- Boynundaki halkaya dokunan siyah gümüş deri aşağı düştü. Her zaman boynunda tuttuğu ve bir köle olduğunu kanıtlayan sihirli gerdanlık sonunda gevşedi.

"Efendim?"

Eclipse çenesinin altında bir ürperti hissetmiş gibi yere baktı ve kontrol etti, ardından şaşkın bir yüz ifadesiyle bana seslendi. Bu, bana ihanet eden biricik şövalyem için son düşüncemdi.

"Şimdi bunu yeni efendine sor." "Ne. Ne demek istiyorsun
"Mer

haba

."

Alçak sesle selam verdim. "Eclise."

Derken sihirli yakma fırınından Eclise'i çağıran bir ses daha yükseldi. Ses üzerine Eclise yavaşça arkasına döndü.

Yvonne karşımda diz çökmüş bir adamla dönüşümlü olarak bana bakıyordu. "Merhaba, Eclise'in gittiği haberini duydum, bu yüzden bir çay aldım ve bulmaya çalışıyorum-
_"

İkimizin de gözleri önünde titriyor, bahaneler uyduruyordu ve az sonra ağlamak üzereydi.

Avucumdaki parçayı biraz daha sıktım ve hiçbir şey olmamış gibi omuzlarımı silkmeye çalıştım.

"İyi ki onu bulmuşsun." Sonra Eclise'in yanından geçtim.

Genellikle dizinin ana karakterleri için yoldan çekilmem gerekir. "Usta, usta."

O Yvonne'a bakarken Eclise aniden yanımdan geçerken beni yakalamaya çalıştı. Ama eli bana ulaşmadan hızla hareket ettim.

"Pen, Penelope" "İyi

eğlenceler."

Yakma fırınından çıkmadan önce, orada duran Yvonne'a olabildiğince zararsız bir şekilde şöyle dedim. "Efendim, efendim!"

Eclise umutsuzca bağırdı ve ayağa kalktı. (Not: Ben sadece

üzgünüm0) "Eclise, bekle!"

"Bırakın beni! Usta!"

"İnsanlar öğrenmeden önce söylemem gereken bir şey var. Lis, beni dinle!"

Ancak yeni sahibinin araya girmesi sayesinde tutulmadan kaçabildim.
Yakma fırınından hızlıca çıktım.

Yakma fırınına hareketsiz bir sessizlik çöktü.

Yvonne hızla, Penelope'nin ortadan kayboluşuna bakakalmış olan Eclise'e yaklaştı. "Eclise."

Çağırıcı duyunca başını çevirmedi. Yvonne aceleyle onun kolunu tuttu.
"Eclise! Kutsal emanetler ne olacak?"

Ancak o zaman adamın gözleri değişti.

İçinde hiçbir şey olmayan içi boş gri-kahverengi bir

gözbebeği. "Parça mı?" " "

"Parçaları alman için gitmene izin verdim ama bunu yapmamalıydın!"

Sessizlik içinde başarısızlığının farkına varan Yvonne'un yüzü

gözyaşlarıyla bozulmuştu.

Eclise buna aldırmadan Penelope'nin izlerine boş boş baktı ve sonra boş yere kıpırdandı. "Artık bitti."

"Ne?"

"Ustam bana ölmemi söyledi."

"Ne?"

"Hemen şimdi ölmeliyim. Böylece onu ne kadar çok sevdiğimi bilecek."

Eclise yüzü çarpılmış bir halde aceleyle hareket etti. Tam da yakma fırınından çıkmak üzereydi. "Penelope ve Veliaht Prens nişanlanmak üzere olsalar bile mi?"

"....."

"Birkaç yıl sonra evlenseler ve nişanlısı Penelope, Veliaht Prenses olsa ve başka bir adamın çocuğunu doğurmak için yaşasa bile."

"....."

"Ama buna rağmen ölebilir misin?"

Eclise'in adımları Yvonne'un alçak sesi nedeniyle durdu.

"Onu öldürmek zorunda kalsanız bile nişanı durdurmak istediğinizi söylemişsiniz." Yvonne onun arkasına baktı ve çaresizce sesini yükseltti.

".....İstediğin her şeyi dinledim. Onu kuzeye gönderdim. nişanın bu şekilde devam etmeyeceğini

söyledi." " "

"Ama böyle devam ederse yakında geri dönecek ve nişanına devam edecek. O güçlü bir savaşçı." ""

"Hâlâ ölmek istiyor musun?"

Eclise'in sıkı yumrukları biraz

titredi.

Hayal ederken bile gözleri dönüyordu. Çaresiz bir sesle mırıldandı.

"Penelope'ye sahip olmak istiyorum."

"....."

"Ne, şimdi ne yapacağız? Bana eskisi gibi gülümsemesi için ne yapabilirim?" "Bana bak, Eclise."

Yvonne ona dikkatle yaklaştı. Sonra dikkatlice elini uzattı ve göz teması kurmak için yüzünü kaldırdı.

"Zavallı Eclise."

Yvonne onu teselli etmek istercesine gözyaşları içinde bir yol önerdi. "Ona sahip olabilmenin tek yolu elinde bir imparatorluk bulundurmadır."

"Nasıl?"

Kölelikten daha yeni kaçmışken böylesine büyük bir imparatorluğu nasıl elinde tutabilirdi? Ama Yvonne belli belirsiz gülümsedi ve ona hatırlattı.

"Unuttun mu? Sen de asil bir kana sahipsin." ""

"Eclise Hhan Delman. Crew Hhan Delman'ın gayrimeşru oğlu. Soydaki son Kraliyet Ailesi."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 185

Bölüm 185

Bu sanat kötü Yvonne için

Eclise uzun zamandır duymadığı bu tanıdık sesle gözlerini açtı. Tedirgin bir şekilde başını salladı.

"...Hayır, o ben değilim"

"Halkınız hâlâ hayatta ve her yerde nefes alıyor, sizi bekliyor. Bir savaşçı savaştan korkakça kaçmaz."

Yvonne'un fısıldamalarının sonunda Delman'ın görkemli geçmişi Eclise'in gözlerinin önünden geçti. Hatta gözlerinin önüne mavi-kırmızı bir ayna parçası itildi.

Eclise'in gözleri yavaşça açıldı.

Kralın gayrimeşru çocuğu olmasına rağmen ayrımcılığa uğramadı. Aksine, diğer kardeşlerinin aksine ağır görevlerine aldırmandan özgürce büyüebildi.

Uçsuz bucaksız bir araziye, yeşil ormanlara ve güzel çayırlara sahip olan anavatan sonsuza kadar uzanıyordu.

Tüm bunlar İmparatorluğun ayaklarının altına serildiğinde, babası ve kardeşleri onun adını aile geçmişinden sildiler ve sanki hiç var olmamış gibi gizlediler.

Ailesini ve yurttaşlarını geride bırakarak kurtulduğu kirli hayat buydu. O artık bir prens değil, aşağılık bir köleydi. Ama şimdi, bu ismi tekrar nasıl geri verebilirdi? "Tıpkı dediğin gibi, artık her şey bitti Eclise. Bu sefer olmazsa Penelope'ye bir daha asla sahip olamayacaksın."

Yvonne umutsuzca söyledi.

"Kuzeye gidin. Git ve isyancılarla temasa geç. Veliaht Prens'i tepele ve imparatorluğun hükümdarı sen ol."

"Efendi böyle bir şey istemez."

Belki de tamamlanmamış emanetler nedeniyle, av zayıf bir şekilde direndi. Ancak emanetlerin mavimsi ışıltısı gözlerini kapladığında, Penelope'ye sahip olma hırsı yeniden ortaya çıktı.

Yvonne sabırla aynı şeyi birçok kez tekrarladı. "Penelope huzurlu bir hayat istiyor."

"Huzurlu yaşam".

"Burası Dük'ün kızının Veliaht Prenses olacağı yer değil. Sence böyle bir zorluğa dayanabilecek mi?"

Parçadan yayılan mavimsi ışık giderek güçlendi. "Penelope Veliaht Prenses'in pozisyonunu mu istiyor?"

Yvonne sorduğunda Eclise bir an düşündü.

Eğer isteseydi, Veliaht Prensi öldürüp yerine geçebilir ve bunu yapabilirdi. Ancak tanıdığı efendi bunu gerçekten amaç edinmiş gibi görünmüyordu.

Yvonne fısıldamaya devam etti.

"Onun mutsuz olmasını engelleyebilirsiniz. Bu doğru değil mi?"

"Onun mutsuz olmasını engelleyebilirim. Değil mi? Mutlu olmalı. Bu evde, o üzgündü

her gün"

"O zaman dediğimi yap, Eclise."

Sonunda Eclipse başını salladı.

Bu, gri gözbebeğinin mavi ışıkla tamamen işgal edilmesinden sonraydı. Ona bu şekilde bakan Yvonne içini çekti. Parçaları evden alma planı, asi av yüzünden başarısız olmuştu.

'Geçmişe kıyasla daha kolay yapabileceğimi düşünmüştüm'

Ben uzaktayken bu olay gerçekleştiğinde her şey hiç de kolay değildi. Tüm durum inanılmaz derecede tersine dönmüştü.

Güçlü kadim büyüler kullanan sahte prenses ve ağıma nadiren takılan av. Şu ya da bu nedenle Penelope'ye kafayı takmışlardı ve daha da kötüsü, bir fare gibi parçamı alıp götürdü.

"Beni tanıdığına eminim.

O gün, adanın çöktüğü gün.

Alınan maske göz teması kurdu ve görünüşe göre kadınlar hem birbirlerini hem de kimliklerini gördü.

'Her şeyi biliyorsun ama zeki gibi davranıyorsun'

Gidecek olan Penelope'yi düşündüğümde, içimi çılgınca bir endişe kapladı.

Zaman yoktu. Penelope'nin sevgisini alamadıkları için çaresiz kalan aptal avları atmak zorundayım.

"Şimdi geriye kalan tek şey kendi rolümü oynamak.

***** "Haaa....."

Ağzımı kapalı tutan elimi indirdim. Sıkıca tuttuğum parçanın ucu etime saplandı ama donmuş bedenim herhangi bir acı hissetmiyordu.

Bulunduğum yerde, çöp yakma tesisinin hemen yanındaydım. Eclipse'in eliyle tuttuğu binanın dış duvarının arkasında bir depo vardı.

Parçalardan gizlice kurtulmanın bana yardımcı olacağını düşünmemiştim. Yvonne'un Eclipse'in beynini yıkadığını son gördüğümde, öylece gitmemem gerektiğine dair yargım doğruydu.

İnce bir duvarın arkasından konuşmalarına kulak misafiri oldum ve oradan çıkmam uzun zaman aldı. "Ah, bayan!"

Doğruca odama döndüğümde, temizliği yeni bitirmiş olan Emily beni karşıladı. "Neden bu kadar geç geldin? Bayan, elinize ne oldu? Kanıyor!"

"Emily."

Yaygara koparmasını engelledim. "Git bana çekici getir." "Ha?

Ha, ama önce el tedavisi"

"Git çekici getir." "Hemen döneceğim!"

Gözleri büyüyerek odadan dışarı çıktı.

Ancak o zaman elimi açtım ve tuttuğum parçayı yere attım. Taak-.

Köşelerden yırtılan ellerim acı veriyordu. Ama korku önümdeydi.

Kahraman ya da canavar parçayı arıyor. Ve parçalardan kurtulmak için her hareketimi biliyordu.

"Ondan hemen kurtulmam gerek!

Neyse ki Emily elinde büyük bir çekiçle hemen geri döndü. "Hanımefendi! Aldım. Ama neden çekiç?"

"Geri çekilin çünkü tehlikeli."

Çekici hemen elimden aldım ve hemen havaya kaldırdım. Ve çok geçmeden yere atılmış ayna parçasına sertçe vurdum.

Hwiig, Gwaang-! "Bayan, aah!"

Emily beni yere vururken görünce çığlık attı ve korktu. Ama ben durmadım.

Gwang, lang, Gwaang-!

Bir ayna parçasını toz haline getirmek için çekice deli gibi vurdum. Gwajig-!

Sonra, sanki yanlış kenara çarpmışım gibi, ayna havaya uçtu ve barın üzerine geri düştü. "Huh, Huh... Lütfen--!"

Tek bir çatlak bile olmayan uzak bir parça bulduğumda yüzümü buruşturdum. "Seni deli! Aynayı hangi çelikten yaptın?"

Korku ve endişeyle sinirlenerek çekici kuvvetle yere fırlattım. Smaç!

"Hanımefendi, lütfen sakın olun! Lütfen ellerinize dikkat edin!"

Emily titredi ve beni kontrol altında tuttu.

Avuç içlerim yapış yapıştı. Elimden birkaç damla kan damladı. Avucumdaki kesiği unutarak, elimle avucuma vurmuştum.

"Emily."

"Evet, evet?"

Derin bir nefes aldım ve soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalıştım. "Şimdi senden bir ayak işi yapmanı isteyeceğim." "Ne? Ne?"

"Bunu al ve beyaz tavşanın ofisine git. Mümkün olduğunca kimseyle karşılaşma." Yere düşen parçalara bir göz attım.

Emily hızla hareket etti ve onu aldı.

"Git, ona bunu kimsenin bilmediği güvenli bir yerde saklamasını söyle. Ben bulana kadar." Ne ateşte yandı, ne de çekiçle kırıldı.

Ne kadar düşünürsem düşüneyim, şu anda onu malikânenin dışında tutmaktan başka çarem yoktu. "Evet, evet! Yapacağım, bayan!"

"Ve bir şey daha."

Sadakatle başını sallayan Emily'ye bir talimat daha verdim.

"Ona adanın kaybolduğu gece yapmasını istediğim başka bir işi yapmasını söyle."

"Evet, asla unutmayacağım!" "Evet, dikkatli ol."

Belki de bunu birkaç kez yaptığı için Emily hiçbir şey sormadan aceleyle odadan çıktı.

Bunun hafızasını silmek için bir talep olduğunu bilmeyen hizmetçinin arkasına baktım, hemen dudaklarımı sıkıca ısırdım.

"Buradan hemen çıkmam lazım. Kuzeye gitmeliyim. p/s: Bilin

bakalım orada kiminle karşılaşacak? ('0')/

"Hanımefendi, ben geldim!"

O akşam Emily ona verdiğim görevi tamamladıktan sonra geri geldi.

"Oraya kimseye rastlamadan gittin, değil mi?"

"Evet, ona söylemek istediğiniz her şeyi söyledim. Ofis müdürü bana bunu iyi saklayacağını söyledi." "Çok çalışmışsın."

"Hiç sorun değil! Ellerinize iyi davrandınız mı?"

Elime sarılı bandaja bakarken üzgün görünüyordu. Hemen sordum.

"Bu arada Emily, senden teslim etmeni istediğim şeyleri teslim ettin mi?"

"Neyi? Ne eşyası?"

Hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi görünen iri gözlerinde yalan yoktu.

İçimden bir ses Vinter'ın Emily'den sadece ayna parçasıyla ilgili anıyı sildiğini söylüyordu. "Hayır, hiçbir şey. Sanırım yanıldım."

Geriye kalan tek şey "Ne zaman kaçıyorum?" sorusuydu.

Ertesi gün.

Bütün gece dönüp durduktan sonra sabahın erken saatlerinde odadan çıktım.

Emily'yi aniden ortadan kaybolmamla şaşırtmamak için yorganın altına yastık yığdım. Sanki hala uyuyormuşum gibi görünüyor.

Günün puslu şafağı korkunç derecede sessizdi. Sabah çiyinin serinliğinde orman yolundan kazan dairesine doğru yürüdüm.

Çünkü şövalyelerin eğitiminden önceki zaman ve orman gün ışığına kıyasla çok kasvetli hissettiriyor. Uzun süre hareket ettim.

Kaçışın temeli güvenli kaçış yollarını güvence altına almaktı. Bir köpek deliğini kullanmayalı uzun zaman olmuştu, bu yüzden bu yeri tekrar kontrol etmem gerekiyordu.

Karmaşık düşüncelerimi sakinleştirmek için yavaşça yürürken kendimi tanıdık bir arazide buldum. 'Ama bu zehirdi. Hafızamı kaybedeceğimi düşünmemiştim.

Hâlâ çalışan faydalı beynimi kurtardığım için kendime şükrederek hızla ona yaklaştım.

Birbirine benzeyen birçok çalının arasında, bir köpek deliğini örten kamuflaj çalıları buldum ve geri kalan özellikleri hatırladım. Tam o sırada onu kenara ittim ve vücudumun st kısmını indirdim.

"Ne oldu?"

Kesinlikle bir köpek deliğinin olabileceği bir yer değildi. Sadece geniş bir arazinin sonunu kapatan bir duvardı.

"Belki de kamuflaj çalılarını karıştırıyorum, değil mi?"

Dönüşümlü olarak ittiğim çalılara ve duvara şaşkın bir bakışla baktım.

"Konum burada değil mi?"

Biraz daha yana doğru olabileceğini düşünerek çömeldim ve duvarın altını hafifçe aramaya başladım. Ancak, alıların arasında ne kadar ararsam arayayım, duvarda bir delik yoktu.

Ciddi bir yüz ifadesiyle mırıldandım.

"Neden orada hiç delik yok? Nereye gitti?" "Köpek deliği artık orada değil."

"O zaman nerede?"

"Bununla ne yapacaksın?" "Bu, tabii ki... " Kaçmak

için.....

Farkında olmadan kaçmak için cevap verirken birden kendime geldim. Soğuk bir his

sırtımda dolaştı. "Sakın bana söyleme

Gerçekliği inkr ederek yavaşça başımı çevirdiğim zamandı.

Pembe saçlı bir adam arkamda yakınımda durdu ve hayalet gibi gülümsedi, korkum ryalarımдан ıktı.

"Tabii ki, ne?" "Ahhhhh!"

p/s : (/€*) Sevecen kardeş.

Heheheeheeee. O da mı gidiyor? Ne

düşünüyorsun?

Çevirmen: BeginnerPah Ham sağlayıcı: Rose439

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 186

Bölüm 186

Renald'ın aniden ortaya çıkmasıyla kısa bir çığlıktan sonra yere düştüm. Kaşlarını çattı ve kulaklarını kapattı. "Hey! Neden birdenbire bağırmaya başladın!"

"Şafak vakti neden bu kadar karanlıkta dolaşıyorsun?"

"Hmm? Huh! Şafak vakti köpek deliği arayacak kadar şık mısın?" "..."

Uzun zamandan beri ilk kez ağzım onun karşı çıkışı karşısında kapandı. '...Tanrım, lanet olsun.

Eğitimli şövalyeler bile şafak vakti hala uyurken Renald'ın uyanmasını hiç beklemiyordum.

Onu, kadın kahraman tarafından beyni yıkanmış olabilecek karakterlerden biri olarak görmem beni tedirgin ediyordu. Dudaklarımı büzüyor ve nasıl bir bahane uyduracağımı düşünüyordum.

"Daha erken ayağa kalkmayacak mısın? Kıyafetlerin kirli."

Renald suratını asarak bana elini uzattı. Bir an şaşkın gözlerle ona baktım ve hemen ardından görmezden gelerek yerimden fırladım. Kirli kıyafetlerimi fırçalarken sordu.

"...Tanrım, evi terk mi edeceksin?" "Hey, sen?"

"Ne?"

"Babama söyleyecek misin?"

Cevap yerine soru sorduğumda mavi gözleri bir an için titredi. Bir an bana baktı ve ağzını açtı.

"Eğer babama söylersem... Yani dışarı çıkmayacak mısın?"

Sorusu biraz tuhaftı. Dük'e gizlice bir köpek deliği aradığımı söylerse, kesinlikle beni hapse atmaya çalışacaktı, ama o zaman iyileşmemin ne anlamı vardı?

"Pekala."

En kötüsünü hayal ettim. Kaçış engellenmişti ve parça korkunç bir kahraman tarafından alınabilirdi. Ve beyni yıkanmış bir insanın, ev sahibesine eziyet eden kötü bir kadın olarak ölüme sürüklenmesi fikri...

Tekrar ölmeyi denemek istedim, lanet olası bir yerde bu şekilde ölmek istemedim.

'...Düşündüm de, bu sefer çılgın otomatik ödeme yüzünden başarısız oldum, ama tekrar denersem kaçabilirim.

Birden bu düşünce daha da ileri gitti. Kendi kendime konuşur gibi mırıldandım. "...Hadi tekrar ölelim."

"Hey-!"

Sonra Renald bağırdı.

"Kardeşinin önünde söyleyemeyeceğin hiçbir şey yok! Delirdin mi sen? Zar zor hayatta kaldın ve...!" "O zaman babama söyleme."

Sözlerini yarıda kestim ve ona soğuk bir homurtu verdim. "Eğer beni tekrar ölürlen görmek istemiyorsan."

"Sen...! Ahhh!"

Kaşlarını çattı ve saçlarını kabaca topladı. Yüzünde somurtkan bir ifadeyle bana bakıyordu ve çok geçmeden uzanıp kolumu tuttu.

"...Beni takip edin."

"Uh...!"

Ona doğru döndüğümde tökezledim ve şaşkınlık içinde onu takip etmekten başka çarem yoktu. "Nereye gidiyorsun?"

"..."

"Renald, nereye gidiyoruz?"

"Ah! Bana vurmaya devam edersen, babamıza koşup ona her şeyi anlatacağım. Ha?"

Güçlü bir kuvvet değildi, bu yüzden hızlıca yürümeyi bırakabilirdim, ama konağa dönüş yolu değildi. Beni hemen Dük'e iade etmeye çalışıyor gibi görünmüyordu. Bu yüzden sessizce ona itaat ettim.

Orijinal patikanın karşı tarafında uzun bir yürüyüşten sonra Renald alışılmadık bir duvarın yanında durdu. Bu duvarın altında saman yığınları vardı. Burası şövalyelerin eğitim için kullandıkları korkulukların kalıntılarını topladıkları bir yerdi.

Bir an için Renald'a baktım ve çok geçmeden bileğimi bırakıp ona doğru yürüdü. Sonra bir saman yığınının içinden geçti. Açıldıktan kısa bir süre sonra engebeli bir delik ortaya çıktı.

"Uh..."

Renald'ın bana bunu gösterdiğine inanmak zordu. Ben boş boş yeni deliğe bakıp gözlerimi kırıştıtırırken, çarpık bir sesle şöyle dedi

"Burası daha önce senin yüzünden bloke edilmişti. Bu yüzden şövalyeler seni çağırıyor..." Birden konuşmayı kesti. Nedeni bilinmiyordu.

Pek dikkat etmeden yaklaştım ve etrafa göz gezdirdim. Renald çok temkinli bir sesle sordu. "...Gerçekten evden dışarı mı çıkıyorsun?"

"Bilmiyorum. Henüz kesin kararımı vermedim."

Sıradan bir cevapla çevredeki araziye ezberlemeyi bitirdim. Sonra Renald'a döndüm, bana bu delikten bahsettiği için inanılmaz derecede şaşırmıştım.

"Sen... gitmesen olmaz mı?"

"...Ne?"

"Babam dışarı çıkmaya asla izin vermeyeceğini söyledi. Evden kaçmayı düşünme, burada yaşamaya devam edemez misin?"

"Neden?"

Neden sürekli bu konudan bahsettiğini anlamamış gibi sordum. "Benden nefret ediyordun. Gitmem ikimiz için de daha iyi değil mi?" "Bu..."

Sözlerim üzerine Renald'ın ifadesi korkunç bir şekilde bozuldu. Tavan arasındaki kavgadan hemen sonra olana benziyordu. Sanki beni dinlemekte zorlanıyormuş gibiydi.

"Olamaz."

Düşündüğümde bu komik aileye güldüm. Beni her seferinde sınıra iten şeytan, genç Penelope ve benim tarafımdan ele geçirilen adam, o sorun olamaz.

"...Bu doğru. O zaman senden gerçekten nefret etmişim."

Ani kahkaham dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu ve ona sert bir cevap verdim.

"Yvonne'un o zaman geri geleceğini hiç düşünmemiştim."

Kabuk bağlama sesiydi. Başımı hafifçe salladım, tepkimi görünce birden gözleri doldu.

"Kafa sallama! Ve sen... iyi bir kişiliğin olduğunu mu düşünüyorsun? Bir dayak yüzünden cehennemdeydim!"

"Huh. Ne dedin sen? Neden birdenbire bu konu hakkında konuşmaya başladın?"

"Yemek yemeye ve geçinmeye çalışıyorum, ama bunun benim için ne kadar korkunç olduğunu biliyor musun? Senin reşit olmandan bir gün önceki çimdikleme izi hala duruyor."

tören!"

Ani şikâyetim karşısında şaşkına döndüğümü görünce homurdandı ve kollarını sıvadı. Aniden çıkıntı yapan bileğinin iç kısmında gerçekten tırnak izleri vardı ve diğer derisinden daha koyu renkteydi.

"Bu biraz ferahlatıcı. Sevinçle güldüm. "Özür dilerim, tamam mı?"

"Ah! Bu..."

Öfkelendiğinde Renald göğsüne birkaç kez tokat attı.

Ağzını kapattığında aramızda garip bir sessizlik oldu. Bir delik bulmuştum, yani görecektir başka bir şeyim yoktu. "Odama dönüp şafağın soluk gökyüzüne bakacağım" demek üzereydim.

"...Reşit olma töreninde aniden kan kaybından yere yığılmıştın." Birden Renald tarafından gündeme getirilmesini istemediğim konulardan bahsetti.

"İlk başta şaka yaptığını sandım." "Ne...?"

"Reşit olma törenimden bir gün önce pencerenin önündeki ağaçtan düşüp ölü taklidi yaptım ve sen çok ağladın."

Sayende babamız o ağacı hemen kesti ve sen yine çıldırdın. Renald esprili bir şekilde ekledi.

Sessiz kaldım çünkü bilmiyordum.

"Bu yaşlı adam (Marquis) onun zehirlenmiş olabileceğini söylediğinde, bu piçin başka bir kazaya neden olduğunu düşündüm. Aslında buna inanmadım."

"..."

"Gerçekten ne düşünüyorsun, zehir içmeyi ve kendi yarattığın eylemleri yapmayı mı? Kendine istediğin her şeyi al, ne istersen yap. Yvonne geri döndü diye babam seni kovmaya çalıştı, sen de öyle düşündün, değil mi?"

"..."

"Ama orada kanlar içinde yattığın hafta boyunca, tüm hizmetçileri araştırmaları için çağırdım."

Kendi kendine söylenip duran Renald'ın kararmış yüzü giderek solgunlaştı. Kaybettiği nefesini geri kazanmaya çalışan boğulmuş bir adam gibiydi.

"Genelde ne yaptığınızı, nereye gittiğinizi ya da kiminle buluştuğunuzu kimse bilmez. Kendi hizmetçiniz bile." "..."

"Bunu nasıl yapabildin? Lanet olsun, nasıl olur da senin efendiye verdiği maaş hakkında hiçbir şey bilmez?"

Bana sert bir sesle sordu. Emily'nin önceden ne olursa olsun tutarlı olmasını emrettiğim şeyleri sadakatle uygulaması şanslıydı. Ama diğerleri beni ilgilendirmezdi.

"Bunu sen yaptın."

Birçok kez söylediğim şeyi söylememe gerek yoktu. Artık o da bunun farkındaydı.

"İşte orada." "..."

"O zamandan beri... Bu bana sana ne kadar kötü davrandığımı hatırlatıyor." "..."

"Biliyorum. Yvonne'un kolyesini odana koydum ve seni çerçeveledim ve daha yanlış yapacağım çok şey var."

Renald hızlı bir atış gibi ağzından kaçırды ve omuzlarını kaldırdı. Ne olduğunu anlamadan gözleri kızarmıştı.

"Ama bunu kabul etmek istemedim. O zaman hatalarımı sana karşı sayamam... ve eminim ki özrümü kabul etmezsin."

"..."

"Bir noktada... bana ya da aileme tamamen bir yabancı gibi davranmaya başladınız."

Her derin nefes alışında, güzel pembe saçları havaya dağılıyordu. İfadesiz bir yüzle ona baktım. Gözlerim onunla buluştu ve yüzü kaza günü olduğu gibi bana bakarken ağlamış gibi bulanıktı.

"Bugünlerde bunu onlarca kez düşündüm. O zamanlar böyle bir pislik olmak yerine biraz daha senin gibi olsaydım..."

"..."

"O kadar uzakta olamaz mıydın?"

Bunu ben de bilmiyordum. Bana aileniz yerine bir çöp gibi davrandığınız bir noktada sizi düşünmezdim.

Ama dediği gibi, Penelope'ye biraz daha iyi davransaydın. "Ölmezdi.

O zaman benim bununla bir ilgim olmayabilirdi. Renald'a kuru bir şekilde cevap verdim. "Eğer olsaydı, buradan şimdi olduğundan daha az nefret ederdim."

"Özür dilerim Penelope."

Renald bu sözleri boğazı düğümlenmiş bir adam gibi kekeleyerek söyledi.

"Her şeyden bu kadar bıkaacağını ve ölmeye çalışacağını hiç düşünmemiştim."

Bu gecikmiş bir özürdü. Çünkü taraflar sebeplerin nereden geldiğini bilemezdi. Onu affedemezdim, çünkü sonuçta ben Penelope değilim.

Başımı kaldırıp cevap vermek için ona baktığım an bu sözlerin anlamsız olduğunu anladım. Renald'ı görünce birden gözlerimi kocaman açtım.

"Renald."

Başını eğmiş, yumruğuyla ağzını kapatıyordu. "Sen... ağlıyor musun?"

"Deli, ağlamayacak mısın?!"

Ona sorduğumda bağırdı, ağzını kapattı ve yumruğuyla gözlerini ovuşturdu. "Ağlıyor, ağlıyor.

Kendi kendime düşündüm ve o da öfkelenmiş gibi bağırdı. "Ben

ağlamadım!" "Bir şey mi söyledim?" "Ben ağlamadım!"

Adam gözleri bir tavşan kadar kırmızı, protesto edercesine bana baktı. Bir süre sonra gözlerini gevşetti ve şöyle dedi.

"...Tek başına endişelenme ve yeterli paran yoksa bana söyle." "..."

"Dışarı çıktığınızda, paralı asker loncasına gidin ve önce muhafız kiralayın ve biraz daha fazla paraya mal olsa bile, dilenci hanı yerine oteli kullanın. Yanına kendini savunmak için sihirli bir silah al, parşömen ya da onun gibi bir şey..."

"Kardeşim."

Renald'ın kaçışımı planlamasına engel oldum ve onun yerine sakince vedalaştım. "Güle güle."

O anda Renald'ın yüzü tekrar seğirdi. Aceleyle yumruğunu kaldırdı ve başını eğdi. Sessizce tüm eski duygularını dökmesini bekledim, artık onunla alay etmiyordum.

Çevirmen: stupid_patato Ham sağlayıcı: Rose439

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 187

Bölüm 187

Odama geri döndüğümde kaçış hakkında çok düşündüm.

'En önemli şey. Para, kutsal emanetler ve ulaşım araçları.

Buradan hemen ayrılmak istiyordum ama uzak kuzeye gitmek için epey bir hazırlık yapmak gerekiyordu. "Her şeyden önce buluşmamız gerekiyor.

Şafak sökmüştü ve hava bir ışık kadar aydınlıktı. Tam da masamdan kalkıp düşüncelerimi toparlamak ve birini aramak üzereydim.

Hnock, knock-.

"Leydim, bu Pennel."

Tam zamanında, bulmaya çalıştığım kişi önce bana geldi. Sandalyeye oturdum ve dedim ki. "İçeri gel."

Kapıyı açtı ve uşak hemen içeri girip beni karşıladı. "Neler oluyor?"

"Bu, geçen ayın Zümrüt Madeni Satış Raporu."

Kibar bir tavırla siyah dosyayı masanın üzerine koydu. Elime aldım ve içindekilere göz attım. İlk bakışta üzerime yüklü miktarda para düştüğünü görebiliyordum ama çok da heyecanlanmadım.

"Bu parayı zaten harcayamazdım.

Bunun nedeni de cüzdanımdaki paranın kontrol altında olması ve uşağa güvenmememdi. "İyi gördüm."

"Tug-". Dosyayı kapattıktan sonra, bazı beklentileri olan uşanın bakışlarını görmezden geldim ve sakın bir tavırla konuştum.

"Ama uşak, ben biraz dışarı çıkmak istiyorum."

"Sen... dışarı çıkmaktan mı bahsediyorsun? Nereye gittiğinizi bilmiyorum..." "Bunu bilmene gerek yok."

Kâhyanın bazı şüphelerinden sonra tekrar sordum. "Babam şimdi saraya mı girdi?"

"Oh, hayır. Bugün geç kalacağı için hâlâ malikânede." "Gerçekten mi?"

Bu akşam ancak Dük'ün dönüşünden sonra izin alabileceğimi düşünmüştüm ama bu beklenmedik bir haberdi.

"O zaman gidip babama sorabilir misin? Dışarı çıkmama izin vermesini istiyorum."

Her neyse, göz hapsindeydim, bu yüzden gürültü yapmadan dışarı çıktığımdan emin olmalıydım. "Tamam, leydim."

Bir süre sonra uşak titreyerek odadan çıktı. Tekrar döndüğünde hem iyi hem de kötü haberler getirdi. "Leydim, Dük dışarı çıkmanıza izin verdi."

"Tanrı'ya şükür."

"Ama birazdan öğle yemeğinde ona katılıp katılamayacağınızı sordu, çünkü öğle yemeği vakti."

"Öğle yemeği mi?"

Kaşlarımı çatarak ve içimde bir şüphe duygusuyla sordum. "...Tüm aile bir aradayken mi?"

"Hayır. Genç Dük ve ikinci genç Üstat şövalyelik eğitimi almışlardı, yani..." Öğle yemeği kötü bir haberdi ama yine de şanslı bir haberdi.

"Dışarı çıkmama izin verdiğini söyledi ve öğle yemeği vakti geldi. Hafifçe başımı sallayarak cevap verdim.

"Ona hazırlanıp birazdan ineceğimi söyle."

Kâhyayı malikâneden çıkarken takip ettim, yemek odasından değil. Bunun nedeni Dük'ün hava güzel olduğunda seramızda yemek yememizi önermesiydi.

"Seraya mı gideceksin? İstedim ama belli etmedim.

Kapıyı aç ve içeri gel. Mis gibi çiçek kokuları karşıladı beni. Dük belki de önce seranın ortasındaki bir masada tek başına oturmuş düşüncelere dalmıştı.

"Baba."

Bir vuruş yaptığımda kendine geldi. "Oh, geldin mi? Otursana."

Masanın etrafında döndüm ve onun diğer tarafına oturdum. Tüm yemek görevlileri gelir gelmez hızla yiyecekleri taşımaya başladılar. Öğle yemeği olduğu için çoğu sandviç, atıştırmalık ve tatlı gibi hafif yiyeceklerdi.

Masa dolu olmasına rağmen kimse aceleyle elini kaldırmadı. Dük derin düşüncelere dalmış gibi ağzını kapalı tutuyordu. Garip bir sessizlik içinde gözlerine bakıyordum ve dikkatlice öne geçtim.

"Söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Dük ani bir soru karşısında başını kaldırdı. "...Ne?"

"Bana bir şey söylemek isteyip istemediğini sordum." "Ne söyleyecekmişim?"

Dük boş boş sordu. Bugün biraz tuhaf olduğunu hissettim, sanki bir şekilde dikkati dağılmış gibiydi.

"Evet. Kardeşlerim olmadan beni seraya çağıran tek kişi sensin... ve yakında saraya gireceksin."

Bu, böyle bir duraklama için zaman olmadığı anlamına geliyordu. "Ah, evet. Saraya girin. Ben..."

Dük sanki bunu hiç düşünmemiş gibi mırıldandı. 'Girmek' kelimesi onu heyecanlandırdı ve gözlerindeki ışık yavaş yavaş geri geldi. Ağzımı açtım, onu bu şekilde dikkatle inceliyordum.

"Baba, iyi misin?"

"Hala... hasta mısın canım?"

Dük bana baktı ve her zamanki gibi nasıl olduğumu sordu. "Vücudun. Doktor hala iyileşmen gerektiğini söyledi."

"Sorun yok. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Kahyaya dışarı çıkmak istediğini söylemişsin." Sonunda konuya geldik. Çabucak başımı salladım.

"Çünkü bu çok sinir bozucu. Bence bu yeterince gözetim altında..." "Bu doğru. Neredeyse bir hafta oldu"

Dük başıyla onayladı. Birdenbire hareketlerime benim karar verebilecek olmam bana komik gelmeye başladı. Daha önce Dük'ün ya da Derek'in izni olmadan özgürce hareket edebileceğimi hiç düşünmemiştim...

"Nasıl istersen öyle yap."

Çok kolay bir şekilde düşen izin beni çok rahatlatmıştı. "Teşekkür ederim."

"Ama herkesin onayı olmadan olmaz."

Ama fırsat bulduğum anda bir sonraki kriz geldi. Dük'ün sözlerinin aniliği karşısında çok utanmışım.

"...Baba."

"Dileğinizi yerine getiremediğim için zgnm. Ancak Eckart'ın şatosunda reşit olma törenini tamamlayabilmen için tüm ailenin senin işine katılmasına izin vermelisin."

Tabii ki söyledikleri mantıklı. Reşit olma töreninde yaptığım şey yüzünden şimdi tüm gözler Dükalığın zerindeydi. Ama onların, "Olayların yatışmasını bekleyelim ve sonra sessizce devam edelim," dediklerini duyabileceğimi sanıyordum.

"Kızın döndüğünde neden beni bırakmıyorsun?"

Tam olarak anlayamadım. Szcklerimi unuttuğum ve sadece suya baktığım zamandı. "Ama eğer istersen... Beni terk etmene izin vereceğim."

Dk'n sessizce eklediği sözlerle gözlerimi kocaman açtım. "Nereye... nereye gittiğimi sanıyorsun?"

"Her neredeyse."

Titrek bakışlarla ona baktım. Kendimi tuhaf hissediyordum. şu ana kadar beni dinlemesini beklemiyordum. "...Genç Dk."

En büyük engele işaret ettim. Kadın kahraman tarafından beyni yıkanan adam beni kolayca bırakmaya hazır değildi.

"Eminim buna karşıdır."

"Ben hala Dk'm, o ne yapabilir ki?"

Dk sorum karşısında kaşlarını oynattı. Onaylamayan bir sesle cevap verdi ve kısa süre sonra havalı bir çözüm buldu.

"Eğer seni bırakmak istemiyorsa, bana koş. Kıına tekmeı basarım."

Ve beceriksizce gülümsedi. Uzun zaman sonra görmek eğlenceli bir yzd.

Bana sihirli arbalet verildiğinde, o günden beri sık sık gülümsemesini gördüm. O zamanlar Dk'n yanında kendimi garip ve rahatsız hissediyordum...

Ama reşit olma töreninin sabahında, öldüğünü sandığım kalbim yeniden kıpırdanır gibi oldu. İki elimi masanın altında birleştirdim.

"Baba."

"Ha?"

"...Yvonne'a ne kadar inanıyorsun?"

Dük'ün mavi gözleri, konuşmanın beklenmedik bir şekilde yön değiştirmesi üzerine kocaman açılmıştı. "Gerçekten iyi mi?"

Böyle düşünürken çaresizce Dük'e bakmaktan kendimi alamadım.
"Birdenbire, neden çocuk..."

Sanki düşüncelerimi anlamaya çalışıyormuş gibi bana baktı. Kısa bir süre sonra, bir şey yakalanıp yakalanmadığını görmek için sesini alçalttı.

"Acaba odayı aramadığımız için hala biraz kanıt kalmış olabilir mi?"

"Hayır, öyle değil... Reşit olma töreninden öncesini açıkça hatırlayan sizdiniz." "Bu... doğru."

Meraklı bir bakışa sahip olan Dük, kısa süre sonra sözlerimi kabul etti. Ve tüm endişelerimi biliyormuş gibi bir bakışla beni sakinleştirdi.

"Hafızasının geri geldiğinden emin olana kadar bunu açıklamayacağım."

Onu Reşit Olma Törenine getiren Derrick'in gözleri çoktan bağlanmış ve sert bir bakışla tekrar tekrar vurgulanmıştı. Böyle bir Dük'e bakarken ağzımı açmakta zorlandım.

"Onunla birlikteyken... çay fincanındaki çay suyuna bak baba." "Çay fincanı mı?"

Dük'ün yüzünde boş bir ifade vardı. "Neden bahsediyorsun Penelope?"
"Yvonne'a çok fazla güvenme..."

Uyarımı sonlandırmak için kelimeleri zorlukla yuttum. Bana inanıp inanmayacağına dair güvensizlikten önce korkmuştum. Eclise'in beynini tamamlanmamış bir obje ile yıkayan kadın.

Bunu Dük'e söylediğimi öğrenirse beni rahat bırakabilir. Ama Dük'ün beyninin bu şekilde yıkanmasına izin veremezdim. Tamamen sırtımı dönemem, ona her şeyi anlatamam. Korkak ve ikiyüzlü olduğum için kendimden iğreniyordum.

Ama yine de, yine de.

"Sadece şansın varsa yap." "Ne...?" "Benden

bu kadar."

Squeak-. Sandalyeyi sürükleyerek yerimden sıçradım. Dük şaşkın gözlerle bana seslendi, el değmemiş sofra takımımı arıyordu.

"Penelope."

"Kendimi iyi hissetmiyorum... bu yüzden sanırım önce benim kalkmam gerekecek."

Tek kelime edemeyecek kadar kavrulmuş olan Dük'ün uyarımı nasıl kabul ettiğini bilmiyordum. "Evet, gidebilirsin."

Ama bu kez de Dük'ün kolayca izin verdiğini görünce alt dudağımı sertçe ısırdım.

Kapıya doğru giderken gözleri başımın arkasındaydı. Seradan çıkmadan önce son kez arkama baktım. Gözlerim hala endişeli bir yüzle bana bakan gözlerle buluştu.

Belki de gizliden gizliye bir şeyler yakalamaktan utanıyordu ama irkilen Dük elini kaldırdı. Bana çabuk gitmemi söylemek istiyordu.

Alt dudağımı tekrar hafifçe ısırdım ve kısa süre sonra gözlerimi kapatıp bağırdım. "Ona dikkat et baba!"

Mavi gözbebeğini arkasında bırakarak seradan koşarak çıktım.

Dük ile öğle yemeğini düşündüğümünden biraz daha erken yedikten sonra doğruca malikâneye döndüm. Dışarı çıkmak için hazırlandıktan sonra Vinter'le buluşacaktım.

Herkes öğle yemeğini yiyene ve ben evin ortasındaki tüm merdivenleri çıkana kadar konakta sessizlik hakimdi. O sırada boş koridoru hızla geçtim ve odamın kapı kolunu tuttum. Tereddüt ettim. Kapı çaresizce itildi. Hafifçe açıldı.

Ta-da-. Ta-ak-. Çatlaktan alçak bir ses geldi. "Emily temizlik mi yapıyor?"

Başımı öne eğdim ve hiçbir şey düşünmedim. Kapıyı açıp odaya adımımı atar atmaz. Taak-!

Birini şifonyerin çekmece kapağını kapatırken buldum. Emily'nin hizmetçi üniformasına benziyordu. Onu gördüğümde aklım yine dondu.

"Emily şapka takmıyor.

Çünkü şapkalar genellikle sadece mutfakta çalışan hizmetçiler tarafından giyilir.

Güm, dam-. Bu arada hizmetçi, belki de benim kapıyı açtığımı fark ederek, bir eli meşgul bir şekilde tuvalet masasının ikinci çekmecesini açtı. Bu hiç de bir temizlik eylemi gibi görünmüyordu.

'Yvonne'un casusu mu?... Yoksa basit bir mücevher hırsızı mı?'

Hangi kişi olabileceğini düşündüm ve yüzünü kontrol etmek için nefesimi tutarak izledim. Ancak ilk bakışta yan yüzünün bez bir maskeyle örtülü olduğunu gördüm.

Sinir bozucu bir sesle sordum. "Ne

yapıyorsun?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 188

Bölüm 188

Sorum üzerine ikinci çekmecedan geçen el durdu.

İrkilmiş görünen beden hiçbir hareket göstermeden hızla bana doğru döndü. "Ah, leydim."

Yüzünün tamamını kapattığı için yüzünü teyit edemedim. Ancak titrek mavi gözleri bir maskeyle gizlenemez.

"Ne yaptığını sordum."

Sertçe sordum. Hizmetçi omuz silkti ve itiraf etti.

"Şey, bu... Emily yemek yerken benden odayı temizlememi istedi. Bir dakika içinde burada olacaktı.

"Ha?"

Bu hiç de sürpriz olmadı. Bu geniş odayı her seferinde Emily'nin tek başına temizlemesi çok zor. "Bahane oldukça makul.

Böyle düşünerek, oraya doğru rahatça yürüdüm. "Çekil."

Kısa bir süre içinde hizmetçi kız tuvalet masasının önünde irkildi.

Bir sandalyeye oturdum ve tuvalet masasının üzerine ve hâlâ açık olan çekmeceye baktım. Eksik bir şey yoktu. Zaten peşinde olduğu şey bu değildi.

Hala kontrol ediyormuş gibi yapıyorum.

Birden tuvalet masasının üzerindeki aynaya baktım ve refleks olarak dudaklarımı ısırdım. Yoksa çılglık çılgılığa bağıracağımı sanıyordum.

Kaskatı kesilmiş bedenimi sertleştirmemek için mücadele ettim ve yavaşça konuştum.

"Artık bunu yapmak zorunda değilsin. Kes şunu çünkü dışarı çıkmak için hazırlanmam gerekiyor."

"Evet, anlıyorum. Hanımefendi."

Arkamdan bir çatırtı sesi duyuldu. Görünüşe göre hizmetçi eğiliyor ve dönüyordu.

Aynaya baktığımda hiçbir şey göremiyordum, bu yüzden sessiz bir düşünceyle tahmin etmekten başka bir şey yapamadım. "Lütfen git buradan

Tuvalet masasının üzerindeki ellerim terden sıırılsıklam olmuştu. Uyluk. Hizmetçi bir adım attı.

Kalbimde rahat bir nefes aldım. İşte o zaman. "Bu

arada, genç bayan."

Odadan çıktığını sandığım hizmetçi benimle konuştu. "Bunca zamandır neden aynaya bakıyordun?"

Ughh. Çılgılığımı yutmayı başardım ama çırpınan omuzlarımı durduramadım. Korkularım nefesimi zorlaştırıyordu.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Kendime geldikten kısa bir süre sonra yavaşça başımı çevirdim. Kadın hareketsiz duruyordu, sadece bir adım ötemde.

"....."

Oda o kadar sessizdi ki tek bir nefes bile duyamıyordum.

Gözlerimle karşılaştığında bile hizmetçi hiçbir hareket yapmadan bana bakıyordu. Artık rolüne devam etmeye niyeti yok gibi görünüyordu.

Sıradan biri gibi davranarak ağzımı açtım. Çünkü yapabileceğim tek şey buydu. "Çünkü bu harika."

Hizmetçi başını eğdi. "Ne oldu?"

"Sen vampir değilsin. Neden aynada yansıman yok?" "Yvonne."

Son bir sözle, hizmetçinin gözleri bir ayın yarısı gibi tükendi. "Beklendiği gibi."

Hizmetçi, hayır, Yvonne elini kaldırdı ve maskeyi çıkardı. "Biliyordun, Penelope."

Yvonne oyundaki illüstrasyon gibi güzelce gülümsedi.

Onun gururla yüzünü göstermesi karşısında kelimelerimi unutan ve boşluğa düşen bendim. "Bunu sen mi yaptın?"

"Ne?"

"Babamın aniden serada öğle yemeği yememi istemesine neden olan şey."
"Fark ettiysen, biraz daha yavaş gelmeliydin Penelope."

Yvonne naif bir gülümsemeyle cevap verdi.

Her seferinde kekelediği ve ağladığı bebek gibi bir yüz, çok gururluydu. Sıkı ses tellerimi sıktım.

"Şimdi benim önümde rol yapmaktan kurtulmaya mı karar verdin?" "Peki ya sen?"

Yvonne komik bir yüz ifadesiyle sordu.

"Artık kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranmayı bırakmaya mı karar verdin?" "Bu yüzden aynanın önünde durmuyor muydun?"

Cevabım üzerine kaşlarını çattı.

"Bu bir hataydı. Bu kadar çabuk döneceğini bilmiyordum." ""

"Geri dönmüş olman gerçekten can sıkıcı, ama benim yolumda giden hiçbir şey yok" Elini kaldırdı ve alnını ovuşturdu.

Düşünüyormuş gibi bir an durakladı ve bakışlarını hızla bana çevirdi. "Ama Penelope."

"....."

"Sen de mi geri döndün?"

Bu alışılmadık bir soruydu.

Ama ben daha konuşmadan Yvonne alnının ortasından mırıldandı.

"Hayır, hayır. Eğer geri dönseydin, ben buraya gelmeden önce harekete geçerdin. Reşit olma törenine kadar orada öylece oturamam.

"....."

"Ne kadar korkunç bir şekilde öldüğümü biliyorsun ama bu kadar aptal olmayacaksın. Sence de öyle değil mi?" Yvonne sinirli bir şekilde ağzına vurarak ve gizemli sözler söyleyerek aniden bana sordu. Cevap vermeden ona baktım.

"Kimsin sen? Tanıdığım Penelope'den çok farklısın."

Yine meraklı gözlerle bana bakan Yvonne, yabancı bir bakışla başını eğdi. "Neden? Geçmişte, belli ki Dük'ün evine dönmeden önce seninle hiç karşılaşmamıştımHer şey

değişti."

"Nasıl değişti?"

Sonunda ağzımı açıp sorduğumda bana bakan Yvonne, hiç duraksamadan cevap verdi. "Şimdiye kadar beni hep kıskandın, bu yüzden çılgılık atmak ve beni öldürmeye çalışmak zorundasın." ""

"Beynini yıkamıyor olsam bile Ailenin bana gösterdiği ilgiye dayanamadın Penelope"

Penelope'nin yaptıklarını aynen anlattığını görünce donup kaldım. "Nereden biliyorsun?"

Kafam allak bullak olmuştu.

Kötü adam ne kadar gizli olursa olsun, Yvonne sadece oyundaki bir karakter. "O zaman Yvonne da başka biri mi?"

Ancak, bu varsayım kısa sürede engellendi. Eğer öyleyse, "Geri mi döndün?" demek için bir neden yoktu. "Her seferinde beni üzen sizler sayesinde Dükalığı elime geçirmek çok kolay oldu." Başım delicesine dönerken Yvonne bunu şaka yapar gibi tatlı bir sesle tekrarladı.

Başımı kaldırdım ve ona baktım. Yvonne gözleriyle yine mutlulukla gülümsedi. "Baban ve kardeşlerin inanılmazdı."

Titreme belkemiğimden başlayarak tüm vücuduma hakim oldu.

Nefesimi tuttum. Burada korkumu gösterdiğimde, kazanılacak hiçbir şey yoktu. "Ama neden?"

Yvonne tedirgin olmadan bana baktı ve başını tekrar öne eğdi. Ancak boynu sadece eğilmekle kalmamış, neredeyse bükülmüştü. m

Pudduck, pudduck-. Ürpertici ses tekrar tekrar yankılandı. Yvonne, 90 derecenin biraz üzerinde durdu ve şöyle dedi.

"Geçmişini hatırlamıyor gibi görünüyorsun ama her şeyi biliyormuş gibi davranıyorsun."

"....."

"Benden kaçmaya çalışıyorsun ve bunun kendi oyunun olduğunu kabul ediyorsun. " "Çünkü Soleil'de senin gerçek yüzünü gördüm."

Titreyen bedenime dayanabildiğim kadar dayandım ve hızla karşılık verdim.

Aksi takdirde, o ceset gibi kadın bana doğru koşacak ve gerçeği söylemem için beni tehdit edecek gibi görünüyordu.

Yvonne'un benim gibi başka biri olabileceğine dair varsayımım, onun ardından kafamdan tamamen kayboldu.

Öyle olsaydı, boynunu bir canavar gibi bükmezdi. "Elbette, geçen sefer kimliğim ortaya çıktı."

Cevabım ikna ediciymiş gibi Yvonne gözlerini kırıştırdı.

Sadece kısa bir süreliğine hayatıma devam etmek istedim.

"Ama sen, benden kimseye bahsetmeyi düşünmüyorsun bile, değil mi? Geçmişteki senden farklı olarak." ""

"Neden, Penelope?" ""

"Korkacak bir şeyiniz yoktuBu sefer benden mi korktunuz?"

Yvonne sanki benim hakkımda her şeyi biliyormuş gibi kıkırdadı, gözlerimi onun iğrenç benliğinden alamıyordum. Titreyen dudaklarımı var gücümle açmayı başardım.

"Bunun bir önemi var

mı?" "Ha?"

"Sana geçen sefer de söyledim. Buraya ne amaçla geldiğinin bir önemi yok." "Hmm"

Yvonne sanki sözlerimin doğru olup olmadığını kontrol etmek istercesine iç çekti.

Hiçbir sıcaklık hissetmeyen mavi gözlere baktım ve konuşmaya çalıştım.

"Her neyse, ben buradan gidiyorum, ne istersen yap. Dük, seni tutsa da tutmasa da. Umurumda değil." "Hayır."

Puduk, Puduk-

Yvonne yine ürpertici bir sesle başını kaldırmaya başladı. Dayanamadım ve bakışlarımı çevirdim.

"Her şey senin davranışların yüzünden ters gitti." "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Kendimi bir arada tutmak için sabırsızlanıyordum. Sayende beyin yıkama işe yaramıyor." Tamamen kendine gelen Yvonne, sözlerimi keserken homurdandı.

Mutlu bir ifade, kalbi kırık bir çocuğun yüzü gibiydi.

"Senden ne zaman değerli bir insan alsam, çarpık yüzünü görmek eğlenceliydi ama neden değil?

artık benim elimde değil mi?"

"Bu beni ilgilendirmez. Ben senin gibi insanların beynini yıkamıyorum, Yvonne." Kötü cevap verdim.

"Kimliğinizi bilen biri olarak hakkınızda bildiğim her şeyi bölmektense beni rahat bırakmanızı tercih ederim." "Evet. Bu doğru, ama"

Başını sallayan Yvonne kısa süre sonra farklılaştı.

Şimdiye kadar yaptığımız tüm konuşmaların sadece bir şakadan ibaret olduğunu ve yüzündeki tüm mimikleri çıkarttıldığını söyledi.

"Parça nerede?" "Ne parçası?"

"Aynamın çaldığın parçası."

Onun açık sözlü sorusu karşısında kalbim sıkıştı.

Görevi görmezden gelseydim ve olduğu gibi bıraksaydım, başıma neler gelirdi, gözlerim şaşkınlık içindeydi. Yvonne nazik bir sesle beni ikna etti.

"Benimkini geri ver Penelope. Sonra gitmene izin vereceğim." "Neden bahsettiğinden emin değilim?"

Bir ipucu aldım.

Ona inanmıyordum ama onu benden alma niyetiyle bırakmanın bu kadar rahatlatıcı olacağını da düşünmemiştim.

Yvonne'un gözleri bulutlanmıştı. Tekrar yılan gibi bakmaya başlayınca aceleyle ağzımı açtım. "Bir şey almıştım ama dönerken atmış olmalıyım. Hayır, o benim içindi."

Omuz silktim ve ellerimi kaldırdım.

Elimde bir parça olmadığını anladı mı? Yvonne hemen başka bir soru sordu. "Kadim büyüü nasıl kullanıyorsunuz?"

"Büyü mü?"

"O zaman yaptığın büyü." "Yaptığım şey o değildi."

Onu kayıtsız şartsız çıkardım. Bu asla açıklanamayacak bir olguydu, başka biri tarafından ele geçirilmişti.

"Sen atmadın mı?"

"Evet. O zamanlar benimle gelen bir büyücü vardı. Kullandığım şeyle karıştırmıyor musun?" "Vinter Verdandi?"

Soru geri geldi.

'X olayı. Oyun henüz büyücünün kim olduğunu bilmediğini

söylüyor' Ağzımın titreyen köşelerini sertçe kaldırdım ve

gülümsedim.

"Marki Vinter Verdandi mi? Hayır. O fakir bir adam ve gönüllü işler ayarlamak için merdivenin tepesinde çalışıyor."

"Gönüllü çalışma mı? Aha."

Yvonne anlamış gibi ellerini çırpı. "İşte böyle çıkıyor"

Kısıık bir sesle mırıldandı. Başımındaki tüyler diken diken oldu.

"Hemen Vinter'a gitmeliyim.

Tek yapmam gereken bu durumdan kurtulmak. Ona gergin gözlerle baktım.

Bir süre düşüncelere dalmış gibi görünen Yvonne, sürekli cahil kalan bana gülümsedi. "Hadi yapalım şu işi Penelope."

Sonra muazzam bir hızla cebinden bir şey çıkardı. "Dee Ah hayır."

(NOT: Yemin ederim Yvonne'u ju-on'daki kayako gibi hayal ettim. Beni gerçekten korkuttu)

Çevirmen: AikoHiao Ham sağlayıcı: Rose439

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirir <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 189

Bölüm 189

"Kutsal emanet parçası!

Yvonne'un ne yapmaya çalıştığını fark ettiğimde elimi kaldırdım ve gözlerimi kapattım. "Bu da ne böyle!"

"Bunun senin başına geleceğini ben de bilmiyordum. O kadar inatçıydın ki enerjimi boşa harcıyordum." "Çek şunu! Ben bir şey bilmiyorum!"

"Kesinlikle yaptın"

Gözlerim kapalı çaresizce ağladım ama Yvonne beni hiç duymuyor gibiydi. "Ne yapacağım ben? Ne mi yapacağım? Beynim mi yıkanıyor?"

Kalbim deli gibi titriyordu. Panik içindeyken mavi ışık gözlerime daha yoğun vurdu. Kurtulmak için geri adım attım.

Ama Yvonne omuzlarıma öyle güçlü bastırdı ki kaçamadım.

Önümü göremediğimde, örümcek ağındaki bir solucan gibi takılıyordum.

"Dikkatli bak Penelope. Böyle devam edersem ve sonunda parçaları sana çevirirsem ne olacak?"

"Uh!"

Omuzlarımı sıkıca tutarken, Yvonne sanki sırrını söylüyormuş gibi küçük bir sesle kulağıma fısıldadı.

"Ayna tamamlandı ve sevdiğiniz insanların benim tarafımdan yönlendirilmesini çaresizce izlemekten başka seçeneğiniz kalmayacak."

Sözleri biterken gözlerimin önünden maviyle dolu bir şey geçti. Soleil'de bunu son kez yaşadım.

Sayısız görüntü, binlercesi gibi, başımı döndürdü. Mantıklı olmak zordu. "Ben hiçbir parça bilmiyorum! Öyleyse dur."

"Sizden nefret ettiler, şimdi sizi sevmek adına tutacaklar, sizi hiçbir yere hapsetmeyecekler ve sonunda sizi parçalara ayırıp öldürecekler."

"Bırakın beni!"

"Zavallı Penelope... Bunu yapmadan önce, bana parçanın nerede olduğunu söyle" Tuk, tuk-. Kamaşmış gözlerimin önünden bir şey geçiyordu.

Ama bu sadece şans ya da talihsizlikti. Başımdaki şişlik dışında, düşündüğümde daha fazlasıydı. Yvonne'u dışarı itmek için yumuşak tenime parmak uçlarıyla dokundu.

Beni bir halatmış gibi kavradı. "Sana bırakmanı söylemiştim." "Haha."

Kısık bir inilti duyunca refleks olarak gözlerimi açtım.

"Haa, haa"

Birbirimizin omuzlarını ve bileklerini tutarak birbirimize yapışmıştık.

Yvonne'un bileğini tutup yukarı kaldırdığımda, yüzüme bastırılmış olan aynanın parçası biraz düştü.

İçinden mavi ışık sızıyordu ve hâlâ gözlerimi deliyordu ama bir şekilde bunun bir önemi yoktu.

Gözlerimi açar açmaz, sanki yakalanmak üzereymişim gibi geçen uyarı bile kayboldu.

Ağır ağır nefes alıyordum ve beyin yıkamanın iŖe yaramadığını hissettim ve ağzımın bir kōŖesini kaldırdım.

"Ne yapacaksın? Beyin yıkamanız benim için iŖe yaramıyor gibi gōrünüyor." "Oh, değil mi?"

Ama benim alaylarıma rağmen Yvonne paniğe kapılmadı. Sadece baŖını eğdi ve sordu.

"Peki en çok neden korkuyorsun? En çok benden korktuğunu sanıyordum." "Hayır, ōyle bir Ŗey değil."

"Yalan sōyleme, o zaman neden gerçekten ōyleymiŖ gibi parçayı benden saklıyorsun? Eğer verirsen, seni rahat bırakacağım."

Yvonne bana hiç gūvenmediđini sōylediđinde bir an durakladım. "Neden gerçekten ōyleymiŖim gibi parçaları saklıyorsun?"

Aslında o kadar da būyūk deđildi. Sadece sistem. Bu bir gōrev mi?

'Ama bunu sana veririm beni rahat bırakırsın, ama neden bu kadar zor saklayayım? Ne olduğunu biliyorum

gizli son.'

Sonunu izleyerek bu çılgın yerden kaabileceğimden emin değildim ve oyunun hikayesine gōre ōlmek istemiyordum.

'Onu verip gitmeli miyim? Eğer ararsam, bir ıkıŖ yolu bulurum'

Birden aklıma geldi. "Ha? Cevap ver, Penelope."

Yvonne o kibar melek yūzūyle bana yalvardı.

Aklım baŖıma geldi. Keskin bir nefes aldım ve çok geçmeden dudađımı ısırıp tūkurdūm. "Bende deđil. Sana sōyledim, bende deđil."

"O zaman en korktuđun ōlūm nedir Penelope?" "Ne?"

"Bak."

Bir anda konu değişti.

Ben bir süre Yvon'un sorusu üzerine düşünürken, o mavi gözleriyle bir şeyi işaret etti. Tuttuğu bileği, elindeki ayna parçasını.

"İşte o çok korktuğun ölüm."

İçinden sızan mavi ışık yavaş yavaş azaldı. Ama bunun nedeni Yvonne'un uğursuzca konuşması mıydı?

Parçanın içi sessizdi ama garip bir şekilde çıldırtıcı bir gerginlik içeri dolmaya başladı.

"Üzgünüm ama ben hiçbir şeyden korkmuyorum. Öldüğüm zaman ölürüm." Dikkatli gözlerle blöf yaparak parçaya yan gözle baktım. Yvonne sözlerimi duyunca gözlerini devirerek sırtıttı.

"Yok artık. Az önce duydum." "Ne?"

"Ölmek istemediğini mırıldanan sesin." "Ne?" Yüzü

sarsılmış gibi görünüyordu.

Farkına bile varamadığım, bilinçsizce hızla geçen düşünceleri nereden biliyor? "Yüksek sesle mi söyledim?"

Hayır. Kesinlikle yapmadım.

Titreyen gözlerimi fark etti mi?

Yvonne yavaşça başını eğdi ve yüzünü önüme doğru itti.

Parçadan yayılan mavi ışığı andıran iri gözlerle karşılaştı. "Umutsuzluğun yanlış Penelope."

"Bekle."

Bir sorun var.

Durmadan fısıldadı.

"En baştan tekrar yapalım." "Bekle, öyle değil!" "Dee Ah hayır."

Büyünün sesiyle birlikte bedenim eğildi ve çılgınca bir yere sürüklendi. Baam!

Yere düşerken çıkan yüksek sesle aynı anda gözleri mavi ışıkla parladı.

* * *

"Huh, hyuk!"

Sert bir nefesle gözlerimi tekrar açtığımda tanıdık bir mekânın ortasındaydım. Soğuk terler içinde etrafıma bakındım.

"Bu"

Kendi odamdı.

İlk orospu çocuğunun sonuna kadar oyun oynadığı yarı bodrum bir odadır.

Her gün yorgunluğumu attığım bir yerdi ama garip bir şekilde uzun zaman sonra geri dönmüş gibi hissediyordum.

Garip gözlerle odaya baktım. İşte o zaman. Viiiing, viiiing.- Sineklerin sesi her yeri titretti.

O anda, kaynağı bilinmeyen garip bir koku burnuma dolmaya başladı. "Uh. Bu koku da ne?"

Balık gibi kokuyordu ve yemek çürümüş gibi kokuyordu.

Nefes alıp verdikçe korkunç koku daha da güçlendi.

Burnumu kapattım, yüzümü buruşturdum ve kokunun kaynağını buldum. Kısa süre sonra büyük bir sinek sürüsüyle karşılaştım.

Yatağımın üzerindeydi.

waeaeaeaeaeng-. Kara sinekler battaniyenin üzerinde geziniyordu.

Ama sadece o değil. Ve o boşluktan, işaret parmağı büyüklüğünde sarı olanlar kıpırdanıyor... "Hey, bu da ne... Woowook!"

Solucanların dehşet verici patlamasından iğrenerek geri adım attım. O anda kapının dışından bir çığlık duyuldu.

"Aman Tanrım! Ne haltlar dönüyor!"

"Ben de bunu söylüyorum. Üniversiteyi yeni kazanan genç kız vefat etti."

"Ne cesur bir kız. Son zamanlarda onu pek görmediğim için okulda meşgul olup olmadığını merak ediyordum. Aman Tanrım..."

Son ses tanıdıktı. Evimin önündeki süper teyze gibiydi. Her sabah süt alırken selamlaşırdık.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Gözlerim sürekli titreyerek, sineklerin ve kurtçukların kaynaştığı yatağa baktım. Aptal olmadığım sürece ne demek istediğini anlayamazdım.

"Am I dead?"

Ağzımla tükürdüm ve buna inanamadım. Elim kaldırdım ve vücuduma dokundum.

"Çok canlı, ama ölü?"

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez başımı salladım. "Hayır."

Ben ölemem. Orada nasıl hayatta kaldım? Nasıl geri dönmem gerekiyordu! Başımı kaldırdım ve kapıya doğru koştum. Bu doğru değildi.

"İnsanlara hemen ölmediğimi ve bunun yanlış olduğunu söylemem gerekiyor. Dışarı çıkmak için kapıyı olabildiğince sert açtım.

"Ah!"

Ancak dış dünya yerine mavimsi mavi renk görüntüyü kaplamıştı. Gözlerimi tekrar açtığımda başka bir yerde duruyordum.

Çok sayıda krizantem çiçeği vardı. Ve ben onun ortasındayım.....

Portre. "Bu, bu,
ne"

Ağzımı kapalı tutamadım ve dudaklarım titredi.

Önümdeki portreye bakan yüzüm, sanki kabaca bir fotoğraf çektilmişim gibi korkunç derecede ifadesiz görünüyordu.

Üniversiteye girdiğimde çekilen kimlik fotoğrafım.

[Sonraki haber. XX Grup Başkanı'nın en küçük kızı Bayan Yang... 10 gün önce kendi odasında ölü bulundu].

Birden başımı çevirdim.

Boş bir cenaze salonundan gelen bir televizyon sesiydi.

[...Prestijli bir üniversiteye kabul edildikten sonra evini terk etti... Otopsi sonucunda ölüm nedeni yetersiz beslenme ve aşırı çalışmanın neden olduğu bir şok olarak belirlenirken, polis aile içi istismar ve zorbalıkla ilgilendi...]

Ölüm hikayem haberlerde çıkıyordu. "Siktir git, göt herif!"

O anda biri kabaca küfretti ve televizyonu kapattı. Başımı tekrar çevirdim.

"İkinci kardeş mi?"

Geriye dönüp baktığımda, yas tutan kişileri selamladıkları yerde siyah yas kıyafetleri giymiş üç adam vardı.

O benim ailemdi.

"Bir süredir yaşamak istiyordu çünkü ben son zamanlarda ortalıkta yoktum ve o bir dilenci gibi ölüyordu. Bir kaltak gibi."

İkinci orospu çocuğu kumandayı yere fırlattı ve sinir bozucu bir şekilde saçlarını dağıttı. Babam kaşlarını çattı ve ona bir şey söyledi.

"Sen, sesini alçalt. Böyle bir davada ne halt ediyorsun?" "Uyumumda değil. Kimse ziyarete gelmiyor."

"Oturun. Dışarıda gazeteciler var."

Orospu çocuğunun ilki babası adına ikinci çocuğa baktı ve onu sertçe uyardı. "Ha, sonuna kadar asil gibi mi davranacaksın?"

İkinci orospu çocuğu ağabeyine kendine özgü vahşi bir bakışla baktı.

"Eğer bakarsan, hepsi senin yüzünden öldü. Babamın ona güzel bir ev alması için verdiği parayı alıp şansını ortada bırakan kimdi?"

"Kapa çeneni."

"Neden? Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Eğer durum buysa, onun ölümünde en büyük paya sahip olan kişi sensin."

"Ne?! Ben ne yaptım-!"

"Okulda bir kaşık pilav yediğini görmediniz, bu neden benim suçum olsun?" "İkiniz de susun!" Sonra, baba bağırdı.

"Kavga ettiğimiz bir zaman var! şirketin hisselerinin düştüğünü bilmiyorum!"

"Demek ki babam o dilenciye en başından getirmeseydi, bu şanssızlık yaşanmayacaktı." İkinci orospu çocuğu bir küfür savurdu ve kızgınmış gibi portreme baktı.

Kelime yoktu ama ifade farklı değildi.

Her şeyi izlerken, çılgınca nefes aldım. Kalbimden bir şey düşmeye başladı.

"Beni getirmeni ben mi istedim?" Gözyaşları yere damladı.

"Biri ölmüşken nasıl köpek gibi davranabiliyorsun? Sen hâlâ insan mısın?" O kadar üzgün ve kızgındım ki çığlık attım ve ağladım.

Dilenci gibi yaşadığım hayatımı kurtarmaları için onlara hiç yalvarmadım. Aksine, hayatımı sonuna kadar mahveden onlar oldu.

"Neden her seferinde incinen bir tek ben oluyorum ve buna katlanmak zorunda olan bir tek ben oluyorum, neden-!" Öfke, hayal kırıklığı, umutsuzluk ve boşluk beni cehenneme götürdü.

Çok yorulduğ. Artık öfkemle yaşamak için kendime güvenim kalmamıştı. '...Ölmek istiyorum.'

Bedenimdeki gücü yavaş yavaş tüketti. Ve sanki her seferinde duyguları öldürüyormuş gibi, nefesimi tutabildiğim kadar tuttuğ.

"Lütfen artık bana böyle hissettirmeyi bırak. İşte o andı. Işık beni kör etmişti.

Tehlike! Tehlike! Kötü güçler] tarafından [beyin yıkama saldırısı] altındasınız!

Beklenmedik bir görev gerçekleşti! Bu saldırıyı savunmak için büyü kullanmak ister misin? [Kabul Et / Reddet]

Çevirmen: AikoHiao Ham sağlayıcı: Rose439

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 190

Bölüm 190

O andan itibaren bir sis gibi kaybolan anılar akmaya başladı. Oyun, Yvonne, parça, beyin yıkama...

"Çılgınca."

Bu gerçek değildi. Bunu fark ettiğim anda sistem penceresi sanki yok olacaktı gibi yanıp sönmeye başladı. Soğuk su çarpmış olsa bile, bu ayıltıcıydı.

Gözyaşları ve burun akıntısı çok renksiz ve ağır olana kadar [Accept] tuşuna bastım.

Beyin göstergesi çubuğu] %0 olana kadar büyü için güçlü bir şekilde bağırın! (Büyü: Lacraccio)

Ailenin neredeyse yüzde 90'ının beyninin yıkanmasıyla birlikte gözlerimin önüne hareketli bir gösterge çubuğu geldi. Oyun benzeri sahne ağzımı açık bıraktı.

Bu saçma durum bir süre dikkatimi dağıttı. Gösterge çubuğunun rengi kırmızıya döndü ve parladı. "Uh, uh"

100'e yaklaştığını bir gösterge çubuğu olarak görünce, utandığımı unuttum ve tek büyüye bağırardım.

"Lacraccio!" kuguuuuung-.

Bilinmeyen bir kükremenin eşlik ettiği titreşim her yerde yankılandı. '90%.'

Kırmızı renkte parlayan gösterge çubuğu yavaş yavaş söndü. Büyü gerçekten işe yaramıştı.

"Çılgın, Lacracio."

Ama aynı zamanda bir rahatlama anıydı.

Aşağı inmeye çalışırken gösterge çubuğunun hızlı hareketine ara vermeden yüksek sesle çığlık attım. "Lacracio."

"Lacracio." "Lacracioo."

Lanet olası görev penceresindeki kelimeler gibi ne kadar güçlü bağırsam, sayılar o kadar düştü. ' 52% '

Bir anda, rakamlar yarı yarıya azalmaya başladı. Pajik, gripjik-!

Önümdeki mevcut hayatın korkunç görüntüsü bir cam parçası gibi çatlamaya başladı. "Kayboluyor!

Gösterge barındaki azalan sayıya ve bu sahneye dönüşümlü olarak bakarak bağırdım, sesim ciddi bir ifadeyle patladı.

"Lacracioooooooooo-!" ' %44 '

Hreeekkk-.

Parçalara ayrılan ekran sonunda büyük bir gürültüyle çatladı. Ailenin yüzleri önümde oyulmuş ve bulanıklaşmıştı. "Her şey sadece bir illüzyondu.

Ancak, ikinci orospu çocuğunun yüzünü gördüğüm an, bir süre önce hissettiğim acı ve ıstırap o kadar korkunçtu ki, yüzüm bozuldu.

"Sen, sen... uh, nasıl"

Sahne sanki bir çekiçle kırılmış gibi paramparça oldu ve kayboldu; ortaya çıkan şey, gözleri ardına kadar açık Yvonne'un görüntüsüydü.

Birdenbire Penelope'nin odasındaki oyuna geri döndüm. 'Beyin yıkama' gösterge çubuğu hâlâ havada asılı duruyordu.

Ama o şaşkınlıkla lekelenmiş lanet olası yüzü gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Neredeyse başardığıma eminim ama bunu nasıl bu kadar çabuk yapabiliyorsun?"

"Bu çılgın kaltak."

Dişlerimi sıktım ve kaşlarımı çatarak Yvonne'a bağırdım. "Sana beni bırakmanı söylemiştim!"

Dokunmaman gereken bir şeye dokundun. "Bekle, Penelope!"

"Kahretsin! Lacracio-!" Wheeik-, Gagging-!

Bir yerden yumruk büyüklüğünde beyaz bir top ok gibi fırladı ve Yvonne'un ağzına çarptı. "Uhhh!"

Hiç şüphesiz, Yvonne ölüm çığlığıyla diğer tarafa uçtu. Bang-!

Gürültüyle birlikte küçük bir beden kabaca duvara çarptı ve yere yığıldı. "Öksür-!"

Terk edilmiş bir oyuncak bebek gibi düşen Yvonne kan öksürdü.

"AMAN TANRIM." Böylesine büyük bir büyülü güç karşısında telaşlandım ve geri çekildim.

O anda, havada süzülen 'beyin yıkama göstergesi çubuğu' kayboldu. 'Başarılı mıyım? Ama pencere neden görünmüyor?

Bu arada titreyen gözlerle dönüşümlü olarak havaya baktım. "Ah, öksürük. ! Penelope. Kurtar beni."

Bir kan daha döküldü, Yvonne hayatını kurtarmam için bana yalvardı. "Üzgünüm, Penelope. Lütfen"

Bana elini uzatan kadına baktım ve kaşlarımı çattım. Sempati duymak yerine ürperdiğimi hissettim.

"Geber, seni korkunç iblis.

Exorcist filminden umut verici bir repliği takip ederken Yvonne'un yönlendirmesine henüz adım attığım bir zamandı.

Birden gözlerim parlak bir ışıkla kör oldu.

Beklenmedik görev başarısız oldu!

Kötü Güçleri] durdurdunuz, ancak zihniniz [%18 beyin yıkama laneti] tarafından aşındırıldı!

"Ne?"

Karşıma çıkan görev penceresine gözlerimi açtım. "Dediğini yaptım, neden hâlâ buradasın?"

Ancak, protestodan önce bile kare penceredeki harfler değişmişti.

~ Ana Görev: Gerçeğin Ötesinde ~

Laneti kaldırmak için [Kadim Leyla'nın Mezarı]'na gidin ve [Hakikat Aynası]'nı bulun.

"Ne" O zaman öyleydi. Toplu

tekme. "Oh, genç bayan!"

Kapı açıldı ve iki kişi içeri girdi. "Aman Tanrım... Hanımefendi. Bu Bayan Yvonne!"

Emily ve baş hizmetçiydi.

Odayı görünce konuşamayan ikiliden biri şoke oldu ve Yvonne'un yanına koştu. "Bu bir X-olayı.

Bilincini kaybetmiş olan Yvonne'a koşan hizmetçiyi izlerken alnımı sardım.

Kan kusan 'gerçek kadın' ve karşısında kibirli bir şekilde duran 'sahte kadın'.

Eğer oyun hikayelerinden biriye, bugün vesilesiyle Yvonne'a zorbalık eden bir kötü adam olarak zirveye çıkacağım. "Kaçın! Kaçın!

Kafamın içinde bir siren çaldı. İçgüdülerim vardı.

Kaçmazsam başımın belaya gireceği gerçeği. "Bayan Yvonne! Hanımefendi! Uyanın!"

Hizmetçinin sanki Yvonne ölmüş gibi ağlamasına aldırmadan hızla masama doğru yürüdüm.

Her zamanki anahtarımı hızla kollarımdan çıkardım ama masamın etrafında dönüp çekmecenin önünde güzelce durduğumda yıkıldım.

Çünkü tüm kilitli çekmeceler zaten açıktı. "Korkunç sürtük.

Neyse ki parça dışında başka büyülu eşyaya ihtiyaç yoktu ve hiçbir şey kaybolmadı. İçinden ihtiyacım olanı çıkardım.

Acil bir durum için hazırlanmış altın para için küçük bir cebe ve görünüm değiştiren sihirli bileziğe sahip olduğum bir zamandı.

Birden çekmecenin içinden bir şey parladı. Tekrar uzandım ve çekmecedен çıkardım.

Veliaht Prens tarafından verilen, Balta'nın eski bir haritasını içeren sihirli bir parşömendi. "Leyla'nın kadim mezarı.

Ana görevi hatırladım, bu yüzden yanıma aldım. Her neyse, acil bir durumda olsaydım çok şanslı olurum.

Onları eski püskü bir çantaya koyup hemen odadan çıkmanın zamanı gelmişti. Yvonne'u tutan baş hizmetçi koşarak yanıma geldi ve beni engelledi. "Bu, bu ne hanımefendi!"

"Çekil."

"Nereye gidiyorsun? Buradan ayrılamazsın! Yaptığın bu vahşeti kâhyaya ve Dük'e hemen bildireceğim!"

Phew-!

Beni çirkin bir suratla tehdit eden baş hizmetçi aniden yere yığıldı.
Hudangkwang-.

Yere düşen hizmetçi figürünün arkasında Emily'nin tabureyi tuttuğu görüldü. "Eh, Emily."

"Bunu giyin ve gidin leydim."

Emily bana bir şey uzattı. Konakta çalışan erkek hizmetçiler tarafından giyilirdi. "Neden?"

"Eğer olduğu gibi giyersen, seni bulurlar. Ben burada icabına bakarım, o yüzden merak etme, devam et, hadi!"

Çıkarken giysileri bana teslim eden Emily, baş hizmetçiyi hızla Yvonne'un düştüğü yere doğru sürükledi.

jjwaaag-. İkisini sırt sırta pozisyonda bıraktı, beceriksiz bir hareketle battaniyeyi yırttı ve onları bağlamaya başladı.

Sonra kendimi boş boş dururken buldum ve o bağırdı.

"Ne yapıyorsunuz leydim? Zamanımız yok. Kaçın!" "Teşekkür ederim, Emily."

Son kelimeleri güçlükle söyleyebildim. Dürüst olmak gerekirse, düşündüğümde onun için iyi bir sahip değildim. Emily bana sadıktı ama ben ondan hep şüphe duydum.

Bu yüzden bana neden böyle yardım ettiğini gerçekten bilmiyordum.

Kalbim zonkluyordu. Daha iyisini yapmalıydım, pişmanlıklarla dolup taşıyordum. "Özür dilerim."

"Üzgün olmana gerek yok! Ben senin sadık hizmetçinim." Emily her zamanki gibi gülümseyerek cevap verdi.

Ve sanki beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi, esprili bir ifadeyle fısıldadı. "Bizi kötü adam gibi gösteriyorsun, sence de öyle değil mi? Az önce gerçek bir kötü adam yakaladık."

Sözlerindeki içtenlik, bana güven vermesi kutsayıcıydı. "Teşekkür ederim, ben gidiyorum."

Her şey korkutucu ve dehşet vericiydi ama gitmek zorundaydım. Emily'yi tekrar dirilecek olan Yvonne'dan kurtarmak için.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 191

Bölüm 191

Aceleyle Emily'nin bana verdiği kıyafetleri giydim ve yanıma aldığım şeyleri bir kez daha kontrol ettikten sonra odadan çıktım.

Ya Yvonne'un büyüü yüzünden ya da büyü henüz bitmediği için konağın içi ve dışı garip bir şekilde sessizdi.

Derrick'in bana verdiği sihirli bileziği takarak delikten hızlı ve kolay bir şekilde geçtim ve hemen arabayı yakaladım.

"Üst sokağa ulaştık, efendim."

Pencereden beni takip eden birileri var mı diye endişeyle bakarken, atlı geldiğimizi duyurdu.

Ödemeyi yaptıktan sonra hızla ara sokağa girdim. Sistem tarafından sadece yukarıya taşınmışım ve burada ilk kez bir arabaya biniyordum, bu yüzden kendimi garip hissettim.

Kısa bir süre sonra, yolun sonunda, üzerinde tanıdık bir tavşan deseni olan eski bir kapı belirdi. Merdivenleri koşarak çıktım ve birinin peşimden geleceğini umarak kapıyı çaldım.

Güm güm güm-.

Ancak sert bir vuruşla kapı hareket etme belirtisi göstermedi. 'Çalışıyor mu? O gelene kadar beklemek zorunda mıyım?

Boş sokağa bakıyordum ve kapının kolunu tuttum. Eğer kilitliyse, Verdandi'nin peşinden doğrudan kuzeye gidecektim.

Klik, klik-.

Ama kapı kolu çok kolay açıldı. "Ne..."

Gecikmeden kapıyı patlatarak açtım. Ve duvardan çıkan kapının önündeki tavşan maskesiyle karşılaştım.

"Ah, sen...ugh!"

Belki de şaşırdığım için duvar aniden kapanmaya başladı.

Duvara yarı sarılmış garip bir figürle telaşlıydı. O kadar sabırsızdım ki kendimi o kadar da komik hissetmiyordum. Ama üst kapıyı kapattım ve hızla ona yaklaşıp fısıldadım.

"Bana biraz para ver." "...Evet?"

"Burada bıraktığım paramın bir kısmını almaya geldim." "Ne... Lütfen bir dakika bekleyin, lanet olsun."

Vinter alçak sesle küfrederek mırıldandı.

Bir süre sonra kapı tekrar açıldı ve sonunda duvara sıkışmış olmanın grotesk pozisyonundan kurtuldu.

"Neden bahsediyorsunuz, genç bayan?"

Tuğla tozuyla kaplı giysilerini silkeleyerek iç geçirdi.

Para ve başkentten ayrılma planlarıyla ilgili düşüncelerle doluydum, bu yüzden alt dudağımı ısırdım ve söyledim. "Tek yapman gereken bana paramı vermek."

"Lütfen şimdilik oturun. Oturup konuşabiliriz." "Hayır, zamanım yok."

"Elin."

Vinter sözümü kesti ve kapı kolunu tutan elimi işaret etti. "Geçen seferki gibi titriyorsun."

Başım yavaşça onunkine eğildi.

Parmaklarımın uçlarını görebiliyordum, bembeyaz ve acınacak kadar titriyorlardı. "Çok korkuyorum.

Bunu fark ettiğimde boynumun soğuk terle ıslandığını fark ettim. Azalan öfkenin yerini yeniden korku aldı.

"Kapıyı kilitleyeceğim. Lütfen oturun."

Vinter'in bana bir kez daha oturmamı öneren sözleri üzerine adımlarımı değiştirdim ve kanepeye doğru yürüdüm. Karşımda oturan Vinter bana birkaç kez el salladı.

Chek, chek-.

Bir yerde odanın kenarında bir kilit sesi duydum ve bir dizi içecek içeri uçtu. Şaşırmadım çünkü bu her seferinde oluyordu.

Kaynayan çay bir fincana dolduruldu ve önüme kondu. "Artık konuşabilirsin."

Her şey yoluna girdiğinde, Vinter benimle dostça bir sesle konuştu.

Üzgün, zayıf kalbim ona her şeyi dökmek için yerinden fırlayacak gibi oldu. Ama bastırmayı başardım ve yavaşça ağzımı açtım.

"Önemli bir şey değil. Sadece, bilirsin, satın almam gereken bir şey var."
"Dük'ün evinden mi kaçırıyorsun?"

Tam on ikiden vurdu ve beni suskun bıraktı. Ona kaçmaya çalıştığımı elimden geldiğince anlatmamaya çalıştım.

- Benim hiçbir şeyden haberim olmadan bana böyle bir fon bırakmışsın!

- Dük'ün biyolojik kızı geri döndüğünde, korkarım Prenses farkında bile olmadan parayla birlikte ortadan kaybolacak!

Basit bir ilişki olduğunu düşündüğü şeyi duyduktan sonra, belki de kaçma planlarımı mahvedeceği aklıma geldi.

Bunun aşırı bir yanılsama olduğunu biliyorum ama bunu Eclise ile bir kez daha yaşadım. Beklenmedik durumlarda sırtımdan nasıl bıçaklandığımı.

Hiçbir şey yapmamanın ve sadece öleceğim günü beklemenin korkunç ve boğucu deneyimini yeterince yaşadım.

"Nereye gidiyorsun? Sana yardım

edeceğim." Ama Vinter beklenmedik bir

şekilde normal konuştu.

Bir an şaşkın gözlerle ona baktıktan sonra sözleriyle yavaş yavaş kendime geldim. "Parçayı güvende mi tutuyorsun?"

Ben de kaçtım ama ona söyleyecek çok şeyim vardı.

Vinter cevap vermek yerine sorumu kısa bir şekilde yanıtladı. "Onu güvenli bir yerde saklıyorum."

"Ani olmuş olmalı ama bana bir iyilik yaptığın için teşekkürler. Onu da geri istiyorum."

"Parçayı mı kastediyorsun?"

Yvonne'un beyin yıkaması düşündüğümde daha güçlüymüş.

Konağın dışında Vinter'a bırakmanın daha iyi olacağını düşünmüştüm, ancak onun ne olduğunu zaten tam olarak bilen Yvonne yüzünden fikrimi değiştirdim.

"Evet, o parça, geri ver onu. Bende kalacak."

"Hayır." "Neden?"

"Bu genç hanımın sahip olması gereken bir şey değil. Çok tehlikeli."

"Ancak..."

"O zaman Soleia'dan mı getirdin?"

Vinter'in bunu ona veremeyeceğime dair sözlerini yalanlamaya çalışırken, soran sese isteksizce başımı salladım.

"Neden, neden bana onu getirdiğini söylemedin? O zaman o eserin ne kadar tehlikeli olduğunu görseydin, dururdun...!"

Sözlerini tamamlayamayan ve öfkesini dizginleyen Vinter'in yüzünde sert bir ifade vardı. 'Ben de bu kadar korkunç bir şey olduğunu bilmiyordum...'

Bu sadece sistemin bana verdiği bir ödüldü ama nedense kendimi kaza yaptığı için azarlanan bir çocuk gibi hissediyordum.

Ciddi bir bakışla Vinter'e bakarken çok geçmeden dikkatle ağzımı açtım. "Gerçeğin aynasının ne olduğunu biliyor musun?"

"Gerçeğin aynası mı? Bunu nereden biliyorsun?" Sanki bunu biliyormuş gibi, Vinter'ın göz bebekleri yavaş yavaş büyüdü.

Tanıdık görüntüsü hakkında birbiri ardına sorular sordum. "Bu da ne böyle? Nerede bu?"

"Burada söyleyebileceğim şey bu değil..."

Şaşkın bir yüz ifadesiyle bana bakan Vinter başını salladı. Sonra aniden oturduğu yerden fırladı.

"Bir dakika beni takip etmek ister misiniz?"

"Bana sadece parayı ve parçaları ver ve nerede olduğunu söyle. Zaman önemli değil..." "Parayı ve parçaları oraya koydum."

Söyleyecek bir şeyim yoktu. Ona uzaktan baktım ve kısa süre sonra yavaşça onu takip ettim.

Düşündüm de, ofiste oturmaktansa herhangi bir yerde gizli bir alanda olmak beni daha çok rahatlatırdı.

Tam o sırada duvara ilk yaklaşan Vinter'in arkasına yaklaşıyordum. Gözlerim birden parladı.

Gizli görev gerçekleşti!

Büyücünün gizli alanına davet edildiniz. İçeri girmek ister misiniz? (Ödöl: Bilinmeyen Bir şey.)

[Kabul / Red] 'Bu

ılgın oyun...'

Sonuçta, oyunun gizli rotasına geçiyorum.

Sistem penceresi aniden belirlediğinde, kendimi umutsuzca perişan hissettim.

Bir önceki düşüşünden sonra, bir daha gizli alana adım atmayacağımı söyleyen ben, şimdi davet edildim.

Çok geçmeden yüzdesini göremediğim mor favoriye karışık gözlerle baktım. Huong, kuong-.

Kabul Et] tuşuna basar basmaz duvar açıldı.

"...Gerçeğin aynası, kadim Leila'ya karşı savaşta takipçileri mühürlemek için büyücüler tarafından yapılmış bir emanettir."

Geniş geçitte sessizce yürürken Vinter aniden ağzını açtı. "Gerçeğin aynasının bir açıklamasıydı.

Nedense onu sanki oyunun eğitimi dinliyormuşum gibi dinledim.

"Sayısız insanın hayatını emen Leyla, yavaş yavaş özünü kaybetti ve şeytani canavarlara dönüştü. Bu noktada artık onlara insan diyemeyiz."

"..."

"Oldukları gibi kalırlarsa özlerini ve akıllarını kaybederler ve aceleyle ölürler. Bu yüzden Leyla formda kalmak için bir konukçu aradı."

"...Bir ev sahibi mi?"

Tekrar sorduğumda başını salladı.

"Evet, ama uymayan bir kabuğu zorlamaya çalışırsanız, bu mükemmel değildir, asla insan olarak kabul edilemeyecek bir kusurdur."

"...Suya veya aynalara yansımıyor mu?"

Vinter durakladı ve şaşkın gözlerle bana baktı. "...Nereden biliyorsun?"

Çünkü az önce o korkunç sahneyi yaşadım. Kelimeleri yuttum ve sessizce hareket ettim.

Cevap verme belirtisi göstermediğim için bir süre sonra sessizce konuştu.

"...Savaş devam ettikçe, Leila'nın konukçusu tarafından kurban edilen insanların sayısı dramatik bir şekilde arttı. Daha fazlasını göremeyen kadim büyücüler, son çare olarak hayatlarını feda ettikleri Leila'yı mühürlediler."

Sonunda koridorun sonuna vardık, Vinter konuşmaya devam etti. "Bedensiz Leila'nın doğasını kapalı bir yere kilitlemek için." "..."

"...Bu gerçeğin aynasıdır."

Daha önce olduğu gibi, gizli bir alan bir müze gibiydi.

Ortasında, neredeyse tavana değen devasa büyüklükte bir ayna karşımda duruyor. akireatom: Umarım bunu okuyan herkes sağ salimdir. Size kucak dolusu sevgiler gönderiyorum.

Çevirmen: akireatom Ham sağlayıcı: Rose439

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 192

Bölüm 192

Aniden önümde beliren aynayı görünce şaşırdım. Vinter'ın saklandığı yerde olmasının yanı sıra, aynanın şekli de tıpkı...

"Rüyalarımda gördüğüm aynanın aynısı.

Yavaşça dev aynanın önüne yaklaştım. "Bu gerçeğin aynası mı? Neden burada...?"

Yavaşça uzanıp ona dokunmaya çalışmanın zamanı gelmişti.

Yüzeye dokunur dokunmaz parmaklarım yarısına kadar içeri girdi. Şaşkınlıkla elimi geri çektim.

"Eski malzemelere dayanarak oluşturduğumuz bir model. Leila'nın yakın zamandaki görünümünün yeniden yaratılıp yaratılamayacağını araştırıyoruz."

Vinter kolunu aynanın içine sokarak cevap verdi. O sırada bir yerden "Ah!" diye bir ses geldi.

Tüm düşüncelerim yatıştıktan sonra gözlerimi kısıtım ve etrafıma bakındım. "...Peki ya çocuklar?"

"Güvenli eve tahliye edildiler."

Vinter'in kısa cevabı üzerine başımı öne eğdim. "Burası güvenli bir ev değil miydi?"

Ama bir an önce halletmek istiyordum, bu yüzden dikkatimi tekrar aynaya çevirdim. "Bu da ne böyle?"

O sırada gözüme çarpan bir şey vardı.

Çerçevenin aynanın sağ köşesinden kesildiği yerde, etrafta çizikler vardı.

"Kadim büyücüler aynalar yaptığında, Leyla klanı da yerinde durmadı. Sürekli aynaya saldırdılar ve bir kısmına zarar vermeyi başardılar."

İşaret ettiğim yere bakan Vinter açıkladı.

"Ama bazı takipçiler sadece sıradan büyücülerdi ve sonunda aynalar işe yaradı ve Leila'lar Balta'ya mühürlendi."

"Yani bazılarının soyu mu tükendi?"

"Bazı literatürde 15 parça halinde dünyaya yayıldığı söylenir..." Vinter'ın sözlerinin sonunu bulanıklaştıran bakışları aniden karardı.

"Yakın zamanda Leyla'nın takipçilerinin bunu kötü kullandığına dair bilgi aldık."

"Leila takipçileri mi? Büyücüler tarafından yapılan aynaları nasıl kullanacaklarını nereden biliyorlar...?"

"Aynanın doğasını kullanarak, kişinin en içteki düşüncelerini ve en çok korktuğu şeyi parlatır ve beynini yıkar."

"Ah."

Ne söylediğini, doğrudan maruz kaldıktan sonra hemen anlayabiliyordum. Bu bana ihtiyacım olan tüm bilgiyi verdi.

Hiç tereddüt etmeden, sırtım ona dönük bir şekilde aynaya bakarak söyledim. "Haber verdiğin için teşekkür ederim. Şimdi bana paramı ve parçayı ver."

Vinter başını salladı ve titrek gözlerle elime baktı.

"Bir süre önce duyduğunuz gibi, Leila'nın kullandığı parçalar çok tehlikeli. Bu genç bayanın sahip olması gereken bir şey değil..."

Konuşmanın tekrarlanması üzerine iç çekerek çantamdan bir Şey çıkardım.
"Bu..."

Çarpıcı mavi gözleri genişledi.

Vinter'e verdiğim Şey Emily'nin Yvonne'a götürdüğu ve bağladığı başka bir parçaydı. "Bu da... Soleil'de olanlardan mı?"

"Hayır. Kısa bir süre önce Leyla'dan aldım." "Nasıl olabilir..."

"Malikanede beynim yıkandı. Onu durdurmayı başardım ve tam ortasında kaçtım." Sözlerim üzerine Vinter'dan birkaç nefes geldi.

Taş gibi sertleşmiş olan gözleri yavaşça dağıldı. "Ah... sen..."

Koyu mavi gözlerinde belirgin bir acı vardı. Vinter yavaşça bana doğru uzandı. Sonra kekeledi ve yüzüme dokundu.

"Seni bu işe ben sürükledim ve benim yüzümden sonun..."

Tenimde titrediğini hissettim. Başkalarına yardım etmediği için kendini suçlu hisseden iyi bir adam.

Beynimin yıkanmasından kendisinin sorumlu olduğunu düşündüğu için çok acı çekiyor gibiydi.

Tamamen onun hatası değildi. Düşünürseniz, her Şey oyunun hikayesine göre gitti. Bana güvenmediği ve onu tanımadığım için miydi?

'Bu senin hatan değil' kelimesi ağızımdan çıkmadı.

Acınacak bir şekilde titreyen Vinter'e baktım. "...Kim o?"

Bir süre sonra biraz sakinleşti ve kısık bir sesle beni sorguladı. "Dük'ün evine gizlice girmeye kim cesaret edebilir?"

Beni sorgularken konuşmayı kesti. Sanki cevabı kendisi bulmuş gibi odaklanmamış bir bakışla sordu.

"Bu... şu Leydi Yvonne mu? şu Yvonne denen çocuk, Leila..."

"...Suda ya da aynada yansıması olmadığını teyit ettim. Bana inanıp inanmamak size kalmış."

"Ah."

Sözlerim üzerine Vinter'in gözleri tekrar kısıldı. Bana yönelik şüpheleri olduğunda geçmişten pişmanlık duyuyor gibiydi.

Ona daha önce söyleseydim, bu olağanüstü duruma kadar bana inanır mıydı? Vinter'in suçluluk duygusuyla dolduğunu gördüğümde kendimi işe yaramaz hissettim.

Bu hissi bir kenara bıraktım ve sakin bir şekilde konuştum.

"Parçaları alıp kaçmak benim için daha güvenli olabilir. Çünkü bu kalıntı dışında koruman gereken çok şey var."

"Ben... her şeyi halledeceğim. Bunu çözeceğim..."

"Sana güvenmiyorum."

Oldukça soğuk konuştum.

"Çünkü Leyla beyin yıkayabiliyor ve sen Yvonne'un herkesten daha iyi ve nazik olduğuna inandın."

Normal modda ise Leila'ya karşı bir görevi olan Vinter, fazla zorlanmadan Yvonne'a aşık olur.

Dükün evlatlık kızı olarak benim için geçici bir oyalanmaydı ve en başından beri ona güvenmiyordum.

Yanağımı tutan elim güçsüz bir şekilde düştü. Bir anlık sessizliğin ardından Vinter bileğimi dikkatlice kavradı. "...Buraya gel, lütfen."

Beni büyük aynanın içinden sürükledi ve içeriye doğru yürüdü. Onu takip ettikten kısa bir süre sonra durdu. Uçsuz bucaksız bir alanın merkezinde.

İçinde eserler ve malzemeler bulunan çok sayıda cam kafesin arasında, havaya maruz kalan sadece bir çömlek vardı.

Oldukça büyük bir saksı büyüklüğündeki saksının içinde sadece tek bir şey yetişiyordu. İnce, mor renkli tomurcukları olan tek bir bitki.

"Bu da ne?"

Yerinde olmayan tencereyi gördüğümde yüzümde meraklı bir ifade belirdi.

Sonra aniden uzandı ve bitkinin sapını yakaladı. Ve tüm gücüyle çekip çıkardı.

"Ne...!"

Tuhaf davranışından utanarak, küçük köklerle dışarı çıktığını gördüğümde ağzımı kapattım. Bu ona bıraktığım ayna parçasıydı.

"Bu alan bilinçdışı zihnimle bağlantılı." "Bilinçdışı zihin mi?"

"Yani beynim yıkanır ya da ölürsem, bu yerde var olan her şey de yok olur."

Vinter aynanın parçasını kökten aldı ve saksıya geri attı. Sonra bana döndü ve kopardığı mor çiçekleri bana verdi.

"Al şunu."

Şaşkınlık içinde bana uzattığı çiçekleri aldım. Sonra garip bir şey oldu.

Az öncesine kadar kapalı olan tomurcuklar açılmaya başladı ve bir anda çiçek açtılar. Rengarenk, mor bir güldü.

"Neden bana bir gül versin ki?"

Anlamını kavrayamadığım için sırayla çiçeklere ve Vinter'e baktım. Açan güllere baktı ve yavaşça

ağzını tekrar açtı.

"Genç bayanı Soleia'nın işinden geri aldığımda... buradaki köşede bir gül açıyordu." Bunun nasıl mümkün olabileceğine dair bir soru vardı ama kısa sürede ikna oldum.

"Buranın bilinçaltının bağlandığı bir yer olduğunu söylememiş miydi? Ama bunu bana neden birdenbire söylediğini anlayamadım.

"Birdenbire çiçeklerin nasıl açtığını anlayamadım. Çünkü gül genellikle aşk anlamına gelir." "..."

"Mor güller daha da belirsizdir. Kusurlu bir aşk ve eksiksiz bir sevgi." "..."

"Bilmiyordum... çiçeklerin neden açtığını ya da duygularımın da öyle olup olmadığını."

İşte o an oldu. Elimdeki gülün yaprakları teker teker dökülmeye başladı. Başının üzerinden boş boş baktım.

Zor mod sona ermiş olsa da, favoribilite göstergesi çubuğu hâlâ başının üzerinde net bir şekilde dalgalanıyordu. "Son olarak, seninle dükalıkta tanıştıktan sonra fark ettim."

"..."

"Ben... her şeyi mahvettim." Tuk, tuk.

Mor yapraklar birbiri ardına yere düştü.

Vinter elimi bıraktı ve taktığı tavşan maskesini kaldırdı. Açıkta kalan yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Karşımda artık maske takmayan bir adam düşen bir taç yaprağı gibi ağlıyordu. "...Marquis."

Ona güçlkle seslendim.

Onun güzel yüzünü gözyaşları içinde gördüğümde, kalbim sanki bir kurşun yığını gibi ağırlaştı. Nasıl bu hale gelmiştik?

"...Bana güvenmiyorsan bile, bana emanet ettiğin parçayı burada bırak." İnlemeden, sessizce söyledi.

"Parçayı bulacak ve emaneti tekrar tamamlamaya çalışacak. Belki de dikkatlerini dağıtmak daha akıllıca olur." "..."

"Ve... Şu andan itibaren onu etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulacağım ve ben de karşılık vereceğim. Dikkati senin üzerinde olmalı, böylece onun yoluna çıkamayacaksın."

Bir süre düşündükten sonra hafifçe başımı salladım.

Yvonne onu Leyla olarak gördüğüme inandığı sürece sözleri anlamlıydı. 'Her neyse, bu onun eseri tamamlamasını istemediği anlamına geliyor...'

Her zamanki gibi nazik bir ses tonuyla bana sordu. "...Bana nereye gittiğini söylemeyeceksin." "Her şeyden önce, kuzeye gidiyorum."

"Birdenbire, neden kuzey... birdenbire?"

Nedenini anlamış olmalı ama sinirli bir şekilde sordu.

Onun için gerçekten üzgünüm ama sonuna kadar yalan söyledim. Yvonne'dan dayak yerse diye.

Görevi tamamlamak için nereye gittiğimi asla öğrenmemeliydi. Tüm görevler bittikten sonra kuzeye gidecektim.

'Çözülmesi gereken ilk şey benim beyin yıkama sorunum.

Callisto için endişeliydim ama o ölmeyecek çünkü o bir erkek başrol.

Gördüğüm her şeyin bir illüzyon olduğunu biliyordum ama yine de ne tür bir beyin yıkamadan geçtiğimi anlayamıyordum. Ama sistemin bana yapmamı söylediği şeyi yapmaya karar verdim. Sonunda beni ne bekliyorsa.

"İstersem hayır diyeceğinden eminim." "Senden bir iyilik isteyeceğim."

Aklımı başıma topladıktan sonra ret cevabı yerine ona söylemek istediğimi söyledim. "Hizmetçimin başı kaçmama yardım ettiği için dertte. Lütfen ona iyi bakın."

"...Onu güvenli bir eve tahliye edeceğim. Merak etmeyin." "Teşekkür ederim ve özür dilerim."

Ne dediğimi anlayan Vinter ağlamaklı bir yüz ifadesiyle güldü.

Tüm çiçek yaprakları tamamen döküldü. Bunu doğruladıktan sonra Vinter kısa süre sonra tavşan maskesini tekrar taktı.

Sonra bastonunu çıkardı ve bir kez havada salladı. Küçük bir cep belirdi.

"İçine biraz para ve hareketli büyü parşömenleri koydum. Kullanım kolaylığı için parayı altın paraya çevirdim." Vinter bunu bana uzattı.

"Sihirli cebimin bir sınırı vardı, bu yüzden oraya tam miktarı koyamadım. Ama yine de bir ada ya da onun gibi bir şey satın alabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Tavşan maskesini taktığında ona yine en iyi sihirbaz muamelesi yaptım. "Burada duracağım, dikkatli ol."

Sonra alçak sesle eğildim ve doğruca geri döndüm. Vedama cevap vermedi. Ayrılma vakti gelmişti, ben de Vinter'i orada tek başına bıraktım.

Gizli görev tamamlandı! Sihirbazın Güvenini] kazandınız.

Ödül olarak [Mor Gül], [Hareket Sihirli Parşömeni], [999.999.999+ altın] verilir.

Sonunda bana güvenini verdi ve onun yerine sevgisini kaybetti.

Acı kalbimi kontrol ettim ve ondan aldığım mor gülleri çantamda sakladım.

akireatom: herkes yuvarlansın (.-.)(:I)(° °)(I:)

Çevirmen: akireatom

Ham sağlayıcı: Rose439

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 193

Bölüm 193

Vinter'in ofisinden çıkarken hızlıca hareket ettim.

Bu kadar pasaklı olmadığımı biliyordum ama başka bir sokağa gitmeye ve olası kuyrukları önlemek için sihirli bir parşömen kullanmaya karar verdim.

Ama ofisin yanına geldiğimde, üzerinde Eckart desenleri olan zırhı gördüm. "Lanet olsun!

Bu sefer emindim. Güvenlik için değil, beni yakalamak için. "Oh, ne yapmalıyım?

Bir süre düşündükten sonra Vinter'in verdiği cepleri karıştırdım.

Sadece birkaç tane koyduğunu söylemişti ama gerçekte ne kadar koymuştu? Kağıt yığını kalındı. Birini çıkarıp açtığım an.

Başka bir yere gitmek için [Hareketli Sihirli Parşömen] kullanmak istiyor musunuz? [Evet. / Hayır]

Tanıdık bir kare pencere belirdi. Evet] tuşuna bastım.

Hareketli Büyü Parşömenini açın, büyüyü bağırarak söyleyin. (Büyü: Piratio-???)

Rahatsız edici büyü refleks olarak kaşlarımı çatmama neden oldu ama sakince ezberledim. "Piratio Arquina!

Rip-.

Aynı zamanda, parşömen yırtılırken kare penceredeki metin de değişti.

Arkina'ya gitmek için [Hareketli Sihirli Parşömen 1]

kullanın. Hata! Hata!

Arkina'nın etrafında güçlü bir büyü bariyeri var ve [Hareketli Büyü Parşömeni] ile hareket edemezsiniz!

"Hayır, seni çılgın piç!"

Aniden açılan hata penceresiyle birlikte ağızımdan bir lanet çıktı. Zaten yırtılmış olan parşömen elimde ezildi ve küle dönüştü.

"O zaman nasıl gideceğim!"

Çantayı tekrar karıştırırken, içimde kaynayan öfkeyi kontrol etmeye çalışıyordum. Birden elime bir şey geldi.

"Ah."

Onu bulduğumda küçük bir iç geçirdim. Oraya nasıl gideceğimi bildiğimi sanıyordum ama bu hiç de kolay bir yolculuk olmayacaktı.

'Bu lanet oyun'

Derin bir iç çektim ve yeni bir parşömen çıkardım. Birden başımın tepesinde uğursuz bir his belirdi.

Tesadüfen başımı kaldıran ben, bana dikkatle bakan mavi gözlerle karşılaştım. O anda Derrick'in yüzü deforme olmuştu.

'Sakin söyleme, nono, hayır, bunu anlamış olmasına imkan yok.

Bunu reddettim ve aceleyle ara sokağa saklandım. Şu anda sihirli bileklikle kılık değiştirmiştım. Derek'le daha önce de bu şekilde karşılaşmıştım ama beni hiç tanımamıştı.

Ayrıca, günler önce karşılaştığı bir hizmetçiyi hatırlayacak biri olmadığından eminim... "Lanet olsun. Bunu yapamam. Şimdilik kaçmalıyım!"

Parşömeni tutarken tepenin bulunduğu sokağa girdim. "Piratio...!"

Ve tam da parşömeni yırtmak üzereydim. "Penelope Eckart-!" Ürkütücü

bir ses ara sokakta yankılandı. Tüylerim diken diken oldu. "Aman Tanrım

Gözlerim kapalı bir şekilde yavaşça arkamı döndüm ve parşömeni arkama sakladım. Mümkün olduğunca doğal bir şekilde.

"Ah, yanlış kişiyi yakaladınız"

"Bu sana verdiğim sihirli bilezik, ama seni tanımayacak kadar aptal değilim." Onun sözlerinden bir anlam çıkarmayı unuttum ve ağzımı açtım.

"Oh, biliyor muydun?"

"Ben zaten bir kez kandırıldım, ama daha ne kadar senin oyununla hareket etmek zorundayım!" Benim aptalca sorum üzerine bağırdı.

Yüzü o kadar terliydi ki bir süredir koşuyor olmalıydı.

Ona boş boş bakıyordum. İyilik göstergesi çubuğu biraz tuhaftı. 'Belli ki reşit olma töreninden farklı'

Kırmızımsı bir parıltı vardı. Koyu bir renk, tamamen turuncu ya da sarı değil. Ama bu benim sorunum değildi. İfadesiz bir yüzle ona baktım ve uzaklaştım.

Parşömeni yırtmak için yeterli zamanı kazanmak içindi. Ama o

anda. "Gitme."

Ağır ağır nefes alan öfkeli adam aniden yüzünü buruşturdu ve tükürdü. "Kendini iyi hissetmediğin halde nereye gidiyorsun?"

"..."

"Kızma. Seni hiçbir şey hakkında sorgulamayacağım, hadi geri dönelim, geri dön ve dinlen." ""

"Lütfen, Penelope"

Derek'in yüz ifadesi yalvarır gibi tuhaftı.

Ttuk, ttuk. Çenesinden aşağı akan ter gözyaşına benziyordu.

Tanımadığım bir yüzle ona baktım ve bir adım geri çekildim. Aceleyle bağırdı. "Hemen buraya gel, Penelope Eckart!"

"Hayır."

Yüksek sesli bağırıya kaşlarımı çatarak kısaca cevap verdim.

"Giderken neden emirlerine uyayım ki?" "Penelope Eckart!" "Neden,

Derrick Eckart."

Bu konuda içimde hiç iyi bir his yok, o halde geri dönmemi gerektirecek ne var? Anında verdiğim yanıt karşısında mavi gözleri bir kez titredi.

Her zaman kibar olduğum için, bu şekilde ortaya çıkacağımı hiç beklemiyordu.

Gayri resmi konuşmayı kesmedim, ağzımın köşelerini olabildiğince sert bir şekilde büktüm ve soğuk bir şekilde güldüm. "Bir kez yeterli değil mi? Beni geri sürükleyip tekrar öldürmek mi istiyorsun?"

"Bu da ne...! Hill you. Neden ben--?"

"Neden itiraf etmiyorsun, Derrick? O gün onu gördün. Gözlerini bir saniye bile benden ayırmadın."

Çenemi kapatıp ona gideceğimi düşünmesi büyük bir hataydı. Sadece sinir bozucuydu ve buna değmezdi.

Vinter'de olduğu gibi, hiçbir beklentim yoktu.

"O fincanı Yvonne'un fincanıyla değiştirdim. Her şeyi gördün, Genç Dk."
Derrick'in gözbebekleri şiddetle titredi.

Dudaklarımdaki arpık glmsemi daha da koyulaştı.

"Dk'e itiraf etmek istemedin. Yvonne'u getirdin ve ben de kendimi
ldrmeye alıştım." "Hayır!"

Sonra Derrick bağırdı. Kuru dudaklarını yaladı. "Sorun bu değil. Öyle demek
istemedim..."

"..."

"Sen, sen... neden, sadece ben?"

"..." "Neden sadece bana

bakmıyorsun?"

Durmadan kekeleyen adam, sanki parçalanıyormuş gibi her şeyi kustı.

"Kızgın olmama rağmen sana bir hediye verdim ve sen de bana
gülümsedin. Reynold'un yaptığı gibi hakaret etmedim, o şekilde kavga
eden bir kardeş olarak. Ama neden-!"

"..."

"Neden kendini uzak tutuyorsun?"

Kaybolmuş bir ocuk gibi mırıldandı. Neden bahsettiği hakkında hiçbir
fikrim yoktu. Sıkılı yumruğu titriyordu. Ah. Sonunda aklından geçenleri
anlayabildim.

"Sence neden?"

Ve böyle bir adamı uçuruma nasıl indireceğimi.

"nk senden nefret ediyorum, Derek Eckart."

Açan bir iek gibi sııttım.

Atkıyı ondan aldığım ve gülümsediğim gün gibi. "İşte o zaman başladı."

Durup dururken hediye vermek gibi gizemli davranışları yavaş yavaş anlamamı sağladı.

Uzun zaman önce olduğunu ve onun değişmeyen tavrıyla ne kadar mücadele ettiğimi bile bilmiyordum

Bana bir hediye verdiğinde bile.

Titreyen mavi gözbebekleri aniden durdu. Zayıflayan gözbebeklerine bakarken dişlerimi sıktım.

"Seni şu anda görmekten nefret ettiğim kadar

ölmekten de nefret ediyorum. Bu yüzden..." "..."

"Kız kardeşini hayatı boyunca kollarında tuttun ve o öldü, seni orospu çocuğu."

Rip-!

Parşömenleri yüzünün önünde düzgünce yırttım.

Tratan'a gitmek için [Hareketli Sihirli Parşömen 1]

kullanın. "Penel..."

Kendine geldi ve nefes nefese bana doğru koştu ama artık çok geçti. Kör edici beyaz ışık karşısında gözlerimi rahatça kapattım.

* * *

Gıcıır, gıcıır.-

Martıların gürültüsüyle gözlerimi açtım. Daha önce gördüğüm denizin kıyısında duruyordum. Güneşli başkentin aksine Tratan'ın gökyüzü uğursuz bulutlarla doluydu.

Belki de kötü hava nedeniyle limana demirlemiş gemileri görebiliyordum. Uğursuz gökyüzünün aksine, bu benim için iyi bir haberdı.

Hiç tereddüt etmeden oraya gittim. "Ay! Bugün çalışmışsın."

"Bugün balık bile yakalayamıyorum. Havanın nesi var böyle..." Limana vardığımda birkaç adam toplanmış sigara içiyordu. O sırada ben de onların pejmürde kıyafetlerine bakıyordum.

"İlk defa mı bir balıkçı teknesi görüyorsun? Ne diye kekeliyorsun?" Büyük bir korsan şapkası takan bir adam bana ters ters baktı.

Neyse ki, her geminin kaptanı buradaydı.

"Bugün yelken açamayız, bu yüzden yardıma ihtiyacımız yok, sadece gidin."

Sanki beni iş arıyor sanmışlar gibi rahatsız olmuş gibi ellerini salladılar. Korkusuzca oraya gittim ve sordum.

"Arkina Adaları'na giden bir gemi var mı acaba?" Sözlerim üzerine çıkan gürültü bir anda kesildi.

"...Hepinizin deli olduğunu görebiliyorum."

Benimle ilk tartışan adam bana garip bir yaratılmışım gibi baktı ve beni inceledi. "Bugünlerde, dua etmek için oraya gitmeden önce iblislerin kemiklerini bile toplayamıyorum"

"Sana yeterince para verebilirim, beni oraya yakın bir yere götüremez misin? Ekselansları adına." "Oh, gidemem! İşe gidemediğim için çok sinirliyim. Ne pislik ama!"

Yakınında birçok insan öldü ve adamlar vahşi bir bakışla beni kovaladı.

Pek bir şey yapamadım. İçimi çektim ve yürürken cebimdeki küçük altın parayı çıkarıp attım.

"O zaman..." Clang-!

Ağır bir sesle beni iten kollar durdu. "Kim tekne satmak ister?"

akireatom: Yassss, gurl!!! O arı çocuğuna gerçekten ne hissettiğini söyle!!!
(6)T

Dostum, bu bölümü çevirmek tam bir duygu seli oldu! MÜSTAKBEL
KOCAMIZ GELİYOR XIXI

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 194

Bölüm 194

Bu gerçek Callisto değil, ama hayal edebilirsiniz :3

Kaptanlar arasındaki kıyasıya rekabetten sonra hem gemiyi hem de mürettebatı satın aldım. Birinin bana verdiği teleskopla uzaktaki kıyı şeridine baktım.

Arkina Adaları çöken sisin arasından görünür gibiydi. 'Yalnız gidersem sorun olmayacağından eminim...'

Canavarlar için biraz endişeliydim ama liderleri başkentteydi, umarım bana ciddi bir zarar vermemişlerdir.

Teleskobu çok mantıklı bir şekilde indirdim. "İşte..."

O sırada, şu anda bir denizci olan geminin eski sahibi yaklaştı ve görevleri düzenlemeyi bitirip bitirmediğini söyledi.

"Kalkış saat 3 civarında yapılmalıdır. Bu, canavarın en az aktif olduğu ve dalganın en sakin olduğu zamandır."

Sessizce başımı salladım. Sonra adam dikkatlice sordu.

"Ama sen nasıl bir insansın ki... Ne yapacaksın o tehlikeli yere mi gideceksin?" Gözleri açgözlülükle giysilerin benim tarafıma baktı.

Paranın tadını deneyen fakir insanlar tehlikeliydi.

Geri kalan süre boyunca, ayak hareketlerimi tercih ederek bir gardiyan tutmayı düşünmeyi bıraktım.

Uygun bir refakatçi bulup bulamayacağımı merak ediyordum ve dahası, çanta benim isteğim dışında açılmayacak bir büyü altındaydı.

"Birkaç ay önce Soleil'in battığı bir olay yaşanmamış mıydı?" Sorum üzerine adam gözlerini büyüttü ve başını salladı.

"Oh, evet, evet! İyi olan ada bir günde yok oldu ve herkesin başı belaya girdi!"

"Ada aslında Leyla kalıntıları tarafından Arkina'dan efendimin yok ettiği Tratan'a geçmeden önce bir ara köprü olarak kullanılıyordu."

Sert bir bakışla onu korkuttum. "Huck, wi, wi... silindi mi?"

Sadece adamın değil, bana kulak misafiri olan denizcilerin de vücutlarının titrediğini hissedebiliyordum. Bunu ağzımla söylemek gerçekten utanç vericiydi ama doğru düğmeye basmak için elimden pek bir şey gelmiyordu. "Peki o zaman, Arkina Adaları'na gidin..."

Başımı sallayarak ekledim.

"Aklınızda bulunsun. Ustam sinir bozucu insanlardan çok nefret eder."
"Evet, evet! Size hizmet etmek için elimden geleni yapacağım!"

Dehşete kapılmış yüzüne bakılırsa, neyse ki iyi çalışmış görünüyordu.

Zamanımın geri kalanında, yüzümü düzgün bir şekilde örtmek zorunda kalırsam bir çanta içinde maske ve bornoz aldım. Ve eski hanın en üst katını kullanmak için hiç para harcamadım.

Renald'ın tavsiyesi üzerine oteli kullanmak istedim ama yoksulluk ve yağmanın hüküm sürdüğü bir köyde bu çok saçmaydı. Gece çabuk geldi.

Zamanında limana gittim, maske ve bornoz giydim. ppuuuuu-.

Kalkışını duyuran bir tekne kornasının sesiyle gemi nihayet Arkina Adaları'na doğru yola çıktı. Gece deniz durgundu.

Gemiye bağlı olarak biraz midem bulanıyordu ama katlanılabilir bir durumdu. "Para kesinlikle iyi.

Kaptanın odasında tek başına otururken, sihirli harita çantadan çıkarıldı.

Hareket eden sihirli parşömenler beni oraya götüremediğinden, Arkina Adaları için geriye kalan tek yol buydu. Ne yazık ki, bu sihirli harita sadece çizilen alan içinde kullanılabiliyordu.

Mağarada Veliaht Prens'le Sihirli Harita'yı kullandığımda bunu hatırladım. "Haritada kırmızı bir nokta olmalı.

Benim konumum buydu. Bu yüzden tüm gemiyi satın aldım ve gidebildiğim kadar uzağa gittim. "Oh, hemen kendimi ısınlayacağım..."

Henüz hiçbir şey bulamadığım haritaya bakarken hızla üzerini kapattım ve endişeyle mırıldandım.

Zor mod bitmişti ama bu çılgın oyun hiç kolay olmamıştı. O zaman öyleydi.

Hugugugug-.

Ani bir kükreme ve muazzam sarsıntılar gemiyi sarstı. "Ah!"

diye bir çığlıkla yere düştüm. "Ne, ne?"

Şaşkın bir yüz ifadesiyle ayağa kalktım. "AAAAAAA!"

Odanın dışından yüksek bir çığlık yükseldi. "Mo-mo-mo! Canavar ortaya çıktı!"

"Acil durum! Acil durum! Gemiye geri döndürün, hadi!"

Ani gürültü üzerine kalktım ve valizimi toplayıp dışarı çıktım. chwaaaag-!

Ama kapıyı açar açmaz kocaman bir ahtapot dokunacı gözlerimin önüne düştü. "Oh kötü!"

Çığlık attım ve şaşkınlıkla geri sıçradım. Cheol-bak, blah-!

Titreyen bacaklarımla zar zor hareket ettim.

Yeterince güçlü olduğum anda güverteye atlamayı başardım. Ortalık zaten darmadağınktı.

Sadece filmde görülen dev bir ahtapot bacaklarını kullanarak teknenin etrafını sarmıştır. Yeni bariyer su yüzeyinden yükselerek deniz suyunu şiddetli bir yağmur gibi etrafa saçtı. "Hraken, Hraken, awha-!"

Bir denizci çığlık atarak dokunaç benzeri bir bacağa yakalandı ve hızla sürüklendi. Aynı anda.

Beklenmedik bir görev gerçekleşti! Aç bir dev canavar ortaya çıktı! Büyü yaparak [Hraken]'i yok edecek misin? (Ödül: Yaşam)

[Kabul / Red] "Bu

çılgın oyun..."

Önüme çıkan kare şeklindeki pencereyi görünce histerik bir şekilde boş yere güldüm. "Lanet olsun, ödül hayat mı?!"

Tam o sıralarda, bunaldığım için beyaz harflere boş boş bakıyordum. "Kaptan! Bir şeyler yapın, bana yardım edin! Canavarı yok edin, lütfen!"

Geminin eski sahibi bana bağırdı ve uçan dokunacı umutsuzca bir içki fıçısıyla engelledi.

İronik bir şekilde, onu korkutmak için söylediğim şey şimdi doğruydu. O anda yan tarafım karanlığa gömüldü.

Dev bir ahtapot dokunacı üzerime geliyor, su serpiyordu.

Birçok emicinin sallanıp kıpırdandığı canlı bir yaratık gibiydi. Boynumun arkası sertleşti ve vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu.

Sekiz bacağı da kesmek için büyü kullanın! (Büyü: Ateş Pishon, Rüzgar Prashon)

~START!~

'(0/8)'

"Yumuşakçalardan nefret ediyorum!

Çığlık atarak ve bağırarak bitirdim. "Ateş

Pishon!" hwaleuleuleug-!

Yaklaşmakta olan bir ahtapot bacağı bir anda alevler içinde kaldı.
Houeoeoeogu!

Acı verse de canavarın çılgılığıyla yanan ahtapotun bacakları hızla koparak yere düştü.

Yanmış canavar çılgınca kıpırdandı. "Ahh!"

Korkunç sahneden bir iniltiyle aceleyle düştüm. Ve telaşla boşluğa baktım.

'(0/8)'

Ancak, saldırıya rağmen sayı sayılmadı. "Bu da ne, büyü

kullandım, neden?

Ancak, şüphe içinde kalacak zaman yoktu. "Ah, efendim, Kaptan! Lütfen kurtarın beni!"

Başka bir dokunaç eski sahibini sürüklüyordu. Aceleyle bağırdım. "Rüzgar

Prashon!" hwiiiiing-!

İlk kez kullandığım büyü, esen rüzgârla birlikte ahtapotun bacaklarını bir anda kesti. Neyse ki adam güverteye sağlam bir şekilde indi.

"Oh, bu oldukça iyi bir saldırı mı? Houeoeogu!

Saldırıya uğrayan canavar çığlık attı ve kıpırdandı. Bu sayede gemi şiddetle sallandı Direkle boğuşurken havaya baktığımda oldu.

'(0/8)'

Garip bir şekilde, rakamlar hala yükselmedi.

Geçen sefer kertenkele canavarı gibi çözebileceğimi düşünmüştüm. Ciddi bir yüz ifadesiyle saldırmaya devam ettim.

"Ateş Pishon! Rüzgar Prasion! Ateş Pission! Rüzgar Prasion!"

Bir anda, dört canavar bacağı ateşe yakalandı ve kesildi. Altı bacak ortadan kayboldu. "Kaptan, iyi atıştı!"

Hayatta kalan denizciler köşede birbirlerine sarıldılar ve benim için tezahürat yaptılar.

Bacakları kesilen canavar da yavaşladı ve sarsıntı giderek azaldı. Ancak tezahüratlar da çok kısaydı.

'(0/14)'

Havada süzülen sayı değişti. Geometrik ilerleme ile. "Ne?"

O an.

Tsuthat, Tzuzuthat, Puzthat-

Takırdayan bir sesle, kopmuş ahtapot bacaklarından bir şey çıktı. Hepimiz boş gözlerle manzaraya baktık.

Canavarın bacakları iki tele ayrıldı ve hızla normale döndü. "İki bacağı kesilmiş bir canavar iki bacağa dönüştü."

İki katı kadar bir süre ile. "Çılgın"

Sahneyi izlerken kelimenin tam anlamıyla bir "zihinsel çöküş" halindeydim. 'Sihirli saldırı işe yaramıyor'

Ama az önce yaptığım kadar çok sayıda büyü bile yapamadım.

Kestiğim anda birkaç taneye çıkabilir. Sekiz ila on dört bacak havada dans etmeye başladı.

Kısa bir süre sonra hareket etmeyi bıraktılar, dokunaçlar hep birlikte ortaya çıktı ve denizcilere doğru çiçek açmaya başladı. "Baba, ateş!"

Başka bir yolu yoktu.

Büyüyü tekrar seslendirmek üzereyken, hemen köşede dokunaçlar belirdi ve gözlerimi kapattım.

Ahhh-! "Prenses!"

Tanıdık bir ses beni uyandırdı. Gözlerimi açtığımda.

Karanlık boşlukta, altın ışık yağmur gibi yağıyordu.

Stepuck-! Bir kılıçla kesmiş gibi görüldüğü bacakları yere düştü ve titredi. "Neye bakıyorsunuz öyle? Kesme yüzeyine ateş et, çabuk!"

Nefes almayı bıraktığımda Veliaht Prens bağırdı.

Callisto'yu seviyorum, kuruşumuz tehlikeye girdiğinde onu kurtarmak için her zaman zamanında gelir.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 195

Bölüm 195

Callisto'nun aniden ortaya çıkması beni bir süreliğine sersemletti. Onun bağıırışı beni uyandırdı.

"Baba, Ateş Pishon!"

Utancımı unuttum ve hızla kopan bacağa saldırdım.

Ssshhhh-. Bacakların kopan kısmı büyüyemeden alevler içinde kaldı.

'(2/14)'

"Bitti!"

Havada süzülen sayı yükseldi. "keuweeeeeg-!"

Kesinlikle işe yaradı mı? Ahtapot canavarı öncekinden daha da fazla sıçradı. Yumruklayan, hızla su alan dokunaçlar, tekneyi kırdı ve yan yatırdı. Eşyalar düşmeye ve denize doğru yuvarlanmaya devam etti.

"Ahhh-!"

Yuvarlanan tahta bir varilin çarptığı bir denizci göz açıp kapayıncaya kadar denize düştü. "Uh, uh!"

Ben de tökezleyip düştüğümde.

"Prenses!" Veliaht Prens aniden bana

sarıldı.

Bir kolu belimde, düşen nesnelerden kaçınmak için hızla kokpite tırmandı.

Çatıdan atlayarak arka tarafa gelen Veliaht Prens, geminin etrafını sarmış olan büyük ahtapot bacaklarını tereddütle kesti.

Bu arada kendimi bavul gibi hissediyordum. Her şey gözlerimin içinde dönüyordu. "Aman, lütfen beni bırakın!"

"Daha önce yaptığınız gibi büyülerinizi haykırın!" "Ateş Pishon!"

Büyüyü çağırdıktan sonra ateşle kıvılcımlandı. "Courchan, Huooh Oh!"

Yenilen canavarın çığlığıyla birlikte eğik gemi yatay bir duruma geri döndü. "İyi iş çıkardın."

Veliaht Prens ancak o zaman beni yere bıraktı.

Başım dönen başımı bir arada tuttum ve yanan kesik kısma dikkatlice baktım. Kesildikten sonra yeni bacak yeni dokunaçlar çıkarmadı.

"Oh, emir.

Bununla nasıl başa çıkacağımı anladıktan sonra hemen büyüleri ezberlemeye başladım.

" Wind Prasion! Fire Pission! Wind Prasion!Fire Pishon!"

'(7/14)'

Sayı bir anda arttı.

Callisto'nun bana utanmış gibi baktığını hissedebiliyordum çünkü çabucak kendime geldim ve yardım almadan savaştım.

"Hweeeek!"

Ama bir anda dikkatsiz davrandım ve bir bacak daha bize çarptı. "Tch."

Veliaht Prens tatmin olmamış gibi, dilini tıklar ve bir kılıçla keser. "Ateş Pishon!"

Belki de bizden bir şeyler sezdiler, hayatta kalan bazı denizciler ellerinde meşalelerle koştular ve kesilmiş bacaklarını yaktılar.

"Rüzgar Prashon! Ateş Pishon!"

Siparişimi verdikten birkaç dakika sonra.

'(14/14)'

"kuuuuuu-."

Sonunda, canavar tüm bacaklarıyla gemiden kurtuldu. Ani bir

görev [Hungry Hraken's Elimination] Tamamlandı!

Sonunda görevin bittiğini bildiren bir pencere açıldı. "Ha"

diye rahat bir nefes alarak sendeledim.

Ahtapot canavarının saldırısı tüm vücudumun deniz suyu ile ıslanmasına neden oldu. Bornozun ve maskenin içi suyla doldu ve bundan dolayı titredim.

Kaşlarımı çattım.

Bedenim orijinal bedenimden daha küçüktü ve cüce bir adam için rahatsız ediciydi, bu yüzden sihirli bileziğimin düğmelerini açtım ve bir cübbe ve maske giydim.

Ancak, bir canavarla uğraşırken işe yaramaz bir durumdaydı.

Zor nefes alıyordum, sadece bornozumu çıkarıp temiz hava almayı düşünüyordum. "Penelope Eckart."

Birden buz gibi soğuk bir ses duyuldu. "Bu doğru.

Ancak o zaman rahatlayarak neyi unuttuğumu fark ettim. Çılgın Prens'in peşimden geldiği gerçeğini.

Başımı yavaşça kaldırdığımda, deniz suyuyla ıslanmış Veliaht Prens, iki kırmızı gözü ışıltılı parlayarak bana doğru yürüdü.

Ona kesinlikle yanlış bir şey yapmadım ama yüz ifadesini gördüğümde kendimi en acımasız suçlu gibi hissettim.

'Ama burada nasıl ortaya çıktı? Okyanusun ortasında.'

Kekeledim çünkü onun aniden ortaya çıkmasından çok utanmıştım.

"İsyan yüzünden kuzeyde olduğunuzu biliyorum ama burada neler oluyor?"

"İsyanın artık bir önemi var mı?"

Bir anda karşıma çıkan Veliaht Prens, sinirli bir bakışla omuzlarımdan tuttu. "Buraya yalnız gelmek tehlikeli! Kimi görmek istiyorsun?!"

"O, Majesteleri."

"Dük'ün evinden kaybolduğunuzu duyduğumda, deli bir adam gibi başkente koştum ve İmparatorluk Sarayı büyücüsünü vurdum."

"....."

"Ama o kötü ruhla birlikte olduğunu düşündüm ve yüzünü gördüğüm an! Söyleyeceğim!"

Beni her an öldürebilecek kadar vahşi olan yüzü korkunç bir şekilde çarpılmıştı. "Neden bu kadar kötüsün?"

Callisto artık konuşamıyordu ve başını yavaşça eğdi. Tuck. Alnına vurdu.

Ancak maske takmak sıcaklık ifade etmiyordu.

"Keşke Ergenliğe Giriş Günü'nde bir kez hasta olsaydım, neden beni böyle delirtiyorsun?" Veliaht Prens yorgun bir sesle fısıldadı.

Her zaman kavgacı ve alaycı olan bu sesi ilk kez ondan duyuyordum. Bunu neden yaptığını bilmiyordum. Beni sevmediğini söylememiş miydi?

Ancak onun yorgun sesi kalbimi o kadar acıttı ki nefes alamadım.

Uzun süredir sert bir nefesle soluk alıp veren Callisto, çok geçmeden dilini tekmeleyip başını kaldırdı.

"Tch. Bu saçma maske de ne?"

Cilt bariyerini beğenmediğinden midir bilinmez, rahatsız edici bir dokunuşla maskeyi çıkardı. Deniz suyuyla ıslanmış cübbenin kapüşonu da elleriyle kabaca sıyrıldı. Serin hava rüzgârla birlikte yüzüne çarptı.

Birdenbire ortaya çıktığını ve maske takan beni hemen tanıdığını öğrenince biraz şaşırdım. "Ben olduğumu nasıl anladın?"

"Seni nasıl tanıyamadım?"

Callisto bu anlamsız soruya açık açık güldü.

"Eğer sizinle ilgiliyse, ister konferans odası olsun, ister savaş alanı, her yerde ve her seferinde böyle koşarak gelirdim."

Omuzlarımı tutan ellerini kaldırdı ve yüzümdeki suyu sildi. Ancak o zaman sıcaklık geldi.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Gözlerim aniden bulanıklaştı ve o da bana sordu. "Yaralandın mı?"

Suyu kendi elleriyle sessizce silen Veliaht Prens bana sordu. "Hayır. Ekselansları"

Ona yaralanıp yaralanmadığını sormak üzereyken, aniden burnumun ucuna acı bir kan kokusu çarptı.

Gözlerimi ona çevirdiğimde, sağ elinde sarılı bir bandaj gördüm.

Boşluktan dökülen kırmızı su da buradaydı. "Hepiniz yaralısınız!"

Bileğini tuttum ve bağırdım.

"O ahtapot canavarıyla dövüşürken olmadı." "Kolluğu sana süs olarak takman için mi verdim?"

"Kullanamam çünkü çok savurgan." "Nasıl?" Ben ne

diyeceğimi şaşırınca sıırttı ve yine blöf yaptı.

"Endişelenecek bir şey yok Prens. Kısa sürede iyileşeceğim."

"Ne tür bir acıdan hoşlanırsın? Hepsini vurma. Neden bu kadar çok dikkat ettin!"

O an ürperdim ve saçma sapan konuşmaya devam eden adama kızdım. Vahşi bir yüz sürüklenerek uzaklaştı.

'Ugh!'

Hafif bir iniltiyle kendime geldiğimde, Veliaht Prens'in kollarında sıkıca, nemli ve sert bir şekilde tutuluyordum.

"Uzun zaman sonra böyle güzel bir şey duymak iyi hissettiriyor." Veliaht Prens çenesini başımın üzerine kaldırarak şöyle dedi.

Bir anlık telaşın ardından, ne olduğunu anlayarak elinden kurtulmak için çabaladım. "Hayır, ne! Bırak beni!"

"Artık duygularımı biliyorsun, prenses?"

"Ekselanslarının duygularını nasıl bilebilirim? Bilmem ki! O yüzden

bırak gitsin." "Bunu bir daha yapma."

Yüzünü saçlarıma gömüp derin derin fısıldadığında afalladım ve durakladım. "Artık biliyorum. İstedğin buydu."

"....."

Her ne olursa olsun. Seni yenen bu lanet pozisyonundan vazgeçsen de, her şeyi gerçekleştireceğim." ""

"Bunu bir daha asla benim önümde yapma Penelope Eckart."

O anda Emily'nin unuttuğum sözleri birden aklıma geldi.

— Majesteleri, bayıldığınızdan beri bir saniye bile yanınızdan ayrılmadı.

— Her kudret, Majesteleri hamdini tuttu ve ölmen için ne kadar çaresiz yalvardığını gördüm.

Bunu zor modun sonundan önce duymuş olsaydım, bir şeyler değişir miydi? Faydasız bir düşünceydi.

"Zaten geç oldu.

Çok düşündüm ve Callisto'yu kendimden uzaklaştırdım. Ama bunu uygulamaya koymam mümkün değildi.

Kollarım, ellerim ve tüm vücudum o kadar sıkı kavranmıştı ki nefes alamıyordum. Şimdi ne kadar rahatlamış olduğunu biraz olsun bildiğimi sanıyordum.

Onu itmeden ya da yüzüne bakmadan orada öylece durdum.

"keu, keuheum!" İşte o zaman oldu.

"Hey, hey, Kaptan, şu" diye

seslendi biri bana yakınlardan.

"Ha?

Onlara yakalanan çiftin gözleri vahşileşti. "Aahh!" Çığlık attım ve Veliaht

Prens'in göğsünü yumrukladım. "Ugh!" Veliaht Prens hafif bir iniltiyle

sendeleyerek uzaklaştı.

Yuvarlak gözleriyle durumumuz hayatta kalan denizciler tarafından görüldü.

Su dolu bir yüzle okşadım, sonra sordum, döndüm ve sordum. "Ne?"

Hiddetle sordum, beni çağıran geminin sahibi şaşkın bakışlarla cevap verdi.
"Oh, Arkina Adaları yakınlarına geldik!"

"Ha?"

Bakışlarımı ileriye gösteren eli boyunca çevirdim.

Mağlup ahtapottan kısa bir mesafe ötede gerçekten büyük bir ada gördüm.
"Burada mıyız? Bir göz atalım mı Prenses?"

Veliaht Prens direğe çarpık bir şekilde yaslanıp bir şeye bakarak sordu.
"Nereye gittiğimi nereden biliyorsun?"

Soğukkanlı bir şekilde çantamdan eski Balta haritasını çıkardım. Açtığımda sadece bir andı.

"Arkina Adaları'na gitmiyor musunuz?"

Veliaht Prens sinsî bir gülümsemeyle yanıma geldi.

Elindeki kâğıt parçasına bir göz attım ve ona döndüm. "Ha?"

Farkına vardım. "Bu"

Birbirinin aynısı iki harita ve aynı noktada beliren kırmızı bir nokta.
"Düşündüm de, geçen sefer Soleil'de peşimden gelmişsiniz.

Belli belirsiz bir déjà vu hissi vardı.

Gözlerimi hafifçe açarak onu sorguladım. "Ne oldu?" "Ne?"

"Neden benim konumum haritanızda görünüyor?" "Burası senin konumun değil, benim konumum" Farkında olmadan sorduğum bir soruydu.

Ancak Veliaht Prens, zaten şüpheyile bakan gözlerimi bir bakışta tanır gibi oldu.

"Bu bir kopya." "

'Ne?"

"Sizi sahibi olarak tanıyan haritanın bir kopyası." "Huh, o zaman geçen sefer"

Beni her seferinde bir hayalet gibi nasıl kovaladığını aniden fark ettim.

Veliaht Prens benden önce aceleyle bir mazeret beyan etti.

"Beni yanlış anlamayın Prens. Size ait olduğunu kazırken meydana gelen hata, kasıtlı değil"

"Sen, sapık takipçi." (Not:

hahahahaha zavallı çocuk)

"Ha!" Sonra kafamı çevirdim ve Veliaht Prens yine aptalca bir şey söyledi.

"Oh huh, sevgililer arasında sapık." "Aşıklar mı? Kimden bahsediyorsun?"

"Kim mi dedin? Sen ve ben, ikimiz."

"Sanırım ciddi bir sanrısız hastalıktan muzdaripsiniz. Hemen saray doktoruna gitmelisin"

Tch-.

Sonra ani bir telaş dudaklarıma dokundu ve uzaklaştı. "Sanki sadece yanlış şeyi söyleyen bir ağız gibi."

Veliaht Prens asık bir suratla burnumun dibinde gevezelik etti.

Az önce ne olduğunu anlayamayan ben, hemen ağzımı kapattım ve ondan uzaklaştım.

"Cr, deli, hey! Bu da ne böyle!"

"Hey, ne demek istiyorsun? Kraliyet ailesinde giderek artan bir hayal kırıklığı var Prens." Kaba sözlerime rağmen Veliaht Prens neşeyle döndü.

Ellerimle kapattığım dudaklarım ateşle yandı.

*Tl. owwww Callisto oğlan~ o çok tatlı^^*

*BEYLER, LÜTFEN BENİ AYDINLATIN, HİSSEDİYORLAR MI?
bonus güncelleme kekekek...*

Çevirmen: AikoHiao Ham sağlayıcı: Rose439

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 196

Bölüm 196

Yüzüm kıpkırmızı oldu.

Yakalanmamaya çalışarak elimle dudaklarımı kapatarak ona baktım.

"Aşık olmadığınızı söylemişsiniz. Ortak olmak istediğini söyledin. Neyin var senin? Bu tür bir kalp yükseldi.

Ancak, gözleri bana bakarken ayakta duran Callisto çok sıcaktı ve gülümseyen yüzü çok parlaktı.

Kalbim çarpmaya devam etti.

Sonunda sinirden ıslanmış bornozumu ve maskelerimi çıkarıp aptal gibi kaldıramadım bile. Ağır ve nemli olduğu için yolu bozması muhtemeldi.

Sonra taşıdığım çantayı karıştırdım. Dağınıklık içinde büyülenmiş olan çantanın içi de sağlamdı.

Bir kese altın çıkardım ve bize tuhaf gözlerle bakan gerçek kaptana uzattım.

"İyi iş çıkardın. Geri dön ve gemini tamir edip yaralıları iyileştirmek için kullan." Adam gözlerini kocaman açtı ve elini sıktı.

"Oh, hayır! Bu hiç adil değil! Kaptan için hayat kurtardınız. Ben nasıl..."

"Bazı insanlar öldü, ama bence bu bir can yardımı."

", teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

Adam reddetmedi ve kabul etti.

Tekrar uzaklardaki Arkina Adaları'na dönerek önümdeki büyü haritasını uzattım. "Nereye gitmeliyim?"

Haritada adanın kenarında, tepenin en üstünde kırmızı bir nokta vardı ama coğrafyayı bilmediğim için nereye gideceğimi bilmiyordum.

Son seferini hatırladım ve harita üzerinde ona dokunmaya çalıştım.

Sanki bir tablet bilgisayarmış gibi, parmağın doğrudan dokunduğu alan genişliyordu. Ancak adanın içini kontrol ettikçe daha da utanır hale geldim. "Bu da ne?"

Etrafıma ne kadar bakarsam bakayım, büyük bir sır saklıymış gibi görünen tek ada kumdu.

'Leyla'nın takipçilerinin her yerde olacağını düşünmüştüm...' Nereden bakarsam bakayım ıssız bir çöldü. O zaman öyleydi.

"Leila tapınağı muhtemelen adanın tam ortasındadır."

Beni yandan izleyen Veliaht Prens birden parmağıyla haritanın ortasını işaret etti.

Parça hemen büyütülmüştü. Ama sadece kum tepeleri aynıydı. "Nereden biliyorsun?"

"Askeri bir operasyon planlarken, büyücüler arasında tekrar tekrar keşif yaptım." diye ekledi.

"Sadece yüzeyi kontrol ettim, kesin değil, çünkü bariyer çok güçlü. Yine de, mümkün olduğunca az zahmete girmek istiyorsanız, merkezi alanı hesaba katsanız iyi olur."

"....."

"Çünkü orası tek bir ot parçasının bile bulunmadığı çorak bir arazi. Dolaşmaya başladığınızda, sonu yoktur."

Sözleri anlamlıydı.

Ne kadar sihirli haritanız olursa olsun, geniş bir çölde iğne gibi dolaşamazsınız. Bana beklenmedik bir yardımda bulunan Callisto'ya yan gözle bakmanın zamanı gelmişti.

Birdenbire gözlerim ışıktan kör oldu.

Kadim Büyü Haritasını kullanmak istiyorsanız, haritada nereye hareket edeceğinizi göstererek başlatıcıya bağırın.

(Başlangıç dili: Yala Bula Artino)

'Telaffuzunuzda ne sorun var?

Tuhaf marş motoruna sürekli kaşlarımı çattığım zamandı. "Başlatıcıyı da tanıyor musun? O zaman devam et."

Veliaht Prens hâlâ belli belirsiz konuşuyor, haritayı işaret ediyordu. Yeni bir şeyin farkına varmıştım.

"...Benimle geliyor musun?"

"Buraya kadar birileri için geldim. Ahtapot bacaklarını kestikten sonra geri dönelim mi?" Gözlerini dikerek sordu.

"O zaman geri dönmek zorundasınız. Başka bir şey değil ve isyancıların bastırılmasına bağlı..." "Eğer bir ülke bensiz tek bir isyancıyı bile durduramıyorsa, yok olması daha iyi olur."

"Ekselansları."

"Bu benim için daha önemli. Arkina Adaları'na gitmek için izninize ihtiyacım var mı?" Callisto vahşi bakışlarıyla küstahça konuştu.

Aslında, bu doğrudu.

Amacı her ne olursa olsun, Veliaht Prens ne yapacaksa yapacaktı ve ben onu durdurmayacaktım. "Benimle gelmek istemiyor musun?"

Kendime güvendiğim için çenemi kapalı tuttum ama Callisto az önce söylediklerini gölgede bırakarak aceleyle ekledi.

"O zaman sen yalnız git. Bende de haritanın bir kopyası var, o yüzden ben ilgilenirim." Tekrar bana bakan yüzü gerginlikle kaplıydı.

Terk edilmek istemeyen bir çocuk gibi. "Marş motorunu bilmiyorsun."
"Kahretsin."

Sakince hatasını gösterdiğimde, perçemini kabaca yukarı kaldırdı ve sakince ağzını açtı. Ve sonra.

"Beni de yanında götür."

Rica eden bir pozisyonda olmasına rağmen, hiç de iyilik isteyen bir adam gibi görünmüyordu, daha ziyade vakur bir tavır içindeydi.

Ancak kulağının ucunu görebiliyordum, ucu kırmızı gibiydi. "Gülüyor musun?"

Gözleri tekrar parladı.

Biraz gülmemiş gibi yaptım ve ucubelerin telaffuz ettiği bir marş tükürdüm.
"Yala Bula Artino."

Bölgenize gitmek için [Scroll Ancient Mage Map]'i bir kez kullanmak istiyor musunuz? [Evet/Hayır]

Hiç tereddüt etmeden [Evet] tuşuna bastığımda gözlerim karardı.

Gözlerimizi tekrar açtığımızda, güneşin yakıp kavurduğu çölün ortasında duruyorduk. Sanki bir vapurda mahsur kalmışız gibi, yakıcı sıcak bir rüzgâr yüzümüze çarpıyordu.

O sırada Veliaht Prens refleks olarak kaşlarını çatarak başını kaldırdı.
"İşte"

Uzaktaki kum fenerinin üzerinde yükselen pusun arasından bina belli belirsiz görünüyordu. Veliaht Prens'in sözleri doğrudu. Daha az sorun yaşadığımı düşünmek beni rahatlatmıştı.

Dolu. Başımin üzerine bir şey düştü. "Uh,

uh" "Güneş çok sıcak."

Şaşkınlığımın ortasında Veliaht Prens sessizce başımı ve yüzümü sıkıca sardı.

Kırmızı peleriniydi.

Kızgın güneşin altında sadece yakışıklı ve uzun yüzü açıktaydı. "Peki ya sen?"

Tereddütle sordum.

Bunun üzerine Veliaht Prens alaycı bir tavırla ve sırtarak cevap verdi.

"Her neyse, bence Prens'in kedilerden çok fareler hakkında düşünmesi gerekiyor." "Yine de"

"Savaş sırasında daha önce hiç böyle bir çölde bulunduğunuzu sanmıyorum."

Çölün ortasındaki bina o kadar uzakta değildi ama kızgın güneş yine de ağırdı. Hayır, onun bana öncelik veren davranışlarını garipsiyordum.

"Bunun olacağını bilseydim, cübbeleri getirirdim.

Kısa karar beni depresyona soktuğunda Veliaht Prens beni cesaretlendirdi. "Düşünmeyi bırak. Çöllerin günleri kısadır."

Onunla kısa bir yolculuğa çıktım.

Tapınak tam önümdeyken son kum tepesinin zirvesine ulaştığımda oldu. Çok yürümemiş olmama rağmen terden sıırıslam olmuş bedenim yorgun düşmüştü.

"Heog, heog, bekle bir dakika."

Diz çökerken derin derin nefes aldım.

Varış noktası hemen köşedeyken bunu yapmak komikti ama nefes nefese kaldığımda hiçbir şey göremiyordum.

Callisto hiç acele etmeden beni böyle sessizce bekledi.

Bir süre sonra, nefes alıp vermeyi dengelediğimde, tüm zaman boyunca dilimi gıdıklayan kelimeleri söyledim.

"Neden bana bir şey sormuyorsun?" "Ne?"

"Sadece bunu ve şunu."

Veliaht Prens'in doğası gereği beni kesinlikle yok edeceğini biliyordum.

Zehir nedir, burada bulunma sebebim nedir, Marki ile ilişkim nedir...

Kırmızı gözleri hiçbir şey sormadı ve ben de sert kumlu bir düzlüğe oturdum. "Eğer başkente gittiysen, benimle ilgili haberleri duymuşsundur."

"Dükün üvey kızının gerçek dükün kızını dövüp evden kaçmasını mı kastediyorsunuz?"

"Ne, ne?"

"Genç Dük'ün gözleri kızardı ve sizi arıyor." Dedi, doğal olarak kaşları çatıldı.

'İğrenç bir adam. Bunca aşağılamadan sonra benden ne istiyorsun?' O zamana kadar bıkmıştım.

"Endişelenme ve ne yapmak istiyorsan onu yap. Eğer bir iblis yakalamak istiyorsan, Leyla'yı yakalayacağım ve eğer onu öldürmek istiyorsan, onu öldüreceğim."

"....."

"Bırak yanında kalayım."

Veliaht Prens cevap verdi. Tereddüt ettim ve ona baktım. "Ekselansları bunu neden yapıyor bilmiyorum."

Gün ışığında bile kırmızı renkli gösterge çubuğu kendi rengini yayıyordu.

Reşit olma töreninde, tüm duygusal olasılıkları tahmin ettiğimi düşünmüştüm.

Zor mod bitmişti ve şimdi elimde kalan tek şey daha fazla yolculuk için normal modun hikayesiydi.

Neden siz.....

"Bilmek zorunda değilsin."

Veliaht Prens yüzünü çarpıttı.

"Sen öyle bir şeysin ki. Bilmene gerek yok. Artık benim için önemli olan bu değil." ""

"Sonunda, hiçbir yardım almadan, kendi başına düklükten kurtuldun." Nereden biliyordu bilmiyorum ama doğru anlamıştı.

Bir ara erkek başrollerden birinin beni kurtaracağını düşündüm ve favorilerin rakamlarını kaçıışının mutlak bir göstergesi olarak değerlendirdim.

Ama şimdi hem tercih edilebilirlik hem de kaçış yolları ortadan kalkmıştı. Şimdi benim için önemli olan.

"Şimdi benim için önemli olan ne? Bir

şekilde bu fikir beni çılgına çevirdi.

"Önemli olan şu ki, sizin yapmaya çalıştığınız şey benim de yapmaya çalıştığım şey."

Callisto niyetini açıkça söyledi. "Ne yapabileceğimi biliyor musun?"

"Herhangi bir şey. Tüm ölü Leyla'ları uyandırıp dünyayı fethetmeye mi çalışıyorsun?" Şakacı bir sesle sordu. Ona hâlâ yabancı gözlerle bakıyordum. "Sen bu İmparatorluğun Veliaht Prensisin."

Yapamayacağımıza karar vererek teklifini reddetmemin belirleyici nedeni bendim. "İdeal bir imparator olmak istiyordun."

"Ne olduğunu bilmiyorum."

Omuz silkti ve hafifçe cevap verdi.

"Veliaht Prens gibi ben de bu işi halledebilirim. İmparatorluğu işgal etmem ve imparator olmam o kadar da kötü değil."

"Şaka yapmıyorum."

"Sadece yanımda kalamaz mısın?"

Sözümü kesti ve sordu. Daha önce gemide gördüğüm gergin yüz.

Her zaman güven dolu olan yüzü bir anda umutsuzluğa bürünmüştü. "Callisto'nun beyni yıkanmamıştı.

Bu gerçeği yavaşça başımla onayladım. Bu bir izindi.

Ancak o zaman adam soğukkanlılığını ve kahkahasını geri kazandı. Öldürdüğümü sandığım kalbim yeniden çarpmaya başladı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 197

Bölüm 197

Sonunda devasa binanın önüne vardık. "Bu... bir tapınak mı?"

Tapınak demek için çok fazlaydı.

Kare şeklindeki penceresiz koyu gri bina betondan yapılmış bir hapishaneyi andırıyordu. "Buraya böyle diyorlar."

Veliaht Prens omuzlarını silkerek cevap verdi. "Hadi gidelim."

Merdivenleri ilk o çıktı ve bana elini uzattı.

Arkasında dört kare delik görüldü. Burası girişti. Kapısı bile olmayan karanlığın içine baktığımda biraz dehşete kapıldım.

Bir an tereddüt ettim ve kısa süre sonra Veliaht Prens'in elini tuttum. Kaslarını esnetti ve beni kolayca yukarı sürükledi.

Ondan sonra binaya girdik.

Dar geçitte yürüdükten kısa bir süre sonra, yeraltına inen taş bir merdiven vardı.

"Bu adamlar yeraltını gerçekten seviyor.

Soleil'de bile adanın derinliklerinde bir sunak inşa edildiği gerçeği göz önüne alındığında, bir grup kötünün saklanma yeri gibi görünen gizemli bir mezardı.

"Dikkatli ol."

Surneung-. Kılıcını çıkarmış olan Callisto alçak sesle konuştu ve önden gitti. Ben de sessizce arkasından gittim.

Bir kişinin girebileceği kadar dar olan merdivenlerin genişliği aşağı indikęe giderek genişliyordu.

İçerisi düşündüğüm den daha karanlık değildi. Çünkü her yerde asılı lambalar vardı.

Daha da tuhafı, yabancıların istilasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Bir sürü kötü yaratık ya da kötü Leyla'nın takipçileri olacağını düşünmüştüm. 'Buraya kimse giremez, bu yüzden burada bir tuzak kurmalarına gerek yok.

Büyük çöl adası, bir adadan yoksun olan yerin ortasına inşa edilmişti. Sihirli bir haritam da vardı ama çölde kapana kısılmış olmalıydım.

Hiçbir şey çıkmadı, ama merdivenleri çıkmaya ve merdivenlerden inmeye devam ettik. Sonunda, sonsuz gibi görünen merdivenler uçsuz bucaksız bir boşlukla son buldu. "Bu..."

Kalan merdivenlerin dibinde durduk.

Işıқта parıldayan altın sikkeler, mücevherler ve hazinelerden oluşan bir dağ vardı.

Ve bu eşyaların içinden çıkan yüzlerce ve binlerce kemik, her şeyi dolduruyor. "Heyup."

Ortaya çıkan manzara karşısında nefesimi tutarak geri çekildim. Bunlar insan kemikleriydi.

"Leila takipçileri. İnsanları kaçırdılar, işkence ettiler ve cesetleri buraya mı sakladılar? Bir sürü kirli şey var."

Veliaht Prens, belki de kemik kalıntılarının çokluğundan dolayı kaşlarını sertçe çattı. "Hayır."

"Ne?"

"İşte, eski Leyla'nın mezarı." "Mezar mı?"

Callisto sanki saçmalıyormuşum gibi sordu ama artık cevap vermedim.

Katledilmiş gibi görünen çok sayıda kemiği gördüğümde sözleri başımı döndürdü.

Mezarın bir şeyi sembolize ettiğini düşünmüştüm ama gerçek mezarı görev olarak vereceğini bilmiyordum. "Çılgın oyun.

Yüzüm sertleşmiş bir halde mezarın içinde etrafa bakınırken çok geçmeden uzakta bir şey buldum ve gözlerimi açtım.

"Ayna."

Vinter'ın gizli sığınağında gördüğümde çok daha büyüktü. Bu devasa alanın bir tarafını işgal etmek.

Uzun süre paslanmış ve solmuş olduğu için, şeklini önceden bilmeseniz duvar zannedebilirdiniz.

Hiç tereddüt etmeden kalan merdivenlerden aşağı koştum. "Prenses!"

Callisto şaşkınlık içinde bana seslendi. Ama onu görmezden geldim ve ayaklarımın çarpmasından korkmadan yürüdüm.

Rüyalarımda gördüğüm ayna. Aynadaki yansımam. İçimi tuhaf bir endişe duygusu kapladı.

'Belki, orijinal dünyaya dönmek için önemli bir ipucu olabilir mi?

Ayaklarımın altında ezilen mücevherlerin ve kalıntıların sesini hızla duydum ve umursamadım.

Hemen köşedeydi. keuleuleuleu-. Bir

yerlerden ürkütücü bir çığlık duyuldu.

Durup başımı çevirdiğimde karanlık köşede bir şey parladı ve yavaşça dışarı çıktı.

Noktalı çizgilere sahip derisi ve görünüşü sırtlanlara benziyordu. Ancak anormal bir şey kadar uzun bir diş ve üç kola ayrılmış bir dil.

O bir canavardı. "Hung-!"

Salyaları akan canavar çok geçmeden altınları tekmeledi ve göz açıp kapayıncaya kadar bana doğru koştu "Uh, uh"

Görev penceresi görünmedi. O sırada aptal gibi donmuştum. peoeog-kkaeaeng!

"Uyan!"

Bana doğru koşan canavar vuruşun etkisiyle tam önümden yana doğru uçtu. Canavara tekme atan Veliaht Prens ayağıyla bastırıyordu.

"Yaşadıklarımız canavardan biraz farklı. Uzun süre aç kalmış olmalı."

Dediğı gibi, canavarın kekeleyerek yaptığı hareket donuk ve güçsüzdü.

Puwook- Kılıcıyla onu kolayca kesen Veliaht Prens, sertleşmiş olan bana baktı ve beni sertçe bastırdı.

"Bakma. Buna neden bakıyorsun?"

Bana söylediklerini çürütmek üzereyken, bunu bana neden yapsın ki? keuleuleuleu-.

Canavarın çığlığını duydum.

Veliaht Prens, yavaşça sürünen başka bir canavar gördüğünde dilini tekmeledi. "Bu aynı adam. Siz gidin. Yakında ondan kurtulacağım ve sizi takip edeceğim."

Başka bir zaman olsaydı, sana yardım edeceğimi söylerdim, ama garip bir şekilde, görev penceresi görünmedi. 'Eğer burada yalnızsam, bununla kendim başa çıkmak zorundayım.

Oyunla ilgili öfkemi bir süreliğine üzerimden attım ve çok geçmeden ona hafifçe hak verip arkamı döndüm. "Teşekkür ederim."

Şimdi gerçeğin aynasının önünde, ilkti. peoeog, kaeeng-!

Canavarları kolayca öldüren Callisto'yu arkamda bırakarak özenle yürüdüm. Ve sonunda, eski ve büyük aynanın önüne geldim.

Ne kadar dayanmıştım? Ayna neredeyse kırılmıştı ve kırılmak üzereydi. Kalın tozlu yüzey yüzümü bile göstermiyordu.

"Bu işe yarıyor mu?

Çarpıcı bir ruh haliyle elimi kaldırdım ve aynaya hafifçe vurdum.

Kalın toz silindiğinde, tozla kaplı yüzey biraz ortaya çıktı.

Beklendiği gibi yüzüm, kırık olduğu için zar zor tutturulmuş aynaya yansıdı.

O zaman oldu.

~ Ana görev: Gerçeğin Ötesinde ~ [Gerçeğin Aynasını Bulmak] Görev başarıyla tamamlandı!

Bu noktaya ulaştığınızda [gerçeği] bilmeye hakkınız var. Beyaz kare bir pencere bulutlu aynanın üzerinde süzülüyordu.

Gerçeğin aynası] aracılığıyla gizli hikayeyi bilmek ister misiniz? [Kabul et / Reddet]

İncelemek istemedim.

Ancak, gizli rotanın temel gelişmelerinden biri gibi görünüyordu, bu yüzden büyük bir mesele değildi.

Kabul Et] tuşuna basmadan hemen önce geriye dönüp Veliaht Prens'e baktım. Çılgın bir adam gibi teker teker kılıç savaşı yapıyordu.

"Peki, kim kimi umursuyor?"

Rahatlamıştım ve kısa süre sonra [Kabul Et] tuşuna basmak için tekrar döndüm.

O anda, beyaz ışık aynadaki bir patlama gibi dışarı döküldü. "Ugh." Refleks olarak kollarımla gözlerimi kapattım. "Prenses-!"

Birden Callisto'dan beni çağıran bir ses duydum. Aynı anda, gözlerimin önünde beyaz bir ışık parladı. Güm. Güm. Güm.

Gürültülü bir davul sesiyle gözlerimi tekrar açtığımda, siyah bir boşlukta sıkışıp kalmıştım. güm. güm. güm.

Ardından gelen davul sesleri ciddi bir müziğe yol açmaya devam etti. "Bu da ne?"

Paniğe kapıldım ve etrafıma bakındım.

Bir yerden duyduğum bir müzikti. Bu doğru... 'BGM?!' Oyunun arka plan müziği idi.

O sırada her yere bakarken gözlerime beyaz harfler geldi.

[Başlangıçta, kıta Altın Ejderha'nın yönetimi altında bir barış dönemi geçirdi]. "Ne"

Telaşlanmıştım ve kekeliyordum ama kısa sürede bu sahnenin ne hakkında olduğunu anladım. Bunlar sadece oyunun önsözünde ortaya çıkacak sahnelerdi.

Yani, arka plan açıklamasıydı.

[Ejderha karanlığı toprağın altına itti ve kanatlarının altına bastırdı. Ejderhanın gözleri dünyayı altın renginde parlattı ve

Yeryüzünde bol miktarda tahıl

var.] "Atla, atla!"

Refleks olarak [skip] düğmesini aradım, ama göremedim, bu yüzden tüm ağzımla bağırdım.

[.....]

[Ömrü tükenen altın ejderha, geride kalan insanlar için bir diş bırakarak dünyadan kayboldu].

Sonra kelimelerin bir anlık kısaltılmasıyla, gerçekten sıkıcı içerikler atladı.

[Karanlık yerden fışkırmaya başladı. Kendilerini tanrı olarak adlandırdılar ve 'Balta' adında bir ülke kurup insanları acımasız ve zalim bir şekilde katlettikten sonra yeryüzüne geldiler].

[Onları durduran öyle bir grup insan vardı ki... Kadim

büyücüler!]

"Hugh"

Şimdi, bildiğim bir şey ortaya çıkmaya başladı. Yarı canlı yarı sinirli bir şekilde iç çektim.

[Kadim büyücüler ve Leila arasında şiddetli bir savaş patlak verdi.

Ancak, canlarını alan Leyla takipçileri güçleniyor] "Atla! Bildiğim şeyi atla."

Hoşnutsuzlukla mırıldandım ve şimdi önünde yine bir kısaltma var.

[Leila hayatta kalmak için aynaya saldırdı. Şiddetli bir saldırının ardından [Gerçeğin Aynası]'nın köşesi düştü ve 15 parçaya ayrıldı.

Kalan büyücüler geleceği güvence altına almak için bazı parçaları Altın Ejderha'nın mezarına sakladılar].

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 198

Bölüm 198

"Kayak"

Refleks olarak atla diye bağırmaya çalıştım ama benim için yeni olduğu için tüm talepleri durdurdum. Donuk gözlerimle anlatıyı okumayı bitirdiğimde yazı kendiliğinden geçti. [Ama böyle bir patlamaya rağmen, gerçeğin aynası harekete geçti-.

Leila klanının tüm ruhları bir aynada mühürlendi. Ancak, mühürlenmemiş bir Leila vardı.

Toprağın derinliklerine saklanan genç Leyla, ailesinin ve kardeşlerinin cesetlerinin önünde kanlı gözyaşlarını yuttu].

-Ahhhhhhhh-!

İşte o zaman. Bir yerlerden birinin uluma sesi yayıldı. Kafamın içindeki çocuğun çığlığı tüylerimi diken diken etti.

"Ne, ne?"

Şaşırdım ve başımı kaldırdım.

O anda, beyaz metnin hemen altına ve hiçbir şeyin olmadığı siyah boşluğun üzerine beyaz bir çizgi çekildi.

Monoton bir resim olduğu için fark edilmesi kolaydı.

Çukurlara yığılmış iskeletler ve önlerinde diz çöküp gözyaşı döken Leila.

[Genç Leyla intikam için gücünü topladı.

Bazen yeni doğmuş bir çocuk, bazen genç bir bakire, bazen de ölmek üzere olan yaşlı bir adam. Ancak, başkalarının hayatlarını çaldıkça gerçek doğasını daha fazla kaybetti].

-Bu işi tamamen bitirmek için İmparatorluk Sarayı'na gitmelisiniz.

Yine bir yerlerden bir ses geldi. Yazı yine değişmişti. [Dağınık ayna parçalarını topladıktan sonra avının gözlerini kamaştırdı.

Neyse ki, kardeşlerin ölmeden önce bıraktıkları lanet büyücülerin gücünü zayıflatıyordu, bu yüzden o kadar da zor değildi].

Mektubun altındaki beyaz çizgilerin resmi değiştirildi.

Büyük külahlı ve şapkalı Leyla ve onu böyle boğan başka bir Leyla. Leyla'nın ayağından aşağı bir külah içinde su damlıyordu.

Kandı.

[Bir gün, uzun süre yaşamış olan Genç Leyla, İmparatorluk Sarayı'na gitmeye uygun bir beden buldu.

Bedenini alıp götüren Leyla büyüdü ve güzel bir hanımefendi oldu].

Bir sonraki an, karşıma çıkan metni okuduğumda gözlerimi kocaman açtım.

Leyla'dan başka bir şey olmayan resim daha renkli ve karmaşık hale gelmeye başladı ve sona erdi-. "Yvonne."

Gözlerimin önüne bir resim kadar net birinin yüzü geldi. Yvonne'du.

[Avlanan bir örümcek gibi avını adım adım ağlarla ördü ve beynini yıkadı].

Sanki oyundaki illüstrasyonu göstermek istercesine, Vinter'in iyi huylu gülümsemesi içimde parladı. Yazı tekrar değişti.

[Tuzağa düşmüş bir Vinter'in yardımıyla Dükalığa giren Yvonne, zamanla içinde kadim bir büyücünün kanı akan Penelope ile tanışır.]

"Eski bir büyücünün kanı...?"

Karanlık boşlukta iki kadının art görüntüsü aklıma geldi. Ben ve Yvonne.

Yazı, hiç bilmediğim bilgilerden utanmadan hızla bir sonraki bölüme geçti.

[Penelope içgüdüsel olarak Yvonne'a karşı temkinliydi. Leyla'yı öldürmeye çalışmış ama insanlar tarafından dışlanma laneti yüzünden her seferinde başarısız olmuştu. Bunun yerine Yvonne, dük ailesini ele geçirmek için kendisine müdahale eden kötü adamdan yararlandı. Penelope uyanmadan kolayca ölür].

Hapishanede acımasızca ölen Penelope'nin ardıl görüntüsü kısa bir süre yansıdı ve kayboldu. Soluksuz bir bakışla okudum.

[Tüm Dükalığı yuttuktan sonra Veliaht Prens ile nişanlanır ve saraya girer.]

Yvonne, [Altın Ejderhanın Dişi] arayışının sona ermesi nedeniyle tam bir ölümsüz oldu.

Güçlü canlılığını gönlünce gasp ettikten sonra, bir ayna parçası kullanarak kardeşlerinin mühürlerini açar ve intikamını tamamlar.

Yeryüzündeki tüm canlılar Leila'nın avı olur.

Böylece onları durduracak tüm büyücüler öldüğünde dünya yok olur.

-~Normal Mod Gizli Hikaye~ Son]

Hikaye böyle sona erdi. 'Beethoven No. 3 Senfonisi' gibi, muhteşem BGM de kayboldu. "Ne... bu gizli hikayenin sonu mu?"

Beyaz kare pencere gitmiş, geriye sadece karanlık kalmıştı. Boşluğa boş boş baktım. "Peki ne yapmam gerekiyor?"

Yvonne'un orijinal ortamdan farklı olarak karanlık bir tarafı olduğunu uzun zamandır biliyordum. 'Böyle bir şey istememiştim...'

Birden sinirlendim.

"Cehennemde onca yolu sadece bunu öğrenmek için mi geldiğimi sanıyorsun?!" Boş gökyüzüne doğru bağırdım.

"Hayır, ben değilim, ben...!"

Bağırdım, ama kısa süre sonra konuşmayı kestim. "Ne

istiyorum ben? Asıl soru kafamın içinde dönüp

duruyordu.

Aslında bu kadar ileri gittiğimde ne istediğimi bilmiyordum.

Tek bildiğim, oyundan çıktığımda bile her şeyin gitmiş olduğu. O zaman öyleydi.

Bam, bam, baram-!

Aniden açılan BGM, kulak zarımı patlatacak kadar yüksekti ve şarkı söylemeye başladı.

Bir süre öncesinin aksine tempo çok hızlı ve şiddetliydi. Sanki hikâyenin zirvesine ulaşmışız gibi. "Ne"

hwiiiiig-! Müzikle birlikte bir yerlerde bir rüzgâr esti. İşte o andı.

[Ama felaket dünyasında hayatta kalan tek bir büyücü vardı!]

Mağaranın sessiz boşluğunda yine beyaz kare bir pencere belirdi. Altında mor renkli giysiler içinde bir adam vardı.

"Vinter?"

Adamın yüzü gür bir sakalla kaplıydı.

Kaba gümüş rengi saçları ve koyu mavi gözleri sayesinde onu tanımayı başardım.

[Daha sonra Leyla'nın beyin yıkamasından kurtulan büyücü aynanın önüne gelir ve kalan son gücünü de sıkarak çıkarır. Gerçeğin aynasına baktı. Öldürdükleri Penelope'nin Leila'ya karşı savaşı tek kişi olduğunu fark ederek hayatını zamanı geri getirmeye adanmıştı].

Uçsuz bucaksız çölde dolaştıktan sonra sonunda Leyla'nın hapishane gibi tapınağını buldu.

-Benim aptallığım yüzünden olan her şeyi, bu korkunç günahı ruhumla ödeyeceğim.

'Gerçeğin Aynası'nın önünde duran Vinter uzun süre pişmanlık gözyaşları döktü. Kısa süre sonra ayağa kalktı ve esasını kaldırarak bilinmeyen bir büyüyü haykırdı.

Gözlerinden lazer gibi beyaz bir ışık fışkırdı. Işık etrafına rengârenk mermerler çizdi. Vinter'in vücudu canlı canlı yanmaya başladı.

[Dünya, büyücünün büyüü nedeniyle zaman tuzakına hapsedilmişti.

Zamanı geri almanın tek yolu Leila'nın dünyayı yok etmesini engellemektir! Ama Penelope'nin aptallığı yüzünden zaman tekrür etmeye devam ediyor].

Penelope zor modda birçok kez öldü.

Oyundan farklı bir şey varsa, o da her şeyin bir resim kadar canlı olmasıydı. Penelope'nin sistemdeki ölümünü hatırlayarak yüzümü buruşturdum.

Oyunun başında çok arzuladığım [Reset]'i temsil ediyordu.

[Sayısız ölüm sürecinde Penelope'nin ruhu sonuna kadar kırıldı ve sis gibi kayboldu.

Penelope artık geri gelmedi. Dünya durdu.

Sonsuzluk zamanı geçti ve sonunda ruhun küçük bir parçası başka bir dünyada yeniden dünyaya geldi].

Bang, Pam-!

Akan BGM zirveye ulaştıktan sonra durdu. Ve. [Doğru, bu sensin!]

Oyundaki senaryo karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Ha, ha" diye hayretler içinde kahkahayı patlattım.

Tepkim ne olursa olsun, hikaye bir sonraki aşamaya geçti.

[Sen daha önce hiç ölmedin ve gerçek kahraman sensin!

Küllerinizden doğmak ve dünyayı kötü güçlerden kurtarmak sizi şaşırtacak!]

Başımın üstünde yeni bir kare pencere açıldı.

~ Ana görev: Zor Mod gizli rota ~

[Gerçek kötü adam kim?] Göreve devam etmek ister misiniz? (Ödül: [Gizli Son], [Altın Ejderha Dişi])

[Kabul / Red]

Bu, oyunun şimdiye kadar izlenen senaryosunda olduğundan daha çığncaydı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 199

Bölüm 199

"Ha"

Yeni ana görev penceresinde kederli bir şekilde güldüm ve bağırarak küfrettim. "Beni becerme. Neden yapayım ki! Neden bu lanet görevi yapayım ki?"

Zor mod bittiğinde neden hala oyunda dolaşıyordum?

Kaçmayı başaramamak beni bir ölçüde pes ettirdi. Aksi takdirde delireceğimi düşündüm. Buradan çıkamasam bile tek istediğim ölüm korkumun nedenini durdurmaktı. Artık oyun tarafından öldürölme korkusuyla acı çekmek istemiyordum.

Bu yüzden hikâyenin döngüsünden çıkmak istedim.

"Dünya yok olsun ya da olmasın, bunun benimle ne ilgisi var? Sadece Yvonne'a ya da başka birine verin, çünkü ona hiç ihtiyacım yok!"

Birdenbire garip bir şey oldu.

Sanki ne dediğimi anlamışlar gibi, görev penceresinin altında yeni beyaz harfler belirdi.

Ana görevi tamamladığınızda, oyun bir ödülle sona erecektir. Altın Ejderhanın Dişi] ödölü ile insanların hayatlarını kurtarabilirsiniz.

Ancak sistemin cevabı beni hiç rahatlatmadı. "Peki, neden başkalarının hayatını kurtarayım?"

Her tarafım titredi ve zalim kadere lanet okuyarak bağırdım.

"Ben zaten ölüyüm. Bu lanet yere sürüklendim, çok şey yaşadım ve şimdi gidecek hiçbir yerim yok. Neden gideyim ki!"

Bununla mücadele ederken yaşadığım hayal kırıklıkları ve umutsuzluk dışarı taşıyor.

Yvonne'un beyin yıkaması yüzünden olmasa bile, zehir içtikten sonra rüyamda kendimi uyurken gördüğüm andan itibaren bunu tahmin ettim.

"Belki de gerçek bedenim çoktan ölmüştür.

Yani gerçek hayatta çoktan ölmüş ve gitmiştim ve bunların hepsi bir illüzyondu. Ya da bu cehenneme getirilip cezalandırılıyordum.

Aksi takdirde, Penelope ve benim durumum benzer olurdu. Çok acı verici değil mi?

'Ama eğer burası gerçek cehennemse, bu kadar yanlış ne yaptım? Bütün gece oyun oynamak bu kadar büyük bir günah mı? Kendimi çok haksız hissediyordum, boğazıma kadar bıkmıştım.

Bu gidişle yakışksız bir şekilde ağlayacağımı düşündüm ve çenemi kapatmak için dişlerimi sıktım.

İşte o zaman oldu. Birdenbire, kare penceredeki beyaz harfler yavaşça kayboldu ve yerini bir video aldı.

"Ah."

Tanıdık bir ses duydum.

Ve farkında olmadan nefes almayı bıraktım.

"Ugh" Ekranın içi bir hastane odasıydı.

Kendimi bir oksijen solunum cihazıyla yatakta uyurken görebiliyordum.

"Ah." Yine tanıdık bir ses duyuldu. Başımı çevirdim.

Ve yattığım yatağın yanında, elimi sıkıca tutan ve başını eğip gözlerini kocaman açan adamı buldum.

"Daha ne kadar böyle uyuyacaksın, aptal." İkinci orospu çocuğuydu.

"Hepimiz hatalıyız. Beni affetmen için sana yalvaracağım. Lütfen gözlerini aç, olur mu?" Alnı ellerime gömülmüş bir halde ciddiyetle yalvardı.

Önümdeki sahneyi anlamamıştım ve buna inanamıyordum. Sonra, tık-Biri kapıyı açtı ve hastane odasına girdi. "Abi."

İlk orospu çocuğuydu. İkincisi başını kaldırdı ve sordu. "Babamız."

"Bu sabah aceleyle Amerika Birleşik Devletleri'ne gitti. Orada komadaki bir hastanın tümörünü almak için çok sayıda ameliyat yapan bir doktor var. Yakında hayatına devam edebilir."

Bunu söyledikten sonra ilk kişi sustu.

Hastane odasında bir süre sessizlik oldu. Bir süre sonra ikincisi sessizce ağzını açtı. "Abi sanırım kız kardeşimiz bizden çok nefret ediyor."

Hala elimi bırakmadı.

"Ha, siktir. Prestijli bir ailenin en küçük kızı, aşırı çalışma nedeniyle komaya girer ve

mide kanserine."

Mırıldandı, elimi tutmayan diğer eliyle saçlarını çılgınca karıştırdı. "Mide, mide kanseri mi?!"

Ben yalan söylerken ona söylediği neden karşısında şaşkına dönmüştüm. Bu sırada ikinci oğul sıkıntılı bir sesle konuştu.

"Pişmanım. Neden okulda böyle aptalca bir şey yaptım ki?"

"Sen, ben ve babamız. Sanırım öğrenemediğimiz için böyle oldu." İlk oğul kısaca cevap verdi. Bu dürüst bir cevaptı.

"Kimse bana bunu yapacağını söylemedi ama üniversiteye yalnız gittiğinde anlamalıydım." "Babamızdan onu yurtdışına ya da arkeoloji okumaya göndermesini isteyeceğini biliyordum. Bütün çocuklar böyle yapar."

İkinci oğul, ilk oğlunun sözlerine güldü.

"Özgürlük istediğinde babamızın yüzünü gördünüz mü? Okul giriş sınavı hediyesi olarak yurtdışında okumaya hazırlanıyordu ve onun yüzünü görünce çok rahatladı."

Ama iğneleme kısa sürdü. Hastane odasında yine ölüm sessizliği vardı.

"...Abi sanırım benim yüzümden kanser oldu."

"....."

"Geceleri fare gibi yemesine izin vermezsem bir süre sonra bizimle birlikte yiyeceğini düşündüm."

"O zaman ben de aynısını yaptım."

İlk oğul hemen cevap verdi.

"Ona dilenci gibi bir oda veririm yakında eve döneceğini düşünmüştüm, böyle üç tur yarı zamanlı iş yapacağını nereden bilebilirdim?"

Ancak, muhtemelen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlardı.

O eve geri dönmemek ve kalbimi lanet olası babama açmamak için ne kadar çaresiz yaşadım.

"...Elimden gelse mide kanserini yok etmek isterdim."

Yine alnını elime dayayan ikinci orospu çocuğu pişmanlığını fısıldadı. Karanlık, kasvetli bir sesle, öfke aniden yükseldi.

"İğrenç olan.

Bir küfür savurmak için ağzımı açtığım anda oldu. Ekran değişti.

"...Lütfen, kurtar onu... lütfen!"

Biyolojik babamı görebiliyordum. Amerika Birleşik Devletleri'ne gittiğini söyledi ve batılı bir doktordan yardım istedi.

Kan çanağına dönmüş gözlerinden inanılmaz su damlaları düştükten sonra ekran yavaşça kayboldu. Ve..

Beyin yıkayan %18'lik lanet kalktı!

Kare pencereyi görünce buraya kadar gelmemin nedenini hatırladım. "Ben... mide kanseri miyim?"

Hâlâ sersemlemiş hissediyordum, bu yüzden kekeledim.

Yarı zamanlı çalışırken ve okul hayatıyla yaşarken, aşırı çalışmaktan öleceğimi düşünüyordum ama kanser olacağımı hiç bilmiyordum.

Birden Yvonne'un beyin yıkarken bana gösterdiği korkunç sahneyi hatırladım.

Ben öldükten sonra cenaze salonunda rahatsız edici ve sinirli bir şekilde kaşlarını çatan, portreme küfreden aile üyeleri.

Ama gerçeğin aynası bana ölmediğimi gösterdi. Öldüğüme inanıyordum ama hâlâ hayattaydım. Ölümünden rahatsız olan hiçbir aile üyesi yoktu.

Hepsi beyin yıkamaydı. "Neden şimdi..."

Birden sıcak şeyler çeneme damladı. Ağladığımı ancak o zaman fark ettim. "Neden şimdi geldin, neden şimdi geldin!"

Acı çekiyormuşum gibi çılgık attım, aynanın çoktan kaybolmuş görüntüsüne bakıyordum. "Hepsi senin yüzünden! Senin yüzünden buradayım! !!"

Sonuçta, ne için bu kadar zor yaşıadım?

Dayanılmaz umutsuzluk beni bir tsunami gibi vurdu.

Ancak aynı zamanda, komada beni rahatsız etmeyen aileme yardım edemediğim için kendimi umutsuzca mutsuz hissediyordum.

O anda oldu.

~ Ana görev: Zor Mod gizli rota ~

[Gerçek kötü adam kim?] Göreve devam etmek ister misiniz? (Ödöl: [Gizli Son], [Altın Ejderha Dişı])

[Kabul / Red]

Kaybolan görev penceresi tekrar ortaya ıktı.

Artık biliyordum. Sistemin ödölü orijinal dünyama dönmekten başka bir şey değildi. Karşıma çıkan görev penceresinden bıkmıştım ama seçim yapmaktan başka çarem yoktu.

Ağladım ve öfkeyle [Kabul Et] tuşuna bastım. Sonra gözümün önüne yeni bir sistem penceresi geldi.

Gerçeği öğrenen sizlere ödöl olarak [Gerçeğin Ayna Asası] verilmiştir.

Ödüllendirilmek ister misiniz? [Evet/Hayır]

'Ayna asa?'

Evet] tuşuna bastığımda siyah boşluktan bir şey ıktı. "Deli, bu da ne?"

Ödölü gördüğümde kaşlarımı çattım.

Uzunluğu bir çubuk kadar olan, ayna saplı sihirli bir değnekti.

Onu yakaladığımda yazı değişti, sanki gerçek yuvasını bulmuş gibi uğulduyor ve parlıyordu.

Şu andan itibaren, [Doğruluğun Ayna Asası] kullanarak [Kadim Büyü]'yü kullanabilirsiniz

Kötü güçleri] durdurun ve yıkımın eşiğine gelmiş olan dünyayı kurtarın!

Ancak Kadim Büyü çok fazla dayanıklılık ve zihinsel güç gerektirir! Önemli zamanlarda dikkatli kullanın!

Sonra yeni yazılar eklendi.

Son olarak, kadim büyücülerin ruhları size önemli bir mesaj bıraktı.

-Sevgili Torunlarım, şimdiye kadar gösterdiğiniz çabalarla hakikat aynasını korumayı başardınız, teşekkür ederim!

"Çılgın!"

Ben daha laneti okuyamadan kara boşluk parçalanmaya başladı. Ve patlayıcı bir ışık boşluktan dışarı aktı.

Parlak ışık tekrar gözlerimin önünde parladı. "Prenses-!"

Gözlerimi tekrar açtığımda. Biri vücudumu sertçe çekti. Hururung, Hwaang-!

Aynı anda, bilinmeyen büyük bir kükreme duyuldu. "Ugh"

Hafif bir iniltiyle kendime geldiğimde, beni sürükleyerek yere yatıran Veliht Prens'i gördüm.

Başımı sertçe çevirdim ve az önce durduğum yeri kontrol ettim. Eski, kırık [Doğruluk Aynası] kelimenin tam anlamıyla toz haline gelmişti.

"İyi misin? Yaralandın mı?"

Ayna çökmeden hemen önce, beni kurtarmayı başaran Veliaht Prens ayağa fırladı ve bedenime baktı.

"Aynaya dokunduğunuz anda birden etrafınızda güçlü bir bariyer oluştu, bu yüzden size ulaşamadım. Orada ne oldu öyle? Elinde başka ne var?"

"Ekselansları."

"Kahretsin, ne oldu? Neden ağlıyorsun?"

Kendimi elinde garip bir sihirli değnek tutan kırmızı gözlerle ağlarken gördüm. Az önce gördüğüm şeye inanamadım.

Elimdeki aynalı değnek çok çocuksu ve sevimsiz olduğu için ağladım.

"Neyin var senin prenses? Ağlama. Her şeyi yanlış mı yaptım, ha?" Callisto bana baktı ve ne yapacağını bilemedi ama çok geçmeden bana sarıldı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 200

Bölüm 200

SÜRPRİZ BTCH!

Veliaht Prens ayağa kalktı, beni bir bebek gibi kucakladı ve benimle birlikte koltuğundan fırladı. Kalıntıların ve altın paraların arasından geçerek ilk kaçtığımız koridora doğru hızla yürüdük.

Yol boyunca baktım, kılıcıyla dövdüğü canavarın cesetleri her yere saçılmıştı.

"Çılgın..."

Beni ağlatan muazzam bir manzaraydı.

Geniş merdivenleri tırmanarak, en az tozlu ve örümcek ağılı sütunun arkasına oturdu. Ve beni kollarıyla sıkıca kucakladı. Kire en ufak bir şekilde dokunmama izin vermedi.

Kollarının arasında kıpırdandım ve o ana kadar onunla aramda rahatsız edici bir şekilde duran aynalı değneği aşağı kaydırdım.

"...Şimdi daha iyi hissediyor musunuz?" Veliaht Prens endişeyle

sordu. Onun kucağında otururken aramızda mesafe yoktu.

Şimdiye kadar ağladığım için biraz utanmıştım, bu yüzden yere baktım ve bakışlarımdan kaçındım. Sonra birden elini bana doğru uzattı.

"Çocuk değilsin ama yine de ağlıyorsun." "Ben kendime bakarım!"

Gözlerimi silmeye çalışan ellerinden kaçınmak için aceleyle gözlerimi ovuşturdum. "Yapma. Ellerin kirli."

Ellerimi kirli bir şekilde çekmemi şaşkınlıkla karşıladı.

Sonra diliyle tekme attı, alnını daraltarak kızarmış gözlerime baktı. "Zaten kırmızı."

Sonunda elleri ondan kaçan yüzümü yakaladı.

Aynayı çalmaya çalışmaktan kirlenmiş olan benim ellerimin aksine, onun ellerinde bir damla kan bile yoktu.

Callisto parmak uçlarıyla gözlerimdeki yaşları dikkatlice sildi. Ve sonra, "huu, huu", usulca nefesini kırmızı gözlerime üfledi.

Bu yüzden kakülleri hafifçe hareket etti ve alnımı gıdıkladı.

Sanki bir çocukla ilgileniyormuş gibi sevimli dokunuşuyla kalbim çırpındı. "Şimdi daha iyi hissediyorsun."

Sonunda gözlerimin kenarlarını dikkatle silen elini çekti.

Memnuniyetle gülümseyen ağzı tam karşımdaydı. Tekrar ağlama hissine kapıldım.

"Sormuyorum. Sana hiçbir şey sormayacağım, o yüzden neden şu köpek boku çiğneyen bakışını biraz gevşetmiyorsun?"

Yüz ifadem nasıldı bilmiyorum ama kaşlarını oynattı ve sinirli bir şekilde homurdandı.

"...Ekselansları."

Uzun bir süre sonra, adamın kaba sözlerini duyduktan sonra ağzımı açmaya başladım. Bu çoğunlukla bir dürtüydü.

"Çılgınca gelebilir ama ben aslında Penelope değilim." "Oh."

Veliaht Prens şaşkın bir ifadeyle konuştu.

"Bu senden duyduğum en saçma şey." "Bunu öylesine söylemiyorum."

Ciddiyetle dinlemiyor gibi görünen ona baktım, tekrar sustu. Kısa süre sonra yüzünü indirdi. "...Bu bir şaka. Ciddiyetle dinliyorum. Devam et."

"..."

"Sana yanıldığımı söylemiştim. Ha?"

Onu gözlerini indirmiş köpek gibi yüzüyle gördüğümde rahatladığımı hissettim. Yumuşak davrandığımı biliyordum ama sadece söylemek istedim. Her şeyi ve her şeyi. Sinir bozucu durumumu ve sakladığım sırları.

"...Bilmediğiniz çok uzak bir yerde iyi bir hayat yaşadım ve sonra birdenbire buraya sürüklendim."

"Neden birdenbire buraya sürüklendiniz?"

"Bilmiyorum. Sadece uyandım ve Eckart Dükü'nün evlatlık kızı olmanın çok saçma olduğunu düşündüm..."

"Bu kötü şansın bir parçası. Her şey bir yana, Eckart Dükü sadece kendi işlerini düşünüyor."

Veliaht Prens sanki bir çocukla oynuyormuş gibi komik bir yüz ifadesiyle cevap verdi. Biraz garip hissettim ama yanlış değildi.

Oyundaki birçok karakter arasında neden Penelope olduğunu sayısız kez düşündüm. "...Ama denedim."

"Ne?"

"Sadece şunu ve bunu yap."

Daha doğrusu, oyunun hikayesiyle hayatta kalmak için.

"Kadim büyücülerin ruhları olsun ya da olmasın, onları dinlersem beni eve göndereceklerini biliyordum. Bu yüzden aldığım emirlere harfiyen uydum."

"..."

"Biliyor musunuz? Elimden geleni yapmama rağmen sonunu göremedim. Bittiğini düşünüyordum, sonra başka bir şey oluyordu... ve sonra gerçekten bitmiş gibi görünüyordu ve yeni bir şey geliyordu."

"..."

"Bununla başa çıkamadım, bu yüzden başka bir şekilde çözmeye çalıştım, ama şimdi yapamam." Artık burada öleceğimi biliyorum, gerçekliğime geri dönemem.

Gerçek bedenim yatakta yatıyor ve komada. Belki de bu yüzden buraya geldim. Birden bir umutsuzluk hissi kapladı içimi.

"...Şimdi ne yapmalıyım?"

Kaybolmuş bir yüz ifadesiyle Callisto'dan bir cevap istedim.

Ama ne hissettiğimi bilmiyordu, küstah bir yüz ifadesiyle konuştu. "Ne yapmalısın? Burada benimle yaşa."

"Lütfen böyle korkunç şeyler söylemeyin."

"Ha, benimle yaşamak o kadar kötü bir fikir mi?"

Duygularıma anlam veremeyen Veliaht Prens çok geçmeden alnını daralttı ve sordu. "...Neden geri dönmeye çalışıyorsunuz?"

"Ne?"

"Benden bir şey mi saklıyorsun? Geri dönmen için bir sebep olmalı."

"...Eve dönmek için gerçekten bir nedene ihtiyacım var mı? Sadece..."

Bu şekilde cevap verirken endişeliydim. Neden bu kadar inatla geri dönmek istiyordum?

"... Aslında üniversite benim için zaman kaybı oldu." "Üniversite mi?"

"O kadar çok çalıştım ki sınıf birincisi oldum." "Sen... birinci mi?"

Bana tuhaf gözlerle baktı. Kendimi biraz kötü hissettim, bu yüzden dişlerimi sertçe ısırdım ve vurguladım. "Evet, birincilik. Birinci sıra. Birinci sıra."

"Öğrenecek ne vardı ki? İmparatorluk Ailesine nasıl hakaret edileceğini öğrenmek için mi?" (NOT: BRUHH LMAO)

"Hayır, öyle bir şey değil. Bu arkeoloji."

Belki de beklenmedik bir cevaptı ama Veliaht Prens'in gözleri büyüdü ve normale döndü. Hakkında bir şeyler öğrendiğim binbaşıyı düşünerek üzüntüyle mırıldandım.

"Çocukluğumdan beri bir arkeolog olmayı hayal ediyordum."

"Oh, işte bu yüzden. Kalıntıları kazma konusunda iyi olduğunuzu düşünmüştüm..."

Sanki uzun zaman önceki av yarışması günlerini hatırlıyormuş gibi sessizce başını salladı. "Neden arkeolog olmak istedin?"

Sorusu üzerine durakladım.

Benim bile unuttuğum eski geçmişim.

Evin bir köşesinde yaşadıktan sonra, kulağımı tırmalayacak kadar "dilenci kız" duyduğumda, geçmiş çok iğrençti.

Onu silmek istedim. Yapabilseydim, sefil annemin anısını bile. Ama geriye dönüp baktığımda, hiç o zamanki kadar hayal kurmamıştım.

"...Küçükken annemle yalnız yaşıyordum ve evim gerçekten çok fakirdi."
"..."

"Arkadaşlarım her hafta sonu hayvanat bahçesine ve lunaparka gitmekle övünürlerdi... Annemin beni götürebildiği tek yer ise evimizin önündeki şehir müzesiydi."

Callisto'nun yüzüne bakarak ekledim.

"Ben ilkokul öğrencisi olana kadar giriş ücretsizdi..." "Anlıyorum."

Alaycı ya da küçümseyici bir tavır takınacağını düşünmüştüm ama hikayemi beklenmedik bir ciddiyetle dinledi.

"...Annemin üzüleceğinden korktuğum için her seferinde sergilenen tüm eserleri ezberlemeye çalışırdım."

"..."

"Eve gidip gördüklerimi sıraladığımda annem ellerini çırpıttı ve 'Benim kızım dünyanın en zekisi' dedi."

- Çok akıllısın... Arkeolog olabilirsin.

- Gerçekten mi? O zaman ben de arkeolog olmak istiyorum!

Uzak bir anıdan bir parça zihnimde canlandı.

Sınavdan sıfır alsam bile annem her zaman bana iltifat ederdi.

Çalışkan bir evlat olmak için çok çabaladım ve sadece bir adım daha yaklaştığımı düşündüm... Ama buraya sürüklendim ve işe yaramaz hale geldi.

İşte o an acı bir yüz ifadesiyle anılarımı hatırladım. "Benimle aynı rüyayı görüyorsun."

Birden Veliaht Prens ağzını açtı. Kendime geldim. "Aynı rüya mı?"

"Anlamsız baron ailesinin tutumu ve babamın kayıtsız göz teması yüzünden giderek delirmeye başlayan annem, bana yüzlerce ve binlerce kez mükemmel bir imparator olmamı fısıldamıştı."

Şu anki Kraliçe hakkında konuşuyordu. Devam etti.

"Annemin umduğu gibi en yüksek mevkiye tırmanacağım ve bu lanet ülkeyi yıkacağım."

"Çılgınlık, bu tamamen farklı bir hikaye!

Callisto'nun neden 'mükemmel imparator' olmaya bu kadar takıntılı olduğunu öğrendiğimde şaşkına döndüm ve ağızımdan tükürükler saçıldı.

"...Böyle tuhaf bir şey düşünmemiştim." "Tabii ki seninle tanışmadan önceydi."

Veliaht Prens yüzünde alaycı bir gülümsemeyle konuştu.

"Şimdiye kadar lanet olası Veliaht Prens'in konumunu bir kenara atmanın sorun olmayacağını düşünmüştüm..." "..."

"Hikâyenı dinlemek fikrimi değiştirdi. Elimde tutsam iyi olur." "...Neden?"

"Böylece yapmak istediğin şeyi yaptığında, hiç sürünen olmayacak." Bana nedenini rahatça söyledi.

"Veliaht Prens pozisyonunu terk etmek ve pozisyonu korumak.

"Hepsini gerçekleştireceğim. Büyü, arkeoloji. Yapmak istediğin her şeyi." "..."

"Peki... neden geri dönmek yerine benimle kalmıyorsun?"

Elini yavaşça yanağıma doğru kaldırdı. Elleri titriyordu, yavaşça beni okşamaya başladı. "...Neden?"

Tekrar sordum, yüzümdeki ifadenin yavaş yavaş kaybolduğunu hissedebiliyordum. Issız bir sesle söyledim. "Bunun bizimle ne ilgisi var?"

Her şey bittiğinde, oyun nihayet sona ulaştığında, burada daha fazla kalmak için hiçbir nedenim yoktu.

Beni neden tekrar salladığını bilmiyordum.

Sözünü kestim çünkü bir daha onun sağ ortağı olmayı duymak istemiyordum. "Hiçbir şey yokmuş gibi bakma."

Callisto aniden yüzünü kaldırdı.

"Çünkü aramızda hiçbir şey yok." "..."

"Unuttun mu? Reşit olma törenimden önce reddedilmem." "...Bunu nasıl unutabilirim?"

Tekrar karşılaştığımızdan beri, acı verici bir şekilde gülümseyen bir adam olmuştu.

"Senin... benim saçmalıklarımı duyduktan sonra nasıl hayal kırıklığına uğradığını ve nasıl öldüğünü gördüm." "..."

"Kızdıysan bana tokat atmalıydın, neden zehri içmek zorundaydın?" Zehri onun yüzünden içmedim.

Ama Callisto'nun yüzü o kadar sıkıntılıydı ki bir an durakladı.

Tatlı bir gülümsemeye bana bakan Veliaht Prens aniden ağzını açtı.

"...Belki kötü şeyler öğreten bir üniversiteye gittiniz, ama her zaman insanları bir bıçak gibi yaralayan kelimeleri seçtiniz."

"Bunu kim söyleyebilir ki..."

"İmparatorluk ailesinin saygınlığı da Veliaht Prens'in önünde kaba şeyler yapamamanızdır. Ve neden hep böyle suratsız görünüyorsun, tch."

Parlayan kırmızı gözleriyle sözümü kesen Veliaht Prens üzgün bir şekilde mırıldandı. Ancak sözlerinin aksine şefkatle yanağımı okşadı.

"Ve yine de..." diye fısıldadı hafif bir

gülümsemeye. "Seni seviyorum, Penelope

Eckart."

*akireatom: *Aman Tanrım! Tamam, oluyor. Herkes sakın olsun! ()*

Çevirmen: akireatom Ham sağlayıcı: Rose439

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 201

Bölüm 201

Ani itirafı karşısında nefesim kesildi.

Veliaht Prens bana baktı ve sessizce konuştu. "Penelope

Eckart olup olmaman umurumda değil."

Kalbim midemi bulandıracak kadar çılgınca titriyordu. "Neden..."

Kelimeyi kuru boğazımdan sıkarak çıkardım. "Neden... neden şimdi söylüyorsun?"

Ne dediğini anlayamadım. Refleks olarak bakışlarımı kaldırdım ve başının üzerinden baktım. Red favorability'nin gösterge çubuğu hala kendi yoğun ışığını yayıyordu.

Bana ne söylediğini hâlâ net bir şekilde hatırlayabiliyordum.

Onun uygun ortağı olma fikri, zihnime kazınan '%76', kafasının üzerinde dönüp duruyordu.

"Bize uymayan naif bir kelime olduğunu söylemiştin. Duygularla oynanan aptalca bir oyun olduğunu söylemiştin..." Hafif bir ateş gibi yanan koru söndürmek çok kolaydı.

Yine de ona karşı kaybedersem, söyleyebileceğim tek şeyin son olup olmayacağını merak ediyorum.

Diğer erkek başrollerin aksine Veliaht Prens maske takmadı ve bana karşı tavrını değiştirmede.

Bu yüzden hayal kırıklığına uğradım ve aynı zamanda yüzde 76'lık olumlu oy oranıyla rahatladım. Onun sözleri olmasa bile vazgeçmek zor değildi. Bunu yapacağından emindim...

"Bunun sadece bir illüzyon olduğunu söylemişsiniz. Ben de hemen geri çevirdim çünkü yanılmak istemedim..." "..."

"Ama bunu neden şimdi yapıyorsun?" Küçük bir sesle mırıldandım.

Callisto yüzünü buruşturarak bana baktı ve o zamanı düşündü. "... Özür dilerim. O zaman sana söyleyemedim."

Veliaht Prens hâlâ bana bakarak sakince konuştu. "Korkuyordum." "...Ne."

"İmparator da annemi sevdiğini söyledi." "..."

"Annem sözlerle kandırıldı ve her şeyi mirasından, ailesinden ve gücünden mahrum bırakılan prense bıraktı."

"..."

"Kutsal Ruh'ta ölür ölmez bir cariye getireceğini nereden bilebilirdim ki, çünkü cariye her türlü zorluğa katlanmış ve onu imparator yapmıştı."

Oyunda bahsi bile geçmeyen geçmişini duyunca nefesimi tuttum.

Callisto acı acı güldü.

"Her zaman başkalarına güvenmemem ve geçici duygulara karşı tetikte olmam için beynim yıkandı. Bu yüzden..."

"..."

"Sözleşmeye dayalı bir ilişkinin sıg duygulara sahip bir ilişkiden daha iyi olacağına karar verdim. Ve hissettiğim tüm duyguları dışarı vurduğumda..."

"..."

"O zaman seninle bir sonum olur diye düşündüm."

Sanki kalbimden bıçaklanmışım gibi kaşlarımı çattım. İfadesiz yüzümde bir çatlak hissedebiliyordum.

Duygularını itiraf etmenin benimle olan ilişkisinin sona ermesine yol açacağından korktuğunu duymak çok acı vericiydi.

"Neden böyle çirkin bir surat yapıyorsun?"

Callisto beni o halde görünce belli belirsiz gülümsedi ve yanağımı okşadı. "Şimdiye kadar ne hissettin?"

Bastırılmış bir sesle sordum. Alnını daralttı.

"Hepsi biraz utanç verici. Gerçekten duymak istiyor musun? Artık çizgiyi aştı." "Daha kötü olamazsın."

"Bu doğru."

Bu açık söz karşısında soğukkanlılıkla başını salladı. "Senin önünde daha kötü olamam..."

Yavaşça ağzını açtı ve sanki düşüncelere dalmış gibi kelimeleri ağzından kaçırdı. "Seni labirent bahçesinde ilk gördüğüm andan beri belki de."

Kötü bir başlangıçtı.

"Seni düşündüğümde gülümsemeye devam ediyorum. Toplantılarda çok gülerdim ve Cedric Porter bana deliymişim gibi bakardı."

Ama sonraki sözleriyle gözlerim fal taşı gibi açıldı.

İlk başta, birbirimizi hatırlamak bile istemediğini düşündüm.

Callisto, korkunç ilk buluşmamızı düşündüğümde kaşlarımı çattığımı görünce, sanki eğleniyormuş gibi güldü.

"Davetlerimi türlü bahanelerle reddettiğinizde, gerildim. Savaş alanına gitmeden önce bile böyle hissetmemiştim..."

"..."

"Seni bir kez daha yüz yüze görmek ve seninle konuşmak istedim, bu yüzden bir çocuk gibi yaygara kopardım." Yanağını hafifçe çimdikledi ve sinsice konuştu.

"Bu gerçekten... inanılmaz."

Göğsümde alışılmadık bir his vardı. Başından beri böyle hissetmesini beklemiyordum, bu yüzden sadece şaşırmıştım.

'Avcılık yarışmasına kadar kesinlikle sadece yüzde iki favorisi vardı. Bu yüzden ondan uzak durmak için elimden geleni yaptım çünkü onun ellerinde ölmek istemiyordum.

Ama Veliaht Prens'in ağzından ilk kez duyduğumda beni öldürmeye hiç niyeti yoktu.

"...Zehri içtikten sonra ölürken." Veliaht Prens bana boş boş bakarak ekledi.

Yüzündeki muzip sırıtiş aniden kayboldu.

"Elimden gelse, seni baygın yatarken görmek yerine onlarca hatta yüzlerce kez zehir alırdım."

"..."

"Hoşuna gitmeyeceğini biliyordum ama yatak odana girdiğimde hep kılıç takardım." "...Kılıç mı?"

Dük buna izin verdi mi?

Bu anlamsız düşünce aklıma geldiğinde Callisto zayıf bir sesle cevap verdi.

"Eğer nefes almayı bırakırsan, senden sonra ben de

ölürüm." Donup kaldım. "Bu da ne..."

Onu yanlış duyduğumu düşündüm ve ona baktım.

Yüzünde boş bir ifade vardı. Sanırım hiç abartmamıştı. Bileğini tuttum ve geri sordum.

"Neden... neden böyle düşündünüz? Neden..." "Çünkü ben istedim."

Verdiği basit cevap karşısında yüzümü buruşturdum.

Eğer zehirle birlikte kaçmayı başarsaydım, Callisto kendi boğazını keser miydi? Bu çılgınca düşünce karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"İmparator olmak istediğini söylemiştin! Ama neden böyle aptalca bir şey yaptın?!"

"...Bu cehennemde sensiz yaşamam mümkün

değil." Açıkça itiraf etti.

Bu deliye ne yapacağımı bilemediğim için şaşkınlıkla ona boş boş baktım.
"Sinirlenme. Zaten geçmişte kaldı."

Bunun yanlış olduğunu biliyordu, bu yüzden daha önce olduğu gibi yüzünü düşürdü. Ona sadece bakabildim.

"...Eğer çok geç kalırsam."

"..."

"Artık çok geç, hiçbir şeye başlama arzum kalmadı. Şimdi ne yapacaksın?"
Onu inciten bendim ama gözlerim kararmıştı.

Veliaht Prens kıkırdadı ve sivri diliyle cevap verdi. "Hiçbir şey bilmek zorunda değilsiniz dedim."

Sonra elini yanağımdan kulağıma götürdü.

Büyük elleri kulaklarımı kapattı. Sanki suya batmış gibiydi.

"Sana kedilerden çok fareleri düşünmeni söylemiştim, değil mi? Sen sadece yapmak istediğin şeyi yapıyorsun. Eğer buradan çıkarsak, duyduklarını unut."

Alçak bir sesle fısıldadı, kulaklarımı sıkıca tuttu, böylece duyamadım. Yine de her şeyi duydum.

Daha fazla dayanamadım, göğsüne bir yumruk attım ve sinirli bir şekilde bağırdım. "Seni çılgın piç! Bunu nasıl unutabilirim!"

"...Ugh, Prenseler."

"Bana sondan bahsetme! Bunu şimdi yaparsan, ben ne yaparım? Ortak olmak istediğini söylemiştin! O zamanlar ne düşünüyordun...?"

Bağırmayı ve göğsüne vurmaya bitirdiğimde ellerimle yüzümü kapattım ve ağladım. "Prenseler, kızgın mısın? Neden, sorun ne?"

Aptal gibi telaşlanmıştı.

Her türlü duyguyu hissediyordum.

Nefret dolu, kırgın. Neden şimdi, o kadar çok istediğimde tek kelime etmedin?

Aynı anda hem mutlu hem de sinirliyim. Beni sevdiğini söylediğinde kalbim bir aptal gibi titredi. Ve bu üzücüydü. Şimdi sakladığı sırrı öğrendim ve kaçamıyorum.

Onu ne kabul etmek ne de reddetmek benim için çok acınası değil mi?

"Hepsi benim suçum. Ağlamayı kes. Daha çok ağlarsan daha çok yorulursun." Ne yapacağını bilemeyen Callisto ağlayan yüzüme baktı ve bana tekrar sarıldı. Ancak sürekli gözlerimi ve burnumu siliyordu.

Kendimi yine üzgün hissettim ve bir süre daha onun kollarında kalıp ağladım. Üzgün olduğum için ağladığıma eminim ama garip bir şekilde ağladıkça daha hafif hissediyordum.

Söylediği gibi gücüm tükenene kadar gözyaşlarımı akıttım ve ağlamayı bıraktım. Gözyaşlarım yüzünden zırhı ıslanmış olsa da Callisto beni itmedi.

Yüzümü bir bebek gibi omzuna gömüp yavaşça nefesimi kontrol ettim.
"...Size istediğiniz cevabı veremem, Majesteleri."

"Her şey yolunda."

Dinlediğini sanmıyorum. Veliht Prens çok hızlı cevap verdi. Bir süre konuşmayı kestim ve kısa süre sonra tekrar konuştum.

"İstediğim her şeyi yapacağını söylemiştin." "Evet."

"Yapacağım şeyi anlamak senin için zor olabilir."

Bunu söyleyecek kadar cesurdum ama yanımda kısık bir kahkaha duydum.
"Aslında bir prenses olmadığımı daha fazla mı söylemeliyim?"

"Ama sen gerçeksın!"

"Ne diyorsun sen? Tch, atmosfer iyi, bu yüzden kendimi tutmama gerek yok." "Ahh! Nefes al, nefes al!"

Ben öfkeyle ayağa kalkmaya çalışırken o beni kollarıyla sıkıca tuttu.

O kadar sinirlenmiştım ki göğsüne vurdum ama kısa süre sonra durdum ve tekrar kollarına yerleştım.

Veliht Prens ancak o zaman beni sıkan kollarındaki gücü bıraktı. Ona yaslanarak yeri yokladım.

Çok geçmeden sert bir asanın elime ulaştığını hissettim. Onu aldım ve Callisto'ya gösterdim.

"Şimdi... Yvonne'u bununla öldüreceğim." "Yvonne

mu?" "Dük Eckart'ın biyolojik kızı." "Oh."

Kaşlarını kaldırdı ve söylediklerime kısa bir süre hayran kaldı.

"Bu arada, onu öldürecekse böyle çelik bir sopaya sahip olman daha iyi olmaz mıydı?" Onun bu sözleri üzerine ellerimi tekrar göğsüne vurdum.

'Oh, beni de öldürecekse. Adam blöf yaparak sonuna kadar konuştu. Şakacı Veliaht Prens'e baktım ve tükürdüm.

"Her şey bittiğinde, artık birlikte olamayabiliriz." "Ancak... beni hala sevecek misin?" "Bu biraz acıtıyor."

Veliaht Prens kaşlarını çatı.

Onu her seferinde test etmeye dayanamazdım.

Aynı zamanda, tepkisinin ne anlama geldiğini bilmediğim için endişeyle titriyordum. Ama sonuçta hepsi boşunaydı.

"Sorun değil. Nereye gidersen git, bugünkü gibi seni takip edeceğim." "..."

"Seni seviyorum, Penelope Eckart."

Callisto bu sözleri aynı yüz ifadesiyle tekrarlardı. Tekrar nefes almayı bıraktım.

Sonra kalbimin patlamak üzere olduğunu hissettim ve aniden vücudumun üst kısmını kaldırdım. "Ugh..."

Başım Callisto'nun yüzü tarafından sanki bir kafa darbesiymiş gibi geriye itildi. Aynı anda yumuşak ve sıcak bir şey dudaklarıma dokundu.

Daha önce kimseyi öpmemiştim, o yüzden ne yapacağımı bilemedim.

Gözlerim aptal gibi kapalıyken, dudaklarına çarptığımda vücudum irkildi. Ama kısa sürdü. Belime doladığı kolu hızla yukarı kalktı.

Büyük bir el başımın arkasını kavradı ve yenmiş gibi ona doğru sürüklendim.

Veliaht Prens günlerce aç kalmış bir adam gibi çılgınca dudaklarımın etrafındaki eti emmek ve yalamakla meşguldü.

Kalın, nemli dili kabaca dudaklarımın arasına girdi, benimkine dolandı ve emdi.

Chu, chu-.

Öpüşme uzun bir süre devam etti.

İlk öpücüğün tadı herkesin söylediği kadar tatlıydı. O

kadar tatlıydı ki ağlamaya devam ettim.

//YAŞAMAK İÇİN DIŞIYLA TIRNAĞIYLA SAVAŞAN CALLISTO,
PENELOPE'YI TAKIP ETMEYE İSTEKLİYDİ.

ÖLÜMÜN İÇİNDE. Ayrıca, onlar birbirlerinin ilk öpücüğü ve KİMSE
BANA BAŞKA ŞEY SÖYLEYEMEZ! Bu benim en sevdiğim bölüm. Berbat
bir iş çıkarmış gibi hissetsem de bunu çevirme ayrıcalığına sahip olduğum
için mutluyum. bebeklerim (/ /-m/- /)/ Çok sevgiler, akireatom.//

Tanrı'ya şükür gözlerim açıldı!

Çevirmen: akireatom Ham sağlayıcı: Rose439

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 202

Bölüm 202

Elimdeki aynalı asayla Veliaht Prens ve ben kasvetli tapınaktan ya da kadim Leyla'nın mezarından kaçtık.

"Yala Bula Artino!"

Bazı çılgın büyüler okuyarak kasvetli çölden çıktık ve adanın kıyısına yaklaştık.

"Buradan nasıl çıkacağız?"

Uçsuz bucaksız denize baktığımda, şaşkına döndüm.

Gelmeye o kadar odaklanmışım ki, tüm bu süre boyunca dışarı çıkmaya hazır değildim.

"Burada seninle yaşamak benim için sorun olmazdı."

Endişeli olan benim aksime, Veliaht Prens boş bir bakışla saçma sapan konuştu. Şakacı yüzündeki gülümseme kayboldu.

- Peki... Geri dönmek yerine burada kalabilir miyiz? Leyla'nın mezarında söyledikleri aklıma geldi.

Kalbim ağırlaştı. Ne istediğini ve ne söylediğini biliyorum. "...Lütfen, kes şu saçmalığı."

İfademi kaybetmek yerine somurtkan bir bakışla mücadele ettim. Veliaht Prens sözlerime başını eğdi.

"Neden bu saçmalık?"

"Etrafınıza bakın. Burada hiçbir şey yokken nasıl yaşayabiliriz?"

"Merak etme. Açlıktan ölmene izin vermeyeceğim. Avcılıkta oldukça iyiyimdir. Balık sever misin?" "Hayır!"

Sözlerinden bıkmış bir halde ona bağırdım.

Onun gülme sesini ve esen rüzgârın çınlamasını duydum.

O anda büyük ölçüde rahatlamıştım. Karışık duygularımı gizleyerek ona dönüp baktım. "...Önce siz gidebilirsiniz, Majesteleri."

"Hmm?"

"Acil durumlarda saraya nasıl çağrılacağını biliyorsun. Neden önce oraya gitmiyorsun ve gelip beni almıyorsun?"

Sadece İmparatorluk ailesinin kanını taşıyan biri üzerinde işe yarayacaktı, bu yüzden onunla gidemezdim. İşe gitmeden önce tek başına ortadan kaybolan Veliaht Prens'i hatırlayarak ilk hamlemi yaptım.

Yüzünde şaşkın bir ifade olan Veliaht Prens, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu. "Ben gidemem."

"Neden?"

"Size burada güçlü bir büyü bariyeri olduğunu söylemiştim ve buraya sızmayı hiç başaramadım. Büyü çağırmak ancak bariyeri aşarak yapılabilir."

"Ah."

Bu gerçeği hatırladığımda bir an için aptalca bir ses çıkardım.

Onun sözleri karşısında gözlerim şiddetle titremeye başladı. "O zaman gerçekten burada kapana mı kısıldık?"

"Evet, öyle oldu. Buradaki iyi arkadaşın sana bir balık partisi verebilir."
(NOT: BU YAKIŞIKLI ADAM BENİ HER ZAMAN ŞAŞKINA ÇEVİRMİŞTİR)

Veliaht Prens sanki gerçekten burada yaşayacakmış gibi kumsala oturdu.
"O zaman biliyordun...!"

Bunu bildiği halde tek kelime etmeden beni takip etti mi?

Bu sırada onun tuhaflığı karşısında şaşkınlıktan kekeliyordum.
"Orada öylece durma, otur. Boynum ağrıyor."

Veliaht Prens elbisemi tuttu ve beni aşağı çekti.

O bu kadar kaygısız otururken, ben bu aşırı durum için ağlamak üzereydim ama bunun yerine ağzımı kapatıp yanına oturdum.

Çünkü söyleyecek acil bir şey yoktu.

Ne zaman olursa olsun, Yvonne yenilirse her şey bitecek.

'Veliaht Prens gittiğine göre, birileri onu almaya gelecektir.

Bu arada Dük'ün iyi olup olmadığı beni hiç ilgilendirmiyordu. Gerginlik ortadan kalktığında, huzur geldi.

Kıyı şeridinin ötesine boş boş bakıp dalgaların sesini dinlerken birden ağzımı açtım.

"Ekselansları."

Denizin ötesine boş gözlerle bakan Callisto, sözlerim üzerine bana doğru döndü. "Acaba altın ejderhanın dişlerinin İmparatorluk Sarayı'nda olup olmadığını biliyor musunuz?" "Altın ejderhanın dişleri mi?"

Veliaht Prens bu rastgele soru karşısında kaşlarını çattı. Sorsam mı sormasam mı diye düşünüyordum.

Ancak, şahsen aramaktansa yanımda bulunan saraydan gelen kişiye doğrudan sormak daha akıllıca görünüyordu.

Başını sallayan Callisto ağzını tekrar açtı. "Neden? Bu imparatorun hazinesi." "İmparatorun... hazinesi mi?"

"Evet. İmparatorluğun imparatoru olduğunuzu kanıtlamak için Yeşim Mühür'e sahip olmalısınız." Callisto soğukkanlılıkla cevap verdi.

"Ah, öyle mi?"

"İmparatorluğun kuruluş hikayesini biliyorsunuz. Belki de aslında buralı olmadığınız için bilmiyorsunuzdur."

Benimle dalga geçip geçmediği belli olmayan bir ses tonuyla devam etti.

"İmparatorluğun başlangıcında, insanları kötülüklerden koruyan Altın Ejder'in İmparatorluk Sarayı'nın altına gömüldüğüne dair ulusal bir efsane vardır."

Ne de olsa adı "Altın Ejderha Mezarı". Şimdiye kadar tahmin etmiştim, sessizce başımı salladım.

"Ejderha ebediyen uyumadan önce dişlerini torunlarına verdi. O ilk imparator oldu ve şimdiye kadar böyle devam etti."

"Anlıyorum."

"Dişler İmparatorluk Sarayı'nda gizlidir ve sihirli güçler içerdikleri için her zaman imparator tarafından taşınırlar. Bu sadece imparatorluk ailesinin bildiği çok gizli bir sırdır."

Sözlerinin son kısmında gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bana böyle bir şey söyleyebilir misin?"

"Neden olmasın? Bana bunu sorduğunuzda, dişlerinizi gösterip İmparatorluğu değiştirmeye niyetli değil miydiniz?" Veliaht Prens kahkahalarla dolu bir yüz ifadesiyle sordu.

"Öyle bir şey değil."

Kaşlarımı çatarak cevap verdim.

"Sanırım Leyla bir şekilde bunu hedefliyor... Majesteleri tehlikede olabilir, bu yüzden size sordum." Veliaht Prens, makul bir mazerete alçak sesle cevap verdi.

"Tamam. O zaman İmparatoru ben öldüreceğim. Sen de Leyla'yı öldürüp dişleri alabilir ve imparatoriçe olabilirsin." "Majesteleri, lütfen!"

"Yeni hükümdar olduğunuzda, bunu ulusal kayıtlara geçirmenin kötü bir fikir olmadığını düşünüyorum." "Bu sadece buradan çıkarsak mümkün!"

Adamın saçma sapan sözleri karşısında kaşlarımı çattım. "O da var." Callisto ciddi bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Kendimi hasta hissediyorum.

Yarı mağlup bir şekilde ondan uzaklaştım ve sahile baktım. "...Bu yeterli mi?"

O andı. Bir fısıltı mırıldandığı an. Brrr, brrr-. Birden bir yerden güçlü, tanıdık bir titreşim duyuldu.

Şaşırmış bir şekilde Veliaht Prens'e baktım. Sonra sakince kollarından bir şey çıkardı. İletişim büyüsü olan kristal bir küreydi.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Cedric Porter."

[Ekselansları! Ani görevden önce nereye gittiniz?]

Callisto'nun kendisiyle iletişimi keseceği korkusuyla neredeyse çığlık atacak olan yardımcısının sesi çınladı.

"Nasıl..."

Veliaht Prens'le birlikte kristal küreye boş boş baktım, kelimeleri okuyamadım. "Eminim bariyer yüzünden büyü kullanılamayacağını söylemiştir.

Ama bir an bile düşünmeden Cedric'in kızgınlığı ortaya döküldü.

[Asi ordusu köşeyi dönmek üzeredir, ancak komutan aniden ortadan kaybolur ve tüm askerler şaşkınlık içindedir! Bütün operasyon mahvolabilirdi].

"Peki, kaybettin mi?"

Veliaht Prens sıkılmış bir bakışla yardımcısının sözünü kesti ve sonuçları sordu.

Cedric dişlerini gıcırdatmak zorunda kaldı ve cevap verdi.

["İyi iş çıkardın Cedric Porter. Sana güvenmiştim."

[Lütfen, Majesteleri! Sizin yüzünüzden ne zaman kalp krizinden öleceğimi bilmiyorum. Bana merhamet edin...!]

"Şu andan itibaren tüm komutayı sana veriyorum. Şimdi sadece bana güvenmeyi düşünme, bu savaşta olduğu gibi kendin yap. Çünkü ben çok meşgulüm."

Bu sorumsuz açıklama kristal kürenin ötesine geçti.

Ancak Veliaht Prens çok uzaktan vurduğu için Cedric'in ne dediğini duymak zordu. [...İsyancılar sınıra doğru geri çekildi].

Uzun zaman sonra, Cedric savaşın ilerleyişini rapor etti. Bunu duyunca rahatladım.

"İmparatorlukta sadece işe yaramaz adamlar olduğunu sanmıyorum."

[Ama henüz güvenli değil. Ordu kaynaklarımız tükeniyor. Delman'a karşı kaybediyoruz...] "Her işe yaramaz şeyi rapor etmek zorunda değilsin."

Ancak, durum raporunu sessizce dinlemekte olan Veliaht Prens, Cedric'in sözlerini aniden kesti.

'...Huh?'

Son kısımda kulağıma tanıdık bir kelime çalındı.

Ancak Callisto'nun konuyu deęiřtirip derinlemesine dūřünecek zamanı yoktu.

"Büyücūleri çağırın ve çağırma büyüsü kullanmalarını söyleyin. Bilgin olsun diye söylüyorum, biz iki kişiyiz. Ben ve Prensese."

[Ne dediniz Ekselansları? Yine Prensese yüzünden...!] "Peki o zaman."

Ttuk. Ardından Cedric'in bağırma sesi duyuldu ama Veliaht Prens soğuk bir şekilde iletişim büyüsünü kesti.

"Yakında başkente geri dōneceęim."

Ayağa kalktığını gördüğümde şaşkın bir bakışla sordum.

"Ne oldu? Bariyer yüzünden büyü kullanamadığını duydum."

"Aynayı kırdığınızdan beri adanın bariyer büyüsü zayıflıyor gibi görünüyor." Bana verdiği cevap karşısında hayrete dūřmüřtüm.

"O zaman... şimdiye kadar benimle dalga mı geçiyordun?" "Hiç fark

etmedin mi?" "Gerçekten mi, aman Tanrım...!" Seni çılgın piç!

Onun sinsi gülümsemesi karşısında yumruklarımı sıkmış titriyordum.

Daha önce yaptığım gibi ona vurmak istedim ama ne yazık ki bu yeterli olmadı. "Sakin ol, sen onun aksine bir entelektüelsin.

Beynimi yıkamaya ve öfkemi bastırmaya çalışıyordum. "Bu kadar kızmayın Prensese."

"..."

"Geri döndüğümüzde bu şekilde yalnız kalacak vaktimiz olmayacak." Ben de ona cevap vermek üzereydim.

O anda başımı kaldırdım ve yavaşça ağzımı kapattım.

Callisto'nun yüzünde, ağzının köşelerini acıyla çizen grotesk bir ifade vardı.

"Senin bir arkeolog olmayı hayal ettiğin gibi, benim de seninle kısa bir süre yalnız kalmayı hayal ettiğimi düşün lütfen."

Bir kez daha farkına varmaktan başka çarem yoktu.

Burada yaşayan ikimizin bir balık partisi vereceğine dair çılgınca sözler şaka değildi. "Hadi gidelim."

Bana elini uzattı.

Uzun bir süre eline baktım ve yavaşça elini tutmak için uzandım.

Bir süre sonra etrafımızda altın bir büyü çemberi çizilmeye başladı, bu da çağırma büyüünün yapıldığı anlamına geliyordu.

Onunla olan kısa yolculuğum böyle sona erdi.

Arkadaşlar, bu benim son çevirim olacak, tam zamanlı çalışıyorum ve bir süre yeni sorumluluklar alacağım. Bu yüzden fazla boş vaktim olmayacak. Sevgili @Eiffellyanaw bu harika romanı çevirmesine yardımcı olmama izin verdiği için çok onur duydum. Çok eğlendim ve buradaki herkesle etkileşime girmeyi çok sevdim. Her birinize mutluluk ve sağlık diliyorum. Çok sevgiler, akireatom

Çevirmen: akireatom Ham sağlayıcı: Rose439

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 203

Bölüm 203

Parlak ışık gözleri kapladığında ve bir süre sonra gözlerim açılıyor.

Birdenbire deniz her yerde kayboldu ve Arkina'dan buraya taşındık ve mangrovların her yerde olduğu bataklığın tam ortasında durduk.

"Uh"

En iyi ihtimalle Tratan'a döneceğimi biliyordum ve utanarak etrafıma bakındım.

Söyleyecek bir şey bulamamakla aynı şey midir bilinmez, Callisto da yüzünü buruşturarak etrafına bakındı. İşte o zaman.

"Ekselansları-!"

Uzaktan silahlanmış otuz kadar şövalye geldi ve sarmaşıkları güçlükle kesti. Neyse ki en önde bir tanıdık vardı.

"Buradasınız, Majesteleri. Uzun zaman oldu Prenses."

Prensin yaveri yanıma geldiğinde sert bir nefes verdi ve alçak sesle eğildi. Veliaht Prens cevap vermeden önce sertçe sordu.

"Burası neresi?"

"Sınıra yakın Bopulia ormanında bir bataklık."

"Bunu sana kim sordu? Bizi neden buraya çağırdın, Cedric Potter?" "Evet? Bana çağırma büyüsünü yapmamı söylemedin mi?"

"Sokağın yakınındaki Dükaliğa gönderilmeliydin. Bu kadar kısa kafalıysan savaşta nasıl savaşacaksın?"

"Ha, ama İmparatorluk Sarayı'nda kalan büyücüler Majestelerinin kontrolü altındakilerdir."

"Onu güvenli bir yere taşımalıydınız, mesela bir kasabaya falan. Bu da ne böyle?" Callisto çamurlu zemini tekmeleyerek imparatorluk ailesine kaba sözlerle küfretti.

Bundan nefret ettim ve ondan uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştım. Az

önce dediğini yapan Cedric utanarak, "Olamaz, bu" dedi.

Sanki kendimi Dükalık'taki ilk günlerimde görüyor gibiydim. "Hayatımda yaşadığım en kötü şeydi.

Altın sarısı saçlarına bakıp içimden böyle düşünürken, Cedric ağlamaklı bir yüzle bana baktı.

"Uzun mesafeleri çağırmayı bilen büyücülerin sizin kontrolünüz altında olduğunu mu düşünüyorsunuz, Majesteleri?"

"Buraya gelir gelmez baskına uğrasaydık ve Prenses bundan zarar görseydi, sorumluluğu üstlenir miydiniz? Ha?"

Veliaht Prens aniden aynı soruyla cevap verdi. "Ne, neden beni birdenbire buraya getiriyorsunuz?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Cedric'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ama sadece bu değil, Veliaht Prens bir sonraki bombayı attı.

"Hepimiz burada olduğumuza göre, merhaba diyeceğim. Veliaht Prens'in müstakbel eşi için bir muhafız ol. Onu korumak için canını ver."

Gerçekten ağzımı açtım.

"Ne? Ekselansları aniden evlendi mi?"

"Bu bir rüya değil, değil mi?"

"Prensimizi kabul edecek bir hanımefendi var."

Cedric'in arkasındaki şövalyeler bir anda sıraya girdiler. Ama sonra teker teker eğilmeye başladılar.

"Merhaba, Ekselansları, Prenses!"

"Sizinle tanışmak bir onurdur, Ekselansları, Veliaht Prenses! Yaşasın!" Bu çılgın durum karşısında bakışlarım çılınca titredi.

Benim aksime Veliaht Prens adamlarına memnuniyetle baktı ve başını bana çevirdi.

"Prenses, bu adamlar yıllardır benimle birlikte savaş meydanında olanlar. Bundan sonra onları daha sık göreceksiniz, bu yüzden en azından yüzlerine alışıñ Prenses! Nereye gidiyorsunuz?"

Onu daha fazla duyamadım ve dönüp etrafta dolaştım.

Ancak bir anda Veliaht Prens atladı ve önümü keserek beni tekrar durmaya zorladı. "Yüzünüz neden bu kadar kırmızı?"

Birden elini yüzüme doğru uzattı. Elini çektim ve şöyle dedim.

"Yine tuhaf şeyler söylemeye devam edersen, biz gelmemişiz gibi davranalım. Korkarım tek başıma gideceğim."

"Garip derken ne demek istiyorsun? Güvenliğiniz için sadece gelecekte size bağlı olacaklara bir ders verdim"

"Çenenı kapa!"

Ona doğru koştım ve elimle ağzını kapattım.

Callisto'nun bir süredir yavaş yavaş aşağıya inen gözleri bir ayın yarısı gibi güzelce açıldı. "Ah, gizli bir ilişki miydi? Özür dilerim."

"Ben!"

"Kızmayın. Bundan sonra güvenlik konusunda dikkatli olacağım. Ha?" "Ne!"

Callisto yavaşça bana baktı ve ağzını kapatan elimi indirdi. Şaşkına dönmüştüm ve öfkeyle patlamaya devam ediyordum.

"Seninle çıktığımı ne zaman söyledim?!"

Tam tersine, her şey bittiğinde birlikte olamayacağımızı söyledim. "Seni buraya getirdiğim için özür dilerim."

Ancak beni kızgın bir şekilde izleyip elime dikkatlice dokunduğunda, bunu ne zaman yaptığını bile soramadım. Kalbim küt küt atıyordu.

Sonra bize garip bir şekilde baktıklarını fark ettim.

"Hmm, hmm! Her neyse, şimdi başkente nasıl döneceğim?"

Aceleyle tuttuğu eli çektim ve ondan uzaklaştım. "Sevgili Prenses, siz

daha çocukken Ekselansları tarafından tehdit mi edildiniz?
yalnız mı?" Bu sırada Cedric bana yaklaştı ve sözlerimi keserek sordu. "Ha?
Ne?"

"Eğer öyleyse, lütfen bana çift öksürük verin. Ben bir şekilde"

"Cedric Porter, saçma sapan konuşmayı kes ve nişanlımdan uzak dur."

Belki de onu bir hayalet gibi anlıyordu ama Veliaht Prens kasvetli bir şeyler mırıldandı ve çenesini kaldırdı.

Ne yazık ki Cedric daha fazla konuşamadan yanımdan uzaklaştı. "Önce durum hakkında rapor verin."

"Dün sabah büyük miktarda isyancının buradan geçeceğine dair bir bilgi aldık." "Utanmaz herifler. Beklendiği gibi."

Veliaht Prens başını salladı ve keskin gözlerle etrafına bakındı. Ben de etrafa baktım.

Sonsuza kadar uzanan ıslak bataklıkta saklanacak kimse yoktu. Savaş için uygun bir yer değildi.

"İkmal hatlarını nasıl kesiyorlar?"

Soru kısa süre sonra Cedric'in sözleriyle çözüldü.

"Sadece iki büyücü ve Delman hareket büyüsünü uygulayabilen seçkin askerler görünmezlik durumunda hareket ediyor ve saklanıyordu."

"Ve sonra."

"Hızlı bir operasyondan sonra kampa döndüm ve Ekselansları ile Prensesi çağırmaya çalıştım. Ama"

Cedric gergin bir yüz ifadesiyle ekledi.

"İki saattir erzağımız yok."

"Neden doğrudan kampa geri dönmediniz?"

Veliaht Prens kaşlarını çatarak sordu. Cedric sessizce cevap verdi.

"Yürüyüşün ertelenmesini beklerken, büyük miktarda mana kullanımı nedeniyle büyü yenilemekten yoruldum."

"O zaman geri döndükten sonra bizi çağırmalıydın." "Vay canına, bunun için bana zaman verdin mi?"

Cedric çok haksız bir bakışla itiraz etti.

"Beni hemen çağırmazsanız, oradaki kumu ve denizi toplayıp savaş boyunca stoklamanız için size vereceğim, gerçekten tehdit altında değil misiniz?"

"Ek."

Ancak, Cedric'in zayıf sesi Veliaht Prens'in sert gözleriyle son buldu. Cedric'in yüzünde oldukça acınası bir ifadeyle burnunu çektiğini gördüm.

Callisto'yu güneşli Arkina Adaları'ndan bir an önce çıkması için teşvik eden bendim. "Uzaktayken neden onunla konuşmaya devam ettiğini merak ediyordum"

Kalbi kırık olduğu halde yardımcısını tehdit ediyordu.

Veliaht Prens'e hayret dolu bakışlarla bakma vakti gelmişti, çünkü hızlıca dışarı çıkmama izin verdiği için ona gerçekten teşekkür etmem gerekip gerekmediğini anlayamıyordum.

"Burası çok açık bir yer."

Bizim dışımızda sessiz olan bataklık alana bakan Veliaht Prens tükürdü. "İki saat içinde operasyonları değiştirmiş olmaları çok muhtemel. Geri çekilmeye hazırlanın."

"Ha, ama Tahmini hata süresi yaklaşık üç saat. Sıkça ziyaret eden insanlardan duydum

bataklıklar Ekselansları."

Cedric cevap verdi ama Callisto onu görmezden geldi ve şövalyelere döndü.

İki genç imparatorluk sarayı büyücüsü renkli asalara yaslanmış nefes nefese kalmıştı. Hey, hareket büyüsünü tekrar ne zaman kullanabilirsin?"

Veliaht Prens tereddüt etmeden onlara yaklaştı.

"Ah, çağırma büyüsü kullanılabildi çok olmadı ve epeyce insan var."

"Yani."

Veliaht Prens'in kararlı yüzü bir anda aydınlandı ve sihirbazlar aceleyle cevap verdi. "Ha, sanırım sadece bir saat dinlenmemiz gerekiyor."

"Ya daha az insan varsa? Bu hemen mümkün mü?" "Tek başına duran birkaç kişi"

"O zaman önce

prensens." "Ben iyiyim!"

Callisto'nun ağzından çıkacakları tahmin ettiğim için önce ona vurdum ve bağırdım. "Bir saat kadar bekleyebilirim. Değil mi, Cedric?"

"Elbette, Prensens!"

Kısa süre sonra Cedric'in bir an için bayılacakmış gibi bembeyaz olan yüzü gözle görülür bir şekilde aydınlandı.

Sadece Veliaht Prens memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle kaşlarını salladı. "Ne yapıyorsunuz siz? Önce geri dönün. Yapacak işlerin var."

"Ne demek istiyorsunuz, Majesteleri? Önce ben gidersem, geri kalanımız ne zaman geri döneceğini bilemez." Veliaht Prens'in acımasız sözlerine hiç duraksamadan karşılık verdim.

"Gidip başka bir büyücü getirebiliriz."

Sihirbazın yüz­süzce, sanki herhangi bir sarf malzemesiymiş gibi yüzüne karşı konuşmasını görünce kaşlarımı çattım. "Lütfen, lütfen! Zaten sizi rahatsız etmekten çok utanıyorum. Kesin şunu."

"Bu kadar utanç verici olan ne?"

"Ekselansları bu ucuz şeyleri yapmaya devam ediyor! Herkes size tuhaf biri olarak bakıyor!" "Buna kim cesaret edebilir?"

Bir adam nasıl bu kadar yüz­süz olabilir?

Yaklaşık otuz kişi garip gözlerle benim için endişelenen Veliaht Prens'e bakıyordu.

Ağır bir kayıp yüz ifadesiyle sinirli bir şekilde okudum.

"Sadece bir saat. Yardım alacağım, o yüzden burada kalalım ve birlikte gidelim."

"Zaten alt kattakilerle ilgileniyorsun, değil mi? Başın ağrıyor, ben hallederim." ""

Görmezden gelmeye karar verdim. Uzaktaki dağa bakarken Veliaht Prens yumuşamış bir yüz ifadesiyle mırıldandı.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Merak etme. Vücuduma bakabilirim." "Eğer yaralandıysan."

Bir süre durakladı, sonra tekrar söyledi.

"Çünkü çok üzüleceğini düşünüyorum." Bu söz karşısında nutkum tutulmuştu.

Biraz sonra ağzımı açtım.

".....Sen de planlarını değiştireceğini söylemiştin. Hiçbir şey olmuyor. Bırak gitsin."

Hareketsiz kalmam için bana cevap vermeye çalışırken, aniden cevap verdim.

Rüzgârın sesi değişmişti. Aynı zamanda, biraz garip hissettim. Bu rüzgârdı ve sanki elle tutulamayan bir hareket gibiydi...

"Haaaaah-!" pudeudeodeog-!

Bataklığın sonunda, uzakta, ormandan bir kuş sürüsü uçtu. Siinkk-.

Şövalyeler sanki olağandışı bir şey hissetmişler gibi kılıçlarını teker teker çıkardılar. "2 kilometrelik bir yarıçap içinde herhangi bir işaret hissedemiyorum."

Bir şövalye gergin bir yüz ifadesiyle rapor verdi.

Dediği gibi, uçsuz bucaksız bataklığın etrafında bizden başka hiçbir şey yoktu. "Sen, savunma hançeri kullanabilir misin?"

Veliaht Prens yanındaki büyücülerden birine sordu. "Evet, evet! Ha, ama uzun süre dayanmak zor. Mana" "Şimdi yap."

Haksızlığı dinlemiyor gibiydi ve soğukkanlılıkla arkasını dönüp başka bir büyücüye bunu yapmasını emretti.

"Prensleri hemen kampa geri götür." "Ekselansları!"

Bir süre önce bitmiş olan konuyu yeniden gündeme getiren Veliaht Prens'in sözleri beni şaşırttı.

"Ben, ben, ben savaşta şeffaf bir büyü yapmalıyım"

"Gerek yok, onu hemen güvenli bir yere götürün." "Ben iyiyim!" "Ne yapıyorsun? Çabuk götür onu."

O zaman oldu. "Ekselansları!"

Birisi acilen Callisto'yu aradı.

"Oh, gökyüzünde! Gökyüzünde... Gökyüzünde bir at sürüsü ve canavarlar belirdi!" Veliaht Prens ve ben, refleks olarak başımızı yukarı kaldırdık.

"Bu!"

Ağzım bir karış açıldı. Çok sayıda yeni canavar bir arı sürüsü gibi akın ediyordu, tıpkı bir pterodaktil gibiydiler.

"Hiruk, Hiruluk-!"

Sayıp gölge bir anda geldi ve başlarının üzerinden geçti. Yeni canavarlar ürkütücü bir ateş yaktı.

Ancak alevler bize ulaşmadı. Bu savunma bariyeri sayesinde oldu.

Arkaya döndüğümde, Veliht Prens'in emrettiği genç büyücünün bulanık bir yüzle titrediğini gördüm.

Canavarların çok uzakta olmadığı doğru olsa da, ateş her çarptığında şeffaf bariyer sallanıyordu.

Ama sonunda geçtiklerinde, kuşlar artık ateş etmiyorlardı, ama dönüp yüksekten uçuyorlardı. "Ne?"

Birdenbire, açık gökyüzünde herkes bilinmeyen bir ifadeyle yukarı baktı. Piedong-.

Bir mürekkep bulutu kadar yükselen kuş sürüsünden aniden yağmur yağmaya başladı. sswaaaaa-.

Çok sayıda yağmur damlası. Hayır, aynı zamanda yağmur damlalarına benzeyen oklar da üzerimize doğru geliyordu.

"Bu Delman!" Birisi bağırdı.

Çevirmen: AikoHiao Ham sağlayıcı: Rose439

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 204

Bölüm 204

Prenses!"

Ben boş boş gökyüzüne bakarken Callisto beni yakaladı ve sertçe sarıldı. Beni tamamen saran o adam yüzünden etrafımı göremiyordum. kwag,kwag-ag-!

Yüzlerce ok, büyücünün açtığı savunma bariyerine doğru uçuyordu. Hava tehlike altındaydı.

Ok saldırısının bariyerlerden geçmesini engelliyor gibi görünüyordu ama bu bir yanılsamaydı. Tedirgin bariyer hızla parçalandı. Bir ya da iki ok içinden uçtu.

sswaeaeg-! "Ugh!" chaeaeng-!

Çoğu kalkanları ve kılıçlarıyla hızla saldırdı, ancak kaçınılmayan bazı şövalyeler oklarla vuruldu.

"Ahh!"

Bariyer büyüsü yapan büyücü yanımda titredi, omzuna bir okla düştü. Bariyer bir anda kırıldı.

Ok saldırısı durduğunda, bir sükûnet geldi. Ama bunun sadece kısa bir an olduğunu biliyordum. Chang, Chaeng-!

"Kahretsin!"

Veliaht Prens tekrar bağırarak uçan okları vurdu. "Prenses, şimdi! Bu adamla ormana doğru koşun, hadi!"

Callisto, yanına kıvrılmış oturan başka bir büyücüyü ayarladıktan sonra beni sırtımdan itti.

"Sen, sorumluluğu al ve prensesi güvenli bir yere götür. Veliaht Prens'in nişanlısı senin ellerinde asılı duruyor. Anladın mı?"

"Evet, evet, evet!"

Büyücü külahını çılgınca salladı.

"Ekselansları! İkinci saldırı için hazırlanıyorlar!" İyi durumda olmayı başaran Cedric umutsuzca bağırdı. "Dairesel düzende sıraya girin!"

"Evet! Tüm askerler, Ekselanslarının etrafında dairesel düzen!"

Gerçekten de Veliaht Prens'in seçkin birlikleri sürpriz saldırı karşısında tereddüt etmeden harekete geçti. Veliaht Prens'in etrafında toplanan şövalyeler bir anda kalkanlarını kaldırdı. Ancak bu hattın uzun sürmeyeceği açıktı.

Örtüsü olmayan açık bataklıkta saklanacak bir yer yoktu.

Ayrıca, ayağın derine batması nedeniyle hızlı hareket etmek zordu.

Yukarıdan ok atan düşmanlar. Yok etmek için mükemmel bir tuzaktı. "Git, gitmelisin Prenses!"

"Ne yapıyorsun? Hadi ama!"

Hiç hareket etmedim. Calisto tekrar tekrar tereddüt eden bana bağırdı.

"Peki ya sen? Sesim boğazıma kadar geldi.

Ordusuna yardım etmek istediğim aynalı asa bana büyü kullanabileceğime dair bir ipucu verdi ama herhangi bir işaret göstermedi.

Sessiz bir sesle hatırladığım birkaç korkunç büyüyü okudum ama hiçbir tepki belirtisi yoktu.

'Ah, bu çılgın sistem, canavarlar ortaya çıktı. Neden büyü kullanamıyorum! Veliaht Prens giderken huzursuzdum ve geri çekiliyordum.

O zaman oldu.

"Ekselansları! Aniden ateş etmeyi kestiler!" "Sürü ikiye bölündü!"

"kkiluuuug-!"

Şövalyelerden gelen bir dizi raporla birlikte yeni canavarların çılgınlıkları yankılandı. Ne olup bittiğini anlamıyordum çünkü görüşüm körleşmişti.

Aniden rüzgarın sıcak bir şekilde geldiğini hissettiğimde, durum bittikten sonraydı. "Bu ateş! Kaçın!"

Birkaç canavarın ateş püskürterek muazzam bir hızla uçuşması, demir bir kale gibi sıkışık olan oluşumun bozulmasına neden oldu.

Etraf sanki bir patlama meydana gelmiş gibi delik deşik oldu.
"kkiluuuug-!"

Delikli hatların arasından bir başka canavar grubu ateş püskürterek son sürat uçuştu. "Ahhhh-!"

Yanımda duran İmparatorluk Sarayı büyücüsü yaklaşan canavarın pençelerine yakalandı ve bir anda yok oldu.

"Siktir et! Başını eğ, Prens!"

pulsseog- Ağır bir şey başımın üzerine düştü ve bedenim istemesem de eğildi. Bu Veliaht Prens'in peleriniydi.

"Ekselansları!"

Şaşırdım ve onu aradım. Ama endişem uzun sürdü. "Ugh!"

Pençeleriyle üzerine gelen canavardan kaçmayı başaran Callisto, onun kanatlarını keserek üzerine tırmandı ve gemideki düşmanı öldürdü.

Etrafına baktığında, neyse ki adamlarının da savaştığını ve düşmanlarını öldürdüğünü gördü.

Chang, chang! Birbirine çarpan demirlerin sesi ve insanların çığlıkları birbiri ardına yankılandı.

Kanlı bir bataklığın ortasında uzakta duran tek kişi bendim.

Düşmanın saldırısını bir kez daha kesen Veliaht Prens'e baktığımda bir rahatsızlık hissettim.

"Ama neden ateş etmeyi bıraktılar?"

Gökyüzüne bir ok atarak kolayca yok edilebilen taktikler, dağınık bir kara savaşına dönüştü.

Buna ek olarak, bölünmüş düşman birliklerinden oluşan bir başka grup hâlâ havada bekliyordu. 'Bu bir zaman atlamalı saldırı mı? Sanırım canavarları öldürürsek savaşabiliriz...'

Neredeyse tek taraflı olarak toplanmış, hepsi darmadağın haldeki şövalyelere bakarak yine kısık bir sesle "Thunder Bloom" diye mırıldandım.

İşe yaramazdı.

Tepki vermeyen ayna asaya küfrettiğim anda oldu. "Prenses!"

Canavarı öldüren ve düşen düşmana kılıç saplayan Veliaht Prens gözlerini açtı. Kaçının.

Yanında bir kılıçla aceleyle bana doğru koştuğu görüntüsü yavaşça hareket etti.

Onun bakışıyla birlikte farkında olmadan başımı çevirdiğimde, canavarın pençeleri muazzam bir hızla üzerime geliyordu.

"Uhh"

Refleks olarak ayna esasını iki elimle tuttum ve önünü kapattım.

Ama canavarın hemen köşede duran pençeleri, sanki hedef ben değilmişim gibi önüme döndü.

Ve kol canavarın kafasının arkasından fırladı. hwiig-.

Bir kuş gibi kolumdan yakalandım ve canavarın üzerinde süzıldüm. Şaşırmış bir halde bedenim başka birinin sıkı kolları arasında sıkıca tutulmuştu. "Buldum seni."

Yanımda alçak, kasvetli bir fısıltı duyuldu.

Tanıdık bir sestti. Yavaşça başımı kaldırdım.

Beni yakalayan adam burada olmasını hiç beklemediğim bir adamdı. "E. Eclise?"

"Efendim."

İnorganik gözler beni yakaladı. "Sen, neden"

Dükalıkta olmalıydı. Neden buradaydı?

Refleks olarak hafızamı geri kazanmaya çalışırken aklımdan bir parça anı geçti.

-Kuzeye git. İsyancılarla temasa geç. Veliht Prensi öldür ve imparatorluğun yeni hükümdarı sen ol.

Son karşılaştığımızda Eclise'in beyni Yvonne tarafından yıkanmıştı. Bunu duyduğunda, bir asi oldu.

Neden sürekli 'Delman' sesini hatırladığımı merak ediyordum ama onun bana baktığını gördüğümde şaşkınlıktan karnıma ağırlar girdi.

"Sen delisin." "

....."

"Bırakın beni. Bırakın beni!"

Vücudumu gevşetmek için mücadele ediyordum. Ama o kımıldamadı.

"Eğer mücadele ediyorsan canavarı kışkırtmak tehlikelidir." Sonra dizginleri çekerek beni kollarının arasına aldı.

huog-! Alçaktan uçan bir canavar yön değiştirdi.

Şiddetli rüzgâr yüzünden bir süre gözlerimi kapattım ve hemen ardından göğsüne bir yumruk atıp bağırdım.

"Delirdin mi sen? Beni sırtımdan bıçakladığın yetmedi, şimdi de beni cehenneme mi sürüklüyorsun?"

İmkânı yok. Normal modda, Yvonne tarafından ayartıldı ve Penelope'nin yanlışlarını suçladı, ancak isyancıların başı bile olmadı.

Beyni ne kadar yıkanmış olursa olsun, bu kadarı fazla değil miydi?

"Yvonne'dan vazgeçemedin, şimdi de Leyla'nın takipçisi mi olacaksın?"
Öfkeyle patladığım anda, misilleme bir bok parçası gibi çiğnenerek geri geldi. "Senin yüzünden delirdim."

"Benim hatamış gibi bahaneler üretme. Bahane üretmesi gereken tek kişi ben değil miyim?" "O zaman neden bu iğrenç canavar yavrularını kanla besleyerek evcilleştirdim?"

Ön tarafa bakan ve şeytanı yönlendiren Eclise aniden bana bakıyordu. Onu göremiyordum çünkü bir canavarın ateşten gölgesiyle kaplanmıştım.

Kanlı gözleri yarı yarıya delilikle ıslanmıştı.

"Sabah hiçbir şey söylemeden ortadan kayboldun. Beni terk edip giden seni bulmak için..."

"....."

"Asker topladım ve birkaç gün boyunca bütün gece uyumadım ve imparatorluğu bir fare gibi taradım Ama

kuzeydeydiniz."

Sıktığı dişlerinin sesi çenesinden dışarı çıktı.

"O piçi öldürmeyi aklından bile geçirmeyen beni yalnız bıraktığın için üzülp üzülmeyeceğini merak ediyorum."

Eclise'in alışılmadık havası beni boğdu.

Kan çanağına dönmüş gözlerine baktığımda hiçbir şey söyleyemedim. İşte o zaman.

"Prens!"

Başka bir canavar ortaya çıktı ve Eclise tarafından sürülen canavarın yanına yaklaştı.

"Bu adamların gücü düşündüğümde daha güçlüymüş! Eğer bunu yaparsak, tüm canavarları kaybedebiliriz"

"Hedefi buldum. Buradan gidiyoruz." "Öyle mi? Ama operasyon şu" Artık cevap vermedi ve dizginleri çekti. "Prens mi?

Eclise'e yapılan alışılmadık çağrı kafamı karıştırdı.

"Ben Dükalıktan kaçarken neler oldu böyle?" Ama bir an için beni düşündüm.

"Prenses-!"

Beni çağıran ses zihnimde yankılandı.

Aşağıya baktığımda Veliaht Prens, üzerinde bulunduğum canavarın altında çılginca koşuyor ve bir kılıç saldırısı gerçekleştiriyordu.

"Ekselansları!"

Ancak kısa süre sonra başka bir düşman ona saldırdı. Bu sırada Eclipse'in canavarı gökyüzüne doğru uçu. "Bırakın beni!"

Yerden uzakta, şiddetle isyan ettim. "Bırak beni, seni orospu çocuğu!"

"Kıpırdamadan dur. Usta."

Eclipse belimi kendisine doğru çekerek fısıldadı.

"Eğer sessiz olmazsan, o piçi burada öldüreceğim. Ateş etmeyi neden bıraktığımı biliyorsun."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirir <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 205

Bölüm 205

Tehditlerinden korkarak karşılık vermeyi bıraktım. "Neden ok saldırısını durdurdu? Çünkü beni orada buldu.

Bu acil duruma rağmen, teni canlı bir şekilde rahatlamış olan Eclise'in gerçek duyguları beni çok etkiledi.

Eğer Yvonne'a aşık olsaydı ve onun için hareket etseydi, böyle hissetmezdim.

Eclise'in her zaman oyuncak bebek gibi olan derin gri gözleri şimdi bilinmeyen tutkularla parlıyordu. Titrek gözlerle başının üzerinden baktım.

Hâlâ koyu kırmızı bir renkle parlayan tercih göstergesi çubuğu. Onun aşkı benim için zehir oldu.

"Yvonne'u geri getirdiğinizde, tekrar söylüyorum, her şey bitecek." " "

"Ama ne istersen yapacaksın."

"Daha başlamadım bile, ama nasıl bitiyor Usta?"

Soğuk sesimi umursamadan sırtımı biraz daha kendisine çekti. "Daha önce de böyleydin."

Yavaşça başımı salladım ve kısık bir sesle mırıldandım.

Bakışlarımı indirdim ve iki elimle ayna esasına dokundum. "Kelimelerle dinlemek çok zor."

Bir iyilik için asılmış olan ben, onun köleleştirilmeyeceğini biliyordum ama beni yalnız bıraktı. Sonuç bu oldu.

"Eğer büyü kullanamıyorsam, onu dövmek için kullanmalıyım." "Ne"

Eclise'in benim sözlerimle şaşkına döndüğü an.

Aniden, elimdeki aynalı değneği kullanarak kafasına olabildiğince sert bir şekilde vurdum. puck-!

"Ugh!"

Kör bir vuruş sesiyle, arkadan tutulan güç gevşedi. "Tch, bırak beni.

Veliaht Prens'in bir sopa sallayıp Yvonne'u öldüresiye dövmesini söylemesi boşuna değildi.

Asanın ucundaki küçük aynanın etrafı mücevherlerle süslü olduğu için pratikte işe yarar bir tavsiyeydi.

"Usta, bekle!" Pug-

!

Vücudumu çevirip kafasına bir kez daha vurduktan sonra onu olabildiğince sert bir şekilde dışarı ittim.

Eclise inleyerek dizginleri kaçırdı.

Alnından akan kan damlaları kalbimi sızlattı. Ancak, suçluluk hissetmek için zaman yoktu.

Dizginlenemeyen canavarın deliler gibi sallandığı andı. "Prenses!"

Aşağıdan tanıdık bir ses tam zamanında duyuldu.

Aşağıya baktığımda Veliaht Prens'in yaratığının Eclise'in canavarının altında zar zor yukarı aşağı uçtuğunu ve yeni düşmanı neredeyse boğduğunu gördüm.

"Ekselansları! Atlıyorum!"

Yüksek sesle bağırdığımda tereddütle başını salladı. "Peki, bekle! Hâlâ!"

Benim için bile Veliaht Prens, tahtasındaki insanı düşürmek için çılgınca savrulan ve dönen canavarın sırtında tehlikeli görünüyordu.

Ama artık sadece bir şans vardı. "Ughno."

Kafasına aldığı darbeden sonra kendine gelen Eclise bana doğru uzandı. Beni sırtımdan yakalamadan hemen önce kendimi yere attım.

"Penelope-!"

Kanayan başını tutan Eclise ayağa kalktı ve kolunu canavarın altına uzattı. Dağınık saçların arasından yüzünün solgunluğunu görebiliyordum.

Ama o da o anda oradaydı. "Penelope Eckart!"

Çaresizce düşmekte olan ceset biri tarafından sertçe yakalandı.

Aşağı atladığımı gören Veliaht Prens, beni karşılamak için tereddüt etmeden canavarın üzerine bastı ve zıpladı.

Sonra 'puck-!' Tüm vücuda çarpan güçlü bir itme oldu. "Ugh! ah, ugh!"

Veliaht Prens beni kollarında sıkıca tutarak bataklık zeminin üzerinde yuvarlandı.

Bu sırada elimde tuttuğum aynalı değneği kaçırdığımı fark etmedim bile. "Ugh, ugh, deli"

Yuvarlanma nihayet durduğunda, Callisto ve ben cehennemden gelen çamur yaratıklarına dönüşmüştük.

"Ugh."

Veliaht Prens beni bıraktıktan sonra acı içinde kendini kaldırdı.

Yakışıklı yüzü ve altın rengi saçları yapışkan çamurla kaplıydı. Buna kıyasla, onun pelerininin içinde gerçekten iyiydim.

Bunun nedeni, düşüşün etkisinin yumuşak bataklıklar ve Callisto tarafından emilmesi idi. "Kahretsin, gerçekten mi!"

Kırmızı gözlerini bana dikti.

Bir çıt çıkardım ve hızla gözlerimi yere indirdim. Callisto bana bakarken iç çekti. "Yaralandın mı?"

"Peki ya siz, Majesteleri?"

"Biri sağ olsun, kendimi ayaklar altında ezilmiş gibi hissediyorum." Onun için üzülerek başımı öne eğdim.

Pervasızca atlamak benim hatamdı ama öylece kaçırılamazdım, değil mi? Buralarda yaşayan bir kurbağaya arkadaş olmak için güvenebilirsiniz. Hadi, kalk."

Büyülenmiş kolumu tuttu ve beni kalkmaya zorladı.

Harekete bakılırsa, Callisto'nun biz düşerken önemli bir yarası yok gibi görünüyordu. İniş yerinin sert bir toprak değil de bataklık olduğunu düşünmek iyi bir şey. "kkiluuuuug-!"

İşte o zaman. Uğursuz bir şekilde, havada bekleyen bir başka canavar grubu hareket etmeye başladı. "Tch, bir karışıklık yaratacaklar."

Veliaht Prens, şiddetle aşağıya doğru uçan karanlık canavar sürüsünü izlerken dilini şaklattı. "Kendi ordusunu yok etmiyor, beni geride tutmaya ve sizi kaçırmaya çalışıyordu."

Veliaht Prens bir anda ne yapmaya çalıştıklarını gördükten sonra başını çevirip bana baktı. Doğru dürüst dinlenmeden savaşmak zorunda kalan yüzü biraz yorgun görünüyordu.

"Deli piç.

Bana bir bıçak gibi saplanan kırmızı gözleri karşısında alt dudağımı ısırdım.

Yenildikten sonra bile Eclipse'in benden vazgeçmeye niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

Böyle giderse, birbirlerine karşı savaşan savunma yanlısı güçler yok olacaktı. "O zamanki küçük adam bu muydu?"

Telaşın ortasında Callisto aniden sordu.

"Size eski bir Balta haritası sunmak için dükalığa gittiğimde, himayeden sonra ormanda bizi gözetliyordu."

Unuttuğum anıları keskin bir şekilde hatırlatan Veliaht Prens'in sözleri beni çok şaşırttı.

Bu konuşma, düşmanın hemen köşede olduğu bir durum için uygun değildi. Ama cevap verdiğimi görünce isteksizce tükürdüm.

"Müzayede evinden getirdiğim bir köle ve refakatçiydi."

"Efendisinin iyiliğinin karşılığını intikamla ödedi." "Özür

dilerim."

Kalbimde bir ağırlık hissettim çünkü bu benim yüzümden olmuş gibi görünüyordu. O an sessizce başımı eğdim.

"Hiruk-!"

Veliaht Prens uçan canavarın pençelerinden kaçınmak için belini büktü ve kılıcını çekerek canavarın boynunu kesti.

Canavarın bize nişan aldığını bile bilmiyordum, bu yüzden aptal gibi donakaldım.

Düşen düşman askerlerinin çığlıklarının arasına kabaca bir kılıç bıraktı ve çok geçmeden Callisto

elinin tersiyle uzun yüzünü okşadı ve belini kaldırdı.

Bir günahkâr gibi görünmek zorunda değilsin. "Beni görmediğine sevindim." ""

"Bana vurmak için senin peşinde olsalardı kendimi daha kötü hissederdim." "Neden?"

"Çünkü sen zayıfsın."

Zayıf olduğumu rahatça söylerken sıırttı.

Hemen kılıcsız eliyle aceleyle kolumu tuttu.

"Şu andan itibaren tam arkamda kal Prenses. Ormandan nasıl çıkabiliriz?" Hemen önündeki bataklığın kenarı boyunca ilerlemeye başladı.

Düşüş nedeniyle savaşın ortasından oldukça uzaktaydık. Onunla ormana bu şekilde gidersem, güvenli bir şekilde çıkabilirim.

Canavarın devasa boyutu nedeniyle sık ağaçların arasında uçamıyorlar. "Peki ya diğer şövalyeler?"

Beni geriye doğru itip uçarak gelen başka bir canavara hazırlanırken ona soruyu sordum. "Peki, ne cevap vermemi istiyorsun?"

chaeng-! Pençeler ve kılıcın ağzı birbirine çarptı. Bu sefer de canavarı kolayca öldürdü.

Ancak kaygan çamur kılıcın tekrar tekrar elinden kaymasına neden oldu. "Benim için en değerli kişinin sen olduğunu duymak ister misin?"

Chaeng-!

"Yoksa öldürülsen de öldürülmesen de götürüleceksin." ""

"Yoksa yıllardır etrafımda olan tüm adamlarımın öldüğünü ya da ölmediğini ve benim sürüklendiğimi asla görmeyeceklerini söylemek daha mı iyi olur?"

"Ugh!"

Bocaladı ve beni ormana doğru itti, sürekli canavarların arasından geçiyordu. Ellerim çaresizce kapalı bir şekilde onun tarafından kenara itilmeye zorlandım.

Belki de ruh hali yüzünden hareketleri yavaşlıyor gibiydi. Geç saatlerde kolunu incittiğini hatırladım.

"kkiluuuug-!"

Başka bir düşmana zar zor zarar verdiğinde.

Uzakta, devasa bir canavarın korkunç bir ivmeyle bize doğru uçtuğunu gördük. "Tch, Belki de bir çıkış yolu bulmak için o piçi öldürmem gerekiyordur."

Callisto, üzerine binen kişiyi fark ettiğinde sinirli bir şekilde mırıldandı. Bu Eclipse'di.

Alın kanlı bir adam bize baktı, hayır, bana baktı ve bir hayalet gibi ters ters baktı. "Lütfen, lütfen dur, seni deli!

Callisto haklıydı.

O deli adamla ilgili bir şey yapmamız gerekmedikçe, buradan çıkış yolu çok uzak görünüyordu. Sonra aniden öfkem yükseldi.

'Yvonne'u öldürmek için çok meşgul olacağım, ama neden burada böyle yuvarlanayım ki! Kafamdan damlayan çamur yumağı beni rahatsız ediyor ve çıldırtıyordu.

Sırtımdan vurulduğum için üzgünken neden içinden çıkamayacağım bir bataklığın ortasında yuvarlanayım?

Ama daha da sinir bozucu olan, eğer hareketsiz kalırsam ve Eclipse tarafından kaçırılırsam, durumun daha da kötü olacaktı.

Hayır. Vazgeçemem. Ona birkaç kez daha vuracağım. Neredesin sen, lanet olası ayna asa?' Gözlerimi açtım ve kaçırdığım aynalı asayı buldum.

Çamurun içinde baş aşağı duran değnek gözlerim tarafından fark edildi.

Oraya taşınmaya çalıştığım bir zamandı. Birden gözlerim kör oldu.

Öfkeniz ve adaletiniz kadim büyücünün kanını uyandırmak için MAX'a ulaştı!

Şu andan itibaren [Gerçeğin Ayna Asası] ile büyü yapabilirsiniz.

Ancak [Kadim Büyü] çok fazla dayanıklılık ve zihinsel güç gerektirir!
Önemli zamanlarda dikkatli kullanın!

Karşıma çıkan kare pencereye vurdum. "Hayır."

Beni arkasına saklayarak kılıcını hazırlayan Veliaht Prens'e dedim ki
"Sadece, şimdi neden büyü kullandığımı sorma. Tamam mı?"

"Ne prensesi!"

Kendi kendine yardıma yakın sözlerime oldukça geç bir soru verdikten sonra, ayna asasıyla doğruca koştum. "Penelope Eckart! Hemen buraya gel!"

Veliaht Prens'in arkamdan irkilerek bana seslendiğini duydum ama duramadım. "kkiluuuug-!"

Asa ile arasında sadece kısa bir mesafe kaldığında, güçlü bir rüzgâr arkadan bir canavarın çılgılığıyla vurdu.

"Ugh!"

İçgüdüsel olarak kendimi aşağı attım.

Çamurun üzerinde kayar gibi yuvarlandıktan sonra durmayı başardığımda, başımın üzerinden bir şey geçti.

"kkiluuuug-!"

Canavarın pençesiydi.

Kafamı kaldırdım ve beni yakalamaya gelen Eclise'in uzaklara doğru dönmekte olduğunu gördüm. "Seni orospu çocuğu."

Yüzümdeki çamuru sinirli bir şekilde sildim ve küfürleri tükürdüm. Neyse ki kayan ayna hızla durma noktasına ulaştı. Değneği gözlerimin önünde tuttum ve kuvvetle çektim.

Puck-.

Kısa süre sonra aynalı değneğin tepesi ıslak toprak sesiyle ortaya çıktı.

Eski görkemli ve ihtişamlı görünümünü, bol çamurlu ve ne olduğu belirsiz otlarla kaplı kirli değnek üzerinde bulmanın imkânı yoktu.

Yine de yüzüm aydınlandı.

Çünkü beyaz harfler tepedeki aynalı asanın etrafında geziniyordu.
"kkiluuuug-!"

Eclise, o lanet yaratık yerle gök arasında bir ileri bir geri uçarken yine bana doğru koşuyor.

"Defolun gidin buradan!"

Çaresizlikle ağzımı açtım. Birden boynumun altı sıcacık oldu.

Tuhaf bir kaynama hissiyle gözlerimi sıkıca kapattım ve acıyla bağırdım.
"Da kana!"

Dudududu, Shrug-.

Yerden hafif bir titreşim geldi ve garip bir ses duyuldu.

Eğer büyüyü bağıırırsam, gökten bir parça ışığın bile düşeceğini ve canavarı mahvedeceğini düşündüm.

Ama gözlerimi açtığımda etrafım sessizdi. "kkiluuuug-!" Kelimenin

tam anlamıyla her şeyin durduğu bir durumla karşı karşıya kaldım.

Bataklığın ortasında korkutucu bir şekilde büyüyen mangrov ormanı saplarının görüntüsü, gökyüzündeki tüm canavarların bacaklarını tutuyor.

Ve Veliaht Prens, İmparatorluk ordusu, Delman'ın adamları, şaşkınlık ve hayret içinde ona baktılar.

Etrafta uçuşan canavarların vahşi doğasından zaten bıkmıştım ve büyüyü düşündüğümünden daha çok sevdim.

Büyünün geri kalanı zorlanmadan ortaya çıktı. "Fresher."

O anda, mangrov köküne sarılmış olan uçan canavar sürüsü hep birlikte bataklık zeminine düştü.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 206

Bölüm 206

PUH-!

Aynı anda, eş zamanlı bir patlama sesi duyuldu. Bunun nedeni aniden havadan düşen yirmi canavardı.

"Chuck, chuck!" "Argh!"

Bataklık bir anda darmadağın oldu, canavarlar bir çamur kaymasının içinde sıkışıp kaldı, düşüp birbirlerinden sekerek karmakarışık bir halde yuvarlandılar.

Delman'ın ordusu yine şaşkın görünüyordu ve ben de tekrar canavarlara baktım. "Skiruk, Hkiruru-bakın!"

Stomp, wooddock-

Ancak mangrov gövdeleri tutmayı bırakmadı ve bataklıkta yakaladıkları avları sürüklemeye başladı. Delman'lar kılıçlarını çekip canavarlara öncülük eden güçlü gövdeleri kestiler.

Ancak gövde sanki canlıymış gibi kıpırdandı ve insan kollarının üzerine eğildi. "Ahhhh! Kurtar beni!"

"Lulu-Lulu bak-!"

Canavarlarla birlikte hareket edemeyen çok sayıda insan yavaşça bataklığa gömüldü. Veliaht Prens'in ordusu, düşmanın getirdiği canavardan daha korkunç bir manzara karşısında büyülenmişti.

"Hepiniz neye karşı duruyorsunuz? İşte bu, saldırın!"

O sırada, karmaşadan ilk kurtulan Veliaht Prens yüksek sesle bağırdı. Şimdi tüm düşmanların büyüyle bağlandığı bir fırsattı.

"Ahhh!"

Bağırma sesini duyan şövalyeler kılıçlarını kaldırarak mangrov ormanına doğru koşmaya başladılar.

"Kahretsin!"

İsyancılar, bitkin tenleriyle vücutlarını büken sapları kesmekle meşguldü ve bataklıktan kaçmak için mücadele ediyorlardı. Aynı şey mangrov sapına yakalanan Eclipse için de geçerliydi. İçlerinde en tehlikelisi oydu.

Yarı yakalanmış canavarı çoktan bataklığa sürüklenmiş olsun ya da olmasın, ayaklarının etrafındaki sapa vuran bir hançerle bana doğru geliyordu.

"Penelope-!"

Sanki ölüyormuş gibi bana bağırdı. Güçlü iradesinin beni asla bırakmadığını parlayan gözlerinden görebiliyordum.

"Kahretsin, bu adam..."

Yaklaşan adama kaşlarımı çatarak baktım. Eclipse beni yakalamak için adım adım geliyordu ama ben kaçamıyordum bile. Belki de ruh halimden dolayı elimdeki aynalı asa gittikçe ısınıyordu.

Boğazımda yine bir şeyler düğümleniyordu. Dişlerimi sıktım. Eğer bastırmazsam, içgüdüsel olarak büyü'nün serbest kalacağını hissettim.

"Savaşma zamanı.

Prensin ordusu isyancıları yok edene kadar dayanmak zorundaydım. Ama zaman geçtikçe gözlerim bulutlandı.

"Prens! Geri çekilin, geri çekilmeliyiz!"

O sırada Eclise'nin yakınındaki Delman ordusu umutsuzca bağırdı. Ancak cevap gelmeyince, çaresizce uçararak Eclise'i yakaladı.

"Prens!"

"Bırak! Penelope!"

Astlarını kabaca fırçalayan Eclise bana doğru yaklaştı. Ellerini uzatarak koşsa üç adımdan fazla bir mesafede yakalanabilirdim. Ama bu sihirli bir yoldu.

Aynı zamanda yakalanmak istemediğim düşüncesi de aklıma geldi. Woodduck-.

Birkaç bitki sarmaşığı aniden çamurdan yükseldi ve bacaklarını sıkıca sardı. Eclise'i yavaşça aşağı çekti. Gri gözleri aşağıya döndü ve sonra tekrar bana doğru geldi.

"...Usta."

"Ölmek istemiyorsan gelme."

Onu uyardım, loş manzarada acı dolu gözlerle ona baktım. "Lütfen öldür beni." Ama nafile, anında bir cevap geldi.

"Eğer emrin buysa, ölmeye hazırım. Ölmemi istiyorsan, böyle öleceğim."
"Sen gerçekten..."

"Çünkü ölsem bile senden vazgeçemem." "Çabuk ol, yoksa tüm bu sapları kesip gideceğim."

Sözleri bitir bitmez kafamın içinde büyüler dönmeye başladı. Tek kelimeyle, onu bataklığın derinliklerine sürerek öldürmek zor değildi. Ama ağızımdan çıkaramadım.

"Eclise'in ölmesini gerçekten istiyor muyum? Doğal olarak ondan nefret ettim ve ona kızdım.

Zor modda başarısız olmama ve ellerimle zehir içmeme neden olan ana suçlu.

Ama beni yakalamak için umutsuzca kan döktüğünü gördüğümde, bu manzaradan sadece iç çekebildim. Ama bir zamanlar sefil biriyken bu noktaya nasıl gelmişti?

"Artık benim kölem değilsin, Eclise."

Sonunda ona bir son verdim, onu incitmek için değil, aklını başına getirmek için.

"Hakkımdaki duygularını bilmeme rağmen senden faydalanmaya çalıştığım için özür dilerim." "Efendim"

"Ama süreç ne olursa olsun, ilişkimiz çoktan bitti. Seni sevmiyorum." ""

"Lütfen artık uyanın ve hayatınızı yaşayın. Yvonne tarafından sürüklenip durma. Eğer iyi yaşarsan, artık seni suçlamayacağım."

Sözlerim karşısında Eclise'in gözleri şiddetle titredi. Onu sevmediğimi söylediğimde yüz ifadesi tamamen bozulmuştu. İşte o andı.

"Penelope-!"

Biri yüksek sesle beni çağırdı. Gözlerim ve Eclise'in bakışları aynı anda o sese döndü. Yanındaki tüm Delman birliklerini yok etmiş olan Veliaht Prens, bataklığın içinden bana doğru koşuyordu.

"Onun yüzünden."

Ön taraftan kasvetli ve karanlık bir fısıltı geldi.

"Yvonne haklıydı. Çünkü yüksek bir mevki elde etmek istiyorsun..." ""

"Eğer onu öldürür ve imparatorluğu elimde tutarsam, sana sahip olabilirim." "Bu ne saçmalık!"

Ben daha cevap veremedi Eclise öne atladı. Wooddeuk-

O kadar güçlüydü ki, onu yakalayan ve çeken tüm mangrov sapları kesildi. Aniden, Callisto'nun önüne koşan adamın elinde büyük ve uzun bir kılıç yükseldi.

"Ekselansları!" Chaeng-!

Callisto kılıcı durdurmayı başardı. Kılıcın bıçakları arasından ürkütücü bir ses geldi. Geri dönen Eclipse, kılıcını korkunç bir şekilde savurdu.

"Heuk-!"

Beklenmedik uzun bir kılıçla neye uğradığını şaşırان Calisto tökezledi ve geri itildi. "Di Ha Lek!"

Çekinmeden bağırdım. Woodduck, Chwawak-!

Çamurdan yükselen kalın gövdeler iki adama da çarparak devasa bir yüksekliğe ulaştı.

Çamurdan, küçük olanlardan değil, kalın gövdeler büyük bir yüksekliğe kadar yükseldi, o kadar yüksekti ki her ikisi de geçilebilirdi.

"Lulu bak-!"

"Prens!" Puck-

O anda, güçlü bir rüzgârla birlikte bir canavar şimşek gibi uçtu ve Eclipse'i alıp götürdü. Sanki bir ışınlanma gibi, göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşmişti.

Görünüşe göre tek amaç onu muazzam bir hızla bataklıktan çıkarmaktı. Yok edilse de edilmese de, Delman'ın ordularının geri kalanı hala duruyor.

Hızla uzaklaşan ve kısa süre sonra tamamen ortadan kaybolan canavara boş gözlerle baktım. Onu bu şekilde kaçırdığım için çok sinirliyim.

"Onu hemen öldürmeli miydim?"

Şansım olmasına rağmen tereddüt ettiğimi inkar edemezdim. Ama ne kadar düşünürsem düşüneyim, içimde garip bir his vardı. Erkek başrollerden birini kendi ellerimle öldürmeliydim...

"Prenses!"

Çağrı üzerine başımı çevirdiğimde, kendi başının çaresine bakmış olan Veliaht Prens, çarpık bir yüz ifadesiyle hızla yanıma yaklaştı.

"İyi misin? Yaralandın mı?"

İki yanağımı bir arada tuttu ve çılgınca vücuduma baktı. Cevap vermek yerine etrafıma bakındım.

Mangrov saplarına bağlanan canavarların ve Delman birliklerinin çoğu bataklığa sürüklendi ve Veliaht Prens'in ordusunun elinde can verdi.

Savaş bitmiş gibi görüldüğünden, gerginlik azaldı.

"Ekselansları."

"Neden? Neyin var senin? O orospu çocuğu sana bir şey mi yaptı? Ha?"

"Şey, başım dönüyor."

"Penel!"

Ağlamaktan kızarmış gözlerin sonunda gözlerim karardı.

* * *

Hnock knock-

Sessiz ofiste bir kapı çalma sesi duyuldu. "Girin."

Eckart Dükü ziyaretçinin kim olduğunu bildiği için kısa bir emir verdi. Kapı açıldı ve dükün kır saçlı uşağı içeri girerek kibarca selam verdi. Dük baktığı belgeden başını kaldırdı ve asıl meseleyi sordu.

"Nasıl geçti?"

"Leydi Penelope'nin hizmetçisi hâlâ kayıp." Bu cevap Dük'ün yüzünü kararttı.

"Birinin Penelope'yi takip ediyor olma ihtimali yok mu?"

"Genç bayan dışarı çıkıp kılık değiştirdikten iki gün sonra hizmetçi ortadan kayboldu"

Uşak pişmanlık havasıyla konuştu. Ve acıyla ekledi.

"Ve kayıp hizmetçi Leah, Paul'un nişanlısıydı, seysis onunla evlenmeye söz vermişti." "Evlenmek mi?"

"Evet, kontrol ettim ve dün gecedan beri Paul'ü kimse görmemiş. Sanırım düğünü için kaçtı."

Dük uşağı dinlerken kaşlarını çatı. Son birkaç gün içinde dükalığın başına o kadar çok şey gelmişti ki, bazı şeyleri düzeltmesi gerekiyordu.

Geri dönen Dük'ün kızını dövdükten sonra evden kaçan bir üvey kız ve iz bırakmadan ortadan kaybolan bir hizmetçi. Sadece bu da değil, iki çalışan da bir sabah ortadan kayboldu.

"Davranışları çok garip. Kıdem tazminatı bile almamışlar mı?" "Evet."

Disiplin adına, çalışanlar arasındaki ilişki konut içinde kesinlikle yasaklanmıştı. Ancak, gizlice başkalarıyla evlenmeye söz verenler bile bunu yapmaya zorlanamazdı.

Bu nedenle, genellikle evlilik ve kıdem tazminatı için büyük miktarda para öderler ve ardından malikaneden gönderirlerdi. Ama kıdem tazminatını bile almadan gitmeleri garip değil mi?

"Ondan kurtulalım. İzlerini araştıralım."

Dük şüpheli bir bakışla uşağa ihtiyatlı bir şekilde sordu. "Peki. Kendi başlarına gidenlerle ne yapabilirim?"

Dük başını rahatça salladı. Kaçak kızı ve her gün sorun çıkaran oğulları, kaçak çalışanlardan daha sıkıntılıydı.

"Renald ne yapıyor?"

"Bu sabah eve sarhoş döndükten sonra hâlâ uyuyor." "Ne?!" Penelope evi terk ettikten sonra, ikinci oğul her gün alkol aldı.

Bazen gecenin bir yarısı sarhoş bir şekilde gelip acı acı ağlıyor ve tüm çalışanlarımızı uyandırıyor.

-Özür dilerim, özür dilerim.... Lütfen ölme. Oh lanet olsun. Sana yeni bir kolye....

Çalışanlar arasında ikinci ustanın kalbinin kırılmış olabileceğine dair korkunç bir söylenti vardı.

"Leydi Penelope gittiğinden beri çok yalnız kalmış gibi görünüyor." "O acınası bir piç."

Dük, kâhyanın sözlerini onaylamıyormuş gibi dilini şaklattı.

Ama oğlunun kafasının arkasına vuramazdı çünkü kim hakkında yanıldığını biliyordu. Çünkü bu, kafasının arkasına vurma eylemidir ve iyi bir şey değildir.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 207

Bölüm 207

İkinci oğlun haberleri bitmişti. Sıradaki. "Derrick, o..?"

"Dün de eve gelmedi."

Kâhya, sahibinin sesinin öncekinden daha ağır olması nedeniyle gerçeği açıklamakta tereddüt etti. "Raporda başkente yakın bir köyde olduğu yazıyordu."

"Neden orası?"

"Bayan Penelope'yi gördüğüne dair bir rapor aldım."

"Seni çılgın piç!" Gwang-!

Kâhyanın sözleri biter bitmez Dük yüzünü buruşturdu ve masayı şiddetle yumrukladı. "Dağ gibi iş var ama o hâlâ işin ortasında!"

İçki içen ya da oyun oynayan Renald'ı seçmeyi tercih ederdi.

Soğukkanlılığını ve mantığını hiçbir zaman kaybetmemiş olan Eckart evinin genç dükü, bir noktada garip bir şekilde değişmişti.

Parlayan gözleri giderek daha da tuhaflaştı ve Penelope'nin kayboluşundan beri tamamen değişmiş ve delirmişti.

Yapması gereken tüm işleri bir kenara atarak bir günde onu bulmak için dışarı çıkmak zorunda kalan adamı kontrol edemezdi.

"Huuu"

Dük, Derrick hakkında sürekli gelen haberler karşısında başı zonklayarak derin bir nefes aldı. Penelope malikaneyi terk ettikten sonra ev darmadağın olmuştu.

"Bu çocuk ne yapıyor?"

Birkaç dakika içinde Dük'ün yüzü diğerine sorduğunda 10 yaş daha yaşlanmıştı.

"Hâlâ perişan bir halde, ama sanırım yeni atadığınız hizmetçi onunla gerektiği gibi ilgilenmediği için derin bir sıkıntı içinde."

Konaktaki en belirsiz konumda olan uşak, konuyu belli belirsiz geçiştirdi.
"Huuu"

Dük derin bir nefes daha verdi. Karnında siyah ve mavi izler olan bir çürük bulunan Yvonne, birkaç gündür doğru dürüst yemek yemeden hastaydı.

Saldırıya şahsen tanık olamadığı için birlikte dövüldüğünü söyleyen baş hizmetçi çılgına döndü.

Ancak orada bulunan ve zanlı olduğunu iddia eden bir başka tanık Emily ertesi gün hapisanede kayboldu. Tüm şüpheliler ortadan kaybolduğu için dava örtbas edildi. Geriye sadece Emily'nin gerçek bir kadını dövdükten sonra evden kaçan "sahte bir kadın" olduğuna dair söylentiler kalmıştı.

Ayrıca yakın zamanda gerçekleşen Penelope ile ilgilenirken başka bir şey tamamen ihmal edilmiştir. Sonra uşak, düke Yvonne'un ağlayan yüzünü hatırlatan, dükü özlediğini söyleyen, göğsüne ağır gelen bir haber verir.

"Ama kendini çok daha iyi hissediyor ve bugün iyi bir kahvaltı yaptığını söyledi." "Gitmek zorundayım."

Dük bir inilti ve inleme sesiyle oturduğu yerden kalktı. Kâhya şaşkınlıkla baktı. "Ciddi misin?"

"Hasta bir çocuğun gelmesini isteyemem."

Yvonne malikâneye döndüğünden beri Dük odayı hiç ziyaret etmemişti. Dahası, tüm dikkatler Penelope'nin son zamanlarda yaşadığı bir dizi olaya çevrilmiş ve Penelope tamamen ihmal edilmişti.

Yvonne'un uzun süredir ağlamakta olan gönülsüz yüzü göğsünde ağır bir yük oluştuyordu.

Kâhyanın talimatlarından kısa bir süre sonra Dük, Yvonne'un konağın birinci katında hazırladığı odasına ulaştı. Bu oda misafirler içindir.

Bunu fark ettiğinde, yumuşak sesi kulaklarına dokundu.

-I... Odama bir göz atabilir miyim? Hala aynı olup olmadığını merak ediyorum.

Dük, hala aynı olup olmadığını merak eden Yvonne'un üçüncü kata çıkma talebini hemen reddetti. Çünkü ikinci katta Penelope ile karşılaşabileceğinden endişe ediyordu.

Yvonne malikâneye gelmeyeli uzun zaman olmuştu ama Yvonne'un hâlâ misafir odasında kaldığını doğrulayınca yine bir ağırlık hissetti.

Tak tak- "Kim o?" "Benim." "Oh,

baba... Hayır, Duke?"

Kapıyı çaldıktan sonra içeriden irkilmiş bir ses duydu. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet, evet! Bekle bir dakika!" Hrit-

Kapı acele bir sesle açıldı. "Gelebilirsiniz Dük! Lütfen içeri gelin."

Utanan Yvonne, Dük'ü aceleyle odaya soktu. Uşak da arkasından geldi. Pencerenin önündeki masada oturan Dük ona sordu.

"Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, tabii ki. Ben iyiyim."

Yvonne parlak bir gülümsemeyle cevap verdi. Günlerdir sadece odasında beslenebilecek kadar hasta olduğuna dair raporlar alıyordu,

Yüzü gölgesiz ve sağlıklı görünüyordu. "İyi bir şey."

Dük endişesinden kurtulmuştu. Sonra ikisi arasında garip bir sessizlik oldu. Neyse ki, tereddüt eden Yvonne cesaretini topladı ve konuşmayı başlattı.

"Peki... bir şeyler içmek ister misiniz?"

"Evet, alalım. Butler."

Dük'ün alçak sesle çağırması üzerine, etrafta duran uşak hemen odadan çıktı. Çok geçmeden masaya sıcak çay ve tatlılar konuldu.

"Daha fazlasına ihtiyacınız olursa lütfen beni arayın."

İkramları hazırlayan uşak, baba ile kız arasındaki konuşmaya fırsat vermekten kaçındı. Uşak dışarı çıkar çıkmaz Yvonne gözleriyle Dük'e baktı.

"Seni beklemiyordum. Geldiğine çok sevindim Duke."

Dük onun tepkisi karşısında hafif bir vicdan azabı hissetti. Hasta olduğunu biliyordu ama onu aramamıştı.

Penelope'nin reşit olma töreninden sonra garip bir şekilde Yvonne'dan uzaklaştı. Bunun bir nedeni de Penelope'ye karşı duyduğu suçluluk duygusuydu.

"Ben kötü bir babayım."

Genç kızlarına nasıl davranacağını hâlâ bilmiyordu. Üstelik Penelope ve Yvonne o kadar farklıydı ki, her seferinde sadece ihtiyacı olanı söyleyip gidiyordu.

"Size biraz çay koyabilir miyim?"

Yvonne cevabı duymadı bile ve çay fincanına çay doldurdu. Bu genellikle hizmetçinin işiydi ama şu anda bir hizmetçisi yoktu.

"Pekala."

Dük, Yvonne'un nazik sesi karşısında boş yere öksürdü ve tereddütle dudaklarını araladı. "Burada kaldığınız süre boyunca herhangi bir rahatsızlık yaşadınız mı?"

"Rahatsızlık mı? Hiçbir şey. Bunun yerine sık sık çok fazla tedavi gördüğüm için endişeleniyorum." "Çok fazla olduğuna inanamıyorum. Böyle söylemeyin. Bu, tadını çıkarmayı hak ettiğiniz bir şey."

Yvonne Dük'e derinden etkilenmiş bir bakışla baktı ve gözlerinde yaşlarla cevap verdi. "Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim."

"Yvonne."

"Öyle mi?"

Dük bir an tereddüt etti, sonra temkinli bir şekilde konuştu. "Penelope'yi çok fazla suçlamayın."

"Ah"

"Onun böyle olması tamamen benim hatam. İkinizin arasında ne olduğunu ayrıntılı olarak sormayacağım. Yine de kötü huylu bir çocuk değil, bu yüzden lütfen biraz anlayış gösterin."

Penelope'nin bunu sebepsiz yere yapmayacağını bilmesine rağmen, saldırının kurbanı Yvonne olmuştur. Dük, Yvonne'un yüzüne bakamaz ve gözlerini çay fincanına indirir. Bu yüzden Yvonne'un tuhaf yüzünü göremez.

"Duke. Ben iyiyim."

Kısa bir süre sonra Yvonne sulu bir sesle cevap verdi.

"Penelope tarafından fark edilmemek için daha dikkatli olmalıydım. Özür dilerim." (yo b***h what drama trash you are.)

"Hayır, bu özür dilemen gereken bir şey değil." "Hayır, hepsi benim hatam. Penelope'yi buldun mu?"

Gözyaşları bir anda gözlerini doldurdu.

"Bir şey olacak diye çok endişeleniyorum. Umarım yakında döner." "Çok fazla endişelenme. Kendi başının çaresine bakmakta iyidir."

Bu sözler Yvonne'un mavi gözlerini dondurdu. Bu kez Dük onu gördü. Gözleri yaşlarla doluydu ve yüzü bir oyuncak bebek gibi ifadesizdi.

O anda Dük'ün ensesinden tüyler diken diken oldu. Neyse ki Yvonne yüz ifadesini çabucak bozdu ve yumuşak bir şekilde gülümsedi.

"Bu doğru. Penelope akıllı bir çocuk."

Dük duygularını gizlemeye çalıştı ve konuyu değiştirdi.

"Bütün gün odanızdaydınız, değil mi? Bir şey istersen söyle." Bir an durakladı ve devam etti.

"Ne istiyorsun?"

Belki de beklenmedik bir şeydi, Yvonne'un şişmiş mavi gözleri ardına kadar açılmıştı. "Ee, bu kadar yeter, sorun yok. İlginiz için teşekkür ederim."

"Baş hizmetçinin de hasta olup izne ayrılması ve sana bakacak kimsenin olmaması rahatsız edici değil mi? Kendini iyi hissetmediğin için dışarı çıkmak zor... Baskı altında hissetme ve bana söyle. Ya da uşağa söyle."

"Hayır! Leah var. Leah bir süre önce benim hizmetçimdi." Yvonne başını salladı ve el salladı.

"O çocuk..."

Dük'ün yüzü karardı. Bir süre önce duyduğuna göre, Yvonne'un bilmemesi doğaldı.

"Kâhyadan öğrendiğime göre hizmetçi akşam saatlerinde konaktan kaçmış."

"Ru, Kaçak?!"

Beklendiği gibi, Yvonne beklenmedik haber karşısında şaşkına döndü.

"Neden? Dünden beri onu görememenin garip olduğunu düşündüm. Hizmetçim olmaktan

nefret ettiği için mi?"

"Olmaz öyle şey. Bu senin hatan değil, o yüzden bu kadar üzülme."

İrkilen ses hemen sakinleşti. Dük garip bir teselli verdi. "Düzgün bir kız arıyorum ve yakında size yeni bir hizmetçi atayacağım."

"Teşekkür ederim"

Yvonne ölü bir yüz ifadesiyle konuştu.

"Ama umarım Leah orada Paul ile mutlu olur."

"Eminim kıdem tazminatlarını bir kenara bırakıp aceleyle kaçacak kadar iyi anlayacaklardır."

Dük'ün gülen bir ses ve şefkatli bir kalple cevap verdiği andı. Bir rahatsızlık hissi parladı.

"Bu arada ona bir seyisle kaçtığını söyledim mi?"

Dük, Yvonne'a bakmak için durakladı. Yvonne hâlâ berrak gözleriyle kendisine bakıyordu. "Sorun nedir?"

Mavi gözlerinde yalan ya da numara diye bir şey yoktu. "Muhtemelen daha önce duyduğu bir şeydir.

Derrick yüzünden sinirlerinin gergin olduğunu düşünüyordu.

Dük hafif bir uyanışla dikkatini başka yöne çekmeye çalıştı. "Hayır, bir şey yok. Çay soğuyor. Hadi, içelim."

Garipliğı yatıştırmak için çayı içmeyi teklif etmek için acele ederken, bir anda konuşmayı kesti. Yvonne'un çay fincanında,

Yansıyan hiçbir şey yoktu.

(Sonunda dük fark etti, dük gözlerini çay fincanına indirdiğinde ilk önce ortaya çıkacağını düşündüm ve Yvonne'un dramasıyla lol beklentimi kırdı)

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 208

Bölüm 208

Dük refleks olarak bakışlarını indirdi ve çay fincanına baktı. Berrak ve şeffaf çay suyunun içinde sertleşmiş yüzü yansıyordu. O anda kulağının dibinden birinin sesi geçti.

-Onunla birlikteyken, çay fincanındaki çay suyuna bak, baba. "Ah. Dük neredeyse patlayacak olan iniltilerini yuttu.

Tamamen unutmuştu. Evden kaçmadan önce Penelope bunu söylemişti. "Penelope neden birdenbire bana bunu söyledi?

Kafa karışıklığı gelgit dalgası gibi aktı. Dük o sırada umutsuzca konuşmayı yeniden canlandırdı. Nedense birdenbire Penelope ile öğle yemeği yemek istemişti. Bu yüzden onu seraya çağırdı. Ondan sonra.... hakkında konuştuk.

"Bir gezi.

Evet, Penelope'nin dışarı çıkması hakkında konuşmuştuk. Dışarı çıkma bahanesiyle, evden kaçsa bile ona yardım edeceğini söylüyordu.

Reşit olma töreninden sonra her gün kilo vermeye devam eden çocuğu görmeye dayanamıyordu, bu yüzden bütün gece uzun uzun düşündükten sonra aldığı bir karardı.

O bunu söylediğinde, Penelope de birdenbire aynı şeyi söyledi. Çaya bak.

Arkadan ürkütücü bir ses geliyordu. Eğer o bir insan olsaydı, çay suyuna yansımaması mümkün değildi.

Tabii ki eğer bir insansa.

"Önümdeki çocuk da kim?

Yvonne sayısız testten geçerek onun biyolojik kızı olduğundan emin olma aşamasına gelmişti.

Görünüşü ölen eski karısına benzese de, sırlar, benler ve sadece onun bilebileceği anılar.

Asla yalan değildi.

Penelope olmasaydı, hiç tereddüt etmeden kızının döndüğünü ilan edecekti. 'Penelope. Bunu ne zaman öğrendi?'

Bunu söylerken nasıl görünüyordu? Garip bir şekilde, öğle yemeğinin anısı net değildi. Başı fırtına gibi dönüyordu.

Ve sonunda, Penelope'nin ardıl görüntüsü vardı, korkmuş ve birkaç kez tereddüt etmişti, kelimeleri zar zor söyledi ve seradan kaçtı.

-Ona dikkat et, baba!

Biz de o sıralarda girmiştik.

".....Üzgünüm ama şükürler olsun. Leah'nın Paul'den çok hoşlandığını sanıyordum.
fark edilecek kadar" "

....."

"İkisi artık sonsuza dek birlikte mi Dük?"

Dük, kadının seslenmesiyle hatıralarından uyandı. "Ah"

Başını kaldırdığında, Yvonne gevezeliği bırakıp yuvarlak gözlerle ona baktı. Bu nazik Yvonne'un yüzüydü ve nedense ensesinden aşağı soğuk terler aktı.

"Özür dilerim. Ne hakkında konuşuyorduk?"

"Çayın içinde yabancı cisimler var mı?" "Ha?" "Çünkü çaya bakıp duruyorsun." Yvonne gülmedi. Dük masanın altında yumruklarını sıktı.

"Ohno, hayır. Birden unuttuğum bir şeyi hatırladım."

"Başın büyük belada mı? İyi görünmüyorsun." "Bir şeyim yok. İlginiz için teşekkür ederim." Yvonne hemen endişeli göründü.

Dük, hiçbir şey belli etmemeye çalışarak oturduğu yerden kalktı. Hee-ee-

"Yapmam gereken bir şey var, bu yüzden önce kalkmam gerekecek. Bir dahaki sefere bir şeyler daha içelim."

"Ama, şimdiden mi?"

"Hasta bir insanı çok uzun süre tutmak kibar bir davranış değildir."

Sözlerinin sonunda masadan kalkmaya çalıştı. Ancak daha bir adım bile atamadan kolunu yakaladılar.

"Duke. ...I"

Arkasına baktığında, Yvonne söyleyecek çok şeyi olan bir yüzle ona bakıyordu. Dük'ün manşetlerinin eteklerine bakan gözleri refleks olarak soğudu. Tereddüt etti ve ağzını açtı.

"Bana bir şey isteyip istemediğimi

sormuştun." "Oh, istedim."

Dük ancak o zaman sert ifadesini gevşetip gülümsedi. "Aklınıza istediğiniz bir şey geldi mi?"

"Hiçbir şey istemiyorum ama dışarı çıkmak

istiyorum." "Dışarı çıkmak mı?"

"Evet, eski köyümdeki insanlarla vedalaşmadan aniden buraya geldim. Hastalandıktan sonra onları özledim"

Tesadüfe bakın ki, bu konu Penelope'nin son tartışmada ona sorduğu soruyla aynıydı.

"Hâlâ kendini iyi hissetmiyorsun. Daha çok zaman var, yakında iyileşecek ve oraya gideceksin."

"Ha, ama benim baktığım yetimler var. Ben yokken aç kalmış olmalarından endişeleniyorum. I

Sana yalvarıyorum, tamam mı?"

Yvonne Duke'un elini hafifçe ovuşturdu. Sevimli davranan hoş bir figürdü. Ama Dük gözlerinin boş çay fincanına dönmesine engel olamadı.

"Penelope gibi yanlış bir şey yapmadı ama birini dışarı çıkmaya zorlamanın doğru bir yolunu bulamadım.

Dük kısa bir süre düşündükten sonra sert bir şekilde cevap verdi.

"...Seninle gelmesi için bir eskort ayarlayacağım." "Hayır, tek başıma hemen gidebilirim."

"Ama malikanenin dışı tehlikeli, Yvonne. Bir kadın refakatçisi olmadan nasıl yalnız kalabilir?" "Hayatım boyunca konağın dışında yaşadım."

Biraz asık suratla konuştu. Sözleri anladığında Dük'ün yüzü çarpıldı. Yvonne, dünyadaki herkesten daha değerli ve bereketli yetiştirilmesi gereken. Gözlerine sürse bile hastalanmayan en küçük kızım.

Eckart'ın en küçük kızı, onun gözetimindeyken hiç hastalanmadı. Sadece bilmediği kirli ve tehlikeli bir yerde yaşadığını hayal ediyordu.

Kızına duyduğu özlemle Penelope'yi de yanında getirdi ama suçluluk duygusu geçmedi. "Ben iyiyim baba."

Yvonne sanki onun ne hissettiğini biliyormuş gibi Dük'e parlak bir şekilde gülümsedi.

Bir süre sıcak mavi gözlere bakan Dük çok geçmeden ağzını açtı. "Size bir araba vereceğim. Sizi bundan başka bir şeye zorlamayacağım."

"Ben alırım."

"Gün batımından önce döndüğünüzden emin

olun." "Evet." Yvonne tekrar gülümsedi.

Dük, kızının o çok özlediği güzel yüzüne baktı. "Yapacağım baba."

Hiç tereddüt etmeden söyledi.

"Yvonne'un gezisini hazırlayın."

Dük, ofisine döndükten sonra uşağa kısa bir emir verdi. "Emredersiniz, efendim."

Sadık bir şekilde cevap veren uşak Dük'e sordu. "Leydi Yvonne ile... iyi bir konuşma yaptınız mı?"

Dük dikkatini uşağa çevirdi. Buruşuk gözleri belli belirsiz beklentilerle parlıyordu. Kayıp en küçük kızını bekleyenler sadece dük ve iki oğlu değildi.

Penelope için zalimce ama Yvonne'un çocukluğunu hatırlayan herkes onun dönmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

"Pennel."

Dük cevap vermek yerine ağır bir sesle kâhyanın adını söyledi. "Evet, Dük."

Uzun zamandır ona değer veren sadık hizmetkâr, efendisinin öfkesinin işaretlerini çabucak fark ederek başını eğdi.

Dük ağır bir sesle konuştu. "Peşine birini takın." "Evet? Ne"

"İzleme büyüsü yapabilecek bir büyücü çağırın." Kâhyanın gözleri

titredi. Ama Dük'ün sözleri son değildi.

"Ve tüm büyücüleri 1. Bölük ile birlikte malikanenin arkasında toplayın. Derrick, onu içeri çağır.

iletişim sihriyle hızlı bir şekilde."

Yvonne'u taşıyan araba malikânenin önüne geldi. Dük'ün pencereden bakan gözleri soğuktu. "Malikanede acil bir durum var."

Gün batımında üst sokağa giren Vinter Verdandi. Tüm gün boyunca ülkenin dört bir yanını dolaştığı için vücudunun kırılmış gibi görüldüğünü hissetti.

Yine de dinlenemiyordu. Toplanan belge ve bilgiler arasında işe yarar olanların sınıflandırılması, çoğaltılması ve eski karakterlerin yorumlanması gerekiyordu.

Leila'yı yenebilecek tek şey kadim büyüdür. Ancak, şiddetli bir savaşın ardından kadim büyücülerin soyu tükenmiş ve kullandıkları büyü gömülmüştür.

Ayrıca, uzun süredir güçlerini artıran Leyla'ya karşı savaşmak için güçten daha fazlası gerekiyordu.

Vinter eski belgeleri toplamak için tüm ülkeleri dolaştı. Gerçeğin aynasını yeniden inşa etmeye karar verdi.

Bugün bile, doğru ya da yanlış olduğu bilinmeyen materyalleri aramaktan yorgun düşmüş bir halde merdivenleri yavaşça tırmanıyordu.

'Hydra'nın boynuzları, Palot'un kanatları ve Urthus Gölü'nün suyu...' Bunlar bu gece yanında topladığı ganimetlerdi.

Üst sokaktaki en derin ve karanlık yerde bulunan ofisi çoktan karanlığa gömülmüştü. Kapı kolunu tutup son büyüyü yaptı ve kilit açıldı.

'Tık-'

Üst kapı, belirlenen müşterisi dışında kimsenin açamayacağı bir büyüyle kaplanmıştı. Bu, müşterilerinin o yokken bekleyip geri dönmesi gibi bir durumu önlemek içindi.

Mesela mor çiçekler aldıktan sonra bile gözünü kırpmadan onu kalpsizce terk eden bir kadın...

Tıklayın.~

Yorucu bir hareketle bir adım attığı sıralardaydı, hemen düşse garip görünmeyecekti.

Durakladı ve bir yere sertçe baktı. "Kim o?"

Çizim masası ve kanepenin ötesinde, derinlerde. Karanlığın içinden biri çıktı. "Sonunda buradasın."

Tep-

Dışarıdan gelen zayıf ışık sınırlarında adımlar aniden durdu. "Bir ricada bulunmak için buradayım."

Zayıf ve yumuşak bir ses hiçbir tehdit içermez. Ancak, boş alandaki gözler garip bir şekilde parladı.

"Hayır... hayır, hayır, hayır, kayıp eşyayı bulmak için buradayım."

"...."

"Verdandi Markisi."

Çevirmen: COktavia Ham sağlayıcı: Rose439

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 209

Bölüm 209

Karanlık ofise dehşet verici bir sessizlik çöktü.

Sessizlik geldikten kısa bir süre sonra kapıyı kapattı ve içeri girdi. Bu, dışarıdan gelenleri tehlikeden uzak tutmak içindi.

Neyse ki kapı kapalıyken bile pencereden gelen zayıf ay ışığı nesneleri ayırt etmeye yetiyor.

Yine de sadece Yvonne'un bulunduğu yer karanlıktı. Sert nefesini bastırarak sakince ağzını açtı. "Buraya nasıl girdin?"

"Kapı açıktı."

Yvonne omuz silkerek masumca cevap verdi.

Olamazdı. Ama daha Vinter inkâr etmeden Yvonne öne geçmişti. "Lütfen eşyalarımı geri verir misiniz Marki?"

"Neden bahsettiğinizden emin değilim hanımefendi. Bugün çok geç, yarın tekrar gelin."

"Marki beni daha ne kadar hayal kırıklığına uğratmalı?" Birdenbire karanlıkla arasındaki sınırın ötesine doğru adım attı. Ay ışığında yüzü puslu ve gözyaşlarıyla doluydu.

"Köyde yaşamamanın benim için ne kadar zor olduğunu gördünüz." Yvonne acınası bir şekilde hıçkırdı.

"Ve... Eckhart Dükü'nün kayıp hanımı olduğumu bilmek... veheug." " "

"Kendini nasıl bu kadar soğuk tutabiliyorsun?" Vinter o anda dişlerini sıktı.

Çaresizce geri çevrilen kendi günahıydı.

Gerçek leydi geri döndüğünde incinecek olan Penelope için, Yvonne'un Dük'ün kızı olduğunu bildiği için bir şey söylemedi bile.

Bunu keşfettiğinde, sanki uzaklaşıyormuş gibi hissetti.

"Bir canavar tarafından saldırıya uğradığımda neredeyse ölüyordum Marki. Yaralı alnım çok acıyordu." ""

"Ama incinmekten daha acı verici olan şey, Marquis'nin sebepsiz yere benden uzaklaşmaya başlaması."

"....."

"O zamandan beri neden gönüllü hizmete gelmedin? Bekliyordum." Penelope'yi Soleil'den eve götürdükten hemen sonraydı.

Mor gül bilinçsiz alanda açar.

Çiçeklerin neden açtığını bilmeden Yvonne'u sadece uzaktan izledi ve onunla ayrı ayrı görüşmedi.

"Dükün yanına geldikten sonra törende Marki'yi hemen tanıdım ve çok mutlu oldum.....

Beni nasıl sahte bir bayana zarar vermekle suçlarsın? Bunu nasıl

yaparsınız?" "

"Zalim olamazsın."

Yvonne, hiçbir şey söylemeyen sessiz Vinter'ın arasından süzüldü. Gözyaşları yanağından aşağı akıyordu.

Vinter gözlerini kapattı.

Bir zamanlar onun gözyaşlarıyla dolu mavi gözlerini gördüğünde her şeyi dinlemek istiyordu. Ama bir noktada, kuru, kuru turkuaz gözlerle kaplanmaya başladı.

Sanki kimsenin ona inanmayacağını zaten biliyormuş gibi, gözleri teslimiyetin ötesine geçti ve hatta düşüncesizleşti.

Çok geçmeden gözlerini açtı.

"Muhtemelen canavar yüzünden değil, Leydi Penelope'nin Soleil'de kullandığı büyü yüzünden yaralandınız."

Çıkan ses çok soğuktu. Yvonne'un sulu gözleri titredi. "Ne? O da ne?"

"Canavar tarafından saldırıya uğrayan insanların çoğunda büyük yaralar ve çok fazla kanama vardı." ""

"Buna kıyasla, keşif sırasında alnınızdaki yırtık dışında sadece hafif bir morluk olduğunu zaten doğruladınız. Sanki düşen bir şey size çarpmış gibi."

Yvonne'u inciten şey bir canavar değildi.

Penelope'nin geniş alanlı büyüyle mağara çöktü ve eğer enkazdan kaynaklanıyorsa, içine sığacaktı.

Leila'nın yeniden doğmasının ardından Vinter araştırmasına devam etti. O zaman garip olan şey bir ya da iki değildi.

Asıl köyünde değil, oldukça uzaktaki bir köyde aniden ortaya çıkan bir grup canavar tarafından saldırıya uğradı.

Ayrıca saldırı günü Soleil'de olanlardan hemen sonraydı. Vinter tereddüt etmeden konuşur.

"Becky adında bir hizmetçi aracılığıyla zehir satın aldığını ve onu kendi oyununa getirdiğini zaten biliyorum. Ruh yalan söylemez."

Dükün konağındaki konuşmanın ardından muazzam bir büyü tüketti ve ruhu çağırmaya başladı.

Neden ona daha önce inanmadı? (Bence penny hakkında konuştuğu anlamına geliyor)

Şu anda, bu gerçeği Dük'e hemen açıklamak ve onu yanlış suçlamadan aklamak istiyordu.

Ama bitiremedi.

İmparatorlukta bazı tabu çağrılar da vardı, ancak Penelope buna dahil olmak istemedi.

Dükün malikânesini terk etmezse ölecekmiş gibi görünen bir yüzü vardı. "Söyleyecek başka bir şeyiniz var mı?"

Vinter sanki uyarıyormuş gibi sakın bir sesle sordu. "O, o, onu ben yaptım" Yvonne keskin gerçeklerle haykırır ve bir adım öne çıkar.

Yüzün gölgede kalan diğer yarısı da ortaya çıktı.

Gözyaşları damlayan yüzün diğer yarısı ise tüyler ürpertecek kadar ifadesizdi. "Aptal değilsin."

Yarı ağlamaklı yarı iyi tuhaf yüzüyle yavaşça ağzını kaldırdı. "Eğer beğenmediysen, oyunu keselim ve sadede gelelim."

""

"Eşyam, lütfen iade edin."

"Ne aradığınızı bilmiyorum ama bende yok." Boynunun terlediğini hisseden Vinter sakince konuşmaya çalıştı. Yvonne hemen cevap verdi.

"Aynı tepki." "Ne"

"Penelope. Aynı zamanda o da aynı şeyi yaptı. Sonra, benim tarafımdan beyni yıkanmadan önce, korkudan kaçtı."

- Malikanede beynim yıkandı. Zar zor ortasında durdum ve kaçtım. Yvonne'un sözlerinin sonunda Penelope'nin sözleri geçti.

Bir kez daha gözleri karardı. Tükürüğünü yutmayı başardı.

"Köşkten kaçarsam bilmeyeceklerini mi sandın? Eğer bunu yapacaksan, kardeşim burada olup olmadığımı öğrenecek."

"....."

"Bir şeylerin değiştiğini düşünmüştüm ama hâlâ önceki hayatında olduğun kadar aptalsın." ""

"Sanırım bu dördümüz için yeterli."

Sözlerinin sonunu ağzından kaçırırken gözleri konuşmasının sonuna doğru parladı. "Kes şunu, benimkini ver."

"Bende yok." "Peki buna ne dersin?"

Sırıttı ve bir elini cebine sokarak bir şey çıkardı. Işıkla yansıyan ve parıldayan bu şey bir ayna parçasıydı. "Bununla beynini yikasam bile mi?"

"Benim üzerimde işe yaramaz." Vinter ona baktı ve şöyle dedi.

Zaten birçok koşul altında sıkı bir şekilde korunuyordu. Yvonne'un başı onun sözlerine doğru eğikti.

"Neden?"

"Çünkü üzerimde uyguladığınız beyin yıkama işlemi çoktan bitti." "Bundan nasıl emin olabiliyorsun, Marquis?"

"Artık ne senin için üzülüyorum ne de senin için pişmanlık duyuyorum. Geriye kalan tek şey. " ""

"Bu sadece tiksinti ve nefret."

Yvonne'un güzel yüzü, Vinter'in sözlerinin bir şok olup olmadığı konusunda hafifçe çarpılmıştı. "Bu doğru"

Ancak beklenmedik bir şekilde başını salladı ve beyin yıkamanın tamamen serbest bırakıldığını söyleyerek vinteri kabul etti.

Sonra cebinden çıkardığı parçayı tekrar cebine koydu.

Gözlerini kısarak ona yakından bakan Vinter irkildiğinde, bir adım daha yaklaştı. Fark edilmeden, sadece üç adımı kalmıştı.

"Yüzlerce yıldır siz büyücülerin yanıldığı bir şey var." Kadın ağzını tekrar açtığında Vinter gergindi.

Adım adım mesafeyi daraltan Leyla, adım adım yaklaştı eline. İçerideki bastona doğru.

"Bir parça doğruluk aynası olmadan beyninin yıkanacağını sanmıyorum." Vinter'in gözleri parlıyordu. Bu doğal bir tepkiydi. "O zaman"

"Genel olarak konuşursak, büyücüler tarafından yaratılan aynalar aracılığıyla güç kullanmak mantıklı değil." Yvonne sırttı. Vinter hemen ciddi bir yüz ifadesiyle sordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Yani tam tersi doğruBir ayna parçası gücüm için oldukça caydırıcıdır."

"Bu"

"Çünkü insan zihninin gücünü kontrol edemiyorum, bu yüzden beyni ezebilirim." Yine boşaldı.

Vinter bastonunu sıkıca kavradı.

Yvonne'un tamamen ışığa maruz kalan gözleri avına nişan alan yılanlar gibi parlıyordu. "Ama Vinter, daha yeni beslendim ve bunu kontrol edebileceğimden emin değilim." ""

"Bu yüzden, ben beynini parçalamadan önce parçaların nerede olduğunu bulsan iyi edersin." Aynı anda elini Vinter'ın kafasına doğru uzattı.

Ani bir saldırıydı ve o kadar hızlıydı ki kaçamadı. Keskin tırnakları tenine değdiği anda.

chiiiig-! "Aghhhhh-!"

Yvonne geri bağırdı. "chiiiig, chiiiig-!"

Yanan ve yırtılan bir şeyin sesi geliyordu.

Duman yükselen elini tutan Vinter'e hüzünle baktı. "Nedir bu...!"

"Bunun işe yaramaz olduğunu söylemedim mi?"

Vinter ona duygusuzca baktı ve elini kaldırıp çıplak alnına dokundu. İşaret parmağındaki kaba demir yüzük ışıkla parlıyordu.

Kadim büyüü doğrudan kullanamasa bile, onu koruyacak güçlü eserlere sahipti. "Kadim büyücüler tarafından bırakılmış bir kalıntı."

Bunu fark eden Yvonne sert bir nefes aldı. "Vazgeç."

Vinter aradaki boşluğu kaçırmadan asasını çıkardı ve soğukkanlı bir şekilde okudu.

"Hiçbir şey alamazsınız. Bu eseri yok etseniz ve beynimi yıkasanız bile, bilinç hemen kaybolacak şekilde tasarlanmıştır."

"....."

"Artık çok geç değil. Lütfen bir bayana kendi ellerimle zarar vermemem için bana yardım edin. İlk kez yoksullara yardım etmenin yalan olduğunu düşünmüyorum."

Oldukça ciddi gözlerle Yvonne'u ikna etmeye çalıştı.

Açlıktan ölmelerinden endişe ettiği çocukların dostane yüzleri ve sosyal statülerinin saçmalıklarına üzülen kızın samimiyeti sahte olamaz.

Hayır, onun bir melek gibi hatırlanmasının Leyla'nın bir oyunu olduğunu kolay kolay kabullenemezdi. Ona son bir umutla bakarken.

"Ha, ha"

Yvonne, adamın kendisine doğrulttuğu bastonun ucuna bakarken birden kahkahalara boğuldu.

"Bunu yaptıktan sonra, geçmişe göre daha kolay olacağını düşünmüştüm ama çok eğlenceli olacak."

"....."

"Beni herkesten çok seven sen, şimdi önderlik ediyor ve yolumu kesiyorsun."

Vinter bu beklenmedik söz karşısında kaşlarını çattı. Kadının şeytanın ayartmasına benzeyen fısıltısına cevap vermedi.

Yvonne'a sempati duymuş olabilir ama onu asla sevmeydi.

Ancak Yvonne onun aklından neler geçtiğini biliyormuş gibi rahatça gülümsedi.

"Ah, hatırlamıyor musun? Beni sevdiğin için tüm inançlarından ve büyücülük görevlerinden vazgeçen ve ölene kadar büyüdü bana adayacağına dair yemin eden sen, aniden sırtıma vurdun ve zamanı geri aldın."

"....."

"Bu dünyayı ellerime almak üzere olduğum anda, aniden uzak geçmişe sürüklenmenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

"....."

"Çok, çok kirli, bir köpek gibi."

Tüm gücüyle kelime üstüne kelime döken Yvonne kenara çekildi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Sonuç olarak, Vinter de gardını indirmeden diğer tarafa doğru yürüdü.

"Bu sefer daha sıkı bir ağ ördüm. Özellikle sırtıma vuran sizler için çok çaba sarf ediyorum. Böylece hiçbir şey fark etmiyorsunuz, çok yavaş yavaş, yavaş yavaş .."

"....."

"Bu arada Penelope, o kaltak herkesi elimden kurtarmak için ne yaptı?"
"Dur."

Vinter onun Penelope'ye hakaret etmesine anında engel oldu. Birdenbire aralarında iki kanepeyle karşı karşıya kaldılar. "Bugün buraya geldiğine pişman olacaksın."

Bastonun ucundan sarkan beyaz ışık gittikçe büyüdü.

Antik eserler sayesinde beyin yıkamanın mümkün olmadığını bilen Yvonne'u zapt etmek zor olmadı.

Saldırı zamanını hesaplayan Vinter'a ağır ağır gülümsedi. "Neden en azından şimdilik bir ayna parçası koymuyorsun?" "Ölsem bile bu olmayacak."

"Evet, o zaman."

Başını bir kez sallayan Yvonne hemen bir şeyler mırıldandı.

Aynı anda ofisin bir köşesinde mavi bir sihirli daire çizilmeye başladı. Bu Leyla tarafından kullanılan bir çağırma büyüsüydü.

"Bir canavar çağırın!"

Bunu fark eden Vinter hemen büyüü bağardı. "Ribeira Vulcan!" İşte o zaman. "Raon."

Yvonne'un küçük çağrısıyla aynı anda, sihirli çemberden bir şey fırladı ve onu önünden engelledi.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 210

Bölüm 210

Bir anda ortaya çıkan küçük figürü inceledikten sonra Vinter nefes almayı bıraktı.

Katlanarak daha büyük bir ışık kütlesi tarafından asılan bastonunun ucunu aceleyle kenara çekti. kwaaang-!

Yvonne'un tarafını çok az bir farkla ıskalayan saldırı büyüğü duvara çarptı ve büyük bir kükreme ve titreşime neden oldu.

Ancak, binanın birkaç katmanında asılı olan güçlendirilmiş büyü sayesinde duvarlar delinmedi.

"Ugh!"

Ofise yayılan büyü kısa sürede yok oldu.

Dumanlar arasında aslan maskesi takmış bir kadın ve küçük bir çocuk ortaya çıktı. "Sıkılmış olmalıyım dedim."

Yvonne kahkahalara boğuldu. Vinter'in yüzü acıyla çatıldı. "Raon!" O, zeki olduğu için özellikle değerli olan bir çocuktur.

Ancak Raon'un aslan maskesindeki boşluktan görünen gözleri bir karanlık bulutuyla birlikte kaybolmuştu.

"Raon'u ne zaman aldın!"

"Aslında, o gün, Raon'u yem olarak takip eden sen, benim gerçek gücüm olarak yeniden doğdun.

Ama yemi bulduğunu düşündün, değil mi?" Gülümseyerek kibrini ortaya koydu.

Genç bir büyücünün beynini kontrol etmenin yetişkin bir büyücüden daha kolay olmasına şaşmamalı. Küçük bir talihsizlik tohumu ekmek kısa bir süre için yeterliydi.

"Aklıma gelmişken, Penelope yüzünden o da bu işe karışmıştı."

Ancak, en başta yaptığı tüm planlar yanlış olduğu için artık işe yaramazdı. Onu çöpe attığını düşündü ama şanslıydı.

Yvonne acımasız bir gülümsemeyle parmağıyla Vinter'ı işaret etti. "Raon, git ve efendinin sakladığı eşyayı getir." "Raon! Uyan artık!"

Vinter umutsuzca aslanın maskesine bakarak başını salladı ve aceleyle zayıf büyüü haykırdı. "S para!"

"Bunu yapmasan iyi edersin, tatlı Vinter Verdandi."

Ama büyüsünü tamamlayamadan onu durduran kelimeler geri geldi.

"Raon'un kafasını aradım ve bu yüzden önce çocukların ve Emily'nin götürüldüğü güvenli eve gittim."

"Nasıl, sen"

Vinter titreyen gözlerle Yvonne'a baktı. Kısa

bir süre içinde sayısız ıstırap alevlendi.

Elini Raon'un üzerine koyacağını hiç düşünmemişti.

Soleil'den döndüğünden beri Raon'u birkaç kez muayene etmişti ama beyin yıkama izine rastlamadı.

"Çabuk pes et." ""

"Bana bir parça ayna verin, ben de çocuklara dokunmayayım Marki. Ben de onlara zarar vermek istemiyorum."

Bir parça ya da bir çocuğun hayatı. Cevap vermek kolaydı.

Yvonne'a doğru sıkılan baston yavaşça aşağı indi. O anda Yvonne mırıldandı.

"Dach T-Mum."

Sonra yerden siyah ve şeffaf bir sis yükseldi. "Ugh!"

Bir an bile vakit kaybetmeden, Vinter dizlerini yere vurdu ve sıkıcı bir 'çarpma' sesi duyuldu. "Kımıldama. Korkarım uzuvlarının kesildiğini görmek çok acı verecek."

Ferahlatıcı bir sesle fısıldayan Yvonne, nispeten ince kanepeye oturarak tehditlerini mırıldandı. Raon duvarın içine gizlenmiş gizli kapıyı kolayca buldu ve açtı.

Alanın sahibi istifa etmişti, bu yüzden hiçbir şey çocuğun tereddüt etmeden yürümesini engellemedi. Kısa bir süre sonra Raon, kökünden sökülmüş bir iekle duvardan çıktı.

"Bu korkunç."

Kendisine uzatılan ieği Yvonne ucundan tuttu ve kısa bir takdirle salladı.

Koparılmış mor gülün kökü, Penelope'den aldığı ayna parçasını saklamaya çalışıyormuş gibi toprağın teline dolanmıştı.

Vinter yerde yüzüstü yatarken dişlerini sıkarak Yvonne'a baktı: "şu gül parçasını bana ver. Zaten insani bir şey."

Komik değilmiş gibi dilini şaklatan Yvonne, hiç tereddüt etmeden parçayı kopardı. Wooddeuk-

Kökleri bozulmuş olan gül çiçeği yapraklarını hızla dökerken soldu. Yvonne onu bir çöp gibi Vinter'in önüne fırlattı.

Sonra başparmağı ve işaret parmağı ağzındayken sert bir ısıklık çaldı.
Kısa bir süre sonra, dev bir canavar pencereyi kırarak yere indi.
"kkirururuk-!"

"Raon, o canavarı güvenli eve götürüyorsun." Yvonne kaba kanatlı iblisi işaret ederek emretti. Vinter gözlerini açtı.

"Söz, senin sözün farklıydı!" "Söz mü? Haha, Leyla'dan çok şey bekliyorsun."

"Kahretsin! Raon! Dur! Ughh!" Kandırılmıştı.

Eski bir mezarın tepesinde at süren Raon'a bakarken umutsuzca bağırdı.
Ancak eklemelerine vuran yoğun acı karşısında inlemekten başka çaresi yoktu.
"Raon, lütfen,"

"kkirururuk-!"

Çocuğu taşıyan canavar gecikmeden pencerenin üzerinden uçtu.
Umutsuzluk ve hayal kırıklığı yavaşça yüzüne yayıldı.

"Bunu neden yapıyorsun! Parçaları istediğin gibi yerleştirdin!" Vinter çarpık bir yüz ifadesiyle hüznle bağırdı.

Kanepeye oturdu ve bir ayna parçasına dokunarak kendini kaldırdı.
"Sadece, bu komik."

Eğildi, parmaklarıyla adamın çenesini kaldırdı ve göz teması kurdu.
"Suçluluk duygusuyla sarmalanmış güzel bir yüz."

"Sen, deli."

"Belki."

Yvonne, Vinter'in titreyerek söylediği sözler karşısında kolayca başını salladı. Acımasız bir kardeş katili savaşında tek başına hayatta kalmıştı.

Ayrıca, nefesini ölecek kadar uzun süre tuttu.

Ve nihayet intikamı tamamlamadan hemen önce geçmişe döndüm. Nasıl delirmem?

"Aklın başında değilken kalan büyücüleri ellerinle katlettiğini görmek eğlenceliydi."

"....."

"Hayatın boyunca korumaya çalıştığın dünyanın sonunun geldiğini çaresizce izlerken yüzünün çıldırmasını izlemek oldukça eğlenceli olurdu."

"Pişman olacaksın."

Vinter dehşet dolu bir bakışla ona baktı ve tükürdü. Bu, geçmişte görülmemiş tuhaf bir görüntüydü.

Birdenbire, kendisinin bile bilemeyeceği bir şey olduğunu hissetti. Tüm bunların gerçekten de aynı türden bir intikam için olup olmadığını merak etti. Ya da artık onu sevmeyen insanlara karşı bir nefret.

"Sevgili Penelope'nizin ellerimde nasıl öldüğünü dikkatle izleyin, sevgili Marki." ""

"O zaman, hoşça kal."

Oturduğu yerden kalktı, çenesini silkeleyerek elinden bir parça aldı.
"Pisson'u kov."

Vinter bir anda büyüyü haykırdı.

Wharreuk- Dikkatsizce aralarına serpiştirilmiş yaprakların solmuş gövdesine küçük bir alev yerleştirildi.

"Ne?"

Yvonne ona boş boş baktığı an, kwaaaang-!

Bir patlama meydana geldi. Aynı anda, Yvonne'un küçük bedeni bir fırlatma gibi geri sıçradı. Currrrrrrr-.

Bina bir anda çöktü.

Yanan alevlerin ve küllerin yeri o kadar harap olmuştu ki orijinal şekli bulunamıyordu. Ancak bu büyük patlamaya rağmen çevre hareketsizdi.

Sanki hiç patlama olmamış, hiç kimse görülmemiş ya da duyulmamış gibi.

Bir süre havai fişek sesleri dışında her yerde sessizlik vardı.

Ancak çok geçmeden, 'yıkılan binanın molozları tıkırtı sesiyle hareket etti ve Quang-! Biriken molozların bir kısmı sert bir şekilde diğer tarafa uçtu.

"Hah, ugh"

Bir delikten sürünerek çıkan, yüzünün bir tarafı erimiş, korkunç bir iskelete sahip bir kadındı.

"Lanet olsun, Vinter Verdandi--!"

Koşarak dışarı çıkan Yvonne çığlık attı ve kekeledi.

Sadece derisi değil, kemiklere maruz kalan eti de simsiyah yanıyordu. İnsanların asla hayatta kalamayacağı korkunç bir iskeletti.

Yvonne gözlerini onun dağılmış bedeninden çevirerek etrafı taradı.

İki hizmetkârı yemenin utanç verici olduğu noktaya kadar, saklanan gücü yeniden canlandırmak uzun zaman alıyordu.

Onları hemen parçalayıp öldürmek hoş değil ama en azından atıştırmalıkları yemesi gerekiyordu. "Hah, Haha!"

Ancak arayandan hiçbir iz görülmedi ve sert adamın gözleriyle karşılaştı. Yüzü yarı pişmiş. Dük tarafından görevlendirilmiş bir büyücüydü.

"Ha! Sen yaşlı bir tilkisin, iyi bir sıçanı iyi bağlamışsın."

Atlının gitmesine kolayca izin verdiği için başka bir iz bağlanmasını beklemiyordu.

Binanın dışında saklanmış onu bekliyor gibi görünen büyücü korkudan titriyordu. Belki de bu doğaldı.

Sadece girdiği bina aniden çökmekle kalmadı, aynı zamanda halkın göremediği büyük bir patlamadan sağ kurtuldu, ama onun için hala hayattaydı.

"Buraya gel, Büyücü."

Korkunç bir iskelete sahip bir kadın yavaşça binadan çıktı. Güzel pembe saçlarının yarısı ateşle birlikte yanmıştı.

"Huh, ugh!"

Büyücü başını salladı ve geri çekildi.

Ama gerçekte, yerinden bile kıpırdıyamadı. Yvonne vücudunu yeniden canlandırmak için beyin yıkama gücünü açtı. "Aman Tanrım"

İnsanoğlu ölmeden önce hep Tanrı'yı aramıştır. Yvonne bunu çok komik buldu.

Lanet bir ejderhanın hüküm sürdüğü bir imparatorlukta Tanrı diye bir şey yoktu. "Şu andan itibaren, ben sizin Tanrınızım."

Gözlerine ter bulaşmış adamın koyu kırmızı dudaklarında uğursuz bir gülümseme belirdi.

* * *

Düklüğe vardığında neredeyse gece yarısı olmuştu.

Neyse ki tüm ışıklar kapatılmıştı, sanki boş vagon başkentin etrafından dolaştırılmış ve sonra zamanında geri döndürülmüş gibi.

Kapıdan epeyce uzaklaştıktan sonra adımlarını yavaşça atarak ön kapıya doğru ilerledi. Tam bahçenin önünden geçiyordu.

"Geç kaldın."

Ön tarafta beklenmedik bir kişi vardı. Yvonne utanarak

durakladı ve korkuyla "Kim, kim?" diye sordu.

Ön kapının önündeki gölgede duran kişi yavaşça dışarı çıktı. Yüzü ay ışığında ortaya çıktı.

"Du, Duke?"

Yvonne irkildi ve Eckart Dükü'nü çağırdı. Aniden elini kaldırdı.

Yvonne, daha fazla yaklaşmaması için bir işaret gibi hissederek gözlerini kocaman açarak başını eğdi. Ama bu bir yanılsamaydı.

seuseuseuseusut-.

Bahçede, Dük elini kaldırır kaldırmaz, siyah gölgeler yavaş yavaş kendilerini göstermeye ve yaklaşmaya başladı.

Bir ya da iki ışık yanmaya başlamıştı.

Yvonne'un etrafını saran tüm şövalyeler kılıçlarını çekmişti. "Bu, bu neler oluyor?"

Etrafına bakınan Yvonne, korkmuş bir yüz ifadesiyle Dük'e dönüp sordu.

Sadece Dük değil, Derrick ve Renold da onun yanında durmuş, soğuk gözlerle ona bakıyorlardı. Gözleri belli belirsiz titriyordu.

(Not: WOHO PAPA DUHE!)

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 211

Bölüm 211

"Sana birkaç soru sormak istiyorum, Yvonne. Dikkatlice cevaplamanı istiyorum." "Öyle mi? Uh, ne?"

Dük, kadının yorgun tenine rağmen soğuk gözlerle bakmaktan vazgeçmedi. "Şimdiye kadar nerelerdedin?"

"Dışarıdan döndükten sonra kısa bir yürüyüş yaparken ormanda uyuyakalmışım. Bu yüzden aceleyle geri dönüyorum."

"Yani bunca zamandır malikanede miydin?" "Evet, evet, elbette." "Yalan söylüyorsun."

Dük onu ürpertti.

"Boş vagonun geri döndüğünü kendi gözlerimle teyit ettim." "Şu, şu"

Dük'ün işaret ettiği noktada, Yvonne gözle görülür bir şekilde garip görünüyordu. Kısa süre sonra sert bir yanıt verdi.

"Aslında bu araba önce beni geride bıraktı. Bu yüzden başka bir araba bulup

"Arka kapıya geri dön Duke."

"Geri gelen atlı deli gibi saçmalıyordu. Sanki psişik büyüünün etkisi altındaydı."

Yvonne'un mazereti üzerine Dük birdenbire bir şey söyledi.

Dük tarafından tutulan büyücü dehşet dolu bir ifadeyle başını salladı ve atlıyı tamir etmenin bir yolu olmadığını söyledi.

"Yaşlı ve kurnaz bir adam. Onun tarafından tutulan ve beni kontrol eden büyücü. Yvonne gizli yumruklarını arkasında sıkı.

"Şey, bilmiyorum! Size doğruyu söylüyorum."

"Eğer doğruyu söylüyorsan, neden bana hemen söylemedin?" "Sana hemen söylemediğim şeyi,"

Yvonne ıslak gözlerle kendisine doğru gelen insanlara baktı.

"Dük'ün beni geri göndermiş olabileceğini düşündüm, eğer bilmiyormuş gibi yaparsam burada kalabilirim.

daha uzun"

Sonunda sessizlik içinde başını eğdi.

İnce gözyaşları çenesinden aşağı damlamaya başladı.

Zavallı figürden daha kötü görünen biri onu vazgeçirmeye çalıştı.

"Baba, gece geç oldu. İyi bir şekilde geri döndü. Bu kadar yeter. Onu yarın azarlayabilirsin." Arayan, birkaç gündür uyuyamayan ve gözleri kan çanağına dönmüş olan Derrick'ti.

Dük'ün kendisini ve bir araya getirdiği şövalyeleri kayıp Yvonne'u bulmaları için çağırdığını düşündükçe yüzüne derin bir yorgunluk çöküyordu.

"Bugün neden en üst sokağa gittiniz?"

Ama dük sarsılmadı. Yvonne kederli bir ifadeyle cevap verdi. "Üst sokak mı? Nerede olduğunu bile bilmiyorum".

"Penelope'nin reşit olma töreninden önce hizmetçiniz olan Becky, başkalarına üst sokağın yerini sorduğunu ifade etti."

"Baba! Daha bitmedi!" "Kapa

çeneni, Derrick!"

Derrick'e ters ters bakan Dük tekrar Yvonne'a dönerek sözlerine devam etti. "Baş hizmetçi nedenini sorduğunda, sipariş ettiğiniz malları almak için olduğunu söyledi." Yvonne dışarıdayken Dük aceleyle hizmetçiyi sorgulamak için çağırdı.

Baş hizmetçi, dikkatlerin ölü hizmetçiye ve onun Dük'e olan sadakatine odaklanması nedeniyle daha önce soruşturmanın dışında bırakılmıştı.

Onun tanıklığı da eklenince dava yeniden düzenlenmiştir.

Gözleri Yvonne'un üzerinde olan Penelope onu kıskandığı için ölü hizmetçisinden zehir sipariş etti ve kendi kendine bir oyun yaptı.

Ama ne kadar düşünürse düşünsün, Verdandi'nin söylediği gibi mantıklı gelmiyordu. Neden sorumluluğu hizmetçiye bırakmış ve zehri Yvonne'a servis ederek sipariş etmişti?

Ayrıca, hizmetçi sorgulama sırasında neden aniden intihar etti ve Penelope kaçır kaçmaz Emily neden ortadan kayboldu?

"Törene katılabileceğin için hizmetçiye önceden bir altın kupa hazırlamasını söyleyen sendin. Burada neler oluyor?"

Dükün gözlerinde hatırı sayılır miktarda şüphe vardı.

Bunu ilk duyduklarında Renald ve Derrick'in yüzleri şaşkınlıkla doldu. "Babanın söyledikleri doğru mu, Yvonne?"

Derrick duraklayarak Yvonne'a baktı ve sordu. "Ne?"

Dük'ün sözleri karşısında kaşlarını çatarak mırıldanan Renald, birdenbire mırıldandı.

"O zaman Penelope kendisi yapmadı, ama kendini zehirlemek için yaptı.

onu"

O dönemde araştırdığı şeyleri hatırladı.

Sonra başı ağrımaya başladı ve "Lanet olsun!" dedi ve yumruğuyla kafasını tokatladı. İşe yarayıp yaramadığını görmek için manzara daha net hale geldi.

"Baba, kendi kendine bir oyun oynamaya çalışıyordu ama cam değişmişti ya da

aptal olmak için mi?"

Sert yüz ifadesinden hiç vazgeçmeyen babasına bakarak sordu. "Gerçekten mi?"

Cevap gelmedi. "Vay canına! Bu, bu,"

Sonunda uyanan Renald, ağzı açık kaldığı için konuşamıyordu.

Penelope yere yığıldığında, Yvonne Penelope'ye nasıl olduğunu sordu, Penelope sanki gerçekten ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi boş bir yüzle ağlasa da.

Çok masum görünüyor.

Bu yüzden oraya gittiğinde içinde bir rahatsızlık hissetti ve Reynold, "Yvonne da şüpheli değil mi?" dedi.

Ama tüm bunlar sadece rol yapmaktı. "Hemen sonuca varma."

Reynold'a bir yumruk atan Derrick, şaşkın ve bir balık gibi dilsiz olan Dük'ün peşinden gitti.

"Yvonne, sen cevap ver. Babamın söyledikleri gerçekten doğru mu?"
"Bilmiyorum! Sana söylüyorum!"

Yvonne başını salladı ve umutsuzca inkâr etti.

"Üst sokağın nerede olduğunu bile bilmezken neden oraya gideyim Duke?"

Mavi gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. Yvonne adaletsizliğini gizlemeden acı acı ağladı. "Butler."

Sonra düğ uşağı çağırıldı.

Şimdi geri döndüğüne göre, onu izleyen büyücü de geri gelmeli. "Duke, bir dakika dinle"

Arka tarafta bekleyen ve durumu izleyen uşak aceleyle yaklaştı ve küçük bir sesle haberi verdi.

Düğ'ün yüzü sertleşti.

Her yarım saatte bir durumu bildiren sihirbaz, Yvonne'un sokağın başında olduğunu bildirdikten sonra Yvonne ile irtibatı kaybetti.

"Yvonne."

Büyücünün yaşam sinyalinin kısa bir süre önce kesildiğini duyan Düğ'ün gözlerinde belli belirsiz bir sakinlik vardı.

"Son soru." "Huh, ah"

Yvonne omuzlarını aşağı yukarı hareket ettirerek korkmuş bir yüz ifadesiyle düğ baktı. Ölü bir eşi andıran güzel pembe saçları, Eckart'ı simgeleyen açık bir işaretti.

Umutsuzca kaybolmuş bir kız olduğu çok açık ama.....

"Neden yüzün suda görünmüyor?"

Düğ, ağzının kenarları titreyerek bir soru sordu.

Düğ pozisyonundayken, sarayda yanlışlıkla sakladığı gizli bilgilerle sık sık karşılaşmak zorunda kaldı.

İster bilinmeyen eski bir belge olsun, ister sadece bir masalda ortaya çıkan tuhaf bir ruh...

"Baba, ne demek istiyorsun?"

Ciddi bir durumda oldukça saçma bir soru karşısında Derrick hiçbir fikri yokmuş gibi gözlerini kıstı. Aynı şey Renald için de geçerliydi.

"Birdenbire, suda yansımayan başka ne var? O bir hayalet değil." "Cevap ver bana, Yvonne!"

Oğullarının sorularını duymazdan gelen Dük, Yvonne'a bağırdı.

Yanıldığını ve şimdi bile suda yüzünü göstermeye çalışacağını söylemesini istiyordu.

Ancak Yvonne sadece başını eğerek ağladı. "Hugh, hugh, hugh."

Sessizliği bozan sadece onun hüzünlü hıçkırıklarıydı. Ve bir noktadan sonra.

"Hah, hah, hah."

Yvonne'un hıçkırıkları bir kahkaha sesine dönüşmeye başladı. "Hahaha, hahaha, hahaha!"

"....."

"Hal yakalandım."

Başını eğmiş olan Yvonne başını hafifçe kaldırdı.

O anda, konağın ön bahçesindeki tüm insanlar kaskatı kesilmişti. Gözyaşlarına maruz kalan yüzü genişçe gülümsüyordu. Sanki kahkaha atıyordu.

"Neden bilmiyormuş gibi davranmadın Duke?" "Sen"

"O zaman o küçük hayatlar biraz daha uzun yaşayabilirdi." Reynold öfkeleni ve onun histerik kahkahası karşısında öfkeyle bağırdı. "Bu çılgınlık da ne? Hey, sen neden bahsediyorsun?"

"De Ommenom Harech." O an gelmişti.

Birden elini yere doğru uzatarak bilinmeyen bir kelime mırıldandı. Şaşkın bir tepki.

dudududu-.

Yer aniden titremeye başladı.

Ayakların altında hissedilen zayıf titreşimler gittikçe güçlendi ve bir dizi insan teker teker sarsıldı.

"Ne!"

Şaşırmış şövalyeler etrafı sardı ve tetikteydi. İşte o zaman.

Kwaang-!

Bahçede yerden bir şey fırladı.

Toz bulutunun arasından fırlayan dev bir canavardı.

Vücudun üst kısmı siğillerden, alt kısmı ise solucanlardan yapılmıştı.

"keeeeeek-."

Avını bulan siğilin ağzından salya damladı. "Uşak, yeterince ayık değilim Bu canavar değil, değil mi?"

Renald'ın gerçekliği inkârı karşısında hemen birinin çığlıkları geldi.

"Ahhhhhhhhhhhhhhhh! Canavar! Kaçın!" Ama bir canavar son canavar değildi.

Hong, Huang! kwang-!

İlk vuruştan itibaren bahçe her yerde patladı.

Bir tanesi de üç zengin adamın bulunduğu malikanenin serasının yanındaki çiçek tarlasından fırladı.

"O sürtük de ne baba?"

Renald aceleyle kılıcını çıkardı ve şaşkınlık içinde bağırdı.

Ortaya çıkan birçok canavar yaratığın arasında Yvonne'un gülümsediğini görebiliyordu.

Bunlar, yürüyüşe çıktığı Dük'e gelir gelmez ektiği tohumlardı. "keeeeeek-!"

Solucanın alt bedeninin çılgınca kıpırdanmasıyla canavarlar avlanmaya başladı. "Tüm birlikler! Canavarı durdurun ve Yvonne'u, hayır, o çocuğu tutuklayın!"

Bir anda malikaneyi işgal eden canavarların görüntüleriyle büyülenen Dük, geç de olsa kendine geldi ve emir verdi.

Renald çoktan dışarı atladıktan sonraydı.

"Kahya, hemen İmparatorluk Sarayı'na bir mesaj gönder! Köşkteki insanlar da buradan çıksın...!"

"keeeeeek-!"

Dev bir gölge aniden, uşağa tahliye emrini iletme için acele eden dükün kafasına çarptı.

Kıl payı kaçtığında.

Chaengggg-! Renald yere düşmekte olan bir siğilin ön ayağını kesti. "Lanet olsun! Kardeşim, ne yapıyorsun! Uyan ve babamızı koru!"

Renald, o tehlikeli anda sadece hareketsiz duran Derrick'e şiddetle bağırdı. "Kardeşim-!"

"Kardeşim.

Renald'ın sesiyle aynı anda Derek'in kulaklarında birinin sesi yankılandı.

-Kardeşim.

-Abi, festivale gidebilir miyiz?

Aklında. Gözlerini ve kulaklarını kapatan Derrick'in küçük kız kardeşi.

-Seni özledim kardeşim.

-Kardeşim.

Elini sıkıca tutan küçük kız kardeşi, "Çok heyecanlıyım," diyerek güzelce güldü. "Yvonne."

Derrick elini uzattı ve ilerledi. Renald'ın bağırışlarını duyamadı.

-Kardeşim!

Yeni bir geçit töreninin kalabalığına kapılan Yvonne giderek uzaklaşıyordu. Kendi kendine ağlayan küçük bir kız kardeş.

"Hayır, Yvonne. Şimdi geliyorum. Sadece beni bekle!"

Birden, birinin yumuşak teni uzatılan ele dokundu. "Kardeşim."

Derrick gözlerini açtı. Daha ne olduğunu anlamadan, iri yarı bir Yvonne onu sıkıca tutuyordu. "Lütfen av bitene kadar benim rehinem ol."

Yvonne güzel bir yüzle gülümsedi.

Zaten önünde olan Derrick yavaşça etrafına bakındı.

"Ahhhhhhhhhhhhhhhhhh! Yardım edin!"

"keeeek-!"

Chaeng, chae-e-e-! Sessiz dük tam bir kaos içindeydi. "Bu, ne"

Orak gibi ön pençelerini kullanan ve hızla sürünen bir canavar. Renald çığlık atıyor ve ölü şövalyelerin arasından uçuyor.

Ve. "Baba."

Derrick'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Kâhyanın yardımıyla hareket eden Dük'ün arkasından bir canavar yaklaşmıştı. Hemen kılıcını çekti ve ona doğru koşmaya çalıştı.

Ama vücudu kıpırdamadı.

Aşağı baktığında, siyah bir pus gibi görünüyordu ve tüm vücudu bağlanmıştı. "Lanet olsun, bu da ne böyle!"

Derrick canavarın Dük'e vuruşunu görünce bir an için nefes almayı bıraktı. "Baba!"

O an, peygamberdevesinin ön ayağının havayı yararak Dük'e çarpmak üzere olduğu andı.

"Dekina Levatium--!" kwaaaang-!

Bir yerden büyük bir ışık kütlesi fırladı ve canavara saldırdı. Tl.our penny!!!

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 212

Bölüm 212

* * *

"Oraya gitmek zorunda mısın?"

Veliaht Prens şüpheli bir yüz ifadesiyle aynı soruyu üçüncü kez sordu.

Gece geç saatlerde, bir büyücü ve altı muhafız eşliğinde başkentin kuzey kapısına vardık ve bir arabayla Dükaliğa doğru yola çıktık.

Bunun nedeni, uzun mesafeli yolculuk büyüsünü kullanan saray büyücüsünün yorgun olmasıydı. Kaşlarını çatmış yüzüne yan gözle bakarak ekşi bir cevap verdim.

"Sana onu öldüreceğimi söylemiştim."

"Yani, gelir gelmez hemen gitmek zorunda mısın? Gün aydınlandığında gidebilirsin." "Şimdi her şey yolunda."

"Ses çıkarmadan düştün ama sorun değil, değil mi?"

Bağırarak üzereyken kısa bir süre sonra içini çekti ve ağzını kapattı.

Veliaht Prens, doğrudan Dükaliğa gidip Yvonne'u öldürme planımdan hoşlanmamış gibi görünüyordu.

Eclise'e ve bataklıktaki canavarlara karşı yapılan büyü yüzünden bilincimi kaybettiğim andan itibaren Callisto bana, biri sertçe üflediğinde uçup gidecek bir tüy gibi davrandı.

Öyle ki, İmparatorluk Ordusu'nun kampında gözlerimi yeniden açtığımda, Cedric büyücüye tiksinti dolu bir bakış attı.

'O kadar da kötü değil'

Utanmış ve kaşınmış hissettim.

Dirseğini çekerek gizlice sordum.

"Bir an önce kuzeye dönmeniz gerektiğini düşünmüyor musunuz? Hâlâ savaştayız." "Şimdiye kadarki sorun savaş mı? Tekrar düşersen sana kim bakacak?" Eckart'ta ölmüş olsam bile beni önemseyen kimse yoktu.

"Bu doğru, ama

Ancak, Yvonne'un fazla dolaşmadığını düşündüm çünkü normal moda yeni başladım ve beyin yıkama için gerekli karakterlerden ikisini kaybetti.

Yani şimdi vurmak için uygun zamandı.

Birden aklıma bir şeyler geldi, bayılmak üzereydim.

- Ancak [Kadim Büyü] çok fazla dayanıklılık ve zihinsel güç gerektirir!
Önemli zamanlarda dikkatli kullanın!

Sistemin uyarısı abartılı değildi.

Büyüyü kullandıktan hemen sonra tüm gücümü kaybettim ve başım döndü.

Veliaht Prens, üç gün boyunca ölü gibi uyumamın ardından yaygara koparmayı hak etti. "Her büyü kullandığımda bayılamam.

O sürtüğü öldürmek için kaç saldırı gerekeceğini bilmek zor. Elimi cebime soktum.

'Zıpla' sesiyle birlikte soğuk cam şişe parmak uçlarıma dokundu. Saray büyücüsünden toplam beş adet sağlık artırıcı iksir vardı. "Kullanmadan önce bitirmek için yeterince zaman kazan.

Kaçmadan önce Yvonne ile karşılaştım ve eski bir büyü çemberinden düştükten sonra başım döndü. Yine de gardımı düşürmemeliydim.

Bu çılgın oyunun son patrondan kurtulmayı bu kadar kolay hale getireceğine dair en ufak bir fikrim yoktu. İşte o zaman. Arabanın yavaşladığını ve durduğunu hissedebiliyordum.

"Ekselansları Prens, araba Eckart Dükü'nün önüne ulaştı." "Gerçekten mi? Dük'e İmparatorluk Veliaht Prensi'nin burada olduğunu söyleyin."

Dışarıdaki araba sadece malikâne sahibinin izniyle kapıdan geçebilirdi.

"Bu, öz kızını dövüp evi terk eden kızının geri dönüşünün altın işareti. Öyle değil mi?"

Emirleri küstahça veren Veliaht Prens bana dönüp baktı ve göz kırptı. Veliaht Prens benim varlığımdan gurur duyduğunu ifade ediyor gibiydi.

Görmezden gelerek kapının açılmasını bekledim.

"Majesteleri, sanırım biraz dışarı çıkmalısınız."

Ağır demir kapının açılma sesi yerine muhafızın sesi duyuldu. "Ne oldu?"

Veliaht Prens yüzünde hoş olmayan bir ifadeyle hışımla koltuğundan kalktı. "Dük'ün kapıyı açamayacağını mı söyleyeceksiniz?"

"O, o"

Arabanın açık kapısından düklüğün tanıdık kapılarını gördüm. Ama garip bir şey vardı.

Uyumsuzluk hissinin kimliği, arabanın yanında duran Calisto'nun mırıltısıyla hemen anlaşıldı.

"Kapı bekçisi yok."

"Kontrol ettim ve kapının açık olduğunu gördüm, Majesteleri."

Dört mevsim boyunca kapısında nöbet tutan bekçileri ortadan kaybolan
Dükalık bana çok sakın göründü.

Köşkün alışılmadık atmosferinde "Hadi köşke gidelim" mi diyecektim
acaba? O an gelmişti.

kugugugugung-.

Yer hafifçe titredi. "Ne"

Veliaht Prens ve muhafızları hemen kılıçlarını çektiler. keeeeeek.....

Aynı anda uzaktan grotesk bir çığlık duyuldu. "Bu bir canavarın sesi,
Majesteleri."

Kimliğini hemen fark ettim.

Callisto sert bir yüz ifadesiyle arabaya geri tırmanırken bağırdı.

"Lanet olsun! Otur, prenses. Arabayı sür! İmparatorluk Sarayı'na
gidiyoruz!" Ani emir karşısında şaşkın bir ifadeyle ona baktım.

"Sen neden bahsediyorsun? Yvonne kimliğini açıkladı. Malikaneye
gitmeliyiz!" "Şimdi olmaz. Hissedebildiğim bir ya da ikiden fazla kişi var."

"O zaman ben yalnız giderim. Sen İmparatorluk Sarayı'na gidebilirsin." "O
cesetle nereye gidiyorsun!"

Callisto, araba hareket etmeden önce inmek için acele ederken beni
yakaladı. "Sana kaç kere söylemem gerekiyor? Şimdi iyiyim,
Majesteleri."

"Şimdi iyiysen ne anlamı var? Gidip yine o lanet büyüü kullanacaksın.
Hadi ama. Arabadan ayrılma!"

Veliaht Prens, sanki arabadaki kargaşayı duymuşum gibi dışarıda sert bir
şekilde bağırdı. Ancak o zaman araba yavaşça hareket etti.

Yine de sessizce, omzumu sıkıca kavrayan Calisto'ya baktım. "Majesteleri, ne istersem yapmama izin vereceğinizi söylemişsiniz."

"Bu aynı zamanda iyi durumda olduğun zamandır." Çaresiz bir bakışla karşılık verdi.

"Ve Dük seni berbat bir halde gösterdi." ""

"Resmen kendi mezarlarını kazıyorlar. Ölüp ölmeyeceklerini boş verin. Suçlu hissetmenizi bile hak etmiyorlar."

Açıkçası söyleyecek bir şeyim yoktu çünkü haklıydı.

Ancak Eckart'ın insanları öldürmesi ile Leyla'yı ortadan kaldırması çok farklıydı. "Eğer tekrar düşersem, beni kurtarabilirsin."

"Bu mantıklı, ne!"

"Ben de korkuyorum, Majesteleri."

Dükalıktan uzaklaştığımı hissettim ve dikkatlice zihnime söyledim.

Devasa ve olağanüstü canavarları görmek yeterli değil, bu yüzden onlarla uğraşan, kaçındığım son patronu öldürmek zorunda kaldım.

Ancak, bu kaçınılmazdı.

Oyunun sonunu izledikten sonra orijinal dünyaya geri dönmek için ayrıldım ve herkes Yvonne'un ellerinde ölmüştü.

Elimi yavaşça bana çarpık bir yüzle bakan Veliaht Prens'in yanağına doğru uzattım.

"O kadar korkmuştum ki bırakıp kaçtım ve sen de beni yakalamak için peşimden geldin."

Bilincim yerinde değilken bir rüya gördüm.

Uzun zaman önce, bir av yarışmasında bir mağarada onu dinlediğimi hayal etmiştim.

İmparatorluğu yok etmek için mükemmel bir imparator olmak istediğini söylediğinde gerçekten ne demek istediğini düşünmedim.

Benim arkeolog olmayı hayal ettiğim gibi, belki o da ideal bir imparator olmayı ve ülkeyi yönetmeyi hayal etmiştir.

Belki de açgözlülüğümdendir.

Ama illüstrasyonda gülümsemesi o kadar parlaktı ki.

"Çünkü benim tarafımda olacağını söyledin. Tehlikede olduğumda beni koruyacağını biliyorum."

Güvenli bir dünyada, onun kusursuz bir imparator olarak yaşamasını istiyorum.

"İşte bu yüzden cesur davranıyorum. Dükü ve halkını kurtaracak değildim ama"

Callisto ifadesiz bir yüzle sessizce bana baktı. Uzun bir süre sonra başını yanağıma yasladı.

Sonra gözlerini kapadı ve sessizce fısıldadı.

"Gözlerini her kapattığında, gözlerini bir daha açamayacağından korkuyorum." ""

"Enerjinin tükenmekte olduğunu biliyordum ama sen farkında olmadan nefesini sayıyor ve ağzını onlarca kez kontrol ediyordum."

""

"Çünkü seni her zaman kanlar içinde yatarken görebiliyorum." "Ah"

Neden bahsettiğini anlayamadım ama küçük bir nefes aldım. Çünkü benim düşmem konusunda neden bu kadar hassas olduğunu anlamıştım.

Callisto benim zehir içip yattığım bir zamandan bahsediyordu.

Tekrar başımı kaldırdığımda, ifadesiz yüzündeki korkuyu çaresizce bastırıldığını görebiliyordum.

Kendimi garip hissettim.

"Bu sefer dikkatli kullanacağım."

Kükreyen karnına bastırarak, garanti edemeyeceğim sözlerle onu yatıştırdım. Calisto ancak o zaman kaskatı kesilmiş yüzünü çözdü ve sırtmaya başladı.

"Onu kontrol edemezken nasıl dikkatli kullanabilirsiniz?"

"Sert kullansam bile düşmeyeceğim. Büyücünün bana verdiği iksiri biliyorsun." Dudaklarımı büzerek cevap verdim.

Sonra dilini şaklattı ve ağıt yaktı.

"Tsk, geri adım atmayalı çok uzun zaman oldu." Ve tekrar emretti.

"Arabayı geri çevirin."

Varış noktasını değiştirerek Dükalığa ulaşan bir araba kısa süre sonra konağın kapısından hızla geçti.

"keeeek!" "Ahhhhhhhhhhhhhhhhhh!" chaeng, chaeaeng-!

Vardıklarında konağın ön bahçesi kısa mesafeden darmadağınktı. "Çılgın! Ugh!"

Bacakların olması gereken kısımda kıpırdayan bir solucanla birlikte bir siğil görünce tiksindim.

olmak.

"Yumuşakçalardan nefret ediyorum!

Veliaht Prens arabadan indikten sonra hızla muhafızlara seslendi. "Üç kişi arabaya eşlik etsin, geri kalanlar beni takip etsin!"

Aceleyle bana döndü.

"Prenses, henüz büyü kullanmayın, sadece arabada kalın. Eckart Hnights var, bu yüzden canavarla başa çıkmak için güç kullanmaya çalışacağım. Tamam mı?!"

"Evet"

Ama ben Yvonne'u arıyordum ve onun tavsiyesi kulağıma ulaşmadı.
"Nerede o?"

O sırada savaş alanını andıran, kan ve et dolu bir bahçeyi gözden geçiriyordum. "Duke!"

Tanıdık başlık birden gözüme çarptı.

Bahçenin bir tarafında düğ ve uşak bir canavar tarafından kovalanıyordu.
"Size dikkatli olmanızı söyledim, neden dinlemiyorsunuz?"

Beyin yıkamanın da etkisi olduğunu bilerek, bu bölünmeyi yapan Dük vahşiydi.

Veliaht Prens'in dediği gibi biyolojik babası bile değil. Onu kurtarmak gerekli miydi?

-Endişelenme.

-Ama istersen Eckart'tan ayrılmana izin veririm.

Ama o anda Dük'ün sıcak sesi kulaklarımda çınladı.

-Yaşlı bir adamla girmektense yalnız girmeyi mi tercih edersiniz?

-Bebeğim, hepsi babanın suçu. Ağlama. Ne?

Kulaklarımı kapatmakta güçlük çekerek dişlerimi sıktım.

İşte o zaman. Koşan uşak bir taşa takıldı ve düştü. "Pennel!" Koşan Dük geri geldi ve ona yardım etti. "keeeeeek-!"

Ancak, kendisini yakından takip eden takipçisine boynunu teslim etti.

Salyalı siğilin tırmığının bir orağın ölü bir bedenine düştüğü gibi başlarının üzerine düştüğü an. Elimdeki aynalı asanın tepesinde beyaz harfler belirdi ve havada asılı kaldı. Yazma büyü karşılarında hiç tereddüt etmeden bağırdım.

"Dekina Levatium--!"

Boynumun altından yanmış gibi hissettiğim zamandı. kukwaaaaang!

Kükreyen bir sesle, bir yerlerden devasa bir ışık kütlesi döküldü ve lastik bir top gibi sıçramaya başladı.

Bu büyü, karşı tarafı öldürmeden çok sayıda canavarı kısa sürede süpürme avantajına sahipti.

Ancak ışın kötü tarafı, eşyaların "diğer tarafa" ait olmamasıydı.

kong, kong!kuuuung-!

Çılgın bir ışık kütlesi hızla birkaç siğili öldürdü. Hiç şüphesiz, konakta büyük delikler vardı.

Işık tarafından paramparça edilen canavarların kalıntıları ve kelimenin tam anlamıyla harap olan çevre.

Dükün, uşak Pennel'in ve ön bahçedeki herkesin ağlamaklı gözlerle bana baktığını görebiliyordum. "Huh, huh"

Ağır nefes alma noktasında.

Tududuk- Burnumdan bir şey damladı. "Kullanma dedim. Gerçekten dinlemiyorsun!"

Bastırılmış ses üzerine başımı kaldırdım ve Veliaht Prens'in bana doğru koştuğunu gördüm.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 213

Bölüm 213

Elimi kaldırdım ve burnuma dokundum. Kırmızı kan çıktı.

'Ne oluyor be? Üniversite giriş sınavından önce bütün gece ağlamadım bile...' Sinirli bir şekilde ıslak burnumu ve dudaklarımı giysilerimin kollarıyla ovuşturdum.

"Dokunmayın."

Bu sırada acele eden Callisto beni bileğimi çıkarmaya zorladı.

Ve nereden geldiğini bilmediğim bir mendille burnumu kapattı ve çenemi destekleyerek başımı geriye doğru koydu.

"Bunu yanında mı taşıyorsun?"

Genizden gelen bir sesle sorduğumda, öfkesini bastırır gibi bir nefes aldı.
"Biliyorsun. Biri yüzünden her şeyi taşıyorum."

"Ben iyiyim."

Çekinerek cevap verdim.

Başım eğik olduğu için nasıl bir ifade takındığını anlayamadım.

Ama onu iyi olacağıma ikna ettiğimde, üzerine burun kanaması döktüğüm için utandım.

"Sana söylüyorum, bu iksir almak gibi bir şey değil..." "Anladın, o yüzden etrafa bakma."

Callisto beni durdurdu ve sessiz olmamı sağladı.

"Yapmak istediğin Şeyi yapmaya karar verdin. Mazerete gerek yok. Sadece biraz aklımı erittin." Önemli bir Şey olmadığını söyledi.

Ama sesinin neden bu kadar sert çıktığını anlayamadım.

"Penelope!" İşte o zaman. Tanıdık bir ses duyuldu.

Başımı hafifçe kaldırdığımda Dük Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor ve uşağa yardım ediyordu. "Peder."

Neyse ki o sırada burnumun kanaması durmuştu. Bana bağlıydı. Veliaht prensin yanından sıvıştım.

"Ne haltlar dönüyor. Sihir nasıl çalışıyor?"

Kâhyayı yanına gelen Şövalyelerden birine teslim etti ve Dük'ün gözü benim aynalı asama değdi.

Utançtan elimi arkama sakladım. "Dük beni göremiyor bile, değil mi?"

Hızla görünmez olan Callisto sesini verdi.

Dük'ün gözleri ancak o zaman Veliaht Prens'i tanıdığında kocaman açıldı. "Ekselansları, siz isyancıları bastırmak için kuzeye gitmediniz mi?"

"Ben kimsenin aksine, kaçak bir prensesin nerede olduğunu umursamayan soğukkanlı bir adam değilim.

gitti."

"Ekselansları!"

O kadar Şaşırmıştım ki Callisto'nun Dük'e doğrulttuğu ağzını susturmaya çalıştım. Ancak Dük'ün teni zaten dökülen kelimelerle hızla karardı.

Aslında Veliaht Prens'in sözleri yanılttı. Malikaneden ayrılacağımı söylediğimde Dük bana yardım etmeyi teklif etti.

Beni durdurmaya kararlıysa, Yvonne'la savaştığımız gün kaçmak zor olmalı.

"Büyü kullanıyordum. Köşk için özür dilerim. Büyü gücümü kontrol edemedim.

Henüz sihir yok."

Suçluluk duygusuyla Dük'e kekeledim.

Durumun sertliğine bakılırsa, Dük bu Yvonne'un kimliğini biliyor gibiydi. Aksi takdirde, tüm aile şövalyelerini çağırmazdı.

"Yine de zamanında vardığımıza sevindim."

Alt dudağımı sertçe ısırđım ve yavaşça içimi döktüm.

Sağ salim görüldüğüm için Dük rahatladıysa, gerçekten kolay lokma olur muydum?

Sözlerim karşısında amaçsızca titreyen gözleriyle bana bakan Dük, birden elini kaldırıp yanağımı okşadı.

"Çok sevindim, iyisin." ""

"Geri döndün ama bugünün aksine, malikânede olmadığın için hiç memnun hissetmemiştim." Kelimelerle yüzümü bulanık tutmayı başardım.

Geri dönüp yüzleşmek zorunda kaldığım dük ailesinin beyni Yvonne tarafından tamamen yıkanmıştı ve sadece onun için hareket edeceklerini biliyorlardı.

Eclise gibi bana saldırmaya kalksalar bile ne yapacağımı düşündüm, yol boyunca onlarca kez. "Hey, Penelope!"

Uzaktan Renald'ın bize doğru koştuğunu, güzel pembe saçlarını dalgalandırđığını görebiliyordum.

"Hey, ben hala ayık değil miyim? Sanırım az önce seni garip bir sihirli değnek kullanırken ve tüm canavarları yok ederken gördüm."

Kaçıştan bir ay sonra Renald kendi kafasını yumrukladı ve aptalca şeyler söyledi. "Bu tür bir buluşmayı selamlamak için henüz çok erken."

İşte o zaman oldu. Herkesin başı o delici sese döndü.

İnce yapılı bir kadın tuvaletin bulunduğu bahçeden uzakta duruyordu. "Yvonne."

Canavarları serbest bıraktığımı ve olduğu gibi zıplattığımı düşündüm, ama Yvonne uzakta durdu ve her şeyi izledi.

"Oh, pekala. Hala bir parçası bende'.

İkna olur olmaz önümdeki insanları ittim ve ilerledim.

Kan kalıntıları ve canavarlarla kaplı bahçenin arasında nihayet birbirimizle yüzleşebildik.

"Korkup kaçtığınızı sanmıştım ama geri döndünüz, öyle mi Penelope?"

Yvonne safça güldü.

Onun yanında, Derrick siyah bir şeye bağlanmış, gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. Yakalanmış gibi görünüyordu, kendi isteğiyle değil.

Onu görmemiş gibi yaparak tekrar Yvonne'a döndüm.

"Benden çok dayak yedin ama aklın başına gelmedi mi?" "Ne?"

"Senin yerinde olsaydım, utanır ve çoktan kaçırdım. Beyin yıkamanın ve kullandığın gücün artık üzerimde işe yaramadığını biliyorsun."

Çünkü oyuna erişimim var ya da geçmişteki Penelope'nin aksine, çok fazla şeye sahip olduğumda. Sözlerim Yvonne'un dudaklarındaki gülümsemeyi azalttı.

"Sizin için işe yaramayacaksa bile etrafınızda işe yarayacaktır."

Bir an ağzı titredikten sonra sakinleşti ve bir süre sonra karşılık verdi. O an gelmişti.

"Ugh!"

Yanında duran Derrick aniden acı dolu bir inilti çıkardı ve dizini indirdi.
"Derrick!"

"Kardeşim! A-oh, şu çılgın kaltak!"

Dük ve Renald şaşkınlık içinde bağırıyorlar.

"Geçmişte, sana gösterememek için önce seni öldürdüm. Umutsuzca sevilme istediğin ailenin benim tarafımdan teker teker nasıl yenildiğini."

"Kahretsin! Bırakın beni!"

"Genç ve güçlü insanlar aynı zamanda güçlü bir canlılığa sahiptir. Kardeşin oldukça iyi bir avdı." Yvonne yavaşça eğildi ve iki eliyle Derrick'in yüzünü okşadı.

Derrick şiddetle mücadele etti. Ama tabii ki hareket edemiyordu.

"Bu sefer sana açıkça göstereceğim. Ailen gözlerinin önünde nasıl öldü?"

"Onu tepele."

Daha Yvonne'un sözleri bitmeden cevap verdim. "Ölü

ya da değil, bu beni ilgilendirmez."

(Not: Üzgünüm Derrick değil, sen kara listedesin) Yvonne'a söyledim ama gözlerim Derrick'teydi.

Durmadan titreyen mavi göz bebekleri birden durdu. Derrick sanki az önce duydukları inanılmazmış gibi bana baktı. Beyaz soluk dudakları titriyordu.

Ne yazık ki o anlamadan başımı doğruca Yvonne'a çevirdim. Çünkü umursamadığım gerçek buydu.

"Ne kadar işe yaramaz bir avdın, değil mi?"

Yvonne asık bir suratla mırıldandı ve kısa süre sonra onu tuttuğu Derrick'i serbest bıraktı.

"keueuk!"

Sanki kabaca bir şeyin içine itiliyormuş gibi toprak zemine fırlatıldı. "Bunu yapamam. İşte bu kadar."

Yvonne böyle bir dereye bakmadan bana ters ters baktı ve şöyle dedi. "O zaman başka bir savaş başlatalım."

Onunla aynı zamandaydı. Ssss, sssssssssud-

Korkunç bir şekilde yırtılmış siğillerin gövdeleri, benim sihrimle, çırpınmaya başladı. Titreşen bir cep telefonu gibi.

"Ne, ne!"

Şaşkınlık içinde olan şövalyeler yine diken üstündeydi.

O anda, bir aşağı bir yukarı hareket eden bedenin içinden birkaç akarsu fışkırdı. "Heeeeeek-!"

"Ma-MonMoster! Yeni canavarlar ortaya çıktı!" Birisi çığlık çığlığa bağırdı.

"Çılgın"

Ölü peygamberdevesinden bir canavarın yükseldiğini ve kıpırdayarak dans ettiğini gördüğümde ondan nefret ettim. O zaman oldu.

"Hiç şansın yok. Bir bakış bile!" "Heeeeeek-!"

Ölü canavarlardan çıkarılan cesetler hep birlikte şövalyelere doğru koşmaya başladı. "Ahhh! Bıktım artık, gerçekten! Saldırın!"

Renald bir kılıç çıkardı ve önden gitti.

Sadece onlara baktım, donmuş ve çılgınca kıpırdanıyorlardı. Etrafımda sürünen bir şey gibi, tüm vücudum gıdıklandı.

Nasıl hissettiğimi anlayınca, aynalı asanın üzerindeki beyaz harfler aklıma geldi.

Veliaht Prens, kıpırdayan şeylerden 'nefret eden' beni düşünerek vücuduyla önümü kapattı.

"Geri çekil, prenses." "Ateş Pisson-!"

Ama bu, aklımı deliliğin çılgınlığına çoktan kaybettikten sonraydı. Fluttering-!

Avazım çıktığı kadar bağırdığım anda, kıpırdanarak şövalyelere saldıran iğrenç yaratıklar hep bir ağızdan yandılar.

Şövalyeler ani ateş karşısında durakladı. "Heeeeeek-!"

İğrenç bir kokuyla yanan canavarlar deli gibi kıvrandı. Ancak, bir süre sonra.

Tuduk, tuduk-. Yanan yerler koptu. Bir kertenkelenin

kuyruğu gibi, siyah yanık kısım düştü.

Vücudunun yarısı düşmüş olsa da canavar hâlâ hareket ediyordu ve hâlâ canlıydı. "Heeeeeek-!"

Alevler söndükçe, tekrar içeri girmeye başladılar.

"Ne, neden ölmüyorsun? Fire-pisson! Ateş-pisson! Rüzgar Pisson! Ateş piston!" Utanarak dev bir ahtapotu düşündüm ve

Büyü.

Ama işe yaramadı.

"Anne, büyü işe yaramıyor gibi görünüyor, Ekselansları Veliaht Prenses!"

Veliaht Prens'in yanımda bıraktığı saray büyücüsü ürperdi ve bağırdı.

"Veliaht Prenses mi?"

Dük tanımadığım bir yüzle bana baktı ama yıkılmıştım ve onu dinleyemedim. "Heeeeeek-!"

"Arabada kal, prenses!"

Veliaht Prens sanki bekliyormuş gibi, önüne çıkan bir canavar dokunacını kılıçla keserken bağırdı.

Ondan sonra, vuruldu, kılıç saldırısı başladı.

"Majesteleri haklı, Penelope! Orada güvende kal!" "Ah, baba!"

Ellerini birleştirmenin daha iyi olacağını düşünmüş olacak ki Dük de kılıcını çekip koşmaya başladı.

Önümden atlayan Veliaht Prens, Dük ve Renald sayesinde etrafım güvenli bir bölgeydi.

Canavarın mantis canavarına kıyasla çok düşük bir saldırısı vardı, büyüm işe yaramasa da birkaç kez fiziksel olarak kesilmesi gerekiyordu.

'Ne? Önemli bir şey değil, değil mi? Oldukça iyi.'

Kesilen canavarların görüntüleri zihnimi yavaş yavaş sakinleştirdi. Yani bilmiyordum.

Yvonne neden bir savaş veriyordu.

Canavarın kesilen kısa parçaları Penelope'nin etrafında birer birer yığılmaya başladı. Hâlâ canlıydı ve kıpırdanıyordu ama o kadar kısaydı ki

ölmek üzereydi.

İnsanlar bunun hakkında biraz düşündü.

Fark edilmeden, kısa bir canavar parçası kıpırdandı ve yakındaki bir başka kesik parça grubunun açısına dokundu.

Kısa süre sonra enine kesitlerle birleştirildi ve kesik izleri iz bırakmadan kaybolup yeni ve daha uzun bir parça haline geldi.

Ve sonra yeni bir parçaya geçti.

Birkaç tekrardan sonra, canavarın parçaları bir adamın yarısı kadar büyüdü. "Aptal sürtük.

Yvonne, dişlerinin saçlarının enine kesitine bağlı olduğunu öğrendikten sonra ağzının köşelerini kıvırdı.

Bir yaratık yavaşça bir ağaca tırmandı ve birbirleriyle güçlerini

birleştirdi. Kimsenin umurunda değildi.

Penelope'nin başının üzerinden uzun bir dal sarkıyordu.

Yvonne canavarın hedefine ulaştığını görünce çok sevindi. Şimdi, parçaları bununla geri aldığı anda, her şey bitmişti.

Penelope hemen öldürmezdi. "Ama o çirkin yüzü parçalara ayırabilirim. Yvonne'un ağzı bir karış açıktı.

"Çok sefil ve acılı bir şekilde öleceksin Penelope." İşte o zaman. Puuk-.

Ete batan keskin bir şeyin çıkardığı sesle Penelope'ye bakan Yvonne'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Başını yavaşça eğdi. Kılıcın ağzı kırmızıya dönüyordu. Başını tekrar kaldırdı ve yan tarafını kontrol etti.

"Yvonne."

Mavi gözleri durmadan titriyordu. Kardeşı Derrick görüldü.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 214

Bölüm 214

Bıçaklanan Yvonne sendeledi.

Derrick'e bakan gözleri sanki inanılmaz bir şeymiş gibi kocaman açılmıştı. "Br..... Kardeşim, neden?"

Yvonne dudaklarını ısırđı. Toz kadar küçük bir sestı bu ve yakında kaybolup gidecekti.

Bıçaklanan oydu ve o anda sanki bıçaklanmış gibi keskin bir acı hissetti. Derrick titreyen gözlerle kendi elleriyle sapladığı kılıca baktı.

Küçük kız kardeşini kendi eliyle bıçaklıyordu. Birden mide bulantısı boğazına kadar yükseldi. "Sen, sen benim kız kardeşim değilsin."

Dişlerini sıktı ve çenesiyle tecavüz etme fikrinden kurtuldu. "Sen de kimsin be?"

"Ben Yvonne, kardeşim. Festival günü kaybettiğın kız kardeşin."

Yvonne, gülümsüyor mu yoksa ağlıyor mu olduğu bilinmeyen bir bakışla Derrick'in suçluluk duygusunu bir kez daha uyandırdı. "Eğer ben Yvonne değilsem, kim Yvonne olabilir ki?"

"Kapa çeneni!"

Ama Derrick artık kandırılmıyor.

"Yvonne, Yvonne senin kadar kötü olamaz! Yvonne, o çocuk!" ""

"Sadece bahçede solmuş bir çiçeğē bakarken, bu yüzden gün boyu odaya tıkılıp kalmış bir çocuktı."

Darmadağınık bahçeye şaşkın gözlerle baktı.

Ölü Düşes'in kendi elleriyle yaptığı şeylerle ünlü Eckart'ın malikanesinin bahçesi Yvonne'un hazinesiydi.

Tek bir çiçeğin bile solduğunu gördüğünde, küçük kız kardeşi sanki dünya yıkılmış gibi acı acı ağladı.

Bahçeyi dağıtacak kadar da iyi olamazdı. Daha önce sisli olan zihni şimdi berraklaşmıştı.

"Bu arada, sen de kimsin?"

Derrick bıçakladığı kadına yabancı gözlerle baktı. Görünüşe göre, Yvonne'un bakışı onun haklı olduğunu söylüyordu...

"Ha hadid sonunda fark ettin mi?"

Bir iblis gibi ortaya çıkan bir yüz tamamen yabancı görünüyordu.

"Bu doğru. Kız kardeşin zaten uzun zaman önce benim tarafımdan götürüldü." "Ne?"

"Zavallı Yvonne, Yvonne, Yvonne Eckart."

Kadın, kılıçla derinden yaralanan vücudunda hiçbir sorun yokmuş gibi mırıldandı.

"Onu kaybeden kardeşi yüzünden kötü bir şey tarafından götürüldü ve onun kılıcıyla ölecek."

"Ne, Ne"

"Neden, yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

Derrick'e her seferinde bir adım atarak, onunla alay eden bir kadın gibi dönerek yaklaştı.

İkisi arasındaki mesafe kapandığında, yarı saplı kılıç yavaş yavaş Yvonne'un vücudunda kayboldu.

Sonunda, Derrick'in kılıcının kabzasına yaklaşan bir kadın, çocuğu kızdırmak istercesine aniden yüzünü ona doğru itti.

"Hâlâ bana inanmıyor musun?"

Eğer o bir insan olsaydı, bu asla olmazdı. Sana saplanmış bir bıçakla yürüyemezsin.....

Derrick'in gözleri kıpkırmızı oldu. "Deli! Yvonne-!"

Kılıcını bir yabancıнын vücuduna saplarken kız kardeşinin adını haykırdı. hwiik-!

Ve onu bir kadının boynunda sallamaya çalıştığı an. Hwadeuk, Poo-wook-.

Kemiklerin kırılma ve ete batma sesi duyuldu. Bir dakika önce de benzer bir ses çıkmıştı.

Ama.

"Huh, hugh"

Derek yavaşça bakışlarını indirdi ve aşağı baktı. Sol göğsüne başka birinin eli saplanmıştı.

Tekrar başını kaldırdığında, çok mutlu görünen bir kadının yüzünü gördü. Beklendiği gibi, heykel olmadan beyin yıkamayı kontrol etmek zor"

Aynı anda, göğsüne saplanan el çılgınca içeriye kazdı. "kook-!" Derrick'in ağzından kırmızı kan damlıyordu.

Tokat-! Yukarı kaldırdığı eli çaresizce yere düştü ve kılıcı ıskaladı. Hayat dolu gözleriyle kız kardeşine baktı.

"Sen... delisin"

"Kalbini böyle yakalarsam Penelope nasıl tepki verir?" Yvonne sanki gözleri yakıcıymış gibi fısıldadı.

Sözleri Derrick'in mavi gözlerini bir deprem gibi sarstı.

Ne zaman aşılmaz bir adamın bir isim tarafından süpürüldüğünü görse, bu kadına karşı bir isyan duygusu hissediyordu.

İnsanın en içteki düşünceleri tarafından kolayca kandırılmasının aptallığı çok hoştu ve bazen sebebin geçmişte olduğu gibi kendisi için olmaması hoş değildi.

Şimdi oldu.

"Ama yine de, seni kurtarmak için rol yapar mı? Yoksa ölmene sempati mi duyacak? Eğer o değilse..." Yvonne sallanan aptal adama baktı ve sanki çiğniyormuş gibi zehirini tükürdü.

"İğrenecek misin?" "Dur."

Derrick içgüdüsel olarak Yvonne'un ağzını kapatmaya çalıştı.

Ama kalbi onun elleriyle delinmişken, hiçbir şey yapamazdı.

"Küçük kız kardeşini kaçıran Derrick Eckart, üvey kız kardeşinin reşit olma törenine gitti ve sonunda onun intihar etmesine neden oldu."

"Kes şunu, kes şunu!"

"Gerçeğin onu sevdiğin olduğunu ve beyin yıkama yüzünden bunu bozduğunu bilmek ne kadar korkunç olurdu?"

Yvonne'un ağzından zalim kelimeler döküldü ve sakladığı iğrenme duygusu ortaya çıktı. Derrick'in durmaksızın titreyen gözleri aniden durdu.

"Sen, sen, o"

Yüzü boğulan bir adam gibi bembeyaz oldu. "Benim zavallı kardeşim."

"Huuuuk, dur!"

"Ne zaman Penelope'den bahsedilse kıskanç bir adam gibi sinirleniyordun ve bunun aşk olduğunu hiç bilmiyordun." Yvonne ince eliyle onun solgun yüzünü okşadı.

"Şimdi huzur içinde yat."

Başını eğdi ve ninni gibi bir şeyler fısıldadı.

Perişan görünen Derrick, yaklaşan kadından kaçmayı hiç düşünmedi. Çok geçmeden kadının yumuşak dudakları Derrick'in dudaklarına değmek üzereydi.

"Wind Pison Prason!" hwiilik-!

Aniden cızırdayan bir his ona doğru uçtu. "Ugh!"

Saldırıyı fark eden Yvonne, Derrick'i iterek saldırıdan kurtulmayı başardı.

Aynı zamanda, etrafındaki bir canavarla kendini savundu. "Hiak-!"

Ancak bir süre öncesinden farklı olarak, büyü işe yaramadığında, iki parazit canavar hızla ortadan kaybolmak üzere saldırıya uğradı.

hudududuk-.

Bir kasırga fırtınası süpürdükten sonra, yeniden üretilmeyecek kadar ince bir şekilde bölünmüş olan canavarın enkazı yağmur gibi yağdı.

Birisi içinden çıktı. "Büyü Yükseltildi."

"Sen öldün, lanet olası Penelope Eckart" diye ekledi Yvonne.

* * *

Yvonne'un tamamen bitmesi için kesilmesi ya da hayatta kalması için kesilmesi çok fazla zaman aldı. 'Sadece bir nesneyi kesebilseydim, onu çözebilirdim.

Geri itilen ve durmadan kılıç sallayan Prens ve Dük'e baktığım bir zamandı.

Birden, aynalı asanın üzerindeki beyaz harfler daha çılgın büyülerle değişti. "Çılgın, birleşik büyüler beni daha güçlü yapıyor!

Bir an için bile şaşırmayacak kadar tek boyutlu bir büyüydü. "Rüzgar Pison Prason!"

Değiştirilen büyü'nün kesin bir etkisi oldu.

Bir anda birkaç kasırga bahçeyi çılgınca süpürdü, canavarları tek bir darbede parçaladı. Bunun olacağını bilmiyordum ve Yvonne'un yüzü gözlerime takıldı.

Sanki Derrick onun yanında çaresizce yatıyor gibiydi ama bu beni ilgilendirmezdi. "Sen artık ölüsün.

Şimdi geriye kalan tek şey son patrondur. "Rüzgâr!"

Ona doğru adım atar atmaz, bir büyü sözcüğünü haykırdım. "Slurp-!"

O anda, gökyüzünü yaran ve öncekilere tanıdık gelen yeni bir canavarın çığlığı keskin bir şekilde çınladı.

Aynı zamanda, dudududu-!

Yer şiddetle sarsıldı. Her şey bir anda oldu, bu yüzden aklımı kaçırmıştım. Bölgedeki herkesin bağırduğu an.

Qua-ang-! Yerden bir şey yükseliyordu, bu yüzden Dük'ü hemen yuttu. "Fa, Baba!"

Renald bağırdı.

Kocaman bir solucandı.

Bir büyüüyü haykırmak için acele ediyordum.

Ancak Dük'ü yutan solucan, saldırmaya fırsat bulamadan tekrar toprağın içinde kayboldu.

"Yvonne!"

Hemen Yvonne'a döndüm.

Bu arada, yeni bir canavara binmiş, havada bana bakıyordu. "Bu başarısız oldu, bu yüzden onu senin için anlamlı bir rehineye dönüştürsem iyi olacak Penelope." Yvonne parmaklarıyla yere düşen Derrick'i işaret ederek acımasızca güldü.

"Sevgili babanı kurtarmak istiyorsan, elinde bir parça ile gel beni bul." Bir an için kalbim sıkıştı.

Ama her türlü duygumu belli etmemeye çalışarak sakince cevap verdim. "Sadece öldür onu, çünkü zaten senden kurtulmam gerekiyor."

"Penelope, sen!"

Sözlerim üzerine Renald şok olmuş bir yüz ifadesiyle bana baktı. Ondan uzaklaştım ve gözlerimi sadece Yvonne'a diktim. "Gerçekten mi?"

Yvonne sözlerime başını eğdi ve şöyle dedi.

"Bu arada, Dükalık'ta gerçekten sadece bir tane mi var?" "Neymiş o?"

"Örneğin, ölümünüzden korktuğu için Vinter Verdandi aracılığıyla çalan bir hizmetçi, gizli çocuklarıyla birlikte olmak zorunda kaldı."

"Emily!"

O anda Emily'nin unuttuğum yüzü önümden geçti. Kısa bir duraklama.

"Ne kadar erken karar verirsen o kadar iyi. Dolunay günü, hepsini yemek için kullanacağım!"

"kkirururuk-!"

Uçan canavarın zerindeki Yvonne hızla uzaklaştı 'Hayır.

Büyüyü bitirmek için ağzımı açtım. "!"

Ama hiç ses yoktu.

Dk, Emily ve antik kalıntıları gösteren görüntüler zihnimden birbiri ardına geçti.

Yvonne tamamen fark edilip gözden kaybolana kadar hiç ses çıkaramadım.
"Seni pislik."

Bu ılgın oyunu kendi ellerimle bitirme şansını kaçırdım. Çaresizlik ve utanç duygusu üzerime çöktü.

'Oyundaki karakterler neler? şimdiye kadar, rehineler!'

Birden öfkeye benzeyen duygular yükseldi. Sonra biri elini omzuma koydu.

"Başını eğme, pislik. Eckart'ın hiçbir zaman diz kmediğini bilmiyor musun?" Kafamı kaldırdığımda pembe saçlarını görebiliyordum. Renald'dı.

"Bu senin hatan değil."

Bu söz sonunda yüzüme çarptı. "Ah." şimdi ne

hissettiğimi anladım.

Bu sululuktu, Yvonne'u ldremediği için duyduğu öfke değil. Sululuktu.

Renald, az önceki soğuk sözlerim karşısında yüzünde açıkça şok olmuş bir ifadeyle, sanki tüm duygularımı biliyormuş gibi konuştu.

"Henüz kimse ölmedi. Onları kurtarabilirsin. O yüzden böyle bir ölüm döşegi yapma, tamam mı?"

Kardeşim gibi bir adamın ses tonu karşısında, dudaklarımı ısırmaktan başka bir şey söyleyemedim. Şiddetli bir fırtına geçti ve garip bir yorgunluk hissi geldi.

Reynold şaşkınlık içinde dükün ve genç dükün yerlerini ustalıkla doldurdu.

Veliaht Prens ve emrinin yönetiminde yaralılar taşındı ve harap konak yavaş yavaş temizlenmeye başlandı.

O sırada kanlar içindeki Derrick'in götürüldüğünü gördüm. "Sanırım henüz ölmemiş.

Ben de öyle düşünmüştüm ama solgun yüzünü gördüğümde karışık duygular hissettim. Yvonne'u bıçaklayan Derrick, sonra da saldırıya uğradı.

Kız kardeşini burada böyle korkunç bir şekilde bıçaklayarak ne düşünüyordu? Taak-. O zaman oldu.

Sedye tam yanımdan geçerken. Bayıldığını sandığım bir adam aniden bileğimi tuttu. "Ne?"

Bileğine baktım ve adam şaşkınlık içinde kalakaldı. Zor kazanan adam diğer elindekini bana uzattı. "Al şunu."

Tanıdık bir eşyaydı. Çocukken Penelope tarafından hırsızlıkla suçlanan Yvonne'un kiyle tamamen aynı.

Bir kolyeydi.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 215

Bölüm 215

Derrick'in çıkardığı kolyeye boş gözlerle baktım.

Çünkü neden birdenbire bana verdiğini tahmin edemiyordum. "O zamanki kolyenin aynısı olduğunu sanmıyorum.

Penelope'nin rüyalarında gördüğü kolye küçüktü ve bir çocuk için süslemenin içine bir elmas yerleştirilmişti.

Ama Derrick'in bana verdiği kolye benzerdi ama küçük resim kadar büyüktü. "Transfer sihrini işledim."

Yavaşça ağzını açtı ve bunu kabul etmek istemeyen bana baktı.

"Elmasları üç kez ovalarsanız, mesafe ne olursa olsun aklınıza gelen her yere gidebilirsiniz." Geri dönüş cevabı saçmaydı.

Ağzımdan bir sorunun çıkması doğal bir adımdı. "Neden?" " "

"Neden bana verdin ki?"

Aynı anda, son çaresiz çılgılığı aklına geldi.

-Kızgın olmama rağmen sana bir hediye verdim ve sen de bana gülümsedin. Renald'ın yaptığı gibi hakaret etmedim, bir kardeş gibi savaştım. Ama neden--!

Bana hediye vermesinin sebebi.

Kız kardeşinin yerini alan iğrenç kıza karşı iğrenç duygular. Onun hasta olduğunu bildiğinden, sorgulama yanılttı.

Sadece dudağını susturan ve hiçbir şey söyleyemeyen onun adına ben konuştum. "Şimdi bunu bana fırlatırsan, korkarım bir şeyler değişecek?"

Bir zamanlar onun yeteneğinin daha iyi ilişkiler anlamına geldiğini düşünmüştüm.

Hayatının sonuna gelmiş olan ilk orospu çocuğuyla olan ilişkisi. Oyunu takip etmesi gerekmiyor muydu?

"Mücevherlere, lükse düşkün olduğum için, bana pahalı bir hediye verirsen her şeyi unutacağımı mı sanıyorsun?" Ama bu büyük bir yanıltı anlaşılmaydı.

Bana verdiği şeyi kabul ediyormuş gibi bile yapmadan ayağa kalktım. "O zaman tamamen yanıltıyorsunuz, genç düğ."

""

"O zaman hissettiğim sefalet, bana yaptığınız birçok aşağılama ve hakaret." ""

"Onları nasıl unutabilirim? Bu kolye beni mücevherler konusunda çılgına çevirdi." Elinden samimiyetsizce akıp giden kolyeyi bir kenara attım.

Pahalı platin kolye havada sallanıyordu ve adamın mavi gözlerinde bir titreme vardı

Buna göre.

"Şimdi, bana her bir şey verdiğinde korkuyorum. O zamandan beri her seferinde bana çok daha fazla işkence yapıyor ve beni dibe indiriyorsun."

""

"Bu yüzden kabul etmeyeceğim, Genç Düğ. Sebebi ne olursa olsun." ""

"Bana vereceğın hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Son sözleri, çevremizin bilincinde olarak, vücudum eğik bir şekilde küçük bir sesle okudum. Karşımdakinin genç Dük olduğunu düşünerek yapabileceğim en büyük saygıyı gösterdim.

Kalbi kız kardeşi tarafından delinmiş, korkunç bir şekilde buraya fırlatılmış adam için hissedecek hiçbir şey kalmamıştı.

Her seferinde sadece öfke, nefret değil, sempati bile hissettim.

Hızla fısıldadıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkarken.
"Biliyorum."

Sonunda benim sözlerim üzerine ağzını açtı. "Hiçbir şey unutulmayacak ya da yok olmayacak." Artık bunu bildiğine sevindim.

Duyarsız gözlerle ona baktığımda solgun yüzü korkunç bir şekilde çarpılmıştı. "Sadece söylüyorum... Ben sadece bunu söylüyorum. Öksürük"

Konuşan adam aniden kan döktü.

Biraz şaşırdım ve aceleyle hizmetlilerle konuştum. "Onu konağa götürün. Bu gidişle midesi ağrıyacak."

"Malikanenin dışı tehlikelidir."

Ama Derrick aniden önümü kesti ve tekrar kanını akıttı. Bileklerim onun eli tarafından tutuldu.

Bunu yeterince görmezden gelebilirdim ama bir şekilde

yapamadım. "Çünkü gözlerimi ve kılıcımı ulaşamayacağım bir yerde

tutamam ve yapamam." "

"Evden uzaktayken başınıza bir şey geldiğinde, Eckart'ın prestijini tehlikeye atmadan Eckart'ın pozisyonundan kaçınmanın en iyi yolu nedir?"

"....."

"Sadece çok düşündüm ve buna göre bir sonuca vardım."

Bilmiyordum ama yaralı Derrick'in gerçekten çaresiz saçmalıklar konusunda bir yeteneği vardı. "Yani lütfen"

Bana doğru, utançtan kaskatı kesilmiş, titreyen elini kolyesinden çıkardı. Kısa süre sonra nefesi kesildi ve bana yalvarmaya başladı.

"Lütfen alır mısınız?"

"Üzgünüm ama yapamam, Genç Dük."

İşte o zaman oldu. Sert bir şey belime sarıldı.

Derrick'in eli bana ulaşmadan önce bedenim biri tarafından geri çekildi. "Bu olmadan da nişanlıma tek başıma bakabilirim."

"Ekselansları?"

Başımı kaldırdığımda Veliaht Prens'in kaşlarını çatmış yüzünü görebiliyordum. "Öksür!"

Aynı zamanda Derrick yine kan döküyordu.

Boş havada yüzen kolyeyi tutan el aşağı düştü. O zamandan beri hiçbir hareket olmamıştı.

"Hepiniz ne yapıyorsunuz, kıpırdatmadan. Dük'ün yokluğunda, onların yerine ben geçeceğim."

Sersemlemiş ve nutku tutulmuş olan benim yerime Calisto hizmetkârları dürtükledi. "Özür dileriz, özür dileriz!"

Sedyeden burkulan eldeki kolye zinciri havada titreyerek uzaklaştı.

Ona baktığımda kendimi garip hissettim. "Sen ölmedin, değil mi?"

Endişe içinde kendi kendime mırıldandığımı gören Veliaht Prens dilini şaklatarak şöyle dedi "O ölecekse senin neyin var? Sana ne yaptığını bir düşün."

"Ama onun ölmesi biraz garip."

"Tsk, çok zayıf fikirlisin. Başka biri olsaydı, deliğİ bir kez daha bıçaklayıp hala hayatta olup olmadığını sorardım."

"Sadece sen olduğuna eminim."

Veliaht Prens'in çarpık kişiliğİ karşısında başımı salladım ve kollarından sıyrıldım. "Kan durdu mu? Bir bakayım."

Sonra beni geri çeviren Callisto iki yanağİmdan tutup yüzümü taradı. "Durdu. Utanç verici, git buradan."

"İksir içtin mi?" "Hayır, henüz içmedim."

"Çıkar ve şimdi iç." "Her şey yolunda"

İksirleri saklamaya çalıştım ama bana dik dik bakan kırmızı gözler yüzünden elimde değİldi. Cebimden bir iksir çıkardım.

"Bırakın gideyim, Majesteleri."

O zamana kadar, hâlâ yanağİmı tutan Veliaht Prens'e bakarak memnuniyetsizce mırıldandığım zaman gelmişti.

"Ne yapıyorsun?"

Bir yerde gök gürültüsü gibi bağırان biri koşarak geldi ve bizi birbirimizden ayırdı. Renald'dı.

"Hey, iyi misin? Her şey yolunda mı?!"

Aceleyle önümde durdu ve nöbet tutan bir kedi gibi Veliaht Prens'e baktı. "Ne yapıyorsunuz, Majesteleri? Kız kardeşime dokunmayın!"

"Nişanlımla ne yaparsam yapayım, sana ne?"

"Ne demek nişanlın? Penelope'nin peşinden koşan ve Penelope tarafından reddedildikten sonra tekrar terk edilen sen değil miydin?"

(NOT: HAHHAHAHA BU IKILI HER ZAMAN ANLAMSIZCA KONUŞUR)

"O zaman size şimdi haber vereyim. Prenses ve ben çok özeliz. Krizin üstesinden gelen sevgili, bir kavuşma öpücüğünün eşiğindeydi ve kim patavatsız... Prenses, nereye gidiyorsunuz?"

"Hey, Penelope!"

Korkunç didişmelerin ucubelerini durdurma konusunda kendime güvenmiyordum. Onlardan uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşmıştım.

Bir süre sonra Renald koşarak yanıma geldi, Veliaht Prens'ten ne tür bir hikâye duyduğunu merak ediyordu. "Hey, onunla gitmeye karar verdiğiniz doğru mu, hayır, Majesteleri?"

Yarı yarıya doğruydu, bu yüzden sessizce başımı salladım.

"Yvonne'u bulmak için geri dönüyorum. Babamızı kurtarmalıyım." "Ben de seninle geliyorum."

Sözlerim biter bitmez cevap geldi, Renald'a oldukça yabancı bir yüzle baktım.

"Sakıncası yok mu?" "Ne?"

"Az önce gördün. Öz kız kardeşin, aslında seni öldürmek isteyen korkunç bir canavar." Derrick, Yvonne'un değişen görüntüsü karşısında o kadar şok olmuştu ki ürperdi.

Renald düşündüğüm kadar şaşırmış görünmüyordu.

"O kaltağı en başından beri sevmemiştim. Kasvet, Yvonne'a hiç benzemiyordu." "Huh."

Cevap karşısında homurdandım.

'Beni ne zaman bir sıçan gibi yakalayacaksın...?

Yine de, basit Renald'ın Derrick kadar beyninin yıkanmamış olması biraz olsun rahatlatmıştı. "Babamızı kaçırdı. Eckart'a dokunduğunuz sürece, bu sadece ölümdür."

Kendi kendine mırıldanırken Renald aniden sert bir yüz ifadesiyle bana sordu. "Ne zamandan beri biliyorsun?"

"Pekala."

"En başından beri her şeyi biliyor muydunuz? Öyle mi?" Renald birbiri ardına sordu.

Tabii ki ilk başta bilmiyordum. Hayır, inanmadığım bir şeye yakındı. İyi bir kadın nasıl olur da çılgın bir oyunda bu kadar korkunç bir canavar olabilirdi.

"Başından beri ben de bilmiyordum. Birkaç karşılaşmadan sonra anladım çünkü aynada ya da çay suyunda yansıması yoktu."

Gerçekleri ölçülü bir şekilde karıştırdım. Sonra Renald kaşlarını çatı.

"Bu yüzden mi evden kaçtın? Ondan korkuyorsun ve ona karşı savaşmak için sihirli bir değnek mi arıyorsun?"

Utancımdan parmağıyla aynalı asamı işaret etti. "Bu öyle değil"

"Ama haklısın!"

Telaşla öyle olmadığımı söylememe kalmadan sözüm kesildi. "Nasıl olur da bana bir uyarıda bile bulunmazsın?" ""

"Bana söylemeliydin! Zehir aldıktan sonra evden kaçarken bana söylemeliydin!"

Renald gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Onu anlayamadığım için başımı öne eğdim. "Ben söylesem ne fark eder ki?"

"Oh, ne fark eder ki? Bana söyleseydin birlikte bir çözüm bulurduk, seni aptal!"

"....."

"Ne kadar gerçek kız kardeşim olursa olsun, bana söyleseydin, hepsini tek başına almana izin vermezdim."

"....."

"Sen de benim kardeşimsin." Renald vurgulayarak söyledi.

Dükalıktaki hiç kimse bana inanmazken benim açımdan inanması zordu. Ama Renald'ın sıkıntılı bakışı, suçlu bakışı yalan gibi görünmüyordu.

"Söyleyemedim çünkü beynimi yıkıyordu. Korkarım birine söylersem

İlk kardeşimiz gibi beyni yıkanmış."

Sonunda yavaş yavaş gerçeği söyledim.

"Deli. Yani kardeşimizin beyni yıkandığı için mi bir pislik gibi davrandı? Deli herif! Beynine bir güç uygulamalıydı!"

Renald benim sözlerim üzerine şaşkın gözlerle Derrick'e küfretti. Biraz rahatlamış hissederek, küçük bir gülümsemeyle ekledim.

"Ve ona uyarıyı ben verdim." "Ne? Ne zaman?"

"Babamıza, dikkatli olması için. Babamız sonunda biliyor. Sadece rol yapıyor." Cevabımla Renald'ın yüzü sertleşti.

"Neden bu kadar önemli bir konuda bana tek kelime etmiyorsun?"

Acı acı mırıldandı.

Hala sarhoş bir adam gibi davrandığını gördüğümde Dük için daha çok üzüldüm. İşte o zaman.

"Renald! Penelope!"

Tanıdık bir ses aniden bizi çağırdı. Ben ve Renald'ın başı aynı anda döndü. Pusun ve bahçenin ötesinde, ormanın içinde çamurlu bir figür duruyordu.

"Geri döndüm!"

Renald ağzını kocaman açtı. Benim için de aynısı oldu.

Ne kadar genç olursa olsun kılıcı olan bir Dük'tü ama Yvonne tarafından daha yeni kaçırılmıştı... 'Bu kadar hızlı mı?

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 216

Bölüm 216

Kendine ilk gelen Renald oldu. "Baba!" Yürüyen düke doğru koştu.

Ben de şaşkın bir bakışla onu takip ettim.

"Baba, neler oluyor? Canavar ne olacak? Korkunç kız gitmene izin mi verdi?" Renold dinlenmeye vakit bulamadan dükü sarsar.

"O"

Dük tam ağzını açacaktı ki nefes nefese kaldı. "Buraya gel prenses."

Soğuk sesle aynı anda Veliaht Prens beni çekti ve arkasına sakladı. Ve bir an bile kaybetmeden bir kılıç çıkardı ve Dük'e doğrulttu. "Ne yapıyorsun sen!"

"Ekselansları! Haydi!"

Şok olmuşum. Söylemeye gerek yok, Renald.

Dük'ün yeni dönmüş olan yüzü çamura bulandı.

Kılıcı hemen kesebileceği kadar yukarı kaldıran Veliaht Prens, kısa süre sonra bıçağı eğik bir şekilde eğdi.

Ve.

"Bu bir Dük."

Bir şeyi kontrol etmiş gibi görünen Calisto, kısa süre sonra kılıcını düzgünce yere bıraktı.

"Ne yapıyorsunuz, Majesteleri? Senden ne kadar yapmamamı istesem de, ben çok hoşnutsuz."

Dük öfkesini bastırdı ve Veliaht Prens'e sordu.

"Suda ya da aynada görünmediğini söylemiştin. Çok kızma Duke, sadece Leila olmadığından emin olmak için."

Veliaht Prens yüz­süz bir ifadeyle omuz silkti ve az önceki iğrenç kabalığını gizledi. Neden böyle davrandığını anlamamı sağladı.

O anda, bir oyun ortamında olduğu gibi kanda gözü olup olmadığını merak ettim. "Mükemmel bir imparator olacağını söylemiştin, seni deli! Neyse ki Dük de sanki ikna olmuş gibi şaşkın bir ifadeyle konuştu.

"Leyla'yla tanışmadım bile. Belki de karnımdan gittiğimi bile bilmiyordu."

"Nasıl geri döndün?"

Veliaht Prens ancak o zaman asıl meseleyi sordu. Dük cevap vermek yerine bana döndü.

Sonra ceketinin içinden bir şey çıkardı ve bana uzattı.

"Öngöründe haklıymışsın Penelope." "Bu"

Dük'ün avucuna konan şeyin ne olduğunu fark edince gözlerimi kocaman açtım. Yanık gibi renksiz, ince yuvarlak bir şekil.

Av yarışmasından önce Dük'e sunduğum tılsımdı.

"Canavarın mide asidi vücuduma dokunur dokunmaz tekrar harekete geçti. Gözlerimi açtığımda, malikanenin ormanı karşımdaydı."

Dük tüm hikayeyi anlattı. Ama kulaklarıma dokunmadı. Bundan daha fazlası.....

"Bunca zamandır bu sende

miydi?" "Şey, bu birinden

hediye."

Dük sanki doğal bir şeymiş gibi cevap verdi.

Aynı zamanda yüzümün garip bir şekilde buruştuğunu hissettim. O zamandan beri tamamen unutmuştum.

Sürekli suikasta uğrayan Veliaht Prens'in aksine Dük hiçbir zaman tehlike altında değildi. "Onu atacağınızı ya da bir yere koyacağınızı düşünmüştüm.

Beklediğim bu değildi.

"Sizden aldığımdan beri bir saniye bile üzerimden çıkarmadım ve iyi ki de çıkarmışım." Yıpranmış tılsıma bakan Dük'ün yüzü memnun bir gülümsemeyle doldu.

Figürü görünce garip bir şekilde şok oldum.

"Neydi o? Hangi büyülerin kazılı olduğunu söylemedin, ışınlanma mıydı? Benimkinden daha iyiydi." Veliaht Prens hoşnutsuz bir ifadeyle yanımda homurdandı.

Onu görmezden gelerek yavaşça Dük'e yaklaştım ve şöyle dedim. "Bir yeriniz incindi mi?"

"Ben iyiyim. Sen benden daha çok yaralanmadın mı? Burnun kanadı. Kanamayı durdurdun mu?" Bir canavar tarafından yutuldu.

Endişeli bir bakışla bana bakmakla meşgul olan dükü gördüğümde tarifsiz duygularla dolmuştum.

Donmuş bir zihnin ardından ağzımı zar zor açtım. "Özür dilerim."

Dük'ün gözleri ani bir özürle fal taşı gibi açıldı. "Ne için özür diliyorsun?"

"Duydun mu bilmiyorum... ama Yvonne'a söyledim, hiçbir şey söylemeden evden çıktım ve

seni öldürse bile umurumda değil."

Tekrar karşılaştığımızda, ona gerçekten bunu söylemek istedim, başka ne olursa olsun. Söylemek zorundaydım.

Cesaretimi topladım ve kekeleyerek söyledim. "Öyle demek istemedim, baba."

Dük'ün benim söylediklerimi duyduktan sonra vazgeçmiş olabileceğini düşündüğümde kalbim parçalandı.

Bir canavarın rahmi.

Bu ailedeki insanlara ne olduğunun önemli olmayacağını düşünmüştüm. "Öyle demek istemedim."

Ama Dük'ün cezasını görünce gözlerim dolacak kadar rahatlardım. Ne kadar saçma değil mi?

Kendi kızını kaybettiği için şok geçirmiş olan Dük'e teşekkür etmek istedim. Onunla yüzleşemedim ve başımı eğdim.

Ama o zaman öyleydi.

Tuk. Başımın üstünde bir şey vardı. "Başını kaldır, Penelope."

Dük elini başıma koyarak kısık bir sesle konuştu. Yavaşça başımı kaldırdım.

"Eckart hiçbir durumda boyun eğmez. Ailenin bir üyesi olarak acil durumlarda paniğe kapılmadan harika bir iş çıkardınız."

Dük, kir pas içinde olmasına rağmen büyük bir aristokratın asaletini taşıyordu. "İyi iş çıkardın."

Dük eliyle başımı okşadı.

Başarılı olduğum için beni sık sık överdi ama ilk kez bu kadar yakın temas kurmuştu.

"Bunu aldığımdan beri karşılaştığım herkese gösterdim ve bununla övündüm. Şimdi onlara öngörülerini anlatma sırası sende."

"Öyle mi? Ne, ne?"

O zamana kadar itibarım en kötü durumdaydı.

Dük'ün iki oğluna bile yapmadığı böyle bir şeyi başkalarına yapmış olmasına hayret ettim.

Dük cevabıma güldü.

"Eckart Dükü'nün kızının başına bir yığın kaza geldiği söyleniyor."

Az önce parçalanmış bir ailenin reisi kadar ağır olan sesi yavaş yavaş ısındı.

"Asi piliçlerin ne dediği umurumda değil. Bir çocuk hiçbir şey bilmez ve sorun yaratabilir. Sence de daha çok çabalamam ve senin hatalarını örten bir baba olmam gerekmez mi?"

"....."

"Ne yaparsan yap, seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım kızım." "Hugh, Hugh."

Gözlerim hızla yanıyordu.

Daha fazla dayanamadım ve bir şeyler kopardım. Sesimi bile çıkaramadım ve gözyaşı döktüm.

Sonra Dük bana nazikçe sarıldı. Bahçeye hareketsiz bir sessizlik çöktü.

O anda iki adamın gözleri de sessizdi.

Açıkça adlandırılamayan çeşitli duygular tüm vücudu vurdu.

Zavallı Penelope'nin çılgınlıkları, benim sessiz feryadım, çok yavaş bir şekilde söndü. Zaman geçti ve yavaş yavaş mantığım geri geldi.

Dük'ün yanında olduğum için kendimi çok mahcup hissetmeye başlamıştım. "Artık her şey yolunda."

Sakinleşir sakinleşmez kendime gelme zamanım gelmişti. "Ekselansları! Ekselansları!"

Tam bu sırada, birisi aceleyle Veliaht Prens'e seslendi. Başını çevirdiğinde, kendi muhafızlarından birinin uzakta koştuğunu gördü. "Acil bir durum var!"

"Neler oluyor?"

"İki gün önce Hronian isyancılarının sarayı bastığı ve Güneş Sarayı'nı ele geçirdiği söyleniyor." "Ne! Bu neden şimdi iletildi?"

Veliaht Prens aniden gözlerini yorgun şövalyeden gelen haberle açtı Ama şaşırtıcı raporun sonu bu değildi.

"Sanırım... Güneş Sarayı'ndan ilk geçenler onlardı ve İmparator

rehin tutuluyor." "Huh!"

Veliaht Prens keskin ve sahte bir kahkaha attı.

İmparatorluğun imparatorunun yaşadığı sarayın ilk düşen saray olması gülünçtü.

"Muhafızlar ve İmparatorluk Sarayı'nda kalan Büyücüler o sırada onlara vurduklarında uyuyor muydu? Bir köpek kadar bile yetenekli değiller."

Bu onun hatası değildi ama şövalye utanmış gibi başını eğdi.

Öfke içinde kaybolduğunu bilen öfkeli Calisto, hemen sakin bir şekilde durumu kavramaya başladı.

"Bu işe yaramaz piçlerden bu kadar yeter ve İmparatorluk Sarayı'nın savunma takıntısı var. Bunu delip geçemezdim."

"Sanırım isyancılar arasında bir güç var ve bu güç hattı yok etti." "Bize karşı komplo kuran bazı insanlar olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Sürpriz saldırıdan önce Marki Ellen'in kuvvetleri Kraliçe'nin Sarayına girdi ve saraya girdikleri doğrulandı"

"Tamam, bu kadar yeter. Duyacak başka bir şey yok."

Raporu dinleyen Veliaht Prens endişeyle elini sıktı. Ellen Marquis'den sonra Kraliçe de ortaya çıkmıştı.

"Ne? Yani 2. Prens isyancılarla el ele verip ihanet mi etti? Aceleyle neden ve sonuç hakkında düşünürken oldu."

"Lanet olsun."

Benim gibi düşünen Veliaht Prens birden küfürlü konuşmaya başladı.

"O zamanki Delman baskını bir göz aldatmacasıydı" dediğinde bunun için ayaklarımızı bağlamaya çalışmasına şaşmamalı

"Canavarları olduğu düşünülürken saldırı iyi değildi." Aklımdan bir sahne geçti.

-Prens!

-Düşündüğümde daha güçlüler! Böyle giderse tüm canavarları kaybedebiliriz! Orijinal planla devam etmek zorundayız.

Eclise tarafından kaçıırıldığım zaman, şaşkın bir Delman askerinin sözleriydi. Sonunda, mevcut durumun Leydi Yvonne'un emri altında olduğunu söyledi. 'İmparatorluğu eline geçireceğini söylediğinde anlamalıydım...'

Deli adam her şeyi havaya uçurmayı başardı. "Eclise, İsyancılar, Marki Ellen, Kraliçe.

Düşüncelerimi yavaşça düzenlemek birden tüylerimi diken diken etti.

Korkmuştum çünkü Yvonne'un ne kadar uzağa ulaştığını anlayamıyordum.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 217

Bölüm 217

"Kuzey'e haber verdiniz mi?"

"Yüzbaşı Porter'ın birlikleriyle birlikte başkente dönmek için acele ettiği söyleniyordu." Bu arada, durum raporu sona ermişti.

Callisto sanki kemiği ağrıyormuş gibi şiddetle kaşlarını çattı.

Cedric birlikleri kendi komutası altına almış olsa bile, isyancılar çoktan imparatorluk sarayında kamp kurmuşlardı.

Saray. Sağlam bir savunma çerçevesiyle donatılmış olan kuşatma kolay olamazdı. O zaman öyleydi.

"Eckart sizi destekleyecek, Majesteleri."

Dük aniden kararlı bir bakışla bomba gemisini dondurdu. "Baba." Ben ve

Renald şaşkınlık içinde ona baktık.

Veliaht Prens gözlerini hafifçe aralayarak sordu. "Ciddi misiniz?" "Ülkenin

başı belada ve ben öylece oturamam."

"Bu ne sürpriz. En azından savaştaki birlikleri desteklemediniz." Dük'ün cevabı üzerine Veliaht Prens mırıldandı.

Bu fetih savaşına bile katılmayan Eckart bunu hak etmişti. Veliaht Prens şüpheli gözlerle tekrar sordu.

"Dük'ün sözlerine bakılırsa, beni desteklediğinizi söyleyebilir miyim?"

"Elbette, bu doğru değil."

Ama daha soruları bitmeden, kesin bir reddedişle geri döndü. "Marki Ellen bunu Eckart'a borçlu."

"Borçlu mu?"

"Kızımı bir av yarışmasına sokmaya cüret etti ve bir sıçan gibi davrandı."

"Ah."

"Kraliçe'nin onu gözümün önünde serbest bıraktığı gerçeğini düşündüğümde!" Dük yumruklarını sıkarak sarsıldı.

Veliaht Prens sanki bunu biliyormuş gibi başını salladı.

"O zaman Marki'yi ilk çıkaran sizdiniz. Başarısız oldu ve sadece hazineyi aradı."

"Aktif katılımınız sayesinde bölgesinin yarısını elinden alabildim. Gecikmiş bir takdir ama yine de teşekkür ederim."

Avcılık yarışmasından sonra böyle bir arka plan olduğunu bilmiyordum, bu yüzden onlara sırayla sadece yuvarlak bir yüzle baktım

"Borcumu da unutmadımO fareyi yakaladıktan sonra yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, ama ben

Ne mutlu ki uzun süre buna karşı çıkmayacak bir aile var."

"Ne demek 'zıt', hiç sanmıyorum. Eckart kesinlikle size katılacak." "Nazik işbirliğinizi dört gözle bekliyorum, Dük."

Veliaht Prens elini uzattığında Dük onu tuttu ve sıktı. Bir anda ikisi arasında ittifak kuruldu.

Dük ile konuşmamızı kabaca bitirdikten sonra Veliaht Prens doğruca yanıma geldi ve şöyle dedi.

"Sana bir büyücü ve bir refakatçi bırakacağım, burada kal. Babanla sarayı temizledikten sonra seni almaya geleceğim."

Hemen başımı salladım.

"Ben de seninle geliyorum. Yvonne da saraya giderdi." "Hayır." "Neden?"

Ben güçlüyüm. Ben de iksir içerim."

Veliaht Prens'in buna neden karşı çıktığını anlayamadım.

Benim kadar güçlü ve saldırgan bir büyücü yoktu. Bir büyüyü söylemek çok utanç verici olsa da, kadim büyü ile tek bir saldırıda düzenlenebilir.

"Zayıfsın demek istemedim."

Veliaht Prens benim adaletsizlik ifadem karşısında başını salladı. "Cahil büyüünüzün ne kadar güçlü olduğunu en iyi ben bilirim." "Cahil mi?"

"Ama şimdi isyancılar saldırıya geçtiğine göre, saray savaş alanına dönecek. 2. Prens'in kaç asker sakladığını bile bilmiyorum."

"....."

"Leyla'nın bu durumda kolayca yakalanmasına imkân yok. Tuzak senin için olsaydı ne yapardın?"

Durumu sakince kavrayan Veliaht Prens'e hiçbir cevap verilemedi.

Emin olmak için, sadece güçlü kadim büyüye inanma ve sadece onunla motive olma eğilimindeydim.

"Köpek dövüşü sırasında seni korumanın da bir sınırı var. Yani pisliklerle işim bittiğinde, kafan güvende olacak. Ha?"

Veliaht Prens asık suratıyla beni teselli etmek istercesine konuştu.

İlk taktik tamamen çizgiyi aşıyordu ama sözleri mantıklıydı. Ama..

"Peki ya elindeki rehineler ne olacak? Onlar benim için önemli hizmetçiler ve küçük çocuklar."

Rehine sadece bir dük değildi.

Yvonne, akıllıca bir şekilde, onların ölüp ölmemesini ne ölçüde umursamayacağını biliyordu. "Eğer sen tüm isyancıları öldürürken o da tüm rehineleri öldürürse"

"Leyla'nın taleplerine göre hareket ediyorsunuz diye tüm rehineleri kurtaracağınızın garantisi yok prenses."

Veliaht Prens bu kez de tereddütlerimi kesin bir dille kesti. Ona bakarken gözlerimin titrediğini hissedebiliyordum.

Callisto iç çekti ve bana sarıldı.

"Önce ajanlarla konuşup bir rehine kurtarma operasyonu ayarlayacağım, o yüzden suratını asma."

Yanımda beni yatıştıran sözler döküldü. Sıkı kolları gibi, güven verici bir sestti. Callisto asla sözünden dönmezdi.

Biraz terbiyesiz olsa da iyi bir komutandı. Bu yüzden rehineleri kurtaracak ve isyancıları kısa sürede bastıracaktı. "Neden bu kadar gerginim?"

Bilinmeyen bir uyumsuzluk duygusu bileği aşındırmıştır.

Hala kollarında tuttuğu kızılığın filizlendiği gökyüzüne boş gözlerle baktım. "Tch, çoktan şafak söktü."

Aynı şeye mi bakıyordu bilinmez, Callisto aniden dilini şaklattı. Bütün gece Yvonne ve canavarlarla uğraştık.

"Çok fazla endişeleniyorsun. Biraz uyu."

Büyük, sıcak bir avuç içi gözlerinin üzerine oturdu.

Bir rüya gibi derin bir yorgunluk, ayağa kalkan sinirleri sarmıştı. "Uyandığında her şey yoluna girmiş olacak."

Sıcaklık arayışıyla kollarına biraz daha sokuldum.

Onun da dediği gibi, umarım gözlerimi açtığımda her şey bitmiş olur.

* * *

Callisto dük konağından aceleyle uzaklaştı. Muhafızlar ve bir saray büyücüsü geride kaldı.

Uzun bir aradan sonra odama dönüp yumuşacık yatağıma uzansam da zorlukla uykuya dalabildim.

Çünkü sürekli bir şeyleri kaçırdığımı düşünüyordum. Elimi cebime attım ve içinde ne olduğunu çıkardım. Yvonne'dan aldığım bir ayna parçası hâlâ elimdeydi. "Eminim iyi bir yerin vardır, değil mi?"

Başkente döndüğümde onu ziyaret edecektim ama lanet olası Yvonne aniden kimliğini açıkladığı için buna zaman bile bulamadım.

Düşünceler içinde kaybolmuş, soluk, eski püskü ışık parçasına boş boş bakıyordum. Aslında kadim büyücüler tarafından yaratılan 'gerçeğin aynası'nın bir parçasıydı.

Ancak gerçeğin aynası bana gerçeği gösterdikten sonra, hemen çöktü ve parçalandı.

Ama elimdekiler hâlâ sağlamdı. Bu da Yvonne'un diğer parçalarına bir şey olmayacağı anlamına geliyor. "Ama Yvonne bununla ne yaptı?"

Elimdeki parçaya tekrar baktım.

Ve kafam karıştığı için doğru dürüst okumadığım "Saklı Hikâye "yi hatırladım.

[Güçlü canlılığını sonuna kadar kullandıktan sonra, bir ayna parçasıyla kardeşlerinin mühürlerini açar ve intikamını tamamlar].

O kadar utanmışım ki bu konu hakkında derinlemesine düşünmedim. Leyla'yı tekrar uyandırmak elbette büyük bir olaydı.

"Yani, Yvonne gibi bazı çılgın canavarlar ekleyecek. Birden ciddileştim ve ayağa kalktım.

Bir şeyleri kaçırma hissi boşuna bir uyumsuzluk hissi değildi ve neredeyse bir felaketti. Kıl payı kurtulduk.

"Mührün çözülmesini engellemeliyim."

Elimdeki ayna parçasını olabildiğince sert bir şekilde kavradım. "Bu arada, geri kalan parçalar nerede?"

Aklıma hemen gizli bir hikaye geldi.

[Leyla geleceği güvence altına almak için bazı parçaları altın ejderhanın mezarına sakladı]. "Doğruca saraya gitmeliydim, burada kalmamalıyım."

O zaman belki Yvonne saraya gelmeden önce sakladığı parçaları bulmuştur. Onun için üzüldüğümde.

"Ah."

Aynı anda zihnimde bir sahne canlandı. Yavaşça ağzımı açtım.

"Sonra, mağarada gördüğüm ceset"

Bir av yarışması sırasında Veliaht Prens ile birlikte bir suikastçı tarafından kovalandığım bir mağarada gördüğüm Sihirli Çember.

Callisto gecikmeli olarak kalıntıların antik Leila'ya ait olduğunun belirlendiğini söyledi. "Bu bir ayna parçası mıydı?"

Bu ne ya, bu çılgın oyun rastgele bir görev bile bulamadı.

O zaman bir şeyler bilseydim Yvonne'u önceden durdurabileceğimi düşündüğümde tüylerim diken diken oldu. "O halde geriye kalan tek parça Vinter'in sahip olduğu ve benimki."

Çok kayıtsız kaldım.

Beyin yıkamayı durdurmam gerektiğini düşünmüştüm ama daha büyük bir tuzak vardı.

Beklenmedik bir görevle zaten verilmiş olan bir şans kaçırılmıştı ve Yvonne'un İmparatorluk Sarayı'na komuta ettiğine artık inanabiliyordum.

"Şimdilik Vinter'ı görmem gerek." Yataktan fırladım.

Zihnim acele ediyordu. Parçaları benden almak için her türlü kötülüğü yapan o canavara izin vermeme imkân yoktu.

Aynalı asayı sıkıca elime alarak aceleyle kapıyı açtım. "Sorun nedir, Prenses?"

Kapıyı açar açmaz Veliaht Prens'in emriyle koridorun beş muhafız tarafından çevrildiğini gördüm.

Deja Vu hissiyle nutkum tutuldu. "Hayalet gibi bir adam.

Evet dedim ama eminim öylece beklemeyeceğimi biliyordu. Callisto'nun titizliği karşısında dilim tutulmuştu.

"İksir biraz tuhaftı, bu yüzden lütfen bana benimle gelen saray büyücüsü deyin."

Sonunda bunu söylemekten ve kapıyı tekrar kapatmaktan başka çarem kalmadı. Çünkü onun efendisi gibi çirkin şövalyeleri dövmeye bile cesaret edemedim.

Kısa bir süre sonra saray büyücüsü kapıyı çaldı. "Veliaht, Veliaht Prenses, ben geldim"

Korkunç bir unvanla kibarca selamladı.

Gün artık oldukça olgunlaşmıştı çünkü bataklıkta birlikte olduğumuz biliniyordu. "Hey, senin adın ne?"

"Je, ben Jean, Majesteleri."

"Evet, Jean. Artık ışınlanma büyüsünü kullanabilirsin, değil mi?" Açıkça konuştum ve gözlerini kocaman açtı.

"Eh, ışınlanma büyüsü mü? Kısa mesafeler yapabilirim"

"Benimle geldiğiniz zamanlar oluyor. Tabii ki bu gizli bir görev olmalı."
"Öyle mi?! Ha, ama Ekselansları senin bir yere gitmeni engelliyor"

Beklediğim gibi, tahminim doğru çıktı.

"Sorun değil. Senden gitmeni istedim, bu yüzden bundan kurtulamayacağım. Çok uzakta değil, bu yüzden sanırım bana bir süreliğine sihir ödünç veriyorsun."

Jean vurgulu sözlerime hiç de iyi olmayan bir bakışla ağladı. "Ama Majesteleri öğrenirse... Bundan ben sorumlu olacağım"

"Bundan sen mi sorumlusun?" "Şey, yapamam! Özür

dilerim!" Jean sanki hiç dinlemeyecekmiş gibi çılgınca

reddetti.

Nazikçe uzlaştırmaya çalıştım ama artık pek bir şey yapamıyordum. "Sen, şimdi sana vurmamı mı istiyorsun?"

Yanımda tuttuğum aynalı asayı gösterdiğimde Jean'ın yüzü soldu. "Acele et ve büyüyü ezberle."

Büyüyü basitçe okuduğunu görmek beni memnun etti. "Tehditler en iyi yoldur.

Ve bir süre sonra büyücüyle vardığı yer beyaz tavşanın tepesi değil, yıkılmış terk edilmiş bir evdi.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 218

Bölüm 218

Başkentin yeni açıldığı şafak vaktinin sabahında, Jean'ın getirildiği sokak çok sessizdi.

"Bu doğru mu, Majesteleri?" "Evet, gördüğüme sevindim." Güzel üst binayı görünce rahatladım.

Henüz Vinter'dan bir parça çalarken yakalanacağını düşünmemiştim.

"Buraya gelmek için zor zamanlar geçirdiniz. İlgilenmem gereken bir iş var, o yüzden geri dönmelisin." "Ne?! Bunu tek başına nasıl yaparsın! Bekliyor olacağım!"

"Ne, her neyse." O zaman şanslıydım.

Beni utanç içinde Vinter'a götürmenizi istemek zorunda değilim.

Tam o sırada bir adım atıp üzerinde beyaz tavşan desenleri olan eski bir kapıyı çaldım. "Şey, bu arada, Ekselansları, bina biraz tuhaf görünüyor mu?"

Jean çekingen bir şekilde bana sarıldı. "Ne?"

"Bu binada güçlü bir mana hissediyorum, patlamak üzere olan bir mana gibi, sen de hissetmiyor musun?"

"Gerçekten mi? Düşündüm de, bir şeyler hissedebiliyorum." Tabii ki hiçbir şey hissetmedim.

Ama onun şüpheli sözlerini ciddiye almadım.

"Burası bir büyücü tarafından yönetilen bir ofis olduğu için mana hissetmek doğal değil mi? Merdivenlerin geri kalanını tırmanarak kısa süre sonra kapıyı çaldım.

"Benim. İçeride misin?"

Bir dakika ayırarak kapıyı bir kez daha aldım.

"Ben geldim. Acele söylemem gereken bir şey var, o yüzden kapıyı açacağım."

kkiiik-.

İşte o an gelmişti. Kapı kasvetli bir sesle zayıfça açıldı.

Ve boşluğun içinde, gördüğüm son anıdan tamamen farklı bir görünüm vardı. "Ne?"

Ofisin her yeri sanki bir bomba patlamış gibi harap olmuştu. Düşen tavanlar, mobilyalar, duvarlar.

Artık bir bina sayılmayan binanın sadece yanmış kalıntılarının bulunduğu yer, terk edilmiş bir ev gibi görünüyordu.

"Yanlış yere mi geldim?"

Bir anlık şaşkınlıkla geri adım attım ve merdivenlerden bir basamak aşağı indim. Ama bina dışarıdan bakıldığında aynıydı.

"Bu da ne böyle?"

Şaşkın bir bakışla bir binanın dış duvarına bir de ofisin içine bakıyordum.

"Sanırım bu bir tür optik büyü."

Arkamdaki Jean kekeleyerek bana cevap verdi. "Optik büyü mü?"

"Evet, evet, nesneleri güzel göstermek için."

Sözlerinin uğursuz önsezisi boynumun kenarını kemirdi. "Yvonne burayı çoktan ziyaret etti mi?"

Aceleyle kapıya doğru koştum.

Jean arkamdan seslendi ama umursamadım.

Dışarıda gördüğümden çok farklı olan içeriye gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Hey!"

Yıkıntılar arasında koşarak Vinter'ı aradım. Güçlü bir büyücüydü, bu kadar zayıf olamazdı.

Ama başka bir deyişle, sihirle çalışan en iyi sihirbaz bir sabah bile bu şekilde oturamazdı.

Normal olmadığı sürece.

"Peki Yvonne, Emily ve çocukları nasıl rehin aldı?"

Birdenbire, kaybolmakta olan bir uyumsuzluk hissi zihnime nüfuz etti. Bildiğim kadarıyla burası sadece Vinter'ın bildiği güvenli bir ev.

"Hey! Marquis! Neredesin, Marki!"

En iyi büyücüyü çağırma unvanı gittikçe ağırlaşıyordu. "Oh, burada kimse olduğunu sanmıyorum!"

Molozların arasında çılgınca koşan ve Vinter'i aramakta beni geçemeyen Jean tek başına bağırdı. Belki de sihirle, elinde küçük bir ışık topu olan bir baston asılıydı.

"Cesedi bile mi?"

Nefesim kesildi ve ona sordum.

Sözlerim üzerine bastonunu tekrar sallayarak başını yavaşça salladı. "Kimse olduğunu sanmıyorum."

"Ha"

Ancak o zaman rahat bir nefes aldı.

Vinter götürölmüş olsaydı biraz uzun olurdu ama Yvonne tarafından dövöldükten sonra ölü bulunmasını istemedim.

'Şimdi Vinter'i nerede aramam gerekiyor? Marki Vinter Verdandi'yi başka bir yerde mi görmem gerekiyor?

Ofise bir kez daha baktım ve bu konu hakkında düşündüm. "Ama Majesteleri, buradaki büyü olağanüstü." Jean çekingen bir sesle mırıldandı.

"Çok tehlikeli görünüyor, neden şimdi geri dönmüyoruz?"

Büyücülerin nasıl bir büyü hissettiklerini bilmiyorum ama Vinter olmadan zaten boştu. "Evet. Geri dönme vakti geldi."

Jean'i başımla selamlayarak takip etmek üzereydim. jiiiiiing-.

Birden, yanımda getirdiğim aynalı asa elimde şiddetle titredi. "Ne?"

İstemedenden gözlerimi kaldırdığımda, tepedeki aynalı asanın renkli sapı beyaz bir ışıkla parlıyordu.

Yıkılmış bir iç duvarın enkazı üzerinde.

Aynalı asadan gelen ışık havada uzun bir dikdörtgen çizdi. "Bu" Bir

bakışta bir kapıya benziyordu.

İçgüdüsel olarak duvarın arkasında gizli bir geçit olduğunu fark ettim. Tamamen boyanmış kapı çerçevesinden içeriye hoş geldin dercesine beyaz bir ışık dökölmeye başladı. "Dışarı çıkmadan ne yapıyorsun?"

Kapıdan çoktan çıkmış olan Jean, dışarı çıkmayan bana sordu. "Önce sen malikaneye dön. Benim burada biraz daha kalmam gerekiyor."

"Evet? Burada başka ne görmeniz gerekiyor?"

Ona kısa bir emir verdim ve o da şaşkın bir ifadeyle etrafıma baktı. Gözleri 'kapıyı' o kadar parlak görmüyordu ki gözleri kamaştı. "Ben

Sadece bir şeyi kontrol edip hemen döneceğim." Jean'in

yüzü bir anda soldu.

"Lütfen geri dönün Majesteleri, eğer Prens'e nerede olduğunuzu söylerlerse, korkarım ki

kalçalarımın sertliği yüzünden öldürüldü"

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama neredeyse ağlamak üzere olan büyücü için ona bir yol önerdim.

"O zaman bana bir izleme büyüsü yap."

Bu fikir Veliaht Prens'in klonlama haritasına dayanıyordu. "O zaman en azından benim peşimden gelene kadar seni öldürmez.

"Peki, emin misin?"

"Evet. Zamanımız yok, o yüzden çabuk kazıyın." "Korkarım elinizin sırtı biraz acıyacak."

Neyse ki benim önerdiğim yol doğruydu, Jean aceleyle başını salladı ve bastonunu salladı.

Bir an sonra, söylediği gibi gıdıklama hissiyle elimin arkasına küçük bir altın büyülü desen oyuldu.

"İşin bitti mi? Artık gitmem gerekiyor."

"Lütfen Majesteleri öğrenmeden geri dönün."

Jean hıçkırığa hıçkırığa ağladı ve yoluna devam etmenin büyüsüyle malikaneye geri döndü.

Tamamen ortadan kaybolduğunu teyit ettikten sonra geri döndüm. Yine de havadaki kapı parlak bir ışıltıyla beni bekliyordu.

Elimdeki aynalı değneğin tepesine yan gözle baktım.

Bir süredir dönüp duran beyaz yazıya boş boş baktım ve çok geçmeden iç çeker gibi okudum.

"Piratio, Fascidor Esphi Gölü."

Çılgın büyü.

Jean'ı gönderdiğime sevinirken, bir yandan da gözlerim bomboştu. Gözlerimi tekrar açtığımda, yüksek merdivenlerde boyum kadar duruyordum. Boş gözlerimi kırıştıtararak etrafıma bakındım.

Tuhaf bir yerdi. Devasa sütunların inşa edildiği geniş bir alan. "Uh"

Merdivenlerin altındaki zemini dolduran iskeletlerden başkası değildi.
"Kadim Leyla'nın Mezarı.

O yerle ilgili anılar zihnimde canlandı.

Kısa bir süre önce buraya Callisto ile birlikte Gerçeğin Aynası'nı
aramaya geldim. Gizli bir yere gittiğimi sanıyordum ama neden

birdenbire buradayım?

Aniden mi?' Şaşkın gözlerle ıssız alana bakmanın zamanı gelmişti.

Birden uzakta bir şey gözüme çarptı.

Bu büyük mekânın duvarının bir tarafını kaplayacak kadar büyük bir çerçeve. Orada bilinmeyen bir ışık parladı.

Kesinlikle gerçeğin bir aynasıydı.

"Ne oldu? O sırada kırılmış olmalı" sözleri ağzımdan

kaçtı.

Bana utanç verici bir asa verdikten sonra ezilen ayna nasıl tekrar iyi hale geldi? jiiing, jiiing-.

Elimdeki ayna asa tekrar titreşti. Sanki gerçeğin parlayan aynasıyla rezonansa girmiş gibiydi. Sanki ona çekilmiş gibi yavaşça yürüdüm.

Çöplük- Kalıntıların tekmelenmesini ve çiğnenmesini umursamadan ne kadar yürüdüm? Yakın aynanın önünde aniden garip bir şey gördüm.

Kırmızı bir şey çırpınıyor, kalıntılar yerine zemini dolduruyor. Bir adım daha yaklaştıkça daha da netleşiyor.

Kırmızı bir ışık olduğunu düşündüğüm şeyin kimliğini anlayınca yürümeyi bıraktım. Kırmızı büyük bir sihirli nesneydi.

Ve bunun ortasında, ipi kopmuş bir oyuncak bebek gibi güçsüzce düşen biri. Tatak, Tatak- Kıvılcımlar çınladı.

Gözlerimden şüphe ettim. Yıldız şeklinde bir ateş.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 219

Bölüm 219

Çağrım üzerine adam yavaşça yanıma döndü.

"Hanımefendi." Tanıdık bir ses beni çağırdı.

Şiddetli bir hareketle tavşan maskesi yarıya kadar sıyrıldı ve çıplak yüzü ortaya çıktı. "Sen. Hayır, marki. Bu da ne böyle?"

Şaşkınlık içinde kekeledim ve sonra aynaya koştum. "Marki!"

Vinter neden birdenbire gerçeğin aynasının önünde yanmaya başlamıştı? Böyle şeylerle uğraşacak zaman yoktu.

Sihirli Çember'e bir adım kala, üzerimdeki cübbenin kollarıyla Vinter'ın karnını sardım. Vücudunu kesen ateşi söndürmenin tek yolu buydu çünkü su yoktu. Puck, puck-!

"Ugh, Ugh! Hey, Bayan, bir dakika bekleyin!"

Kolumla vücuduna vurdum, yüzünü buruşturdu ve inledi. Ancak ne yazık ki alevler sönme belirtisi göstermiyordu. "Dayan biraz! Önce ateşi söndürelim!"

"Hayır, Ugh! Durun! Ben yaralandım! Sen de yaralanacaksın"

diye bağırdı ısrarla. Ona vuran hareketleri durdurdum.

Ani bir dayakla zaten sarsılmış olan tavşan maskesi tamamen düştü. Açıkta kalan alnı kanla lekelenmişti.

Gözlerim kocaman açıldı. "Yaralandın mı?"

"Biraz."

"Bu yangın yüzünden"

"Sihirli ateş yüzünden değil. Leydi Yvonne, hayır"

Alt dudağını hafifçe ısırđı ve düzeltti. "Leyla ile ilgileniyordum."

İçimde kötü bir his belirdi. İblis bana doğru sürünmeden önce Vinter'a gitti.
"Parça, alındı."

"Özür dilerim."

Sözlerim Vinter'ın yüzünü hızla kararttı. "Raon'un beyni yıkandı." "Raon
mu? Ne zaman?"

"Belki de Solleil'deydi." Acı

bir tonda mırıldandı.

"Sonuçta hiçbir şeyi saklayamadım."

Vinter'in yüzünden derin bir yenilgi ve keskin bir acı geçti.

Sanki onu görmediğimden beri çok acı çekmiş gibi yüzü gözle görülür bir
şekilde çökmüştü.

Raon'un beyni yikanmıştı ve parçaların neden götürüldüğünü ve çocukların
neden rehin alındığını hemen anladım.

Ona kızgın olmasının yanı sıra, duyguları anlaşılabilirdi.

Dük solucan tarafından yutulduğunda hissettiğim çaresizlik ve umutsuzluk.
Bu beni daha da sefil hissettirirdi.

Çünkü her şey onun suçuydu. "Bu yangını nasıl söndürebilirim?"

Durum, çoktan dökülmüş olan suyu toplamak için çok kötüydü. Hâlâ
bedeninin üzerinde yanan alevlere bakıyordum.

Ateşin bu kadar canlı ve hâlâ yaşıyor olması inanılmazdı. Bir büyücünün güçlü bir yaşama arzusu var mıdır? "Sıcak değil mi?"

"Genç bayan kendini sıcak hissetmiyor mu?"

Düşündüm de, ben de onu kurtarmak için korkusuzca yanan büyünün ortasına atlamıştım. Yavaşça etrafıma bakındım.

"Sıcak değil."

"Ben de ateşli değilim. Henüz değil."

O şaşkınlıkla mırıldanırken, Vinter sakın bir sesle cevap verdi. "Ama yine de geri dönmek zorundasın, o yüzden bana bir sulama büyüsü ver." "İşe yaramayacak."

"Neden?"

"Bu gerçeklik değil, henüz gerçekleşmemiş bir gelecek, geçmiş."

Gözlerimin arasındaki boşluğu onun bilmediğim kelimelerine doğru daralttım. "Neymiş o?"

"Yvonne ile karşılaştınız mı?"

Soru sormayı bıraktıktan sonra Vinter konuyu değiştirdi. Soğukkanlılıkla başımı salladım.

"Bir kavgadan dönüyorum." "Parçayı aldın mı?" Koyu mavi

gözbebekleri bir anda titredi.

Cevap vermek yerine cebimden bir parça çıkardım ve ona gösterdim. Ona daha fazla güvenlik güvencesi veremezdim.

Ancak Vinter beklendiği gibi rahatlamak yerine, ateşle bağlı kollarını uzattı ve parçayı tutarak kollarımı birbirine kenetledi.

"Yvonne'un eseri tamamlamasına asla izin vermemelisin. Bu daha sonra, kadim Leila'nın tapınağın bir bölümünden söktüğü mührün kilidini açacak bir anahtardı.

gerçeğin aynası. Yvonne'un yapmaya çalıştığı da bu."

Gerçeğin aynasının bana gösterdiği gizli yol aracılığıyla zaten biliniyordum. Vinter'ın da bildiğini bilmek güzeldi. Acilen sordum.

"Bunu nasıl durdurabilirim? Lütfen bana nasıl olduğunu söyleyin."

"Eğer Yvonne çoktan İmparatorluk Sarayı'na gittiyse, bunun tek bir yolu var..." Vinter aniden tüm soruları sorduktan sonra şöyle dedi.

Bir süre sonra zor ve saçma bir açıklama yaptı. "Bunu durdurmanın hiçbir yolu yok."

"Ne?"

"Bunu al ve saklan."

Sonraki sözler daha da şaşırtıcıydı. "Bana kaçmamı mı söylüyorsun?"

"Gerekirse."

Yanlış duymuş olabileceğimi düşündüm ama kararlı bir şekilde cevap verdi. "Yanmak üzere olduğu için mi delirdi?"

Vinter'e yabancı gözlerle baktım ve şöyle dedim.

"Lütfen bana Yvonne'u nasıl öldüreceğimi söyle. Bir kavgada yaralanırsam seni suçlamayacağım."

"Altın ejderhanın dişleriyle kendini mükemmelleştirmedığın sürece onu öldürmek için büyü kullanamazsın." "Ne!"

Gözlerimi kocaman açtım. Bunu ilk kez duyuyordum. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun!"

Farkında olmadan onunla resmi olmayan bir dille konuştum ve Vinter'in yüzü titredi. "Seni uzun zamandır tanımıyorum"

"Onu daha önce öldürmeliydim!"

Vinter sert sözlerim karşısında irkildi. Ama gözlerime dokunmadı.

Dük dev bir solucan tarafından yakalansa da yakalanmasa da, büyüü olduğu gibi vurmak zorundaydım. Onu tek bir yerden kolayca öldürme şansı çok uzaktayken, kendimi deli gibi hissettim.

Tekrar tekrar ağıt yaktıktan sonra mantığımı geri kazanmayı başardım ve sordum. "Vücudunu mükemmel hale getirdiğinde ne olacak?"

"Gerçeğin bir aynası olsa bile, o kadar güçlü olacaktır ki artık mühürlenemez. Ayrıca, bu son parçayı elinizde tutarsanız ve mühürlü rayları diriltirseniz."

"....."

"O zaman Lady bununla tek başına başa çıkamaz. Parçayı alın ve güvenli bir yere saklanın."

Hikaye yine uçuşa geldi.

Vinter'a sadece kaçtığımı duymak için gelmedim. "Sonra çocuklar."

Kasvetli bir ses çıktı.

"Onlar yüzünden parçayı ona verdin, neden sadece durmuyorsun ve ölsem de ölmesem de benden uzaklaşmıyorsun?"

"Çocuklar"

Boğanın gözüne dokunduğumda Vinter'ın yüzünün şeklinin değiştiğinden emindim.

Bunu yapacaktı ama neden kastetmediği şeyleri söyleyip duruyordu?

"Onları uç noktalara sürükleyen benim. Hanımefendinin bununla hiçbir ilgisi yok." Gevezelik etti.

"Eğer Leila yeniden canlanırsa, çocuklar muhtemelen onun avı olarak kullanılacak. Onlar genç ama yine de büyücüler."

"....."

"Ondan önce, daha çok çocukların huzur bulması için"

"Ha. Senin böyle bir pislik olduğunu bilmiyordum." Ağzımdan soğuk bir gülümseme çıktı. "Hanımefendi."

Vinter sert sözlerim karşısında gözlerini kocaman açtı. Ona soğukkanlılıkla baktım ve sakince cevap verdim.

"Eğer o parçayla hayatta

kalırsam." " "

"Yvonne ne zaman ortaya çıkacak, parçayı nereye saklamalıyım ya da beynim yıkanmalı mı?" Buraya sürüklendim ve yorulana kadar bunu yaptım.

Şimdi sonunu gördüm.

Bu lanet oyunu bitirmenin bir yolunu bulmuştum. "Hayatım boyunca titrememi mi istiyorsun?"

Dişlerimi sıktım.

"Bana verdiğin zehri içmeyi tercih ederdim ama yapamam. Vinter Verdandi."

'Zaman kaybıydı. Jean ile geri dönüp Yvonne'u nasıl öldüreceğimi bulmayı tercih ederim.

Yavaş yavaş dağılan yüzüne bakarken, çok geçmeden yerimden sıçradım. "Görünüşe göre buradan çok uzaktasın."

"....."

"Sen kendi başının çaresine bak. Leila düzinelerce ya da yüzlerce kişiyi diriltse de ben icabına bakacağım." Artık ateşin bedenini mi yaktığını yoksa onu canlı canlı mı yediğini bilmek mesele değildi.

Sihirli çemberin ortasından döndüm ve ayna asamı kaldırdım. Tam geri adım atmak üzereyken bir an oldu.

"Parça Leila tarafından götürülmeden hemen önce bir tabu büyüsü yaptım." Kuru bir ses çınladı.

"Geleceği görmek için zamana dokunmaya çalıştım. Leila'yı durdurmanın bir yolunu bulmak için" " "

"Ama gördüğüm şey gelecek değildi. Geçmişti, gelecekti, zaten olmuş oldu, olabilecek oldu."

Telaşlı bir şekilde hareket etmeye çalışan ayağım aniden durdu.

Her nasılsa, uzuvlarının ateşe bağlı olduğu ağır durumda bile sakin yüzü biraz tuhaftı.

Sanki böyle olacağını biliyordu. Yavaşça Vinter'a doğru döndüm. "Sen. her şeyi biliyor musun?"

Sorum zerine şakacı bir şekilde kaşlarını çattı.

"Siz buraya gelmeden hemen önce, tabu büyüsü kullanmanın bedelinin ne olacağından gerçekten korkuyordum." ""

"Hepsi faydasızdı. Geçmişte zamanı geri çevirecek kadar ileri gitmiştim." Havaya bakan mavi gözler yavaşça bana doğru hareket etti.

"Haklısın. Zamana dokunmam karşılığında sihirli çemberden çıkamam. Aslında, ondan hiç uzaklaşmadım."

"Sonra sihirli ember"

Onu çevreleyen sihirli çemberin kimliğini fark eder etmez ağzımı kapattım.

Dünyayı ele geçirmiş olan Yvonne'dan kaçmayı başardı ve gerçeğin aynasının önünde duran kişi oydu.

Zamanı geri döndürmek için hayatını feda etti.

Sihirli bir çemberin içinde diri diri yanarken görüntüsü gözümün önünden geçti.

"Seni daha fazla fedakarlık yapmaya zorlamak istemedim, ama neden bu kadar iyi oldun?" ""

"Ölmene neden olan insanlar kimler?"

Şimdi çocukları neden terk ettiğini ve bana neden kaçmamı söylediğini anlayabiliyorum. Tüm geçmişi hatırlayan Vinter bana baktı ve ağlar gibi güldü. "Beni yanlış anlama."

Ama o bunu bilmiyor gibiydi.

Artık yaşamak için değil, bu mide bulandırıcı şeyleri bitirmek için hareket ediyordum. "Çünkü her şey benim için hareket ediyor."

"Öyle mi?"

Oldukça soğuk sözlerime rağmen, beklenmedik bir şekilde kabul etti. Geçmişe yönelik sempati ve ıstırap kısa sürdü.

Uzaklara dalan gözleri gerçeğe döndü.

"Geçen gün sana verdiğim gül hala sende mi?"

Birdenbire durup dururken bir şey sordu. Ben de elimdeki parçayı çıkardım ve ona gösterdim.

Bütün yaprakları dökülmüş olan solmuş sap, tıpkı bir sopa gibiydi.

Onu atabilirdim ama yanımda taşırdım çünkü parçanın etrafına sarılmış olan kökleri unutamazdım.

Gül çiçeklerini görünce yüzü biraz değişti. "Bundan sonra beni dikkatle dinleyin hanımefendi."

Koyu mavi gözleri doğrudan bana bakıyordu.

"Buraya gelmeden önce ofisten görebilirsiniz, ancak parça götürülmeden hemen önce patlamayı gerçekleştirdim."

"....."

"Parçalardan kurtulamadım.....ama ince bir çatlak vardı." ""

"Kutsal emanetlerin kollarından gitmesine izin vermeyecektir. Eğer onu başkasına kaptırırsan, dirilen Leila'yı kontrol edemezsin. Yani"

Bana sakın bir sesle bu durumu nasıl sonlandıracağımı anlattı.

Onun sözlerinden sonra, bakışlarımı deprem olmuş gibi sallama sırası bana geldi. "Ya başarısız olursam?"

Kendinden emin olmayan bir sesle sordum.

"Eğer taşları kaybedersem ve Yvonne'un eliyle öldürülürsem, sonra ne olacak?" "Merak etmeyin hanımefendi."

Güven verici bir sesle konuştu. "Zamanı geri döndürmek için buradayım."

Kol ve bacaklarındaki ateşi izlerken korkunç bir varsayımda bulundum. "Ya zamanı geri aldıktan sonra sonsuza dek geri dönmezsem?"

"O zaman bunu sonsuza dek tekrarlayacağım."

Nutku tutulan bana gülümsedi ve ekledi.

"Bunu sana zarar verenler için bir ceza olarak düşün." İşte o zaman. Gaiaaa- Aynalı asa titreşti.

Aynı anda, tepedeki tutamaklı aynadan beyaz bir ışık düştü. "Aynanın sana verdiği zaman neredeyse geldi. Devam edin."

Vinter aceleyle konuştu. Başımı sallayarak yeni kapıya yaklaştım. Kapıdan girmeden hemen önce durup arkama baktım.

"Eğer başarırısam, kaçabilecek misin?" "Şey, bilmiyorum."

"Çok çalışacağım." "Aşırıya kaçma."

Klişe bir selamlaşma vardı. Sonunda kapıdan girdim.

Çılgın büyüü okuduğumda, gözlerim yine beyaz ışıkla parladı. Bu yüzden Vinter'ın son mırıltısını duymadım.

Mor gül yaprakları yalnız kaldığı alanda toprağa düşmeye başladı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 220

Bölüm 220

Gözlerimi açtığımda, kadim Leyla'nın mezarı bir duman bulutu gibi yok olmuştu. İçerideki yıkılmış ofisi kontrol ederken biraz kederliydim.

Bu kadar görmezden geldiğim Yvonne'un son patron olması yetmiyormuş gibi bir de ona karşı çıkan kişinin aslında ben olduğumu fark ettim.

"Ama burası değerli bir alan..."

Vinter burayı kendi elleriyle havaya uçurmak zorunda kaldığında ne hissetti? "Oh, öyleyse bende kalsın.

Yvonne tarafından çaresiz bırakılan Vinter'e karşı öfkem aniden yükselse de, yanan ateşten bir sahneyi hatırladığımda öfkem yatıştı.

İki parçaya da sahip olsaydım bile pek bir şey değişmezdi. Yvonne'un dediği gibi, düşündüğümünden daha fazla rehine varmış.

Eğer ikisi de durmaksızın götürülseydi, hiçbir cevap alınamazdı. "Hu"

Sessizliğin yarattığı boşlukta derin bir iç çektim.

Yanan büyüye bağlı olmak onun kendi suçuydu.

Geçmişte Yvonne'u severek kendini Leyla'ya yardım etmeye adanmış, zamanı geri çevirmiş, dünyanın sonundan hemen önce günahları için tövbe etmiştir.

Ve şimdi hafızasını geri kazandı.

Tüm tabuları yeniden yapmış, her şeyi öğrenmiş ve kendi ayağını geçmişin zamanındaki geçmiş benliğine basmıştı.

Yvonne'u öldüremediğim ve Leila dünyayı yuttuğunda zamanı geri döndürmek için.

~ Sonsuza dek tekrarlayacağım.

Sesi kulaklarımda çınladı.

Hayatım için Yvonne'u durduracak ve bu lanet oyunun sonunu görecektim. Başarısız olursam ne olacağını düşünürken, kafam karıştı.

Ağır düşüncelerden sıyrılmaya çalıştım ve girişe doğru yürüdüm.

Geri dönüp Veliaht Prens'e duyduklarımı anlatmam ve bir yol bulmam gerekiyordu. kiiiik-.

Kapıyı açtım ve sokak boyunca yürüdüm.

Bulvara çıkıp bir at arabasına binmeyi ve konağa geri dönmeyi düşünüyordum. Sabahın erken saatleriydi, bu yüzden sokaklar çok sakindi.

"Arabayı yakalamak için biraz beklemem gerekecek."

Gezinen birkaç insan dışında boş sokaklara bakarken bir nefes aldım.

Bu, sarayın isyancılar ve yakalanan canavarlar tarafından işgal edilmesine kıyasla büyük bir huzurla ağladığı bir sahneydi.

Ne kadar süre ara sokağın önünde durup boş bir vagon beklemek zorunda kaldım.

Uzakta, bir at arabası sokağa girdi.

Bir vagon çağırdığım için çok mutluydum, ancak daha yakın bir vagon görünce yıkıldım.

Bir düzine atı olan büyük, yüksek kaliteli bir araba. Bu bir araba değil, aristokratlar tarafından taşınan bir tür ulaşım aracıydı.

"Hizmetçi kahvaltımı getirmeden önce odama dönmem gerekiyor.

Konağa nasıl daha hızlı dönebileceğimi düşündüğüm bir zamandı. Yanımdan geçeceğini bildiğim araba önümde durdu. "Ne oldu?"

Geri çekildim ve aynalı asamı arkama sakladım. Çünkü herkese bir büyücü gibi görünüyordum.

Ama lüks vagonun kapısını açıp aşağı inen adamı gördüğümde donup kaldım. "Efendim."

Kısa bir süre önce vurduğum alını hala heyecan doluydu Eclise'nin. "Sen, buraya nasıl geldin?"

Refleks olarak sordum ve kısa süre sonra çenemi kapattım.

Ben gelmeden önce, Yvonne'un Vinter'i çoktan yenmiş olduğu belliydi. "Atla."

Bana bakan adam elini bana doğru uzattı. Bir aksilik olmadan vagona binmemin imkânı yoktu. Başka bir canavar için vagonun etrafına bakındım.

Neyse ki bulvarın ortasında beliren tuhaf bir canavar yoktu.

Bunun yerine, yüzlerini maskeyle kapatmış silahlı adamlar teker teker dışarı çıktı ve arabayı etraflarına sardı.

Asayı elimden bırakmamak için bir elimle sıktım. "O zaman vurulmuş olman yeterli değil miydi?"

Ona bakıp sorduğumda gözleri irkildi. "Hayatta olmaz." " " "

"Çok acıyordu. Yara iltihaplandığı için ciddi şekilde hastaydım." Çok acıklı bir cevap geldi.

Söylediği gibi, alnındaki yara ilk ortaya çıktığında bataklıkta hiç iyileşmiş gibi görünmüyordu.

'Eğer kafana böyle bir darbe aldıysan, kendini toparlama zamanın gelmedi mi? Eclipse o zaman da farklı görünmüyordu.

Zihnim allak bullak olmuştu. Bir iç çektim.

"Ama neden yine çılgın bir köpek gibi davranıyorsun?" "Çünkü senin için deli oluyorum."

Anında gelen cevap karşısında şaşkına döndüm.

Yanlış seçimim yüzünden gerilen ilişkim sona erecek gibi görünmüyordu.

Arabaya binmek için en ufak bir niyet göstermediğimde Eclipse şöyle dedi. "Hizmetçileriniz ve çocuklarınız bende."

Kuru bir sestti ama tehditten başka bir şey değildi. Keskin bir kahkaha attım çünkü şaşkına dönmüştüm.

"Bana ihanet edip Yvonne'a hizmet edeceğini mi söylüyorsun?" "Bu ihanet değil, koruma."

Sözlerimi düzeltti.

"Eğer Yvonne sana benim dışımda bir canavar ya da ordu gönderseydi, çoktan ölmüş olurlardı." Kızgındım ama bu doğruydı. Yvonne yeterince şey yapardı.

Ama bu beni Eclipse'e inandırmıyor. "Neden sana inanmak zorundayım?" ""

"Onun sadece büyücüleri öldürdüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun? Ülkesini bir kez satmış biri olarak senin sözlerine nasıl güvenebilirim?"

Eclise'in sesinin dikenli tonu söndü. "Anlaştık." "Anlaşma mı?"

"Eğer aynanın bir parçasını geri getirirsem, sana ve etrafındaki insanlara dokunmayacak." ""

"Ölürsen üzülürüm, çünkü Usta nazikti."

O anda, ağlıyormuş gibi çarpıtılmış bir yüz gördüm.

Bir an şaşırdım, ama sanki az önce gördüğü şey iyi bir fikirmiş gibi, boş bir yüzle doğrudan konuştu.

"Buna inanmak zorunda değilsin. Ölseler de ölmeseler de, tek yapmam gereken seni yanıma almak." Bana çivilenmiş gri gözleri parladı.

Bu ciddi bakıştan, ne olursa olsun beni sürükleyip götürme azmini görebiliyordum. Bir an için her şeyi açıklayıp kaçabilir miyim diye düşündüm.

Ancak sınırlı fiziksel güce sahip kadim büyü sonsuza dek kullanılabilecek bir şey değildi. Yvonne'a ciddi bir şekilde vurmadan önce rahatlamam aptallıktı.

"Onu bana ver ve arabaya bin."

Elini bana doğru uzattı, sanki asayı sıkıca tutarken onunla çatıştığımı fark etmiş gibi. "Beni kaçıırken bir silah almanıza izin vermem.

Ona bakıyordum ve çok geçmeden aynalı asayı ona uzattım.

Benden aldı ve yanındaki maskeli adama fırlattı.

Bana dik dik bakan bakışlar altında ayaklarımla arabaya tırmanmaktan başka çarem yoktu. Peşimden gelen Eclise de karşıma oturunca araba hemen hareket etti.

Artık inanabildiğim tek şey Jean tarafından kazınmış izleme büyüsüydü.

Yırtık kolumu aşağı çektim ve Eclipse görmese bile elimin arkasını kapattım.

'Bunu beklemiyordum ve ondan yürümesini istedim...'

Bir an önce dönmem için bana yalvaran genç adamın üzgün yüzünü hatırladım. Ve onu azarlarken beni bulan altın saçları.

"Gittiğimi öğrenirlerse çıldırırlar. Callisto içimdeki benliğe karşı çok duyarlıydı.

Ağzından küfürler saçarak bana doğru koştuğunu düşündüğümde, kalbim bir anda ağırlaştı.

O zaman oldu.

"Yakında başkentte büyük bir savaş olacak."

Eclipse benimle konuştu.

Geçen pencerenin dışında kalan bakışlarımı ileriye çevirdim.

Bana baktı ve dudakları geveledi. Bir şeyle konuşmak için sabırsızlanan biri gibi. Birden kendimi tuhaf hissettim.

Bir gün, tercih edilirlilik rakamları başının üstünde uçuşurken.

Arabayla tek başımıza dışarı çıktığımızda suskun bir insandan cevap almak için her türlü yöntemi kullanan hep ben oldum.

Her nasılsa, şimdi durum tamamen değişmiş gibi görünüyordu. "O zamana kadar güvende kalın. O zaman rehineler güvende olacak."

Pek konuşkan olmayan bir adam ne diyeceğini bilemez bir halde bana dönüyordu. "Senin yanında güvende miyim?"

"Evet."

Gerçekten merak ettiğim için sordum ama kabul edip etmediğinden emin değildim. "İlk ölenlerden olmaktan daha güvenli."

"Ne? Bu da ne?"

"Sana söylemiştim. Seni üzen ve depresyona sokan tüm erkekleri öldüreceğim." "Seni"

"Savaş resmen başladığında, Delman'ın tüm askerleri ilk olarak onlara saldırmayı planlıyor." Kararlı adamın sözleri üzerine düşünce durdu.

Aynı zamanda, geçen gün yakma fırınında söyledikleri de net bir şekilde aklıma geldi.

-.....Sana bunu yapanlardan intikam al.

Beni deli gibi suçlayan insanların isimlerini ezberleyen Eclise. "Mark Albert gibi bu aptalların canını çoktan yaktım."

Aşağıdaki sözler karşısında hayrete düştüm.

Beynimin yıkandığını ve anlamsız olduğunu düşündüğüm tüm o şeyler blöf değilmiş.

"Şimdi geriye sadece Dük ve oğulları gibi ana karakterler kaldı. Malikanenin her köşesini, farenin her kuytu köşesini temizleyeceğim."

"....."

"Şimdi, beni affedebilir misin?"

Darmadağın bir yüzle bana çarpık bir sevgi besliyordu. Hafif bir

baş dönmesi zihnime nüfuz etti. "Sen, gerçekten"

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden bir süre kekeledim. Bunu yapmaya gerçekten hazır görünüyordu. Bunu istiyordu.

Tabii ki Őimdiye kadar yardımcı karakterlere ne olacađı hakkında hiřbir Őey dűŐünmemiŐtim.

Ayrıca beni 'sahte bir prenses' olarak görmezden gelen ve alay edenlerin cezalandırılacağını umuyordum. Ama bu illa ki ölüm gibi Şiddet içeren yollarla sonuçlanmak zorunda değildi.

"Onların, öldüklerinde üzülecek olan çevremdeki insanlara ait olduklarını hiř dűŐündün mü? "Etrafındaki o adamlar kim?"

Eclise soruma sert bir Şekilde yanıt verdi.

"Her Şeyi çoktan unuttun mu? Sana yaşattıkları aŐađılanma ve utancı?"

"Bu seni ilgilendirmez. Benim intikamımı alsan ve ben seni affetsem bile, bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Ben sizin tek Őövalyenizim ve bu umurumda değil." Duvardan duvara konuşmak böyle bir Şey mi? Eclise ile tekrarlanan konuşmalardan bıktım.

Söylediklerini inkâr etmek yerine yüzüne baktım.

Bir sargı bezi bile yok, yırtılmış bir yara ve kötü bir Şekilde süslenmiş ince bir alın.

Eskiden olsa, üzüntümden ve piŐmanlıđımdan onun için her Şeyi yapmak isterdim. "Neden bana senin için üzülmem için bir Şans bile vermiyorsun?"

Eclise'in gözleri yavaşça büyüdü, belki de beklenmedik bir cevaptı.

Böyle bir yüzü görmek beni ağlatacak kadar duygulandırmadı.

"Benim için mi? Benim adım için değil, bana zorbalık eden Dükalık halkı için değil, o insanların ve ülkenizi yok eden imparatorluğun intikamını almak için mi?"

"Efendim."

"Beni seviyorsun diye daha ne kadar senin Őiddetine maruz kalmalıyım?" Sakin sesim arabanın içinde cınladı.

"Şiddet mi?"

Eclise'in yüzü sanki üzerine soğuk su dökülmüş gibi bomboştu. "Evet, şiddet."

Eclise sürekli intikam almaya zorladı, benim bile istemediğim bir kalp ve bağışlanma istedi. Eğer bu şiddet değilse, o zaman nedir?

Kararlı cevabım karşısında dişlerini sıktı. "Öyle diyebilirsiniz ama öyle değil."

Bir an için gözleri dikkatimi dağıttı.

"Ne yaparsam yapayım beni affetmeyeceksin. Sadece kendi yöntemimle yapacağım." Her zaman kendi bildiğini okumuştı ve bunu hiçbir zaman kabullenememişti. "Çekil üstümden."

Araba durdu. Vakit kaybetmeden ayağa fırladı ve kapıyı açıp aşağı indi.

Sanki sessiz bir baskı altındaymışım gibi ortaya çıkan sahne karşısında şaşırdım.

Eclise'in beni kaçırdığı yer İmparatorluk Sarayı'ndan başkası değildi.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 221

Bölüm 221

Araba güzel sarayın önünde durdu.

Av yarışmasından beri gelmediğim için İmparatorluk Sarayı coğrafyası pek bilinmiyordu.

En iyi ihtimalle imparatorluk sarayı ile kütüphane arasındaki yolu biliyordum. Üstelik imparatorluk sarayının alanı dükalıktan birkaç kat daha büyüktü. 'Zaten kaçmak kolay değil...'

Eclise, etrafımı iyice saran adamlarını beni gizlemek ve saraya girmek için harekete geçirdi.

İsyancıların sarayı ele geçirdiğinin yalan olup olmadığı bilinmeyen sarayın içi boştu.

Beni bir bodrum katına falan sürükleyip kilitleyeceğini düşünmüştüm ama uzun koridorda yürüdüğüm geniş ve süslü bir odaydı.

"Lütfen cebinizdeki her şeyi çıkarın."

Odanın ortasındaki masaya ulaştığında bana döndü ve şöyle dedi. Antika bir sarayda dimdik duran bir adamın görüntüsü oldukça tuhaf geldi.

Ona yabancı gözlerle baktım ve hemen elimi cebime atıp parçayı çıkardım. Ve masanın üzerine koydum.

"Düşündüğümden daha erken.

Üstelik rehinelerle tehdit eden Yvonne tarafından zorla götürülmenin zorluğuna katlanmak zorunda değildim, bu yüzden bundan memnun olup olmayacağımı bilmiyordum.

Parçayı sndrmeme rağmen bana öylece baktı. "Ne?"

arpık bir şekilde cevap verdim. Ağzımı açtım.

"Kendi ceplerimi kurcalamamı mı istiyorsun?" "Bana bir parça verebilirdin."

Tüm ceplerimi fıralamamı söyleyen adama karşı gnlszdm.

Sonra başını yana eğdi ve kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. "Sana dokunmaya başladığımda, sadece ceplerini arayacağımdan emin değilim."

"Deli orospu çocuğu."

Kfrleri tükürdüm ve ellerimi kabaca ceplerime soktum.

Yanında sadece dört iksir artığı ve buruşmuş bir gl çiçeği vardı. Bam! Onları masanın üzerine fırlattım.

"Hepsi bu kadar."

Kendim tekrar gözden geçireyim dedim ve bornozun ceplerini çevirip gösterdim. "Bu"

Onları alıp inceleyen adamın bakışları birden solmuş glde durdu. Gözlerinin ne olduğunu sorar gibi bakması üzerine duygularımı belli etmeden şöyle dedim.

"Yvonne'un eliyle öldürülen l bir büyücünün bıraktığı bir

kalıntı." "Değerli eşyalar mı?"

"Evet. Kızın rehin tuttuğu yetimlerin koruyucusuydu. Gönüllü çalışmayı ayarlayan oydu."

"....."

"Beni buraya sen getirdin ve zlmekten kendimi alamıyorum."

Az önce Sihirli Çember'de bağılıydı ama ben hâlâ hayatta olan bir adamı bir anda ölü bir adama dönüştürdüm.

"Özür dilerim.

Hafif bir suçluluk duygusuyla Vinter'den içten içe özür dileyen ben, ciddiymiş gibi davranmaya çalıştım.

"Gelecekte, siz beni katlederken, ben burada birkaç kez daha kapana kısılacağım ve bugünün acısını hissedeceğim."

"....."

"Şimdi tatmin oldunuz mu?" Bu işe

yarayacak mı? Eclipse'e ters ters baktım

ve nefesimi tuttum.

-Bu gül bilinçaltımın bir yansıması olarak açtığı için, sihrimin bir kristali gibi.

-Acil bir durumda sana yardımcı olacağını umarak sana verdim.....

Leila'nın tamamından kurtulmak için parçayı iade etmekten başka çarem yoktu. Ancak parçayı Yvonne'a geri vermek tehlikeye girebileceğim anlamına geliyordu.

~ Acil bir durumda savunma büyüsü devreye girecektir. Ama bir başlatıcı var. Bu.....

Sonuç olarak, o haklıydı. Eclipse gerçekten de benden aynalı asayı almıştı. Artık kılıç gittiğine göre, kaçmak için kalkanla savunma yapmak zorundaydım.

Eclipse ayağa kalktı ve bir şeyi ölçmek istercesine solmuş güle baktı.

Arabada, etrafımdaki insanlara dokunmayacağını düşüncesizce hatırlattım. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla beklentim yoktu.

Beyni yıkanmış ve geri çevrilmiş bir adam, onun kadar duygusal olamaz...

"Biraz dinlen. Solgun görünüyorsun."

Ama tahminim açıkça yanlış çıktı.

Eclise, parça dışında hiçbir şeye dokunmadan arkasını döndü. Sadece gül çiçeklerine değil, sihirli iksirlere bile.

Sırtının kapıya doğru uzaklaştığını gördüğümde kendimi tuhaf hissettim. "Eclise."

Bilmeden ağzımı açtım ve onu aradım. Aradıktan hemen sonra pişman oldum.

Duymamış olmasını diledim ama kapı tokmağına doğru olan hareketi aniden durdu. Tereddüt ettim ve ağzımı açmak için çabaladım.

"Yvonne tarafından beynin yıkanıyor."

"....."

"Size yardım edebilirim. Artık çok geç değil. O yüzden kes şunu."

Eclise'in şu anda bile aklı başında olsaydı, işler çok daha kolay olurdu.

Rehineler kurtarıldı ve isyancılarla çıkan çatışmalarda kimse ölmedi ya da yaralanmadı.

Son patron olan Yvonne'u ortadan kaldırmak için güçlerini birleştirse, Vinter zamanı bir daha döndürmeyecek ve bu çılgın oyun bir daha yaşanmayacak.

Ne kadar düzgün ve güzel bir son. "Eğer

durursan." Ama bana öyle geldi ki, bu benim

kendi fikrimdi.

Bana dönen Eclise'in yüzü taştan bir heykel kadar sertti. "Eğer şimdi durursam, geriye hiçbir şey kalmaz."

Sanki beni sorgulamak istercesine ses tonu keskinleşti.

"En azından, senden nefret ettiğim için seni öldürmek istemezdim." "Beni öldürmeye çalışmadın mı?"

Cevabım üzerine parmağıyla alnına vurdu. "Eğer o zaman büyü kullansaydın, şimdi burada olmazdın." Böyle konuşunca adaletsizlik aniden yükseldi.

"Onu kurtaran lütfun ne olduğunu bilmiyordum.

Bataklıkta bağlıyken onu yeterince öldürebilirdim ama yapmadım.

Yvonne tarafından beyni yıkandığı için biraz sorumluluk ve sempati duyuyordum. Onu ikna etmeye devam ettim.

"Artık biliyorsun. İsyanda başarılı olup Veliaht Prensi öldürsen ve İmparatorluğun kontrolünü ele geçirsen bile seni sevmeyeceğim."

"Peki, neden!"

İşte o anda. Bana bakan adam aniden yüksek sesle bağırdı. "Neden ben değil?"

"Bu"

"Şövalyelerle başım belaya girdiğinden beri sabırla onlara bağlı kalıyorum."

"Eclise."

"Senin şövalyen olmak için gece gündüz kılıcımı salladım. Ellerimin kanamadığı bir gün bile olmadı."

"....."

"Öyle bile olsa, o kadar uzaktasın ki sana zor ulaşıyorum! Bu yüzden bir hain olarak kölelikten kurtuldum!"

Tutkusunu kusan Eclise'e sadece şaşkınlıkla baktım. Onun tüm yeni yönlerini gördüğümü sanmıştım ama yanılmışım.

"O zaman neden senin tarafından itilip kakılmayı hak ediyorum? Neden-!" Gri gözlerinden kalın su damlaları süzüldü.

Elinde şeker olan çaresiz bir çocuk gibi ağlıyordu. Dalgın dalgın ona baktım.

Onun konuştuğu o günlerde, duygularının ne kadar derin olduğuna dönüp bakmayı göze alamadım. Gün be gün hayatta kalmak için çaresizdim ve onun ihanetinden ürperdim.

Ve şimdi her şey bitmişti. "Çünkü ben başkasını seviyorum, seni değil."

Neden sadece bir tane olduğunu söylemek için.

Cevabım üzerine Eclipse irkildi ve bağırdı.

"Eskiden yaptığın gibi yalan söyle. 'Bir tek siz varsınız, Veliaht Prens ya da her neyse, en değerli sizsiniz' gibi bir sürü laf ettin!"

"....."

"Biliyor musunuz? Bu sözler beni kandırdı ve tüm bu saçmalıklardan vazgeçip senin ellerinde ölmeye razı olabilirim."

"Seni öldürmek istemiyorum."

Ciddiydim. Bıktığım her şeyi bitirmek ve yoluma devam etmek istiyordum.

Ve Eclipse'in de bunu yapmasını umuyordum. Öfke, hayal kırıklığı ve kırık kalpler arasında sıkışıp kalmıştı, çok genç ve olgunlaşmamıştı.

"Lütfen beni affedin."

Daha önce olduğu gibi gözyaşlarını silemedim. Bu yüzden ona yaklaştım ve eline dokundum. Fakat. Taak-!

Soğuk bir acı hissettim. Soğuk, sarkık bir el gördüm. "İşte bu yüzden bu noktadayım." " " "

"Onun aksine, ben Veliaht Prens için bir şey yapmıyorum"

Bakışlarını topladığında bana tiksiniş gibi baktı ve her kelimemde homurdandı.

"Aşkına ihtiyacım yok. Senin dışını alacağım." ""

"Çünkü beni kullandığını anladığım andan itibaren, senin tarafından seilmeyi beklemiyordum." Sözlerinin sonunda kapıyı açtı ve odadan dışarı çıktı.

Gwang-! Vahşi bir kapanış kükremesinin sonunda, ıssız odada tek başıma kaldım.

*. *. *

Kelimenin tam anlamıyla bilinmeyen bir sarayda kilitliydim.

Kaçış yolunu keşfetmek için pencereden dışarı baktığımda, düzenli aralıklarla duran zırhlı askerlerin sarayın dışını çevrelediğini gördüm.

'Seni orospu çocuğu. Her şeyi hazırlamışsın.'

Yemek vakti geldiğinde, ne Eclipse ne de İmparatorluk hizmetçisi, ama asker öğle ve akşam yemeklerini getirdi. İştahsız bir şekilde yatağıma uzandım.

O kadar yorgundum ki hemen bayılmam şaşırtıcı olmazdı. Ancak sihirli iksir yüzünden ya da umutsuz bir durum yüzünden uyuyamıyordum. Bir o yana bir bu yana döndüm ve ellerimden birine baktım.

Neyse ki Jean'in sabah yaptığı takip büyüğü aynı kalmıştı. "Çok endişelenmiş olmalısın.

Tek kelime etmeden ortadan kayboldum, ne kadar kızmış olmalı. Callisto için geç de olsa üzuldüm.

Ama bu kaçınılmazdı.

Şimdi Yvonne ile burayı bitirmek zorundaydım.

"Umarım beni kurtarmaya gelmeyi düşünmez ve sadece sarayı yeniden ele geçirmeye odaklanırsınız"

Onu bunu düşünürken göz kapaklarım yavaş yavaş ağırlaştı.

Yabancı bir yerde uyumak istemiyordum ama gelen yorgunluğa da karşı koyamıyordum. Bir an için gözlerimi kapattım.

Kuong, kung-!

Aniden gelen ağır ses beni ürküttü ve çok geçmeden gözlerim açıldı.

Manzara karanlıktı. Bir an gözlerimi kapattığımı sandım ama zamanın nasıl geçtiğini anlamadan uykuya dalmışım.

Şaşkınlıkla doğruldum.

Sanki tüm sesler sadece benim rüyammış gibi oda sessizdi. "Ne oldu? Yanlış bir şey mi duydum?"

O zaman oldu. Hung, Hong, kuong-!

Sanki bir yanılsama değilmiş gibi yine donuk bir ses duyuldu.

Gözlerimi dört açarak karanlık odaya baktım. Kuung, kung-!

Ses gittikçe yükseliyor ve yaklaşıyordu. Bu sayede kaynağı kolayca bulabildim. Ortadaki şömineden gelen sesteki bu.

"Ne, Ne"

Yvonne bir canavar mı gönderdi?

Ayağa kalktım ve silah olmayı hak eden bir şey buldum. Yatağın yanındaki masanın üzerindeki şamdan elime dokundu.

Onu sıkıca tutmanın ve gergin gözlerle şömineye bakmanın zamanı gelmişti. Hong, kuang-!

Birdenbire şömineden kül ve tozla birlikte biri yuvarlandı. "Ah, lanet olsun."

Siyah figür külle karışık öksürdü ve kabaca küfretti. Bu çok tanıdık bir sestti.

Şamdanı sallamak için havaya kaldırdığım elim yavaşça aşağı indi. "Ekselansları?"

Şaşkın sesim karşısında öksüren Callisto başını kaldırdı. "Nasılsınız prenses?"

"Majesteleri, neden?"

Çık oradan.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 222

Bölüm 222

Sadece onu yarım gündür görmedim.

Külle kirlenmiş yüzünü gördüğümde, uzun zaman sonra onunla tekrar karşılaşmış gibi hissettim ve onu tekrar gördüğüm için çok mutlu oldum.

"Bu, ne oldu? Savaş ne olacak?" "Zamanımız yok. Yolda konuşalım."

Beni acele ettirdi. Başımı salladım ve üzerimden çıkardığım bornozu aldım. 'Buraya gelir gelmez gitmeyi beklemiyordum'

Kaçış ancak birlikleri ile isyancılar arasında tam teşekküllü bir savaş başladıktan sonra bekleniyordu.

Aynalı asayı bulacak ve bu karmaşanın ortasında Yvonne'la dövüşecektim ama şimdi düşününce bunun umutsuz bir plan olduğunu anladım.

"Buraya gel prenses."

İksirleri aldım ve sıkıca kalkıp Veliaht Prens'e geri döndüm. Sonra kaçtığı şömineyi işaret etti.

"Aşağı inmen gerekecek." "Buraya mı?"

Dehşete kapılmış bir ifadeyle dar geçide baktım.

O kadar karanlık ve kasvetliydi ki, fare sürülerinin hemen aşağıya akın etmesinde hiçbir sakınca yoktu.

Tabii ki Callisto oradan sürünerek çıktı, bu yüzden sadece bir kaçış yolu olduğunu biliyordum, ama bunu sadece zihnimde biliyordum.

"Neden, gitmek istemiyor musun? Burası temiz çünkü tüm yolu süpürdüm. Zaman zaman fareleri ve kırkayakları öldürdüm, o yüzden endişelenme."

"Hayır, öyle değil."

Callisto gitmeye hiç niyeti olmayan beni görünce kaşlarını çattı ve muzipçe, 'Yalnız gitmeni istememiştim' dedi, ama bu sözler karşısında şaşırdım ve rahatladım.

"Kırkayak, kırkayak!"

Bedenimi tiksintiden sıkmayı başardım ve yere düşüp içine süründüm.

Kısa bir süre sonra, 'tam karanlık' 'güm' diye çöktü. Bunun nedeni Callisto'nun geçidin kapısını kapatmasıydı. Neyse ki, boğucu sürünme uzun sürmedi.

Bir süre sonra sürünerek geçilmesi gereken geçit genişledi ve bir noktada geniş bir alan ortaya çıktı.

"Bu tarafa gel prenses."

Veliaht Prens kollarından bir şey çıkardı ve bir an bile dinlenmeden beni yönlendirdi. Onun itişi karanlık çevreyi aydınlattı.

Işıl ışıl bir taştı. Ancak o zaman etrafıma baktım ve oldukça şaşırdım. Düzinelerce çatallı yol labirent gibiydi.

Callisto tereddüt etmeden onlardan birine doğru yürüdü.

Onu takip ederek şaşkın bir bakışla sordum. "Ekselansları, nereye gidiyoruz?"

"Sadece imparatorluk ailesinin bildiği gizli bir geçit." "Ah."

Sabahki kaçırılmanın aksine bu boşuna bir kaçıştı.

"Aptal piçler. Sarayın içinde gizli bir geçit olması doğal değil mi? Bu sayede sizi kolayca bulabildim."

Ne hissettiğimi anlayan Veliaht Prens, kaçırın kişiden açıkça söz etti.

Bir zamanlar onun "aptal piçler" dediğı kişilerden biri olarak utandım ve konuyu değıştirdim. "Sadece imparatorluk ailesi bilseydi, 2. Prens de bilir miydi?"

"Merak etme, o bunu bilmiyor."

Donuk bir cevap verdi ve köşeyi döndü.

"Burası imparatoriçenin sarayı. Cariyenin çocukları burada asla yürüyemez." "İmparatoriçe'nin sarayı mı?"

Nereye kapatıldığımı öğrendiğimde ağzım bir karış açık kaldı. Nedense bir gözaltı yeri için fazla lükstü.

"Çılgın adam!

Eclise'nin beni İmparatoriçe'nin sarayına boşuna kilitlediğini düşünmemiştim. Farkında olmadan Veliaht Prens'i işaret ettim.

"Gizli geçitler arasında yolların en çok kesiştiğı yer burası. Annem öldüğünden beri buraya ilk gelişimdi, bu yüzden uzun süre kaybolmuşum. "

Neyse ki Veliaht Prens, İmparatoriçe'nin sarayında neden kilitli kaldığımı pek düşünmüyor gibiydi.

"Az önce sana ne oldu? Gittiğini duyduğumda ne kadar şaşırdığımı biliyor musun?" Sanki koşullarla ilgili bir soru sormuş gibi bana ters ters baktı.

"Konferans odasıındaydım ve deli gibi dükalığa koştum. Sana sakın olmanı söyledim ama sen beni dinlemeyen bir tay gibisin."

"Özür dilerim."

Yanlış yaptığım için hiç tereddüt etmeden hatamı kabul ettim. "Vin'e gittim"

Düşünceli bir şekilde Vinter'i aramaya çalıştım, ancak kısa süre sonra Callisto da hatırladı ve her şeyi bildiğini söyleyerek beni düzeltti.

"Hayır, Verdandi Markisi'ni görmeye gittim ve sonra bataklıkta gördüğümüz Prens Delman tarafından kaçırıldım."

"Veliaht Prens'i aşağıladınız ve onu çok iyi kandırdınız." ""

Durumu süsledim ve sözlerimi tutabilmek için dilimi ısırdım. Benimle sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi konuştu.

"Ama o lanet Delman neden seni rahatsız edip duruyor?"

Bu kez konu Eclise ile ilgiliydi. Şimdiye kadar Callisto benimle Eclise arasındaki kirli hikâyeyi bilmiyordu.

"O zaman onu bataklıkta öldürmeliydim."

Kasvetli mırıltısı sanki onu aldatırken yakalanmışım gibi kalbimin çarpmasına neden oldu. "Yine de geldiğiniz için teşekkürler, Majesteleri."

Bu kez yine aceleyle konu değiştirmeyi tercih ettim. Calisto bana öyle bir baktı ve durup dururken beni anımsadı.

"İzleme büyüsü olmasaydı, o büyücü anüs yırtılması nedeniyle ölür ve ölürdü. O çok şanslı." "Neden anüsü yırtılsın ki?"

"Ben olsam işe yaramaz bir baston falan kullanırdım. Öyle bir şey var. Derinlemesine bilmene izin verme, sadece vur ona."

Bu konuda bir şey öğrenmek için en ufak bir isteğim yoktu.

Callisto cevap vermeyen bana yan yan baktı ve yürümeyi bırakıp sordu. "Ha? Ama sihirli değneğin nerede?"

"Elimden alındı."

Utanmıştım, bu yüzden sessizce cevap verdim. "Oh, hayır." Kaşlarını çatı ve bir mırıltı çıkardı. "Buraya gel."

Sonra aniden geldiği yoldan geri dönmeye başladı.

Şaşkındım ama yanlış yola sapıp sapmadığını merak ederek onu takip ediyordum. "Peki ya rehineler?"

"Sanırım Güneş Sarayı'ndalar. Gelmeden önce hapishaneye kabaca bir göz attım ama orada değillerdi."

"O zaman oraya gidelim."

Elbette, güneş sarayına gitmeyi kastetmiştim. "Prenses."

Tekrar yürümeyi bıraktı ve ağır bir sesle bana seslendi.

"Günün on ikisinde, savunması en zayıf olan batı kapısından bir baskın yapacağız."

Birdenbire operasyondan bahsetmesi şaşkın bir ifadeyle ona bakmama neden oldu. "Ondan önce buradan çıkmamız gerekiyor."

"Acele etmem gerekecek."

Sözleri beni sabırsızlandırdı. "Yvonne ile bu karmaşa içinde başa çıkabilir miyim? Dürüst olmak gerekirse, kendime güvenmiyordum.

Ama silahsız saldırmak plansızlıktan daha iyiydi. En azından kılıçta iyi olan Calisto benimle olacak. "Haydi, çocuklar önce"

"Daha konuşmam bitmedi."

Adımlarımı hızlandırmak için acele ettiğim o anda Veliaht Prens beni tekrar durdurdu.

"Seni buradan çıkaracağım ve sonra geri gelip rehineleri kurtarabildiğim kadar kurtarmaya çalışacağım." "Ne? O da ne?"

"Ama bunu garanti edemem çünkü savaşın iki büyük merkezi olacak: 2. Prens, artı Leila ve Marki Ellen."

Bir an için anlamadım, bu yüzden sözlerine boş bir bakışla karşılık verdim. Yani artık her durumda beni dışlıyordu.

"Majesteleri, siz neden bahsediyorsunuz? O parça da götürüldü."

Sanki kendi isteğimle vermişim gibiydi, ama şimdi bundan bahsetsem bile Calisto'nun dinlemesi pek mümkün değildi.

"Şimdi güneş sarayına gitmeliyim." Kararlı bir şekilde

konuştum. "Hayır."

"Neden?"

"Büyü kullanamazsın. Ne yapabilirsin ki?" Ancak o zaman fark ettim.

Veliaht Prens, aynalı asayı aldığını söylediğimi duyunca hemen döndü.

Rehineyi benimle birlikte hızlı bir şekilde kurtarma planı gözden geçirilmişti. "Aynalı asa olmadan hiçbir şey yapamam.

Sözlerini düşündükçe daha da sinirlenmeye başladım.

"Kullanımımın bir ayna asanın varlığına ya da yokluğuna göre belirlendiğini bilmiyorum." "Hemen sonuca varmayın ve beni dinleyin Prenses."

Soğuk ses tonum karşısında Veliaht Prens iç çekti ve omzumu tuttu.

"İmparatorun hayatta olup olmadığı bilinmiyor ve şu ana kadar sakladıkları birlikler beklentilerimizin çok üzerinde."

"....."

"Askerleri aceleyle içeri çekti ama açıkçası şansımız çok yüksek değil. İsyanlılar arasında bir düşmanlık ortamı oluşacak."

"....."

"Belki de imparatorluk sarayını ve başkenti bırakıp kaçmalıyım." Ağzından dökülen kelimeler karşısında şok olmuşum.

"Vazgeçmek mi?"

Bunu söylediğine inanamadım. "Evet."

Ama Veliaht Prens beni bir kez daha çiviledi.

"Önemli değil. Çünkü sizin güvenliğiniz benim için imparatorluk sarayından ya da isimsiz piçlerden daha önemli."

"Ekselansları."

Boğulurken ona sertçe seslendim. Hiçbir şey olmayabilirdi.

Callisto'nun imparator olmayı ne kadar istediğini çok iyi biliyordum.

Başkente ve imparatorluk sarayına dönmek için savaşta hayatta kaldı. Ama şimdi benim için kolayca 'Vazgeç' kelimesini ağzına alabiliyor.

Sondan, rehinelerden ya da herhangi bir şeyden vazgeçemedim ve sadece kalbimde onun güvenliği için dua ettim.....

Bilinmeyen bir duyguyla kederlendim. Alt dudağımı sıkıca ısırdım.

Saraya gidip Yvonne ile görüştüğümde kısa sürede çözüleceğini düşünmüştüm ama durum düşündüğümde çok daha karmaşık bir hal aldı.

"Savaş başladığında, sihirli değneğini bulmaları için doğru adamları gönder. Leyla'yı öldürmek mi, her neyse, o zaman yap."

Callisto beni yatıştırmak istercesine konuştu. Ama o zaman her şey geç olacaktı.

Yvonne çocukları feda edecek ve tüm Leila'yı geri getirecek.

"Dediği gibi, durumdan kaçınmak ve izlemek gerçekten tek cevap mı? Uzun bir süre tereddüt ettim ve kararlı bir şekilde ağzımı açtım. "Büyü, hiç de kötü bir durumda değil."

"Ne?"

"Savunma büyü kullanabilirim."

Tek seferlik bir şey olmasına rağmen. Eğer bilseydi, Callisto'nun beni dinlememesinden korkardım, bu yüzden bunu söylememeye karar verdim.

"Söylediğiniz gibi Yvonne'u hemen öldüremesem bile, çocuklar kurtarılabilir."

"....."

"Genç olmalarına rağmen büyücüler ve eğer bırakırsak bedenlerinden birini büyüyle ışınlayabilirler."

Raon'un mobil büyü kullanmakta usta olduğunu görmüştüm.

Eğer onları serbest bırakabilirsem, belki de düşündüğümde daha kolay kurtarabilirim. Küçük bir şans umarak Callisto'yu ikna ettim.

"Eğer ikimiz zaman kazanırsak, ordunuz kazanabilir ve Güneş Sarayı'nı işgal edebilir." "Prenses."

"Lütfen durumu görmeme izin verin ve gideyim."

Vinter bana çocuklara iyi bakmamı hiç söylemedi, sadece Yvonne'u nasıl öldüreceğimi anlattı. Ama hiçbir şey denemeden pes etmek çok korkakça değil mi?

"Eğer kendi gözlerimle görürsem ve gerçekten yapamayacağımı hissedersen, o zaman talimatlarınıza uyacağım." Callisto bana karışık gözlerle baktı ve sert bir şekilde konuştu.

Ama sonunda dediğimi yapacağını biliyordum. Çok geçmeden kısıp bir iç çekiş duydum.

"Kendi iyiliğiniz için geri çekilmeniz çok fazla." ""

"Dışarıda durup bakamazsam ve onları kurtaramazsan, seni bir çuval gibi kapıp sürükleyeceğim. Buraya gel."

Beni yönlendirdi ve tekrar döndü.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 223

Bölüm 223

* . * . *

"Tanrıça!"

Açık savaş.

İmparator Sarayı'nın en yüksek ve en aydınlık koltuğunda oturan Yvonne, önünde başlarını eğen insanlara meraklı gözlerle baktı.

İmparatorluktu. Ve savaşın içini kuşatan İmparatorluğun başlattığı fetih savaşında yenilen ülke halkından başkası değildi.

Dünyanın dört bir yanından insanların bu şekilde bir araya gelebilmesi ironik bir durum.

Sonra yaşlı bir aristokrat, lüks bir kumaşa sarılmış bir şeyi ona uzattı.

Bez açıldığında, gözleri kocaman açılmış bir cesedin başı ve imparatorun her zamanki hazinesi ortaya çıktı.

"Bu İmparator'un başı, Tanrıça." Marki Ellen küçüktü.

Yvonne o vahşi yüzün ötesinde yatan insanların arasına baktı.

İkinci Prens denen bir adamdan Kraliçe'yi ve İmparatorluğu kontrol eden yüksek rütbeli bir aristokrata.

Leyla'nın gücünü kendilerine vereceği gibi saçma bir söze kanan insanlar, İmparator'un boynunu kesip ona bile verdiler.

"Bu çok kolay. Tık-.

Yvonne kucağındaki kutuyu açtı ve içine baktı. On dört parça görüldü.

Ama şimdi son parçanın bile kendi ellerinde olması gerekiyordu.

Onun bu davranışını gören Marki Ellen'in gözlerinde imrenilecek bir parıltı belirdi. "Sevgili Tanrıça, o zaman uyandırma törenine şimdi mi başlıyorsunuz...?"

"Henüz zamanı gelmedi."

Yvonne sırtarak cevap verdi. "Oh, anlıyorum."

Yaşlı adam hayal kırıklığı ve endişe karışımı bir duyguyla geri çekildi. Geçmişte buraya gelebilmek için sayısız çaba sarf etmişti.

"O zaman neden bu aptallardan faydalanmayı düşünmedim?"

Kadim büyücüler tarafından mühürlenmeden hemen önce, kardeşlerin imparator sarayının derinliklerinde önceden sakladıkları geleceği önceden haber veren bir hakikat aynasının birkaç parçası.

Ancak tüm bunlarla Lelia'nın mührü açılabilirdi.

Ancak, çalınan diğer kişinin bedeni tam değildi. Çünkü "gerçek Yvonne "un ruhu hâlâ hayattaydı.

Tamamlanmamış bedenler güç kullanılarak sınırlandırılmıştır.

Bu yüzden dağınık parçaları aradı ve bedenini tamamen almak için İmparator sarayına kendisi girdi.

Şüpheli büyücüleri kandırmak, onları işgal etmek, engel olan bir kadını öldürmek, veliaht prenses olmak ve saraya girmek.

Bunlar geçmiş günlerdi.

Sonunda daha da başarılı oldu ve Altın Ejder'in dişleriyle vücudu tamamen ele geçirdi. Parçaları bir araya topladı ve mühürlerini açtı.

Tak-.

Yvonne kutuyu kapattı ve başını kaldırdı. Aynı anda gözleri onun gözleriyle buluştu. "Hiik!"

Küçük omuzları çırpınıyordu ve çok geçmeden ağlamaya başladı.

Beyin yıkama nedeniyle arkadaşlarını uç noktalara sürükleyen bir aslan maskesiydi.

Dağınık arkadaşlarının aksine tek başına bağlanmayan çocuk bir köşede durmadan ağladı. Ağlaması kulağa çok hoş geliyordu.

'Yani, geçmişte, o noktada Vinter Verdandi vardı'

Leila'nın fedakârlığında büyücü arkadaşlarını ve sevgili çocuklarını kendi elleriyle feda eden ve sonunda deliren adam.

Ortadan kaybolduğu için bu kez sahnenin komik tarafını göremedi. Yvonne pişmanlık içinde iştahla yemeğini yedi.

"Yvonne."

İşte o zaman oldu. Birisi İmparatorluk Sarayı'nın geniş alanında hızlı adımlarla yürüdü. "Hoş geldiniz. Ben de sizi bekliyordum."

Yvonne yaklaştığında onu karşıladı.

Geçmişte, imparatorluğun çöküş anında yanında bulunan Veliaht Prens yerine bu kez o seçilmişti.

Eclise ona sessizce bir şey uzattı.

Yvonne'un bir süredir büyümüş olan mavi gözleri yarım ay şeklinde açılmıştı. "Beklediğim gibi, başaracağını biliyordum."

Bu, 15 parçayı bir araya getirdi.

Yvonne sırttı ve Eclise'in uzattığı son parçayı da kutuya koydu. Sonra birden gözüne bir şey takıldı.

"O"

"Bakma."

Eclise elinde tuttuğu şeyi arkasına sakladı.

Penelope'nin sihirli değneğiydi. Aynalı asa onda kalacak ve her şey bittiğinde onu geri verecekti.

"Bir parça varken neden Penelope'ninkine dikkat edeyim ki?" Yvonne, Eclis'in davranışına sonuna kadar gülümsedi.

Ancak temkinli bakışlar rahatlamadı. "Sözünü tut, Yvonne." "Sana

verdiğim tüm sözleri tuttum Eclise, Penelope'nin aksine."

Oturduğu yerden kalktı. Altın ejderhanın ihtişamla sarmaladığı altın imparator koltuğu ortaya çıktı.

"Oturun. Burası senin koltuğun." "O değil." "O

zaman?"

"Rehineler."

Eclise döndü ve Saray'ın bir tarafına bağlanmış olan çocuklara doğru ilerledi.

"Dokunmamanın ne anlama geldiğini biliyor musun? Tabii ki tek bir kişi bile zarar görmeyecek." "Penelope tarafından nefret edilmemeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Benim cevabım. Her şeyi tersine çevirebilir ve seni Veliaht Prens'e teslim edebilirim." "Elbette."

Yvonne, Eclise'in soğuk uyarısına kocaman bir gülümsemeye karşılık verdi. Geçmişte büyücüler gerekli olurdu.

Mana dolu canlılıkları Leila için bereketliydi. Ama. "Bu sefer gerçekten ihtiyacım yok."

Yvonne uzaktaki havaya bakarak mırıldandı.

Büyücüleri kurban eden ve diriltten Leila kibirli ve kendini beğenmiş biriydi.

Tüm rakip kadim büyücülerin ortadan kaybolduğu bir dünyada, Leila insanları rastgele öldürerek orijinal güçlerini geri kazanmıştı.

Sonra Yvonne'un pozisyonunu tehdit etmeye başladılar.

Onları kontrol etmenin tek yolu olan hakikat aynasının parçalarını almaya ve lider olmaya çalışan bir dizi insan olmuştur.

Geri döndüğünü ilk öğrendiğinde umutsuzluğa kapılmıştı.

'Buraya kadar geldim ve sonunda kardeşlerimle birlikte dünyaya hükmedebildim, neden! Neden hemen köşede duruyorsun?'

Ama bir daha düşündüm de, bu sadece umutsuzluk değildi.

Altın ejderha dişlerine sahip olan kadın bunu hayatında sadece bir kez kullanabilirdi.

Ancak geçmişte gerçek Yvonne'un ruhunu öldüren beden ve güç, geri dönüşten sonra bile aynı kalmıştır.

O zaman bu, altın ejderhanın dişlerinin tekrar kullanılabileceği anlamına gelmiyor muydu? "Bu bir şans.

Hayat neden güven ve ihanetin sonsuz tekrarından ibaretti?

Ailesini ve kardeşlerini öldüren insanlara karşı duyduğu intikam duygusu zamanla yavaş yavaş kayboldu. Bir dizi olaydan sonra, sonunda farkına vardı.

İstediği dünya Leila'nın egemen olduğu bir dünya değildi. "Evet, hepsine ihtiyacım yok."

Kendi kontrol ettiği bir dünyaydı.

Yvonne gözlerini havaya dikti ve bir yemin gibi tekrarladı.

"Prens!"

Sonra, birisi kabaca salonun kapısını açtı ve içeri atladı.

"Başımız büyük belada! İmparatorluk Ordusu, İmparatorluk Sarayı'nın batı kapısından geliyor! Görünüşe göre doğrudan güneş sarayına gidiyorlar!"

Eclise'in yüzü askerin sözleriyle korkunç bir şekilde bozulmuştu.

Ağzından aceleyle çıkan soru savunma sorusu değildi. "Peki ya hanımefendi?"

"Evet?"

"İmparatoriçe sarayında Leydi Eckart'a ne oldu!" "Şey, henüz sarayı kontrol etmedim."

"Lanet olsun!"

Eclise askerin sözleri bitmeden kabaca döndü. Sonra aniden rehinelerin önünde durdu.

Elindeki sihirli değneği Delman askerlerinden birine uzattı ve konuştu.

"Rehine çocukları korumak için hayatınızı tehlikeye atın. Kimse tarafından götürölmemeliler. Hatta eğer

Ben Leydi Eckart. Tamam mı?" "Evet, evet! Pekâlâ!"

Baygın numarası yaparak konuşmayı dinleyen Emily'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Yvonne'a inanamayan Eclise, dört adamını

rehinelerin etrafında duruyorlar.

Ardından, Güneş Sarayı'ndaki birliklerin geri kalanına önderlik etti ve hızla saraydan ayrıldı.

Kargaşa fırtınasının ardından silahlı kuvvetlerle dolup taşan İmparatorluk Sarayı boştu.

Dönüşte gözlerini deviren Marki Ellen, Yvonne'a bir kez daha yaklaştı.

"Tanrım, Tanrıça, sürpriz derken neyi kastediyorsun? Eğer öyleyse, Leyla olma ritüeli ne zaman olacak?"

Ayakta duran Yvonne başını çevirdi ve boş tahta baktı. Altın sandalyenin arkasında alışılmadık şekillerde oluklar vardı.

İmparatorun dişleri içeren mührü yerleştirilip döndürüldüğünde, sandalye dışarı itilir ve gizli yer ortaya çıkar.

Geçmişte, tahtların kullanımını araştırırken bir karmaşa içinde bulduğu binlerce yıllık imparatorluk tarihinin sırrıydı.

Yvonne gözlerini sandalyeden ayırdı ve eğildi.

Cesedin başının yanındaki imparator mücevherini kaldırarak parlak bir şekilde gülümsedi. "Parti daha yeni başladı, millet."

*. *. *.

"Çılgın sürtük, partinin başlangıcı donarak öldü." Büyük bir sütunun arkasında gizli bir geçit.

İmparatorluk Sarayı'nın içini dikizlerken, onun başlattığı bir parti fikrinden bıkmıştım. Veliht Prens bana baktı ve komik olduğumu söyledi.

"Düşündüğümden daha kolaymış prenses."

Sözleri karşısında gözlerimi kocaman açarak geriye baktım.

"Kolay mı? Hâlâ çok fazla insan var."

Tabii ki Eclise'in kaç asker çıkaracağını bilmiyordum ama Marki Ellen ve 2. Prens de dahil olmak üzere yaklaşık on asilzade.

Yine de büyük bir sayıydı.

"Böyle yaşlı insanlar için bir haftalık yiyecek bile değil. Aslında tek yapmamız gereken şu dört adamla uğraşmak."

"Peki ya 2. Prens? Ama o kılıç kullanmayı biliyor." "O piç bir X**."

Şaşırtıcı bir şekilde, kaba ve kararlı cevabı beni rahatlattı. "Hadi, al şunu."

Kollarından bir şey çıkardı ve bana uzattı. "Bu"

Altın renkli hançer. Geçen gün doğum günü partisinde, benden boynunu kesmemi istedi.

"Önce dışarı çıkıp şu dördünden kurtulacağım, böylece zamanınız olacak ve rehineleri bununla bırakacaksınız." Başımı salladım, ipe sıkıca bağlı olan çocukları hatırladım.

"Ve sihirli bir değnek alıp şu Leyla'yı vuracağım. Planım hakkında ne düşünüyorsun?" "Boşluklarla dolu ama kulağa garip bir şekilde mükemmel geliyor."

Bu doğrudu. Bahsettiği plan bir bakıma vahşi bir maceraydı.

Marquis Ellen ya da Yvonne'un neden olabileceği öngörülemeyen durumlar tamamen dışlanmıştı.

Yine de kendinden emin sesi beni rahatlattı.

Düşündüm de, Callisto söylediklerinin arkasında durmakta hiç başarısız olmamıştı. Buna inanabilirdim. "Benimle geldiğiniz için teşekkür ederim."

Küçük bir sesle fısıldadım.

O olmasaydı, bu durumun üstesinden tek başıma gelemezdim. Sözlerim karşısında memnuniyetle sıırttı.

"Bir, iki, üç, ve dışarı çıkacağız." "Hazır olacağım."

Kararlı bir yüz ifadesiyle Veliaht Prens hançerini sıkıca tuttum. Sonra gizli geçidin kapısını tuttu ve şöyle dedi. "Bir, iki."

Chu-.

"Üç" yerine yumuşak bir dokunuş dudaklarıma değdi ve düştü. Şaşırdı ve sertleşti, bana fısıldadı.

"Bu arada, kız arkadaşımı görmek için sabırsızlanıyorum." kkiik il-.

Çok geçmeden koridor kapısı açıldı ve Calisto koşarak İmparator Sarayı'na çıktı. Kılıç dansı başladı.

Çevirmen: AikoHiao

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 224

Bölüm 224

"Argh!"

Uzun bacaklarıyla İmparator Sarayı'nı adımlayan veliaht prens, kendisine en yakın duran kişinin önünü tereddüt etmeden kesti.

Kaçak Callisto'ya boş boş baktım, sürpriz öpücüğe kızamadım. "Davetsiz misafir!"

"Def, def!"

Görünüşünü geç fark eden Delman'lar aceleyle kılıcı çıkardılar. Chaeng, Chae-Eng-!

"İngiltere."

Ancak, birleşme daha üç kez gerçekleşmeden bir diğeri dağıldı. Bir pınar gibi fışkıran kanla birlikte Delman'ın ordusu bir anda ikiye düştü.

Hyuk! Veliaht Prens!" "Saldırın, saldırın!"

İkinci prensin, kraliçenin ve Ellen Markisi'nin gölgeleri karartılmıştı. Her iki durumda da veliaht prens geri kalan askerlerin icabına hızlıca baktı.

"Ugh!"

Bir şimşek çakması gibi olan kılıç dansı, iki kişiyi aynı anda uyluklarından kesti.

Kendisine doğru savrulan iki kılıçtan kıl payı kurtulduğunda, kendini düzeltti ve düşmanın üst gövdesine bir kılıç fırlattı.

Ve geri tepmeyle birlikte diğerrinin boynu da bir kılıçla kaplandı. Han, Tteolgeuleong-!

Elinde tuttuğu aynalı asam yere düştü ve donuk bir ses çıkardı.

Çenesi ağzına kadar yükselmişti. Aristokratlar, ölen askerlerin boş yere ölmelerini izlerken ürperdiler.

"Uh, aargh! Öl, Veliaht Prens -!"

O sırada, diğerr tarafta bulunan 2. Prens'in aristokrasisinin üç üyesi kılıçlarını çekerek koşmaya başladı.

"Tsk. Kıpırdamadan dursam bile seni tek başıma öldüreceğim ama gücünü kaybediyorsun."

Callisto sinirlenmiş gibi dilini şaklattı ve yanına koşarak gelen soylulara doğru koştu. 'Bir hafta değil' dediğı doğruydu.

Soylular, tıpkı bir kâğıt gibi, onun salladığı kılıç tarafından teker teker kesilip atıldı. Kısa bir süre sonra Kraliçe ve Marki Ellen köşeye sıkıştırıldı. "Nasılsınız Marki Ellen? Görüşmeyeli uzun zaman oldu anne.

Başka bir adamı yavaşça keserek gelen Veliaht Prens, abartılı selamlar verdi.

"Veliaht, Veliaht Prens! Wh, İmparatorluk Sarayı'nda ne yapıyorsun?" Elbisesine sıçrayan su Kraliçe'yi çığlık atmaya itti.

"Anne!"

"Emp, İmparatoriçe! Geri çekilin!"

2. Prens ve Ellen Markisi birbirinden ayrıldı ve bulanık bir yüzle titredi. Callisto başını eğdi.

"O zaman tek kardeşim ve annemin burada ne işi vardı?" "Veliaht Prens!"

"Ah, boynunu güzelce kestirmiş olan cennetlik İmparatorumuz." "Şey, bu..."

Kraliçe ancak o zaman çenesini kapattı. Yüzü solgunlaştı.

İmparatora, İmparatorluğun şimdiki hükümdarına suikast. Çünkü Veliaht Prens onları tamamen yakaladı.

"Ben, Ekselansları, lütfen sakın olun ve önce beni dinleyin. Eğer Ekselansları bunu duyarsa, fikrinizi değiştirebilirsiniz..."

Marki Ellen köle gibi bir yüz ifadesiyle onu vazgeçirdi.

Callisto zorlanmış bir ifadeyle alnını sıvazladı.

"Az öncesine kadar keyfim yerindeydi, o yüzden sonunda seni dinleyecektim ama şimdi benimle dalga geçiyorsun."

"Peki, Majesteleri!"

"Şu anda bu konuda kendimi oldukça kötü hissediyorum."

Tahta doğru baktı. Tahtın ucunda imparatorun rastgele dövülmüş başı duruyordu.

"Oh, yine de onun için kötü değil! Eğer hayatta olsaydı, bir gün senin yapacağını yapardı ama...!"

"Demek sorun bu."

Veliaht Prens'in gözleri aniden parladı, yüzsüz kraliçeye bakıyordu. "Babam ve oğlunuz hayatım boyunca özlemini çektiğim şeyi elimden aldılar."

"Taç, Veliaht Prens. ...!"

Derisinin diken diken olduğunu hisseden solgun kraliçe geri çekilmişti.

Srrrung-. Veliaht Prens kanla lekelenmiş kılıcını aldı ve ona bir adım, bir adım daha yaklaştı. "Yani bu büyük bir mesele değil. Yerimi kendi ellerimle almaktan başka seçeneğim yok."

Onu görünce heyecanla gülümsedi. Tıpkı oyundaki kurgu gibi, 'Krallığın Veliaht Prensi'

kan'.

"Oh, ben bu çılgın prensin çılgın düşmanı değilim. Hadi ama. Tanrı'ya şükür.' Çılgın Callisto'yu görünce ürperdim.

Dediğim gibi, benim için sadakatle savaşan onun sayesinde rehinelerin çevresi boştu.

"İşte fırsat bu fırsat.

Gizli geçitte saklanıp durumu gözetledikten sonra, şimdi doğru zaman olduğunu anladım. Hiç gecikmeden gizli geçidin kapısını açtım ve dışarı koştum.

Koşarken Yvonne'a yan gözle baktım.

Ama beni durdurmaya niyeti yokmuş gibi sadece açık gözlerle bana baktı. "Ne? İnandığın bir şey mi var?

Kaşlarımı çattım. Tabii ki tüm parçaları toplamıştı, yani bundan emindi.

Herhangi bir engelle karşılaşmadan rehinelerin diğer tarafına ulaşır ulaşmaz hemen ilerledim. Hayvan maskeleri takmış küçük çocukların arasında bitkin bir genç kadın göze çarpıyordu.

Kollarımdan bir hançer çıkardım ve önce Emily'yi bağlayan ipi kestim.

Sonra, ağzını kapatan bezi bıraktığımda, Emily'nin gözleri dışarı fırlayacakmış gibi büyüdü.

"Hanımefendi! İşte, nasıl yaptın...!"

"Emily, zamanımız yok. Gel hadi. Bana yardım et."

Başka bir çocuğun ipini, kavuşma hissine kapılmadan hızla çözdüm.

Neyse ki, kıvrak zekalı hizmetçim hemen bana yardım etti. Ancak, sızan iniltiyi durduramadı.

"Gelmeyeceğini sanıyordum..."

"Biliyorum. Ben de buraya kadar geleceğimi bilmiyordum." "Hanımefendi! Bu çok kaba!"

Karmaşık bir anlamda konuşan Emily hüzünlü bir tonda haykırdı. Ben de ona gülümsedim.

"Seni tekrar görmek güzel Emily. Ne sen ne de ben henüz ölmedik." Sözlerim üzerine gözyaşları yeniden kabardı.

"Evet! Gerçek kötü adam ölmeli. Neden bizim gibi iyi insanlar ölüyor!" (Not: Wohoooooooo I loveeee Emilyyyyy!)

"Gerçek kötü adam" kelimesi dilinin ucuna sertçe geldi ama etkilemek için duymamış gibi davrandım

Onu.

Emily'nin yardımıyla tüm çocukları düşündüğümünden daha hızlı serbest bırakabildim. Toplamda yedi kişi vardı.

"Emily, çocuklarla ilgilen." "Evet, evet!" "Hepiniz

iyi misiniz?" "Evet, evet..."

Çocuklar bana bir yabancıymışım gibi cevap verdiler.

Aslan maskesi dışında, çocuklar maskesiz kim olduğunu bilmiyorlar.
"Ama... ...Huegg, Raon... Raon.."

O sırada sincap maskesi takmış bir çocuk eteğimi tuttu. "Bu
doğru, Raon.

Aceleyle çocukların etrafına bakındım. Çılgın hayvan maskelerinin arasında aslan maskesi yoktu. "Peki, benim ayna asam nerede?"

Delman'ın adamlarından birinin Callisto tarafından bıçaklandıktan sonra yere düştüğü belliydi.

Ancak, çocuklar serbest bırakılırken tamamen ortadan kayboldular. İşte o anda.

"Raon, herkesi öldür ve sihirli bir değnekle bana gel." Diğer taraftan alçak bir ses duyuldu.

Başımı kaldırdığımda, çok uzakta olmayan bir aslan maskesinin dimdik durduğunu gördüm. Elindeki sihirli değnekle beni işaret ederken, diğer elinde de benim ayna değneğimi tutuyordu.

"Yvonne!"

Gözlerimi çoktan Yvonne'a çevirdim.

Ancak şaşırtıcı bir şekilde, oturduğu altın sandalyenin önündeki deliğe kaydı. "Ne? Nereye gidiyorsun!"

Açıkçası, Veliaht Prens'le birlikte gizli geçitten içeriyi gözetlediğimde hiç görmediğim bir şeydi.

Ona ne olduğunu bilmediğim için kafamın karıştığı bir zamandı. "Lanet olsun! İmparatorun hazinesi onda. Yeraltında bir şeyler yapmaya çalışıyor!"

Marki Ellen ve İkinci Prens'in hayatları hala bağlıyken, Veliaht Prens aniden kürsüye koştu.

"Peki, Majesteleri!"

"Ben önden gidip onu engelleyeceğim. Çocukları gönder ve yavaşça aşağı in prenses!" "Hayır, bu durumda ne yapmam gerekiyor!"

"Burada esasını bana doğrultmuş bir çocuk var!

Ancak Calisto hiçbir şey söyleyemeden Yvonne'u deliğe kadar takip etti.

Kaçan Yvonne'u benim için kovalamasına sevinmeli miydim yoksa üzölmeli miydim bilemiyordum.

Başımı tekrar çevirdiğimde aslan maskeli bir çocuğun boş gözlerini gördüm. "Emily, çocuklarla birlikte yavaşça geri çekil."

"Neden koşup onu içeri sıkıştırmıyoruz? Güvenli evin sebebi o!"

" ShuuuuBöyle söyleme. Bu tehlikeli, hadi."

Emily'yi uyardım ve onları arkamdan ittim. "RaonHeugheug."

Çocuklar Raon'u çağırarak inlediler. Sonra Raon cevap verecekmiş gibi boş bir sesle dondu kaldı. "Öğretmenim, benim yüzümden öğretmenim"

"Raon, şimdilik sakın ol."

Yumuşak bir sesle çocuğu sakınleştirdim.

-Raon'un beyni Leila tarafından yıkandı. Belki de ona, onu kurtarmaya çalışırken nasıl öldüğümü gösteriyordur ve o da kendini suçlu hissediyordur. (Vinter)

Çocukların beynini yıkamak yetişkinlerden daha kolaydı. Bu yüzden bana defalarca suçluluk duygusunu kışkırtmamamı söyledi. Bunu düşünerek sakince ağzımı açtım.

"Öğretmeniniz ölmedi. Bunun olması senin suçun değil".

"Hayır. Öğretmenim benim yüzümden bir patlamada öldü... ve ben dinlemek zorundayım. Arkadaşlarımı bu şekilde kurtarabilirim."

"Raon! Geldik!"

"Biziz, biziz! Arkadaşınız!"

Raon'un mırıltısını duymayan çocuklar durmaya vakit bulamadan bağırdılar. "... Arkadaşlarım şimdi güvenli bir evde mi? Güvenli bir yerde olduklarını söyledi..." "O biziz! Bizi buraya sen getirdin!"

"Kendine gel!" "Çocuklar, kesin şunu!"

Çocukları durdurmayı başardım. Ama çoktan geç olmuştu.

"Ah, ah, hayır! Ben yapmadım. Ben yapmadım! Özür dilerim! Ben yaparım! Ugh, sana söyleneni yapacağım!" Raon aniden iki koluyla başını tuttu ve başını deli gibi salladı.

"Hepsini öldüreceğim! Bütün kötü ruhları öldüreceğim!" Sonra aniden sihirli değneğini savurdu.

Sonunda, beyaz bir ışık sürüsü toplanmaya başladı ve boyutları kartopu gibi büyümeye başladı. "Raon!"

Çevirmen: BeginnerPah Ham sağlayıcı: Rose439

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 225

Bölüm 225

Şaşırmıştım.

"Ne yapmalıyım? Koşup aynalı asayı mı almalıyım?"

Neyse ki Vinter tarafından verilen solmuş güller Eclipse tarafından alınmadı. Ama şimdi kullanırsam, kalıcı sigortamı kaybedeceğim.

Ayrıca, elinden aldığı aynalı değnekle çocuğa saldırmaya zorlanmıştı.

Bu sırada, gözleri ters dönmüş olan Raon'un yarattığı bir ışık topu giderek büyüyor ve bir beyzbol topundan daha büyük hale geliyordu.

Doğru olsaydı herkes tehlikeli olduğunu söyleyebilirdi. Kararımı verdim. "Çocuklar! Herkes arkamda dursun. Savunma büyüsü bende!"

"Chiri charajou!"

İşte o zaman oldu. Birisi büyüyü bağırdı. "Uhhh!"

O anda Raon elektrik çarpmış bir insan gibi sarsıldı ve kısa süre sonra "pyung!" sesiyle yere düştü.

Raon'un aslan maskesinin arasından çıkan saçları perma gibi kıvrılmıştı ve arasından dumanlar çıkıyordu.

"Ha? Bütün bastonlarımı kaybettim."

Birinin bağırması üzerine şaşkın bir bakışla başımı çevirdim.

Sonra domuz maskeli bir çocuk bastonunu uzattı ve burnuyla kokladı. "Hehe! O almadan önce onu külotumun içine sakladım."

Onun gururlu ve parlak yüzü karşısında ağzım bir karış açık kaldı.

Bir süre sonra kendime geldim ve tökezleyip düşen Raon'a yaklaştım. "O ölmedi değil mi?"

"Bu bir bayılma büyü. "

Bu söz beni rahatlattı. "İyi işti."

Başını okşayıp ona iltifat ettiğimde domuz maskesi burnuma geldi.
"Öğretmenim bunu birbirimize saldırmak için kullanmamamızı söyledi"

Diğer çocuk titreyen bir sesle tekrarladı ama arkasını dönmeye çalıştı.
Aynalı asayı Raon'un elinden çektim.

Ancak o zaman kan lekeli aynalı asanın görüntüsünü tekrar gördüğüm için rahatladım. Emily düşmüş Raon'un etrafını sarıyor.

Veliaht Prens'i kovalamak için aceleyle konuştum.

"Şimdi, güvenli bir yere gidin. İmparatorluk Sarayı'ndan olabildiğince uzağa. Büyüyü nasıl kullanacağını biliyorsun, değil mi?"

Domuzun maskesine bakarak sordum, çocuk bastonunu salladı.

"İyi olacağınıza emin misiniz hanımefendi? Birlikte gidelim, tamam mı?"
Emily'nin endişeli sesi başımı salladı.

"Hayır. Hâlâ yapılması gereken işler var."

Kararlı bir şekilde reddetmem Emily'nin burnunu çekmesine neden oldu.

"Sonunda benim hanıma da bahar geldi, değil mi?"

Bu Veliaht Prens için bir soruydu ama ben sadece gülümsedim ve cevap vermedim. "Devam et. Çocuklara iyi bak Emily."

"Gidiyoruz o zaman! Bizi kurtardığınız için teşekkürler, genç bayan!"

Çok geçmeden beyaz sihirli bastonlu çocuklar neşeli seslerle bana teşekkür ettiler.

Gözleri faltaşı gibi açık olan benim için domuzun maskesi en son bağırdı, çünkü beni nasıl tanıdığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Hem konuşma şeklinizi hem de davranışlarınızı hatırlıyoruz!" Raon'un cevabıyla aynıydı.

Çocukların solan görüntülerine bakınca onları kurtardığıma sevindim.

Ve takdirimi bitirmeden önce, sertçe geri döndüm. Aynalı asayı tutan elim çok güçlüydü.

Yvonne ile büyük bir amaç için uğraşmak istemiyordum ama garip bir şekilde kalbim çarpıyordu. "Her şey yoluna girecek.

Delğin önünde durarak bunu bir büyü gibi birkaç kez tekrarladım.

Artık çocukları kurtardığıma göre, Yvonne'dan kurtulmanın ve bu lanet olası dünyayı kurtarmanın zamanı geldi.

İlk adımların sonsuz merdiveni aştığı, nihayet delğin ötesine geçtiği andı, öncekinden ince bir değişiklik.

Güm, güm, güm- güm- güm- acil adımlar duydum. Kim o?

Karanlık tarafa baktım, olduğum gibi gergin bir şekilde. Ama utanç verici bir şekilde merdivenlerden inen terli bir Callisto'ydu.

"Ekselansları? Neden şimdiden..."

Güneş Sarayı'nın bodrumunun ne kadar derin olduğunu bilmiyorum ama o içeri girdikten kısa bir süre sonraydı.

"Yvonne'u öldürdükten sonra geri dönmüş olamaz.

Sanki şüphelerimi kanıtlamak istercesine, bir anda ortaya çıkan Veliaht Prens bileğimi yakaladı. "Koş prenses!"

"Evet..." mi?

"Haydi!"

Şaşkınlık içinde ondan yarı etkilenmiştim. O an gelmişti.

Hugugugugugugu-

Birdenbire yer ya da tüm saray deli gibi titremeye başladı. "Neler oluyor...!"

"Daha hızlı!"

Daha ben ona neler olduğunu sormadan Veliaht Prens beni çağırdı. Büyük bir savaşın ortasına varmak üzereydim. Cuwa- a-a-ang!

Arkamızdan muazzam bir rüzgâr esti, gök ve yer yarıldı. Biz koşarken, arkamızdan gelen rüzgar bizi sürükledi.

Bu noktada elimde olmadan arkama baktım. Saçlarımı taradım ve başımı çevirdim.

Yoğun dumanın arasından sarayın korkunç bir şekilde çökmüş olan zeminini görebiliyordum.

Sadece taht değil, önündeki delik ve yakınındaki cesetler de görülemeyecek kadar genişti.

"Bu da ne..."

"Karga-oooh-oooh-oooh-oooh!"

O anda, korkunç bir canavar çığlığı duyuldu.

O sesle kulak zarım patladı, kulaklarımı kapatmak için refleks olarak ellerimi kaldırdım. Hung, kuong, kuwoong-.

Sarsıntı yeniden başlar başlamaz, çöken zeminin kenarından kocaman bir namlu çıktı. İki ayak büyüklüğündeydi ve yüzümden daha büyük görünüyordu.

Hkiiig, kkiiig, teog-.

Birkaç kez kaydı ama kısa süre sonra yere tutunmaya başladı.

Kısa bir süre sonra muazzam bir rüzgâr çıktı. Soğuk gözler üzerime kapandı. Kanat çırpıyor, kanat çırpıyor-

Kanat çırpışlarıyla gözlerimi tekrar açtığımda başımın üzerinde kocaman bir gölge vardı. "Bu da ne?"

Yıkılmış kalıntıların arasından çıkan, hayatımda gördüğüm ilk canlı şeydi. Güneş Sarayı'nın tavanını kaplayacak kadar büyük bir kanat.

Parlak altın renginde bir gövde ve sanki biri onu kirletiyormuş gibi her yerde kaba pulların karışımı.

Callisto'yu andıran kan rengi gözler ve uzun bıyıklarla kaplı bir burun döküldü. "Kahretsin, bu bir ejderha, gerçek bir ejderha."

Callisto geç de olsa kendi soruma bir cevap verdi. Aklımı kaçırmış bir halde ona baktım.

"Ejderha mı?"

"Evet, sana daha önce de söylemiştim: Altın Ejder İmparatorluk Sarayı'nın altında uyuyor." "Ha, ama bu kesinlikle bir kuruluş hikayesi"

"Ben de yeni öğrendim. Güneş Sarayı'nın altında böyle bir şey var mıydı?" Duruma uygun olmayan bir absürtlük ifadesiyle ekledi.

"Ruhun boş bedenini bir şeyle doldurmuş olmalı. Nerede olduğunu sorduğunuz altın ejderhanın dişleri."

Başımı onun parmağıyla birlikte çevirdiğimde, sonunda ejderhanın kalbinde parıldayan bir şey buldum. Ve ejderhanın kafasından aşağıya doğru kayan küçük bir figür.

Yvonne'du, kollarında bir ayna gibi bütün bir parçayı tutuyordu. "Bu çılgın oyun.

Gerçeğin aynasındaki anıyı kendime çılgınca hatırlatıyordum.

[Yvonne, [Altın Ejderhanın Dişleri] arayışında tam bir ölümsüz oldu.

Güçlü canlılığını gönlünce gasp ettikten sonra, kardeşlerinin mühürlerini açmak ve intikamını tamamlamak için bir ayna parçası kullanır].

"Leyla'yı dirilteceğini söylemiştin ama ejderhaların çıkacağını söylememiştin! Ejderhanın aniden ortaya çıkması beni güldürdü.

"Wow-oh-oh-oh-oh-oh-oh-oh-oh!"

Canavar yine korkunç bir sesle çığlık attı.

Sonra gözlerimde tuhaf bir şey gördüm. Altın pulların arasına gömülü siyah pullar giderek kapsamlarını genişletiyorlardı.

"İşkence ediliyor.

p/s: ş(□□ş) senî şeytan kadın!

Ejderha umutsuzca çırpındı ve havladı.

Kaybolan kırmızı gözlere baktığımda, aniden ürkütücü bir önsezi tüm vücuduma yayıldı. "Ejderhayı uykusundan nasıl uyandırdın? Sakın bana söyleme. Leyla'nın ruhu ejderhanın içinde mi?

Sanki bu saçma varsayımın doğru olduğunu söylemek istercesine, Yvonne'un tuttuğu ayna uğursuz mavi bir ışık yayıyordu.

Sonra Veliaht Prens beni aceleyle çekti. "Prenses! Zamanımız yok, önce kaçalım!"

"Hadi, durun! Sadece şu aynayı kır, sanırım bu konuda bir şeyler yapabiliriz!" "Hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum! Şimdilik, bence önce buradan çıksak iyi olur!"

Callisto konuşurken aniden gözlerini açtı. Whoo-hoo-ooh-ooh-ooh- ooh-ooh.

Aynı zamanda, az önce kör edici bir fırtına olsaydı, bu sefer sıcak rüzgar hafifçe esiyordu. "İmkânı yok.

Gerçeği inkâr ederek gıcırdayan boynumu çevirdim. Ejderhanın ağzından alevler çıkıyordu.

Sadece filmlerde gördüğüm ve adını duyduğum ejderha ateşi. Patlar gibi dışarı çıktığı an.

"Ahhhhhhhhhhhhhh!"

Ben ve Veliaht Prens aynı anda çığlık atarak koştuk. (°□°)¹x(

.o.)

Çevirmen: BeginnerPah Ham sağlayıcı: Rose439

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 226

Bölüm 226

Canavarın ağzından çıkan ateş denizi muazzam bir hızla gelerek tüm sarayı ateşe verdi. Sanki derim arkamdan yanacakmış gibi bir sıcaklık hissettim. Doğal olarak koşmak ejderhanın ateşinin menzilinden çıkamıyordu.

'Su! Su! Buz büyüğü gibi bir şey!'

Aceleyle elimde tuttuğum aynalı asaya baktım. Ama tepede hangi büyü olursa olsun, bağırarak için artık çok geçti.

Tam arkamızdan yaklaşan devasa ateş ağzını ardına kadar açıp bizi yutmadan önce.

"Penelope!"

Callisto beni kabaca çekti. Aynı anda burnum sert zırhına çarptı. Shhhrrriikk-! Alevler üzerimize geldi.

Gözlerim kapalı çığlık attım. Ama garipti. Hemen hissedilecek bir ısı ya da acı yoktu.

Gözlerimi dikkatlice açtım. Callisto'nun gözlerini benim bir süre önce yaptığım gibi sıkıca kapattığını ve beni bir pelerinle olabildiğince örttüğünü görebiliyordum.

Queerrriik-! Sonra onun arkasında alevler iki kola ayrılarak iki yanımıza yayılıyordu. Sanki Musa'nın bir mucizesiydi.

'Ne oldu? Neden alevler iki yönlü?...'

Şaşkın gözlerimle birden havada parlayan bir şeyin süzüldüğünü gördüm. "Bu ne zaman...?!"

Cebimde tuttuğum Vinter'in solmuş gülüydü.

-Acil bir durumda savunma büyüğü devreye girecektir. Bir başlangıç oyuncumuz var. Bu...

-Çığlığın.

Kaçışımın hemen ardından, her ihtimale karşı, Vinter'in benim için hazırladığı savunma büyüğü. Hayatımı bile düşünmezken, kendi çığlığımı duyduğumda sürekli tetiklendi.

Her zaman var olan alevlerin karşısında dik duran çiçeklerin akışını görmek garip hissettirdi. Görkemli bir şekilde açan ve elime ulaşır ulaşmaz solan bir çiçek. Şüpheli Vinter'in aşkı da yolu gibi çok fazlaydı.

"Majesteleri, gözlerinizi açın."

Beni hâlâ nefes nefese tutan Veliaht Prens'i uyandırdım. Sonra göz kapakları irkildi ve kırmızı gözlerini açtı.

"Ne yani, yeraltı dünyasında tekrar mı karşılaştık?" "Ne yazık ki henüz ölmedik."

Veliaht Prens sözlerime şaşkın bir bakışla etrafına bakındı. Kızıldeniz gibi yırtılan alevler ayak ucundan geçip gidiyordu ama ben sıcaklığı hiç hissedemiyordum.

"Bu nasıl oldu?" "İşte..."

Onun şaşkın sorusu üzerine havada süzülen bir çiçeği işaret ettim. Dökülen ateş bombasına karşı gerçekten ince görünüyordu, ancak gül çiçeklerinden gelen şeffaf bir zar bizi tamamen korudu.

"Daha önce bahsettiğim savunma büyüğü buydu." "...Çıplak ayakla yapılan bir savunma büyüğü eseri."

Tereddütle cevap verdiğimde Callisto kaşlarını çatı.

"Şey, bir kolye aldın... yani her seferinde tüm hediyelerimi çöpe attın ve ondan bir sürü şey aldın, ha?"

Hoşuna gitmemiş gibi çıkan hoşnutsuz sesiyle alevler sonunda söndü. Çılgın ejderha ateş püskürmeyi bıraktı. Aynı anda, havada süzülen gül toz haline geldi ve kayboldu.

Saray bir fırtına yüzünden kararmış ve harabeye dönmüştü. "Hrrraar-!"

Belki de ateş hâlâ güçlüydü ama ejderha devasa bedenini sallayarak etrafta zıpladı. Ne olduğunu anlayamadan, siyah duman parlak altın pulları yutar gibi her yere yayıldı.

Hurler-quang-!

Ejderhanın ön ayağının çarptığı sütun tahta bir çubuk gibi kırıldı ve tavanın bir tarafı çöktü. Dağınıklık arasında çılgınca Yvonne'u aradım.

"Yvonne!"

Pembe saçlar o anda çok uzaklarda, siyah fonda parıldıyordu. Yvonne duvardaki çatlaklardan hızla kayıyor, elinde mavi bir ışık sızan bir ayna tutuyordu.

"Nereden kaçıyor? Dekina...!"

Hemen bir ayna asa aldım ve Yvonne'u kovalayıp gözünü korkutmaya çalıştım. "Prenses!"

Ama beni kavrayan güç tarafından durduruldum.

"Bu çok tehlikeli. O çılgın ejderha kafası sarayı tamamen yıkacak!" "Crrr. Uhh-oh-oh!"

İşte o zaman oldu. Karnı üzerinde bana doğru koşan ejderha aniden kanatlarını açtı. Çok geçmeden fırtına esmeye başladı.

"Ugh!"

Callisto beni çaresizce sersemlemiş halde yakalarken, ejderha muazzam bir kükremeye binlerce enkazın arasından uçu. Zar zor ayakta duran bina bir kumdan kale gibi çökmeye başladı.

"Çılgın..."

"Şimdilik buradan gidelim!"

Veliaht prensle birlikte aceleyle koştum. Neyse ki, güneş sarayının hala sağlam olan kapısını açıp dışarı fırladığı anda arkamızdan bir sütun düştü ve girişi kapattı. Gerçekten çok yakın bir vuruştı ve iliklerime kadar üşümüştüm.

"Aman Tanrım..."

Veliaht Prens ve ben, solgun yüzlerle birbirimize bakarak sert bir nefes aldık. Ne kadar gergindim, ellerim ter içindeydi.

"...Seninle birlikteyken, birçok farklı deneyim yaşamış gibi hissediyorum. Öyle değil mi?"

Carlysto aniden bir kahkaha patlattı ve elimi tutan elini salladı. Onun alaycı ses tonuyla dudaklarımı araladım ve tereddütle sordum.

"Yani, beğenmedin mi?"

"Yok artık. Bu, hayatın çok eğlenceli hale geldiği anlamına geliyor."

Uсталıkla cevap verdi. Ancak o zaman nefes alış verışı yavaşça sakinleşti ve dışarıdaki durum gözüme çarptı.

Chaeng, कांग-! Güneş sarayının altında, büyük imparatorun bahçesinde, İmparatorluk Ordusu ve İsyanlılar arasında kanlı bir savaş vardı.

Whoo-hoo-whoo-ooh-ooh-. Kara bir gölge aniden üzerine çöktü. O kadar büyüktü ki, savaştaki askerler o anda kullandıkları kılıçları durdurdular.

Hieaeetech-! Gökyüzünde uçan ejderha kükredi. Yaratığın tekrar aşağı ineceği zamanki uğursuz görüntüsü karşısında aceleyle sarayın etrafına bakındım.

"Yvonne nerede...?" "İşte orada."

Etraftaki karanlığa rağmen Callisto onun pembe saçlarını bulmayı başardı. Yvonne, kılıçlar ve mızraklar arasında kanlı bir savaş alanının ortasında sakince yürüyordu. Güneş sarayından biraz uzaktaki kulenin yanındaydı.

"Çabuk gidin!"

Ben ve Callisto hemen merdivenlerden indik. "Dikkatli olun, Prenses." "Öl, Veliaht Prens!"

Bir eliyle beni sıkıca tutarken, onları tanıdı ve içeri giren bazı isyancılarla birlikte yolu açtı. Onu tanıyanlar sadece isyancılar değildi.

"Ekselansları? Hâlâ hayattasınız! Majesteleri, Veliaht Prens!"

Tam o sırada elinde kılıç olan bir şövalye hoş geldin diyerek yaklaştı. "Huck!"

Tam önümde bir şövalye kanlar içinde patladı. Ve ondan sonra. "...Usta."

Elinden kan damlayan kılıcı olan bir adam belirdi. "Ne oluyor lan, bu adam."

Prens, önümüzde duran adam yüzünden yürümeyi bıraktı. "...Eclise."

Kılıcı tutan eliyle yanağına sıçrayan kanı sessizce sildikten sonra bana baktı.

Boş gözler, sanki bir köle müzayede evinde ilk kez karşılaştığımızda olduğu gibi. Ağzını balmumu gibi inorganik bir bakışla açtı.

Şekil.

"Deli gibi İmparatoriçe'nin sarayına koştum." "..."

"Bir hava saldırısı nedeniyle tehlikede olabileceğinizden korktum, bu yüzden efendimi saraydan çıkarmaya çalıştım..."

"..."

"Tehlikeli olduğu için sarayda güvende kalmanız söylenmiyor... ama bana inanmanız çok mu zor?"

Silikleşen gözler bana baktı, bir yere sabitlenmişti. Veliaht Prens ile el ele tutuşmuştum.

"... Eğer kıpırdamadan durursanız, Yvonne'u öldüreceğim ve bunu size, Dük'e ya da tüm İmparatorluğa vereceğim..."

Kendi kendine konuşur gibi mırıldanan Eclipse'in ifadesiz yüzü yavaş yavaş bozulmaya başladı. "Ama neden yine onun elini tutuyorsun?"

"Neden bahsediyor bu?" Callisto sinirli bir şekilde homurdandı.
"Ekselansları."

Hemen Eclipse'i kesmek için önünden kaçmasını engelledim ve ayna asasıyla ona nişan aldım.

"Elime vurduğun için konuşmamızın bittiğini sanmıştım." "...Usta."

"Bu senin son şansın. Yolumdan çekil, seninle bunun için zamanım yok." Soğukkanlı sözlerim grimsi kahverengi gözleri zayıfça sarstı.

"Onunla birlikte misin?"

Isırgan bir sesle sordu. "Whoh wooh oh oh oh-!"

Aynı anda devasa gölge tepemizden geçti. Ejderha sanki bizi bulmak istercesine yavaşça gökyüzünde süzüldü ve havladı.

"Elimde değil.

Eclise ile uğraşacak vaktim yoktu. Endişeli gözlerle onun yarı siyah bedenine baktım ve yüksek sesle bağırdım.

"Thunder Firum!"

Quang-! Karanlık gökyüzünde şimşekler çaktı. Tek bir yıldırım darbesiyle ölmezdi. Geçen gün, Leila cemaatine karşı savaştığımda, sadece bayılabildim ve ölmedim.

"Lütfen sadece bayıl, seni orospu çocuğu!"

Yıldırım çarpan Eclise'e dönüp bakma konusunda kendime güvenemiyordum, bu yüzden Callisto'yu aceleyle yönlendirdim. "Gidin, Majesteleri!"

Ama bunu düşünmedim. "...Sana söyledim, Penelope."

Oyundaki erkek başrol, doğrudan yıldırım çarpmasına rağmen iyi durumda olan bir munchkin'di. Eclise, vücudundan dumanlar yükselen grotesk bir görünüme sahipti.

"O piçi öldüreceğim ve senin dışını alacağım." Az sonra elinde bir kılıçla koşarak geldi.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 227

Bölüm 227

Yaklaşan ürkütücü adama nefes verdiğim an. "Uzak dur, prenses!"

Chaeng-!

Callisto kılıcını muazzam bir tepkiyle aldı.

Bana koşmaya kararlı olsa da hedefi Veliaht Prens olmaktı. "Ekselansları!"

Korkmuş bir sesle Veliaht Prens'i aradım. Chaeng, Chaeng, Haang-! Ama cevap vermeye fırsat bulamadan Eclipse'in kılıcı onu vurdu.

"Kahretsin, popüler sevgilim sayesinde her türlü erkekle uğraşıyorum!"

Teslim olduğu için kendini savunmakla meşgul olan Veliaht Prens, kara kara düşünüyormuş gibi bağırdı.

"Merak etme ve Leyla'ya git prenses! Ben bu piçin icabına bakıp sizi takip edeceğim!" "Oh, anlıyorum!"

Tereddüt ettim ama kısa süre sonra başımı salladım. Artık tek yapmam gereken buydu.

Birbirlerine sürekli kılıçla vuran iki adamdan uzaklaşmanın zamanı gelmişti. "Penelope!"

Biri beni aniden çağırdı. Gözlerimi çevirdiğimde Dük'ün bahçenin sonunda asi ordusuyla karşı karşıya olduğunu gördüm.

"Hey! İyi misin?" Yanında Renald vardı. "Fa, baba?"

Tam o sırada dūřmanın önünü kesmiř olan dük bana doęru kořtu.
"keuwooooo!"

Dük ve Renald'ın arkasında, devasa bir beden aniden bir rüzgârla uçarak içeri girdi.

Bu bir ejderhaydı. Ejderhanın ağzından sanki yeniden geçirecekmiş gibi alevler yükseliyordu. "Baba!"

Keskin bir nefes aldım.

Ejderha Ateşi'nin ne kadar güçlü olduğunu yeni öğrenmiştim. 'Sadece burayı yok etmeye çalışıyorsun. Lanet olsun, Yvonne!'

Telaşla ayna asaya baktım ama sadece tanıdık saldırı büyüünü hatırladım.

Vinter tarafından bana verilen gül çiçeklerini kullandığım için artık o yangın bombasını durdurmanın bir yolu yoktu.

hwiiiiiiing-.

Bu arada, lanet ejderha enerjisini sürekli olarak topladı.

Sıcak rüzgâr imparatorun bahçesinde esmeye başladı. "Bu işe yarayacak mı?"

Belirsiz gözlerle aynalı asaya baktım ve hemen ağzımı açtım. İşe yarasa da yaramasa da hayatta kalmak için bağırarak zorundaydım.

"Di Harck-!"

Ududududu- Bağırışımla aynı anda yer titredi.

Sarayın görkemli bahçesinde açan binlerce çiçek gökyüzüne doğru uzamaya başladı. Bu bir gül asmasıydı.

Kırmızı, pembe, siyah, turuncu, mor ve çeşitli renklerde çiçek sapları, ejderhayı öfkeyle havaya sardı.

Pudduck, pudduck.

Dev bir ejderhanın bedeni binlerce çiçekte sarılmıştı. "Hwooh?"

Ateşi yakmak için yarı açık olan ağzı sıkıca kapatılmıştı. Çünkü gül sarmaşığı ağzını bir ip gibi sarmıştı.

Ağzından sızan alevler kayboldu. "Ha" diye mırıldandım

rahatlamış ve iç çekerek. "Daha taze."

Quang-!

Kısa süre sonra ejderhanın bedeni bir demet çiçek gibi yere gömüldü. "Savaşmaya devam edin."

Donmuş bir halde etrafıma bakarak garip bir şekilde söyledim.

"Vay canına!" Benim sözümle duran savaş yeniden başladı.

Belki de bu ruh hali nedeniyle, İmparatorluk Ordusu'nun morali keskin bir şekilde yükselmiş görünüyordu. "Hrrrrrk, Hrrrrr"

Ejderha kıvrılan sarmaşıkları kesmek için durmaksızın çabaladı. jiiiiiing-. Aynalı asa titreşti.

Belki de ejderhayı bastırmak için sürekli büyü kullandığımdan, midemdeki sıcak ağrı arttı.

"Ugh"

Ateşin sıcaklığında küçük bir inilti çıkardım.

"Penelope! Bir dakika bekleyin! Büyücüler ejderhayı birbirine bağlamak için sihirli bir çember hazırlıyorlar!" Yeniden başlayan kavga yüzünden dük çılgınca bir kılıç salladı ve umutsuzca bana bağırdı. İlk defa rahatlatıcı bir sestti. Ama ejderha uzun süre dayanamayacak kadar güçlüydü.

"Peki ya Callisto?"

Bir süredir unutulmuş olan Veliaht Prens'i ter içinde buldum.

Neyse ki ya da ne yazık ki, çok uzakta değil, hâlâ hayattaydı. Hâlâ Eclise'le kılıcıyla savaşıyordu.

chaeng, chaeaeng-!

O kısa süre içinde yüzlerinde ve vücutlarında küçük çizikler oluştu.

Veliaht Prens'e kolayca kaybedeceğini düşündüğüm Eclise, şaşırtıcı derecede benzer becerilerle karşılık veriyordu.

Ama beni şaşırtan sadece yetenekleri değildi. Tuttuğu kılıçtı.

Görkemli Veliaht Prens'inin aksine, ona hediye ettiğim eski bir sihirli kılıçtı. 'Deli adam, lütfen kes şunu'

Sürekli büyü kullanmaktan bıkmıştım.

İşte o andı. İki kılıcın tekrar vurulduğu an. Callisto'nun kılıcı tiz bir sesle kırıldı.

Eclise'in kılıcı doğrudan içeri girdi. Callisto kalan kısmıyla onu güçlü bir şekilde engelledi.

Ona isabet eden kılıcın ağzı korkunç bir ses çıkardı. Ancak bir sonraki anda Callisto arkasındaydı. Eclise gerçekten de öldürücü bir ruh kusmuştu.

Veliaht Prens'in yavaş yavaş geriye doğru çöken vücudunun üst kısmı kalp çarpmasına daha az meyilliydi. O sırada Callisto geri adım attı. Ardından alnıyla Eclise'in yüzüne vurdu.

"Ugh!"

Callisto kalan bıçağı titreyen bir adamın boynuna sapladı.

Aynı taraftaydılar ama o kadar acımasızlardı ki biraz ağzımı açıyordum.
Chae-ing-! Veliaht Prens'in saldırısı başarısız oldu.

Hemen kendine gelen Eclise kılıcını savurdu.

Çarpmayı önlemek için kılıcının sadece yarısı kalan Veliaht Prens dayanamadı ve tökezledi.

"Ekselansları!"

Callisto kılıcının sadece bir sapının kaldığını görünce üzgün görünüyordu. Rakibi silahını kaybettiğinde, Eclise'in elinde hiçbir şey kalmamıştı. Kılıcını bir çekiç uyarıcıymış gibi kullandı.

Callisto kılıcını çekip engelleyerek güçlükle kurtuldu.

Ancak tüm çabalara rağmen, tüm saldırılar sadece onunla tam olarak savunulamazdı. Vücudundan bir kan akışı fışkırdı.

"Callisto!"

Artık sersemlemişti, büyüye konsantre olmayı unuttum ve ona doğru koşmak için bir aşağı bir yukarı hareket ettim. Eclise çatlağı kaçırmadı.

Kılıcını gökyüzüne kaldırdı. O sonsuz anda kılıç Callisto'nun göğsüne dik olarak doğrultuldu.

"Hapishane Shawn!"

Hiç tereddüt etmeden büyüü bağırdım.

Hwaekk~. Bir yerlerde beliren üç keskin buz parçası rüzgârda uçtu.

Eclise kendisine doğru uçan tehlikenin farkındaydı ve yörüngesini değiştirerek kılıcıyla onu engelledi.

Chae-ing-! İki buz parçası ikiye ayrıldı. Ama. "Ugh!"

Sonuncusunu durduramadı. Göğsüne attığım buz ona isabet eder etmez.
"Öksür!"

Ağzımdan kan sıçradı.

Belki de zaten büyü yaptığım ve aynı zamanda başka büyüler de kullandığım içindi. Gözlerim dönüyordu. Midem iç organlarımla acısıyla titriyordu.

'Acıtıyor'

Midem, boğazım ve tüm vücudum ağrıyordu. Tökezledim ve kıvrıldım. Başıma gelen bir ateş yüzünden sağır olmuşum.

Bu yüzden miydi? Ejderhaya saldırmaya çalıştığım büyü. "Prenses! Kaçın!"

Ve çılgın ejderhanın dört ayağı üzerinde sürünerek doğruca bana doğru koştuğunu bilmiyordum.

Acıdan kurtulmak için cübbemin kesesini karıştırmak ve iksir şişesini çıkarmak benim için bir sınırdı.

İşte o zaman titreyen ellerimle kapağı açtım ve iksiri açtım. Nefes almak daha rahat hale geldikçe, nabız atışları yavaş yavaş dengelendi. kkiiik-.....

Aynı anda kulaklarımda garip bir ses çınladı. Gürültünün sesi, dönen görüntüyü geri getirdi.

Ve önümde boylu boyunca uzanan bir canavarın ağzını ve beni engelleyen birinin tanıdık sırtını gördüm.

"Crrrrrrrrrr."

Kocaman bir ağız, sıcak sıcak fokurdadı. kkiiik-.....

Sonra biraz önce çınlayan garip bir ses duyuldu. Ejderhanın ağzının arasına saplanmış bir kılıcın sesiydi bu. "Eclise."

Gözlerimi boş boş kırıştırdım ve ağzım titriyordu.

Vurduğum buz parçası canavarın ayakları tarafından gizlenmişti ve artık görünmüyordu. Tudududdudak-. Eclise'in ayaklarının altından kırmızı kan damladı.

Göğsü ejderhanın pençeleriyle delinmiş olan Eclise bana döndü ve ağzını bir kılıçla kapatmayı başarırken perişan bir halde bana sordu.

"Efendim, iyi misiniz?"

"Eclise. Sen, sen.

.....Nede

n?"

"Huhh"

Ben sorar sormaz ağzından kan akmaya başladı.

Durumu hiç anlayamadım.

Bu yüzden aptal gibi sormaktan başka çarem yoktu. Ondan önce her zaman olduğu gibi. "Neden, neden?"

Seni öldürmeye çalışan beni neden koruyorsun?

Sanki söylediğim her şeyi söylemeden anlamış gibi belli belirsiz gülümsedi.

"Bana şiddet dedin."

"....."

"Seni sevdim."

Küçük bir sesle mırıldandı.

Hkiiiiik-.Ejderhanın ağzına soktuğu kılıcı kırılacakmış gibi bükülmüştü.

"Bana kılıcı verdiğin andan beri, ugh."

Bir kez daha, Eclise'in ağzından kan fışkıran bir adam görmüş gibi bağırdım.

"Sana söylüyorum, bana söyleme. Bana bunu söyleme."

"Bir çiçek gibi gülümsediğin ve seni koruyacak tek şövalyenin ben olduğumu fısıldadığın tüm o anlar."

"....."

"En başından beri istediğim şey unvan ve kaçış olmamasıydı" " "

"Sanırım istediğim sendin."

Eclise boş bir yüz ifadesiyle başını benden yana çevirdi. Seni seviyorum, Penelope.

Sesinin fısıltısı kulaklarımda yankılandığında. Caang, quasik-! Ona verdiğim kılıç ejderhanın ağzının arasında kırıldı. "keuwooooo-!"

Beni ıskaladığını anlayan Ejderha havlayarak ayaklarını tekrar salladı. Ejderhanın pençeleriyle deldiği Eclise'in bedeni havada uçtu. "Eclise!"

"Prenses!"

Elbisesinin eteklerini tutmak için elimi uzattığımda, biri beni sertçe tutarak etrafımda yuvarlandı. Quang-!

Çok az bir farkla, ejderha bulunduğum yeri çiğnedi. Toz puslu bir şekilde yükseldi ve yer battı.

Beni bir kez daha özleyen ejderha kükreyerek havalandığında ortalıkta hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Tl: Eclise boiiiii bunu çevirirken ağlıyordum Çevirmen:

AikoHiao Ham sağlayıcı: Rose439

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 228

Bölüm 228

"Neden?"

Ejderhanın çiğnediği yere boş gözlerle baktım. Zihnim karmakarışık.

Eclise bunu neden yaptı ve aynı tarafta olduğunu düşündüğüm Yvonne neden onu geride bıraktı?

İksir gücümü geri kazandırdı ama zihnim hâlâ dönüyordu. 'Ya ML ölmediyse? ML ne yaparsa yapsın ölmedi.'

Bunun gerçek olduğunu zaten sayısız kez fark etmiştim, ancak tüm bu durumların garip ve yabancı olduğunu hissedebiliyordum.

Gecikmiş bir korkunun telaşı vardı.

Eclise'i çiğneyen Ejderha yüksek sesle kükreyerek tekrar ayağa kalktı.

Kesin olan bir şey varsa o da ejderha ve Yvonne öldürülmeden bu işin bitmeyeceğiydi. "De, Dekina"

Ürperdim ve ağzımı açarak aynalı değnekle görevimmiş gibi büyülerini okudum. Boynumun altından sıcaklık tekrar yükseldi.

"Levatim!"

İşte o zaman oldu. Tam büyüyü bitiriyordum ki biri ağzımı kapattı. "Artık işe yarayacağını sanmıyorum, o yüzden kendine sakla!"

Callisto'ydu. "kieeeeeek-!"

"Kahretsin!"

Arkasını döndü ve bize doğru uçmaya başlayan ejderhaya baktı, küfürler savurdu ve bana etrafına hızlıca bir bakış attı.

"Ekselansları."

"Sarsılsanız bile sabırlı olun!"

Veliaht Prens, omzunda bir çanta gibi taşıdığı benle hiç tereddüt etmeden koşmaya başladı. Onu kimden aldı, kaba bir kılıç aldı ve yoğun savaş alanını geçti.

Sonunda kulenin altına vardı, düşmanı bir eliyle kesip yere düşen cesedi çiğnedi. Beni olduğum gibi yere bırakarak manzarayı tersine çevirdi.

Başı dönen gözlerimle ejderhanın bu kez yere kaya büyüklüğünde ateş topları fırlattığını görebiliyordum. "Uuuugh!"

Acı çeken adamların bağırıışları ve inlemeleri canlı bir şekilde yankılandı.

Nefesim kesilmişti. Veliaht Prens elleriyle yüzümü yakaladı. "Bana bak prenses. Şu anda aklınızı kaybedemezsiniz."

Başımı zorla kaldırdı ve göz teması kurdu.

Yüzü parlıyordu, gözleri kırmızı bir ışıkla yanıyordu. "Ekselansları." Tiz

bir sesle fısıldadım. "Korkuyorum."

Başarısız olacağımdan ve onun boşu boşuna öleceğinden korkuyordum.

Ama o zamandı. Callisto'dan ağırbaşlı bir cevap geldi. "Ben de." "Evet mi?"

"Ben de korkuyorum."

"Hayır, genelde böyle zamanlarda cesaretlendirici sözler söylemez misiniz? Zihnimde bir şaşkınlık hissi belirdi.

"Ekselansları?"

Tereddütlü bir sesle tekrar sorduğumda, burnunun arkasına kaşlarını çatarak cevap verdi.

"Büyüdüğüm yerin altında gömülü bir şey olduğunu biliyordum, neden korkmayayım ki? Karşınızda olduğum için kendimi tutuyorum ama içim titriyor."

"Gerçekten şaşırdım."

Ciddiydim. Callisto benim gözümde bu tür şeyleri pek önemsemiyor gibiydi. "Yvonne ile gerçekten başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

Eclise tarafından bıçaklandıktan sonra dağ gibi duran bir adamla karşılaştığımda kalbim farkında olmadan yerinden fırladı.

"Kazansak bile ejderha ölecek mi?"

Her şey sadece bir varsayımdı ve kesin değildi.

'Aynayı kırsam ve Yvonne'u öldürsem bile, ya ejderha ölmezse?

Vinter bana bu durumu anlatmadı bile. Sonsuz bir umutsuzluk akışı vardı. İşte o zaman. "Gereksiz yere düşünme, sadece bunu neden şimdi yapman gerektiğini düşün."

Veliaht Prens sanki azarlanıyormuşum gibi yanaklarımı sıktı. "Ah"

"Arkina Adaları'nda bana bir şey söylemişsiniz. Ha?" Sözleri bana unuttuğum şeyi canlı bir şekilde hatırlattı. "Bunu neden yapıyorum?"

Bu cehennemde hayatta kalmak ve eve dönmektir. Üniversiteden sonra arkeolog olma hayalimi gerçekleştirmek için.

Ve geri dönmeden önce, mükemmel bir imparator olmak isteyen Callisto için güvenli bir dünya yaratmak istedim.

"Her Şeyde başarısız olursan sorun değil. Ben senin için hallederim."
Callisto bunun o kadar da önemli olmadığını belirten bir ses tonuyla
konuştu.

Gözyaşları içinde sordum.

"Majesteleri, bunu nasıl yaptınız?" "Elbette."

Hiçbir neden olmadan kendinden emin bir Şekilde cevap veren onu
görmenin zamanı gelmişti. "keuwooooo-!"

Ejderhanın havlama sesi yaklaştı ve kulenin üzerini siyah bir gölge kapladı.

"Dinle prenses. Aynadan kurtulursanız öleceğini söylediniz ama bence bu
iki seçenekten biri."

Arkasına bakan Callisto sert bir yüz ifadesiyle Şöyle dedi.

"Aynayı çıkarmak ya da ejderhanın göğsüne gömülü dişleri çıkarmak
için." "O"

Onun sözleri üzerine refleks olarak ejderhaya bakarken bir Şey hatırladım.

"Altın Ejderha'nın ejderhanın göğsüne gömülü dişlerinin Leyla'yı
canlandırdığına inanılıyordu. Veliht Prens bunun çıkarılması için ısrar
ediyordu.

"Hayır, bu çok tehlikeli!"

Aceleyle başımı salladım. Ama Callisto kesin bir Şekilde cevap verdi.

"Zaten Leila'dan kurtulana kadar sana zaman kazandırmam gerekiyor.
Sadece birkaç iksir kalmadı mı? Sonsuza kadar ejderhalarla uğraşamayız."

"Bu, ama"

"Yukarı ık. Ben hemen arkada olacağım." "Ekselansları."

Callisto kulenin girişinde pervasızca sırtımı itti. Onun iyi olduğunu biliyordum ama kolayca uzaklaşamazdım.

Perişan halinden kanlar içinde kalan Eclise'in görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. "Merak etme."

Callisto sanki tüm düşüncelerimi biliyormuş gibi sırttı. "Geçen gün bana verdiğin bir şey var."

Sağ kulağına dokundu. Kulak memesinde kırmızı bir yakut gördüm. Ona hediye ettiğim iyileştirici büyüsü olan bir kelepçeydi.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu beni sakinleştirdi. "Ben gidiyorum."

Sanki kararımı vermişim gibi cevap verdim. O şey orada olduğu sürece, yaralanırsa onu öldürmezdi.

"Kendine iyi bak."

Selamlama kısa ve özdü. O tek kelimenin sonunda kendini benden uzaklaştırdı.

Ben de arkamı döndüğümde onun ateş topundan kaçmak için ejderhanın pençelerine tutunduğunu gördüm. Lanet olsun, kule sonsuz merdiven basamaklarından oluşuyordu. İmzaladım ve tırmanmaya başladım.

Yıkık pencerenin ötesinde veliaht prensin ejderhaya karşı tehlikeli bir şekilde sallandığını görebiliyordum ama sadece merdivenlere bakmaya çalışıyordum.

Ejderha, sırtına binen insandan kurtulmak için dönüp durur. kwaang, kung-
!

Dev pençeleri ve kuyruğu kuleyi kıl payı sıyrılarak, dış duvar kırılalı ve ben titrek merdivenleri tırmanıp çıkmalı ne kadar oldu?

Son nihayet görüldü.

Belki de bir nöbetçi kulübesi olarak kullanılıyordu ama kulenin tepesinde sadece küçük, boş bir oda vardı.

Yvonne delikli pencereye eğik bir şekilde oturmuş, ilginç bir ifadeyle dışarıya bakıyordu. Kollarında mavi renkli bir ayna vardı.

"Geldin mi?"

Bana baktı ve hoş bir selam verdi.

Buraya kadar emeğimin karşılığını alarak geldim ve onun rahat görüntüsü beni sinirlendirdi. Çılgınca nefes aldım ve ağzımı açtım.

"Hah, hah... saklambaçla işin bitti mi?"

"Eğer bir fare yarışından bahsediyorsanız, o hala devam ediyor." Yvonne gülümsedi ve pencere çerçevesinden atladı.

"Buraya kadar ölmeden gelmeyi başardın Penelope. Daha önceki gibi kaçıp gideceğini düşünmüştüm ama şaşırdım."

Tedirgin kalbimi sakinleştirmek için bir an nefesimi tuttum ve hemen ardından buz gibi bir sesle sordum. "Eclise'i neden öldürdün?"

Yvonne ile tanıştığımda, önce ona sormak istedim. Neden ML'yi öldürdü? Ama hala Yvonne değil mi?

Her ne kadar gizli son dünyanın sonunu getirmiş olsa da. Dahası, kötü adamı öldürerek herkesin sevgisini kazanan kişi oldu.

Ama

neden.....

"Ben mi,

Eclise?"

Ama benim sorum üzerine Yvonne abartılı bir şaşkınlık ifadesi takındı ve hemen ardından yüksek sesle kahkaha attı. "Ah-ha-ha! Hayır, Penelope. Eclise'i öldüren ben değilim, onu öldüren sendin."

Yvonne gülmekten gözlerinden akan suyu silerek ekledi. "Senin yüzünden, ejderhanın pençeleri tarafından delinerek öldürüldü."

"Ejderha senin tarafından kontrol ediliyordu. Ortada durabilirdin, ama neden!"

"Ya sen?"

Aniden sözümü kesti ve tekrar sordu.

"Neden onu sevmedin de bir pervane gibi uçuruma atladın?" "Ne?"

"Yalan bile olsa ondan hoşlandığını söylersen, ne istersen yapacaktır. Neden bu kolay yolu izlemedin?"

Gerçek Yvonne'a benzeyen Yvonne'a sertçe baktım. "Oh, işte böyleydi.

Davranışları normal mod bir panorama gibi aklıma geldi.

Erkek başrolden yararlandı, beyin yıkayıcı sözler ve aşka sahte itiraflar fısıldadı ve mutluluğu zirveye ulaştığında herkesi öldürdü.

"nk ben senden farklıyım."

Cevap kolaydı. Eclipse'i kullanmış olsam da, benim amacım ve hedefim Yvonne'unkinden tamamen farklıydı.

"Sonuna kadar yalan söyleyip onu öldürmek istemiyorum, bu yüzden onu kesmem doğal mı?" "şmşsn."

Dişlerini sıkan Yvonne omuzlarını silkti ve şaka yapar gibi karşılık verdi. "İşte bu yüzden eğlencenin tadını çıkardım."

"İnsanların ölmesi ve yaralanması hoşuna gidiyor, ha? Beynini yıkadığınız tüm insanların elinize düşmesi eğlenceli mi?"

"Tabii ki, bu komik. Ama"

Benim tedirgin çığlığım üzerine kadın, ağzının kenarları kulaklarına değiyormuş gibi güldü.

"Geçmişte bu kadar kolay ölebilen senin hâlâ hayatta kalman ve boşuna umutla bir böcek gibi mücadele etmen bence çok eğlenceli."

"....."

"Ölmek üzere olan avımı tanımıyorum ve başka insanlara tutunuyorum. Ne yazık." Yvonne sanki bir şakaymış gibi mırıldandı.

Beni kışkırtmak istediği çok açıktı. Ama garip bir şekilde başım daha da soğudu. "Çok iğrençsin."

Yvonne'un kim olduğunu biliyordum ama gitmesine izin veremezdim.

Ne yaparsam yapayım, normal moddaki bir hostes nasıl olsa ilgi ve şefkat görürdü. Ama bu saplantılı düşünceden kurtulduğumda her şey kolaylaştı.

"Tamam. Çünkü senin genelde çılgın bir sürtük

olmadığını biliyorum." "

"Hadi şu işi bitirelim."

Yvonne'u ancak şimdi tekrar görebildim. Bir ev sahibesi olarak değil, bir

kötü adam olarak. "Lakra Cio."

Büyüyü hemen bağırdım.

Whick-! Bir yerlerden, yumruk büyüklüğünde birkaç ışık atışı belirdi ve hızla Yvonne'a doğru fırlatıldı.

Dar bir yer olması ve önceki kavgayı hatırlamam nedeniyle sihirli bir şekilde seçilmişti. Ama o zaman bile, Yvonne orada öylece durup bana baktı.

garip bir gülümseme ve hareket etmedi.

"Ne!" Sebebi yakında anlaşılacaktı.

Attığım tüm ışık topları Yvonne'un tuttuğu aynanın içine çekildi.

"Ne yapıyorsun? Artık eski büyülerle bana bir şey yapamıyor musun?" Başını benim tarafıma çevirdi ve acayip bir şekilde güldü.

'Ne. Neden sihir'

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde donup kaldım.

Vinter'dan ayna tamamlandığında öldürmenin kolay olmayacağını duymuş olsam da, saldırının işe yaramayacağını hiç düşünmemiştim.

Ateş ettiğim kadim büyüü yutan Yvonne'un aynası, derin deniz dalgaları gibi yoğun mavi ışıkla çırpındı.

Işık, gözleri kör edecek kadar doruğa ulaştığında. "Dirke Rechum."

Yvonne acımasızca bir şeye vurdu.

İçgüdüsel bir tehlike uyarısı kafamın içinde çınladı.

Uğursuz bir önseziyle önce kendimi yana attım. "Uh Ugh!"

Ben düşer gibi yerde yuvarlanırken aynadan mavi lazer patladı. jiiiiiing, kukwaaaaaang-!

'Çılgın'

Başımın az önce yerleştirildiği yeri görünce ağzımı açtım.

Lazerin atıldığı noktanın duvarında bir delik olduğu görölüyordu. "Bu köpek boku!

Çevirmen: AikoHiao Ham sağlayıcı: Rose439

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 229

Bölüm 229

Düşen tuğla tozuna boş boş bakarken oldu. Hwikk-. Birden önümde ürkütücü bir görüntü hissettim.

Önünü kapatmak için refleks olarak ayna asayı elime aldım. chaeaeng-!

"Aah!"

Elimde keskin bir demir sesiyle birlikte bir titreşim hissettim.

Yvonne hançerini çıkarıp hızla bana doğru koştu ve bir kalkan gibi büyüyle vuruldu. Neredeyse orada olan bir kadından keskin bir dönüş geldi.

"Hayır, kaltak demek istiyorsun! Büyü yaparken aniden bir hançer mi çıkardın?" Boğazım düğümlendi ve bağırdım, Yvonne ise gülümseyerek korkunç şeyler söyledi.

"Bir kerede sihirle öldürmek çok sıkıcı, değil mi?" Bekle. Seni güzelce keseceğim ve sonuna kadar hayatta tutacağım."

"Ooh, beni becerme."

Bıkmıştım ve hafifçe yatay duran aynanın tepesine yan gözle baktım.
"Kiminle uğraşmak kolay? Fire pisson!"

Çırpınıyor. Ben ve Yvonne arasında alevler yükseldi. "Ahhhh!" Yvonne bana tiz bir çığlık attı ve geri çekildi.

Güzel pembe saçlarının bir tarafından ateş fışkırdı.

Kolay kolay sönmeyen alev, Yvonne'un yüzünün bir tarafını yuttu.

Ayna esasını sıkıca kavrayarak gergin gözlerle bakan Yvonne'a baktım.
"Lanet olsun, seni sıçan kaltak!"

Yüzü sanki sıcak değilmiş gibi alev alev yanarken, cehennemden çıkmış bir zebani gibi bağırdı. "Dach Ti Anne!"

Yvonne'un vücudunun etrafında siyah sis gibi şeyler yükseldi. Ateşten şeffaf dokunaçlar gibi doğruca bana doğru koştular. Baş dönmesinden gözlerim kapandı.

"Uh, Shawn'ı dondur! Shawn'ı dondur!"

Önünü kapatmak için aynalı asayı elime aldım ve aceleyle büyüü bağırdım. Sessizlik bir kükreme ile geldi.

"Ben mi engelledim?"

Daha önce sıkıca kapattığım gözlerimi yavaşça açtım.

Üç siyah dokunaç sanki ayna asayı benden almaya çalışıyormuş gibi asanın etrafında donmuştu.

Ama nefes alacak zaman yoktu. "Sana söyledim. Artık beni durduramazsın!" "Aah!"

Buzun içinden aniden keskin bir hançer fırladı.

As-! Donmuş dokunaçlar kırıldı ve asa ile hançer tekrar çarpıştı.

Sanki ateş sönmüş gibi, yüzü eriyip gitmiş korkunç iskeletli bir kadın hançerini tekrar bana doğru savurdu.

"Beni öldürürsen bir şeylerin değişeceğini mi sanıyorsun? Dünyayı kurtarmak, insanlar tarafından övülmek ve geçmişte seilmeyen aile üyeleri tarafından seilmek? Hahaha!"

Geri çekildim ve hançeri asamla engelledim. chaeng,chaeng-!

Yvonne, hançerini korkunç bir güçle vurmaya devam etti, yumuşak bedeninin nereden yükseldiğine dair.

"Kendine gel. Yapamazsın, neden? Çünkü sen sahtesin ve ben gerçek bayanım!" "Hugh!"

Asamla ondan uzaklaşırken başka bir şans için baktım. "Ateş..."

Hang-! Ama Yvonne'un karşı saldırı atışları daha hızlıydı.

Tepki o kadar şiddetliydi ki elimdeki değneği kaçırdım. Ve.. Flog-! Uğursuz bir yırtılmayla asanın ortası kırıldı.

Elimden düşen kırık ayna asa parçasına bakarken nefesim kesildi. "Ne, ne"

Neler olup bittiğini fark edecek zaman yoktu.

Bana geri dönen hançerin üzerinde kalan tek şey, asanın geri kalanını hızla çıkarmak oldu. "Ugh!"

Asıl! Bir başka güçlü saldırı bileğe çarptı.

Yvonne bronzlaşmış yüzünü içime sokarken ürpertici bir kahkaha attı.

"Eski bir büyü kullanmanın neyi değiştireceğini sanıyorsun?" "Hu, Hugh."

Aşağıya doğru muazzam bir güç vardı. Uzun süre dayanabileceğimi sanmıyordum.

Hkiik~ Hançerin asaya sürtünme sesi bir iniltinin sızmasına neden oldu. "Zavallı Penelope. Sen kendi hayatını bile kurtaramıyorsun, şimdi ben birini öldüreceğim." Yvonne benimle alay edercesine güldü ve ezberden okudu.

Arkamdaki duvar ve onun vücudu tarafından ezilerek çaresizce gözlerimi devirdim.

Kırık ayna esasının parçasını bulmak için. Ama uçup gittiğinde, çok uzaktaydı. "Bu şekilde mi öleceğim? Diğer yöntemleri bile kullanamayacak mıyım?"

Çaresizlik önümde asılı duruyordu.

"Ben ölmek istemiyorum. Neden bu lanet yere sürüklenip öldürüleyim ki! İşte o zaman gözlerimde bir şey parladı.

Yvonne'un elinde tuttuğu aynaydı, her ne kadar yüzeyin ortasında "çat!" sesi duyulsa da. Mavi ışıktaki ince bir çatlak vardı.

~ Şu andan itibaren beni dikkatle dinleyin, Hanımefendi.

Aynı zamanda, parçayı Eclipse'e teslim etme nedenim zihnimde canlı bir şekilde canlandı.

~Patlama parça götürülmeden hemen önce meydana geldi. Ondan kurtulamadım ama parçada ince bir çatlak vardı.

~Tamamlanmış bir Leyla'nın bedeni büyüyle kolayca öldürülemez. Ama aynayı tamamlamak ve mührü açmak için gücümün çoğunu aynaya harcayacağım.

~Eğer aynayı o haldeyken kırarsanız, Leila geçici olarak karşı koyamayacağı bir duruma düşecek ve işte o zaman...

Tam o anda aynayı kırmak için Yvonne'un aynayı tamamlamasına izin vermekten başka seçeneğim yoktu.

"Sadece bir şans var.

Hareket hattını çok dikkatli bir şekilde oydu.

Aynı zamanda Callisto gibi şiddet içeren eylemlerde bulunabileceğimden de emin değildim. Ama yapmak zorundaydım.

"Hey, yanılıyor olmalısın."

Boynumun yakınındaki hançeri umursamadan ağzımı açtım. Yvonne'u bir anlığına bile olsa gardını düşürmek için. "Ne?"

Yvonne durup dururken ne söylediğimi merak ederek bana baktı. "Seni öldürmeye çalışmamın nedeni seilmek istemem değil!" O anda dişlerimi sıktım ve son sıçrayışımı denedim.

Gücümü topladım ve Yvonne'u bir değnekle sertçe ittim. "Ugh!" "Çünkü senden nefret ediyorum!"

Aniden çırpındım ve Yvonne geri adım attı. Aradaki mesafe açıldı. Bu bir fırsattı. "Çünkü bu oyun bir X gibi!"

Başımı olabildiğince geriye çektikten sonra alnımı tüm gücümle öne doğru ittim. Pook-! Başıma muazzam bir şok geldi.

Yıldızlar önümde parladı. "Ahhhh!"

Yvonne burnunu tuttu ve tökezledi. Elinin yarığından akan kan sızıyordu. Ama bunu yapmaya devam edemezdim.

Başımı kabaca salladım ve sonra kollarımdan bir şey çıkardım. "Hançeri olan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?!"

Callisto'nun bana verdiği hançer. "Ahhhhhhhhh!"

Kollarımla sıkıca tuttum, çığlık atarak Yvonne'un kollarına koştum. Aynada, hançerin ucu bir çatlağın olduğu yere çarptı. Ayna hançerin kenarından çatlamaya başladı.

"Hugh!"

Noktayı tam olarak vurduktan sonra bile durmadım ve ona güç verdim.

Saldırıya uğrayan Yvonne, çıldırmak üzere olan benim tarafımdan çaresizce itiliyordu. Merdivenli odanın sonundan tam karşı pencereye kadar.

Yvonne'un benim tarafımdan itilen bedeni sonunda pencere çerçevesine takıldı ve aniden durdu. "Ahh!"

"Huh, Huh."

Vahşi bir nefesle bakışlarımı indirdim.

Çatlamış ayna parçalara ayrılıyordu.

İçlerinden biri yere düştü ve parçalara ayrıldı. "Huh, sen, sen"

Sanki benimle birlikte bakıyormuş gibi, Yvonne gözlerini açtı. "Sen, bunu yapmaya nasıl cesaret ettin!"

Aniden nöbet geçirir gibi bir aşağı bir yukarı çırpındı ve kan tükürdü.

Yanağıma ıslak bir şey sıçradı.

Elimden aşağı akan ılık, topak topak doku. Bir kez daha yavaşça aşağıya baktım.

"Uh"

Hançerin ve kırık aynanın ötesinde Yvonne'un sol göğsünün derinliklerine gömülmüştüm. "Öksür!"

Yvonne'un vücudundan yine kan aktı. Vücudu pencereye doğru parçalandı. "Ugh!"

Aynı anda ben de neredeyse yere düşüyordum, pencere çerçevesine zar zor tutunuyordum. "Neden, neden?"

Ve Yvonne arkasına yaslanarak, titreyen eliyle hançeri bastıran ellerimden birini tuttu.

"Neden?"

Bunun bir saldırı olma ihtimaline karşı tedirgin olduğu için utanmadan, kan kabarcıklarından oluşan ağzını açtı ve sordu

"Sadece sevdiğim insanlarla birlikte yaşamak istedim." ""

"Bunların hepsi geçmiş yaşamlarımda var! Dük ve kardeşler!" ""

"Ama sonunda başarısız oldum. Ezilen ve kendi ellerimle dirilttiğim biyolojik ailem beni öldürmeye çalıştı!"

Yvonne damarları boynuna kadar çıkmış bir halde çılgınca bağırdı.

"Bu hayatta bir şeylerin değişeceğini düşünmüştüm, ama neden her şeyi kendine aldın?

bu sefer?" ""

"Beni nasıl öldüreceğini nereden bildin? Aynayı nasıl kırdın? Bu Vinter Verdandi mi? Callisto Regulus? Kim o, ha? Cevap ver bana!"

Sanki son bir çırpınış gibi saçmalıyormuş gibi ona baktım.

Tam olarak böyle söylemedi ama çenesinden akan kan beni başarılı kıldı. Ölüm kalım sınırındaki Yvonne çok geçmeden bana bir not verdi.

"Söyle bana Penelope. Herkesin sana bu kadar takılması için ne yaptın sen!" Yvonne kahkaha mı yoksa gözyaşı mı attığı belli olmayan bir ifadeyle hıçkırdı.

"Bilmiyorum."

Donuk ve kuru bir şekilde cevap verdim.

Sonunda herkesi öldüren Yvonne bana hep buna benzer şeyler sorardı.

ML'yi nasıl kontrol edebilirdim? Sanki onların sevgisini özlediği için çıldırıyor gibiydi. Ama gerçekten bilmiyordum. Bir noktada, beni sevmeye başladılar.

"Yalan söyleme!"

Cevabım ilgisini çekmemiş olacak ki Yvonne öfkeyle inledi ve çığlık atar gibi bağırdı.

"Neden? Canlı döneceğimden mi korkuyorsun? Hm, şimdi işin bittiğine göre, bana haber ver, Penelope. Ne? Neden benim beyin yıkamamdan etkilenmediler! Ha?!"

Sanki ölmek haksızlıkmiş gibi, Yvonne sürekli mücadele ediyordu. Birden içimdeki ateş yükseldi.

"Neden bu kadar adaletsizsin?"

Penelope birkaç yüz kez öldü ve öldü.

Ruhunu parçalamış, başka bir dünyaya koşmuş ve iyi yaşayan beni buraya sürüklemişti.

"Keşke diğerlerinin aşkını yaşarken gerçek bir hanımefendi olarak yaşasaydım! Erkek başrol oyuncusuna yaklaşan ve her şeyi mahveden yine sensin! Onların aşkı gibi bir şeyi hiç istemedim!"

Yvonne'un yakınması benim sözlerimle kesildi.

Hafif şaşkın bir ifadeyle ona belirgin bir şekilde bakarken, ben de çarpık bir yüzle gülümsedim. "Ama eminim ki seninle benim aramda bir fark var."

Derin bir nefes aldım ve tükürdüm.

"Eğer bu dünyada bir Tanrı varsa, o da tüm sevgiyi alıp kendi ayaklarına vuran sizlersiniz ve ben bunların hiçbirine sahip olmadım."

"....."

"İkimizden hangisine bir şans verilebilir?" "Hayır, hayır"

Yvonne'un yüzü şok yüzünden bozulmuştu. "Bu hayat benim için bir fırsattı!" Başını salladı ve bağırdı.

"Bunun son olduğunu mu düşünüyorsun? Geri döneceğim! Yeniden başlayacağım ve seni yeneceğim! Herkes çok sevinecek!"

Kendini tekrar sert bir şekilde kustu.

Yavaşça, hançeri tutan elini bıraktım. Yvonne beni yakalamak için elini havada çırpı. "Ah, hayır, hayır!"

"Güle güle, Yvonne."

Seninle tanışmak ayıptı, bir daha görüşmeyelim.

Pencereden yarıdan fazla dışarı itilmiş olan vücudu çaresizce geriye düştü. Yvonne kulenin altında korkunç bir şekilde düşmeye başladı.

hwiik-.

Gözü yaşlı mavi gözbebeği, kabaca dalgalanan pembe saçları kararana kadar sessizce aşağıya baktım. O anda hiçbir şey düşünmedim.

Sonunda o lanet olası canavardan kurtulduğum için rahatlamış hissediyorum ve son görevimi tamamladığım için gurur duyuyorum.

Sadece.

Sadece. Bu sondu.

Çevirmen: AikoHiao Ham sağlayıcı: Rose439

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm 230

Bölüm 230

Uzaktaki kulenin dibindeki Yvonne'a baktım ve arkamı döndüm.

Birdenbire pencerenin üzerine kocaman bir şey düştü. Bir anda, parlak altın ışık geçip gitti. "Hah!"

Tekrar pencereye doğru eğildim. Huu-ung, ou-uh-uh-uh-uh

Kuleden ağır bir ejderhanın bedeni düşüyordu. O anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Callisto!"

Düşecekmiş gibi uzanıp adını haykırırken birden kendime geldim ve merdivenlere koştum.

"Hayır, hayır, lütfen!"

Çılgınca kuleden aşağı inerken birine durmadan yalvardım.

Sonunda kulenin girişine ulaşp dışarı sıçradığımda, cehennem gibi geçen gecenin ardından dışarıda şafak sökmeye başlamıştı bile.

Titreyen gözlerimi amaçsızca yuvarladım.

Kısa bir süre sonra, kuleden çok uzakta olmayan devasa bir altın kütlesi vardı. Altın bir ejderhaydı.

"Ekselansları!"

Deli gibi oraya koştum.

Ama ejderha o kadar büyüktü ki nereden başlayacağımı bilemedim.
"Callisto bir ejderhanın altındaysa, ne yapmalıyım?"

Bunu düşündüğümde, vücudumdaki tüm kan ayak parmaklarımdan akıyor gibiydi. "Ekselansları! Majesteleri, beni duyabiliyor musunuz? Ben buradayım"

Sert bir ejderhanın pullarını okşadım. Deli gibi bağıryordum. İşte o zaman.
"Oh, kahretsin! Çok kirli ve ağır."

Tanıdık bir sesle ejderhanın kanatları çırpındı.

Ejderhanın kanatlarını çekerek yuvarlanan bir taş gibi ona doğru koştum.
"Ekselansları! Ugh!"

Kalan gücümle onu dışarı çekmeye çalıştım. Karmaşanın içinden sürünerek çıktı. "Nasılsın prenses?"

Sonunda, tüm vücudunu dışarı çıkarmış olan Veliaht Prens gülümsedi ve merhaba dedi. "Ekselansları!"

Tutunduğum ejderha kanatlarını bırakarak ona doğru koştum. Ve beline sarıldım. "Ugh!"

"Beni şaşırttın!"

Telaşım karşısında kısa bir iniltiyle birkaç adım geriye itilen Callisto, kısa süre sonra bana yüz yüze sarıldı.

"Başarılı oldu mu?"

Yüzü omzuma gömülü halde birkaç kez nefes aldıktan sonra fısıldadı, çılgınca başımı salladım. Bu bir zevk, ama bir şekilde tılandım.

"Onu ben öldürdüm Yvonne, bana verdiğin hançeri kalbine sapladım." "İyi iş çıkardın."

Kekeleyerek cevap verdim.

Castillo sırtımı sıvazlayarak beni yatıştırmaya çalıştı. "Sana söylemiştim. Yapabilirsin."

"Yaralandınız mı, Majesteleri?"

Sonra başımı göğsünden kaldırdım ve yaralarını kontrol etmek için koştum.

Elimdeki şeyler yüzünden miydi? Birden kanlı kokunun burnumun ucunda titreştiğini düşündüm.

Belki de içinde bulunduğu ruh halinden dolayı Castillo'nun yüzü solgundu.

Ama bu temelsiz bir varsayımdı. Her zamanki gibi gelişigüzel cevap verdi. "Düştüğü için biraz ağrması dışında sorun yok."

"Bu gerçekten rahatlatıcı."

Ancak o zaman rahat bir nefes aldım. "Hadi, al şunu."

Birdenbire beni dikkatlice itti ve bana bir şey uzattı. "Bu"

Gözlerimi kocaman açtım. Keskin, kalın, beyaz bir nesne. Ejderhanın göğsüne saplanmış dişler. "Bunu sen mi çıkardın?"

"Onu arıyordun."

Callisto başını salladı. Ben de hemen almamasını tembihledim.

"Teşekkür ederim." Yavaşça aldım.

Oyunun son ödülünü Veliaht Prens'ten almak garip hissettirdi. Elbette bu benim için gerekliydi.

Gerçek bedenimi mide kanserinden kurtarmalıyım. "Bu gerçekten işe yarayacak mı? Görünüşte sadece büyük bir canavar dişi. Bu sadece bir olasılıktı.

Ancak, artık ejderhanın gerçekliğinden şüphe edemeyeceğim bir durumdaydım. 'İsmi duyduğumda, böyle bir ödül olup olmadığını merak ettim'

Biraz tuhaf hissettim. Callisto'nun bana verdiği dişlere boş boş baktığım an.

"Ugh."

Hafif bir iniltiyle Callisto'nun bedeni aniden yere yığıldı. Sanki bir ejderhayla olan görevini tamamlamış gibiydi.

"Ekselansları!"

Şaşkınlık içinde onu yere yatırdım. Elimi beline doladığım ve sırtına dokunduğum an.

Elime yapışkan bir şey bulaştı. Elimi yavaşça kaldırdım ve kontrol ettim.

"Hmm, hmm..."

Tuz kokusu ellerimdeki Yvonne'un kanından kaynaklanmıyordu.

Su gibi akan kanı yüzünden ellerim kanla kaplanmıştı. "Bu da ne... Ekselansları!"

Callisto'nun vücudunun üst kısmı bükülmüştü. Yüzünü zayıfça omzuma yasladı. Ancak o zaman sırtında korkunç bir yara izi gördüm.

Canavarın pençelerinin şiddetle çizdiği yer zırh için kullanılamazdı. Vahşi bir canavarla karşı karşıyaydı, iyi olacağını düşündüren neydi?

"Hah, hah."

Donup kaldım ve doğru düzgün nefes alamadım. Belki de titreyen bedenimi hissetmişti ama Callisto kısık bir sesle mırıldandı.

"Ben iyiyim, yani, uh-uh."

"Bunu söylememelisin! Bana hiçbir şey söyleme. Hiçbir şey söyleme."

Ama Eclipse'in ardıl görüntüsü bulanık ve pusluydu. Bunun olduğuna inanamıyordum.

Hayır, hayır. Veliht Prens ölmeyecek. O erkek başrol, hayır, Callisto olduğu için ölmeyecek çünkü Callisto'yu ben seçtim, o ölemez...

Deli gibi mırıldandım, sırtına değmesin diye yavaşça Callisto'nun bedenine doğru eğildim.

Bir kez daha yakından gördüğüm yaraları tarifsizdi. Çok grotesk bir sahneydi.

İyi olduğunu söyledi, ama görünüşe göre gerçekten çok kötü yaralanmış görünüyordu. Belki de ölüyordu.....

"Olamaz, ne yapacağım? Nasıl

yapabilirim?" "Bakma."

Ben aptal gibi mırıldanırken Callisto sırttı ve gevezelik etti. "Bu boktan nefret ediyorsun."

"Öyle diyeceksen kapa çenenini."

Bana yardım edecek bir şey bulmak için aceleyle etrafıma bakındım.

Ama ejderhanın devasa gövdesi tarafından örtüldüğü için hiçbir şey göremiyordum.

Şaşkınlık içinde alt dudagımı ısırırken gözüme bir şey takıldı. Kulağındaki kırmızı yakut.

"İyileştirici kelepçeler!

Tanrıya şükür hala kulaklarındaydı.

Akıl tekrar geri geldiğinde titriyordum, yarasına götürüyordum. "Neden, neden bu?"

O kadar çok kan vardı ki yarasının gerçekten iyileşip iyileşmediğini söylemek zordu. Uzak gözlerle etrafıma baktım ve bağırdım.

"Yardım edin! Yardım edin! Ekselansları Veliaht Prens... Hah!" "Şşş, Prens."

Sonra Veliaht Prens alçak sesle beni çağırdı.

Ne olduğunu anlamadan bana bakıyor ve yüzleşmemi bekliyordu.

"Majesteleri, bir dakika bekleyin. Onları içeri getireceğim, bir saniye bekleyin..." "Artık gitme vakti gelmedi mi?"

"Ne? Ne?"

"Geri dönmek istedin, evine."

İşte o zaman onun beklenmedik sözleri karşısında bir süre durdum.

Sözleri beni sarstı, gözlerimin önü o anda parladı.

~ ANA GÖREV: Zor Mod Gizli Rota ~ [Gerçek kötü adam kim?] Görev başarılı!

Ödül olarak [Gizli Son] ve [Altın Ejderha dişleri] aldınız.

Gizli Son]'u kontrol etmek için ödülleri kullanmak istiyor musunuz? [Kabul Et / Reddet]

Uzun zamandır karşımda duran sistem penceresi göz kamaştırıcı bir şekilde beyazdı. Bu sondu.

Şu anda.

Açık gözlerle beyaz harfleri okurken titreyen ellerimle yavaşça [Kabul Et] tuşuna bastım.

[~ Zor mod gizli son! ~ [Kötü adamın sonu sadece ölümdür]

Kötü adamı yenen ve dünyayı yıkımdan kurtaran gerçek kahraman sensin!]

Sonunu gördükten sonra, istediğinizi hak ediyorsunuz.

Buradan [ödül] ile ayrılmak ister misiniz? (Ancak, buradan ayrılırsanız bile [ödül] kaybolmayacaktır).

[Evet. / Hayır]

"Ugh."

Sonunda yüzleştığım sonun önünde bastırılmış gözyaşlarına boğuldum.
"Neden, neden şimdi"

"Gitme vaktin geldi, değil mi?"

Callisto sanki her şeyi biliyormuş gibi sordu.

Gözlerimi sistem penceresinden ayırıp tekrar ona baktım. "Ekselansları."

"Ağlama."

Veliaht Prens elini uzattı ve yavaşça yanağımı okşadı. "Geri döndüğünde, burada olan her şeyi unut."

"Ugh."

"Başından beri sana yaptığım kötü sözler ve eylemler, sana acı çektirenler"

Sanki geri döneceğimi önceden tahmin etmiş gibiydi.

Sözleri karşısında nefesim kesildi. Yanağıma dokunan eli, bana bakışı o kadar sıcaktı ki. Kalbim çok acıyordu.

Ağlamaklı yanaklarımı ellerine sürttüm ve gırtlak sesiyle acıyla sordum.
"Bunu nasıl unutabilirim?"

"Nasıl olsa yaparsın."

Gidip onunla yaşamamamı istemesi hâlâ canlıydı ama uzun zamandır beni bırakmaya hazır görünüyordu.

"Hiçbir şey hatırlama. Ve sonra, sadece arkeolojiye odaklan." "Peki ya sen?"

"Sana söyledim, nereye gidersen git, seni takip edeceğim." Sözleri karşısında yüzümü buruşturdum.

Sen, sen şu anda bile. Sadece benim kazanmamı sağlayacak şeyler söylüyorsun. "Socough."

Sonra Callisto titredi. Ağzından kan sızdı. "Ekselansları!" Ona neredeyse bağırarak seslendim. "Git, hadi."

Callisto hiç de güçlü olmayan eliyle beni itti. "Fikrimi değiştirip eteğine yapışmadan önce, hadi gel."

"Neden böyle konuşuyorsun?"

Bana gitmememi söylemiştin! Neden artık bana tutunmuyorsun?"

Bir çocuk gibi hıçkırarak ağladım ve bağırdım. Her an ölecek diye korkuyordum. Ölecekmişim gibi hissediyorum...

Ama hüznle ağlayan benim aksime o belli belirsiz gülümsedi. "En çok sevdiğim kişi sen olmalıydın." "Ekselansları."

"Seni seviyorum, Penelope."

Ölmek üzere olan bir sesle bana aşk kelimesini fısıldadı.

"Sadece bir an için senden şaka yollu ayrılıyorum. Nerede olursan ol, seni ölümüne kovalayacağım."

Başımı kaldırdım ve sözleri karşısında gözlerimi ovuşturdum.

Buradan [ödül] ile ayrılmak ister misiniz? (Ancak, buradan ayrılırsanız bile [ödül] kaybolmayacaktır.) [Evet. / Hayır.]

Havada hâlâ parlak bir sistem penceresi vardı. Bir seçim yapmak için elimi yavaşça kaldırdım. Havada dururken parmak uçlarım titredi.

O anda içimden sayısız düşünce geçti. Buraya ilk geldiğimde hüsrana uğramıştım.

O cehennem zamanlarından, hayatta kalma mücadelesinden. Hiçbir şey kolay değildi. Her şey korkutucu ve zordu.

Lanet olası Veliaht Prens'le labirent bahçesinde ilk karşılaştığımda o kadar çaresizdim ki, gerçekten her şeyi bir kenara atmak istedim.

Ancak, bir noktada kendi cehennemimi kazmaya başladığı için buraya kadar gelebildiğimi inkar edemezdim.

Evet'i seçersem, sonunda bu lanet oyundan çıkabilirim ama... "Geri dönüp her şeyi gerçekten unutabilir miyim?

Birdenbire, dibi ve sonu olmayan bir korku tüm vücudu sardı. "Ya bu arada Callisto ölürse?

Kanlar içinde bana bakan adama baktım.

Bir daha asla başıma gelmeyecek bir sevgiyi özleyerek, buranın anılarını bir kabus olarak hatırlayarak, hiç gelmeyecek bir adamı heyecanla bekleyerek nasıl normal bir hayat yaşayabilirdim?

Kendime hiç güvenmiyordum. Çünkü bu cehennemde bir süredir bana gösterilen sevgi, ilgi ve mutluluk yüzünden.

O kadar tatlıydı ki, artık buna izin verebileceğimi sanmıyordum. 'Şimdi... şimdi biraz mutlu olamaz mıyım?'

Sistem penceresine bakarak ağladım. Bunun pişmanlık gözyaşları mı yoksa mutluluk gözyaşları mı olduğu bilinmiyordu.

"Ekselansları."

Kalın gözyaşı damlalarıyla Callisto'ya seslendim. "Hayır, Callisto Regulus."

Yavaş yavaş büyüyen yakut gibi güzel gözlerine bakarak adını bir kez daha düzelttim. "Ben de seni seviyorum. Yani..."

Elini olabildiğince sert kaldırdım. Sivri ucu Callisto'ya bakacak şekilde.

"Sevdiklerimizle iyi vakit geçirelim."

Aynı zamanda, oyunun nihai ödülü de düştü.

Altın ejderhanın dişleri Callisto'nun göğsüne indiği anda,

Seçimi ben
yaptım.

Oyun sona erdi.

Tanrım, bu bölüm duyguların inişli çıkışlı bir treniydi. Şu ana kadarki en iyi bölümdü.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm 231: ANA HİKAYE BİTTİ

Bölüm 231: ANA HİKAYE BİTTİ

Kötü kadın ve ejderha tarafından süpürülen imparatorluk sarayı tek kelimeyle harap olmuştu. Yvonne'un cesedi ejderhanın tükürdüğü bir ateş topunun içinde yanmış olarak bulundu.

Ayna kırıldığında, ejderhanın içinde bulunan Leyla'nın ruhları da yok oldu. Sonunda dünyaya barış gelmişti.

Ejderhanın cesedini kurtarmak, kalan isyancıları ve 2. Prensi bastırmak ve imparatorluk sarayını restore etmek için her gün dışarıda gürültü kopuyordu.

İçinde sadece Veliaht Prens'in sarayı sanki uzak bir adada mahsur kalmış gibi hareketsiz ve ıssızdı.

Eckart Dükaliği imparatorluk sarayını desteklemek için hiçbir masraftan kaçınmadı. Tarafsız kalan Dük'ün Veliaht Prens fraksiyonuna yönelmiş olabileceği söylenmiştir.

Ve hakkımda bir sürü dedikodu var.

Ara sıra uğrayıp bana haberleri veren Cedric'in sözleri karşısında çılgık atmak yerine bir şeyler sordum.

Cedric her seferinde başını salladı. Kaosun ortasında Eclise'in cesedi asla bulunamadı.

Zaman geçip isyancıların ve 2. Prens'in temizlenmesi bir şekilde tamamlandığında, Dük Veliaht Prens'in sarayını ziyarete geldi.

Altın ejderhanın dişlerini benden almak ve şimdilik saklamak içindi.
"Penelope."

Dük'ün uzun zamandır görmediğim yüzü yaşılanmıştı. "Baba."

Ona doğru dürüst bir yüz ifadesiyle yaklaştım ve oturdum. Kötü adamı yenerek dünyayı kurtardım, ancak daha sonraki gerçeklik mutlu bir sona yol açmadı.

Belki de kendi kızını öldürmenin kötü bir yanı olduğu içindir. Aramızda bir an garip bir sessizlik oldu.

"Nasıl... oldun?"

Ağzını ilk açan Dük oldu. "Evet. Ben iyiyim. Peki ya siz, baba?" "Ben de iyiyim."

"Çok rahatladım."

"Sen... hala burada Majesteleri ile birlikte misin?" ""

Aşağıdaki sorulara eskisi kadar rahat cevap veremedim.

Yavaşça başımı salladım, titreyen ellerimin ucundaki yumruklarımı sıktım. Ve aceleyle konuyu değiştirdim.

"Oh, işte buradalar."

Tıkla. Bir elimde tuttuğum şeyi masanın üzerine koydum. İçinde altın ejderha dişleri olan bir kutuydu.

Durum önemli bir meseleydi, bu yüzden imparatorluk sarayına yerleştirilemezdi. Veliaht Prens yokken onu isteyen çok fazla insan vardı.

Dük kutuyu memnuniyetle kabul etti.

"Ne zamandır... Ekselansları ile böyle bir ilişkiniz var?"

Birden kutunun kapağına dokunmakta olan Dük tereddütlü bir yüz ifadesiyle sordu. "Uh, uh"

Hemen gideceğini düşünmüştüm ama soru karşısında çok utandım.

Dükalıktan kaçtığımda Veliaht Prens'in yanında olduğumu bilmeyen Dük için bu durumun oldukça saçma olacağını düşündüm.

"Uzun zaman oldu."

"Uzun zaman mı?"

Dük sözlerimden sonra şok olmuş bir yüz ifadesiyle mırıldandı.

Utanç içinde başımı eğdim ve göz temasından kaçındım. "Özür dilerim, size önceden söyleyemedim."

"Neden böyle çarpık bir kişiliğe sahip bir adam, hayır, hayır. Bir dil sürçmesi yapmış olmalıyım."

Dük'ü görünce kısa bir süre güldüm, etrafıma bakındım ve aceleyle sözlerini düzelttim. Çünkü bu inkar edilemezdi.

Dük yüz ifademini değiştiğini görünce sert yüzünü gevşetti ve sordu. "Burada mı kalacaksın?"

Soğukkanlılıkla başımı salladım.

"Majesteleri uyanana kadar."

Dük, bunun devam etmeyeceğine dair sözlerimle gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Ondan sonra"

"Bundan sonra başkentten ayrılıyorum."

Dükü durdurdum ve önce ben cevap verdim. Dük'lüğe geri dönmeyeceğimi kastetmiştim. Mavi gözleri büyüdükçe büyüdü.

"Gidiyorum. Nereye gidiyorsun?"

Kararlı yüzüm yüzünden mi?

Dük aceleyle bağırdı ve yavaşça konuşmaya başladı. "Evet, eminim hepinizin düşünceleri vardır."

"Evet."

Şimdi, yapmaya çalıştığım şeyi durdurmayan ama yapacağım şeyi kabul eden onu gördüm ve aniden kalbim çarpmaya başladı.

Aslında, onun tarafından nefret edilmekten korkuyordum. "Baba."

Ona dikkatlice seslendim. "İyi misin?" "Ne?" "I"

Derin bir nefes aldım ve konuyu açmayı başardım. "Yvonne'u ben öldürdüm."

Beni anlayan Dük'ün yüzü taştan bir heykel gibi sertleşti.

Kötü kadının alıp götürdüğü kızının cesedini şimdi göremiyordu. Nefesimi tutup cevabını bekledim.

Şimdi biraz tanıdık gelenler tarafından tekrar nefret edilmek biraz acı verici olsa da, burada kalmayı seçtiğim sürece katlanılacak bir şeydi.

Başından beri bunu yaşadığımı şu ana kadar fark etmemiştim ve şu ana kadar da... "O gitti..."

Uzun bir aradan sonra Dük'ün dudakları çatlamıştı. "Huzur içinde dinlenebilecek."

Ona hayretle baktım.

Dük her şeyi biliyordu ama bu insan psikolojisi değil miydi?

"Leyla'yı kızımdan kolayca ayırabileceğimi düşünmemiştim. Artık Yvonne huzur içinde yatabilir." Ancak kızının ölümünü güçlükle kabullendi.

"Teşekkür ederim, Penelope."

D k, acıyla çarpılmış bir yüz ifadesiyle bana beklenmedik bir takdir gösterdi. Onunla konuşmamız bu şekilde sona erdi.

* * *

Altın ejderhanın dişleriyle vurulduktan sonra Veliaht Prens uzun bir uykuya daldı.

Doktor ve saray büyücüsü bunun Altın Ejderha'nın zehri yüzünden olduğunu söyledi.

Veliaht Prens'in vücudunun kontrol edilmesi bittiğinde, vücudundaki tüm zehir atıldıktan sonra gözlerini kendiliğinden açacağını söylediler.

D k'  uğurladıktan sonra yatak odasına döndüğümde, yatağın yanında k pırdamadan oturdum ve Veliaht Prens'in solgun yüzüne baktım.

D k ve Cedric de dahil olmak üzere diğerlerinin önünde iyiymiş gibi davrandım ama gerginliğim her saniye beni yiyip bitiriyordu.

"Ya çok geç kalırsam?"

Altın Zaman diye bir şey yok muydu?

Seçeneklerin önünde çatışmaya girdiğim için Callisto'yu kurtarma zamanını çoktan kaçırmış olsaydım... Bunu düşündüğümde, nefes alamadığım ve sakın olamadığım için yerimde duramadım.

Ayağa fırladım ve yatağın başucuna yaklaştım.

Ve o an elimi uzatıp burnuna dokunduğum andı.

Adamın kapalı gözleri, sadece bir yanılsama olduğu için irkilir gibi hareket etti. Çok geçmeden göz kapakları açıldı ve parlak kırmızı gözlerini gördüm.

"...Hala rüya mı görüyorum?"

Sesi uzun bir aradan sonra boğuk ve sertti.

Bana şaşkın şaşkın bakan adam birden kaşlarını çatarak mırıldandı. "Eğer bu bir rüyaysa, biraz acıyacak."

Nefesimi tutarak ağzımı açmayı başardım ve sordum. "Bunun bir rüya olmasını ister misin?"

"Hayır."

Tak- O anda burnunun altında sıkışmış olan elimi tuttu ve doğruca kendisine doğru çekti.

"Asla olmaz."

Bir an bile kaybetmeden dünya tersine döndü. Tekrar kendime geldiğimde Callisto'nun üzerinde yatıyordum. "Hey, bu da ne...?"

"Artık yaşayacağımı hissediyorum."

Sanki her an yok olacaktım gibi bana sıkıca sarıldı. Yüzünü saçlarıma gömdü ve birkaç derin nefes aldı.

Bir an için onun bu ani davranışından utandım ve onun bir hasta olduğunun farkına varıp mücadele etmeyi bıraktım.

Bu arada sırtıma doladığı elini kaldırıp saçlarımı karıştırdı ve az sonra kıracaktı gibi yüzüme dokundu.

"Henüz kendini iyi hissetmiyorsun, bu yüzden bunu yapmamalısın. Bırak."
"Sorun yok."

"Her şey yolunda mı?!" "Her şey yolunda."

Yüzüme dokunmaya, koklamaya devam etti.

Neler olduğunu anlayamadığım için kaşlarımı çatıyordum ama çok geçmeden bunu neden yaptığını anladım ve enerjimi kaybettim.

Callisto gerçek olduğumdan emin olmak istiyordu. Yüzüme tekrar bakarken ellerinin titrediğini hissedebiliyordum. Ana boynuma hafifçe bastırdı.

"Ne oldu?"

Sonunda yüzümü bıraktı. Dikkatlice üstünden indim ve yanına yan yana uzandım. Gözlerini her hareketimden alamıyordu ama kendi kendine konuşur gibi tekrarlıyordu.

"Gözlerimi açmadan önce hazırlandığıma eminim." "Neye

hazırlanıyordun?" "Sensiz cehennemle yüzleşmeye."

Sözleri beni suskun bıraktı. Callisto burnunun arkasına kaşlarını çatarak devam etti.

"Aslında biraz korktum. Gözlerimi açarsam sen kaybolduktan sonra açarım diye korkuyorum." ""

"Karşımda sen olmasaydın ölmek isterdim."

Kendi kendine konuşuyormuş gibi görünen monologu beni birden gözyaşlarına boğdu. "Seni orospu çocuğu, seni nasıl kurtarabilirdim!

Farkında olmadan yumruğumu kaldırdım ve göğsüne 'yumruk atarak' bağırdım.

"Peşimden geleceğini söylemiştin! Neden sözlerini değiştiriyorsun?" "Ugh."

"Buna kandım ve seni elimden geldiğince kurtardım. Ne olmuş ona?" Aceleyle bana baktı.

"Ben yanlış yaptım. Kızmayın Prenses."

Nazik köpek yavrusu benzeri figür kalbimi zayıflattı. 'Bu şekilde uçup gidene kadar değil'

İçimden hayıflandım ve bir kez daha vurmak için kaldırdığım yumruğumu indirdim. Bana nazikçe bakan Callisto çok geçmeden genişçe gülümsedi ve sordu. "Neden gitmedin? Eve dönmek istiyordun."

Gözlerinde ne duymak istediğini açıkça gösteren ince bir bakış, aniden biraz kin uyandırdı.

"Sadece, para israfı." "Ne? Para mı?" "Evet,

para."

Sözlerim karşısında dilsiz Veliaht Prens'in yüzünü görmek beni biraz rahatlattı. Yanlış bir şey söylemiyorum, bu yüzden sakince ekledim.

"Bana verdiğiniz elmas madenleri sayesinde çok zengin bir insan oldum. Parayı harcayamadım, bu yüzden boşa gitti ve bu parayı harcamadan ölmekten korkuyorum."

"Huh..."

Veliaht Prens şaşkına dönmüş gibi güldü. "Bunu daha önce de düşünmüştüm ama... siz bir züppesiniz." "Yani beğenmediniz mi?"

"Ha? Zengin bir sevgiliye sahip olmak güzel."

Sözlerini ustalıkla değiştiren ona gözlerimle baktım. Görünüşüme rağmen Veliaht Prens sırttı ve elini uzattı.

"...Kaldığınız için teşekkür ederim."

Yanağımda onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Ama nedense yüzü pek parlak görünmüyordu. Elimi uzattım ve yanağına dokundum.

"Teşekkür eden adamın yüz ifadesinin nesi var?" "Gitmediğine

çok sevindim. O kadar mutluydum ki ağlayabilirdim."

Elimi çekti ve elimin arkasına bir öpücük kondurdu. Sonra benden kaçmak için gözlerini indirdi ve küçük bir sesle okudu.

"Korkarım her zaman aradığınız evinizi terk etmenize neden olmuş olabilirim."

"....."

"Sonradan pişman olup ağlarsan ve geri dönmek istersen, o zaman ne yapmalıyım?" Beklemediğim bu sözler karşısında gözlerimi kocaman açtım.

Sadece kalmamı isteyeceğini düşünmüştüm ama bu konuda endişeleneceğini bilmiyordum.

Tüm bunlar olurken kalbim kırılmıştı çünkü benim için endişeleniyor gibi görünüyordu ama bana karşı hiçbir inancı yoktu.

"Ekselansları."

Onun tuttuğu eli nazikçe aldım ve tekrar yanağına koydum. Yüzünü kaldırmak, göz teması kurmak için.

Beni tekrar duyabilmesi için kırmızı göz bebeklerine bakarak, birbiri ardına net bir şekilde söyledim. "Vazgeçmedim, sadece neyin daha iyi bir seçim olduğunu anlamaya çalışıyordum."

"Daha iyi bir seçim mi?"

"Evet. Hangisi daha iyi bir avantaj olurdu ve ben burada olsaydım hangisi daha iyi olurdu." Calisto uyurken, mümkün olduğunca duygularımı dışlayarak rasyonel bir şekilde düşündüm. Her şey bir yana, şu anki gerçekliğim açıkçası çok acımasızdı.

Okumak ve hayal kurmak için param vardı. İstedğim her şeyi yapabilirdim. Mide kanseri olduğum için üç tur yarı zamanlı iş yaparak bunu tekrar yapabilir miydim?

Ama sadece sebze gibi bir insan olduğumda pişman olduğum insanlarla barıştıktan sonra onların parasını gelişigüzel harcamak istemedim.

"Hayatını pişmanlık içinde yaşa.

O şerefsizlere son bir büyük şok yaşatmak için. Çıkarlara dayalı olan çatışmam düşündüğümde daha basit bir şekilde sona erdi.

"Ne kadar düşünürsem düşüneyim, harcamalarım o kadar arttı ki orada idare edebileceğimi sanmıyorum."

"Harcama mı?"

"Evet. Dedığınız gibi ben hesapçı, çok züppe bir kadıyım."

Muzipçe cevap verdiğimde, sanki ona garip geliyormuş gibi bakan gözlerle bana baktı. Ona hiç şüphem yokmuş gibi ekledim.

"Ayrıca bana ne zaman döneceğini de bilmiyorum." Ancak o zaman yüzüne bir rahatlama geldi.

"Umurumda değil. Ne kadar para harcadığının ya da mücevherlerin nasıl gittiğinin bir önemi yok."

Veliaht Prens yüzündeki o komik ifadeyle geri döndü ve sözlerimi şakacı bir şekilde karşıladı. "Ah evet, size İmparatorluk Sarayı'ndaki hazinenin anahtarını vereyim mi?"

"Ne? Hazinenin anahtarı mı?"

"Evet, Leyla'yı öldürdüğünüze ve Mühür artık benim elimde olduğuna göre İmparator benim. Yani sizinle birlikte devletin parasını boşa harcayan nadide bir kötü adam mı olacağım?"

"Hayır, teşekkürler. Her neyse, bu şekilde şaka yapamazsın."

Söylediklerinden ve yaptıklarından sonra elimi yüzünden çektim ve sırt üstü uzandım. Kısa bir aradan sonra.

Çok geçmeden belime sarılmanın sıcaklığını hissettim.

"Seni seviyorum, Penelope."

Arkamdan gelen yatıştırıcı fısıltısını dinleyerek gözlerimi kapattım. Uzun zamandır beklediğim mola nihayet gelmişti.

ANA HİKAYE BİTTİ

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-1: Yan Hikaye 1

Bölüm ss-1: Yan Hikaye 1

İmparatorluk o günden sonra çok meşguldü.

Hala her yerde saklanan Leyla'nın kalıntılarının peşine düştüler, nefeslerini tutan isyancı grupları aradılar ve zarar gören imparatorluk saraylarını ve azizleri kurtardılar.

Dahası, imparatorun ani ölümü nedeniyle tüm kontrol kendisine verilen Callisto, yarasını saramadan ayağa kalkmak zorunda kaldı.

İronik bir şekilde, oyun bittikten hemen sonra devam eden illüstrasyonda figürünün büyüdüğünü gerçekten göremedim.

O kadar meşguldü ki taç giyme töreni bile günlerce ertelendi.

Bazen yorgun olmasına rağmen her gece odama geldiğini duymak bana garip geliyordu. "Sanırım savaş alanında olmak daha rahat olurdu."

"Ekselansları."

Onun bu ani hareketi karşısında şaşırdım ve okuduğum kitaptan başımı kaldırdım. Yorgun adımlarla mücadele eden Callisto neredeyse kanepeye uzanacaktı.

Onun kötü yüzüne bakınca yerimden sıçradım. "Doktor çağırmamı ister misin? İlaç." "Sorun değil. Buraya gel."

Sesi hasta ve yaşlı bir adam gibi çıkan Callisto gözlerini bana çevirdi ve yanındaki koltuğa vurdu.

Hizmetçiyi çağırmak üzereydim ama çok geçmeden ona doğru yürüdüm.

Kanepeye oturur oturmaz Callisto başını omzuma yasladı.

Vücut kokumu almak istercesine yüzünü köprücük kemiğime yaklaştırdı ve derin bir iç çekerek mırıldandı. "Sanırım şimdi biraz yaşayacağım."

Ölümden kurtulduğumuzdan beri yaptığı bir davranıştı, bu yüzden artık garipleşmedi.

Aksine, hâlâ sert bir yüz ifadem vardı. "İyi misin? " Bir

elimi kaldırdım ve acıyarak yanağına dokundum.

Ejderha altınının dişleri kelimenin tam anlamıyla yaşamı tehdit ediyordu, ancak Calisto'nun vücudunu tamamen iyileştirmede. "Son görevin ödülü iyi değil, seni çılgın oyun!

Bu sayede oyunlara sonuna kadar kızmaktan başka çarem kalmadı. Kötü kalpli Leyla'nın lanetini içeren yara kolay kolay iyileşmiyordu.

Dük'ün evini arındırması için yabancı bir ülkeden bir büyücü bile çağırdı ama giysilerinin altında iyileşmemiş kara bir yara sargı beziyle sarılıydı.

Gözleri hala bilinçsizce kapalı olan onu hatırladığımda, kalbimin paramparça olduğunu hissederdim. Titreyen kalbimin üzerine bastırarak şöyle dedim.

"Meşgul olduğum için beni bırakmayın Ekselansları. Sargılarınızı da zamanında değiştirin." "Yorulduysan biraz dinlen" diyecektim ama diyemedim.

Çünkü taç giyme töreninden önce zayıf görünmemek için ne kadar çabaladığımı biliyorum. Benim endişeli sesim onun gözlerini kocaman bir gülümsemeye açtı.

"Çok isterdim ama baban şeytanlar gibi gitmeme izin

vermiyor." Ses tonu karşısında düşünceli bir şekilde

kaşlarımı çattım.

"Ağzından çıkana dikkat et. Duke'a şeytan de, biri duyarsa ne yaparsın?"
"Biri duyarsa ne olur?"

Tahta yeni çıkan imparatorun, aralarında dkn de bulunduğu eski sadık aristokratlarına "şeytan" diyeceği söylentisi hiç de iyi bir şey değildi.

Ama Callisto sanki umurunda değilmiş gibi saçmalamaya başladı.

"Biliyor musun, onlar sadece nasıl şikayet edeceklerini bilen bir grup aristokrat mıydı? Eğer bir savaş alanı varsa, onları durdurmanın her türlü yolu olacaktır."

"Eğer bunu eyleme geirirsen, duymama izin verme." "Tabii ki."

Callisto'yla konuşmak istediğimde, ki Callisto tamamen endişeliydi, böbürlendi. şaşkınlıkla ona baktım.

"Tabii ki mi? Cedric bu sabah bana kılıcını saklamam için yalvardı." "Ne? Ne zaman? Ben bulaşık yıkarken mi?"

Bana yaslanmıştı ve aniden ayağa kalktı.

"Cedric Porter, sinsi akal! Ne kadar uğraştıysam da kılıcımı bulamadım. Nereye sakladın onu?"

Bunu hemen yapmam için beni teşvik etmesine şaşırmıştım. "Konferans salonuna neden bir kılıç getirdin?"

"İsyancıların imparatorluk sarayında nerede saklanıyor olabilecekleri hakkında ne biliyoruz?" Callisto aceleyle cevap verdi.

"Oh, hadi ama. Kurutmak amacıyla tohumun peşinden koşmak da ne demek oluyor?"

Marki Ellen ile biraz ilişkisi olan İmparatoriçe'nin ailesinin eski aileyi yok edebileceğini söylemek abartı olmaz.

şaşkına dönmüştüm ve geri çağırmaya çalıştım ama yine ağzımı kapattım. Keskin ene çizgisini gördüğümde, bir şey söylemek için kendimi zor tuttum. 'Aman Tanrım. Havaya uçacak'

Kısa bir iç çektim ve olanlar için üzüldüm. "Yüzün çok acımış gibi görünüyor."

Nedense, hasta sevgilimin iş tarafından ezilmesinden biraz endişeliyim. Hayır, dürüst olmak gerekirse, bu çok can sıkıcı ve üzücü bir durumdu.

"Bu tarafa gelme. Odana git ve uyu." "Hayır."

Bu durumda bile Callisto başını sertçe salladı. "Ya ben uyurken kaçarsan?"

"Nereye gidiyorum?" "Herhangi

bir yere."

Anlamsız bir kelime savaşıydı. Uzun bir uykudan uyandıktan sonra, garip bir şekilde varlığıma takıntılıydı.

Kanıt olarak, Yvonne'un ölümünden sonra saraydan tek bir adım bile ayrılmama izin vermedi. Belki de Dük'ün beni eve göndermesi için her toplantıda ısrarla onu protesto etmesi.

'Senin yüzünden tüm kanserli bedenimden vazgeçtim, bu yüzden artık hiçbir yere gitmiyorum, seni küçük sürtük! Bazen hayal kırıklığı içinde bağırmak istiyordum. Ancak bunu yapmayacağım.

Callisto'nun saplantılı bir şekilde varlığımı onaylayan parmak uçları hâlâ titriyor.

"Eğer kaçarsam, siz siyasi gelişmeleri izlerken ben zaten gün ortasında kaçtım. Neden karanlık bir gecede kaçmak zorundayım? "

Elini tuttum ve net bir argüman verdim "Bu doğru. Kahretsin."

Beni bir fare gibi tutarken Callisto bir küfür savurdu, belki de bunu düşünmemişti. Küçük bir kahkaha patlattığımda, ısrarla şöyle dedi.

"Ofisi buraya taşıyalım mı? Hayır. Neden her şeyi bırakıp bir seyahate çıkmıyoruz? Geçen sefer yurtdışına gitmek istediğini söylememiş miydin?

Zaman mı? Bir dakika bekleyin.

Sıradaki ülke. Ekselansları.

Ellerimi yavaşça çektim.

Ve hala aralıklı olarak titreyen ağzına koyar. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Parmaklarımın arasından ağzını ısıtırken hareketleri durdu.

"Ve nereye gidersem gideyim peşimden geleceğini söylemiştin. Bu sadece bir kelime mi ?"

Bu haldeyken gözlerimi yukarı kaldırdım ve taze bir şekilde dökmeye çalıştım.

Gözlerini kırpmadan bana bakan Callisto, uzunca bir süre sonra nefesini tutmuş gibi sesini kesti.

"Hayır

. " " ... "

"Peşinden cehennemin sonuna kadar gideceğim."

Pencereden giren ay ışığının yansıttığı gözleri karanlıkta hafifçe parlıyordu. Avının peşinden koşuyormuş gibi görünüyordu.

'Bunu yapacaksın'

İnatçı bakışları karşısında hemen sakinleştim ve elini sıkmayı bıraktım.

Ama ellerimi sıkıca tutan Callisto çaresizce başını yine omzuma koydu. "Bu çok ağır!" diye yakınmanın bir faydası yoktu.

İri, nasırlı elleriyle dikkatlice sordu. "Bugün ne yaptın?"

"Hmm. Sadece"

Bir an cevap vermekte tereddüt ettikten sonra gerçeği itiraf ettim. Zaten Cedric aracılığıyla günlük rutinimi kontrol ederken soruyor. "İmparatorluk Sarayı büyücülerinin toplantısına katıldım."

"Ve siz de Archina Adaları'ndan eserleri taşımaya çalışıyordunuz."

Beklendiği gibi, her şey bilmek ve sormakla ilgiliydi.

Calisto'nun cevabına gerçekten cevap vermedim. Çünkü neden hoşuna gitmediğini anlamamıştım. Bugün büyücüler tarafından bir araya getirilen eserler, kırılmış bir 'hakikat aynasının' kalıntılarıydı. "Birisi sevgilisi harıl harıl çalışırken gün boyu diğer adamı kurtarmayı düşünmüş." Beklendiği gibi çarpık bir ses yükseldi. Sakince cevap verdim.

"İnsanların hayatını kurtarmak zorundayım."

" Büyücülere bu şekilde yapmalarını emrettim."

"Gerçeğin aynasını gören tek kişi bensem ne yapabilirim? Marki Verdandi de devlet işlerine yardım edebilecek yetkinlikte bir adam."

Yvonne'un öldüğü ve oyunun bittiği dünya. Bundan sonra işlerin nasıl gideceğini bilmiyorum.

Vinter için üzıldüm ama büyülü güçleriyle imparator olan Calisto için güvenilir bir müttefik olacak.

Tabii ki hâlâ hayatta olduğu varsayımıyla. "Yetenekli bir hanımefendi olmuşsun."

Callisto derin düşüncelerimi bilmeden ilkokul gibi saçma sapan çocukça şeyler söyledi.

"Bu kadar küçümseyici olmayın ve bir sonraki İmparator olarak biraz geniş bir hoşgörüye sahip olun. Yan yana pişmiş olabileceğimizi ve ejderha tarafından yenebileceğimizi çoktan unuttunuz mu?"

"Ne? Küçük mü? Huh."

Callisto sözlerime yüksek sesle homurdandı ve kısa süre sonra gelip içini döktü.

"Evet, o gül. O ne zaman verdi ve sen ne zaman aldın? Dük'ün malikanesinde kaçtığında seni ilk bulan ben değil miydim?"

"Şey, bu"

O anda nutkum tutulmuştu.

Calisto hala Dük'ün malikanesinde ne zaman kaçtığımı bilmiyor çünkü Yvonne kimliğini açıkladı, Vinter'in yerine ilk ben geldim.

"Şüpheli."

Ne olduğunu anlamadan, başını omzuma yaslamış olan Callisto gözlerini kocaman açtı ve yüzüme baktı.

Acı veriyordu, bu yüzden gözlerinden kaçındım.

Her hissettiğimde, önsezisi bir hayalet gibiydi.

Vinter'in benden hoşlandığını bilseydi, sadece onu kurtarmaya çalışmamı engellemekle kalmaz, aynanın kırık kalıntılarını da ezerdi.

"Bu, bu şüpheli değil. Sana Marquis'nin zamanı geri çevirdiğini ve böylece dünyanın yok olmadığını söylemiştim."

Oyun sistemi hariç, Callisto'ya kabaca açıkladım ama gözlerinde inanma belirtisi yoktu. Uzağa bakarken ekledim.

"Bu bir lütuf."

"Ve mağaradaki kötü ruhun onun ortağı olduğu gerçeği." "Elbette bu küçük bir meseleydi."

"Bu bana senin reşit olma gününde sana o tuhaf sihirli kolyeyi verdiğini hatırlatıyor. Neden sana

sana böyle kaba bir şey vermeye devam edeceğim"

"Durun, durun! Majesteleri, yorgunum. Sanırım yatağa gitmeliyim."

Araştırmaya devam eden Calisto'nun ağzını kapatmak için aceleyle yerimden kalktım.

"Sen de geri dön, elini yüzünü yıka ve uyu. Çok geç oldu. Yarın sabah bir soruşturman var." Neyse ki onun yatak odası benim kaldığım yerden çok uzakta değildi.

Ancak aceleyle verilen karara rağmen Callisto yerinden kıpırdamadı. Önce onu geride bırakmaya çalıştığım bir andı. "Penelope Eckart."

Birden kısık bir sesle bana seslendi. İrkildim ve tekrar arkama baktım.

Callisto hâlâ koltukta oturmuş bana bakıyordu. "Ben

hastayım." " Ne? Nerede? Yara yine mi?"

Açık mı? Aceleyle ona bakmak için uzandığım anda.

Sıcak bir el aniden bileğimi kavradı. Elimi kendi yanağına götürdü.

"Elimi kaldıramıyorum çünkü hastayım. Kıyafetlerimi çıkaracak gücüm bile yok." ""

"Bugün yıkanmama yardım etmeni istiyorum." Gözlerim buluştu.

Elimi kendisine doğru tuttu ve ağzımı yavaşça kapattı. "Sessiz olmam, yıkanmam ve uyumam gerektiğini mi söyledin?" Yüzsüz bir ifadeyle omuz silkti.

Önsezileri kuvvetli ve çabuk fark eden kötü niyetli bir adamdı. Çünkü o kadar zayıf davranırsa hiçbir şey yapamayacağımı biliyordu.

Belki de onun kırmızı gözleri yüzünden, gözlerine yansıyan yüzüm de yavaş yavaş kızardı. Çok geçmeden küçük bir sesle cevap verdim.

"Biliyorum."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm ss-2: Yan Hikaye 2

Bölüm ss-2: Yan Hikaye 2

Sonunda Callisto ertesi sabah kılıcını almadan saraydan ayrılır.

Onu uğurlamak için mücadele ettikten sonra sanki yeniden ölmüşüm gibi uykuya daldım ve nihayet öğlene kadar kutsal emanetlerin bulunduğu yere yürüyebildim.

Callisto 'Ben değildim' dedi. Çok daha yetenekli ve seçkin insanlar vardı ama ben yerimde duramadım.

Dük'ün konağına dönmeme izin vermeyen adam yüzünden sarayda yapacak pek bir şeyim yoktu....

"Vinter'in ölü mü yoksa sağ mı olduğunu kendi gözlerimle kontrol etmeliyim.

Soğuk bir dili vardır ama dürüştür. Ve hala onun yanında gergindim.

Öldüğünü sandığım Yvonne geri dönüyor ve korkarım ki zaman ve mekân arasında sıkışıp kalan Vinter zamanı tekrar geri getirecek.

Bu yüzden korkarım ki tüm bu korkunç şeyler tekrarlanacak.

Sona erdiğinden beri hiçbir görev penceresi açılmadı, ancak Eclipse'in cesedi bulunmadı ve geri getirilmedi.

Net bir şey yoktu. "Oh, bu ortada."

Boş boş düşünürken, kırık ayna süsünün yanlış yere gittiğini fark edince aceleyle ağzımı açtım.

"O tarafa değil, biraz daha sola. Üzerinde çok fazla döküntü olduğu için lütfen biraz daha kaldırın." "Ah! Evet, evet!"

Genç büyücü aptal bir ifadeyle fırlattığı fırçayı yerden aldı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Leila tarafından bastırıldığından beri imparatorlukta arkeoloji okuyan birkaç kişi vardı. "Sadece her şeyin yolunda gidip gitmediğini görmeye geldim.

Yanlış elime alsaydım buruşacak kadar eski eserlerle uğraştığım için durup izleyemedim.

Ben de kolları sıvayıp birkaç kez dahil oldum ve 'gerçeğin aynası' restorasyon sahnesi yavaş yavaş benim yetki alanım haline geldi.

"Tüm bunları hatırlıyor musun?"

O sırada neşeli bir ses çalışma sahasında yankılandı. "Marienne!"

Genç bir kadını memnuniyetle karşıladım.

Marienne Terosi, Kraliyet Akademisi'ndeki tek arkeoloji profesörüydü.

"Sayenizde prenses, her şey yolunda gidiyor. Aksi takdirde, bir ay sonra bile süslemelerin nereye takıldığıyla ilgili bir toplantım var."

Ben de aynı şekilde hissettim.

Biraz konuşkandı, ancak kalıntıları toplayan ve kabaca bir araya getiren cahil insanlar arasında çalışıyordu.

Büyücüler gerçekten yekpare insanlardı.

Herkes Vinter'in hapsediğı yeri bulmanın hiçbir yolu olmadığı gerçeğinden vazgeçerken, Marienne'in parçalanmış 'gerçeğin aynasını' onarma önerisi de buydu.

Onunla tanıştığımda "gerçeğin gerçeğini" gördüğüme dair tanıklığım nedeniyle.

Aslında teklifinden biraz şüpheliydim ama bir şans yakalama duygusuyla kabul ettim. 'Çünkü onu sonsuza kadar yakamam'

Restorasyon büyük bir bulmacaya benziyordu.

Kırılmadan önce aynayı kendime hatırlatmaya çalışarak ona yardım ettim.

"3.000 yıldan daha eski olması gerekiyor, ancak şekli çok iyi durumda, bu yüzden

neden kırıldığını anlamak."

Marienne aynanın çerçevesinin takılmış olduğunu görünce çoktan memnun olmuştu.

Uzun zamandır çömelmiştim, bu yüzden tombul bedenimi kaldırdım ve kabaca cevap verdim. "Sanırım rüzgarsız bir odada olduğu için."

"Bunun için çok az korozyon kanıtı var. Antik bir büyü de mi almış?"
Marienne, ayna çerçevesini oluşturan bronz dokunduğunda hayretle şöyle dedi.

Parçalanmış olmasına rağmen, emanetler uzun süre dayanmış olmalarına rağmen çok iyi durumdaydı.

'Tabii ki kanımla aynı parayla ödediğimin söylenmesi iyi olurdu. Arkasından gelen iğneleyici sözleri bastırmak için kendimi zor tuttum.

"Eğer durum buysa, birkaç gün içinde bitirebiliriz." Marienne dedi ve bana göz kırptı.

Bana verdiği hissin farkına vararak irkilmiş bir sesle sordum. "Aynanın tüm parçalarını buldun mu?"

"Tabii ki."

Marienne sürpriz bir hediye vermek istercesine sakladığı bir kutuyu çıkardı.

Açtığında, kısmen bulaşmış birkaç eski püskü parça vardı.

Birkaç parça Yvonne ile birlikte kulenin altına düştü, bu yüzden onları bulmak oldukça zordu. Yanında uzun bir sopa ile tanıdık bir el aynası vardı.

Bu benim ayna çubuğum ve Yvonne ile kulede savaşıırken kırdığım ayna parçalarıydı. Hızlıca parçaların sayısını saydım.

"Haa"

Sonra 15 parçanın toplandığını teyit ettim ve rahat bir nefes aldım. Elimdeki 15 ayna parçasını gördüğümde kendimi biraz garip hissettim. 'Bunlardan birini saklamak için çok uğraştım'

Ona bakarsam, onu bu hale getiren bu parça değil mi?

Ezilmiş kalbimi bastırmaya çalışırken, cımbızla hızlıca bir tanesini seçtim.

Tüm kalıntıları çoktan kaldırmış ve temizlemiş olan titiz Mariennes sayesinde yapmam gereken hiçbir şey yoktu.

Onu aldım ve ayna çerçevesinin tam önüne çömelip sessizce boş alana koydum.

Yvonne'un daha önce tuttuğu şeyi gördüğümde, tek bir hata yapmadan 15 parçayı bir araya getirebildim.

Bir fare tarafından yenmiş gibi oyulmuş olan aynanın köşeleri yavaş yavaş parçalarla doldu.

Ama geçmişte bunun tamamlanmasından çok korktuğum zamanların aksine, şimdi dışarı sızan tuhaf bir mavi ışık yok.

"Bitti..."

Ancak o zaman rahatladım.

Tuttuğum nefesi dışarı verdim ve elimde tuttuğum cımbızı yere bıraktım.
"Beklediğim gibi! Yeteneğin var prenses!"

Marienne aynanın bir araya getirdiğim kısmına bakarken hayranlıkla seyretti. Gıdıklayıcı bir ifadeydi. Ben de zayıf bir şekilde güldüm.

"Yetenek sahibi olmak. Bu, kabaca şekle uymak için herkesin yapabileceği bir şey."

"Şuraya bakın! Bu düzenleme diğer insanların kabaca bir araya getirdiklerinden farklı. Boşluk yok, değil mi? Bu eserlerle uğraşmanın farklı bir yolu!"

Marienne sözlerim karşısında heyecanla bağırdı. "Bunu verimli bir şekilde yaptığını görmek çok güzel."

Omuzlarımı silktilim. Benim önemsiz ses tonuma Marienne kararlılıkla cevap verdi. "Bu başka hiç kimsenin konsantre olmadan yapamayacağı bir şey."

Beklenmedik iltifatlar beni utandırdı.

Eldivenlerimi çıkarıp beceriksizce ellerimi yıkarken Marienne sordu.
"Prenses, bu el aynasını ve çubuğu ne yapmalıyım?"

Ancak o zaman Yvonne'un parçalarının yanı sıra benim karanlık geçmişimi de getirdiğini fark ettim. "Buraya yakın bir yerde bırakalım."

Gözlerimi ondan kaçırmaya çalışarak cevap verdim.

Ayna çubuğunun el aynası tamamen farklı bir nesneydi, bu nedenle 'gerçeğin aynasını' restore etmekle hiçbir ilgisi yoktu.

Marienne meraklı gözlerle bana sordu.

"Bu iyi mi? Ama bu senin tek silahın."

"Hayır! O artık benim değil. Çalışmıyor bile!"

Gömmeye çalıştığım utanç anılarını açığa çıkaracağımdan korkarak bağırdım. "Kes şunu! Daha yeni unuttum!"

Hala sık sık kabus görüyordum.

O lanet sopayı kullanıp "Ateş Kan El" gibi saçma büyüler bağıırıyordu. Marienne kesin reddedişim karşısında parladı.

"O zaman restorasyon bittiğinde inceleyebilir miyim?"

"Elbette, sadece yap"

Açıkça cevap verdim. Onu sonsuza dek yakmak istedim, ama arkeologun ruhunu anlayamadım.

İznimle Marienne mırıldandı ve bir kutu kırık ayna çubuğunu 'gerçeğin aynası'nın önüne koydu.

Ben ona onaylamayan bir bakışla bakarken oldu.

"Şey, Prenses. Size bir şey söylemek istiyorum." Bunu söyledikten sonra bana yaklaştı ve benimle konuştu. "Neymiş o?"

"Her şeyden önce sana bir şey sormak istiyorum." "Ne?" "En son

ne zaman arkeoloji akademisiyle ilgilenmiştin?" Şaşkın gözlerle

ona baktım.

Üniversiteler gibi yüksek öğrenim kurumları olduğunu öğreneli çok uzun zaman olmadı.

İnka İmparatorluğu askeri ve kültürel açıdan büyük bir güçtü.

Titizlikle test edilen ve sadece her ülkenin dehasının kabul edilebildiği kraliyet akademisi. Orada profesör olan Marienne'in söyledikleri beni çok şaşırttı.

'Tsk'

Dilimi içeri attım. Gerçekten de dahi bir dahiydi.

Daha önce hiç görölmemiş ilgi alanlarına dair kavrayışım dehşet vericiydi, kelimeleri hatırlamaktan yoksundum. "Dürüst olmak gerekirse. Seni istediğimi söylemeni istiyorum. Doğrudan öğrencim olarak."

"Ne?"

Birdenbire mi?

Marienne aniden elimi tuttu ve utanarak bana baktı. "Prenses, aslında arkeolojimiz biraz zayıf. Hayır, çok zayıf."

"Anne, Marienne."

"Giriş sınavına giren çocuklar sürünüyor ve etrafta oynuyorlardı ve notları her yıl en altta ve bize küçük bir miktar araştırma parası veriyorlar. Bunu bana neden yaptıklarını bilmiyorum. Lanet Gale Protoss! "

"HheumGale Protoss, Akademi Arkeoloji'nin şansölyesidir."

Aniden gelen sert küfürlerle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Marienne boş yere öksürdü ve ekledi "Ama inanıyorum ki bizim bölüme giderseniz tüm bu tedavi daha iyi olacak."

"Ne? Benim öyle bir gücüm yok ki."

"Prenses, istifa etmek üzereyim. O yüzden iyi bir bölüm seçtiğimi söyleyip okula girebilir misin? Prenses'in mezuniyetine kadar doğru yolda olduğunuzdan emin olacağım. Olur mu? Lütfen."

Marienne yalvarır gibi bana sarıldı. Garip bir sesle cevap verdim. "Ama

Mariene, kabul zamanı çoktan geçti."

Çok sayıda başvuru olması nedeniyle yüksek bir rekabet oranına sahip olan Kraliyet Akademisi, her 3 yılda bir hem mezuniyet hem de kabul töreni düzenliyor.

Ne yazık ki orada değildim çünkü o sırada Callisto'nun ve başka bir erkek başrolün beğenisini yükseltmek için yerlerde sürünüyordum.

Sonra Mariene gözleri kamaşarak bağırdı.

"Eee! Birkaç yüz yıl önce dava sayesinde ne bulduğumu biliyor muydun?"

"Neyi?"

"Sömestr boyunca okula girmek mümkün değil. 156 yıl önce, imparatorun resmi mührüne sahip olan kraliyet ailesi için tek bir istisna vardı, çünkü Akademi'de başka bir ülkeden bir bayana aşık olmuştu!"

"Ama ben kraliyet ailesinden değilim."

"Sen neden bahsediyorsun? Yakında kocan İmparatorluğun imparatoru olacak, değil mi?" "Ne?"

"Evet?"

Sanki günlük hayattan bahsediyormuş gibi, Marienne'in uzun süren sesi konuşmayı kesti. "Kocam mı?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-3: Yan Hikaye 3

Bölüm ss-3: Yan Hikaye 3

Masum Marienne'in yüzündeki gözlerin durmadan titrediğini hissedebiliyordum. "Bunu nasıl bildi?"

İlişkimizi iyi sakladığımızı sanıyordum.

Calisto deli bir adam olmasına rağmen uzun zaman önce "Veliaht Prensesi Hazırlayın" diye astlarına saçma sapan şeyler anlatırdı.

Her erkek geldiğinde çığlık attığı için mi bilmiyorum ama bu konuda hiç konuşmadılar.

Veliaht Prens ile daha önce sayısız sorun yaşamış ve karşılaşmış olmama rağmen, bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim.

Çünkü o lanet oyun için aklımı kaçırmıştım ve açıkçası cezalandırılmak için yeterli değil. "Çıktığımı itiraf edeli birkaç gün oldu, ama kocam ne yaptı?!"

Marienne'in beklenmedik sözlerine cevap veremeyip kekelediğimde. "Aman Tanrım! Yani geleceğin imparatoriçesiyle konuşuyorum, öyle mi?"

Sanki yeni bir şey fark etmiş gibi ellerini çırpı ve beni selamladı. "Lütfen bana iyi bakın, Majesteleri."

Onun rastgele davranışları herkesin dikkatini çekmeye başladı. "Kesin şunu, herkes yanlış anlıyor!"

Elimi uzattım ve onu şiddetle yukarı çektim.

"Kim, kim söyledi bunu? Cedric olabilir mi acaba? Yoksa yine o piç mi...!"
"Hey, kimin söylediği önemli mi? Sadece sakın ol."

Marienne'in gizli gülümsemesi beni bir an için şok etti.

'Çıkmaya başlayalı sadece birkaç gün olduBu kadar belli oluyor muydu?

Bu imkansız. Çünkü gündüzleri iletişimimizin çoğu Cedric aracılığıyla oluyordu. O uyandıktan sonra, o ve ben o kadar meşguldük ki birbirimizi özel olarak göremiyorduk.

Dünyayı tehdit eden ana düşmanı yenmek için birlikte çalışıyoruz ve babasının son emrini yerine getirerek sarayda veliaht prensin yanında ona yardım ediyoruz.

Belli ki bu bir kamu ortaklığı!

"Endişelenmeyin Prenses. Çünkü benden başka kimse böyle düşünmez."

Neyse ki Marienne utancımı tuttuğumu hemen fark etti ve aceleyle söyledi.

"Ah, veliaht prence savaş alanını süpüren ve isyanı sessizce yok eden 'ondan' bahsediyorsunuz.

"Ne? Ne diyorsun sen?"

Başımı öne eğdim çünkü konuşmadaki ani değişikliği anlamamıştım. Sonra 'Bir ilişkimiz var' hakkında öncekinden çok daha fazla şey söyledi.

"Bu kadar itaatkâr olan tek kişi o. Ama nasıl oluyor da büyük yetenekleri olan bir adam gibi görünebiliyor?" "Öyle mi?"

"Prensesin sihirli saldırısına tanık olan insanlar, 'Doğrusu, prensesin imparatorluğu yok edecek bir canavar olduğuna dair bir söylenti dolaşıyordu' dediler. Bu yüzden Veliaht Prens onu korumak için sarayda tutuyor."

"Ne, Ne?!"

Tek kelimeyle yıkılmıştım.

Eckart'ın arbaletli çılgın köpeği yetmedi, şimdi de onu yok edecek sihirli bir canavar

İmparatorluk mu?

"Delilik, hepsi kötü bir söylentiden başka bir şey değildi! İnanılmazdı ve zihnim bomboştı.

İlişkimizi gizleyebileceğimi düşündüğüm anda, böyle bir saçmalığın yayıldığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama saklı bile değilmiş.

Beş erkek başrol oyuncusundan biri ağır yaralıydı ve diğer ikisinin ölü ya da diri olduğunu açıkça belirtmeliyim.

En sağlıklı olanı bilseydi baş ağrısı olurdu.

'Ama benim hakkımda dedikodu yaptırmak istiyorsanız, hakim olanın hepsi bana verilmesin mi? Kim olduğumu sanıyorlar!'

Bunlar neden bahsediyor?

Giderek artan yanlış söylentilerim yüzünden öfkeyle dolmuştum. Marianne yüzümün kızardığını fark etti ve hemen şöyle dedi. "Sanırım bunu size söylememeliydim Prenses."

"Hayır, söylediğin için teşekkürler. Yoksa haberim olmazdı."

"Haha"

"Acaba bunu söyleyenin ne tür bir pislik olduğunu hatırlıyor musun?"

Dişlerimi sıkıp soğukkanlı bir gülümsemeyle sorduğumda Marianne korkmuş bir yüz ifadesiyle başını salladı.

"Bunu ben de söylentilerden duydumHahaha ve tabii ki inanmadım!"

Aceleyle düzeltmeye çalıştı ama ben çoktan kararımı verdim. Böyle saçma sapan konuştuğu için onu yakalayıp öldüreceğim.

Sonra, onu sorgulamak için geç kaldım. Veliaht Prens ile aramızdaki dedikodular sevgiliymiş. "Marienne nereden biliyordu?"

Merak eder gibi ona baktığımda, bakışlarımı fark eden Marienne bir yere baktı ve güldü.

"Eğer Veliaht Prens ile aranızda dedikodulardaki gibi bir ilişki varsa, o zaman neden her gün sizi arasın ki?" "Prenses!"

Aynı anda birisi yüksek bir sesle beni aradı.

Başımı çevirdiğimde Cedric'in siteye yeni girdiğini ve beni görünce panik içinde koştuğunu gördüm.

"Prenses, Veliaht Prens'in eserlerin restorasyonu ile ilgili olarak sizinle *acilen* görüşmesi gereken bir *konu* var."

O sırada yanıma gelen Cedric derin bir nefes aldı ve işini itiraf etti. Herkes onun bana bir iş için geldiğini düşünüyordu.

"Bu *çok önemli* bir *mesele* ve mümkün olan en kısa sürede ziyaret etmenizi istiyor." '*acilen önemli*' en iyi *ihtimalle* bir çay ya da yemek içmek anlamına gelir.

Tabii ki '*çok önemli bir konu*' demek onunla hemen buluşmam gerektiği anlamına geliyor. "Görünüşe göre öğle yemeği vakti geldi.

Bu düşünceyle aynı anda Marienne hayranlıkla mırıldandı. "Aman Tanrım, sanırım neredeyse öğle yemeği vakti geldi."

Ancak o zaman Cedric'in hiç denenmemiş ziyaretinin birilerinin gözünde farklı görülebileceğini fark ettim.

"Öyle mi? Ne dediniz Leydi Terosi?" "Le, gidelim!"

Aralarına daldım ve onları engelledim.

Ağzında bomba olan iki kişi sadece kötü şeyler yapar.

Cedric'in kolunu çılgınca çektim, utanmış olsa da sorunsuzca hareket etti.
"Ama Prens, hasta mısınız? Yüzünüz kıpkırmızı."

"Acil olduğunu söylemiştin. O yüzden dırdır etmeyi bırak da gidelim!" "İyi eğlenceler, Prens!"

Veliaht Prens'in sarayına yürüdüm, gerçeği bilmeden hakkımdaki söylentilere inanan Derrick ile ters düşen Marienne tarafından uğurlandım.

Veliaht Prens'in Sarayı ile sarayın içindeki çalışma sahası arasında oldukça uzun bir mesafe var. Callisto'yu görmeye giderken derin bir düşünceye dalmıştım.

Son görevden sonra, imparatorluk sarayının ve benim başkentteki algımın değiştiğini biliyordum ama aslında bu uzun ve nadir bir deneyimdi.

Çünkü İmparatorluk Sarayı'nda o kadar iyi değildim.

'Sessiz olmanın garip söylentileri yatıştırmaya yardımcı olacağını düşündüm'

Elbette İmparator öldüğünde bilinçsiz Veliaht Prens'in sarayında yaşayan bekâr bir Leydi, Aristokrat'ta yeni söylentilere ve çatışmalara neden olacaktır.

"Duke'ün bundan haberi var mı?"

Kendi ağızımla itiraf ettiğim Callisto ile olan ilişkiyi duyan tek kişi oydu.
Eğer söylentiler Eckart'ın itibarını lekeliyor olsaydı, Dük yerinde duramazdı.

"Hayır."

Sonra birden fikrimi değiştirdim. Belki de Dük bu söylentiye duyduğuna sevinecektir. Veliaht Prens'i destekliyordu ama ondan hoşlanmıyordu.

"Peki Şimdi ne yapmalıyım?"

Prensin yeni siyasi rakibi hakkındaki söylentileri yatıştırmak için ilişkimizi açıklamaktan başka çarem yoktu. Ama daha önce Marienne gibi geleceğin İmparatoriçesi gibi muamele görmek istemiyordum.

       bu, Vinter'in durumunu doğrulamayı bitirdiğimde yeniden çalışmaya ve sessizce arkeoloji öğrenmeye başlama planımdan tamamen farklı bir yöndü.

'Durun, bir düşünün, ben sadece k     bir ilişki yaşıyorum, ama Marienne neden birdenbire evliliğe karar verdi?"

Sakin düşüncelerim kafamda birbirine karışırken "Cess, Prenses?"

Beni çağıran bir sesle uyandım.

Yan tarafa döndüğümde Cedric meraklı gözlerle bana bakıyordu. "Ne? Beni sen mi çağırdın?"

"Birdenbire yürümeyi bıraktın." "Ahhh..."

Sonunda yolun ortasında durduğumu fark edince utandım. Tekrar yürürken Cedric beni hafifçe takip etti ve ağzını açtı.

"Prenses, yolda size bir şey sorabilir miyim?" "Neymiş o?"

"Archina Adası'na en yakın limana sahip olan Tratan şehrini hatırlıyor musunuz? Kısa bir süre önce Soleil adında bir adanın gömüldüğü bir vaka yaşanmıştı."

"Ah."

Elbette çok net hatırlıyordum. O adayı g men bendim. "Neden orada?"

Ne yazık ki orayla ilgili sadece çok kötü bir anım vardı, geri dönüp sorduğumda sesim daha da yükseliyordu.

Cedric gülümsedi ve kısa yanıtıma rağmen konuşmaya devam etti.

"Kış yaklaşırken, başta Tratan olmak üzere aşağı bölgelerde büyük bir kıtlık yaşandı. Yerel liderler altın ve erzak için yaygara koparıyor. "

"....."

"Size bir sorunu çözme şansı verilseydi, ne yapardınız?" "İşte yine başlıyoruz.

Sarayda kaldıktan sonra Cedric bana sık sık bu soruyu sorardı. Nedeni bilinmiyordu.

Efendisi, devlet işlerini yönetecek kadar güvenilir değil, bu yüzden sanırım orada burada tavsiye istiyor.

"Ben ne yapacağım? Ulusal hazineyi serbest bırakacağım."

Omuz silkerek cevap verdim. Herkesin aklına gelebilecek yöntemlerden biriydi.

"Ulusal vergileri toplamak her zamankinden daha zor çünkü durum kötü. Eğer ulusal hazineyi şimdi serbest bırakırsak, kışın ortasında soğuk havadan muzdarip olan bölgelere destek olmak zor olacak."

Ancak Cedric şaşkın bir yüz ifadesiyle sorunu çözmekte yaptığım hataya dikkat çekti. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Merak ettim. Başka bir plan bulmaya çalışsam da, sanki başka bir ülkeden gelen başka biriymişim gibi geldi.

"Bana bağış yapmamı mı tavsiye ediyorsunuz?"

Zümrüt ve elmas madenlerinin beni zengin ettiğini fark etti mi?

Tekrar sorduğumda gözlerini kocaman açtı ve utançla elini salladı. "Hayır, sadece başka bir fon kitabı olup olmadığını merak ettim."

"Başka bir fon kitabı mı?"

Ulusal verginin yanı sıra..... finansmanla ilgili başka kitaplar da vardır.

Buraya kadar düşündükten sonra aklımdan bir şey geçti. "Kraliçe'nin ailesinin mülkünü mü kastediyorsunuz?"

"İşte bu kadar!"

Sonra Cedric bağırdı ve 'Tak!' diye parmaklarını zıplattı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-4: Yan Hikaye 4

Bölüm ss-4: Yan Hikaye 4

Cedric ısıltılı gözlerle beni sıkıştırdı, sanki bildiğim her şeyin cevabını duymak istiyormuş gibi. "Neden benden bir cevap almaya çalışıyorsun?"

Biraz titreyen bir sesle cevap verdim. "O zaman yapalım."

"Tamam. Bunu hemen yapacağım! Bir çözüm bulduğunuz için çok teşekkür ederim."

Tekrar tekrar teşekkür ettikten sonra kolundan bir kalem ve defter çıkarıp bir şeyler yazdı. Bu garip davranışı her zaman vardı ve ben soruyu cevapladıktan sonra kolayca sona eriyordu. Her şey çok şüphe çekiciydi ama bilmiyormuş gibi davrandım.

Çünkü Cedric'in tuhaf davranışlarını derinlemesine araştırmaya başlarsam başımın belaya gireceğini hissediyordum.

"Oh, ve geçenlerde Hingdom Baien Kraliçesi İmparatorluk Sarayı ile diplomatik ilişkiler kurmak istedi. Bu konuda ne yapmalıyız?"

Uzun süredir bir şeyler yazmakta olan Cedric birazdan yavaş adımlarla yürüyerek bir soru daha sordu.

"Baien Krallığı mı?"

"Evet, Baien Krallığı'nda çok sayıda iyi maden var ve çömlekçilik kültürü de oldukça gelişmiş." "Aah."

"Baien zanaatkârları tarafından yapılan sofrta takımları hayranlık uyandıracak kadar güzel, ancak çıkarılan cevherin çoğu kalitesiz, bu yüzden çok değerli değil."

"Anlıyorum."

"Baïen Krallığı'nda kullanılan sofra malzemelerini tekelimize almak istiyoruz. Ve bunu değerli kılmak için İmparatorluğun itibarını kullanmaya çalışıyorlar."

Ruhsuz cevabıma rağmen Cedric konuşmaya devam etti. Yüzsüz yüzüyle belki de efendisini andırıyordu.

"Ama bu kötü bir teklif değil. İmparatorluk sarayında tamamen farklı yeni bir akıma öncülük etmek kötü bir fikir değil, zira şu anda durum böyle."

Konuşmayı geçiştirmeye çalıştım ama sonraki sözleri duyduğumda duraksadım.

Bu açıklama biraz anlamlıydı. Yönetim değiştiğinde yapılacak ilk şey eski yönetimi silmektir.

Ama bu tartışmak zorunda olduğum bir şey değildi.

"Ekselansları Veliaht Prens bununla ilgilenecektir."

"Haha, Prenses Veliaht Prens'i iyi tanıyor. "Sofra takımlarını satın alacağım ve onları ne için kullanacağım?" diyecek. Ve boğazlarını kesip atacak."

Söylemesi korkunç bir şeydi ama Calisto bunu yapacaktı. "Eğer merhum İmparator'un saltanatıyla ilgiliyse?"

"O zaman anlamaya bakmadan satın almamızı emredecek ve sonra da su gibi harcayacak. Bariz fonlar bile tehlikede olabilir."

Cedric gerçekten olağanüstü bir yardımcıydı.

'Efendisini bu kadar iyi kavradığına inanamıyorum'

Gelecekte imparatorluğu yönetecek imparatorun yanında onun gibi bir adam olduğu gerçeğinden yakınlıkla yavaşça başımı çevirdim.

Elimde değildi. Çılgın sistem sayesinde, konu para olduğunda her zaman yarı otomatik hesap makinesi haline geldim.

"Hiçbir şey söylemeden düşük kalite satın almak mantıklı değil." Bir an için iyi bir yol düşündüm.

"İmparatorlukta çıkarılan doğru değerli taşlarla bunu ödeyebilirsiniz." "Ne? Mücevher mi demek istediniz?"

"Evet. Sofra takımlarında kullanılan cevherin ucuz olduğunu ve değersiz hale geldiğini duydum?" "Ah"

Cedric önerdiğim şeyin ne anlama geldiğini anlamış gibi hafif bir iç çekti.

Büyünün ticarileştiği bir imparatorlukta, mücevherler büyü yapmak için kullanılırdı. Bu nedenle kaba taşlara pek iyi davranılmıyordu.

"Bu şekilde düşünmemiştim Prenses, harikasınız."

Bir süre bana hayranlık dolu bir ses tonuyla baktı. Cedric de hızla not defterine bir şeyler yazıyordu.

Benim sahibim olmaktan öğrendiğim bilgilerin bu durumda yardımcı olacağını bilmiyordum. Cedric'in hızına dahil olduğunu geç de olsa fark ettim ama benim için çok da kötü değildi.

"İmparatorluk bu kadar yüksek fiyattan ticaret yapmıyor, bu yüzden bütçe fazla boşa gitmeyecek. İlgili bakanlıklarla temasa geçip kalan taşları ülkenin dört bir yanından satın almalarını istemem gerekecek."

"Evet, ama çok ucuz bir mücevher olmamalı. Yani zümrüt gibi bir şey iyi olur."

"Zümrüt, çok teşekkür ederim Prenses."

"Teşekkür etmenize gerek yok."

Defterine "zümrüt" yazan Cedric'e bakarak eğlenerek gülümsedim.

"Döner dönmez uşağı arayacağım."

Veliaht Prens'in sarayının arkasındaki bahçeye yeni girmiştim.

Yemek masasının önünde yüzünü buruşturarak belgeye bakan Calisto oturduğu yerden fırlayarak koşmaya başladı.

"Neden bu kadar geç geliyorsun?" "Uzun zamandır mı bekliyordun?"
"hmm, yemek henüz soğumadı."

Asık suratına bakınca biraz üzüldüm.

Cedric'le şu ya da bu konuda konuşurken oldukça geç kaldığım doğrudu. Hemen elini tuttum ve onu masaya götürdüm.

Şimdi anlıyorum ki, o prens sinirlendiğinde öfkesi epey uzun sürüyormuş. Başımın belaya gireceği belliydi, bu yüzden nazik bir özür diledim. "Özür dilerim. Buraya gelmek için oldukça uzak."

Neyse ki elini ilk tuttuğumda Calisto daha yumuşak bir yüz ifadesiyle masanın önüne oturdu. "Yemeği tekrar servis edin."

Hizmetçilerine emretti.

Dikkatsizce bir kenara atılmış belgeleri toplayan Cedric'e acıyan bir bakışla baktım.

"Eğer meşgulseniz, neden bir şeyler atıştırmıyoruz?"

"Kim meşgul? Ve eğer iblislerle uğraşacaksam, iyi beslenmeliyim." Burada daha fazla şeyle ilgilenmeye çalışacağımı düşünmüştüm ama fazla bir şey söylemedim.

Cedric'in yere düşen tüm belgeleri toplamayı bitirdiği ve ayağa kalktığı andı.

"Bu arada, rahat bir yolculuk için size verdiğim arabayı nereye bıraktınız?"
Calisto sanki beklemiş gibi yardımcısını eleştirdi.

Cedric'in omuzları belirgin bir şekilde titredi.

"İlgilenmem gereken acil bir mesele var, o yüzden önce ben gideyim."

Callisto kıkırdadı ve bahçeden çıkarken sırtına baktı.

"O piç, efendisinin atına yine köpek kemiği gibi davrandı. Ona bir bakmam gerekecek." "Bunu çok fazla yapma."

Bugün elde ettiğim kârlar oldukça sıkıydı, bu yüzden onu ölçülü bir şekilde savunuyorum. "Yürürken kendimi rahat hissediyorum. O yüzden araba göndermenize gerek yok." Callisto ne dediğimi anlamamış gibi kaşlarını oynattı.

"Geçen sefer geri göndermiştin, neyin var senin? Yürümek çok zor."

O zamanlar insanların ilgisi ağırdı ve ilişkimizin yayılmasından korkuyordum.

Ancak, beni endişelendiren de bu söylentilerdi.

Ve şimdi, onun gönderdiği arabayı alsaydım, Veliaht Prens'in siyasi muhalifleri yakından izlediği söylentileri yayılacaktı.

"Şu anda bunu yapmakla aramızdaki söylentilerin ne olduğunu

biliyorsun." "Söylentiler mi?"

Hayal kırıklığı içinde bağırmak üzereyken, onun sorgulayıcı ses tonu karşısında kendime gelmeyi başardım ve çenemi kapattım.

Eğer Cedric ve Marienne ağızlarında sadece bir bomba taşıyorlarsa, Callisto'nun ağzının kendisi bir nükleer bomba gibiydi.

Eğer yanlış bir şey söylersem, el yazısıyla yazılmış bir posteri ülkenin dört bir yanına gönderebilir. "Söyle bana. Aramızdaki dedikodu nedir?"

Meraklı gözlerle beni sorgulamaya başladığını görünce başımı hızla salladım. "Oh, önemli değil."

Neyse ki, yeni ısıtılan yiyecekler sohbeti değiştiriyor.

Hizmetçilerin servis ettiği dumanı tüten çorbayı kabaca karıştırdım. "Neyse, artık arabayı göndermeyin. Zamanı geldiğinde geri döneceğim." "Bunu önemsiyor olsan bile, bu ılgınlık."

Yüzünde çok özgün bir ifadeyle çatalıyla çay fincanına vurdu. Tang! Tang! Birkaç kez hoş olmayan sesler duyuldu.

"Bundan hoşlanmadım." "Ha"

şaşırdım ve kahaalara boğuldu.

"Sen ocuk değilsin. Bu da ne böyle? Yakında imparator olmayacak mısın? Sadece güzel ve hoş kelimeler kullan."

"Biri görürse annem misin yoksa karım mısın diye şaşırır." "Yanılıyorsun, biz henüz nişanlanmadık."

"Neden bu kadar kötüsün? Hiçbir şey yanına kr kalmıyor." "nk bunu atlatmama izin vermiyorsun!

Derin bir nefes aldım, ağzımdaki et parçasını zar zor iğniyordum. 'Buna katlanalım. Entelektüel bir hanımefendi olarak buna katlanmak zorundayım.

Arada mesafe olsa da bizi bekleyen hizmetliler tüm konuşmalarımızı dinliyor olmalılar.

Callisto da bir insan, ama benim de aynı sınıfa girmem ne kadar adaletsiz olurdu.

Calisto, soğuk su içerken eti mideye indirdiğimi görmek komikmiş gibi kahaalara boğuldu. "Ayakların. Bir yerin acıyor mu?"

Sıradan bir ses tonu gibiydi ama değildi.

Restorasyon alanına ilk gittiğimde, yanlış ayakkabı seçimi nedeniyle topuklarımın soyulduğunu görünce yaygara kopardı.

Ama o kadar da kötü hissettirmedi.

Birinin beni bu kadar önemseydiğini bilmek çok garip ve utanç vericiydi.

Şimdi olduğu gibi dişlerini sıktıktan sonra bile. Bu yüzden bazen dayanamayıp kahkahalara boğuluyordum. "Sorun değil. Ayakkabı bile giymiyorum."

" Tsk. Sana sarayda kalmanı söylemiştim."

Birlikte gülümserken Callisto kaşlarını çatarak homurdandı. O sıcak ses ve gözler.

Şimdi benim için çok gıcıklayıcı ve değerli.

Bu dünyada kalmaya karar verdiğim için pişman değildim. "Zaten beni dinlemiyorsun."

"Sen de öyle."

"İmparatorluk ailesine hakaretle aynı şey." Tabii ki, pislik sözleri hariç.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-5: Yan Hikaye 5

Bölüm ss-5: Yan Hikaye 5

Callisto ile tartışırken yemek neredeyse bitmek üzereydi. O sırada tatlı olarak çılgınca kavun şerbeti yiyordum.

"Majesteleri, özür dilerim. Ama size söylemem gereken acil bir şey var." "Nedir?"

Astlarından biri aceleyle yemek odasına girer.

Efendisinin kişiliğini bilmesine rağmen bunu yapıyorsa, bu gerçekten acil olduğu anlamına gelir. "Kahretsin."

Tahmininin doğru olup olmadığını görmek için raporu dinleyen Callisto yüzünü buruşturdu ve bir küfür savurdu.

"Üzgünüm prenses, ama kalkmam gerek. Acil bir toplantı vardı."

Gitmeye hazırlanırken özür diledi.

Yemeğimi yeni bitirmiştım, bu yüzden elimdeki çay kaşığına yere bıraktım. "Sorun değil. Benim de gitmem gerekiyor."

"Daha çok yemelisin. Neden sanki biri yemeğini çalacakmış gibi aceleyle yiyorsun?" "Düzgün değil miydi?"

Uzun zaman sonra tatlı yediğim için mutluydum ama onun söylediği gibi telaşla yemedim. Ona ters ters baktığımda Calisto tamamen ayağa kalktı ve hoş bir şekilde gülümsedi.

Aynı zamanda, bir veda sözü söylemekten daha önemli bir konuyu hatırladım.

"Senatörün yemekten sonra sizi ziyaret edeceğini unutmadınız, değil mi? Ondan önce doktoru gördüğünüzden emin olun."

"Hmm."

Calisto unutmuş gibi bir yüz ifadesiyle gözlerimi kaçırdı.

Erken çocukluk döneminde büyümesine rağmen, doktora gitmekten veya ilaç almaktan çok hoşlanmıyordu. 'Artık çocuk değilsin'

Hâlâ sert bir hastaydı. İki üç kez söylemesem, meşgulüm bahanesiyle doktordan kaçardı.

"Söz ver ve git. Önce doktoru göreceksin, sonra da çalışacaksın." "Prenses, bir dakika buraya gel."

"Hayır, konuyu değiştirme. Önce bir söz ver. Bekliyorum." "Gerçekten mi? O zaman gideceğim."

Ayaklarını astına doğru yere vurdu ama kararlılığını korudu.

Göz kırpmadan kaşlarını çatan benim yerime Callisto sıırttı ve mesafeyi daralttı. "İşte, bunu sen istedin."

"Nesin sen?"

Kendinden emin bir adam hemen elini uzattı.

Ağzıma ılık bir sıcaklık dokundu. Callisto parmağını tekrar kendi ağzına götürmeden önce başparmağı dudaklarıma dokundu.

"Çocuk değilsin ama çok sakarsın."

Şaşırdım ve sertleştım ama gülme sesini duyunca hemen kızardım. Dediğı gibi o kadar lezzetliydi ki aceleyle yediğimin farkında bile değildim. 'Hayır, ilaç almak istemediğı için konudan kaçıyor!'

Başka biri değil de Callisto tarafından böyle muamele gördüğüm için utanç da beni şok etti. "Şimdi ne diyeceksin?"

Kupa.

İşte o zaman oldu. Dudaklarımdaki sert başparmak yerine, yumuşak doku onlara bir damga gibi dokundu. Az önce ne olduğunu bilmiyordum, bu yüzden boş bir şekilde ağzımı açtım ve donup kaldım.

"Çok tatlı."

Bana öyle bakınca Callisto dişlerini göstererek sırıttı. Ancak o zaman aklım başıma geldi ve etrafıma bakındım.

"Deli misin sen?"

Neyse ki o kadar büyüktü ki, astları ve hizmetkârları görünmüyordu. Ama yüzüm alev alev yanıyordu. Gündüz vakti bunu yapmak ne kadar saçma bir şeydi.

"Hayır mı? Nişanlımı öpecek kadar aklım başımda." "Bu, bu"

Sen utanmaz bir adamsın!

Ama ben daha öfkemi kusamadan Callisto beni yanına çekti. "Ukh!" Rüzgâr alnımı sert göğsüme çarptı. "Hey!"

Beni amansız bir şekilde tutan adamın omuzlarından kurtulmak için mücadele ettiğim andı.

"Gitmek istemiyorum."

Callisto alnını omzuma sürterek mırıldandı.

"Korkarım tıbbi kontrolü akşama ertelemek zorundayım. Bu bir bahane değil, gerçek." Doğru ya da değil, oldukça yorgun bir sestti.

Koparmak için bir avuç sarı saç yakalayan parmak gevşedi.

Ne onu sarsan ne de yüzüne bakan, hatta birbirimize sarılan yarım gönüllü bir tavırla başının arkasını kollarımın arasında tutarak sordum.

"O kadar meşgul müsün?"

"Taç giyme töreninin kemiklerimi kırmasından korkuyorum." "Taç giyme töreni ne olacak?"

"Yaşlıların söylediği her şey, 'Bu böyle olmamalı, bu böyle olmamalı'." Yüzünü boynuma dayamış olan Callisto derin bir nefes aldı ve şaka yapar gibi fısıldadı. "Böyle olursa ben bile tahta çıkmama itiraz ederim."

Callisto İmparatorluk'ta kalan tek prensti, bu yüzden olamazdı. Bunun bir şaka olduğunu biliyordum ama yine de çok kızmıştım.

"Ne tür bir delisin sen?"

Her zamanki ses tonuyla imparatorluğun bir anda kaybedilebileceğini söylemesine rağmen, sarayı ejderhadan korumak için canını verdi.

Marki Ellen bile tasfiye edilmişken..... sen nasıl böyle bir aptallığa cüret edersin! "Oh, bırak beni!"

Bir anda ciddileştim ve kollarından kurtulmak için tekrar mücadele ettim. Ancak Callisto kollarını çözmedi ve sadece kahkahalara boğuldu. "Sadece söylüyorum."

"Bunu öylesine mi söylüyorsun?"

"Bana kim karşı çıkabilir ki? Dünyayı yok edecek korkunç bir canavarı öldürdükten sonra tahtını sana bırakan kahramanın yanında durup bakışlarınla beni desteklemedin mi? "

Sinsi bir kıkırdama oldu, başını 'cup, cup' diye kaldırdı ve beni yanağımdan tekrar öptü. "Ne kadar güçlü olduğumu biliyor musun?"

"Gerçekten mi?"

Dudaklarından gelen saldırıyı çaresizce önledim ve onu koparmak için saçlarından bir avuç sıktım. "Şaka bile olsa böyle bir şey söyleme. Aramızda ne dedikodular dönüyor biliyor musun?" "Aw, Aw!"

Callisto'nun alnı kırıışmıştı. Hafif bir çığlıkla bağırdı.

"Eğer bana bu kadar sert davranacaksanız, neden beni imparator yaptınız?" "Defalarca söyledim ama imparatorluk tahtı umurumda değil."

"Benim de pek umurumda değil. Seninle kötü adam olarak kaydedilmenin sorun olmadığını söylememiş miydin?" "Hayır, teşekkürler!"

Sonunda kollarından kurtulduğumda, tekrar yakalanmadan önce birkaç adım uzaklaştım ve bağırdım. "Gözlerim kirlenmiş olsa bile senin büyük bir taş giyme töreninden geçtiğini göreceğime eminim."

Bu sadece onun saçmalıklarını reddetmek için değildi.

Bu dünyada yeni bir başlangıç yapmadan önce Callisto'nun imparator olduğunu görmeye karar verdim. Sistemden son görevi aldığım da durum aynıydı.

Sadece Yvonne'dan değil, suikastçılardan ve dikkat dağıtıcılardan da güvenli bir dünyada. Onun hayal ettiği gibi tahta çıktığını görmek istedim.

O zaman onun gülümsediğini görünce rahatlamıştım ve şimdi her şeyin bittiğini anlayabiliyorum. 'Mükemmel bir imparator olma hayali yok olmuş gibiydi'

Belki de yüzümde ciddi bir ifadeyle ona baktığım içindi. Callisto beni rahatlattı ve dostça bir sesle şöyle dedi.

"Çok fazla endişelenme." ""

Cevap vermeden memnuniyetsiz bir ifadeyle ona baktım. Callisto bir adım daha yaklaştı.

Beni tekrar kucaklayacağını düşündüğüm için ondan kaçmaya çalıştım ama neyse ki durdu ve bir kolunu uzattı.

"Bir kez daha. Suratını asma."

Kocaman elleriyle alnımın ortasını ovuşturdu.

Callisto omuz silkti ve boyalı bakışlarıma "Ne yapıyorsun?" anlamında cevap verdi. "Biliyorsun, şu söylentiler. Onlar zaten evlendiğinde ortadan kalkacak saçmalıklar." "Ne. Yani biliyor musun?"

Bilmiyormuş gibi davrandığını düşündüğüm için bir şey söylemek üzereydim. Ama aklımdan garip bir kelime geçti.

"Evlilik mi?"

"Evet, hem taç giyme törenini hem de düğünü aynı anda yapmak çok zahmetli." Yaşlılarla yaşadığı sorunun nedenini açıkladı.

"Daha önce görülmemiş bir şey olduğu için yaşlı insanlar bu konuda çok endişeli." "Bekle. Kimin düğünü bu?" "Ne düğünü?"

Daha fazla dayanamadım ve aceleyle sözünü kesip sordum. Callisto şaşırmış gibi cevap verdi.

"Tabii ki, bu bizim düğünümüz." "Öyle mi?"

"İmparatorun taç giyme töreninde evlenecek imparator değilse deliler nerede?" Prens benim açık ağzıma karşılık komik bir ifade takındı.

Gözlerimi boş boş kırıştırdım ve sordum. "Bu bir teklif olabilir mi?"

"Aramızda böyle can sıkıcı şeyler yapmak zorunda mıyım?" "Hah"

Tek yapabildiğim gülmekti.

Eğer bu bir teklif olsaydı, reddetmeyi tercih ederdim. Ama öyle

bir şey de değil. Ayrıca

' Böyle can sıkıcı şeyler mi?

Aman Tanrım. Dünyanın neresinde bir bayan evlendiğini böyle haber alır? O kadar şaşırmıştım ki cevap vermeden önce uzun süre kekeledim. "Kim kendi isteğiyle evleniyor?"

"Veliaht Prens imparator olduğunda, doğal olarak Veliaht Prenses de imparatoriçe olur." Prens küçük bir çocuğa açıklama yapar gibi yavaşça gevezelik etti.

Dişlerimi sıkıca sıktım. "Neden ben Veliaht Prensesim?" "Yani bunu yapmayacak mısın?"

"Evet."

"Ne?"

"Seninle evlenmeyeceğim."

Sözlerimi duyunca Callisto'nun yüzündeki gülümseme soldu.

Kendimi evliliğimden haberdar edilmiş gibi görmek midemi bulandırdı. "Eğer benimle evlenmezsen, kiminle evleneceksin?"

Bir süre gözlerini salladıktan sonra kekeleyerek, "Söyle bana, o nasıl bir orospu?" dedi.

"Ben kiminle evleniyorum? Yalnız yaşıyorum. Ne yazık ki ben evlenmeyi sevmeyen bir insanım, Ekselansları." Omuzlarımı silktim ve hafifçe vurdum. O da hemen karşılık verdi.

"Peki ya ben?"

"Bunu nasıl bilebilirim? Kendi başına yaşamalısın." "Ha!" Ve

Callisto bu kez kahkahalara boğuldu.

Sonunda, tüm numaralarını oynadıktan sonra sesini alçalttı ve devam etti. "Penelope Eckart, ciddi misin?"

"Evet."

Callisto ve ben tek kelime etmeden birbirimize baktık.

Tek bir geri adım atmadan dişlerini gıcırdatması, bir av yarışmasında yeniden bir araya gelmemize benziyordu.

Havada bir illüzyon ve 'prangpang' parıldayan mavi kıvılcımlar var gibiydi. "Ekselansları. Özür dilerim ama uzun bir süre geciktik."

Sonra astı solgun bir yüzle aramıza girdi.

Calisto'nun sert bakışları kendisine döndüğünde, bir "hehehe!" ile afalladı. "Tsk. Bu kadar eşek şakası yeter."

Callisto, astlarının önünde böyle davranamayacağını anladığında ifadesini kontrol etmek için çok uğraştı.

"Hadi gidelim. Konuşmanın geri kalanını gece bitiririz. "Bu bir şaka değil. Ve sen sormadın ama ben yine de söyledim."

Şaka olsun diye sert bir hareket yapmaya çalıştığını bilmememin imkânı yoktu.

Aceleyle koltuktan kalktım ve bir adım geri çekilerek vedalaşmanın ne olduğunu bilmeyen bir adama kama gibi konuştum.

"Majesteleri, Callisto Regulus."

Callisto tam adıyla çağrılmanın şokuyla ağzını açtı. "Seninle evlenmeyeceğim!"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-6: Yan Hikaye 6

Bölüm ss-6: Yan Hikaye 6

Yüzünde şok olmuş bir ifadeyle dimdik duran Veliaht Prens'i yalnız bırakarak odama döndüm.

Sessiz odaya girdiğimde öfkemi haykırdım. "Ne? Neden böyle sinir bozucu bir şey yaptın?" Ne kadar düşünürsem düşüneyim, kendimi kötü hissediyordum.

Düğünüm taç giyme töreninin yapılacağı gün olacak. İmparatorluk Sarayı'nda geçirdiğim haftalar boyunca hiç duymadığım bir haberdi bu.

Ek olarak.

"-Benimle evlenmezsen kiminle evleneceksin?"

Sanki ondan başka evlenebileceğim kimse yokmuş gibi geliyor.

"Ha! Seninle kim evlenecek? Seninle evlenmek gibi en ufak bir niyetim yoktu, seni çılgın altın kafalı piç!"

Calisto önümde duruyormuş gibi işaret ederek bağırdım.

"Sen bile dizlerinin üzerinde bana evlenmek için yalvarıyorsun! Asla dinlemeyeceğim ve her istediğimi yapacağım, seni orospu çocuğu!"

Bu, yakaladığınız balıkları beslemediğiniz anlamına mı geliyor?

Odanın içinde tereddüt etmeden dolaşırken çabucak yoruludum. Bu sabahtan beri çok şey olmuştu.

Çaresizce yatağa uzandım ve hayal kırıklığı içinde iç çektim.

"Haaa" Bu nasıl oldu?

Callisto gözlerini açtığından beri hiç böyle davranmadı.

Belki de bu yüzden hizmetçiler bir an önce geldiler ama ben kendimi çok rahat hissetmiyordum. "Sonunda, Marienne'in söyledikleri doğruydı."

Faydasız düşüncelerle boş boş tavana baktım.

Aslında Callisto'yla gelecek planları yapmamış değilim.

Onu seviyordum, bu yüzden burada kalmayı seçtim ve eğer bir evliliğim olsaydı bunu kesinlikle onunla yapacağımı düşündüm.

"Ama böyle değil.

Bu bir nişan mı bilmiyorum ama evliliğin hâlâ uzak bir gelecekte olduğunu düşünüyordum. Artık oyunun tamamen dışındayım, koca bir hayatım var.

Tıpkı 'kusursuz bir imparator' olma hayali kuran Calisto gibi benim de bir hayalim vardı. Dürüst olmak gerekirse, geçmiş hayatımda geride bıraktığım notlarım ve bölümüm için üzüldüm.

Artık güvenli bir şekilde yaşayıp evime dönme hedefim ortadan kalktığı için asıl hayalime burada ulaşmak istedim.

Neyse ki artık eskisi gibi bütün hafta yarı zamanlı çalıştıktan sonra küflü bir yarı bodrum odasında bütün gece ders çalışmak zorunda değilim.

Ancak, hiç dinlenmeden her gün meşgul olan prensi düşündüm, bu yüzden çalışmaya başlamak istediğimi bile söyleyemedim.

'Bu dünyada neler olup bittiğini hala bilmiyorum. Ne evliliği? İmparatoriçe mi? Aristokratın kim olduğunu bile bilmiyorum.

Adil değildi ve rahatsız ediciydi.

Ama bir yandan da Calisto'nun donuk donuk bakan son yüzü geldi aklıma. "Çok mu fazlaydı?

Henüz iyileşmemişti.

Üstelik yardımcısı önünde duruyordu ve sanki daha sabırlı olmalıymışım gibi pişmanlık dolu düşünceler geç geldi.

"Hayır, sana evlenme teklif etmeyen bir adama evet demek tuhaf!

Karmaşık duygularımla mücadele ederken kısa süre sonra düşünmekten vazgeçtim. "Ah. Bilmiyorum! Neden onun için endişeleneyim ki?"

Endişelendiğim şeylerin hepsi beni bitkin düşüren gereksiz duygulardı. "Bu yüzden o deli adam bu konuda konuşmuyor bile ve kendi başına planlıyor"

Memnuniyetsizce mırıldandıktan sonra sakın bir sonuca vardım.

Calisto akşam döndüğünde, mantıklı bir konuşma yapacağız.

Ona karşı aklımı kaçırmışım gibi duygusal davrandım. Sadece aramızdaki soğuk savaş sürdü. 'Sinirlenme, soğukkanlı ol. Sadece benim pozisyonum ve planım hakkında konuşmalı ve ona iyi anlatmalısın' dedi.

"Her şeyi ben yapacağım.

İster sihir ister arkeoloji olsun. Yapmak istediğiniz her şey"

"-3o, burada kalıp geri dönmesen olmaz mı?"

Kendi söylediği bir sözü tutacağını düşünmüştüm. Fakat.

"Maalesef bugün iş yüzünden geç kalacağını söyledi." Yemekten önce odama gelen Calisto değil, Cedric'ti.

Ona baktım ve sordum.

"Üzgün olduğu için değil, değil mi?" "Ho, nasıl olabilir?" Cedric

bakışlarımı kaçırarak başını salladı.

"Meşgul olduğu doğru. Toplantı aksadı ve akşam yemeğini atladi. Ama size verdiği sözü tutmak için bir check-up yaptırmayı başardı Prenses."

"Huh."

Bir homurtuyla başımı çevirdim.

'Çocuksu adam. Bu şekilde ortaya çıkıyor, değil mi? Hiç pişmanlık duymadım.

Vinter Vernandi'nin ölüm kalım durumunu kontrol etme projesinden sonra, İmparatorluk Sarayı'nda kalmak için herhangi bir neden kalmamıştı.

O sıralarda Dük'ten yardım istemeyi planlıyordum.

"Prenses, bunu söyleyebilir miyim bilmiyorum ama çok şaşırmış olmalısınız."

Cedric dikkatlice ağzını açtı. Bilmiyormuşum gibi sordum. "Ne tür bir şok?"

"Yemek salonunda reddedildin." "Ha, ne tür bir reddedilme bu?"

Şok olmuş gibi güldüm.

"Reddetmek, bir şey istediğinizde kullanılır. Ben hiç böyle bir kelime duymadım." "Haha... Ekselansları biraz geri zekalı."

Fark etmediğimden değil ama kaybettiğim kelimeler boynuma dolanmıştı. Ama bunun yerine gözlerimi kocaman açtım ve Cedric'i sorguladım.

"Bunu bir sebepten dolayı yaptın, değil mi?" "Öyle mi? Ne"

"Bana sık sık durum ya da dış ilişkiler hakkında sorular soruyordunuz. İmparatoriçe olup olamayacağımı test etmek istemedin mi?"

"Ne? Oh, öyle değil!"

Neredeyse yarı güvenle sorduğumda, Cedric sıçradı ve elini salladı.

"Ben, ben birini test etmeye cüret ediyorumBöyle söylemeyin Prenses! Ben uzun süre yaşamak istiyorum! "

"O zaman bunu neden yaptın?" "Şey, bilirsin işte"

Cevap vermekte tereddüt eden Cedric çok geçmeden gözlerini kapadı ve gerçeği söyledi.

"Ekselansları Veliaht Prens, Veliaht Prenses'in görüşü olarak çözüme kavuşturulan bazı hususları tespit etmiştir."

"Ne?!"

Farkında olmadan saygınlığımı unuttum ve çığlık attım.

Cedric'e üzerinde fazla düşünmeden söylediğim sözler sanki benim adımla icra edilmiş gibiydi.

"Biliyordu! Ve yine de deli gibi yazdı!"

Cedric'in sırtını kavramak için duyduğum derin arzuyla neredeyse bağıracaktım.

"Hayır, deliBu mantıklı mı? Eğer Dük'ün çılgın köpeği, politikanın 'bir parçasını' bile bilmiyorsa,

çözmüş olsaydı, o zaman herkes buna inanır mıydı?"

"Ancak, prensesle itirazsız evlenebilmesi için böyle bir şeyi önceden yapması gerekiyor."

Ünüm bu ülkede duyuldu, ama Cedric sadece garip bir şekilde gülümsedi ve Prens'in fikrine güvendi. Sessiz bir sesle ekledi.

"Biliyor musun, prensesin geçmişteki lakapları biraz korkutucu. hahaha"

Başım ağrıyordu. İçimi çektim ve şimdiye kadar çok kızmış olacak insanları düşündüm. "Babam ne dedi?"

"Ha? Eğer sen babaysan"

"Dük Eckart, babam! Bu arada hiçbir şey söylemedi mi?"

Nedense hemen koşup gelmesi gereken dük sessizdi. Bu beni daha da endişelendiriyor. "Oh, Eckart Dükü"

Bir an için dışarıda hâlâ bir ailem olduğunu unutup unutmadığını düşünen Cedric, Dük'ün tepkisini açıkladı.

"Dük isteksiz görünüyordu, Prenses'in bir rüyası olup olmadığını bilmediğini söyledi, ancak Prenses'in statüsünün her geçen gün yükselmesinden memnun görünüyordu."

Bunu duyunca bir an için rahatladım. Çünkü bir sonraki bombayı hemen kabul etmeye hazırdım. "Baba, taç giyme töreninden haberi var mıydı?"

"Oh, evet. ...bu sabah itibariyle"

Cedric pişmanlık ifadesiyle cevap verdi. "İşte bu yüzden.

Farkına vardı. Yemek bitmemiş olmasına rağmen aceleyle gelen bir ast.

"-Korkarım taç giyme töreni kemiklerimi kıracak."

"-Yaşlıların söylediğı her şey, 'Bu böyle olmamalı, bu böyle olmamalı'." Kaşlarını çatın ve şikayet eden bir veliaht prens.

Ancak o zaman yapboz mükemmel bir şekilde yerine oturur.

"Babam beni bulmak için acele etmiş olmalı."

Ben kendi kendime mırıldanırken, Cedric kararlı bir bakışla cevap verdi.

"Veliaht Prens Hazretleri yabancıların saraya girmesini önceden yasakladı." "Bu iyi bir şey"

Heyecanın ortasında, acil durumdan kaçınıldığı için rahatlamış hissettim. "Ha"

Bu çılgınca durumu düşünerek kafamı tuttum. Cedric bana baktı. "PriPrincess"

"Hiçbir şey bilmeyen tek kişi bendim." "Evet?"

"Aramızdaki dedikodular ve düğünümün benden habersiz düzenleniyor olması." Kendimi aptal gibi hissediyordum. Kırık bir kahkaha patlattığımda, huzursuz olan Cedric'ten aniden bir ses geldi. "Prenses, lütfen bir bakın."

"Ne?"

"Gözlerimi ve burnumu açmadan önce bana söyleyeceğin şey bu mu? Gözlerimi kocaman açarak ona baktığımda ağzını kapattı.

Ama çok geçmeden, sanki kararını vermiş gibi ciddi bir sesle konuştu. "Ekselansları çok endişeli görünüyor."

"Ne?"

"Biliyorsun Prenses, eğer istersen buradan istediğin zaman ayrılabilirsin."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-7: Yan Hikaye 7

Bölüm ss-7: Yan Hikaye 7

"Ne?"

Gerçekten gülünçtü.

Bu yüzden mi benim bile bilmediğim gizli bir düğün yaptı? "Hah, o zaman neden bu lanet yerde bırakıldım?"

Sakinleşmiş olan öfke aniden yükseldi. Gerçekten yeterince şey yaptım.

Kanserden ölmek üzere olan asıl bedenimden vazgeçip Carristo'nun hayatını kurtardım ve o uyanana kadar başımı gururla kaldırdım.

Yürüyebildikten sonra bana Dük'ün malikanesine gitmememi söyledi, ben de hiçbir şey söylemeden sarayda kaldım.

"Seni nankör piç! Bedenimden, evimden, üniversitemden vazgeçtim ve senin hayatını kurtardım!

Küfürlü bir dil kullandığım ve Cedric'in karşımda olduğunu unuttuğum andı. "Tamamen kendi iyiliği için kaldığını söyleyebilir misiniz?"

Cedric daha öncekinden farklı olarak bir iş tonuyla sordu. Birden başımı kaldırdım ve ona baktım. "Bu da ne demek oluyor?"

"İmparatorluk Sarayı'ndan ayrılmayı düşünüyorsunuz, hayır, belki de başkentten." ""

"Bu yüzden hiçbir şey söylemeden Akademi'ye kabul edilmek istediniz."
"Bu"

Nutkum tutuldu. Çünkü şimdiye kadar Callisto'nun önünde böyle bir şey yapmadım. "Nasıl"

"Prensesin, Majestelerinin fark edeceğinin farkında olmadığını sanmıyorum." Hayır, gerçekten bilmiyordum.

Calisto'nun beni zaman öldürmenin bir yolu olarak gördüğüm şeyleri görecektik kadar yakından izlediğini bilmiyordum.

"Eğer bu senin işinse, savaşta kaçan kişi sensin."

Cedric şaşkın bakışlarım karşısında acı bir gülümsemeyle ekledi. "Henüz karar vermedim"

Bir bahane mırıldandım.

"Sadece ne yapmak istediğime karar vermek istiyorum."

Bu bir yalvarıştı ama o hile dolu ses çoktan solmaya başlamıştı. Cedric suratsız cevabıma sırtıttı.

"Prensesin planını suçlamıyorum. Aksine, Ekselansları zihnini biraz açabilirse prensesin ne yaptığını bilmek isterim."

""

"Ama mevki yok, onur yok, para yok. Hiçbir şey umurumda değil" "

....."

"Nasıl yakalayabilirsin?"

Callisto Cedric'in aklından geçenleri anlıyordu ama aynı zamanda pek de anlamıyordu. "Ama evliliği bu şekilde bildiren adam kim?"

Eğer hepimiz ayrılmaktan endişe ettiğimiz için evlenirsek, bu dünya çiftlerle dolu olacak. "Ah, doğru ya. Bu oyun flört simülatörü hakkında.

Korkunç bir deneyim yaşarken, aynı zamanda sözlerimin çelişkisini ve alaycılığını fark eden Cedric başını hafifçe salladı.

"Buna katılıyorum."

"Bu şekilde evlenmek istemiyorum."

"Ekselanslarının kısa, donuk düşünceleri ve aptalca davranışları nedeniyle bir prenses tarafından reddedilmesine elbette çok üzüldüm."

"Onu açıkça suçlamayı tercih edersiniz."

Küfür etmeden dönerken dilimi tekmeledim. Sonra Cedric yine sözüne devam etti.

"Ama lütfen ona iyi bakın Prens. Siz olmasaydınız onunla başka kim yaşardı? "

Oda boş olmasına rağmen, Cedric her yere baktı ve kulağıma hızlıca bir "kişisel kırıcı" fısıldadı.

Yaşarken çok eğlendiğimi düşünüyordum, bu yüzden kocaman bir gülümsemeye cevap verdim. "Anlıyorum."

Gece derinleşirken Cedric geri döndü.

Ama Callisto yine de burnunu göstermeyi düşünmedi.

Onu bekledim ve kitabı okudum ama ben de konsantre olamadım. Tak~.

Kitabı düzgünce örttükten sonra bir şal takarak odadan çıktım. Uyuyamadığım için gece hafif bir yürüyüş yapabildim. Sarayın dışında, oldukça serin esen rüzgâr tüm vücudumu sarmıştı. Elimde şal, yavaş yavaş yürüdüm.

Dük'ün malikânesi müthişti ama imparatorluk sarayı gerçekten çok büyük bir yerdi.

Yanlış yöne gidersem kaybolma ihtimalim çok yüksekti, bu yüzden bildiğim yoldan yürüdüm ve kutsal emanetlerin restorasyon çalışmalarının yapıldığı yere ulaştım.

"Buraya ne zaman geldim?"

Şaşırdım ve etrafıma bakındım ama yolu aydınlatan ışıklar kaybolmuştu ve sadece ışıkları sönmüş karanlık bir bina ayaktaıdı.

Sık sık ziyaret ettiğim tanıdık bir yer olmasına rağmen gece çok tuhaf görünüyordu. Geri dönmek için aceleyle arkamı döndüm, sebepsiz yere titriyordum.

O zaman oldu. "Ha?"

Karanlık binanın pencerelerinden aniden zayıf bir ışık süzöüldü. "Bu saate kadar çalışan kimse var mı?"

Birden aklıma böyle bir düşünce geldi ama hemen başımı kaldırdım.

İmparatorluk sarayındaki çok az insan antik kalıntılarla ilgilenmiyordu. Bir kişi hariç. "O zaman Marienne mi?"

Kalması için büyük bir şans vardı.

"Gerçeğin aynası "nın varlığını öğrendiğinde çılgına döndü.

Bir süre geri dönmeyi düşündüm ama kısa süre sonra girişe doğru yürüdüm.

Hazır buradayken bir merhaba diyeyim dedim. Ayrıca, öğle yemeğinden sonra işin gidişatını kontrol edebilirim. Hrieet~.

İçeride biri olabilirdi ama büyük kapı kilitli değildi. "Marienne?"

Açık kapıdan gizlice girdim ve onu aradım.

Ama cevap gelmedi. Her santimetrekaresine baktım ama binanın içi bomboştu ve hiçbir iz yoktu.

"Peki bu ışığı kim yaktı?"

Bir yerlerden gelen ışık sayesinde çalışma alanında bir sorun olmadığını görebildim. Mümkün olan en kısa sürede, vücudumun yarısı kapının dışında olacak şekilde bir ışık kaynağı aradım.

Tabii ki kontrol etmek kolaydı. "Neden?" Kafam

allak bullak oldu.

Işığın kaynağı "gerçeğin aynasından" başkası değildi.

Kırık aynanın parçalarını tek tek bir araya getirdim ve restorasyonu tamamlamak hala uzun bir hikaye.

Ancak, beyaz ışık bir çerçeve ile donatılmış küçük ayna alanlarından dışarı dökülüyor. 'Bu nasıl mümkün olabilir? Oyun bitmemiş miydi? Ama eminim, bu kadim bir büyüdür'

Lanet olası "Teşekkür ederim!" kulaklarımda çınladı.

Onu geri bile getiremedim ama "gerçeğin aynası"nın nasıl çalıştığı konusunda kafam karışmıştı. Kısa bir süre acı çektim.

Şimdi kontrol etmeliyim ya da geri dönüp yarın büyücülerle kontrol etmeliyim. "Ama ya bir gecede tekrar çalışmayı durdurursa?

Bu düşünce beni doğrudan harekete geçirdi. Neyse ki kadim büyü bana zarar vermedi. 'Eğer bana lanet bir görev verirsen'

Kapıdan tamamen içeri girdim ve sonra gecikmeden eserin olduğu yere doğru ilerledim.

Yaklaştıkça, çerçeveye tutturulmuş ayna yüzeyinden dökülen çoklu ışık dalları daha canlı hale geldi.

"Gerçeğin aynası"ndan birkaç adım önce durup dikkatle baktım. İşte o zaman.

Tak, Tadak, Taktak~.

Bir yerden donuk bir ses duyuldu.

Şaşırdım ve hemen sesin kimliğini buldum. "Bu"

Mariene'in sabahları aynanın yanına koyduğu bir kutu ayna çubuğuydu. Yüzümü acımadan buruşturdum.

Kırık bir çubuk kutuda neden bu kadar ses çıkarsın ki? İçimde uğursuz bir önsezi vardı. Ama buraya kadar gelip hiçbir şeyi doğrulamadan geri dönmek de komikti. Üstelik oyun sisteminin tekrar çıkabileceği korkusuyla da yaşayamazdım.

'Evet, eğer bu yeni bir maceraysa, bir sonuca bağlayalım!

Tereddüt etmeden çömeldim ve elimi uzattım.

Kilidi açıp kutuyu açtığımda içeriden beyaz bir ışık yayıldı. Kırık çubuğun tepesinde bir el aynası ışıkla titreşiyordu.

"Kırıldığın zaman neden böyle parlıyorsun, ha?"

Belki de bunu beklediğim içindir. Yarı yolda uzandım ve el aynasının altındaki kırık bir çubuğu yakaladım.

Drrt~ drrt~

Ayna çubuğu elimde sanki yankılanıyormuş gibi titreşti.

Ayağa kalktığımda, el aynasından gelen ışık ve titreşimler güçlendi. Bunun sebebinin 'gerçeğin aynasına' yaklaşmak olduğunu fark etmek kolaydı.

Elimde bir ayna çubuğuyla 'Hakikat Aynası'nın önünde dururken son kez başımı çevirdim ve arkama baktım.

"Callisto henüz dönmedi mi acaba?"

Umarım öyledir. Eğer bütün gece çalışmak zorunda kalırsam.

Ve geri döndüğümde, odada olmadığımı gördüğünde ne kadar yaygara koparacağını hayal bile edemezdim.

Drrt, ddr.. Dddrrtt~

O anda ayna çubuğu sanki beni itiyormuş gibi çok sert titreşti. "Oh, tamam! Yapacağım!"

Umarım şafak sökmeden sona erer ve yarı parçalanmış ayna çubuğunu gerçeğin aynasına yaklaştırırım.

O anda bir yerden güçlü bir ışık geldi, "Hwa-ak-!" ve gözlerim bembeyaz oldu. Gözlerimi tekrar açtığımda siyah boşlukta duruyordum.

Sonra karşımda oturmuş bana bakan birini buldum. "Sen, sen"

Onun güzel pembe saçlarını, deniz gibi mavi gözlerini ve doğal bir şekilde kıvrılmış saçlarını gördüğümde. Ağzımı açmayı başardım.

"Yvonne."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-8: Yan Hikaye 8

Bölüm ss-8: Yan Hikaye 8

Bu halüsinasyon mu? Gözlerimi kocaman açtım. Yvonne ölmüş olmalı.

Kulede şiddetli bir dövüşten sonra onu kuleden aşağı ittim ve yendim. Ancak.

"Oh, nasıl yaptın?"

Gerçeğin aynasında yaşayan o değil de Leyla mı? Anlamadım.

Kadim büyücü ve Leila en tepedekilerdi. Belki de böyle bir şey yapmaları mümkündür. Kafa karışıklığı ve şüphe Yvonne'un ortaya çıkmasıyla çözüldü.

"Sen"

Yvonne'un boyunun belime ancak değdiğini gördüğümde gözlerimden şüphe ettim. Sadece pembe saçları ve mavi gözleriyle bile onu hemen tanıyamadım. 'O' Yvonne gibi değil, tombul bir yüzü ve küçük bir vücudu var.

" Bu arada, siz Yvonne Eckrat mısınız?"

Pembe saçlı tuhaf bir çocuk, isim ağzımdan dökülürken titredi. Bundan emindim.

"Bu Leyla değil.

Tam olarak, Leila tarafından ele geçirilmeden önceki 'gerçek Yvonne'du. Belki yaşı sekiz civarındaydı.

Küçük çocuğun görünüşünden utandım ama kısa süre sonra kekeleyerek ağzımı açtım. "Sen. yaşıyor muydun? Buraya nasıl geldin?"

Kafam karışmıştı. Orijinal oyunda böyle bir hikaye yoktu. Girdiğim normal ve zor modların gizli sonlarında bile. O zaman öyleydi.

Drrrt~.

Yvonne'a bir adım daha yaklaşır yaklaşmaz, elimde bir şey güçlü bir şekilde titreşti. Beni buraya getiren kırık ayna çubuğu kendi ışığını yayıyordu.

Sonra ben ve Yvonne'un gözleri elimdeki el aynasına doğru döndü. O anda çocuk yüzünü buruşturdu ve bana sertçe baktı. "Neden?"

Düşmanca bakışlar altında tereddüt ettiğimde. Tak~

Yvonne aniden elimdeki aynayı kaptı ve koşmaya başladı. "Eh, uh! Hey!"

Göz açıp kapayıncaya kadar olup bitenlerin telaşı içinde onu kovalamaya başladım.

'Neden birdenbire onu elinden alıyorsun? Sen Yvonne değil de Leyla mısın? Bu yüzden mi önce onu alıyorsun?'

Karanlık boşluğun ötesinde kaybolan çocuğu takip ederken, Yvonne'un bedeni zihnimde canlandı.

Ancak, tüm gücümle onu takip etmeme rağmen mesafe daralmadı. "Hosh... Hosh...! Neden kaçıyorsun! Eğer dövüşeceksen, burada dövüş!"

Nefesimi çeneme kadar yükselterek yüksek sesle bağırdım.

Ancak Yvonne sanki beni duymamış gibi arkasına bakmadı. 'Oh, onu yakalayamıyorum bile. '

Yvonne benim emanetlerime sahip olsa ve gençleşse bile, onunla büyü olmadan başa çıkabilirim. Bu yüzden böyle kaçtığını düşündüm.

Birdenbire, sadece sonsuz karanlığın uzandığı alanın sonunda, beyaz bir ışık yayan kare bir kapı belirdi.

Yvonne önümde durdu ve sanki benimle alay ediyormuş gibi bana baktı. "Yvonne! Bekle, konuş benimle! Neyin var senin? "

Ama benim ciddi haykırışlarıma rağmen Yvonne parlak ışığın ötesinde kayboldu. "Hayır! Eğer gideceksen, aynalı çubuğumu geri vermelisin! Hey-!"

Aynı anda kare kapı da kaybolmaya başladı. "Kahretsin, çıldırıyorum!"

Vücudumu çok şiddetli hareket ettirdim.

Ancak kapının kaybolma hızı, daralan mesafeden daha hızlıydı. Dişlerimi sıktım ve hızımı arttırdım.

Işık tamamen kaybolmadan hemen önce,

Zar zor içine uçarak, çocuk olan Yvonne'u nasıl etkili bir şekilde yeneceğimi sayısız kez düşündüm.

Sonra gözlerim bembeyaz oldu.

Gözlerimi tekrar açtığımda.

Sessiz siyah boşluk kayboldu ve gözlerimin önünde garip bir yer açıldı. "Huh. Burası neresi"

Etrafım utançla çevriliyken çok geçmeden nerede olduğumu fark ettim. Dük'ün malikanesine yakın bir ana caddeydi.

"Festival mi?"

Buraya bir kez geldiğim için durumun ne olduğunu kolayca tahmin edebiliyordum.

Gün batımından sonra karanlık bir gece. Genellikle ziyarete giden insanların bulunduğu sokaklar çok sayıda insanla dolu.

Sıra sıra restoranlar, marketler ve havada rengarenk süslemeler.

Her şey, Ecklise'yi kurtarmadan önce lanet Eckart kardeşlerle birlikte geldiğim zamanki kadar canlıydı. "Bu gerçek değil.

Ancak, buranın bir illüzyon olduğunu fark etmemi sağladılar.

Çünkü İmparator'un taç giyme töreni öncesinde başkentte festival diye bir şey yoktu. Sanki dikkat ediyormuşum gibi, caddenin ortasında insanlar bedenimin içinden geçiyor.

"Yvonne nerede?

Buradan çıkmak için önce beni buraya sürükleyen o kaba çocuğu bulmam gerekiyordu. Etrafta dolaşırken, insanların arasından geçerken.

"Abi! Şuraya bak!" "Yvonne! Kaçma!"

Aradığım isim birden kulaklarımda çınladı. Hemen başımı o tarafa çevirdim.

"Şuna bak, güzel değil mi?"

Aradığım Yvonne bir marketin önünde elindeki aynayla ıslıl ıslıl gülümsüyordu.

Orijinal süslü görünümünden bazı süslemeler eksik olsa da, bunun benim ayna çubuğum olduğunu bir bakışta anladım.

"Hey, sen!

Koşarken ve yan taraftan bağırırken aniden durdum.

Hiç ses yoktu. Bir el aynası kapmak için elimi uzattım ama görünmez bir insan gibi Yvonne'un içinden geçtim.

"Ne, bu neden böyle?"

Kafam karışmıştı. O sırada biri nefes nefese kaldı ve Yvonne'a bağırdı.

"Koşma! Çok fazla insan olduğu için tehlikeli olduğunu söyledim!"

"Rennald?"

Ona dönüp baktım ve ağzımı açtım.

İlkokul öğrencisi gibi görünen genç Rennald sert bir ifadeyle konuştu.

"Bunu yaparsan, seni eve geri götürürüm." Ağabeyinin nasihatini

duyan Yvonne asık bir suratla "Özür dilerim, ağabey" diye cevap

verdi. "Bir bakayım."

Yvonne'un tuttuğu el aynasını aldı ve hızlıca baktı. Güzel pembe saçlı iki kardeş ikiz gibi görünüyordu.

"Bunun nesi bu kadar güzel? Her yerde var." "Bu çok kaba. Düşük kaliteli bronzdan yapılmış gibi görünüyor." Leonard'ın sözlerinin ardından biri sert bir sesle ekledi. "Derick?! "

Gerçekten ağzımı açtım.

Genç Leonard'ı gördüğümde daha fazla şaşırmamın nedeni, Derick'in genç bir delikanlı olarak görünüşünün çok tanıdık olmasıydı.

"Sihirli bir bileklikle bir erkeğe dönüştüğümde böyle görünüyorum, değil mi?"

Derick'in genç yüzüne bir yetişkin olarak baktığım bir zamandı.

"Ben bunu beğendim, iyi bak kardeşim. Diğer aynalara kıyasla daha parlak ve güzel."

Yvonne ağzını şirin bir şekilde büzdü. Bu kez araya bir market sahibi girdi.

"Gözleriniz doğru! Bu sıradan bir ayna değil! Uzak batının kadim insanları tarafından kullanılan bir ayna. Gizemli bir gücü var."

"OH. Burada bekle, Yvonne. Sana bundan çok daha güzel bir şey getireceğim."

Leonard, konuşmaya hevesli olan sahibinin sözlerini kesti ve takdir etmeden yakındaki aksesuar mağazasına koştu.

"Öfkeniz gençliğinizdeki gibi.

Bir adım uzaklaşıp onları öylece izlerken, pembe bir saçın uzaklaştığına baktım. Bu illüzyonun neyi temsil ettiğine dair belli belirsiz bir fikrim var.

Bu 'gerçek' Yvonne'u kaybettikleri gündü.

"Bunu istiyor musun Yvonne? "

Derick aniden Leonard'ın geride bıraktığı el aynasını göstererek sordu. Yvonne parlayan gözlerle başını salladı.

"Evet."

"Hey, fiyat ne kadar?"

"İyi seçim! Bana üç gümüş sikke ver!"

Fahiş fiyata rağmen Derick hiçbir şey söylemeden ödemeyi yaptı.

Derick aynayı tüccardan aldı, Yvonne'a verdi ve şöyle dedi.

"Al, Raina'ya yakalanmamaya dikkat et. Babamın kulağına giderse felaket olur." "Vay canına! Derick abi en iyisi!"

Yvonne mutlu bir yüz ifadesiyle sışradı ve Derick'in yanağını okşadı. Derick gülümsedi ve sanki sevimli kız kardeşini görmüş gibi başını okşadı. Gözlerimi şaşkınlıkla kocaman açtım.

Bir zamanlar sadece robot gibi gülümsemeyi bilen birinin bu kadar nazikçe gülümsemeyi bildiğine inanamıyordum.

O andı. Boo-woo, Boo-woo-! Uzaktan

yüksek bir ses duydum.

Baktığımda, renkli kostümler giymiş bir insan kalabalığının caddenin ortasında yürüdüğünü gördüm.

"Yvonne, elimi sıkı tut."

Derick dedi ve Yvonne'un elini tuttu.

Bana uzattığı elin aksine çok küçük bir eldi.

Elbette Yvonne'un elinden çok daha büyüktü ama 10 yıl önceki yaşını da saklayamıyordu.

"Peki ya kardeş Rennald?"

"O bir çocuk değil, kendi kendine gelecektir."

Kardeşler el ele tutuşarak sohbet ettiler ve yol kenarına çekildiler. Bu sırada geçit töreni alayı onlara yaklaştı.

Bundan sonra ne olacağını aşağı yukarı tahmin etmiştim.

Ama bu durumda izlemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Bu çoktan geçmiş bir geçmiş. Böyle düşünürken, beklendiği gibi oldu.

Garip ve kabaca düğmeli kıyafetlerini tutan benim aksime, genç Yvonne ellerini sıkıca tutmasına rağmen kalabalık tarafından kolayca sürüklendi.

"Abi! Abi!"

"Yvonne!"

Derick, Yvonne'un uzaklaştığını görünce umutsuzca bağırdı.

"Çekil yolumdan!"

Kalabalığı iterek Yvonne'a kendi başına ulaştı. Ama bu yeterli değildi.

Önümden geçen küçük omuzda, sadece izleme düşüncesini bir kenara bıraktım ve uzanıp elini tutmaya çalıştım.

"Oh, hayır.

Ama geçti işte.

Gözyaşlarıyla dolu mavi gözler hızla görüş alanımdan kayboldu. "Ne yapmalıyım?"

Kayıp Yvonne'u takip eden insanların arasından hızla geçerken. Tuk, tuduk.

Birden yerde bir şey yuvarlandı ve gözüme çarptı.

Derick ona bir el aynası almıştı ve el aynası insanların ayaklarının dibinde yuvarlanıyordu, belki de kaçırmıştır.

Sanki izlediğimi biliyormuş gibi, o anda aynadan hafif bir parıltı yayıldı. "Lanet olsun.

Dışlerimi gıcırdatarak oraya koştum.

Ve tam birinin ayağı aynayı çiğnemedi önce, onu kapmayı başardım. Diğerlerinin aksine, ayna geçmedi ve tamamen elimdeydi.

"3hit, Yvonne! Yvonne"

O sırada umutsuz bir ses duyuldu.

Geriye dönüp baktığında, Derick geçit töreninin süpürüldüğü yerde harap olmuş bir halde tek başına duruyordu.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-9: Yan Hikaye 9

Bölüm ss-9: Yan Hikaye 9

Kabarık gözlü ve soğuk terli ağırlı bir yüz.

Derick'in yüzünü hiç bu kadar çaresiz görmemiştim. Bu yüzden biraz garip hissettim.

Ondan ne kadar nefret edersem edeyim, hiç kimse onun ailesinden ayrıldığını görmekten mutlu olmadı.

Aynı zamanda, beni festivalde sürüklenirken gördüğünde neden bu kadar çaresiz görüldüğünü biraz olsun anladım.

"Abi!"

Sonra Leonard bir yerden çıkageldi.

Derek'in dediği gibi, belki kendi başına güvenli bir yerde saklanıyordu ama elinde küçük kız kardeşi için bir kolye vardı.

"Yvo, Yvonne?"

Derek'in yalnız kaldığını görünce şaşırdı ama kısa süre sonra sinirlendi çünkü ağabeyinin yüzüne bakarak durumu kavradı.

"Seni aptal! Burada dikilmiş ne yapıyorsun? Onu hemen bulmalıyız!"

Leonard hızla hareket etti ve Derick'in kolunu sürükledi.

Ancak o zaman Derick kendine geldi ve Yvonne'u aramaya başladı.

"Yvonne! Yvonne, neredesin!"

Bütün geceyi Yvonne'u bulmak için yakınlardaki sokaklarda arama yaparak geçirdiler.

Kalabalık yavaş yavaş kaybolsa ve sıraya dizilmiş bakkal dükkânı kapansa da, yine de Yvonne'un tek bir saç telini bile bulamadılar.

"Şimdi ne yapmalıyız?"

Kızıl şafağı gördükten sonra Leonard gözyaşlarına boğuldu.

"Tamam, hepsi benim yüzümden. Buradan çıkmakla ilgili hiçbir şey söylemedim.

babamın izniyle."

Leonard'ın gözyaşları içinde ağlamasını tuhaf gözlerle izledim.

"Ağlama Leonard. Eckart hiçbir koşulda zayıf değildir."

Yorgun olmasına rağmen Derick küçük kardeşini bir yetişkin gibi teselli etmeye çalıştı.

"Hadi geri dönelim. Eğer şövalyeleri getirirsek, onu yakında buluruz."

"Babam bizi öldüresiye döver."

Leonard mız mızmızlanarak ağabeyini takip etti. "Onları takip etmek zorunda mıyım?"

Onlar uzaklaşırken onlara bakıyordum. Drrrttt~

Elimdeki el aynası aniden titreşti ve beyaz bir ışık yayıldı. Bir grup ışık, dümdüz havaya doğru, bir yeri işaret ediyor gibiydi. "İşte istediğim şey bu.

Karmaşıklık için iç çektim.

Yazık oldu ama geçmişte kalmış olsa da yapabileceğim bir şey yoktu. Buraya hayatta olup olmadığını kontrol etmeye geldim.

Ama buradan çıkmak için beni sürükleyen Yvonne'u bulmaktan başka çarem yoktu. Işığın toplandığı yöne doğru yürüdüm.

Ne kadar zaman geçti?

Aynanın beni yönlendirdiği gibi yürüdüm ve  afağın henüz s kmediği karanlık bir sokağa ula tım. Ve orada Eckrat'ın kardeşlerinin aradığı pembe saÇı buldum.

Grauk, Hraaauks.

K  ede          oturan  ocuk sert bir şeyler yiyordu. 'Yvonne'

Ona yaklaşırken birden bir uyumsuzluk hissiyle durdum. Yvonne'un önündeki şey yemek değil, bir adamdı.

" o lezzetli, çok lezzetli!   te bu!"

Yvonne, tanımadığı bir adamın boynuna asılmı , delirmi  gibi mırıldandı.

Graauks. Tuhaf çiğneme sesleri arttıkça, önünde yatan iri cüsseli adam yavaş yavaş b z   yordu.

Öte yandan, Yvonne'un küçük bedeni bilinmeyen bir enerjiyle    ek açmaya başladı. ' ılgın'

Ne anlama geldiğini bilmediğim için tüylerim diken diken oldu.

Karde leri onu ararken, Yvonne  oktan Leyla tarafından ele ge irilm  ti. "Dur!

Leyla'nın deli gibi insan yemesini engellemek için elimi uzattım ama yanından geçip gittim. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yemeğini bitirdiğinde, bir mumya gibi kurumu  olan cesedin üzerinden kalktı.

"AAargh!"

Ve sonra. Çocuk sanki bir oyun oynuyormuş gibi çığlık attı, sanki az önce onu yuttuğu bir yalanmış gibi.

"Bu, bu da ne! Abi! Derick kardeşim!"

Yvonne'un aklı başına geldi. Gözyaşlarına boğuldu ve kardeşini aramaya başladı.

"Derick! Leonard! Orada kimse var mı?"

Şaşırmıştım. Leila tarafından ele geçirilen Yvonne'un aklının başına geleceğini hiç düşünmemiştim. O zaman oldu.

"Gürültücü! Hayır! Hayır! Hayır!"

Yvonne aniden yere oturdu ve kulaklarını parçaladı. Ben duymuyorum ama Leila bir şeyler fısıldamış gibi görünüyor.

"Acıtıyor! Nefret ediyorum! Kardeşim! Baba, canımı yakıyor."

Vücudu olduğu gibi bükülmüş olan çocuk acı içinde hıçkırıyordu. Boş gözlerle ona baktım.

Çoktan gerçekleştiğini bilmeme rağmen kendimi iyi hissetmiyordum.

Görüşüm bulanıklaştığı için sebepsiz yere birkaç kez göz kırptım. Sonra sahne değişti.

Zaman geçtikçe Yvonne eskisinden biraz daha yaşlandı. Ancak, bir dilenci gibiydi.

Yvonne, yıpranmış kıyafetleri ve orijinal şekli hayal edilemeyecek kadar dağınık saçlarıyla karanlık bir ara sokakta tereddüt etmeden dolaştı.

Kötü kalpli deli gibi görünen ve sık sık bir çocuğu takip eden insanlar vardı. Ancak her seferinde, içinde saklanan canavar ortaya çıkıyor ve insanları korkunç bir şekilde yiyordu.

Ve sonra statisfied canavarı derin bir uykuya daldı.

Her seferinde 'gerçek' Yvonne bilincini yeniden kazanmayı başardı.

Hatırlamadığı halde ne yaptığını öğrendiğinde ağladı ve bağırdı.

"Baba! Abi! Reina!"

Dişlerimi sıkarak bir çocuğun umutsuzca ailesini arayışını izledim.

"Gerçeğin aynası" bana bunu neden gösteriyor bilmiyorum ama Yvonne'un geçmişini çaresizce izlemek benim için çok acımasızdı.

Zaman geçtikçe Leila'nın gücü daha da arttı.

Artık Yvonne'un insan yese bile aklının başına gelmesi nadiren görülen bir durumdu.

Onu izlerken çok yorulduğum için gözlerimi tekrar tekrar kapatıp açtım. Traak, sahne değişti.

Karşımda yerde yatan dağınık Penelope duruyordu. "Sevgili Penelope.

Benimle Dük'ün malikanesine gel."

Ona doğru uzanan Duke'un figürüydü.

Ve çok uzakta olmayan Yvonne bir ara sokakta durmuş sahneyi izliyordu.

Annesinin bedeninin arkasında tereddüt eden genç Penelope, kısa süre sonra ellerini kavradı. Dük, Penelope'yi kollarının arasına aldı.

"O benim babam. "

Ona bakan Yvonne, şaşkın bakışlarla küçük bir sesle mırıldandı.

"O benim babam"

Sonra aniden yere yığıldı ve başını tuttu. "Hayır!

Hayır!"

Leila'nın sesi yine bir şeylerden bahsediyor gibiydi. Ben devam ederken Yvonne'un yanına oturdum.

Ve sonra.

[Kaybetti

n]

Srruurr. Rüzgârdaki bir gürültü gibi, kulağımda ürpertici bir ses duyuldu.

"Hayır

O değil! O benim babam! Babam! Derick kardeş! Leonard kardeşim!"

Yvonne çılgınca bağırdı. Sert bir şekilde dinledim.

Yvonne'un hıçkırıklarıyla eşzamanlı olarak kulağına çok küçük bir fısıltı aktı.

[Terk edildin. Terk edilmişsin. Terk edilmişsin. Terk edildin. Terk edilmişsin.

Terk edilmişsin. Terk edilmişsin.] "Ah.

Boğuk bir sestti.

Yvonne'dan her zaman duyduğum fısıltıları nihayet duyabiliyordum.

[Terk edildin. Baban seni de kardeşin gibi terk etti.] Yvonne başını salladı ve Leyla'nın küfürlü fısıltısına direndi.

"Hayır, hayır. Bu doğru olamaz. Babam dünyada en çok beni sevdiğini söylerdi."

[3tupid, hala emin değil misin? O zaman neden şimdiye kadar onlardan biriyle karşılaşmadın? Başından beri başkentteydin. Yani seni bulamadılar bile.]

"Hayır. Hayır"

[B]Bundan anlayamıyor musun? Seni terk etti ve yeni kızını buldu çünkü sen çürük ve işe yaramazdın. Daha güzel, akıllı, yeni kızı! Penelope!]

"Hiks, Hicks, Hicks"

Kulaklarına sürekli olarak şiddet içeren sözcükler dolanırken hıçkırığa hıçkırığa ağlayan Yvonne'un nefesi kesilmeye başladı. Yine de Leila durmadı. Bir çocuğun ruhunu ve bedenini tamamen yok etmek.

[Eckart'ın tek prensesi Penelope'dir, sen değil! Penelope Eckart! Onun adı çok güzel, hahaha! Hahaha! Hahaha!]

"NoHiks, Hicks"

Yvonne'un nefesinin sesini hissedebiliyordum ve Yvonne'un hayatı ince bir şekilde birbirine yapışmıştı.

Daha fazla dayanamadım. Hiçbir işe yaramadığını bilsem de kollarımı Yvonne'a uzattım.

"Dinlemeyin."

Sayılsız kez elimden geçen elim bu kez yalan söyler gibi çocuğu tuttu. Şaşırmadan söyledim ve iki elimle Yvonne'un kulaklarını sıkıca tuttum.

"Hepsi yalan. Baban ve kardeşlerin seni asla unutmayacak."

Yvonne'un vücudu o anda durdu, kramplar girdi ve nefes alıp vermesi sessizleşti. Aynı anda. Hraak, traaak-!

Çevredeki sokakta bulunan sahneler cam parçaları gibi çatlamaya başladı.

Durumu sandığımdan daha sakin karşıladım çünkü bunu bir kez yaşamıştım. Parçalanan yanılsamalar ezildi.

Sonunda karanlık boşlukta sadece Yvonne ve ben kalmıştık. "Her şeyi alıp götürdün."

Çömelmiş halde oturan Yvonne bana kızgınlıkla baktı ve homurdandı. "Ve ben burada kapana kısıldım."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-10: Yan Hikaye 10

Bölüm ss-10: Yan Hikaye 10

Sonunda biliyordum.

"Gerçeğin Aynası "nın bana Yvonne'un geçmişini göstermesinin nedeni.

Yvonne'un kulağını kapatan elimi indirdim ve sakince hareket ettirdim. "Bu seni rahatlatılabilir mi bilmiyorum."

"...."

"Seni değiştirmek için hiç iyi bir zamanım olmadı."

Söyleyemedim çünkü hiçbir şey almadım.

Ölümünden sonra ruhu burada hapsolan Yvonne'un aksine, Penelope sıfırlanana kadar hâlâ hayattaydı.

"Yalan söyleme!"

Ama Yvonne haykırdı, söylediklerime inanmadı.

"Babamı ve tüm kardeşlerimi aldınız! Evimi! Ve yerimi!"

Utanmıştım. Ne kadar büyürsem büyüyeyim, ağlayan bir çocuğu teselli edecek yeteneğe sahip değildim. Bir süre sonra iç çekerek vazgeçtim.

"Bana bak, Yvonne." "

....."

"Ailenin beni neden dükkân kızı olarak getirdiğini sanıyorsun?"

Bir çocuğun seviyesine nasıl açıklayacağımı bilemedim. Sadece ne istersem onu söylüyorum. ""

Yvonne hemen cevap vermedi. Neden bu kadar meraklı olduğunu merak ediyordum ama o bana burun kıvrırken ona baktım ve cevabı buldum.

Uzun bir süre sonra çocuk ağızını açtı. "Bilmiyorum." "Çünkü sana benziyorum." "Ha?"

"Seni benim aracılığımla canlı hayal etmek istiyorlar. Böylece seni unutmayacaklar." Sakince gerçeği söyledim.

Belki de bu beklenmedik bir cevaptı, sulu mavi gözler kocaman açıldı. "Hangi yönünle bana benziyorsun?"

Yvonne bana tekrar tekrar bakarken sordu. "Saç renginiz ve göz renginiz farklı." "Bu doğru."

Kısa bir gülümsemeyle cevap verdim.

"Ailen beni umursamadı bile çünkü ben büyüdükçe senden daha da farklı oldum. Beni sahipsiz bıraktı ve istismar etti."

"Ne?"

"Bu yüzden her seferinde sefil bir şekilde ölüyorum. Tıpkı senin her zaman burada kapana kısılmış olduğun gibi." ""

"Şimdi rahatladın mı?"

Yvonne sözlerime şaşırmış görünüyordu. Ama bunu bir şaka olarak görüp geçiştirmek istememiştim.

Yvonne'un geçmişı gerçekten talihsizdi ama bu Penelope'nin ölümü anlamına gelmiyor. Hayır.....

Geçmiş hayatımdaki sayısız ölümün hiç yaşanmadığını söyleyemem. "Bu yalan. Babam ve kardeşlerim bunu yapamaz. İmkânı yok."

Yvonne sanki sözlerim inanılmazmış gibi haykırdı.

Çok tatlı olan ailesi asla böyle acımasız bir şey yapmazmış gibi görünüyordu.

Buna inanıp inanmaması önemli değildi. Omuzlarımı silktim ve sessizce Yvonne'un şokunun geçmesini bekledim.

Bir süre sonra Yvonne biraz kafası karışmış gibi sordu. "Ama

sen neden buradasın? Sen de benim gibi ölüp kapana mı

kısıldın?" "Hayır, ben hâlâ hayattayım." "O zaman"

"Vinter Verdandi'yi almaya geldim. Seni de, çünkü buradan çıkabilirim."
"Vinter?"

Sözlerim mavi gözlerini sarstı. Bunu kaçırmadım ve hemen sordum.
"Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben, ben sana söylemeyeceğim!"

Ancak çocuk acı dolu bir ifadeyle başını çevirdi.

"Sana nasıl inanabilirim? Senin yüzünden öleceğini söyledi!" "Daha
doğrusu, eğer başaramazsan, o ölecek."

Ona cevap vermeden baktım, Yvonne önce anladı ve gerçeği söyledi.
Sonra birden başını eğdi.

"Ama başarılı olmayan ne?"

Sorusunu yutmayı başardım ve kahkahalarımı bastırdım. "Renald gibi aynı
mizaca sahipsin.

Kardeş olma düşüncesi tüylerimi diken diken etmişti. Başımı sinir bozucu
Yvonne'dan yana çevirdim. "Sen de bana söylemiyorsun, neden ben sana
söyleyeyim?" "Bu"

"Oh, bilmiyorum. Eğer inanamıyorsan, gelip senin gibi nasıl öleceğini görebilirsin." Düşündüm de, bu haksızlıktı.

Başkalarının ölümünü izlemekten acı çeken tek kişi bendim ve bu konuda yeterince iyi değildim.

Bu çocuğu rahatlat.

Çaresizlik içinde uzandım.

Konuşma kesildiğinde doğal olarak endişelendim. "Calisto çoktan döndü mü?"

Belki de çoktan geri dönmüştür.

Burada zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım ama saraydan ayrıldığımda çoktan geç olmuştu. Kayboluşumla ilgili yaygara koparacak olan Calisto'yu düşünmek beni şimdiden yordu.

Ama şimdi aynayı çalan Yvonne'u bulursam her şeyin çözüleceğini sanmıyorum. Şu anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi kapalı tuttuğum ve düşüncelerimi sessizce düzenlediğim zamandı. "Haksızlık."

Birden, sessizce yatan yanımda huzursuz olan Yvonne küçük bir sesle mırıldandı. "Ben öldüm, sen neden hala hayattasın?"

Gözlerimi açtım ve yan tarafa baktım.

"Ben de babamı özlüyorum. Derick kardeşim ve Rennald kardeşim"

Belki de çocuk bir çocuktı ve Yvonne ağzını büzmüş, gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Ağlama."

Sesim çok da duymak istemediğim kelimelerle doluydu. Ama... "Buradan çıktığında, onları görmek için sana da bir şans verilmeyecek mi?" "Nasıl çıkabilirim?"

"Şey. Bilemiyorum. Her şeyden önce, zamanı geri döndüren Vinter'ı durdurmamız gerekecek." ""

Neyse ki Yvonne gözyaşlarına boğulmadı, sanki çocuğu uyarma fikri iyi bir şeymiş gibi. Gözlerimi tekrar kapattım. Düşüncelerimi toparlamanın zamanı gelmişti.

İşte o zaman oldu. Serin bir dokunuş sağ elimi sardı. "Haydi."

Gözlerimi açıp başımı çevirdiğimde bir çocuğun asık suratıyla yavaşça elimi tuttuğunu gördüm. Tek kelime etmeden yerimden kalktım.

Yvonne'un elinden tutup sürüklendiğimde ve bir an için siyah boşlukta yürüdüğümde, aniden karşılaştığıma benzer beyaz bir kapı yaratıldı.

Yvonne elimi bıraktı ve tereddüt etmeden içeri girdi. Bir an için kapının önünde tereddüt ettim.

Çünkü bu çaresiz durumun daha önce olduğu gibi tekrarlanmasından korkuyordum. "Ne yapıyorsun? Haydi!"

Ancak beyaz ışığın içinde duyduğum sözler beni cesaretlendirdi. Gözlerimi kapattım ve ileriye doğru yürüdüm.

Gözlerimi tekrar açtığımda beni tanıdık bir yer karşıladı.

Kocaman sütunları ve iskeletlerle dolu merdivenlerin altındaki zemini olan geniş alan Leyla'nın mezarıydı.

Başımı çevirdim ve arkama baktım.

"Gerçeğin aynasını" iyi bir şekilde görebiliyordum. Görünüşe göre Yvonne'un yanındaki kapı ona bağlıydı. "İşte orada."

Önce yolu açan Yvonne bana doğru koştu ve elbisemi kaptı, arkamdan baktı ve el salladı. Ancak o zaman kendime geldim ve Yvonne'un yönüne baktım.

Çok uzakta olmayan bir yerde yatan birini görebiliyordum.

"Vinter! Sonunda onu buldum. Ona doğru hızla yürüdüm.

Daha önce gördüğüm devasa sihirli daire hâlâ sunağın zeminini net bir şekilde işliyordu. Şanslı ya da değil, artık yanmıyordu.

Ve tam ortasında Vinter vardı. "Marki!"

Sihirli Çember'i geçip hızla Vinter'ın evine koştum.

Diri diri yansa da yanmasa da yüzü kurumuştı ve onu tanımak zordu.
"Bana öldüğünü söyleme.

Çağrım cevap vermediğini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.
"Marquis, uyan!"

Sihirli çemberin göğsünün ortasında nasıl yandığına aldırmadan uzandım ve onu salladım. Ama Vinter sadece çaresizce sallandı ve gözlerini açmadı.

Normalde ellerimi burnunun altına koyarak nefesini kontrol ederdim ama ölmüş olabileceğini düşündüğüm için mantığımı kaybettim.

Tak-! "Marki!"

Yanağına pervasızca bir tokat attım. "Marki, lütfen uyan! Marquis!" "U, ugh"

Neyse ki göz kapakları sanki kendine gelmiş gibi birkaç kez titredi. Ölmediği için gerçekten rahatlamıştım.

Aynı anda onu bulan çocuk da bir yanılsama gibi bir süreliğine geçip gitti. Vinter tamamen kendine gelene kadar elimi durduramadım.

Plak! Plak, Plak-!

"Marki! Kendine gel! Marki!" "Aklım başıma geldi"

Yvonne'un kenardan söyledikleri umursamazca göz ardı edildi. İşte o zaman. "UghLady?"

"Marki, uyanık mısınız?"

Ellerimi aceleyle indirdim. Gözlerini kırptıştırırken sordu.

"Ben. öldüm mü? Belki de dünya yok edildi ve hepimiz birlikte cennet"

"Yapamazsın. Sanırım kendini toparlamak için birkaç darbe daha alman gerekecek." "Hayır!"

Ancak o zaman Vinter vücudunun üst kısmını kaldırır.

İnanılmaz olup olmadığını anlamak için bana ardı ardına baktı. Rüya olup olmadığını ölçüyor gibiydi.

"Bayan, buraya nasıl geldiniz?"

Sonra birden kekeledi ve sanki bir sorun varmış gibi vücuduna dokundu. "Sihirli çember çalışmayı durdurdu."

Küller onun hareketleriyle birlikte dalgalandı.

Şok olmuş bir yüzle ona bakan Vinter sonunda titreyen mavi gözlerini kaldırdı ve bana baktı. "Sakin söyleme, başardın mı?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-11: Yan Hikaye 11

Bölüm ss-11: Yan Hikaye 11

Asık bir sesle cevap verdim.

"Sanki bunu başardığım için üzgünmüşsünüz gibi geliyor." "Öyle değil, ama"

"Ne yazık ki, Yvonne'u öldürdüğümden beri bir süre geçti. Bu da sizi geride tutan sihirli çemberin çalışmayı bırakmış olacağı anlamına geliyor."

Şu ana kadar uyuduğu için bunun farkında bile değildi.

Ancak anlamadığını ve bana boş boş baktığını görünce içim öfkeyle doldu. "Neden erken kalkmıyorsun? Sizi bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz Marki?"

Yüksek sesle çığlık attım. Ancak o zaman Vinter yerinden tamamen kalktı. Yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı.

Durumu uzunca bir süre kavradıktan sonra nihayet ağzını açtı ve konuştu. "Başarısız olacağını düşündüm. Bu yüzden her şeyden vazgeçtim ve sonunu bekledim."

Neden kendi başına gelmediğini sormadan, cevabını duyduğumda sözümü kaybettim. Vinter'in gözleri uzaktaki havanın ötesinde gezinerek yavaşça yanımda duran Yvonne'a kaydı. "Bir noktadan sonra bu çocuğun gözleri uyuşuyor"

"....."

"Suçluluğu görmenin geçmişteki bir yanılsama olduğunu düşündüm. Ben de zamanın geldiğini düşündüm."

Böylece Vinter her şeyden vazgeçerek ve sihirli çemberin durup durmadığını bilmeden üzerine uzandı.

Kızmıştım ama diğer yandan anlamadığımdan değil, bu yüzden çenemi kapattım. Her neyse, onun hayatta olduğu gerçeği en önemlisiydi.

Şimdi oyunlarla hiçbir ilgisi olmayan gerçek geleceğe ilk adımı atmamız gerekiyor. "O 'gerçek' bir Yvonne."

"Ah."

"Sanırım Leila tarafından ele geçirildikten kısa bir süre sonra uzay ve zamanda kilitlendi." Yvonne'un kimliği hakkında ilk olarak Vinter'a açıklama yaptım.

Bu beni meraklandırıdı. Belki de, sistemi vuran kadim büyücüler çocukların kemiklerinin ruhunu tutuyorlardı.

Penelope'nin parçalanmış ruhunu toplayamadığı için beni başka bir boyuttan geri getirmek gibi. "Demek bu yüzden Yvonne olmadan sadece Leyla döndü.

Bu arada, şanslıyım.

Küçük Yvonne, ruhunun Leyla tarafından her an yok edilmesine dayanamazdı. "Anlıyorum."

Vinter anlamış gibi ağır ağır başını salladı.

Görünüşe göre Yvonne bu konuda kendini sorumlu hissediyordu. "Şimdi buradan nasıl çıkabiliriz?"

"Pekala. Benim bakış açıma göre 'gerçeğin aynası' dışarıyla bağlantılı bir geçit gibi görünüyor."

Vinter arkamı işaret etti ve şöyle dedi.

Hafifçe başımı salladım ve restore edilmekte olan aynadan buraya geldiğimden beri, bir nedenden dolayı olacağını düşündüm.

Geriye kalan tek şey Yvonne'du. Ona baktım.

"O zaman dışarı çıkmadan önce onunla ne yapmamız gerektiğini düşünüyorum." Vinter'ın hayatta olması iyi bir şeydi.

Artık sistem çöktüğüne göre, bir çözüm olmalı. Herkes için mutlu bir son olması daha iyi olur.

Yvonne'u buradan çıkarmak ve mümkünse onu asıl ailesine geri göndermek istiyordum.

Ancak, sadece Yvonne'a baktı ve kasvetli bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Maalesef hiçbir yolu yok."

"Neden?"

"Eğer Leyla'yı durdurmayı başarırsanız, ruhun geri dönebileceği bir beden kalmayacak." "Bu"

Nutkum tutuldu.

Sadece sihirle nasıl olacağını biliyordum ama bu kadar gerçekçi bir sorunu hiç düşünmemiştim. "Sen neden bahsediyorsun?"

İkimiz de ciddi bir yüz ifadesiyle birbirimize baktığımızda Yvonne araya girdi ve sordu.

Bu ocuğun önünde yapamayacağım bir şey söylemekten korktuğum için hemen uzandım ve Yvonne'un kulaklarını tıkadım.

"Bilmene gerek yok."

"İşh, neden bana haber vermiyorsun? Bırak beni!" "Tsk, başım belada."

Ellerimi üzerinden çekmeye çalışan çocuğu durdurarak alçak sesle Vinter'e şöyle dedim "Ben aramadım ama kalıntılar toplanmış olmalı."

"....."

"Bu konuda bir şey yapamaz mısınız?"

"Hanımefendi."

"Onun burada bu şekilde sıkışıp kalmasına izin veremem. Sadece öldüğü anı gördüm." Bunu gördükten sonra, onu bırakamam.

Çarpık bir yüz ifadesiyle fısıldıyordum ve Vinter de yüzünü sertleştirdi. O zaman oldu.

"Aptal, sırf sen kulaklarımı tıkıyorsun diye duymamamın imkanı yok." Aniden, uzaktan yüksek bir ses geldi.

Vinter'in arkasından dilini dışarı çıkaran pembe saçlarını görebiliyordum. "Bu, bir yetişkinle dalga mı geçiyorsun?"

"Buradan nasıl çıkacağımı biliyorum."

Bir şey söylemeye çalıştım ama Yvonne'un sözünü duyunca durdum. "Ne?... Nasıl?"

"Bazen garip bir kare pencere açılıyor ve bana soruyordu. Eğer kabul edersem, daha iyi bir yere gidebilir ve yeniden doğabilirim."

"Kabul etmek mi?"

Yvonne'a boş boş baktım.

Benim dışımda birinin sistem penceresini görebilmesi garip bir duyguydu. Aynı zamanda, bir süre önce tahmin ettiğim şey doğru çıktı.

'Beklendiği gibi, kadim büyücü tarafından yazıldı'

Eğer yeniden doğsaydı, o da benim gibi farklı bir boyutta yeniden doğacaktı. Yvonne'a karmaşık bir bakışla bakarken ağzımı ağır bir şekilde açtım. "Peki neden kabul etmedin?"

Sonra çocuğun yüzü asıldı. "Gitmek istemedim." " " "

"Git, ya babam ve kardeşlerim beni bir daha

göremezlerse" diye iç çekerek yutkunmayı başardım.

Kadim büyücülerin telkinlerine rağmen Yvonne'un bu karanlık alanda neden yalnız bırakıldığını anlayabiliyordum. Korkunç ölümü tekrarlanmış olsa da, ailesinin yüzünün orada belirdiğini görmek içindi.

Böyle bir acıya dayanacak kadar şefkatli değildim, bu yüzden Yvonne'u anlayamadım. Sessiz sözlerime bakan Yvonne tedirgin bir yüz ifadesiyle sordu.

"Gitmek zorunda mıyım?"

"İstemiyorsan gitmek zorunda değilsin." "Hanımefendi."

Vinter sert cevabıma şaşırmış gibi bana seslendi.

Anlamasını sağlamak yerine cebimden bir şey çıkardım ve Yvonne'a verdim. "Al, aynan."

Bu benim ayna çubuğumdu, Hayır, Yvonne'un Derick'ten hediye aldığı el aynasıydı. "Onu ben aldım. Şimdi bir daha kaybetme."

Çocuk şaşkın bir bakışla el aynasına baktı. Kısa süre sonra mavi gözleri yaşlarla doldu.

"Hiks."

Yvonne başını kaldırdı ve kocaman gözlerle bana baktı. "Baban ve kardeşlerin iyi durumdalar."

Ona kendi kızlarını ararken neler yaptıklarını anlatmak istemedim.

Yvonne ailesinden ayrı kaldığı için sefil bir zaman geçirdi, ancak Penelope için onlar onu sayısız kez öldüren insanlardı.

Kızı döndüğünde malikaneden atılabileceğinden korkuyordu. Bu yüzden Penelope sürekli endişe içinde yaşadı ve buna mecburmuş gibi davrandı.

"Bu arada, bu kadar iyi olan şey nedir?

Ama böyle şeyler için huysuzlanamayacak kadar büyümüştüm. Ve şimdi onlar olmadan da mutlu olacağıma emindim.

Bir şey yapmış olsam bile kendimi severim ve sevdiğim kişiyi umutsuzca düşünürüm, böylece yoluma devam edebilirim.

"Her yıl sizi kaybettikleri gün, sizi özlemekte zorlanıyorlar. Ama herkes deniyor

gösteriş yapmak için değil. Öğrenirseniz üzülürsünüz diye korkuyorlar." ""

"Özellikle babanız Dük, nerede olursanız olun her zaman mutluluğunuz ve rahatınız için dua eder.

gün."

"Hik, hiks hiks"

Yüzünde hiçbir ifade olmayan benim aksime, Yvonne'un yumuşak yanaklarına gözyaşları düştü. Onu ikna etmek için sessizce son sözlerimi söyledim.

"Eğer hala buradaysan, geri dönüp onlara senin haberlerini anlatamam." "Sen"

Yvonne sulu nefesini geri verdi. "Benden nefret etmiyor musun?" "Senden neden nefret ediyorum?"

" Ailemin benim yüzümden seni öldürttüğünü duydum."

"Sen orada bile değildin. Yani konuyla alakasızdın." Oldukça alaycı bir şekilde cevap verdim. Sonra hemen ekledim.

"Ve onları anlayamıyor değilim. Ne kadar zaman geçerse geçsin.

Senin gibi bir

kardeş" " "

"Nasıl unutabilirim? "

Festivalin son günü, sırf havai fişekleri görmek için çatı katına çıktığım için beni eleştiren Leonard.

Yvonne'un yerini almamıştım, bu yüzden Penelope'yi öldüren Derrick'i ve onu her zaman sessizce izleyen Duke'u affedemezdim.

Ama bunu neden yaptıklarını anlayabiliyordum.

Böylesine nazik ve sevimli bir kız kardeşimi gözümün önünde kaybetmiş olsaydım, onun yerini almaya çalışan herkesten endişe eder ve nefret ederdim.

Ben de çıldırırdım. "Ah"

Küçük ve narin elleriyle yanaklarını silen Yvonne birden başını kaldırdı ve havaya baktı.

Artık gözlerimde başka bir şey göremiyordum ama içimde bir his vardı. Sistem penceresi açıldı.

"Kalmak ya da kalmamak konusunda seçim yapmakta özgürsünüz. Bu senin seçimin." Genç Yvonne'un mavi gözleri bana bakıyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra ağzını açmayı başardı.

"Babama ve kardeşlerime"

"....."

"Onlara iyi olduğumu ve onları çok sevdiğimi söyleyebilir

misin?" Yavaşça başımı salladım.

Onun için yapabileceğim bir şey yoktu, ben de Yvonne'a statüsünü verdim.

"Derick kardeşime bana bir el aynası aldığı için teşekkür ettiğimi ve onu kaybettiğim için üzgün olduğumu söyle."

"Evet, yapacağım."

"O zaman ben giderim."

Yvonne sonunda veda etti ve ona verdiğim el aynasını hiç almadı. Ellerini garip bir şekilde sallayınca güzel pembe saçları dalgalandı.

Kısa bir süre sonra, küçük bir beden parlak bir ışıkla sarılmaya başladı.

Genç Yvonne tamamen gidene kadar sessizce ellerimi salladım. "Sen iyi misin?"

Tam o sırada Vinter yaklaşıp benimle konuştu, ben de elimi sallamayı bıraktım. Boş yere baktım ve başımı ona çevirdim.

"Benim hiçbir sorunum yok."

"Hanımefendinin gülen yüzünden çok ağlayan tatlı yüzünü görüyorum hep." Onun sözleri üzerine elimi gecikmeli olarak kaldırdım ve yüzümü süpürdüm. Bu ne zaman oldu? Parmağımda bir sürü gözyaşı vardı. Tedirgin bir bakışla baktım.

"Size bir mendil vermek isterdim ama üzgünüm, bu durumdayım."

"Sorun değil."

Çok üzgün görünen Vinter'a hafif bir gülümsemeyle, "Ellerimle silebilirim," dedim. "Ellerimle silebilirim."

Ve yüzümü teker teker sildim. Çocuk gibi davranacaktım ama yakalandığımı düşündüğüm için utandım.

Yaptıklarım karşısında bir süre sessiz kalan Vinter birden kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. ".Artık gözyaşlarını silebilirsin."

"....."

"Seni eskisi gibi rahatlatacak yeterliliğe bile sahip değilim."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm ss-12: Yan Hikaye 12

Bölüm ss-12: Yan Hikaye 12

"Marquis"

Aniden söylediği sözler karşısında biraz şaşkın bir ifadeyle ona baktım. Vinter sakince bana baktı ve ağzını açtı.

"Ağlamadığın zamanlarda bile yüzünde hep bir hüznün vardı." ""

"İlk gördüğüm andan itibaren gözlerimi senden alamadım, hatta senden şüpheleniyor olsam bile

Leila'ya bulaşmış olabilir."

İnce yüzünde kederli bir parıltı vardı. "Ama artık öyle görünmüyorsun."

Sözleri karşısında gözlerimi biraz açtım, sonra yavaşça karşılık verdim. "Şimdi ne görüyorsun?"

"Rahatlamış görünüyorsun."

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

Bu kadar açık mıydı? İçten içe şaşırmıştım. Duygularımı fark eden Vinter acı acı güldü.

"Ben burada kapana kısılmışken pek çok şey değişebilirdi."

Düşündüm de, Vinter'ın Yvonne yüzünden buraya kapatıldığını unutmuşum. O haklıydı. Çok şey değişti.

Ama her şeyi bir kenara bırakıp yavaş yavaş ilerleyen benim aksime, o hala o anda durmuş durumda.

"Leyla'yı yendiği ve hatta gerçek Yvonne'un ruhunu ele geçirdiği için Leydi'den özür dilemem ve ona minnettar olmam gerektiğini biliyorum. Ama"

"....."

"En önemlisi, beni kapana kısılmaktan kurtarmaya geldin."

"ok mutluyum."

Bunu söylerken mavi gözlerinden acı geçiyordu.

"Eğer bu zamanın sonsuza dek sürmesini istediğimi söylersem, sanırım benim gülünç bir piç olduğumu söylersiniz."

Ancak o zaman bana karşı h l  bir şeyler hissettiğini anladım.

Oyun bittikten sonra bile, erkek başrollerden birinin hala benden hoşlandığını öğrenmek gerçekten gerek st yd . "şimdi gerçek oldu.

Geç de olsa farkına vardığımda, Vinter'e karşı oldukça sert davrandığımı anladım.

O zamanlar kendimle ilgilenmekle o kadar meşguldüm ki, onun nasıl bir zihne sahip olduğunu derinlemesine düşünmedim. Ve Vinter duygularını dizginledi ve gecikmeden bu yere gitti.

Artık bana karşı süregelen sevgisini bırakıp yoluna devam etme zamanı gelmişti. "Marquis."

Ağzımı açmayı başardım. "Ben, ben Veliaht Prens'i seviyorum." ""

"Düşündüğümden daha fazla. Leila'dan kaçmaya çalışmaktan vazgeçecek kadar." "Sana önceden söyleyemediğim için özür dilerim."

Gözleri hafifçe titriyordu.

Bulanıklaşan yüzüyle yüzleşmek için kendime güvenim yoktu ve yavaşça aşağı baktım.

Birden pişmanlık duydum. O zamanlar bu kadar net bir şekilde reddetmiş olsaydım, beni daha kolay silkeleyebilirdi.

"Az önce ilgilendiğini söylememiş miydin?" "-3orrry, Bunu kabul edemem." O anda, Vinter'ı incitmeye gerçekten istekliydim.

Ayrıca Leila'nın Yvonne'u öldürmeye çalışan kötü bir kız olduğundan da şüpheleniyordu.

Ve benden hoşlandığını söyleyip hayatı boyunca koruduğu inancına ihanet etmesi çok saçmaydı.

Ama artık ne nefret ediyor ne de eğleniyordum.

Size önceden söyleyemediğim için üzgün olduğumu söyledim, ama reddettiğim için gerçekten üzgün değildim. Sadece.

Vinter'ın da tüm yüklerinden kurtulması gerekiyor. "Anlıyorum."

Sözlerim karşısında uzun süre bana baktıktan sonra nihayet ağzını açtı.

"Bunu beklemiyor değildim. O zaman bile senin olduğun kuzeye gideceğini söylemişti. Ve"

"....."

"Hanımefendi evden kaçtığında, Veliaht Prens konağımı üç kez ziyaret etti."
" Ne? Neden Marki'nin konağı?"

O andı.

"-Dük'ün evinden kaybolduğunuzu duyduğumda, İmparatorluk Sarayı Büyücüsü'nü vurdum ve deli bir adam gibi başkente koştum."

"- Ama ben senin o şeytan ruhlu adamla birlikte olduğunu düşünmüştüm, ve yüzünü gördüğüm anda da öyle oldum. ! I"

Archina Adaları'na giden gemide tekrar bir araya geldiğimizde.

Birden Veliaht Prens'in kızgın bir yüz ifadesiyle bağırın sesi duyuldu.
'Çılgınca. O zaman bu'

Asık bir yüzle Vinter'a baktım.

Bunu bir 'ziyaret' olarak güzelce paketledi, ancak Callisto beni aradıktan sonra evine girdiğinde ne kadar kötü olacağını hayal etmek beni heyecanlandırdı.

"Rahatsızlık için özür dilerim Marki. Bu çılgınlık için, yani Ekselansları adına özür dilerim."

Aceleyle 'geri dön ve bak' der gibi ondan özür diledim. O zaman oldu.

"Bunu duyduğuma sevindim."

Başucunda alçak bir gülümseme çınladı.

"İşte şimdi yanınızda hanımefendiyi güldürecek biri var." Yavaşça başımı kaldırdım.

Bunu kastetmiş olsun ya da olmasın, Vinter sıcak gözlerle bana gülümsüyordu.

Bir an boş boş bakakaldım, sonra bakışlarım yanağından aşağı kaydı ve bir kez eliyle tırnaklarını yediğini gördüm.

Görünüşe göre Callisto'nun acımasızlığı karşısında kaşlarını çatıyordu ama yüzündeki kasların gevşediğini hissettim. Utanç duygusuyla bir süre bakışlarını kaçırdıktan sonra hemen Vinter'a baktım. "Artık sana güveniyorum. Yani"

"....."

"Artık kendini suçlu hissetmene gerek yok." Vinter uzun süre sessiz kaldı.

Koyu mavi gözlerinin kızardığını görmemeye çalışarak duygularını yatıştırmasını bekledim. Bu kadar uzun zaman sonra.

"Buradan çıkarsak, sözleşme hiçbir değişiklik yapılmadan eksiksiz bir şekilde yerine getirilmiş olacak."

Birden önümde kocaman bir el uzandı.

"En saf sihri mücevherlere işleyebileceğimden ve dağıtabileceğimden eminim." ""

"En iyi evimize güvendiniz."

Bir adım sonra fark ettim ki, üst düzey bir patron olarak el sıkışmak istiyordu. "Bu çok açık."

Ancak o zaman gülümser ve elini tutarım.

"Bana hayatını borçlusun. Hesaplamalarımda titiz olduğumu biliyorsun, değil mi?" "Aman Tanrım."

Vinter sinirli bir ifadeyle inledi. Ona bakarak ciddiyetle söyledim.

"Tüm bu borcu ödemeye hazırlıklı olmalısın." El sıkışması için onu bir güzel azarladım.

Zihnimde, Baien Krallığı'na olduğu kadar dünyaya da uzanan zümrüt ve elmaslarım parlak bir şekilde tasvir edildi.

Vinter sanki benim kötü sözlerime yenilmiş gibi cevap verdi.

"Tamam." "O zaman gidelim."

Hiç tereddüt etmeden elini arkamda bırakarak arkamı döndüm.

Vinter'in elime baktığını hissedebiliyordum ama farkında olmadan 'gerçeğin aynasına' yaklaştım.

Zamanın ve mekânın diğer tarafındaki kırık aynaların aksine, güzel bir aynanın önünde durduğumda, ancak o zaman fark ettim.

Artık bu lanet aynayla yüzleşecek başka bir şey kalmayacağına dair bir his var içimde.

"Korkunç bir karşılaşmaydı, bir daha birbirimizi görmeyelim."

Taze bir ruh haliyle bir yerlerde olabilecek kadim büyücünün ruhuna mırıldandım.

"Dışarı çıkarken farklı zaman ve mekânlar arasında kalabiliyoruz. Zor bir durum ama lütfen elimi sıkı tut."

O sırada aniden yanıma geldi ve bir kez daha elini uzattı. Hiç tereddüt etmeden elini tuttum. Ve aynı anda aynanın içine atladık. Beyaz ışık gözlerimin önünde parladı.

Gözlerimi tekrar açtığımda gördüğüm şey. "Ugh"

İş sahası silahlı şövalyelerle doluydu. "Ekselansları?"

Ortasında da yüzü çarpıtılmış bir şekilde duran Veliaht Prens figürü vardı.

Nasıl buldun, yatak odasında sakladığım kılıcı tutan adam hemen aynaya vuracaktı gibi yaptı ama yavaşça indirdi.

Alnından aşağı soğuk bir ter damladı. "Hasta falan mısınız?"

Ani bir endişeyle ona yaklaşmak üzereydim. Bakışları bir yere kaydı.

"Penelope Eckart."

Birden çok kısık bir sesle bana seslendi. Ve kırmızı gözleri parladı. "Ben X.

Yarı dönük bakışların Vinter'ın eline karşı benim elime çivilenmiş olduğunu fark ettiğimde ürperdim. "Ekselansları. Bu, uh. Birazcık gergin"

Elini sıkarak kurtulmaya ve ona açıklamaya çalıştım. "Bağla." Alçak bir ses öndeydi.

Kraliyet muhafızları veliaht prensin emriyle vakit kaybetmeden harekete geçti. Hemen Vinter'ın etrafını sardılar ve kollarını ince bir iple bağladılar. Daha önce bir kez bağlanmışım.

"Mar, Marquis!"

Vinter isyan etmedi ve masum bir şekilde götürüldü.

Şaşkınlık içinde kekeleyerek manzaraya baktım, sonra arkamı döndüm ve sordum. "Şimdi ne yapıyorsunuz? Az önce kaçan adamın nesi var?!"

"Ne yapıyorsun sen? Prenses Eckart da hantal değil." Ama o

soğuk bir şekilde sözümü kesti ve yürüdü. "Majesteleri."

"Neden ben?"

Yanımdan ürkerek geçen muhafızlar tarafından bombardımana tutulmak anlık bir şey.

Gözlerimi kırpıştırarak elimde bağlı olan ipe baktım. "Bu baş belasına bizzat ben eşlik edeceğim."

Şövalyeden gururla ipin ucunu devralan Callisto yumuşak bir sesle sohbet etti. Böylece prens tarafından yakalandım ve saraya hapsedildim.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-13: Yan Hikaye 13

Bölüm ss-13: Yan Hikaye 13

Veliaht Prens'in sarayına vardığımızda gün çoktan ağarmıştı. 'Uzun zamandır o lanet aynanın içindeydim'

Koridorun penceresinden parlayan loş şafağa bakarken boş boş düşünme vakti gelmişti. Kendime geldiğimde Veliaht Prens beni odasının bulunduğu yere doğru sürüklüyordu.

Şafak vakti Veliaht Prens'in sarayı çok sessizdi.

Ama Callisto sanki biri beni kovalıyormuş gibi beni yatak odasında bıraktı ve sonra kapıya doğru yürüyüp kilitledi.

"Ekselansları." "Elinizi uzatın."

Birdenbire doğruca bana doğru yürüdü ve söyledi. Yüzü hala çok iyi değildi. Sormadan, bütün gece beni aradığı belliydi.

Aydınlık bir yerden baktığımda saçlarının tozla kaplı olduğunu gördüm ve yorgun gözleri açıkça görülüyordu.

Sadece ona bakarak bile Callisto'nun beni ne kadar umutsuzca aradığını anlayabiliyordum. Kalbim ağır bir şekilde battı.

'Bu yüzden hiç isyan etmeden buraya sürüklendim'

Tabii ki ona karşı koyamadım çünkü sözleri karşısında şok olmuştum.

"Elini uzatmadan ne yapıyorsun. Bağlanmaya devam edecek misin? köpek gibi?" Hiç kıpırdamadan durur durmaz beni de kıpırdamaya teşvik etti.

'Şu anda sizinle konuşabileceğimden emin değilim'

İçimden homurdandım ve elimi uzattım. Neyse, bir an önce yıkanmak ve uyumak istiyordum.

Callisto hemen büyüleri ezberledi ve elimi bağlayan sihirli aleti çözdü. Belki de yorgun olduğum için sinirlenmek bile istemedim.

İpi kendisi bırakan adama bakarken mırıldandım. "Yorgunum ama odama gitmek istiyorum."

"Bir şey söyleme."

Sözlerim üzerine hareket etmeyi bıraktı ve sonra hızla ipleri tekrar gevşetmeye başladı. "Çünkü sen artık bir günahkârsın."

"Neden ben?" "Neden ben?"

Callisto'nun kaşları sanki sözlerim onu gücendirmiş gibi şiddetle titredi. Sonunda tüm ipleri çözdü ve çok geçmeden günahlarımı tükürdü.

"Yakında imparatoriçe olacaksın. Konumunu unutup kendi bildiğin gibi hareket ettiğin için, gecenin bir yarısı imparatorluk ailesine zarar verdiğin için kendini suçlu hissediyorsun. Günahının bedelini ödemelisin."

"Seninle evlenmeyeceğimi söyledim. Yani bir suç işlemedim." "Saçma sapan konuşmayı kes."

"Kes şunu. Kim sürekli bu saçmalıktan bahsediyor?" "Ne?"

Üstüne gitmekten yorulduğum ama bu beni üstünden gidemez hale getirdi. Veliht Prens sakın bir sesle vururken ağzını açtı. "Ha! Öylece gitmeye mi karar verdin? "

"Önce sen çıktın, değil mi?" "Ne yapayım?"

"Lady'nin kollarını bağladınız ve insanlar görse de görmese de onu bir köpek gibi sürüklediniz." "Ne zaman yaptım!"

Ben umursamaz bir tavırla cevap verince Callisto çok haksız bir yüz ifadesiyle bağırdı ve aniden ağzını kapattı.

Ve sonra.

"Hasta mısın? Nerede yaralandın? Göster bana."

Bileğime dokunan ellerine çok dikkat ediyordu.

"Onlara nazikçe bağlamalarını söyledim, o orospu çocuğu güvende olmazdı." "Yaralı değilim."

Sanki hemen bir kılıçla dışarı fırlayacakmış gibi acımasızca mırıldanan ondan daha ölümcül bir şekilde cevap verdim.

"Bunu yapacağın zaman neden bağılıyorsun?"

Canının yanmamasına rağmen Calisto bağlandığı yere hafifçe dokunmaya devam etti. "Kes şunu. Her şey yolunda."

"Biraz kırmızı. Hemen bir doktor çağıracağım." "Ovalayıp duruyorsun da ondan."

Bunu söylemekte kararlıyım.

Bunun çok fazla olduğunu düşündüm ama Callisto bileğimi tutan elini bırakmadı.

Gözlerimin altına dağılmış olan tozlu altın rengi saçlarıma baktım ve iç çekerek şöyle dedim.

"Özel bir şey değildi. Yürüyüş yaparken tesadüfen oraya gittim ve öylece duruyordum.

aynada ona bakarken." ""

"İster bugün ister daha sonra olsun, bu zaten bir kez yaşadığım bir şeydi."
"En azından hizmetçiye bir yürüyüşe çıkacağını söylemeliydin.

yürüyün."

Beni sessizce dinlerken, eğik başını kaldırdı ve sessizce hareket ettirdi.

"Konu siz olduğunuzda, bir Veliaht Prens olmama rağmen deli gibi davranacağım"

"...."

"Konuşmalıydın, Penelope Eckart."

Bana bakan kırmızı gözler rengini kaybetti ve titredi.

Ancak o zaman hala beni tutan elinin aralıklı olarak titrediğini hissettim.

Seni bıraktığımda bana gitmemi söylemiştin.

Bu adamla birlikte olmadığım her seferinde o kadar gergindi ki elinde değildi. Geri çekilirken, bu sefer yumuşak bir şekilde özür dilemekten başka çarem yoktu.

"Bunun için üzgünüm." "Çok

üzgün görünüyorsun."

Homurdandı, ciddiym ama kulağa pek samimi gelmiyordu. Ve acımasızca ekledi.

"Yarın o şeyi yok edeceğim." "Ne?"

Neden bahsettiğini merak ediyordum ama çok geçmeden içimde bir şüpheyle sordum. "Gerçeğin aynasından mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Zor kazanılan restorasyonu neden bozuyorsunuz?"

Marienne'le aramı düzeltmek için çok uğraştım! Kaşlarımı çattım ve kararlı bir şekilde konuştum.

"Sadece araştırma malzemesi olarak kullanılmasına izin verin."

"Bunun yüzünden iki kez ortadan kayboldun, bunun peşini nasıl bırakabilirim? O şeyi parçalara ayıracağım ve önceden engelleyeceğim."

"Ekselansları."

Sanki bunu yapmaya niyetliymiş gibi tereddüt etmeden cevap verdiğinde biraz utandım. "Sana defalarca hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim."

"Ben kör bir aptal değilim, prenses."

Callisto yumuşak ama kararlı bir sesle cevap verdi. "Aynanın senin köken yerinle ilgili olduğunu biliyorum" ""

"Eğer var olduysa, isteğiniz ne olursa olsun bir gün geri dönebilirsiniz." Böyle bir düşünceye sahip olmasına bile şaşırmıştım.

"Bu adam buna takıntılı mıydı?

Ancak diğer yandan Callisto'ya bu kadar güvenemeyeceğimi düşündüm.

Onunla Leyla hakkında bazı sırlar paylaştım ama geçmiş hayatım ve oyun sistemi hakkında her şeyi anlatamadım.

Sır vermenin onun anlaması için yeterli olmadığına ve zaten yapılmış olanı açığa vurmaya gerek olmadığına karar vermiştim.

Aceleyle ağzımı açtım ve "gerçeğin aynasına" düşman muamelesi yapan Callisto'yu caydırdım. "Artık bunu yapmak zorunda değilim. Her şey bitti. Şimdi geri dönmek istesem bile dönemem."

"Yani bozuk olması önemli değil, öyle mi? Ve bugün çalışıp çalışmayacağını bilmediğinizi söylemiştiniz?" "Bu"

Bu doğru.

Garip bir mantığın beni alıp götürdüğü bir andı.

"Her neyse, Marki'nin ya da şeytanın ruhunun ya da her neyse onun hala hayatta olup olmadığını doğrulamıştın. Artık bununla hiçbir alakan yok."

"....."

"Taç giyme törenine kadar burada kal ve düğün için hazırlan. Sana bir öğretmen vereceğim ve Veliaht Prenses'in görgü kurallarını biraz öğreneceksin."

Bir süredir ertelediği hapis ve evlilik hikâyesini yeniden gündeme getirdi. Ne de olsa kökeni buydu.

Hemen soğuk bir şekilde cevap verdim. "Hayır."

"Hoşunuza gitmiyorsa elimden bir şey gelmez. Ama veliaht prensin emirlerini kim reddedebilir ki?" "Sadece kilitle. Kaçmak için büyü kullanacağım."

"Kullanın. Ama ne yazık ki, İmparatorluk Sarayı'nda tanımlanamayan büyüü etkisiz hale getirmek için bir büyü numarası vardı, ne yapmalıyız?"

Bana sıırttı ve kıskırtıcı bir şekilde omuzlarını silkti. O pıslığe cevap verdim, alayını geri çevirdim.

"Tüm bunları neden açıklıyorsun? Onu kıracağım ve bir şekilde paçayı kurtaracağım. Ben Dük'ün tek kızıyım. Bunu yapamaz mıyım?"

"Kahretsin."

Aptalca bir şey yaptığını fark eden Veliaht Prens, beni yenemediği için ayağını bir kez "Bum!" diye yuvarladı.

Sonra bana baktı ve bağırdı.

"Sorun nedir? Bu bir teklif falan mı, ondan mı?" Tabii ki bu da önemli bir şey.

Ama evet demek biraz acınası hissettirdi.

Nihayetinde sebep bu değil ve sebepsiz yere onunla konuşmaya çalıştığımda daha da zor oluyor. ""

Hiçbir şey söylemeden kollarımızı kavuşturmuş birbirimize bakarken veliaht prens bakışlarımdan sıyrıldı.

Sonra, birdenbire bana istiridyeli bir ifadeyle baktı. "Yüzük henüz bitmedi."

Önüme bir şey fırladı.

Büyük turkuaz boncuklu bir yüzük, veliaht prensin geniş avucunda kılıfsız bir şekilde asılı duruyordu.

Diğer eliyle yüzüğü kaldıran Callisto şöyle dedi. "Bu tarafı elmaslarla kaplayacağım."

Yüzüğün halka kısmını işaret ediyor.

Altın yaprak şeklindeki alanın etrafına sarılan ve bir iek tomurcuğ kadar görkemli bir şekilde işlenen turkuaz boncukların aksine, yüzük kısmı herhangi bir süsleme olmadan boşalıyordu.

"Teklif dediğiniz şey bu mu?"

Ben ne yapacağımı bilemeden ringe bakarken, Calisto cevabı biliyormuş gibi ağzını tekrar açtı.

"Bu, Gaspar'ın Batı Denizi'nde bir efsane olan bir denizkızının gözyaşları. Senin denizkızına benzemiyor mu?"

gözleri?" ""

"Sahibine sonsuz zenginlik ve onur getirir." "Gerçekten mi?"

"Oh, bu biraz sert oldu.

Prensin yüzü daha da aydınlandı, sanki gözlerim zenginlik ve onurun sesiyle belirgin bir şekilde değişmişti.

"Gaspar'ın sarayının hazine sandığında saklıydı, ancak işlem biraz gecikti çünkü laneti yalnızca kraliyet ailesi çözebilirdi."

Fetih savaşı sırasında bu kanlı adamı bulmakta zorlandım.

Nedense biraz heyecanlı bir sesle ekledi. Ama ben onun mazeretinden çok diğer sözleriyle ilgileniyordum.

"Lanet mi? Ne?"

"Ona sahip olan kişinin iyiliğinin sonsuza dek birbirine bağlı olduğu söylenir." Bana böyle bir şey verdiği için şikayet etmeden önce cevap verdi.

"Ölümden bile kaçamazsın. Bu yüzden Hing Gaspar'ı kestiğimde, kraliçe de onunla birlikte öldü." Sessiz gözlerinde garip bir sevinç parıltısı yükseldi.

Ona baktım, sonra başımı eğdim ve tekrar yüzüğe baktım.

'Yani, alyans için işlemler çok geç olduğu için evlenme teklif edemedi mi? Abuk sabuk konuşmasının özeti bu.

Arka planı öğrendikten sonra yüzüğü tekrar gördüğümde garip hissettim. "Öldüğümüzde, aynı anda birlikte ölelim.

Callisto'nun yenilenen saplantısı beni biraz ürpertti. Farkında olsun ya da olmasın, Callisto yine ağzını açtı.

"İmparatorlukta nesilden nesile aktarılan bir yüzük var, ama ben sana vermek istiyorum."

" Kraliçe tarafından giyildiği için kötü şans getirir ve altın ejderha çok büyük olduğu için de rüküştür. Bu sana yakışmıyor bile."

Tek başına kıpırdandıktan sonra aniden bir küfür savurdu.

Şaşkınlıkla gözlerimi yüzükten ayırdım ve ona baktım.

"O sırada bahçede bunu söylemek istememiştim. Çünkü bu lanet söylenti önemsiyorsun"

Prens, karmaşık bir yüz ifadesiyle perçemlerimi kabaca süpürüyordu. Birdenbire-. Önümde diz çöktü.

Bir diz değil, iki diz.

Kelimenin tam anlamıyla bir günahkâr gibi diz çöktü.

"Penelope Eckart." " "

"Lütfen benimle evlen."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-14: Yan Hikaye 14

Bölüm ss-14: Yan Hikaye 14

Veliaht Prens elbisemi tuttu ve bana yalvarır gibi bağırdı. Tekliften çok yalvarma gibiydi.

Yüzük tamamlanmamıştı ve teklif bile etmemişti. "Ekselansları."

Karşımda biraz şaşkın bir ifadeyle ona baktım.

O, fetih savaşını zafere taşıyan ve gururla başkente dönen yılmaz bir veliaht prens idi.

Ve şimdi müdahale edecek gücüm yokken, mutlak güce sahip bir imparator olacak bir adamın umutsuzca bana evlenme teklif ettiğini görüyorum.

Kendimi çok garip hissettim.

"İki dizinizin üzerine çökmek zorunda kalmazdınız"

"Utanç verici, bu yüzden çabuk cevap ver. Benimle evleneceksin, değil mi? Ha?" Ona bakar bakmaz Calisto hızla tükürdü.

Sabırsız görünen yüz garip bir şekilde yaklaştı. "Yani utanç verici olduğunu biliyorsun.

Birden kahkahalarım dışarı sızdı.

Evlilik için baskı yaptığında çok kızmıştım.

Ama onun bana acıyarak baktığını görmek.... küçük bir

şeydi. "Bu da çok tatlı.

"Sana takıldığımı biliyorsun, değil mi?"

Sonunda tadına baktığım düşüncesiyle başımı salladım ve şöyle dedim.
"Cedric'e her şeyi anlatacağım."

"Umurumda değil."

Callisto'nun kalkacağını kesinlikle biliyordum.

Ama yine de sert bir yüz ifadesiyle mırıldandı, ayağa kalkmadı. "Seninle evlenebileceksem bu kadar alay etmenin ne anlamı var?" ""

"Ve eğer bunu yaparsan, boyunlarını keserim." "Evet, tabii ki.

Bir süre çarpan kalbim eski haline döndü.

Ona soğuk bir yüzle baktım, iç çektim ve yavaşça önünde diz çöktüm.
"Ekselansları."

Prensin yüzü, cevap vermeden göz teması kurduğumu gördüğünde hayal ettiğim gibi bembeyaz oldu.

Elimi uzattım ve parlak kırmızı gözlerinin köşelerine götürdüm ve sonra hafifçe süpürdüm.

Ve sessiz bir sesle, daha önce hiç söylemediğim bir şeyi söyledim. "Ben, ben okumak istiyorum." "Arkeolojik, bunu mu kastediyorsun?"

"Evet, sana söyledim, ilk yaşadığım yerde akademisyendim." Callisto söylediklerimden hoşlanmamış gibi kaşlarını oynattı. Ama sözlerimi kesmemeyi başardı ve sessizce dinledi.

"Burada yaptığım şeyi yapmak istiyorum. Burada keşfedilmemiş pek çok eser ve uygarlık var. Belki de yardımına ihtiyacı olan bir yer vardır."

" "

"Çoktan unuttun mu? Bana kalmamı çünkü ne istersem yapacağını söylemiştin." Konuşmayı kestim ve Calisto'nun gözlerine baktım.

"Sen söyledin ama ben olsam ısıarak söylemezdim. Bu düşünceyle oldu. Uzun bir süre sonra prensin dudakları aralandı.

"Sana yapmamamı söylemiyorum." "O zaman?"

"Bunların hepsi evlendikten sonra yapabileceğiniz şeyler."

"Bildiğiniz gibi ben de Akademi'ye girmek istiyorum." "Bunu düğünden sonra yapabilirsin."

Mantıksız davranan ona şaşkınlıkla bağırdım. "İmparatoriçe'nin akademiye gitmesi mantıklı mı?"

"Neden olmasın? Bunu mantıklı hale getirebiliriz. Eğer başkalarının bakışlarından rahatsız oluyorsanız, tüm profesörleri saraya getirebiliriz."

"...."

Bunu hiç düşünmemiştim.

Calisto'nun hayal gücümün ötesinde bir ölçekte ortaya çıkmasından utanarak cevap vermeyi başardım. "Böyle bir baş belası olmak istemiyorum. Ve tek sorun bu değil."

"Demek başka bir şey var."

"Uzak bir bölgeye gitmek ve kalıntıları keşfetmek istiyorum! İnsan kemiklerinin nasıl düzgün bir şekilde kazılacağını öğrenmek istiyorum!"

"Hepsini saraya taşıyacağım." "Ha."

Sözleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Gözlerimi kaldırdım ve hırlayarak sordum.

"En başta beni saraydan çıkarmak gibi bir niyetin yoktu, değil mi?" ""

Calisto sanki hedefi vurmuşum gibi cevap vermedi.

Neden cevap vermediğini sorar gibi ısrarcı bir bakışla ona baktım. Çok geçmeden gözlerimi zorlukla kapatan ellerimi tuttu.

Sonra yavaşça yanağını avucuma sürttü ve "Hepsi senin suçun" dedi.

"Neyim ben?"

"Gitmene izin vermeye çalıştım. Ama sonunda orada kalmadın ve beni seçtin." ""

"Yani benim endişeme katlanmak zorundasın." "Neymiş o?"

Bu, onun safsatalarına kızdığım andı.

Calisto yüzünde garip bir durgun ifadeyle bana baktı. Cup-. Başını çevirdi ve avucumu öptü. "Bunu yapma."

Bu işten sıyrılmaya çalıştığını fark ettiğimde gözlerimi açtım.

Ancak durmak yerine yavaş yavaş yükseldi ve avucumun içinden bileğime ve koluma doğru öptü.

"Seni yatak odasına tıkmanın tek yolu büyü değil." Cup, Cup-.

İçimi gıcıklayan ve ürperten bir hisle, titreyen bedenimi konuşmak için zorladım.

"Havamda değilim. Sana yapmamamı söyledim. Bunu yapmaya devam edersen, odamda uyuyacağım." Tak-.

Elini sıkıp uyardığımda Callisto iki elini de kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "Tamam. Sadece el ele tutuşarak uyuyalım."

" "

"Senin yüzünden bütün gece sarayı aradım. Benim için bu kadarını yapabilirsin." Ben hiçbir şey söylemeden ters ters bakarken, o yalvarmaya başladı.

Yüzünde çaresiz bir ifade

vardı. "Benimle kal."

Geri çekildim ve sonunda yavaşça başımı salladım. "Pekâlâ."

Gözlerimi açtığımda öğlen olmuştu, parlak güneş ışığı perdelerin arasından süzülüyordu. Sonunda ellerimi tutarken uyuyamadım.

Uykunun garip hissiyle gözlerimi açtığımda bana bakan bir çift gözle karşılaştım. Ve.....

"Ugh"

Çılgılık atan bedenimi tuttum ve kalkıp oturdum.

Sonra aniden battaniye düştü ve derim ortaya çıktı, şok oldum. "Çılgın altın kafalı piç! O bir köpek mi?!"

Gözyaşları kırmızı noktayı doldurdu, o kadar yoğunlu ki çıplak teni zar zor görebiliyordum. "Ya bir gün yok olursam?"

O sırada kaskatı kesilmiş sırtıma vuruyor, ürpertici bir hayal gücüyle titriyordum.

Ttokttok-.

"Prenses, uyandınız mı? İçeri girebilir miyim?"

Birisi veliaht prensin yatak odasının kapısını çaldı. "Wa, bekle!"

Panikledim ve kıyafetlerimi aramaya başladım.

Ama yatağın yakınında bir yerde giysi göremedim. "Yırtık olduğunu sanmıyorum.

Onu değerli bir kıyafet olarak umutsuzca savunduğum zamanları hatırlıyorum.

Dudaklarımı ısırarak bedenimi battaniyeyle sonuna kadar örtmekten başka çarem yoktu. "İçeri gel."

Kapı açıldı ve bir grup hizmetçi içeri girdi.

Garip davrandılar çünkü her sabah bunu yapacaklarsa odama gelmemeleri için onları tehdit ediyordum.

Hayalet gibi odaya geldiler çünkü odam değişti.

"Dün gece iyi bir rüya gördün mü? Sizin için biraz banyo suyum var, Veliaht Prens Hayır,

Prenses."

"İşte bu yüzden ondan hoşlanmıyorum!

Calisto'nun dadısı ve Veliaht Prens'in sarayının baş hizmetçisi olan barones, bana şimdiden sarayın efendisi gibi davrandı.

Bu konuda kendimi huzursuz ve sıkıntılı hissetmekten alıkoyamadım.

"Daha fazla uyumak ister misin? Sakıncası yoksa tuvalete git."

Baş hizmetçi, üzerinde battaniye olan ve hareket etmeyen bana bir elbise uzatırken söyledi. Cevap vermek yerine etrafıma sordum.

"Kıyafetlerim nerede?"

"Eğer banyo yapacaksan, kıyafetlerini hazırlayayım." "Yıkanmak için odama gitmek istiyorum."

"Üzgünüm ama dün giydiğiniz kıyafetler ceza olarak alındı"

Baş hizmetçi yüzünde üzgün bir gülümsemeyle cevap verdi. "O zaman neden bana giyecek bir şeyler getirmiyorsun?"

Kafamda bir soru işareti belirdi ama çok geçmeden ona bir önlük uzatıldı.

Prensin köpek gibi öfkesine yıllarca katlandığından, zorlu bir rakipti. Leila'yı koruyan dükün baş hizmetçisinden kesinlikle farklıydı.

"Yaygara koparmaktansa hemen elimizi yüzümüzü yıkayıp geri dönelim. Oturduğum yerden güçlükle kalktım, çok üzgündüm ve şöyle dedim. "Bitti."

"Anlaşıldı. Dışarıda bekliyor olacağız, o yüzden istediğiniz kadar yıkanabilirsiniz."

Baş hizmetçi garip bir pişmanlık ifadesiyle gitti.

Neyse ki yıkandığımda kıyafetler yatağın üzerine düzgünce yerleştirilmişti. Açık sarı bir elbiseydi.

Baş hizmetçinin de aceleyle odaya girme vakti gelmişti. 'TtokTtok' Kapının çalınması bir hayaletin sesini andırıyordu. "Prenses, banyo bittiyse bir süreliğine içeri girebilir miyim?"

Saçlarım biraz daha az kuruydu ama acelem olduğu için bakmak istemedim. "İçeri gel."

Zaten benim odam değildi, bu yüzden kolayca izin verdim.

Bir grup hizmetçiyi sürükleyerek getiren baş hizmetçiyi tekrar gördüğümde gözlerimi hafifçe açtım. "Veliaht Prenses, hayır Prenses. Yemeğinizi nasıl istersiniz?"

"Çok şüphecin."

Böyle zamanlarda sıçramak en iyisiydi. "Hayır, teşekkürler. Odama gidip yemek yiyeceğim."

Bunu bağırarak söyledim ve doğruca yatak odasına koştum. "Peki, bekle! Prenses!"

Beklenmedik davranışımı tahmin edemeyen baş hizmetçi telaşla beni durdurmaya çalıştı ama artık çok geçti.

Hızla kapıya ulaştım ve tereddüt etmeden kapı tokmağını çevirdim.
Ceklek-.

"Ne oldu?"

Büyük mızraklar önümde çapraz duruyordu.

"İçeri gelin Prens. Dışarı tehlikeli, bu yüzden bir süre dışarı çıkamazsınız." Beş general kapının etrafını sararak mızraklarla girişi engelledi.

Veliaht Prens'in kişisel korumasıydı. "Şimdi sen"

Şaşkınlıktan ağzım sazan gibi açık kalmıştı. Geç saatlere kadar peşimden koşan baş hizmetçi başını öne eğdi.

"Prens, size yalvarıyorum, Ekselansları Veliaht Prens, vaftiz törenine kadar burada kalmanızı emretti.

güvenliğiniz için taç giyme töreni." "Ne?" Gerçek

hpsi mi?

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm ss-15: Yan Hikaye 15

Bölüm ss-15: Yan Hikaye 15

"Bu" "Çılgın

adam!

Bir küfür yutmayı başardım.

Dükün konağındaki günlerimi hatırlayarak yüzümü şiddetle sertleştirdim ve çenemi küstahça kaldırdım.

"Çekil yolumdan. Hemen Veliaht Prens'i görmeye gidiyorum." Ama önümde çapraz duran mızrak kımıldamadı.

"Veliaht Prens Hazretleri, eğer prenses öyle derse, iş biter bitmez geri döneceğini, bu yüzden prensesin sakın kalmasını umduğunu söyledi."

"Ha."

Sözlerime aldığım cevap beni kahkahalara boğdu. "Vay be. Böyle çıkıyor, değil mi?"

Kahkahalarımı sildim ve dişlerimi sıktım. Geriye kalan tek şey savaştı.

"Peki mesajımı iletecek misin?" "Evet mi?"

"Veliaht Prens'e git ve ona açıkça söyle." "Ne, ne?" "Dün

seni kesinlikle uyarmıştım, pişman olma."

Veliaht Prens'in doğrudan mesajı için çok kaba bir ifadeydi. Ama aynı zamanda şaşkın muhafızların yüzüne kapıyı "Braak!" diye kapattım. "Pri, prenses"

Arkamdan gelen baş hizmetçi beyaz bir yüzle bana dikkatlice seslendi. Bir an derin düşüncelere daldım ve çok geçmeden aklıma soğuk bir düşünce geldi.

"Baş hizmetçi, kağıdı ve kalemi hemen yanına al. Çünkü yapmam gereken bir şey var." "Lütfen, sakın olun prenses! Ve önce yemeğinize karar verin."

"Şu an yemek yiyecek havada değilim. Bir kalem getir ve geri çekil." "O zaman Leydi Terosi ile bir şeyler içmeye ne dersiniz?" "Yok"

Düşünceli bir şekilde hayır demeye çalışırken, birden tanıdık bir isim söyleyen baş hizmetçiye dönüp baktım. "Marienne?"

"Evet, saatlerdir oturma odasında prensesle görüşmek için bekliyor." Baş hizmetçi bana bakarak küçük bir sesle hemen ekledi.

"Neyse ki, yabancıların saraya giriş yasağı kaldırıldı." Bu hiç de iyi bir şey değil. Sadece kontrol edilen kişilerin girmesine izin verdi.

Başka bir deyişle, Dük gibi tehlikeli kişilerin saraya girmesi hâlâ yasak. Kaşlarımı çattım ve onaylamayan bir sesle sordum.

"Kaç saattir bekliyor? Neden şimdi söylüyorsunuz?" "Ekselansları, siz kalkana kadar sizi uyandırmamamızı emretti."

"Efendiniz o kadar cömert ki bana önce hastalık sonra ilaç veriyor."
"Hahaha"

Baş hizmetçi benim homurdanmalarıma ve mırıldanmalarıma garip bir şekilde güldü. Bir an düşündüm.

'Şimdi düke bir mektup yazacaktım' Ama kısa süre

sonra fikrimi değiştirdim.

Mektubun Callisto tarafından yakalanma olasılığı daha yüksekti.

"Marienne'i içeri alırsan, seninle flört etmekten mutlu olacağımı düşünebilirsin?"

Son zamanlarda ortak ilgi alanları nedeniyle Marienne'e oldukça yakın olduğumu bilmek prensin sığ düşüncesi idi.

Sertçe havaya baktım ve kıkırdadım.

"Lütfen oturma odasına içecek bir şeyler getirin."

Veliaht Prens'in yatak odasında sadece yakınlarının girip çıkabildiği küçük bir oturma odası bulunuyordu.

Tam bir hapsedilmeydi. "Marienne."

Kapıyı açıp içeri girdiğinde Marienne beni memnuniyetle karşıladı. "Prenses!"

"Sizi bu kadar beklettiğim için özür dilerim. Geç

uyudum." "Sorun değil. O kadar uzun süre

beklemedim!"

Özür dileyen bir yüz ifadesiyle özür dilediğimde, birden yanık bir sesle kızardı. "Neden?"

Karşısındaki koltukta otururken, sözlerini anlamadığım için başımı eğmekle yetindim. Sonra Marienne kızarmış bir yüzle boş yere öksürdü.

"Hheuem. Fazla uyumayı hak ediyorsun. Anlıyorum. Biz yetişkiniz." "Ne"

Bana bakan Marienne'in gözleri doğrultusunda istemeden başımı eğdiğimde şok oldum.

Baş hizmetçinin benim için getirdiği kıyafetleri doğru düzgün kontrol edemedim çünkü onları hızlıca giymekle meşguldüm.

Omzu açık elbisemin ortaya çıkardığı tenim su çiçeği geçirmişim gibi kırmızı ve maviydi. "Çılgın"

İlginin net çizgileri gözlerimi beyazlattı.

'Sakın iz bırakma, seni piç! Eğer daha sonra geri gelersen, ölürsün! Mariene beni düşünerek garip bir şekilde gülümsedi.

"Harika bir gece geçirmiş olmalısınız."

Yüzüm sanki patlayacakmış gibi sıcaktan kavruluyordu. Omzumdaki giysinin eteğini kaldırarak telaşla bağırdım. "Bu, bu! Böcek, bu bir böcek ısırığı."

"İnanılmaz derecede büyük ve vahşi bir altın arı olmalı." "Marianne!"

"Hahaha. Şaka yapıyorum, prenses."

"Hey, referans hala uzakta mı? Geldiğinde bana bir şwal getir. Çabuk!"
Tteng-.Tteng-.

Marianne'in hoş kahkahası, hizmetçiyi çağıran zil sesleri ve benim bağırışlarımla yayıldı. Bir süre sonra hizmetçi içecek ve şal getirdi.

"Seni buraya getiren nedir?"

Ilık papatya çayı içerek heyecanımı yatıştırmaya çalıştım ve bir gün önce tanışmış olmamıza rağmen Marianne'in neden beni görmeye geldiğini sordum.

Sonra telaşla cevap verdi.

"Neler oluyor! Dün gece şantiyede ne oldu?" "Oh, bu" "Bu sabah

restorasyonu bitirmeye gittim ve
Binanın kendisi yasak değil miydi? Ama önlerinde duran muhafızlar çok katıydı."

Meraklı gözlerle bana baktı, sanki şu anda neler olup bittiğini öğrenmek istiyormuş gibi. Dün gece olanları hatırlayarak, detayları kabaca seçtim ve sadece noktayı söyledim.

"Özür dilerim. Açıklaması biraz karmaşık ama 'Gerçeğin Aynası' aniden tetiklendi ve Verdandi Markisi'ni asıl amacı için kurtardı."

"Aman Tanrım, prenses onu tek başına mı kurtardı?"

Söylediklerim karşısında şaşırان Marienne hemen 'beklendiği gibi' diyerek hayranlık dolu bir bakış attı.

"Evet, az önce oldu."

Garip bir gülümsemeyele söyledim.

"Ve artık restorasyonu yapabileceğimizi sanmıyorum." "Uh, neden?"

Prensin takıntısı yüzünden olduğunu kendi ağzımla söyleyemezdim. Nedenimi atladım ve ılımlı bir şekilde cevapladım.

"Bitirsem bile, muhtemelen artık üzerine basamayacağım."

"Anlıyorum"

Neyse ki Marienne bunu kolayca kabul etmiş görünüyordu.

Her halükarda, en önemli amaç Vinter Verdandi'yi kurtarmak olduğu için restorasyona devam etmenin anlamsız olduğunu biliyorum.

"Üzgünüm, Marienne. Bunu dört gözle bekliyor olmalısın. "

Ona duygularımı ifade etmesem de sıkıcı bir özür diliyorum, ama ben de hayal kırıklığına uğradım. "Hayır, Prens. Böylesi daha iyi."

Neyse ki Marienne gülümsedi ve başını salladı.

"Aslında bugün burada bulunma sebebim Veliaht Prens'in taç giyme töreninden sonra artık birlikte çalışamayacağımızı söylemek."

"Ne? Neden?"

"Akademiden dönüyorum." "Ne?! Sen, birdenbire?" Marienne'in art arda yaptığı bomba açıklamalar gözlerimi fal taşı gibi açtı.

"Eminim düne kadar arkeoloji bölümüne girmem için bana yalvarıyordunuz!

O sabah fikrimi değiştirdim ve işsiz kalan Marienne'e asık bir suratla baktım.

Utangaç bir şekilde gözlerini indirdi ve en içten düşüncelerini dışa vurdu. "Aslında, sana baktığımda kendimden utanıyorum." "Bana baktığında mı?"

Hayır, sen neye bakıyorsun öyle?

Tam olarak anlayamadım. Neyse ki Marienne şaşkınlığımı hemen giderdi. "Evet. İşiniz üzerinde çalışırken tamamen mutlu olan prensesin görünümü."

"Marienne."

"Kesinlikle sevdiğim için başladım ama bir noktada kendimi sadece başarıların peşinde koşan biri olarak buldum. Ve asıl niyetimi kaybettim."

Acı bir gülümsemeyle mırıldandı.

"Ancak Çok ani bir karar değil mi? Sen nasıl girdin?"

Onunla dikkatlice konuştum.

Hoşuma gittiği için yaptım ama kendi tarafımda karar vermek çok önemli değil miydi? Ama benim endişeli bakışlarım karşısında Mariene kahkahalarla güldü.

"Her neyse, umut yoktu çünkü sadece çürük adamlar vardı, ama buna vuracağım ve yeni bir tane başlatacağım!"

"Yeni bir başlangıç mı?"

"Evet! Arkeoloji okuyan küçük bir grup var. Şimdiye kadar ülkenin dört bir yanına dağılmış durumdaydı, bu nedenle aktif değildi, ancak bu kez bir antik tarih araştırma ekibi kurduk."

"Ah"

"Seninle birlikte danışman profesör olarak oraya gidiyorum. Tabii ki az bir maaş ama tamamen işsiz değilsin. Hahaha!"

Belki de kendisi de pozitif bir insan olduğu için, Marienne hemen üzerindeki gölgeyi silkeledi ve neşeyle konuştu. Onu bu haliyle biraz kıskanmıştım.

Onun yapmak istedikleri için cesaretle vazgeçer ve bundan pişmanlık duymaz.

Hiçbir şey yapamadan sadece tereddüt eden benden oldukça farklıydı. 'Birbirimizi kıskanıyorduk'

Nedenini bilmediğim garip bir duyguyla Marienne'e bakıyordum. "Eğer henüz evlenmek istemiyorsanız, benimle gelmek ister misiniz Prenses?"

Birden Marienne beklenmedik bir teklifte bulundu. Gözlerimi kocaman açtım. "Ben" dedim.

Dük'ün ailesinin bulunduğu başkentten ayrılmak ve aslında dünyada başarmak istediğim şeyi yapmak.

Asıl amacım buydu.

Başkentten ayrılmama gerek kalmadan yapabileceğim bir şeydi. Bunun yerine Dük'ün tam desteğini almak daha akıllıca olabilir.

Ama.....

Artık o evde yaşamak istemiyorum ya da o insanlarla yüzleşmek istemiyorum. "Artık oyun bitti, benim rolüm de bitti.

Tabii ki o zamana kadar Callisto ile evlenmeyi ve İmparatorluk Sarayı'nda yaşamayı düşünmüyorum bile. Ve şimdi....

"Uzun bir süre başkentten ayrılamam." "Neden?"

"Ekselansları geceleri rahat uyuyamıyor."

Uzun uzun düşündükten sonra bazı endişelerimi Marienne'e açtım. "Ya prenses buralarda değilse?!"

Kaba sözlerine rağmen Marienne gayet iyi anlıyordu. Hafifçe başımı salladım.

Ne zamandan beri başladı? Callisto'nun düzgün uyumadığını fark ettim. Alacakaranlıkta aceleyle kapıyı çalan bir adam.

"- Uyuyamıyorum."

"-Ben uyurken ortadan kaybolacaksın diye korkuyorum."

İlk başta odama girmeye çalıştığını sandım.

Ancak bir anda bir şeye sarılmışlık hissiyle gözlerimi açtığımda, karanlıkta parlayan parlak kırmızı gözlerle sık sık karşılaştım.

"-Hâlâ uyuyor musun?" "Boş

ver ve uyu."

Vinter'in kaderini doğrulamak için restorasyon çalışmalarına başladığımda uykusuzluğu daha da kötüleşti.

Odaya gelmeye devam etti ve kazanamamış gibi davrandı çünkü endişesini hafifletmek ve uyumak istiyordu.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm ss-16: Yan Hikaye 16

Bölüm ss-16: Yan Hikaye 16

"Aman Tanrım, böyle bir şey varmış."

Ben ciddi bir yüz ifadesiyle düşünürken, o anlamış gibi başını salladı. Sonra memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle konuştu.

"Ama seni yapmak istediğin şeyden vazgeçmeye zorlamak hiç adil değil!"
"Bu doğru."

Çaresiz bir sesle kabul ettim.

Her neyse, yakın gelecekte bir yol bulmalı ve bir karar vermeliydim. Hangi yönde olursa olsun.

"Benimle birlikte gitmek için fazla yüklenme Prenses." Karmaşık duygularımı okuyordu.

Marienne sıcak bir sesle zihnimin yükünü hafifletti.

"Biliyorsun, 3 yıl boyunca akademide kilitli kalmak zorunda değilsin, bu tam anlamıyla bir toplanma araştırması? Toplanacağız, birlikte çalışacağız ve birlikte biraz araştırma yapacağız ve zamanı geldiğinde kendi yollarımıza gideceğiz."

Hafif bir teselliydi ama şaşırtıcı bir şekilde beni çok rahatlattı. Bu sefer gülümsedim ve başımı salladım.

"Teklifin için teşekkürler, Marienne. Bunu ciddi olarak düşüneceğim."

"Eğer yaparsanız minnettar olurum! Taç giyme töreninden sonraya kadar ayrılmayacağım, bu yüzden iyice düşünün."

Söyledikleri karşısında şaşkına dönmüştüm, onu yerden yere vuruyor ve hemen gidecekmiş gibi davranıyordu. "Neden taç giyme töreninden sonra?"

Prensın düğünü taç giyme töreniyle birlikte aynı gün kutlamaya yönelik çılgın planının çoktan yayılıp yayılmadığını merak ediyorum.

"Artık işsizim ve eve dönüyorum, değil mi? Babam taç giyme törenine katılmazsam araştırma materyallerimi yakacağını söyledi, Hahahaha!"

Ama neyse ki öyle görünmüyordu.

"Ben Kont Terrosi'nin tek kızıyım. Size doğru şans vereceğim ve siz rahat olduğunuzda kaçacağız."

"Haha"

Marienne'in Kont'un kızı olduğunu bilmiyordum, bu yüzden sadece garip bir şekilde güldüm. "Onu hiç görmedim ama Kont Terossi oldukça üzgün olmalı."

Sonunda eve gelen biricik kızının böylesine naif bir tavırla kaçmayı planladığını bilseydi yıkılırdı.

Bu düşünceyle aynı anda aklıma planlar geldi. Nedeni bilinmiyordu.

"O zaman düşün ve bana söyle. Prens."

İşini bitirmiş olan Marienne oturduğu yerden kalktı. "Bekle, Marienne."

Onu uğurlamak üzereyken aklıma unuttuğum bir şey geldi ve koşarak onu yakaladım. "Özür dilerim ama bir iyilik isteyeceğim."

"Evet? Ne tür bir iyilik?" "Kulaklarını bekle."

Veliaht Prens'in bekçilerinin bir yerlerden gizlice beni dinleyebileceğini düşünerek küçük bir fısıltıyla konuştum.

"Soruşturmanın bitme zamanı geldi. Konferans odasına gitmeni ve Dük Eckart'a durumu anlatmanı istiyorum."

Neyse ki Marienne parlayan gözleriyle niyetimi hemen anladı. "Yapabilirsin, değil mi?"

"Evet, tabii ki. Güven bana, prenses!"

Marienne güvenilir bir söz vererek Veliaht Prens'in sarayından ayrıldı.

Beni hapseden Callisto'ya kızgındım ama acıkmıştım. "Kaçmak için iyi beslenmelisin."

Her zamankinden çok daha zengin bir şekilde servis edilen geç öğle yemeğimi yiyordum. Sonra veliaht prensin yatak odasının bir tarafındaki masasına oturdum.

Bilinmeyen belgeler, sanki bitmemiş bir işi ofisten yatak odasına taşıyormuş gibi kitabın üzerine yığılmıştı.

Huysuz ben onlara dokundum ve onları yere serdim.

Sadece bu da değil, masanın üzerine dağılmış olan evraklar el yordamıyla pervasızca karıştırılmıştı. "Lütfen ona biraz zahmet verin."

Tabii ki, Cedric bu sorunu devralacak.

Masasına memnuniyetle baktığım zamanlardı çünkü kendimi biraz yenilenmiş hissediyordum. "Prenses, eğer boşsanız okuduğunuz bir kitabı tekrar okumak ister misiniz?"

Büyük rahatsızlığımı fark eden bir baş hizmetçi, odamda okuduğum kitabı hızla bana getirdi. Umursamaz bir tavırla kitabı karıştırmaya ve ayaklarımı kraliyet masasının üzerine kaldırmaya cesaret ettim.

Düne kadar keyifle okuyordum ama şimdi çok gergin olduğum için hiç okuyamadım. 'Marienne iyi teslim etti mi? Duke'

Titreyen bacaklarımla bunları düşünürken birden güldüm çünkü durum çok saçmaydı.

Korkunç demiryolu bile değil, sadece erkek arkadaşımınla savaşmaya ve evime geri dönmeye çalışıyorum. 'Yapılacak ne muhteşem bir şey'

Callisto araya girdiği için bir daha görüşemediler ama Dük'le en azından bir kez daha görüşmem gerekiyordu. Şimdi, Dük tarafından serbest bırakılmak için dua ediyordum ve ayrıca teslim etmem gereken bir şey vardı.

Onu bunu düşünürken.

"Prenses, Marianne geçen sefer ödünç aldığı kitabı geri vereceğini söyledi." Marianne iyi bir şekilde iletti, hizmetçi bana bir kitap uzattı.

"Gerçekten mi? Okumak için tam zamanında geldim ve bu harika. Dışarı çık."

Sakince cevap verdim, kapının kapanma sesini duyduğumda aceleyle kitabı açtım. Sraakrak-. Elime tutuşturulan kitabın ortalarında bir yerdeydi.

Tak-. Kitabın sayfaları arasına bir şey düştü.

Üzerinde bilinmeyen bir desen ve mücevher bulunan ince bir simge ve bir nottu. "Muska mı?"

Bunu fark ettikten sonra katlanmış bir notu açtım.

[İmparatorluk sarayındaki bariyerleri yöneten büyücü saat 15:00'te değiştirilecektir. O zaman Tılsımı alın ve "Biratio Eckart!" diye bağırın.]

Notun içeriğine baktıktan sonra, Marianne'in hikayemi iyi bir şekilde aktardığını ve Duke'un bir hamle yaptığını biliyorum.

"Ama neden Biratio?"

Büyü sözcüklerinin yazılı olduğu nota bakarak memnuniyetsiz bir şekilde mırıldandım. Oyun bitti, ama neden hala bu çılgın büyüden kurtulamadım.

Ancak buradan çıkmanın hiçbir yolu yoktu. Zaman planlandığı gibi geçti ve sonunda,

Ttang-.Ttang-.

Veliaht Prens'in yatak odasındaki saat öğleden sonra 3'te çaldı.

Hırkamı sıkıca kavradım ve almam gerekenleri aldım ve hemen Amulet'i elime alıp bağurdım.

"Biratio Eckart."

Gözlerim bembeyaz oldu.

Kör edici görüş geri geldiğinde. "Penelope!"

İlk gördüğüm şey dalgın bir Duke'ün yüzüydü. Etrafıma baktığımda Duke'un ofisindeydim. "Baba."

O an 'Gelmiş olmalıyım' diye düşündüm. "Aman Tanrım!" Dük farkında olmadan, sanki inanmıyormuş gibi bana sarıldı.

"Bu babanın ne kadar şaşırdığını biliyor musunuz? Hapsetmek! Kızımı alıkoymaya nasıl cüret eder!" Çok utanmışım çünkü böylesine şiddetli bir karşılaşmayı hiç beklemiyordum.

"Hapis demek istemedim ama Marienne, ona ne söyledin?"

"Hayır! Yarın Veliaht Prens'ten desteğimi çekeceğim ve ta giyme töreninden önce onu değıştireceğim!"

Ebeveynliğin ortasında, aşırı dükün sözleriyle dikkatim dağıldı. "Baba, baba! Sakin ol!"

Dük'ü beni kollarında sıkıca tutmaktan vazgeçirmek için acele ettim. "Ben iyiyim. Sarayda işlerim iyi gidiyor."

"İyi gidiyorsun! Kilit altında tutuluyorsun ve iyi olamazsın! Yaralandın mı? Seni dövmedi, değil mi?"

Ancak o zaman beni kollarından çıkaran dükle yüzleşebildim.

Veliaht Prens'e çarpıyordu. Ve Dük'ün yüzü birkaç hafta içinde oldukça perişan olmuştu. "Yüzünüz!"

Öte yandan, onun öfkeli mavi gözlerine yansıyan yüzüm çok netti. "Yüzüm"

"....."

"Çok daha iyi olmuşsun, Hheumm!"

Dük kendinden utanmış olmalı ki ellerini indirdi ve yüksek sesle öksürdü. İmparatorluk Sarayı halkı çok dikkatliydi.

Daha iyi beslenseydim ve burada olduğumdan daha iyi durumda olsaydım, daha kötü olamazdım. Böyle endişeleri olan Dük'e baktığımda kendimi garip hissettim.

"Ben iyiyim."

Bir kez daha sakince cevap verdim, Dük bana oturmamı önerdi ve şimdilik oturmam gerektiğini söyledi. Hizmetçi ofisten çıkar çıkmaz hemen sordu.

"Tüm bunlar çok tuhaf. Leydi Terossi'den haber aldığımda ne kadar şaşırdığımı biliyor musunuz?" "Hemen yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Biraz sorun yaşadım."

"Taç giyme töreni yüzünden mi? Hayatımın her günü onun tahta çıkmasına karşı çıktım. Belki o da çok baskı altındadır. Bu yüzden mi korkuyor? "

Duke'un durmadan söylediği sözleri duyduğumda birden kahkahalara boğuldum.

"- Baban gibi iblisler, gitmeme izin vermiyor."

Çok sinirlendiğimde düke şeytan diyeceğimi sanırdım ama bugün öyle demezdim. "Öyle değil baba. Bunu bu yüzden yapmayın."

"O zaman bugün olanları nasıl açıklayacaksınız? Ve babasıyla kızını haftalarca ayıran bir adam nasıl hayırsever bir hükümdar olabilir!"

Dük, benimle buluşamamasının Prens'in engellemesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını anlamak için aklından geçenleri anlattı. Ama bu sadece Callisto'nun engeli değildi.

Ben de buluşmak için bir neden bulamadım, bu yüzden buluşma şansımız olmadı. Tabii ki Dük'ün bu yüzden bu kadar şiddetli tepki vereceğini beklemiyordum.

Yvonne. Hayır, Yvonne'un cesedini alan Leyla'yı öldürerek 'aile oyunumuzun' bittiğini düşündüm.

"Bana doğruyu söyle. Hiç Prens'in Sarayında hapsedildiniz mi, bu yüzden bir kez olsun eve gelemediniz mi?"

"Baba, bugün kaçınılmaz olarak sana sordum."

Dük bana hapis cezasının doğru olup olmadığını sordu, ama doğru olduğu için arkamı döndüm. "Babama söylemem gereken bir şey var."

Neyse ki Dük'ün dikkatini başka yöne çekmeyi başardım. Konuşmayı kesti ve şaşkınlıkla bana baktı.

"Bu gerçekten doğru mu?"

Bunu söylemeye geldiğimde ağızımdan tek bir kelime bile çıkmadı. Ama söylemek zorundayım. Çünkü ben zaten bir söz verdim.

"Ben, Yvonne ile tanıştım." "Nesin

sen?" "Leyla değil."

Yavaş yavaş büyüyen mavi gözlere bakarak sakince konuştum.

"Bu, ağabeylerimin küçükken kaybettikleri gerçek Yvonne."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm ss-17: Yan Hikaye 17

Bölüm ss-17: Yan Hikaye 17

Yüzünü aydınlatan mavi gözler bir mum gibi titriyordu. "Bu" "

....."

"Ne demek istiyorsun Penelope?" Dük kolay kolay konuşamazdı.

Dudaklarını gererek sözlerinin duyulmasını zorlaştırdı. "Yvonne. Eminim, o zamanki Yvonne."

"O ölmüştü."

Kelimeleri güçlükle söyleyebilen onun adına sakince cevap verdim. Sonra Dük'ün yüzü bembeyaz oldu.

O da ben de 'öldürdüm' kelimesinin 'öldü'den sonra atlandığını biliyorduk. "O zamanlar ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Ağzımı gönülsüzce açtım ve şaşkın düke baktım. "Ne?"

"Gerçek Yvonne kaybettiğinde ölmüş olacaktı ve benim öldürdüğüm şey onun bedenini ele geçiren Leyla'ydı." ""

"Baba, biyolojik kızınla tanıştım."

Bunu söylediğim anda Dük gözlerini açtı ve sertleşti. Nefesini tuttuğunu hissedebiliyordum.

Bir süre sonra sessizce fısıldadı. "YvonneYvonne hala hayatta mı?"

Zayıf bir umutla dolu sesi titriyordu.

Çaresiz bakışlardan kaçınmak için gözlerimi indirdim ve kısa süre sonra başımı yavaşça salladım. "Hayır"

"....."

"Dediğim gibi, onu kaybettikten sonra Leyla bedenini ele geçirdi ve öldü. Bunu geçmişte de görmüştüm." ""

"Neyse ki, gerçeğin aynası Yvonne'un neredeyse yok olmak üzere olan ruhunu tutuyordu." "Ha"

Dükün dudaklarından ağlamaya benzeyen bir iç çekiş geldi. Başımı yavaşça kaldırdığımda Dük'ün kıpkırmızı gözleriyle karşılaştım.

Sanki duygularını bastırmaya çalışıyormuş gibi zor nefes alıyordu. Çocuklarını kaybeden ebeveynlerin keder ve acısı.

Ona baktım ve Duke'ün Penelope'yi evlat edindiğini gördüğünde öldüğünü söylememeye karar verdim.

Uzun bir süre sonra.

Sonunda, duygularıyla mücadele eden Dük kısık bir sesle sordu. "Verdandi Markisi'nin dün itibarıyla kurtarıldığını duydum."

Dük bunu bilemezdi çünkü dün gece Calisto ortalığı karıştırmıştı. Ama tepki vermedim ve söylediklerini sessizce dinledim.

"Bunu söylemekten utanç duymadığımı

biliyorum. Ama" " "

"Ama VerdandiYvonne Markisi gibi, belki de o çocuğun hayata dönmesi için bir yolumuz vardır. Ha?"

Sözlerini kekeleyerek söyleyen Duke'un gözlerinde hâlâ umut vardı. Ne söylemek istediğini biliyorum ama söyleyemedim.

Ve aynı zamanda Duke'u düşündüğüm gibi böyle görmekten acı duymamam şaşırtıcıydı. 'Bunun olmasını beklediğim için mi'

Ama reşit olma töreninden önce, Duke'ün sahte Yvonne'a karşı garip bir şekilde ayrımcılık yaptığını görmek çok zordu.

Onunla her karşılaştığımda, boğazıma kadar gelen sıcak bir ateş çukuruna benzer bir şeyi yutmak zorunda kalıyordum.

Ancak bunu görünce, Yvonne'un haberini bizzat vermiş olmama rağmen hiçbir şey hissetmiyorum. Sanırım biraz büyüdüm.

Hayır, belki de umduğum bir avuç sevgiden vazgeçmeye hazırdım.

"Bu imkansız, baba."

Ağzımdan çıkan sesimde artık hiçbir tereddüt hissetmiyordum. Dük'ün yüzü benim kararlı cevabımla bozulmuştu.

"Saray büyücüleri neden bu kadar işe yaramaz? O zaman tüm desteği saray büyücülerinden alabilirsin.

Dükalık"

"Leyla'yı öldürdüğüm için Yvonne'un bedeni de

öldü." "Yani beni suçlayabilirsin."

Aceleyle konuşan Duke'un ağzı yavaşça kapandı.

Acımasız gerçeklik kocaman bir gölgeye dönüşüp ona çarptığında, Duke'un yüzü sular altında kaldı. Kuru kuru izledim.

Kızını öldüren kişi doğruyu söylediği için Dük'ün ayağa kalkıp yanağıma bir tokat atması boşuna değildi.

Eğer o ölçüde olmasaydı, sorumluluğu üstlenmek için ateşli bir öfkeyle beni suçlayacağını düşündüm. 'Her neyse, baktığımda ben de farklı değilim'

Ben bile buraya karar vermeden gelmeye niyetli değildim, bu yüzden sessizce oturdum ve Dük'ün harekete geçmesini bekledim.

Beklendiği gibi, duygularını kontrol edip edemeyeceğini görmek için titreyen gözlerini kapattı.

Bir süre sonra gözlerini tekrar açan Dük'ün gözlerinde herhangi bir kızgınlık belirtisi bulamadım. "Yvonne iyi mi?"

Aksine, ıstırapla ıslanan kırmızı gözleri bana bakıyordu. "Baba ağlıyor musun? Beni suçlamadın mı?"

"....."

"Sonuna kadarSonuna kadar onu asla bulamayan çirkin bir baba oldum. Çünkü bu adam bir

beceriksiz babaKızına ne olduğunu bilmiyor ve hâlâ kızını tanıyan tek kişi o.

"Yvonne."

Dük'ün çökmek üzere gibi görünen sözlerini durdururken kararlı bir şekilde söyledim. "Yvonne'un durumu iyi, baba."

Çünkü vermek istediğinden farklıydı.

Yvonne, ailesinin kendisi yüzünden suçluluk duygusuyla yaşamasını istemiyordu.

"Tanıştığım Yvonne hoş ve sevimli küçük bir kızdı, belki de babamın hatırladığı gibi." ""

"Kendimden utandım, çocukken bir an için onun geri dönmeyeceğini ummuştum." Yvonne'a o günleri hatırlatan Dük, titreyen elleriyle yüzünü sardı.

"Babası ve erkek kardeşi hakkında herhangi bir kin beslemiyordu. Aksine"

"...."

"Sana gelecekte iyi olacağını ve seni çok sevdiğini söylememi istedi. Sonra da gitti."

"Uh, nereye. Nereye gitti?"

Son sözlerim üzerine Duke yüzünü saran elini indirerek telaşla sordu. Elleri ıslaktı ama görmemiş gibi davranarak cevap verdim.

"Babamın huzur içinde yatmasını istediği yere."

"Uugh."

Sonunda Dük iniltisini bıraktı ve yıllardır katlandığı duyguları serbest bıraktı.

Beni görmemek için çaresizce ağzını kapatan ama gözyaşlarını gizleyemeyen Dük'ü görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Senin önünde yaramazlık yapıyorum."

Uzun bir süre sonra kendi mendilini kollarından çıkardı ve duygularını kontrol etti. Kayıp çocuğunun kesinlikle öldüğünü duymuş olmasına rağmen. O hala bir ailenin reisiydi. Kendini tutmuş bir yüz ifadesiyle, aklıma gelmeyen bir şey söyledi.

"YvonnePenelope'yi bulduğunuz için

teşekkür ederim." " "

"Şimdi, ilk ayrılan kişiyi görecek bir yüzüm var."

{ Sanırım rahmetli eşini kastediyor}

Dük'e şaşkınlıkla gözlerimi kocaman açarak baktım.

Dük hâlâ üzüntü içindeydi ama biraz rahatlamış görünüyordu. "Baba."

"....."

"Bana kızmadın mı?"

"Seni nasıl

suçlayabilirim?"

Dük soruma acı acı güldü.

"Yıllar boyunca hiçbir haber duymadım. Dolandırıcılara bir sürü para döktüm ama ölü mü diri mi olduğunu bile bilmiyordum"

"....."

"Biliyor musun, onu bulduğunu söyleyen tek kişi sendin."

Birden benimle göz teması kurdu ve aynı sözleri tekrarladi. "Teşekkür ederim Penelope. Sen benim için bir kurtarıcısın."

Bir kurtarıcı. Bu söz hakkında garip hissetmeye dayanamadım.

Keşke kızgın olsaydım, çünkü buraya bunu duymak için gelmedim.

Dük'ün tüm duygularını kontrol edip etmediğini görür görmez yavaşça ağzımı açtım. "Yvonne'un söyleyecekleri bu kadar baba."

"Evet."

Başını salladı.

Daha pek çok soru olmalı, ama ne yazık ki söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

Ailesini özleyen Yvonne gerçekten huzura kavuştu ve yeni bir hayata doğru yola çıktı. Benim de bu haberi vermem gerekiyordu.

"Şimdi sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?" "Baba. Hayır, Dük."

Dük'ün gözleri uzun bir aradan sonra tekrar yavaşça büyüdü. "Burada yapmam gereken ve yapabileceğim her şeyi yaptım."

Bunu söylemenin doğru olmadığını biliyorum ama söylemek zorundayım. Çünkü şimdi değilse, bir daha başka bir şans yok.

"Bu yüzden şimdi ayrılmak ve hayatımı aramak istiyorum."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-18: Yan Hikaye 18

Bölüm ss-18: Yan Hikaye 18

Bu bir izin değil, bir bildirimdir.

Artık Dük'ten izin istememe gerek yok. "Penelope."

Dük şaşkın bir bakışla hemen sordu. "Nereye gidiyorsun, evini mi terk ediyorsun? Ha?" "Herhangi bir yere."

Bir süre sonra sessizce cevap verdim.

"Yani bana veda etmeyeceksin." "Penelope!"

Mesela Yvonne'la tanıştığımı duyduğunda Dük'ün yüzü soldu.

"Geçen sefer konuşmayı bitirmemiştik. Kim ne derse desin, sen benim kızımsın. Ebeveynlerle çocukların arasını açmak ne kadar mantıklı!"

"Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Sessizce başımı salladım.

"O zaman şu andan itibaren, lütfen ne yaptığımı umursamayın."

Oyun bitti ve artık bu dünyada bilmediğim bir geleceği yaşamak zorundayım. "Nereye gidersem gideyim, orada ne yaparsam yapayım, nefret ettiğin biriyle evlensem bile."

"Penelope Eckart!"

Dük gözlerini açtı ve bağırdı.

"Senin derdin ne be? Ne yaptığın umurunda değil!"

Bana sorduğunda ifadesiz yüzüme baktı ve aniden çenesini kapattı. Sebebini anlamış gibi görünüyordu.

Dük bir süre sonra yorgun bir ifadeyle ağzını açtı.

"Seni buraya getiren bendim ve itiraf etmeliyim ki sana doğru düzgün bakamadım."

"....."

"Ama şimdi gözüm açık bir kızım kaldı. Bana sadece Yvonne'un haberlerini söyle,

ve şimdi bana bunu mu söylüyorsun? Ha? Babanın kalbini parçalayabilirsin." Dük'ün keder ve üzüntüyle dolu ifadesi kalbimin çarpmasına neden oldu.

Dük büyük sorumlulukları olan bir adamdı.

Ayrıca, benim için biraz suçluluk duyuyor, bu yüzden beni daha fazla koruyacaktır.

Elbette bana yönelik söz ve davranışlarının sadece sorumluluk ve suçluluk duygusundan kaynaklanmadığını biliyorum. Şimdi ondan biraz şefkat görüyorum ve belki de beni gerçek bir aile olarak görüyordu.

Ama bu yüzden kalbimin ikiye bölündüğü cehennem gibi günler geçirdim. Sevgi arzusu ve onlar tarafından tanınma arzusu.

Nefretleri beni çıldırttı ve çok mutsuz etti. Tıpkı her seferinde kırılan gururum gibi.

Duke'u ne zaman görsem, iki duygu arasındaki çatışmadan rahatsız oluyordum. "Yvonne'u öldürdüğüm için beni suçlamıyor musun diye sordum."

Yine de.

Buraya kadar gelmiş olmama rağmen, beni suçlayacaklarından biraz korktum. "Bu konaktaki insanları suçlamamak için benim de zamana ve fırsata ihtiyacım var baba." Bana bir kere bile böyle bir şey sormadılar.

Zihnim ve hissettiklerim.

Dük'ün gözleri sanki bunu benden duymayı hiç beklemiyormuş gibi daha da büyüdü. Dük'ün sıkılmış ve kaskatı kesilmiş dudakları uzun bir aradan sonra aralandı. ". Penelope, canım. Hâlâ öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

" "

"Bana hala kızgın mısın?"

Duke'un mavi gözleri durmadan titriyordu.

Ona öylece baktım ve sonunda kabul ettim. "Evet."

"Haa"

Duke elini kaldırdı ve yavaşça yüzünü fırçaladı.

Belki de yaşadığı şok yüzünden parmak uçları titriyordu.

Yine de her zamanki gibi gülümsedim 'Zarafetini korumayı unutma' her zaman söylediğin gibi. Onu rahatlatmak için hiçbir şey söylemeden.

Yvonne'a karşı sevgi dolu bir ebeveyndi ve bazen bunu bana da gösterdi. Ama çoğunlukla sert bir babaydı. Penelope için.

"Seni affedemem." Hayır, benim için.

"Düşes'teki herkes, Derick ve Leonard da dahil olmak üzere, beni taciz eden herkes." ""

"Ve tüm bunları ihmal eden ve hoş gören Dük." Bazı bakış açılarına göre, Dük'ün pek bir suçu olmayabilir.

Yoksul bir yetimi iyi bir kalple evlat edinmişti, ama onun da başına aynı şey gelmiş olmalıydı.

O sağduyu sahibi olmayan bir adam değil. Aslında ben farklı davrandıkça Dük ile aramızdaki ilişki hızla düzeldi.

Tıpkı diğer insanlar gibi.

Belki de aşağılama ve muamele aptal Penelope'nin kendi başına getirdiği şeydi. "Ama Penelope sonuçta benim.

Bu ayrımın artık bir anlamı kalmamıştı.

Eğer inkar edersem, bu dünyada kalmaya karar vermiş olsam bile, çocuğun ruhu parçalanana kadar tekrarlanan ölümü olacaktır.

Adaletsizlik ve özlem, keder, umutsuzluk.

Onları kim anlayabilir ki? "Penelope." Sakin

sözlerim Dük'ü beni aramaya zorladı.

Beyaz tenli ve açık gözlü. Dük'ün görünüşü nefesi daralmış bir insan gibiydi. "Neden, neden şimdi Bu arada"

Şimdiye kadar iyiydim, ama bunu neden şimdi söyledim?

Onun bakış açısından, bunun oldukça ani bir bildirim olabileceğini düşündüm.

Duke ve ailemle şimdiye kadar sorun yokmuş gibi görünen orta derecede bir ilişki içindeydim.

"Senin için, bunun birdenbire olduğunu düşünüyorum. Kendimle ilgili pek bir şey göstermedim ve bazen aileme karşı aptalca davranıyordum."

Omuz silktim ve hafifçe söyledim.

Dük'ün dudakları sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi aralandı. Ama ben onu sertçe durdurdum ve konuşmaya devam ettim.

"Ama bana bir kez bile sormadın." ""

"Derick kardeş bana sebepsiz yere düşmanca davrandığında, Leonard tarafından kolye hırsız olmakla suçlandığımda ve siz çalışanların yemeklerime karıştığını ve beni her seferinde aç bıraktığınızı öğrendiğinizde."

"....."

"Bana gerçekten iyi olup olmadığımı hiç sormadın." "Penelope."

"Yaram iyileştiği için değil, iyiymişim gibi davrandım. Ama yaramı gömdüm çünkü bundan daha büyük bir şey vardı."

Hayatta kalabilmek için çaresizce yalvarmak ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmak zorundaydım. Ve zaman geçtikçe daha da ağırlaştı.

Çünkü Duke'tan daha fazlasını bekliyorum ve kızı geri döndüğünde incinmek istemiyorum.

O zamanı düşündükçe kalbim sızlıyordu. "Her şey yolunda. Artık bitti.

Derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirdim. Ve hazırladığım diğer sözcükleri söyledim.

"Ama Yvonne ile tanıştıktan sonra Dük'ün duygularını ve kardeşlerin bana bunu neden yaptıklarını anlayabileceğimi düşündüm."

"....."

"Bana gösterdiğin tüm ilginin Yvonne'un yerini doldurduğunu sanmıyorum, bu yüzden gidiyorum." Tavus kuşunun yüzü yavaşça sözlerime gömüldü.

Buruşuk gözlerinin kızardığını gördüğümde nihayet başımı eğdim. "Gitmek zorunda mısın?"

Dük bana sulu bir sesle baktı.

"Eğer. Yanımda kalırsan her zaman özür dileyeceğim ve belki sen de O zaman beni affet."

"Ben de artık rahat olmak istiyorum.

Başımı yavaşça salladım ve Dük'ün zayıf bir umut beslediğini gördüm.

"Zamanla, bir gün babama uydurduğum bir numara olarak değil, içtenlikle davranabileceğimi umuyorum"

"....."

"Bu yüzden beni bahane ederek Veliaht Prens'in karşısına çıkmayı bırakın. Ayrıca, onunla hemen evlenmek gibi bir niyetim de yok."

Halkım için öne çıkan kelimeler oldukça sakın bir şekilde ortaya çıktı.

Gözlerini kocaman açmış olan Dük, sözlerim karşısında kaskatı kesildi, bir adım geç bağırdı. ".....Penelope, canım. Öyle bir şey değil. Ben, ben sadece sana söylemesini istedim!"

Şiddetle bağırarak kelimeleri inkar eden adam aniden susmuştu. Ve acı tatlı şeyler ortaya çıktı.

"Hayır, hayır. Belki bu kulağınıza yine bir bahane gibi geliyordur."

"....."

"Artık elimden geldiğince bunu yapmamaya çalışacağım."

Dük'ün bunu gerçekten benim için yapıp yapmadığı önemli değildi.

Ama şimdi Callisto yeterince endişeli ve evime geri dönebileceğim düşüncesiyle onun endişesini de eklemek istemedim.

"Size benim için hiçbir şey yapmamanızı söylüyorum Dük ve siyasi meselelerin benimle hiçbir ilgisi yok." Kederli Dük'ü biraz yumuşak bir ifadeyle yatıştırdım.

Dürüst olmak gerekirse, Callisto'nun ateşli kişiliği bir ülkenin ölümüne veya aristokratların yok olmasına yol açabilirdi, bu yüzden dükün uygun kontrolleri gerekiyordu.

Bu sözlerim üzerine Dük kasvetli bir yüz ifadesiyle hafifçe başını salladı. Şimdi söylediğim her şeyi anlamış görünüyordu. "O halde şimdi gidiyorum."

Oturduğum yerden kalkmaya çalıştım. "Şimdiye kadar fark etmiş olmalı.

Saray devrilmeden önce geri dönmeyi düşündüğümde gergindim. "Wa, bekle bir dakika."

O zaman oldu. Geri dönmeye hazır olduğumda Dük beni tutmak için koştu. Sonra masanın altından bir şey aldı.

"Bunu yanına al Penelope."

İki avucumun toplamından biraz daha büyük bir tahta kasaydı. Ondan bir arbalet aldığımda bir şekilde üst üste gelmişti. "Bu nedir?"

Dük'e meraklı bir bakışla baktım. Dük cevap vermek yerine temkinli bir şekilde tavsiyede bulundu. "Sadece açabilirsin."

Tam taşıyacaktım ki, çaresiz görünen buruşuk yüzünde kalbim duracak gibi oldu. "Bu sonuncusu, bu kadar.

Ahşap kutunun kilidini açmak için uzandım ve kapağı açtım. İçinde ne olduğunu gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bu"

"Bu bir kalıntı kazı alet çantası."

cımbız, büyüteç, şerit metre, çeşitli fırça türleri, çekiç, keski.....

Çeşitli aletlerin yumuşak bir minder üzerine özenle yerleştirildiği görüldü. Dük sessizce bir açıklama ekledi.

"Hafif bir büyü olduğu için taşımak zor olmayacaktır. Ve her aletin bir hedef koruma büyüğü var, bu yüzden çizilmeden güvenli bir şekilde çıkarılabilir."

Şaşkınlıkla onlara baktım ve yavaşça başımı kaldırdım. "Neden bu?" Titreyen gözlerle Duke'a baktım.

Bugün Marienne ile tanıştı ve hikâyeyi dinledi.

Dük'ün bunları nasıl bildiğini ve bana verdiğini bilmiyordum.

"Birkaç gün önce Veliaht Prens ile özel bir görüşme yaptım." Dük, bakışlarıma doğru dürüst bakmadan şöyle dedi.

"Şimdiye kadar sadece onun yüzünden imparatorluk sarayına kapatıldığınızı düşünmüştüm.

Ekselansları. Ve uşağa gönderdiğiniz bir mektup dışında haftalardır görüşmüyorsunuz." "O da"

Hafif incinmiş dükün ses tonu karşısında nutkum tutuldu.

Cedric'le konuştuktan sonra gizlice gönderdim. Ama Dük'ün uşağa mektup gönderdiğimi bileceğini bilmiyordum.

"O bir taktisyen"

Kaynağı düşündüğüm ve kaşlarımı çattığım zamandı.

"Bu yüzden ondan durmasını ve sizi eve getirmeme izin vermesini istedim, ve o çocuğu! Oh, hayır, Majesteleri

Nereye gittiğini bilmediğim için benimle alay ediyorsun ve eğer seni arayacaksam, kendimi arayayım." Dük konuştu ve yumruklarını sıktı.

Az önce söylediklerimin bilincinde olmaya çalışıyordu ve prene karşı saygılıydı ama ona bir insan olarak katlanamıyordu.

Ancak o da bunu pek göstermedi.

Dük aniden kederli bir şekilde güldü ve kendi kendine sırıttı. "Altı yıldır senin babanım."

"....."

"Ve senin arkeolojiyle ilgilendiğini fark etmemiştim bile." Şaşırmış bir ifadeyle ona baktım.

"Duke, bu"

Başka bir şey bilmiyordum ama bu onun hatası değildi.

Önceki Penelope, hayır, bununla özellikle ilgilenmezdim. "Çünkü ben söylemedim."

"Hayır, hepsi dikkatsiz olduğum için oldu."

Dük, içtenlikle inkâr etmesine rağmen, yüzünü suçluluk duygusuyla çarpıttı.

"Belki de dediğin gibi, artık baban olarak anılmayı hak etmiyorumdur." "

....."

"Özür dilerim, canım. Ama

yine de" " "

"Bunu babanın son hediyesi olarak kabul edecek misin?"

Ondan uzaklaştım ve kazı setine baktım. "Bunu aldığımda ne olacak?"

Dürüst olmak gerekirse, endişeliydim.

Buraya kötü ilişkiyi bitirmek için geldim, ama eğer kabul edersem, kötü olmaya devam edecek. Ama sonuçta işe yaramaz bir ıstıraptı.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kabul etmemek için bir neden bulamadım. "Teşekkür ederim."

Tak-.

Çantanın kapağını kilitleyip ayağa kalktım ve hafifçe eğildim. "Kendine iyi bak, Dük."

"Evet. Sen de, lütfen"

Sonunda konuşamadı ve bir eliyle gözlerini kapattı. Sonunda.

Bu, Dük'e gerçek bir vedaydı, ki reşit olma töreni sırasında bunu yapamamıştım.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-19: Yan Hikaye 19

Bölüm ss-19: Yan Hikaye 19

Dük'ün ofisinden çıktıktan sonra Penelope, odasına çıkmak için doğruca orta merdivenin bulunduğu koridora yürüdü. Uzun koridordan çıkar çıkmaz bir şey duydu.

"Hanımefendi."

Tanıdık bir ses onu çağırdı. Bu kahyaydı. Penelope önündeki manzara karşısında durakladı. Koridorun girişinden orta merdivene kadar, dükalığın tüm çalışanları iki yanda sıra halinde duruyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" Penelope etrafına bakındı ve sordu. Herkes garip bir şekilde gergin yüzlerle ona bakıyordu. O anda, baş kahya aniden önünde eğildi ve yüksek sesle bağırdı.

"Gelirken zor zamanlar geçirdin. Evinize hoş geldiniz, genç bayan."

"Tekrar hoş geldiniz, Genç Bayan!" Kahyanın haykırışı sona erer ermez, tüm çalışanlar eğildi ve yüksek sesle bağırdı. Sanki kraliyet ailesini karşılıyorlarmış gibi içten bir karşılamaydı bu.

'Dük'ten herhangi bir emir aldınız mı? Hepiniz daha önce yapmadığınız şeyler yapıyorsunuz.

Utanan Penelope boş gözlerle onlara baktı. Yanından her geçtiğinde ya da yüz yüze geldiğinde onu selamlamayan çalışanların bir kısmının eğildiğini gördü. Geçmişte olsa bu değişim o kadar da kötü olmazdı. Şöhretinin arttığının bir kanıtı olurdu.

Ama belki de İmparatorluk Sarayı'nda oldukça tatmin edici bir hayatı olduğu içindir. Dük'ün adamlarının ani tavır değişikliği pek dokunaklı değildi.

"Şimdi gerçekten bitti.

Aynı zamanda Penelope, o yerden kalan tüm duyguların yok olduğunu hissetti. Pişmanlık ya da öfkeden ziyade, sadece rahatlamıştı.

"Kalkın ve işinizi yapın. Yapacak bir işim olduğu için uğradım." Penelope ortaya doğru yürürken soğuk bir sesle konuştu. Eğilmiş olan uşak da aceleyle onu takip etti.

"Genç bayan,. Geleceğinizi duyduğumda bir yemek hazırladım..."

Bu arada, merdivenlere vardığında Penelope merdivenleri çıktı ve kayıtsızca cevap verdi.

"Merak etmeyin, yemek için İmparatorluk Sarayı'na dönüyorum." Kâhyaya dönüp baktığında Penelope onun şaşkın bir ifadeyle kendisine baktığını gördü.

Kahya için de aynısı geçerliydi.

Uzun zamandır görmediği ve bu kadar soğuk kalpli olabileceğini bilmediği insanlar gibi. "Bu çok komik. Neden evin bu köşesinde yemek yiyeceğimi düşündünüz?"

Akşam yemeği için bazı şeyleri gözden geçirmişti. Onların nesi var? Düşündüğünün aksine, aslında yanlış bir not almamıştı. Ama kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir darbe de değildi bu.

Penelope hiçbir şey hissetmedi.

Uzaktaki bir yabancı gibi, tıpkı başlangıçta olduğu gibi.

"...Oh, anlıyorum, Leydim." Uzun süredir sessizliğini koruyan uşak ağır bir sesle cevap verdi. Üzgün yüzünü gizlemeye çalışarak tekrar sordu.

"Odanıza çıkmak ister misiniz?" "Evet. Ama Emily nerede?"

"Görünüşe göre hâlâ odanı temizliyor. Aniden geldiğini öğrendim... Onlara yukarı çıktığını söyleyeceğim ve

"Şimdi aşağı gel."

"Tamam. Ben yukarı çıkıyorum." Penelope zaten uzun süre kalmaya niyetli değildi. Gecikmeden arkasını döndü ve kalan merdivenleri tırmandı.

"Yapabileceğim başka bir şey var mı?" Uşak sinir bozucu bir şekilde onu takip ederken sordu. Penelope bir an için yavaşladı, çünkü aklına bir düşünce gelmişti.

"Seni son gördüğümde. Mektubu aldın mı? Birkaç dakika içinde bana maden defterini getirmeni istiyorum."

"Tamam." Penelope ona yapması gereken bir şey verdiğinde, endişe içinde olan uşak nihayet biraz daha aydınlık bir yüzle arkasını döndü. Penelope merdivenlerden yukarı doğru adımlarını hızlandırdı. Kendisini izleyen bakışları kafasının arkasında hissedebiliyordu ama kayıtsızdı.

Her zaman olduğu gibi, bu onu ilgilendirmezdi.

Kâhyanın söylediği gibi, hizmetçisi odasını temizliyordu. Zaten temizdi, ama ev sahibinin ziyaretindeki coşkuyu gösteriyor gibiydi.

"Emily." Penelope, çarşafı çılgınca düzenlemekte olan Emily'ye seslendiğinde, Emily hemen yerine atladı.

"Oh, Genç Bayan!" Emily aydınlık bir yüzle koşarak Penelope'nin yanına geldi. Neyse ki o günkü çalışmasından dolayı sert bir darbe almamış ya da hastalanmamış gibiydi.

"Hanımefendi, ne kadar oldu? Ne kadar oldu? Aman Tanrım, aklıma bak. Senin gelme vaktinin geldiğini bile bilmiyordum!"

"Nasılsın?"

"Evet, tabii ki! Genç bayan sayesinde Dük'ün konutuna sağ salim döndüm..." Emily, sanki birkaç hafta sonra yeniden bir araya gelmekten duygulanmış gibi telaşlandı ve gözyaşlarına boğuldu. Yine de Penelope onun sevecen olduğunu görmekten memnundu.

"Gerçekten mi leydim? Nasıl olur da benim iyi olmamla bir bağlantısı olmaz? Bana gelme fırsatı vermiş olsaydınız, geleceğinizi söyleseydiniz mükemmel bir şekilde hazırlanır ve anlardım...!"

"Üzülme. Bu yüzden yüzünü görmek için bilerek uğradım." Emily, Penelope'ye şaşkın bir bakışla cevap verdi.

"İmparatorluk Sarayı'na geri mi dönüyorsun? Dük konutuna geri dönmedin mi?" "Evet, sadece iş için uğradım. Gizlice kaçtım, bu yüzden geri dönmeliyim."

"Yani, bu gerçekten doğru olduğu anlamına mı geliyor, Genç Bayan?!" "Ne?" Birçok yanlış söylenti vardı, bu yüzden Penelope sordu. "Neden, prensi yenip tahtı ele geçirebileceğim için mi?" "Hayır. Leydim belki de bizim hanım İmparatoriçe. Ooh!"

Penelope kapının hâlâ açık olduğunun farkındaydı ve hemen Emily'nin ağzını kapattı. "Kim, kim söyledi bunu? Hayır, o çılgın, hayır, Majesteleri dün gece buraya kadar geldi mi?..?" "Oh, uh!" Onun bu ani hareketi karşısında Emily gözlerini bir tavşan gibi kocaman açarak başını salladı. "Yoksa söylentiler yarım günde buraya kadar nasıl yayıldı?!"

Penelope şaşkınlık içinde Emily'ye baktı. "Peki ne oldu?!"

"Oh, um..." Hizmetçi garip bir ses çıkardığında Penelope fark etti ki eli hâlâ Emily'nin ağzını kapatıyordu ve ellerini hızla çekti. "Foooha! Hayır!

Majesteleri gelmedi....." "Sonra?"

Penelope'nin alışılmadık ivmesi karşısında Emily tereddüt eder gibi oldu ve sesi kesip dikkatle cevap verdi.

"Birkaç gün boyunca Dük, kâhyaya İmparatorluk Sarayı'ndan gelen tüm mektupları yakması talimatını verdi. Sonra Lena neredeyse sana gelen bir mektubu aldığını fark etti. "

" ... "

"Diğer düzinelercesi teklif mektuplarıydı." Lena biraz seçici. Emily şaşkın bir bakışla ekledi. Penelope, dışarı çıktığında ona işlerinde yardım eden kadının, diğer hizmetçilerden öğrendiği hikâyelere çok aşina olduğunu çok iyi biliyordu.

Bazen ben dışarıdayken hizmetime yardımcı olan hizmetçinin diğer ev hizmetçilerinden hikayeler topladığını biliyordum.

"Nasıl olduysa, neden bu kadar sorun çıkardınız?"

Penelope önceki durumu hatırladı ve alnını tutarak mırıldandı.
"...Malikanenin her yerine yayılmış olmalı."

Penelope'ye bakan Emily ayağa kalkmaya çalıştı.

"Ama... Marquis Ellen'dan geriye uğraşacak kaç şey kaldı?"

Avdan sonra Kont Ellen ve Dük'ün destekçileri arasında yaşanan tuhaf sinir harbinin üzerinden epey zaman geçmişti. Penelope oyunu bitirmek için acele ettiğinden bunu hiç önemsememişti. Evin efendileri onları geri püskürtmek için güçlerini birleştirmişlerdi (bu bölümün çevirisinin tamamı mantıklı değil).

"...Bu iyi bir şey."

Emily'nin sevinçli ifadesi Penelope'nin acı dolu yüzünü terk etti ve gülümsemesine neden oldu. Her halükarda Veliaht Prens kuduz bir köpek olduğu gerçeğini sonsuza dek saklayamazdı. Bu yüzden herkesin bilmesi o kadar da şaşırtıcı değildi. Penelope bir adım attı ve kanepeye oturarak Emily'yi aramaya başladı.

"Daha ziyade, çocuklar iyi mi? Gardiyan dün gece canlı olarak kurtarıldı."
"Elbette." Emily, Penelope'nin kimden bahsettiğini bildiği için hemen cevap verdi.

"Hâlâ Dük'ün bana verdiği yerde kalıyorlar. Kâhya ve ben her gün onlarla ilgileniyoruz." "Gerçekten mi?"

"Raon'un durumu da iyileşti, bu yüzden arkadaşlarıyla iyi oynuyor."

"Buna sevindim." Penelope endişesinden kurtulmuş ve bir süre gülümsemişti. İmparatorluk sarayında olmasına rağmen, beyin yıkamasıyla çok geçiren Raon aklından çıkmamış ve unutulmamıştı.

"Artık öğretmenin döndüğüne göre her şey normale dönecek. Penelope bu düşünceler karşısında rahatladı.

"Mutlu musunuz, Genç Bayan?" Emily aniden sordu.

"...Ha?" Penelope bu rastgele soru karşısında başını çevirdiğinde, Emily'nin kendisine yabancı bir bakışla baktığını gördü.

"Bu süre zarfında çok daha parlak oldun." "Gerçekten mi?"

Dük'ün söylediklerine benziyordu. 'İşte yüz bu. Farklı olan ne?'

Bu gariplik karşısında kendini iyi hissetmeyen Penelope elleriyle yüzünü süpürdü. Emily birkaç kez tereddüt etti ve ağzını açtı.

"İmparatorluk Sarayı buradan daha iyi, değil mi?"

"...Şey." Penelope'nin sesi tıpkı hissettiği gibi garipti.

"En azından uyanmak için iğne batırılmasından endişe etmiyorum." "Oh, Genç Bayan!" Emily cevap verirken beti benzi attı.

"O, o şey... o şey benim hatamdı"

Penelope Emily'nin ağladığını görünce onunla dalga geçmeyi bırakması gerektiğini düşündü. "Emily."

Penelope elini yanağından çekti ve Emily'nin elini tutmak için uzandı. "Bu arada, benim sadık hizmetçim olarak yeterince iyi iş çıkardın."

Dürüst olmak gerekirse, beklentilerin ötesindeydi. Emily'yi sağ kolu olarak kullanmaya ilk karar verdiğinde Penelope, Emily'nin tehlikede olsa bile ona yardım edeceğini hiç düşünmemişti. Kendisine uzun süredir destek olan Emily'yi düşünen Penelope sakince konuştu.

"Bu yüzden seni şimdi affedeceğim." "Oh, Leydim..."

Beklenmedik bir şey miydi? Emily, Penelope'nin sözleri karşısında boş bir ifadeyle ona baktı. Ama çok geçmeden kahverengi gözleri yaşlarla doldu. Penelope'nin avucunun altında titremeye başlayan Emily'nin elinin sırtı, Penelope'ye Emily'nin suçluluk duygusunun büyüklüğünü anlatıyordu. Emily bir süre ağzını kapalı tuttukten sonra nihayet burnundan bir ses çıkardı.

"Evlendiğinde... Beni İmparatorluk Sarayı'na götürmeni bile isteyemem."
"..."

"Ama... yine de ara sıra dükalığa gelecek misin? Genç hanım bizi şeytani canavarlardan kurtardığından beri... herkes derin düşüncelere daldı."

"..."

"Ben de, Genç Bayan. Her zaman yaparım." Emily gözyaşlarını tutamayarak Penelope'ye günahlarını itiraf etti.

"Sana bunu yapmamalıydım, en başından beri sana iyi davranmalıydım, en azından bunu yapmamalıydım... Her zaman pişmanlık duydum."

Penelope'ye sarıldı ve uzun süre ağladı, sadece tam bir tanıdık olarak.
"Nerede olursan ol, her zaman mutlu olmalısın."

Gözyaşları içinde ve burnu akan Emily'nin aksine Penelope gülümseyerek cevap verdi. "...Evet."

Penelope'den başka kimsenin açamayacağı şekilde yapılan büyü sayesinde masanın son çekmecesini aynı kaldı. Penelope odayı içindeki her şeyle birlikte terk etti.

Dükalıktan ayrılmadan önceki son durağı konağın arkasındaki yakma fırınıydı. Yakma fırınının kapısını açtı ve kucağındaki eşyaları fırının içine koydu. Derrick'in ona verdiği eşarp ve sihirli bileklik, sihirli kolye ve Rennald'ın ona aldığı maske.

Ve hedeflerin bilgi ve tercih dalgalanmalarını kaydeden kâğıt. Bunlar Penelope'nin oyundan kalan çeşitli eşyalarıydı. Onları sadece kendisinin açabileceği bir çekmeceye koymuştu ama Penelope onları geride bırakma konusunda hâlâ biraz gergindi. Bu yüzden gitmeden önce her şeyi yakmaya karar verdi.

'Her şeyi yakmak biraz utanç verici...'

Penelope bir süre baktıktan sonra kapıyı kapattı ve tereddüt etmeden kolu çevirdi. Fwoosh-!

Aynı anda, kapıdaki küçük yan pencerenin üzerinden bir alev yükseldi. Bir ayna parçasının yanmasından farklı olarak, sihirle yaratılan ateş odun olabilecek her şeyi yedi. Alevlerin yanarken çıkardığı sesi dinleyen Penelope, oyunun kalan son izlerinin de dağılacağı anı bekledi.

Tak-!

Birdenbire, arkasından beliren biri aşırı kısık bir sesle Penelope'ye seslendi.

"...Penelope."

Bu daha önce de olmuştu. Penelope'nin kalbi kötü bir deja vu hissiyle çarptı. Yavaşça arkasına döndüğünde, yakma fırınına giden yolda uzun boylu bir figür gördü.

Neyse ki o değildi. "...Genç dük."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-20: Yan Hikaye 20

Bölüm ss-20: Yan Hikaye 20

Penelope şaşkınlık içinde Derrick'e baktı. Nedenini bilmiyordu ama adam onu bulmak için acele ettiğinden zor nefes alıyordu. Solgun teni ve alnındaki ter olağanüstüydü.

"Neden bu kadar hasta?"

Farkında olmadan ona baktı ve beline sarılmış bir bandaj gördü. Hayır, hastaydı. "Sanırım kanıyor."

"Ah." Derrick hafifçe kırmızımsı olan bandajı işaret ederek aşağı baktı ve kontrol etti. Sonra da açıkça cevap verdi.

"...Önemli değil."

Büyük bir mesele gibi görünüyordu ama Penelope hiçbir şey söylemedi. Yaranın patlayıp patlamaması ya da kanın sızıp sızmamaması onun için önemsizdi. Yaralar nedeniyle Derrick'in yüzü zayıflamıştı.

'Her neyse, göbeği delinmişken iyi olması garip...'

Penelope'nin aklına Leila tarafından saldırıya uğradığı ve bir süredir terapi gördüğü geldi.

"..."

Aralarında bir anlık rahatsız edici bir sessizlik oldu. Penelope doğal olarak yakma fırınından nasıl çıkacağını merak ediyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Önce Derrick ağzını açtı.

Aynı anda Penelope aniden unuttuğu şeyi hatırladı ve itaatkâr bir şekilde cevap verdi. "Valizlerimi yerleştiriyordum."

"Bagaj mı?"

"Evet, burada bir şey bırakmama gerek yok." Penelope'nin parlak mavi gözleri arkasına baktı. Fırındaki her şey şiddetli bir ateşin içinde kalalı uzun zaman olmuştu ama Derrick'in ona verdikleri de buna dahildi ve bu da midesini bulandırıyordu. Yan pencereden henüz yanmamış bir parçayı görmesinden korkarak kapının önünde durmanın zamanı gelmişti.

"Dükalıktan ayrılacağınızı duydum..." Derrick aniden temkinli bir ses tonuyla konuştu. 'Mesajı aldın mı? Çok hızlı.'

Ancak Penelope ofisten ayrıldıktan sonra Dük'ün Derrick'i hemen arayıp aramadığını merak etti.

-Bunu yapmayacaksın.

-Seni affedemem. Dükalıktaki herkesi, Derrick ve Rennald da dahil olmak üzere, beni taciz eden herkesi. "Ayrılacağıma dair bombayı patlattım ama onlar bunun peşini bırakmadılar.

Cevap vermeden başını salladı. Sonra Derrick telaşlandı. "...Bunu yapamam."

Derrick'ten bir daha haber almayı beklemeyen Penelope şaşkınlıkla ona baktı. Derrick onun bakışlarını hissetmiş olmalıydı ama konuşmaya devam etti.

"Neden gençler dükaliği terk etmek konusunda iki kez

düşünmüyorlar?" "..."

"Başkentteki durum henüz istikrarlı değil. Özellikle bu olay meydana geldiğinden beri tüm dikkatler Eckart'ların üzerinde..."

"Beni buraya kadar sırf bunu söylemek için mi takip ettin?" "..."

Penelope'nin ifadesiz yüzü ve alaycılığı Derrick'in ağzının aniden kapanmasına neden oldu. Aslında bu hiç de şaşırtıcı değildi. Kişiliğinin aniden değişmesi ürkütücü olmaz mıydı?

'Ama ilerleme kaydettiniz? Ofisinize gelmemi istemek için birini göndermediniz, bizzat geldiniz'.

Bunun hiç de komik olmadığını fark etti. Soğuk soğuk homurdandı. "Sana geçen sefer söylemiştim."

"..."

"Bu artık senin dahil olmanla ilgili bir mesele değil." "...Penelope."

"Seninle konuşmayı çoktan bitirdim. Elbette, bunu bilsen bile..." "..."

"Gitmek istersem, giderim."

Onun iznine hiç ihtiyacı olmadı.

Şikâyetlerini dile getirmek istese de yutkundu Penelope, maruz kaldığı kötü muameleyi kovalar dolusu döktükten sonra çekip gideceğini düşündü ama buna hakkı yoktu. Arkasına dönüp baktığında, fırının içinde kükreyen alevlerin biraz yatıştığını fark etti.

"Bu kadar yeter.

Penelope tekrar Derrick'e döndü ve umursamazca başını salladı.

"Konuşmanız bittiyse, hoşça kalın."

"Nerede?" "..."

"Nereye gidiyorsun?"

Derrick sormak için aceleyle onun sözünü kesti. Penelope bu aşırı müdahaleye kaşlarını çattı. "O da var."

"..."

"Bunu bilmene gerek yok." "Benim yüzümden mi?"

Heck, ona bir adım daha yaklaştı. İyice yaklaşmış olan yüzü hâlâ tedirginlik ve soğuk terle doluydu.

"Tören günü... Yvonne'u aldım ve seni ölüme mi getirdim?" "Şey." Bu şekilde cevap verirken Penelope içten içe şaşırdı.

"Bu onun hatası değil.

Beyin yıkamadan kaçan adam, yaptığı zulmün farkında gibi görünüyordu. Belki de bunun nedeni beyin yıkama değil, kız kardeşinin derisine bürünmüş bir canavarın elleri tarafından delindikten sonra kalbinin değişmesiydi.

"Hayır diyemem, ama sadece bu nedenle değil gibi görünüyor." Penelope çok yavaş cevap verdi. Yvonne'u da yanında getirdiğinde, Penelope gerçekten çılgına dönmüştü...

Ama hatırlayacak kadar da kızgın değildi. Garip bir şekilde, bir noktadan sonra Derrick'e karşı olan hisleri sanki silinip gitmiş gibi kaybolmuştu. Beklenti, hayal kırıklığı, öfke. Belki de

Çünkü Penelope onun da böyle olabileceği fikrinin çok ağır geleceğini düşünüyordu. "Merak etme. Sadece zamanı geldi."

"Kelimelerle oynamayın ve bana mantıklı bir sebep söyleyin."

Penelope ayrılırken yüzünün kızarmasını istemiyordu. Olabildiğince hafif konuşarak onu suçlamadı ama Derrick yine koşarak geldi ve onu sorguladı.

"Nereye gideceksin ve bunca yolu geldikten sonra neden saraya geri dönüyorsun...?"

"Neden ben?" Penelope onun sıkıcı ses tonunu sertçe kesti. "Seni neden ikna edeyim ki?"

"..."

"Küçümseyici bir konuşma tarzına sahip gibi görünen kişiye cevap verirsem, kibir tavrı iğrenç olacak kadar korkunçtur."

"..."

"O zaman ne fark eder?" Derrick'in omuzları onun sözleri karşısında belirgin bir şekilde irkildi. Belindeki bandajın üzerindeki kırmızımsı kan lekeleri derinleşmeye başladı.

"Bu beni öldürüyor.

Penelope'nin sözleri düşündüğünden daha sert vurmuş gibiydi. Solgun teni beyaz bir çarşaf gibiydi. Daha fazlasını dökme arzusuna güldü.

"Ama ne yazık ki, sana karşı böyle hissetmem için yeterli ilgim yok."
"...Penelope."

"Bu." Adını tekrar tekrar söyleyen adama bir adım daha yaklaştı. Sonra kollarından bir şey çıkardı ve dışarı itti.

"Nasıl teslim edeceğimden emin değildim ama bu iyi."

"Bu..." Penelope'nin kendisine uzattığı şeye bakan Derrick'in mavi gözleri titremeye başladı. Bu Yvonne'un aynasıydı.

"Ayrılmadan önce onu uşağa teslim edecektim..."

Penelope bunu Dük'e vermeyi düşündü ama Yvonne'un mesajını iletmek istediği kişi o değildi.

-Lütfen Derrick Abi'ye el aynasını aldığı için ona minnettar olduğumu ve kaybettiğim için üzgün olduğumu söyleyin. Ağlayan sesini hatırlayan Penelope, onu kalpsiz bir şekilde tercüme etti.

"Daha önce de duyduğunuz gibi, dün Yvonne ile tanıştım. O Leyla değildi, senin küçük kız kardeşindi." "..."

"Bu onun bana verdiği şey. Onu aldığın için teşekkür etti ve kaybettiğin için üzgün olduğunu sana söylememi istedi."

Sihirli değneğin ucundaki görkemli süslemeler yok olmuş, geriye sadece çatlıkları olan eski, soluk bir el aynası kalmıştı. Tıpkı Eckart'la olan ilişkisi gibiydi, hiçbir şeyle değıştirilemezdi.

Elindeki aynaya bakarken Derrick'in yüzü yavaşça çöktü.

"Yvonne..." Büyümüş gözbebekleri durmadan titriyordu. Bıçaklansa bile bir damla kan akması mümkün değildi ama kız kardeşini kendi elleriyle kaybetmenin travmasını da yaşıyordu. Penelope onun çaresizliğini görmek istemiyordu, her ne kadar ona aptal gibi davranmış olsa da.

"Bunu bir düşün. Gitmem gerek, o yüzden acele et ve ondan kurtul.

Penelope aynayı tutan elini aceleyle salladı. Ancak o, kabul etmeyi düşünmeden öylece durdu.

"Sonuna kadar sinir bozucusun.

Penelope iç çekerek uzandı ve Derrick'in elini tutarak aynayı eline zorla tutuşturdu. Belki de yaşadığı şok yüzünden, avucunun altındaki titreyen sıcaklık biraz iğrençti. Tabii ki bunu belli etmedi.

"Her zamanki gibi benim hatam olduğunu düşün. Yanlışlıkla Yvonne'u öldürdüm ve bu yüzden gitmiyorum, kovuluyorum." Böyle düşünürlerse, insanlar onlar için üzülmez mi?

Derrick aslında dar görüşlü bir adamdı ve şimdi onunla yüzleşerek zamanını boşa harcıyordu. Dük'ün aksine, onunla konuşmak için hiçbir nedeni yoktu. Şimdiye kadar yaptıkları gibi uzak yabancılar gibi geçseler de sorun olmazdı.

"O zaman." Penelope sonunda aynayı tutan adamın elini yakaladı, sıkıca kapattı ve sonra düzgünce bıraktı. Ve tam adamın yanından geçip gitmek üzereydi.

Boş el aniden ona yapıştı. Penelope şaşkınlık içinde başını kaldırdı. "...Eğer yaptığım her şeyden pişman olduğumu söylersem."

"..."

"Beni biraz affedebilir misin?"

Az önce serbest bıraktığı eliyle onu tutuyordu. Yvonne'un onu tutmaya zorladığı aynası yerde duruyordu.

Elini sıkıca tutarken şöyle dedi,

"İsterseniz ayaklarınıza kapanır ve yalvarırım." "..."

"Gitmeyecek misin?" "Deli mi bu?"

Penelope'nin aklına gelen ilk şey buydu. Bakışları yerdeki aynaya takılı kaldığı için adamın ne dediğini duyamadı.

"Bırak gitsin."

Penelope onun elini silkmeye çalıştı ve aynayı almak için eğildi. İşte o andı.

Uzun boylu adamın yüzü bir anda karardı.

Penelope kendine geldiğinde Derrick önünde diz çökmüştü. "Ne..."

Beline yaklaşan siyah saçlı kafa onu şaşkına çevirdi. "Gitme." "..."

"Tamamen yanılmışım."

Diz çökmek de yeterli olmayınca Derrick inanılmaz şeyler söylemeye başladı.

"Yanlış...?"

"Evet. Haklısın. Belki de yaşadığınız tüm talihsizliklerin sorumlusu benim."

"..."

"Ama yine de deneyeceğim. Hareket edebilecek kadar iyileşir iyileşmez değişebilirim. Söz veriyorum, çektiğiniz acı kadar ya da daha fazlasını telafi edeceğim."

Penelope onun hiç bu kadar uzun ve hızlı konuştuğunu görmemişti. Çaresiz bir yüz ifadesiyle ve nefes almaya zaman ayırmadan konuşuyordu, sanki konuşmayı bırakır bırakmaz kızın ortadan kaybolacağını düşünüyordu.

"Hepsini geri koyacağım. Bir daha rahatsız edilmeyeceğinden emin olacağım." "... "Veliaht Prensle evlenme."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-21: Yan Hikaye 21

Bölüm ss-21: Yan Hikaye 21

Az önce duyduğum beklenmedik şey karşısında ağzım açık kaldı. Bana bakan o bir çift mavi göz çaresizlik içinde hafifçe titredi.

Ne diyeceğimi bilemedim ama zar zor yüksek sesle sordum:

"...Başını mı incittin?"

Eğer yapmasaydınız, hiçbir anlamı olmazdı. "Nasıl olur?"

Oyun hala tüm hızıyla devam ediyor olsaydı, bu kesinlikle tercihimin yükseltmeye çalışmak için not alacağım bir durumdu.

Ama sonra her şey bitti. Eckart ve onunla olan ilişkim de dahil. "Bu pişin nesi var?"

Bunu düşündüm ve bir an için kafam karıştı. "I..." Derrick

aniden ağzını açtı ve sesini yatıştırdı.

"Eckart'ın bir sonraki varisi olmama rağmen, küçük kız kardeşimi kendi ellerimle öldüren aşağılık bir adamdım."

"....."

"Kabul ediyorum, her şey benim hatam." " " "

"Sen. ...Yvonne'un yerine malikaneye geldiğin zaman."

"Orada dur."

Derrick'in sonraki sözleri tahmin edilebilirdi. Tahmin edebiliyordum.

Tüylerim diken diken olduğu için çaresizce yaptığı itirafların hiçbirini duyamadım. Aceleyle ona durmasını söyledim.

(Not: Tanrım, Penelope bile senden iğreniyor Derrick..dur artık) "Lütfen dur. Bunu duymak istemiyorum."

"Ne kadar aptalmışım, gözleri görmeyen bir aptal." " " "Bunu iki kez tekrarlayamam."

"Ha."

Yvonne'dan bahsetmiyordu.

Tam her şeyi anladığım anda soğuk bir kahkaha patlattım. "Ne yapacaksın o zaman?"

"..."

"Senden nefret ediyorum, öyle ki delirmek üzereyim. Ne yapacaksın?" Bu sözlerimden sonra yüzü daha da solgunlaştı.

Ona bakarken dişlerimi sıktım ve başımı aniden öne eğdim.

"Ne yani? İnsanların önünde üvey kız kardeşine olan sevgini gizlemek için onu intihar edene kadar aşağıladın ve hor gördün, şimdi de tek yapacağın itiraf etmek mi?"

"... Penelope."

"Yoksa ertelemeye devam edip beni bir kuş gibi odana mı kilitliyorsun?" Bunun anlamının farkında olmadığımı mı düşündünüz?

Mavi gözleri faltaşı gibi açılırken, yüzünden hızla canlı bir ifade geçti. Utanç verici ya da acı verici olsun, bu benim sorunum değil.

"Açıkçası, bunu yapamazsınız. Ama eğer yaparsanız, Veliht Prens ile derhal evlenirim." Neyse ki ya da ne yazık ki.

Sadece duygularına hiç sempati duymadığım için değil, aynı zamanda sigortasını nasıl etkili bir şekilde attıracağımı da biliyordum. "Penelope Eckart!"

Beklendiği gibi, gerçek kimliğini ortaya koydu ve yüzünü tamamen arpıttı.

Callisto'yla evlenmek istemesem bile, yine de tahtı çabucak bana vermeyi umuyordu.

Ama onun için, evlenmememi dileyen bir adam için, bunu söylemek en ideal grevdi.

"Sürekli bahsettiğin 'yetkili Eckart'ın' korumasına ihtiyaım yok. Daha güçlü, daha yüksek bir asil pozisyona tırmanacağım ve onu koruyacağım."

Derrick'in teni sanki midesindeki tüm kan dışarı akıyormuş gibi değişti. Yavaşça ona doğru eğildim, hala bir heykel gibi donmuştu ve kulaklarına fısıldadım. "Bunu yapmadan önce, çizgiyi korumalısın, genç dk."

"..."

"Sana söyledim, git ve hayatının geri kalanında küçük kız kardeşine sarıl."

Kulağımın arkasındaki eğiklikten dolayı aşağı dökülen koyu pembe saçlarımı hafifçe okşadıktan sonra ona uzandım.

Ona vuracağımı düşünmüş olabilir, bu yüzden omzunu sertleştirdi.

Ama onu başından savdım ve kucağının yanına düşmüş olan el aynasını aldım. "Eğer anlıyorsan, ona iyi bak. Bu küçük kız kardeşinden bir yadigr."

Ancak tereddüt etmeden geri çekilmek üzere olan elim bu kez geri çekildi. "...Senden nasıl af dileyebilirim?"

Yvonne'a geri dönmesi için yalvardığı zamanki gibi bir ifadeyle söyledi. Karnı delinmiş gibi acıdan bulanıklaşmış bir yüz.

"Lütfen unutun bunu. Daha önce söylediklerim... dil

srmesiydi." "Ama bunu nasıl yapabiliyorsun?" "..."

"Bana eskisi gibi 'ağabey' diyebilir misin?"

(Not: Hayal kırıklığı... sana söyleyebileceğim tek şey bu Derrick) Şaşkınlıkla Derrick'e baktım.

'Sana ne zaman ağabey desem, bundan o kadar nefret ediyorsun ki, her seferinde itibarın düşüyor...'

Sana bu ifadeyle hitap etmem için bana yalvarman ne kadar ironik.

"Ağabeyini ölene kadar arayan Penelope şimdi ne derdi? Hoşuna gider miydi? Sonunda onların 'gerçek' ailesi olarak kabul edilmişti.

Ne yazık ki, bu kelimelerin bir daha dudaklarımdan geçmesine asla izin vermeyecektim. "Görünüşe göre genç dükün bu konuda hiçbir fikri yok..."

Tak-

Sanki az önce kirli bir böceğe dokunmuşum gibi sessizce elimi salladım.

"Şimdiye kadar ne yaptığınız hakkında en ufak bir fikriniz yokmuş gibi davranın." " " "

"Lütfen bu iğrenç duyguyla kendiniz ilgilenin, biliyorsunuz." " " "

"Genç dük için muhtemelen çok daha önemli olan pek çok şey var. Eckart'ın onuru, itibarı, bu aile, başkalarının yargısı."

Bana her zaman hatırlattığı o sözleri, solmuş göz kapaklarına bakarak, irkilerek geri verdim.

Onun için üzülmeydim bile, bu yüzden omzumu silktim ve umudunu söndürerek ona yavaşça işkence ettim.

"Varlığımı kabul ettiğiniz bir gün bile, bana ailenin bir parçası gibi davranmak zorunda değilsiniz."

"O gün"

Derrick sanki şok geçirmiş gibi güçlükle boğuk bir ses çıkardı. "Gerçekten gidecek misin?"

"..."

"Senin yanında kalmak istiyorum... bir kardeş olarak bile"

"Bir Eckart'ın bu kadar utanmaz olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Tam o anda. Hem ben hem de Derrick bir sesle irkildik, bizden değil, az önce yakma odasına adım atan kişiden.

"Callisto?"

Adım. Adım.

O kişi hiç tereddüt etmeden bize yaklaştı. Dalgalandan altın sarısı saçları öğleden sonra güneşinin altında ışıltılı parlıyordu.

Veliaht prensmiş.

"Hey, bu 'affetme aşamasının' çoktan bitmiş olması gerekmiyor mu? Şimdiye kadar prensese yaptığın onca pisliği bir düşün."

Callisto bir katilin bakışlarıyla bana doğru geldi. Sanki diz çökmüş olan Derrick bir tehditmiş gibi beni hızla yakaladı ve arkasına sakladı.

"Ah, Majesteleri."

Panikledim ve durması için sırtını sıvazladım.

Taç giyme töreni yakında gerçekleşecek ve Eckart'ın genç dükü bıçaklaması büyük bir olay olacaktı.

Yine de Callisto kıpırdamadan durdu ve diz çökmüş Derrick'e t k r yormuş gibi yaparak başını burktu.

"Seni Leyla'dan kurtardığın için minnettar ol ve onu rahat bırak. Prensesin yerinde olsaydım, seni hemen öldürmek için kılıcımı keskinleştirdim."

avcılık yarışması."

"..."

"Onu utandırmayı bırak. Dizlerinin onu affettirecek kadar değerli olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Callisto elini uzattı ve Derrick'in omzunu kavradı.

Elinin arkasında beliren mavi tendonu görebiliyordum, sanki hemen boynunu kıracaktı gibi. "Hey!"

Aceleyle elini geri çekti ve Derrick'e söyledim:

"Lütfen ayağa kalkın, genç dük."

Neyse ki Derrick, veliaht prensin önünde dikkatsizce davranmaması gerektiğini bilen akıllı bir adamdı.

Yerinden kalktı, az önce diz çökmüş olan bacaklarını düzeltti.

Yüzü, sanki daha önceki tüm o yalvarışlar yalanmış gibi. Tüm tavırlarını sildi, her zamanki ifadesiz tavrına geri döndü.

"Bu bizim aile meselemiz. Dışarıdan birinin tartışabileceği bir konu değil, Majesteleri." Beklendiği gibi, hiç saygısızlık etmeden cevap verdi.

Derrick'in cevabına karşılık olarak Callisto aniden beni belimden çekti.

Saçlarını okşarken, sanki bir şey arıyormuş gibi, kaba bir ifadeyle mırıldandı: "Lanet olsun! Kılıcımı geride bıraktım!"

"Evet, aynen öyle. Ben de ne aradığınızı merak ediyordum.

Callisto'yu kontrolünü kaybedip Derrick'i öldürmeden önce durdurmayı düşündüğümde sırtımdan bir ürperti geçti.

"İkiniz de, lütfen durun. Genç dük, bugün söylediğiniz hiçbir şeyi duymamış gibi davranacağım. Kendinize iyi bakın. O zaman, izninizle."

"...Penelope, hala senden haber almam gerekiyor..."

Tüm bunlardan sonra bile bir adım daha yaklaştı ve benimle alçak bir tonda konuştu. Merak ettim, hala konuşacak bir şey kalmış mıydı?

"Kaybol."

Ama daha bana ulaşmadan Callisto onu engelledi ve kaşlarını çatarak uyarmaya başladı.

"Bu kadar düşüncesizce davranmayı bırakın ve o bilge kafanızı kullanmaya başlayın genç düğ. Sadece bir hayatınız var, ancak Eckart'ın hala düklüğü devralacak biri var."

"..."

"Bana kayınbiraderinmişim gibi davranmaya fırsat bulamadan bu dünyadan ayrılmamalısın." "Ekselansları!"

Eckart'ın bir sonraki varisini öldürmekle tehdit etmeye devam ettiği için onları engellerken ona ters ters baktım.

Neyse ki Derrick durumu anladı ve elinde Yvonne'un aynası olduğu halde dönüp yakma odasından çıktı.

Solgun teni ve bandajdaki kan lekesi büyüdükçe, o da daha fazla dayanamamış gibi görünüyordu.

'Eclise ve Reynold gibi çılgın tipler olmadığına sevindim...' Onun kederli sırtına bakarken sessizce düşündüm.

Bir bakıma Derrick prenze karşı kaybetti ama en azından Reynold ve Eclise gibi bir çatışmaya dönüşmedi.

"...Beklediğim gibi, bıçağı kullanarak buna bir son vermeli ve karnının diğer yarısını da parçalamalıydım."

Tıpkı benim gibi Derrick'in arkasından bakan Callisto da bambaşka bir tepki verdi. Onu azarlarken kaşlarımı çattım:

"Böyle korkunç şeyler söyleme."

"Çünkü yaşamasına izin verdiniz, o da bu saçmalıklardan bahsedip duruyor." "Boş ver. Sen neden buradasın?"

Kollarımı kavuşturup asık suratına baktığımda ağzını aniden kapattı.
"Buraya nasıl geldin?"

Toplantıya gitmesinin tam zamanıydı, şimdiye kadar o siyasi işleri ve memur kadrolarını görmeliydi.

Bilerek beni hemen takip edemeyeceği bir saate ayarlamıştım ama bu kadar aceleci davrandığını görünce oldukça üzgün olduğunu tahmin ettim.

Ayrıca, teni Derrick'ten hiç de daha iyi değildi.

Başroldeki tüm erkekler beni gördüklerinde bir hayalet kadar solgun göründükleri için kendimi biraz kötü hissettim. "... Buraya seni almaya geldim."

Öyle düşündüm çünkü kendini çok rahatsız hissediyordu.

Derrick'e blöf yaptığı zamanın aksine, bana bakarken hafifçe mırıldandı.
"...İşin bittiğinde sarayımıza geri dönelim."

"Geri dön... Tüm söyleyeceğin bu mu?!"

'İşin bitince geri dönelim' dediğinde gözlerimi açıp ona baktım. Gerçekten delirdiğimi düşündüm.

Başım ağrırken, parmaklarımı tutan elini nazikçe sıktım ve sözlerini düzelttim.

"Burası sizin sarayınız, 'bizim' değil."

"...Prenses." Prens asık bir suratla bana

seslendi.

Bir süre düşündüm ama ona tek tek neyin yanlış olduğunu hatırlatmak bana uymadı. Bunu yapmak istemedim.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Sonunda ona doğrudan sordum.

"...Evet."

Neyse ki, gizlice kaçma girişiminin boşuna olmadığını itiraf etti. "Şimdi anlıyorum."

"Peki bu sefer beni nereye kilitleyeceksin? Ne kuşların ne de farelerin bildiği bir yere mi?" Bununla uğraşacak zamanım ve becerim vardı, biliyor musun?

Her ne kadar ne yaptığını bilmiyormuş gibi davransa da, Callisto'nun yüzü bu tehditlerimden sonra daha da solgunlaştı.

"Hayır. Kahretsin, tamamen hatalıyım."

Sanki hemen ortadan kaybolacakmışım gibi Callisto bana doğru koştu ve iki koluyla beni kucakladı. "Anlıyorum. Lanet olsun, daha fazla kavga çıkarma, bu beni deli ediyor."

(Not: hoho benim zavallı prensim... seni ne yapayım... çocukluğun çok tatlı)

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-22: Yan Hikaye 22

Bölüm ss-22: Yan Hikaye 22

"Ugh!"

Penelope'nin sırtı ezilmişti. Callisto sanki onu içine almaya çalışıyormuş gibi büyük bir güçle ona sarıldı. Kulağının dibindeki nefesi çok sertti.

"Seni piç, ağlıyor musun?"

Penelope şüphe duygusuyla adamın omuzlarını olabildiğince sert bir şekilde itti. "Bırak!"

"Eğer seni tekrar bırakırsam..."

"Beni kilitlemek yerine bir şeyler söyle. Bir dahaki sefere Dük'ün evi kadar kolay bulunabilecek bir yere gitmeyeceğim."

Callisto homurdandı ve isteksizce onu bıraktı. Penelope hemen birkaç adım geri çekildi ve onunla yüzleşti. Neyse ki çok kötü ağlamıyordu. Onun yerine alnında garip bir şekilde soğuk bir ter vardı. Uzaktan memnuniyetsiz görünüyordu ama hasta bir adam kadar solgun görünüyordu.

Tıpkı Derrick gibi Penelope de gözlerini açtı ve sordu. "...Yaralandın mı?" İyi olsun ya da olmasın, Callisto gülümseyerek cevap verdi.

"Konferans salonundan koşarak çıkarken, gitmeme izin vermeyen bazı adamlarla yüzleştim."

"Cedric yine acı çekmiş olmalı."

"Ha. Onun için benden daha mı çok endişeleniyorsun? Ben hastayım Penelope Eckart, sanırım yaram açık." "Bu gerçekten acı verici."

Evet, zamanında tedavi edilmeliydi. Penelope başını başka yöne çevirdi ve asık suratlı bir ses tonuyla cevap verdi.

"Sen... iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim."

Callisto gözlerini açtıktan sonra Penelope onun sağlığı ve tedavisi konusunda hep hassas davrandı. Penelope onun bu şekilde ortaya çıkacağını bilmiyordu ama prens şok olmuş bir yüz ifadesiyle mırıldandı.

"Nasıl... nasıl bana bu kadar çok şey yapabildin?" Penelope en ufak bir tahrik karşısında güldü.

"Hâlâ kızgınlım. Ve bunu ciddi ciddi düşünüyorum." "...Ne?"

"Senden ayrılıp hayatıma devam mı edeyim, yoksa bir anlaşmaya varıp bugün saraya döneyim mi?"

"Penelope Eckart! Sen gerçekten...!"

Onun bu aşırı sözleri üzerine Callisto spekülasyon içinde bağırdı.

"Sana yanıldığımı söylemiştim. Kötü ruhu, çılgın adamı, Verdandi Markisi'ni araştırırken, seni güvende tutmaktan başka bir şey yapamam...!"

"Heep the distance."

Callisto ona doğru ilerlerken Penelope birkaç adım geri çekildi.

"Hâlâ düşündüğümü söyledim. Heyecanlanmayın, akıllı insanlar olarak sohbet edelim."

Callisto, onun sözleri karşısında kabaca homurdanırken bile öne çıkmayı güçlüğüle durdurabildi. Sanki delirmiş gibi iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Sonra, yarı yarıya dönmüş olan kırmızı gözleri biraz daha netleştirdi.

"Hiç pişmanlık duydun mu?" Penelope birdenbire içtenlikle sordu.

-Veliaht Prens'e git ve ona açıkça söyle.

-Eminim seni uyarmışımdır. Bunu yapmayın.

Uyarıldığı gibi Penelope, İmparatorluk Sarayı'nın büyüsünden kaçınarak Prens'in yatak odasından kaçtı. Elbette Marienne ve Dük'ün yardımı olmadan bu imkânsız olurdu. Zaten onları kendisine yardım etmeleri için kandırmak onun yeteneği değil miydi?

"..."

Onun hangi pişmanlıklardan bahsettiğini anlayan Callisto kaşlarını oynattı ve başını salladı. Biri onu bunu yapmaya zorluyor gibi görünürken Penelope gözlerini kaldırdı ve sordu.

"O zaman bana bu durumdan ne öğrendiğini söyle." "...Seni kilit altında tutmaya zorlayarak sana engel olamam." "Ve tekrar."

"Gelecekte ne yaparsam yapayım, yapmak istediğin şeyi yapmaktan seni alıkoyamam. Çünkü bu hep böyle oldu."

Yine de hedefin yarısını vurmıştı. Penelope onu devam etmeye teşvik etmek için hafifçe sessiz bir bakışla başını salladı.

Onun durumunu çabucak kavrayan zayıf adam, gerginliğin nihayet ortadan kalkmasıyla derin bir nefes aldı.

"...Ha. Dük'e hangi ruhun geldiğini bilmiyorum."

"Dük hakkında bunu fark edecek kadar büyük bir zihne sahip olmalısınız."

"Sadece onunla birlikte değil miydi ki onu ölçülü bırakıyordu? Onun konuşkan olmasından şikayetçiydiniz."

Onun alaycılığını görmezden gelerek gizlice sordu. Marienne'in hikayesiydi.

Penelope onunla ilk tanıştığı gün, Marienne'in onu övmesi ve kadim büyüye duyduğu hayranlık yüzünden kulaklarının yırtıldığını düşündüğünü söylediğini hatırlıyordu.

Marienne ve Penelope arasında her ikisinin de 'günah keçisi' olduğu konusunda derin bir fikir birliği olduğunun farkında olmayan Callisto, Marienne'den kurtulacağını yanlış anlayacaktır.

"Bu kadar kısa çay saatinde bu kadar sevimli bir hareket yapabileceğini hayal bile edemezdim." "Kadınlar arasında her zaman bir bağ vardır."

Penelope ona güldü ve kollarını kavuşturdu. "Yani, bu kadar mı?"

"...Aslında, hâlâ bilmiyorum."

Penelope, kendisine bu konu sorulduğunda Callisto'nun yüzünün aniden karardığını fark etti. Bir an konuşmakta tereddüt ettikten sonra, kısık bir sesle sordu.

"Seni nasıl tutabilirim?" "Hala bunu mu söylüyorsun?"

Penelope hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturarak itiraz etti. "Neye tutunuyorsun, zaten biraz kaldı!"

"Seni seviyorum, Penelope Eckart."

Bu ani aşk itirafı karşısında Penelope gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Sana teşekkür etmek için bin kez diz çökerim, beni seçmen için de yüz kez."

"..."

"Ama şimdi gitmek istediğinize göre ne yapacağımı bilemiyorum."
"...Majesteleri."

"Artık öyle bir noktaya geldim ki, senin ne zaman ortadan kaybolacağından korktuğum için doğru düzgün uyuyamıyorum."

Sonunda uykusuzluğunu kabul ederek, hafif çarpık bir yüz ifadesiyle alçak sesle mırıldandı.

"Evliliği sevmiyorsun, tahtı sevmiyorsun, ne istersen yapsam da sevmiyorsun." "..."

"Diğer lkeleri yok etmek için mutlak güce ve askeri güce sahibim ama kendimi hiç bugünkü kadar çaresiz hissetmemiştim."

Sert bir bakışla acı acı sırttı.

Gerçekten güçsüz görünen görünüşünün ani sessizliği, ani bir öfke dalgasına yol açtı. "Majesteleri ne zaman istediğim her şeyi yaptı?"

"Tüm Akademi'yi ve kalıntıları İmparatorluk Sarayı'na taşıyacağımı söyledim." "Senden bunu yapmanı ne zaman istedim? Majesteleri, ısrar ettiniz!"

"Penelope Eckart."

Callisto aniden yüzündeki gülümsemeyi sildi ve Penelope'nin konuşmasını engelledi. "Tek istediğim... yanımda sadece senin olman."

Penelope yorgun bir sesle, biraz da şaşkınlıkla ona baktı. Her zaman sert ve elik kadar cazip olan maske kayboldu ve adam her an kecekmiş gibi görünen umutsuz bir bakışla ona baktı.

Tıpkı antik Leila'nın mezarında gördüğü gibi.

"...Hayatımda hiçbir zaman kesin bir şeye sahip olmadım. İkinci Prens tarafından elimden alınabileceğini biliyordum, bu yüzden hiç tereddüt etmedim."

"...Ekselansları."

"Sarayımda sakladığım tek şey annemin birkaç eşyası ya da onun maddi durumuna inandiğım günlerde aldığım şeylerdi."

"..."

"Ama sen farklısın. Seni en tepedeki mücevherlerle bile kıyaslayamam, bu yüzden her zaman çok parlaksın. Herkes onu almaya alışıyor."

Penelope onun kendi içinde çelişen sözleri karşısında şaşkına dönmüştü.
"Bu da ne..."

"Seni kurtaran ve Vinter Berdandi'ye bırakan köle, sadece bir savaş parçası." "..."

"Bilmediğimi sanıyordun. Öldürmek istediklerimi kendime saklıyordum çünkü sen sınırı kendin çiziyor gibiydin."

Callisto, Derrick'in gözden kaybolduğu yöne baktı. Penelope içinde bir dikenle ağzını kapalı tuttu. Derrick'in bir şeyler bildiğini düşünmüştü, ama onun bunu bu şekilde kullanacağını bilmiyordu.

Bu.

"Seni saklamak istiyorum, böylece kimse seni göremez."

Sanki boğulmuş gibi bembeyaz bir yüzle ona baktı ve bastırdığı duygularını dışa vurdu.

"Eğer değilse, dünyadaki herkesin bilmesi için senin benim sevgilim olduğunu duyurmak istiyorum. Kimse seni elinden almayı düşünmeyecek."

"..."

"Bu duygularda yeniyim, bu yüzden ne yapacağımı bilmiyorum."

Tekrar konuşmadan önce yine iki eliyle yüzünü tuttu.

"Konferansta bütün gün bunu düşünseydim... beni zavallı diye lanetler miydiniz?"

Cevaplarla boğuşan bir adam gibi, Callisto'nun kafası gerçekten karışık görünüyordu. Penelope onun çocukluk hikâyelerini dinlediğinde, onun için gerçekten üzüldü. Sürekli hüsrana uğraması ve kafasının karışması onun için de aynıydı.

"...Beni hangi cehennemden saklamaya çalışıyorsun?"

"Seni benden almaya çalışan her şeyden, sen de dahil." "Ha..."

Gecikmeden gelen cevabı duyduğunda Penelope hayal kırıklığıyla alnına dokundu. Yine de bunu duymak kafasını rahatlatmıştı. Adamın neden deli gibi davrandığını bildiğini düşündü.

'Kendim de dahil olmak üzere beni almak isteyenlerden...'

Penelope bir süre düşündükten sonra elini başından çekti ve ona seslendi. "Ekselansları."

"..."

"Bir dakika buraya gel."

Orada durup ona bakan adamın gözleri büyüdü. "Ne..." "Bir saniye buraya gel."

Onun ani çağrısı karşısında kafası karışmış görünüyordu. Penelope bu durum karşısında daha da şaşkındı. "Fikrimi değiştirdiğimde her zaman geri gelmemi söyledin.

Neyse ki Veliaht Prens tereddüt etmeden ona yaklaştı. "...Buraya." "Lütfen buraya bakın."

Penelope'nin önünde eğilip yüzünü onun göz hizasına getirirken Callisto'nun yüzünde garip bir gerginlik vardı.

Ne imgeliyordu? Callisto onunla yüzleşti ve gözlerini kapattı. "Deli, ne yaptın sen?!"

Penelope bir kahkaha attı ve sanki onu öpecekmiş gibi kollarını uzattı. Sonra-

Onun altın sarısı saçlarını elleriyle kavradı. "Hey."

Callisto'nun sıkıca kapanmış olan göz kapakları irkildi ve tekrar yukarı kalktı. Kırmızı yakuta benzeyen gözbebekleri ortaya çıktı.

"Hey...?"

O anda adamın aklından neler geçtiğini anlamamıştı, bu yüzden çok merak ediyordu. "Ben de seni seviyorum."

Ondan sadece üç yaş büyüktü. Ona bu kadar sert davranmak için ne yaptılar? Penelope her kelimeyi açıkça telaffuz etti.

"Ben de seni seviyorum." "...Bu da ne?"

"Endişeli olan tek kişi sen misin?" "...Penelope."

"Ben de sana inanarak burada kalmak için sabırsızlanıyorum. Ne olacağını bilmiyorum, bu yüzden arkada bir delik açacağım."

"Ah!"

Sonunda, Callisto onun altın saçlarını çekerken çığlık attı. (Not: Tanrım, ne sevimli bir çift)

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-23: Yan Hikaye 23

Bölüm ss-23: Yan Hikaye 23

Veliaht Prens telaşla haykırdı ve saçlarını tutan elimin arkasına dokundu. "Prenses! Bırakın beni de konuşalım!"

"Neyi bırakayım? Değersiz şüphelerinizden kurtulmanın tek yolu saçlarınızı yolmaktır!" "Bu, bu kraliyet saldırısı! Tüm bunlardan sonra kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

Şu anda imparatorluk sarayında olsaydık, birileri bizi fark eder ve muhtemelen beni prensten uzaklaştırmaya çalışırdı. Ama neyse ki Dük'ün malikanesinin yakma odasındaydık.

Başka bir deyişle, benim bölgemdi. Güldüm ve soğuk bir şekilde cevap verdim. "Huh. O zaman boynunu keselim!" "Ugh! Penelope Eckart!"

Callisto ellerimden kurtulmak için mücadele ederken bağırdı. Ama beni çıkarmak için hiç güç sarf etmedi.

Bu yüzden başını tutmaya devam ettim ve saçları kopar kopmaz salladım. "Bırakmazsam ne yaparsın?"

Onun bir aptal gibi dövülmesine bakarken, zihnim kederle doldu. Öyle bir çektim ki sanki bütün saçlarını yolacaktım gibi geldi.

"Ahhh-!"

Arka plandaki oyunda attığı çaresiz çığlığı düşündüm ve birden ona daha önce hiç ondan hoşlandığımı ya da onu sevdiğimi söylemediğimi fark ettim.

Bir ejderhayla boğuşurken neredeyse ölüyordu ve ben burada kalmak ya da geri dönmek arasında seçim yapmak zorundaydım.

Bir noktada, sanki bu ilişkide tüm şefkati sunan tek kişi kendisiymiş ve bana deli gibi sarılmazsa hemen ayrılacağımı söylerdi.

Neden böyle davrandığını anlayamıyordum.

"Bunu kendim seçtiğimi söyledim, neden bu kadar endişelisin? Ama şimdi bunu düşününce, sanırım biraz olsun anladım.

-.....Korkuyorum, ya benim yüzümden vazgeçmek zorunda kalırsan? ve geride dur.

- Daha sonra ağlarsa ve pişmanlık içinde geri dönmek isterse ne yapmalıyım? O zaman ona ne demiştim?

- Vazgeçmedim. Sadece daha iyi olanı seçtim.

-....Seçildiniz mi?

- Evet. Burada olmanın avantajını seçtim, bu benim için daha iyi.

Önceki hayatıma kıyasla, servetim çok daha bol ve hedefim de öyle. Ancak Callisto hala seçimimin doğru mu yanlış mı olduğu konusunda endişeli.

Ben de öyleydim, geri döndüğümde Callisto'nun bana gösterdiği ve hissettirdiği tüm sıcaklığı ve her şeyi kaybedeceğimden korkuyorum...

- O zaman nasıl olur da her şeyi majesteleri için bıraktığınızı

söylersiniz? Cedric bana bunu söylediğinde biraz sinirlenmişti.

Bu haksızlıktı.

"O zaman mide kanserine yakalanmış bir bedeni terk ettiğim için kimi suçlayacağım?" Şimdi geriye dönüp baktığımda sözlerinin bir bakıma doğru olduğunu görüyorum.

Adaletsizlik duygumun aksine, geleceğimi planlarken Callisto'yu bilinçsizce dışladım.

Gergindim. Buradaki hayatım, ne olacak, nasıl geçecek, hiçbir fikrim yok. 'Bize ne olacağını bilmiyorum. Ya sonra ayrılırsak ve...'

Eckart ya da Callisto'nun yardımı olmadan yalnız yaşamak zorunda kalırsam, her ihtimale karşı bir iş bulmam gerektiğini planladım.

'Ama taht size miras kalırsa, para sorun olmaz ve hedefime ulaşmak çocuk oynacağı olur.

Öte yandan, bu Prens geleceğini hep benimle birlikte resmediyor. Bana olan sevgisinin sonsuza dek sürmesini diliyorum.

Bu yüzden tabii ki bu şefkatin bir gün kırılacağından korkuyorum ama o bunu bir kez bile umursamadı. Sonunda, bu ilkel inancın yokluğunda, aynı şey için endişelendik.

Ve bu yüzden birbirimizi suçladık. "...Daha

bitmedi mi?" Bir noktada saçını çekmeyi

tamamen bıraktım.

Elinin sıcaklığı yarı güçlenmiş parmaklarımın üzerine bindi. "Devam edebilirsin."

"..."

"Siz istediğiniz sürece devam edin. Toplantı odasından çıktığım andan itibaren buna hazırlanıyordum." Kendi dağınık saçlarını elleriyle bana uzatan veliaht prens hafifçe salladı.

'Tek taraflı olarak dövülme durumunda olduğundan bahsetmiyorum bile...'

Saçları dağılırken böyle bir şey söylemesi hiç de hoş değildi.

Bakışlarının bana dikildiğini görebiliyordum. O uykusuz geceden kalma gözlerinin altındaki iki koyu halka oldukça belirgindi.

Sanki gözlerim sıcak yaşlarla bulanıklaşmıştı. Dudaklarımı sertçe ısırdım, tereddütle ağzımı açtım. "Ekselansları."

"Evet."

"Ben Penelope değilim dediğimi hatırlıyor musun?"

Dürüst olmak gerekirse kötü geçmişim hakkında konuşmak istemiyorum.
"Ama geriye kalanlar artık önemli değil.

Sessizce düşündüm.

Bunu neden birdenbire söylediğimi kısa bir süre düşünen Veliaht Prens hızla başını salladı.

"Hatırlıyorum."

"Bunun bir yalan olduğunu mu

düşünüyorsun?" "...Hayır." Bu hilekâr

adam hemen cevap verdi.

"Leyla'lardan biri olduğunu itiraf edersen, bu imparatorluğu yok etmende sana yine de yardımcı olabilirim." "Bana dileğini bildirmeyi bırak."

"O kadar belli miydi?"

Prens ifadesiz yüzüyle kıkırdadı.

"Aslında, son zamanlarda yaşadığım iş yığınları göz önüne alındığında, Leila'ları neden öldürdüğümü bilmiyorum. Biraz pişmanım."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun! Hâlâ Dük'ün malikanesindeyken böyle ciddi ciddi konuşma."

Yine de saçlarını bir kez daha çekmek için parmaklarımı ellerine bastırdı ve haksız yere suçlanıyormuş gibi cevap verirken inledi.

"Benim çığlık atmam, senin veliaht prensin kellesini dükalıkta tutmandan daha iyi değil mi?" "Sorun değil. Buradaki herkes senden nefret ediyor."

"...Görgü kurallarını Eckart'tan öğrendiğiniz için Kraliyet ailesinin bir üyesine bu şekilde davranmanız anlaşılabilir."

Daha fazla itiraz edemediği için suratı asık bir şekilde homurdandı. Onu görmezden geldim ve yüzünü bana doğru çevirirken sordum.

"Altın Ejderha Dişi'ne sahip olmanı neden istediğimi hatırlıyor musun?"
"Böylece imparatorun egemenliğini resmen devralabilecektim."

"Evet, bu yüzden ölmek üzere olan ve burada kalmak zorunda olan Majestelerini kurtardım." "Sen gittikten sonra zaten intiharla sona erecek bir hayat olacaktı... Ah!"

Ben çaresizce saçını çekerken Callisto ığlık atmaya devam etti, hızla dişlerini sıktı ve sözlerini d zelitti.

"Beni kurtardığınız için size minnettarım ve çok borçluyum. Tüm varlığımla ödeyemeyeceğim bir ömür boyu borlandım."

"En azından bunu biliyordun.

Memnun bir yüz ifadesiyle başımı salladıktan kısa bir süre sonra yüz ifademi sildim ve sakince gerçeği söyledim. "Bu doğru. Seni hayata döndüren tek cankurtaran benim."

"Evet, hanımefendi."

Veliaht Prens'e sordum, o da aynı fikirdeymiş gibi sessizce başını salladı.

"Peki eskiden yaşadığınız orijinal bedenim hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Ne söylediğimi anlamak zor olsa da olmasa da Callisto biraz yavaş tepki verdi. "...Ha?"

"Ben gerçek Penelope değilim, bu yüzden benim de kendi bedenim olmalı."
"Ne..."

"Asıl dünyama döndükten sonra Altın Ejder'in dişine neden ihtiyacım olsun ki?" Mümkün olduğunca ciddi konuşmaya çalıştım ama sesimin sonu titriyordu.

Elimde değildi.  l m mle kim ilgilenenecekti? Ve dürüst olmak gerekirse, buna hala inanmıyorum.

Çok acı çekmiş olan eski bedenimde aptalca ölmek zorundaydım. Sadece bunu düşününce bile zihnim aniden kinle doldu.

"Yüzünü bile bilmediğiniz bir insana aşık olduğunuzun farkında mısınız acaba? Veliaht Prens'e asık suratla baktım.

"Bu... Sen neden bahsediyorsun?"

Şaşkın bir yüz ifadesiyle sözlerimi yeniden değerlendirmiş gibi görünen Calisto, benimkini tutan elini aniden indirerek yanağıma doladı.

Kırmızı gözleri öfkeyle titriyordu. Bir süre dudaklarını zorlukla ısırarak sormayı başardı. "Sakin söyleme..."

"..."

"Ölmüş müydün?"

Bu kadar dehşete düşmesini beklemiyordum.

Callisto'nun solgun bir yüzle verdiği yanıt biraz tuhaf görünüyor.

Kafam karışmıştı ama bu şey* muhtemelen uzun zaman önce düzenlenmişti. (**Eski bedeninin muhtemelen yakında kullanım dışı kalacağını kastediyordu).

İçimdeki bu belirsiz his düşündüğümde daha hızlı yerleşti.

Ağzımı açar açmaz kuru bir ses çıktı. Sanki başkalarının meselesi hakkında konuşuyormuşuz gibi.

"Hayatını kurtardım ve burada kaldım, yani şimdiye kadar muhtemelen kurtarmışımdır." "...Aman Tanrım, Penelope Eckart."

Callisto, tam da doğru olduğunu düşündüğü şeyi teyit ettiğimde iç çekerek bana seslendi. Konuşmaya devam edemeyen Callisto küçük bir çığlık attı.

"Ah, siktir et... Neden bana daha önce söylemedin?" "O kadar da önemli olmadığını düşünmüştüm."

"Nasıl önemli olmaz, bu senin hayatınla ilgili bir mesele!" "Çünkü seni kurtarığırma pişman olmadım."

Bu yanıt karşısında ne diyeceğini bilemedi ve şaşkınlıkla bana baktı.

Suçluluk ve pişmanlık duygusu eflatun kırmızısı gözlerinden canlı bir şekilde geçti. "...Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

Acı dolu bir ifadeyle mırıldanırken ellerini yanaklarıma dokundurdu. "Ben iyiyim."

Ciddiydim. Ben de ılımlı bir ses tonuyla ona güven verdim.

Bunu ona seçimim konusunda endişelenmemesi için söyledim ve bu seçimi yaptığım için asla pişman olmayacağım. Ama yine de Callisto'nun eli çözölme belirtisi göstermedi.

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda, alışılmadık bir kederle doluydu. Güven vermenin sonuna yaklaştım. "Sana daha önce de söyledim. Şimdi geri dönmek istesem bile dönemem."

"Bu nasıl aynı şey olabilir...! Ha..."

Birden konuşmayı kesti ve uzun, derin bir iç çekti. Fırın odasına kısa bir sessizlik çöktü.

Hâlâ veliaht prensin saçlarını sıkıyordum ve o da herkesi korkutacak korkunç bir duruşla yanağımı sıkıyordu.

Ve bir süre aptal gibi birbirimize baktık. "...Anladın mı? Sana hiçbir şeyden vazgeçme demiştim."

Callisto'nun endişesi ve düşüncesi çözölüne kadar sessizce ağzımı açtım.

"O yüzden içimdeki şüphe ve inançsızlığı bir kenara bırakın. Ekselansları bunu yaptığında, saçınızı başınızı yolmak isteyecek kadar üzüldüm."

"Bilmiyordum. Böyle bir seçim yapıp yapmadığınızı."

Sözlerim üzerine yüzünü buruşturdu ve ağzından bir inilti sızdı. "Bütün bunları bilseydim... Sana asla 'gitme' gibi bir şey söylemezdim." "Çılgıncaydı ve o zaman kendi başımın çaresine bakacaktım."

Kendi kendime konuştuğumu sandım ama sahnelerime geri döndüğümde çoktan tükürmüştüm. Ama geri almadım.

Başımı eğip ona baktığımda, 'Huh' der gibiydi. Demek bu şekilde devam edeceksin' der gibiydi.

Sonra dudaklarını araladı ve yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirdi. "Ben her zaman korkarım."

"..."

"Korkarım orada öylece oturduğum için beni suçlayacaksın." Sözleri karşısında iç çektim ve sonunda saçlarını bıraktım.

"Burada kalmak benim seçimim, Majesteleri. Siz hatalı değilsiniz." Sertçe bir çizgi çektim ve onun elini de yanağımdan çektim. Konuşurken ondan bir adım geri çekildim.

"Dünkü davranışınızdan dolayı sizi suçlamak istedim." "...Prenses."

"Anlıyorum. Endişeliydiniz. Kıszen bu konuda doğru dürüst konuşmadığım için... Ekselansları ve ben, her şey yeni."

Parmaklarımın arasına dolanan saçlarından kurtulmaya çalışırken omuzlarımı silktim.

Şimdiye kadar flört etmenin bu kadar zor olduğunu fark etmemiştim. Ama kendimi ağıtımı yutmaya ve sözlerime devam etmeye zorladım.

"...Ama tekrar ediyorum, bu şekilde davranmaya devam edersen, burada kaldığım için kendime kızmama neden olacaksın."

Birbirlerinin kaygılarının üstesinden gelmeyi başaramamış bir ilişki, baykuşun üzerindeki yumurta gibi devam edecektir. Ve gelecekte kaçınılmaz olarak kırılğan hale gelecektir.

Veliaht Prens'in bununla yüzleşme zamanı gelmiştir.

"Belki seni terk ederim, belki de asıl dünyama dönmenin bir yolunu bulurum." "Hayır!"

Callisto sözlerim karşısında düşünceli bir şekilde bağırdı. "Ben, ben tamamen hatalıyım." "..."

"Öyle deme. Yemin ederim bunu bir daha yapmayacağım, tamam mı? Lütfen beni affet."

Bir saniye içinde, aramızdaki mesafeyi daraltırken, özür dileyen sözler ağzından hızla döküldü.

Öfkesini kolayca kaybederken, yüzünden soğuk terler damlıyordu ve sanki ölüyormuş gibi çaresiz görünüyordu.

Onu böyle sevdim.

Sen kibirli, küstah bir adamsın ama bana dünyayı vermeye hazır bir aptalsın. "Ama sen aşk acısı çekiyorsun ve bunun peşini bırakamıyorsun.

Bir çiftin ilişkinin ilk dönemlerinde kavga etmeyeceğini düşündüğümü. "Sadece bu kelimelerle mi?"

Birbiri ardına özür dileyen Veliaht Prens'e sordum. "Düşündüğümünden daha kızgınım, ha."

"O zaman... Artık kızgın olmaman için ne yapmalıyım?" "Şey, kim bilir..."

"Penelope Eckart."

Callisto'nun sabırsız sesi üzerine düşünür gibi yaptım ve isteksizce güldüm. "Az önce Dük'ü gördün, değil mi?"

Kapıya bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana... diz çökmemi mi söylüyorsun?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-24: Yan Hikaye 24

Bölüm ss-24: Yan Hikaye 24

Callisto'nun yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Dün sipariş etmemiştim ama iyi gidiyordu..."

Penelope içten içe onun cevabından şikayet etti ve ağzına özel bir muamele koydu. Yine de ona sevgilisi olan bir erkek gibi davranamazdı.

"İki dizinizin üzerine çökmek zorunda değilsiniz. Majestelerinin saygınlığı da var, bu yüzden tek dizimin üzerine çökeceğim."

"Huh."

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Hayatımda hiç böyle bir hakaret görmedim. Savaş alanında bir düşman askeri tarafından bile bana böyle davranılmamıştı."

"Beğenmediysen boş ver." "Kim beğenmez ki?!" Tek bir şans vardı.

Penelope yakma fırınından hemen çıkacakmış gibi arkasını döndüğünde, adam aceleyle onun kolunu kavradı. Penelope dönüp ona baktı.

'Ha! Hadi ama, bu çok saçma.' Dilini şaklatarak tekrarladı ve komik bir şekilde elini sıkıca tutup vücudunu yavaşça indirdi.

Ve sonra, flop -. "...Penelope Eckart."

Veliaht Prens başını kaldırıp kirli yakma fırınının zemininde diz çökmüş olan Penelope'ye baktı. "İradenizi hiçe saydığım ve sizi rızanız olmadan hapsettiğim için içtenlikle pişmanım."

"..."

"Yanılmışım."

Ciddi bir ses tonuyla af diledi.

Penelope onun kendisine söylendiği gibi diz çöktüğünü görünce memnun oldu. Farkında olmadan gülümsedi. Callisto sonra ekledi,

"O yüzden ayrılmaktan bahsetme. Eğer başkasının gözlerini görmek istemiyorsan." "Keşke arkamdan bir şey söylemeseydim."

"...Sadece sen varsın."

Kahkahalarla dolu olan Penelope'nin aksine Callisto, yaşadığı tüm endişeyi dışarı atmış gibi nefes verdi.

"Lütfen beni affet ve sevmeye devam et."

Alnını elinin arkasına dayayarak mırıldandı. Bu tam bir özür ve itirazdı.

Penelope onun darmadağın olmuş altın tacına baktı ve hafifçe karşılık verdi. "...Pekala, bu seferlik sizi affediyorum, Majesteleri."

"Bu doğru mu?"

Elinin arkasına gömdüğü başını kaldırdı. Az önceki toprak renginin aksine, rengi dönüyordu. Penelope ona güldü, ayağa kalkmaya ve sevinçle gülümsemeye hazırdı. "Ama kelimeler beni daha iyi hissettirmiyor."

"Bu da ne..."

"Bana samimiyetiniz hakkında daha fazla şey söylemenizi istiyorum. Boş ellerle değil." Özürlerin sözden ziyade para olması gerekiyor mu?

Merak etmiş gibi, kızın ne dediğini hemen anladı ve kahkahayı patlattı. "...Huh. Para mı istiyorsun?"

"Şey, ille de para olması gerekmiyor. Aslında özür için uygun bir tazminat gerekir." "Neden kemik iliğini es geçmiyorsun?"

"Her neyse, para en iyisidir. Bu çalkantılı duruma rağmen cesedi eski haline getirdi ve hemen sordu.

"Başka neye ihtiyacın var?" "Eugh..."

"Neden iç çekiyorsun? Sadece söyle, sana biraz getireyim." Nasıl bu kadar mantıklı olabilir?

Penelope, sinirli bir şekilde terslemeden önce, gelecekte böyle bir adamla yaşayacak olan kızına en derin taziyelerini ilettiler.

"Düzeltilmek için her şeye para mı döneceksiniz?" "..."

Prens sanki kafasının arkasına bir şey çarpmış gibi sersemlemiş görünüyordu. Boş gözlerle Penelope'ye baktı ve onun kollarından bir şey çıkardı.

"Sen... bundan mı bahsediyorsun?"

Elinden, sanki içinde deniz varmış gibi görünen gizemli turkuaz boncuklu bir yüzük çıktı. Penelope hiçbir süsleme olmadan tek başına parlayan kalın taşı görünce biraz rahatladığını hissetti. "Ama onu yanında taşıyorsun.

Eğer onu sarayda bırakmış olsaydı, saçlarını yine yakalayacaktı.

Callisto hâlâ onun elini tutarken, Penelope açık açık konuşmadan önce onu başından savdı. "Eğer tahtayı bu şekilde yerleştirdiyseniz, lütfen bunu düzgün yapın."

Whiying -.

Türünün tek örneği olan bir rüzgâr yanlarından geçti.

Penelope, tahta çıkmak üzere olan krallığın veliaht prensi dizlerinin üzerindeyken başını gururla kaldırmaya cesaret etti. Gözleri buluştu. O anda. Penelope onun kan kırmızısı gözlerinin titrediğini görebiliyordu.

"...Penelope Eckart."

İfadesizdi ama biraz tuhaf bir yüz ifadesiyle yavaşça ağzını açtı.

"Bu dünyada var olan tüm mücevherleri süpürme ve istersen bir saray inşa etme gücüne sahibim." İlk sözleri gurur ve övünmeydi.

"Ayrıca soyluların tüm madenlerini alıp size verme gücüne de sahibim." "..."

"Eğer bana bir taht verirsiniz, İmparatorluk Sarayı'nı kendi ellerimle yok edebilirim. Eğer Eckartlar da dahil olmak üzere buradan bıcarsak, bir ordu kurup burayı yok edebiliriz."

Yavaş yavaş sakın sesi daha da tedirginleşti.

O daha ne olduğunu anlamadan, adamın yüzü aciliyet ve gerginlikle çarpılmıştı. "...Seni seviyorum."

Sonunda zirveye ulaştığında, onları kan gibi kustu. "Lütfen

benimle evlen."

(Not: aaaahh evlenme teklif ediyor... seninle gurur duyuyorum, callisto)

Penelope, sanki onu gözlemliyormuş gibi çok tuhaf bir yüz ifadesi takınan Callisto'ya sessizce baktı. "Tamam."

"Bilmiyorsun... ne?" "Tamam."

Penelope başını sallayarak cevap verdiğinde, veliaht prens inanılmaz gözlerle onun yüzüne baktı.

"...Ciddi misin?" "Evet."

Güvensizlikle dolu yüzü yavaş yavaş aydınlandı. "...Sen, lanet olsun."

Sesiyle konuşamadı; elini bıraktı ve yüzüne baktı. Ona söylemek zorunda olduğu şey kalbini kırdı.

"Ama birkaç yıl sonra." "...Ne?"

Yüzünü ovuştururken kararlı bir ses onu ayakta durmaktan alıkoydu.

Penelope, kaskatı kesilmiş olan Callisto için üzülyordu ama bu, uzun bir süre yoğun acı çektikten ve kendisiyle savaştıktan sonra verilmiş bir karardı.

Onun soğuktan donmasına biraz üzülmüştü ama uzun süre kendisiyle mücadele ettikten sonra verdiği bir karardı bu.

"Ders çalışmak istiyorum ve orada burada dolaşmak istiyorum." "Sen..."

"Ben de seninle bir ilişki kurmak istiyorum."

Penelope hızla cümlesini tamamlayınca prens ağzını kapattı. Duygularını yatıştırmak istercesine nefes alan adam kısa süre sonra ağzını tekrar açtı. Onu ikna etmek ister gibi görünen dostça bir sestir bu...

"Bu bir evlilik..."

"Evli bir kadını dinlemek istemiyorum çünkü ben zaten evliyim."

Saçmalıklarını tekrarlamaya çalışırken sözlerini kesince yüzü hiddetlendi. "Bir insan istediği her şeye sahip olarak nasıl yaşayabilir?"

Belki de teklifin ivmesi kaybolmuştu ve prens ayağa kalktı.

"Taviz vermek, uzlaşmak ve en azından yaşamak zorundayız! Nasıl iki ya da üç tane isteyebilirsin?" Penelope ona bir çocukmuş gibi omuz silkti.

"Majesteleri bu şekilde yapmalı." "..."

"Eğer tek sevgiliniz için bunu yapamıyorsanız, imparator olacak biriyle çıkmanız için bir neden yok mu?"

"..."

Sanki söyleyecek bir şeyi yokmuş gibi dişlerini sıktı.

Beyaz takım elbisesinin dizindeki kir lekesine bakan Penelope, patlamadan önce onu sakinleştirmek için acele etti.

"Bunun yerine, sadece çıkmakla kalmayalım, resmi olarak nişanlanalım ve evlilik öncülünde ciddi bir şekilde buluşalım." "...Ne?"

"Haberı tüm dünyaya yaymak istediğini söylemişti." "Bekle, sen...!"

Aynı anda Penelope de bir an bile vakit kaybetmeden yüzüğü onun elinden çaldı. Callisto yüzüğün henüz tamamlanmadığını söylemişti ama tam oturmuştu.

"Her zaman bir yüzük takabilirim."

Sol elinde öne yerleşmiş olan turkuaz boncuklar gözlerinin önünde sallanırken Callisto'nun yüzü aniden karardı.

"...Takması ve çıkarması normal bir aksesuar kadar kolay değil." Onun hareket eden elini tuttu ve telaşlı bir sesle mırıldandı. Penelope onun ciddi yüzüne güldü.

"Lanetli olduğun ve çıkaramayacağın konusunda yalan söylüyorsun, değil mi?" Elini yüzüğün üzerine hafifçe vururken, Callisto şaşkın gözlerle yukarı baktı. "...Nereden biliyorsun?"

"Ben aptal mıyım? Tüm önemli soylular çoktan öldü, bu yüzden laneti bozmanın bir yolu yok." Oldukça soğuk bir tavizle başını salladı ve sanki başka seçeneği yokmuş gibi kabul etti.

"Tam olarak çözülemedi, ama sadece kraliyet ailesine geçen biçime dönüştü." "Bir varyant mı?"

"Kullanılmak için... bir denizkızının kanıyla."

Penelope ona deli gibi baktığında, Callisto onun gözlerini fark edince acı acı güldü. Sonra başka bir şey çıkarıp ona gösterdi.

"Eğer bu yüzüğün geri kalanı bana aitse, lanetten kaçamazsın."
Taktığından biraz daha büyük bir yüzük. Yüzüğün eşiydi.

"Bu yüzden düğünde sana verecektim." Kısa bir süre sonra avucunun içini katladı ve kaldırdı. Penelope şaşkın bir yüz ifadesiyle sordu.

"Neden tekrar takmıyorsun?"

"...Kaybettim." "Ne..."

"Oh, zaten sıkışmış olmanızın bir yardımı olamaz."

Yüzük parmağının ucuna bir kez bastırarak devam etti.

"Bunun yerine, sen yapmak istediğin şeyi bitirip evlenmeye hazır olana kadar benimkini kasada tutacağım." Şaşıрма sırası Penelope'deydi.

"...Neden?"

Penelope, eğer ona izin verseydi, heyecanlanacağını ve yüzüğü paylaşacağını düşündü. Ama paylaşmadı. Bunun yerine sessizce cevap verdi.

"Çünkü evlenmeden önce ölmek ikimiz için de zor olur."

Onu bekleyecekti ve bu arada onun bilmediği bir riski de göze alacaktı. O anda Penelope çarpık bir yüz ifadesi takınmaktan kendini alamadı.

Kalbi çarpıyordu ve buna dayanamıyordu.

"...Peki ya Majestelerinden bıcarsam ve yüzüğümü ve her şeyimi atıp ölürsem?" "Bu biraz haksızlık olur."

Kendini hiç de kötü hissetmeyen bir adam gibi kaşlarını çatı.

Biraz önce Penelope'nin yaptığı gibi omuz silkti ve hafifçe şöyle dedi.
"Peki ne yapabilirsin? Sadece ölmek zorundayım."

"...Majesteleri."

"Lanet yokken zehirden ölürsen kendimi öldüreceğimi söyledim."

Callisto Penelope'nin sertleşmiş yüzüne baktı ve yüzük parmağına dokunan elini yanağına dokunmak için kaldırdı.

"Neden böyle görünüyorsun?" "Ha."

Penelope'nin içinde tuttuğu nefes ancak o zaman patladı. Ona bakarken neye benzediğini bilmiyordu. Adam hiç de şaka yapmıyordu.

"...Sen gerçekten, tanıdığım en çılgın adamsın."

"Sen Eckart'ın gerçek deli köpeğisin, kim böyle bir deliyi sevebilir ki?" Prens güldü ve şakacı bir şekilde gevezelik etti.

"...Evet."

Penelope artık bunu inkâr edemezdi. "Seni seviyorum, Callisto."

Kalbin yumuşak akışıyla ardına kadar açılan kırmızı gözler yavaş yavaş neşeyle doldu. Bardaktan boşanırcasına yağan öğleden sonra güneşinin altında, altın sarısı saçları parlıyordu.

Penelope'nin aşkı, geleceği, onun üzerinde ılık ılık parlıyordu.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-25: Yan Hikaye 25

Bölüm ss-25: Yan Hikaye 25

Sonunda Callisto ile barıştıktan ve onunla birlikte saraya döndükten sonra telaşlı bir gün geçirdi. Veliaht Prens'in yaptığı ilk şey ulusal emanetler için bir keşif ekibi oluşturmak oldu.

Marienne kısa süre içinde sadece ismi olan departmanın başına getirildi. Her memur da onunla birlikte olması gereken meslektaşlarından oluşuyordu.

Ayrıca önümüzdeki birkaç yıl içinde kültürel yeniden yapılanma projelerine destek sağlayacağını duyurdu.

"Aman Tanrım! İmparatorluk Sarayı'nda yüksek rütbeli bir memur olacağını nereden bilebilirdin?"

Haberi duyan Marienne şaşkınlık içinde Veliaht Prens'in sarayına koştu. "Babam bana 'Bütün planlar sende' dedi ve beni çok övdü! Ho Ho Ho Ho!"

Bana delilik ve suçluluk dolu bir bakışla baktı ve babası Kont Terroş'un tavrının 180 derece değiştiğini söyledi.

"Beklendiği gibi, eski Yıllıklar'dakiler_Evet ve düşmüş tiranların aşk konusundaki davranışları önemsizdir." "Marieenne!"

Arkamda kızarmış bir suratla onu çağıran beni bırakarak, Marienne sırtarak gitti. Yapmamış gibi davrandım ama o gün kendimi iyi hissediyordum.

Sanırım bir gün içinde gerçekten ihtiyaç duymadığı bir departman hakkında ne hissettiğini biliyorum.

Bir süre sonra işten dönen Callisto, akşam yemeğini yerken ek bir açıklama ekledi. "Kondüktörü bölüm şefinin hemen altına koymuşsunuz."

Aniden gelen iş haberi karşısında gözlerimi kocaman açtım. "Yapabilir miyim? Ben iyiyim." "O zaman onu bu ücra topraklara hiçbir unvanı olmadan nasıl gönderiyorsun?"

Callisto mırıldanmalarına gerginlik düşmanı olarak karşılık verdi.

Marienne'in aksine benim hiç deneyimim yoktu, bu yüzden pozisyonumun olmamasının doğal olduğunu düşündüm.

Sadece onu takip edecek, dünyaya bakacak ve etrafıma bakacaktım ama bir şeyin gittikçe büyüdüğünü hissettim.

"İnsanlar bana paraşüt demiyor."

"Bunu açıklayalı yarım gün oldu. Neyin var senin? Söylesene." "Hayır, kimsenin yaptığını sanmıyorum... ama sanırım teğmenler buna karşı çıktı."

"Ben öyle diyorsam öyle olsun. Baban da seni neden şef yardımcısı olarak atamadığını sorguladı."

Callisto'nun kahkahalara boğulan ve tavus kuşunun gaddarlıklarını ilan eden sözlerinden yüzü rahatsız oldu.

"Şimdilik buradan gidelim, seni aptal ihtiyar.

Bu sadece Calisto'nun geçici sözleriydi ama yine de tavus kuşunun kalbinin sinirlerime dokunduğunu hissettim. Biraz tuhaf hissetmek üzereydim.

"Paraşütü duymak istemiyorsanız, çok çalışın. Eğer bir geçmişiniz yoksa, başvurmayı bırakın ve departman kapansın."

Veliaht Prens kaşlarını çatı.

Bu durumdan çok mutsuz olduğu için gündüz ışığı pek iyi değildi. 'Oraya gitmemi engellemek için her türlü çılgınlığı yaptın.

düne kadar...' Böyle sevimli hissediyorsa, o da mı deli?

Kalbimin bir tarafı gıdıklandı.

Benden yapmamı istediği her şeyi sanki biri beni zorlamış gibi yaptığını gördüğümde kahkahalarımı zor tutuyordum.

"Gitmeyi bu kadar çok mu seviyorsun?"

Birden onaylamayan bir bakışla sordu. Hemen ağzımı açtım. "Hayır mı?"

"Gülümsemeye devam et."

Bir sancı hissettim ve bir elimi yüzümü süpürmek için kaldırdım.

Haberim olmadan ağzımın kenarları iyice açılmıştı.

"Hmm! Bir hiç uğruna acı çekmektense devlet tarafından resmen desteklenmek daha iyidir." Utandığım ve boş yere öksürdüğüm için bir bahane uydurdum.

"Penelope Ekart,"

Tık. Birden bana bakan Calisto elindeki bıçağı bıraktı ve sert bir bakışla hareket ettirdi.

"Her şey yolunda ama nişanlı olduğumuzu unutma."

"Elbette." Gülümsedim ve kabaca cevap verdim.

Eğer gitmesine izin verirsem, her zaman fikrini değiştirebilir.

Ama sesimin samimiyetten yoksun olduğunu anlayınca bir hayalet gibi ters ters baktı. "Haftada bir kez gelmelisin."

Gitmene izin veremeyeceğimi biliyordum.

Elbette, koşullu bir vuruş yapma şekline isteksizce cevap verdim. "Haftada bir mi? Uzaklara giderseniz zor olabilir."

"Yoksa seni bulurum." "Oh, anlıyorum! Deneyeceğim."

Hızlıca başımı salladım çünkü öyle derse gerçekten gelirdi. Bu makul bir koşuldu.

'Bu kişilik günde bir kez olmadığı anlamına gelmez.

Burası büyü ve koşum takımlarının geliştirildiği bir yer, bu yüzden bir şeylerin işe yarayacağını düşündüm. "Eşlik edecek bir büyücü koyacağım. Onu çıkarma ve yanında taşıma."

Gerçekten çok fazla düşünmemiştim ama o kısa süre içinde birçok şeyi canlı tutmuş gibi görünüyordu.

Eşlik edecek birine ihtiyacım yoktu ama usulca başımı salladım. Sonra Calisto bir sonraki şeyi söylemeye devam etti. "Yüzüğü her zaman, her yerde taktığından emin ol." "Yüzük mü?"

"Tehlikeli bir durumdaysanız, bulunduğunuz yere ışınlanmak için üstün bir büyüye sahip olacağım." Refleks olarak ilaçların üzerindeki yüzüğe baktım.

Birden, farkına bile varmadan yakaladığım eski bir haritanın yerini takip etmenin büyüünü hatırladım ve bu beni tuhaf hissettirdi.

Bu sayede, acil bir durumda birkaç kez ortaya çıktı ve genellikle sersemletildi. 'Olamaz. Bu büyük bir mesele olacak.'

Artık bir oyun görevine ev sahipliği yapmıyordum.

"Bunu bahane ederek sürekli beni ziyarete gelmeye çalışma. Bunu unutacağım. "

Olası tehditlere karşı hazırlıklı olduğunu söyleyen veliaht prene karşı, durumu önceden bloke etti.

Sonra, düşündürücü adam dalgınlaştı ve başka bir şey söyledi.

"Beklendiği gibi, size bir çağırma büyüğü yapayım mı? Kulağa hoş geliyor. Yarın hemen büyücüleri topla..."

(Not: Ne kadar sahiplenici bir erkek arkadaş ama hoşuma gitti)

"...Ah, sen gerçekten!" Dayanamadım ve gözlerimi dürterek

bağırdım.

"Majesteleri, ben hiçbir yere savaşmaya gitmiyorum. Tarihi yerleri keşfetmeye gidiyoruz!" "Endişeleniyorum."

"Eskort konusunda neden bu kadar endişelisin?" "Artık hayatım senin ellerinde. "

Uzandı ve yüzüğün takılı olduğu elime dokundu.

Bu doğrudu. Yakma fırınında Denizkızı Gözyaşları yüzüğünü taktığım için lanetlenmişim.

Onun hayatı artık benim kaderimle birlikte çünkü "Denizkızının Gözyaşları" Calisto'ya yoldaşlığını tanıdı.

Benim aksime, Calisto yüzük takmazdı.

Başkentten ayrılmak istediğimi düşünerek durdum.

"İmparator'un hayatı daha evlenmemiş bir adamın ellerine bağlı..."

Cedric ve yardımcıları öğrenirlerse çılgına döneceklerinden, bunu sadece ikimizin bildiği bir sır olarak saklamaya karar verdik.

Öte yandan, bedenim hâlâ sağlamdı. Bu Calisto için çok bencilce ve rahatsız ediciydi. Elbette söyleyecek bir şeyim var çünkü orijinal bedenimden vazgeçtim ve onu seçtim.

Neden endişelendiğini anladığım için daha sakin bir şekilde cevap verdim.
"Yani, nişanın ilan edilmesine rağmen, sorumluluk hala sizde."

"Nişan töreni olmayan bir nişan nasıl gerçek bir nişan olabilir?"

Ağlamaklı bir yüzle bağırdı. Ben de umursamaz bir şekilde cevap verdim.

"Dünü nişan günümüz olarak düşün." "Çöp yakma fırınının önünde mi?"

"Bir yerin ne anlamı var? Ekselansları bana evlenme teklif etti ve en önemli şey benim bunu kabul etmem."

"....."

Callisto benim sözlerim üzerine durakladı.

Mırıldandım, elimi elinin arkasına dokundurarak birleştirdim ve arka eline hafif bir öpücük kondurdum.

"Sevmediğin birinin teklifini neden kabul edesin ki?" "Ben zaten zayıftım."

Kızarmış kulaklara bakarken neşeyle güldüm.

Kısa bir süre sonra Callisto düğüne devam etme talebini resmen geri çekti. Düğünü ortada bir nişana dönüştürebileceğim konusunda kararlıyım.

Ertesi gün saraydan ayrıldığım gündü, bu yüzden olay çıkarmak istemedim ve taç giyme töreninin Callisto'ya odaklanması gerekiyordu.

Bunun yerine, prosedürün düzgün bir şekilde gerçekleştirilmesi gerektiği yaygarası nedeniyle taç giyme törenine benzer elbisesini sıvı susery ile eşleştirmeyi kabul ettiler.

Geri çekilmeyi söyleyebildiği anda bombayı patlattı.

- Prenses Eckart ile nişanlıyım.

"Bir söz vermeyi kabul etmek" bile değildi, "zaten yapıldığına" dair bir bildirimdi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Cedric biraz heyecanlı bir yüz ifadesiyle, "Eckart Dükü arka direkte golü yedikten sonra yere düştü" dedi.

- Elimde değil. Zaten o devlet yüzünden hayata bağlandık.

- Tören çoktan yapıldı ve taç giyme töreninden hemen sonra yardımcılarımızla sadece kısa bir resepsiyon düzenlemeye karar verdik, bunu bilin.

"Ne çılgın bir adam"

Cedric'ten Callisto'nun soruşturmada teğmenlerini bilgilendirdiğini duyduğumda dayanamadım ve mırıldandım.

"Ha-ha, katılıyorum."

Cedric temiz bir yüzle cevap verdi.

Yanında elbisenin kesilmesine yardım eden hizmetçi ona ters ters baktı. Cedric yüzünü ekşiterek sözlerini çabucak değiştirdi.

"O zaman neden yüzükle aynı renkte bir elbise giymiyorsun?" "Lütfen ona iyi bak."

Elimi "dur" anlamında salladım.

Bugün Gabon kıyafetlerinin giyileceği gündü. Sabahın erken saatlerinde kıyafet giyip çıkarmaktan çok yorulmuştum.

"Bazıları nişanlandığımı düşünebilir. İki taraf nasıl aynı şeyi söyleyebilir?"

İmparatorluk ailesinde başka yetişkin kalmadığı için birçok yönden acı çeken Cedrick gülümsedi ve kindar bir şekilde konuştu.

"Tazminat kelimesinin ürkütücü olduğu zamanlar vardır, hahaha."

"Çok fazla konuşuyorsunuz. Sayın Asistan, biraz sonra Ekselansları ile öğle yemeği randevunuz olduğunu unutmuş olmalısınız?"

"Özür dilerim, Prenses. Bunu yapmak istememiştim."

O sırada hafifçe şakalaşıyorduk. Birden kapının dışından gürültüler gelmeye başladı.

Yaşadığım şok nedeniyle kapıya baktığımda, hizmetçi hemen kontrol etmeye gitti. Bir süre sonra mahcup bir yüz ifadesiyle geri döndü.

"Sevgili Prenses, burada sizi görmek isteyen biri var..." "Kim?" Başımı eğdiğimde. Kapı aniden açıldı. "Bunu yapamazsınız!" "Oh, sadece bir saniyeliğine onu görmeye gidiyorum!"

Kapıyı kapatan muhafızlar ile onları geçip odaya girmeye çalışan biri arasında şiddetli bir itiş kakış yaşandı.

Rüzgâr güzel pembe saçların havada dalgalandığını gördü. "Hey!

Penelope!" "Rennald?"

(Not: kyaa benim en sevdiğim kardeşim burada)

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-26: Yan Hikaye 26

Bölüm ss-26: Yan Hikaye 26

Ölümünden sonra hayatta kalan Derrick adına, Eckart'ın Hnights'ının her yıl büyüünün boyun eğdirilmesine katılmasına öncülük etti.

Rennald'ın daha önce hiç görmediği açık tenini görünce biraz yabancılık hissettim. "Hey, ne yapıyorsun? Bir şey söyle!"

Eskortları iten ve odaya giden adam biraz komikti. "Ne zaman yaklaştın?"

Böyle düşündüğümde bile uzun zamandır gördüğüm pembe saçlar beni çok sevindirmişti. "İçeri alın. Onu tanıyorum."

Bir elimi kaldırdım ve kısaca emrettim.

Sonra kayınvalide endişeli bir ses tonuyla fısıldadı.

"Ama Prenses, Ekselansları kimsenin saraya girmemesini emretti..." "Oh, hiç kimse! Dünyadaki tek erkek benim."

Rennald aniden kahkahalara boğuldu çünkü bunu bile kaldıramadı. "Sorun yok, içeri alın."

Benim sözlerim üzerine hizmetçi isteksizce eskortlara baktı. "Doğru ya! Beni içeri alacak..."

Onu kabaca dışarı iten refakatçilerin elleri düştüğünde, Rennald, 'Tak, Tak!' dedi. Buruşuk giysilerini atarak içeri girip çıktı.

Doğruca yanıma yürürken yolumdan çekilerek bağırdı.

"Hey, neler oluyor? Nişan! Sen gerçekten aklını kaçırmışsın." "Rennald!"

İleri geri konuşamayan adamı aceleyle durdurdum ve konuştum. "Cedric Bey, zor zamanlar geçirdiniz. Dışarı çıkabilirsiniz."

Neyse ki Cedric, 'Hiçbir şey söylemeden, bu kadarı yeterliydi' diye cevap verdi.

"N'oluyor lan" ifadesine merhaba derken, ağzının kenarına bakan Cedric, prensin en yakınının ve en düşmanının kim olduğunu bulamadı.

Bu sırada bana yaklaşmakta olan Rennald aniden durdu ve beş adım geride kaldı. "Bu doğru mu...?"

Sanki dar bir elbise giydiğimi nihayet fark etmiş gibi boş bir yüz ifadesiyle mırıldandı. "Lütfen arabaya iyi bakın, kayınvalide."

Bütün hizmetçileri bile gönderdim.

Tak-, kapının kapanma sesiyle odadaki sessizlik kapandı. "Otur. "

Yine de dimdik ayakta duran Rennald'a bir pozisyon önerdim.

Aptal bir suratla tereddütsüz bana bakan o, sadece silkelendi ve karşıma oturdu.

"..... Lanet olsun. Bir ayda ne oldu?"

Muhteşem bir altın elbisenin içinde görünmem garip mi hissettiriyor?

Bana öyle değilmiş gibi bakan adam hemen pembe saçlarıma bağırdı.

"Nişanlanmışsınız! Boyunduruk altına alınmadan önce ne kadar çok dedikodu yaymışım, bu nasıl bir nişan! "

"Ne söylentisi?"

"Ne söylenti ama! Prensi yenip bir sonraki imparator olabileceğinize dair bir söylenti." Gururla gelen cevap karşısında ağzımı açtım.

'Çılgınca... Birisi saçma söylentilerin kaynağının '

Bu arada suçluyu kendi yöntemlerimle bulmaya çalıştım ama nadiren yakalanıyordu. Nedenini anlayamadım.

Boyun eğdirme nedeniyle bir süreliğine başkenti terk eden suçlu ayağıma geldi. "Deli misin sen?"

"Delirmiş olmalısın!"

Arsız bir yüz ifadesiyle sordum ve sordum. Sonra kırmızı suratına doğru şiddetle bağırdı.

"Küre elinizdeyse, onu iyi saklamanız gerekir. Onu neden kurtarıyorsun?"
"Huh"

"İmparatorluk Sarayı'nın halkı da topunuzu anladığını fark etti! Bu arada, nişan?!"

Çok şaşırmıştım çünkü şok olmuşum ve hiçbir şey söyleyemiyordum. O zaman benim için Rennald'ın dedikodusu gibiydi.

"Neden tahttaki şansını tekmeliyorsun, bu pislik!" "Lütfen kapa çeneni."

İçimi çektim ve acı veren alnımı tuttum.

"Seninle birlikte isyan ederek öldürülmek istemiyorum."

Başkentte olmadığı için katili yakalayamadığına sevindim.

Bina Ellen Markisi ile akraba olan ve eski aileyi yok eden soyluları bulan prensin başına gelenler heyecan vericiydi.

Bu arada, 'Kardeşine ne olacak? Dedi tek başına ağlayan Rennald. "Ben buna karşıyım."

Alnımı kaldırdım ve başımı sallayarak sordum. "Ne?"

"Bu nişan!"

Bir yerde, 'Memnun olacağım!' Ve ulumayı duyuyor gibiydi. Adamın muhalif açıklaması beni gerçekten hayrete düşürmüştü. "Peki. Babam buna izin vermiş gibi görünüyordu?"

"Senin baban benim de babam! Karşı çıkan tek kardeş benim."

İnsan sesi biraz rahatsız ediciydi ama neden itiraz ettiğini anlayamadım.

"Neden?"

"Ne?"

"Senin suçun ne? Yakında imparator olacak, o yüzden kocam olması uygun değil mi?" Başını eğdi ve neler olduğunu anlamamış gibi davrandı ve gözlerini açtı. "O sana ne yaptı! Boynunu kılıçla kestiğini çoktan unuttun mu?" "Dilim."

Ne kesildi?

Geçmiş anılardan utandım ve enseme okşadım. "Bu... hepsi geçmişte kaldı."

"Geçmiş mi? Seni hala canlı bir şekilde hatırlıyorum! Kanaman var ve sürünüyorsun!" "Sürünmüyorum. İlk kardeşimle bir arabada mı geldim?"

"Neden bunu yapmak zorundasın, Penelope. Sen sadece İmparatorluk Sarayı'nda yaşamak istemiyor muydun?"

Dönüp duran kelimelere kayıtsızca karar veriyor, ancak aniden gözlerini indiriyor ve depresif bir sese geçiyor.

"Geri dönmemenin sebebi bu mu?... " " "

"Kardeşin senin istediğini yapıyor ama sen nişanlısın. Ha?" Beni imparator yaptı.

Yine susacağımı biliyordum ve bu sefer sessizce mırıldandı. Tabii ki cevap vermeye değmeyecek bir köpek sesi idi bu.

Onun yerine başka bir şeye dikkat çektim.

"Rennald, başından beri rahatsızdım. Sen neden rahatsız oldun?" "Kız kardeşim olduğun için mi?"

Kim bu şimdi? Sanki Rennald utanmış gibi kahkahalara boğuldu. Her neyse, basit bir adam olduğunu söylemek kolaydı.

"Babandan henüz haber almadın." "Ne?" "Kız

kardeşinle tanıştım."

İvmeyi ben sağlıyordum.

Her neyse, dük Eckart Kalesi'ni kullanmaya devam ettiği sürece, en azından bir kez onunla temizliği bitirmek zorundaydı.

Bu kadar hızlı olacağını bilmiyordum.

Beklendiği gibi, Renald'ın yüzü kötü bir konudan hemen sonra karardı. "Ben de duydum."

Uzun bir süre sonra sessizce cevap verdi. O sordu.

"Benim yüzümden mi geri dönemiyorsun?"

"Bu nasıl senin yüzünden olabilir? Leyla, o yırtık hayır."

"Aslında hepsi benim ve kardeşimin yüzünden."

Biraz titreyen eliyle yüzümün yarısını kucakladı.

Uzun süredir duygularını kaybetmiş gibi sessiz kalan adam acı bir gülümsemeyle hareketlendi. "Bu senin suçun değil Penelope."

Rahatlatıcı bir kelimeydi.

Ona biraz şaşkınlıkla baktım ve ağzımı yavaşça açtım.

" Yvvone'un da sizi sevdiğini söylememi istedi. Onu bulmaya devam ettiğiniz için teşekkür ederim.

unutmak."

Renald cevap vermeden bakışlarını masadan aşağı indirdi.

Kanla dolu olduğu için onu hep bağıırken görürdüm ama ilk kez bu kadar suya batmıştı.

Böylece tekrar anlayabilirdim. "Güzeldi." "

....."

"Bana neden tavan arasında vurduğunu anlayabiliyorum."

Rennald bana neden bu kadar çok böyle davrandı?

Hâlâ geçmişte yaşadığım duyguları düşünüyor ve Derick'e söylediğim sözlerin aynısını söylüyorum. ".....Sen benim de kız kardeşimsin."

Bu tamamen farklı bir türdü. "Ne zamandan beri?"

"Lanet olsun, ne zaman başladın! Babam hiç gitmemen gerektiğini söyledi! Yani biz hala "

"....."

"Biz bir aileyiz. Bizi affedemesen bile."

Rennaldd çaresizce mırıldandı, yüzü garip bir şekilde çarpılmıştı.

"Her şeyi affettim. Beni sürekli çimdikliyor ve tırmalıyorsun, ben de 'hey, sen' diyorum. Ve bu

tavan arasında boş kalmasını diliyorum." " " "

"Böylece kardeşimin kardeşi için
endişelenebilirsin." Güldü ve gözlerini dikerek
bana baktı.

Her zaman soğukkanlı bir adam olduğunu düşünmüştüm ama yüzü tuhaf
görünüyordu. Biraz kafam karışmıştı.

" Henüz bilmiyorum."

Renald'a samimi kalbimi dikkatlice gösterdim. "Sana ve Derick'e nasıl
davranacağımı."

Sürekli endişelendiğim o sesi her duyduğumda kalbim sıkışıyordu. Ancak, her
şeyi yapabileceğimden emin değildim.

Şaşkınlığımı anlamam için Rennald'ın yüksek sesle konuşması gerekti.
"Yüzümü görmekten nefret mi ediyorsun?"

"Öyle değil."

Hiç düşünmeden Renald'ın yüzüne baktım.

Eskisi gibi o bakışı görmek istemediğimi hissettim. Bakışlarımı fark etmiş
miydi?

"Bu iyi."

Renald aniden gülümsedi ve şöyle dedi. Kafam karıştı ve sordum. ".....Bu
kadar mı?"

"İşte bu kadar! Aile üyeleri arasında daha neye ihtiyacınız var? Bazen kavga
edersiniz, bir süre sonra sinirlenirsiniz!"

Geçmiş yılların bir odada 'mücadele' kelimesiyle organize edildiğini görmek
gerçekten güzeldi. "Basit olmak güzel.

Ağzından çıkan kelimeleri güçlkle yuttu. Renald aniden yüzünü sertleştirdi
ve şöyle dedi.

"Eğer hala nişanlanmak istiyorsan, söyle bana. Eğer istemiyorsan, onu tehdit ederim." "Ne söylediğine dikkat et, burası Prens'in Sarayı."

"Demek konu olmadan konuşuyorsun." Pinzan'ıma homurdandı.

"Her neyse, sadece söyle bana. Babamla bir şekilde hallederim." "Ne iş yapıyorsun?"

"Kaçıyor musun yoksa gerçekten yapıyor musun? Her şeyi yaparım." Yumruğu gıcırdayan fare sonunda kahkahalara boğulmak zorunda kaldı. "Sorun değil. Nişan... Bunu yapmak istiyorum."

"Ne? Deli, sana yazık!"

"Bu evlilikten daha iyi. Evlenmemi ve imparatoriçe olmamı ister misin?" "Doğru."

Onunla birincil kazanma işinde konuştuğunda, Renald asık bir yüzle başını salladı. "Her neyse, basit bir adam."

Ona acınası bir bakışla bakarken, sakladığım şeyi söyledim. "Ve Majestelerinden hoşlanıyorum. Ondan hoşlanıyorum, bu yüzden nişanlıyım."

" Ne?!"

Dönüş bombasında Renald'ın alnı yine çatıktı.

"Neden? Kadim büyüyle, kafan nasıl gitti? Gerçekten anlamıyorum. Ondan nasıl hoşlanabiliyorsun?"

"Evet."

Dürüst olmak gerekirse, başımı salladım çünkü sempati duyuyordum.

"İşte bu kadar. Taç giyme töreninden beri bir süre meşgul olacağım. Duydunuz mu? Yeni bir çalışmaya başlıyorum."

"..... arkeoloji ya da başka bir şey mi?"

"Evet. Zaten orada olmayacaksın, o yüzden buraya gelme. Hayır, saraya hiç gelme. "Bu kardeşime, ben aptal mıyım?"

Yine de bağıın kopma sesi ilgili kişiye ulaşmadı. Ağlayan adama biraz yumuşak bir sesle şöyle dedim.

"Her neyse. Şimdi gelip birbirimize bakmayı düşünmeyelim ve iyi geçinelim." "Neyse, ben küçüklüğümden beri bunu konuşuyorum..."

Bana iyi gibi geldi ama adam memnuniyetsiz bir şekilde mırıldandı. "Çünkü çok meşgulsün!

Çocukça sözlerin ağzımdan çıkmak üzere olduğunu zar zor sakınleştiriordum ve ona söyleyeceğim şey buydu.

" Seni ve diğerlerini İmparatorluk Sarayı'na getirdim ve çok iyi ağılıyordum."

Renald aniden bana baktı.

"Tuhaf söylentiler sayesinde, bugünlerde soylu ruhlar arasında benekli tavşan beslemek moda oldu." "Ne "

"Hediye için teşekkür ederim. Bunu gelecekte de sürdüreceğim. Eğer mavi-yeşil tavşanla çiftleşirseniz umduğunuz şey ortaya çıkabilir."

Tabii ki ben yetiştirmiyorum ama hanımlar sorumlu.

Bir süre önce saray hanımlarının toplandığını duyduğumda, gözlerime benzeyen turkuaz benekli tavşanın ikinci neslin hikayesiyle telaşlandığını hemen duydum.

Erginlenme töreninden hemen sonra Leyla'nın ruhu yoktu ve her şey bittikten sonra Renald'ın konuşması ve sohbet etmesi için çok geçti.

"....."

Ne diyeceğimi bilemez halde Renald bir süre hareketsiz bir şekilde bana baktı. Bunu görmemiş gibi davranarak uzaktaki dolaba baktım.

Biraz utanmıştım. Şimdi durumun kendisi gelip onunla konuşuyor. "Hey, Penelope."

Bir süre sonra aniden beni çağırdı. İsteksizce ona bakarak cevap verdim. "Neden?"

"Evden çıkmayı seviyor musun?"

"Huh."

Cevap gecikmeden geldi. Renald kaşlarını şiddetle oynattı. ".....Evet, o zaman bu kadar."

Ama alaycı olmak yerine, sözlerimi düzgünce kabul etti. "Ben gidiyorum." Sonra da gitmeye hazırlandı.

Beni selamlayan kişiye ben de açıkça cevap verdim. "Güle güle, kardeşim."

Dünyadaki en garip 'gerçek kardeşler' gibi düştüm.

(Not: ohmahgad bu iki etkileşimi her zaman seviyorum, kalbimi sıcak hissettiriyor)

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-27: Yan Hikaye 27

Bölüm ss-27: Yan Hikaye 27

Taç giyme töreninin yapıldığı gün hava sabahtan itibaren güneşliydi.

Özel bir gündü ve kuklanın sabahtan yıpranmış ve cilalanmış olması dışında köylüyle aynıydı.

Dehşete kapıldığımda, şişmiş gözlerle memnuniyetsiz bir şekilde itiraz ettim. "Ana karakter bu sarayın sahibi, neden ben..."

Ancak, kayınvalide sanki bugün asla geri adım atmayacakmış gibi çok inatçıydı.

"Aman Tanrım, Veliaht Prens! İyi uyuyamadınız, değil mi? Gözlerinizin altında bir daire mi var? Ne yapıyorsunuz? Masaj için hazır olun!"

"Evet! Madam!"

Bir andan itibaren, hizmetçinin bana Veliaht Prenses demesine engel olamadım.

Çünkü onun alkışlarıyla hizmetçiler koşarak geldi ve beni sardılar.

Makyajımı bitirdikten sonra geçen gün prensin bana verdiği aksesuarları taktım ve yüzüm ıslı ıslı parladı.

İnce bir şekilde bükülmüş küçük taç şeklindeki taç başa yerleştirildiğinde, gözlerdeki keskin his açıldı ve asil bir his ortaya çıktı.

"Ama her zaman değerli bir şeyler vardır.

Pansumanı bitirdikten sonra parlayan aynada memnun bakışlarla yüzüme baktığımda uzun bir süre geçmişti.

"Prenses."

Cedric kapıyı alarak ziyaret etti.

Bir veliaht yardımcısı olarak o da ihtişamlı bir şekilde giyinmişti. "Bugün çok güzelsiniz."

"İltifatlarınız için teşekkürler."

"Sizi Majesteleri adına almaya geldim."

Her zamankinden farklı olarak, garip bir şekilde sertleşmiş bir yüz ifadesiyle bana eşlik etti.

Prens'in sarayından ayrılmasıyla birlikte, ağızına sarı bir ejderha oyulmuş görkemli bir araba yerleştirildi.

Taç giyme töreni restore edilen Güneş Sarayı'nın ana salonunda yapıldı.

Bir at arabasıyla güneş sarayına vardıklarında, birçok soylu ailelerine göre sıralanmış bir şekilde oturmaktaydı. Tek tavus kuşu olan Eckhart çok ilerideydi.

Dükün sağında, ebon gibi siyah saçlar ve güzel pembe saçlar yan yana grlyordu. Yanında bir koltuk boştu.

"Soyadın hl Eckart, ne yapabilirim ki?" Cedric'le birlikte yürümenin zamanı gelmişti.

Sanki birini arıyormuşum gibi, gözlerim başıyla mücadele eden Rennald ile buluştu. "Penello!"

Birden uyandı ve elini sallayarak ve bağırarak bana el salladı. "Prensesin yeri burası."

Cedric hızla yrdğ yönü kırar Eckhart'ın tam tersiydi.

Prens tarafından yapılmış olmalı.

Ama koltuğumu gördüğümde o kadar da kötü hissetmedim.

Bu benim dikkat çekmekten hoşlanmayan kişiliğimi yansıtıyor ve sıralamada en üstte yer almayı hedefliyor.

Leonard ve uzaktaki benden dehşete düştüğünü ifade eden acı bakışlı dük arasında bir bakış geçti.

Bu arada, şans eseri ya da şanssız bir şekilde, Derek bana hiç dönüp bakmadı. Oturduktan kısa bir süre sonra ana salonun açık kapısı kapandı.

Bağırsaklara sessizlik çöktü.

Herkesin bakışları, üzerinde taşlar ve küreler bulunan boş altın sandalyelerle kaplı yükseltilmiş merdivenlere odaklanmıştı.

"Veliaht Prens Hazretleri Geliyor!"

O sırada kapı bildirimle aynı anda yeniden açıldı ve prens hızla yürüdü.

Tang. Tang. Tang-.

Sandalyenin itilme sesiyle birlikte aristokratlar ayağa kalktı ve derin bir şekilde eğildi. Ben de ayağa kalktım ve selam verdim. Sonra ilk tanıştığım an aklıma geldi.

Suikastçıları sürüklediği zamanların aksine, mütevazı bir geçmişte renkli altın işlemeli kıyafetlerle büyüyen figürü kendini çok alçakta hissetti.

"Lütfen başınızı kaldırın."

Kısacası, merdivenlerin altındaki sahneye çıktı ve ona kısa bir emir verdi. Ancak o zaman yüzünü tam önünde görebildi.

"İyiyim, ama iyiyim.

Biraz zayıflamıştım ve burnum çatıktı.

Günün ilerleyen saatlerinde gözünü kırpmadan işine devam ediyordu. Birkaç gün içinde zar zor gördüğüm bir yüzdü. Bütün soyluların ayağa kalktığını söyledi.

Kontrol etmeden, merdivenler büyük bir adımla yerleştirildi ve alan tırmandı.

Hemen tepeye tırmandı ve adamın kendisinin izni olmadan başına taç giydi ve imparatorluk küresini kaldırdı.

Ve sanki benim koltuğummuş gibi altın bir sandalyeye oturdu ve yavaşça aşağı bakıp hareket etti. "Bugünden itibaren Callisto Regulus'un İnka İmparatorluğu'nun İmparatoru olduğunu ilan ediyorum." Tang, Tang, Tang-.

Elindeki kürenin ucuyla yere üç kez vurdu. "Tamam. Herkesi kovmak için."

Taç giyme töreni gülünç bir şekilde sona erdi.

Cedric'e göre, bir önceki taht daha karmaşık bir süreçti.

Ancak, doğrudan emperyalistlerin önünde gerçekleştirilen taç giyme törenine vurgu yapıldığı için, tüm sıkıntılı şeyler atlandı.

'Tahta geçmek için anne babasını ve kardeşini öldürdüğüne dair söylentilerden kaçınmanın bir yolu yok. Biraz üzücü ama sadece bir tarafı gören insanlar bunu bilmiyordu.

Callisto'nun orada durması için ne kadar çok zorluk vardı.

Bildirinin ardından, hikayeyi görevlilerle kısaca paylaştı ve hemen kendini merdivenlerden yukarı kaldırdı.

Korkarım ki taç giyme töreni için dışarıda meşguldü. "Prenses."

Ama adımlarının ulaştığı yer kapı değil, bendim. "Majesteleri."

Daha başını kaldırmadan elini uzatıp yanaklarımı tuttu ve bana baktı.
Sonra şöyle dedi,

"Çok güzel." "Ne"

"Hayal ettiğimden daha fazlası."

" " "Güzel."

Beklenmedik bir haraç için biraz garip oldu.

Garip bir gıdıklanma hissi yükseldi, çevredeki bakışları unuttum. Tereddüt ettim ve dikkatlice söyledim.

" Bugün de havalısın."

"Ha yeni nişanlanmış olsaydık mükemmel olurdu." İç

çeker gibi mırıldandı.

"Zaman darlığı nedeniyle zamanın tükenmekte olduğu bahçede nişan töreni de neymiş?" demedi.

Nedense bu atmosferde yapmamanız gereken bir sezgi için. Ancak, tuttuğum atmosferle birlikte gelen mızrağı kıran Calisto oldu.

".....Güzelliğinizi gören soyluların gözlerini çıkarmak istiyorum."

Birden başını eğdi ve küçük bir fısıltıyla "Böyle ürkütücü düşünceler için endişelenme."

Sarsılmaz bir ses tonuyla kaşlarımı çatarak cevap verdim.

Sonra yüzünü tutan elini kaldırmak için üstünü kapattım. Ancak, bu bir noktaydı. "Lütfen, yüzümde bir boşluk yok."

Kuyruğunu kısararak hızla konuştu. "Hemen dışarı çıkmalısın." "Ben iyiyim, o yüzden git."

Nazikçe başımı salladım.

Sert yüzü beni endişelendiriyordu ama üzüntü diye bir şey yoktu. Orijinal tüpün ağırlığı çok ağır.

Ama tatmin edici olmayan başka ne var? "İnsanlar neden bu kadar sempatik?" Bana şişman şişman bakarak tükürdü. Utanmıştım ve sordum. "Başka ne var?"

"Bir hafta içinde görüşeceğiz, biliyor musun? Nasıl oldu da oraya bir kez bile gitmedin?" "Meşgulsen ne yapmalıyım?"

"O zaman sana bir mektup göndermeliyim. O kişinin nesi var? Sonra ne olacak? Ne yapacaksın?"

"Sen göndermedin!"

Topun sesi boynun ucuna kadar geldi.

Ancak yüzü kederle doluydu ve bunu dile getirmek zordu. "Ben de seni özledim."

Bir yıldız olmadan mırıldandım.

"Aşağı inip beni yakalamak çok zor."

"Nefret etme. Aslında hiçbir şey görmek istemiyordum." "Bunu öne çıkarıp yaşamak zorunda kaldığım için üzgünüm." "Ne?"

Başka bir şey bilmiyordum ama buna dayanamıyordum. Kıyafetlerimin arkasını kavrarken ağlıyordum.

"Beni neden yanınıza aldınız? Çünkü Majestelerini izledim!" Hiss-.

İşte o zaman oldu. İnce şey hızla dudaklarımı çaldı ve uzaklaştı. Ne olduğunu anlamadan boş gözlerle bakakaldım.

"Gitmeden önce bir kez öpmek çok mu zor?" Bunu gösteren ve gülümseyen bir adam gördüm. Zar zor gözlerimi devirdim ve etrafıma bakındım.

Neyse ki, bir köşedeydi ve o kadar hızlıydı ki, sırtında çürük bir bakışla Cedric'ten başka kimse onu görmüş gibi görünmüyordu.

" Sen gerçekten deli misin?"

"Eğer İmparator saltanatının ilk gününden dönerse, onu dışarı çıkarın."
"İşte ana salon. Majesteleri. Hayır, Majesteleri. Lütfen vücudunuzu koruyun."

"Senin benim nişanım olduğunu bilmeyen var mı? Her neyse, kalbi kara olmayan diğer erkekleri de duyurmam gerekiyor."

"Hızlı gitmiyor musun?!"

Sonunda dayanamadı ve yumruğuyla omzunu parçaladı. Abartılı bir şekilde kıvrıldı. Sonra.

" Geri döneceğim."

Sıcak bir gülümsemeye karşılandım.

Hep gördüğün o yüz, bir taş

Ben yazdığım için biraz farklı görünüyordu. Kendimi tuhaf

hissettim. ".....Dikkat et."

Ona kaybolmasını söyler söylemez, farkında olmadığım bir pelerinin eteğine tutundum. Callisto gizemli bir yüz ifadesiyle bana baktı.

"İlk kez resmi olarak İmparatorluk Sarayı'nın dışına çıkıyorum. Birileri saldırmaya çalışabilir..." "Her yerde kamp kuran muhafızlar da kim?

"Uzaktan bir yumurta ya da başka bir şey fırlatabilirsiniz. Ya da bir taş..."
Aslında en çok ben endişelendim.

Belki tahta karşıdır, belki de taş giyme törenini sadece bir kez mahvedecektir. Peki gece üzgün olduğunuzu biliyorsanız, gülecek misiniz?

"Beni çok insanca tanıyorsun." Callisto bana güldü.

Sonra, öp, öp, öp.

"Her neyse, nişanlın kim güzel ve ölecek, ha?" Bana sarılıyor, başını başımın üzerine koyuyor ve sonra beni öpüyor. "Argh! Deli misin sen? Kes şunu, beynimde ağ var!"

Öpücük saldırısıyla bir süre şiddetli bir savaş verdikten sonra, nihayet kollarından kurtulma zamanı gelmişti. "Merak etmeyin."

Callisto neşeyle güldü.

"İmparatorluk nezdindeki itibarım taşlanmaktan endişe edecek kadar kötü değil. Dünya, talihsiz bir çocukluk geçirmiş savaş kahramanlarına karşı hoşgörülüdür."

"O zaman bunu duyduğuma sevindim..." "Geri döneceğim."

Gözlerini iyice kapattı ve yüzünü bana doğru uzattı.

Etrafıma bakındım ve gözümün görmediğinden emin oldum ve hızlıca 'cup'ı öptüm.

Prens, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyele dünyaya dönen Cedric'i aldı ve savaştan kaçtı.

Emperyalizm olarak adlandırılabilir kadar kısa bir bildiri nedeniyle soyluların çoğu terk edildi.

Ben de ayağa kalkmış Güneş Sarayı'ndan çıkıyordum. '... !'

Başımı istemedi Lida Saeparan'ın bir çift gözle karşılaştığı hissine çevirdim.

Kuytu olduğu için kimsenin görmeyeceğini düşünmek benim kendi yanılsamamdı. Boş alanın ötesinde Rennald şaşkın bir yüz ifadesiyle ağzını açıyordu. Neyse ki yanında dük ve derricks yoktu.

Adam bir an bana baktı, sonra yavaşça elini kaldırdı ve başımın yan tarafını işaret etti. Ve arkasını döndü.

"Kafanı mı çarptın?

Mırıldanan sözleri fark eder etmez, prensin yüzü önceki davranışını hatırlar hatırlamaz parladı.

Ama o da var.

Orta parmağımı sessizce kaldırdığımda, yumruklarını sıkarak yaklaştırmaya başladığında kapıya doğru sıçradım.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-28: Yan Hikaye 28

Bölüm ss-28: Yan Hikaye 28

Güneş Sarayı'nın girişinden çıkmak üzereydi. Aniden, parıltılar yatağın başucuna düştü.

"Ha?"

Durdum ve gökyüzüne baktım. Ve gözlerimden şüphe ettim. "Altın mı?"

Yaprak şeklinde ince ince dilimlenmiş altın parçaları gökyüzünden düşüyordu. Biraz şaşırmıştım ama garip bir manzara değildi.

Klanın büyücülerinin tavus kuşunun tören boyunca uymasını hatırlatan gül yaprakları aklıma geldi.

O zamanki haliyle havaya uzandığında, bir parabol çizerken nefes kesici bir şekilde düşen altın bir yaprak avuç içine oturdu.

"Sihirli mi?"

Ona dikkatle bakıp gülümsemenin zamanı gelmişti. "Bu gerçek altın."

Şüphelerimi çözerken, kulaklarıma güçlü bir ses geldi. Başımı kaldırdım. Ve gözlerim büyüdü.

"Marki!"

Gözlerinin rengi gibi koyu mavi bir fetih elbisesi giymiş olan glade, hafif bir gülümsemeyle bana yaklaşıyordu.

'Gerçeğin aynası'ndan çıktığımdan beri onunla ilk kez karşılaşıyordum.

Bir büyücüyü saklarken İmparatorluk Sarayı'na girip çıktığı için hapsedildiği bildirilmiştir.

Prens'e birkaç kez bırakmasını söyledim ama her seferinde 'Sorgudan sonra' diyerek geri gelen sinir bozucu bir arabaydı.

"Sizi uzun bir süre daha göreceğim leydim."

Sonunda önümde durduğunda, kısaca eğildi. 'Hala sihirli çemberin içinde sıkışıp kaldım'

Dışarı çıkar çıkmaz tekrar imparatorluk sarayına hapsedi ve tuhaflığı hala iyi değildi.

Solgun bir yüz ifadesiyle, endişeyle sordum. "Gözaltından serbest bırakıldınız mı?"

"Evet. Yukarıdan eve gittim."

'Yani şimdiye kadar İmparatorluk Sarayı'nda bir yerde tutuluyordunuz'

Glade bir büyücü olarak gizlendi. Aslında benimle bir ilgisi yoktu.

Ancak onunla birlikte dokunduğum eli gördüğümde ve gözleri deviren prensi hatırladığımda rahatsız oldum.

Suçluluk duygusuyla başımı öne eğdim.

"Özür dilerim. Sihirli çemberden zar zor kurtuldum ama benim yüzümden..."

"Öyle söyleme. Her şey Young-ae'nin sihirli çemberden kurtulması sayesinde olmadı." Bana karşı nazik bir gülümsemeyle, o anda rahatlamıştım.

Onunla bir daha zar zor göz teması kurdum.

"Başka bir şeyin yoktu, değil mi? Yüzün çok acıyordu." "Neyse ki işkence o kadar da kötü değildi."

"Evet? Git, işkence?!"

Ağzımı açtım. Odak noktası fırtına gibi sallanıyordu. Glade bana güldü.

"Haha, bu bir şaka."

İlk başta boşluğa düştüm.

Callisto yeterince şey yapabilecek bir adamdı, bu yüzden kulağa hiç de şaka gibi gelmiyordu.

"Gerçekten. Bunun yerine, yaygın püskürtme büyüsünü uygulamak için muazzam bir sihirli güç tarafından istismar edildim."

Hâlâ ciddi bir yüz ifadesiyle ona bakarken, gülerek ekledi.

Sonunda ona baktım ve gökyüzünde dalgalanan altın yapraklara baktım.
"Demek Marki'nin yaptığı şey bu?"

Hafifçe başını salladı ve cevap verdi.

"Yüzbinlerce altın yaprağın sihirle manevra edilmesi gerekiyor, bu yüzden herhangi birinin bunu uygulamaya koyabilmesi nadirdir."

Kendimle gurur duyuyordum ama bu hiç de şanssızlık gibi gelmiyordu.
Onun büyük bir büyücü olduğunu fark ettim.

Bu aynı zamanda ona hayran gözlerle bakabileceğiniz bir andır.

Callisto'ya güçlü ve zayıf yönlerini tamamen açıkladığını fark ettim ve dikkatlice sordum. "Ama... bunu yapabilir miyim?"

"Uzun zamandır saklanıyorum, yakınımıdaki insanlara bile, ama bu biraz zor..." " "

"Majesteleri, gözlerden uzak büyücülere ve sihirli güçlere sahip olan herkese yönelik muamele ve farkındalığı artırma sözü verdi."

"Çıplak elle bu şekilde olmazdı."

Bu iyi bir haberdı ama Vinter'den nefret eden Callisto iyi bir şey yapamazdı.
Şüpheli halime hâlâ gülüyorum ve Vinter yine bir kahkaha patlattı.

Sonra itiraf etti.

".....İmparatorluk Sarayı'na bağıllık yemini ettim." "Sadık mısın?"

"Evet. Bir bakıma, İmparatorluk Sarayı ile yapılan sözleşme denilebilir." "O zaman"

"Ama beni çalıştırdığını söyledi." " "

"Beni işe aldığınız için şimdiden teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Hâlâ gülüyordu ama ben ona biraz acıyarak baktım. "Yakalandın..."

Ama sorun olup olmadığını sormadım. Çünkü gerçekten iyi görünüyordu. Yüzü yorgun düşmüştü ama eskisinden daha rahat görünüyordu.

Bu his, garip bir şekilde sert ve katı görüldüğü son günden belirgin bir şekilde farklıydı. ".....İyi bir şey Marki."

Bunu içtenlikle hatırladım.

Ve bakışlarınızı çevirin ve gökyüzünde Rum'un düşen altın paralara baktığını görün.

Hepsinin gerçek olduğunu bilmek beni tuhaf hissettirdi.

'Her gün yapmak istemiyordum gibi davranıyorum, bir kerede yenmek istiyordum gibi davranıyorum...' Herkesten daha sıkı hazırlandığım ortaya çıktı.

Benim için endişelenmeyin, eminim imparatorluk sarayına ait altınları kaybederken gözlerimi indirmemin nedeni 'isyan eden imparator' damgasını bastırmak olacak.

Buna ek olarak, eskisinden çok daha güçlü ve zengin bir imparatorluk olduğunu iddia etmeye çalışacaktı. Bu parlak taç giyme törenini izlediğimde, Callisto'nun ana salonda ne kadar ciddi olduğunu anladım. 'Hagin-. Orada bir imparatorun bir şekilde şarkı söylediği zaman....

Araba gökyüzüne bakarken boş boş düşünüyordu. "Majesteleri şimdiye kadar başlamış olmalı."

Benimle yan yana dur

Havaya dik dik bakan glade aniden ağzını açtı.

"Yeongae'deki taç giyme törenini hiç izlediniz mi?" "Hayır. Asla"

"Çok genç olduğum zamanları hatırlıyorum. O zamanlar gerçek altın sabunlar değil, gerçekleştirme büyüyle somutlaştırılmış kadife çiçekleri vardı."

Az önce benim yaptığım gibi uzanıp altın bir taç yaprağı aldı ve bana uzattı. Sonra, sanki tereddüt ediyormuş gibi, dudaklarına sordu.

"Bizi birlikte görmek için dışarı çıkmak ister misin?" "Kalibre mi?"

"Evet."

"Çünkü tehlikeli, dilerseniz dışarı çıkmamanızı söyledim"

"Aristokratlar da büyük törenleri izlemek için halkın arasına karışıyor. Özel bir gün olmadığı sürece, Majestelerinin onurunu görme şansı çok azdır."

Bir süre önce gördüğüm yüzüne rağmen Vinter'in sözleri biraz sertti. Buna cevap vermeye çalışırken birden muhteşem bir elbise fark ettim. "Bu biraz zor olacak."

Güldüm ve hayal kırıklığına uğramamış gibi davrandım.

Dikkat çekmek için değil. Omuzları ve köprücük kemikleri olan yırtık pırtık bir elbiseyle beyaz kalabalığın arasında olmaktan emin değildim.

O zaman oldu.

"Peki bunu yapmaya ne dersin?" Tang-!

Kısa süre sonra, glade başparmak ve işaret parmağından geçti.

Aynı anda, 'çırpınarak' kumaşın bir kenarı vücudunu sardı.

Uyanır uyanmaz, nereden çıktığını bilmediğim siyah bir bornozun elbisenin üzerine örtüldüğünü fark ettim. "İnanılmaz.

Şaşırmıştım, vücudumun etrafına ve koruluğa bakıyordum.

Eskisi gibi olsaydı, bu şekilde dışarı çıkıp çıkamayacağımı sorardım.

Güneş Sarayı'nın önündeki sihirli haliyle, her şeyi bir kenara bıraktığını fark ettim. "Bakmak için bu yeterli değil mi?"

" Teşekkür ederim."

Başıma bir kukuleta geçirerek kendime teşekkür ettim. "O zaman geç

kalmayalım." Işınlanmanın bir şekli olsun, bana doğru uzandı.

Elini tuttum. Hemen gözlerinin önü bembeyaz parladı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-29: Yan Hikaye 29

Bölüm ss-29: Yan Hikaye 29

Gözlerimizi tekrar açtığımda, büyük bir kalabalığın olduğu İmparatorluk Sarayı'nın önündeki meydana doğru ilerliyorduk.

Neyse ki burası insanların durduğu bir yer değil, muhafızların arkasına giden sert bir yoldu.

"Woaaaaah-!"

Kulaklarımdan gelen muazzam tezahüratlara baktım. "Çok Yaşa İmparator! Yaşasın! Yaşasın!"

"Lütfen buraya bakın, Majesteleri!"

"Aman Tanrım, Majestelerinin şerefini göreceğim!"

Her yerden gelen çığlıklarla biraz mırıldandım.

Endişeye kapılmayan emperyalistler hep birlikte ulusal bayraklarını sallayarak yeni imparatorun arabasını alkışladılar.

"Tam zamanında gelmiş olmalısınız."

O sırada Vinter parmağıyla bir yeri işaret ederek fısıldadı.

Yol boyunca başımı çevirir çevirmez, sarı ejderhalarla oyulmuş muhteşem bir vagonla karşılaştım.

"uh....."

Tıbbi vagonlar yüksek bir tavana sahiptir ve diğer vagonlardan çok daha yüksektir.

Böylece güneş ışığında pırıl pırıl parlayan altın saçlarını uzaktan bile görebiliyordum. Herkese hükmeden Callisto, görkemli altın tozu içinde insanlara el salladı.

Bunu hiç gülümsemeyen bir yüzle yapmak benim için biraz komikti.

Ancak, ne zaman gözlerini görse, plaza terk ediyordu ve tezahüratlar patlıyordu ve insanlara sert bir imparator gibi görünüyordu.

Onu alan araba yaklaşıyordu. "Burada olduğundan emin değilim.

Boyu oldukça yüksek olduğu için benim tarafımdaydı ama beni bulması mümkün değildi. Arabaların geçtiği oldukça geniş bir cadde ve sokak vardı.

Callisto'nun tehlikeli olduğu için dışarı çıkmama isteğini hatırladım çünkü ülkenin dört bir yanından çok sayıda insan toplanmıştı.

Tabii ki, sorunlu şey sadece belirsiz, ben de öyle düşündüm. Ta ki Winter önerene kadar. "Waah ah-! Majesteleri!"

Her yerden alkış sesleri yükseldi.

Başımı kaldırıp boş gözlerle vagona baktım.

Altın sarısı saçlarından mı, yoksa güneşten mi?

Callisto, önümden yavaşça geçerken, saçılan altın tozlarına çarparak, sanki bir madenciyi bile geride bırakmış gibi parlıyordu.

İlk bakışta gözlerim kırmızı gözlerle buluştu.

Günah değildi ama nedense kalbim duracak gibi oldu. Yine de bir an için istemsizce başımla rahatladım. "Ama bir türlü çözemiyorum.

Başığın derin bir şekilde ters çevrilmiş olması da bir hata ama benim gibi onlarca cübbe var zaten.

Bence bunu öğrenmek daha ürkütücü. Birden kendimi biraz garip hissettim.

Sonunda imparator olan Callisto'yu gördüğümde, oyunda kolay modu aldığım da epilog olarak kullandığım illüstrasyonu hatırladım.

Işıl ışıl gülümsüyordu, şimdi olduğu gibi muhteşem büyüyordu. Yvon da onun yanında duruyordu.

"Belki de bu yüzden Veliaht Prens rotasını tekrarladım. Aydınlanma aniden geldi.

Öleceğinizi ve zor modda oynayacağınızı bildiğiniz halde neden Prens bölümüne bu kadar meydan okudunuz?

O zamandan beri bunu görmek istiyor olabilirim.

Güvenli bir dünyada, mükemmel bir imparator olmanızı ve ışıl ışıl gülümsemenizi istiyorum.

Beyin yıkamadan dolayı, depresyon ve imparatoriçe için coşku duygusuyla olay yerine gelmek bir intikam değildir.

Layla korktuğunda ve onlarca, yüzlerce kez mahvetmek istediğinde bile aptalca düşünmüş gibi görünüyordu.

-.....Çünkü imparator olanlar masum olmalı. Kalbim Zonklama.

Eskiden taht için homurdanırdım ama bunu söylemek için ne kadar hevesliydim. Sanırım şimdi bunu başardığında ne kadar parladığını biliyorum.

".....Leydim, artık duralım."

Araba tamamen yanımızdan geçip gittiğinde, koruluk beni davet etti. İşte o andı.

"Hi-yiing-!"

Atın gürültüsüyle birlikte, uzaklaşmakta olan araba aniden durdu. "Ne oldu? Ne oldu?"

İnsanlar sarsılıyordu. O zaman oldu.

"Aman Tanrım, Majesteleri vagondan atladı!"

Birinin ılııyla beyazlar tıpkı Musa'nın mucizesi gibi dağılmaya başladı. Muhafızlar kalabalığı kontrol etmek için yoldaydı.

Ve bu arada, vagondan atlayan imparator yarı yolda yürüdü.

Tam durduğum yerde. "Penelope

Eckrat." "..... Majesteleri."

Bir anda bana ulaştı ve kısık bir sesle bana seslendi.

"Nereden biliyorsun?

Daha önce Archina Adaları'na giden gemide bile.

Cübbe giymesine rağmen, beni hayalet gibi tanıyan bir adamın gözleri karşısında afallayacağını hissetti.

Gözlerimi kocaman açıp ağzımı bir aptal gibi sallarken, inkar etmeden sordum. "Bunu yapabilir miyim?"

Nasıl bir imparator olursa olsun, taç giyme töreni sırasında istedikleri zaman ayrılıp ayrılamayacaklarını soran bir soruydu bu. Açıkça cevap verdi.

"Hayır."

"O zaman nedenini bilmiyormuş gibi davran, neden geri dönüp bir şeyler yapmıyorsun!"

Çok sıkı hazırlandığım bir ta giyme töreniydi ama sonunda beni şımartmayacağını düşündüğüm için kalbim yatıştı.

Etrafıma bakınarak bağırdım.

Ama geri dönmek yerine, yanaklarımı çok korkutucu bir şekilde tuttu.
"Neden böyle görünüyorsun?"

"Ne"

"Eğer dinlemeyip gizlice kaçtıysan, müstakbel kocanın ne kadar iyi olduğunu görsen iyi olur." " "

"Neden bana böyle ağlamaklı bir ifadeyle bakıyorsun? Rol bile yapamıyorum." Aniden yüzünü çarpıttı.

Kaybolacağım endişesi ortadan kalktığında ortaya çıkan ifadeydi. "Ağlama. Bunu neden yapıyorsun?"

"....."

"Hoşuna gitmedi mi? Hepsini vuracak mısın, ha?" Callisto gözlerinin altından aceleyle sordu. Ancak o zaman fark ettim. Ağlıyorum.

"Hayır, sadece "

Sanki taç giyme törenini devirecekmiş gibi başını yavaşça ona doğru salladım. Sonra duygularını yuttu ve acıyla ağzını açtı.

"Sanırım artık her şey bitti." " "

"Majesteleri dilediğiniz gibi imparator oldu ve başka taraf yok " "

"....."

"Ölmedim, yaşıyorum, şimdi bunu gerçekten hissediyorum." Oyun gerçekten bitti.

Buraya ilk girdiğim andan itibaren, hayatta kalmak için katlanılan tüm anlar bir panorama gibi geçti.

Mümkün olduğunca bastırmama ve yutkunmama rağmen, guruldama hissi patladı. Sonunda gözyaşlarına boğuldum, bir çocuk gibi ağladım.

Çocuk.

"Ağlama."

Callisto eliyle yüzümü süpürdü ve ne yapacağını bilemedi. Etraf sessizdi.

Uzun, uzun ağlayışım yavaş yavaş kayboldu. Sonunda gözyaşlarım durdu.
puslu

Yüzüyle bana bakan Callisto, kapüşonu yavaşça başımdan çekti. Sonra başımdaki tacı çıkardım ve başıma taktım.

"Ben, Majesteleri."

Panikledim ve titreyen gözlerle ona baktım.

O anda bedenini alçalttı ve tek dizinin üzerine çöktü. "Penelope Eckrat."

"....."

"Eğer ben İmparatorluğun İmparatoru isem, benim tek İmparatorum sensin." Endişeli gözlerle etrafıma bakarken, sözler karşısında donup kaldım.

"İstediğin her şeyi yapabilirsin. Kafamı tutup sallayabilir ve ülkeyi sallayabilirsin." " " "

"Burada kalanlardan pişman olmamak için elinden

geleni yap. Yani " " "

"Lütfen beni seç."

Artık bana yanında kalmamı söylemedi.

Bunun yerine, elimi uzattım ve bana bir seçenek sundum.

O anda ne kalabalığı, ne gürültüyü, ne de herhangi bir şeyi görebiliyordum. Yavaşça elini tuttum.

Vagonun yanına çekildiği anda bir yerden tezahüratlar yükseldi. O anda emindim.

Benim seçimim asla yanlış olmadı.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirir <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-30: Yan Hikaye 30

Bölüm ss-30: Yan Hikaye 30

Mızızlanma, mızızlanma, mızızlanma-!

Gün ağıırken siren sesleri sessiz salonda yüksek sesle yankılandı. Bütün gece ayakta kaldıktan sonra o kadar yorgundum ki aniden gözlerimi açtım.

Yine mi?

İçimi çektim ve koşarak yataktan kalktım.

Sinirlenmeme rağmen ellerim çekmeceleri açmakla ve saldırı ve savunma için bazı parşömenleri toplamakla meşguldü.

Ceketimi pijamamın üstüne geçirip kapıdan aceleyle çıktığım andı. "Hee-ee-ee"

Uzaktan canavarın çığlığı yankılandı. "Boo-ooh-ooh"

Başımın üzerinde siyah bir gölge parladı.

Kafamı kaldırdığımda, araba büyüklüğünde bir at arısının köyün üzerinde hızla dolaştığını gördüm. "Çılgın."

Bir mızrak olabilecek kadar büyük, keskin bir arı iğnesinin görüntüsü tüylerimi diken diken etti. Tam da yanımda getirdiğim parşömenin marşını haykırmak üzereydim.

O zaman oldu. "Elleri dondur!"

Birisi büyüü bağırarak için acele

etti.

Gökyüzünde uçan devasa yaban arısı mana donmuş bir şekilde yere düştü ve düzinelerce parçaya ayrıldı. Neyse ki hasar yoktu çünkü

Kaza yeri, binası olmayan bir toptu. "Profesör!"

Canavarı vuran ana karakter beni aradı ve kaçtı. "Jean."

Onu tanıdık bir şekilde karşıladım. Callisto'nun refakatçi olarak görevlendirdiği büyücü, geçen gün onunla birlikte boş bir arsa bulmaya giden bir yabancıydı.

Jean genç yaşına rağmen oldukça başarılı bir yargıçtı. Callisto'nun onu neden refakatçim olarak seçtiğini anlamak için yeterli.

"Bu düşük dereceli bir iblis, o yüzden endişelenmeyin. Vadiye onlardan çok geliyor." "Gerçekten mi?"

Jean solgun bir yüzle parladı.

Köydeki savunma bağları sağlamdı.

Ancak, kapsam o kadar genişti ki, Jean bunun gibi çeşitli şeylere dikkat etmek zorunda kaldığında, küçük bir boşluk bırakmaktan kendini alamadı.

"Arılar sürüler halinde dolaşır.

Gökyüzünde hâlâ uçan beş altı eşekarısına bakınca bunun bir yakgwa olduğunu düşündüm.

Geçen gün, bir çekirge sürüsü sürüldüğünde, gerçekten araştırmamı bırakıp kaçmak istedim.

"Biz kararı güçlendirirken, yargıç zaten çoğunu yakalamıştı. Sorun ne Nini, içeri gir ve biraz daha uyu. Dün gece geç yattın..."

Jean, yüzündeki soğuk teri kollarıyla silerken bana, oldukça zor bir iş olmalı, diye önerdi.

Bu köye ilk geldiğinde her gün şok geçiriyordu ama şimdi bu sıkıcı duruma alışıyor gibi görünüyor.

Onu böyle gördüğüm için biraz üzüldüm.

'Kaç yıl boyunca ona eşlik edeceğini ve canavarların tokadını yiyeceğini nereden bilebilirdim ki?... ' Acıyan gözlerle ona bakarken elimde tuttuğum en iyi parşömenleri kolayca kaldıradımdı.

"Ben çoktan uyandım. Yapabileceğim bir şey varsa, yardım ederim." "Hayır! Majesteleri öğrenirse başım belaya girer!"

"Pisson'u kovun!"

Sözlerini duymazdan gelerek bir parşömen yırttım. Çırpınıyor!

Tam zamanında, dev bir eşek arısı tepeden uçtu ve alevler içinde kaldı.

"Hee-ee-ee" "Acele edin ve onu boş araziye götürün."

Jean derin bir iç çekti ve korkunç bir kokuyla hızla düşen iblise göz kırparken isteksizce "Eşyaları hareket ettirme" büyüsünü bağırdı.

Bunun düşük rütbeli bir şeytan olduğunu söyledi, böylece kısa süre sonra durum kontrol altına alındı. Toplam altı dev eşek arısının cesedi boş araziye doldurdu.

Bir mana ölçer taşıdığı ve nispeten ince bedenleri incelediği zamandı. "Profesör! Bir dakikalığına buraya gelmeniz gerekiyor."

Kasabanın güvenlik güçlerinden biri beni aceleyle çağırdı. Ben de onunla birlikte acele ettim.

"Bu..."

Ve ortaya çıkan manzara karşısında hayrete düştüm.

Köyün arkasında, yerleşimin başladığı orman sınırının önünde onlarca ölü hayvan dağ gibi yığılmıştı.

"Aman Tanrım. İşte bu!"

Ardından gelen Qin alnını tuttu ve ağıt yaktı. "Ne olduğunu gören oldu mu?"

Başımı çevirdim ve güvenlik güçlerine sordum.

Ama onlar da cahil bir ifadeyle başlarını salladılar.

"Başından beri böyleydi. Daha fazla mana kalıp kalmadığını kontrol ederken bulduk."

"Bölge savaşı mı var?"

Hâlâ güvenlik güçlerini dinlemekte olan Jean, akla yatkın bir hipotez ortaya attı. Ama değildi.

Üst üste yığılmış cesetlerin çoğu iyi boyunlu ve kesme yüzeyi çok temizdi. Arada sırada tekne kesiliyordu ama enine kesit bile cetvelle kesilmiş gibi temizdi. "Oh, sadece kafası kesilmiş"

Jean bir adım sonra bana baktı, cesedin özelliklerini biliyordu. "İmparatorluk Sarayı'ndan yardım isteyeyim mi?"

"....."

Cevap vermek yerine, sert bir yüz ifadesiyle canavarların bedeninin ötesinde, dağa doğru uzanan ormana baktım.

O zaman oldu.

"Bunu bir ya da iki kez yaşadın mı Jean? Destek istersem büyücüleri gönderirler mi?" "Maltban'ı haritadan silmek için bir ordu göndermenize sevindim."

Ciddi atmosferi canlı bir ses böldü. "Marienne!" "Günaydın,

Prenses!"

Marianne işe gidiyordu ve şişmiş teknesini tutuyordu.

Dört yıl önce, imparatorun bir sefer düzenleyip yola çıkma izni vermesinin üzerinden yaklaşık altı ay geçmişti.

Cedric'e aşık olduğunu söyleyen bomba bir açıklaması vardı ve evlilik öncesi bir hamilelikten kısa bir süre sonra evlendi. (Callisto bunu Cedric'ten öğrendi LOL)

Bana ve Callisto'ya göre, daha önce hiç böyle bir atmosfere sahip olmamışlardı.

Marienne bana kocaman bir gülümsemeyle cevap vermişti, kar ona çarptığında gördüğü manzara karşısında şok olmuştu.

-Hohoho! Yardımcınla ne zaman tanıştım? Prensesle birlikteyken!

İlk görkemli çocukları, Callisto'nun taç giyme töreninden sonra nişanlanmamızın anısına düzenlenen resepsiyonda dünyaya geldi.

Callisto bir süre somurttu, Cedric'le konuşmak, efendisini aldattığından söz etmek değil, imparatorun önünde evlenmeye cesaret edip edemeyeceğini sormak istiyordu.

Şimdi, karnındaki üç çocuk nedeniyle her gün başkentten Mall Trban kasabasına gidip geliyor.

"Ağır olmalısın. Burada ne işin var? İşin bitene kadar dinlen."

"Şimdi, kazı bitti ve nasıl oldu? Toprağın altında ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum Prenses."

"Bu doğru, ama"

Onu hayatının sonuna getirmiş olan Marienne'i gördüğümde, gözleri parlıyordu, onu durduramadım.

5 yıl önce.

Leila'nın şiddetli savaşından sonra, sanki daha önce hiç var olmamışlar gibi ortadan kaybolan kadim büyücülerin izleri.

Kısa süre sonra, izlerini bulmak amacıyla araştırmaya başladığımız garip bir fenomen keşfettik.

Eskiden deneyler yoluyla mana yaratan Leila Yeni Krallığı'nın artık hiçbir üyesi olmamasına rağmen, mana hala İmparatorluğun her yerinde görülmektedir.

Keşif ilerledikçe mana ile karşılaşma sayısı hızla arttı.

Bunun nedenini hemen anlayabildik.

Antik kalıntıların olduğu yerde mana da vardı.

Ve çoğu, Leila kardeşlerin yaratmaya zorladığı grotesk imgelerden ziyade hayvan, bitki veya böcek şeklindeydi.

Harabelerde kalan mananın çevredeki ortamı etkilediğini öğrendikten sonra keşif yönü değişti.

Mesele antik kalıntıları kovalamak değil, mananın ortaya çıktığı bölgeyi keşfetmektir.

Hoşuma gitti, bir tez yazdım ve birkaç sınavdan sonra Akademi'de fahri profesör oldum. "Bu arada, meleğin bugün çok sıkı çalıştı."

Yanımda, yan yana duran Marienne, ormanın diğer tarafına bakarken birdenbire muzipçe gülümsedi.

Sözleri karşısında kaşlarımı çattım ve cevap vermek yerine ağzıma başka bir şey koydum. "Bu keşif gezisini bitirdiğimde işi bırakacağım, Marienne."

Marienne'in gözleri bu ani açıklama karşısında fal taşı gibi açıldı. "Hyuk, gerçekten mi?"

"Evet."

"Aman Tanrım! İstifa edeceğini söylediğine inanamıyorum. Her zaman İmparator'dan kaçan prenses nerede?"

Marienne'in yaygarasına kahkahalarla güldüm. Aslında artık hiçbir pişmanlığım yoktu.

Callisto'nun tam desteğiyle, uzun yıllar süren keşif çalışmaları artık sona yaklaşıyor.

Sadece bir veya iki mananın yükseldiği diğer bölgelerin aksine, Maltban sürekli bir mana akışı gördü.

Gençlerin erkenden terk ettiği ve sadece hareket edemeyen yaşlıların hayatta kalabilecek kadar şanslı olduğu bir yer.

Gençlerin erkenden dağ köyüne indiği ve sadece hareket edebilen yaşlıların hayatta kalabilecek kadar şanslı olduğu bir yer.

Callisto'yu köylüleri bir barış bölgesi inşa etmeye ve hemen geri dönmeye ikna etmeyi başarana kadar ayrılmamın nedeninin onun sempatik olması olduğuna ikna oldum.

Bu, beş yıldır peşinde olduğum her şeyin sonu.

Ancak, Maltban'ın bulunduğu dağ o kadar büyüktü ki kaynağını bulmak zordu ve mana köye çarptıkça her gün telaşlı bir gündü.

Ne kadar sevsem de, dürüst olmak gerekirse artık yapamayacağımı düşünüyordum.

"Çok uzun zamandır başkentten uzaktaydım. Son zamanlarda kendimi biraz kötü hissediyorum." Ne zaman Callisto'dan ayrılısam huzursuz oluyorum, o da her seferinde gitmemek için mızızlanıyor.

"Çünkü birkaç yıldır hiç dinlenmeden koşuyorum..." Marienne beni anlamış gibi başını salladı.

"Tamamen bırakmıyorsun, değil mi?" "Şey, henüz bu konuda detaylı düşünmedim."

"Hayır, Prens. Departmanımız, artık en önemli Kabine bakanlıklarından biri olarak kuruldu. Lütfen beni bırakmayın."

"Benim için değil, siz işten çıkabilesiniz diye sizin için çalışmaya razı olan biri için üzölüyorsunuz

Erken mi?"

"Biraz göründü mü? Haha."

Üç çocuğu olan Marianne hâlâ bir kız çocuğu kadar yumuşak gülümsüyordu.

Onu biraz kıskandığımı düşündüm çünkü çok mutlu görünüyordu ve nedenini bilmiyordum. "Prenses, Majestelerini aramayalı iki gün mü oldu?"

Marianne aniden solgunlaştı ve sordu. "Peki... bunu o mu yaptı?"

Bugünlerde o kadar meşguldüm ki Callisto'nun benimle iletişime geçip geçmediğini bile anlayamıyordum. Haftada bir kez saraya gitmem gerekiyordu ve o da beni irtibatta kalmakla tehdit ediyordu.

Beşinci yılımda muhalefete kıзма cesaretini de gösterdim, "Dışarıda çalışan bir insan bu kadar kolay nereden çıkabilir?" dedim.

Ama tabii ki ölenler etrafımızdaki insanlardı. "Böyle olabilir"

"Oh, Tanrım, Tanrım! Ver onu bana şimdi! Cedric'in bugünlerde her gün ölüyormuş gibi görünmesine şaşmamalı!"

"Henüz ona vermediniz mi profesör?!"

İşte o zaman oldu. Birden Jean aramıza girdi ve ağlamaya başladı.

"Majestelerinin tekrar ziyaret ettiği gün! Benim için bir kuyruğum olabilir! Sana defalarca söyledim! Ne yapıyorsun!"

Sanki ağlıyormuş gibi bağırdı.

İlk görüşmemizden bu yana sürekli kuyruğa vuruyordu ama henüz kelimenin tam olarak doğruluğunu bilmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmek istemiyordum ama.....

"Oh, tamam. Şimdi içeri girip bunu yapabiliriz." "Acele et ve soruşturmadan önce yap, tamam mı?" "Hemen şimdi yapmalısın!"

Onların mendilleriyle, hep bir ağızdan bağırarak, kulaklarımı kapatarak hızla mahalleye döndüm.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-31: Yan Hikaye 31

Ardından, video teması için kristal küreye dokunmadan önce tüm kahvaltıları hazırlamam gerekiyordu.

İletişim numarasını gönderir göndermez, kristal küreden ışık döküldü. "Bir yıl sonra yapalım, neden olmasın?"

Calisto'nun hoşnutsuzluk dolu yüzü havada parladı.

"Gidelim mi?"

Biraz ekmek yiyerek kayıtsızca sorduğumda ters ters baktı.

"Başkenti Maltban'a taşımak istiyorsan dene."

"Şaka yapıyorum! Bir gün geciktim, lütfen bir göz atın, Majesteleri."

"Doğru. Geçen seferki gibi üç gün olsaydı, şu anda gerçekten yüz yüze olacaktık. Uzun zaman sonra Maltban halkını selamlamak için iyi bir fırsat olmalı."

Temas geciktiği için Maltban'ı şahsen ziyaret etmişti.

Korkuyla arkamı döndüm, her an bunu yapabilecek bir adamı görünce ürperdim.

"Kahvaltı yaptın mı?"

"Yiyemedim. Birinin beni aramasını bekliyordum, bu yüzden yemeğin ağzımdan mı burnumdan mı gittiğini anlayamıyordum."

"Hadi birlikte yiyelim. Sabah seni aradım çünkü seninle yemek yemek istiyordum."

"Ben zaten zayıfım... Ha."

Hâlâ bana bakarken kısa bir iç çekti ve hizmetçiye yemek servisi yapmasını emretti.

İyi kahvaltı edemesem de, sadece benim yalnız yemem için yemek hazırlama alışkanlığı kalbimi kırdı.

"Bugün başka bir mana saldırısı olduğunu

duydum." "Jean az önce rapor mu verdi? Ne

kadar hızlı..."

Marienne ile konuşurken mastürbasyon yapıyor gibi

görünüyor. Hoşuma gitmedi ama daha fazlasını

eklemedim.

Şeytan her ortaya çıktığında tekrarlanan bu garip olaya karşı ağzını kapalı tutması büyük bir şanstı.

"Penelope Ekart, böyle davranmaya devam edersen pişman olacaksın. Nişanlımı öğrenecek son kişi ben olmak zorunda mıyım?"

Callisto sinirden harap olmuştu.

"Dırdırcı, işte yine başlıyoruz!

Kulaklarımı kapatma isteğime zorlukla dayanarak yanak mensorisiyle cevap verdim, yükselen buhar çorbasını bir kaşıkla yedim.

"Önemli bir şey değildi. Rapor edecek zamanım olmadı. Nasıl

yapabildim-... güm!" İşte o zaman oldu.

Birden burnuma bir yerlerden iğrenç bir koku geldi, durduramadım ve mide bulantım arttı.

"Ne oldu?"

Kaşığı yere bırakıp çenemi kapattığımda Callisto yerinden fırladı.

Bir bakışta, sert bir yüzle hızlı bir ateş gibi döküldü. "Neyin var?"

Hasta mısın? Yaralandın mı?"

"Ah...hayır."

Şiddetle bastıran mide bulantısı beklenmedik bir şekilde azaldı.

Kafam oldukça karışık bir şekilde cevap verdim, örtü elimi indirdim. "Kimse yaralanmadı. Birdenbire çorbanın kokusu kötü geldi..."

"Yeme onu. Hemen çöpe at." "Ama az

önce güzel bir yemek yedim..."

"Neden bozulmuş bir şeyi yiyorsunuz? İmparator'un fermanını alan memurlara yemek pişirmek için yapabileceğin bir şey var mı? Chase." (?)

Callisto tekrar sandalyeye oturdu, dilini tekmeledi ve üzgünmüş gibi gözlerini dürttü.

Kendimi biraz adaletsiz hissettim.

"Hayır, aşağı köyden Bobby geldi ve dün gece benim için pişirdi."

Kötü ruhları durdurmanın karşılığında köylüler cömertçe yusufçuk ve yiyecek sağladılar.

Patates ve mantarla kaynatılmış çorbayı Bobby yaptı çünkü ben beğendim.

Kendi itirazlarına rağmen Callisto hâlâ onun kollarını sıkıyordu.

"Yemek de yeterince iyi değil. Bu hafta içinde saray aşılarından bazılarını göndereceğim."

"Tamam, yakında kazmayı bitireceğiz. Daha fazla işe yaramaz insan eklemenin ne faydası var?"

Saraydan ilk ayrıldığı zamanı hatırladım.

Sadece aşçının değil, hanımefendilerin ve beyefendilerin de bana eşlik ediyor olması beni çok şaşırttı.

Aceleyle başımı salladım ve onu nazikçe yatıştırdım.

"şimdi atacağım, o yüzden suratını as. Seni arayalı iki gün oldu. Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?"

"Bundan hoşlanmadım."

"Maltban'da her zaman her şeyi beğenmezsiniz."

"Huh! Bunu biliyor musun? O zaman bu dağ tekniğinde daha ne kadar sıkışıp kalacaksın?"

Bir kahkaha patlattı ve gerginleşti.

Bölgenin her yerinde dolaşmamdan pek hoşlanmıyordu, ancak düşük seviyeli mananın döküldüğü haberini duyduktan sonra bataklık daha da kötüleşti.

Her gün tedirginlikle brifing alma duygusunu bir dereceye kadar anlıyordum, bu yüzden sakince cevap verdim.

"Birkaç gün sonra görüşürüz. Bu sefer geç kalmayacağımdan

emin olacağım." "O değil."

"Sonra?"

"Profesör olarak da çalıştım. İlgili bakanlıkların ve işletmelerin sayısını artırdık, şimdi yetmiyor mu?"

Bir an için ağzını kapattı ve oldukça kısık bir sesle sordu. "...Hala yeterli değil mi?"

Sözleri karşısında gözlerimi kocaman açtım.

Son beş yılda bana hiç bırakmamı söylemedi.

Tabii ki haftada bir buluşuyorduk ve her ayrıldığımızda tüm vücudumuzla sevmediğimizi gösteriyorduk.

Bunun için bana her türlü desteği verdi, bu yüzden hala iyi olduğunu düşündüm. Minnettar olduğum için sık sık daha çok çalışmam için beni motive ediyordu.

Ama bugün nedenini anlıyorum....

Açık sözlü görünüyordu ama Callisto'nun çok yorgun görüldüğünü düşünmüştüm. "Ya ben hala.... eksiksem?"

Ona baktım ve sordum.

Bunu söylersem kızacağımı, "O kaleyi ne zaman tekmeleyeceksin?" diyeceğini düşündüm. (?)

"Bu kadar büyütecek ne var?"

Ancak daha önce ciddi olduğu zamanların aksine, sanki bir şakaymış gibi hemen bir kahkaha patlattı.

"İmparatorluk gücünü güçlendirmek ve sizinle ilgilenmek için daha çok çalışacağım. Saçma sapan konuşanları temizleyeceğim."

"Ne saçmalığı?"

"Önemli bir şey değil. Ondan da öte, bugün ne yapacağız?" Callisto omuz silkti ve konuyu doğal bir şekilde değiştirdi.

Bir süre önce Marienne aracılığıyla duyduğum haberleri hatırlayarak ne demek istediğini kolayca tahmin edebiliyordum.

Bu, soylular arasında yeni imparatoriçe adaylarının sayısının her geçen gün arttığı anlamına geliyordu.

"İmparator beş yıldır yas tutuyor ve bunu hak ediyor.

Geçici bir sözdü ama üzerindeki baskının oldukça güçlü hale geldiğini görebiliyordum.

Kendimi biraz ciddi hissederek

sordum. "Şimdi başkente geri dönmeli

miyim?"

"At gitsin, fazla düşünme ve ne yapıyorsan onu yap." Aslında ona

bunu zaten düşündüğümü söyleyecektim. Ama soruma sanki saçma

bir şeymiş gibi hafifçe geçiştirdi.

"Yanında her zaman bir parşömen ve bir büyücü taşı. Eğer yaralandığını duyarsam, seni çağırırım."

"Bu biraz..." "O

yüzden dikkatli ol."

Endişeli sesi ve gözleri kalbimi ısıttı. ".....okay."

İtaatkâr bir şekilde cevap verdim. Sonra, sanki cevap hoşuna gitmiş gibi, bu kez düz bir yüzle gülümsedi.

Figürü gördüğümde bir kez daha ikna oldum.

Beş yıl önce burada kalmayı seçtiğimde hissettiğim tüm kaygılar boşunaydı.

Ne olur ne olmaz.

Ayrılabileceğimiz ihtimaliyle geleceği çizerken, saçma Callisto'm aynı kaldı.

Bana öyle güzel gözlerle baktı ki çıldıracak gibi oldum, kalbim çaresizce titredi.

Sonra da şunu söylemek zorunda kalacaksın.

Burada kaldığım için mutluyum. İyi ki onu seçmişim. "Majesteleri."

"Ha?"

kiki

Çorba kâsesini ittim ve çenemi masaya koydum.

Sonra kristal kürenin üzerinde yükselirken ona yan gözle baktım ve başka bir şey söyledim.

".....bugün daha yakışıklısın." "..... ne?"

"Hayır, sen her zaman yakışıklıydın, gerçekten yakışıklı."

Durup dururken bir şey söylediğimde Callisto'nun yüzünde sessiz bir ifade belirdi.

Onunla göz teması kuracağımdan emin değildim, bu yüzden bakışlarımı indirdim ve diğer elimle masanın üzerine doğru çektim.

"O zaman utandığım için sana söylememiştim ama aslında saçını değil yüzünü beğenmiştim."

"....."

"Bu benim zevkimdi."

"O zaman "ın ne zaman olduğunu söylemeyeceğim.

Ama sanki bunu bir hayalet gibi anlamış gibi, ağzını boş bir şekilde açtı.

"O zamanlar, sırf sarışınlardan hoşlandığınız için, İmparatorluk Sarayı'ndaki tüm erkeklerin saçlarını boyamalarını emretmişim..."

"Saçlarını boyamak mı?"

Kekeler gibi konuşurken birden ağzını kapattı.

'Şimdi görüyorum....'

Sarayda kimsenin sarı saçı yoktu.

Altın, kraliyet ailesini ne kadar sembolize ederse etsin, emperyalistler genellikle vaftiz babası olarak kahverengi saçlıydı, bu yüzden sarıya benzer saçları olan insanlar vardı.

"Şaşılacak bir şey yok. Cedric'in saçında beyaz bile yoktu ama Marienne onun saçını boyamaya neden bu kadar hevesli olduğunu bilmediğini söyledi."

İşte o zaman oldu. Mırıldanmalarımı dinleyen Callisto, gözleri parlayarak sordu.

"Benden bir şey mi saklıyorsun?" "Evet?"

Ne saklıyorum?"

Bir hıyarlık nöbetiyle kekeledim.

'Seni lanet olası ezik! Acaba hepsini döktün mü?' (Kimi ya da neyi kastettiğinden emin değilim)

Callisto bana titrek bir bakış attı.

Birden kendi kendine mırıldandı.

"Bununla ne yapmalıyım? Bugün neden bu kadar güzel davranıyorsun? Buna dayanamıyorum..."

"....."

"Hemen oraya gelmeli miyim?"

Sanki gerçekten koşacakmış gibi, kendini yavaşça yukarı kaldırdı.

Kristal kürenin üzerindeki doymak bilmez kırmızı bakışları nedense beni biraz tedirgin etti.

Kuruluğu yutmak ve sakinleşmek için ağzımı açar açmaz.

"Majesteleri, üzgünüm ama soruşturma süresi doldu, bu yüzden..." Aniden kristal kürenin üzerinden tanıdık bir ses duyuldu.

Callisto'nun parıldayan gözleri darbenin olduğu tarafa döndü. "Kapa çeneni."

Sanki rakibi Cedric'miş gibi, kelimenin tam anlamıyla öfkeliydi. "Ne tür bir güvenliğin var? Ölmek mi istiyorsun?" "Majesteleri....."

"Kahretsin, bu çakal! Kılıcı başka nereye sakladın?" "Majesteleri, Majesteleri!" (Penny)

Benim sözlerim üzerine Callisto sakinleşmeyi başardı ve bana baktı.

Saraydan ayrıldığımdan beri Cedric her gün Callisto ve kılıçlarla kanlı bir hazine avı oynuyor gibiydi.

Onun için üzüldüm, bu yüzden öne çıkıp onu koparmaktan başka çarem yoktu.

"Sorun yok, devam et."

"...Lanet olsun, soruşturmayı öğleden sonraya erteleyelim mi?"

"Soruşturmayı öğleden sonraya nasıl erteleyebilirim? Majestelerinin kafasını tutup sallayan ve olayın çarpmasına neden olan çılgın bir köpeğin sesini duymak istemiyorum." (Penny)

"Ne tür bir ahmak böyle bir şey söylemeye cesaret edebilir?" (Callisto)

Cedric'ten tamamen bana döndü ve gözleri sözlerime takıldı. Kollarımı kavuşturarak cevap verdim.

"Bunu kim yapar ki? Seninle evlenirsem, halkın evlenir. İtibarım sana bağlı. Anlıyor musun?"

"Benimle evlenmek istiyor musun?"

Sözlerim biter bitmez o da sordu.

Sesi hâlâ çarpıktı ama daha rahat görünüyordu.

Bu durumda, yapılacak en iyi şey içindikileri dökmek ve sonra telefonu kapatmaktı.

"Evet, yakında görüşürüz. Zamana bağlı olarak, eğer bir gün önce oraya varabilirsem, bunu yapacağım. O yüzden şikayet etme ve çok çalış, tamam mı?"

"Evet, sanırım serbest bırakılacağım....."

"Şimdi gitmem gerek. Kes şunu ve seni seviyorum." Boo-.

Son olarak kristal küreyi öptüm ve bağırdığım kelimeleri görmezden gelerek iletişimi kaybettim.

Kısa bir süre sonra ev sessizleşti.

".....Phew, çok zordu."

Sabahtan beri çok yoruldum.

Ama bugün, dış isteme sona erdi, bu yüzden biraz rahatladım.

Tak tak-

Birden kapı çalınarak açıldı ve yağmur içeri girdi. "Günaydın

profesör!"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm ss-32: Yan Hikaye 32

"Bobby! Sabahtan beri ne yapıyorsun?"

Orta yaşlı bir kadın odama girdiğinde onu sıcak bir izlenimle karşıladım.

"Babam ahududuları sabah erkenden topladı. Kahvaltı ettiğinizi sanıyordum. Yıkadım, tatlı olarak deneyin."

Bobby sepeti önüme uzattı. "Bütün bunlarla

ilgilendiğin için teşekkür ederim."

İri tırnak büyüklüğündeki ahududular sepete

doldurulmuştu. Güldüm ve Bobby'nin bayrağını kızım

olarak kabul ettim.

"Ama sabahın erken saatlerinde, yaralanmadın, değil mi? Şafakta dağdan bir mana sürüsü geldi."

"Profesörler ve öğretmenler sağ olsun, aşağı köyde hiçbir sorun yoktu. Devam edin ve deneyin."

"Bobby! Sabahtan beri ne yapıyorsun?"

Orta yaşlı bir kadın odama girdiğinde onu sıcak bir izlenimle karşıladım.

"Babam ahududuları sabah erkenden topladı. Sanırım sen de yiyordun. Yıkadım, tatlı olarak deneyin."

Bobby sepeti önüme uzattı.

Büyük tırnak büyüklüğündeki ahududular sepete
dolduruldu. "Tüm bunlarla ilgilendiğiniz için teşekkür
ederim...."

Güldüm ve Bobby'nin çıkardığı ahududuyu kabul ettim.

"Bu arada, sabah erken saatlerde yaralanmadın, değil mi? Şafakta dağdan
bir mana sürüsü geldi."

"Profesörler ve öğretmenler sağ olsun, aşağı köyde hiçbir sorun yoktu.
Devam edin ve deneyin."

Bobby gülümsedi ve ısrar etti.

Bir bulantı nöbetinden sonra hala midem bulanıyordu ve tekrar midemin
bulanmasından korkuyordum.

Ama getirdiğiniz samimiyeti düşündüğüm için birkaç tane yedim. Neyse ki
sorunsuz geçti.

Hamur kırıldıkça, tatlı ve ekşi çilek kokusu ağza yayıldı.

Keskin bir iştahla, aceleyle ahududu yediğimi söyledim.

"Bobby, sanırım dün yaptığın çorba bozulmuş. Belki de bugünlerde havalar
ısındığı içindir."

"Çorba mı?! Hiç sanmıyorum. Az önce çıkardığım şeyle kaynatılmıştı."

Bobby sözlerime şaşırılmış görünüyor ve durdurulamaz bir şekilde mutfağa
koştı. "Bir bakayım profesör."

"Hiçbir şey söylemeden çöpe mi atsaydım?"

Bir şey söylememem gerektiğini düşündüm ama sonra onu takip ettim.

İçinde çorba olan tencerenin kapağını çoktan açmış ve tadına bakmış olan Bobby bana döndü.

"Kulağa hoş geliyor."

"Gerçekten mi? Ama neden ben... Ugh!"

Onun yanında durup tencereye baktığım andı. Daha önce

kokladığım o iğrenç koku tekrar burnuma çarptı. Bunu

durdurmak mümkün değildi ve mide bulantısı ortaya çıktı.

"Oh, profesör! İyi misiniz?!" "Ugh!"

Urk!"

Bobby şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde sordu.

Ancak bir dizi sözlü tacizden sonra dayanamadım ve tuvalete koştum.

Ancak, hemen kusmak istememe neden olan dalgalı ruh halinin aksine, ortaya çıkan hiçbir şey yoktu.

Ağzım dolu ve kaşlarım çatık bir şekilde dışarı çıkmam epey zaman aldı.

'Bu kadar kötü olduğunu sanmıyorum. Neyim var benim...'

Bugünlerde kendimi çok hasta hissediyordum ama hiç bu kadar ciddi

olmamıştım. 'Belki de Jean'den biraz iyileştirici büyü yapmasını

istemeliyim...'

Başkente dönmeden önce son çare olarak Jean'a gitmeyi düşünüyordum.

O anda gözlerim oturma odasında ayaklarını yere vuran Bobby ile buluştu.

"Bu..."

Tatlı bir dudakla tereddüt ederken, sonunda kararlı bir yüz ifadesiyle fısıldadı.

"Bunu bir sır olarak saklayacağım,
hanımefendi. Merak etmeyin." "Ne? Sen
ne..."

Rastgele bir söz üzerine başımı eğdiğimde, aniden bakışlarının karnıma dokunduğunu hissettim.

Ben de hemen onun neden şüphelendiğini anladım ve yerimden sıçradım.

"Oh, hayır, böyle bir şey...!"

Düşünceli bir şekilde ellerimi salladım.

Calisto'nun evlenmeden önce bir kaza geçirmeye niyeti yoktu. (?)

Tabii ki o benden biraz farklıydı çünkü beş yıldan fazla evli kaldığı için beş yıllık ayrılığının karşılığını almak durumundaydı. (?)

'Doğum kontrolü konusunda çok titiz davrandım...' (Yeterli olduğunu düşünmüyorum (

~))

O sıralardaydı.

Callisto ile yaptığım konuşmaya benzer bir sahne zihnimde canlandı.

-*Pardon, kimin nişanlısı olduğunu bilmiyorum ama bugün çok yakışıklı görünüyorsunuz.*

-Affedersiniz? Yarın erken gitmen gerektiğini söylemiştin. İçmeyi bırak ve uyu.

-Hayal kırıklığına uğradım. Artık eski günlerdeki gibi değil.

-Ha... Bugün vuruşmaya karar verdin. Yine neyin var senin?

-Dostum, sana mutlu yıllar dilemek için yoğun işlerimi bir kenara bıraktım, ama sonra seni burada diğer kızlarla flört ederken gördüm...

-Bunu ne zaman yaptım?!

-Şimdi anlıyorum. Seni baştan çıkarmaya çalışırken beni itmeye nasıl cüret edersin?! O kızlar benden daha mı iyi? Ha? O zaman bunu yapmaya devam edeceğim, Bay Call!

-Görüşmeyeli uzun zaman oldu ve çok içtik. Burada gerçekten kimin üzgün olduğunu bilmiyorum... Bekle, prenses. Delirdin mi sen?! Elbiselerimi yırtacaksın, bırak!

-Kıpırdama! Seni bugün öldüreceğim.

-Bu gerçekten...

"Çılgınca..."

Tamamen unuttuğum anımdaki sözlerimi hatırlamak için kendimi zorlayamıyordum ve alnım şişmişti.

Bu olay bir ay önce, imparatorun 28. doğum gününde gerçekleşti. O

gün büyüyen Calisto, ıslık ıslık parladı.

Öyle olmadığından değil, ama etrafa baktığımda herkesin gözü onun üzerindeydi.

Nişanlım da katıldı ve aristokratlar onu kızları ya da yeğenleriyle karşıladı.

Bu, henüz evli olmadığı için bir şansı olduğu anlamına geliyordu.

Normalde dükün momentumunu yakalayamazdım ama dük imparatorun doğum gününü kutlamak istemediği için yoktu.

Her yerde karşıma çıkan güzel giyimli kadınları görünce boynum yandı, ben de farkında olmadan şampanyayı yudumlamaya devam ettim.

Doğal olarak sarhoş oldum ve sonra Callisto beni durdurmaya geldi.

Sonuç olarak...

"Aman

Tanrım..."

Gözlerim dönmeye başladı. Sanki düşecekmişim gibi sendelediğimde oldu.

"Profesör! Şimdi dikkatli olmalısınız..."

Sözleri başımı daha da döndürdü. Bobby

hemen geldi ve bana yardım etti.

Bobby'ye emin olmayan bir sesle cevap

verdim. "Henüz emin değilim...."

"Adet döngüsünü saydın mı?" Başımı

salladım.

Çalıştığım birçok gece vardı, bu yüzden orijinal döngü düzensizdi.

"Hemen Horte'ye gidip biraz madogu almam gerekiyor. Bobby, benim için gizlice bir araba hazırlayabilir misin?"

Kendimi toparladım ve ona sordum.

Orada hamilelik testi yerine kişinin Magudo ile hamile olup olmadığını kontrol ediyorlardı (Magudo'nun ne olduğunu bilmiyorum).

Magudo mağazası, bir dağ teknolojisi olan Maltban'dan çok uzakta bir malikanedeydi.

Jean'ın mobil büyüü oraya bir saat içinde gidebilir, ancak o imparatorun sadık hizmetkârıdır ve bu gerçeği kendisinden saklayacağı ilk kişidir.

"Horte'ye arabayla gitmek çok uzak olmaz mı? Devam etseniz bile iki gün sürer...."

Bobby endişeli bir bakışla söyledi.

Ama hemen gidip kontrol etmek istedim.

"Jean'le gitmemin imkanı yok. Hasta olduğum için iki gün kapalı kalacağım, ona beni rahatsız etmemesini söyler misiniz?"

"Profesör.... kasabamızda hamileliği doğrulamanın yaygın bir yolu var."

"Gerçekten mi? Neymiş bu? Bana da söyleyin!"

Bobby'nin sözleri üzerine çok sevindim ve

sordum. Ama o tereddütle başını salladı.

"Bence bu tehlikeli çünkü bugünlerde çok fazla mana ortaya çıkıyor. Jean'den sizi oraya götürmesini isterseniz daha iyi olur..."

"Jean'in ne kadar ucuz olduğunu biliyorsun! Bobby, lütfen....!"

Yalvarmalarım üzerine Bobby sanki başka seçeneği yokmuş gibi

yöntemi itiraf etti. Bunu duyduktan sonra yüzüm parladı.

"..... Düşündüğümden daha basit, değil mi?"

"Ürkütücü bir gece, bu yüzden endişeliyim. Sizinle gelebilir miyim,

Profesör?" "Hayır, çalışma sahasına yakın olduğu için yalnız

gidebilirim."

Gülümsedim ve endişeli Bobby'yi rahatlattım.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm ss-33: Yan Hikaye 33

SS33

Sonra bahsettiği karanlık gece geldi.

Araştırma verilerini kontrol ettikten sonra pencereden gizlice dışarı çıktım ve dolunayın gökyüzünde yükseklerde olduğunu gördüm.

Sabahın erken saatlerinde herkes şeytanla savaşmaktan yorulmuştu ama köyde hâlâ yanan bir ev yoktu.

Jean'in kamaramın hemen yanındaki kulübesinde de ışıkların kapalı olduğunu görünce çok rahatladım.

Neyse ki Bobby'nin verdiği yer, şu anda kazının devam ettiği alanın yakınındaydı.

'Eğer dönüş yolunda yakalanırsam, sadece yürüyüşe çıktığımı ve sonra geri döndüğümü söyleyebilirim.

Köyün girişinden çıktım ve karanlık bir orman yoluna tırmandım.

Belki de sık sık gelip gittiğim bir yer olduğu için şehir aydınlık olmasa da yol gözüme tanıdık geliyordu.

Birkaç dakika oldu mu? Çalışma alanının işaretlendiği bir bayrak direği görebiliyordum.

Yamacı geçip biraz daha yürüdüm.

Uçurumun sonunda, büyük kaya katmanlarından oluşan yumuşak bir geçit ortaya ıktı. Burası Bobby'nin söylediği yerdı.

*-Ay gölgesi çiçeğini biliyor musun acaba? Yabani bir bitki.
Bir taş yarığında yetişir ve taç yapraklarının altındaki meyveler her gece
çiçek açtıkça sarıdan siyaha olgunlaşır. Bu yüzden ona Ay Gölgesi Çiçeği
denir.*

*-Normal insanlar yer yemez tükürürler ama garip bir şekilde sabah
bulantısı olan hamile kadınlar ekşi olduğu için iyi yerler.*

"İşte burada."

Çok geçmeden Bobby'nin bana bahsettiği ay çiçeğini buldum.

Biraz aşağıda, büyük kayalardaki boşlukların her yerinde bir demet sarı
çiçek açmıştı.

"Yani bunu deneyebilir miyiz?"

Bana anlatma şekli düşündüğümünden daha basitti.

Tüm halk ilaçları gibi, çok güvenilir değildi, ancak hemen görmek zordu.

"웃차." (Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum. Papago ve
google translate kullandım ama ikisi de 'uchaka' dedi ki bu hiçbir şey ifade
etmiyor. Hatta araştırdım ama işe yarar bir bilgi bulamadım. Bu yüzden
evet, böyle olmasına izin verelim haha)

Kayayı yakaladım ve aşağı atladım.

Kayalar engebeliydi, bu yüzden biraz tehlikeliydi, ancak uzak keşiflerimin
beşinci yılında, bir iblis tarafından sürülen bir uçuruma binmekle
karşılaştırıldığında, bu hiçbir şey değildi.

*-Dikkat et. Gençler köyden ayrılalı uzun zaman oldu, siz de uzun zamandır
şehir dışındasınız.... Sık sık taştan bir yılan belirir.*

Bobby'nin son endişesi kulaklarımda çınlıyordu ama sorun yoktu.

Aslında kıpır kıpır yaratıklardan nefret eden bir insan olmama rağmen, yaklaşık bir yıl boyunca bir dağda yaşamış olmak beni onlara alıştırdı.

Mana küçük bir hayvandan çok daha kötüydü.

Yine de olası durumları önlemek için çok sayıda parşömen getirdim.

Kayadan aşağı uçlara doğru tırmandıktan sonra hızla çiçeklerin açtığı yere ulaştım.

Sarı yaprakların altından aceleyle kaldırılan, siyah küçük bir tırnak büyüklüğündeki minik gümüş meyveler bir arada büyümüştü.

".... Yani sadece koparmam mı gerekiyor?"

Önemli bir şey değil ama sebepsiz yere

gergindim. Titreyen ellerimle meyveleri

kopardım.

Etraftaki tüm çiçekler toplandığında bir avuç dolusu insan toplanmıştı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve sanki acı bir ilaç içiyormuşum gibi onları ağzıma attım.

Çiğnedim ve yedim.

"....Vay canına! Çok lezzetli, değil mi?"

Hemen ağzıma gelen ekşi tat gözlerimi kocaman açtı.

Deleceğimi söyledim ama ekşi meyvenin tadı dilimi uyardı ve düşündüğümden daha kolay oldu.

Bunu fark ettiğim anda meyveyi çiğnemeyi ve yutmayı bıraktım. "Siktir..."

Madogu ile tekrar kontrol etmem gerekecek, ancak buradaki halk ilaçlarından anlaşıyor.

"Hamileyim.

Bacaklarım tutmadı ve oturdum.

Marienne'e baktığımda, bir gün bütün bir aileye sahip olmak istediğimi düşündüm, ama bu çok ani oldu.

"İçeride gerçek bir çocuk mu var?"

Karnımı yokladım ve mırıldandım. Buna inanmak zordu.

"Ben.... iyi bir ebeveyn olabilir miyim?

Bir çocuğum olabileceğini düşündüğümde birden korktum.

Hayatım boyunca ailem tarafından hiç sevilmedim ve bir bebek sahibi olup onu iyi yetiştirip yetiştiremeyeceğimi merak ediyorum.

"....Şimdi ne yapacağım?"

Şaşkın bir ses zayıf bir şekilde aktı.

Ama bir kayanın üzerine oturup düşünsem bile cevabı zaten biliyorum.

"Geri dönüp Calisto'ya söyleyeceğim... Hayır, başkente gidip bir kez daha kontrol edelim, sonra konuşuruz.

Karışık duygularımla mücadele ettim ve omuz silkerek yerimden kalktım.

Kazı ya da her neyse, yarın tekrar gitmem gerekecek.

Tam da tekrar uçurumun kenarına tırmanmak için dışarı fırlayan parçaya dokunduğumda,

Currrrrr- Birden avuç içim titredi ve sarsıldı.

Kafam o kadar karışmıştı ki gözlerim titriyor sandım. KURR,

KUUUWOONG-!

Ama ayağımı basmak üzere olduğum devasa kaya aniden yükseldiğinde bir şeylerin ters gittiğini düşündüm.

Kayalık dağ, muazzam bir toz ve titreşim eşliğinde kıpırdandı.

"Ne... uh, uh! Argh!"

Çaresizce debelenerek aşağı yuvarlanmamayı başardım ama yanımdaki kayaya doğru koştum.

Ama kaya yakında sallanmaya başladığında, deli gibi koşmaya başladım.

Bir basamak taşının üzerinden haç çıkarır gibi kayaya tırmanma ve deli gibi yukarı çıkma zamanı gelmişti.

"Shhh! coo-ooh!" (Şimdi çevirmenlerin romanlardaki garip sfx ile ne demek istediklerini anlıyorum)

Arkadan korkunç bir nefes duyuldu.

Arkamı dönmek istemedim ama yavaşça başımı çevirdim ve kontrol ettim.

"Deli..." (Her deli dediğinde bir shot atın XD)

Ve Bobby'nin söylediği taş yılan vardı.

"Longstone" gibi, kocaman bir yılan, gerçekten bir çubuk gibi, kafasını dışarı çıkararak bana baktı.

"Kahretsin, bu kadar büyük olacağını hiç söylememiştin..."

Başlangıçta küçük bir yilandı, ancak etrafına gömülen kalıntıların etkisiyle bir canavara dönüşmüş olmalı.

Ağlamaya başladım ve aceleyle parşömeni çıkardım.

Aynı anda yılan ağzını iyice açtı ve bana doğru koşmaya başladı.

"Caaaaa-!"

"Ahh! Ellerini dondur!"

Parşömeni yırttım ve büyüü bağırarak söyledim. Sonra hemen aşağı atladı. Qua-a-ang-ang!

Yılanın ağzı kıl payı kadar az önce bulunduğum yere sıkışmıştı. Taş tozuyla karışık toz ve kaya parçaları her yere sıçradı.

Savunma parşömenlerini zamanında yırtarak kalkanı yırtmasaydım, bu bir felaket olurdu.

"şşş, şşş, şş-"

Saldırıma rağmen, beni arayan yılanın kafası hâlâ sağlamdı.

Belki de derisi kaya gibi sert olduğu içindir, ama dondurma saldırısı işe yaramamış gibi görünüyordu.

"Ateş Pisson! Thunder Bloom!"

İblis tam olarak kendine gelmeden önce diğer saldırılara geçtim. Boom, boom-!

"Cue-e-e-e-"

Ama sadece korkunç çığlıklar atarak şiddetle tökezledi ve nadiren düştü.

'Ne yapmalıyım? Kristal küremi getirmediim.

Jean'in köyde vurduğu bariyer sadece kötü ruhları engellemekle kalmadı, aynı zamanda canavarın iyi bir gece uykusu için ağlama sesini bile engelledi.

Yardım istemenin acil bir yolu yoktu. "Hayır-ah-ah-!"

Bir kez daha ağzını sonuna kadar açtı ve bana saldırmaya hazırlandı.

Aralarında görülen keskin zehir ay ışığında yansıdı ve boş yere parladı.

çığlık sesi

Aceleyle büyüyü söyledim ve ellerimi başımın etrafına sardım.

Bu şekilde aşağı atlamayı planlarken, kalkanı iki ve üç kez karnıma sardım.

Bebeğin geldiğini fark ettiğim anda bir sorunum olabileceğinden korktum.

"Shhhhhhhhh. Cuwe-e-ek!"

Tam o sırada, el sallayan ve tehdit eden yılan bana doğru atlamaya başladı.

kesme sesleri

Gökyüzünü yaran keskin bir sesle canavarın hareketi durdu.

"Shhhh..."

Bir anlık sessizlik. Ve sonra.

Yılanın benden çok da uzak olmayan bir mesafede havada ağzını açmış duran başı birden gövdesinden ayrıldı.

Whoo-ooh-ooh!

Büyük bir kükremlle ile kanyondan aşıağı bir kaya gibi

yuvarlandı. "Ne, ne..."

Kaya duvardan aşıağı düşmeye hazırlanırken hala nefesimi tutuyordum çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

O zaman oldu.

Siyah gölge yaklaştı ve biri bana doğru uzandı. "İyi misin...?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirir <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-34: Yan Hikaye 34

SS34

Ay ışığının altında, gri-kahverengi saçlar usulca dağıldı.

Bana elini uzatan adamın yüzünü gördüğümde yavaşça ağzımı açtım.

Gözlerim açıkken rüya mı görüyorum? İçten içe bundan şüphe ediyordum ama gözüme gerçekmiş gibi görünmüyordu.

Beş yıl önce ölen o, şimdi bana uzanıyordu. "...Eclise."

Uzun bir süre dudaklarımı büzdüm ve tiz bir çığlık gibi mırıldandım.

"Sen... sen, yaşıyor muydun?"

Callisto, cesedini bulamadığı için bir süredir İmparatorluğu arıyordu.

Tüm isyancıları bulmak ve arkalarında pişmanlık bırakmamak için onları idam etmekte.

İsyancıların aranmasıyla ilgili bir habere yüreğim ağzımda kulak

misafiri oldum. Ama sonuçta Eclise'in cesedi asla bulunamadı.

Şimdi, beş yıl sonra, ejderhanın nefesin karnını bile terk etmeden ortadan kaybolduğuna inanılıyordu. (?)

Aslında, bu nedenle cesetleri bulunamayan pek çok insan vardı.

Ancak hiç beklemediğim bir yerde, hiç beklemediğim bir durumla karşılaşacağımı rüyamda bile hayal edemezdim.

".....how.... ne oldu?"

Doğruldu ve eğildim.

Ve şaşkın gözlerle ona bakarak sordu.

"Hangi cehennemdeydin? Yıllarca takip edilmek kolay olmasa gerek...."

O zaman oldu.

Tek kelime etmeden bana bir oyuncak bebek gibi bakarken, aniden ağzını açtı.

"Asıl adım Eclipse mi?" "...Ne?"

Hiçbir şey duymamış gibi boş gözlerle ona baktım.

Sonra göz hizamıza gelmek için yavaşça önümde çömeldi. "Beş yıl öncesini hatırlamıyorum."

"Bu... bu değil...."

"Paralı askerlerden biri kanlar içindeki beni bir arka sokaktan aldı. Bana Hamilton dediler. Yattığım arka sokağın adıydı bu..."

"....."

"Biliyor musun?"

Gözlerini benden ayırmadan sessizce sordu.

Balmumu gibi, grimsi kahverengi gözbebeğinde yansiyordum.

Aynı anda hem çok yabancı hem de tanıdık olduğunu hissettim.

Çünkü Eclise bana her zaman bu yüz ifadesiyle bakardı, aynen böyle, herhangi bir tedirginlik duymadan.

Bu yüzden hafızasını kaybettiğine dair sözlerine inanmak zordu.

".....yalan söyleme."

Ona ters ters baktım, sanki ona Hamilton dememi istermiş gibi bakıyordu.

"Bu kadar yaklaşmıştın ama bulunamadın mı? Ölmek üzereydin çünkü karnında bir delik vardı."

"....."

"Bu ödülleri hazırlamak oldukça uzun zamanımızı aldı, paralı askerlerden hiçbirinin sizi saklamaya çalışacağını sanmıyorum...."

"Boynunda bir bağlama kayışı olduğunu gören bir Paralı Asker lideri beni kızdırmaya çalıştı."

Şüpheli sözlerimi keserek sakince konuştu.

Eclise'in sözleri karşısında gözlerimi kocaman

açtım.

Korkunç tepkime rağmen devam etti.

"Aklım başıma geldiğinde hepsini öldürmüştüm.... Başkentte daha fazla kalamazdım. Yakalanmak ve bir suçlu olarak idam edilmek istemiyorum."

"....."

"Bu yüzden kendimi toparlar toparlamaz hemen iksiri çaldım ve başkenti terk ettim."

"....."

"Ondan sonra, isimsiz bir paralı asker olarak çalışarak lke çapında dolaştım."

"Ha...."

Sözleri başımı döndürdü.

Aniden ortaya çıkan bilgi akışı başımı döndürdü.

Eclise'in karşımda hl hayatta olduğuna ve hafızasını kaybettiğine inanmak zordu.

Bana böyle özel bir yalanı açıklamak için hiçbir neden yoktu.

Bunu zar zor kabul ettikten sonra elimi alnımdan çektim ve tekrar ona baktım.

"Hafızam yok demiştin. Burada olduğumu nereden biliyordun? Neden beni takip ediyorsun?"

Kafa karışıklığı düşündüğümden daha çabuk yatıştı. Sakin bir sesle sordum.

Bir ya da iki sorudan fazlası vardı.

Yaşananlar nedeniyle birçok kez peşime düştüğünün belli belirsiz farkındaydım.

Ama hafızasını kaybetmişti, bu yüzden bana yapışması için bir neden yoktu.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Sessizce sorumun bitmesini bekleyen Eclise yavaş başını salladı.

"..... Eckart ailesinin tek ve biricik prensesi, imparatorun nişanlısı. Penelope Eckart, Kraliyet Arkeoloji Akademisi'nin onursal profesörü."

Yavaş cevap verdi.

Dışarıdaki görevlerimi herhangi bir geçmiş araştırması yapmadan bilmek kolaydı. Yine de ona biraz gerginlikle baktım.

Sonunda başka bir değiştirici olacağını düşünmüştüm, 'Benim tek ve biricik efendim' gibi bir şey.

Ama o çenesini kapalı tutarak şüphelerimi gölgeledi.

Kısa bir aradan sonra fısıldadı.

"..... Üç yıl önce, bir iblisi yakalamam istendiğinde bir köye gittim ve sizi gördüm."

"....."

"O zamanlar ben de tıpkı bugün sizin gibi ibisle yüzleşmenin ortasındaıdım."

Sanki o zamanı hatırlamış gibi hafif bir gülümsemeyle ekledi.

"Seni mücadele ederken gördüğümde... aklıma gelen tek şey sana yardım etmek oldu."

"....."

"Hep uzaktan izliyordum ama ilk kez yakından görüyorum."

Yüzünde meraklı bir ifadeyle bana doğru eğildi.

şaşkınlıkla ondan bir adım geri çekildim ve kendimden uzaklaştım.

"Peki o zamandan beri..... yani üç yıldır beni takip mi ediyorsun?" "....."

"Ne zaman bir iblis ortaya ıkrsa, biri onu öldürür ve sonra ortadan kaybolur, o sen miydin?"

Dikkatli bir sesle sorulduğunda, vücudunu düzelterek cevap verdi.

".....eğer başka bir eskort ya da paralı asker tutmadıysanız."

"Neden?"

Sözleri biter bitmez ona sordum. Onu güçlükle anlayabildim.

"Hafızanızı kaybettiğinizi söylediniz. Hiçbir şey hatırlamadığınızı söyledin. Ama benim hakkımda ne biliyorsun ki beni üç yıl boyunca takip ettin?"

"....."

"Hafızanızı kaybettiğinizi söylemiştiniz. Zar zor hayatta kaldın. O zaman hayatını yaşa, neden tekrar peşime düşüyorsun!"

Göğsüm tıkanmıştı.

Sadece soracaktım ama fark ettiğimde ona bağıırıyordum. "Neden hala oyundan çıkmıyor?"

Tamamen unuttuğum bir oyunu hatırladım.

Beş yıl, Leyla'nın beyin yıkayıcı etkisinden kurtulmak için yeterli bir süre. Benim adıma ölmekte olan onu hâlâ canlı bir şekilde hatırlıyordum.

Titreyen gözlerle yüzünü taradım.

'Kayıp hafıza' kelimeleri yanlış gibi görünmüyordu.

Hayır, aslında bilmiyorum. Eclipse aslında yüz ifadeleri o kadar nadir görülen bir adamdı ki aklından geçenleri kolayca okuyamazdınız.

Zaten o cehennemde hayatta kalmak önemliydi.

Neden? Eğer öyleyse, o zaman kendi hayatını bulmalısın, neden hala bana bağılısın?

Hayal kırıklığımla ne yapacağımı bilemedim ve alt dudağımı

ısırdım. İşte o zaman oldu.

"Vücudunuzun zihninizden önce nasıl tepki verdiğini görünce... Geçmişimle yakından ilişkili olabileceğinize dair bir önsezim vardı."

"....."

"Neyse ki sezgilerim yanılmamış. Beni düşündüğümde daha iyi tanıyorsun."

Oldukça memnun bir yüz ifadesiyle kahkahayı patlattı.

O gülen suratla ne söyleyeceğimi unutarak ona dönüp baktım. Eclipse benim yanımda hiç bu şekilde gülmemişti.

Tamamen farklı birine bakma hissi bir anda kendimi tuhaf hissetmeme neden oldu.

Yüzünü yücelttiğimde, sadece gözleri ve saç rengi eskisiyle aynıydı.

Biraz olsun değişmediğini düşünmemin nedeni kendine özgü rengi ve eski püskü zırhıydı.

Ama beş yıl içinde oldukça değişmişti.

Yüz hatları belirginleştikçe, çene hattı ve gözler kalınlaştı.

Kötü kesildiği için ensesine kadar uzanan kabarık saçları, alını açıkta kalacak şekilde düzgünce düzenlenmişti ve boyu ve cüssesi eskisinden çok daha büyüktü.

Kazınmış yüzü gitmiş, tam anlamıyla tuhaf bir adam olmuştu. "Her şeyi gözlemlediniz mi?"

Ben ona yabancıymış gibi bakarken birden sordu.

Atmosfer de değişti. Artık ondan yakında ölecekmişim gibi tehlikeli bir koku almıyordum.

Genç bir ses beni güldürdü, ancak o zaman heyecanlandım. (?)

'....her şeyi gerçekten unutmuşsun.

Beni sevdiğini söyleyen o yarı deli adam ortalıkta yoktu. "Şimdi,

onunla olan tüm ilişkilerini gerçekten tasfiye edebilir misin?

Ancak, bencilce rahatlama duygularıma rağmen, aramızda dolaşan rahatsız edici ve garip duygular vardı.

"..... neden üç yıl boyunca bana sormak için karşıma çıkmadın? Geçmişini bilen birine benzediğimi söylemiştin."

"İlk başta, geçmişe olan merakımdan dolayı seni takip etmeye başladım... ama bundan o kadar da emin değilim."

"Ne?"

"Geçmişı bilmek bu kadar önemli mi?"

Verdiği cevap karşısında bir an için gözlerimi kocaman açtım. Bilinmeyen bir bataklığın içine düşüyormuşum gibi hissettim.

"O zaman arkamdan ne kovalamak istiyorsun?" "Hiçbir şey."

"Ne?"

"Sadece yapmak

istiyorum." "Ha...."

Geçmişte Eclise de iyi bir iletişimci değildi. Ve hafızasını kaybeden bu Eclise, duvar penceresinde olduğu gibi kaldı.

Derin bir iç çekişten sonra sakinleştım ve sordum.

"Paralı asker olduğunuzu söylediniz. İstedığınız hayırseverlik hizmeti bu mu?"

"....."

"Para almadan, iblisleri öldüren ve hiçbir bağlantısı olmayan insanlara yardım etmek mi istiyorsun? Yoksa yaptığım arkeoloji mi?"

Bilmiyormuş gibi davranmaya devam edersen, bilemezsin.

Kendini benim önümde gösterdi ve ben de elimden geldiğince ona yardım edeceğimi düşündüm.

İstedığı bir şey var, bu yüzden etrafta dolaşıp duruyor. "Yoksa para mı? Paraya mı ihtiyacın var?"

"Bunların hiçbirine ihtiyacım yok."

Ama saçma bir şekilde bunu kesin bir dille reddetti.

"Sadece... Yaptığın şeyi güvenle yapmaya devam ettiğini görmek istiyorum." "Ama neden yapasın ki?"

"....."

"Birbirimizi geçmişte tanımış olsak bile, daha önce hiç karşılaşmadık. Geçmişini bilmek istediğın için mi? Üzgünüm ama sana söyleyecek bir şeyim yok. Zaten bildiğiniz gibi, geçmişte bir köleydiniz, hepsi bu."

"Sormak istediğim için yaklaşmadım."

Ben av tüfeğı gibi dökülürken Eclis omuz silkti ve hafifçe cevap verdi. Gerçekten başka birine benziyordu.

"O zaman beni koruman ve etrafımda dolaşman için bir neden yok."

Sert bir çizgi çektim.

Maç boyunca birbirimize karşı zehirliydik.

Gizlenen, aldatılan ve kullanılan zehirli bir ilişki. Bunu

tekrarlama düşüncesi tüylerimi diken diken etti.

Vedalaşma vakti gelmişti. Çok öfkeli olduğumu düşündüm, bu yüzden sakın konuşmaya çalıştım.

"...Bugün beni kurtardığın için teşekkür ederim, ama artık bunu yapmak zorunda değilsin, o yüzden hayatına geri dön."

"Ah. Eğer rahatsız hissediyorsanız, görünmeden yapmaya devam edeceğim. Bugün gelmek zorunda kaldım, biliyorsun...." (Bu kısımda yanılıyor olabilirim. Görünmeden yapmaya devam edeceğimi mi yoksa vazgeçeceğimi mi söyledi bilmiyorum).

"....."

"Bundan sonra aldırmayacağım."

"Yanılıyor olmalısınız."

Bu boğucu duyguya dayanamadım ve sonunda soğukkanlı bir şekilde azarladım.

"Yüzüm biraz tanıdık geldiği için, geçmişini bilen kişi benmişim gibi hissediyorsun, bu yüzden senin için bir tür cankurtaran olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Benim agresif ses tonum karşısında Eclipse'in kahverengi gözleri hafifçe büyüdü.

Ama şimdi kesmezsek, sonu gelmeyen bir söz savaşına gireceğiz.

Ve Eclipse nedenini bilmeden etrafımda dolaşmaya devam ediyor ve yavaş yavaş hafızasını geri kazanabilir.

Ne yazık ki, herhangi bir anı bulmasını

istememedim. Bir felaket yeterliydi.

"Evet... belki de bir hayırsever. Çünkü seni bir açık artırmada köle olarak satın aldım." "....."

"Ama hepsi bu kadar. Artık şunu bil ki, geçmişte senin düşmanın gibiydim. Benden her zaman nefret ettin ve bana içerledin."

"..... neden?"

Eclis tuhaf bir yüz ifadesiyle bana sordu.

Tereddüt ettim, sonra soğukkanlılıkla

cevap verdim.

"Çünkü senden faydalanarak hayatını mahvettim." (O biliyor...)

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-35: Yan Hikaye 35

SS35

Benim sözlerim üzerine Eclipse'in yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Ben... senin tarafından mı kullanıldım?"

"....."

"Ama seni kullanmadım, değil mi?"

Sözlerimin inanılmaz olup olmadığına bakılmaksızın, oldukça gülünç bir bakışla bana bir aşağı bir yukarı baktı.

Hafızasını kaybettiği doğruysa, yarım hafta yemek bile yiyemeyen bir kadın tarafından kullanılırken hayatının mahvolduğunu söylemek saçma olur.

"Bu komik bir hikaye."

Yavaşça, aşağı bakan gri-kahverengi gözler tekrar düzleşti. Sonunda patladı.

"Eğer bana geçmişten bahsetmek istemiyorsan, bunu neden söylüyorsun?" "Bu şekilde, artık benimle takılmayacaksın."

'Büyük bir Serap', beni gördüğünde kavrayamadığı bir geçmişe atıfta bulunuyor (?)

'Düşman' kelimesi, bir cankurtaran ya da bir sevgili olabileceği varsayımından gerçeğe daha yakındı.

Bana bakarken yüzündeki sırıtış kayboldu.

"..... peki ya seni yenersem?"

Sesini biraz alçaltarak sordu.

"Ya kendi hayatımı mahvedecek kadar kullanıldığım için ağlarsam ve şimdi de senin hayatını mahvedersem?"

"Bunu yapmak ister

misin?" Hafifçe cevap

verdim.

Hafızasını kaybeden Eclise eskisinden çok daha farklı bir insan oldu, ama öyle olmayacağından emindim.

Eğer beni öldürmek isteseydi, bu zahmete katlanmak için peşimden koşmazdı.

Geçmişi pek merak etmiyordu ama benden öğrenmek istediği bir şey olmalı.

"Şu anda düşündüğün şeyin bu olduğunu sanmıyorum...."

Eclise tahminlerin ne ölçüde uyuştüğunu belli belirsiz

yanıtladı. "Peki ya sen?"

Sonra topu bana fırlattı. "Sen

de mi benden nefret

ediyorsun?"

Bu ani soru karşısında gözlerimi kocaman açtım, sonra yavaşça başımı

salladım. "..... öyle olmuş olabilir."

"Neden?"

"O zamanlar soylular için biraz tozlu bir insandın."

Omuzlarımı silktim ve iyi bir neden uydurdum.

"Ukalalık yaptığımı söylüyorsun..."

Eclise anlamlı bir yüz ifadesiyle sözlerimi kopyaladı.

Onun yetişkin yüzünü beş yıl önceki genç adamla örtüştürdüm.

O zamanlar, hayatta kalmak için dik kafalı olmak, yalan söylemek veya başkasını kullanmak konusunda hiçbir tereddüt yoktu.

O zamanlar bunun doğal olduğunu düşünüyordum.

Ben gitsem bile, kadın kahraman kalacaktı. Ve erkek başroller sonunda onu sevecekti.

Bu yüzden Yvonne kılığına girmiş Leyla'yı getirdiğinde o kadar sinirlendim ki dayanamadım.

Bana öyle geliyordu ki tüm bu saldırı başarısızlıkları, kaçamama ve sonunda ölme ihtimalimin hepsi Eclise yüzündendi.

Beni sevdiğine ve bana sahip olmak istediğine dair tüm o sözler bir aldatmaca gibi geldi.

Veliaht Prens ile düelloya girdiğinde ve sonra benim için hayatını feda ettiğinde, ancak o zaman fark ettim.

Koyu kırmızı favorilik göstergesi çubuğu, belki de Leila'nın beyin yıkaması nedeniyle değil, benim yüzümden yaratılmıştı.

Şimdi hiçbir şeyin görünmediği gri kafanın üzerindeki havaya bakma zamanıydı.

"Şey... bazen beni öldürmek istemiş olmalısın, değil mi?" diye

sordu Eclise aniden.

"En azından beni şimdi öldürebilir

misin?" "..... ne?

Onun sözlerine biraz sonra yanıt verdim.

Bu sırada kollarından hızla bir hançer çıkardı. "Nesin sen...."

"Al."

Sonra keskin bir bıçakla boynumun yanına vurdu ve işaret etti.

"Bunlar bir kerede öldürebileceğin yerler."

"....."

"İşte, al."

Bana bıçağın sapını verdiğinde neden bahsettiğini tam olarak anlayamadım.

Aptal aptal ne yaptığına bakıyordu. "....

uyuşturucu mu aldın?"

Deli kelimesi zar zor arındırılmıştı. Rahatça cevap verdi.

"Hayır. Sadece başkent dışında dolaşımda olan şeyler." (?) "O zaman bunu neden birdenbire yapıyorsunuz?"

"Sadece, seni kovalamaktan ve iblisleri avlamaktan yorulmaya

başlamıştım." " "

"Birbirimizden nefret ettiğimiz için, beni öldürmeye çalışmanın eğlenceli olacağını düşündüm."

Ama ben onun bir 'düşman' olduğunu söylediğimde, bu incitici ilgi aklına gelmiş gibi görünüyordu.

Harika sözlerden (?) bahsetmişken, Eclise donmuş elimi zorla çekti ve bana bir hançer verdi.

"Deli misin sen? Kes şunu. Hayatın sana bu kadar komik mi geliyor?" Nöbet geçirir gibi elini sallayarak bağırdım.

"Aslında, yaşamaktan oldukça sıkıldım."

Ama bir milim bile kıpırdamadı ve tuhaf gözlerle bana baktı. "O günleri düşününce benden nasıl nefret ettiğini merak ediyorum." "Senden...."

"Nasıl davrandım? Belki de benden yararlanmaya çalıştın ve ben de bana gösterdiğin nezaketi bilmeden sana ihanet ettim? Ya da...."

"Bırak artık, olur mu?"

"Bileğini tutup öpmemi istemiyor musun?" (?)

Sanki şaka yapıyormuş gibi elimi tuttu ve birkaç kez boynuna dokundurdu.

Tık, tık. Bıçağın keskin kenarı şimdi eski, çalışmayan sarı bir boncuğa dokundu.

Bir an için, ayak uyduramadığım ve elimi sıkmaya çalışan bir adamın çılgın davranışları karşısında hayrete düştüm.

Aslında gerçeğe oldukça yakın olan adamın sözleri karşısında soğuk yüzüm sertleşti.

"Sana yanılmamanı söylemiştim. O kadar da büyük bir mesele değildi."

Onun elinden kurtulmak üzere olan itiş kakışı durdurdum ve yakalanmamış olan diğer elimle eti yakaladım.

Ve hançeri boynuna sapladım, tam da onun istediği gibi.

Sonra yüzünde çok ilginç bir ifadeyle elimi bıraktı. "Senin eğlenen için neden ellerimi kana bulayayım ki?"

Gözlerimi hançerden ayırmadan sordum.

"Benim efendim olduğunuzu duydum. Belki de kölenin geçmişteki borcunu ödemek için?"

"Peki. Boynundaki gerdanlığın farkına bile varmayan senin için buna gerçekten değer miydi? Hatırlayamıyorum."

Gözlerim zırh boşluğuna gizlenmiş gerdanlıkta konuşurken, gözlerindeki ilgi yavaş yavaş azaldı.

Yüzünü tekrar mum gibi kaybettiğini gördüğümde ona soğuk bir çığlık attım.

"Ve sen benim kölem değilsin. Sefilce kullanılmak istemediğimi biliyordum, bu yüzden yükselmenin yolunu buldum."

"O zamanlar daha iyi bir hayat yaşamış olmalısın." (Bu kısımda yanılıyor olabilirim, onunla mı yoksa onunla mı ilgili olduğundan emin değilim)

Onu ifadesiz bir yüzle şaka yaparken gördüğümde, elimdeki hançere biraz daha kuvvet uyguladım.

Kesilen bir şeyin ürkütücü sesi kulağı harekete geçirdi.

"Kullanım değerini sona erer ermez anahtarı sana verdim (Onu kontrol eden yüzüğü kastediyor) ve ilişkimiz orada sona erdi."

Bıçak biraz daha derine indi. Sonunda

sert deri kesildi.

Köleleri bağlayan koşumlar, büyüleri nedeniyle çoğu silahla kolayca zarar görmezdi.

Ancak, tüm mananın yok olmasından sonra zamanla aşınan deri çoktan bir kez kırılmıştı ve üzerinde yapışkanla donma izleri vardı.

Hedeflediğim kısım buydu.

"Köle olarak anılmak istemediğin için bir paralı askeri öldürdüğünü duydum. O zaman neden bunu tekmeleyip duruyorsun?"

Tuttuğum ve güçsüz bir şekilde düşmekte olan gerdanlığı yakaladım ve gözlerinin önünde iki kez salladım.

"Tıpkı senin, anılarını unutmanın sadece bir yalan olduğunu söylemen gibi."

Bıçağı hâlâ boynunda tutuyordu ve bir tehdit gibi parlıyordu.

Sonra yavaşça gözlerini oynattı ve kestiğim gerdanlığa baktı. "Biliyorum."

"....."

"Dediğiniz gibi, artık onu takmak için bir neden yok..."

"....."

"Neden o eklemi bir köpek gibi boynuma takıyordum?"

Başını hançeri tutan elime doğru eğdi ve bıçağın ucunun boşluktan içeri girdiğini fark etmedi bile.

"Biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

Kan akmaya başladı. Onu ittim. "Seni deli adam,

bunu yapmamın imkanı yok."

Kısık bir sesle ona küfrettim ve gerdanlığı kanyondan aşağıya doğru fırlattım.

Sonra ellerimi sallayarak yavaşça sordum.

"Tamam mı?"

Beş yıl boyunca nedenini bilmeden unuttuğu şeyi bırakmaya değmeyecek bir ilişkiydi bu.

Benim sözlerimle gri-kahverengi gözleri bilinmeyen bir ışıkla parladı.

Ancak onu görmezden geldim ve hançeri kibarca iade ettim.

"Ve üzgünüm, eğer ölmek istiyorsan, bunu kendin hallet ve benden uzakta bir yerde öl. Ölsen de ölmesen de pek bir şey bilmek istemiyorum."

"..... göründüğünden daha soğuk kalplisin."

Dışarı attığım bıçağıma baktı ve kıkırdayarak kabul etmem uzun sürmedi.

Kalbim çok rahatlamıştı ama kendimi o kadar da kötü ifade etmedim.

"Ne zaman bir iblis ortaya çıksa, herkesi korumaya çalıştın, bu yüzden senin hayırsever biri olduğunu düşündüm."

"İş yerinde her seferinde insanların öldüğünü görmek istemiyorum. Ayrıca bu kadarıyla başa çıkabilecek kapasitedeyim."

Bu küstah cevap karşısında yüzümü ekşittim.

"Yaptığınız işi yaparken eğleniyor musunuz?"

Ama birdenbire bana damdan düşer gibi bir şey sordu.

"Eckart'ın tek düşesi olmaktan daha mı eğlenceli?"

"Bu bir iş. Her seferinde nasıl eğlenceli

olabilir ki?" "Bunun için çok hevesli

görünüyordun..."

"Eckart'ların biricik prensesini bir kenara attığım için çektiğim acı kadar ödüllendirildiğimi de hissetme eğilimindeyim." (?)

Onun çılgın soruları karşısında başımı eğmeye

çalıştım. Ve bir ara verdikten sonra, önemsiz bir

şekilde ekledim.

"Yaşadıkça, bir gün senin için başka ilginç şeyler de olacak. "....."

"Yapmak istediğim bir şey var ve bunun için deli oluyorum ve tüm yıl boyunca bunun peşinden koştum...."

"....."

"Hayatın sıkıcı olduğunu söylemek için çok gençsin."

"Büyük bir ilişkimiz olmadığını söylemiştin, yaşıma hatırlıyor musun?"

"Benden daha genç bir adamın bu kadar arsız olduğunu mu? Evet,

hatırlıyorum."

Kollarımı kavuşturarak ferahlatıcı bir şekilde cevap verdiğimde, ifadesi yine tuhaflaştı.

"Benden ne almaya çalışıyorsun?"

Kuru gözbebeklerinin arasından beni inceleyen adam ağzını tekrar açtı.

"Yeni vefat etmiş, nefret ettiğin birine neden böyle söylüyorsun?"

Kasıtlı olsun ya da olmasın, söylediğim her kelimeye dikkat çeken Eclipse'in sesiyle kalbim kırıldı.

'Bunun bir yalan olduğunu fark ettin mi? Oh, hatırlamıyorsun...'

Ama her iki durumda da, herhangi bir tedirginlikten yoksun olan yüzünden bir şey anlayamadım.

Bir anlık ıstırabın ardından beynimden vazgeçtim ve nazikçe cevap verdim.

".....çünkü artık tüm o olumsuz duyguları hatırlayamayacak kadar mutluyum."

Ona içtenlikle söylediğim tek şey buydu.

"Bunu söyledim çünkü seninle zaten rahatsız edici bir şekilde karşılaştım ve bilmeni istedim. Her neyse, bugün biraz yardım aldım, onu aldatmaya bırakmak istemiyorum."

"....."

"Eğer anlıyorsan, beni kovalamayı

bırak." "Senden nefret ettiğim ve sana

içerlediğim gerçeği," " "

".....doğru muydu?"

O zaman oldu. Konuşmayı kesmek isteyen benim aksime, ısrarla bilmek istemediği geçmişi hakkında sorular sordu.

İç çekerek cevap verdim.

"Neden sana yalan

söyleyeyim ki?" "Yalan

söyledim aslında."

Ekşi tonum bir şeyleri harekete geçirdi mi?

Tek bir ifadesini bile değiştirmeden öyle sözler sarf ediyordu ki bir an için nefes almayı bıraktım.

"İlk başta, geçmişte ne olduğuna bakmaksızın seni öldürmek için peşindeydim."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-36: Yan Hikaye 36

SS36

Bana bir adım daha yaklaşırken söyledi.

"Peşimden.... beni öldürmek için mi
geldin?

İçgüdüsel bir tiksintiyle geriye doğru bir adım attım.

Hatırladığım kadarıyla geçmişte hiç böyle olmamıştı.

Bu bağlamda, gerçekten hafızasını kaybettiğini ve farklı bir insan haline geldiğini doğrulayabilirim.

"Beni hatırlamıyorsun bile, neden?"

"Çünkü hatırlamıyorum. Seni gördüğümde hissettiğim nahoş duygudan
nefret ediyorum." ".....hoş olmayan his?"

"Bu sinir bozucu. Burada koştuğuma
inanamıyorum...." Kolunu kaldırarak konuşmasının
sonunu bulanıklaştırdı. "Hiç hoş değil."

Bana uzattığı hançerin ucuyla göğsüme vurdu.

Bana baktığında kalbimin neden çarptığını anlayamadım.

"Bu fizyolojik bir itme mi yoksa bilinçdışının hafızasının bir kalıntısı mı?

Kesin olan bir şey vardı ki, bir süredir bana bakan parlak gözlerde hiçbir
duygu yoktu.

"...Bunu neden birdenbire söylüyorsun?"

"Ben de hep bunu merak ediyordum. Seni gördüğümde neden böyle hissediyorum?"

Bir adım daha attı.

Geri adım atmaya çalıştım ama bunu yapacak yerim yoktu çünkü çoktan kaya duvara ulaşmıştım.

Bana daha yakın olan Eclise ifadesiz bir yüzle parlıyordu.

"Hafızayı geri getirmenin bir yolu yok. Bu yüzden seni takip ediyorum. Seni görürsem bir şeyler öğrenirim diye düşündüm...."

"....."

"Bunun sadece düşmanın olduğum için olduğuna inanamıyorum. Biliyor musun? Düşündüğümünden biraz daha sıkıcı."

Sanki yüzüyormuş gibi gözlerini açarak bana kaşlarını çattı. "O

zaman ne dememi istiyorsun, düşman değil mi?

Seni kullandığımı ve bunu bildiğini, ama sana sevgimi veremediğim için çıldırdığını mı? Bana baktığında atan kalbimin geçmişimiz yüzünden olduğunu mu?

Ancak sözleri ve tutumu bunu söyleyemeyecek kadar çelişkili değil mi?

Eclise, sinirlendiğim için öldürmek istediğim hafızasını kaybetti. (?) Ama güvende olabilmem için manayı arkadan idare eden oydu.

Hadım edilmiş hissi veren gözleri, üç yıl boyunca etrafımda dolaşması ve bana yardım etmesi...

Başım dönüyordu.

Tökezlememek için vücuduma bastırđım çiçeklerle ağzımı açtım.

"..... üç yıl, beni öldürmek için bir sürü şansın olacaktı."

"Bu kadarı yeterliydi."

O da hemen kabul etti. Ve tekrar reddetti.

"Ama umutsuzca beni tanıımıyormuş gibi davranmanı görmek düşündüğümünden daha ilginçti."

Gerçekten de her şeye eğlence ve ilgiyi kıstas alarak mı karar veriyordu?

Bir dizi anlaşılmaz cevap verdi.

Ama yavaş yavaş sözlerinin ardındaki gerçek anlamı okuyabiliyordum.

Bana dik dik bakan, merak ve eğlenceyle parlayan gözleri aynı zamanda cansızdı.

Bir zamanlar, farkında olmadan yavaş yavaş yükseklere doğru batıyormuş gibi hissediyordu, ama şimdi kelimenin tam anlamıyla düşmüş bir oyuncak bebek gibiydi.

Hayatında bir amaç ya da yaşama isteği yok, sadece önündeki eğlenceyi seviyor.

Ne yazık ki yine ben oldum.

Beni öldürmek istiyor çünkü bu onu rahatsız ediyor ama o zaman eğlencesini sonsuza dek kaybedecek.

Bir bakıma, söylediklerinin özü naif bir çocukça fikirdi.

Hafızasını tamamen kaybettiği ve artık beni sevmediği için şanslı mıydım yoksa şanssız mıydım bilemiyordum.

Belki de Eclise'in oyunda saklı olan gerçek görüntüsü buydu.

"Bana öyle bakma."

Ne tür beklenmedik bir davranışta bulunacağını bilmiyorum, o kadar sert bir suratla izliyordu ki.

Birdenbire, bana ilk ulaştığında olduğu gibi, çok kibar bir tavırla geri adım attı.

"Her neyse, artık nedenini biliyorum, hepsi bu. Hatırlamadığım bir geçmiş yüzünden şimdi intikamcılık oynamak komik."

"....."

"Ben sadece koruyucu melek olarak kalacağım."

Donmuş olan benim için onun gülümseyen yüzü tanıdık değildi.

"Dediğin gibi, seni kovalamayı ve demoları avlamayı bırakacağım. Sen de bırakacağını söylemiştin."

-.....Eğer bu seferi bitirirsem, bırakacağım, Marienne.

Bu sabah köyün girişinde, cesetlerin önünde Marianne ile bir konuşma yaptım.

'...beni duydun.'

"Ama tamamen bırakana kadar, eğer ciddiye, arada bir göz atabilir miyim? Çalışmalarınıza yani."

Bana göz kulak olma niyetiyle uyandım. "Hayır."

Aceleyle başımı salladım. Bana olan ilgini kaybetmediğin için beni saraya kadar takip etmeye devam edersen, bundan daha zor bir şey olmayacak.

İstirabım çok geçmeden mizahi bir şey daha tükürdüm.

"Eğer çok sıkıldıysan, Kuzeydoğu'ya git."

"Kuzeydoğu...?"

"Oraya giderseniz.... yerleşip yaşayabileceğiniz bir yer olabilir."

Callisto'nun hükümdarlığından beş yıl sonra, imparatorluktaki durum oldukça değişmiştir.

Komşu ülkeler teker teker imparatorluğun alt bölgelerine boyun eğdirildi ve insan sayısı arttıkça kölelik yavaş yavaş ortadan kalktı.

Ancak isyana katılan Delmanlar (Eclise'nin aslen yaşadığı yerdeki insanlar) hiçbir zaman kölelikten kurtulamadı.

Ama o kadar da kötü değildi.

İsyanın tüm ana ajanları idam edildi ve halkın geri kalanı tehlikeli insanlar olarak sınıflandırılarak çorak vatanlarına gönderildi.

"Kuzeydoğu Topraklarında ne var?"

Eclipse sanki aniden söylediklerim şaşırtıcı gelmiş gibi ince bir ifadeyle sordu.

Beyninin yıkandığı zannı altında, yurttaşlarına karşı silinmez bir günah işledi.

Ama bu zaten beş yıl oldu.

Onu tanıyan herkes ölmüştü ve kimse isyan eden son Delman prensini hatırlamıyordu.

"Oraya gittiğinizde öğreneceksiniz."

Çünkü sonsuza dek gözünüzün önünde bu eğlenceyle yaşayamazsınız.

"Detayları ben de bilmiyorum. Tüm söyleyebileceğim bu."

Beni dinledikten sonra gidip gitmeyeceğini bilmiyordum.

Kendisine benzeyen insanlarla birlikte olursa, hayatını düzgün bir şekilde yaşaması için ona bir şans verileceğini düşünüyorum.

"Sana söylediklerim sende kalsın. Umarım seni bir daha görmem." "....."

"Nerede olursanız olun kendinize

iyi bakın." Hoşça kal, Eclipse.

Sonunda ona ölüm ya da yıkım değil, düzgün bir veda edebildim.

Bu duygularımı kontrolden çıkardı.

Bir süre ona baktıktan sonra arkamı döndüm. İşte o zaman oldu.

"Bekle."

Hiç tereddüt etmeden beni geri çekti. Kaşlarımı çattım.

"Söyleyecek başka bir şeyin olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Benimle konuşmayı keserek ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Ama hiç parşömeniniz kaldı mı?"

"Parşömen mi?"

Birkaç kalkan parşömeni kalmıştı.

'Ama neden birdenbire kaydırma yaptın? Beni kurtardığın için beni soymaya mı çalışıyorsun?'

Sihirli parşömen oldukça pahalıydı. Şüpheli bir bakışla tekrar sordum.

"....birazı kaldı. Neden?"

"Korkarım bugün iyi olamayacaksın." Eclise

uzaktaki bir kanyonun altına gizlendi.

O zaman oldu. Currrrrrr-.

Ayaklarımın altında hafif bir sarsıntı hissettim. İçimde uğursuz bir önsezi

vardı. "Ne...."

Başımı Ecliss'in baktığı yöne çevirdim.

Zorlukla görülebilen uzaktaki bir kanyonun altında garip bir toz bulutu yükseliyordu.

Gözlerimi hafifçe açtım çünkü karanlık görüşüm nedeniyle iyi göremiyordum.

Toz bulutu arasında yuvarlanan bir taşı zar zor

görebiliyordum. "Heyelan gibi.

Ama olamazdı.

Bu dünya ne kadar çılgın olursa olsun, toprak kaymalarının baş aşağı yandığını hiç duymadım.

Kugung-!

"Uh, ah...!"

Bu arada, genlik daha kısa ve daha güçlü hale geldi.

Eclise düşüyormuş gibi görünen cesedi hızla tuttuğunda, kanyonu alt üst eden heyelanın kimliğini biliyordu.

"Deli...."

Taşlanmış bir yılan sürüsü.

"Th, that.... Bu da ne?!"

"O yılanın kanının kokusu aileyi uyandırmış olmalı."

Eclise ağzım bir karış açık, şaşkın şaşkın bana bakarken sakince cevap verdi.

Benden neden parşömen istediğini anlayabiliyordum.

Daha önce onunla ilgili şüphelerimden utanarak, kollarımda kalan parşömenleri aceleyle çıkardım ve kontrol ettim.

"Beş saldırı büyü, üç savunma büyü..."

Rulo kağıtlar kabaca paketinden çıkarıldı ve kontrol edildi, toplamda sadece sekiz tane vardı.

Onları zaten bir kez kullandım ve hiçbirisi gerçekten pratik değildi.

"Hareket büyü yok mu? Sadece işe yaramaz şeyler getirmişsin."

Yanımdaki Eclise, sanki benim adıma konuşuyormuş gibi, nehri izliyormuş gibi konuştu. (?)

"Saldırı büyüünün işe yaramayacağını nereden bilebilirdim ki!"

"Çok yazık."

Pişmanlık duymayan bir ifadeyle gülümsemeye ve başını

kaldırmaya devam etti. "İyi şanslar o zaman."

".... ne?"

Eclise'in kollarında çıkardığı hançerle gitmeye hazırlandığını görünce biraz afalladım.

Tabii ki burada bana yardım etmek için bir nedeni yok...

Odaklanamıyordum. "Hey, öylece gidecek misin?"

"Az önce mana avlamayı bırakmam gerektiğini

söylemedin mi?" "Ha, ama...."

"Dediğin gibi, Kuzeydoğu'da buraya kıyasla çok fazla şey var." Ben el yordamıyla sorarken o omuz silkerek cevap verdi.

"Ha."

Tabii ki ona bırakıp gitmesini söyledim ama durumumun bu kadar çabuk değişeceğini bilmiyordum, bu yüzden kahkahayı patlattım.

"Sen de iyi gidiyorsun. Umarım üç yıllık sıkıntıdan sonra hemen ölmezsiniz."

Veda eden adam bana yetişme şansı vermeden oldukça uzaktaki bir kayaya atladı.

"Hey! Şimdi, bekle."

Ama arkasına bakmadan gitmeye başladı. "Hey!"

Kanyonun ortasında, bir taş yılanı sürüsünün geldiği yerde beni yalnız bıraktı.

Göz açıp kapayıncaya kadar uçurumun kenarına tırmanan adamın silüetini görebiliyordum, dolunay sarkıyordu ve bana bakıyordu.

Ama aynı zamanda

geçiciydi. "Siktir.

Adamın gölgesi artık yoktu. "Şşş, şşş, şşş."

"Caaaaaaaaa-!"

"Cuwe-e-e-e-e-!"

Korkunç taşçılar benden sadece bir adım öndeydi.

"Hadi, düşünelim."

Gözlerimde yaşlarla, sakince hattı kazdım. (?)

Tüm kalkanları karnınıza koyup en öndekine saldırdıktan sonra, sizi yutmak için namluyu duvara dayayan adamlardan birinin kafasına basıp yukarı sıçırıyorsunuz.

Sonra uçuruma tırmanana kadar tekrarlayın.

"Ormana gidersem bir şekilde saklanabilir ya da zaman kazanabilirim.

Ancak sadece bir mucize ile başarıya ulaşabilecek olan plan, bir sonraki köşenin duvarından atlayan başka bir yılan yüzünden daha en başından başarısız oldu.

"Qua-a-ang-ang!"

"Caaaaaaaaa-!"

"Aahhhhh!"

Soğukkanlılığımı kaybettim ve hemen yanımda kıpırdayan bir yılanın başına doğru çığlık attım.

O zaman oldu.

"Eğil prenses!"

Kıpırdayan kasvetli kaya rengi mananın arasından altın rengi ışık bir yalan gibi döküldü.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-37: Yan Hikaye 37

SS37

Taş yılanın dev köpek dişi başının üzerine düşmüştü.

Tanıdık çığılğa karşı sırtımı eğmeyi başardım.

Aynı zamanda, swishhh-!

Rüzgârı kesen keskin bir ses duyuldu. "Kee-kee!"

Taş bir boşluktan fırlayan ve ağzı sonuna kadar açık bir şekilde bana doğru koşan iblisin kafası, birinin kullandığı bir kılıçla kesildi.

Az önce yaşadığım şey gibiydi.

Ama benim durduğum kayanın ucunda yılanın boğazını kesen ve kafasını kabaca tekmeleyen adam Eclipse değildi.

Callisto'ya baktım, sanki birdenbire havadan düşmüş gibi bir şaşkınlık içindeydi.

Belki de uykudan uyanır uyanmaz buraya koşmuştur, çünkü üzerinde gündelik kıyafetler vardı.

Saçları arkada dikilmiş ve siyah giymiş görüntüsü biraz komikti ve burnunun ucu nedense çatılmıştı.

"Bu da ne..."

Yanıma yaklaşıp bana bakan adam derin bir nefes aldı ve sordu.

"Ne zaman arkeolog olmayı bırakıp bir mana avcısına dönüştün?" "Bu..."

Gözleri karanlıkta parlıyordu. Ne

diyeceğimi bilemedim.

"Şşş, şşş, şş-!"

Küçük bir su aygırı çatlak dilini arkasına sarkıttı. "Majesteleri!

Rüzgar Pisson!"

Ona bundan kaçınmasını söyleyemedim elimdeki parşömeni

yırttım. Whi-ee-ee-!

Keskin bir rüzgâr ona doğru savruldu.

"Caaaaaah!"

Etrafında dönmeyi başaran Callisto sinirli bir şekilde bağırdı ve sihirli bir saldırıyla sarsılan iblisin çenesinin altına bir bıçak sapladı.

"Ha, şimdi sen benim nişanlımsın ve ateş mi edeceksin?"

"Ne demek ateş edeceksin, seni kurtardım! Dikkat et!"

Birincisinden başlayarak, iblisler özenle birer birer kanyondan yukarı, bizim olduğumuz yere doğru süründüler.

Yeni parşömeni ara vermeden hızla yırttım.

"Arkamdan koru beni!"

Kılıcı sabitleyen Callisto beni arkasına sakladı ve aşağıdan fırlayan taş yılanlarla uğraşmaya başladı.

Söylediği gibi parşömeni bir kez daha yırttım.

Sadece beş kişi kalmıştı ve kısa sürede sayı ikiye düştü. Whiskey, Whiskey-.

(Ne garip bir sfx haha)

"Aahhhhhh!"

"Kee-kee!"

Aynı anda, her yerden dev yılan başları çıkmaya başladı.

Kaya kanyonu gübre sürüleriyle istila edilmişti, öyle ki taş mı yoksa taş yılanı mı olduğunu anlamak zordu.

"Bu lanet canavar piçler neden hâlâ büyünün etkisi altında?"

Büyü saldırısı işe yaramayınca Callisto sinirli bir şekilde kaşlarını çattı.

"O kadar kalın ki yanımda getirdiğim şeylerin pek bir etkisi olacağını sanmıyorum! Ateş Pitonu! Prisson!"

"Aahhhhhh!"

"Tanrım! Hiç bitmeyecek. Hareket eden sihirli parşömenler var mı?" "....
sihirli parşömen yok."

"Ha, çok eğlenceli, değil mi? Gel buraya!"

Kaydırmayı bitirdiğimde boş elimi kaldırdım ve o da dişlerini sıkarak yaklaştı.

Sonra beni kollarının arasına aldı.

Görüş alanımın aniden tersine dönmesine şaşmamalı. Kısa bir çığlık attım.

"Ah! Ne-ne?"

Kendime geldiğimde Callisto beni bir sürü gibi yanımdan sıkıca tutuyordu.

"Rahatsız olmamaya çalış prenses. Bıçak sallarsanız pek bir şey yapamazsınız."

"Bunun gibi mi? Tıpkı bir paket gibi...?"

"Yani sırtımda olmak ve kalkanım olarak oynamak mı istiyorsun?" "Bu kadar kaba konuşmak zorunda mısın?"

"Bir serseri olmaktansa kaba bir imparator olmayı tercih ederim." "Bunu senden duymak istemiyorum!"

Bebek duyabilir diye kulaklarımı tıkamak istedim.

Ama dimdik zıplayan Callisto yüzünden hareket edemedim.

Duruşu görüşümü sarstı.

"Oh, kusacağım!

Belki de daha önce yediğim meyve yüzünden midem çabuk bulandı.

Ama bir kolunda beni tutan, diğesinde bıçak tutan, şeytanların kafasına basan ve kanyonu yakarak mucizeler gerçekleştiren Callisto'ya rahatsızlık gösteremezdim.

Umutsuzca çenemi kapalı tutmaya çalıştım ve ne olduğunu anlamadan kanyonun tepesine ulaştık.

"Prenses, iyi misiniz?"

Yine de beni yanına alan Callisto, beni bırakmayı aklına bile getirmeden koştu.

"Ah, Majesteleri, Majesteleri. Lütfen beni hemen bırakın."

Vücudu tekrar titrediğinde içim karıştı. Telaşla koluna sarıldım ve bağırdım.

"Hayır. O lanet yılanlar hâlâ arkamızdan bizi kovalıyor."

Kugugu, swiik, swiik-

Öğrenmek için arkama bakmama gerek kalmadı.

Gerçek şu ki mana sürüleri bizi kovalıyor ve ısrarla kanyondan yukarı çıkıyor.

-Korkarım bugün iyi olamayacaksın.

Neden bana ilk başta kaçan o pisiğin söylediklerini hatırlatıyor? "Ha..... buraya hamile olup olmadığımı kontrol etmeye geldim ama bu da ne böyle?

Kazı için bölgeyi araştırmak üzere onlarca kez buraya geldim, ama yine de o taş yılan yavrularının ne zaman manaya dönüştüğünü anlayamadım.

"...Majesteleri, bu sefer saray büyücülerini tehdit ettiniz mi?"

Callisto'ya bir saman çöpü yakalama kararlılığıyla sordum. (?)

"Zamanınız olduğunda beni çağırmanız için onları her zaman hazırda bekletmemi sağladınız."

"Uyurken zorla çağırıldım da ne demek? Yani ben sana bütün gün ve gece bir büyücün olsun mu dedim....?"

Kugugup-

O zaman

öyleydi.

Şu ana kadar hissedilen hafif sarsıntı, gülünç miktarda bir sarsıntıyla yeri sarstı.

Callisto alışılmadık bir hava akımının içinde

debelenmeyi bıraktı. "Ne...."

Gözlerini kısarak geriye doğru döndü.

Onun sayesinde, onun yanında sıkışmış olan ben de arkama

baktım. Ve aynı zamanda.

Quaaag-!

Sanki kanyon patlıyormuş gibi büyük bir gürültüyle yerden bir şey yükseldi.

"Coo-ooh-ooh!"

Ay ışığının büyük gölgesinde Callisto ve ben boş boş yukarı baktık. Bir,

iki, üç.

Üç gövdesi titreyen, üç yılan başlı süper mutant bir canavar, parlak sarı gözleriyle bize bakıyordu.

O kadar ürperticiydi ki tüylerim diken

diken oldu. "Tanrım, bu da ne?"

Yılan değildi. Şimdiye kadar karşılaştığım canavarların sonu gibiydi.

Ejderhaya dönüşmek üzere olan yabancı bir mana gibi görünüyordu.

Saldıracağı mesafeyi ölçüyormuş gibi sallandığında, aniden hareket etmeyi bıraktı.

"Ahhhh!"

Callisto ve ben aynı anda çığlık attık.

Boom, kuang-!

O tekrar yokuş aşağı koşmaya başladıktan kısa bir süre sonra, yılan başlı Riddle da bize doğru sinsice yaklaştı ve yere indi.

Gökler ve yer şiddetle titreşti.

Düşmeyen Callisto bana sıkıca sarıldı, ormana doğru koştu ve bana sordu,

"Ha, ha! Neredesin sen! Çabuk bana köye gitmek için hangi yöne gitmem gerektiğini söyle!"

"Oraya, oraya! Bayrağın olduğu yere!"

Hemen kazı alanını işaret ettim.

Köye ulaşmak için ormanda biraz daha yürümeniz gerekiyor, ancak ondan önce yılan ısırığı pirinci olacağız.

Kazı alanında, çalışmalar sırasında olası mana saldırılarına karşı hazırlık amacıyla geçici önlemler alınmıştır.

Bayrak direğİ, Maltban'a gelmeden önce uğradığı bölgede bulunan ve mana erişimini engellemek için zayıf bir bariyer oluşturan bir asadır.

Durum, mana miktarının çok büyük olduğu ve hatta üç başlı dev bir taş yılanın ortaya çıktığı tam bir çıkmazdır.

Açıkçası, savunma amaçlı sihirli gücün yıpranmış sopadan ne kadar süre yayılacağını kestiremiyordum.

Ama şu anda orada zaman kazanmam gerekiyor.

Callisto sözlerime cevap vermeden oraya doğru fırladı.

"shhhhh!"

Üç yılan kafasından ortadaki ağız bizi dikey olarak kesip ısırmadan hemen önce,

Bayrak direğinin etrafından aşağı kaymayı

başardık. Kwaak kwa!

Yılanın ağzı sanki görünmez bir zar varmış gibi havada durdu.

Ancak Callisto'nun hemen arkasında bir fil fildişi büyüklüğünde bir çift köpek dişi uzamıştır.

Beklendiği gibi, bariyer kırıldı. Shhhhhhh!

Ne olduğunu anlamadan, bizi kovalayan Yılan canavarlar etrafımızda uçmaya ve bariyeri sarmaya başladılar.

Kıpırdayan şeyler görüş alanımı yavaş yavaş kapatıyordu.

"Aman Tanrım.... Çılgınlık..."

Nefesimi ve ağlayan midemi yatıştırırken, bir kez daha şiddetli bir mide bulantısına yakalandım.

"Majesteleri, şimdi ne yapacağız?"

Ayağa kalktım ve Callisto'ya dönüp

baktım.

Ciddi bir yüz ifadesiyle bayrak direğine baktı, sanki bir yol arıyordu.

"Prenses, bu bayrak direği."

".....yes?"

".....Bence bu biraz tuhaf."

Bayrak direğine

döndüm. Bu doğruydu.

Whoo-ooh-ooh!

Genelde iyiydi ama Şu anda garip bir parıltıyla titriyordu. 'Ne, hadi ama.

Dayanmak çok zor olduğu için mi?'

Gözden uzak olan bariyerin içi tamamen karanlıktı. Bunun nedeni

etrafımızı saran yılan sürüsüydü.

Parlayan tek Şey bayrak direğinden çıkan tuhaf beyaz ışık.

Whoo-ooh-ooh-ooh-

Sürekli titreyen bayrak direğine bakarken nedense bir deja vu hissine kapıldım.

"Ayna çubuğu...?"

Haberim olmadan ona ulaşmaya çalıştığım anda.

jazzy

Asanın etrafındaki her yere beyaz ışık saçıldı. "Prenses, buraya

gel...!"

Callisto beni acilen çağırdı. Gözlerimi bayrak ipinden ayırıp ona baktığım an,

Birden ayaklarımın altında garip bir geçiŐ hissettim. Callisto'nun yüzü

gitmişti. "Ahhhhhhh!"

Öyle karanlık bir çukura düştük ki.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Bölüm ss-38: Yan Hikaye 38

SS38

".... zengin bir toprak, rahat ve güçlü bir imparatorluk ve sayısız güzel bebek."

Muhteşem bir ses kulaklarımı

gıdıkladı. İrkildim ve kapalı gözlerimi

açtım. Clap clap, clap clap-

Bir yerlerde ferahlatıcı bir su sesi duydum. Hayır, aslında suyun içinde yarı uyuyordum.

"Ve onları kuşatan büyük bir ejderhanın soyundan."

Gelen ses üzerine ana sahile baktım. Sonra şaşırdım.

Etrafım, beyaz kukuletaları ters giymiş, ellerinde baston olan yüzlerce insanla çevriliydi.

'Ne oluyor, bu insanlar.....'

Kaşlarımı çattım ve kim olduklarını anlamaya çalıştım.

Ama garip bir şekilde konsantre olmaya çalıştığımda, sanki biri gözlerime bastırıyormuş gibi görüşüm bulanıklaştı.

Tanınabilecek tek şey, hepsinin elinde tuttuğu bir sopaydı.

'Benim ayna çubuğum gibi.....'

Bu çılgınlığın ortasında aklıma böyle bir düşünce geldi.

"Altın ejderhanın lütfuna mazhar olan bilgelerin kaderinde her şeyi korumak vardır."

Görkemli ses yine bilinmeyen sözler söyledi.

"Ama bunu yapmayan ve açgözlü olan akılsız adam, sonsuz yaşamı elinde tuttuğu zaman altın ejderhanın kanatları tarafından ezilecektir."

'Ne diyorsun....'

"İzlerimizi aramak için dolaşan son torunlar."

İşte o anda. Etrafımda gürültü yapan beyaz kapüşonlulardan biri aniden bir adım daha yaklaştı.

"Hangi seçimi yapacaksın?"

Sorarken ellerini yatan yüzüme doğru uzattı. Bir

elinde büyük, imrenilen, altın renkli bir yumurta vardı.

Diğer elinde de bir solunum cihazı vardı. Solunum cihazı damlıyor ve sanki burnuma değecekmiş gibi sallanıyordu.

"Bu dünyada bir solunum cihazı var mıydı?

Bir şeylerin biraz garip olduğunu düşündüm. (Yani şimdiye kadar her şey normaldi, anladım)

Ancak, sanki seçim yapmaya zorluyormuş gibi, burnumun ucunu kaydıran oksijen solunum cihazının titremesi arttı.

Tabii ki bu konuda çok fazla endişelenmeme gerek yoktu, eğer sadece ikisinden birini seçmek zorunda olsaydım...

"Belli ki...

Ona uzandığım andı. "...cess,
prenseler! Penelope Eckart!" Biri beni
sertçe sarstı.

Gözlerimi kocaman açtım.

"Nefes nefese."

"Sonunda aklın başına geldi mi? Ha?"

"...Callisto?"

Çaresiz bir yüz ifadesiyle bana bakan adamı fark ettiğim anda öksürüğüm
patladı.

Vücudumu şiddetle salladım, su kustum.

Elleriyle çılgınca yüzümü silen ve sırtımı sıvazlayan Callisto, öksürmem
bittiğinde nihayet bana sarıldı.

"Kahretsin, aniden nefes almayı bıraktığında ne kadar şaşırdığımı biliyor
musun?"

"Bırak nefes alayım! Boğuluyorum!"

Sarılmanın gücü dehşet vericiydi. Omzunu sıktım. "....

insanların kalbini kaynatma konusunda çok iyisin."

Ama bırakmak yerine bana daha sıkı sarıldı ve sanki beni rahatsız etmek
istercesine mırıldandı.

Kollarından kurtulmak için mücadele etmeyi aniden bıraktım.

Sırılsıklam olduğum için titrediğimi sanıyordum.

Ama Callisto'nun beni tutan eli ve tüm vücudu bir kavak ağacı gibi titriyordu.

Bir anlık bilinç kaybından sonra ne kadar şaşırdığını görebiliyordum.

".....Özür dilerim."

Sonunda yine omzuna çarpmak üzere olan elimi indirdim ve ona sarıldım.
(Awww ♡~♡)

Uzun bir süre sonra yavaş yavaş sakinleştik.

Ancak o zaman etrafımıza bakabildik.

Etraf bir bakışta karanlıktı, derin bir yeraltı mağarasıydı.

Olağandışı olan şey, mağaranın bir tarafında suyla dolu büyük bir göl olmasıydı.

Tepeden tırnağa ıslak olduğumu görünce göle düşmüş olabileceğimi ve Callisto'nun baygın haldeki beni yere indirdiğini düşündüm.

"Sonra tekrar. Bir sıçan neden kediyi düşünsün ki? Dudakların mavi ve bir cadiya benziyorsun." (?)

Benimle dalga geçerken elini kaldırdı ve başparmağıyla dudaklarıma dokundu.

Biraz kızmıştım ama günah işlediğim için sessiz kaldım.

Bunun yerine, onu görmezden gelircesine başımı çevirerek

etrafıma bakındım. Yeraltının ne kadar derin olduğunu bile

göremiyordum.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Pekala."

Callisto endişe verici soruma büyük bir kayıtsızlıkla karşılık verdi.

"Umalım da şafak sökmüş olsun ve birileri gittiğimizi fark etsin." Endişemi yatıştırmak istercesine hafif bir gülümsemeyle ekledi.

"Hangisinin önce kaçacağından emin değilim." "Ben... Maltban tarafındayım."

Şaka yollu bahsini kabul ettim.

"Belki de senden korktuğu içindir ama Jean her sabah erkenden kalkıp evimde iyi olup olmadığımı kontrol eder."

"Eskortu bırakan ve gecenin bir yarısı vurulan bir adam gerçekten böyle mi yapardı?"

Belki de benim soğukkanlı cevabım çok sertti, bu yüzden Callisto dişlerini sıkı ve şöyle dedi.

"Lafı açılmışken, konuşalım. Bana doğruyu söyle. Orada ne yapıyordun....."

"Bekle bir dakika."

Fırsatını bulur bulmaz beni sorguya çeken Callisto'yu durdurarak yanından geçtim.

"Nereye gidiyorsun, konuşmuyor musun? İmparatoriçe üzgün mü?"

Şaşkın bir ifadeyle bana seslendi ama benim bakışlarım dalgaların sığ bir noktaya ittiği bir şeye takılmıştı.

"Bu."

Bizimle birlikte düşen bayrak direği suyun üzerinde yüzüyordu.

"Biraz garip olduğunu düşündüm.... Geri döndüğümüzde kontrol etmek için getirdim."

Zayıf savunma bağları ve yağ için çok az manası olan eski bir gümüş çubuktu sadece.

Şantiyeye gidip gelirken onu hep görürdüm, ama daha önce titreşen beyaz ışığı hatırladığımda, aniden bir rahatsızlık hissi yükseldi.

"Düşündüm de.... garip bir rüya gördüm.

Bu düşünceyle, bayrak direğinin ötesindeki sakın mağarada gölün etrafına baktım.

"Bence Marienne inanılmaz derecede hayal kırıklığına

uğrayacak...." "Bunu umursamanın zamanı mı?"

"Burada neredeyse bir yıl geçirdim, ama sadece bu kadar su olacağını bilmiyordum. Tabii ki."

Hayal kırıklığına uğrayacak olan sadece Marienne değildi, ben de kederle mırıldandım.

Sonunda garip bir şekilde güçsüzleşen sesimi merak etmekten vazgeçen Callisto, yanıma doğru yürüdü.

Kaşlarımı çattım ve onu umursamadan alnımın üzerinde acı çektim. "...o zaman burası neden bu kadar mana dolu?"

"Bence onlar da yaşamak istiyor. Ama senin gibi sinir bozucu insanlar yüzünden hepsi bu dağ vadisinde saklanıyor."

Gizem hakkında kendi kendime konuştuğumda Callisto dilini çıkardı. (?)

'Demek öyle düşünüyorsun' diyen yüzünü görmezden gelerek elimi uzattım ve bayrak direğini kaldırdım.

"Ah!"

O anda avucumda keskin bir acı hissettim.

Kısa bir iniltiyle bayrak direğini bıraktım.

"Ne oldu? Bir bakayım."

Tekrar suya düşmeden önce bayrak direğini tutmayı başaran Callisto aceleyle elimi açtı.

Avucumdan kan sızıyordu.

Kan suyun yüzeyine damlarken, yüzü bir anda vahşileşti.

"Yaralanmışsın! Kahretsin, saçının tek bir teli bile kesilmesin diye seni taşıyordum...."

"Sanırım kendimi kaptırmışım."

"Çok beceriksizsin. Aklıma gelmişken, neden karnına sadece birkaç kat parşömen koydun?"

"Ne?"

Omuzlarımı titreten ve karnımı yoklayan bir iğne hissettim. "Doğru, bebek.

Kaydırma büyüsü hala geçerli olsa da, vücudum beyazımsı bir ışıkla parlıyordu.

"İyi ki onu ayırmamışım ve tüm kalkan parşömenlerini kullanmışım.

Giydiklerimle örtüştüğü için mi bilmiyorum ama o kadar şiddetli hareket etmeme rağmen hiç ağrım olmadı.

"Yılanların kafalarını görmedin mi? Bağırsaklarınızı ne kadar korursanız koruyun, boynunuz kesildiğinde yeterli olmayacaktır. Şu andan itibaren boynuna kalkan tak. Tamam mı?"

Hiçbir şey bilmeyen bir çocuğa açıklama yapar gibi yavaşça konuştu.

Böyle korkunç şeyler söylemesini engellemek için ağzımı açtığım andı.

Uuung!

Birden Callisto'nun elindeki bayrak direği yeniden titremeye

başladı. Aynı anda, ateş-!

Bir yerlerden akan suyun sesini duyabiliyordum. İkimiz de aynı anda

göle dönüp baktık.

"Ne..."

Ve sonra inanılmaz bir manzara gördüm.

Uçsuz bucaksız gölü dolduran su, muazzam bir hızla çekiliyordu.

Su seviyesi adım adım aşağı indi. Ve altında ne olduğu yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı.

"Aman Tanrım..."

Yavaşça gözlerimi kocaman açtım.

Göldeki tüm su boşaltıldı ve yıkılan inşaat alanı ile kalan heykellerin bir kısmı ortaya çıkarıldı.

Aralarında solmuş mücevherler, altınlar ve eserler

yığılmıştı. "...Burası kadim büyücülerin yaşadığı yer."

Mana ölçerim olmasa bile, derimi karıncalandıracak kadar güçlü bir mana hissedebiliyordum.

Kadim büyücüler, Leila Kabilesi ile yapılan büyük bir savaşın ardından dünyadan kaybolmuştu.

Zaman zaman kalıntılar veya büyülü kalıntılar keşfedilmiştir, ancak şimdiye kadar bu kadar büyük kalıntılar hiç bulunmamıştır.

"Harika."

Sanki beni karşılamak istercesine, durduğumuz yerden kalıntıların bulunduğu yere kadar basamaklar vardı.

"Bu büyük bir hit olabilir.

Ağzım bir karış açık, ele geçirilmiş gibi merdivenlere koştum. "Prenses! O tehlikeli yerlere gitme!"

İmparator arkadan öfkeyle takip ediyor gibiydi ama kulağıma hiçbir şey ulaşmadı.

Bir anda gölün dibine vardığımda etrafıma bakındım.

Belki de büyü yüzünden, uzun süredir suyun altında gömülü olmasına rağmen bırakın manayı, balık ya da deniz yosunu gibi küçük bir yaşam bile yoktu.

Meraklı gözlerle zeminin hızla kurumasını izledim. İmparatorluk Şehri gibi eşit bir şekilde ütülenmişti ve hemen ardından en yakın heykele koştum.

Sadece bir duvarı kalmış bir binanın kalıntılarıydı. ".....Bu

tatlı su değil, deniz suyu, biliyor musun?"

Dikkatle inceleyerek ellerimi duvardaki tuzun üzerine koydum.

Merdivenlerden bir adım geç inen Callisto bağırdı. "Hiçbir şeye

öylece dokunma!"

"Majesteleri, sahile yakın bir yerde olmalı! Bilerek saklamadım ama arazi değişince bulamadım!" (?)

Deli bir kadın gibi tarihi yerleri karıştırmaya başladım.

Callisto kovaladı ve dırdır etti ama ben duyamadım çünkü aklımı çoktan yitirmiştim.

En son gelen, kalıntıların en iç kısmıydı, diğer şeylerle karşılaştırıldığında bina sağlam kalmıştı.

Kolezyum gibi büyük, geometrik, dairesel bir yapı yarı yarıya yıkılmıştı.

'Burası ne için? Burada sihir savaşları mı yapıyorlar? Genellikle böyle dairesel bir bina bir stadyum ya da tiyatro olurdu.

Belki bir ipucu bulabilirim diye binanın etrafını dolaştım.

Daha sonra, giriş olduğuna inandığım yıkıntıların üzerine yazılmış eski metinler buldum.

Bildiğim kelimeleri yorumlamak için beş yıllık tüm bilgimi

kullandım. "Güçlü... ve güzel bir evcil hayvan ve bitki

turnuvası..."?"

Nasıl bakarsam bakayım, aklıma sadece böyle tuhaf bir yorum geliyordu.

Ayrıca metnin yanındaki resimler de yorumu destekliyordu. Yılanlar, arılar, kuşlar, çiçekler vs.

Şimdiye kadar karşılaştığım tuhaf şeylerle aynı zamana denk geldi.

Etrafımızdaki yaratıklar manaya maruz kaldıklarında manaya dönüşmeye devam ediyorlardı.

"Çılgınca, o zaman çevredeki yaratıklar manaya maruz kaldıklarında iblislere dönüşüyorlar..."

Antik kalıntıların yakınında neden canavarlar olduğunu bulmak zor olmuştur.

"Bunun sadece kadim büyücü insanların tuhaf zevkleri yüzünden olduğunu mu söylüyorsunuz?!"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-39: Yan Hikaye 39

SS39

Prensip neydi bilmiyorum ama çılgın yaşlı büyücüler, evcil hayvanlarında olağanüstü değişiklikler yaptıktan sonra bir turnuva düzenleyerek eğleniyor gibi görünüyorlardı.

Bu, doğal mananın mananın aktığı kalıntıların yakınında yaratıldığı anlamına gelir.

Şimdiye kadar, arkeologlar arasında, antik büyücüler gizemli ve tanrısalı.

Ama neden?

-Teşekkür ederim!

Sistem penceresindeki o lanet yazıyı düşünüp durdum.

Aslında sıradan insanlar değiller, zira beni varlıklı hayatımdan geri sürüklediler.

Makul spekülasyonlar karşısında sıkılmış bir yumrukla

kendimi salladım. O zaman oldu. Jabbuck-

"Ne kadar rahatlardım. Ama şimdi bunu yapmanın

zamanı mı?" Ayak sesleri üzerine başımı kaldırdım.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Callisto kollarını kavuşturmuş bir şekilde binanın duvarına yaslandı ve bana bakmaya başladı. (Seni ateşli~)

"Elbette bu büyük bir keşif! Belki de.... şimdiye kadar bilinen kadim büyücüler hipotezini tamamen altüst ediyor!"

"....."

"Bu arada, özür dilerim ama lütfen üzerine yaslanmayabilir misiniz?
Çökebilir."

O kadar heyecanlıydım ki cevap verdim, sonra birden duruşunu gördüm ve kibarca sordum.

"...Nabal adında eski bir büyücü, Penelope Eckart." (?)

Sanki sözlerim onu gücendirmiş gibi sesi daha da alçaldı.

Ancak o zaman yüzündeki vahşiliği fark ettim ve aceleyle çenemi kapattım.

Bana şiddetle bakarken çenesini salladı ve sonra beni şiddetli bir şekilde azarladı.

"İşiniz bittiğinde, önce bu durumu açıklayın."

"Majesteleri..."

Aklımı kaybettim çünkü aniden bulduğum antik kalıntılar gözümü kör etmişti.

"Öylece bırakacak türden bir adam değil.

Bakışlarımı onun bakışlarından kaçırdım.

"Saç uçlarınızdan birinin bile yaralandığını veya sakatlandığını duyarsam, tüm becerilerinizden kurtulacağımı ve sizi geri çağıracağımı söyledim. Ama ne...."

"....."

"Söyle bana. Neden, nasıl, hangi sebeple gecenin bir yarısı oradaydın?"

Bana baktı ve ıslak saçlarını dağınıkmış gibi süpürürken bir hayalet gibi gülümsedi.

Birden labirent bahçesinde onunla ilk karşılaştığım anı hatırladım ve biraz dehşete kapıldım.

Konuşmak zorundaydım, ağzımı kapalı tutamazdım.

Senden hamile olduğumu nasıl söyleyebilirim, ki bu sana vurduğum gece oldu ve bunu gizlice doğrulamaya çalışıyordum?

"Hadi ama, büyütülecek bir şey değil."

Sonunda, bakışlarından umutsuzca kaçarken söylediği sözler özel bir şey değildi.

"Bu, önemli bir şey değil mi...?"

Ama Callisto, gözlerini dikmiş bana

bakıyordu. Bunu söylemek açıkçası çok

saçmaydı.

"Ama yine de başkente gidip emin olana kadar sana söyleyemem...!

Sebepsiz yere gergindim, bu yüzden kuruluğumu yuttum ve bahaneler uydurdum.

"Bu... Yürüyüş yapmak için bir süre etrafta dolaştım, sonra canavar ortaya ıktı."

"Kayalık bir kanyonda gece yürüyüşü yapar mısın? Yani bana birdenbire bir kayaya binmek istediğini mi söylüyorsun?"

"....."

Tam on ikiden vuran sözleri karşısında nutkum tutuldu. Sonra

ıldırımış gibi birkaç kuru surat ifadesinden sonra bana baktı.

Kana bulanmış gözleri kıpkırmızıydı. Bütün gece ayakta kaldığı için yorgun olup olmadığını merak ettim, bir tür öfke adamı gibi hissediyordu.

Ancak o zaman biraz tuhaf olduğunu fark ettim.

Aklım başımda olmadığı için daha önce fark etmemiştim ama kırmızı gözleri bilinmeyen duygularla doluydu.

"Tamam, zaten bana söyleyeceğini sanmıyorum. O zaman yer değiştirelim."

".....yes?"

"Sen şu anda imparator tarafından sorgulanan bir günahkârsın. Sadece sorularıma cevap vermeye çalış."

"Birdenbire günahkar mı oldum?"

Haksızlık ettiğimi hissettim. Tabii ki onsuz bir felaket olurdu ama ona nedenini söylemek çok da önemli değildi. (Lütfen bir daha olmasın...)

Ama ben daha tartışmadan, kısık bir sesle sordu. "Büyücüyü neden yanına almadın?"

"Bu... uyuyan bir insanı uyandırmanın faydası yoktu..."

"Tüm o saldırı ve savunma büyülerine sahipken neden hareket eden büyü parşömenine sahip olmadın?"

"Hemen döneceğimi sanıyordum..."

"Beni çok kör bir aptal olarak görüyor olmalısınız." Zavallı mazeretime keskin bir sırtıyla karşılık verdi.

"Muhtemelen yakalanmak istemediğin içindir. Eğer sınırlar içinde büyü hissederse, Jean bunu hemen anlayacaktır."

"..... Majesteleri."

Ona biraz şaşkınlıkla baktım.

Birden Callisto'nun sert sorgulamasının her zamankinden farklı olduğunu hissettim.

Beş yıl boyunca, eski büyücülerin izlerini taşıyan bugünkü gibi pek çok tehlikeli durum yaşandı.

Kötülükle mücadele her zaman olmuştur ve evsizken bir grup haydutun kampa saldırdığı zamanlar olmuştur.

İlk başlarda bir şey olduğunda Jean hemen arıyor ve Callisto toplantıyı birkaç kez gözden geçiriyordu.

Bunu yapmaya devam etmek istedim ama siyasi işlerle meşgul olduğum için onu endişelendirmek istemedim.

Yani bir noktadan sonra, daha önce olduğum gibi ikircikli davrandım.

"Kulaklarınız her çınladığında" diyerek insanları sürekli tehdit eder ve dırdırla uyarırdı. (?)

Ama biraz utandım çünkü ilk defa bu şekilde sorgulanıyordum.

'Refakatçi olmadan gizlice çıktığım için mi? Kampın dışına ilk kez çıkıyorum... yoksa tarihi yerleri bulmaktan çok mu keyif aldım?

Ama beş yıllık sıkı bir çalışmanın ardından keşfetmişken nasıl beğenmem?

Gözlerimi devirdim ve Callisto'ya dikkatlice sordum.

"Neden bu kadar

kızgınsın?" "Neden bu

kadar kızgınsın? Ha."

Ağzının kenarlarını büktü ve dudak büktü. "Sakin söyleme...

Kalbim ürperdi. Ağzımı açtığımda kekeledim.

"Ho, sence ben..."

"Onunla ne zamandır görüşüyorsun?"

"Ne?!"

Tam "Hamile olduğumu biliyor muydun?" diye soracaktım ki Callisto sözümü kesti ve tekrar sordu.

"Kim..."

Gözlerimi boş boş kapatırken,

Birden, üzerimde dikkatsizce kaybolan siyah bir saçı hatırladım.

"Olamaz... gördün mü?"

"Beni gördükten hemen sonra ortadan kayboldu." "Şey,

öyle değil. Yanlışlıkla...."

"Bir fare gibi sessizce canavarı yendi ve ortadan kayboldu, bu yüzden onu öldürmedim....böyle büyük bir hata yaptım."

Callisto'nun Eclise'i görmesini hiç beklemiyordum.

Utanç içinde başımı salladım ve sonraki sözleri karşısında dik durmak için durdum.

"Her şeyi... biliyor muydun?"

Şaşkınlık içinde sorduğum soru üzerine, vücudunu duvara yaslayarak yanıma geldi.

"Penelope Eckart."

Bir anda uzandı ve yanağımı okşadı.

Ve kasvetli bir şekilde mırıldandı.

"Senin hakkında bilmediğim bir şey olduğunu mu

düşünüyorsun?" "...Majesteleri."

"Eğer bunu mükemmel bir şekilde saklamak istiyorsan, yüzüğünü bırakmalıydın ki ben gelmeyeyim."

Beni neden bu kadar sert bir şekilde sorguladığını ancak o zaman anlayabildim.

Orada olduğunu bilmeme rağmen onu görmezden geldiğimden şüphe ediyordu.

Ayrıca, kendimi bugünkü gibi ayrı ayrı karşılaşmış olabilecek ölümcül bir hasta gibi hissettim. (?)

Kesinlikle aklımı kaçırmıştım.

"Bu bir yanlış anlaşılma, ondan çok sıkıldım ve tesadüfen..."

Yine adaletsizlikten yakındıktan sonra aniden yakaladığım sözler üzerine kaşlarımı çattım.

"Bu arada, yer belirleme büyüünü ne zaman asmıştın? Işınlanma büyüüne sahip olduğunu duymuştum."

Kolunu yanaklarımdan sıyırdım ve gözlerimi kocaman açtım.

"Ha, bana bu şekilde göz kulak olman yeterince iyi değil mi? Jean'in son beş yıldaki günlük raporlarını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Ters bir yolda yürüdüğümde, bu sefer gözlerini gözlerimden kaçıran o oldu.

"Işınlanma türü konusunda haklıydın." Ve bana

onaylamayan bir sesle cevap verdi.

"Belli bir süreden fazla refakatçi olarak verdiğim kişiden uzak kalırsanız otomatik olarak ringin kenarına çağrılacağım."

"Huh."

"Bugünkü gibi uyurken senin tehlikede olup olmadığını nasıl

bilebilirim?" "Ha. Demek bu yüzden bana böyle geldin?!"

Üstünü bana verdiği için altında sadece bir kılıçla yalınayak duran bu serserinin görünüşüne bakarken yüksek sesle güldüm.

'Gitmeme izin vermelerine şaşmamalı...'

Beş yıl önce, benim için çevredeki alanları iyice hazırlamayı ve kontrol etmeyi seçti.

Onunla iletişime geçmekte biraz geciktiğimde, Marienne ve Jean'ın neden her seferinde bembeyaz kesildiklerini anlayabiliyordum.

Biraz yıkılmış hissederek

sordum. "Bana o kadar

güvenmiyor musun?" "Sana

güvenmediğimden değil."

Benim zayıflamış ses tonumda, yatıştırdığı eline güç verdi. "Seni

gördüğümde gözlerini arkana çeviren o adamlara güvenemem." "Nerede

bu adamlar?"

"Bak, başımı biraz çevirirsem kaçarsın ve seni götürürler." "Yine bu. Neyi

götürecekler, ben bir nesne miyim?"

Yeniden başlayacakmış gibi görünen 'kaçma ve götürme' sorusuna endişeyle cevap verdim.

"Ve o piçin beni orada ölüme terk ettiğini görmedin mi?"

"Orada olduğumu ve benim olduğunu fark etti. Ayrıca varlığımı da senin üzerine bastım."

İddialı bir şekilde cevap veren adamın yüzünde gizemli bir inanç vardı.

Eclise'in bana bir numarayla yaklaşmış olması gerçeği... İçimi

çektim ve ona baktım.

Yüzü bir anda diz çöküp yalvaracakmış gibi görünen, gözleri endişeyle parlayan bir adam.

Callisto ve ben birbirimize benziyorduk ama aynı zamanda çok farklıydık.

Sözlerimi saklama eğilimindeyim çünkü onu endişesinden kurtarmak istiyorum ve o da benim karakterimi bildiği için hiçbir şey söylemeden benden önce davranma eğiliminde.

Bu nedenle kavgalarımız bittikten sonra bile hep aynı nedenden kaynaklanıyordu.

'Gerçekten böyle bir çocuk yetiştirebilir miyiz....?

Kasvetli geleceğimizi düşünerek yavaşça ağzımı açtım.

"Majesteleri."

Her şeyden önce, bir kez daha hastalığa yakalanmış olan Callisto'yu sakinleştirmek gerekiyordu.

".... Mana avında bana yardım eden başka birinden bahsetmediğim için özür dilerim."

"....."

"İlk başta öldüğünü düşündüm. Ama daha sonra buna inanmadım çünkü hiç ortaya çıkmadı. Aslında, gerçekten bilmek istemiordum..."

"Ne?"

"Hâlâ canlı olarak etrafımda dolaşıyor."

Emin değildim ama bugün onunla karşılaştığımda gerçekten çok şaşırdım.

Ölü ya da diri, Eclipse benim kederimdi.

Ama her neyse, bunca zaman ölmediğine ve üstelik hafızasını kaybettiğine çok sevinmiştim.

Çünkü her zaman onu düzgün bir hayat yaşama şansından mahrum bırakmışım gibi hissettim.

"Bugün Eclipse ile tanışmam gerçekten bir tesadüftü. Ay gölgesi çiçeğini bulmaya gittiğimde bir canavar ortaya çıktı ve bana yardım etti."

"Ay Gölgesi Çiçeği?"

"Evet, hayata döndüğünden beri hafızasını kaybettiğini söyledi."

'Moonshadow Flower' ile ilgilenen Callisto, sonraki açıklamalarım karşısında yine kaşlarını sertçe çattı.

"Hafızasını unutan adam acımasızca saklanıp seni mi takip

ediyor?" "Sanırım bir deja vu hissi yaşadı."

"Eğer bu doğruysa, sanırım artık bakacak bir şeyi kalmadı."

"...neden aniden böyle zıplıyorsun?"

"Çünkü sana sahip olmak mı yoksa seni öldürmek mi istediğini söyleyemiyor."

Ne dediğini anlamadım.

Hafızasını kaybetseydi, Leila'nın beyin yıkaması geri alınmış olacaktı. Ama sonuçta yapacak ne var ki?

Bir sürü kötü yaratığın ortasında, beni terk etmekte olan bir adamı hatırladım.

O anda uçurumun dibinden gördüğüm yüz.

Her zaman olduğu gibi ifadesiz değildi, ama sonunda benden hemen uzaklaşmakta tereddüt etmedi.

"Kuzeydoğu'ya gideceğini söyledi." "Ve sen de buna inandın mı?"

Sanki zavallı bir insana iğne batırmak istercesine beni yere döktü. Bana böyle davrandığı için şok olmuştum.

Bu arada, imparatorluğun imparatoru gibi, hızla işleri yoluna koydu ve kararlar aldı.

"Şafak söktüğünde benimle birlikte başkente döneceksin. Ve onu öldürene kadar, bir süreliğine kazmayı bırakacağız."

"Majesteleri."

"Hadi oraya çıkalım. Buradaki mana araştırmamıza engel olabilir." Daha fazla mazeret dinlemeyecekmiş gibi benden uzaklaştı.

Ama yine de söyleyecek bir şeyim vardı. "Callisto!"

Yürürken kolunu tuttum.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Bölüm ss-40: Yan Hikaye 40

SS40 [END]

Beklediğim gibi. Bana bakan yüzü endişe ve gerginlik doluydu. Kısa bir süre sonra ifadesiz bir maske taktım, ama şimdi onu oldukça iyi tanıyorum ve yakalanmak istemediği için oturduğu yerden kaçtığını fark ettim.

"Hâlâ gitmemden mi

korkuyorsun?" "..."

"Seni seviyorum ve burada kalacağım, ayrıca biz nişanlı değil miyiz?"

Soru karşısında kırmızı gözbebeği titredi. Uzun bir süre sert bir yüz ifadesiyle bana baktıktan sonra ağzını açtı.

"Doğruyu söylemek gerekirse, bundan

nefret ettiğini biliyorum." "..."

"Evet.

" "..."

"Söz veririm iyi olacağımı düşünmüştüm. Lanet olsun, hiçbir şey değişmemiş."

Başını büyük bir sertlikle salladı ve elimi kendisine doğru tuttu.

"Çünkü. Sen hala çok güzelsin ve ben....." "..."

"Sevginizin her zerresine güvenmekten başka çarem yok."

Callisto, renkli turkuaz bir yüzüğün bulunduğu sol elimi yavaşça kaldırdı.

Sonra dudaklarını bir öpücük gibi elimin arkasına koydu ve bana fısıldadı.

"Eğer burada sonsuza kadar böyle kalmak istemiyorsan, ne yapacağımı hep düşündüm..."

"... Majesteleri."

"Sonra bir gün, kendimden nefret ettiğimde, çizgimin başı büyük belaya giriyor."

Sözleri kalbimi çarptırdı. Beş yıl oldu. (O akademiye gitti)

Bu uzun süre boyunca onun endişelenmemesi için de çok çaba sarf ettim. Haftada birkaç kez kaçırmış olsam da her gün saraya gittim, meşgul olduğum için bir iki gün erteledim ama onunla sürekli iletişim halinde oldum.

Ve işim olduğunda yaptığım ilk şey... Aslında

pek bir şey yapmadım.

"Bu en kötüsüydü.

Zaten çoğunu biliyordu, çünkü Jean (kim olduğunu bilmiyorum) ben daha konuşmadan dokunaçlı bir kuş gibi haber vermişti. Ama şimdi görüyorum ki, Callisto zaten biliyor olsaydı bile ona söylememi isterdi gibi geliyor. Çünkü ben de biliyordum. Marienne'den bugünlerde her toplantıda evlenmesi ve başarılı olması için baskı altında olduğunu duydum. Bunu bana neden söylemedi diye üzülmüştüm.

" ... Kısa bir süre önce içinde uzun bir kan karışımı olan bir çocuk buldum. Yakında hepsini evlat edineceğim."

O sırada Callisto aniden bir konuyu gündeme getirdi. "Bekle... Ne?"

"Yaklaşık 15 yaşında olduğunu söylüyor. Eğer üç yıl boyunca ölecekse, yetişkin olduğunda bir işe yaramayacaktır."

"..."

"Tahtı ona verdikten sonra artık onunla birlikte olacağım."

Kelimeleri sakince söylerken bana garip bir gülümseme verdi. Sanki o günü dört gözle bekliyormuş gibi aptal gibi güldüğünü görünce kendimi tuhaf hissettim.

'...Bunu gerçekten yaptın

mı?' Nasıl aldın?

Bir yandan benim yüzümden böyle bir plan yaptığı için ona acıyor, bir yandan da sebepsiz yere öfkeleniyordum. Alt dudagımı ısırdım ve patlattım.

"Bırakmamı söylerseniz kabul ederim."

"...Ne?"

"Neden istifa edip geri dönmüyorsun, beş yıl yeterli değil mi? Böyle de diyebilirsin. Ama buna neden kendin karar verdin?"

Callisto benim sözlerim karşısında ağzını kapattı. Ve sonra tatlı bir

gülümsemeyeyle şöyle dedi: "Beni kurtarmak için her şeyden vazgeçen sana

bunu yapmaya nasıl cüret edebilirim?"

Sözleri karşısında soğuk su içmiş gibi biraz sersemlemiştim. Ben şaşkın gözlerle ona bakarken o sırttı ve dişlerini gösterdi.

"Yeterli olmadığını söylemiştin. İstemediğin sürece yapmaktan çekinme. Gerisini ben hallederim."

"...."

"Onunla mümkün olan en kısa sürede ilgilenirsem, o sineklerin bana yaklaşma şansı olmaz."

"Böyle söyleme. Çocuğumun koltuğunu tanımadığım birine vermek istemiyorum."

".....Ne?"

Düşüncesiz bir ruh hali içinde kaybolmuştum, kendime geldiğimde çoktan tükürmüştüm. "Bunu söylemek istememiştim.

Onun endişesini sona erdirdikten sonra, hamile gibi göründüğüm gerçeğini akıllıca bir konuşma yoluyla dikkatlice gündeme getirmeye çalışıyordum.

Ama heyecanlı ağız ve eller önce küçüldü ve onu işaret edip dökülmeye başladı.

"Nasıl ifade ettin? Başkasının yakışıklılığı için koruyucu babalık mı yapacaksın?"

".....P, prenses."

"Her şeye sahip olacak. Annesi Arkeoloji Profesörü, sen de öyle, bebeğimiz senin paranın ve gücünün tadını çıkaracak, hepsinin!"

"Bekle, sakın ol."

Neredeyse gözünü çıkaracaktım, Callisto geri çekildi. Konuştukça yavaş yavaş sinirlenmeye başladım.

'Hayali kusursuz bir imparator olmak olan bir adam neden beni bıraktığını söylesin?

Bunu yapmasını hiç istemedim.'

Bir imparator olmayan Callisto hiç ödül kazanmamıştır.

Buradaki siteyi bulmadan önce başkente geri dönmeyi bile düşünüyordum.

İmparatoriçe'nin Marienne aracılığıyla okuduğu okunması gerekenlere bakıyordum ve zaman zaman bakıyordum. Bu ne saçmalık böyle?

"Bu yüzden 'Ben asteğmen olacağım' gibi saçma sapan şeyler söylemeyin ve siyasi işleriniz için çok çalışın. Anlıyor musunuz? Ben çocuğumun başkalarına boyun eğmesine dayanamam!"

"Bu da ne demek oluyor?"

dedi Callisto tehditkâr sözlerim karşısında şaşkın bir bakışla.

"Biz evli değiliz. Neden aniden bir çocuktan bahsediyorsun?... bekle bir dakika."

"..."

"Ay gölgesi çiçeği, şu." (Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok)

Etrafımı bu kadar kontrol edebilseydim elbette Maltban soruşturmasını önceden tamamlardım.

Şimdi bana bakıyor, ne demek istediğimi tahmin edip etmediğini merak ediyordu.

"...Ama bu Maltban'da bir halk ilacıdır. Hamile olan kadınlar meyveleri yiyemezler." (?)

"Bilgin olsun diye söylüyorum, tükürmedim ve güzelce

yedim." Callisto cevabım üzerine ağzını açtı.

Hiç bu kadar gülünç görüldüğünü görmemiştim.

Ben kahkahayı patlattığımda el yordamıyla bana baktı ve "Ah...

ne zaman?" diye sordu.

"Doğum kontrolü olmayan sadece bir gün vardı...?"

"Çok fazla alkol aldığım günden mi bahsediyorsun ve... Kahretsin!"
(Tamam, kelimesi kelimesine çeviri "Oops" idi ve başka bir çeviri uygulaması da "wow" dedi. Ama Penny'nin bundan sonra ne yaptığını düşünürsek, kötü bir şey söylemesi gerektiğini düşündüm)

"Kapa çenenini!"

Aceleyle uzandım ve utanç verici bir hafıza kışkırtıcısı olan adamın ağzını kapattım.

Sonra dişlerimi sıktım ve söylediklerini doğruladım.

"Bugün senin doğum günün. (?) Gelecekte küfürlü konuşmalardan ve davranışlardan kaçınalım. Çünkü bebek bunu duyabilir."

Sözlerimle donuklaşan ifadesi yine boş bir şekilde çözüldü. Daha fazla saçmalamayacağını düşündüm ve elimi bıraktım.

Ama Callisto uzaktaki elini geri çekti. Ve yarı hülyalı gözlerle karnıma baktı.

"Sen... sen hamile misin?"

Yine de buna inanması zor görünüyordu.

"Bugün dışarı çıkmamın nedeni... Eclise'i görmek istememiştim, sadece hamile olduğumdan emin olmaya çalışıyordum."

"Bu yüzden tekneye birkaç kalkan koydum. (?) Sanki

sonunda anlamış gibi iç çekerek mırıldandı. "Ben de

tam kontrol etmek için geri dönmek üzereydim."

Buraya nasıl geldiğimi anlayamıyordum.

Sessizce başımı salladım ve gözyaşlarımı

tuttum.

Baktığımda Callisto'nun hâlâ dimdik ayakta olduğunu görebiliyordum. Çok ani olacağını düşünerek ancak o zaman fark ettim.

"İstemiyor musun?"

"Ne? Kim sevmez ki?!"

"Uzakta olduğum süre için balayı ödülünü almak istediğini söylemiştin."

"Hayır, hayır, demek istediğim bu değildi...!"

Bilinçsizce küfür etmeye çalışan adam aniden konuşmayı kesti ve ağzını kapatmak için elini kaldırdı. (Çok tatlı omg >.<)

Çünkü çocuk dinliyordu.

"Bunu önemseydiği günün geldiğine inanamıyorum.

Parlak altın rengi saçlarının arasından görünen bis kulaklarının uçları kıpkırmızıydı.

Ona taze gözlerle baktığımda, elleriyle ağzını kapattı ve kısa süre sonra başını eğdi.

"Majesteleri, ağlıyor musunuz?"

Yüzünün yan tarafına hafifçe eğilerek sordum.

O da bir paketle karşılık verdi ve başını diğer tarafa çevirdi. "Öyle bir şey değil."

Ancak, sesinin sonu titredi. Görünüşünden oldukça utanan bendim.

"Böyle ağlamak isteyeceğini bilmiyordum."

"Öyle bir şey değil. İmparatorla dalga geçmemelisin."

"O zaman neden yüzünü kapatıp duruyorsun?"

Başını çevirip yüzünü gizlemeye devam ederken, sonunda kaybetmiş gibi elini indirdi.

Bana baktı ve kaba bir sesle cevap verdi.

"...Senin gibi bir kızın ne kadar güzel olacağını hayal etmek beni heyecanlandırıyor." (Ben öldüm)

Gözlerinde parlak kırmızı bir ışıkla bunu söyleyen bir adamın görüntüsü oldukça alçaktı.

O anda dayanılmaz duygular kalbimi sertlikle doldurdu.

Öyle ki tüm sorunlar gölgede kaldı ve şimdi karar şu anda verilebilir.

"Callisto."

Ona alçak sesle seslendim. O da bana baktı.

Beş yıl sonra, hala ağlıyor gibi görünen gözlerimden utanıyor ve çaresizce geriliyordum.

".....Beş yıl boyunca çok çalıştım, bu yüzden dürüst olmak gerekirse imparatoriçe olmak için kendime güvenim yok."

"Bu konuda iyi olmak zorunda değilsin."

Atın işi biter bitmez Callisto bir bıçak gibi cevap verdi.

"Sadece ne yapmak istiyorsan onu yapmalısın. Okumaya devam etmek istiyorsan, et. Bütün paranı harcamak istediğini söylememiş miydin? Eğer çirkin olanları açmak istiyorsan, yap."

"Önemli olan tek şey senin dileğin!"

Yapmak istediğim şeyleri gündeme getiren adama sert bir yumruk atarak sözlerime devam ettim.

"Hata yapmak doğaldır. Bir gün hepsini bir kenara atabilir ve serbest atış yapabilirsiniz. Bazen sinirlenirsiniz. "

Elimde değildi. Penelope gibi davranmak için bilerek dışarı çıkardım, ama bu benim doğamda vardı.

Peki ya böyle yaşamak istiyorsam?

Artık ne yaparsam yapayım beni destekleyecek biri

var. "Eğer sakıncası yoksa,"

"..."

"Lütfen benimle evlen."

Yüzüğü çıkardım ve Callisto'nun küçük parmağına taktım.

Bir heykel gibi kaskatı kesilmiş ellerine bakan Callisto, bir süre sonra boynu sıkışmış gibi acı içinde mırıldandı.

"...Üç yılım daha var sanıyordum." "..."

"Da-"

Küfürlü bir dil kullanmaya çalıştı ama aceleyle ağzını tekrar kapattı.

kızarmış kulaklarının uçları beni gülümsetti. Biraz sonra adam elini indirir indirmez beni kollarına aldı.

Çıplak ten olduğu için biraz ağır ve sertti. "...Seni

seviyorum, Penelope Eckart."

Sonunda o kayıtsız kucaklaşmada hem geleceği hem de mutluluğu yakaladım.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Özel Bölümler 1

SSC1

Başkente döndüğümden beri bir dizi yoğun gün geçirdim.

Çünkü karnım büyümeden önce imparatorun bir devlet düğünü yapması gerekiyordu.

Olanlar, her gün canavarlarla karşılaştığım zamankinden daha çılgıncaydı.

"Hangisi daha iyi?"

"Ne?"

"Buketiniz için."

"İşte yine

başlıyoruz..."

Sabah sabah ellerinde buketlerle bir sürü insanı neden yatak odasına sürüklediğini merak ediyordum.

Majesteleri bugünlerde hep düğün töreni için hazırlık yapıyordu.

Gözlerimi zorlukla açarak çiçek dillerinin açıklamasını dinlerken, 'Her şeyi seçebilirsiniz' sözleri boğazıma doldu.

Ancak, bir süre önce günaha katlanmaya ve sıkıntıya katlanmaya çalıştım.

"Bence bu iyi olur."

Callisto'nun arkasındaki hizmetçiyi işaret ettim.

Elindeki kırmızı renkli, geliştirilmiş bir Bubardia'ydı.

Yuvarlak yaprakların pamuk şeker gibi bir araya toplanması oldukça şirindi.

"İyi niyetli ve rengi..."

Bir anda patlayan esnemeye zorlukla dayandım ve başımı Callisto'ya çevirdim.

"Sana çok yakışıyor."

"Öyle değil mi? Beklendiği gibi, İmparatoriçe olayları nasıl göreceğini biliyor."

Seçimim karşısında gerginlikten biraz sertleşmiş olan yüzü yumuşadı ve bahar karı gibi eridi.

"Madem bunu yapacaktın, neden diğer çiçekleri getirdin? Onun

neşeli görüntüsü karşısında şaşkına dönmüştüm.

Çiçeğin önünde öylece dururken, onu seçmenin bir baskı olduğu açıktı.

Callisto'nun göz rengine benzeyen çiçek buketine bakarken, az önce çiçek hakkında duyduğum sözleri yavaşça hatırladım.

Bubardia'nın çiçek dili 'Ben senin tutsağınım' idi. "Her neyse..."

Evlenirken bu önemsiz şeylerle bile gösteriş yapmaya çalışmak ona çok cazip geliyordu.

Ama aynı zamanda, bunu sevimli bulduğuma göre, şimdi ben de aynı seviyede olmalıyım.

"Bundan kaçınmaya çalışıyordum. Ama bu adamdan nasıl

kurtuluyorsun...' İçimden biraz kederlendim.

"Gözlerin uykuyla dolu."

Sıcak bir dokunuş aniden gözlerime ulaştı.

"Uyandırdım mı seni?"

Callisto biraz üzgün bir ifadeyle bana baktı.

Son zamanlarda hamileliğim nedeniyle sabahları daha fazla uyudum.

Ona hoşnutsuzca baktım, 'Biliyorsan kes şunu' hissiyle. Asık suratıma küçük bir kahkaha patlattı.

"Ama fazla değil. Biraz... Hayatta sadece bir kez düğün olduğunu biliyorsun."

Sanki bir çocuk büyötmüş gibi tatlı bir sesle beni yatıştırdı.

Sadece 'aile' adına bağlanmaktan memnun olan benim aksime, Callisto o kadar hevesliydi ki siyasi meseleleri bir kenara bırakıp düğün törenine hazırlanmak için çok çalıştı.

Evlilik öncesi hamilelik ve beş yıl boyunca İmparator'a karşı durmak.

Beni onaylamayan soyluların gözlerini kırmamak için mümkün olduğunca küçük ilerlemek istedim.

Ama Callisto'ya bunu söylemeye çalıştığımda ağzımdan çıkmadı. Yüzü düğüne hazırlandığı için çok heyecanlı ve mutlu görünüyordu.

'Bu kadar hoşuna gideceğini bilseydim, nişanlanmak yerine seninle evlenirdim...'

İmparatoriçe'nin sarayı açıp birkaç yıl içinde içimden çıkıp gitmesi neredeyse imkansızdı(?)

Yine de onun için o kadar üzüldüm ki, pişman oldum.

Altın sarısı saçlarına acıyarak baktım.

"Yararsız düşünceler düşünmeyi bırakın ve daha fazla uyuyun."

Callisto başparmağıyla çatlamış güzel ciğerimi hafifçe ovdu. (Bana sorma...)

Bu boş düşünceleri her düşündüğümde hemen fark etmesine şaşırmıştım.

Sevgi dolu parlak kırmızı gözlerle arkasından beceriksizce

gülümsedim. "Majesteleri, sizi uğurlayayım."

"Tamam, kalkma."

Ayağa kalkmak için yatak örtülerimi eğdiğimde beni tekrar yatırdı.

"Bu bir dağılma değil, ama her zaman dikkatli olun. Siz kraliyet ailesine mensup bir bedensiniz."

Eclise'le tanıştığım gece, tüm o yaygaradan sonra iyiydim.

Ama Callisto bana başkente döndükten sonra uçup gidecek bir tüy gibi davrandı.

"Nişanlığımın beni işten bile uğurlamayan sert mizaçlı bir kadın olduğunu duydum."

Battaniyeleri boynumun ucuna kadar örttüğünü görünce şaşkına döndüm.

Beş yıllık uzun mesafeli ilişkim boyunca sayısız kez duyduğum şey buydu.

Hamilelikten önceki geceye kadar zar zor uyuyabildim ve tüm nedenler kendim tarafından sağlandı.

Bütün gece birlikte uyanık kalmamıza rağmen, böyle bir şeyi açık bir yüzle söyleyen tek kişi o olduğunda, ona bir yumruk atmak istedim.

Ancak Callisto, yüzümdeki hoşnutsuz ifadeyi görmezden gelircesine başını eğdi. Sonra kulağını karnımın alt kısmına yaklaştırarak kısık bir sesle fısıldadı. "...şimdi hareket ediyor musun?" (Beş dakika boyunca tatlı olamaz mı-)

"Sadece iki ay oldu." "Ne zaman hareket edecek?"

"Belki beş ay sonra."

Bu da tıpkı düğün hazırlıkları gibi gündelik bir eylemdi.

Gözlerimin altında beni selamlayan altın sarısı saçlara baktım ve sakin bir tavırla cevap verdim.

Kısa bir derin nefesin ardından, hala düz olan karnıma yaslanarak, battaniyeyi elleyerek geri sordu.

"...burada gerçekten bir çocuk mu var?"

"Eğer mahkeme yanlış teşhis koymadıysa, evet."

"Neden bu kadar soğuksun? Hiç mi bir şey hissetmiyorsun?"

"Soruşturmaya gitmeden önce de aynı şeyi söylemiştin. Dün, ondan önceki gün ve ondan önceki gün uyumadan önce bile."

Bir ya da iki gün boyunca etkilendiğinizi hissedersiniz.

Onunla her gün (yasal olarak) tartışıyordum ve beklendiği gibi yüzünde inanılmaz bir ifadeyle bana baktı.

"Özür dilerim, Majesteleri."

Birden aramıza biri girdi. Solgunlaşan

Cedric'ti.

"Toplantı erteleniyor. Bence gitmelisiniz." "Ne tür bir güvenliğiniz var? Öleceksin..."

"Ağız, ağız! Bebek dinliyor. Sadece güzel ve iyi kelimeler kullan."

Dişlerini sıkan Callisto'nun ağzını hızla kapatarak Cedric'e gizlice özür dileyen bir bakış attım.

Bebekten bahsettiğimde hemen ballı bir civciv (?) olan Clisto'ya bakan Cedrick'in yüzünde gözle görülür bir ekşi ifade vardı.

Kibirli hizmetkârın davranışını görmezden gelerek avuçlarından birinin 'yan tarafına' bir öpücük kondurdum.

Sonra kolumu uzattım ve karnımın üzerine dağılan altın sarısı saçlarımı süpürerek nazikçe söyledim.

"Dikkatli ol. Ben beklerim."

İsteddiği gibi, iyi bir uğurlamaydı. "Geri döneceğim."

Başını bana doğru kaldıran Callisto, bal damlayan gözleriyle bana baktı ve güneş gibi parlak bir şekilde gülümsedi.

Evlenmeden önce, imparatoriçenin giysi ve eşyalarını toplamak için ebeveynlerinin evine gitme geleneği vardı.

Benimle gelmek için haykıran Callisto'yu sakinleştirmeyi başardım ve yaklaşık beş yıl sonra düke doğru yola çıktım.

"...Duke."

"Penelope."

Beş yıl sonra Dük çok daha yaşlı görünüyordu.

Her zaman mükemmel bir şekilde taradığı siyah saçlarının arasından kırışmış saçlarını görebiliyordum.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Oh, hadi, otur. Yemek yediniz mi? Onlara cam bahçede bir öğle yemeği masası hazırlamalarını söyledim."

"Bir fincan çay içip gideceğim..."

"Peki, saray nasıl oluyor da çalışkan adamın yemeğiyle bile ilgilenmiyor? (?) Uşak! Doğruca bahçeye gideceğiz. Hazırlan!"

Bu sözlerim üzerine Dük memnuniyetsiz bir şekilde homurdandı ve uşağı çağırdı. Ama düzensiz sesinin aksine heyecanlı görünüyordu.

"Size hizmet edeceğim, Dük, genç bayan."

Aynı şekilde uzun zamandır görmediğim uşak da Dük'e rehberlik etmek için dışarı çıktı.

Biraz garip bir ruh hali içinde ikisini takip ettim.

Köşkün dışındaki cam bahçeye kadar bakmadan duramadım.

Beş yıl sonra geri dönen prensesin dönüşüyle konağın sarsıldığını hissedebiliyordum.

Cam bahçe hâlâ güzel kokulu ve yeşil çiçekler ve bitkilerle doluydu.

"Duyalım bakalım."

Ögle yemeği masası oldukça iyi karşılandı.

Menekşelerle dolu bir bahçenin ortasına kurulmuş
bir masa. Etrafında bele kadar inen bitki örtüsü masayı
sarmıştı.

Dalların üzerine serpilmiş rengârenk çiçekler yüzünden kendimi bir çiçek
çitiyle çevrelenmiş gibi hissettim.

Tanıdık bir çiçektir.

"Bu arada, bu kadar çiçek açan bir tür olması gerekiyor muydu?

"Bazı iyileştirmeler yaptım."

Aniden dük birdenbire ortaya çıktı.

"Böylece dallara daha fazla çiçek ekilebilir."

Gözlerimi ahşap çitten ayırdım ve şaşkın bir bakışla ona baktım. Sonra Dük
ek bir açıklama ekledi.

"Ancak, bir dalda çok fazla çiçek açarsa, ağırlaşır ve dal ve hat kırılabilirdi,
bu yüzden yüksekliği sınırlamak zorunda kaldım."

"...Anlıyorum."

Yeni bir hobisi olduğunu düşünerek sessizce başımı salladım.

Yemek üzere olduğum dumanı tüten bir kaşık çorbayı hafifçe kaldırdım.

"İş yerinize bir ya da iki kırık dal gönderdim... Gördünüz mü?"

Dük aniden sordu. Durdum ve köpeği alıp ona döndüm.

"Ne..."

"Çiçek mi gönderdin?"

Kafamı hızlıca yokladım ama cehaletle ilgili hiçbir anı bulamadım.

İş için başkentte kalırken, daha önce ördek tarafından hiçbir şey gönderilmemişti.

"....Ah."

İşte o zaman. Ofislerden birinin görüntüsü zihnimde canlandı.

Ara sıra, vazodaki çiçeklerle uzamış dalları görmeye gelmiş gibiydim.

Her seferinde meşgul olduğum için daha yakından bakmaya vaktim olmadı.

Sık sık keşif için ayrılan ofis sahibi yerine asistanın ya da altındakilerin kasvetli bir ofis oluşturduğunu düşünmüştüm...

"Bana bir ayak işi gönderen çocuk çok meşgul görüldüğünüzü, bu nedenle doğrudan teslim edilemeyeceğini söyledi."

Bu geç tepkime karşılık Dük kibarca gülümsedi ve bir bahane gibi ekledi.

"Neden...."

Soruyu durdurmak mümkün değildi.

"Neden?"

Onu affedemedim ve evleneceğimi söyledim.

Kiminle evlenirsem evleneyim, artık bunu umursamamasını söyledim ve ayrıldım.

O zaman neden o beş yıl için bana çiçek gönderdin? Birbirimiz için iyi olan bir şey var. (?)

Çiçek gönderme niyetini sordum ama Dük bana yanlış cevap verdi.

"Çiçekleri göndereceğimi düşünmüştüm

ama..." "....."

"Penelope, onları bir dalda çiçek açarken görmenin güzel olduğunu söylememiş miydin?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Özel Bölümler 2

SSC2

Dük'ün sözleri biter bitmez, uzun zamandır unutulmuş anılar daha dün gibi aklıma geldi.

– *Beğendiyseniz neden kırıp vazo yapalım diyorsunuz?*

– *Hayır, bu iyi olacak. Dalların çiçek açtığını görmenin en güzel yolu bu.*

Ancak o zaman çiçeğin adını hatırladım. "....The

Ellenwork Rose.

Dük, reşit olma törenini kayısı gülüyle doldurdu, aslında bunu kastetmeden güzel olduğunu söylediğimi hatırladı.

Şaşkın gözlerle ona baktım ve el yordamıyla geri

çekildim. "Sen... bunu hala hatırlıyor musun?"

"Hatırladığım tek şey bu çiçektir." "....."

"Bir baba olarak, senin nelerden hoşlandığını bile bilmiyordum..."

Dükün malikanesine vardığımda ona 'Dük' diye hitap ettim ve bir çizgi

çektim. Yine de o kendisine 'baba' dedi ve acı bir yüz ifadesiyle mırıldandı.

"O çiçeği sevmiyorum.

Bunu onun önünde söylemeye cesaret edemezdin.

Ona boş boş bakarken zar zor cevap verdim.

"...Senin gönderdiğini bilmiyordum. Özür dilerim."

"Kimin gönderdiği önemli değil. Umarım onları görmek hoşunuza gitmiştir."

Yüzündeki acı ifadeyi hemen silerek gülümsedi.

"Yemek soğuyor. Hadi, ye."

Ara verilen yemek, Dük'ün hafifçe seslenmesiyle yeniden başladı. Onun ardından yemek yiyormuş gibi yaptığımda, onu koklamaya devam ettim.

Buruşuk yüzü aniden çok garip hissettirdi.

Tuhaf hissettim.

Her zaman Eckart'ları onurlu ve asil bir şekilde koruyacağını düşünmüşümdür.

"Yaşlı dük nasıldı?

Eski görünüşünü hatırladığımda, hafızam onunla birlikte katıldığımız bahçedeki öğle yemeğine kadar uzandı.

-Ama... Eğer yapabiliyorsanız, lütfen dükalığı terk etmeyin.

O sırada, Leyla'yı öldürürsem buraya bir daha asla tek başıma dönemeyeceğimi düşünüyordum.

Beş yıl önce veda etmeye geldiğimde de aynıydı.

– Dük'ü affetmek için de zamana ve fırsata ihtiyacım var, Peder.

– Seni affedemem.

Seni asla affetmeyeceğimi sanmıştım.

Penelope ve aldığım yaralar affedilemeyecek kadar büyüktü.

Ama şimdi, beş yıl sonra....

"Buradaki insanlardan hâlâ nefret ediyor

muyum? Aslında emin değilim.

Bana hâlâ beş yıl önceki gibi davranan kır saçlı düke bakarken, kalbim uzun zamandır ilk kez çarpıyordu.

"İştahınız yok mu? Isırmayı bırakıp tatlı yemek ister misin?"

Sadece kemirdiğimi ve doğru düzgün yemediğimi fark etti mi?

Dük aniden bana sordu.

Bir an tereddüt ettim ama tereddüt etmeden başımı salladım.

Sabah bulantıları yüzünden bile değildi, ama bir şekilde daha fazla yemek istemedim.

Çok geçmeden yemekler kaldırıldı ve masaya çay, içecek ve kavun şerbeti geldi.

Daha önce iştahsız olduğum zamanların aksine, açık yeşil rengi gördüğümde hemen ağzımın suyu aktı.

Kavun şerbetini sürükledim ve kepçeyle almaya başladım.

Kısa bir süre sonra, kristal kasenin dibi kaşığa maruz kaldı ve bir tıkırtı sesi çıkarmaya başladı.

"Başkente..."

Dük boş yere öksürdü ve sanki sessizliğe daha fazla dayanamayacakmış gibi ağzını açtı.

"Hepiniz döndünüz mü?"

Ancak o zaman aklım başıma geldi.

Başımı kaldırdığımda Dük garip bir memnuniyet ifadesiyle bana bakıyordu.

"Daha fazlasını isteyeyim

mi?" "Oh, hayır!"

Deli, nerede olduğunu sanıyorsun? Melon Sherbet'i de gözden kaybettim.
(?)

Yüzüm utançla ısındı, bu yüzden Dük'ün sorusunu hızla yanıtladım.

"Evet, tamamen geri döndüm."

Sonra birden Dük'ün yüzü bulanıklaştı.

"Döner dönmez evleniyorsun...." "....."

"Bu kadar çabuk halletmeniz mi gerekiyor?"

Endişeli bir sesle sorduğunda, biraz yabancı gözlerle düke baktım.

O zamanlar, evlilik ilanından beş yıl önceki evliliğe kadar, Dük her şeyden haberdardı.

Evlendiğimden beri Eckart'lılara kendimden bahsetmeyi pek düşünmedim.

Bu nedenle, Eckarts'a verdiğim haberler sadece Callisto'nun İmparator'un sarayında duyurduğu şeylerdi.

Dükaliğa bir şeyler getirme bahanesiyle son kez geldiğimde, bu tamamen bir nezaket gösterisiydi.

Bu arada, Eckart'ın tam desteği ve koruması sayesinde, imparatorun nişanlısı olarak sahip olduğum muazzam statüye rağmen beş yıl boyunca özgürce dolaşabildim.

Eğer imparatorun dogması böyle yapsaydı, halkının direnişi şimdikinden çok daha büyük olurdu. (?)

Bu yüzden buraya size teşekkür etmeye

geldim... 'Demek tüm bağları

koparmadınız.

'Seni affedemem' diyerek odadan çıktıktan sonra aslında beş yıl boyunca Eckart'ın koruması altındaydım.

İstediğim bu olmasa bile.

Bu farkındalıkla sanki sırtımdan vurulmuş gibi şok oldum.

"Neden o orospu çocuğuyla evlenmek zorundasın ki... Hayır, yani neden majesteleriyle evlenesin ki? Ha?"

Bu, küçük bir öğle yemeği yemek için yakaladığım petrol fiyatıydı. (Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, o yüzden böyle yazdım)

"Neden olduğun gibi yaşamaya devam etmiyorsun? Ne yapmak istiyorsan onu çalış, keşfet, araştıır..."

"....."

"Dünyanın her yerine gidersen çok daha iyi bir koca bulabilirsin. Neden o deli, hayır, o ezik, hayır... Ah o siyah piçle bu kadar sabırsızsın!" (Sanki Callisto'dan daha iyi bir erkek varmış gibi)

Mavi gözleri hâlâ benimle ilgili endişelerle doluydu.

Artık bana karşı kayıtsız değildi ve beni reddeden birinin gözleri de değildi.

"Baba."

"Ha?"

'Dük'ten farklı bir unvanla çağrıldığında, hemen cevap veren Dük'ün yüzü baharda yağan kar gibi parlıyordu.

Gerçek kızına bakarkenki şefkatli bakış ve ifade. "Ben... hamileyim."

Ben de herkes gibi bunun geçip gitmesine izin veremezdim.

Herkes gibi, hatta belki de diğerlerinden daha sonra, ailenin bir üyesine ne olduğunu bilmenin sefaleti.

Böyle hissettirmek gerekli mi? Bu

gerçekten intikam mı?

"....Wh, ne?"

Ama ben onu hiç böyle düşünürken görmedim.

Dük'ün yüzünün rengi yavaş yavaş beyazlaştı.

"Şimdi... Ne dedin...."

Ağzı bir karış açık, lepistes gibi sıırıslıkam olan dük boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Sen... Hamile olduğunu mu söyledin?"

"Evet, sadece..."

"P, preg, hamilelik?"

"...."

"Hamilelik! Ben, ben buna inanamıyorum, hamilelik...!"

Dük, gözleri dışarı fırlayacak kadar geniş bir şekilde sözlerini tekrarladı.

O kadar utanmıştım ki daha fazla göz teması kuramadım ve başımı öne eğdim.

Ve çok geçmeden, onun yaratacağı kargaşaya hazırlanmaya kararlıyım.

İşte o zaman. Kkiiik!

"Butler!"

Bir süredir hiçbir şey söylemeyen dük, sandalyesini iterek şiddetle ayağa kalktı.

Ve aceleyle uşağı aradı.

Kâhya, ev sahibinin kükremesiyle yemek salonuna

daldı. "Ha, çağırdınız mı, Dük!"

Dük, kâhya denen adama doğru bağırdı. "Kılıcı

getirin! Bütün şövalyeleri toplayın!" "Ne..."

Ani bir emir kâhyanın yüzünü bomboş bıraktı.

Ben de şaşkın gözlerle düke baktım çünkü ne dediğini anlayamıyordum.

Dük kanlı boynuyla yüksek sesle bağırdı.

"Askerleri hemen İmparatorluk Sarayı'na götürüleceğim. Gidip boynunu vuracağım! Bu ne cüret, kızıma karşı...! Ugh!"

Öfkelenen dük aniden ensesini tuttu ve yana düştü.

"Duke!"

"Baba!"

Kahya ve ben aynı anda ona bağırdık.

Neyse ki sendeleyen dük yere düşmedi, uşak tarafından yardım edildi ve tekrar sandalyeye oturtuldu.

"Hamilelik, hamilelik. Hamilesin. Hamilelik..."

Onu acı içinde kıvranırken, sanki cin çarpmış gibi herkesin içinde 'hamilelik' diye mırıldanırken gördüğümde ne kadar şok olduğunu anlayabiliyordum.

Dükün tepkisi, özenle yetiştirdikleri çocuklarının hız sınırını ihlal ettiğini öğrenen diğerebeveynlerden farklı değildi.

Suç işlerken pek düşünmedim ama Dük'ün yorgun yüzünü gördüğümde kendimi ciddi hissettim. (Eh, o anda başka bir şey düşünemezsiniz herhalde *çirkin surat*)

"....İyi misin baba?"

Kolunu hafifçe sallayarak endişeyle sordum.

Sonra, ölmek üzereymiş gibi ağır bir yüz ifadesiyle acı çeken dük elimi tuttu.

"Penelope, bebeğim. Yaptığı şey bu

muydu?" "Evet? Ne..."

"Onunla evlenmeni istemiyorum. O lanet olası bir pislik... Sen...!"

"Altın kızıma öyle kötü bir şey yaptın ki seni orospu çocuğu...!"

İşte o zaman konuşamayan Dük, gözleri yaşararak ağlamaya başladı.

"Fa, baba."

Sadece ağzımı açtım.

Elbette Dük'ün öğrenirse kızacağını düşünmüştüm ama bu şekilde ağlayacağını hiç beklemiyordum.

".....Özür dilerim."

O iğrenç şey... Sarhoştum ve ilk ben yaptım diyemezdim.

Dük için üzülürken, aynı zamanda 'zavallı bir piç' haline gelen Callisto'ya karşı da suçluluk hissettim.

"Onu tahta oturtmamalıydım, ah... Kâhya, uşak... Ordu..."

Dük gözyaşları içinde başını zorlukla dik tutuyor ve saçma sapan şeyler söyleyip duruyordu.

Tam o anda oldu. Dük'e yardım eden uşak birden kararlı bir bakışla bana baktı.

"Endişelenmeyin hanımefendi. Dük ve genç efendi dış eğitimden dönene kadar, Dük adına askeri komutayı ben alacağım."

"Ne? Bu da ne demek şimdi..."

"Eckart'ın malikanesi acil bir durumda bir kale olarak hizmet vermek üzere tasarlanmıştır. Yeterince yiyecek var, bu yüzden savunma sistemine giderseniz bir ay boyunca özgür olacaksınız. Ve çocuklar döner dönmez saraya doğru ilerleyeceğiz."

"Dur! Hayır! Öyle değil!"

Kâhyanın ciddi sesi üzerine başımı çalgınca salladım ve haykırdım.

"Ona ilk ben vurdum çünkü çok yakışıklıydı!"

"....."

Dük, uşak ve bizi dinleyen tüm hizmetkârlar şaşkın bir ifadeyle bana baktılar.

Sanki biri bahçeye buz dökmüş gibi soğuk bir sessizlik çöktü.

Yüzümün patladığını hissedebiliyordum.

Sonunda Dük'ün ihanetini durdurmayı başardım ve çocuğumla sık sık geleceğimi söyleyerek Dük'ü yatıştırdıktan sonra saraya döndüm.

Hamilelik itirafım bu şekilde sona erdi.

İki ay sonra, imparator ve imparatoriçenin ulusal düğünü zengin bir sonbahar sonunda gerçekleşti.

İnsanlar bunu şimdiye kadarki en büyük düğün olarak övdü.

Ve ilkbaharın başlarında, yeni tomurcuklar yeniden büyümeye

başladığında, Benim için bir melek gibi, hayır.

Ejderha gibi bir bebek geldi.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Özel Bölümler 3

SSC3

Judith Regulus.

Bu yıl 3 yaşına giren kız, ona her baktığımda ruhumu çıkaracak kadar güzeldi.

İçimde olduğuna inanamıyorum.

İmparatorluk ailesinin sembolü olan kızıl gözlü, göz kamaştırıcı sarı saçlar.

Dük, imparatoru andıran bu görünüm karşısında öfkeye kapıldı ve yeniden gözyaşı döktü.

Herkes Callisto'nun alter egosu gibi olduğunu söyledi ama benim gözümde farklı görünüyordu.

Düz saçlı olan babasının aksine, sevimli kıvrıkcık saçları vardı.

Yumuşak, beyaz yanakları ve kırmızı dudaklı uzun bir burnu vardı.

Bazen güneş parladığında, gözleri tıpkı saçlarımın rengi gibiydi, kan gibi kırmızı ve koyu değil, ama ince koyu bir pembe.

Bu sadece bir his değildi, Callisto da bunu itiraf etti.

Tanıdık olmayan birkaç unsur dışında, benim küçüğüm olmalıydı.

"Tabii ki benim gibi değil, tıpkı babası gibi.

Judith'in sık sık oynadığı av sahasının yakınındaki ormanı ararken düşündüm.

Çocuk nazik ve iyi biriydi, ancak sorun çıkarma konusunda çoğu zaman hayal gücünün ötesindeydi.

Bir gün sarayın sütunlarını ve tavanlarını kırdı ve başka bir gün ormandaki tüm küçük hayvanları getirdi.

'Belki de ilk kez bir av festivalini izlemeye gittiği için...' Acaba insanların avlanmaya geldiğini görmek havalı mı görünüyordu?

Festivalin son gününde, birinciliği kazanan babasına bakan kırmızı gözleri ıslı ıslı parlıyordu.

Ertesi gün bir tavşan, bir sülün, bir kuş, bir tilki ve bir geyiğin prensesin sarayında çılgına döndüğüne tanık olduğumu hatırlıyorum.

- Anneme vereceğim... Judy de babam gibi birinci olacak...

Bunu görmezden gelmeye çalıştım ama güneşin altında koyu pembenin içinde parıldaayan gözleri görünce daha fazla sinirlenemedim.

Başka bir gün, soruşturma sırasında Daejeon'a gizlice girdi ve ardından Callisto'nun yanında İmparatorun Asasını kullanarak dışarı çıktı.

Kızılmaktan kendimi alamadım çünkü bu, hükümet işlerinden başka hiçbir şeye karışmayan bir meseleydi.

Gözyaşlarına boğulana kadar onu azarladığımda, ağlarken söyledikleri beni çok şaşırttı.

-Sampon artık Judi'nin anti ajanı. Antitezin ortaya çıkarılması gerekiyor... (?)

-Judi babamı çabucak yenmek ve rakip olmak istiyor! Bu yüzden amcam... amcam... babamdan daha güçlü.

Çocuğumla deli gibi konuşan Roynold'un önümüzdeki üç ay boyunca Prens'in Sarayına girmesi yasaklandı. (Derdick'ten hiç bahsetmediklerini fark ettiniz mi?)

"Ha..."

Üç yaşındaki kızımın muhteşem kayıtlarını düşününce, derin bir iç çekmekten kendimi alamadım.

Bir süre kendini sakladığında, birinin ona zarar vereceğinden endişelendim. Başka ne yapacağımı bilemedim.

"Hyuk, Hyuk! Majesteleri!"

İşte o zaman oldu.

"Bütün ormanı aradım ama prensesin burada olduğunu sanmıyorum."

Prensesi arayan muhafızlardan biri sert bir nefes alarak geldi ve rapor verdi.

Ondan sonra, dadı ve hizmetçilerin aceleyle içeri girdiklerini görebiliyordum.

Öğle saatlerinde başlayan saklambaç, şimdi hepsini terden sırılsıklam yapmıştı.

Bu yüzden çocukları olan ebeveynlere günahkâr

deniyor. Onların acı çektiğini gördüğümde kendim

için üzüldüm.

"Şelaleden aşağı inip biraz daha arayalım mı?" "Tamam.

Ormanda olduğunu sanmıyorum, o yüzden etrafı dolaşalım."

"Ha, ama Majesteleri. Yakında hava kararacak... Sevgili prenses, ch-change olsa bile, yeterince uzun zaman geçmedi mi?" (Tuvalet deyip duruyordu. Sanırım çişini yapmak için şelaleye gitmesi gerektiğini düşündüler. Emin değilim.)

Başımı çevirdiğimde dadı aşırı hezeyanlarla ağlıyordu.

"İmparatorluk Sarayı'ndaki prensese kim zarar verebilir. Aksine, yanlış bir yola sapıp sessiz bir eylem haline gelirlerse, bu imkansız olacaktır." (?)

Ancak 'değişim' kelimesini duyduğumda kendimi huzursuz

hissetmeye başladım. "Sana gerçekten ne oldu?

Prenses Sarayı'na dönüş süreci artık hızlanmıştı.

Dudaklarımı ısırdım ve İmparatorluk Sarayı'ndaki bebeğe zarar verebilecek güçleri düşündüm.

"Kont Hannes?

Bazı aristokratlar imparatorun prensesin yerine geçme isteğine karşı çıktılar.

Judith'in kadın olması gibi eski moda bir sebepten dolayı.

"Hayır, güçleri yok. Ama başımı

hızla salladım.

Sadece hafifçe flört ediyorlar. Callisto'nun sözleri bu tür sineklerin hayatını kesmeye yetti.

İmparatorluk sarayının hiçbir cesareti, arzusu ve kararlı işgali, çocuğumuza zarar verebilecek kadar güçlü suikastçılar tutma gücüne sahip değildi.

"Yoksa bir asi mi?

Callisto tahta çikalı sekiz yıl oldu.

Veliaht Prens olarak hüküm sürdüğü dönemde fethettiği ülkelerin çoğu artık imparatorluğa bağlıydı.

Ancak çatışmaların sıklıkla yaşandığı bölgeler var, bu nedenle isyancılar için tamamen yerleşmenin zamanı değildi.

"Ama zinciri kırıp saraya girmek kolay olmayacak.

Tüm sarayın üzerinde asılı duran güvenlik büyüğü imparatora bağlıydı.

Callisto sağlıklı olduğu sürece, bariyerin zarar görme olasılığı son derece düşüktü.

Karar verilmiş olsa bile, saray büyücüleri ya da imparator tarafından fark edilmeyecek değildi.

Sekiz yıl önce, Yvonne'un maskesini takan Leila, Callisto yokken imparatoru öldürdüğü için sarayı kolayca ele geçirdi.

"Leyla'nın hâlâ hayatta olduğunu

düşünmüyorsun, değil mi? Bu kadarını

düşündüğümde kalbim aniden yerinden çıkacak

gibi oldu.

Artık beyin yıkama ışınlarını kullanacak eser kalmamıştır ama Leila ne pahasına olursa olsun İmparatorluk Sarayı'na sızacaktır.

'Böylece genç ve hassas çocuğumuzun intikamını kolayca alabilir...!

"Majesteleri! Şey, düşeceksiniz. Önce biz gideceğiz, o yüzden lütfen yavaş yürüyün, tamam mı?"

Sarayın kulesinin ucunu görebildiğim zaman, adımlarım koşmaya yakın hale gelmişti.

Hizmetçi beni vazgeçirmeye çalıştı ama onu duyamadım.

"Lanet olsun, arabada inmeliydim.

Ön bahçeden geçerken kafam Callisto'ya haber vermek ve tüm muhafızları harekete geçirmek gibi düşüncelerle doluydu.

Bu yüzden önümde yere saplanmış duran taşı göremedim.

Birden eteğimin kenarının sıkıca çekildiğini düşündüğümde, vücudum çoktan öne doğru eğilmişti.

"Aah!"

"Hyuk! O, Majesteleri İmparatoriçe!" Yer

yaklaşıyordu.

O an beni kovalayan hizmetçiler yeni bir çığlıkla bağırdılar,

"İmparatoriçe!"

Biri beni güçlü bir şekilde çekti.

Kendime geldiğimde birinin sert göğsüyle karşı karşıyaydım. Burun

deliklerime tanıdık bir koku girdi.

Kafamı kaldırdığımda, gün batımının sonunda kızıla boyanmış altın sarısı

saçları görebiliyordum. Bu Callisto'ydu.

"Neredeyse yaralanıyordun. Saray hemen köşedeyken neden koşuyorsun?"

Onun endişe dolu gözleri karşısında benim de gözlerim

kararmaya başladı. "Majesteleri. Judith, bebeğimiz

kayıp...!"

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştığım ve aceleyle çocuğun yokluğunu duyurduğum bir andı.

"Unng..."

Birden kollarımda kıpırdanan sıcaklık bana geldi.

Başımı eğdim. Aradığım çocuk Callisto'nun kollarında uyuyordu.

Sanki aramızda sıkışıp kalmak sinir bozucuymuş gibi, çocuk kaşlarını çatarak bir o yana bir bu yana dönüp durdu.

Hareketin ardından, Callisto'nun kol aralığından dışarı çıkan zarif altın kanatlar çırpındı.

"Ha..."

Durdurulamaz bir rahatlama iç çekişi patlak verdi.

Hâlâ vahşi olan hayal gücümü şaşırtacak şekilde, Prenses Sarayı'na döndüğümünden beri aklımda türlü türlü düşünceler varmış gibi görünüyor.

O anda bacaklarım güçsüzleşti ve tökezledim. Callisto dilini tekmelerken bana tekrar sarıldı.

"Tsk. Yine annenin kalbini yaktın." "Nerede... onu nerede buldun?"

"Güneş Sarayı'nın altında."

"Ne?"

Akıl almaz saklambaç mekânı karşısında ağzım bir karış açık kaldı.

"Oraya nasıl geldi? Üzerinde bir mühür büyüğü var."

Güneş Sarayı'nın bodrumunda, ejderhanın bedeninin yanı sıra her türlü büyüğü hazine de saklıydı.

Bu yüzden üzerine güçlü bir mühürleme büyüğü koydum ki mühürlü İmparator dışında kimse ona erişemesin...

"Marki Berdandi giriş yasağı büyüğünü bozmuş gibi göründüğünü söyledi."

Callisto sakince çocuğun gaddarlıklarını anlattı.

"Odayı şimdi bulabildim çünkü o karışım bendeydi."

Baş döndürücü bir ruh hali içinde bir elimle alınımı sıktım.

Birçok harika şey yapmış olan bu çocuk yüzünden midem yanıyordu.

Ama uyuyan bir çocuğu azarlamak için uyandıramazdım.

Bebeğim olduğu için değil, sessiz olduğunda gerçekten bir melek gibi güzel olduğu için.

"Bu kadar sorun çıkarmak için gerçekten kimi örnek alıyorsunuz?"

Sonunda kızmak yerine çocuğun yanağını hafifçe okşadım ve iç çeker gibi mırıldandım.

Sonra Callisto omuz silkti ve "Ben

değil" diye cevap verdi.

"Ben de değilim."

"Evlenmeden önce yaşadığımız onca kazayı düşününce buna inanmak zor."

"Ha. Sen kim oluyorsun da bunu söylüyorsun...!"

Her gün yaptığımız gibi ateşli bir şekilde adımlarımızı değiştirdik.

Saraya girip çocuğun odasına ulaştığımda, gerginlikten sertleşmiş olan bedenim yavaş yavaş gevşedi.

"Herkes zor zamanlar geçirdi."

"Hayır, Majesteleri. Prensesin hastalanmadığına sevindim."

"Bugünlük bu kadar yeter, durup geri dönebilirsiniz."

Callisto, gece geç saatlere kadar onu bulmakta zorlananları överken çocuğu yatağa yatırdı.

Ona yaklaştığımda, aniden sırtındaki saçların parıldayarak dikildiğini gördüm.

"Judith yine saçını mı yakaladı?"

Yatağın karşısında oturmuş, mızızızlanan bebeği okşayan Calisto bana göz kırparak cevap verdi.

"Onu zorla götürdükten sonra kalbi ağrıyor gibiydi." Kaşlarımı çattım.

Ona hiç benzemiyordu ama Callisto çocuk söz konusu olduğunda zayıf kalıyordu.

Genelde nazik bir çocuk olmasına rağmen babasına karşı çoğu zaman kaba davranırdı.

"Bunu yapmaması için onu azarlamalıydın."

"Nasıl yani? Benden nefret ettiği için bir daha yüzünü göstermezse, kaybeden tek kişi ben olurum."

"Kaba davranıyor çünkü majesteleri çok ucuz." "Ona çok yükleniyorsun."

"Majesteleri istifa etmiş olmalı."

Tüm gücü ve onuru çocuğuma vermek istedim. Ve bu şekilde olacaktı.

Ancak, onu dünyanın ne kadar korkutucu olduğunu bilmeyen şımarık ve umursamaz bir insan gibi yetiştirmek istemedim.

"Ayağa kalktığınızda çok disiplinli olmanız gerekir."

Uyuyan çocuğuma ciddiyetle baktığım ve bir söz verdiğim zamandı.

Callisto beni yatıştırdı ve şakacı bir şekilde şöyle dedi.

"En azından geçen çünkü gibi sihirle (saçını) yakmadı."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Özel Bölümler 4

SSC4

Onun sözleri bana o zamanı hatırlattı. Çocuğun

hala gevezelik ettiği zamanlardı.

Bir keresinde Callisto ve ben Prenses Sarayı'nda karda vurulmuştuk. Bir çocuk doğurduktan sonra uzun süre ellerim üzerinde uyudum, bu yüzden bir anda alev aldı.

Beni bir yük gibi taşıyan Callisto aceleyle saraydan çıkarken, bebek aniden bir büyü yaptı.

O anı hatırladığımda kahkahalara boğuldum.

"...Kafanı yakacaksın sandım."

"İmparatorun dış görünüşüyle öne çıkması İmparatorluğun tek gurur kaynağıdır, bu yüzden kel olmanın bir faydası yok."

Callisto dilini tekmeledi ve güldü.

Neyse ki yangın benim ve Callisto'nun çığlığıyla çabucak söndürüldü. Onun yerine saray alt üst oldu.

Bir yaşındaki bir çocuğun büyüü uygulamayı ve kontrol etmesi, tüm kitledaki imparatorluk ailesi için eşi benzeri görülmemiş bir şeydi.

Sadece sihir değildi.

"Çocuğum olduğunu öğrendiğimde gördüğüm o tuhaf rüya

yüzünden mi? Judith'in sırtında doğduğundan beri avuç içi kadar

büyük altın bir kanat vardı.

Karnı ağrıyan ben olmama rağmen, sanki bir yumurtadan doğmuş gibiydi.

Kanatlarla doğan bir çocuk hiçbir antik belgede yer almamıştır.

Sadece bir tane, imparatorluğun kurucusu hariç.

Altın kanatlar, altın ejderhanın sembolü.

İmparatorluk ailesinden hiçbirinin sahip olmadığı güçlü bir büyüyle doğan bir çocuk.

Böyle bir çocuğu görenler onun altın ejderhanın ikinci gelişi olduğunu söylediler.

Bu yüzden bir süre imparatorluğun biricik prensesinin ejderhayı andıran gülünç bir görünüme sahip olduğu ve ağzından ateşler saçtığı söylendi.

'Elbette, kendini koruyabilecek kadar güçlü olması iyi bir şey...'

Bir çocuğun diğerlerinden farklı özel unsurlarla doğmasının iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordum.

Judith'in sırt üstü vuruşuyla ezilen küçük, katlanmış kanatları germenin ve onları karıştırmamak için nazikçe okşamanın zamanı gelmişti.

Birden sıcak bir dokunuş yanağıma dokundu.

"...yüzün hala solgun."

Ben çocuğumla ilgilenirken, o beni sürekli izledi mi?

Callisto yatıştırıcıydı, kasvetli yüzümü süpürüyordu.

"Bu ilk ya da ikinci kez olmuyor, neden bu kadar endişeleniyorsun?"

"Ama... asla bilemezsin."

Çocuk büyüdükçe, gözleri daha çok ilgilenmeye başladı. "Ya biri

Judith'e zarar vermeye çalışırsa?"

Callisto benim mırıldanmama kahkahalarla güldü.

"Kim böyle bir şey yapmak ister ki? Tam tersine, Judith sağlıklı bir insan için sessiz bir ayak (?) yapsaydı, fark etmezdi."

"Bu doğru, ama..."

"Çok fazla endişelenmeyin. Marki Berdandi onu iyi eğitiyor gibi görünüyor. Artık kanatlarını bizim önümüzde nasıl saklayacağını biliyor."

Callisto, neden endişelendiğimi gerçekten bilmiyormuş gibi ekledi.

Bu söz beni biraz rahatlatmıştı.

Çocuğun öğretmeni elbette imparatorluğun yüce büyücüsü Vinter'dı.

Ama o zaman bile, çocuğun güçleri o kadar üstündü ki, prensesin sihirli güçlerinin kendisinininkileri çoktan aştığını söyledi.

"Judith'in ne düşündüğünden pek emin değilim."

Bir kertenkele kadar meraklı ve bir o kadar da

zeki.

Ne zaman bir kazaya neden olsa bunu neden yaptığını sorsam, güzelce cevap verir ve asla bahane üretmezdi.

"Ben de."

Benim mırıldanmam üzerine Carristo kaşlarını çatarak onayladı.

Acemi bir çift olarak hala olgunlaşmamış ve beceriksizdik.

Buna alışmamın zamanı geldi, ancak çocuğum bugünkü gibi bir kaza geçirdiğinde kalbimin nasıl düştüğünü görünce, hala uzun bir yolum var

Git.

Çocuğun uykusundan yararlanarak aramızda bir anlık ciddi bir dostluk oluştu.

"...Her gün bir savaş gibidir."

"Ama kısa bir süre sonra daha olgun olacak. Bugünlerde konuşma konusunda ne kadar iyi olduğunu bilmiyorum."

"Uyuyana kadar susmuyor."

Callisto başını salladı ve parmak uçlarıyla çocuğun burnuna dokundu.

"Ne zaman büyüyeceksin ve ailene verdiğin tüm sıkıntıları düşüneceksin? Ha?"

Belki de uykusunda bile azarlandığını bir hayalet gibi anlamıştı, çünkü ağzı sanki ağlıyormuş gibi büzülmüştü.

Judith'in yüzündeki ifade onu korkuttu ve onu rahatlatmak için aceleyle göğsünü okşadı.

Bu manzara beni gülmekten kırdı

geçirdi. "Ama takdire şayan bir şey

yaptı." "Hangi takdire şayan şey?"

"Beni durdurduğun için kıramadığım o lanet ayna, onu paramparça etti."

"Sakin bana... gerçeğin aynası

deme?" Gözlerimi kocaman açtım.

'Gerçeğin aynası'nın restorasyon çalışmaları, boş bir arsa bulunmasının ardından askıya alındı.

Halsizlik ve endişe doruk noktasına ulaşmıştı, bu yüzden Callisto hemen beni durdurmaya çalıştı, ancak beni zar zor caydırmayı başardı.

Judith'in bugün geçirdiği kaza olmasaydı, bunu sonsuza dek unutmuş olacaktım.

"Başka bir şeye dokunmadı, değil mi? Belki Sarı Ejder'in bedenine..."

"Diğer şeyler iyiydi." Bu iyi

bir şeydi. "Neden gerçeğin

aynası..."

"Belki de bunun annesinin eşyalarından biri olduğunu

biliyordur." "Neden bahsediyorsun? Bir canavar olabilir

mi?" (?)

"Uyandığında ona bir iltifat edeceğim. Bir canavarı cesurca yendi." (?)

Callisto'nun dönüşü karşısında şaşkına dönmüştüm ama rahatlamıştım.

Nasıl şakalaştığını görünce, ortadan kaybolabileceğime dair çok fazla ateş püskürüyor gibiydi. (Sanırım artık ortadan kaybolması konusunda daha az endişeli olduğunu söylüyor).

"Bu kadar yeter."

Sonra Callisto ayağa fırladı ve uyandı. "İş henüz

bitmedi."

"Neredeyse akşam oldu... Hala mı?"

Hep birlikte ayağa kalktım ve endişeyle sorarak kapıya doğru onu takip

ettim. "Judith'i arıyorsunuz, değil mi?"

Cevap gelmedi. Bir ya da iki gün daha
gelmeyecekti. "Uyandığında seni de
azarlayacağım.

Callisto, sanki sertleşmiş yüzümde böyle bir yemin okuyormuş gibi, dedi
burnunu çatarak.

"Beni çok fazla azarlama. Bütün çocuklu babalar böyledir." (Emin değilim
ama sanırım Baba/Dad dedi, her ne kadar uygulama baba dese de).

Olgunlaşmamış prensin bunu söylediği günün geldiğine inanamıyorum.

Kendisine 'baba' diyen Callisto'ya boş boş baktım, çünkü biraz tuhaf ve
ürkütücü görünüyordu.

"Az önceki kelime çok..." "Çok
ne?"

"....Bu çok sevimsiz."

"Neden çocuk uyurken daha sevimsiz bir şey yapmıyoruz? Ne dersin?"

İmparator'un kırmızı gözleri aniden parladı ve elini bir şimşek gibi uzattı.

Jjok, jjok, jjok.

Belime sarıldı ve beni rastgele yüzümden öptü. "Oh, yapma.

Uyanırsa ne yapacaksın?"

Omzuna vurdum ve fısıldadım. Sonra

beni daha da sert sıktı.

"Eğer sessiz kalırsan, hemen ikinci bir çocuk sahibi olabiliriz."

"Deli misin sen? Saçını tekrar yakmasını istiyorsun." "Oh,

hayır. Bu hiç iyi olmaz."

Tehditkâr sözlerim üzerine sonunda kısık bir kahkaha atarak öpücük saldırısını durdurdu.

"Ben... gitmek istemiyorum."

Bana sıkıca sarılarak mırıldandı ve yüzünü enseme gömdü.

Talihsiz kalbini yorgun sesiyle ifade ettikten sonra homurdandı ve isteksizce kapı zilini tuttu.

"Hemen döneceğim. Siz de saraya dönüp dinlenmelisiniz."

"Elimi yüzümü yıkayıp yatak odasında bekleyeceğim." (Bu düşündüğüm şey mi? Ha? Ha??)

Son olarak kulağına vedamı fısıldadım.

Sonra dilini tekmeledi ve beni yanağımdan tutarak "Güzelliğin beni öldürüyor" dedi. (Aslında "Güzelliğinden ölüyorum" diyordu ama böyle dediğini varsayalım).

Oldukça uzun süren bir öpüşmenin ardından, flört etmekte olan Callisto nihayet Prens Sarayından ayrıldı.

Tık- Kapıyı kapattım ve çocuğun yatağına doğru yürüdüm.

Battaniye ani bir yükselişle şişti. Ve içinden kısa bir ses çıktı. "....Mom."

"Judith."

"huung..."

Çocuk sanki uykusu bitmiş gibi ağladı.

"Tamamen uyanamazsın...!"

Uykusunun yarısında uyandığında bütün gece uçardı. Çocuğun yanına yatağa koştum.

"Konuşmamızın sesinden mi uyandın? Özür dilerim. Biraz daha uyu."

Rahatladığında, çocuk ağlayan gözlerini açtı ve biraz iç çekti.

Bir süre kısa bir nefes alan çocuk hızla kollarıma doğru ilerledi.

"Anne... gitme."

"Evet. Sen uyuyana kadar gitmeyeceğim, merak

etme." "Hayır. Hayır. Gitme. Hiçbir yere

gitme..."

"Tamam. O zaman bu gece annenle yatmak ister misin?" (Zavallı Callisto)

"Evet."

Korkunç bir rüya mı gördü?

Bugün çok çocuksu görünüyordu ama bu bile çok güzeldi.

Yumuşak alnından öptüm ve bebek saçlarını okşadım.

Sonra Judith küçük eliyle giysisinin eteğini kavradı ve mırıldandı.

"Judi'yi bırakamazsın."

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildiriniz < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Özel Bölümler 5

SSC5

Kabarık kırmızı bir gözbebeği bana baktı.

'Bir daha uyuyamazsın, haha...' (Lol sanırım onları duydu)

Çocuk tamamen uyanmış gibi görüldüğü için biraz depresif bir şekilde başımı salladım. "Tamam."

"Judy'nin annesi, Joa." (?)

Çocuğun yüzünü kollarıma sürmesi çok hoştu. Yine de çocuğu uyarmam gerektiğini düşündüm.

"Ama Judith, bir yere gittiğinde annene ya da babana söylemelisin."

Çocukla göz teması kurdum ve sert bir sesle sordum.

"Geçen sefer hizmetçilerle gizlice saklambaç oynadığında seni azarlamıştım. Eğer bir daha böyle ortadan kaybolursan, bir dahaki sefere büyü yasağı getireceğim."

"...Bir tane yazacak mısın?"

Çocuk zekiydi, bu yüzden ne dediğimi hemen anladı ve donuk bir bakış attı.

Kalbim zayıfladı.

"...Kızgın değildim, endişeliydim."

Sonunda içimi çektim ve Judith'e sıkıca sarıldım.

"Birinin seni kaçırdığını düşününce ne kadar şaşırdığımı biliyor musun?" "Ama... ama zaman yoktu."

"...Ne? Saat kaçta?" "Unng, anlatmak için."

Konuşacak vaktin yoktu. "Bütün bu kelimeleri sana kim öğretti?"

Bu sevimli bahane beni kızdırmak yerine güldürdü. Ama çenemi kapalı tuttum.

"İşinle ne kadar meşgul olursan ol, bize söylemelisin. Aksi takdirde annen ve baban ağlayarak Judith'i arayacaklar."

"Sen... Sen beni mi arıyorsun?"

"Tabii ki. Annenle babanın her gün ağlamasını ve Judith'i aramasını mı istiyorsun?"

"Hayır, hayır..."

Çocuk gözyaşları içinde haykırdı.

O zaman aptal olma. Felçli avuçlarıyla üzerimde yükseliyordu ve kalbimde bir gerginlik hissettim. (?)

"...Ah, peki bodrumdaki kutsal emanetleri neden kırdınız?"

Soğukkanlılığımı korumayı başardım, boşuna öksürüyordum, çünkü hala uyarılacak bir şey kalmıştı.

"Bunu yapamazsınız. Yedigârlar saklamanız ve özen göstermeniz gereken şeylerdir." "Ama..."

Judith azarlamam karşısında ağzını kapalı tutarken aniden yüzünü kollarıma yapıştırdı.

"Yani... tutmak zorundasın..."

"Ha?"

Ne mırıldandığını duyamadığım için ben de sordum. Ama

çocuk korkuyla başını kaldırdı ve bağırdı.

"Ses çıkaracak tek kişi benim!" (?) "Judit, bu ne anlama geliyor?"

"huung!"

Ama Judith cevap vermeden yüzünü tekrar kollarıma gömdü.

Aslında onu doğuran bendim ama düşüncelerine hiç ayak uyduramadım.

Bir süre kanatlarını çırpıp saçlarımın ucuyla oynayan Judith kısa süre sonra nefesini dışarı vererek yeniden uykuya daldı.

Çocuğu rahatça kollarıma yatırdım ve üzerini bir battaniyeyle örttüm.

Uykusu hafiftir ama eskisi gibi uyuduğuna dair bir işaret göremedim. (?)

'Yorgun olmalısın...'

Yeraltındaki gizli alanda koştururken tuhaf bir şey fark etti.

"Whew..."

Hizmetçileri çağıracaktım ama onları tekrar yere bırakmasından korktuğum için vazgeçtim.

Çocuğumun kıyafetlerini çıkardım.

Tam düğmeyi bırakıp eteğini kaldırdığım andı. ukk-

Birden yatağın üzerine bir şey düştü.

"Büyülü bir hazine mi getirdin?

Onaylamak için acele ettiğimden, yavaşça gözlerimi kocaman

açtım. "Uh..."

Elbiselerinin uçları arasında saklıydı.

"Gerçeğin aynasının bir parçası.

- Beni durdurduğun için kıramadığım o lanet ayna. Onu paramparça etti.

Callisto'nun bir süre önce söyledikleri aklıma geldi.

Güneş Sarayı'nın bodrumunda saklanan erkek fatmanın gerçeğin aynasını kırdığını söyledi.

Eski bir kalıntı olmasına rağmen, çalışmayalı uzun zaman olmuştu, bu yüzden kızgın ya da üzgün değildim.

Her neyse, boş zemin nedeniyle bir zamanlar kırılmış olanı onarmak zorunda kaldım.

"Bu arada, bunu neden eteğinin içine sakladın?

Çocukluğundan beri pek çok tuhaf davranışı vardı, bu yüzden kırık eserlerle oynayabiliyordu.

Ancak, eteğinin içine koyduktan sonra kimseye bir şey söylemediğine göre saklamak istemiş olmalı.

"Kafasından neler geçtiğini kim bilebilir?

Uzaklara bakarken kısa bir süre gülümsedim ve parçayı komodinin üzerine koydum.

Sonra yumruğunu sıkmış uyuyan çocuğun elini dikkatlice açtım.

Aynanın parçaları uzun süredir aşınmış, eski püskü ve pütürlüydü, bu yüzden kendini kesmiş olabileceğinden endişelendim.

Neyse ki yumuşak avuç içlerinde çizik bile yoktu.

Mendilimi ıslatıp Judith'in yüzünü ve ayaklarını sildim.

Ve çocuğun en sevdiği mor pijamalarını giydirdim.

Etrafta dolaşırken, Judith tek bir hareket bile yapmadan sessizce uykuya daldı.

Ben de rahat kıyafetlerimi giyip yanına uzandığımda, çocuk bir hayalet gibi kollarıma yapıştı.

Uzandım ve çocuğun kanatlarını okşadım.

Bütün gün onu aradım, yorgunluk gelgit dalgası gibi şiddetleniyor gibiydi.

"Her gün bir gösteri...."

Kadim büyücülerin üsleri ile rüyalarımın son durağı gibi görünen canavar orduları arasındaki ilişkiyi keşfettikten sonra,

İmparatorla evlenirken aynı zamanda ön cepheden geri çekilip sadece ara sıra tavsiye isteyecek noktaya geldim.

Dük daha fazla atmış olsaydı, Kültür Bakanlığı yeni bir pozisyona otururdu ve ben de Beyaz Saray Kontu unvanını alabilirdim (?)

Çok kötü olduğunu düşünmedim, Callisto'nun evlenmesini engellemenin bir uzantısı gibi görünüyordu.

Ne yazık ki, pek de üzgün hissetmedim.

'İmparatoriçe konttan çok daha yüksekte...'

Dük'ün tekrar ağlayacağı korkusuyla bu sözler yutuldu.

Beş yıl boyunca elimden gelen her şeyi yaptım ve ne zaman hala sıkıldığımı hissetsem yeni bir kazı raporu aldım.

İmparatoriçelerin günlük rutinine kıyasla oldukça özgürdüm.

Bebek doğduktan sonra ebeveynliğe odaklanacaktım.

"Lafı dolandırdığım günlerden hiçbir farkı yok.

Bu küçük beden nereden geliyor bilmiyorum ama Judith ilk adımlarını atabildiği andan itibaren sarayı keşfetmeye devam etti.

Her bir kaza için askerleri seferber etmek yeterince endişe vericiydi.

Bugünkü gibi gizli bir yerde saklanmak ve işe yaramayan şeyleri yok etmek, gerçekleşen birkaç şeyden biriydi.

"Unng, anne..."

Uyurken mırıldanan bebek o kadar güzeldi ki gözlerimi acıttı.

Judith'i yanağından öptüm ve daha önce kalbim sıkıştığında yaşadığım endişeleri üzerimden attım.

"...evet. Eğlendiğiniz sürece, her neyse."

Benim ve Callisto'nun çocukluğumuzda olduğu gibi, onun da yapmak istediklerini yapamadan bastırılmış bir halde yaşamasını istemedim.

Dünyayı görebildiğiniz kadar gezin ve bir gün o avuç içi kadar kanatlarınızla uçuun.

Düştüğünüzde bile yukarı tırmanabilmeniz için sizi destekleyen biri olmak istiyorum.

Seçtiğim adamla, sonsuza dek.

Callisto'nun dönmesini beklerken, çaresizce çocuğa bakarken ben de uykuya daldım.

Aniden parlak bir ışık gözlerimi delip

geçti. "Callisto geri mi döndü?

Yarı uykulu gözlerimi açtığım andı.

Çocuğun odasındaki yatakta değil, yabancı bir yerde dimdik

duruyordum. "Ne... ha."

Hayır, belki de o kadar garip değildir.

Zifiri karanlıkta, bir santim ilerisini bile göremezken, dev bir ayna göze çarpıyordu.

"Gerçeğin aynası.

Ne olduğunu anladığım anda şikayetlerim ayyuka çıktı.

"Hayır, görünüşe göre hala gitmemişsin."

Yvonne'a veda ettiğimde ve Vinter'ı kurtardığımda, tüm o eski büyücülerin ruhu falan değil miydi?

Her tarafı çatlaklarla dolu eski püskü bir şekilde ışık saçan 'gerçeğin aynası'.

Uzun zaman sonra onunla yüzleşmek iyi olmaktan ziyade biraz ürkütücü hissettirdi.

Sanırım onu kıranın benim çocuğum olduğunu biliyor.

"Neden, tekrar soruyorum, neler oluyor? Yaptığı şey hakkında ne yapmamı istiyorsun?"

Artık o ayna beni ürpertiyordu, bundan bıkmıştım ve tüm soruları büyük bir memnuniyetsizlikle soruyordum.

İşte o zaman. Çatlak ayna dalgalandı ve aklıma bir şeyler gelmeye başladı.

"Bana... Yvonne'un reenkarnasyonunu mu gösteriyorsun?"

Eğer durum buysa, rüyamda birdenbire ortaya çıkması mantıklı.

Ancak, şaşırtıcı bir şekilde, başka bir soru

ortaya çıktı. "Bu ne tür bir

reenkarnasyon?"

Çok iyi bilmiyorum ama okul zamanlarımda gördüğüm romanlara ve filmlere göre birkaç on yıl sürmüş.

"Bu dünyayı farklı kılan nedir?"

Çatlama bir hit oldu, ancak diğer zamanların aksine, bana yolda oldukça yavaş bir şeyi hatırlatan ayna, yatağımdaki bir sahneyi aydınlattı.

Bu dünyada görülmemiş modern bir hastane odası.

Yatakta yatan, çeşitli tıbbi cihazlara bağlı sıksa bir kadın gördüm.

Ayna parçasının düştüğü ve delik açtığı yer kadının yüzünün bir parçasıydı, bu yüzden onu teşhis etmek imkansızdı.

Yine de nefes almayı bıraktım.

"...Ah."

Gerçekte benden başkası değildi.

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Özel Bölümler 6

SSC6

"Nasıl yaptın..."

Kekeledim ve yavaşça aynaya doğru yürüdüm.

Bunun basit bir rüya mı yoksa 'gerçeğin aynası'nın gerçeği mi olduğunu anlayamadım.

Boş yüzlü bir kadın.

Daha yakından bakmak için aynaya yaklaştığım an, "Ha?" dedim.

Avucuma bir şey düştü.

Refleks olarak ellerime baktım.

Ne olduğunu anlamadan elimde bir ayna parçası vardı.

Ne olduğunu bir bakışta anladım.

"Judith'in getirdiği parça.

Yani, böyle bir tesadüf nasıl olabilir?

Parçaya bir süre baktıktan sonra, kararımı vermiş gibi hemen kaldırdım

Burada kalmayı seçmenin aptalca olduğunu zaten biliyordum ama yine de görmek istedim.

"Neden, nasıl hala hayatta olabiliyorsun?"

Bu dünyadayken yaşadığımın farkında değildim.

"Aynaya bakmak iyi olurdu.

Elimdeki şeyi yavaşça kadının acınacak derecede boş olan yüzüne doğru ittim.

Parça tam oturdu.

Kısa bir süre sonra, gömülü parçadan beyaz ışık yayılmaya başladı.

"Uh."

O kadar parlaktı ki küçük bir iniltiyle yüzümü kollarımla kapattım. Bip, bip, bip.

Ve bir noktada ışık kayboldu ve kulakta monoton bir mekanik ses çınladı.

Kolumu indirdim ve yavaşça gözlerimi açtım. Ve çok utandım.

Ne olduğunu anlamadan aynaya yansımıştım.

Hastane odasında dimdik duruyordum.

Ne? Ne oldu? Aynanın içine mi sürüklendim? Yoksa... geri mi döndüm?'

Whi-wi-

Bir yerlerden gelen serin bir esinti uzun saçlarıma değdi.

Etrafta dolaşırken, iç mekanın bir tarafındaki modern bir pencerenin çok uzun bir süre sonra tekrar açıldığını görebiliyordum.

Elimi uzattım ve uçuşan saçlarımı tuttum.

Neyse ki ya da ne yazık ki, orijinal haliyle geri dönmedi.

Beyaz pijamalarımın üzerine eğilmiş koyu pembe saçlar ve orijinal bedenimden belirgin bir şekilde farklı olan iki el.

Hâlâ Penelope'nin

bedenindeydim. Ve önümde.

Çeşitli tıbbi ekipmanlara ve oksijen solunum cihazlarına dayanarak, zar zor nefes alan bir kadın görebiliyordum.

Bu benim orijinal

bedenimdi. "...Yani

gerçekten yaşıyordun."

Sanki başka birinin bedenine bakıyormuşum gibi mırıldandım.

Belki ruhu çoktan gittiği içindir, ama karanlık görüntüsü bir cesede benziyordu.

Bip, bip, bip-.

Ancak düzenli aralıklarla kalp atış hızını gösteren bir yaşam destek cihazı gördüğümde yavaş yavaş fark ettim.

"Yine de..."

Mide kanseri olmama rağmen hâlâ hayattaydım.

Orijinal bedenime boş boş bakarken, kısa süre sonra gözlerimi ayırdım ve gözlerimi yatağın etrafına çevirdim.

Buraya gelir gelmez buldum ama bilmiyormuş gibi davrandım.

Yatağın yanındaki yardımcı yatakta babam olduğu gibi buruşmuş bir halde yatıyordu. İkinci orospu çocuğu ise karşı kanepede oturmuş uyukluyordu.

İlk orospu çocuğu gelmemiş gibi görünüyordu.

Sanki bütün gece benimle ilgilenmişler gibiydi. Ama

öyle olamazdı.

Başımı salladım ve kahkahalara boğuldum.

Leyla'nın beyin yıkamasından kurtulduğumda, 'gerçeğin aynasının' bana bir an için gösterdiği görüntüye bile inanamadım.

"Yakalanıp öldürülemeyeceğin için bu kadar endişeliyken, şimdi gelip yanlış için yalvarıyorsun?" (Cidden ne söylediğini anlayamıyor)

Bahçede yetiştirilen büyük cins bir köpek yanınızdan geçerken size güler. Evin köşesindeki o köpekten daha fazlasını yapamazdım.

"Kamuoyu hala umurunda mı?

Kaşlarımı çatarak düşündüm.

Başka bir dünyada yaşarken, burada ne kadar zaman geçtiğini bilemezdim.

Ancak, pahalı tek yatak odalı bir yatakta yarı ölü bir gayrimeşru çocuğa sahip olmanın ve bir gösteri için bir araya gelmenin tek bir nedeni vardı.

Fakirmişim gibi davranmaktansa, daha erken ölmeme izin vermek daha kolay olurdu.

Biyolojik babam, ikinci orospu çocuğu ve yataktaki bedenim.

Soğuk gözlerle etrafıma bakındım ve yatağın yanına yaklaştım. Yakından baktığımda, bir sürü yardımcı cihazla mücadele etmek oldukça bunaltıcı görünüyordu.

'...Bu şekilde yaşamaya zorlanmanın ne anlamı var?

Yavaşça uzandım ve yüzümü kaplayan solunum cihazına dokundum.

Kendimi bu dünyanın bedeninden kurtarmak istedim. Çünkü

buradayken hep yorgun ve sıkıntılıydım.

Sonuna kadar o adamların elinde tutulmak ne kadar adaletsiz ki kendi isteğimle ölemiyorum bile.

Solunum cihazının üzerindeki elim çok gergindi.

Bu hayata karşı kalıcı bir bağlılık hissetmedim.

Burada bir avuç mutlu anıya sahip olmadan ölmek biraz üzücü. "Sorun değil. Artık geri dönebileceğim bir ailem var.

Hiçbir pişmanlığım yoktu ama hayatıma kendi ellerimle son vermeye çalıştığımda kalbim çırpındı.

Derin bir nefes al.

Ellerime güç uygulayarak solunum cihazını çıkarırken oldu. "Kimsin sen?!"

Birisi yüksek sesle kükredi.

Şaşırarak durdum ve başımı kaldırdım.

Sonra gözümü dikip yardımcı yatağın yarısına kadar yükselmiş olan orta yaşlı adama baktım.

"Sen... sen buraya nasıl girdin, ha? Ne yapıyorsun...?" "...."

"Kızıma ne yapıyorsunuz? Bırak onu hemen!"

Uyandıktan sonra kekeleyen ve durumu anlamayan adam hızla oturduğu yerden kalktı.

"Baba, neden birdenbire... Onun nesi var? Sen hayalet misin?!"

Gecenin bir yarısı kanepede uyuklayan ikinci orospu çocuğu aniden uyandı.

"Ne? Beni görebiliyor

musun?" Alt dudağını

hafifçe ısırdım.

Solunum cihazını sessizce çıkarıp kısa süre sonra geri dönecektim ama bu bir felaket.

Gerçeğin aynasında Yvonne'un geçmişini kontrol ettiğim zamanki gibi beni göremeyeceklerini düşündüm.

Bu çok boktan. Aniden ortaya çıkan yabancı bir kanser katili olduğumu düşüneceksiniz, değil mi? Ya da akıl hastanesinden kaçan deli bir kaltak.

Onların gayrimeşru çocuğu olduğumu bilemezlerdi, bu yüzden bu insanların gözlerinde nasıl yansıyacağımı hayal ettiğimde başım dönüyordu.

O kadar utanmıştım ki, elimi solunum cihazından çekmeyi bile düşünmeden dar bir noktada sıkışıp kalmıştım.

Tık-.

Sonra hastane odasının kapısı açıldı ve ilk orospu çocuğu elinde bir su şişesiyle içeri girdi.

"Baba, ne..."

Bir süre benimle ailesi arasında garip bir bocalama yaşar gibi oldu ama kısa süre sonra durumu kavramış gibi yüzünü sertleştirdi.

"Seni kim gönderdi?"

Bana soran sesin içinde hiç sıcaklık yoktu.

İlk adamın bunu yapacağını biliyordum. Çünkü bıçaklandığında damarlarında kan yerine elektrik akacakmış gibi hisseden bir adamdı.

'...Bu tam bir karmaşa. Üç

keskin göz üzerimdeydi.

İçimi çektim ve ne yapacağımı düşünüyordum. "Korece

konusabiliyor musun?"

Hastane odasının ortasındaki masaya doğru yürüyen ilk çocuk, elindeki nemli su şişesini yere bırakarak sakince sordu.

Kısa bir süre sonra da cevap verdi.

"Eğer bilmiyor olsaydın, muhafızlardan kaçıp buraya gelemezdin."

"...."

"Karşılığında sana ne teklif ettiklerini söyle. Üç katını, hatta on katını veririm." Bu biraz şaşırtıcıydı. Bunu neden söylediğini tahmin edemedim.

"Önümde hisse senetleri olduğu için mi?" (?) diye sordum biraz buruk bir şekilde.

"Peki. Ne istediğimi sanıyorsun?"

"Para yüzünden mi? Uyuşturucu yüzünden mi? Ya da sabıka kaydı?"

"Kardeşim. O kaltak, burada kilitli değil miydi? Hemen yanında bir psikiyatri koğuşu var!"

O sırada ikinci çocuk, sanki kendi başına bir şey bulmuş gibi heyecanlı bir sesle araya girdi.

İlk çocuk bir süre ona baktıktan sonra sakince şöyle dedi.

"Hastanede yabancı bir kız olduğuna dair herhangi bir rapor almadım. Siz, asıl uyruğunuz nedir?"

Bu durumda milliyet. Çok komik bir soru değil mi? Çok güldüm.

"Bu önemli mi?"

Saçlarım can çekişen bedenimin üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. "Bu küçük kızın hayatı artık benim ellerimde."

"Çılgın sürtük, dokun ona. Gitmene izin vermeyeceğim!"

"Pişman olacağın bir şey yapmasan iyi edersin."

Birinci ve ikinci piçler benim muzip ses tonuma hemen tepki verdiler.

Özellikle birincisi nedense acı ve kasvetliydi.

"Sana arkadan kimin yardım ettiği umurumda değil. Gökyüzünü bir daha asla görememen için elimden gelen her şeyi yapacağım..."

"Dur!"

İşte o anda. Önümüzde yüksek bir çığlık koptu.

Kardeşlerim ve ben arkamıza baktık.

"...Kes şunu."

Kaygı ve çaresizlikle bezenmiş tuhaf bir yüzü olan orta yaşlı bir adam duruyordu.

Oğulları ile hastane odasına giren kadın arasındaki çatışmayı caydıran biyolojik babam terliyor ve sertçe ısıırıyordu.

"Ne... ne istiyorsun? Bunu yapıyorsun çünkü bir şey istiyorsun."

"...."

"Taesung'u teslim etmek zorunda mısın? Hayır, sadece

öleceğim." (?) "....."

"Bana biraz zaman vererseniz, o zaman ölürüm... Ondan sonra Taesung'la ne isterseniz yapabilirsiniz, ister yiyin ister grubun her bir parçasını paylaşın, fark etmez. Bu yüzden lütfen çocuğuma dokunmayın. Ha?"

"Baba!"

"Baba!"

Babalarının sözleri üzerine, birinci ve ikinci çocuk aynı anda ona bağırdı.

Taesung Enterprise, babamın büyükbabası ve bu hanelerdeki insanlar tarafından hayatları boyunca inşa edilmiş bir şirketti.

Vücudumun adının anılmaya değer olduğuna inanamıyorum. Anlamakta zorlanıyorum.

"...Size bir sorum var."

Ellerimi solunum cihazından çekmeden ağzımı açtığımda, adam belki de bir şey olduğunu düşünerek aceleyle cevap verdi.

"Ne oldu? Bana her şeyi sor."

"Onun bununla ne ilgisi var?" "...."

"Ondan hoşlanmadığınızı biliyorum. Gitmesini istediniz, değil mi?"

"Ne-ne..."

Hedefi çok mu sert vurdum? Üç adam da eşit derecede aptal görünüyordu. İlk anlayan ve cevap veren şaşırtıcı bir şekilde ikinci çocuk oldu.

"Ben asla... Ben asla böyle bir şey yapmadım! Bir kez bile böyle bir şey düşünmedim!"

Sanki çok kızgınmış gibi çığlık attı.

Bir an için kaşlarını çatan ben, kısa bir süre sonra yavaş bir tavırla konuştum.

"O zaman neden bu şekilde ölmem için beni rahatsız ettin?"

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.), Lütfen bize bildirin <bölümü bildir>, böylece mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

Özel Bölümler 7

SSC7

"...Ne?"

"Neden onu her gün aradın ve sanki evin bir köşesindeymiş gibi ona bu kadar kötü davrandın. Neden doyamadığı için gizlice yediğı pirinci bir fare gibi israf ettin?"

"...."

Sözlerim üzerine ağzı ısırıldı.

Adamların geri kalanına bakarak sordum.

"Tek bir akademiye gitmeden üniversiteyi kendi başına kazanan bir çocuğa neden iltifat etmediniz ya da cep harçlığı vermediniz?"

"...."

"Neden dayanamayıp dışarıda yaşayan bir çocuğa düzgün bir oda vermediniz?"

"...."

"Lanet hamamböceklerine ve küfe dayanamadı, bu yüzden üç yarı zamanlı işte çalıştı, geri geldi ve bütün gece ders çalıştı. Neden böyle yaşayan çocuğı bir kez olsun aramadınız?"

"...."

"Buna dayanamıyorum çünkü gerçekten merak ediyorum."

'Gerçeğın aynası' bu insanların nasıl pişman olduklarını gösterdiğinde,

Çok merak ettim.

Bana yaptığın onca şeyden neden pişmanlık duyuyorsun?

Açıkçası evin o köşesinde yaşadıklarımı hatırladığımda Leyla'nın benim beynimi yıkamasındansa portreme tükürmesi daha uygun olurdu (Ne πππ)

"...Bu şekilde dipte beklemek ve sonunda bir dilenci hastalığına yakalanmasına neden olmak ve sonra onu bir kenara atmak, umduğunuz şey bu değil miydi?"

İkinci orospu çocuğu beni her gördüğünde 'dilenci gibi bir kız' derdi.

Yüksek sesle söylemesem de babam ve ilk oğlum da ona baktı.

Yalan gibi gelmiyor ama. Bir dilenci gibi yaşadıktan sonra gerçekten ölecektim.

Sanki yaşamak için ne kadar mücadele edersem edeyim, sonunda bahsettikleri şey ben oluyordum.

"...."

Sadece sorular soruyordum ama hastane odasının içi sanki bir cenaze töreniymiş gibi hızla sessizleşti.

Cevap vermeyen o insanlardan başımı çevirdim ve boş gözlerle asıl bedenime baktım.

Zavallı bedenim oksijen solunum cihazıyla defalarca hava enjekte etti ve

verdi. "...Bırakmayacak mısın? Senin yerinde olsaydım, sonsuza dek

uyanmak istemezdim." "...."

"Onların açgözlülüğü yüzünden sonuna kadar bu kadar sefil yaşamak zorunda kalacağınızı bilseydiniz ölmeyi ne kadar isterdiniz?"

Korkunç sonun üzüntüsü sadece bir an içindi.

Belki de artık bu insanların ilgi ve şefkatine ihtiyaç duymadığım için, tüm bunlar bana bir komedi gibi geldi.

Gözlerimi bedenimden ayırdım ve karşımda günahkârlar gibi duran üç adama doğru zehirli bir şekilde konuştum.

"Biliyor musunuz? Belki de yüzünüzü görmek korkunç olduğu için uyanmıyordur."

"Bu..."

"Belki de çoktan cennete gitmiştir ve sizi tamamen unutmuştur ve yeni bir aileyle mutlu bir hayat sürüyordur."

"...."

"O yüzden ölmekte olan bir ceset için üzülüyormuş ya da endişeleniyormuş gibi yapmayın. Çünkü bu iğrenç bir şey."

Belki de bu ayna tarafından verilen bir şanstır.

Bu dünyada bir aptal gibi tek bir kelime bile edemediğinde ölmekte olan zavallı bedenime acıdığı için bana verilmiş bir fırsat.

Belki de söyleyecek bir şeyleri olmadığı için dudaklarını açıp kapamaya devam ettiler.

"Yani, eminim bana söyleyecek bir şeyiniz yoktur. O

insanların kendilerini suçlu hissetmelerini istemedim.

Yine de, çırpınan gözler ve beceriksiz ağız komikti, bu yüzden masumca güldüm.

O zaman

oldu.

"...Ah."

Uzun bir süre sonra babam nihayet bir şeyler söyledi.

İlk başta ne dediğini duymadım.

"...Siyeon."

"...."

"Sen Si... Siyeon musun?"

Ama babam adımlı doğru telaffuz ettiği anda kalbim yerinden çıkacak gibi

oldu. "Sen... sen Siyeon'sun, değil mi? Ha?"

Babam kuşkulı gözlerle birbirini ardına sordu. Ağzımı

sıkı sıkı kapattım.

"Nereden biliyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, o kadar şaşırdım ki aklım

başımdan gitti. Beni şimdi tanıyacağını hiç

düşünmemiştim.

"Baba, sen neden bahsediyorsun?"

"Neyin var senin baba? O deli sürtük nasıl Siyeon olabilir?!" Kardeşlerim

durup dururken konuşan babama baktılar.

Ancak orta yaşlı adam başını sertçe salladı ve kararlı bir şekilde bağırdı.

"Dikkatli bak! Tıpkı bizim Siyeon'a benziyor! Kulağının altında küçük kıllar, gamzeler, elinin ve boynunun iç kısmında noktalar var!"

Aynı anda, gök gürültüsünü andıran bir çığlıkla kardeşlerimin gözleri bana sabitlendi.

İkinci çocuğun beni arıyor gibi görünen gözleri kısa bir süre sonra yavaş yavaş büyüdü.

"Ne-ne... Bu gerçek." "Bu da ne böyle..."

İlkinin de kafası karışmış gibiydi.

Sonra gözleri şiddetle titreyen ikinci çocuk sordu. "Sen... sen gerçekten Cha Siyeon musun?"

Bu durumda nasıl tepki vereceğimi bilemedim, bu yüzden hiçbir şeye cevap veremedim ve ne yapacağımı bilemedim.

"Siyeon! Aman Tanrım, Siyeon. Siye...on..."

Birden, orta yaşlı adam adımı haykırırken yere düştü. "Baba!"

Şaşırان kardeşler yardımcı yatağa koştu ve babalarına yardım etti.

Durum giderek daha da kaotik bir hal aldı.

Beklenmedik şeyler birbiri ardına yaşandığı için mi?

Biraz garip hissettim. Tatsız görünüyordu... "Kendi ellerimle bitirmem gerekmez mi?"

'Gerçeğin aynasının' bana bunu göstermek için ne umduğunu anlayamadım.

Bir süre öncesine kadar bu hayatı tamamen kendi ellerimle sonlandırmamı istediğini düşünüyordum...

"Ama yakalanmanın ortasında birini öldüremezsin. Onu olduğu gibi bırakırsam, bir süre sonra nefessiz kalacak zaten. Bunu içgüdüsel olarak söyleyebiliyordum, belki de benim bedenim olduğu için.

Uzun süredir yalnız bırakılmış, ölmesine fazla zaman kalmamış boş bir kabuk.

Belki de bana son kez bir seçenek sunuyordu.

Gerçekten de, kadim büyücüler bu beden ölmeden önce bana son bir kez bakmış olabilirler.

Her ne kadar bu, seçimini çoktan yapmış olan benim için hoş olmayan bir düşünce olsa da.

"Siyeon. Siyeon, sana ne oldu, Siyeon!"

Bana tuhaf gözlerle bakan insanlardan refleks olarak kaçmanın bir yolunu ararken, hızlıca parlak bir ışık kaynağı buldum.

"İşte böyle.

Bedenimin uzandığı yatağın yanındaki lavabonun üzerinde bir ayna vardı.

Hiç tereddüt etmeden üç zengin adama doğru döndüm.

Oraya gitmek için acele ettiğim bir andı, çünkü ışığın kapanmasından ve diğer dünyayla bağlantının kopmasından korkuyordum.

"Siyeon! Bekle, Siyeon! Sadece bir kelime, bir kelime söylememe izin ver!"

Biyolojik babam sanki gittiğimi fark etmiş gibi bana seslendi. "Lütfen, sadece bir kelime, sadece bir kelime..."

Yıllardır aynı evde yaşadığım halde hiç duymadığım çaresiz bir sestir bu.

Belki de bu yüzden. Durakladım ve refleks olarak arkama baktım.

O anda, orta yaşlı adam yardımcı yataktan yuvarlanarak aşağı indi ve neredeyse kendini atıyordu.

Şaşkın kardeşlerimin şaşkınlığını durdurmanın bir anlamı yoktu. Boom-.

Bir anda ayağıma gelen biyolojik babam, şaşırtıcı bir şekilde önümde dizlerinin üzerine oturdu. Ve...

"Özür dilerim. Özür dilerim, çok özür dilerim. Bu baba ölümüne günah işledi." "....."

"Ama ben senden hiç ama hiç nefret etmedim. Senden nefret ettiğim için değil. Ama beceriksiz olduğum için... Sana nasıl davranacağımı bilemedim..."

"...Fa-father."

Kardeşler şaşkın gözlerle babalarına baktılar. Benim için de aynısı oldu.

Bu adamın bana bunu neden yaptığını anlayamadım. Neden şimdi geliyor sun?

İşte o zaman oldu. Boom-!

Babasının hemen arkasında duran ikinci adam da aniden dizlerinin üzerine çöktü.

"Hayır, Cha Siyeon.

Çıldırılmışım." "....

"Sen, bunu biliyorsun. Ben sadece özel öğretmeni olmayan, annesi olmayan bir pisliğim."

Gözlerimi kocaman açtım.

Sanki üvey kardeşi olduğuma gerçekten inanıyormuş gibi, ikincisi çarpık bir yüz ifadesiyle dalkavukça konuştu.

Babam bir seyirci ve ilk orospu çocuğu bir sempatzandı, ama ikinci orospu çocuğu bir zorbaydı.

Her zaman doğrudan bana zarar veriyor.

Önümde böyle diz çökmüş, kırmızı gözlerle kekeleyen adam bana çok yabancı geldi.

"Ama birdenbire tek başına ders çalışmakta iyi olduğun ortaya çıktı ve ailemiz bundan pek hoşlanmıyor gibi görünüyordu..."

"...."

"Bunu yaptım çünkü kıskanıyordum. Arkadaş olmak istedim ama ne yapacağımı bilemedim. Oh, lanet olsun."

Sözlerine garip bir küfürle devam etti ve kollarıyla gözlerini sildi.

"Ama asla ölmüş olmanı dilemedim. Bunu hiç yapmadım. Sadece... gidiyor olsaydın bile bizimle yemek yemek zorunda kalacaktın..."

"...."

"Sen, senin böyle bir kişiliğin vardı. Çocukken hep iyi kaybederdin..."

Bunu ne zaman yaptım ki?

Gözyaşlarını tutamıyor gibi görünen ikinci çocuğun yüzüne bakarak düşündüm.

- *Abi... seninle kalabilir miyim?*

"Sanırım bunu daha önce de yapmıştım.

Çünkü her zaman bu evin bir parçası olmak istemişimdir.

"Yöntemin yanlış olduğunu hiç düşünmedin mi?"

Ben sorar sormaz cevap geldi.

"Bunu sayısız kez düşündüm. Bunu yapma, pislik yapma ve bir kardeş gibi ol."

"...."

"Kanser olmayı tercih ederdim ama çok suçluyum."

Sonunda benimle göz teması kuramadı ve başını öne eğdi.

Dizlerinin üzerinde yumruk yaptığı elinin arkasından damlayan su damlaları bana hiç zevk vermedi.

Ve,

"...Özür dilerim."

Sonunda, orospu çocuğunun ilki babasının sağ tarafında dizinin üzerine oturdu.

"Seni buraya kadar getirmem benim hatam. Babamın talimatlarının aksine, size bodrum katında tek kişilik bir oda veren bendim."

İkinci çocuğun aksine, işlediği suçu sakince kınadı.

Ancak sözlerinin arasında bile birkaç kez inlemesi, hissettiği suçluluğun boyutunu bana anlattı.

"Bahane üretmeyeceğim. Ama... Eğer intikam almak istiyorsan, bunu kendin yap. Yani sinirlen ve bana vur."

"...."

"Kendine zarar verme, Siyeon. Lütfen..."

"İntikam mı?"

Bu ancak yeterince duygu kaldığında mümkün değil mi?

İlk orospu çocuğunun bu saçma yanılsaması karşısında şaşkına dönmüştüm. "Neden senin intikamını almak için kendime zarar verdiğimi düşünüyorsun?"

Döndüm ve yatağa yaklaştım. "Siyeon."

İlki yarı yolda ayağa kalktı, sanki bende bir terslik olduğunu hissetmiş gibiydi.

O durduramadan,

Uzandım ve yüzümde kullanılan oksijen solunum cihazını o kadar hızlı kavradım ki, o ana kadarki tüm tereddütler gölgede kaldı.

Ve elimden geldiğince sert bir şekilde açık pencereden

dışarı fırlattım. "Hayır, hayır-!"

Birinin ağlaması Ve...

Bip, bip, bip, bip-

Beeeeeeep-

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

Özel Bölümler 8

SSC8 [END]

Sanki bekliyormuş gibi, bedenim

boşu boşuna öldü. "Si-Siyeon!

Siyeon!

"Cha Siyeon!"

Ayaklarımın dibinde diz çökmüş olan o ahmaklar şoke oldular ve yatağa yapıştılar.

Ancak, yaşam destek cihazının grafiğinin düz bir çizgiye dönüşmesinin üzerinden uzun zaman geçti.

Hiç tereddüt etmeden adımlı söyleyen ikinci adam kan çanağına dönmüş gözleriyle bana hiddetle baktı. (Bu ne cüret...)

"Sen ne halt ediyorsun...! Ne halt ediyorsun!"

Düşüncesizce bir hareketti ama boş yüzüme baktığımda tazelendiğimi hissettim.

Orijinal bedenim de her zamankinden daha rahat görünüyordu, çünkü nefes almaya devam etmek ağır geliyordu.

Rahatlama hissiyle ağzımı açtım. "Yanılıyor

olmalısınız."

"Cha Siyeon!"

"Cha Siyeon uzun zaman önce sizin istismarınız ve ihmaliniz

yüzünden öldü." Ben bunu söylerken üç adamın yüzü aynı anda

bulanıklaştı.

"Ne..."

"Görmüyor musun? Bu sadece nefes alan bir kabuktu."

Yatağın üzerinde hiç hareket etmeyen bedeni işaret ettim.

"Aslında her şeyi biliyordun."

"...."

"Eğer canlı dönmek isteseydim, çok daha erken dönerdim." Bunu

bilmemene imkan yok.

Eğer hala yaşıyorsa, kanser hücrelerini yok etmeyi başarmış olmalılar ve beyinde herhangi bir anormallik yok, o zaman neden hala komadan çıkamıyor?

Sanki sözlerim cevaba çok yakınmış gibi orta yaşlı adamın yüzünden dikenli bir acı geçti.

"Ama, ama bu şekilde canlı döndün..."

Bir bana bir de yataktaki cesedime baktı ve ne dediğimi anlamayan bir yüz ifadesiyle şöyle dedi

"Babam senin her şekilde iyi olduğunu düşünüyor. Sen hayatta olduğun sürece..."

"Hadi ama. Burası neden umurumda olsun ki? Burada iyi bir şey yok."

"Siyeon."

"Bana öyle deme. Çünkü ben artık o değilim." Acı

acı güldüm ve sözlerini reddettim.

"Sana geri dönmedim, sadece aileme geri dönebilmek için son ipi kestim."

"Ne... Ne demek istiyorsun Siyeon, aile diyorsun!"

"...."

"Ailen burada. Ben senin babanım ve bunlar da iki kardeşin...!" Beyazımsı bir ışıık.

Babamın kafası o kadar karışık ki, şu anda bayılması hiç de garip olmazdı.

Bu arada, beni tanımayı başarması inanılmazdı.

Ama...

"...Sana az önce söyledim. Eski ailesini unutmuş ve sonsuza dek mutlu yaşamış olabilir."

"....Siyeon."

"Bu beden hala hayatta olsaydı bile, buraya geri dönmek için en ufak bir istek duymazdım."

Yatağın üzerindeki kuru bedenime uzak gözlerle baktım ve sonunda başımı çevirdim.

Bir zamanlar ailem olarak gördüğüm ve onların bir parçası olmak istediğim kişiler, kısa sürede yaşanan büyük olaylar nedeniyle yarı akıllıymış gibi görünüyorlardı.

Artık onlardan nefret etmiyor ya da onlara kızmıyordum.

"İğrenç geçmişimizi unutalım ve en başından beri hiç var olmamış gibi yaşayalım."

"Si, Siyeon. Bir saniye bekle."

Duyduğu sert sese rağmen orta yaşlı adam ağlamaklı bir sesle bana tutunmaya devam etti.

"Henüz değil, hâlâ söyleyeceklerim var. Siyeon! Lütfen, henüz gitme. Lütfen, lütfen...!"

"Eğer af dilemek istiyorsan,"

Kalbim küt küt atıyordu. Dinlemesem bile ne söylemek istediğini bildiğimi sanıyordum.

Ağlama hissiyle onlara tek tek baktım. "Sizi

affedemem, baba, kardeşler."

"...Siyeon."

"Mutlu olmam, mutsuz anılarımı unutacağım anlamına gelmiyor."

Daha önce beni gerçek Cha Siyeon olarak tanıımıyormuş gibi davrandıkları zamanların aksine, şimdi yüzleri acı verici bir şekilde bulanıktı.

Geçmişte geri dönememekten ve sonsuza kadar oyun dünyasında sıkışıp kalmaktan korkuyordum ama bugünlerde sık sık Callisto ve Judith olmadan gerçekliğe döndüğüm kabuslar görüyorum.

Onların küçümseyen bakışlarına tekrar maruz kalmak, küfle istila edilmiş tek bir odada sefil bir şekilde yaşamak.

İçsel korku uzun bir süre sonra bir sakız gibi üzerime yapıştı ve çok iyi düşmedi.

Dolayısıyla bu dünyadan tamamen koptuğum bu an benim için bir fırsattı.

Beyin yıkar gibi portreme tükürmediler, ölümüne de gülmediler ama ilişkimiz bununla avunacak kadar sığdı.

Buna aile diyemezsin.

Bu yüzden onları affedemedim. Biraz üzücüydü.

"Ama artık senden nefret etmeyeceğim, yani... Mutsuz ve üzgün anılarımı çiğneyerek yaşamayacağım."

"...."

"Bununla yetinin, kendinizi daha fazla suçlu hissetmeyin."

Onları affetmek ya da suçluluklarını hafifletmek için

değildi. Bu sadece, sadece bir vedaydı.

"Beni uçuruma iten ve ölmek istediğim noktaya getiren sizlerdiniz, ama..."

"....."

"Ama sonuçta seçen benim." (Bu neden bu kadar üzücü?)

"Siyeon."

"Güle güle."

Başımı kısa bir süre onlara doğru eğdim ve sonunda tamamen

döndüm. İşte o zaman oldu.

– Anne! Anne! Whoo! Whoo!

Uzaktan tanıdık bir ses duydum. Dinlemek için durakladım.

– Anne! Anne! Anne! Anne!

Anne! Judith!

Çocuğumun ağlama sesiydi. "Acele et ve

geri dön!

Çocuğumun ağladığını düşündüğümde acelem vardı.

Lavaboya doğru koştum.

"Siyeon! Siyeon!"

Arkamdan biri endişeyle bana seslendi ama bu artık benimle hiçbir ilgisi olmayan bir unvandı.

Hâlâ beyazımsı bir ışık yayan aynaya uzandığımda, gözlerimin önü bir anda bembeyaz oldu.

"-yeon! -on!"

Aynı zamanda, içtenlikle ağlama sesi giderek uzaklaştı. "-on!"

Sonunda, beni kimin aradığını bile bilemedim.

Sonra kolumu sallayan küçük bir titreşimle gözlerimi kocaman açtım.

"Hah, anne!"

Uyandığımda, gözleri yaşlı ve burnu akan bir çocuk bana bakıyor ve ağlıyordu.

"Bebeğim, neden ağlıyorsun? Ha?"

şaşkınlıkla ayağa fırladım.

Sonra çocuk beni umutsuzca dövdü ve oyun oynar gibi bağırdı. "Judi,

aynası olmayan tek kişi Judi'ydi! Judi onu kırdı!" "Judith."

"Annem gidiyor. Annem bunun kötü bir şey olduğunu söyledi!
Judi'nin sihir numarası....! whoo, whooo!"

Belki de çok heyecanlı olduğu için telaffuzlarının çoğunun ne anlama geldiğini anlayamadım. (Penny böyle bir ruh hali)

Çocuğu kucağıma aldım ve zar zor öğrendiğim kelimelerle bir benzetme istedim.

"Ağlama, tamam mı? Annem güzel Judi'mizi geride

bırakmazdı." Bir süre sonra çocuk ağlamayı zorlukla kesti ve

cevap verdi. "Korkuyorum, korkuyorum!"

"Neden korkuyorsun?"

"Annemin babamı ve Judi'yi geride bırakmasından

korkuyorum." "Neden böyle söyledin..."

Judith'in mükemmel yetenekleri olduğu kadar iyi hisleri de

vardı. Şanssız rüyam yüzünden mi?

Ağlayan çocuğu görünce kalbim rahatsız oldu.

İşte o zaman kendimi çok üzgün ve huzursuz

hissettim.

"Tsk, kulağa gereksiz geliyor."

Birdenbire, bir tekme sesiyle biri prensesin odasına daldı.

Hafif bir ışık parladı ve çocuğun altın ayaklarını andıran ayaklarını

parçaladı. (?) "Majesteleri."

Yatmadan önce bile ondan bıkmıştım ama o anda onu gördüğüme o kadar sevindim ki bu beni ağlattı.

Benim ve çocuğun yattığı yatağa gelen Callisto, kollarını uzattı ve yüzünü buruşturarak bize sarıldı (SWEET XD)

"Merak etmeyin. İmparatoriçe bizi geride bıraksa bile Jim onu cehennemin sonuna kadar kovalayacaktır."

"...Bu çocuğun önünde söyleyemeyeceğin hiçbir şey yok."

Çok acımasız olmasına rağmen, onun sıkı kollarına yaslandığımda, çarpan kalbim tatlı bir nefesle sakinleşti.

"Baba, baba!"

Neyse ki ağlamayı tamamen kesmiş olan Judith, kollarımdan Callisto'nun kollarına gitmek için uzandı.

Çocuğu kaldırmaya istekli olduğunda, onu yanağından öptü ve yumuşak bir sesle şöyle dedi

"Oh, bundan sonra size hizmetkar imparator diyeceğim." (Aslında gerçek bir ktl'den yardım istedim ve bulabildiğimiz en iyi şey buydu haha...)

"Hizmetçi mi?"

Sevimli bir şekilde gülümseyen çocuk aniden iki eliyle imparatorun başını kavradı.

Ve parlak bir şekilde bağırırken onu

salladı. "Hizmetkar imparator,

hizmetkar!"

"....Bana sadece baba de."

Bu manzaraya dayanamadım ve kahkahalara

boğuldum. "Hizmetçi! Hizmetçi!"

Birkaç kez bu şekilde bağırarak Judith hemen ilgisini kaybetti ve ikimizin arasına girerek uzandı.

İmparator, onun uyumayı reddederek gösterdiği alışılmadık şiddetteki öfke nöbetine boyun eğmeye karar verdi.

Çocuğun kırmızı gözleri yavaşça kırpışlıyordu.

Callisto'nun yanında yatarken ve böyle bir çocuğu teselli ederken birden aklıma geldi ve sordum.

"Uykudan uyandığında... Uzun bir aradan sonra dedesini görmeye gidelim mi?"

"Ha! Büyükbaba!"

Çocuk yüksek sesle başını salladı ve evet dedi.

Dük ve Reynold da dahil olmak üzere Eckart ailesinin Judith'e karşı bir zaafı vardı, ancak Callisto'nun görünüşü onları dehşete düşürmüştü.

Dünyanın en büyük Derrick'i bile çocuğun önünde ağzının kenarlarını kaldırmakta zorlandı ve nazik bir ton kullandı.

Belki de orada imparatorluk sarayındakinden daha çok prenses muamelesi gördüğü için çocuk dükün yanına gitmeyi çok seviyordu.

"Neden oraya gidiyorsun? İyi bir şey yok." Bu

durumdan memnun olmayan tek kişi Callisto'ydu.

Belki de yaşadıklarım yüzünden ördekten hâlâ nefret ediyordu ve ona karşı son derece temkinliydi.

Şimdi bunu pek önemsemiyorum ve onlarla sık sık çay içiyorum.

Ama herkesin benim için endişelendiğini biliyordum, bu yüzden çocuğun ötesinde onu nazikçe elinin arkasından tuttum ve rahatlattım.

"Sadece onu görmeyeli uzun zaman oldu... ve Judith her geldiğinde bana bir davetiye gönderiyor."

"Tsk, şu yaşlı adam, emekli olduğundan beri yapacak hiçbir şeyi yok. Onlara sarhoş olup İmparatorluk sarayında dadılık yapmalarını söyleyeceğim."

"Senin o ağzın!"

Tokat. Çocuğumun arkasından gizlice elinin tersiyle vurduğumda gözlerim parlıyordu.

"Judi!"

Judith sanki az önce uyumuyormuş gibi gözlerini açtı ve aniden bağırdı.

"Hizmetkâr imparator benimle birlikte büyükbabamın evine gelirse çok iyi olur!"

"Bana sadece baba de."

"Hayır! Sen benim hizmetkar imparatorumsun,

hizmetkar imparator!" "Biraz uyu."

Çocukla kavga ederken, Callisto'nun elinin arkasındaki elimin pozisyonu değişti.

Bu sefer avuç içi elimin üzerindeydi.

Büyük, sert bir el gibiydi, yaşadığım tüm kaygıyı dışarı atıyordu.

Hoş bir karşılama soğuk ellerimi anında sıcaklıkla doldurdu.

şimdi kendimi rahat hissediyorum.

Ailemin kollarına geri dönmüş gibi

hissediyorum. Normal, dolu dolu bir

geceydi.

SON

Herhangi bir hata bulursanız (kırık bağlantılar, standart dışı içerik, vb.),
Lütfen bize bildirin < rapor bölümü > böylece mümkün olan en kısa sürede
düzeltebiliriz.

